

weptuyen.com

Quản
Đạo
Và
Cường
Thay An

Mục lục

- Chương 1: Điều Quan Trọng Nhất Của Đời Người
- Chương 2: Tôi Có Thể Thay Đổi
- Chương 3: Đến Châm Một Bước
- Chương 4: Bày Mưu Tính Kế
- Chương 5: Chị Em
- Chương 6: Ô Dù
- Chương 7: Tài Giỏi
- Chương 8: Tính Toán
- Chương 9: Sự Tinh Đơn Giản Như Thế
- Chương 10: Chân Ny
- Chương 11: Những Năm Tháng Trước Kia
- Chương 12: Ngơ Ngẩn Như Mộng
- Chương 13: Bạn Bè
- Chương 14: Làm Chút Gì Đó
- Chương 15: Gây Thù Chuốc Oán
- Chương 16: Gây Thù Chuốc Oán (2)
- Chương 17: Trở Về
- Chương 18: Hạnh Phúc Gia Đình
- Chương 19: Bị Kịch Tái Diễn?
- Chương 20: Khốn Kiếp!
- Chương 21: Kiêu Ngạo
- Chương 22: Bạn Bè(2)
- Chương 23: Cuộc Gặp Tình Cờ
- Chương 24: Ấn Tượng
- Chương 25: Lê Dương
- Chương 26: Tái Ngộ
- Chương 27: Báo Danh
- Chương 28: Lạc Túc
- Chương 29: Lăn Gặp Mặt Đầu Tiên
- Chương 30: Hợp Ý
- Chương 31: Một Cuộc Nói Chuyện Say Sưa
- Chương 32: Vào Vị Trí
- Chương 33: Thu Mua Lương Thực
- Chương 34: Vấn Đề Hoá Đơn Tạm
- Chương 35: Cơ Hội Tốt
- Chương 36: Cứu Một Mạng Người
- Chương 37: Cứu Người Cứu Tâm
- Chương 38: Bạn Học
- Chương 39: Hẹn Mặt
- Chương 40: Hương Vị Khác La
- Chương 41: Giải Trí Của Thời Đại Này
- Chương 42: Hấp Dẫn
- Chương 43: Tuyển Đường Sắt Kinh Cừu

Chương 44: Giật Mình
Chương 45: Cây Kiwi
Chương 46: Biến Nguy Cơ Thành Cơ Hội
Chương 47: Ra Tay
Chương 48: Hồi Sinh
Chương 49: Thể Hiện Tài Năng
Chương 50: Tô Yến Thanh
Chương 51: Tổ Ba Người
Chương 52: Tiếp Thị
Chương 53: Quan Hệ Xã Hội
Chương 54: Bốn Trạng Nguyên Nhà Họ Lục
Chương 55: Đốt Cháy
Chương 56: Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn
Chương 57: Bước Đầu Tiên Thuận Lợi
Chương 58: Va Chạm
Chương 59: Tia Lửa
Chương 60: Chiêu Lạ
Chương 61: Xung Kích
Chương 62: Gánh Nặng
Chương 63: Nổi Như Cồn
Chương 64: Sức Ảnh Hưởng
Chương 65: Lên Men
Chương 66: Điều Chỉnh
Chương 67: Cánh Bướm
Chương 68: Biên Luận Về Kinh Tế
Chương 69: Quan Điểm
Chương 70: Tích Cóp Từng Chút Một
Chương 71: Không Tâm Thờng
Chương 72: Đặt Cuộc
Chương 73: Huỳnh Trường
Chương 74: Lọt Vào Tâm Mắt
Chương 75: Khu Công Nghiệp Kinh Tế Mới
Chương 76: Lâm Trận
Chương 77: Đối Đầu Gay Gắt
Chương 78: Đòn Sát Thủ
Chương 79: Chức Vụ Lâm Thời
Chương 80: Nghiên Cứu Phái Cụ Thể
Chương 81: Lên Nhậm Chức
Chương 82: Dũng Cảm Với Bất Cứ Chuyện Gì
Chương 83: Lợi Ích Cầm Đồ
Chương 85: Chận Đầu
Chương 86: Có Tính Là Chọn Phe Phái Không?
Chương 87: Rảo Bước Tiến Lên
Chương 88: Gia Thế
Chương 89: Lọt Vào Tâm Nhìn
Chương 90: Kế Hoạch Lớn Của Nhà Máy 195
Chương 91: Đánh Lén
Chương 92: Nhà Họ Diêu

Chương 93: Đánh Rắn Phải Đánh Bảy Tấc
Chương 94: Không Đội Trời Chung
Chương 95: Giữa Hàng Chữ
Chương 96: Khử Giác Chính Trị
Chương 97: Chánh Văn Phòng
Chương 98: Đều Chẳng Phải Là Đền Cạn Dầu
Chương 99: Thiển Cận
Chương 100: Nét Thứ Nhất
Chương 101: Lưu Manh
Chương 102: Ương Ngạnh
Chương 103: Mồi Lửa
Chương 104: Không Gây Chuyện, Nhưng Tuyệt Đối Không Sợ Phiền Phức
Chương 105: Kết Oán
Chương 106: Động Não Tìm Điểm Yếu
Chương 107: Một Con Chó Quê
Chương 108: Một Kịch Vào Đầu
Chương 109: Tái Giao Phong
Chương 110: Miệng Lưỡi Sắc Sảo
Chương 111: Thắng Bại Khó Phân
Chương 112: Mạch Nước Ngâm
Chương 113: Sâu Xa
Chương 114: Chi Hai
Chương 115: Mở Rộng Quan Hệ
Chương 116: Hà Khanh
Chương 117: Đẩy Ra
Chương 118: Gia Sự
Chương 119: Cầu Tiến
Chương 120: Gia Tộc Cách Mạng
Chương 121: Lý Luận Biện Chứng Về Lực Lượng Sản Xuất
Chương 122: Thu Được Không Ít
Chương 123: Phá BĂNG
Chương 124: Bố Trí Bộ Máy
Chương 125: Ứng Cử Viên
Chương 126: Liên Hệ Tình Cảm
Chương 127: Nhập Cuộc
Chương 128: Thủ Đoạn Mờ Ám
Chương 129: Mới Thành Lập
Chương 130: Tai Nghe Tám Hướng
Chương 131: Mời Quân Vào Trông
Chương 132: Liên Tục Xuất Hiện Các Chiêu Thức Kỳ La
Chương 133: Bản Lĩnh Chính Kỳ
Chương 134: Chuẩn Bị Xuất Kích
Chương 135: Cướp Thịt Từ Trong Miệng Hồ
Chương 136: Tình Cờ Gặp Mặt
Chương 137: Mời Chào
Chương 138: Ngâm Ra Tay
Chương 139: Sự Ngạo Mạn Của Chuột
Chương 140: Kinh Động Đến Phó Chủ Tịch Tỉnh

Chương 141: Cái Tát Dữ Dội
Chương 142: Gió Từ Phương Nào
Chương 143: Không Phải Vật Trong Hồ
Chương 144: Thử Bút
Chương 145: Đã Xảy Ra Chuyện
Chương 146: Đối Phó
Chương 147: Cứng Rắn
Chương 148: Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa
Chương 149: Ao Nước Đục
Chương 150: Quan Niệm Vượt Quá Mức Quy Định
Chương 151: Thành Người Ngoài
Chương 152: Chi Tiết Quyết Định Thành Bại
Chương 153: Tình Yêu Là Một Vấn Đề Nan Giải
Chương 154: Đàng Kết Giao
Chương 155: Trương Thiên Hào Huyện Phong Châu
Chương 156: Ý Tại Ngôn Ngoài
Chương 157: Tình Cảm Chân Thành
Chương 158: Đều Không Đơn Giản
Chương 159: Dự Án Sản Xuất Giấy
Chương 160: Mũi Nhọn Sau Lưng
Chương 161: Hội Đồng Nhân Dân Thực Hiện Nhiệm Vụ
Chương 162: Gió Từ Chiết Giang
Chương 163: Tuyệt Đối Không Lảng Tránh
Chương 164: Linh Tê
Chương 165: Ngẫu Nhiên Có Được
Chương 166: Anh Đang Nghĩ Gì?
Chương 167: Tình Cảnh Nguy Cấp
Chương 168: Phân Chia
Chương 169: Cá Tính
Chương 170: Sắp Có Thay Đổi Lớn
Chương 171: Tiến Thoái
Chương 172: Ra Tay
Chương 173: Ủy Ban Công Tác Đoàn - Tu Tâm Đường Tính
Chương 174: Lục Vi Dân Thật Không Đơn Giản!
Chương 175: Một Khoản Tiền Lớn
Chương 176: Thể Hiện Rõ Sự Không Tâm Thường
Chương 177: Thật Chẳng Ra Sao!
Chương 178: Phải Biết Chừng Mực
Chương 179: Ghi Điểm
Chương 180: Trở Lại Nhà Máy
Chương 181: Suy Nghĩ Kỹ Rồi Mới Làm
Chương 182: Lại Có Một Kẻ Muốn Cướp Người Yêu?
Chương 183: Cậu Tưởng Cậu Là Ai?
Chương 184: Đừng Tự Đề Cao Mình Quá!
Chương 185: Dẫn Thân
Chương 186: Ân Nhân Kiếp Trước
Chương 187: Tam Giác Nền Tảng Của Địa Ủy Phong Châu
Chương 188: Tiến Cử Người Tài Không Cần Tránh Người Thân Cận

Chương 189: Hoàn Cảnh Khó Khăn
Chương 190: Mâu Thuẫn Nội Bộ
Chương 191: Tất Cả Đã Có Anh!
Chương 192: Lối Thoát
Chương 193: Anh Bất Nhân Thì Tôi Bất Nghĩa
Chương 194: Mượn Tay
Chương 195: Một Đòn Chết Ngay
Chương 196: Cao Tay
Chương 197: Sau “Cuộc Chiến”
Chương 198: Ở Đâu Cũng Có Cơ Hội
Chương 199: Những Việc Ở Ủy Ban Công Tác Đoàn
Chương 200: Các Ân Chủ
Chương 201: Đặt Nền Móng
Chương 202: Lần Đầu Tiên Tình Cờ Gặp Lại
Chương 203: Phải Có Mục Đích
Chương 204: Nhìn Người
Chương 205: Những Người Tài Giỏi
Chương 206: Người Tài Thì Quý Trọng Nhau
Chương 207: Đầu Cơ Thời Kỳ Rối Ren
Chương 208: Thể Hiện Ý Tốt
Chương 209: Tình Cảm Ấm Áp
Chương 210: Bước Đi Này Cực Kỳ Phi Thường
Chương 211: Bóng Ma Không Tiêu Tan
Chương 212: Hồ Sâu Ngăn Cách
Chương 213: Phiền Nảo Của Bí Thư Địa Ủy
Chương 214: Nhập Tiệc
Chương 215: Thoáng Như Trong Mơ
Chương 216: Năm Chắc Mọi Cơ Hội
Chương 217: Sân Chơi
Chương 218: Chi Tiết Công Việc Thư Ký
Chương 219: Hàng Xóm
Chương 220: Đề Thi
Chương 221: Hiếu Kỳ
Chương 222: Giấu Minh
Chương 223: Thấy Rõ
Chương 224: Năm Bắt
Chương 225: Có Duyên
Chương 226: Đã Nhắm Trúng
Chương 227: Quần Thể Nhỏ
Chương 228: Ngang Ngược
Chương 229: Làm Xăng Làm Bậy
Chương 230: Vòng Xoáy
Chương 231: Va Chạm
Chương 232: Nhất Định Phải Mưu Tính Trước, Hành Động Sau
Chương 233: Cử Chi Điên Rồ
Chương 234: Từng Li Từng Tí
Chương 235: Khéo Léo
Chương 236: Phải Đi Trước Một Bước

Chương 237: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động
Chương 238: Con Đường Giải Quyết
Chương 239: Đá Thử Vàng
Chương 240: Dân Được Vừa Mắt
Chương 241: Nước Ngầm Dây Sóng
Chương 242: Chính Trị Pháp Luật Thật Ghê Gớm!
Chương 243: Bữa Cơm Này Không Dễ Ăn
Chương 244: Gia Đình Bất Hạnh, Mỗi Nhà Một Cảnh
Chương 245: Cổ Khánh
Chương 246: Bố Cục
Chương 247: Nghệ Thuật Lãnh Đạo
Chương 248: Tích Lũy Mạng Lưới Quan Hệ
Chương 249: Đánh Giá Cao
Chương 250: Thủy Triều Mùa Xuân
Chương 251: Nam Nhi Đang Ở Thế Phấn Đấu
Chương 252: Câu Chữ Như Dao Súng
Chương 253: Sự Lựa Chọn
Chương 254: Con Đường Của Mỗi Người
Chương 255: Quý Quái Nhà Máy 195
Chương 256: Y Gấm
Chương 257: Liên Hệ Và Nêu Gợi Ý
Chương 258: Tin Trước Tết
Chương 260: Những Thay Đổi Nhỏ
Chương 261: Có Ý Tưởng
Chương 262: Yêu Quái Nhà Họ Lục
Chương 263: ĐềBAT Đặc Cách
Chương 264: Nhậm Chức
Chương 265: Trước Tiên Phải Cùng Cố Nội Bộ
Chương 266: Thần Phục
Chương 267: Chí Nguyện To Lớn
Chương 268: Như Cá Gặp Nước
Chương 269: Làm Sâu Sắc Thêm
Chương 270: Nhân Tình Luyện Đạt Tức Văn Chương
Chương 271: Năm Bắt Cơ Hội Bất Cứ Lúc Nào, Bất Cứ Ở Đâu
Chương 273: Giáo Huấn
Chương 274: Đi Con Đường Nào
Chương 275: Cứng Cỏi
Chương 276: Đầu Óc - Điểm Mấu Chốt
Chương 277: Nhất Cử Lưỡng Tiện
Chương 278: Giải Quyết Vấn Đề Khó Khăn Nhất
Chương 279: Thách Thức
Chương 280: Mưu Sâu
Chương 281: Đường Vòng Cũng Có Cách Đi (1)
Chương 282: Đường Vòng Cũng Có Cách Đi (2)
Chương 283: Động Lòng
Chương 284: Trận Quyết Chiến
Chương 285: Lừa Dối Hoặc Bắt Đầu Biểu Diễn
Chương 286: Công Tâm Là Trên Hết

Chương 287: Lừa Mạnh
Chương 288: Chớp Lấy Thời Cơ
Chương 289: Do Dự
Chương 290: Ghi Trước Một Bàn
Chương 291: Tiền Đồ Của Hạ Lực Hành
Chương 292: Sắp Xếp
Chương 293: Hương Vị Đích Thực
Chương 294: Khúc Nhạc Đạo Biến Tấu Phức Tạp
Chương 295: Tình Hình Phong Châu
Chương 296: Số Đầu Tiên
Chương 297: Điem Báo
Chương 298: Rối Rắm
Chương 299: Đánh Giáp Lá Cà
Chương 300: Chiếc Roi
Chương 301: Nhân Vật
Chương 302: Đứng Trước Lựa Chọn
Chương 303: Kiên Định
Chương 304: Hoán Vị
Chương 305: Rời Vị Trí
Chương 306: Một Trang Mới
Chương 307: Môi Trường Mới
Chương 308: Việc Mới Mẻ
Chương 309: Tham Gia
Chương 310: Vòng Luẩn Quẩn Mới
Chương 311: Mã Thương Phong
Chương 312: Cuốn Vào
Chương 313: Có Lễ Chính Là Bom Tấn
Chương 314: Quả Pháo Thứ Nhất Của Song Phong
Chương 315: Nhiệm Vụ Chính Trị
Chương 316: Lên Sân Khấu
Chương 317: Hành Động
Chương 318: Ý Vị Sâu Xa
Chương 319: Báu Vật Tuyệt Đối
Chương 320: Phức Tạp
Chương 321: Nhập Môn
Chương 322: Nằm Ngoài Dự Liệu
Chương 323: Chậm Rãi Nhập Cuộc
Chương 324: Nỗi Khổ Của Huyện Nghèo Xa Xôi
Chương 325: Quyết Định Chủ Ý
Chương 326: Phụ Nữ Song Phong
Chương 327: Nỗi Khổ Của Bí Thư Huyện Ủy
Chương 328: Hội Nghị Thường Vụ Huyện Ủy
Chương 329: Sóng Ngầm Bắt Đầu Trào Dâng
Chương 330: Làm Khó Dễ
Chương 331: Quyết Định – Oa Cố!
Chương 332: Chờ Xuất Phát
Chương 333: Mới Tới Oa Cố
Chương 334: Ấn Tượng Đầu Tiên

Chương 335: Vốn Liếng
Chương 336: Cục Diện Hỗn Loạn
Chương 337: Phát Hiện
Chương 338: Nhân Sự
Chương 339: Quan Tâm
Chương 340: Môn Sinh
Chương 341: Chuẩn Bị Nhân Lực
Chương 342: Ý Tưởng Về Khu Chợ Chuyên Ngành
Chương 343: Tiến Hành Đồng Bộ
Chương 344: Ra Tay
Chương 345: Tìm Đường
Chương 346: Đẹp Loạn
Chương 347: Quý Quyết
Chương 348: Tình Hình Của Huyện
Chương 349: Luồng Gió Yêu Ma (1)
Chương 350: Áp Lực Như Núi
Chương 351: Đối Sách
Chương 352: Thái Độ Của Tề Nguyên Tuấn
Chương 353: Thuyết Phục (1)
Chương 354: Thúc Đẩy
Chương 355: Thời Kỳ Xao Động
Chương 356: Suy Nghĩ Nhạy Bén
Chương 357: Chỉ Muốn Làm Chút Chuyện Thực Chất
Chương 358: Xung Đột
Chương 359: Tên Hề (1)
Chương 360: Trình Độ Của Ngụy Hành Hiệp
Chương 361: Tri Ki Người Yêu Khó Cả Hai Đường
Chương 362: Người Kế Nhiệm
Chương 363: Đạt Tiêu Chuẩn Và Ưu Tú
Chương 364: Mục Tiêu (1)
Chương 365: Thấy Máu
Chương 366: Đòn Mờ Âm
Chương 367: Cân Bằng
Chương 368: Xấn Tay Áo Lên
Chương 369: Một Buổi Học Kinh Tế
Chương 370: Cao Thủ! (1)
Chương 371: Mực Nước Nông Sâu
Chương 372: Khó Khăn Của Song Phong
Chương 373: Trò Hay Bắt Đầu
Chương 374: Không Lên Tiếng Thì Thôi, Đã Lên Tiếng Thì Người Khác Phải Ngạc Nhiên

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Điều Quan Trọng Nhất Của Đời Người

Mở to mắt ra, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy lồng ngực của mình tim đập mạnh liên hồi. Từ trái tim, máu được bơm đi khắp cơ thể. Mồ hôi trên lưng chảy ròng ròng, tứ chi lạnh run.

Hắn dồn hết sức khống chế ý thức mơ hồ của mình.

Đây là nơi nào?

Ánh mắt hắn rớt cuộc dừng lại trước cái trần nhà cũ kỹ với một cái đèn lạnh ngắt ở chính giữa.

Loại trần nhà này dường như rất quen thuộc, có từ lâu lắm rồi. Kiểu xây nhà bằng loại gạch cũ. Ký túc xá nhà máy 195 chẳng phải là được xây theo phong cách này sao?

Tại sao mình lại ở chỗ này? Chẳng lẽ tai nạn xe cộ vừa rồi không khiến mình bị thương sao?

Không có khả năng đó! Lúc ấy, khoe miệng mình trào huyết bọt, sau đó là phun ra từng ngụm máu, cùng với xương sườn lồng ngực của mình bị phá nát. Mặc dù bây giờ hắn vẫn còn cảm giác đó, nhưng ý thức mơ hồ sau vài giây ngắn ngủi cũng không nghĩ ra được gì.

Lục Vi Dân rên lên một tiếng, theo bản năng mà day day huyết Thái dương, chỉ cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, suy nghĩ bị ngưng trệ, giống như là bị hôn mê thời gian dài.

Hắn tổng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại không nói nên lời. Đột nhiên hắn phát hiện hai tay của mình dường như có chút thay đổi.

Hắn dụi mắt rồi nhìn bàn tay của mình. Sao lại đầy đặn đến như thế? Nhìn lại cánh tay thì thấy hai cơ bắp nổi lên. Lục Vi Dân giống như người đang nằm mơ.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cánh tay có cơ bắp? Thứ này đã biến mất trên người mình đã bao nhiêu năm rồi? Ít nhất là hơn mười năm!

Hắn theo bản năng sờ sờ cái bụng của mình. Bằng phẳng, co giãn. Cái bụng phệ sau nhiều năm ăn uống no say cộng thêm việc chơi mạt chược không ngờ đã biến mất.

Lục Vi Dân hoảng hốt. Chẳng lẽ một lần tai nạn xe cộ vào bệnh viện khiến cho thân thể của mình lại biến hóa như vậy?

Hô một tiếng ngồi dậy, Lục Vi Dân nhìn xung quanh, phát hiện mình không phải đang mặc bộ quần áo hiện đại mà là một cái áo lót đơn sơ, cũ kỹ. Chuyện gì đã xảy ra thế này?

Phảng phất quanh đây có mùi tương hồ chao. Đã bao lâu rồi hắn không còn ngửi thấy hương vị quen thuộc như vậy.

Từ lúc mẹ qua đời cách đây ba năm, Lục Vi Dân đã không còn ngửi được cái mùi như vậy nữa. Chị hai cũng có thể làm được tương hồ chao, nhưng vẫn còn kém xa so với mẹ. Lục Vi Dân đến suốt đời vẫn không quên được hương vị mẹ làm.

Hôm nay làm sao vậy, chẳng lẽ là ảo giác? Chẳng lẽ tai nạn xe cộ quá nặng mà sinh ra ảo giác? Không đúng. Lục Vi Dân dùng tay phải nhéo vào cánh tay trái. Một cơn đau nhức truyền đến khiến hắn nhận thấy đây không phải là ảo giác mà là sự thật.

Sau khi thích ứng được ánh sáng bên trong, Lục Vi Dân cố gắng quan sát bốn phía.

Đúng vậy, mọi thứ trước mắt đều quen thuộc. Hắn đã từng ở căn phòng này ba năm. `var _avlVar = _avlVar || [];`
`_avlVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563"]);`

Ba năm trung học trước khi học đại học, hắn đều qua đêm tại căn phòng này. Mà chiếc áo lót hắn đang mặc trên người không phải là chiếc áo lót mà cha hắn đã từng dùng hay sao?

Miệng hắn có chút đắng chát. Đây là biểu hiện của việc uống nhiều rượu. Lục Vi Dân theo bản năng bước xuống giường, đến bàn bên cạnh, bưng bình trà uống liền một hơi hết nửa bình.

Lúc này, đầu óc của hắn mới linh hoạt hơn một chút. Nhưng Lục Vi Dân vẫn chưa nhận biết được chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài cửa sổ, dưới tán cây ngô đồng, một vài cụ già về hưu đang ngồi nói chuyện với nhau. Một bóng dáng gầy guộc quen thuộc đang cưỡi chiếc xe đạp vượt ngang qua cửa sổ. Đó là ai?

Lục Vi Dân cố gắng nhớ lại. Đột nhiên hắn nhớ đến, đây không phải là thầy giáo Mạc sao?

Đây chính là thầy giáo chủ nhiệm của hắn thời trung học.

Khi hắn còn học trung học cơ sở ở Nam Đàm, vốn tiếng Anh của hắn không được tốt. Khi đến trung học phổ thông, giáo viên chủ nhiệm đối với hắn rất tốt, giúp đỡ hắn không ít, khiến cho hắn có thể vượt qua môn tiếng Anh trong ba năm trung học. Đồng thời cũng giúp đỡ hắn thi đậu vào trường đại học Lĩnh Nam.

Thầy Mạc? Bao nhiêu năm rồi mình chưa gặp lại thầy? Tám năm hay là mười năm? Trong trí nhớ của hắn thì khi hắn đảm nhiệm chức Trưởng phòng Giáo dục huyện Long Thái, trong một lần tham gia hội nghị hệ thống giáo dục ở thành phố đã gặp qua thầy. Lúc ấy thì thầy đã gần về hưu. Sao lần này nhìn thấy lại trẻ hơn lúc đó không ít?

Đột nhiên sực nhớ đến cái gì, Lục Vi Dân hoảng hốt nhìn xung quanh. Đây không phải là nhà của mình sao?

Nhưng....! Ánh mắt Lục Vi Dân dừng lại trên tấm lịch trên bức tường thô ráp. Nó vừa bị xé đi một tờ.

Chủ nhật, Ngày 8 tháng 7 năm 1990! Những hàng chữ ghi trên tấm lịch đập vào mắt của hắn.

Đây là thói quen của ba hắn. Mỗi sáng sau khi thức dậy đều xé đi một tờ. Sau đó viết lên những gì phải làm trong ngày hôm đó.

Thói quen này cũng ảnh hưởng đến hắn. Tuy rằng hắn không có thói quen viết nhật ký, nhưng cũng học theo cha viết những điều trọng yếu mỗi ngày. Mỗi ngày đều không quá ba sự việc. Nghe nói đây cũng là phương thức làm việc công hiệu nhất. Thói quen này đã đi cùng hắn hai mươi năm nay. Nhưng đến tận cùng thì chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao tờ lịch này lại chỉ thời gian hai mươi một năm về trước?

Lục Vi Dân có thể không tin vào mắt của mình, có thể không tin vào ý thức của mình, nhưng hắn không thể nào không tin vào cảm giác của hắn. Toàn bộ cơ thể đều cảm nhận một cảm giác rất quen thuộc.

Lục Vi Dân ngơ ngác ngồi lại trên giường, đắm chìm trong bầu suy nghĩ. Hắn không dám bước ra cửa. Hắn sợ mình không thể chấp nhận được sự vui mừng quá đổi hay là hoảng sợ. Hắn thật sự không biết cảm xúc thật sự của

mình là gì.

Khi hai loại cảm xúc bàng hoàng và mờ mịt khống chế tinh thần của hắn, thì ngoài cửa truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng, quen thuộc, chỉ có tồn tại trong trí nhớ của hắn. Hắn có chút không dám tin.

Kẹt! Cánh cửa mở ra, bóng dáng quen thuộc của mẹ hiện ra, trong tay còn cầm một mớ hành lá và rau cần, còn có một miếng thịt ba chỉ.

- Tam Tử à, tỉnh lại chưa? Tối hôm qua uống nhiều rượu với ai vậy? Khi còn trẻ thì chưa biết gì, nhưng khi về già rồi con sẽ biết.

- Mẹ, không có việc gì đâu. Con không sao đâu mà.

Lục Vi Dân thanh âm có chút trầm thấp, thấy ánh mắt quan tâm của mẹ, một cảm xúc không thể kìm nổi trào dâng khiến khóe mắt hắn có chút ươn ướt.

Mẹ hắn thở dài một hơi, buông mớ rau xanh trong tay xuống:

- Tam Tử, mẹ biết con trong lòng khó chịu. Thấy con như vậy, tối hôm qua ba của con cũng không ngủ được. Sáng sớm nay liền ra ngoài. Nhà chúng ta không có năng lực, ba của con cũng vậy. Con đừng giận ba con.

Lục Vi Dân hít sâu một hơi. Ngày 7 tháng 7 năm 1990 là ngày kỷ niệm biến cố cầu Lư Câu. Hắn dĩ nhiên là khắc sâu sự kiện này.

Không phải hắn nhớ biến cố cầu Lư Câu mà là tin tức hắn được phân phối về quê hương Nam Đàm đã được xác định.

Nửa tháng trước, nhà máy 195 trong cuộc họp Đảng ủy đã phủ quyết việc nhận hắn vào làm ở nhà máy. Chỉ nhận con cháu của cán bộ công nhân viên có hộ khẩu nhà máy. Còn hắn thì là con cháu nhưng hộ khẩu lại chẳng phải ở

nhà máy. Vì thế không thể phá lệ mà nhận hẳn.

Mọi cố gắng lúc trước đều thành uổng phí. Mọi hy vọng đều tan thành bọt nước.

Hộ khẩu của hẳn là ở huyện Nam Đàm, địa khu Lê Dương. Do đó hẳn không thể không về quê hương. Hơn nữa, trước kia hẳn chưa từng làm qua công việc gì, nếu được phân phối thì cũng sẽ phân phối đến một xã xa xôi là xã Đông Pha.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Có Thể Thay Đổi

Lục Vi Dân vẫn không hiểu tại sao Bí thư Đảng ủy Cô Minh Lương trong cuộc họp Đảng ủy đã phủ quyết việc nhận mình vào nhà máy.

Lúc trước, Phó bí thư Đảng ủy Quách Trưng và Phó giám đốc nhà máy Chân Kính Tài đều rõ ràng nói cho cha hẳn biết, xét thấy cha của hẳn làm việc đã nhiều năm tại nhà máy, đạt chiến sĩ thi đua nên ưu tiên giải quyết cho hẳn vào nhà máy làm việc. Hơn nữa, Bí thư Đảng ủy Cô Minh Lương trên cơ bản cũng đã đồng ý.

Nhưng trong cuộc họp Đảng ủy, Cô Minh Lương lại trở mặt phủ quyết. Tuy rằng trên danh nghĩa là không phá tiền lệ nhưng tất cả mọi người đều biết nguyên nhân không phải là đây. Chẳng qua là không ai dám hỏi Cô Minh Lương mà thôi.

Nguyên nhân thật sự thì sau khi Bí thư Đảng ủy Cô Minh Lương về hưu tám năm mới biết được.

Cha hẳn trong một lần ngẫu nhiên câu cá chung với Cô Minh Lương, Cô Minh Lương đã nói rằng không phải không có hối hận khi không đồng ý cho hẳn vào nhà máy làm. Nhưng trong lúc đó, có người nói cho ông ta biết hẳn học ở đại học quá mức nổi loạn. Biểu hiện không được tốt lắm, có khuynh hướng tự do hóa giai cấp tư sản. Chính vì vậy mà ông ta mới không đồng ý hẳn.

Cha của hẳn cũng không hỏi kỹ là ai đã nói điều đó với Cô Minh Lương. Có hỏi thì Cô Minh Lương cũng không nói. Dù sao lúc ấy quyền lựa chọn là

trong tay của ông ta.

Nhưng khi hấn công tác tại Huyện ủy Nam Đàm, hấn đã biết được người đâm sau lưng mình, ngoại trừ Phó bí thư Đảng ủy nhà máy Quách Trưng thì chỉ còn có Phó bí thư Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Trần Phát Trung.

Ở vấn đề nhân sự, hai người bọn họ đều có đầy đủ quyền lên tiếng. Mà quan hệ giữa cha hấn và Quách Trưng cùng với Phó giám đốc Chân Kính Tài rất tốt. Nhân phẩm hai người này từ trước đến nay khá chính trực, tuyệt không thể làm ra sự việc đó. Như vậy thì chỉ còn Trần Phát Trung.

Trần Phát Trung có mối quan hệ chặt chẽ với hai anh em Diêu Chí Bân, Diêu Chí Thiện. Mà con trai Diêu Chí Bân Diêu Bình cũng tốt nghiệp đại học như mình, lại theo đuổi Chân Ny. Cuối cùng thì mình bị phân phối đến một nơi cách Nam Đàm vài trăm dặm, còn Diêu Bình và Chân Ny thì một đường tiến vào nhà máy.

Thấy vẻ mặt con trai có chút cổ quái, Trần Xương Tú lo lắng, bước lại gần Lục Vi Dân, sờ sờ vào cái đầu của hấn. Tối hôm qua, hấn phải có người dìu về, thật vất vả đến nửa đêm về sáng mới ngủ được. Cho nên sáng nay không gọi hấn dậy, để cho hấn ngủ đủ giấc.

Trần Xương Tú biết trong lòng con trai của mình không được thoải mái. Bà vốn nghĩ rằng, khi không vào được nhà máy thì hấn sẽ về lại quê hương Nam Đàm.

Nam Đàm so với Xương Châu thì quả thật một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh với nhau. Sau này chắc hấn không có cơ hội về lại Xương Châu. Nghĩ đến đây, Trần Xương Tú trong lòng có chút khó chịu.

- Tam Tử, con không có việc gì chứ?

- Mẹ, con không sao đâu. Con tốt lắm, thật mà!

Lục Vi Dân thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tháng 7, mặc dù là sáng sớm nhưng nhiệt độ cũng đã tăng lên. Như vậy hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì?

Trong trí nhớ của hắn, ba của Chân Ny là Chân Kính Tài ngày hôm sau sẽ bị người của Ủy ban Kỷ luật đến điều tra. Hơn nửa năm sau, Chân Kính Tài bởi vì trong một số sự việc không thể tìm ra được bằng chứng nên cho nghỉ việc. Chủ nhiệm phân xưởng Diêu Chí Bản tiếp nhận lại chức Phó giám đốc nhà máy.

Mất đi sự che chở của cha mình, Chân Ny ở nhà máy tình cảnh cũng rất khó khăn. Bị Diêu Bình tấn công quá mãnh liệt, nên nửa năm sau, cô đã chia tay với hắn và đến với Diêu Bình.

Nhưng hôn nhân của Chân Ny và Diêu Bình dường như không có duy trì được bao lâu. Vào cuối thế kỷ 20, Chân Ny và Diêu Bình ly hôn, mỗi người nuôi một đứa con.

Hắn nhớ rõ lúc ấy, khi hắn đã đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Long Thái, cô ấy đã tìm hắn, mục đích là vay tiền.

Chính hắn lúc ấy thiếu điều cũng nhận không ra cô. Cuộc sống gian khổ đã khiến nét xinh đẹp của cô không còn lại chút gì. Cho nên, sau khi cô rời khỏi đi, thì hắn đêm đó đã không thể ngủ được.

Ngày hôm sau?

Đó không phải là hôm nay sao?

Lục Vi Dân ý thức được thế giới này chỉ sợ là có một ít sai lệch. Hắn không biết đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra. Nhưng nếu dựa vào trí nhớ thì ngày hôm nay sẽ là ngày Chân Kính Tài bị người của Ủy ban Kỷ luật Trung ương đến điều tra.

Lúc đó, vụ án tham ô của nhà máy 195 năm 1990 được cho là vụ án chấn động toàn bộ Xương Châu. Phó giám đốc Chân Kính Tài là người bị tình nghi ăn hối lộ, bị Ủy ban Kỷ luật trung ương đến điều tra.

Nói theo lý thì Chân Kính Tài chỉ là một cán bộ cấp sở, còn chưa đủ tư cách để Ủy ban Kỷ luật trung ương nhúng tay vào. Nhưng nghe nói, vụ án này liên lụy đến cán bộ cấp Phó tỉnh, mà toàn bộ nhà máy có mấy cán bộ cấp Phó tỉnh chứ?

Chỉ có hai người, ngoại trừ Bí thư Đảng ủy Cô Minh Lương, thì còn lại là Phó bí thư Đảng ủy, Giám đốc nhà máy Lương Quảng Đạt.

Chân Kính Tài ở nhà máy 195 được phân công quản lý hậu cần và xây dựng cơ bản. Tuy nhiên, ông ta và Bí thư Đảng ủy nhà máy Cô Minh Lương có mối quan hệ khá chặt chẽ, ngược lại với Giám đốc nhà máy Lương Quảng Đạt thì có chút không hợp nhau.

Người của Ủy ban Kỷ luật đến bắt Chân Kính Tài, không hề nghi ngờ là có sự châm chích. Nhưng trong trí nhớ của Lục Vi Dân, Cô Minh Lương trong chuyện này cũng không chịu nhiều ảnh hưởng. Ông ta còn giữ chức Bí thư Đảng ủy nhà máy thêm mấy năm nữa mới về hưu.

Mà càng kỳ lạ hơn nữa chính là vụ án Chân Kính Tài nhận hối lộ kéo dài đến hơn một năm, bị cơ quan kiểm sát bắt giữ hơn nửa năm. Cuối cùng tòa tuyên án không truy cứu trách nhiệm hình sự, nhưng hủy bỏ chức vụ Phó giám đốc của Chân Kính Tài, khai trừ khỏi Đảng.

Nói cách khác, việc điều tra hình sự việc ông ta nhận hối lộ cũng chẳng có tiến triển gì. Nhưng Chân Kính Tài khả năng là còn phương diện vấn đề khác. Cho nên mới chịu cho Đảng xử phạt hành chính.

Theo Lục Vi Dân biết, Chân Kính Tài về phương diện kinh tế thì khá sạch

sẽ. Chẳng qua Chân Kính Tài ở phương diện đàn bà lại không qua nổi.

Nhà máy thường hay bàn tán chuyện ông ta có mối quan hệ với một MC tên là Mẫu Đan và một nữ nhân viên của Ban tuyên giáo. Chẳng qua là chuyện này cũng chưa đến nỗi nghiêm trọng nên không ai khai ra. Nếu có người nhất định muốn tìm ra thì có lẽ đây cũng là một vết thương trí mạng.

Chân Kính Tài bị giam giữ và khai trừ khỏi Đảng viên, thì sau đó cũng rời khỏi nhà máy 195, bỏ lại gia đình đến vùng duyên hải. Sau nhiều năm lăn lộn cũng thành lập được một doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng trong cả nước. Tuy nhiên, đây là việc của nhiều năm sau đó.

Vụ án của Chân Kính Tài vẫn luôn là điều bí ẩn. Ông ta chấp nhận việc nhận hối lộ nhưng lại liên lụy ra vấn đề khác. Ủy ban Kỷ luật trung ương xuống tra án, không ngờ cuối cùng lại đem một cán bộ cấp cơ sở ra xử phạt hành chính. Đây không thể không nói là một sự thật khiến người ra rất khó tưởng tượng, nhưng cũng chứng tỏ rằng Chân Kính Tài đối nhân xử thế làm việc rất cẩn thận, nghiêm túc.

Lục Vi Dân sở dĩ biết được tình hình vụ án này cũng là nhiều năm về sau, ngẫu nhiên trong một lúc vô tình nghe được một người bạn làm ở Ủy ban Kỷ luật tỉnh nói chuyện phiếm, có nhắc đến vụ án của nhà máy 195 nội ngoại liên kết với nhau trộm cướp.

Vụ án này có liên quan đến một nhân viên liên kết với một ông chủ doanh nghiệp tư nhân thu mua sản xuất tiếng tăm lừng lẫy ở Xương Châu. Bởi vì thu mua với một số lượng lớn mà bị nhà máy phát hiện và bị cơ quan công an bắt cùng với tang vật.

Sau khi vụ án này được phá và tội phạm bị bắt giam, bởi vì liên quan đến một số tiền quá lớn, nên ông chủ tư nhân vì muốn lập công chuộc tội, nên đã khai báo mình nhiều năm trước bị người khác sai khiến, tố cáo Phó giám đốc

của nhà máy 195 Chân Kính Tài nhận hối lộ, kết quả là làm cho Chân Kính Tài bị bắt.

Nhưng người bạn kia giải thích rằng sau khi vụ việc được chuyển đến Ủy ban Kỷ luật tỉnh và viện kiểm sát thì bị chìm ngấm. Lục Vi Dân sau này cũng biết Ủy ban Kỷ luật tỉnh và viện kiểm sát đối với việc này vẫn duy trì im lặng, không nói nguyên nhân.

Việc điều tra chứng cứ lúc ấy không đầy đủ. Nhưng đây là vụ án do cấp trên phân công nên phải tiếp tục điều tra. Sau đó, tuy rằng phát hiện chứng cứ không đầy đủ, nhưng nếu không có một lời giải thích rõ ràng thì sẽ không hợp với công đạo.

Mặc dù chứng cứ Chân Kính Tài nhận hối lộ không đủ nhưng tác phong trong cuộc sống lại có một số vấn đề. Cho nên sau một khoảng thời gian dài mới áp dụng phương thức xử lý.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân đứng mạnh dậy, bước ra ngoài, khiến cho Trần Xương Tú hoảng sợ.

- Tam Tử, con muốn đi đâu vậy? Bây giờ đã trưa rồi.

- Mẹ, con muốn ra ngoài một chút.

Lục Vi Dân lấy chiếc xe đạp phượng hoàng của cha, lập tức hướng khu nhà số một phóng đi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đến Chậm Một Bước

Nhà máy 195 còn gọi là nhà máy cơ khí Lê Minh, gọi tắt là nhà máy Lê Minh, nhưng rất nhiều người thích gọi là nhà máy 195, cảm thấy gọi như vậy sẽ có sắc thái thần bí, nhất là người của nhà máy, càng thích mang tên đó ra để khoe.

Nhà máy 195 có 12 dãy nhà tập thể, phân thành 3 khu nhà, trong mỗi khu có 4 dãy nhà. Lục Vi Dân ở tại khu nhà số 3 ở phía nam nhà máy.

Lãnh đạo nhà máy đều ở Khu nhà số hai, so với các cán bộ công nhân viên khác thì phong cách không giống, nơi bọn họ ở là một tòa tứ hợp viện.

Khi Lục Vi Dân đạp xe đến nhà Chân Ny, chợt nhìn thấy hai người xa lạ đang ngồi trên chiếc Santana màu đen, trong tiểu viện vọng ra tiếng khóc than, hai bóng người ở cửa tiểu viện đang cùng với người bên trong giải thích cái gì đó.

Đã tới chậm!

Lục Vi Dân lồng ngực căng thẳng, không ngờ mình đã đi nhanh như vậy mà vẫn là tới chậm một bước. Người của Ủy ban kỷ luật đã xuống tay.

Thừa dịp Trần Phát Trung lên xe, Lục Vi Dân lặng lẽ dựa vào bên cạnh, sau đó quay đầu lại hướng người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi làm một hành động kín đáo.

Người đàn ông kia cũng rất cảnh giác khôn khéo, sau khi nhìn quanh bốn

phía không thấy ai khác, liền hiểu ngay là Lục Vi Dân đang dùng tay ra hiệu cho mình.

Y hơi trầm ngâm, lập tức cúi người ghé vào cửa xe của Trần Phát Trung, giả bộ muốn đi mua một bao thuốc, ra hiệu cho người lái xe cứ lái tới đầu đường bên kia chờ, không cần dừng lại ở cửa đại viện, sau đó lập tức rẽ vào con ngõ nhỏ bên cạnh.

Lục Vi Dân trong lòng mừng thầm. Người này tương đối thông minh, không hổ là nhân vật cao minh đi phá án, lập tức có thể lĩnh ngộ được chỗ e dè của mình.

Lục Vi Dân cười xe đạp đi một vòng, tránh được chiếc xe của Trần Phát Trung rồi chạy đến chỗ người đàn ông trung niên đang đi mua thuốc.

- Cậu là ai?

Người đàn ông trung niên ánh mắt nhìn ra hướng khác, giống như gặp Lục Vi Dân ngẫu nhiên ở hàng bán thuốc lá, giọng điệu bình thản hỏi. Nhân lúc chủ quán không ở đó, vừa khéo tạo cơ hội cho hai người nói chuyện.

- Không cần phải biết tôi là ai, tôi biết ông là ai là được rồi. Tôi có việc muốn nói với ông, cho tôi một số điện thoại có thể liên hệ với ông.

Lục Vi Dân hạ giọng, ánh mắt cũng nhìn ra xung quanh.

Đối phương sững sốt, nhưng rất nhanh sau đó liền đọc ra một số điện thoại nội bộ.

Lục Vi Dân thuật lại một lần, ghi nhớ trong lòng, nhanh chóng lên xe đạp rời khỏi. Đối phương cũng giả bộ không có loại thuốc lá mình cần, bước đi rời khỏi.

Khi Lục Vi Dân một lần nữa trở lại nhà Chân Kính Tài, cửa chính chỉ khép hờ, Lục Vi Dân nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào.

Phía bên trong cửa sổ được che bằng một màn lụa mỏng nên thấy không rõ lắm, Lục Vi Dân chỉ có thể đại khái nhìn ra trong phòng có bóng người.

- Mẹ, cha rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao cha lại phải đi cùng những người đó?

- Con gái, mẹ cũng không biết, thật sự là quá nhanh. Cha con nói là không có việc gì, là ông ấy bị oan. Cha con tuyệt đối không xảy ra việc gì đâu, chúng ta phải tin tưởng cha con.

Một âm thanh tao nhã có chút nghẹn ngào cất lên.

- Mẹ, chúng ta tin tưởng cha, nhưng những người đó có tin cha không? Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi yên chờ đợi sao?

Một giọng nói du dương vang lên, không phải tiếng Chân Ny. Giọng nói của Chân Ny còn trong trẻo, dễ nghe hơn một chút. Đây là Chân Tiệp, chị của Chân Ny.

Chị Chân Tiệp lớn hơn Chân Ny hai tuổi, cũng là lớn hơn Lục Vi Dân hai tuổi, hiện tại đang là nghiên cứu sinh Đại học Xương Giang.

- Nhưng chúng ta có thể làm gì bây giờ? Vừa rồi những người đó không phải nói đang ở giai đoạn điều tra xác minh sao? Chúng ta có thể làm gì được?

Lục Vi Dân biết rằng đây là mẹ của Chân Ny, Nhạc Thanh. Là cán bộ công đoàn nhà máy, lúc trẻ cũng là cây văn nghệ của nhà máy 195, cùng với chàng thanh niên phong lưu phóng khoáng Chân Kính Tài tạo thành một đôi trời sinh. Người phụ nữ này ngoại trừ có chút nhan sắc ra thì cũng không có

gì đặc biệt. Mặc dù biết chồng mình có mối quan hệ không rõ ràng với một người phụ nữ ở nhà máy Biên Hòa nhưng vẫn có thể khắc chế được cảm xúc của mình.

Tuy nhiên, đối với chuyện yêu đương của Lục Vi Dân và Chân Ny thì lại tương đối tiêu cực, kiên quyết phản đối Chân Ny và Lục Vi Dân yêu nhau, cho rằng hai người không môn đăng hộ đối, sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Tiếng bước chân của Lục Vi Dân kinh động những người trong phòng.

Người của Ủy ban Kỷ luật tới đem Chân Kính Tài đi, Chân Kính Tài vô cùng khiếp sợ cũng không chút phản kháng, chỉ có lớn tiếng nhấn mạnh mình bị người ta hãm hại, yêu cầu Ủy ban Kỷ luật nghiêm túc điều tra, cấp cho ông ta một công đạo.

Mà vợ Nhạc Thanh cùng con gái lớn Chân Tiệp của Chân Kính Tài cũng không bị bắt, nhất là khi Trần Phát Trung rời đi đã nói với hai người rằng hiện tại Ủy ban kỷ luật vẫn đang trong giai đoạn điều tra, hết thầy còn chưa có kết luận, hy vọng người nhà vì đại cục mà phối hợp với Ủy ban kỷ luật, không nên để lộ ra ngoài. Điều này càng làm cho Nhạc Thanh và Chân Tiệp không biết hiện tại nên làm thế nào cho phải.

Ủy ban Kỷ luật là như thế nào hai người tự nhiên rất rõ ràng, lúc này người có thể giúp đỡ cũng chỉ có Bí thư Đảng ủy Cô Minh Lương. Nhưng lúc trước Trần Phát Trung cũng nói bây giờ còn là giai đoạn điều tra, chưa có kết quả rõ ràng, nếu cứ lỗ mãng chạy đến chỗ Cô Minh Lương, e là vấn đề chưa chắc được giải quyết mà ngược lại sẽ làm sự việc huyền não lên.

Đến lúc đó, nếu Chân Kính Tài xác minh rõ không có vấn đề gì, nhưng ảnh hưởng lại tạo thành, cũng là một vấn đề nan giải.

Nguyên nhân chính là vì như thế, hai mẹ con mới do dự không biết làm

thế nào cho phải.

Chân Tiệp đẩy rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, thấy Lục Vi Dân đang vội vã đi vào.

Chân Tiệp cố gắng khắc chế cảm xúc của chính mình, ra vẻ trấn tĩnh nói:

- Vi Dân, Chân Ny không có ở nhà, nó đến nhà cô chú rồi. Nhà chúng tôi đang có chút việc, cậu về đi.

Lục Vi Dân trong lòng thở dài một hơi, Chân Tiệp là một cô gái rất giỏi giang, thông minh. Phải nói là cả hai chị em đều hội tụ ưu điểm của Chân Kính Tài và Nhạc Thanh. Chân Tiệp tính cách giống cha, dung mạo giống mẹ, còn Chân Ny thì tính cách có chút giống Nhạc Thanh, dung mạo lại giống Chân Kính Tài.

- Cô Nhạc, chị Chân Tiệp, chú Chân có phải đã xảy ra chuyện hay không?

Lục Vi Dân thần sắc trịnh trọng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Một câu như sét đánh ngang tai hai mẹ con, khiến hai người toàn thân chấn động, Nhạc Thanh thậm chí thiếu chút nữa té ngã trên đất, sao Lục Vi Dân lại biết được? Nếu Lục Vi Dân đã biết, chẳng phải là toàn bộ nhà máy 195 đều đang ồn ào huyên náo sao? Phải làm như thế nào?

- Lục Vi Dân, làm sao cậu biết được?

Đôi mắt có chút sưng đỏ của Chân Tiệp lộ ra nét kinh ngạc, giọng điệu cũng run rẩy, nhìn sang thấy mẹ đang run run như muốn ngã liền nhanh chóng đỡ lấy:

- Cậu nói đi, làm sao cậu biết được?

- Chân Tiệp, cô Nhạc, vừa rồi cháu đến đây thấy Trần Phát Trung cùng

vài người nữa đến, cũng thấy được hai người kia một trái một phải đưa chú Chân lên xe. Chú Chân không nhìn thấy cháu, nhưng nhìn vẻ mặt chú ấy, cháu liền đoán là đã có chuyện gì xảy ra.

Lục Vi Dân giải thích mấy câu, nói tiếp:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Những người đi cùng Trần Phát Trung là ai?

Nhạc Thanh rốt cuộc không chế không được cảm xúc, liền òa lên khóc. Mà Chân Tiệp cũng là quay đầu sang bên, hai mắt lệ tuôn như mưa, không thốt lên được lời nào.

Dù sao chuyện này cũng vượt xa khả năng tưởng tượng của họ. Chân Kính Tài sau khi thấy đối phương đến với ý đồ thăm dò xác minh mình thì tuy rằng lòng đầy căm phẫn nhưng cũng không dám lỗ mãng, ngoại trừ tỏ thái độ với Trần Phát Trung ra thì đối với những người khác cũng tương đối tôn trọng.

- Đại Dân, không liên quan gì đến cậu, cậu cứ về đi. Nhà chúng tôi xảy ra chuyện, trong lòng chúng tôi hiện tại rất bối rối. Chân Ny đến nhà cô tôi ở Bảo Khánh, vài ngày nữa mới trở về, chúng tôi hiện tại cũng không liên lạc được với nó.

Chân Tiệp rút ra một chiếc khăn tay lau nước mắt trên mặt, sau đó lại đưa sang cho mẹ. Hiện giờ mẹ cô đang hoang mang lo sợ, trong nhà lại không có ai khác, cô cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

- Chân Tiệp, chị cứ nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì. Càng là thời điểm như thế này càng phải bình tĩnh. Nếu chị tin em thì nói cho em nghe một chút, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.

Lục Vi Dân cũng biết chuyện yêu đương của mình với Chân Ny, ngoại trừ

Chân Kính Tài không tỏ thái độ gì, Nhạc Thanh và Chân Tiệp đều không đồng ý. Nếu nói Nhạc Thanh là bởi vì cảm thấy không môn đăng hộ đối thì Chân Tiệp chính là vì cảm thấy dung mạo của Vi Dân không có gì đặc biệt, không thích hợp với em gái mình nên đối với hắn cũng rất lạnh nhạt.

Lục Vi Dân giọng điệu tương đối kiên định, mắt sáng như ngọn đuốc, nhìn chăm chú vào Chân Tiệp. Không giống như tinh thần sa sút dạo thời gian trước mà toàn thân lại toát lên một sự tự tin làm cho Chân Tiệp thấy hơi chần chừ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bày Mưu Tính Kế

Sau khi trầm mặc một hồi, Chân Tiệp dường như bị sự cố chấp của Lục Vi Dân làm xao động, yếu ớt nói:

- Vừa rồi những người đó nghe nói là của Ủy ban Kỷ luật Trung ương, là tới điều tra cha tôi. Họ nói cha tôi liên quan đến vụ án nhận hối lộ, Trần Phát Trung chứng thực thân phận của bọn họ, cha tôi cũng đã xem thẻ của họ.

- Chú Chân nhận hối lộ?

Lục Vi Dân trong lòng chắc chắn, xem ra hết thấy lịch sử đều không có sai lệch, Chân Kính Tài vẫn là bởi vì chuyện này mà bị bắt, nhưng kết cục sẽ thế nào thì còn phải xem mình trở lại thời đại này sẽ đem lại sự thay đổi nào.

- Chú Chân không phải loại người như vậy.

- Đúng vậy, nhưng vấn đề là những người đó không tin. Bọn họ nói cha tôi đã nhận một bộ trang sức đắt tiền cùng với một số tiền lớn của một ông chủ tư nhân. Cha tôi nói ông ấy căn bản chưa từng nhận đồ trang sức và tiền của ai cả, bọn họ liền lục soát nhà tôi một hồi cũng không thu hoạch được gì, cuối cùng còn nói chúng tôi suy xét đến hậu quả của việc bao che, giấu diếm.

Chân Tiệp cũng là bi phần không hiểu. Cô tin tưởng cha mình trong chuyện này tuyệt đối không có vấn đề gì. Tuy rằng trong nhà cũng có không ít tranh cổ, đồ cổ, nhưng mấy thứ này đều là do cha mua được. Tất cả những thứ đồ không có giá trị bao nhiêu đó vừa rồi đều bị những người đó niêm phong.

- Chân Tiệp, em thấy trong chuyện này có chút kỳ quái. Chúng ta đều tin tưởng chú Chân, nhưng Ủy ban Kỷ luật phải có một ít chứng cứ thì mới có thể đến, nếu bọn họ nói chú Chân nhận trang sức và tiền mặt của người nào đó, vậy có nói người đó là ai không?

Lục Vi Dân cố gắng nhớ lại vụ án này. Đối với tình hình cụ thể thì hẳn không rõ ràng lắm, nhưng hẳn biết vụ án này cuối cùng cũng không có kết luận.

Thật sự khiến Chân Kính Tài thân bại danh liệt chẳng qua là một ít vấn đề trong tác phong sinh hoạt của ông ta. Hơn nữa, cuối cùng cũng là bởi vì vấn đề tác phong sinh hoạt mà bị kỷ luật Đảng xử phạt hành chính. Nói cách khác, về vấn đề kinh tế, Chân Kính Tài là nói được rõ ràng.

Nhưng bởi vì nguyên nhân nhận hối lộ mới khiến cho Chân Kính Tài bị Ủy ban Kỷ luật tiến hành điều tra toàn diện. Dưới tình huống như vậy, chỉ có kết quả về vấn đề tác phong chứ không phải vấn đề kinh tế, đã xem như tương đối “Trong sạch”.

- Cũng không có nói, chỉ nói là một ông chủ tư nhân.

Chân Tiệp lắc đầu, đôi lông mi cong vút đọng vài giọt nước mắt, trong đôi mắt sừng đỏ có vài phần phẫn hận.

Lục Vi Dân cân nhắc nên ứng đối với chuyện này như thế nào, phải trong thời gian ngắn nhất ngăn cản sự việc tiến triển. Tuy rằng sau đó có thể chứng minh Chân Kính Tài ở vấn đề kinh tế là trong sạch vô tội, nhưng liên lụy đến vấn đề tác phong sinh hoạt, Chân Kính Tài thanh danh đã bị hủy hoại, căn bản không thể ở lại nhà máy 195. Đây là kết quả mà Lục Vi Dân không muốn nhìn thấy.

- Bọn họ có nói liên hệ thế nào không? Bọn họ muốn thẩm tra chú Chân

bao lâu? Hai người có được đi thăm chú Chân hay không?

Lục Vi Dân hỏi liên thanh.

Chân Tiệp chần chừ một chút:

- Bọn họ không nói liên hệ thế nào, chỉ nói nếu có vấn đề gì thì thông qua Trần Phát Trung để thông báo cho chúng tôi. Chúng tôi có chuyện gì cũng có thể thông qua Trần Phát Trung liên hệ với bọn họ.

Rất hiển nhiên Trần Phát Trung ở trong đó cũng sắm một vai.

Trong trí nhớ của hắn, sau khi Chân Kính Tài xuống ngựa thì chính Diêu Chí Bân thăng nhiệm Phó giám đốc nhà máy. Mà Diêu Chí Bân và Trần Phát Trung tương giao tâm đầu ý hợp, cùng với Lương Quảng Đạt răn chuột một ổ. Sau đó Quách Trưng đi đến Xương Châu nhậm chức, Trần Phát Trung liền đảm nhiệm Phó bí thư Đảng ủy, Phó chủ tịch thường vụ công ty cơ khí Lê Minh.

Đến thế kỷ 21, vụ án tham ô ở nhà máy 195 vỡ lở, ba người này đều bị vào tù. Bí thư Đảng ủy kiêm Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Lương Quảng Đạt tức thì bị kết án tử hình, trở thành nhân vật chính trong vụ đại án làm khiếp sợ cả Tỉnh, thậm chí cả nước lúc bấy giờ.

Lục Vi Dân thầm kêu may mắn. Nếu như chính mình không phải đến sớm vài phút lấy được phương thức liên hệ với người của Ủy ban Kỷ luật Trung ương, chỉ sợ nếu muốn giúp Chân Kính Tài hòa nhau ván này sẽ tổn không ít công phu. Nhưng hiện tại tình huống rất nghiêm trọng, Ủy ban Kỷ luật nếu dám đem Chân Kính Tài đi, khẳng định trên tay cũng có một chút chứng cứ nào đó.

- Chân Tiệp, đừng sợ. Chúng ta mau chóng đi tìm những người đó tìm hiểu một chút, chúng ta có quyền này.

Lục Vi Dân biết rằng Chân Tiệp tính cách tương đối độc lập, so với mẹ cô thì kiên cường hơn nhiều

Trong trí nhớ của hẳn, Chân Tiệp sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì đi ra nước ngoài, hình như được gả cho một người Mỹ gốc Hàn, nhưng hôn nhân cũng không hạnh phúc, vài năm sau liền ly hôn quay về nước. Sau lại nghe nói tại Thượng Hải gây dựng, cũng là một luật sư có chút danh tiếng. Sau nữa lại nghe nói khi bào chữa trong một vụ án đã bị đối phương dùng thủ đoạn bí ối đối phó, cũng gây chấn động một thời gian, rồi sau đó không biết tung tích nữa.

- Đúng, chúng ta có quyền này.

Lời Lục Vi Dân vừa nói ra, tinh thần Chân Tiệp cũng hồi phục trở lại:

- Chúng ta đi tìm Trần Phát Trung.

- Không, không được.

Lục Vi Dân lắc đầu:

- Không thể đi tìm Trần Phát Trung.

Chân Tiệp sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt:

- Ý cậu là...

Lục Vi Dân lại lần nữa lắc đầu:

- Bây giờ còn rất khó nói, ý em là chúng ta cần phải cẩn thận một chút. Ở nhà không tiện, chúng ta đi ra ngoài vừa tìm người vừa bàn bạc.

Chân Tiệp cũng ý thức được có một số chuyện không nên nói trước mặt mẹ mình. Tính nết tác phong của cha thế nào, là con gái không thể không biết

gì cả. Nghĩ đến đây, Chân Tiệp trong lòng lại lo âu.

An ủi mẹ đang hoang mang lo sợ vài câu, Chân Tiệp liền đi theo Lục Vi Dân ra cửa. Lục Vi Dân leo lên xe đạp, Chân Tiệp do dự một chút, cuối cùng leo lên ngồi sau yên xe. Đây vốn là vị trí mà em gái mình thường ngồi, hôm nay lại đến lượt mình ngồi, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời.

Lục Vi Dân không có nghĩ nhiều như vậy, đạp xe nhanh chóng ra khỏi Khu tập thể của nhà máy. Hắn không muốn dừng lại nhiều trong nhà máy, càng khiến cho mọi người chú ý đến.

- Chúng ta phải đi tìm Cô Minh Lương và Quách Trưng.

Dừng xe đạp ở đầu cầu Đan Phong, Lục Vi Dân suy nghĩ kỹ càng rồi mới nói:

- Tuy chuyện này thoát nhìn không nên để lan truyền rộng rãi, nhưng sự tình đã tới bước này rồi, không ai có thể giúp chúng ta. Cô Minh Lương là Bí thư đảng ủy nhà máy 195, là cấp trên của chú Chân, chúng ta phải đi tìm ông ta, nhờ ông ta ra mặt. Hơn nữa, em nghĩ lúc này hẳn là ông ta đã biết chuyện chú Chân bị mang đi điều tra.

Chân Tiệp cắn môi, đôi mi thanh tú nhíu lại, má lúm đồng tiền trắng bệch:

- Nhưng...Nhưng nếu chuyện này bị ồn ra ngoài, sau này cho dù là cha tôi không có việc gì thì cũng sao có thể sống yên trong nhà máy.

- Chân Tiệp, hiện tại không phải thời điểm suy xét vấn đề, chỉ cần trong thời gian ngắn làm sáng tỏ sự việc của chú Chân thì có thể tiêu trừ mọi lời đồn đại nhảm nhí. Chị có biết là những tin kiểu này sẽ không thể giấu được ai, em dám đánh cược, nhiều nhất là hai, ba ngày, trong nhà máy sẽ lan truyền chuyện này, mọi người đều sẽ biết.

Lục Vi Dân khoanh hai tay, một ngón tay nhẹ nhàng mân mê dưới cằm.

- Em không dám nói Trần Phát Trung có ở bên trong ném đá xuống giếng hay không, nhưng chú Chân và Trần Phát Trung quan hệ không hòa thuận là sự thật. Như vậy, chúng ta chỉ có thể tìm Cô Minh Lương, nhờ ông ta ra mặt đi giải quyết tình hình, yêu cầu Ủy ban Kỷ luật phải có một cách nói và kỳ hạn rõ ràng. Dù sao chú Chân cũng là Phó giám đốc nhà mát, không có khả năng phối hợp điều tra vô kỳ hạn với họ. Đương nhiên, nếu không ảnh hưởng đến công tác thì chú Chân có thể phối hợp với bọn họ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chị Em

Nhà của Cô Minh Lương cũng ở khu Giáp Nhị, chẳng qua là ông ta làm việc lâu năm tại nhà máy, khi ông ta còn là một Phó giám đốc nhà máy thì Chân Kính Tài chỉ là một Phó chủ nhiệm phân xưởng. Cho nên, chỗ ở của ông ta là một tứ hợp viện, khoảng cách so với nhà của Chân Kính Tài khá xa.

Lục Vi Dân và Chân Tiệp bước vào nhà của Cô Minh Lương, thấy vẻ mặt âm trầm của Cô Minh Lương đang tưới hoa phía trước cửa sổ, Lục Vi Dân đã biết Cô Minh Lương sớm biết chuyện này.

- Tôi đã theo trình tự bình thường hướng về cấp trên phản ánh những vấn đề có liên quan. Chiều nay nhà máy sẽ mở cuộc họp Đảng ủy nghiên cứu tình huống này. Đây là trách nhiệm của tôi. Tiểu Tiệp, cô về nói với mẹ của cô rằng, tôi Cô Minh Lương, Bí thư Đảng ủy nhà máy 195 sẽ làm hết trách nhiệm của mình. Tôi rất tín nhiệm lão Chân, nếu lão Chân không có vấn đề gì thì tôi nhất định sẽ cho anh ấy một công đạo. Nếu lão Chân thật sự có vấn đề thì tôi đây cũng sẽ trong phạm vi khả năng mà giúp anh ấy.

Sau khi Chân Tiệp và Lục Vi Dân giải thích ý đồ mình đến đây. Lục Vi Dân chú ý trong ánh mắt của Cô Minh Lương hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ hai người miệng còn hôi sữa sẽ tìm đến cửa. Hơn nữa lại còn một phen hữu lý không kiêu ngạo, không siểm nịnh, thông tình đạt lý làm cho người ta không thể trốn tránh.

Cô Minh Lương không hổ danh là người từng trải của nhà máy 195, nói năng khách sáo, cẩn thận. Lục Vi Dân biết rằng, nếu dựa theo quỹ đạo tiến

lên phía trước thì đối với Cô Minh Lương cũng không có nhiều ảnh hưởng. Nhưng Chân Kính Tài ở nhà máy 195 không còn cơ hội xoay người, ông ta cũng nên nhắc nhở đối phương một chút.

- Bác Cô, theo cháu được biết, lúc này đây người đến điều tra chú Chân là người của Ủy ban kỷ luật trung ương. Đây là vụ án gì mà cần đến người của Ủy ban Kỷ luật trung ương chứ? Thật sự chỉ là chú Chân nhận của người ta một vài món vật phẩm trang sức và tiền mặt đơn giản như vậy sao? Chú Chân nhiều lắm chỉ là một cán bộ cấp sở, nói theo lý thì còn chưa đủ tư cách được người của Ủy ban Kỷ luật trung ương đến điều tra? Chẳng lẽ chuyện này còn có nguyên nhân khác?

Lục Vi Dân tin tưởng con cáo già Cô Minh Lương sẽ không thể không rõ ràng việc điều tra Chân Kính Tài có ý nghĩa gì.

Hiệu quả và lợi ích của nhà máy 195 hai năm gần đây không được tốt. Quốc gia đối với cải cách chế độ xí nghiệp quốc doanh cũng có một chút thử nghiệm, khiến cho chủ quản bộ môn đối với việc trao quyền cho cấp dưới, cùng với trách nhiệm của Giám đốc nhà máy tăng vọt hứng khởi, cũng trực tiếp khiến cho quyền lực nhà máy có sự chấn động.

Nếu Lương Quảng Đạt thật sự là một người tài ba thì sự thật sẽ chứng minh Lương Quảng Đạt cũng không có chân chính đưa nhà máy 195 vào vũng bùn thua lỗ. Nhưng sự thật lại ngược lại, nhà máy dưới sự chủ quản của Lương Quảng Đạt trở nên càng thêm không có kết cấu. Mà bản thân của ông ta khi đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy, thậm chí còn hống hách và tham lam hơn so với Cô Minh Lương.

Ông ta cuối cùng đã làm cho bộ máy nhà máy 195 trở nên sa đọa, cũng khiến cho nhà máy 195 một thời huy hoàng lâm vào tình trạng mười năm u tối.

Cô Minh Lương trong lòng gợn sóng, nhìn xuyên qua chiếc mắt kính viễn thị, cẩn thận quan sát chàng thanh niên trước mặt:

- Đây là con trai của Lục Quang Tông?

Quách Trưng đã nói qua với mình về chàng thanh niên này, nhưng Trần Phát Trung cũng đã nói cậu ta ở trường có tư tưởng tự do hóa nghiêm trọng, cho nên ông ta đã không đồng ý cho cậu ta vào làm ở nhà máy. Điều này làm cho Quách Trưng rất mất hứng.

Những vấn đề khác thì Cô Minh Lương có thể bỏ qua, nhưng chỉ với vấn đề này thì Cô Minh Lương nhất định không thỏa hiệp.

Nhà máy 195 là nhà máy công nghiệp quân sự quốc doanh, tuyệt đối không thể chấp nhận những người có tư tưởng tự do hóa giai cấp tư sản trà trộn vào. Ngay cả việc Lục Quang Tông là chiến sĩ thi đua cũng không ngoại lệ.

Những lời nói vừa rồi của chàng thanh niên này khiến cho ánh mắt của Cô Minh Lương có phần khác trước. Có thể nói ra những lời như vậy thì đủ để chứng minh người thanh niên này quyết không phải bị những tư tưởng tự do hóa của giai cấp tư sản tẩy sạch não như vậy.

Người của Ủy ban Kỷ luật trung ương đến điều tra, ám chỉ sau lưng có mưu mẹo. Nhưng không ngờ lại bị một chàng thanh niên trẻ biết được. Cậu ta thật sự mới tốt nghiệp đại học sao? Mà theo như những lời Chân Tiệp nói trước đó thì không hề nghi ngờ là xuất phát từ người kia xúi giục.

- Tiểu Lục, Ủy ban Kỷ luật trung ương cũng tốt, Ủy ban Kỷ luật tỉnh cũng tốt. Chức năng của bọn họ đều giống như nhau. Tôi nghe cậu nói như vậy thì cậu hẳn là phải rõ một người cán bộ Đảng viên nhất định phải phục tùng quyết định của tổ chức, phối hợp với công tác của tổ chức. Đây là quyền lợi

và cũng là nghĩa vụ.

Cô Minh Lương thần sắc nghiêm túc, đặt bình tưới hoa lên trên cửa sổ.

- Bộ môn kiểm tra kỷ luật điều tra sự việc của lão Chân, trước đó đã thông báo qua cho tôi. Tôi đối với công tác kiểm tra kỷ luật của thượng cấp toàn lực ủng hộ và phối hợp, nhưng cũng muốn bọn họ cần phải thận trọng làm việc.

Có thể khiến cho Cô Minh Lương nói những lời này thì cũng là đáng quý. Lục Vi Dân gật đầu:

- Bác Cô, có lời này của bác thì chúng cháu cũng an tâm. Chúng cháu đều tin rằng chú Chân sẽ không phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy. Nhưng không có lửa làm sao có khói? Bác là chủ quản của nhà máy, cháu tin rằng có nhiều vấn đề bác nhìn thấu hơn so với chúng cháu. Cục diện của nhà máy 195 đến nay không thể bởi vì một số ít nhân tố bên ngoài ảnh hưởng.

Cô Minh Lương nghe trong lời nói của đối phương có một số ý tại ngôn ngoại. Mình đã ra sức phủ quyết con cháu của cán bộ nhà máy vào nhà máy làm việc. Hiện tại đối phương lại dùng phương thức như vậy chế nhạo mình. Điều này làm cho ông ta có chút buồn cười và tức giận. Khi nào thì đến lượt tên tiểu tử đó giáo huấn Cô Minh Lương ông chứ?

Từ nhà Cô Minh Lương bước ra, Chân Tiệp có chút lo lắng nói:

- Đại Dân, sao cậu lại nói chuyện như thế? Như vậy không tốt đâu.

- Chân Tiệp, không cần phải đem Cô Minh Lương thần hóa lên. Ông ta cũng là người mà, cũng sẽ phạm sai lầm. Không sai, ông ta đã trải quả sóng to gió lớn nhưng ông ta không biết được chuyện này sẽ có ảnh hưởng sau này sao?

Lục Vi Dân cười lên xe đạp, ra hiệu Chân Tiệp leo lên xe. Chân Tiệp cũng

không để ý, nhẹ nhàng ngồi lên phía sau yên xe. Chiếc xe đạp quay đầu đi, thân xe nhoáng lên một cái khiến Chân Tiệp kinh hãi kêu lên một tiếng, khẩn trương ôm chặt thắt lưng của Lục Vi Dân.

Bị Chân Tiệp đàng sau ôm chặt, khiến cho bầu ngực của Chân Tiệp dán chặt vào lưng của hắn. Mặc dù cách một lớp áo nhưng Lục Vi Dân vẫn cảm nhận rõ ràng khí sát thương thật lớn của bộ ngực kia, khiến Lục Vi Dân trong lòng hơi rung động, suýt chút nữa lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Chân Tiệp chỉ mặc duy nhất chiếc áo liền váy bằng vải bông in hoa khiến cho người ta cũng có chút động lòng.

So với Chân Ny thì gương mặt của Chân Tiệp tuy không kiều mỹ nhưng lại có vài phần xinh đẹp hơn. Hai chị em cô đều thừa hưởng nét đẹp của mẹ. Nhạc Thanh lúc còn trẻ ở nhà máy 195 cũng là hoa khôi. Nghe nói Chân Kính Tài bị Nhạc Thanh hấp dẫn là lúc Nhạc Thanh biểu diễn một bài nhảy trong bữa tiệc của nhà máy.

Tuy chỉ tiếp xúc trong vài giây ngắn ngủi, nhưng khi ngồi ổn rồi thì Chân Tiệp liền buông lỏng phần eo của Lục Vi Dân ra. Tuy nhiên, Chân Tiệp vẫn cảm thấy hai má của mình nóng bừng, theo bản năng mà nhìn xung quanh xem có ai thấy không. Nếu thật sự có người quen nhìn thấy thì cô không biết nên nghĩ như thế nào.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ô Dù

- Đại Dân, tôi cảm thấy cậu đã thay đổi thành một người khác.

Chân Tiệp ngồi ở phía sau xe đạp không kìm nổi nói một câu.

Lục Vi Dân tâm thần khẽ động:

- Vì sao lại nói như vậy? Có cái gì không đúng sao?

- Tôi cũng không biết nói như thế nào, nhưng cảm thấy cậu đã thay đổi. Thời gian trước đó, tôi thấy cậu tinh thần sa sút, tôi còn khiến Chân Ny an ủi cậu nhiều hơn, cổ vũ cậu không nên vì sự phân phối lần này mà bị suy sụp. Nhưng hôm nay tôi phát hiện trước mặt bác Cô cậu quả thực giống như một nhà hùng biện. Cậu không hề chú ý đến ánh mắt của bác Cô?

Chân Tiệp gạt một sợi tóc bay ngang trán.

- Tôi cảm thấy bác Cô bị những lời nói của cậu tác động không nhỏ. Có lẽ ông ấy thật sự có chút sơ suất.

“Ông ta không phải sơ suất mà là ông ta quá tự tin”. Lục Vi Dân坦然 nhiên cười. Hắn đạp chiếc xe đạp phượng hoàng của cha hắn, chân chà xuống đường.

- Vậy hiện tại chúng ta nên làm như thế nào? Cứ như vậy rồi về nhà chờ kết quả?

Chân Tiệp cũng không có ý thức được trong tiềm thức của mình đã xem

người đàn ông trước mắt là người duy nhất mình có thể dựa vào.

- Chỉ sợ là không được. Đối với Cô Minh Lương mà nói thì chú Chân có vấn đề hay không thì kết quả cuối cùng cũng không ảnh hưởng đến ông ta. Chị có chú ý đến thái độ của ông ta không? Bo bo giữ mình, bên ngoài thì nói khá kiên cường nhưng lại giống như lót bên trong chiếc áo hay chăn. Ngồi chờ chính là chờ chết.

Lục Vi Dân than thầm trong lòng. Cô Minh Lương có lẽ sẽ ra mặt nhưng người của Ủy ban Kỷ luật trung ương cũng khiến ông ta có chút kiêng kị. Cho nên ông ta phải suy xét lại, huống chi Chân Kính Tài có một số vấn đề về tác phong sinh hoạt không thể lừa gạt ông ta.

Ông ta có thể lo lắng nếu quá mức ra mặt ủng hộ Chân Kính Tài, rồi cuối cùng những vấn đề của Chân Kính Tài sẽ ảnh hưởng đến sự tín nhiệm của cấp trên đối với ông ta.

- Đại Dân, cậu nói thật đi, ba của tôi có phải sẽ không chịu đựng được không?

Thật lâu sau, Chân Tiệp mới thốt lên một câu.

- Chân Tiệp, chưa đến phút cuối cùng thì ai cũng không biết. Chúng ta đều tin tưởng chú Chân không nhận hối lộ nhưng còn những người khác?

Lục Vi Dân nói một hơi:

- Chỉ sợ là có một số người tìm không thấy nhược điểm thì lại càng muốn đẩy chú Chân vào chỗ chết. Nhân vô thập toàn, không có người nào là toàn vẹn cả. Chú Chân ở nhà máy công tác nhiều năm như vậy, cũng không tránh khỏi có cái gì sai lầm.

Chân Tiệp tâm phiền ý loạn. Cô đương nhiên biết ngụ ý của Lục Vi Dân.

Bình thường cô cũng rất kiêng kị ai nói câu đó trước mặt của cô. Chỉ cần nói bóng gió một chút thôi là cô đã trở mặt rồi. Nhưng hiện tại cô bất chấp tất cả, huống chi Lục Vi Dân nói cũng rất có lý.

- Đại Dân, cậu nhất định là có biện pháp.

Chân Tiệp không biết từ nơi nào lại sinh ra một cảm giác tín nhiệm Lục Vi Dân như thế.

- Tôi tin rằng cậu sẽ có đối sách.

- Chân Tiệp, chị quả thật là tin tưởng em à? Nếu như em có biện pháp thì làm sao mà bị phân đến huyện Nam Đàm chứ?

Lục Vi Dân giật mình đánh trống lảng:

- Tuy nhiên, phải thử một lần mới biết.

Lục Vi Dân nhìn đồng hồ thấy đã mười hai giờ trưa. Hắn chờ Chân Tiệp thẳng đến bưu điện.

Lấy ra quyển sổ có ghi số điện thoại liên lạc, Lục Vi Dân trong lòng cũng có chút do dự.

Tào Lãng là bạn thân tốt nhất của mình thời đại học. Nhưng hiện tại mọi người vừa mới tốt nghiệp lại đi làm phiên đối phương. Cũng không biết làm vậy có thích hợp không?

Nhưng nếu như không có ngoại lực can thiệp thì Lục Vi Dân có thể khẳng định, lịch sử sẽ theo quỹ đạo mà vận hành. Cho dù mình có đến tìm người của Ủy ban Kỷ luật trung ương nói ra những gì mình biết thì cũng sẽ chẳng có gì thay đổi.

Sự thật trước mặt, không phải ai cũng có thể dựa vào vài câu mạnh miệng

là có thể khiến người ta thay đổi nguyên tắc. Nếu muốn thay đổi nguyên tắc thì cũng chỉ có thể bằng thực lực. Ít nhất trước mắt là như thế.

Chân Tiệp có chút tò mò nhìn Lục Vi Dân gọi điện thoại. Đây là điện thoại đường dài, lại là mã vùng Bắc Kinh. Lục Vi Dân dùng tiếng phổ thông khẩu âm Xương Tây, thậm chí còn có một chút việt âm.

Lục Vi Dân ở trong điện thoại đem tình huống kể lại tỉ mỉ cho Tào Lãng nghe. Sau khi nghe xong, Tào Lãng liền mỉm cười:

- Đại Dân, cậu đúng là gặp may. Chứ không phải là cậu biết mẹ tôi làm việc tại Ủy ban Kỷ luật trung ương sao? Sao lại trùng hợp như vậy?

Tào Lãng ở đại học vẫn rất khiêm tốn và thần bí. Xưa nay vẫn không tiếp xúc với bạn học. Cho dù là bạn cùng phòng nhưng hai người bọn họ cũng chỉ duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường. Tính cách Lục Vi Dân xưa nay hào sảng, thật ra là cũng có vài phần ảnh hưởng tính nết của Tào Lãng.

Tuy nhiên, trước khi xảy ra sự việc ở đập nước thì mối quan hệ giữa Tào Lãng và Lục Vi Dân cũng khá bình thường.

Tào Lãng sinh trưởng ở phương bắc, không có sông ngòi nhiều. Nhưng khi ở Lĩnh Nam mà không bơi lội được thì đúng là một loại thống khổ. Khi học đại học đều không tránh khỏi việc ngày Chủ nhật ra ngoài du ngoạn.

Trong một lần chèo thuyền chơi đùa ở đập nước, Tào Lãng vô ý rớt xuống nước. Anh ta cao một thước tám, nặng hơn tám mươi cân cũng khiến cho Lục Vi Dân gần như là hao hết sức lực mới kéo được Tào Lãng lên trên bờ. Còn Tào Lãng thì thất kinh ôm chặt lấy Lục Vi Dân, suýt chút nữa là lôi Lục Vi Dân xuống nước lần nữa.

Ôn cứu mạng khiến cho mối quan hệ giữa Tào Lãng và Lục Vi Dân một lần nữa được xác định, chân chính trở thành bạn thân. Lục Vi Dân lúc này

mới mơ hồ biết được cha mẹ của Tào Lãng đều làm việc tại Các bộ và Ủy ban Trung ương. Còn gia tộc của mẹ anh ta cũng có thể được xem là một trong những người sáng lập nên nước cộng hòa.

Chẳng qua Tào Lãng tính cách khá phản nghịch, cảm thấy chán ghét gia thế của mình. Cho nên mới không học đại học Bắc Kinh mà chạy đến Lĩnh Nam học đại học.

Lục Vi Dân biết được mẹ của Tào Lãng làm việc tại Ủy ban Kỷ luật trung ương sau đó nhiều năm. Khi đó thì Tào Lãng đã đến Nam Tư với tư cách là phóng viên chiến trường của Tân Hoa Xã. Khi Mỹ ném bom Đại sứ quán Trung Quốc tại Nam Tư thì may mắn thay Tào Lãng không có ở đại sứ quán mà đã đi Montenegro.

Cha mẹ của Tào Lãng kiên quyết bắt anh ta trở về nước. Cho đến lúc đó thì Lục Vi Dân mới biết được mẹ của Tào Lãng công tác tại Ủy ban Kỷ luật trung ương.

Chẳng qua sau sự kiện 911, Tào Lãng không chút do dự dẫn thân vào sự kiện chiến trường Afghanistan, Iraq và Iran.

- Thật sao?

Lục Vi Dân cũng mỉm cười. Tào Lãng đối với chuyện này cũng không quá để ý.

- Xem ra thì cuộc gọi điện thoại đường dài của tôi cũng không uổng phí.

- Haha, Đại Dân, cậu có vấn đề à? Vào được nhà máy 195 không phải là ý muốn của cậu sao? Cậu lại có thể ở cùng bạn gái của mình. Khi nào đến Bắc Kinh, tôi nhất định sẽ tiếp đãi cậu thật là chu đáo.

- Haiz, việc phân bổ của tôi có chút thay đổi. Tuy nhiên, cũng không có

gì. Chuyện của tôi nói vừa nãy, cậu nghĩ xem có biện pháp nào hay không?

Lục Vi Dân quay về đề tài ban đầu.

- Được rồi, cũng không có gì quan trọng lắm. Lấy tính cách của cậu, có thể cam đoan còn có chuyện gì là đại sự với cậu chứ? Cậu cứ chờ nhé, vừa lúc mẹ tôi có ở nhà, tôi sẽ nói mẹ nghe điện thoại. Cậu đừng cúp máy nhé.

Ở đầu dây bên kia, hình như Tào Lãng đang đi gọi mẹ của y.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tài Giỏi

Sau khi một giọng phụ nữ truyền đến, Lục Vi Dân trong lòng mới thực sự có chút khẩn trương.

- Tiểu Lục à, tôi là mẹ của Tào Lãng, họ Dương, cậu gọi tôi là cô Dương được rồi. Vừa rồi Tào Lãng có kể cho tôi nghe về sự việc rồi, nghe nói là cha của bạn gái cậu?

- Vâng, cô Dương, là cha của bạn gái cháu. Ông ấy đối nhân xử thế thế nào cháu biết, có thể ở phương diện khác thì không hoàn mỹ nhưng về phương diện kinh tế tuyệt đối không có vấn đề gì.

Lục Vi Dân thật cẩn thận trong cách dùng từ. Ở trước mặt người bề trên lại có quyền uy lớn, hẳn biết nếu nói khoác lác thì chỉ có thể phản tác dụng.

- Ý cậu là cậu có thể khẳng định vấn đề điều tra lúc này tuyệt đối không phải là thật?

Trong điện thoại thanh âm rất bình tĩnh, nhưng Lục Vi Dân lại có thể cảm nhận được lời nói của đối phương có chút không hài lòng và nghi ngờ.

Nếu là mình chỉ sợ cũng sẽ không thể tin nhiệm một người xa lạ vốn không quen biết. Cho dù là con trai người ta với mình có quen hệ đặc thù như thế nào đi chăng nữa, nhưng nếu với những chuyện như thế này mà muốn làm cho người ta tin tưởng, quả thực có chút mạo muội.

- Vâng, cô Dương, chắc Tào Lãng cũng đã nói qua với cô về cháu, cháu

không hề nói dối. Cha của bạn gái cháu về phương diện kinh tế tuyệt đối không có vấn đề, điểm này không có chút giả dối. Tuy nhiên, ở nhà máy, ông ấy quan hệ với mọi người không được tốt lắm, có lẽ...

Lục Vi Dân ngừng lại một chút, cuối cùng vẫn nói:

- Có lẽ đã gây ra không ít mâu thuẫn.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi, dường như là suy tính hàm ý trong lời nói của Lục Vi Dân. Một lúc sau mới truyền đến một thanh âm có chút trang trọng:

- Tôi biết rồi. Tiểu Lục, cậu là bạn tốt nhất của Tào Lăng, đã cứu mạng Tào lăng, coi như là ân nhân của hai nhà Tào- Dương. Tôi không nói nhiều lời, coi như đây là một sự đền đáp. Không có lửa làm sao có khói, còn có một câu thành ngữ ở quê hương tôi nói rằng “Ruồi bọ không nhìn chăm chú quả trứng không có kẻ hở”, sau này nhất định phải kiểm điểm lại mình. Chuyện này tôi sẽ hỏi giúp cậu, nếu như sự việc đúng như cậu nói thì tôi nghĩ vấn đề hẳn là không lớn.

Khi Chân Tiệp nhìn thấy Lục Vi Dân gần như là hai tay cầm điện thoại, rất cung kính gật đầu vâng dạ, cô thật sự có chút chấn kinh rồi.

Lục Vi Dân đứng trước nhân vật số một của nhà máy 195 Cô Minh Lương với tư thế không sợ hãi, căn bản không có nửa điểm luống cuống, nhưng ở đây lại biến thành bộ dạng như vậy. Dường như là gọi điện thoại cho bạn hẳn, không biết chuyển máy cho nhân vật nào mà khiến Lục Vi Dân lập tức trở nên cẩn thận chặt chẽ. Cô thậm chí phát hiện Lục Vi Dân khi buông điện thoại, gần như theo bản năng hít một hơi dài, giống như trút được gánh nặng ngàn cân.

Mẹ của Tào Lăng sau khi ngắt điện thoại, Lục Vi Dân biết chuyện này

trên cơ bản không phải là vấn đề quá lớn.

Người này chắc chắn uy thế vô cùng, dù cách xa ngàn dặm nhưng Lục Vi Dân vẫn có thể cảm nhận được một áp lực vô hình nào đó.

Đó là một loại áp lực uy hiếp mà một người ở vị trí cao đã lâu tự nhiên dưỡng thành. Nhất là một nơi như Ủy ban Kỷ luật Trung ương. Chính mình tự cho là khéo léo, vậy mà ở trước mặt đối phương tựa như một đứa trẻ đang nói dối. Chẳng qua đối phương coi như là nể mặt mình, không có nói nhiều lời.

Mãi cho đến khi leo lên xe đạp về, Lục Vi Dân tinh thần đều có chút hoảng hốt, Chân Tiệp cũng không dám cắt ngang suy nghĩ của Lục Vi Dân.

Cô không biết Lục Vi Dân gọi điện thoại cho ai, nhưng cô cảm giác được đó là một nhân vật không tầm thường. Mà sau khi ngắt điện thoại, Lục Vi Dân dường như liền lập tức trầm tĩnh lại. Loại tự tin này làm cho Chân Tiệp vừa yên tâm lại vừa tò mò, đồng thời vẫn có chút lo lắng như cũ.

Biểu hiện của Lục Vi Dân hôm nay khiến cô đột nhiên nảy sinh một chút kính sợ đối với người thanh niên trước mắt này. Người thanh niên ngày xưa cô không để trong mắt, dường như lập tức trở nên xa lạ mà thần bí. Tuy rằng nhìn về ngoài thì không chút thay đổi, nhưng Chân Tiệp lại cảm thấy Lục Vi Dân khổ sở theo đuổi Chân Ny ngày xưa và Lục Vi Dân hiện tại hoàn toàn là hai người khác nhau. Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, đã xảy ra chuyện gì?

- Đại Dân, cậu gọi điện thoại cho ai thế? Bên kia nói như thế nào?

Chân Tiệp tò mò hỏi:

- Chúng ta phải làm gì không?

- Gọi điện cho một người bạn của em, anh ta có lẽ sẽ giúp được. Nếu chú

Chân đúng là bị người mưu hại, vấn đề sẽ không lớn, chuyện này có thể giải quyết ổn thỏa. Tuy nhiên chúng ta còn phải làm một số việc.

Lục Vi Dân cẩn thận lựa chọn từ ngữ, chỉ là như vậy mà cảm thấy mọi việc sẽ ổn thỏa cũng có chút quá mức lạc quan. Hẳn biết mẹ của Tào Lãng khẳng định có sức ảnh hưởng đối với bên trên, nhưng Bắc Kinh với Xương Giang cách xa nhau ngàn dặm, hơn nữa biết đâu quân mệnh không dung, chẳng may có người cố tình làm khó, chẳng phải sẽ thành trò cười hay sao? Lục Vi Dân cảm thấy chuyện này còn phải tự mình hành động, phải đi tìm người trực tiếp xử lý. Mặc dù mẹ Tào Lãnh đã chấp nhận giúp đỡ, nhưng mình cũng phải tự tìm một lối thoát.

Huống chi chuyện này chỉ sợ không phải chỉ đơn giản là nhằm vào Chân Kính Tài. Nếu vụ án nhận hối lộ trong lúc nhất thời không có tiến triển, có lẽ cũng sẽ có người gây áp lực, yêu cầu điều tra ở một số phương diện khác. Nếu là như vậy thì thật phức tạp. Cho nên việc cần phải làm bây giờ là trong thời gian ngắn nhất kết thúc êm đẹp vụ án nhận hối lộ, hoặc là nói điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, cụ thể là khiến cho những người thụ lý vụ này có lý do hợp lý để thu binh.

- Còn phải làm việc gì nữa?

Chân Tiệp căn môi:

- Đi tìm Trần Phát Trung?

- Không, tìm ông ta cũng không có tác dụng gì, thậm chí còn có thể phản tác dụng. Chúng ta cần lách qua Trần Phát Trung trực tiếp tìm nhân viên phụ trách vụ này của Ủy ban Kỷ luật Trung ương.

Lục Vi Dân suy nghĩ một chút:

- Chuyện này rất gấp. Em nghĩ Trần Phát Trung buổi chiều vẫn sẽ đi cùng

nhân viên phụ trách vụ án, chúng ta cần tránh Trần Phát Trung.

- Chúng ta tránh thế nào?

Chân Tiệp nghi hoặc hỏi.

- Em đã chuẩn bị rồi. Khi chú Chân bị đưa lên xe, em liền đến xin số điện thoại của ông ta. Đối phương có lẽ cho rằng em có manh mối gì cần báo nên liền cho em số điện thoại.

Lục Vi Dân trả lời khiến đôi mắt đẹp của Chân Tiệp lập tức sáng rỡ, cảm nhận đối với Lục Vi Dân lập tức thay đổi.

Không ngờ Lục Vi Dân chỉ nhìn thấy cha mình bị người ta đưa lên xe, trong nháy mắt có thể lập tức nghĩ đến phải tránh Trần Phát Trung và lưu lại phương thức liên hệ với đối phương. Sự nhanh nhạy và tài trí này không phải người bình thường có thể làm được. Hơn nữa, việc này cũng chứng minh cảm nhận của mình đối với hãn ngày trước quá mức lệch lạc.

Một loại tâm tư tinh tế lặng lẽ nảy sinh trong nội tâm Chân Tiệp, cô xuất thần nhìn người thanh niên khí chất trầm tĩnh trước mắt. Hôm nay hãn đã cho cô rất nhiều sự ngạc nhiên, khiến cô càng ngày càng không hiểu rõ đối phương. Trong một thời gian ngắn, cô không thể tiêu hóa hết được những gì đã xảy đến hôm nay.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tính Toán

Khi Phan Phương nhận được điện thoại, trong lòng cũng thở ra một hơi.

Y như thế nào cũng không thể ngờ được một vụ án nhìn qua có vẻ bình thường như vậy lại trở nên phức tạp khó bề giải quyết thế này. Nguyên vốn tưởng rằng có manh mối cụ thể, xác thực như vậy, chỉ cần tìm được tang chứng, bắt đối phương dễ như trở bàn tay. Việc này đối với y mà nói đáng lẽ là một việc rất dễ dàng, không ngờ đối phương lại là một nhân vật khó chơi như vậy.

- Sếp Phan, Chân Kính Tài một mực phủ nhận việc nhận tiền hối lộ của Hoàng Ứng Quyền, chỉ thừa nhận Hoàng Ứng Quyền quả thực có tặng một bộ trang trí thủ công mỹ nghệ, ông ta lúc ấy không để ý nên vẫn để trong phòng làm việc. Ông ta còn khai đã từng nói chuyện này với Phó chủ nhiệm Văn phòng nhà máy Trương Sinh Vân, định đem bộ thủ công mỹ nghệ này tìm một nơi nào đó thích hợp để cất giữ, nhưng vẫn chưa giao nộp lên văn phòng.

Tiểu Đường và tiểu Hà đều là tay già đời nhiều năm liền đi theo Phan Phương phá án, kinh nghiệm điều tra vụ án cũng tương đối phong phú, đối với tâm lý của những người liên quan đến vụ án nắm rất chắc.

- Vậy mọi người cảm thấy lý do thoái thác của ông ta có đáng tin không?

Phan Phương ngồi trên sofa, trầm ngâm một chút rồi hỏi.

- Mấu chốt là Phó chủ nhiệm văn phòng nhà máy đã nghỉ hưu và về quê

rồi, cũng không ai biết địa chỉ cụ thể của Trương Sinh Vân. Trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không liên lạc được, nghe nói phải hơn 10 ngày mới có thể trở về.

Tiểu Đường nhíu mày:

- Không có bằng chứng này thì không thể phán đoán được. Hiện tại lại không có chứng cứ khác. Bộ trang trí pha lê này rất đẹp, nhưng Chân Kính Tài khẳng định khi đối phương tặng đồ cho ông ta, nói rằng chỉ là một đồ kỷ niệm, trị giá hai, ba trăm tệ. Ông ta đối với phương diện này không hề nghiên cứu, không nghĩ rằng thứ đồ đó có giá gấp vài nghìn lần.

- Vậy cậu tin không?

Phan Phương hỏi lại.

- Cũng rất khó nói. Sếp Phan, nếu chỉ đơn giản là nhìn bề ngoài thấy rất đẹp, nói giá trị bao nhiêu tiền thì thật khó phán đoán. Tuy nhiên, tôi thấy trong nhà Chân Kính Tài cất giữ rất nhiều tranh chữ, đồ cổ, xem như là người sành nghề. Liệu có phán đoán được giá trị của món đồ đó hay không thì không chắc.

Tiểu Hà nói chen vào.

- Tuy nhiên việc ông ta chưa giao nộp là sự thật. Về phần có nói chuyện với những người khác thì cũng không nói lên gì cả. Huống chi hiện tại điểm này cũng không có bằng chứng.

Tiểu Đường do dự một chút, hạ thấp giọng nói:

- Sếp Phan, không phải còn có người phản ánh Chân Kính Tài có quan hệ bất chính với một số phụ nữ sao? Nếu tạm thời về chuyện này chưa có tiến triển gì, hay là chúng ta điều tra theo góc độ kia? Chỉ cần phá được phòng

tuyển tâm lý của ông ta, tôi nghĩ vấn đề nhận hối lộ sớm hay muộn cũng sẽ bại lộ.

Phan Phương trong lòng thầm than một tiếng, nếu không có cuộc điện thoại kia thì có lẽ y cũng sẽ đồng ý làm như vậy, hơn nữa y còn khẳng định nếu theo hướng đó sẽ có kết quả. Nhưng hiện tại y phải suy xét rất kỹ càng.

Xem ra Chân kính Tài ở nhà máy 195 là một nhân vật khá phức tạp. Ít nhất Chủ nhiệm ủy ban kỷ luật của bọn họ đối với Chân Kính Tài cũng có cách nhìn không tốt. Khi được hỏi về một số vấn đề đều trả lời úp úp mở mở. Nhưng Phan Phương cũng nhận thức được trong chuyện này có điểm đáng ngờ.

Thứ nhất, bộ trang trí này đích thực rất đắt tiền, nhưng Chân Kính Tài chưa chắc đã biết, nếu không cũng sẽ không tùy tiện để lên giá sách ở văn phòng. Thứ hai, nếu thật sự ông ta đã từng nói qua với Phó chủ nhiệm văn phòng Nhà máy, như vậy chứng tỏ ông ta không muốn giữ cho riêng mình. Thứ ba, người có liên quan đến vụ án nói dứt lốt ba mươi ngàn tiền mặt cùng lúc với bộ trang trí này, nhưng nếu như vậy thì cũng có chút kỳ quái. Nếu quả thật là như thế, theo lẽ thường mà nói, Chân Kính Tài hẳn là phải đem cất luôn cả bộ trang trí đó mới đúng, không phải tùy ý để ở văn phòng như thế. Tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng Chân Kính Tài là một con cáo già, cố ý cất giữ tiền mặt còn bộ trang trí kia thì sung công. Nhưng việc nhận hối lộ ba mươi ngàn lại không có chứng cứ.

Phan Phương cũng biết một vụ án như vậy hoàn toàn không cần mình phải đích thân điều tra, nhưng lãnh đạo đã phân công thì không thể không làm. Trong chuyện này khẳng định là có nhân tố ảnh hưởng.

Nhà máy 195 trong hai năm này đang tiến hành cải cách thể chế, lại là xí nghiệp cỡ lớn trọng điểm của quốc gia, cho nên vụ án liên quan đến nhà máy 195 cần thận trọng, không để xảy ra sơ sót gì. Lời nói của lãnh đạo rất

nguyên tắc, để xem anh lĩnh hội như thế nào.

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, Phan Phương có chút không ngờ, nhưng lập tức nhớ tới cái gì, liền đi qua nhắc điện thoại.

Không ra ngoài dự liệu của y, quả nhiên chính là người thanh niên trẻ tuổi gặp ở cửa nhà Chân Kính Tài gọi đến. Phan Phương có dự cảm rằng, có lẽ người thanh niên này sẽ mang đến cho mình rất nhiều bất ngờ.

Một vụ án như vậy nhận được điện thoại từ Bắc Kinh đã là không ngờ, thêm một sự bất ngờ nữa thì cũng không có gì đặc biệt.

Lục Vi Dân biết rằng điều lệ giám sát hành chính đến cuối năm mới bắt đầu được vận dụng, nhưng chính thức thì phải tới năm 94 khi Điều lệ làm việc của các cơ quan kỷ luật ra đời thì mới có một căn cứ rõ ràng, cũng mới bắt đầu chính thức sử dụng. Trước đó, bộ môn kiểm tra kỷ luật khi điều tra vụ án phải qua một số trình tự, khi sử dụng cưỡng chế cũng không có nhiều quyền lực đặc thù.

Chân Kính Tài đã bị mang đi 8 tiếng. Nói cách khác, dựa theo pháp luật quy định, còn có 16 tiếng nữa sẽ phải có kết luận đối với Chân Kính Tài, hoặc là sẽ phải thực hiện bắt giam, hoặc là chỉ có thể thi hành một số biện pháp hạn chế tự do.

Lục Vi Dân phỏng chừng chuyện này cũng đã làm cho đối phương hết sức khó xử. Có mẹ của Tào Lãng ra mặt, rất nhiều chuyện liền trở nên dễ dàng.

Cho nên khi đối phương đề xuất cần phải có chứng cứ chứng minh Chân Kính Tài không liên quan gì đến vụ án thì mới có cơ hội can thiệp. Lục Vi Dân tự nhiên sẽ hiểu nên làm như thế nào

Nhà của Trương Sinh Vân ở tỉnh khác, cũng không có nhiều người biết địa chỉ cụ thể. Nhưng Trương Sinh Vân rất nhiều năm không về thăm nhà,

điểm này Lục Vi Dân biết, bởi vì Trương Sinh Vân sống tại khu nhà đối diện với gia đình Lục Vi Dân.

Anh trai Trương Sinh Vân và anh trai Lục Vi Dân quan hệ tương đối thân thiết, đều công tác ở nhà máy cơ khí Hồng Kỳ. Trương Sinh Vân về nhà cũng không phải là về quê cũ mà là về nhà vợ ở nông thôn. Mà nhà vợ của Trương Sinh Vân ngay tại huyện Quảng Bình, cách Xương Châu khoảng 3, 4 giờ xe chạy.

Về phần vì sao nhà máy chỉ nói Trương Sinh Vân về quê, không thể liên hệ được, Lục Vi Dân và Phan Phương đều mơ hồ biết được một ít nguyên nhân, chỉ có điều không nói ra mà thôi.

Lục Vi Dân thông qua anh mình tìm được con lớn của Trương Sinh Vân để hỏi địa chỉ. Sau khi có địa chỉ, Lục Vi Dân lại cùng những người của tổ điều tra thuê một chiếc xe chạy suốt đêm tới huyện Quảng Bình, tìm được Trương Sinh Vân.

Trương Sinh Vân xác nhận Chân Kính Tài có nói qua chuyện này, hơn nữa còn chứng thực lúc ấy cũng có một đồng chí khác của nhà máy đi đến, chẳng qua Chân Kính Tài lúc ấy đi nhận điện thoại, không nhớ gì cả, chỉ có Trương Sinh Vân còn nhớ.

Mãi đến khi tổ điều tra tìm được người kia đến chứng thực lời Trương Sinh Vân nói là thật, Lục Vi Dân lúc này mới xem như thở phào một hơi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sự Tình Đơn Giản Như Thế

Chân Kính Tài cũng không biết mình ở trong gian phòng này bao lâu rồi. Ánh sáng rất ảm đạm, bốn phía đều là bức tường kín mít. Ông ta không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Khi mình vào đây thì còn cơ hội nào để ra ngoài nữa hay không? Ông ta đây là lần đầu tiên cảm nhận được uy thế của cơ quan chuyên chính.

Bản thân mình không phải là thánh. Mặc dù trong thời điểm này có thể nói là rất cứng rắn, nhưng không có nghĩa mình là kim cương bất hoại. Nếu có người thật tâm muốn hại mình thì có thể dùng trăm phương ngàn kế để khiến mình thanh bại danh liệt. Nhưng thông qua chuyện này để lật đổ mình thì Chân Kính Tài sâu thẳm trong nội tâm vẫn cảm thấy chua xót.

Ông không phục nhưng vẫn không còn cách nào khác. Một khi con người đã bị hạn chế tự do thì cho dù có ngạo mạn cách mấy cũng không còn giá trị nữa.

Hạn chế sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài, anh dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thoát ra ngoài được.

Mấy chục tiếng đồng hồ này đối với Chân Kính Tài mà nói, quả thực là một ác mộng khó có thể tỉnh lại.

Sau vài lần nhân viên điều tra đến hỏi mình, Chân Kính Tài thậm chí có thể nhớ rõ từng chữ một bọn họ hỏi mình và mình trả lời bọn họ.

Bọn họ không ngừng dùng các loại góc độ để gắng hỏi, từng bước cân

nhắc chi tiết. Điều này làm cho Chân Kính Tài có chút sợ hãi, ý thức có lẽ đối phương đã có đầy đủ chứng cứ mà đến.

Cánh cửa rốt cuộc cũng mở ra. Người bước vào là Phó cục trưởng họ Phan. Người này chỉ xuất hiện hai lần, nhưng đều đặt những câu hỏi mấu chốt, Chân Kính Tài phải suy nghĩ rất kỹ mới dám trả lời, kéo bị cho rơi vào tầm bắn.

- Được rồi, vụ án này chúng tôi cơ bản đã có một bản báo cáo. Anh hiện tại có thể rời khỏi đây.

Phó cục trưởng Phan mỉm cười, vươn tay ra:

- Thật ngại quá, nếu chúng tôi không làm nghiêm thì sẽ không hoàn thành nhiệm vụ. Xin Phó xưởng trưởng Chân thông cảm và hiểu cho.

- Tôi có thể đi rồi sao?

Chân Kính Tài có chút mờ mịt, nhìn đối phương không dám tin.

Lê tấm thân kiệt sức của mình ra khỏi phòng, Chân Kính Tài nhớ đến người nhân viên họ Đường kia đã không ngừng nhắc nhở và ám chỉ đến cảnh cáo mình rằng bọn họ đang nắm những chứng cứ về tác phong sinh hoạt của mình. Chân Kính Tài toàn thân rét run, không nghĩ đến mình là có kết cục như vậy.

- Các người đã điều tra xong?

- Chúng tôi có phương thức điều tra và nhận định vấn đề của mình. Những lời anh nói, trải qua xác minh của chúng tôi thì cơ bản là thật. Còn những vấn đề khác thì không ở trong phạm vi điều tra.

Phan Phương mỉm cười:

- Như thế nào, nghĩ không ra à? Chúng tôi đã đem tình huống của anh trao đổi với Ủy ban Kỷ luật tỉnh Xương Giang và Đảng ủy nhà máy nơi anh làm việc. Cụ thể có vấn đề gì thì anh có thể cùng với Ủy ban Kỷ luật tỉnh và Đảng ủy nhà máy thảo luận với nhau.

- Phó cục trưởng Phan, tôi đây muốn hỏi một câu. Tôi không hiểu vì sao lại bị điều tra, hiện tại lại không hiểu vì sao lại được thả ra ngoài. Chuyện này tốt cùng là như thế nào?

Chân Kính Tài dần dần tỉnh táo lại. Nếu đã thả mình, tuy rằng không rõ ràng lắm đằng sau lưng có nguyên nhân gì. Nhưng Chân Kính Tài cũng tin tưởng nếu mình hỏi một hai câu cũng không đến mức phát sinh biến hóa gì.

- Theo tính chất thì có thể loại trừ việc anh nhận hối lộ, nhưng trong công tác của anh lại có sơ suất. Dù sao thì anh cũng là cán bộ lãnh đạo của Đảng.

Phan Phương khẽ mỉm cười.

Sau khi rời khỏi nhà khách, Chân Kính Tài vẫn còn nhớ câu cuối cùng Phó cục trưởng Phan nói với ông: “Bạn trai của con gái ông khá tốt”. Không biết ông ta nói như vậy là có ý gì?

Chân Tiệp chưa hề có bạn trai. Con bé chỉ chuyên tâm vào học hành, chứ không hề nói đến chuyện yêu đương.

Chân Ny thì tuy rằng đang có mối quan hệ yêu đương với Lục Vi Dân, nhưng quan hệ giữa hai người cũng chưa rõ ràng lắm. Chính bản thân Chân Kính Tài cũng không xem trọng mối quan hệ giữa hai người, nhất là Lục Vi Dân hiển nhiên là không thể lưu lại Xương Châu.

Chẳng lẽ Lục Vi Dân lại đáng để cho Phó cục trưởng Phan nói một câu như vậy? Nếu thật thế thì quả là đáng chê cười.

Chân Kính Tài không hiểu ra sao, mãi cho đến khi nhìn thấy Chân Tiệp và Lục Vi Dân đứng cạnh xe taxi đợi mình, thì mới hiểu ra được chút ít.

Ngồi trên xe taxi về nhà, Chân Kính Tài cảm thấy khiếp sợ và hoang mang. Ông không thể tưởng tượng hết mọi việc đã xảy ra.

Không sai, Ủy ban điều tra trung ương tuy rằng không điều tra được gì nhưng cũng không có nghĩa là bản thân mình không có tỳ vết nào. Bản thân mình cũng không đem nộp gì hết. Tuy rằng có rất nhiều người chính bản thân dơ bẩn không chịu nổi nhưng cũng không ai gây trở ngại cho bọn họ.

Vị Phó cục trưởng Phan kia nói rất chuẩn xác. Chính bản thân mình tuy không hề ăn hối lộ, nhưng lại tồn tại những vấn đề khác.

Họ Phan thậm chí rất mật mờ nêu lên phản ứng tác phong cuộc sống của mình. Điều này làm cho Chân Kính Tài không kìm nổi phải đổ mồ hôi hột. Nếu đối phương thật sự muốn đối phó với mình thì bản thân mình chỉ sợ là khó mà ra khỏi cái nhà khách đó.

Lục Vi Dân không ngại cực khổ cùng với nhân viên điều tra đi huyện Quảng Bình tìm Trương Sinh Vân ra làm chứng, khiến cho bản thân ông ta thoát khỏi trách nhiệm. Nhưng Chân Tiệp cũng nói thêm Lục Vi Dân chẳng những mang cô đi để đàng hoàng phản ánh vấn đề, hơn nữa còn đến bưu điện gọi một cuộc điện thoại đường dài. Hẳn là một cuộc điện thoại rất quan trọng.

Cuộc điện thoại có tác dụng gì đối với bản thân ông thì ông không hiểu hết. Nhưng ông rõ ràng cảm giác được thái độ của nhân viên điều tra ngày đầu tiên với ngày hôm sau hoàn toàn khác hẳn.

Phó cục trưởng Phan đại khái là đem Lục Vi Dân thành bạn trai của Chân Tiệp, nên mới nói một câu đầy thâm ý như vậy.

Từ “khá tốt” phát ra từ miệng của Phó cục trưởng Phan không chỉ đơn

giản là khá tốt như vậy. Sau lưng còn có ngụ ý nào khác. Chân Kính Tài không nghĩ ra nếu Lục Vi Dân có bối cảnh đặc biệt sau lưng thì còn cần gì một lòng một dạ vào nhà máy nữa.

Lục Vi Dân về nhà ngủ một giấc. Mọi chuyện hẳn có thể làm đều đã làm xong. Chân Kính Tài có thể bình an thoát thân. Hai ngày qua, tuy rằng đã có một chút tin đồn nhưng Chân Kính Tài xuất hiện tại nhà máy thì hết thảy mọi lời đồn đại đều sụp đổ. Thậm chí mọi người còn nói lời an ủi Chân Kính Tài.

Trước khi ngủ, Lục Vi Dân sắp xếp lại suy nghĩ của mình hai ngày qua.

Mình đã lợi dụng được chuyện này để củng cố địa vị của mình ở Chân gia. Sau vụ này, Diêu Bình muốn làm lung lay vị trí của mình thì còn khó hơn lên trời, nhất là Chân Kính Tài đã chặt đứt khả năng Diêu Chí Bản tiếp nhận chức vụ Phó xưởng trưởng.

Kết bạn với Phó cục trưởng Ủy ban Kỷ luật trung ương, đồng thời cũng tiếp xúc được với gia tộc Tào Lãng, ngày sau còn có thể có nhiều cơ hội hơn. Đây chính là một thu hoạch lớn nhất. Phan Phương đối với mình cũng vô cùng tò mò, mà mình cũng lưu lại cho Phan Phương một ấn tượng vô cùng tốt.

Đồng thời, mối quan hệ giữa mình với Chân Kính Tài và Quách Trương lại càng thêm sâu sắc. Mà cán bộ nhà máy 195, thậm chí là cán bộ thành phố Xương Châu, tỉnh Xương Giang cũng có sự giao lưu với nhau. Trong trí nhớ của Lục Vi Dân, năm 1995, Quách Trung được bổ nhiệm đến Xương Châu làm Phó Chủ tịch thành phố. Chẳng qua là sau khi chuyện này xảy ra, quỹ đạo lịch sử của nhà máy 195 đã xảy ra độ lệch, còn có thể vận hành như lúc trước nữa hay không thì Lục Vi Dân cũng không biết rõ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chân Ny

Khi Lục Vi Dân tỉnh lại, hăn liền ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc.

Day day ánh mắt, Lục Vi Dân cũng không lập tức ngồi dậy. Hăn thích ứng một chút ánh sáng bên trong. Hăn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang ngồi trên ghế trúc cạnh giường của mình.

- Chân Ny, em về khi nào?

Lục Vi Dân bất ngờ, lập tức ngồi dậy. Trong phòng không có ai, cha khẳng định là đã đi làm, còn mẹ thì chắc ra ngoài chợ mua đồ ăn. Có lẽ Chân Ny đến đây thì mẹ liền tránh đi, tạo cơ hội cho hai người.

- Em trở về tối hôm qua.

Ánh mắt trong suốt của Chân Ny dừng lại trên mặt Lục Vi Dân:

- Đại Dân, anh đã làm chuyện gì mà ba mẹ, và chị của em đều khen anh không dứt lời. Không phải chỉ là khen không thôi mà dường như còn mang ơn. Anh nên nói thật cho em nghe.

- Anh có thể làm được gì?

Lục Vi Dân cười, gãi đầu:

- Con người anh em còn không biết sao?

- Hừ, em phát hiện là em chưa hiểu rõ về anh. Mẹ em thì không nói nhưng

ba của em tuy rằng không có can thiệp vào quan hệ của chúng ta nhưng em biết là ông ấy không đồng ý chúng ta quen nhau. Chị của em cũng vậy. Nhưng tối hôm qua, khi em về đến nhà, ba em cái gì cũng chưa nói, chỉ nói rằng em phải biết quý trọng anh. Chị của em thì cũng nói rằng anh là một người rất ưu tú. Chị ấy rất ít khi nào đánh giá người khác như vậy. Em rất cuộc không biết anh đã làm cái gì để là lấy lòng được bọn họ. Hiện tại cái gì mẹ em cũng không chịu nói.

Hai gò má xinh đẹp của thiếu nữ ửng hồng lên, đôi mắt như búp bê mở to tràn đầy sự ngạc nhiên và sung sướng. Mái tóc quăn xõa tung, chiếc áo thun màu trắng có in hàng chữ “xin đừng phiền tôi” trước ngực ôm sát thân thể khiến cho cả người cô toát ra một sức hấp dẫn vô cùng. Chiếc váy hoa ngắn khoe cặp đùi xinh đẹp khiến Lục Vi Dân say mê.

Lục Vi Dân cười không nói, chỉ nắm lấy bàn tay mềm mại của cô gái. Cô gái nhìn quanh bốn phía, có chút ngượng ngùng nép vào lòng ngực của Lục Vi Dân:

- Đại Dân, tối hôm qua em có nghe chị em nói những chuyện xảy ra mấy ngày nay. Em cảm thấy vô cùng lo sợ. Không biết nếu ba em thật sự gặp chuyện không may thì nhà của em biết làm thế nào bây giờ. Chị của em nói tất cả đều nhờ anh. Nói anh tìm người hỗ trợ nên mới giúp ba của em thoát khỏi vận rủi. Tất cả là thật sao?

- Chị của em nói khoa trương đấy. Anh chỉ tìm người giúp, còn mấu chốt là do chú Chân tự thân vượt qua thử thách. Không có vấn đề gì thì điều tra cũng sẽ không có gì.

Lục Vi Dân vuốt ve mái tóc của Chân Ny, trong lòng có hàng nghìn hàng vạn cảm xúc.

Hai ngày nay, mọi tâm tư của hắn đều đặt vào việc làm thế nào để trợ giúp

Chân Kính Tài. Trong trí nhớ của hắn, hết thấy hắn đều không nhớ hết. Cả một đêm bên ba quá mức, tối hôm qua về đến nhà là ngủ liền ngay.

- Đơn giản như vậy sao?

Cô gái khẽ nhếch miệng cười.

- Em không tin. Ba của em là người như thế nào làm sao mà em không biết. Ông ấy không bao giờ dễ dàng khen ngợi một người. Em đậu đại học, chị của em đậu kỳ thi nghiên cứu sinh, ông ấy cũng chỉ nói một câu “có tiền đồ” mà thôi. Nhưng ngày hôm qua ông ấy lại bảo em phải quý trọng anh. Em còn tưởng mình nghe lầm. Ba em lại dặn em, nói anh là một đối tượng tốt. Anh có được phân về quê nhà cũng không sao. Ý của ba em là như thế nào?

Ánh mắt Chân Ny hưng phấn hẳn lên:

- Anh nói ý của ba em có phải là trước anh cứ phân phối về quê hương, sau đó ba em sẽ nghĩ biện pháp đem anh trở về?

Thấy Chân Ny bởi vì hưng phấn mà hai má đỏ ửng như táo chín, nhãn nhụy, đôi môi như hai cánh hồng trong nắng sớm khiến người khác phải mê muội. Lục Vi Dân không thể khống chế chính mình, nâng khuôn mặt thiếu nữ lên.

Nhìn cặp môi thơm như khiêu khích kia, Lục Vi Dân giờ phút này không muốn suy nghĩ điều gì khác. Hắn muốn hưởng thụ sự hạnh phúc và khoái hoạt trước mặt. Chẳng sợ sau này sự khoái hoạt và hạnh phúc đó sẽ bỏ mình mà đi.

Ngón tay dọc theo lưng thiếu nữ thăm dò, rất nhanh tìm được cái khóa kéo, nhẹ nhàng kéo xuống, một bộ ngực no đủ liền rơi vào tay. Tiếng rên rỉ của thiếu nữ như muốn đốt cháy Lục Vi Dân. Hắn điên cuồng hôn lên vành tai thiếu nữ, cắn cổ, hai má. Chiếc áo lót bị cởi phăng ra. Cặp môi của Lục Vi

Dân cứ hôn mãi, trượt dài xuống hai điểm đỏ bừng trước ngực.

Ngón tay của Lục Vi Dân lại tiếp tục thăm dò xuống dưới. Một bụi cỏ âm u bí hiểm như đợi người đến khai phá.

Cô gái theo bản năng mà cuộn mình lại, thân thể giống như bị kích động, như con chim nhỏ gắt gao rúc vào lòng ngực của Lục Vi Dân. Hai bàn tay ôm chặt cổ hân, đôi mắt đẹp mê ly nửa mở nửa khép. Hai gò má ửng hồng như ánh nắng chiều.

Lục Vi Dân có chút không khống chế được cảm xúc của mình. Cảnh tượng trước mắt khiến hân muốn đem cô gái này ấn xuống giường và ra sức chà đạp.

Hai người yêu nhau đã hơn một năm, cũng không phải là lần đầu tiên vùng trộm trái cấm. Chẳng qua là những lần trước thì lựa chọn thời gian và địa điểm không thích hợp. Hoặc là ký túc xá trường học của Chân Ny, hoặc là dưới bóng cây công viên bên cạnh sông Tân Hà.

Trong ký túc xá trường học thì lại lo lắng bạn bè về bất thành linh. Còn ở công viên Tân Hà thì lại lo lắng người ngoài sẽ rình xem, luôn khó khiến người ta có được cảm hứng. Còn ngày hôm nay thì dường như là cơ hội tốt nhất.

Theo bản năng nhìn đồng hồ, 10h. Lục Vi Dân biết mẹ mình khi đi chợ mua đồ ăn thì phải hơn 11h mới về. Một tiếng đồng hồ, vậy là đủ rồi.

Nhẹ nhàng kéo chiếc quần lót của cô gái xuống, cô gái biết người yêu muốn làm gì. Nhưng đây là ở nhà người yêu, khi cô đến thì mẹ của hân vẫn còn ở nhà. Chẳng qua lúc này là ra ngoài mua đồ ăn.

- Không được, Đại Dân, lát nữa mẹ anh sẽ về đấy.

Cô gái ngượng ngùng ôm lấy cổ người yêu.

- Không sao đâu, còn lâu mẹ anh mới về.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng nhảy xuống giường, đóng cánh cửa phòng ngủ lại.

Không thấy cô gái có phản ứng, hắn liền cởi chiếc áo thun của cô gái ra. Trong tiếng kinh hô của cô gái, cả hai thân người đều nhanh chóng hòa thành một.

Khi Trần Xương Tú trở về, bà cảm thấy có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh chóng hiểu ra. Tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ phát ra từ phòng bên cạnh xuyên qua cánh cửa sổ, truyền ra ngoài. Điều này khiến cho bà có chút nóng mặt, khẩn trương đóng cánh cửa sổ lại.

Nếu chẳng may để người ngoài nghe thấy thì không hay lắm. Tuy rằng hiện tượng này ngày càng trở nên phổ biến trong giới trẻ, nhưng là người của thế hệ trước, Trần Xương Tú vẫn cảm thấy có chút không hài lòng.

Tuy nhiên, là Đại Dân và Chân Ny nên Trần Xương Tú cảm thấy rất cao hứng.

Mẹ của Chân Ny là Nhạc Thanh vẫn không đồng ý chuyện của Đại Dân và Chân Ny. Cho rằng nhà mình và nhà họ không môn đăng hộ đối. Điều này không chỉ Trần Xương Tú biết mà hơn nữa, bà còn biết mẹ của Chân Ny muốn kết hợp con gái với con trai Diêu Chí Bân là Diêu Bình. Điều này làm cho bà cảm thấy rất căm tức. Chuyện của bọn trẻ, người lớn tham dự vào làm gì.

Hai đứa xảy ra chuyện này thì con trai thường ít chịu thiệt hơn con gái. Nếu Chân gia thật sự muốn phản đối hôn sự này thì cũng không thể không thể suy xét loại quan hệ này của Đại Dân và Chân Ny.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Những Năm Tháng Trước Kia

Chân Ny đi rồi, Lục Vi Dân vẫn còn đắm chìm trong ngây ngất.

Thân thể của Chân Ny vĩnh viễn là thứ quý giá nhất đối với hắn. Đừng nhìn Chân Ny ngày thường khuôn mặt ngây thơ, nhưng sự quyến rũ lại khiến Lục Vi Dân cảm thấy như được hít thuốc phiện, không thể kiềm chế được.

Trong trí nhớ của Lục Vi Dân, sau khi hắn và Chân Ny chia tay, hắn đã phải dùng thời gian hơn một năm trời mới tạm nguôi ngoai vết thương, đó là khi có sự xuất hiện của một cô gái khác. Bây giờ mình đã tái sinh, liệu có một lần nữa bị tổn thương hay không? Cô gái đó có xuất hiện hay không?

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân không khỏi có chút ngây ngốc.

Hết thầy đều đã thay đổi, như vậy chính mình và Chân Ny còn có thể thay đổi không? Lục Vi Dân nằm ở trên giường yên lặng suy tư

Ba mươi tám năm trôi đi, bao nhiêu việc đã xảy ra trong đời. Đột nhiên trong nháy mắt quay lại quá khứ, lịch sử còn có thể thay đổi hay không?

Trong hai ngày này, vì việc của cha Chân Ny mà Lục Vi Dân gần như không có tâm tư suy xét đến vấn đề gì khác. Hiện tại chuyện này đã chấm dứt, thậm chí có thể nói hắn đã dốc sức thay đổi một thế giới bé nhỏ không đáng kể, nhưng đối với chính mình lại có ý nghĩa sâu xa.

Con bướm vỗ cánh, đến tận cùng có thể sinh ra cái gọi là hiệu ứng hay không cũng không ai biết, chỉ có thể chờ đợi lịch sử kiểm nghiệm.

Nằm ngả vào đầu giường, trong phòng còn lưu lại mùi thơm của Chân Ny. Sau một hồi ân ái, cơ thể đầm đìa mồ hôi, khăn ướt, quần áo, tất cả mọi thứ đều cần được xử lý, tuy nhiên, hiện tại Lục Vi Dân không hề muốn động đậy.

Sau khi cực độ sung sướng, đầu óc hẳn trở nên tỉnh táo lạ thường, hẳn cần cẩn thận suy xét một chút sự việc của bản thân mình.

Nếu lịch sử không thay đổi, chính mình vài ngày nữa sẽ đến Nam Đàn báo danh. Hơn nữa, rất không may là tất cả sinh viên huyện Nam Đàn năm nay đều phải về nông thôn, chính mình sẽ bị sung quân đến xã Đông Pha vô cùng xa xôi hẻo lánh.

Chính mình sẽ ngây ngốc ở xã Đông Pha ba năm mới được triệu hồi về huyện ủy, rồi lại ở huyện gần ngơ hai năm mới được đến Địa khu Phong Châu làm Phó bí thư xã, sau đó đến thành phố Xương Châu làm việc, từng bước một từ Phó bí thư xã lên Phó Trưởng phòng Giáo dục huyện, rồi Trưởng phòng Giáo dục huyện, rồi trợ lý chủ tịch huyện, hai mươi một năm cứ như vậy mà tiếp diễn.

Cũng may mắn là Địa khu Lê Dương nghèo nhất của tỉnh này hai năm sau sẽ phân thành hai địa khu mới là Địa khu Lê Dương và địa khu Phong Châu. Chính mình cũng mới có cơ hội điều đến Địa ủy Phong Châu làm thư ký của Phó bí thư địa ủy Tôn Chấn. Sau ba năm, khi Tôn Chấn đến Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đảm nhiệm Phó trưởng ban, mình cũng mới có cơ hội trở lại Xương Châu, tuy rằng khi đó hết thầy đều cảnh còn người mất.

Quay về Nam Đàm thì sẽ thế nào? Lục Vi Dân hít một hơi thật sâu, hết thầy đều đã khác trước, hẳn có đủ tự tin để sáng tạo lịch sử của chính mình.

- Đại Dân, ra ăn cơm.

Giọng mẹ gọi ngoài cửa khiến Lục Vi Dân như bừng tỉnh, liền đáp:

- Con đến đây.

Cha vẫn trầm mặc ít nói như trước. Cố gắng để mình vào nhà máy nhưng không thành càng đả kích lòng tự tôn của cha. Lần đầu tiên mặt dày đi nhờ vả người ta, không ngờ lại đạt được kết cục như vậy. Việc này đối với một người chưa từng cúi đầu như cha hẳn mà nói, không hề nghi ngờ chính là một cú đánh mãnh liệt.

Lục Vi Dân biết rằng cha lúc này tâm tình rất khó chịu, nhưng cố gắng không để lộ cho mình và mẹ biết.

- Cha, mẹ, tối con có chút việc, không ở nhà ăn cơm.

Vừa và cơm, Lục Vi Dân vừa tùy ý nói.

Món đậu hũ rất ngon miệng, đã từ lâu rồi mẹ không làm món này, hương vị đặc biệt của nó khiến Lục Vi Dân không kìm nổi có chút say mê. Giờ mới thực sự cảm thấy những giây phút này là quý báu biết bao.

Mẹ hẳn qua đời năm 2008, đây là một sự đả kích rất lớn đối với Lục Vi Dân. Tận hiếu càng sớm càng tốt, những lời này chỉ khi đã mất đi cha mẹ thì mới thực sự cảm nhận được, nhưng lúc đó thì sự đã rồi. Mà hiện tại trời xanh dường như một lần nữa cho chính mình một cơ hội.

- Thế à? Ăn cơm ở đâu?

Trần Xương Tú nhìn con, có chút lo lắng nói:

- Đừng đi uống rượu với bạn học nữa, chúng nó đều đã đi làm vài năm, tửu lượng cao lắm.

- Không, không phải đi cùng bạn học, là nhà chú Chân mời con đến nhà ăn cơm.

Lục Vi Dân khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười:

- Chân Ny sáng nay đến đây chính là nói chuyện này.

- Há?

Lục Quang Tông và Trần Xương Tú đồng loạt ngược lên. Trần Xương Tú hạ bát, hỏi:

- Phó giám đốc Chân mời con ăn cơm? Vì sao?

Lục Quang Tông cũng rất kinh ngạc, cho dù là Chân Kính Tài không có giúp được việc này, nhưng cũng quyết không đến mức mời con trai mình ăn cơm để tỏ vẻ xin lỗi chứ?

Vốn mình là nhờ người giúp đỡ, có được hay không cũng không thể trách họ được. Hơn nữa, sự việc tuy không thành nhưng chính mình đều còn phải nhờ ơn, dù sao người ta cũng có chút cố gắng, như thế nào lại thành ra mời con mình ăn cơm?

Trần Xương Tú lại nghĩ xa hơn, chẳng lẽ Chân gia thật sự đổi ý, cảm thấy Đại Dân nhà mình và Chân Ny nhà họ xứng đôi nên cố ý tán thành.

- Vâng, hai ngày nay con giúp Phó giám đốc Chân làm chút chuyện. Đại khái là chú ấy cảm thấy cũng tốn công tốn sức nên muốn cảm ơn một chút.

Lục Vi Dân suy nghĩ, thấy rằng chuyện này có vẻ khó tin, nhưng nếu không nói ra sẽ làm cha mẹ nghi thần nghi quỷ, cho nên cảm thấy là ăn ngay nói thật vẫn hơn, chẳng qua tận khả năng đem mức độ phức tạp của vấn đề giảm bớt một ít.

- Ồ?

Lục Quang Tông sững nghĩ một chút, liền nói:

- Đại Dân, trong nhà máy đồn rằng Phó giám đốc Chân bị cấp trên điều tra, nhưng sang nay lại nghe người ta nói nhìn thấy Phó giám đốc Chân ở nhà máy xử lý công tác, cho nên cũng không biết thế nào. Tuy nhiên, trong nhà máy từ trước đến nay chưa từng có tin đồn vô căn cứ, con nói con giúp ông ta một việc, có phải là...?

- Cha, chuyện cụ thể thế nào cha đừng hỏi, tóm lại là mọi việc qua rồi, chú Chân cũng không có việc gì. Mời con đến ăn cơm để tỏ thành ý chút thôi.

Lục Vi Dân cũng không muốn nói nhiều lời.

- Ừ, Đại Dân, hiện tại con cũng đã tốt nghiệp đại học rồi, phải đi làm ngay. Cha biết con làm việc từ trước đến nay luôn chu đáo chặt chẽ, không phải quá lo lắng. Tuy nhiên con chưa ra ngoài xã hội, xã hội này rất khó lường, rất nhiều chuyện không phải đơn giản như bề ngoài. Con nhất định phải cẩn thận.

Lục Quang Tông cũng biết tính cách con trai mình, tuy hào phóng rộng lượng nhưng không thiếu phần khôn khéo cẩn thận. Ở đại học đã vào Đảng, ở Hội sinh viên cũng làm lãnh đạo, điều tiếc nuối duy nhất chính là điều động công việc không thành, khiến Lục Quang Tông trong lòng rất khó chịu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngơ Ngẩn Như Mộng

- Cha cứ yên tâm đi, con biết chừng mực mà.

Lục Vi Dân gật gật đầu:

- Về Nam Đàm cũng không phải là trời sụp, nếu là vàng thì ở đâu cũng sáng lấp lánh. Ở lại nhà máy tất nhiên là rất tốt, nhưng nếu không được thì đi huyện rèn luyện một chút chưa chắc đã là chuyện xấu. Con muốn đến Nam Đàm thể hiện một phen, biết đâu có ngày ngẩng đầu.

- Nói rất hay!

Lục Quang Tông trong lòng trở nên cao hứng:

- Đại Dân, con có thể nói ra những lời này, cha thấy rất yên tâm. Mẹ con bao nhiêu năm nay làm giáo viên ở Nam Đàm cũng rất tốt mà. Con là sinh viên, cơ hội thể hiện mình càng có nhiều. Cha tin rằng con có thể ở huyện làm nên sự nghiệp.

- Đại Dân, lời cha nói rất có lý. Tuy nhiên, nếu Phó giám đốc Chân đã mời con đến ăn cơm, chứng tỏ Phó giám đốc Chân có để mắt đến con, chuyện của con và Chân Ny có phải...

Trần Xương Tú ngừng lại một chút, thấy con trai nhú mày, liền chuyển đề tài:

- Còn nếu là có cơ hội có thể ở lại nhà máy, mẹ thấy con vẫn nên nói

chuyện với Phó giám đốc Chân, nhờ ông ta nói giúp với Bí thư Cô. Cứ coi như là nửa năm không xong thì một năm, một năm rưỡi. Một nhà máy 195 lớn như vậy, chẳng lẽ không bố trí được cho Đại Dân nhà chúng ta?

- Mẹ, con biết rồi, chuyện này nói sau. Hiện tại quan hệ của con mới đến Địa khu, nói chuyện này còn quá sớm, cũng có thể lưu lại ấn tượng không tốt cho lãnh đạo.

Lục Vi Dân cũng biết mẹ mình là một lòng một dạ muốn chính mình biến thành người Xương Châu.

Mẹ ở Nam Đàm dạy học đã mấy chục năm, nhưng đến giờ vẫn chưa được làm giảng viên chính thức. Hiện tại ngay cả chị hai cũng đã là giáo viên nòng cốt của trường trung học Lê Dương rồi, nhưng mẹ thì vẫn là giảng viên hợp đồng. Điều này khiến bà rất không cam lòng nên một lòng muốn hẳn ở lại Xương Châu, không về Nam Đàm.

Cơm nước xong xuôi, Lục Vi Dân đứng trước cửa sổ. Hai ngày nay bận giúp Chân Kính Tài, cũng không có tâm trạng nào mà nghĩ đến chuyện khác. Sau một đêm ngủ ngon giấc, cảm thấy trí nhớ của mình cũng dần dần khôi phục.

Cuộc sống hai mươi một năm qua như một cuộn phim quay chậm chạy trong đầu hẳn, có rõ ràng, có mơ hồ, có tỉ mỉ xác thực, có thô sơ giản lược, gần như mỗi một chi tiết đều khiến Lục Vi Dân không kìm nổi cảm thán. Hẳn hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức, không để ý gì đến xung quanh.

- Đại Dân! Đại Dân!

- Trấn Đông? Đức Dũng? Là các cậu à? Trở về khi nào thế?

Lục Vi Dân thấy một chiếc xe đạp chạy đến trước cửa nhà mình, hai bóng dáng có chút quen thuộc từ trên xe đạp nhảy xuống.

Người cầm lái là một anh chàng dáng cao gầy, gương mặt xương xương, còn người kia trắng trẻo, dáng người thấp đậm. Hai người nhìn rất quen mắt, nhưng Lục Vi Dân cảm tưởng như từ một bức họa hiện ra.

Dù sao thời gian sai biệt cũng hơn hai mươi năm khiến Lục Vi Dân ngay lập tức rất khó thích ứng được. Hai người thanh niên trẻ tuổi trước mặt chính là hai người bạn học trung học thân nhất của hắn.

Lục Vi Dân học trung học ở trường trung học nhà máy 195, nhưng do không có hộ khẩu ở Xương Châu nên không thể không về Nam Đàm thi đại học. Đây cũng là một quy tắc trong chính sách giáo dục và bố trí công việc của nhà nước: Đến từ đâu thì quay về đó.

Nếu trước khi phân công công việc mà không được đơn vị mình muốn làm thu nhận thì sẽ phải quay trở lại nguyên quán của mình.

Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng mà Lục Vi Dân trước đây tận lực muốn được lưu lại nhà máy 195. Chỉ khi nhà máy 195 đồng ý nhận mình thì mới có thể ở lại Xương Châu mà không nghĩ tới cuối cùng lại bị người đá đi.

Đương nhiên, đây là việc trước kia, còn hiện tại đối với Lục Vi Dân mà nói thì không quá quan trọng. Hiện tại Lục Vi Dân có thể thản nhiên, tự tin và háo hức chờ đợi đối mặt với thế giới này, bất kể là vận mệnh đem chính mình đây về Nam Đàm hay là ở lại Xương Châu.

Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng là hai người bạn học trung học thân thiết nhất của Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân quan hệ với người khác không tồi, nhưng thực sự chơi được thì cũng chỉ có hai, ba người.

Đều nói con người có tính bầy đàn, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Trường

trung học nhà máy 195 vẫn là trường trung học trọng điểm của thành phố, mà lớp 1 cũng là lớp chọn. Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng thành tích các môn tự nhiên và trung văn luôn đạt top 3, còn chính mình thì trong toàn khóa năm đó chỉ hơn được 10 người, chẳng qua lúc thi vào đại học phát huy tương đối tốt nên mới có thể đỗ vào đại học Lĩnh Nam.

Lúc trước khi đăng ký vào đại học Lĩnh Nam, Lục Vi Dân cũng không quá kỳ vọng, vốn tưởng rằng có thể thi đỗ vào một khoa bình thường đã lấy làm thỏa mãn rồi, không ngờ tùy tay đăng ký vào đại học Lĩnh Nam lại giống như có thần trợ giúp.

Tề Trấn Đông đã đỗ vào Học viện bưu chính viễn thông Thành Đô, này đã đổi tên thành Đại học khoa học công nghệ, hoàn thành giấc mộng làm một chuyên gia điện tử của y.

Ngụy Đức Dũng lại đỗ đại học Phục Đán, coi như một ngôi sao sáng của trường trung học nhà máy 195.

Tuy rằng trường trung học nhà máy 195 vẫn là trường trung học trọng điểm của thành phố, nhưng nói là trọng điểm phần nhiều là do điều kiện của trường rất tốt, nếu muốn nói về trình độ dạy học và thành tích thi vào đại học thì vẫn có sự chênh lệch rất lớn so với trường trung học trọng điểm của tỉnh. Mà Ngụy Đức Dũng đỗ đại học Phục Đán coi như là phá lệ, trước đây chưa từng có.

Ngoại trừ Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng, Lục Vi Dân còn có một người quan hệ khá tốt tên là Tiêu Kính Phong, trên lớp học thành tích không tốt lắm nhưng lại vô cùng hợp ý với Lục Vi Dân. Hai người đều là chủ lực của đội bóng rổ trong trường học. Tiêu Kính Phong là tiên phong còn Lục Vi Dân là hậu vệ.

- Trấn Đông tối qua mới về, tôi tối hôm kia đã về rồi. Đến nhà tìm thì cậu

vẫn chưa về, sáng và chiều hôm qua cũng đến tìm cậu hai lần, mẹ cậu nói cậu còn chưa có về, không biết là chạy đi đâu. Nói thật đi, có phải sợ tôi và Trấn Đông về quấy rầy thế giới riêng của cậu với Chân Ny hay không?

Ngụy Đức Dũng tính tình thoải mái, chẳng để bụng những chuyện tụn mủn, ở lớp học rất hợp ý Lục Vi Dân. Sau khi phân ban thì đã trợ giúp rất nhiều cho Lục Vi Dân. Có thể nói, Lục Vi Dân đỗ được đại học Lĩnh Nam là có công rất lớn của Ngụy Đức Dũng.

- Miệng chó không phun ra ngà voi, thẳng nhóc cậu lúc nào cũng nói linh tinh.

Lục Vi Dân hưng phấn nói. Thời thanh xuân hai mươi một năm trước cứ như vậy quay trở lại. Thật không thể tin nổi, nhưng sự thật lại đúng là như thế.

- Ha ha, còn ngại à? Đại Dân, tôi còn lo cậu tâm tình không thoải mái, không hề nghĩ rằng sức mạnh của tình yêu có thể làm dịu hết thủy. Trấn Đông, thấy tôi nói đúng không, Đại Dân là người thế nào, sao có thể vì chuyện con con này mà suy sụp được. Đến đâu chẳng như nhau, có bản lĩnh thì không thể không quay về Xương Châu được, phải không?

Ngụy Đức Dũng vỗ bồm bộp vào bả vai anh chàng gầy gò bên cạnh.

- Đại Dân, thấy cậu như vậy, tôi với Đức Dũng cũng an tâm. Chúng tôi còn tưởng cậu không vào được nhà máy thì trong lòng sẽ không thoải mái.

Anh chàng cao gầy mặc một chiếc áo giản dị màu trắng, hơi ngượng ngùng nói:

- Xem ra là chúng tôi đã lo lắng vô cơ rồi.

- Lúc đầu thì trong lòng thật sự cũng không thấy thoải mái? Tuy nhiên,

không thoải mái thì có thể làm gì? Sự việc không phải do mình làm chủ. Họ là dao thớt, mình là thịt cá, tùy bọn họ xử lý thôi.

Lục Vi Dân nhún vai, ngoắc tay ra hiệu hai người:

- Vào đây đi, cứ đứng ngoài nói chuyện thế à.

- Thôi đi, hôm nay nóng bức thế này, đến bể bơi ngâm nước cho mát đi. Hôm qua mới thay nước đấy.

Ngụy Đức Dũng tươi cười nói:

- So với việc ngớ ngẩn ở nhà thì thoải mái hơn nhiều.

- Cũng được, các cậu có mang quần bơi không?

Lục Vi Dân cũng thấy trên người nhơm nhớp, đang muốn đi tắm rửa. Lúc này mặt trời vẫn còn chói chang, tuy nhiên cũng không sao, phơi nắng đen một chút cũng có vẻ khỏe mạnh.

- Có mang. Đi thôi, chúng ta 3 tháng rồi chưa gặp mặt, vừa lúc có thời gian tâm sự một chút.

Ngụy Đức Dũng ngoác miệng:

- Hay là cậu gọi cả Chân Ny đi?

- Không cần, chỉ ba chúng ta thôi.

Lục Vi Dân vừa lắc đầu vừa quay vào nhà. Sau một hồi lục lọi mới lôi ra một chiếc quần bơi cũ màu đỏ, kiểu dáng này ở thế kỷ hai một căn bản không còn nhìn thấy nữa.

Lục Vi Dân sững sờ nhìn chiếc quần bơi một hồi, lúc này mới ý thức

được đây là quần bơi của nam giới ở thời đại này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bạn Bè

Bể bơi của nhà máy 195 cũng thuộc hàng nổi tiếng của Xương Châu. Trong bốn nhà máy quốc doanh lớn của Xương Châu, ngoại trừ nhà máy 195, bất kể là nhà máy cơ khí Hồng Kỳ hay nhà máy thép Xương Châu hay nhà máy bông Hoa Trung đều không thể đánh đồng với nhà máy 195 được.

Quy mô của Nhà máy cơ khí Hồng Kỳ kém xa nhà máy 195, chỉ nhỏ bằng một nửa nhà máy 195, chủ yếu sản xuất các loại linh kiện đúc và các chi tiết đặc biệt của thiết bị cơ khí. Còn nhà máy thép Xương Châu về quy mô lẫn lịch sử đều không theo kịp nhà máy 195, là nhà máy quốc doanh của địa phương.

Bể bơi của nhà máy 195 quy mô tương đối lớn, chia làm một bể bơi trẻ em và hai bể bơi người lớn, trong đó có một bể bơi người lớn có độ sâu trên 2m, tương đối ít người. Đây là khu mà bọn Lục Vi Dân thích tới nhất khi còn học trung học. Mặc dù đã vào đại học, nhưng hàng năm mỗi khi nghỉ hè, mấy người đều phải hô hào bằng hữu cùng nhau tới đây ngâm nước một phen.

Nước bể bơi mát lạnh khiến tâm trạng bức bối lo lắng của Lục Vi Dân như được thả lỏng. Nhìn Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng đang thi xem ai bơi nhanh hơn, Lục Vi Dân trong lòng cũng là vô cùng cảm thán.

Trong trí nhớ của hắn, Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng mặc dù sau khi hắn bị điều về Nam Đan vẫn duy trì liên lạc với nhau. Nhưng dần dần, khoảng cách không gian và thời gian, rồi mỗi người đều có gia đình và sự nghiệp riêng, sự liên lạc cũng theo thời gian mà từ từ giảm bớt.

Sau khi Tề Trấn Đông tốt nghiệp đại học thì được phân tới Sở bưu điện, sau đó vài năm thì y nghỉ làm, đến Thâm Quyển, trở thành người phụ trách kỹ thuật của một xí nghiệp tư nhân, sau đó nhiều lần chuyển chỗ làm, nhưng không có quay về Xương Châu. Nghe nói sau đó vì làm việc tương đối xuất sắc nên trở thành một cán bộ quản lý cao tầng.

Ngụy Đức Dũng với Lục Vi Dân thì vẫn còn duy trì liên hệ tương đối chặt chẽ. Chẳng qua Ngụy Đức Dũng ở một số mặt cũng có phần tương tự như Tề Trấn Đông, đều có chút không quá an phận

Sau khi tốt nghiệp đại học Phục Đán, Ngụy Đức Dũng được phân công tới Nhật báo Xương Châu. Ở tòa soạn lăn lộn vài năm rồi đi Thượng Hải, nhanh chóng trở thành một tổng biên tập nổi danh của một tạp chí thời thượng, cũng được coi như một nhân vật có tiếng tăm.

Khi Lục Vi Dân còn là trợ lý chủ tịch huyện, y cũng đã từng thông qua một ít mạng lưới quan hệ để giật dây bắc cầu cho hẵn. Tuy rằng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng tâm ý của y Lục Vi Dân thấy rất cảm kích.

Trong cuộc đời con người sẽ gặp vô số bất ngờ, Lục Vi Dân không biết cơ may khó có thể tưởng tượng được này sẽ mang đến cho mình cái gì. Nhưng hẵn biết nó sẽ kéo theo vô số những điều bất ngờ khác.

Ví dụ như sự việc của cha Chân Ny, hẵn không biết điều bất ngờ đó sẽ mang đến kết cục tốt hay xấu, nhưng có một điều mà Lục Vi Dân vô cùng rõ ràng, nếu hẵn không thể lợi dụng được điều bất ngờ ngoài ý muốn này thì hẵn thật sự sẽ hổ thẹn với cuộc đời này.

- Đại Dân!

Sau lưng truyền đến một tiếng kêu hưng phấn, kéo Lục Vi Dân từ trong dòng suy tư trở về hiện thực.

Lại là một thanh âm vô cùng quen thuộc nhưng có chút cảm giác xa lạ không nói nên lời. Nhưng cảm giác xa lạ này chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Tựa như giây phút chính mình buổi sáng tỉnh lại nhìn thấy Chân Ny, nháy mắt liền khiến cho mình dung nhập vào thế giới này.

- Kính Phong! Cậu cũng đến bơi à, hôm nay không đi làm sao?

Lục Vi Dân cũng cao hứng kêu lên:

- Thằng nhóc cậu mới phơi nắng mấy ngày nay hay sao mà đen thế? Cũng đến đây đi.

Anh chàng có làn da ngăm đen rắn chắc chạy ào đến chỗ Lục Vi Dân chính là Tiêu Kính Phong, cũng là người bạn học tốt nhất của Lục Vi Dân.

Tiêu Kính Phong không giống với Ngụy Đức Dũng và Tề Trấn Đông, thành tích ở lớp cũng chỉ thường thường, chưa bao giờ kỳ vọng vào kỳ thi đại học, cho nên sau khi tốt nghiệp trung học liền đi học trường trung cấp cơ khí nhà máy 195. Hai năm sau tốt nghiệp liền vào nhà máy.

Y và Lục Vi Dân quan hệ thân thiết là do cùng là chủ lực trong đội bóng rổ của trường, Tiêu Kính Phong là tiền phong và Lục Vi dân là hậu vệ. Hơn nữa hai người tính cách tương tự, ý hợp tâm đầu, cho nên ở trong trường học cũng là như hình với bóng.

- Hôm qua với hôm kia cậu chạy đi đâu thế? Cha mẹ cậu cũng nói không biết cậu đi đâu, làm cho tôi tưởng rằng cậu thật sự vì chuyện phân công công việc mà buồn bã giống như đàn bà, trốn ở chỗ quái quỷ nào đó lau nước mắt.

Tiêu Kính Phong hàm răng trắng lóa dưới ánh mặt trời, thân hình rắn chắc ngồi sà vào bên cạnh Lục Vi Dân, hỏi.

Bốn phía bể bơi chỉ ốp bằng gạch men sứ trắng, ở thời đại này thoát nhìn

đã được cho là rất xa hoa, dưới bề, trên bề đều là đông kín người. Dưới ánh mặt trời chói chang, mọi người đều nhể nhại mồ hôi.

- Anh Đại Dân!

Đi sau lưng Tiêu Kính Phong là một người thanh niên gầy hơn một chút so với Tiêu Kính Phong, nhưng thân hình cũng rắn chắc như vậy, cùng Tiêu Kính Phong gần như là một khuôn mẫu đúc ra, chẳng qua so với y có phần phong độ của người trí thức.

Tiêu Kính Tùng là em trai Tiêu Kính Phong, kém y vài tuổi. Cha của hai anh em Kính Phong bị tai nạn lao động qua đời khi hai anh em mới học tiểu học, toàn bộ phải dựa vào mẹ y. Cho nên Tiêu Kính Tùng hiểu chuyện rất sớm. Mẹ sức khỏe cũng không tốt, em trai đều do một mình Tiêu Kính Phong quản lý. Tuy Tiêu Kính Phong chính mình thành tích học tập không tốt, nhưng đối với em trai thì lại yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Điểm này khiến Lục Vi Dân rất xem trọng Tiêu Kính Phong.

Tiêu Kính Tùng cuối cùng đã đỗ Học viện thương mại Xương Tây, cũng chính là trường đại học của Chân Ny. Mà Diêu Bình đến Học viện thương mại Xương Tây để quấy rối Chân Ny cũng là do Tiêu Kính Tùng phát hiện ra nói với anh mình. Điều này cũng khiến Tiêu Kính Tùng hết sức giận dữ, nếu không phải Lục Vi Dân luôn mãi khuyên can, chỉ e Tiêu Kính Tùng sẽ đi tìm Diêu Bình.

Lục Vi Dân hướng về phía Tiêu Kính Tùng gật gật đầu, rồi chuyển hướng sang Tiêu Kính Phong:

- Không phải là vào không được nhà máy thì về Nam Đàm sao? Có vấn đề gì đâu? Lẽ nào không ở lại Xương Châu thì không sống nổi?

- Há? Đại Dân, không đúng, mấy ngày trước tôi thấy cậu còn uể oải không

phấn chấn, khuôn mặt lúc nào cũng ủ rũ. Ngoại trừ ở cùng với Chân Ny còn thể nhìn thấy một chút tươi cười của cậu, còn không thì lúc nào cũng như con nghiện thiếu thuốc. Không sợ Chân Ny sẽ bỏ cậu nữa chứ? Nam tử hán đại trượng phu, còn sợ tìm không ra đối tượng sao?

Tiêu Kính Phong vẽ mặt trêu đùa nói.

- Cút cậu đi! Không nói thì không chịu được sao?

Lục Vi Dân mắng một tiếng:

- Vài ngày nữa tôi sẽ đến Nam Đàm, chỉ e sau này thời gian về nhà máy sẽ không nhiều nữa, có thể mấy tháng mới về được một chuyến.

- Nếu không để tôi đưa cậu đi?

Tiêu Kính Phong tùy tiện nói:

- Dù sao thời gian này tôi cũng đang nhàn rỗi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Làm Chút Gì Đó

- Nhà rồi? Cậu không phải đi làm sao?

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua Ngụy Đức Dũng và Tề Trấn Đông đang bơi tới, thuận miệng hỏi.

- Tôi cũng muốn đi làm, nhưng nhà máy không có việc, nghỉ ở nhà một tuần nay rồi. Buổi sáng đến điểm danh một cái rồi về. Phòng chường năm nay nhà máy sẽ rất ít việc, nhàn đến mức ngứa ngứa tay chân rồi, thực không muốn làm ở đây nữa.

Tiêu Kính Phong thở dài một hơi:

- Thật chẳng có ý nghĩa mẹ gì.

- Không muốn làm?

Lục Vi Dân kinh ngạc hỏi:

- Cậu điên à? Hiện tại ai lại không biết nhà máy 195 rất khó xin vào, cậu không muốn làm ở đó nữa thì muốn làm gì?

- Cậu cũng cho là như vậy sao?

Tiêu Kính Phong bĩu môi:

- Tôi tuổi trẻ, có sức khỏe, kiểu gì chẳng tìm được cơm ăn. Thằng nhãi nhà Diêu Chí Thiện kia đi đường ngang ngõ tắt đều có thể phát tài, chẳng lẽ

tôi lại không thể?

- Hừ, cậu nói Diêu Chí Thiện đi đường ngang ngõ tắt, không phải cậu muốn học y đấy chứ?

Lục Vi Dân hỏi ngược lại.

- Cũng không phải, tuy nói hiện tại cách đấy có thể kiếm tiền, nhưng rủi ro cũng lớn, làm không tốt thì có khi phải đi tù vài năm, không đáng trả giá.

Tiêu Kính Phong phất phất tay, ra hiệu cho em trai đi chỗ khác rồi nói:

- Tuy nhiên không phải chỉ có cách đó mới có thể kiếm tiền, phải không? Hiện tại, tiền lương ở nhà máy một tháng là hơn 100 tệ, công việc lại nguy hiểm. Cuối tuần trước, một dây cáp của cần câu bị đứt, làm chết một mạng người. Bị chặt đứt nửa đầu, óc bắn tung tóe ngay bên cạnh tôi, khiến tôi mấy ngày sau đều ăn không ngon. Rồi tháng trước, Ngô Kiện quên không đội mũ bảo hộ, tóc bị máy cuốn vào, chết tại chỗ. Mẹ Ngô Kiện khóc chết ngất tại chỗ. Vì chuyện bồi thường tai nạn lao động mà nhà Ngô Kiện với nhà máy cãi nhau ầm ĩ, suýt chút nữa bị bảo vệ nhà máy bắt lại giam vài ngày. Thật là thảm!

Lục Vi Dân cũng thoáng xúc động. Nhà máy 195 được xem như một xí nghiệp quốc doanh khá tốt, đối với an toàn lao động vẫn luôn làm nghiêm ngặt. Nhưng hơn mười ngàn công nhân, nhiều phân xưởng như vậy, nhiều thiết bị máy móc như vậy, năm này qua năm khác, khó tránh khỏi có chút sơ sẩy. Vận khí không tốt, không chết thì bị thương, có năm nào nhà máy không có mấy người?

- Cậu không muốn làm ở nhà máy nữa thì muốn làm gì?

Lục Vi Dân cũng biết Tiêu Kính Phong gia cảnh không được tốt lắm. Cha y qua đời từ sớm, mẹ y làm trong căng tin nhà máy, em trai thì đang học đại

học, gánh nặng cũng rất nặng. Tiêu Kính Phong còn phải lo cho em đi học, nếu không làm ở nhà máy nữa thì y có thể làm gì?

- Còn chưa nghĩ ra, chỉ cảm thấy ở nhà máy không có mục tiêu. Tôi chỉ có bằng trung cấp, không có bằng đại học như các cậu, đi đến đâu cũng phải khép nép. Tôi không muốn quanh năm suốt tháng phải đi đến chỗ Bí thư, chủ nhiệm nịnh nọt lấy lòng. Việc đề bạt lên chức cũng không tới phiên tôi. Cứ như vậy lẩn lộn ở nhà máy cả đời còn có ý nghĩa gì?

Tiêu Kính Phong có chút lãnh đạm nhìn xa xa:

- Những lời này tôi cũng chưa có nói cùng mọi người trong nhà, nếu không mẹ tôi sẽ tức chết. Đại Dân, cậu học ở Lĩnh Nam mấy năm, nghe nói ở đó rất dễ kiếm tiền. Nếu như may mắn thì một năm có thể kiếm hơn mười ngàn tệ, có phải không?

Lục Vi Dân cười khở. Chính xác là hơn mười ngàn tệ ở Lĩnh Nam, nhất là Quảng Châu, Thâm Quyến sớm đã không tính là gì. Ngay cả nhà Hoàng Thiệu Thành gia tài tính sơ sơ cũng phải hơn một triệu. Bên đó lưu truyền một câu nói: “Một trăm ngàn không gọi là giàu, một triệu mới là bước khởi đầu”. Nhưng kiếm tiền cũng không phải việc đơn giản như vậy.

Tại sao nhà Hoàng Thiệu Thành lại trở nên giàu có như vậy, Lục Vi Dân cũng mơ hồ biết được. Hoàng gia là lúc đầu mở một nhà máy sản xuất găng tay, nhập nguyên liệu từ Hongkong. Sau đó lại mở một xưởng sản xuất đồ chơi, chủ yếu thông qua Hongkong để xuất sang Âu Mỹ. Cha của Hoàng Thiệu Thành rất nhanh nhậy, khởi nghiệp sớm, hơn nữa lại có không ít người thân bên Hongkong, đều là người nhập cư trái phép những năm 50, 60. Cho nên việc kinh doanh càng ngày càng lớn.

Nhưng Tiêu Kính Phong tay trắng, một thân một mình đến Thâm Quyến, Quảng Châu, muốn phát tài e rằng hơi viễn vông. Nói khó nghe một chút, nếu

bỏ nhà máy đến Lĩnh Nam làm công trừ phi chính anh phải giỏi một nghề gì đó, nhưng Tiêu Kính Phong có gì?

- Kính Phong, chuyện này tôi thấy cậu phải suy nghĩ kỹ càng hơn. Em trai cậu vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học, tiền học và sinh hoạt phí một tháng cũng hơn một trăm tệ, nhà cậu lại không dư dả gì, cậu nghĩ cần thận một chút.

Lục Vi Dân cũng biết tính cách của Tiêu Kính Phong, người có thể thổ lộ tâm tư không nhiều lắm, mình là một trong số đó. Ngô Kiện tuy rằng là anh em thân thiết của Tiêu Kính Phong, nhưng Ngô Kiện tính tình nóng nảy, cũng không suy nghĩ sâu xa gì, về việc này chỉ e cũng không đưa ra được lời khuyên hữu ích gì cho Tiêu Kính Phong, cho nên Tiêu Kính Phong chỉ có thể nói chuyện này với mình.

- Ôi, tôi cũng không biết có phải mình đang tham vọng viễn vông hay là tâm cao khí ngạo không, chỉ cảm thấy mình hiện tại không thể ở nhà máy được nữa. Hiện tại nhà máy không có gì khởi sắc, việc cũng chẳng có gì, ngày nào cũng nhàn rỗi như thế, cậu nói xem phải làm thế nào?

Tiêu Kính Phong thở dài một hơi:

- Tôi cũng biết nhìn người khác kiếm tiền rất dễ dàng, nhưng bản thân mình nói như rồng leo, làm như mèo mửa, chỉ e làm không tốt sẽ mặt xám mày tro. Nhưng không thử một lần thì làm sao biết được mình có làm được hay không? Haizzz, thật là tức chết đi.

Lục Vi Dân hơi động trong lòng. Nếu là vài ngày trước, có lẽ hẳn cũng không biết nên khuyên bạn như thế nào. Tiêu Kính Phong cảm thấy mình đã đỗ được vào một trường đại học danh tiếng, hơn nữa đã học bốn năm ở Lĩnh Nam, bốn năm này kiến thức khẳng định không ít, cho nên mới muốn thỉnh giáo mình, xin lời khuyên của mình. Nếu là mình trước kia thì có lẽ không dám nói tùy tiện, nhưng hiện tại, có thể mình sẽ làm được cái gì đó.

- Được rồi, Đại Dân, cậu cũng đừng nghĩ nhiều như vậy. Tôi cũng chỉ là nói mà thôi, thật muốn khiến tôi bỏ đi bát cơm này, chỉ sợ tôi cũng không dám.

Tiêu Kính Phong nghĩ đến Lục Vi Dân đã lo lắng vì mình, vỗ vỗ bả vai Lục Vi Dân, cười nói.

- Kính Phong, nếu cậu đã quyết định không thể ở lại nhà máy, tôi cảm thấy cũng chưa chắc là chuyện xấu. Giống như cậu nói đấy, chưa thử làm sao biết mình không làm được?

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua đối phương:

- Tuy nhiên, trước tiên cậu cần suy nghĩ kỹ, nếu cậu rời khỏi nhà máy thì sẽ định làm gì? Làm gì là thích hợp nhất với cậu?

Tiêu Kính Phong có chút nghi hoặc đánh giá Lục Vi Dân. Thái độ của Lục Vi Dân thay đổi làm y có chút kinh ngạc, xen lẫn một tia vui sướng:

- Đại Dân, cậu thực sự cảm thấy tôi có thể xông pha một lần?

- Nếu cậu thực sự muốn, sao lại không thể? Đời con người ta cũng nên có ước mơ, cũng nên vì mơ ước của mình mà quyết tâm một phen, lúc đó mới không uổng phí một đời, phải không?

Lục Vi Dân mỉm cười hỏi lại. Có sự chỉ điểm của mình, Tiêu Kính Phong chưa chắc sẽ không làm nên trò trống gì.

- Được lắm, Đại Dân, có những lời này của cậu, tôi sẽ cân nhắc kỹ càng.

Tiêu Kính Phong cảm thấy phấn chấn, có chút cao hứng nói.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Gây Thù Chuốc Oán

Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng bờ tới, thấy Tiêu Kính Phong và Lục Vi Dân đang nói chuyện rất sôi nổi, liền nhảy lên chào.

Hai người bọn họ cũng biết Tiêu Kính Phong và Lục Vi Dân quan hệ không bình thường. Tiêu Kính Phong ở lớp học thành tích tuy rằng không tốt lắm, nhưng tính cách lại tương đối hào sảng, Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng thành tích học tập tuy rằng hơn hẳn Tiêu Kính Phong nhưng điều đó cũng coi như không có trở ngại.

Sau khi Tiêu Kính Phong rời khỏi, ba người lúc này mới ngồi lại một chỗ:

- Đại Dân, cậu định đi Nam Đàm thật sao?

- Không đi có được không? Tôi vẫn chưa đến mức không cần bát cơm.

Lục Vi Dân cười cười:

- Có phúc thì ở đâu cũng gặp may, không phúc thì đi đâu cũng tai họa. Rất nhiều chuyện không ai có thể nói trước được. Nói không chừng tôi về Nam Đàm sẽ làm nên sự nghiệp lớn gì đó.

- Vậy chuyện của cậu với Chân Ny sẽ tính sao?

Ngụy Đức Dũng nhíu mày nói:

- Thăng nhãi Diêu Bình kia lúc nào cũng theo đuổi Chân Ny, nếu như cậu đi Nam Đàm, Chân Ny cả ngày không có ai đi cùng, các cậu lại chưa có kết

hôn, cũng khó mà nói được.

Ngụy Đức Dũng lòng ngay dạ thẳng, người ngoài nghe có chút chối tai, nhưng Lục Vi Dân lại biết Ngụy Đức Dũng lời này không giả.

Chân Ny cũng chính vì tình hình như vậy mà cuối cùng ngã vào lòng Diêu Bình. Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan nhất định đến việc Chân Kính Tài ngã ngựa, nhưng cũng không thể không kể đến nhân tố này.

Quay trở lại hơn 20 năm trước, trong lòng của Lục Vi Dân vẫn chưa hoàn toàn điều chỉnh lại được, nhưng có một số vấn đề lại nhìn sâu sắc hơn.

Đừng nói là chưa kết hôn, cho dù là đã kết hôn rồi đi nữa, nhưng nếu hai người ở hai nơi thì rất dễ dàng xảy ra vấn đề. Nhất là thời đại này giao thông và thông tin đều chưa phát triển, Chân Ny lại vẫn còn là một thiếu nữ, tâm tính chưa hoàn toàn chín chắn.

- Đức Dũng, cậu nói những lời này sẽ làm Đại Dân mất hết ý chí.

Tề Trấn Đông trừng mắt nhìn Ngụy Đức Dũng:

- Đại Dân của chúng ta cần tài có tài, cần bản lĩnh có bản lĩnh, cứ coi như là hiện tại không được như ý, nhưng cũng chỉ một thời gian ngắn thôi sẽ được điều trở lại, có gì khó nói đâu?

- Được rồi, Trấn Đông, cậu không cần phải an ủi tôi. Hai người đều là bạn tốt của tôi, tôi biết.

Lục Vi Dân lắc đầu ngăn lại lời nói của Trấn Đông. Ở đề tài này ai cũng không thể nói hay được, kể cả chính mình, cần phải có thực tiễn chứng minh. Ngay cả là hiện tại, Lục Vi Dân mong ước có thể cùng Chân Ny trăm năm hảo hợp, nhưng thực tế sẽ không vì ý chí của con người mà thay đổi. Mặc dù là có thể cải biến đôi chút, nhưng cũng không chắc có thể thay đổi hết thảy.

Thấy Lục Vi Dân không muốn nói thêm về vấn đề này, Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng cũng biết điều không nói gì nữa.

Bọn họ đều nghe nói giai đoạn gần đây Lục Vi Dân bởi vì chuyện này mà tâm tình không tốt, hôm nay đến thăm Lục Vi Dân, thấy không hề giống như những gì mọi người nói. Lục Vi Dân rất bình tĩnh, thậm chí có chút tự tin, khiến hai người yên tâm không ít.

- Đức Dũng, bao giờ cậu đến tòa soạn báo danh? Còn Trấn Đông, Sở bưu điện hiện tại là một đơn vị béo chảy mỡ, dường như thành phố bắt đầu cải tạo điện thoại không dây, bưu cục của các cậu kiếm ăn lớn rồi,

Lục Vi Dân ngậm người trong nước, ngửa tựa vào thành ghế, dường như có chút tâm thần không yên.

- Phía Tòa soạn báo cũng giục tôi đến báo danh rồi, tôi định cuối tuần này đi, ở nhà nhiều cũng chán, không bằng đi làm sớm một chút.

Ngụy Đức dũng thở dài một hơi:

- Thế là kết thúc thời đi học để bước vào cuộc đời đi làm. Đây là một mốc đáng nhớ. Không biết tòa soạn có tốt đẹp như tôi tưởng tượng không, hay là khiến tôi hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều?

- Đúng thế, bên Sở bưu điện cũng vậy. Chuyên ngành tôi học không phải là cái này, chẳng biết có làm nên trò trống gì không? Chỉ có thể đi từng bước một. Không ít bạn học của tôi đều trực tiếp đến Thâm Quyển, không cần trường học phân công, tôi thực hâm mộ bọn họ. Coi như bọn họ đi trước dò đường, thật muốn cũng không được.

- Hai người các cậu, thật đúng là có phúc mà không biết. Tuy nhiên, Đức Dũng, Trấn Đông, tôi khá đồng ý với ý tưởng của các cậu. Cứ thử một lần, vừa lòng thì tiếp tục làm, không vừa lòng thì tính sau. Trời cao chim sẻ cánh,

biển rộng cá quẫy đuôi, chỉ cần có bản lĩnh, làm sao không làm nên trò trống gì?

Lục Vi Dân khích lệ hai người:

- Trong cuộc đời mình có thể được vài lần vật lộn, dù sao cũng nên vì lý tưởng của chính mình mà phấn đấu một phen, làm nên sự nghiệp lớn, như vậy mới không uổng phí đã sinh ra trên đời này, phải không?

- Đai Dân, tôi cảm thấy cậu trước đây và bây giờ có chút thay đổi, có chuyện gì xảy ra không?

Ngụy Đức Dũng đánh giá Lục Vi Dân, nói tiếp:

- Những lời cậu nói, tôi cảm thấy như là cổ vũ chúng tôi không cần đi nhận công tác hiện tại vậy.

- Ha ha, Đức Dũng, các cậu ra ngoài luôn cũng không được. Trước mắt vẫn phải ở đơn vị hiện tại làm việc vài năm, sau khi tích lũy được một ít kinh nghiệm làm việc rồi thì mới nói đến chuyện khác. Hiện giờ không ít đơn vị đều nói những sinh viên chúng ta là nói như rồng leo, làm như mèo mửa, thật muốn phát bực. Giờ không phải là lúc chùn chân. Cuộc đời con người cũng là một quá trình tích lũy, chỉ có tri thức và kinh nghiệm tích lũy đến một mức độ nào đó, cậu mới có thể không còn lo lắng, thanh thản an nhàn.

Lục Vi Dân mạnh mẽ vung tay lên

Ba người đang bàn luận sôi nổi, Lục Vi Dân chợt thấy ánh mắt của Ngụy Đức Dũng có chút thay đổi, quay đầu lại nhìn, đã thấy bóng dáng khiến người ta phát ghét xuất hiện ở cạnh bể bơi. Đi theo y còn có hai người, đều là bạn học cùng lớp. Chẳng qua khi học trung học quan hệ đã nhất nhạt, sau khi có chuyện Chân Ny thì quan hệ hai bên càng căng thẳng hơn.

- Sao thằng nhãi Diêu Bình này cũng đến đây?

Tề Trấn Đông hừ một tiếng.

- Sao người ta lại không tới được? Bể bơi không phải là nhà cậu mở ra.

Ngụy Đức Dũng âm thanh lạnh lùng nói:

- Người này thực không ra cái gì cả. Giờ lại theo đuổi Mạc Đạm, cậu xem, thật quá mức hống hách.

- Mạc Đạm? Con gái của thầy Mạc?

Lục Vi Dân ánh mắt hơi lạnh lùng, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Con gái của thầy Mạc là Mạc Đạm nhỏ hơn đám người Lục Vi Dân vài tuổi, khá thân thiết với bọn họ, mở miệng ra là anh Đại Dân, anh Đức Dũng, anh Trấn Đông, khiến bọn họ rất thích thú.

Hiện tại Mạc Đạm hẳn là học năm thứ nhất trường Đại học sư phạm Xương Giang mới đúng. Trong trí nhớ của hắn, hình như là đúng kỳ nghỉ hè này thì xảy ra chuyện. Nghe nói là bị Diêu Bình dụ dỗ, cùng bọn chúng đi hát Karaoke, sau khi uống say thì bị Diêu Bình cưỡng hiếp. Mạc Đạm thiếu chút nữa tìm đến cái chết, sau cũng báo án ở đồn công. Nhưng cuối cùng hình như người nhà Diêu Bình ra mặt làm công tác, Mạc Đạm không biết tại sao lại rút đơn kiện, mới khiến cho chuyện này miễn cưỡng lắng lại.

Sau đó Diêu Bình giở đủ mọi thủ đoạn, Mạc Đạm dường như đã ngã về phía Diêu Bình, nghe nói năm thứ hai đại học đã hai lần phá thai con của Diêu Bình. Sau đó, Diêu Bình trở mặt, theo đuổi thành công Chân Ny, liền đá Mạc Đạm. Mạc Đạm chưa tốt nghiệp đại học đã rời trường, về nhà máy làm việc, bị mọi người gọi là “Người đàn bà dâm dăng”.

Hình như sau đó Mạc Đạm còn bị thầy Mạc đuổi ra khỏi ra, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con. Đây cũng là khi Lục Vi Dân về nhà máy nghe bọn Tiêu Kính Phong nói. Từ đó Mạc Đạm không biết tung tích. Nghe nói có người ở Quảng Châu nhìn thấy Mạc Đạm làm vũ nữ ở một hộp đêm nào đó, cũng có người nói Mạc Đạm ở Thượng Hải làm bà ba của một lão già Đài Loan nào đó.

Mấy người Diêu Bình cũng thấy đám người Lục Vi Dân, dường như trở mắt một chút, nhưng lập tức lại vẫn nghênh ngang đi tới. Mạc Đạm và một cô gái khác đang ở một góc bể bơi nói nói cười cười, không chú ý đám người Diêu Bình đang đi đến.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gây Thù Chuốc Oán (2)

- Cái thằng Diêu Bình này thực không biết xấu hổ. Bên này thì quấy rối Chân Ny, bên kia thì theo đuổi Mạc Đạm, không biết dựa vào cái gì mà ngang ngược như vậy?

Tề Trấn Đông hạ giọng có chút khinh thường nói.

- Hừ, Trấn Đông, cậu không biết đâu. Tiền và quyền kết hợp thành một vũ khí lợi hại, không có thành lũy nào không công phá được. Đức hạnh của Diêu Chí Bản cậu còn không biết? Diêu Chí Thiện dựa vào gì phát tài, lẽ nào trong nhà máy không ai biết? Không ít người đều đang nói nhà máy 195 cứ như vậy thì sớm hay muộn cũng bị sụp đổ.

Ngụy Đức Dũng cũng hạ thấp giọng, tuy nhiên trong lời nói lộ rõ vẻ bất mãn:

- Diêu Bình còn không phải là thấy cha hăn, chú hăn cứ như vậy làm quan phát tài, liền cảm thấy ở đây không ai địch nổi, muốn ai thì người đấy phải nhảy bổ vào lòng hăn sao? Tôi nhổ vào!

Lục Vi Dân vừa cân nhắc vừa nhớ lại thời gian Mạc Đạm gặp chuyện không may. Ở trong trí nhớ của hăn cũng chính là lúc mình vừa mới đi Nam Đàm.

Hiện tại lịch sử đã có một chút thay đổi, hăn không biết chuyện của Chân Kính Tài lệch khỏi quỹ đạo có ảnh hưởng đến các chuyện khác không, cho nên trong lòng cảm thấy chút lo lắng.

- Đi, chúng ta qua đó.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng thả người xuống nước.

Ngụy Đức Dũng giật mình kinh hãi:

- Đại Dân, cậu muốn làm gì?

- Không có gì, tôi cũng đã lâu không gặp Mạc Đạm, qua đây một chút.

Lục Vi Dân thần sắc không thay đổi.

Ngụy Đức Dũng và Tề Trấn Đông trao đổi một chút ánh mắt. Trước đây Lục Vi Dân dường như không có kích động như vậy. Không phải vì chuyện Diêu Bình theo đuổi gã gao Chân Ny khiến Lục Vi Dân có chút khắc chế không được cảm xúc?

Cái này cũng không biết chắc được.

Hai người đi cùng Diêu Bình là ở nhà máy 195. Một người cao hơn bọn họ một bậc, một người thấp hơn so với bọn họ một bậc, hiện tại đều đi theo chú của Diêu Bình là Diêu Chí Thiện. Lục Vi Dân nếu qua đó mà phát sinh xung đột, chỉ e là bên mình chịu thiệt.

Tuy nhiên Lục Vi Dân nếu đã muốn qua, Ngụy Đức Dũng và Tề Trấn Đông cũng phải ra sức hỗ trợ.

Nước bể bơi mặc dù dưới ánh mặt trời chói chang nhưng cũng có chút lạnh. Đây là nước suối từ chân núi chảy vào sông Vô Ưu, lượng nước không nhiều lắm nhưng trong vắt nhìn xuống tận đáy. Mặc dù là chảy ra vài trăm dặm, nhiệt độ cũng giống nhau, không có bao nhiêu khác biệt.

Nhà máy dùng máy bơm rút nước sông lên, lọc qua một chút rồi cho chảy vào bể bơi. Bình thường phải hai ngày sau nhiệt độ mới về bằng với nhiệt độ

nước máy.

- Tôi thật sự không đi được. Buổi tối tôi còn phải đi xem phim với Thường Nhận, vé cũng mua rồi.

- Đạm Đạm, phim thì có gì hay, chúng ta đi hát Karaoke đi. Trên đường Công viên mới mở một phòng hát rất cao cấp, bài hát nào cũng có. Không phải em thích nhất bài “Bên sông” sao? Kể cả các bài hát của nhóm tiểu Hồ và của Thôi Kiện cũng có hết. Thường Nhận, không phải em rất thích các bài của Khương Dục Hằng sao? Bài gì ở đó cũng có.

Không thể không nói, thằng nhãi Diêu Bình này rất hiểu tâm lý các cô gái. Karaoke vừa mới xuất hiện, toàn bộ Xương Giang cũng chỉ có mấy hàng, trang hoàng tương đối xa hoa, giá cả rất đắt. Tuy nhiên đối với những cô gái thích ca hát thì không thể nghi ngờ, có một sức hấp dẫn không cưỡng lại được.

- Không, tôi không muốn đi. Tôi với Thường Nhận đã hẹn nhau đi xem phim rồi.

Bơi đã đến gần, Lục Vi Dân rõ ràng thấy được trong mắt Mạc Đạm hiện lên một chút xao động, nhưng rất nhanh cô liền khắc chế cảm xúc của mình, lắc đầu khéo léo từ chối.

- Đạm Đạm, nếu không chúng ta đi hát đi. Chúng ta đều chưa từng đi hát Karaoke, không phải cậu từng nói rất muốn thử sao? Phim cũng không có gì hay, người ta Diêu Bình đã mời cậu mấy lần rồi, cũng không phải người ngoài, chỉ là đi hát thôi mà.

Lục Vi Dân không có chút ấn tượng gì với cô gái đứng cạnh Mạc Đạm, hẳn là bạn học cùng trung học với Mạc Đạm. Hẳn chú ý thấy trên mặt cô gái kia thoáng hiện lên một tia đặc ý, dường như đang hướng Diêu Bình ra hiệu

cái gì đó.

Lục Vi Dân trong lòng hơi rùng mình, xem ra cô gái này có chút vấn đề.

Sự thay đổi thoáng qua của cô gái có lẽ người khác nhất thời không cảm thấy, nhưng đối với Lục Vi Dân kinh nghiệm cuộc sống phong phú mà nói, nhìn mặt đã đoán được bản lĩnh. Trong nháy mắt, hẳn đã có thể đại khái nghĩ ra, Mạc Đạm gặp chuyện không may cũng có nguyên nhân do cô gái bên cạnh.

- Thường Nhận, cậu muốn đi thì đi, tôi không đi.

Mạc Đạm có chút tức giận trừng mắt nhìn cô bạn đứng bên cạnh.

- Đạm Đạm, chúng ta chỉ đi hát thôi mà. Cậu lo gì chứ, đi sớm về sớm là được chứ gì. Diêu Bình cũng rất có thiện chí, nhiều lần mời cậu như vậy, cậu một lần cũng không nể mặt người ta sao? Diêu Bình, không đi ăn cơm, chỉ đi hát thôi, nhiều nhất là 10h tối sẽ về. Thế nào, Đạm Đạm?

Cô gái dường như sớm dự liệu được thái độ của Đạm Đạm, vẫn như cũ lắc lắc cánh tay Mạc Đạm, thân thiết nói:

- Đạm Đạm, chúng ta đi hát một lần, chỉ hai tiếng thôi. Tớ với cậu cùng đi cùng về, đúng 10h sẽ về đến trước cửa, được không?

Mạc Đạm có chút do dự. Thực ra, cô đối với Diêu Bình cũng không có ác cảm gì, chẳng qua cô với đối phương vốn dĩ không thân thiết, mà đối phương dạo thời gian này lại rất ân cần với mình. Cô chỉ có điều cảm thấy mình tuổi còn nhỏ, không muốn tìm đối tượng sớm như vậy. Hơn nữa, cô còn nghe nói Diêu Bình đang theo đuổi Chân Ny. Nguyên nhân chính là vì như thế cô mới không muốn đi ra ngoài với đối phương.

Tuy nhiên, muốn đi hát karaoke cũng chính là mong muốn của Mạc Đạm.

Nhất là Thường Nhận nói cũng rất có lý, chỉ là đi hát thôi mà, khoảng 2 tiếng sẽ trở về.

Thấy Mạc Đạm có chút do dự, Diêu Bình làm sao còn không biết rèn sắt khi còn nóng, lại thề thốt liên mồm là sẽ đưa hai cô về lúc 10h. Cuối cùng Mạc Đạm cũng miễn cưỡng đồng ý.

Lục Vi Dân biết rằng chính mình như vậy cũng không thể phá ngang được. Tuy nhiên Diêu Bình kiêu ngạo âm độc, hơn nữa thủ đoạn bỉ ổi không ít, chuyện không may của Mạc Đạm là có thể đoán trước được. Trừ phi chính mình phải tìm cách cảnh tỉnh cô.

- A, Diêu Bình à, sao trùng hợp vậy? Đạm Đạm, em cũng đến đây bởi sao?

Lục Vi Dân lặn một hơi bảy, tám mét, lúc này mới trời lên mặt nước, lau bọt nước trên mặt, giả vờ giả vịt nhìn thoáng qua Diêu Bình, lại nhìn nhìn Mạc Đạm, lúc này mới tươi cười nói.

Diêu Bình sắc mặt hơi đổi. Đối với Lục Vi Dân, Diêu Bình luôn luôn mang nỗi căm hận. Y không sao hiểu được tại sao Chân Ny lại vì người này mà cự tuyệt chính mình. Y thấy người này không có gì đáng để Chân Ny coi trọng, chỉ bằng cái danh học đại học Lĩnh Nam sao? Mà thế thì đã sao, còn không ngoan ngoãn trở về nông thôn đi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trở Về

- Sao, bể bơi nhà máy 195 này chỉ có Lục Vi Dân mới đến được, Diêu Bình tôi không thể đến sao?

Diêu Bình liếc nhìn Lục Vi Dân, cười khẩy:

- Cho dù là chúng tôi chưa chính thức vào nhà máy, cũng coi như là con em trong nhà máy đi?

Lục Vi Dân khẽ cười. Người này lúc nào cũng muốn tìm cơ hội đâm mình một chút, làm người ta cảm thấy đáng thương. Tuy nhiên, nói một cách khách quan, Diêu Bình khá bảnh trai thư sinh, cũng có chút tài, chẳng qua ở trong mắt Lục Vi Dân lại có vài phần điệu dàng quá, thiếu đi hơi thở nam tính của đàn ông.

- Ôi, Diêu Bình, nói gì thế? Tôi chỉ có thể tính là con em trong nhà máy, còn cậu thì sắp vào nhà máy làm việc, tiền đồ như gấm. Tôi chẳng mấy chốc mà bị sung quân đến nông thôn. Cậu nói cậu không đủ tư cách, tôi đây càng không đủ tư cách sao?

Diêu Bình nao nao, y không biết Lục Vi Dân như vậy ngông nghênh nói những lời này là có ý gì. Chỉ cảm thấy Lục Vi Dân không hề có bộ dạng đáng thương vì không được vào nhà máy như lời người khác nói. Dường như còn có chút hương vị “Tìm thấy niềm vui trong đau khổ”.

- Anh Đại Dân, anh không ở lại nhà máy sao?

Mạc Đạm kinh ngạc nhìn chàng thanh niên mấy năm trước còn thường xuyên ở nhà mình học thêm tiếng Anh, cô cũng gần một năm nay không gặp Lục Vi Dân.

- Ủ, ai khiến anh không có hộ khẩu chứ?

Lục Vi Dân không chút để ý liếc cô gái bên cạnh Mạc Đạm:

- Đạm Đạm, đến đây bơi à? Đi một mình à?

- Em với Thường Nhận cùng đến. Trong nhà nóng quá, gió từ quạt thổi ra cũng nóng, thật sự chịu không nổi. Anh Đại Dân, lúc nào lại cho em đến đầm Bạch Long nhé. Thời tiết này có thể ở đó vài ngày, vừa câu cá, vừa bơi lội, còn có thể nấu cơm dã ngoại, đúng thật là thiên đường. Từ lần đi trước cũng đã vài năm rồi nhỉ?

Mạc Đạm trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, nhìn thấy hai người đang bơi đến gần Lục Vi Dân:

- A, anh Đức Dũng với anh Trấn Đông cũng về à?

Ánh mắt trong trẻo của cô gái khiến Lục Vi Dân một phen ngây ngất.

So với cô bé con mấy năm trước, cô gái trước mắt này thân hình đã dẫy thì, chiếc áo bơi kín đáo nhưng không thể che lấp được đường cong quyến rũ, hai nụ hoa trước ngực vun cao, cánh tay và chiếc cổ trắng ngần ở trong nước rất là chói mắt động lòng người.

Cũng khó trách Diêu Bình tròn mắt như dán chặt trên người cô gái. Chính mình còn phải kiềm chế sự hưng phấn bản năng, chỉ là cảm thấy đối phương như một người em gái nên không có chút ý nghĩ xấu xa nào.

Mạc Đạm và thầy Mạc gặp phải cảnh bi thảm đã từng khiến Lục Vi Dân

phần nộ không ngừng. Sau khi Mạc Đạm bị Diêu Bình cưỡng bức rồi lại bội bạc tình nghĩa, đã cùng rất nhiều đàn ông trong nhà máy “làm loạn”, khiến cho thanh danh của thầy Mạc bị hủy hoại, căm hận đến mức đoạn tuyệt quan hệ cha con với Mạc Đạm.

Mà Mạc Đạm cuối cùng cũng chỉ có một mình rời khỏi Xương Châu, không biết kết cuộc ra sao. Mà hết thấy đều do tên sở khanh đang nhìn cô gái như hổ rình mồi này gây ra.

Loại bi kịch này tuyệt đối không thể tái diễn.

Nhìn thấy Tề Trấn Đông và Ngụy Đức Dũng đã đến, đám người Diêu Bình rất biết điều rời khỏi.

Lúc rời đi, Lục Vi Dân cẩn thận quan sát vẫn thấy Diêu Bình ra hiệu cho cô gái tên Thường Nhạn. Mà cô gái kia cũng rất khôn khéo, im hơi lặng tiếng lẩn mông đi về phía nhà vệ sinh của bể bơi.

- Đạm Đạm, Thường Nhạn là bạn học của em à?

Lục Vi Dân tựa vào bên cạnh bể bơi thuận miệng hỏi.

- Vâng, lúc học trung học chúng em ngồi cùng bàn, quan hệ rất tốt.

Mạc Đạm cũng không có để ý, ngược lại cười hỏi:

- Sao thế anh Đại Dân, không phải anh để ý đến cậu ấy chứ?

- Ha ha, anh Đại Dân của em tìm đối tượng còn chưa đến mức cần em giới thiệu chứ?

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Đi ra ngoài phải chú ý một chút, đừng quá tin tưởng người ngoài.

- Vâng, em biết rồi.

Mạc Đạm nói tiếp:

- Thường Nhận muốn đi hát, Diêu Bình cũng đã mời chúng em vài lần. Cha y lại là Giám đốc nhà máy mẹ em, em cũng không tiện...

- Ừ, chính em cẩn thận một chút là được.

Lục Vi Dân cũng không nói nhiều. Lúc này nói nhiều cũng không có ý nghĩa, chỉ hỏi chuyện học ở trường sư phạm Xương Giang thế nào, dặn dò mấy câu, sau đó mới nói lời từ biệt rời khỏi.

Lúc Lục Vi Dân đến nhà Chân Kính Tài vừa đúng 6h.

Đúng giờ là ưu điểm lớn nhất của Lục Vi Dân. Thà đến sớm chứ không đến muộn, thà rằng trước tiên chuẩn bị kỹ càng chứ không để đến lúc đó luống cuống tay chân.

Tôn chỉ của Lục Vi Dân là “Mưu định nhi hậu động”. Trước khi đến nhà Chân Kính Tài, hẳn đã nghĩ qua Chân Kính Tài sẽ hỏi mình những vấn đề gì, cũng đã suy xét xem mình sẽ trả lời như thế nào để tạo ấn tượng tốt với Chân Kính Tài. Điều này rất quan trọng, bất kể là vì quan hệ tình cảm đối với Chân Ny hay là đặt nền móng cho tương lai của mình sau này.

Thấy bạn trai đã đến, Chân Ny trên mặt cũng là hiện lên sắc đỏ bừng. Nghĩ rằng đây xem như là lần đầu tiên cha mẹ mình mời bạn trai đến nhà. Mẹ tuy rằng không tán đồng lắm, nhưng vị trí của cha ở trong nhà vẫn là quyết định, ý kiến của mẹ chỉ có thể là phụ thuộc mà thôi. Ngay cả chị gái cũng đã khen bạn trai không dứt lời, ý kiến của mẹ trên cơ bản có thể không cần để ý.

Cô gái duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa, thân mặc chiếc áo trắng ngắn tay và một chân váy kẻ caro càng làm cho cô gái thêm phần thuần khiết, chân

mang đôi xăng đan cao gót làm thân hình cô thêm mảnh mai tha thướt. Chỉ nhìn thôi cũng khiến cho cảm xúc phức tạp, miên man bất định của Lục Vi Dân sớm tan thành mây khói.

Có lẽ chính mình nhiều lo lắng, có một số việc khả năng đích xác không thể thay đổi, nhưng có những việc anh chưa từng cố gắng thì sao biết không thay đổi được?

- Mau vào đi!

Thấy Lục Vi Dân ngây ngốc đứng ở cửa nhìn chính mình, thiếu nữ trong lòng tràn đầy đắc ý và vui sướng:

- Coi bộ dạng ngây ngô của anh kìa.

Trong lòng hẩn hít một hơi. Vẫn là cô gái xinh đẹp kia, nhất cử nhất động đều có thể khiến mình ngây ngốc. Nếu nói buổi sáng kia một phen u u mê mê là do lúc đó Lục Vi Dân hoàn toàn chưa dứt khỏi thời đại hai mươi năm sau. Nhưng giờ đây, khi đã trải qua mấy tiếng với Tề Trấn Đông, Ngụy Đức Dũng, Tiêu Kính Phong cùng với Diêu bình, Mạc Đạm và những gút mắc rất thực, Lục Vi Dân phát hiện chính mình đã từng bước hòa nhập được với thế giới tái sinh hai mươi năm trước.

- Chú Chân, cô Nhạc, chào cô chú.

Lục Vi Dân lễ phép chào Chân Kính Tài và Nhạc Thanh vẫn còn đang bận rộn trong phòng bếp, sau đó mới trở lại phòng khách.

Tiểu viện Chân Kính Tài ở rất u tĩnh. Một giếng trời nhỏ, một giàn nho rậm rạp che lấp nửa sân, phía dưới là một bàn đá hình vuông, bốn phía có bốn chiếc ghế đá. Nếu ở mùa hè chính là một phòng ăn thiên nhiên lý tưởng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hạnh Phúc Gia Đình

- Đại Dân, có hứng thú chơi cùng chú Chân một ván không? Nghe nói trình độ chơi cờ vây của cháu cũng không tồi.

Chân Kính Tài từ trong phòng bếp đi ra, vừa cười tạp dề vừa cười nói:

- Trình độ chơi cờ tướng của cha cháu là nhất trong nhà máy, chỉ tiếc chú không thích chơi cờ tướng. Trong nhà máy cũng có mấy người chơi cờ vây rất giỏi, cũng tiếc là không có thời gian tụ họp một phen, thế nào? Làm một ván chứ?

- Cha, giờ là lúc nào rồi? Mẹ nấu canh cũng sắp xong rồi, hai người còn chơi cờ nữa?

Chân Ny ẩm ức nói:

- Chẳng lẽ để cả nhà phải đói bụng xem hai người chơi cờ sao?

- Ha ha, tiểu Ny không vui rồi. Thật là...Được rồi, hôm khác chơi vậy.

Chân Kính Tài vỗ vỗ đầu con gái:

- Đi pha cho cha ấm trà, mang cho Đại Dân một bát chè đậu xanh ướp lạnh đi, ăn cho mát. Một lát nữa mới ăn cơm, cha muốn nói chuyện với Đại Dân một chút.

Dưới tán giàn nho mát mẽ vô cùng, trời chiều chạng vạng xuyên qua tán lá, tạo thành những đốm nhỏ lấp lánh trên chiếc bàn đá.

Chân Ny giống như một chú nai con chạy qua chạy lại trong sân, tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc vang lên không ngớt. Chân Tiệp cũng thay Chân Ny bưng nước ra cho Chân Kính Tài. Hai chị em bàn luận sôi nổi về những tình tiết trong phim “Khát vọng” đang chiếu trên TV.

Chè đậu xanh mát lạnh chui vào cổ họng, một cảm xúc không nói lên lời trào lên trong lòng khiến Lục Vi Dân miên man bất định. Có lẽ sau này nếu mình và Chân Ny kết hôn, cái gọi là hạnh phúc gia đình cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

- Có ý tưởng gì chưa? Không đến mức không vào được là máy là gươngng dậy không nổi đấy chứ?

Chân Kính Tài tựa vào ghế mây, thản nhiên nói.

- Chú Chân, nếu nói không nghĩ gì là hoàn toàn không đúng, tuy nhiên qua lâu như vậy, trong lòng cũng liền phai nhạt. Về quê, điều kiện tuy thiếu thốn một chút, nhưng dù gì cũng phải phục tùng sự phân công của tổ chức. Về phần sau khi trở về sẽ thế nào thì bây giờ còn chưa nghĩ ra, phải xem được phân công công việc gì thì mới tính được.

Lục Vi Dân có vẻ rất thản nhiên, đón nhận ánh mắt của Chân Kính Tài, rất bình tĩnh nói.

- Ừ, chú nghĩ cũng không đến nỗi nào. Lúc họp Đảng ủy cũng có chút không ngờ, cũng không biết lão Cô nghĩ như thế nào. Tuy nhiên việc đã qua rồi, giờ nói lại cũng vô ích. Chú vẫn tin tưởng vững chắc một câu: “Đã là vàng thì ở đâu cũng lấp lánh”, chỉ là vấn đề thời cơ mà thôi.

Chân Kính Tài ánh mắt đặt trên người Lục Vi Dân, trầm tĩnh nhưng hơi có một chút tiếc nuối:

- Buổi trưa, chú cùng lão Cô, lão Quách ăn cơm cùng nhau, chú vốn là

muốn nhắc lại chuyện của cháu, nhưng suy trước tính sau, vẫn là cảm thấy bây giờ không thích hợp lắm. Tuy nhiên, chú cũng đã nói với lão Quách, ông ta đồng ý để cho cháu về Nam Đàm một thời gian rồi sẽ nghĩ biện pháp cho cháu quay lại nhà máy, coi như là nể mặt lão Cô một chút.

Lục Vi Dân mỉm cười.

Về nhà máy?

Hiện giờ chính mình có thực sự là muốn về nhà máy không?

Khác biệt về nơi ở có ý nghĩa gì với mình không?

Có lẽ trong mắt bọn họ, mình với Chân Ny nếu muốn qua lại thì đây là một điều kiện bắt buộc.

Tuy nhiên Chân Kính Tài hẳn là không đến mức nông cạn như vậy mới đúng.

- Chú Chân, hiện giờ cháu cảm thấy về quê chưa chắc đã là chuyện xấu. Cháu vừa mới tốt nghiệp đại học, có thể về nông thôn rèn luyện một chút cũng tốt. Huống chi hiện tại nhà máy đang có rất nhiều sinh viên mới ra trường tụ tập, ở lại đây cũng không chắc sẽ làm được gì, về vùng nông thôn có lẽ cơ hội sẽ nhiều hơn.

Lục Vi Dân thấp giọng nói.

- Ồ, cháu nghĩ như vậy sao?

Chân Kính Tài có chút ngạc nhiên, nhướng mày hỏi.

Tuy rằng từ chỗ con gái đã biết được không ít, nhưng ông ta khó có thể tin được Lục Vi Dân có bản lĩnh như thế. Biểu hiện vừa rồi thật khiến người ta kinh ngạc.

Có thể tìm tới Ủy ban Kỷ luật Trung ương, chỉ là cán bộ cấp cục bình thường tất không có khả năng. Tuy rằng Chân Tiệp nói hẳn là quan hệ với bạn học cùng đại học của Lục Vi Dân, nhưng điều này cũng đủ để nhìn hẳn với con mắt khác xưa. Cho dù là có quan hệ mật thiết, nhưng không phải ai cũng có quan hệ tốt đường đó. Hiện tại, thoát nhìn thì thấy bạn trai của con gái thật là không tầm thường.

- Cháu là tính toán ở Nam Đàm nán lại một thời gian?

- Chú Chân, cháu nghĩ cứ đi xem thế nào rồi nói tiếp. Dùng quan niệm về số mệnh mà nói, nếu đã để cháu về Nam Đàm, chứng tỏ là cháu với Nam Đàm có duyên. Dù sao cũng phải ở Nam Đàm làm nên chút chuyện gì đó mới không uổng mất cơ duyên này chứ?

Lục Vi Dân vừa nói được một chút triết lý, ngay sau đó đã có chút nghịch ngợm nói tiếp:

- Mà nếu thật sự ở Nam Đàm không có tiền đồ, cháu lại đến xin chú Chân triệu hồi cháu về cũng không muộn.

- Đại Dân, nếu cháu và Chân Ny đã có qua lại, chúng ta cũng không là người ngoài nữa, chú cũng nói thẳng một câu. Nam Đàm quá xa xôi, nếu là huyện thị xung quanh Xương Châu, chú cảm thấy không vấn đề gì. Cháu và Chân Ny đều còn trẻ, một, hai năm không gây trở ngại lớn. Nhưng Nam Đàm điều kiện thực sự quá kém, địa khu Lê Dương chú cũng đã đi qua, trong nhà máy cũng có nhiều công nhân viên chức quê ở đó, điều kiện thực sự quá kém. Ở nông thôn, có nhà một tháng còn không được ăn một chút thịt nào, cải cách đã nhiều năm như vậy rồi. Tình hình so với Xương Châu, chênh lệch ít nhất hai mươi năm trở lên. Đây không phải là chú nói chuyện giật gân, mà là lời nói thật. Cho nên, giờ cháu đi xuống nông thôn rèn luyện một chút cũng không sao, nhưng nếu phải ở lâu, tiểu Ny sẽ như thế nào? Cháu không tính

khi cháu và tiểu Ny kết hôn cũng kéo nó về Nam Đàm đấy chứ?

Chân Kính Tài nghĩ đến rất xa, nói chuyện cũng rất thẳng thắn, Lục Vi Dân có chút cảm động. Chỉ có như vậy mới chứng minh đối phương thực sự đồng ý chuyện của mình với Chân Ny.

- Chú Chân, cháu biết chú lo lắng. Nam Đàm là quê cũ của cháu, tình hình bên đó cháu rất rõ ràng, đúng là rất nghèo khó cùng khổ. Tuy nhiên, như chú nói, cháu và tiểu Ny đều còn trẻ, đều còn thời gian, cho nên cháu tính cứ đến đó làm việc một thời gian rồi tính sau.

Lục Vi Dân tương đối trầm ổn biểu lộ thái độ của chính mình.

- Ồ, cháu quyết tâm như vậy chú cũng không biết nên vui cho cháu hay là nên lo lắng cho tiểu Ny. Tuy nhiên nam tử hán chí ở tứ phương, có gan đi nơi gian khổ để rèn luyện mới thực sự là đàn ông.

Chân Kính Tài gật gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói:

- Tuy nhiên, nếu cháu đã xác định phải về địa phương, chú cũng nói một câu, có tài nguyên gì thì phải tận dụng, hơn nữa còn phải dùng cả miệng lưỡi của mình.

- Chú Chân, cháu hiểu ạ.

Lục Vi Dân hiểu được ngụ ý của Chân Kính Tài. Rất hiển nhiên Chân Kính Tài cảm thấy mình không nên ra về có tài nguyên mà không tận dụng.

- Ừ, như vậy đi, Phó trưởng ban thường trực Ban tổ chức cán bộ Địa ủy Lê Dương, Cao Anh Thành là đồng hương của chú. Sáng nay chú đã gọi điện thoại cho ông ta, nói chuyện của cháu. Ông ta nói nếu năm nay Địa ủy Lê Dương vẫn có quy định cứng nhắc là sinh viên mới ra trường phải về nguyên quán thì ông ta cũng không tiện phá lệ, nói cháu cứ về Nam Đàm một thời

gian, sau đó sẽ suy xét việc điều đến Lê Dương.

Lời nói của Chân Kính Tài khiến Lục Vi Dân giật mình kinh hãi, hẳn thật không ngờ Chân Kính Tài nhanh như vậy đã suy xét ổn thỏa việc của mình. Mặc kệ như thế nào, đây đều là ý tốt của Chân Kính Tài, hẳn không thể không tỏ vẻ biết ơn.

- Chú Chân, thực sự là khiến chú lo lắng rồi, vì chuyện của cháu mà...

- Đại Dân, cháu nói lời này còn chút khách khí. Cháu giúp chú một việc lớn như vậy, chú chẳng lẽ một cuộc điện thoại cũng làm không được?

Chân Kính Tài tỏ vẻ tức giận:

- Xem ra, cháu đây không coi chú là người một nhà.

Lục Vi Dân rồi rít xin lỗi, lúc này mới khiến Chân Kính Tài hết giận mỉm cười.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bi Kịch Tái Diễn?

Hai người lại nói đến tình hình phát triển của nhà máy hai năm nay, cách nhìn của Lục Vi Dân khiến Chân Kính Tài cảm thấy mới mẻ. Nhất là khi Lục Vi Dân đề xuất xí nghiệp quốc doanh cũng phải dần dần thành lập chế độ xí nghiệp hiện đại thích ứng với thể chế kinh tế thị trường, thích ứng với tình hình kinh tế không ngừng phát triển.

- Đại Dân, chú nhớ là cháu hình như học chuyên ngành lịch sử mà, sao giờ đối với ngành kinh tế và quản lý doanh nghiệp lại hiểu biết thế?

Chân Kính Tài có chút ngạc nhiên hỏi.

- À, chú Chân, cháu tuy học ngành lịch sử, nhưng đối với lịch sử kinh tế phương Tây rất hứng thú, chuyên ngành hai cháu chọn cũng chính là lịch sử kinh tế phương Tây và quản lý kinh tế. Kinh tế Lĩnh Nam rất phát triển. Một người bạn của cháu gia đình chính là mở một xưởng sản xuất, đương nhiên không lớn như nhà máy 195. Ban đầu, họ là gia công nguyên vật liệu sản xuất đồ chơi và túi xách, sau đó thì tự mình sản xuất hai mặt hàng này, xuất sang Hongkong. Hiệu quả và lợi ích tương đối tốt. Mấy tháng nghỉ hè cháu còn đến xưởng sản xuất của họ để thực tập hơn một tháng, ấn tượng rất sâu.

Trong trí nhớ của Lục Vi Dân, xí nghiệp quốc doanh khi thực hiện cải cách, trên thực tế luôn loanh quanh luẩn quẩn. Như thế nào xử lý các xí nghiệp quốc doanh càng ngày càng thua lỗ cũng chính làm cho các tầng trung ương luôn tranh luận. Các nhóm học giả, chuyên gia nghĩ ra đủ loại biện pháp, nhưng rất nhiều đề nghị đều có vẻ che dấu, tránh né, không dám chạm

đến vấn đề một cách trực diện.

- Thú vị đấy, cháu nói một chút xem sao?

Chân Kính Tài cũng không quá để ý. Xí nghiệp tư nhân ở các địa khu vùng duyên hải phát triển rất nhanh ông cũng biết, tuy nhiên, các xí nghiệp nhỏ này và nhà máy quốc doanh như nhà máy 195 không thể đánh đồng, cho nên ông ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

- Vâng, ấn tượng sâu sắc nhất của cháu chính là xí nghiệp đó có sự miễn cảm đối với thị trường tương đối mạnh. Cháu còn nhớ cha của người bạn học đó, cũng chính là ông chủ của xưởng sản xuất đã nói với cháu một câu, chính là: “Thị trường quyết định hết thảy”. Bọn họ chỉ sản xuất những gì thị trường cần, cho nên xưởng của họ chỉ có năm, sáu mươi người nhưng nhân viên phụ trách thị trường đã bảy, tám người.

Lục Vi Dân chậm rãi mà nói:

- Lúc ấy cháu đã hỏi ông ta vì sao không tiếp tục gia công nguyên vật liệu như trước, ông ta nói, thị trường không phải do con người khống chế mà chính xí nghiệp phải dựa vào sự thay đổi của thị trường để tiến hành thay đổi, thậm chí phải dẫn đường thủy triều. Chỉ có như vậy mới đứng ở thế bất bại. Ông ta còn nói, làm ông chủ lúc nào cũng phải có cảm giác về nguy cơ, nếu không thì sẽ bị sụp đổ.

Chân Kính Tài gật gật đầu:

- Giống như bọn họ sản xuất hàng tiêu dùng công nghiệp nhẹ, đúng thực là cần nắm chắc sự thay đổi của thị trường. Nhưng nếu là xí nghiệp quân sự công nghiệp cỡ lớn như nhà máy 195 chúng ta thì lại không giống, chỉ có thể dựa theo tổ chức chủ quản chỉ định kế hoạch sản xuất tiếp theo. Hai năm nay, nhà nước cũng là chần chừ, mãi không có một chiến lược rõ ràng. Nhà máy

195 tình hình hiện tại cũng không phải tốt lắm. Lương Trung Đạt sau khi lên nhậm chức Giám đốc nhà máy, có đề xuất một ít đề nghị, thiết tưởng là không tồi, nhưng khi thực hiện thì lại gặp nhiều khó khăn. Nhất là một xí nghiệp công nghiệp cỡ lớn như chúng ta, bất chợt muốn quay đầu tiến vào một lĩnh vực mới thì không khả thi lắm. Cá nhân chú cảm thấy, cần phải nắm vững cơ sở hiện có của chúng ta, tìm kiếm điểm đột phá, đồng thời hướng trung ương đề xuất phương hướng phát triển của chính mình.

Hai người bàn luận thực sự rất hợp ý. Lục Vi Dân cũng biết Chân Kính Tài là một người tương đối có kiến thức. Một số vấn đề nhìn nhận cũng sâu sắc hơn người thường nhiều. Nếu không thì kiếp trước ông ta sau khi bị ra khỏi nhà máy 195, đã không lên được vị trí Phó chủ tịch thường vụ của một tập đoàn tư nhân cỡ lớn.

Mà một số quan điểm mới mẻ độc đáo của Lục Vi Dân cũng khiến cho Chân Kính Tài ngạc nhiên. Ví dụ như thiết lập chế độ xí nghiệp hiện đại, thực hiện cải cách chế độ cổ phần...Nhất là tư tưởng của Lục Vi Dân về vấn đề phát triển ngành hàng không đối với công nghiệp quốc phòng của đất nước, về cơ sở chiến lược, đề xuất báo cáo khả thi, khiến cho Chân Kính Tài ngạc nhiên tột đỉnh.

Chân Kính Tài không thể tưởng tượng được Lục Vi Dân chỉ là một sinh viên mới ra trường mà đã có quan niệm, ánh mắt nhìn xa trông rộng như vậy. Lục Vi Dân gây cho ông ta cảm giác như đứng trước biển, cơn sóng sau nối tiếp cơn sóng trước, khiến ông ta có một cảm giác nhìn không thấu.

Mãi đến khi hai chị em Chân Tiệp, Chân Ny đến thúc giục, hai người mới đứng lên ngồi vào bàn ăn.

Ăn cơm xong đã là hơn 8h, Lục Vi Dân hẹn Tiêu Kính Phong muốn đi hát karaoke ở đường Công Viên, phòng ngừa bị kịch trong trí nhớ phát sinh. Hãn cáo từ sớm làm cho Chân Ny và gia đình cô hơi mất hứng.

Lúc Lục Vi Dân tìm được Tiêu Kính Phong, Tiêu Kính Phong đã đạp xe đến trước cửa nhà hắn, có chút không kiên nhẫn.

- Cậu nói là tên khốn Diêu Bình kia có khả năng sẽ xuống tay với Mạc Đạm?

Tiêu Kính Phong giật mình kinh hãi, đạp xe đạp tốc độ chợt tăng lên:

- Y dám? Còn nghĩ rằng gia đình có tiền, có quan hệ thì không sợ gì sao?

- Kính Phong, rất nhiều chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Đương nhiên đây cũng chỉ là tôi lo lắng thôi. Mạc Đạm lớn lên cùng chúng ta, chiều này ở bể bơi tôi thấy Diêu Bình nhìn Mạc Đạm có ý gì đó, cho nên chúng ta cẩn thận một chút cũng tốt.

Lục Vi Dân ngồi ở sau xe. Xe đạp đi đến đường Công Viên, đâu đâu cũng là cây rậm rạp, tương đối yên tĩnh. Nếu đi về hướng nam không quá 3km nữa chính là khu lãnh sự quán. Tổng lãnh sự quán của Mỹ và Nhật Bản thường trú tại Xương Châu đều nằm ở đây. Vị trí địa lý ưu việt, khung cảnh thanh tịnh, có thể nói là một nơi yên bình giữa phố phường náo nhiệt. Cũng chính ở đây vừa mới xuất hiện một dãy nhà hàng karaoke san sát nhau.

Đi đến đây, Lục Vi Dân mới giật mình kinh hãi, vốn tưởng rằng ở đây cũng chỉ có dăm ba quán karaoke, không ngờ lại một dãy tới mười mấy quán nối tiếp nhau, đèn đuốc sáng rực, người và xe cộ đi tới đi lui khiến cho con đường vốn dĩ yên tĩnh biến thành một khu tương đối náo nhiệt.

Lục Vi Dân trong lòng hơi hơi trầm xuống. Hắn không thể ngờ được nơi đây lại thay đổi như vậy. Nhớ thời điểm tết âm lịch năm đó, hắn đi qua nơi này còn thấy có hai, ba quán karaoke mới khai trương, vậy mà không đến nửa năm đã mọc lên như nấm thế này. Lúc trước nếu biết thế này thì đã hỏi Mạc Đạm xem bọn họ định đi đâu, giờ thì muốn tìm Mạc Đạm, không biết phải

tốn bao nhiêu thời gian, tốn bao nhiêu tiền nữa.

- Đại dân, làm sao vậy?

Tiêu Kính Phong cũng cảm thấy Lục Vi Dân có chút kỳ lạ, hỏi tiếp:

- Bọn họ ở quán nào?

- Tôi cũng không biết. Vốn dĩ tôi nghĩ rằng chỗ này chỉ có dăm ba quán karaoke, không nghĩ phát triển nhanh đến vậy, biết đi đâu hỏi đây?

Lục Vi Dân hít sâu một hơi. Chẳng lẽ bi kịch nhất định vẫn phát sinh? Như vậy chính mình chẳng phải uổng phí được tái sinh sao?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Khốn Kiếp!

Lục Vi Dân tự nhủ phải bình tĩnh, suy nghĩ xem như thế nào trong thời gian ngắn nhất tìm được Mạc Đạm.

Những quán karaoke đó quy mô cũng không lớn, đều là một số người nhạỵ bén thấy xu thế bắt đầu phát triển là đi trước một bước. Thông thường cũng chỉ là hai tầng, tầng một là tiếp đón, tầng hai ngăn thành nhiều phòng để cho khách vào hát.

Tuy nhiên, lúc này ở đây vẫn chỉ thuần túy là ca hát, không có vấn đề gì khác. Phải hai, ba năm sau mới dần biến tướng, một vài cô gái tiếp viên vào ngồi cùng khách, sau đó dần dần biến những nơi này thành chỗ ăn chơi đàng điếm.

Lục Vi Dân trong giây lát nhớ tới cái gì đó:

- Kính Phong, Diêu Bình thời gian gần đây có phải hay lái một cái xe máy?

- Đúng, là Diêu Chí Thiện cho y, Honda CG125, cả ngày lượn lờ khoe khoang trên phố.

Tiêu Kính Phong phản ứng lại:

- Đêm nay khăng định y cũng sẽ lái xe đến. Hát ở chỗ nào cũng sẽ phải đỗ xe ở ngoài, chúng ta đi tìm thử xem.

Không nằm ngoài dự đoán của Tiêu Kính Phong, trong trường hợp này khẳng định là Diêu Bình muốn lái xe máy đi để ra oai. Các cô gái đều là thích hư vinh. Nếu có thể lừa cô ta lên xe, lái một vòng quanh phố, thấy ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, hư vinh trong cô gái sẽ ngày càng lớn hơn, vậy thì nếu muốn bắt đầu cũng dễ dàng hơn nhiều. Diêu Bình cũng là rất hiểu những điều này.

- Nào, Mạc Đạm, uống thêm một chén đi. Rượu này hương vị rất ngon, vừa uống vừa hát, sẽ rất thú vị đấy.

Diêu Bình thản nhiên đưa chén rượu tới trước mặt cô gái bên cạnh. Cô gái do dự một chút, thấy ánh mắt có chút âm hiểm của Diêu Bình, liền vội vàng nâng chén rượu lên:

- Nào, Mạc Đạm, chúng ta cùng uống cạn chén này nhé. Anh Bình, anh chọn cho Đạm Đạm bài hát “Khi anh nhớ em” đi.

Lục Vi Dân và Tiêu Kính Phong rất cuộc cũng đã tìm thấy chiếc Honda 125 lần trong một đồng xe đạp. Lục Vi Dân gần như hai bước một lao lên lầu.

Dùng một cước đá văng cửa phòng, bên trong chỉ thấy cô gái tên gọi Thường Nhận cùng hai người đi theo Diêu Bình đang ca hát vui vẻ, thấy trên bàn chất đống vỏ chai rượu không, Lục Vi Dân biết chuyện gì đã xảy ra.

Loại rượu này rất ngon, rất êm, uống vào gần như không làm cho người ta say được, nhưng chỉ cần nửa giờ sau, hơi men sẽ bốc lên, số độ cũng cao hơn rất nhiều so với bia và rượu vang. Đây cũng là đặc sản của Xương Châu.

Người bên ngoài không biết loại rượu này lợi hại thế nào, lần đầu đều cảm thấy không vấn đề gì. Chỉ đợi đến khi tác dụng của nó phát tác thì mới biết được sự lợi hại.

Lục Vi Dân cũng đã từng mang loại rượu này đến trường học, thành công

hạ gục mấy thầy giáo trên mặt đất.

Giống như Mạc Đạm là một cô gái chưa từng va chạm nhiều, làm sao biết được loại rượu này lợi hại? Nếu lại thêm người bên cạnh kích động, còn không vào trông sao?

Dưới sự trợ giúp của Tiêu Kính Phong, Lục Vi Dân chỉ dùng một phút đồng hồ là đã biết rõ ràng tình hình. Diêu Bình đã đưa Mạc Đạm đang say mê man xuống lầu, còn về phần đã đi đâu thì bọn họ cũng không biết. Bọn họ nghĩ là Diêu Bình đã dìu Mạc Đạm vào phòng vệ sinh để nôn ra.

Lục Vi Dân trong lòng trầm xuống. Diêu Bình này thật đúng là to gan lớn mật, dám vứt cả bọn Thường Nhận ở lại đây. Nhưng xe máy vẫn còn lưu lại, hẳn là y không đi quá xa.

Các phòng hát của quán karaoke đều đầy khách, căn bản là không tìm được nơi thích hợp. Mà đại sảnh lại càng không thể. Khả năng duy nhất chính là ở trong phòng hát đã thuê, còn nếu không ở đó thì có khả năng đi đâu được?

Sau lưng chính là vườn bách thảo. Một loạt phòng hát đều có thể trực tiếp thông ra vườn.

Lục Vi Dân còn tìm một lúc trong quán, Tiêu Kính Phong đã nhanh chóng xuống lầu, ở bên cạnh phòng vệ sinh của đại sảnh tìm được cửa sau.

Quả nhiên cửa sau chỉ khép hờ, chứng tỏ rằng có người mới đi ra không lâu. Lục Vi Dân không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy ra.

Chưa đến 9h, sắc trời chưa hoàn toàn đen kịt, nhưng trong vườn bách thảo, cây cối rậm rạp, một con đường đá cuội uốn lượn về phía trước, xung quanh cây và bụi cây cao um tùm, làm cho khu vườn trở nên âm u, tĩnh mịch.

Lục Vi Dân đoán rằng Diêu Bình sẽ không dám đi xa. Dù sao vườn cây này buổi tối cũng không sáng sủa, hơn nữa người này khẳng định sẽ cho rằng buổi tối không có ai còn đến đây làm gì, tự nhiên có thể yên tâm lớn mật muốn làm gì thì làm.

Lục Vi Dân và Tiêu Kính Phong chia ra hai hướng tìm kiếm.

Khi Lục Vi Dân đi được khoảng 50m thì phát hiện ra tung tích của Diêu Bình. Hắn gần như muốn nhảy xổ vào cho Diêu Bình một trận.

Ồ khốn kiếp!

Chỉ chậm một bước thôi là sẽ có tai họa lớn. Chỉ sợ chính mình cũng không thể tha thứ nổi cho mình, nhất là chính mình vốn dĩ có thể ngăn lại chuyện này. Nếu có chuyện gì xảy ra, hẳn thật sự không biết sẽ đối mặt với thầy giáo cũ của mình như thế nào.

Mạc Đạm đang say đến bất tỉnh nằm trên một chiếc võng, hai đầu võng buộc vào hai cây đại thụ. Hai tay cô gái buông thõng ra ngoài võng, chiếc áo ngắn tay đã bị tấc lên, khuôn ngực đầy đặn trắng nõn hiện ra, hai điểm hồng nổi bật trên làn da trắng, ở nơi chỉ có ánh đèn đường mờ ảo lại càng xinh đẹp mê người. Tiến gần đến, Lục Vi Dân theo bản năng có một cảm giác như ngừng thở.

Diêu Bình căn bản không thể ngờ lúc này sẽ có người đến quấy rầy chuyện tốt của mình, y đang ra sức nâng hai chân của cô gái lên để tuột chiếc quần lót của cô ra khỏi thân người.

Ngón tay y móc vào chun chiếc quần lót, dùng sức lôi xuống dưới, vùng cấm địa trinh trắng của cô gái liền hiện ra trước mặt.

Dục vọng mãnh liệt thiêu đốt Diêu Bình, y hưng phấn đến mức có thể hét lên được. Vừa cởi bỏ thắt lưng vừa nhảy lên võng, y định làm tư thế giống

như những phim cấp 3 mà y đã được xem để chiêm đoạt trình tiết của cô gái này.

- Khốn kiếp!

Lục Vi Dân không kịp nghĩ mình nên dùng thủ đoạn gì để đối phó với đối phương, lúc này hẳn chỉ có thể dùng phương thức bạo lực để giải quyết y. Chạy ba bước một đến chỗ y, một cước trúng lưng Diêu Bình đang định bước lên võng. Diêu Bình không kịp đề phòng, đến hét cũng không hét nổi, ngã mạnh xuống đất.

Không để cho Diêu bình kịp phản ứng, Lục Vi Dân đã hung tợn vồ đến, liên tục đá mấy đá vào ngực, bụng và thân dưới của đối phương.

Một tràng tiếng kêu thê thảm vang lên. Diêu Bình bất ngờ không kịp đề phòng nên hoàn toàn không thể trả đòn. Tuy rằng Lục Vi Dân chỉ đi đôi giày thể thao, nhưng trận cước đổ xuống ngực, bụng Diêu Bình thì thân cốt có cứng đến mấy cũng chịu không nổi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kiêu Ngạo

Tiếng kêu thảm thiết bên này còn kinh động đến Tiêu Kính Phong đang còn tìm kiếm. Những tiếng bước chân dồn dập phía sau, rồi truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Tiêu Kính Phong:

- Đại Dân, tìm được tên khốn kiếp đó chưa? Có việc gì xảy ra không?

Bị tiếng kêu thất thanh của Tiêu Kính Phong, Lục Vi Dân lúc này mới tỉnh lại.

Vừa rồi cơn giận bốc lên đến nỗi không còn quan tâm chuyện gì, liền độc địa đạp cho tên kia một cái. Nhưng ngàn vạn lần đừng xảy ra tai nạn chết người. Nếu không thì thật sự không biết nói làm sao.

Lục Vi Dân độc ác hướng đối phương hạ thủ không nhẹ, khiến Diêu Bình mặt mũi đã bầm dập phải kêu lên một tiếng, cuộn mình lại:

- Đây là bài học dành cho mày. Đừng tưởng rằng nhà mày có hậu thuẫn, có mấy đồng bạc dư dáy thì mày không biết trời cao đất rộng là gì. Bố mày sẽ đem mày đến công an, cho mày bóc lịch vài năm, cho chữa cái tội cưỡng gian.

Thấy Diêu Bình nằm trên mặt đất không hé răng, chỉ nhìn mình bằng con mắt ác độc. Nếu ánh mắt đó phát ra lửa thì Lục Vi Dân phỏng chừng đã bị thiêu thành tro rồi.

Lục Vi Dân lúc này mới trở lại chỗ cô gái đang nằm say như chết, toàn bộ

thân thể bày ra một tư thế bất nhã. Hai tay hai chân giang ra, bộ ngực lõa lồ trước mắt nhìn không sót một thứ gì.

Lục Vi Dân nhanh chóng mặc chiếc quần lót mặc vào cho Mạc Đạm, sau đó thuận tay kéo chiếc áo thun xuống. Chỉ trong vài giây thời gian, Tiêu Kính Phong chạy đến, nhìn thấy Mạc Đạm đang nằm trên giường thì cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Nửa câu cũng không nói nhiều, Tiêu Kính Phong liền dùng chân đá mấy cái vào Diêu Bình khiến y lăn vào giữa lùm cây. Tiêu Kính Phong muốn vỗ lại tiếp thì lại bị Lục Vi Dân gọi lại.

Tiêu Kính Phong dù sao cũng vẫn còn làm ở nhà máy, chứ không giống như Lục Vi Dân. Gia đình Diêu Bình có thể lực, nhưng tay cũng không đuổi đến Lê Dương. Cha của Lục Vi Dân dù sao cũng là chiến sĩ thi đua nhiều năm qua của nhà máy, mối quan hệ với Diêu Chí Bân, Diêu Chí Thiện cũng tốt. Đầu óc họ cũng không ngu đến mức phải khiến cha mẹ mình khó xử. Còn Tiêu Kính Phong chỉ là một công nhân trẻ, làm việc tại nhà máy, rất khó nói là Diêu Chí Bân, Diêu Chí Thiện có thể hay không tìm cơ hội mà dọn dẹp cậu ta.

- Diêu Bình, tao biết mày rất hận không thể đem tao ra giết. Đối với loại người như mày thì dường như là đàn gậy tai trâu. Tuy nhiên, tao cần phải nhắc nhở mày, trước khi làm chuyện gì phải chú ý đến hậu quả. Mày chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp được phân về nhà máy mà đã dám to gan lớn mật như thế. Bộ mày nghĩ là cha mày, chú hai mày có thể giải quyết hết mọi việc cho mày?

Lục Vi Dân thản nhiên nói:

- Mày có tin tao lập tức sẽ khiến mày thân bại dmày liệt hay không?

Hai má bị bầm và đôi môi bị rách khiến bộ mặt Diêu Bình trở nên dữ tợn. Bị Tiêu Kính Phong hung hăng lôi đến trước mặt Lục Vi Dân, Diêu Bình vẻ mặt ác độc cũng không kèm chế lại, ngược lại có thêm vài phần kiêu ngạo hơn.

- Đại Dân, chúng ta là bạn học với nhau. Sự việc hôm nay xem như là tao uống quá say. Tuy nhiên, tao chính là muốn ngủ với Mạc Đạm, như thế nào lại để cho mày ăn trong bát, còn phá trong nồi? Mày không phải nghĩ là Chân Kính Tài sẽ có thể tiến cử mày vào nhà máy nên một lòng một dạ muốn theo đuổi Chân Ny sao? Tao xem thủ đoạn của mày so với tao cũng không kém là bao.

Lục Vi Dân không ngờ đến hạng người này lại lưu manh đến như vậy. Cũng không biết khi học đại học như thế nào mà lại trở thành một tấm gương cho những người đồng trang lứa.

Tuy nhiên, anh trai cả của Diêu Bình là Diêu Phóng sau khi tốt nghiệp đã được phân đến nhà máy làm việc. Chưa đến vài năm đã leo lên đến chức Bí thư chi bộ Đoàn, cũng là một chức vụ tương đối cao. Chân Kính Tài thường hay nói Diêu Phong là người sinh là để làm quan, vừa có thể chịu khổ, vừa có năng lực, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Anh hai của Diêu Bình là Diêu An cũng không đơn giản. Sau khi tốt nghiệp đại học được phân đến Ủy ban Kinh tế Thương mại thành phố Xương Châu. Chưa đến hai năm, khu Khai thác & Phát triển kinh tế kỹ thuật được thành lập, y liền được điều đến khu kinh tế mới. Nghe nói cũng rất được trọng dụng.

Diêu gia ở nhà máy 195 cũng được xem là một gia đình có uy tín. Mặc kệ nguyên nhân Diêu gia làm giàu như thế nào, nhưng phải thừa nhận hai anh em Diêu Phóng và Diêu An đều là người tài giỏi. Chính vì vậy, mà Diêu Bình có thể dựa vào cha và anh trai để kiêu ngạo, thậm chí có chút quên hết tất cả.

- Chà, Diêu Bình, miệng mày phun ra đầy giòi đấy. Cả ngày đều có những suy nghĩ xấu ở trong đầu. Sao lại nghĩ mình và người khác đều giống nhau?

Lục Vi Dân cũng biết Diêu Bình đại khái cũng không ít lần trước mặt Chân Ny nói xấu mình. Nếu không phải Chân Ny luôn hướng về mình thì đã bị y thu phục rồi.

Phải nói những lời này ít hay nhiều cũng có tác dụng tiêu cực đến Chân Ny. Hơn nữa, mẹ của Chân Ny ấn tượng về hắn lúc trước cũng khá bình thường. Bà luôn nghĩ rằng con gái bà ưu tú như vậy, khẳng định phải tìm được một bạn trai môn đăng hộ đối. Mà bản thân mình thì lại không thuộc trong nhóm đó. Cho nên, Chân Ny lúc đầu đối với sự theo đuổi của mình cũng có chút do dự. Cũng may cuối cùng Chân Ny đã bị mình làm cho cảm động nên cam tâm tình nguyện trở thành bạn gái của mình.

- Miệng tao phun đầy giòi? Đại Dân, sao mày không nghĩ lại mày có tư cách gì để theo đuổi Chân Ny chứ? Mày có thể mang lại điều gì cho cô ấy? Hiện tại, mày còn không ở lại được Xương Châu, chỉ có thể về vùng nông thôn. Mày dựa vào cái gì để theo đuổi Chân Ny chứ?

Diêu Bình thấy hai người giúp việc đang chạy đến thì khí thế có vẻ tăng lên, giật khỏi tay Tiêu Kính Phong, lau vết máu trên miệng:

- Không sao, tao rất coi trọng Chân Ny xinh đẹp. Chỉ có Chân gia chúng tao mới xứng đáng với Diêu gia. Mày cho rằng cha của mày là chiến sĩ thì đua thì là nổi tiếng lắm sao? Tao nói cho mày biết, không đáng một đồng, chó má không bằng. Mày cho rằng mày học đại học thì có tư cách theo đuổi Chân Ny? Hừ, mày với ba mẹ mày cũng chỉ là thứ khoai lang mà thôi.

Càng nói Diêu Bình càng cảm thấy cao hứng. Ánh mắt ngạo mạn không kiêng nể gì.

- Mà y muốn tao thân bại danh liệt? Tao nhớ. Mà y muốn đi tố cáo tao? Cứ việc, xem tao có trở mình được hay không? Ba của tao và Cục trưởng Trương là anh em thân thiết. Chú hai tao và đồn trưởng đồn công an Lý mỗi ngày cũng đều gặp mặt. Mà y muốn tố cáo tao, tao sẽ tố cáo mà y tội phỉ báng. Thời đại này là thời đại xã hội pháp chế. Không sai, tao và Mạc Đạm đi ca hát uống rượu, tội tao có chút thân mật thì có gì nào? Cô ta uống rượu là chuyện của cô, không ai mở miệng khiêu khích, cũng không ai quản. Mà y thử đi tố cáo tao xem, xem ai mới là người thân bại danh liệt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bạn Bè(2)

Không thể không nói những lời tên kia phát ra có phần là sự thật.

Diêu gia ở nhà máy 195 cũng có chút thế lực. Dưới sự lộng ngôn của Diêu Bình và hai người hầu kia, cho dù hẳn có nói Mạc Đạm bị cưỡng gian thì cuối cùng chỉ sợ người thanh bại danh liệt chỉ có thể là Mạc Đạm.

- Diêu Bình, bộ mà cảm thấy mà là người tài giỏi lắm sao? Diêu gia của mà có thể ở nhà máy 195 một tay che trời, nhưng mà không nhớ mà kiêu ngạo như thế là dựa vào cái gì? Không phải là ba mà làm Chủ nhiệm phân xưởng cùng với chú hai mà và những người khác thông đồng với nhau trộm kim loại bán lấy tiền sao?

Lục Vi Dân cũng không tức giận, chỉ cười tủm tỉm:

- Mà tin hay không tin thì cũng không ai muốn động vào nhà mà. Nếu muốn thì ba và chú hai của mà sẽ trong một đêm bị bỏ tù ngay. Mà có dám đánh cuộc không?

Diêu Bình hung tợn nhìn người bạn học ngày xưa của mình. Ánh mắt khinh miệt của đối phương khiến y cảm thấy tức tối. Nhưng y biết đối phương cũng không phải là hạng người dễ trêu vào.

Ba và chú hai có những việc làm không quang minh chính đại. Nếu bị người khác tóm đuôi thì rất khó nói chuyện gì xảy ra. Nhất là Lục Vi Dân đã khiến y cảm thấy một sự kiêng kị không nói nên lời. Y không biết Lục Vi Dân có gì đáng cho mình kiêng kị không nhưng cha và chú hai đã nói với

mình phải yên phận trong thời gian này, khiến y cũng không dám quá mức lỗ mãng.

- Hừ, Lục Vi Dân, xem như lần này tao bỏ qua. Hãy chờ xem. Chúng ta đi!

Diêu Bình gần như là gãy khỏi tay Tiêu Kính Phong, sửa sang lại quần áo:

- Chuyện của nhà máy 195 không đến việc mày phải lên tiếng. Nếu mày có bản lĩnh thì hãy đến nhà máy làm việc trước đi.

Lục Vi Dân ôm chặt cánh tay Tiêu Kính Phong không cho cậu ta hành động, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diêu Bình cho đến khi y rời khỏi.

Hôm nay xem như là đã dạy cho đối phương một bài học. Diêu Bình tuy không ra gì nhưng cũng không phải là thứ không có đầu óc.

Ba của Chân Ny cũng không muốn bọn họ phải rơi đài, chỉ là muốn bọn họ suy nghĩ lại một chút. Lục Vi Dân khi nói chuyện với Chân Kính Tài cũng cảm giác được kỳ thật Chân Kính Tài đã biết mưu mẹo và ai ở sau lưng gây ra sức ép. Một người từng bước leo lên vị trí Phó xưởng trưởng như ông mà không rõ rằng sao? Chẳng qua bây giờ chưa phải là thời điểm làm rõ thôi.

Trần Phát Trung, Diêu Chí Bân, Diêu Chí Thiện và Lương Quảng Đạt hiện tại đều thấy Chân Kính Tài không bị rơi đài. Nếu không chuẩn bị cho tốt thì một khi bên kia có phản kích thì sẽ làm bọn họ bên này bị chấn thương.

Lục Vi Dân đem Mạc Đạm về nhà thì đã là 11h khuya. Khi đến nhà Mạc Đạm cũng không tránh khỏi một phen giải thích. Nhìn thầy Mạc với vẻ mặt lo lắng, Lục Vi Dân cũng cảm thấy một cảm giác không thoải mái không nói nên lời.

Đây là sự kiện thứ hai dựa vào năng lực của mình để cải biến lịch sử. Tuy rằng đối với người khác thì chẳng đáng là gì nhưng dù sao cũng do một tay mình giải quyết. Mà làm người tối thiểu nên vì lương tâm mà làm việc, có thể khiến cho gia đình thầy Mạc không phải vì chuyện của Mạc Đạm mà trở nên mây đen mù sương. Trong trí nhớ của Lục Vi Dân, bởi vì sự kiện trốn nhà đi của Mạc Đạm mà sau này gia đình một nhà không còn đoàn tụ. Mặc dù thầy Mạc hơn mười năm sau buồn bực mà mất đi thì Mạc Đạm cũng không trở về.

- Kính Phong, ngày mốt tôi đến Nam Đàm để làm việc. Sau này liên lạc sẽ không còn thuận tiện nữa. Anh làm việc ở nhà máy cũng nên cân nhắc một chút. Anh tính toán sau này sẽ làm gì nếu không còn làm ở nhà máy?

Lục Vi Dân đợi cho Tiêu Kính Phong lái xe đạp đến thì lúc này mới rời khỏi nhà thầy Mạc.

- Bây giờ còn chưa nghĩ ra. Anh cảm thấy tôi nên làm gì?

Tiêu Kính Phong đạp xe đằng trước nói.

- Không nghĩ là sau khi rời khỏi nhà máy thì sẽ làm gì? Buôn bán thì không có tiền vốn.

- Kính Phong, cơ hội luôn đến với người luôn biết chuẩn bị. Nếu anh quyết định ra đi thì anh có thể làm một kế hoạch cho mình. Đồng thời suy xét xem mình giỏi về cái gì. Anh nên cân nhắc lại một chút, tôi nghĩ là sẽ có cơ hội.

Lục Vi Dân đương nhiên biết vào thập niên 90, Trung Quốc bắt đầu tiến vào một thời gian sôi trào. Năm 92, nền kinh tế Trung Quốc phát triển chưa từng có. Khi thời cơ bắt đầu khởi động, tất nhiên sẽ có vô số người sẽ trở hết tài năng để xem ai có thể bắt lấy kỳ ngộ.

- Ủ, tôi cũng luôn suy nghĩ đến vấn đề này. Nếu không ở nhà máy lăn lộn

nữa thì cũng phải tìm một đường ra cho mình.

Tiêu Kính Phong gật đầu:

- Đại Dân, Nam Đàm bên kia nghe nói điều kiện rất kém. Anh nhất định phải cẩn thận. Khi nào có thời gian tôi sẽ đến thăm anh.

- Haha, không cần đến thăm tôi đâu. Từ Xương Châu đến Nam Đàm ngồi xe cũng phải mất năm sáu tiếng đồng hồ. Quốc lộ 331 tình trạng giao thông rất kém. Ngồi xe đò đến đó thì cái lưng cũng ê ẩm. Sau khi tôi đến sẽ mau chóng liên lạc với anh. Đến lúc đó thì có thể điện thoại hoặc có thể viết thư.

Lục Vi Dân mỉm cười.

- Nhà máy bên này....

Lục Vi Dân còn chưa dứt lời thì Tiêu Kính Phong đã lên tiếng:

- Yên tâm đi, nếu tên Diêu Bình đó mà còn dám tới làm phiền Chân Ny hoặc là Mạc Đạm thì tôi bất cứ giá nào cũng không cần công việc, nhất định sẽ dạy cho nó bài học.

Lục Vi Dân có chút cảm động. Giao phó tình hình cho Tiêu Kính Phong, hẳn cảm thấy là thích hợp nhất. Người này là bạn tốt của hẳn. Tính tình của anh ta không thích hợp làm trong một xí nghiệp kinh doanh, nhưng là một người bạn thì quả thật là rất tuyệt vời.

- Kính Phong, cũng không cần phải như vậy. Tình cảm nam nữ không phải chỉ là một phía. Tôi đi Nam Đàm cũng không phải là ngày một ngày hai. Diêu Bình nếu bằng bản lĩnh thật sự mà lấy được Chân Ny thì tôi cũng không còn gì để nói, chỉ có thể nói là mình không còn sức hấp dẫn.

Lục Vi Dân cười:

- Nhưng nếu là giống như đêm nay thì tôi sẽ khiến cho cha mẹ hẳn phải hối hận vì sao lại sinh anh ta trên cõi đời này.

Lục Vi Dân nói câu cuối cùng, mơ hồ có vài phần lạnh lẽo. Tính tình tàn nhẫn như vậy Tiêu Kính Phong có chút không quen. Người bạn tốt ngày xưa nay giống như là biến thành một người khác. Nhưng cụ thể khác như thế nào thì Tiêu Kính Phong nghĩ không ra.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cuộc Gặp Tình Cờ

Ngồi trên xe bus, Lục Vi Dân tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Từ Xương Châu đến Lê Dương là 282km. Phía tây quốc lộ 331 là thị trấn Lam Đầu của Xương Châu, còn phía đông chính là thị trấn Kim Khúc của Lê Dương.

Tình trạng giao thông của con đường này cũng không quá tốt nhưng cũng không đến nỗi tệ lắm. Trong toàn bộ con đường quốc lộ trong tỉnh, thì con đường này cũng tính là bậc trung, trong đó phải thông qua thị xã Côn Hồ và địa khu Lạc Môn.

Từ Xương Châu đến Côn Hồ tình trạng đường xá cũng coi như không tồi, nhưng huyện Kỳ Hóa ở phía đông Côn Hồ thì tình trạng giao thông trở nên rất tệ. Nhất là từ Lạc Môn đến Lê Dương thì toàn là ổ gà.

Tuy nhiên, từ Xương Châu đến Nam Đàm thì lại không cần qua Lê Dương, mà chỉ cần ở địa khu Lạc Môn đến huyện Kỳ Hóa, dọc theo quốc lộ 331 theo hướng đông thì có thể đến Lê Dương. Nếu đi theo hướng đông nam thì từ Lạc Môn qua tỉnh lộ S315, tiếp tục theo hướng đông đi Phong Châu để đến Nam Đàm.

Khoảng cách giữa hai con đường không xa lắm, nhưng từ Phong Châu đến Nam Đàm thì tình trạng đường giao thông đỡ hơn một chút. Cho nên các tuyến xe bình thường đều đến Phong Châu.

Con đường này Lục Vi Dân khi còn học ở trung học cơ sở và trung học

phổ thông đã ngồi xe qua lại không biết bao nhiêu lần. Hàng năm, vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, hoặc ngày lễ quốc khánh thì hẳn thường xuyên ngồi xe từ Nam Đàm đến Xương Châu hoặc từ Xương Châu về Nam Đàm. Từ bên ba qua bên mẹ, rồi từ bên mẹ qua bên ba. Cuộc sống như vậy khiến Lục Vi Dân cảm thấy rất thích thú.

Hiện tại, dường như mình không thể sống cuộc sống như trước nữa.

Mẹ của hẳn vốn tính toán muốn cùng Lục Vi Dân về Nam Đàm nhưng hẳn lại không cho. Hẳn không nghĩ là việc phân phối mình về Nam Đàm lại là một chuyện xấu. Hẳn thậm chí còn an ủi mẹ đừng quá đau buồn. Lục Vi Dân hẳn không đến mức là người quá yếu đuối. Huống chi hẳn cũng hiểu được rằng, có lẽ mình không ở lại nhà máy mà đến huyện này sẽ càng có cơ hội phát huy năng lực của mình hơn.

Tuy nhiên lúc này đây, Lục Vi Dân không trực tiếp ngồi xe đến Nam Đàm mà là đến Lê Dương trước. Tuy rằng đã xác định là phải đến Nam Đàm nhưng hẳn vẫn cần đến Lê Dương một chuyến.

Hẳn đến Lê Dương, thứ nhất là đến thăm nhà cậu một chuyến. Thứ hai là đến gặp một người đồng hương của Chân Kính Tài, Phó trưởng ban thường trực địa ủy Lê Dương Cao Anh Thành. Người này xem như là người đầu tiên dẫn đường hẳn trên con đường làm quan ở Lê Dương. Dựa theo câu trả lời của Cao Anh Thành với Chân Kính Tài thì hẳn sẽ lưu lại cơ quan Huyện ủy. Nhưng cụ thể là bộ môn nào thì còn cần xem huyện Nam Đàm sắp xếp như thế nào.

Chiếc xe đồ dừng lại ở thị trấn huyện Thành Giao địa khu Lạc Môn. Nơi đây là một điểm nút giao thông quan trọng. Từ nơi này, dọc theo tỉnh lộ 106 về phía đông chính là địa khu bắc bộ Lê Dương. Còn nếu đi về hướng nam thì là địa khu Nam bộ Lê Dương. Mà nhà của Lục Vi Dân ở huyện Nam Đàm là ở địa khu Nam bộ Lê Dương.

Xe dừng lại, cô gái ngồi phía trước Lục Vi Dân bỗng nhiên lao xuống xe, chạy đến ven đường ói liên tục, khiến dạ dày của Lục Vi Dân cũng phải một phen khó chịu.

Những hành khách xung quanh dường như quá quen thuộc với cảnh này nên cũng không có bao nhiêu người để ý.

Từ Lạc Môn, tình hình giao thông trở nên tồi tệ. Trên danh nghĩa là tỉnh lộ nhưng khá nhiều đoạn đường sớm đã bị các xe tải dẫm nát. Lớp nhựa đường bị tróc ra, cũng không có người tu sửa. Chỉ có đám bùn đất hoặc đá vụn nằm ngay những đoạn đường bị tổn hại. Cũng không biết là những người ở cục Giao thông đã làm được cái gì.

Con đường giằng xóc vô cùng. Nếu đi quen rồi thì thôi, nhưng nếu đi không quen mà đi đoạn đường dài như vậy thì không ít người cảm giác chịu không nổi.

Cô gái này ói nhiều như vậy thì tương đương với việc chẳng còn gì để ói. Nhìn ra ngoài cửa xe, nơi nơi đều là dấu vết của nôn mửa. Chỉ biết nếu chuyến xe này không ngừng thì cô sẽ không chịu nổi sức ép trên xe.

Chiếc xe dò từ từ tiến vào bến xe Lê Dương. Bây giờ đã là hơn 5h chiều, gần 5h30. Ngoại trừ bữa cơm trưa tốn mất nửa tiếng, và vài lần đi vệ sinh thì chiếc xe đã chạy được hơn bảy tiếng đồng hồ cho hơn 280km. Điều này đủ thấy tình trạng giao thông tệ như thế nào.

Lục Vi Dân khi chiếc xe dừng lại thì bật về phía trước, cái trán bị lưng ghế đập vào khiến cho hãn mơ hồ cảm giác đau.

Không cẩn thận khi đang ngủ nên cái trán bị đập khiến cho Lục Vi Dân đau đến thiếu chút nữa là kêu thành tiếng, không còn cảm giác buồn ngủ nữa.

Các hành khách trên xe xuống gần hết. Lúc này Lục Vi Dân mới lười

biếng đeo túi xách lên, chuẩn bị xuống xe.

- Này, cô em, tỉnh lại chưa? Đến nơi rồi đấy, xuống xe đi.

Người bán vé đã xuống xe vào trạm để bàn giao. Còn lái xe thì cầm cái chổi chuẩn bị vệ sinh. Cô gái ngồi phía trước Lục Vi Dân vẫn còn phủ phục vào lưng ghế, không lên tiếng.

Khi bước gần đến cửa, Lục Vi Dân tùy ý quay đầu lại, nhìn thoáng qua thì thấy lái xe cao giọng nói:

- Này, đứng dậy đi chứ để tôi còn dọn vệ sinh. Cô em, mau xuống xe đi.

Cô gái lúc này mới khó nhọc ngẩng đầu lên:

- Rất xin lỗi. Cháu vẫn còn khó chịu quá, chú có thể cho cháu ngồi một lát hay không?

- Nếu cô say xe mà ngồi trên xe lại càng khó chịu hơn. Nếu không thì cô xuống phòng đợi ngồi một lát đi. Tôi còn phải vệ sinh quét tước nữa.

Lái xe có chút không kiên nhẫn. Bây giờ đã hơn 5h chiều, chạy xe đã một ngày, ai mà không muốn về nhà sớm chứ.

Cô gái cố gắng khởi động thân hình, muốn lấy cái túi xách nhưng thân thể lay động, suýt chút nữa là ngã quỵ. Lục Vi Dân theo bản năng mà bỏ lại túi xách của mình, khẩn trương đỡ lấy đối phương:

- Này, cô không có việc gì chứ?

- Hai người đi cùng nhau à? Nếu đi cùng thì cậu mau đỡ cô ấy xuống phòng đợi ngồi một lát đi. Say xe rất là khó chịu, ngồi một lát sẽ tốt hơn.

Lái xe thở phào nhẹ nhõm, vội cầm lấy túi xách của cô gái đưa cho Lục

Vi Dân:

- Đi đi, xuống xe ra ngoài sẽ khỏe hơn.

Bị người lái xe đẩy trách nhiệm, Lục Vi Dân muốn giải thích nhưng đối phương đã không cho hẳn cơ hội.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô gái, phỏng chừng là bị say xe quá nhiều, Lục Vi Dân cũng chỉ biết kiên trì đỡ lấy cánh tay đối phương, còn tay kia thì cầm lấy túi xách của mình và của cô gái xuống xe.

Sau khi xuống xe, Lục Vi Dân nhìn bốn phía xung quanh. Lúc này thì xe các nơi đều tập trung về. Toàn bộ bến xe đều là một sự hỗn độn.

Những người lái xe đều cầm cây lau nhà lau dọn chiếc xe của mình. Còn những người bán vé thì tươi cười. Một mùi hỗn hợp xăng, dầu và mùi nước tiểu hòa quyện vào nhau bốc lên nồng nặc trong trời chiều.

Nhìn cảnh tượng này, Lục Vi Dân không kìm nổi thở dài một hơi. Quả là cảnh tượng hai mươi một năm về trước.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ẩn Tượng

Lục Vi Dân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ít nhất trong ẩn tượng của hãn thì bến xe trung tâm địa khu Lê Dương này vẫn không có gì thay đổi nhiều. Vào năm 2003, bến xe trung tâm địa khu Lê Dương được di chuyển về phía bắc. Đoạn đường trung tâm bị các nhà đầu tư khai thác chiếm dụng, cuối cùng dẫn đến một cơn chấn động lớn trong quan trường Lê Dương. Ít nhất có một gã cán bộ cấp Giám đốc sở, và ba gã cán bộ cấp Phó giám đốc sở có liên quan đến việc chuyển nhượng đất đai hàng trăm triệu mà bị sa thải.

- Cám ơn anh, tôi không sao. Tìm một chỗ ngồi là được rồi.

Thấy Lục Vi Dân xuống xe nhìn xung quanh với vẻ mặt tìm kiếm, có chút kỳ lạ. Cô gái liền theo bản năng rút tay ra khỏi tay Lục Vi Dân, hạ giọng nói.

- Được, tôi thấy cô không nên đứng mãi ở chỗ này.

Lục Vi Dân liếc mắt nhìn đối phương, tiếp tục đỡ lấy cánh tay, tùy tiện nói:

- Cô muốn đi, nhưng tôi nhìn bộ dạng của cô lúc này thì làm sao mà đi nổi. Dù sao thì chúng ta cũng đi cùng một xe, tối thiểu cũng phải biết giúp đỡ nhau. Cô muốn đến chỗ nào?

- Tôi muốn đến ký túc xá Địa ủy đường Lê Giang.

Cô gái mỉm cười, cảm thấy Lục Vi Dân người này tính cách khá hào phóng.

- Tôi lúc này đầu vẫn còn choáng váng, phiền anh đỡ tôi qua bên kia bờ sông ngồi nghỉ một chút. Sau khi nghỉ ngơi thì sẽ không sao nữa.

- Được, tôi đây vẫn còn hai bình hoắc hương. Tôi thấy cô không giống như say xe mà là bị cảm nắng.

Lục Vi Dân một tay xách túi xách của hai người, một tay đỡ lấy cánh tay cô gái, hướng ra ngoài bến xe.

Bến xe trung tâm Lê Dương nằm bên cạnh dòng sông Lê Giang. Tỉnh lộ 106 và Lê Dương đi thông qua cửa sông. Hai huyện ven sông giao nhau bằng tỉnh lộ 215 nên nơi đây có vẻ rất nhộn nhịp.

Một cơn gió lớn thổi qua mang theo nhiều bụi bặm. Lục Vi Dân giúp cô gái tìm được một chỗ ngồi dưới bóng cây. Trời chạng vạng tháng tám, mặt trời vẫn còn chưa xuống núi, vẫn còn sáng trưng, Lục Vi Dân cảm thấy trước ngực và sau lưng của mình ướt sũng mồ hôi.

- Tôi còn hai bình nước uống giải cảm. Cô uống vào đi, hẳn là sẽ có hiệu quả.

Lục Vi Dân lục tìm hai chai nước hoắc hương đưa cho cô gái.

- Cám ơn!

Cô gái cũng tự nhiên, tiếp nhận hai bình nước của Lục Vi Dân, nghĩ qua thấy có vị thuốc đông y thì không khỏi nhú mày.

- Thuốc đẳng dã tật rất tốt cho bệnh. Mau uống vào đi, để tôi còn đưa cô về.

Lục Vi Dân nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, thấy đã 6h30 chiều, còn phải đến nhà cậu nghỉ một đêm, ngày mai đến Ban tổ chức cán bộ Địa ủy thăm hỏi một chút Cao Anh Thành.

- Như thế nào, làm chậm trễ việc của anh sao? Không có việc gì đâu, anh cứ đi trước đi, tôi ngồi một lát thôi.

Cô gái cẩn thận đem hai bình nước uống vào miệng. Vị thuốc đông y mãnh liệt xông lên khiến cô muốn phun hết ra ngoài.

- Cô như vậy thì tôi làm sao mà đi được?

Lục Vi Dân khoát tay:

- Nơi này người đến người đi quá nhiều, phức tạp lắm.

- Sợ người khác thấy rồi nói xấu sao? Tôi là con gái còn không sợ, anh là đàn ông thì sợ cái gì?

Cô gái mỉm cười, không biết là nước hoặc hương phát huy tác dụng hay là ngồi bên cạnh bờ sông không khí tốt hơn trong bến xe mà gương mặt tái nhợt của cô gái nên đã hơi ửng hồng lên. Khi cười, đôi mi thanh tú khẽ nhếch, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện khiến Lục Vi Dân ngẩn ngơ. Lúc trước thì không chú ý, nhưng bây giờ Lục Vi Dân mới phát hiện cô gái trước mắt này dung nhan không hề thua kém Chân Ny.

Mặc dù học đại học bốn năm, tự xưng là kiến thức rộng rãi, Lục Vi Dân cảm thấy những cô gái mình gặp không ai dung mạo có thể vượt qua được Chân Ny. Hơn nữa, tính cách hoạt bát, nghịch ngợm của Chân Ny cũng rất hấp dẫn Lục Vi Dân. Cho nên, mặc dù thời gian học đại học, hẳn không có đủ điều kiện để đáp ứng cho Chân Ny. Nhưng hẳn cũng không do dự khiến cho đám bạn cùng phòng như Tào Lãng và Hoàng Thiệu Thành phải giậm chân ghen tỵ.

Cô gái trước mắt và Chân Ny xinh đẹp hoạt bát hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng thoát nhìn có chút yếu đuối nhưng Lục Vi Dân lại cảm giác cô gái này ngoài mềm nhưng trong cứng. Chỉ bằng lời nói thiếu chút nữa đã khiến mình ghen lời thì hẳn biết cô ấy không hề tầm thường. Hắn gãi đầu, cười như không nói:

- Chuyện này thì không sợ, chỉ sợ người ta nói là hoa lài mà cắm bãi cứt trâu thôi. Tôi giống như bãi cứt trâu thì cô sẽ ghê tởm tôi mất.

Nghe Lục Vi Dân đánh trống lảng, cô gái bật cười ra tiếng, cười đến run rẩy cả người, hai má lúm đồng tiền lại càng rõ hơn:

- Ồ, thật không nhìn ra anh lại ba hoa như vậy.

- Làm sao mà gọi là ba hoa được. Cái này gọi là liều thuốc vui thôi.

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Cuộc sống không như ý nhưng ta cũng không nên quá bi quan, phải không? Tại sao lại không làm cho bản thân mình được thoải mái chứ?

Cô gái kinh ngạc nhìn Lục Vi Dân. Lục Vi Dân dường như hiểu được mình có chút lỡ lời, lắc đầu nói:

- Không có gì!

- Nghe anh đùa như vậy, tôi thật ra cảm thấy tốt hơn nhiều. Tôi thấy anh cũng không kiên nhẫn nữa rồi. Vậy chúng ta đi thôi!

Cô gái đứng dậy, muốn xách túi xách của mình thì đã bị Lục Vi Dân đoạt trước một bước:

- Đi thôi, nếu để người ta thấy có hai cái túi xách mà để cho một cô gái cầm thì người ta sẽ đâm chọt sau lưng của tôi mất.

Từ bến xe trung tâm đến ký túc xá của địa ủy không xa lắm, khoảng chừng hai dặm, sau đó quẹo phải vào con đường đẹp nhất thị xã Lê Dương - đường Lê Giang. Địa ủy Lê Dương, Ủy ban nhân dân cùng với Hội đồng nhân dân, Mặt trận tổ quốc địa khu đều nằm trên con đường đó. Mà ký túc xá lại nằm sát cổng của địa ủy, trong một ngõ nhỏ.

Đưa cô gái đến tận cửa ký túc xá địa ủy, Lục Vi Dân tự nhiên phất tay chào từ biệt rồi lập tức rời đi. Còn cô gái thì đứng nhìn theo hẵn cả một lúc lâu.

Với một cô gái có khí chất cao ngạo như cô lại gặp phải một chàng thanh niên sau khi đưa mình về lại không thềm nói thêm một câu nào đã bỏ đi ngay, thậm chí ngay cả cái tên mình cũng không hỏi. Điều này làm cho lòng tự tôn của cô gái không khỏi có chút bị tổn hại.

Nhìn theo bóng dáng của Lục Vi Dân, cô gái dường như có chút suy nghĩ rồi lắc đầu mỉm cười. Chàng thanh niên này quả thật có chút không giống như bình thường.

Lục Vi Dân cũng không ý thức được hành vi tùy ý của mình lại đem đến một ấn tượng sâu đậm cho cô gái. Hẳn hiện tại cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều như vậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lê Dương

Gõ cửa nhà của cậu, người mở cửa là anh họ Trần Cương.

- Tại sao giờ này mới đến? Ba của anh giận rồi đấy.

Trần Cương giống như cha của anh ấy ở cái dáng cao gầy, lớn hơn Lục Vi Dân bốn tuổi. Sau khi tốt nghiệp trường Trung cấp Nông nghiệp thì được phân đến cục Nông nghiệp địa khu làm việc. Đây cũng được xem như là một sự phân phối tốt.

- Cậu tâm trạng không được tốt à?

Lục Vi Dân hạ túi xách xuống, cười ha hả.

- Ừ, cậu lần này không chuẩn bị tốt nên ba anh rất tức giận, mắng sao không sớm nghĩ cách, đợi nước đến chân mới nhảy, còn nói ba cậu...

Trần Cương nói đến đây thì không nói gì thêm nữa.

Lục Vi Dân hiểu ý Trần Cương muốn nói gì. Lúc trước chỉ biết nghĩ đến việc vào nhà máy làm việc nên cũng chẳng có tính toán gì khác. Cậu cả đã từng hỏi qua, chính mình lúc ấy cũng nghĩ rằng mọi việc đã chắc chắn nên cũng không để ý. Kết quả không nghĩ đến là mình sẽ lưu lạc đến đây. Cậu cả khẳng định là sẽ có cái nhìn khác về ba của mình.

Cha của hắn và cậu cả quan hệ cũng không tốt lắm. Chủ yếu là bởi vì cha của hắn làm việc nhiều năm và là chiến sĩ thi đua như vậy mà cũng không thể

giải quyết nỗi cái hộ khẩu cho mẹ được chuyển đến nhà máy Xương Chân. Cho nên hộ khẩu của con cháu cũng không thể giải quyết. Cậu cả luôn oán hận cha của hắn quá thật thà, không chịu đi đường dưới tìm đến các lãnh đạo nhà máy, nên mới tạo nên tình hình như hiện nay.

- Đại Dân đến rồi à? Sao bây giờ mới đến? Kẹt xe sao?

Ngồi trên ghế sofa, giọng nói của cậu cả rất uy nghiêm, buông tờ Nhật báo Xương Giang xuống:

- Ăn cơm đi!

Cậu cả vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, nghiêm khắc như trước. Vẻ mặt này cho dù gán cho Bí thư địa ủy cũng đủ tư cách. Lục Vi Dân không phải là muốn trêu chọc, chỉ tiếc là cậu cả chỉ có thể làm đến Chánh văn phòng trường Đảng địa khu Lê Dương.

Mợ cả rất thân thiết nắm cánh tay của Lục Vi Dân hỏi thăm vài câu, rồi bảo mọi người ngồi vào bàn ăn.

- Mợ, Lam tỷ không về nhà à?

Lục Vi Dân thấy chị họ của mình không ở nhà, cảm thấy có chút kỳ lạ nên thuận miệng hỏi.

- Đừng lo cho nó. Hôm nay nó không ở nhà ăn cơm đâu.

Sắc mặt mợ sa sầm xuống. Lục Vi Dân lập tức biết người chị họ tính tình bướng bỉnh này lại chọc giận cậu mợ rồi.

Cậu cả có một nam một nữ. Chị họ Trần Lam là con gái thứ hai, lớn hơn hắn hai tuổi. Sau khi tốt nghiệp trường trung cấp Y tế thì được phân phối về bệnh viện địa khu. So với người anh họ hiền lành thì người chị họ này tính

cách vô cùng bướng bỉnh, khó bảo. Trong thời gian đi học cũng rất có chủ kiến khiến cho cậu mợ cảm thấy đau đầu, nhưng vẫn không có cách nào khác.

- Đại Dân, lúc này đây cậu phải mắng con và ba con đấy. Nếu không vào được nhà máy 195 thì sao không nghĩ cách sớm? Ba của con không nắm chắc được thì đừng vỗ ngực xưng tên. Hiện tại thì tốt rồi, đợi nước đến chân mới nhảy còn có tác dụng gì nữa. Phòng Nhân sự của địa khu đã sớm họp định, người cũng đã sắp xếp xong. Còn con mới đến thì còn có khả năng gì? Chỉ có thể làm ở huyện thôi.

Vẻ mặt của cậu tỏ ra không vui:

- Đại Dân con cũng vậy. Người của ba con giới thiệu con cũng không phải không biết. Trông cậy vào ông ta thì được cái gì? Người ta tùy tiện nói vài câu thì ba của con đã tin như sấm, cũng không thêm chứng thực lại. Ngồi chờ sung rụng thì có ích gì?

- Cậu cả, ba của con đích xác cũng chạy không ít. Chuyện này con cũng biết. Chẳng qua...

Lục Vi Dân không kìm nổi muốn thay ba mình giải thích.

- Chẳng qua là cái gì? Ba của con tốt xấu gì cũng là chiến sĩ thi đua nhiều năm ở tỉnh, chẳng lẽ nhà máy lại không có chút chiếu cố nào đối với con sao? Còn nữa, ông ấy chẳng phải là nói rằng lãnh đạo nhà máy đã đồng ý rồi mà? Sao thế nào lại thay đổi?

Cậu cả của Lục Vi Dân là Chánh văn phòng trường Đảng địa khu, đối với việc đi cửa hồng nói rất rõ ràng, đối với tính cách của ba Lục Vi Dân cũng hiểu biết một phần. Nếu không nắm chắc vài phần thì sẽ không dễ dàng nói ra, trên cơ bản là không thành vấn đề. Nhưng lúc này đây lại gây ra cái chuyện ngốc như vậy thì đã quá muộn. Chính cậu cũng không còn cách nào

thay đổi kết cục của cháu trai mình ở huyện. Cho nên lúc này mới giận dữ như vậy.

Lục Vi Dân đem tình huống của mình và sự thay đổi ở nhà máy ra nói với cậu một chút. Đồng thời cũng nói lên hoài nghi của mình nhưng cậu cả vẫn không hề hé răng.

Rất hiển nhiên là Diêu gia muốn cho mình một đao nên quyết định nhận mình vào nhà máy đã bị phủ quyết trong cuộc họp Đảng ủy của nhà máy. Trần Phát Trung đã đưa ra lý do biện hộ của mình, còn Quách Trưng thì cố gắng tiến cử mình vào nhà máy. Nhưng cuối cùng Bí thư Đảng ủy Cô Minh Lượng đã phủ quyết, và đồng ý cho Diêu Bình vào nhà máy làm việc.

Có trí nhớ của kiếp trước nên Lục Vi Dân đối với mưu mẹo này trong lòng biết rất rõ. Nhưng hẳn lại không thể thay đổi, hoặc có thể nói rằng hẳn không muốn thay đổi. Có đôi khi phải mặc cho quán tính của lịch sử phát triển. Từ đó sẽ nhìn ra rõ ràng hơn sự biến hóa bên trong.

- Đại Dân, xem ra là lãnh đạo bên trong nhà máy của con đã có người động tay động chân nhỉ.

Trần Xương Quý đã có thể hiểu rõ tại sao cháu trai của mình lại thất bại trong việc phân phối như vậy.

Cháu trai đã gặp phải một đối thủ có bối cảnh và điều kiện kinh tế vượt xa hẳn. Như vậy việc bại trận cũng là điều hiển nhiên. Lãnh đạo của các xí nghiệp quốc doanh ra tay tàn độc cũng không thua gì ở các cơ quan. Trần Xương Quý đối với vấn đề này cũng tràn đầy nhận thức.

Nhưng đối với chuyện này Trần Xương Quý cũng không còn cách nào khác. Ông ta chỉ là một Chánh văn phòng trường Đảng địa ủy. Mặc dù là vấn đề phân phối của cháu trai, nhưng ông có vẻ cũng bất lực. Nhất là việc nước

đến chân mới nhảy thì lại càng không thể.

Lục Vi Dân cũng không đem chuyện Chân Kính Tài giới thiệu mình mà nói cho cậu cả biết. Dù sao cậu cả trong điện thoại nói khó khăn rất lớn, lúc này đây lại đột nhiên xuất hiện một nhân tố khác thì khẳng định là trong lòng cậu sẽ bị đả kích. Lục Vi Dân biết cậu mình rất sĩ diện, nhất là ở trước mặt người của Lục gia.

Qua một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Lục Vi Dân liền đến Ban tổ chức cán bộ Địa ủy . Do Cao Anh Thành phải đi họp gấp nên chỉ có thể vội vàng nói vài câu trước cửa văn phòng, cố gắng khuyên bảo hẳn ở Nam Đàm công tác tốt, sau đó liền đi ngay, khiến Lục Vi Dân nguyên bản muốn biểu hiện một phen cũng có chút thất vọng.

Cao Anh Thành là đồng hương của Chân Kính Tài. Lục Vi Dân cũng tính toán muốn mượn cơ hội này để tiếp xúc với người có ảnh hưởng trong địa ủy Nam Đàm. Nhưng rất hiển nhiên là đối phương không thèm để ý đến mình, hoàn toàn xuất phát từ mối quan hệ với Chân Kính Tài mà tiếp đón mình thế thôi.

Địa khu Lê Dương có mười ba huyện, 10.6 triệu nhân khẩu. Bất kể là khu vực diện tích hay là nhân khẩu mà nói thì đây được xem là khu vực hành chính lớn nhất trong toàn bộ tỉnh Xương Giang. Thậm chí so với tỉnh lỵ Xương Châu còn hơn hai triệu nhân khẩu.

Đương nhiên, địa khu Lê Dương là một địa khu thuần nông nghiệp. Nhân khẩu thành thị chiếm con số rất ít. Giống như các huyện thuộc tỉnh nghèo khó, mỗi năm đều dựa vào quỹ tài trợ khó khăn cho người nghèo và tiền trợ cấp ở trên để miễn cưỡng sống qua ngày.

Nhưng mặc dù như vậy thì 10.6 triệu nhân khẩu này vẫn duy trì sinh sống ở đây. Địa ủy Lê Dương ở địa khu Lê Dương trong mắt người dân vẫn là một

nơi thần thánh uy nghiêm, thậm chí còn có chút thần bí. Mà Ban tổ chức cán bộ địa ủy Lê Dương thì trong cảm nhận của các cán bộ địa khu Lê Dương, có thể kết bạn với nhân vật như Cao Anh Thành là niềm mơ ước đối với những người mới đến như Lục Vi Dân

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tái Ngộ

Có chút hụt hẫng, Lục Vi Dân trực tiếp đến nhà ga, vốn muốn đến chỗ chị hai chơi nhưng sau đó lại quyết định đến Nam Đàm báo danh luôn.

- Ô, lại là anh? Anh cũng đi Nam Đàm sao?

Tô Yến Thanh bất ngờ kêu lên, nhìn theo người thanh niên đang khoác balo lên xe.

- Haha, thật trùng hợp! Cô cũng muốn đi Nam Đàm à?

Lục Vi Dân cũng có chút cao hứng. Không quan tâm như thế nào, ở trên đường có thể gặp được người quen cũng khiến cho thời gian nhàm chán ở trên xe vơi bớt đi nhiều.

- Ừ, tôi cũng đến Nam Đàm. Nhìn bộ dạng của anh giống như sinh viên mới tốt nghiệp được phân phối về đây vậy.

Tô Yến Thanh nhìn hẩn từ trên xuống dưới, cảm thấy so với một sinh viên mới tốt nghiệp bình thường thì có vài phần trầm ổn hơn.

- Quả thật cũng có con mắt nhìn người đấy. Đoán đúng rồi!

Lục Vi Dân khá khách khí khi trao đổi chỗ ngồi một thím hai bên cạnh Tô Yến Thanh, rồi tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đó:

- Tôi nghe khẩu âm của cô thì không giống như người Lê Dương.

- Tôi là người Xương Châu!

Tô Yến Thanh thản nhiên nói.

- Còn tôi là người Nam Đàm, sau khi tốt nghiệp thì trở về Nam Đàm.
Hôm nay vừa lúc đến huyện báo danh.

- Phân đến đây sao?

Tô Yến Thanh có chút tò mò:

- Anh tốt nghiệp đại học nào vậy?

- Đại học Lĩnh Nam!

Dường như cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của đối phương, Lục Vi Dân nhún vai:

- Trời đất rộng lớn, có rất nhiều nơi có thể dụng võ, đừng dùng ánh mắt này để nhìn tôi. Tôi không phạm sai lầm nào, lần này cũng không xem như là sung quân.

- Tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam, trực tiếp phân phối đến một huyện nhỏ, còn tốt hơn là phải xuống nông thôn.

Tô Yến Thanh liếc mắt nhìn đối phương:

- Nhưng tôi nghe nói ở huyện Nam Đàm năm nay có yêu cầu, những sinh viên được phân phối đến đó đều phải xuống các thị trấn ở nông thôn.

Ồ! Lục Vi Dân cũng nghe thấy điều này nhưng chẳng lẽ lại nói mình không thích xuống nông thôn. Tuy nhiên, hẳn biết khả năng mình xuống nông thôn cũng không cao lắm. Cao Anh Thành đã rất rõ ràng nói cho hẳn biết hẳn có thể ở lại huyện, chắc là ở văn phòng Huyện ủy hoặc Ban tổ chức

cán bộ.

- Tôi không biết những loại tin đồn này có thật hay không, nhưng quả thật là có đề cập đến chuyện đó.

Tô Yến Thanh mỉm cười:

- Còn nói là trời đất rộng lớn, có rất nhiều nơi để dựng võ, tôi cảm thấy hình như anh rất sợ xuống nông thôn?

- Ai nói tôi sợ xuống nông thôn?

Lục Vi Dân cười hỏi:

- Vốn là một đứa nhỏ lớn lên ở nông thôn, chẳng lẽ lại sợ về nhà sao?

Cùng một cô gái xinh đẹp, trí tuệ nói chuyện với nhau thì thời gian trôi qua thật mau. Thậm chí Lục Vi Dân còn có chút tiếc nuối vì hôm nay tuyến xe sao lại thông thuận, dừng xe trên đường cũng rất ít. Một rằm bốn mươi cây số không ngờ chỉ mất có hai tiếng rưỡi.

Lục Vi Dân lần đầu tiên có cảm giác luyến tiếc. Khi bước xuống xe, mỉm cười chuẩn bị nói lời từ biệt, hẵn mới sức nhớ mình thậm chí ngay cả tên gọi, nơi ở và nơi làm việc của đối phương cũng đều quên hỏi.

- Đúng rồi, còn chưa hỏi cô tên gì, công tác ở đâu. Tôi cảm giác cô hẳn là làm việc tại Nam Đàm?

Lục Vi Dân trong lúc nhất thời không biết mình nên hỏi như thế nào mới thích hợp, cảm thấy có chút ngại ngùng khi đứng trước mặt đối phương mà hỏi.

- Tôi còn tưởng rằng anh không muốn hỏi tên của tôi chứ. Tên tôi là Tô Yến Thanh, công tác của phòng Nông nghiệp huyện.

Tô Yến Thanh vươn tay ra. Lục Vi Dân nhanh chóng cầm lấy tay đối phương:

- Tôi có thể biết như thế nào cô lại đến Nam Đàm công tác hay không?
- Giống như anh thôi, sau khi tốt nghiệp đại học được phân phối đến đây.

Tô Yến Thanh sắc mặt thoáng trở nên lãnh đạm, trong giọng nói cũng có chút mím mai.

- Tốt nghiệp đại học?

Lục Vi Dân có chút nghi hoặc, chẳng lẽ lại có người giống mình xui xẻo sao? Nhưng Tô Yến Thanh là người Xương Châu, cô ấy không nên phân phối đến Nam Đàm, dường như có chút không thể tin nổi:

- Cô học đại học nào?

Tô Yến Thanh khước miệng trào phúng ngày càng nhiều:

- Vấn đề này quan trọng sao?
- Không, không quan trọng. Tôi chỉ muốn xác nhận lại cảm giác của tôi mà thôi.

Lục Vi Dân thản nhiên đáp.

- Thật không? Đại học Trung Quốc, tốt nghiệp trước anh một năm.

Tô Yến Thanh nói xong thì liền phất tay:

- Tôi có việc cần đi trước, hẹn gặp lại.

Học trường Bắc Kinh? Tốt nghiệp năm ngoái? Lục Vi Dân lập tức có chút

hiếu ra:

- Được, Yến Thanh, tôi nên xưng hô với cô như thế nào? Liên lạc ra sao?

Nhìn đối phương nhẹ nhàng như con bướm nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mình, Lục Vi Dân thần sắc trở nên phức tạp, thở dài một hơi.

Tốt nghiệp năm ngoái, từ Xương Châu đến Nam Đàm. Ngoại trừ cuối xuân đầu hè năm ngoái có một trận phong ba xảy ra thì còn có thể là nguyên nhân gì?

Chính mình lúc ấy chẳng phải là nhiệt huyết sôi trào sao? Nếu không phải cha mình gọi đến la mắng khiến mình tỉnh táo lại, có lẽ chính mình cũng đã phạm một sai lầm không nhỏ.

Nhớ đến những chuyện ngày xưa, Lục Vi Dân liền không kìm nổi cảm xúc.

Không khác gì so với những huyện thị khác, Huyện ủy Nam Đàm, Ủy ban nhân dân, Hội đồng nhân dân và Mặt trận tổ quốc đều làm việc chung trong một tòa nhà. Chẳng qua là cái tòa nhà này vẫn rách nát như trong ký ức của Lục Vi Dân.

Hai chiếc xe, một chiếc xe Volga màu xanh lá mạ được lau chùi sạch sẽ đậu trong gara, một chiếc xe Thượng Hải màu xám đang chậm rãi tiến vào trong huyện.

Tuy rằng loại xe Santana đã bắt đầu sản xuất tại nhà máy ô tô Thượng Hải. Nhưng trong ấn tượng của Lục Vi Dân, ít nhất trước năm 92 huyện Nam Đàm dường như chưa có đủ thực lực để mua. Xe Volga và Thượng Hải thì các lãnh đạo chủ chốt của huyện còn phải dùng liên tục trong hai năm nữa.

Chiếc xe Thượng Hải dừng lại trước cửa tòa nhà. Từ chỗ lái xe bước

xuống một người thanh niên trẻ tuổi, động tác linh hoạt chạy ra đằng sau mở cửa xe. Một người đàn ông trung niên bước xuống. Chàng thanh niên nhanh chóng tiếp nhận chiếc cặp trong tay người đàn ông trung niên, rồi sau đó theo sát tiến vào bên trong tòa nhà.

Lục Vi Dân đứng đằng xa nhìn người đàn ông trung niên và chàng thanh niên trẻ tuổi. Hai người này hẳn đều có chút ấn tượng.

Người đàn ông trung niên chính là Chủ tịch huyện Vương Tự Vinh. Còn người thanh niên trẻ tuổi kia là thư ký của ông ta, bạn học thời trung học cơ sở với Lục Vi Dân, Quách Hoài Chương.

Quách Hoài Chương và Lục Vi Dân không thân nhau lắm. Trong ba năm trung học, Lục Vi Dân học ở trường trung học Nam Đàm, và ở trọ ngay tại trường.

Nhà của Quách Hoài Chương ở thị trấn. Cha của y làm ở Phòng Lao động huyện, còn mẹ thì làm ở bệnh viện huyện. Điều kiện gia đình rất tốt. Còn phần lớn những người ở trọ tại trường đều đến từ ngoại ô. Cho nên mối quan hệ giữa những học sinh trọ học và học sinh có nhà không được tốt lắm. Do đó, quan hệ giữa Quách Hoài Chương và Lục Vi Dân cũng bình thường, không có gì đặc biệt. Tuy nhiên, trong kiếp trước, khi hẳn được Lục Vi Dân đến xã Đông Pha thì cũng có chút liên hệ với Quách Hoài Chương nhưng chỉ giới hạn trong công việc mà thôi.

Tòa nhà có bốn tầng, vẫn mang phong cách thời đại mới. Vừa vào cửa là một tiền sảnh. Sau đó là một cầu thang hơi hẹp. Mặt cầu thang đã có chút xuống cấp. Hiển nhiên đã lâu rồi không có ai lau dọn.

Hội đồng nhân dân huyện và Mặt trận tổ quốc huyện đều nằm ở lầu bốn. Còn Huyện ủy thì độc chiếm lầu ba. Còn lầu một và lầu hai thì dành cho các bộ môn của Ủy ban nhân dân huyện. Phòng Lao động, phòng Nhân sự, phòng

Kiểm toán, phòng Thống kê, Ủy ban khoa học Kỹ thuật đều chen chúc nhau làm việc tại đây. Một đơn vị được phân khoảng ba đến năm gian văn phòng. Còn phòng Công an huyện, phòng Tài chính, phòng Thuế vụ, phòng Giao thông thì không quy tụ lại một chỗ mà có hẳn một nơi riêng bên ngoài.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Báo Danh

Lục Vi Dân đến phòng Nhân sự ở lâu một để báo danh. Thời tiết buổi chiều quả thật rất nóng bức. Trong phòng làm việc, chiếc quạt trần thổi vù vù xua tan cái nóng. Trên bàn làm việc đầy những văn kiện, báo chí. Một cô gái mặc bộ quần áo mộc mạc đang vã mồ hôi phân phối các văn kiện. Còn trong gian phòng khác thì có hai người phụ nữ ngồi tán dóc với nhau về bộ phim “Khát vọng” chiếu trên TV tối qua.

Lục Vi Dân không đành lòng quấy rầy cô gái, bước vào gian phòng có hai người phụ nữ trung niên.

- Đồng chí, tôi có chút việc cần hỏi.

Hai người phụ nữ trung niên kia hiển nhiên là không nghĩ đến việc xuất hiện người ngoài đến quấy rầy các bà nghiên cứu, thảo luận về vận mệnh của Lưu Tuệ Phương trong phim, nên khóe mắt không thèm liếc một cái, tiếp tục bàn chuyện:

- Lưu Tuệ Phương thật là ngốc. Có thể gặp được người đàn ông tốt như Tống Đại Thành thì còn muốn gì nữa?

- Trời, người đàn ông tốt như Tống Đại Thành thì ở Trung Quốc này sớm bị tuyệt chủng rồi. Ít nhất là tôi chưa từng thấy qua.

Một người bộ mặt bình thường, đôi môi thô dày vồ tay thờ dài, lông mày thưa thớt nhưng lại vẽ nó như hai con sâu róm trên mặt.

Lục Vi Dân kiên nhẫn chờ đợi hai người thảo luận thêm một chút nữa, lại hỏi:

- Đồng chí, tôi muốn hỏi một việc?

Người phụ nữ béo lùn trong tay còn cầm cuộn đan len lúc này mới có chút không tình nguyện nói:

- Có chuyện gì?

- À, tôi là sinh viên tốt nghiệp đại học năm nay, muốn hỏi một câu là sinh viên tốt nghiệp được phân phối về đây thì báo danh ở chỗ nào?

Lục Vi Dân tươi cười nói.

- Tân sinh viên à?

Người phụ nữ béo lùn cao thấp đánh giá Lục Vi Dân, rồi lúc này mới gật đầu:

- Tiểu Tôn!

Cô gái ở phòng bên cạnh lên tiếng:

- Cô hãy kiểm tra, cậu ta nói cậu ta là tân sinh viên, xem được phân phối đến xã, thị trấn nào? Danh sách phân phối được bỏ trong ngăn kéo bàn làm việc thứ hai đấy.

Lục Vi Dân nói câu cảm ơn sau đó đi sang phòng bên cạnh.

- Anh là tân sinh viên được phân tới?

Cô gái ở phòng bên, thuận thực kéo ngăn tủ bàn làm việc cạnh cửa sổ, lấy ra một file kẹp:

- Tên gì vậy?

- Lục Vi Dân!

Lục Vi Dân mỉm cười trả lời.

Cô gái trước mắt diện mạo bình thường, nhưng toàn thân lại toát ra sự lanh lợi, vừa nhìn thì biết là người làm được việc. Chỉ trong chốc lát, những văn kiện trong phòng làm việc được phân thành từng khối. Lục Vi Dân chú ý mỗi văn kiện đều có hàng chữ nhỏ, phân loại cơ quan hành chính và công văn gửi đi, phỏng chừng là dùng để tiến hành phân loại lưu trữ.

- Hai năm nay, vận may của tân sinh viên các anh đều không được tốt. Bắt đầu từ năm ngoái, tất cả các sinh viên đều phải về cơ sở rèn luyện. Tuy nhiên, tôi nghe thấy khẩu âm của anh là người Nam Đàm? Anh ở chỗ nào vậy?

Cô gái vừa phân loại văn kiện vừa thuận miệng hỏi.

- Vâng, nhà của tôi là ở Vi Trang.

Nghe cô gái hỏi như vậy, Lục Vi Dân cũng không chắc mình có thể bị phân xuống nông thôn hay không. Bắt đầu từ năm ngoái, toàn bộ sinh viên tỉnh Xương Giang việc phân phối đều đã bị một ít ảnh hưởng, đều phải xuống cơ sở rèn luyện, người lưu lại cơ quan huyện, thành phố đều rất ít, trừ phi là có việc đặc biệt cần.

- Vi Trang à? Vi Trang năm ngoái có sinh viên phân phối đi. Năm nay không có. Sao trong danh sách phân phối lại không có tên của anh? Anh tên gì? Lục Vi Dân? Thật sự là không có.

Cô gái tìm lại một lần nữa, vẫn không tìm ra.

- Xin lỗi, để tôi đi tìm Mã tỷ.

- Không có? Sao lại không có nhỉ?

Người phụ nữ béo lùn họ Mã có chút không hài lòng, buông cái cây đan len, đứng dậy:

- Tiểu Tôn, làm việc cẩn thận một chút. Cậu ta tên gì?

- Mã tử, quả thật là không có. Anh ta bảo tên là Lục Vi Dân.

Bị phê bình, cô gái mặt có chút đỏ lên, có vẻ không cam lòng.

- Ồ? Lục Vi Dân?

Người phụ nữ béo lùn họ Mã suy nghĩ một chút:

- Sáng hôm nay Chánh văn phòng Huyện ủy Chu cầm một phong thư thông báo, nói là năm nay Văn phòng Huyện ủy phải lưu lại một người. Không biết có phải là cậu hay không? Để tôi xem lại.

Người phụ nữ họ Mã rất nhanh xác minh vấn đề. Đích thật là văn phòng Huyện ủy đã đem thư thông báo phân phối của Lục Vi Dân đi. Nguyên bản là Lục Vi Dân được phân phối đến xã Đông Pha, nhưng năm nay văn phòng Huyện ủy lại cần lưu lại một người đảm nhiệm chức thư ký cho Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Thẩm Tử Liệt. Cho nên ngay trong đám sinh viên chọn ra một người, không biết vì sao lại chọn Lục Vi Dân.

Ánh mắt và thái độ của người phụ nữ họ Mã đối với Lục Vi Dân liền có sự thay đổi. Vẻ mặt phần nộ lập tức trở nên thân thiện, cười tùm tùm tiếp đón Lục Vi Dân. Bà ta gọi điện thoại chứng thực một chút, sau đó muốn đích thân dẫn đường cho Lục Vi Dân, khiến hẳn cũng có chút ngỡ ngàng.

- Ngồi đi, Tiểu Lục!

Cho đến khi Chu Du Minh biến mất ngoài cửa, Từ Hiếu Xuân ánh mắt mới thu hồi nhìn vào người thành niên không kiêu ngạo không siểm nịnh trước mặt mình.

Là Chánh văn phòng Huyện ủy đã ba năm, hàng năm sinh viên được phân phối đến không ít, như nước chảy qua mặt Từ Hiếu Xuân. Đa phần sinh viên khi ở trước mặt y đều ánh mắt bất an, một số thì kiêu ngạo, thâm trầm; một số thì miệng cọp gan thỏ đều trốn tránh ánh mắt của Từ Hiếu Xuân. Không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh như chàng thanh niên trước mắt này thì không nhiều lắm.

Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Trương Thăng Lợi đang thiếu một thư ký.

Một giáo viên được điều tạm từ trường trung học Nam Đàm đến văn phòng Huyện ủy làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt cũng được một năm. Thẩm Tử Liệt không nói giỏi cũng không nói dở. Nhưng khi hỏi đến việc điều động công việc thì Thẩm Tử Liệt lại từ chối cho ý kiến. Từ Hiếu Xuân tất biết Thẩm Tử Liệt đây là không hài lòng. Cho nên rất quyết đoán đem giáo viên kia trở về trường trung học Nam Đàm.

Tuy nhiên, dù sao thì người giáo viên kia cũng theo Thẩm Tử Liệt đã hơn một năm, không có công cũng có lao. Từ Hiếu Xuân ra mặt làm công tác, sắp xếp cho người giáo viên kia một vị trí Phó chủ nhiệm tại trường trung học.

Tuy nhiên, vì việc sắp xếp thư ký cho Thẩm Tử Liệt mà Từ Hiếu Xuân cũng có chút vất vả. Nguyên Từ Hiếu Xuân muốn lấy một thư ký của Ủy ban nhân dân đi theo Thẩm Tử Liệt. Dù sao thì Thẩm Tử Liệt cũng là Phó chủ tịch thường trực Ủy ban nhân dân huyện. Nhưng bên Ủy ban nhân dân huyện có đánh chết cũng không làm chuyện này.

Thẩm Tử Liệt đầu năm nay được Ban tuyên giáo Tỉnh ủy phái đến Ban

Tuyên giáo địa ủy Lê Dương đảm nhiệm chức Phó trưởng ban. Nửa năm sau lại được điều đến Nam Đàm đảm nhiệm chức Phó chủ tịch thường trực huyện. Xuống cơ sở đã được hơn một năm, dựa theo lệ thường thì còn hơn nửa năm nữa sẽ quay trở về tỉnh. Lúc này mà sắp xếp thư ký cho Thẩm Tử Liệt thì có chút không thích hợp. Dù sao cũng chỉ làm thư lý lãnh đạo có nửa năm, lãnh đạo khi đi cũng không có khả năng mang thư ký về tỉnh.

Cho nên, người thư ký này sẽ tiếp tục phục vụ lãnh đạo khác. Nhưng lãnh đạo khác khi biết được anh đã từng làm thư ký cho người cũ thì chỉ sợ là không thích, trong lòng có khoảng cách. Từ đó phân lượng của thư ký và tiền đồ phát triển cũng sẽ suy giảm.

- Cậu tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam?

- Vâng!

- Học chuyên ngành lịch sử?

- Vâng!

- Có sở thích và năng khiếu gì hay không?

Từ Hiếu Xuân đột nhiên hỏi một câu.

Lục Vi Dân trở mắt một chút, không nghĩ đến đối phương lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, cẩn thận trả lời:

- Chánh văn phòng Từ, tôi không biết anh hỏi việc sở thích và năng khiếu là như thế nào?

- Ví dụ như biết viết những cái gì?

Từ Hiếu Xuân đột nhiên mỉm cười đầy thâm ý:

- Còn có tử lượng như thế nào?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lạc Túc

Thẩm Tử Liệt tửu lượng cũng không cao lắm, nhưng cũng có thể là do rượu Nam Đàm này quá mạnh. Trên bàn rượu, nếu như tửu lượng không quá hai ly thì trên cơ bản việc anh muốn thúc đẩy công tác sẽ không có hy vọng. Đây cũng chính là một nhân tố ảnh hưởng rất lớn đến Thẩm Tử Liệt ở huyện Nam Đàm này.

Ngày đầu tiên công tác tại huyện Nam Đàm, Thẩm Tử Liệt đã bị lãnh đạo của bốn bộ máy huyện biến thành say mềm. Ngày hôm sau cũng không rời giường nổi. Sau này lại có một việc, vì công tác nên lại một lần nữa phải uống rượu, thậm chí phải đưa đến bệnh viện xúc ruột và truyền nước biển. Về sau thì Thẩm Tử Liệt ở trên bàn cơm không uống rượu nữa, nhưng nếu có ai muốn cụng một ly với Phó Bí thư Thẩm thì sẽ khiến cho Thẩm Tử Liệt khi nhìn thấy bữa tiệc liền đau đầu ngay.

Lục Vi Dân thật không ngờ vị Chánh văn phòng Huyện ủy lại hỏi vấn đề này không giống như bình thường.

- Chánh văn phòng Từ, tôi có thể viết được chung chung, có thể miễn cưỡng gặp người khác. Nhưng viết thứ mà anh nói thì khó mà có thể nói trước được. Anh cũng biết, trong trường học và công tác bên ngoài hoàn toàn không giống nhau. Tuy nhiên, tôi khi còn là sinh viên đại học cũng là cán bộ tuyên truyền của hội sinh viên. Tôi nghĩ tôi có thể trong thời gian nhanh nhất viết ra những gì cần viết hàng ngày. Còn về phần tửu lượng, tôi mạo muội muốn hỏi một câu. Đây là có phải tiêu chuẩn để cân nhắc có thể trở thành thư ký hay không?

Lục Vi Dân hỏi một câu khiến cho Từ Hiếu Xuân có chút không được hài lòng. Người này dường như có chút làm càn. Tuy nhiên, ngẫm lại thấy câu hỏi của mình không dựa theo quy cũ, nên cũng khó trách người kia trả lời ngoài lẽ. Huống chi, người này là do Trưởng ban Cao giới thiệu, ít nhiều cũng có chút lo lắng.

- Haha, Tiểu Lục, hỏi rất hay. Từ lượng đích xác không phải là tiêu chuẩn để cân nhắc có thể trở thành một thư ký hay không. Nhưng cũng tùy thuộc vào hoàn cảnh.

Từ Hiếu Xuân mỉm cười, nhưng không nói về đề tài này nữa:

- Trưởng ban Cao đã nói qua tình huống của cậu cho tôi biết. Cậu cũng biết sinh viên tốt nghiệp đại học năm nay của Nam Đàm đều phải về nông thôn. Bí thư Thẩm lại cần một thư ký. Văn phòng Huyện ủy vốn tính toán một cán bộ trẻ tuổi trúng tuyển. Nhưng xét đến cậu là sinh viên tốt nghiệp trường đại học trọng điểm. Tôi cũng xem qua lý lịch của cậu thì khi còn học đại học đã vào Đảng, lý lịch trong sạch, lại tốt nghiệp văn sử, rất phù hợp với điều kiện tuyển dụng của văn phòng Huyện ủy chúng tôi. Cho nên liền lưu cậu lại.

- Cảm ơn Chánh văn phòng Từ đã quan tâm.

Lục Vi Dân cung kính đứng dậy:

- Tôi sẽ cố gắng làm việc, mau chóng hòa nhập vào tiến độ.

Mau chóng hòa nhập vào tiến độ? Từ Hiếu Xuân hơi chút sững sốt, có chút suy nghĩ nhưng rồi gật đầu. Những lời này rất có ý tứ, lại mang hàm nghĩa phong phú. Xem ra chàng thanh niên này mặc dù rất có cá tính nhưng cũng rất biết chừng mực.

Là sinh viên mới tốt nghiệp đại học, hoặc là không thông thể sự, tính khí

thư sinh, sợ đầu sợ đuôi luôn là biểu hiện trong mắt người khác.

- Phó Bí thư Thẩm đã đến địa khu để họp, chắc là đến chiều tối mới về. Ông ấy là cán bộ, sẽ cư ngụ tại nhà khách Huyện ủy. Tiểu Lục, vậy cậu ở đâu?

Từ Hiếu Xuân chợt nhớ đến cái gì liền hỏi:

- Nếu như cậu không có chỗ ở thì có thể nói với Chủ nhiệm Chu giúp cậu liên hệ với cơ quan xử lý sự vụ. Tôi nhớ là tại căn nhà trệt còn có mấy gian phòng trống, đều là dành phân phối cho sinh viên mới trở về.

Đây cánh cửa phòng đã cũ nát, một làn bụi từ cửa bay lá tả. Lục Vi Dân cảm ơn Vệ Tổng đã mang giúp hành lý, rồi nhìn xung quanh nơi này.

Mấy gian nhà một gian phía sau đã có người ở. Ngoài những sinh viên được phân phối đến đây từ mấy năm trước, đã kết hôn nhưng chưa có phòng ở thì còn lại là một số nhân viên có nhà ở nông thôn nhưng không thể đi về mỗi ngày, căn bản là không còn phòng thừa.

Từ Hiếu Xuân lúc này mới chợt nhớ ra, còn có một gian phòng dùng làm nơi chứa đồ bao gồm những lá cờ và những hòm phiếu. Hiện tại thì những đồ vật này đã được chuyển ra một phòng bảo quản thì gian phòng này liền bị bỏ trống.

Phải lách qua cửa hông bên cạnh nhà vệ sinh thì mới có thể đến nơi đây.

Nơi này có vẻ rất cũ kỹ. Tường rêu mốc biến thành màu đen, cuốn khúc thành một hàng, đen sì sì. Rãnh thoát nước khô cạn, đầy những con chuột chết.

Một bồn rửa tay không biết đã bao lâu rồi chưa sử dụng, vết tích loang lổ. Lục Vi Dân lấy tay thử vắn vòi nước, lúc này cái vòi nước mới khô khan

chuyển động, một dòng nước đục ngầu từ vòi nước bắn ra.

Không tồi! Lục Vi Dân cười khố. Ít nhất thì còn có chỗ để dung thân, không cần ra bên ngoài thuê phòng trọ. Một tháng có thể tiết kiệm được vài mươi đồng tiền. Với tiền lương hiện tại như bây giờ, có thể tiết kiệm được một đồng thì hay một đồng.

Nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. Đây là chiếc đồng hồ mua từ lúc còn đi học ở Lĩnh Nam nhưng thời gian cũng rất chuẩn xác. Bây giờ đã 4h chiều. Chủ nhiệm văn phòng Xử lý Chu nói rằng Bí thư Thẩm khả năng phải đến 6h tối mới trở về. Khi về cũng cần phải ăn cơm chiều, cho nên Lục Vi Dân chắc phải sáng mai mới gặp được. Từ lúc báo danh đến giờ, đây là lúc hảnh rảnh rồi nên tranh thủ quét tước, sửa sang lại phòng ở.

Từ phòng bảo vệ mượn một chiếc xe, Lục Vi Dân đạp ra ngôi chợ tổng hợp ở Nam Đàm mua các nhu yếu phẩm cần thiết.

Giường thì do phòng Xử lý cung cấp, đã cũ rồi nhưng rất rộng và chắc chắn. Vừa nhìn thì biết đây là mặt hàng lớn có từ thời dân quốc. Tuy rằng lớp sơn đã tróc ra, nhưng long phượng trạm trổ rất tinh xảo, mang phong cách cổ xưa khiến cho Lục Vi Dân rất thích. Nằm trên giường cảm thấy rất có hương vị của kẻ có tiền. Lục Vi Dân mất gần nửa tiếng, dưới sự giúp đỡ của bảo vệ mới có thể ráp xong chiếc giường.

Hảnh mang mùng, mền, chiếu gối đặt lên trên giường, còn có chậu rửa mặt, dây ni lông, nhang muỗi, xà phòng và đồ dùng hàng ngày.

Sau đó chính là tổng vệ sinh, từ cửa hông nhà vệ sinh cho đến góc nhà trệt này căn bản là không có ai qua lại nên cỏ tranh mọc thành bụi, rác rưởi khắp nơi. Lục Vi Dân tiến hành quét dọn, sau hai giờ thì quét sạch sẽ.

Trong phòng cũng được hảnh lau chùi gọn ghẽ. Chăn màn ngay ngắn trên

giường. Chậu rửa mặt đặt ngay trong góc, dây ni lông thì được căng ra, dùng để treo khăn rửa mặt. Bàn làm việc thì Lục Vi Dân lấy từ phòng Cung ứng, một chân đã bị cắt ngắn khiến hẳn phải dùng hai viên gạch để kê lên. Chiếc ghế mây hơi có vẻ cũ một chút, tay vịn đã bắt đầu bóc ra, lộ ra cành trúc bên trong. Tuy nhiên nó cũng không ảnh hưởng đến việc sử dụng.

Sau khi xả vòi nước được một lát, rốt cuộc thì nước cũng trở lại như bình thường. Lục Vi Dân liền thấm ướt khăn, lau hết khắp khuôn mặt, cảm giác sáng khoái lạ thường.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lần Gặp Mặt Đầu Tiên

Sau 5h Lục Vi Dân trở lại phòng làm việc tìm Chủ nhiệm Chu. Nhưng Chủ nhiệm Chu nói cho hắn biết Bí thư Thẩm vẫn chưa trở về, khả năng là phải đợi đến sáng mai sẽ giới thiệu Lục Vi Dân với ông ta.

Lục Vi Dân vốn muốn gặp Quách Hoài Chương nhưng đi dạo một vòng xung quanh Ủy ban nhân dân huyện, cũng không thấy bóng dáng của Quách Hoài Chương, phỏng chừng là đã đi ra ngoài.

Căn tin của văn phòng Huyện ủy kỳ thật chính là nhà ăn của nhà khách Huyện ủy. Thời gian dùng cơm là 6h30. Nhưng qua 5h thì đồ ăn cũng đã được đưa lên.

Sau khi gặp Chủ nhiệm Chu và ăn cơm tại nhà ăn của nhà khách, Lục Vi Dân cảm thấy đồ ăn ở đây cũng không tồi.

Sau khi ăn cơm xong, thấy thời gian vẫn còn sớm nên Lục Vi Dân trở về phòng của mình. Hắn xách vài thùng nước, dọc theo nhà vệ sinh đến lối đi tắt hoang sơ vắng vẻ.

Một lối đi nhỏ hẹp này thông thẳng ra căn nhà trệt phía trước. Nghĩ rằng trong một thời gian ngắn mình không có khả năng rời khỏi nơi đây. Cho nên Lục Vi Dân cũng tính toán rửa sạch sẽ lối đi này.

Dọc theo bờ tường có một cái bồn hoa. Tuy nhiên dường như đã nhiều năm không được dùng đến. Lục Vi Dân xem xét bên trong, thấy lớp đất vẫn còn rất dày. Hắn nghĩ rằng nếu tại bồn hoa có thể trồng một cây nho thì sang

năm cũng có cái che mát nơi này.

Bước ra từ trong xe, Thẩm Tử Liệt có chút mệt mỏi bước vào trong tòa nhà. Từ Lê Dương trở về một trăm hai mươi tám cây số, tình hình giao thông không được tốt lắm. Chiếc xe Volga này chạy chừng ba giờ, đoạn đường giằng xóc khiến sức khỏe của y mặc dù không tồi nhưng cũng có chút chịu không nổi.

Bây giờ đã là sáu giờ, mọi người có lẽ đã ra về nên tòa nhà rất im ắng.

Sau khi Thẩm Tử Liệt vệ sinh xong trở ra, thì nghe thấy bên cửa hông có âm thanh chà rửa. Ông ta có chút kinh ngạc. Bên kia là một ngõ cụt, ngoại trừ là nơi vứt bỏ đồ cũ thì cũng chính là tường che tòa nhà.

Thẩm Tử Liệt từ cửa hông thăm dò một chút, thấy một chàng thanh niên đang ra sức chà rửa lối đi.

Mặt đất hiển nhiên là được chà rửa sạch sẽ. Tất cả rêu phong đều được tẩy sạch. Rãnh thoát nước cũng vậy, thậm chí bên ngoài cửa hông cũng không còn cây cỏ mọc dại nữa.

Thẩm Tử Liệt ngạc nhiên nhìn thoáng qua chàng thanh niên, dường như cảm thấy không quen biết.

Bảo vệ cổng là Vương Tử Vinh, là người nhà bên vợ Thẩm Tử Liệt, lười vô cùng. Thẩm Tử Liệt đã từng trong hội nghị yêu cầu bên sự vụ phải duy trì vệ sinh cho tòa nhà cơ quan. Nhưng rồi cũng như một cơn gió, nhiều lắm là được một tuần. Sau đó là trở về trạng thái như cũ.

Sau hai ba lần nói, Thẩm Tử Liệt cũng không muốn nói nữa. Nói mà vô dụng thì chi bằng đừng nói nữa.

Tình trạng vệ sinh trong cơ quan vô cùng tệ. Cái ngõ sau lưng này lại càng

không có ai để ý đến. Xưa nay cửa hông bên cạnh nhà vệ sinh đều được đóng. Hiện tại đột nhiên được mở ra, lại còn có người ở đây quét tước vệ sinh, thật sự là làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Người thanh niên trước mắt này chưa từng gặp qua, không giống những nhân viên đang công tác trong tòa nhà. Thẩm Tử Liệt đột nhiên nhớ đến sáng nay Từ Hiếu Xuân đã nói với mình rằng đã chọn được một sinh viên mới tốt nghiệp được phân phối về Huyện ủy, đảm nhiệm chức thư ký cho mình. Chẳng lẽ là chàng thanh niên này?

Đã qua năm giờ nhưng ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ. Tuy nhiên, Lục Vi Dân lại không quan tâm. Hắn vốn thích vận động bên ngoài như chạy bộ, bóng rổ, bơi lội. Trong trường hắn cũng là một vận động viên thể dục tích cực. Khí hậu Lĩnh Nam so với ở đây còn khắc nghiệt hơn. Cho nên hắn thích ứng rất nhanh.

Ánh mặt trời đem một bóng người phóng lại đây khiến Lục Vi Dân kinh ngạc ngẩng đầu lên. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang đứng bên cạnh cửa hông nhà vệ sinh, đang cao thấp đánh giá hắn.

Ấn tượng so với trong trí nhớ hoàn toàn không thay đổi. Là Thẩm Tử Liệt.

Thẩm Tử Liệt làm việc tại Nam Đàm thời gian cũng không dài. Đầu năm 1991 thì đã rời khỏi Nam Đàm. Chính mình cũng chỉ gặp qua người đàn ông này vài lần, thường thì trong những sự kiện quan trọng của huyện. Khi đó thì Đông Pha được chọn làm một trong những khu thí điểm trồng cây đào. Cũng có không ít những hộ gieo trồng khiếu oan lên huyện. Khi đó Lục Vi Dân ngẫu nhiên cũng nằm trong tổ hiệp trợ công tác xử lý vụ việc ở huyện. Lúc này mới có dịp giao tiếp với vị Phó chủ tịch này vài lần.

Vị Phó chủ tịch thường trực này hình như là trở về Ban tuyên giáo tỉnh ủy đảm nhiệm chức Phó cục trưởng cục Lý luận, xem như điều chuyển ngang.

Từ đó về sau không còn liên quan đến huyện Nam Đàn.

Tuy nhiên, Lục Vi Dân vẫn nhớ rõ chính mình vẫn đọc được bài báo của Thẩm Tử Liệt trên Nhật báo Xương Giang ở tỉnh. Chủ yếu là nghiên cứu thảo luận làm thế nào để giải quyết được tình trạng khó ở Tam Nông. Trong đó hơi có chút độc đáo mới mẻ. Lục Vi Dân còn nhớ rõ lúc đó mình có chút cảm thán vì hiện tại cán bộ chân chính nghiên cứu Tam Nông không còn nhiều nữa. Mà Thẩm Tử Liệt chính là một trong số đó.

Thẩm Tử Liệt thấy đối phương đã phát hiện mình nhưng vẫn trầm tĩnh, chỉ có điều gật đầu, không nói gì thêm. Thẩm Tử Liệt có chút thương thức sự bình tĩnh của người thanh niên trước mặt này:

- Cậu là người mới tới?

- Vâng, tôi mới tốt nghiệp đại học được phân đến đây. Hôm nay tôi đến báo danh.

Lục Vi Dân đứng thẳng, trên mặt tràn đầy nụ cười tự tin.

- Cậu tên gì? Tốt nghiệp đại học nào?

Thẩm Tử Liệt đã khẳng định đối phương chính là thư ký mà Từ Hiếu Xuân muốn sắp xếp cho mình. Chẳng qua đối phương có biết thân phận của mình hay không thì còn chưa rõ.

- Tôi tên là Lục Vi Dân, tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử đại học Lĩnh Nam.

Lục Vi Dân trả lời cũng rất ngắn gọn.

- Tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử đại học Lĩnh Nam?

Thẩm Tử Liệt trong lòng dâng lên một cảm giác thân thiết. Chẳng qua y

cũng tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử đại học Xương Giang.

- Được rồi, bằng lịch sử rất tốt. Có thể biết quá khứ mà tiến tới tương lai.

- Xin hỏi anh là...?

Lục Vi Dân ra vẻ kinh ngạc nói.

- Tôi là Thẩm Tử Liệt, còn cậu chính là tân sinh viên được phân phối đến văn phòng Huyện ủy Tiểu Lục?

Thẩm Tử Liệt tâm trạng không tồi. Người thanh niên này thoạt nhìn thì khá lạnh lợi. Hơn nữa lại rất lễ phép khiến Thẩm Tử Liệt vô cùng hài lòng, nhất là đối phương cũng có bằng lịch sử. Nội điểm này cũng khiến cho Thẩm Tử Liệt có cảm giác thân thiết rồi.

- Phó bí thư Thẩm, ngài đã trở về? Chủ nhiệm Chu nói cho tôi biết ngài chắc phải tối lắm mới về nên tôi tranh thủ quét dọn vệ sinh.

Lục Vi Dân khẩn trương buông chiếc chổi trong tay.

- Ồ, cậu được sắp xếp chỗ ở này sao?

Thẩm Tử Liệt khẽ nhú mày.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hợp Ý

Phó chánh văn phòng kiêm Chủ nhiệm cơ quan sự vụ của Ủy ban nhân dân huyện Điền Lương là một người khá linh hoạt. Nhưng Thẩm Tử Liệt lại không thích người này. Tuy nhiên, y là lại tâm phúc của Vương Tử Vinh, nghe nói là chẳng những cùng xã mà còn lớn lên cùng thôn. Cho nên, Điền Lương mới có thể từ một đầu bếp nhà khách Huyện ủy trở thành Phó chánh văn phòng kiêm Chủ nhiệm cơ quan xử lý Ủy ban nhân dân huyện.

- Vâng, hiện tại ở huyện rất khó khăn, không còn phòng ở nữa. Tôi cảm thấy căn nhà đơn này cũng không tồi. Còn có một sân lớn nữa. Phó bí thư Thẩm, ngài coi, bên trong này còn có bồn hoa. Nếu có thể làm thêm một cái thanh sắt, mùa xuân đến trồng một cây nho. Đến mùa hè, chẳng những có thể có được bóng mát mà còn có thể nhắm nháp được những trái nho ngon.

Nhà đơn? Thẩm Tử Liệt không khỏi mỉm cười. Người thanh niên này đúng là tìm niềm vui trong cực khổ. Ở trong một căn phòng cạnh nhà vệ sinh mà lại được hẳn cho rằng là tứ hợp viện ở Bắc Kinh. Tuy nhiên Thẩm Tử Liệt lại rất thích thái độ này của đối phương. Khi thấy biến không sợ hãi. Người trẻ tuổi cần phải như vậy, không cần so đo điều kiện vật chất.

- Tiểu Lục, nhìn không ra là cậu suy xét khá chu toàn đấy. Bộ tính toán ở trong này suốt đời à? Không có đối tượng gì sao?

Thẩm Tử Liệt cũng biết hiện tại sinh viên yêu nhau khi còn đi học không phải ít. Cho dù trường học không cho phép yêu nhau, nhưng đó chỉ là trên giấy tờ. Tình cảm nam nữ chỉ cần để ý là được.

- Phó bí thư Thẩm, tôi cũng có bạn gái. Nhưng cô ấy công tác tại Xương Châu. Cũng không biết sau này có thành hay không.

- Ở Xương Châu? Vậy hai người ở xa nhau quá. Yêu nhau mà khoảng cách xa xôi như vậy thì không dễ làm đâu. Cô ấy không thích đến Nam Đàm làm ư?

Thấy Lục Vi Dân gật đầu, y cũng không nói nhiều. Y cũng hiểu tình yêu sinh viên, hơn phân nửa là không có kết quả rồi. Sau khi tốt nghiệp, phân phối công tác chính là một phép thử lớn nhất. Không có mấy ai yêu nhau mà có thể bình yên lướt qua cửa ải này. Sự thật vô tình sẽ đem hết thấy những khát khao tốt đẹp của bọn họ mà đập nát.

- Ăn cơm chưa? Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Thẩm Tử Liệt nhìn đồng hồ.

- Cơm chiều thì cậu đại khái có thể dùng ở nhà khách.

Căn tin nhà khách Huyện ủy người đến ăn cơm chiều cũng không nhiều lắm. Buổi trưa thì còn có những cán bộ lười về nhà nấu cơm thì còn có thể dùng ở đây. Nhưng buổi tối thì lại không có bao nhiêu người. Chỉ có mấy người đàn ông độc thân tại cơ quan và những cặp vợ chồng trẻ đã kết hôn nhưng không muốn nấu cơm ở nhà mà thôi.

Thẩm Tử Liệt cũng không còn biện pháp. Nhà của y không có ở đây. Vợ thì ở Xương Châu. Thường thì khi không có tiệc thì y cũng chỉ biết dùng cơm ở nhà khách thôi.

Lục Vi Dân sáng khoái đồng ý. Sau đó chậm rãi về đóng cửa lại, rồi đi theo Thẩm Tử Liệt đến căn tin nhà khách.

Vừa ăn cơm, hai người vừa nói chuyện phiếm. Thẩm Tử Liệt hỏi Lục Vi

Dân tình hình học tập ở Lĩnh Nam cùng với sự phát triển bên đó như thế nào.

Lục Vi Dân không khách khí, liền nói cho Thẩm Tử Liệt những quan điểm của mình.

Đồng thời còn kết hợp đề tài giữa cục diện kinh tế và sự tranh giành kịch liệt của cao tầng trong nước tiến hành thảo luận, đề xuất những quan điểm mới mẻ, độc đáo, thẳng thắn chỉ vào những khiếm khuyết của vấn đề.

Đây cũng là những suy nghĩ cặn kẽ của Lục Vi Dân sau khi nếm trải qua.

Trong trí nhớ của hắn, Phó chủ tịch huyện Thẩm là từ Ban tuyên giáo tỉnh ủy điều xuống. Bản lĩnh lý luận rất vững chắc. Hơn nữa, quan trọng hơn cả là người này cũng có chút bối cảnh, ba mươi tuổi đã được Ban Tuyên giáo tỉnh ủy cử xuống cơ sở để rèn luyện. Hơn nữa còn giữ chức vụ Phó chủ tịch thường trực Huyện, đủ để thấy y không hề tầm thường.

Theo lý thuyết, những cán bộ xuống cơ sở đều là hư chức. Ví dụ như Phó bí thư quản lý mảng công tác tư tưởng, hoặc là Phó chủ tịch huyện quản lý công tác Giáo dục - Y tế. Nhưng như Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện như Thẩm Tử Liệt thì không nhiều lắm.

Người từ Ban tuyên giáo Tỉnh ủy xuống dưới, kiến thức và lý luận tất nhiên là không giống như những cán bộ bình thường ở cơ sở. Nếu có thể gây được ấn tượng tốt với thượng cấp trong lần đầu gặp mặt thì cũng có thể là cơ hội để phát triển về sau. Đây cũng chính là ý tưởng cân nhắc của Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân tung ra một số quan điểm, quả nhiên là khiến cho Thẩm Tử Liệt rất có hứng thú, và cái nhìn khác hẳn về hắn.

Bữa cơm này càng khiến cho Thẩm Tử Liệt hảo cảm đối với Lục Vi Dân càng sâu thêm một bước. Cũng biết rằng hắn là thư ký sắp nhậm chức của mình, tuy chỉ mới tốt nghiệp đại học nhưng lại mạnh hơn so với viên thư ký

chẳng biết gì trước kia của mình. Kiến thức ấy chỉ sợ là cán bộ bình thường cũng chưa chắc gì có được.

- Vấn đề ở nông thôn kỳ thật là một vấn đề mang tính tổng hợp. Nông thôn, nông nghiệp, nông dân, Tam Nông vấn đề tương đương với mạch máu phát triển của quốc gia chúng ta trong một thời gian dài. Để giải quyết vấn đề của nông dân cũng chính là vấn đề bức thiết nhất từ trung ương đến địa phương. Nhất là một nền nông nghiệp lớn như Xương Giang chúng ta, nơi mà người nông dân chiếm số lượng rất lớn. Vấn đề Tam Nông rất quan trọng, nhưng tôi lại cảm thấy bất kể là trung ương hay là ở tỉnh đều đặt quá nhiều tinh lực vào nền công nghiệp. Tôi cũng cho rằng nền công nghiệp cũng là một nền mấu chốt. Không có công nghiệp thì không có giàu có. Nếu công nghiệp không phát triển thì nền kinh tế cũng không phát triển. Nhưng tôi cho rằng giải quyết vấn đề Tam Nông không đơn giản như vụn một cái ốc vít, mà khi làm là phải có sự kết hợp.

Hứng thứ nói chuyện đến nỗi Thẩm Tử Liệt mời Lục Vi Dân về phòng của mình ở nhà khách. Lục Vi Dân cũng tự giác tiến nhập công việc, sau khi hỏi Thẩm Tử Liệt có uống trà hay không thì rất nhanh đã pha hai tách trà đặt lên bàn.

- Có thể các cấp chính phủ chúng ta về phương diện này làm không được tốt. Có thể nói là rất sai lệch, thậm chí là uy hiếp đến sự sinh tồn của doanh nghiệp nhà nước, không ngừng thông qua các loại chính sách hành chính để trói buộc và chèn ép xí nghiệp ở xã, thị trấn. Về phần xí nghiệp tư nhân đã trở thành cái đinh trong mắt rất nhiều người. Họ cho rằng, xí nghiệp tư nhân phát triển phải thay đổi tính chất chủ nghĩa xã hội khoa học, sinh ra giai cấp bóc lột, dao động cơ sở chủ nghĩa khoa học xã hội. Điểm này ở trên đang tranh luận một cách rất kịch liệt. Tiểu Lục, cậu hẳn đã đọc qua nhiều tạp chí Đảng, báo Đảng, trong khoảng thời gian này, khắp nơi đều có tranh luận, và cũng có không ít những bài báo sâu sắc. Là một cán bộ cơ quan, muốn học hỏi và tìm

kiếm những quan điểm biện luận trong đó, để nâng cao trình độ lý luận thì điều này rất có lợi cho cậu.

Nghe lời nói của Thẩm Tử Liệt, Lục Vi Dân suy nghĩ mãi không thôi.

Lời nói của vị Phó bí thư Thẩm có thể nói là có chút sắc bén, thậm chí là cực đoan về tình thế chính trị trước mắt. Trận náo động phong ba mùa xuân đã qua được một năm, cả nước cao thấp đều vẫn còn thanh trừ những quan điểm tự do hóa giai cấp. Vị Phó bí thư Thẩm lại dám ở trước mặt mình phát ngôn bừa bãi như vậy. Tuy trong lời nói thì không nghe ra nhiều vấn đề cho lắm, nhưng nếu suy nghĩ cặn kẽ lời nói này thì khuynh hướng bên trong không cần nói cũng biết.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Một Cuộc Nói Chuyện Say Sưa

- Phó Bí thư Thẩm, tôi nghe ý của anh là muốn giải quyết vấn đề Tam Nông hay là muốn có sự bố trí chiến lược có tính tổng hợp mới có thể thực hiện được. Đặc biệt là chiến lược quốc gia rất coi trọng đầu tư, nới lỏng sự hạn chế của chính sách đối với các xí nghiệp tư nhân và xí nghiệp ở xã thị trấn? Nhưng điều này quá là bất đồng với tình hình chính trị trong nước.

Lục Vi Dân cũng càng ngày càng có hứng thú với vị Phó Bí thư Thẩm này.

Ở kiếp trước, hần rất ít tiếp xúc với vị Phó Bí thư Thẩm này. Hần có nói chuyện vài lần nhưng thậm chí còn chưa nói chuyện một cách chính thức, thì vị Phó Bí thư Thẩm này đã được điều đi rồi. Nghe nói cũng là chịu sự ảnh hưởng của “Sự kiện trái kiwi” của tỉnh Xương Giang.

Các cán bộ bị ảnh hưởng bởi sự kiện này, từ địa khu Lê Dương cùng với cán bộ cấp Phó giám đốc sở ba huyện trực thuộc lên đến gần mười người. Thẩm Tử Liệt nghe nói vẫn là vì có một số quan hệ ở Tỉnh nên mới chuyển sang đảm nhiệm Phó cục trưởng Cục lý luận ban Tuyên giáo tỉnh ủy.

Mà giống như Phó chủ tịch huyện Hoài Sơn lân cận là trực tiếp bị mất chức, còn Phó bí thư huyện ủy huyện Phụ Đầu, Phó chủ tịch huyện thì đều là bị miễn chức. Phó chủ tịch Địa khu Lê Dương sau khi bị ghi tội và xử phạt nặng. Mới hơn bốn chục tuổi đã được sắp xếp vào Mặt trận Tổ quốc địa khu công tác. Một cán bộ vốn rất có tiền đồ chính trị như thế, thế là con đường làm quan coi như đến đây kết thúc. Thậm chí ngay cả Chủ tịch Địa khu Lê

Dương cũng bị ghi tội xử phạt.

Dường như bị câu nói này của Lục Vi Dân làm cho khiếp sợ, đặc biệt là câu nói của Lục Vi Dân về việc không đồng nhất với môi trường chính trị trong nước kia, liền khiết Thẩm Tử Liệt phải đánh giá lại chàng thanh niên này.

Môi trường chính trị trong nước, từ ngữ này không phải người nào cũng có thể tùy ý nói ra ngoài miệng được. Đặc biệt là ở thời đại này, trong lúc nhạy cảm này, có thể dùng được từ ngữ này thì hoặc là cán bộ cao cấp ở một tầng cấp nhất định nào đó, hoặc là một số nhà nghiên cứu lý luận chính trị đầy mạnh nơi đầu sóng ngọn gió.

Người thanh niên này tài gì đức gì dám dùng từ ngữ này trước mặt mình cơ chứ?

Lục Vi Dân cũng không ý thức được lời nói của mình lại có dấu vết gì khiến cho Thẩm Tử Liệt khiếp sợ và tò mò như thế. Hắn ta còn đang tán dương Thẩm Tử Liệt. Trong môi trường chính trị như thế này mà lại có thể đưa ra quan điểm một cách rõ ràng như thế. Rằng vấn đề Tam Nông cần có sự thâm nhập chiến lược tổng hợp và sự ủng hộ chính sách của nhà nước mới có thể giải quyết được.

Trung Quốc sau thế kỷ hai mươi mốt, trong ngôn luận chính trị thì không giống như đầu những năm chín mươi của thế kỷ hai mươi cứ kín như bưng. Một số cán bộ dám nói ra, dám thực hiện, dám tìm tòi thậm chí lại được gắn với cái mác là cán bộ cá tính hóa, rất được tăng cao thưởng thức.

Nhưng ở cái thời đại hiện tại này, nếu như ai dám dùng những lời như thế này nói chuyện với lãnh đạo, thì hoặc là sẽ bị khiển trách là kiêu ngạo, thậm chí còn rất có khả năng bị đánh dấu. Còn những cán bộ thông thường căn bản cũng không thể có tố chất chính trị để nói ra kiểu ngôn từ như thế.

Thẩm Tử Liệt vẫn còn đang suy nghĩ sâu xa trong câu nói rất không đồng nhất với môi trường chính trị trong nước mà Lục Vi Dân nói. Lúc đầu ông ta không lên tiếng. Lục Vi Dân ý thức được lời nói của mình có phải là vượt mức quy định không, liền tự kiểm điểm xem lời nói của mình trước đó có vượt cấp không, cũng không phát hiện ra vấn đề gì thì mới yên tâm phần nào.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt ông chủ mà sau này mình sẽ phục vụ, ấn tượng đầu tiên khá là quan trọng. Hơn nữa hẳn cũng từ chủ nhiệm Chu của Văn phòng Huyện ủy biết được rằng Thẩm Tử Liệt là một lãnh đạo không dễ tiếp xúc. Thư ký trước đó chính là bởi vì không hợp ý lắm nên mới bị đuổi đi. Vì thế nên Chu Du Minh mới luôn nhắc nhở Lục Vi Dân phải đặc biệt chú ý đến lời nói và việc làm của bản thân.

-Tiểu Lục, tôi có chút đánh giá thấp cậu rồi. Không ngờ cậu lại có thể hiểu rõ về sự biến đổi tình hình đất nước chúng ta như thế.

Thẩm Tử Liệt mỉm cười.

-Cậu ở Lĩnh Nam học tập. Bên đó chẳng phải luôn là nơi đi đầu cải cách mở cửa của Trung Quốc hay sao? Chẳng phải bên đó có cảm xúc rất sâu đậm?

-Vâng, Bí thư Thẩm, lúc tôi học đại học ở Lĩnh Nam, trong thời gian nghỉ hè cũng đã tiến hành điều tra thực hành ngoài xã hội, cảm xúc thực sự không ít. Đặc biệt là sau khi quay trở về Xương Giang thì đều cảm thấy có sự khác biệt rất lớn.

Lục Vi Dân gật gật đầu.

-Ồ, có phải đến Nam Đàm rồi thì liền càng thấy thất vọng và buồn hả?

Thẩm Tử Liệt ánh mắt hứng thú nhìn thẳng vào đối phương:

- Nói nghe xem, chủ yếu là sự tương phản ở phương diện nào?

-Bí thư Thẩm, ngài đang định kiểm tra tôi sao? Tôi chỉ là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, nhận thức về một số hiện tượng và vấn đề vẫn không chính xác và chuẩn xác lắm, nên không dám trước mặt ngài múa rìu qua mắt thợ .

Lục Vi Dân nghiêm mặt ngồi ngay ngắn.

-Ha hả, Tiểu Lục, cậu sợ cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là đang nói chuyện tâm tình giữa hai chúng ta thôi mà, có gì đâu? Tôi chỉ muốn nghe một số cảm xúc thật của người ngoài cuộc khi trực tiếp thấy được làn sóng cải cách mở cửa ngay tại tuyến đầu cải cách mở cửa Lĩnh Nam như cậu mà thôi.

Thẩm Tử Liệt lắc đầu mỉm cười, cái cậu này không ngờ gây khó dễ ngay trước mặt mình.

-Vậy thì Bí thư Thẩm, điều tôi muốn nói chỉ là một số suy nghĩ và cảm nhận cá nhân của mình thôi. Dù sao thì tôi cũng mới bước vào xã hội, nhiều vấn đề nhìn còn chưa toàn diện, làm chưa được tốt.

Lục Vi Dân gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói.

- Ừ, nói đi, tôi thực sự muốn nghe mà.

Thẩm Tử Liệt khoát tay.

Lục Vi Dân cũng sẽ không khách khí già mồm nữa. Hắn liền nói ra một số cảm nhận về nền kinh tế phát triển và cải cách ở bên Lĩnh Nam, đặc biệt là nói đến bên Lĩnh Nam không quá chú trọng sự tranh luận về lý thuyết tư tưởng, mà chỉ thích làm, không thích nói, nói ít làm nhiều, làm rồi không nói. Cách làm như thế có thể tránh được một số tranh chấp giằng co vô vị. Thẩm Tử Liệt cảm thấy rất hứng thú.

Khi Lục Vi Dân nói tới chuyện đi thực tiễn ở một xưởng đồ chơi và túi xách của nhà một người bạn cùng lớp, Thẩm Tử Liệt thậm chí hỏi tỉ mỉ xem nhà xưởng của người bạn học đó lúc đầu gia công như thế nào? Sau đó phát triển đến việc trực tiếp nhận được đơn đặt hàng từ Hồng Kông, rồi làm sao mua thiết bị, tuyển dụng công nhân, hoàn thành sản xuất, cuối cùng thông qua công ty xuất khẩu xuất hàng sang Hồng Kông, thực hiện việc thăng cấp kinh doanh cho doanh nghiệp như thế nào.

Tối đó, Thẩm Tử Liệt và Lục Vi Dân nói chuyện đến mười một giờ rưỡi. Lục Vi Dân hai lần nhìn đồng hồ, Thẩm Tử Liệt lúc này mới do dự không muốn mà kết thúc cuộc nói chuyện gặp mặt lần đầu.

Một cuộc nói chuyện tâm đầu ý hợp, điều này khiến cho Thẩm Tử Liệt cũng phải ngạc nhiên. Ông ta không thể nào tưởng tượng được một sinh viên vừa mới tốt nghiệp lại có suy nghĩ sâu sắc về tình hình kinh tế chính trị đương thời như thế. Hơn nữa rất đáng quý là có rất nhiều quan điểm lại giống như quan điểm của mình. Đêm hôm đó ông ta có chút trăn trở khó ngủ. Tiêu chuẩn giảng dạy đại học Lĩnh Nam chẳng lẽ lại cao minh đến thế? Ông ta quá thật khó mà tin được. Ngoài thiên tài ra thì ông ta dường như không tìm được một phán đoán nào phù hợp hơn để hình dung.

Lục Vi Dân trở lại phòng mình, nằm lên giường và liền cảm nhận thấy biểu hiện ngày hôm nay của mình có chút hơi quá rồi. Nhưng đối diện với một cơ hội có thể nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa hai người, có được cảm tình tốt của người khác thì hẳn không thấy lãng phí chút nào.

Việc tạo ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng. Hơn nữa hẳn cảm giác được Thẩm Tử Liệt là kiểu lãnh đạo rất coi trọng ấn tượng ban đầu. Hơn nữa khí chất của Thẩm Tử Liệt cũng khá thoáng. Vì thế dù có chút hơi quá thì cũng lắm cũng khiến cho đối phương tò mò chút thôi. Nhưng đây chỉ là càng tăng thêm sự coi trọng và thương thức của đối phương đối với mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vào Vị Trí

Sáng sớm hôm sau Lục Vi Dân vừa rửa mặt súc miệng xong liền đến ngay văn phòng.

Văn phòng Huyện ủy nằm ở tầng ba, là một bộ phận cấu thành của Huyện ủy, cũng đảm nhận vai trò là cơ quan chủ chốt tiếp thu và truyền đạt các quyết sách của Huyện ủy xuống cấp dưới. Công việc của Văn phòng Huyện ủy khá là bề bộn. Toàn bộ Văn phòng Huyện ủy tổng cộng có mười ba nhân viên trong biên chế, ngoại trừ Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Ủy ban công tác trung ương đảng trực thuộc huyện, Chánh văn phòng Huyện ủy Từ Hiếu Xuân ra, còn có bốn vị Phó chánh văn phòng.

Một vị là Phó chánh văn phòng Huyện ủy kiêm Cục trưởng cục Cán bộ hưu trí Đường Thế Quyền. Công việc của ông ta chủ yếu là trợ giúp Từ Hiếu Xuân phụ trách công tác hằng ngày của Văn phòng Huyện ủy, thường là phụ trách xây dựng đảng, sắp xếp nhân sự, tuyên truyền văn hóa cùng với công tác văn thư, đồng thời gồm cả công việc liên quan đến Ủy ban nhân dân huyện, Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc.

Một vị là Phó chánh văn phòng Huyện ủy kiêm trưởng phòng bảo mật huyện, Cục trưởng cục cơ mật Hứa Sùng Chi. Hứa Sùng Chi còn kiêm chức trưởng phòng Thông tin đối ngoại huyện và Tổ trưởng phòng kiểm tra kỷ luật Huyện ủy, công việc chủ yếu liên quan đến các lĩnh vực: công việc quản lý dân sinh xã hội, kiểm tra kỷ luật, chính trị pháp luật trong huyện.

Còn có một vị Phó chánh văn phòng Huyện ủy kiêm trưởng phòng đón

tiếp La Trường Hà. Ngoài việc đảm trách công tác tiếp đón khách khứa ở huyện, còn phải làm các công việc liên quan đến kế hoạch tài chính, công nghiệp và giao thông.

Người cuối cùng chính là Phó chủ nhiệm Chu Du Minh. Ông ta kiêm hai chức Trưởng phòng nông nghiệp huyện và Trưởng phòng điều tra nghiên cứu chính sách Huyện ủy, chủ yếu phụ trách công việc liên quan đến đầu tư tài chính, nông nghiệp và thương nghiệp.

Buổi chiều ngày đầu tiên Lục Vi Dân chỉ gặp Từ Hiếu Xuân và Chu Du Minh, còn chưa gặp ba vị Phó chánh văn phòng còn lại, tuy nhiên mấy người khác trong Văn phòng Huyện ủy thì đều đã biết.

Khi hẳn đến, trong số mấy phòng làm việc của Văn phòng Huyện ủy chỉ có một phòng là cửa mở, mấy vị Trưởng phòng đều chưa thấy đến.

- O, Tiểu Lục, sao đến sớm thế?

- Chị Thôi, tôi ở ngay đằng sau đây, cũng chẳng có việc gì nên dậy sớm thôi.

Lục Vi Dân thấy người phụ nữ đang xắn tay áo bận rộn dọn dẹp phòng làm việc, cũng vội đi lấy chổi đến giúp một tay.

- Ấy, không cần đâu, chúng ta ở đây đều là ai dọn phòng làm việc của người nấy. Phòng bảo mật và phòng cơ mật chúng ta đây, ngoài Trưởng phòng Hứa thì chỉ có tôi và ông Điền. Sức khỏe của ông Điền không tốt, những việc này cũng chỉ dồn đến tay tôi. Tiểu Lục, cậu ở phòng tổng hợp bên cạnh, chắc cậu vẫn chưa có chìa khóa văn phòng đúng không?

Chị Thôi cũng là người có kinh nghiệm trong Văn phòng Huyện ủy, có điều công việc trong phòng bảo mật và phòng cơ mật không nhiều, còn người còn lại của phòng là ông Điền thì bệnh tật liên miên, suốt thời gian dài không

đi làm, chỉ khi thấy văn phòng có chuyện gì tốt đẹp mới lộ mặt.

Hôm qua Lục Vi Dân vừa đến đã chào hỏi làm quen với các đồng nghiệp trong những văn phòng này. Lục Vi Dân cũng biết muốn tồn tại được trong cơ quan thì phải mồm miệng khéo léo, tay chân nhanh nhẹn, đầu óc tinh nhanh. Mà mồm miệng khéo léo cũng là một trong những kỹ năng cơ bản, nhất là đối với những người phụ nữ đã làm việc lâu năm trong cơ quan, thì lại càng phải ứng phó cẩn thận, nếu không vào lúc nào đó đắc tội với bọn họ, bị đấm sau lưng đến thân bại danh liệt cũng không biết.

- Ủm, không sao, chị Thôi, tôi cũng rảnh mà.

Lục Vi Dân vừa ra sức quét sàn, vừa thuận miệng hỏi:

- Chị Thôi, người chịu trách nhiệm quản lý phòng tổng hợp là vị nào?

- Là Phó chánh văn phòng Đường. Tất cả những tài liệu văn bản ở Văn phòng Huyện ủy chúng ta hầu như đều qua tay ông ấy. Có điều Tiểu Lục à, hình như cậu phải đi theo Bí thư Thẩm nhỉ? Về lý mà nói thì cậu nên thuộc phòng Ủy ban nhân dân huyện thì đúng hơn. Bí thư Thẩm là Phó chủ tịch thường trực huyện, không nên giành biên chế của Văn phòng Huyện ủy chúng tôi bên này mới đúng.

Chị Thôi rõ ràng là người biết nhiều tin tức.

- Có điều bây giờ chọn thư ký cho Bí thư Thẩm cũng không dễ, bên Văn phòng Huyện ủy chúng ta và phòng Ủy ban nhân dân huyện bên đó nói chung thực sự không thể tìm được người thích hợp, cho nên mới chọn cậu nhỉ?

Lục Vi Dân suy xét trong lời nói của đối phương dường như có chút ý đáng tiếc. Hẳn có phần không chắc chắn, nhưng sau đó rất nhanh liền hiểu rõ hàm ý trong đó.

Thẩm Tư Liệt là tạm thời nhậm chức ở Nam Đàm. Thời gian đã trôi qua hơn phân nửa, thời gian của ông ta ở huyện không còn nhiều, dài nhất cũng chỉ nửa năm.

Trong thời gian nửa năm này mình cũng vừa mới đi theo lãnh đạo, có thể vừa mới quen. Mình lại không thể không đổi một ông chủ khác, nhưng như thế phải một lần nữa xây dựng mối quan hệ qua lại tốt đẹp với ông chủ. Đây cũng không phải một chuyện dễ dàng, đặc biệt là với một thư ký đã từng làm cho một lãnh đạo khác. Không những lãnh đạo sau chưa chắc đã thích, cho dù là bản thân mình muốn tìm lại được vị trí, chắc chắn cần phải có vài phần dũng khí và cả trí tuệ, còn phải gặp cơ duyên mới được.

Vừa qua tám rưỡi, những người trong văn phòng đều lục tục kéo đến, phòng làm việc của phòng tổng hợp cũng được mở cửa tiếp sau đó. Phòng tổng hợp có ba phòng làm việc, ngoài phòng của Trưởng phòng, còn có bốn góc làm việc tương xứng với thân phận của từng người, lần lượt là các thư ký Bí thư huyện ủy, thư ký Phó bí thư huyện ủy, làm các công tác hàng ngày từ công việc đến đời sống, nhưng chủ yếu là phục vụ trong công việc.

Trưởng phòng Tổng hợp Vi Bằng là người sinh ra và lớn lên ở Nam Đàm, sau khi tốt nghiệp trường đại học sư phạm Lê Dương được phân đến trường trung học Nam Đàm công tác trong nhiều năm. Ông ta từ chủ nhiệm phòng nghiên cứu giảng dạy ngữ văn trường trung học Nam Đàm được điều đến Văn phòng Huyện ủy, sau đó rèn luyện trở thành Trưởng phòng Tổng hợp.

- Tiểu Lục, Chánh văn phòng Từ và Phó chánh văn phòng Chu đều đã nói với tôi, từ hôm nay cậu được coi như một thành viên của Văn phòng Huyện ủy chúng ta. Có thể Chánh văn phòng Từ và Phó chánh văn phòng Chu đã nói sơ qua về công việc với cậu, thường ngày cậu chủ yếu là đi theo phó Bí thư Thẩm. Phòng tổng hợp của chúng ta không nhiều người, mỗi người phụ trách một mảng riêng, nhưng những công việc khác cũng phải có người xử lý, cho nên những khi phó Bí thư Thẩm không có công việc gì khác cần xử lý,

tất cả mọi người đều phải cùng làm những công việc trong phòng tổng hợp.

Vi Bằng là một người nhã nhặn, tính tình dễ chịu, khả năng hành văn tương đối tốt. Lục Vi Dân được phân đến phòng tổng hợp, nhưng lại là làm thư ký cho Thẩm Tư Liệt, điều này khiến ông ta có chút ý kiến.

Theo ông ta, thư ký của Phó chủ tịch thường trực huyện lẽ ra không nên do Văn phòng Huyện ủy điều người, nhưng việc này do Từ Hiểu Xuân sắp xếp nên ông ta cũng không dám chống đối, chỉ có thể cắn nhai trước mặt Chu Hưng Bang. Có điều ấn tượng về Lục Vi Dân cho ông ta cũng khá tốt, hẳn là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, hơn nữa còn thông minh chăm chỉ, cho nên sự bất mãn trong lòng ông mới được giảm đi phần nào.

- Trưởng phòng Vi, tôi hiểu, có việc gì xin ngài cứ giao, tôi còn trẻ làm nhiều việc hơn nữa cũng vẫn dư sức. Chỉ là tôi vừa mới tới, có nhiều việc vẫn chưa hiểu, cho nên vẫn cần xin ngài giúp đỡ chỉ bảo.

Lục Vi Dân cũng biết đây là bước đầu tiên để mình hòa nhập vào môi trường này. Dù là mình có ưu thế đến đâu, nhưng bước đi từng bước một thế này đều phải có nền tảng và con đường đủ vững chắc.

- Ủ, cậu nghĩ được như vậy là tốt. Phòng tổng hợp của chúng ta cũng có thể coi là trung tâm đầu não của Văn phòng Huyện ủy, nói là trung tâm đầu não của cả Huyện ủy cũng không quá. Tất cả những suy nghĩ quan điểm của các lãnh đạo đều phải tập hợp lại ở chỗ chúng ta, sau đó đúc kết thành văn bản truyền đi. Chúng ta còn phải chịu trách nhiệm sắp xếp lịch làm việc hàng ngày của lãnh đạo trong nhiều lĩnh vực. Công việc phức tạp và vất vả, nhưng sự vất vả của chúng ta lãnh đạo đều thấy hết, đây cũng là nơi mài giũa con người tốt nhất. Cậu là sinh viên tốt nghiệp từ một trường đại học có tiếng, chuyên ngành học cũng là sử văn, vừa vặn thích hợp với công việc ở đây, cố gắng nhé.

Vi Bằng cũng tạm coi là vừa lòng với thái độ hết mực cung kính của Lục Vi Dân. Xem ra người thanh niên này rất biết chừng mực, không giống như một số người có chút quan hệ đã không biết cao thấp. Trong thế cục hai năm trở lại đây, chẳng những không bị điều xuống các thị trấn nhỏ, mà còn có thể vào được Văn phòng Huyện ủy, chắc chắn phải nhờ vào quan hệ và hậu thuẫn. Điều này Vi Bằng không cần nghĩ cũng biết. Có điều đã vào Văn phòng Huyện ủy thì phải tuân theo quy định ở đây. Điều này Từ Hiếu Xuân cũng đã dặn dò riêng mình, phải đối xử bình đẳng, yêu cầu nghiêm khắc với tất cả mọi người trong Văn phòng. Vi Bằng cũng hiểu được hàm ý trong đó.

Vi Bằng vẫn có chút tác phong được nuôi dưỡng từ trường học, khi dùng từ tạo câu đều thích dùng những từ ngữ mà các thầy cô giáo chuyên sử dụng, ví dụ như tập trung, đúc kết. Lục Vi Dân thấy như thế rất hay, điều này chứng tỏ rằng vị trưởng phòng Vi này chưa hoàn toàn lột xác biến thành thành một người theo chủ nghĩa quan liêu. Nhưng nếu như trong cơ quan này mà ông ta không thể lột xác biến thành quan liêu, thì có khả năng cũng chỉ có thể ngồi mãi ở chiếc ghế trưởng phòng tổng hợp này mà thôi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thu Mua Lương Thực

Khi Chu Du Minh dẫn Lục Vi Dân đến văn phòng làm việc của Thẩm Tử Liệt để giới thiệu, không ngờ được rằng Thẩm Tử Liệt đã rất tùy ý, thậm chí có chút thân thiết khi nói chuyện với Lục Vi Dân. Điều này làm cho Chu Du Minh cảm thấy kinh ngạc. Khi biết được rằng tối hôm qua Lục Vi Dân đã cùng ăn cơm tối với Thẩm Tử Liệt. Hơn nữa sau khi ăn cơm xong còn hàn huyên nói chuyện nữa. Chu Du Minh lập tức có cái nhìn khác về Lục Vi Dân.

Thẩm Tử Liệt không dễ tiếp xúc. Thư ký trước đó không được hài lòng lắm, nên khi lựa chọn thư ký thứ hai thì Văn phòng Huyện ủy cũng tốn nhiều công sức, đã có lần muốn giao cho phòng Ủy ban nhân dân huyện bên kia, nhưng phòng Ủy ban nhân dân huyện bên kia cũng đưa đẩy với lý do vì lúc ban đầu là do Văn phòng Huyện ủy làm chuyện này rồi, vì thế nên cứ để Văn phòng Huyện ủy lựa chọn người thì phù hợp hơn.

Tuy rằng Thẩm Tử Liệt rất nhanh chóng sẽ quay về tỉnh. Nhưng dù thế nào thì cũng còn nửa năm nữa. Nửa năm này mà không tìm được một thư ký phù hợp tạm thời thì cũng không hay. Vừa may lại có ứng cử viên Lục Vi Dân này. Vì thế nên Từ Hiếu Xuân cũng liền thuận nước đẩy thuyền đưa Lục Vi Dân lên.

Không ngờ một sinh viên mới tốt nghiệp mà lại được việc như thế. Lại có thể nói chuyện một cách thân mật với Thẩm Tử Liệt cả một đêm như thế. Hơn nữa Chu Du Minh cảm giác được, khi nói chuyện Thẩm Tử Liệt thậm chí còn có một giọng điệu rất tán thưởng Lục Vi Dân. Điều này khiến cho Chu Du Minh không khỏi suy nghĩ xem sau lưng Lục Vi Dân có bối cảnh

quan hệ nào không.

Từ Hiếu Xuân khi nói chuyện với y, cũng không nói chuyện gì khác. Lúc ấy cũng chỉ là trực tiếp điểm tên Lục Vi Dân ở bên Văn phòng Huyện ủy làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt mà thôi. Vì thế nên các mối quan hệ khác thì y không hề hay biết.

Tuy nhiên sau chuyện này, Chu Du Minh cũng ý thức được Lục Vi Dân chỉ sợ không phải là một nhân vật đơn giản. Bản thân ông ta về sau cũng cần phải suy xét nhiều một chút đến việc làm thế nào để nắm bắt được những nhân vật không giống người bình thường này.

Lục Vi Dân tự cho rằng đã đi vào vai diễn rất nhanh. Sóng gió hai mươi năm của đời sau, cộng thêm sự cố gắng thích ứng thời gian, nên đã khiến cho hắn có một trạng thái rất tốt để tiến vào.

Hắn cũng rất cẩn thận phân tích “ông chủ” hiện tại mà mình phải phục vụ. Tình hình của Thẩm Tử Liệt, hóa ra ông ta là cán bộ cấp phó Cục của phòng nghiên cứu cán bộ ban Tuyên giáo tỉnh ủy, về sau lại được phái đến ban Tuyên giáo Địa ủy Lê Dương đảm nhiệm chức Phó trưởng ban, rất nhanh lại được phái đến Huyện ủy Nam Đàm đảm nhiệm chức Phó bí thư. Còn từ năm ngoái đến đầu năm nay thì giữ chức Phó chủ tịch huyện.

Theo như thông lệ của Xương Giang, thời gian điều xuống dưới của cán bộ thông thường là một đến hai năm. Thẩm Tử Liệt là đầu năm 89 được phái đi, nói cách khác thì đầu năm 91 sẽ quay trở về ban Tuyên giáo tỉnh ủy. Nếu như làm tốt thì sau khi quay về ban Tuyên giáo tỉnh ủy, có thể đạt được một cấp Cục trưởng nào đó.

Tuy nhiên có tin đồn Thẩm Tử Liệt và Chủ tịch Địa khu Lê Dương - Thượng Quyền Trí có mối quan hệ khá là thân thiết. Năm trước Phó chủ tịch thường trực huyện Nam Đàm vì lý do tuổi tác mà sau đó đến nhậm chức ở

Hội đồng nhân dân, nghe nói chính là dưới sự đề cử của Thượng Quyền Trí mà Thẩm Tử Liệt vốn không có tên trong phạm vi người được chọn của ban tổ chức cán bộ, tự nhiên lại được đề cử Phó chủ tịch huyện Nam Đàm, và thành công được chọn làm Phó chủ tịch huyện.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều người nghi ngờ địa ủy trong vấn đề này đã suy xét có chút thiếu sót, chủ yếu là chỉ lúc đó Thẩm Tử Liệt chỉ có một năm tạm giữ chức, thời gian rèn luyện sắp hết rồi. Huống hồ cán bộ đang tạm giữ chức thì cũng không phù hợp với việc đảm nhiệm một công tác cụ thể quan trọng như chức vụ Phó chủ tịch thường trực huyện. Chỉ có điều những chất vấn này cũng chỉ là đặt sang một bên, chứ chẳng ảnh hưởng gì đến quyết sách của tầng cao.

Sẽ chẳng có ai đi chất vấn Địa ủy sao lại lựa chọn Thẩm Tử Liệt đảm nhiệm chức vụ Phó chủ tịch thường trực huyện. Đặc biệt là khi có lời đồn rằng Chủ tịch Địa khu Thượng Quyền Trí và Thẩm Tử Liệt có mối quan hệ không bình thường, thì mọi người lại càng phải kín như bưng.

Nam Đàm là một huyện nông nghiệp lớn điển hình. Có dân số một triệu hai trăm nghìn dân, ngoại trừ trấn Thành Quan, còn có tám quận truyền thống, tổng cộng có mấy nghìn cư dân thành phố. Tuyệt đại đa số đều là cán bộ cơ quan và người nhà.

Huyện thành Nam Đàm cũng chỉ có bốn phố cổ Đông Tây Nam Bắc. Ngoài ra còn thêm một bệnh viện huyện nằm đầu phố Đông và trường trung học Nam Đàm nằm ở phố Tây cách hai km. Toàn bộ huyện Nam Đàm thực sự không có thứ gì đáng xem. Còn đầm Linh Tê diện tích khá lớn, phong cảnh đẹp, thực vật xung quanh được bảo vệ rất tốt. Đây cũng là lý do được gọi là huyện Nam Đàm.

Tám quận truyền thống chia ra bốn quận phía Nam và bốn quận phía Bắc. Thị trấn Thành Quan vừa hay nằm giữa kết hợp bốn quận phía Nam và bốn

quận phía Bắc, có thể coi như là vành đai eo

Mà kiếp trước Lục Vi Dân được phân phối đến xã Đông Pha, thì thuộc quận Đông Cốt một trong bốn quận phía nam. Toàn bộ khu Đông Cốt có 150 nghìn người, năm xã, thị trấn. Ngoài thị trấn Đông Cốt ra thì còn có xã Đông Pha, xã Nhị Đạo Ô, xã Hoắc Sơn, xã Tân Hà.

Thẩm Tử Liệt đến địa khu là mở hội nghị công tác sản xuất nông nghiệp kết hợp thu mua lương thực.

Phải nói mấy năm nay không khí hội nghị thu mua lương thực đều không tốt lắm. Đặc biệt là vấn đề thu mua lương thực đã trở thành một vấn đề lớn gây khó khăn cho chính quyền các cấp Đảng uỷ.

Vài năm gần đây lương thực mấy mùa liên tục bội thu, bảo vệ giá cả các vùng lương thực trong nước đều đặt ở mức thấp nhất. Dù là như vậy, ban ngành lương thực khi thu mua lương thực lại không đủ tiền, số tiền mà nhà nước cấp xuống không thể mua hết được lương thực trong tay nhân dân. Vì thế nên chính quyền địa phương cuối cùng liên không thể không dùng chi phiếu để thay thế.

Nhưng ban ngành chính phủ khi thu thuế nông nghiệp và hệ thống rút tiền lại không thể thu nhận chi phiếu. Điều này cũng kích thích tinh thần chống đối của người dân đối với việc nộp thuế nông nghiệp và hệ thống rút tiền, khiến cho mối quan hệ cán bộ địa phương với dân chúng khá là căng thẳng. Còn mỗi năm về vấn đề thuế nông nghiệp và vấn đề phí rút tiền liền trở thành vấn đề trọng tâm mà các cấp chính quyền Đảng uỷ phải bỏ sức ra nghiên cứu. Thậm chí có thể nói là vấn đề áp đảo tất cả các vấn đề khác.

Mà thuế nông nghiệp có thể thu đủ số hay không, mức độ thu như thế nào, liền trở thành chỉ tiêu mấu chốt nhất của Thành uỷ, uỷ ban nhân dân huyện khi kiểm tra đánh giá các quận lớn và các xã, thị trấn.

Nam Đàm tuy rằng là quận huyện gò đất, nhưng địa thế còn thấp hơn rất nhiều so với mấy huyện phía Bắc ở địa khu Lê Dương, thuộc loại núi địa khu vùng đồi núi điển hình, cao hơn mặt nước biển từ 300 mét đến 600 mét. Địa thế nhiều dốc thoải, độ gập ghềnh không lớn. Trong đó đại đa số đều là vùng sản xuất các sản phẩm chủ yếu ở vùng cận, cũng có vùng bình nguyên và khu vực có điều kiện tưới tiêu tốt là vùng sản xuất lúa nước chủ yếu.

Lục Vi Dân xem như lĩnh giáo phong cách làm việc của Thẩm Tử Liệt. Theo Thẩm Tử Liệt, một buổi sáng đã chạy đến hai xã trấn, xã quận Thạch Cổ trấn Thạch Cổ và xã Thạch Kiều của bốn quận phía Bắc, buổi chiều còn phải đến xã Lương Câu của quận Mã Vĩ.

Mấy xã, thị trấn này đều là khu sản xuất lương thực chủ yếu của Nam Đàm. Lương thực năm nay trước mắt sắp tới đến mùa bội thu lớn. Nhưng về vấn đề tiền thu mua, từ địa khu đến huyện đâu đâu cũng là trưng chọi đá. Hiện tại lại sắp có một làn sóng chi phiếu không thể tránh được, còn nông dân thì cũng là oán than dậy đất.

Bữa cơm trưa liền ăn ở một nhà ăn của chính quyền xã Thạch Kiều. Về phương diện này thì Thẩm Tử Liệt coi như là dễ chiều nhất.

Bởi vì không uống rượu, Thẩm Tử Liệt vô cùng đơn giản về ăn uống, một bát cơm, một món ăn, một món canh là có thể thành một bữa cơm được rồi. Lục Vi Dân lại cảm thấy theo một vị lãnh đạo như thế này là rất phù hợp.

Hắn cũng không thích phong cách động một tí là muốn ngồi ăn bàn tiệc lớn. Giải quyết vấn đề ăn cơm một cách đơn giản nhanh chóng đối với Lục Vi Dân mà nói, cũng là một sự giải thoát. Ít nhất có thể tránh được mấy tiếng đồng hồ uống rượu vô vị trên bàn rượu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Vấn Đề Hoá Đơn Tạm

Thẩm Tư Liệt vừa dùng cơm nước xong, đứng dưới bóng cây táo trong sân Ủy ban nhân dân xã Thạch Kiều, đứng khoanh tay cùng với Bí thư Quận ủy Thạch Cổ Tổng Thành Hoa, Bí thư Đảng ủy xã Thạch Kiều Vu Liên Sơn, Chủ tịch xã Thạch Kiều Thạch Thừa Thái nghiên cứu thảo luận việc thu thuế nông nghiệp và nguồn tiền dự trữ đứng trước khó khăn cực kỳ lớn.

Hễ nhìn là biết Ủy ban nhân dân xã được cải tạo từ đại viện còn lại từ trước giải phóng. Chỉ có điều có một chái nhà đã bị dỡ đi, men theo phần đã bị phá đi hướng ra ngoài xây hơn mười gian phòng lợp mái ngói xanh và gạch đỏ, trải qua mưa nắng đã trở nên chỗ đậm sắc chỗ nhạt màu. Lốp vữa tam hợp trong sân hiện ra vô cùng thô ráp, mấy tấm biển đề tên các phòng ban đều gắn trực tiếp lên tường, chỉ nhìn là cảm thấy thêm phần xấu xí và đổ nát.

- Ông Tổng, tôi không cần biết ông nghĩ cách gì, số người nhờ tiền lương mà sống ở năm thị trấn trong quận Thạch Cổ của ông tính ra phải đến vài trăm người. Ông lại không thu nổi thuế nông nghiệp và nguồn tiền dự trữ, vậy chỉ có thể nói lên rằng chức Bí thư Quận ủy Thạch Cổ của ông chưa đạt yêu cầu, quận ủy Thạch Cổ của ông không có sức cạnh tranh. Đến khi đó các cán bộ đều nhìn vào Bí thư, Chủ tịch xã. Một Bí thư Quận ủy như ông chẳng lẽ không thấy chút áp lực nào sao?

- Bí thư Thẩm, không phải chúng tôi không tìm cách, nhưng vấn đề hóa đơn tạm từ năm ngoái đến năm nay vẫn không thực hiện được. Năm nay lại rơi vào tình cảnh như thế này, ông muốn chúng tôi giải quyết thế nào? Muốn

thực hiện, trước tiên cũng phải để Cục lương thực huyện giải quyết vấn đề hóa đơn tạm. Tôi Tổng Thành Hoa này dám viết giấy cam đoan, Cục lương thực mà giải quyết được vấn đề hóa đơn tạm, tôi dám nói thuế nông nghiệp chắc chắn không có vấn đề gì, còn tiền dự trữ cũng có thể thu được hơn phân nửa!

Bí thư Quận ủy Thạch Cổ Tổng Thành Hoa là người xuất thân từ quân ngũ, có một vết sẹo từ phía dưới má phải kéo thẳng xuống dưới cổ. Đây là do ông ta bị mảnh đạn làm bị thương khi tham gia chiến đấu ở tiền tuyến Lão Sơn. Nó cũng khiến mỗi khi ông ta nói chuyện trông có vẻ cực kỳ hung dữ.

- Vấn đề hóa đơn tạm thì ở đâu cũng tồn tại. Tình hình năm nay có thể sẽ càng nghiêm trọng hơn một chút.

Thẩm Tử Liệt chậm chậm đi vòng quanh cây táo, khoanh tay chậm rãi nói:

- Hiện nay mọi người đều đang oán trách nhà nước tại sao không thu mua lương thực nữa, giá bảo hộ lương thực đã quá thấp rồi. Nhà nước hiện giờ cũng rất khó khăn. Lương thực đã chất đầy trong kho, nhưng mỗi năm đều phải thu mua lương thực của nông dân. Không phải nói là lương thực quá nhiều, mà là mức chuyển hóa của lương thực quá thấp. Số lượng lương thực được chuyển hóa thành sản phẩm phụ có giá trị được nâng cao quá ít, dẫn đến tình trạng hiện nay nông dân không muốn trồng nhưng cũng không thể không trồng, nhà nước không muốn thu mua cũng không thể không thu mua. Mỗi năm trợ giá nông nghiệp của nhà nước cao đến vài chục tỷ. Điều này đối với đất nước có nguồn tài chính chẳng hề dư dả như nước ta cũng là một gánh nặng rất lớn, đều rất nan giải.

- Vậy thì làm thế nào? Bí thư Thẩm, quận Thạch Cổ chúng tôi là nơi đông dân, một trăm sáu mươi nghìn người, sức lao động dư thừa ít nhất phải vào khoảng bảy tám mươi nghìn. Mỗi năm ngoài vài nghìn người có thể đi nơi

khác làm việc, những người khác đều chỉ còn cách ru rú trong nhà. Trong nhà những việc nhà nông nhiều như vậy, ngày mùa thì bận rộn luôn chân luôn tay, khi nông nhàn thì ngồi không nhàn rồi, đánh bạc, quan hệ nam nữ bừa bãi, việc gì cũng có thể làm. Người xưa chẳng phải từng nói no rồi muốn thứ khác, bần cùng sinh đạo tặc. Bây giờ thôn chúng tôi chỉ cần đủ cơm ăn thì không vấn đề gì, nhưng đủ ăn rồi, liền muốn có nhiều tiền hơn, nếu không thì cũng muốn nhà mình dư dả hơn một chút, nhưng chẳng tìm ra cách nào.

Đừng nhìn Tống Thành Hoa gương mặt hung hãn, thật ra ông ta lại là người hay nói, hễ bắt đầu câu chuyện là không ngừng được.

- Tới nơi đất khách quê người, lạ nước lạ cái, lộ phí, sinh hoạt phí đều chưa thấy đâu, trình độ văn hóa lại chẳng bằng người, ai dám tùy tiện đi xa tìm việc? Ngộ nhờ đi một chuyến mà tiền không kiếm được, còn phải tiêu tốn không ít, chẳng phải là uổng công sao? Nhất là đàn bà con gái. Thời nay lừa đảo lại nhiều, còn chuyên lừa người thân quen, không cẩn thận liền bị lừa bán đến phía Sơn Tây Nội Mông, tám năm hay mười năm cũng không trở về nổi. Mỗi năm đồn công an của quận chúng tôi thống kê đều có vài người phụ nữ bị lừa bán đi, không phải là bán cho một gia đình có vài anh em trai để làm vợ thì là bán cho những ông độc thân bốn năm mươi tuổi, nhà nghèo xơ nghèo xác. Hàng năm đồn công an quận chúng tôi đều phải chi vài nghìn tệ cho công tác chống buôn người ở trong quận và các thị trấn.

- Được rồi, ông Tống, chúng ta đang nói chuyện hóa đơn tạm với việc thu thuế nông nghiệp và nguồn tiền dự trữ, ông lại lái câu chuyện đi tận đâu đâu.

Thẩm Tử Liệt nhíu mày ngắt lời đối phương.

- Bí thư Thẩm, tại sao có thể nói là lái chuyện đi tận đâu đâu.

Tống Thành Hoa lắc đầu lia lịa.

- Giữa chúng có mối liên hệ chặt chẽ đấy chứ. Hiện nay ở thôn chúng tôi, vấn đề cơm ăn đã được giải quyết, nhưng tiền thì chưa xử lý được. Những gia đình bình thường thì lượng thu hoạch của khoảnh ruộng cũng đủ để nuôi một gia đình đủ ăn. Giá lương thực không tăng lên, số tiền bán cũng chỉ đủ để nộp thuế nông nghiệp và nguồn tiền dự trữ, ngoài ra tiền phân bón và mầm cây, nhân công đều không biết tính vào đâu. Thế còn muốn có thêm tiền, thì chỉ có thể đi nơi khác kiếm việc. Gia đình có hoàn cảnh khó khăn một chút, hoặc là gặp một cơn bệnh, thì đến thuế nông nghiệp và nguồn tiền dự trữ cũng phải nợ. Ngày này qua tháng khác tích dần lại, con số này cũng không nhỏ, tâm lý của người mang nợ, người khác không nộp, sao tôi lại phải nộp? Bây giờ lại nói lại chuyện hóa đơn tạm này, cho nên công việc triển khai kiểu gì?

- Ủm, đây cũng là do cơ sở phát triển công nghiệp của Nam Đàm chúng ta quá kém, xí nghiệp thị trấn cũng không thể phát triển. Ông Tống, chẳng phải là quận Thạch Cỗ các ông cũng bắt đầu có một vài xí nghiệp sao? Như thế chắc cũng có thể giải quyết được nhu cầu tìm việc của một bộ phận người lao động và nâng cao thu nhập tiền mặt của nông dân còn gì.

Thẩm Tử Liệt có phần nói không thật lòng.

Tống Thành Hoa gãi đầu lúng túng:

- Bí thư Thẩm, như thế này là ông đang phê bình quận chúng tôi xử lý công việc không tốt. Mấy xí nghiệp của chúng tôi ông lại không biết sao? Đầu tư càng lớn thì lỗ càng nhiều. Cũng giải quyết được một vài vấn đề, nhưng..., ôi, năm nay chẳng làm được việc gì cả.

Thẩm Tử Liệt cũng biết câu mà Tống Thành Hoa chưa nói ra. Ở trong huyện, những nơi giống như quận Thạch Cỗ thật sự không ít. Có thể nói phần lớn các xã quận đều gần như giống hệt quận Thạch Cỗ, vừa không có tài nguyên, lại không có kỹ thuật, thêm nữa còn không có người tài. Ngoài sức lao động dư thừa, muốn từ con số không mà xây dựng một xí nghiệp thật

đúng là không có trâu bắt chó đi cày, chỉ có thể dựa theo sự dẫn dắt của chính phủ và sự đầu tư của quỹ góp vốn thị trấn.

Nếu như nói vừa khéo bắt kịp với tình hình thị trường thì xí nghiệp còn tạm coi có thể hoạt động. Nếu như gặp phải biến động của thị trường thì chỉ có một chữ, lỗ, lỗ nặng nề, lỗ thảm hại, lỗ thì làm thế nào? Thì quỹ góp vốn tiếp tục hỗ trợ.

Nhưng quỹ góp vốn này thực ra chính là lấy danh dự của chính phủ để làm đảm bảo, đều là tiền của nhân dân. Xí nghiệp vay tiền thì cũng phải trả. Chỉ có điều là Chính quyền Đảng ủy hết nhiệm kỳ này đến nhiệm kỳ khác đều chỉ lo cái trước mắt, chỉ lo hết nhiệm kỳ của mình, liền phui mông đi mất. Những lỗ hỏng bị lấp liếm đã không liên quan đến mình nữa, thùng thuốc nổ này rơi vào tay ai mà phát nổ thì người đó tự chịu. Với tâm lý như vậy, thêm vào là số tiền này qua hết cầu nọ đến cầu kia, không tránh khỏi bị bọn họ thừa cơ kiếm chác.

Điều còn ẩn dấu trong đó thì mọi người đều ngầm hiểu. Đặc biệt là hai năm trước trên dưới cả nước đều dốc toàn lực khởi xướng phong trào muốn giàu có phải phát triển công nghiệp, ở mọi địa phương, các xí nghiệp này đều trở thành nguồn thuế tài chính lớn nhất của Chính quyền Đảng ủy thị trấn. Hơn nữa xí nghiệp thị trấn đều chịu sự quản lý của công ty công nghiệp thị trấn, thực ra cũng chính là trực thuộc chính quyền Đảng ủy. Nó là nơi chính quyền Đảng ủy cần phải ủng hộ, cũng có thể đường hoàng sắp xếp cho những xí nghiệp này xuất tiền xuất lực, giải quyết vấn đề có thể nói là muốn gì được nấy.

Chẳng qua là xí nghiệp thị trấn hiện nay vẫn đang trong cao trào phát triển, đặc biệt là đứng trước tình hình khi cơ chế cứng nhắc, thiếu linh hoạt của xí nghiệp nhà nước không còn nhiều ưu thế, cho nên trước mắt xem ra tình hình của các xí nghiệp thị trấn vẫn tạm coi là chấp nhận được, cũng thực sự giải quyết được vấn đề việc làm của không ít lực lượng lao động dư thừa ở

nông thôn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cơ Hội Tốt

- Được rồi, ông Tống, quận Thạch Cổ của ông cũng không tính là kém nhất. Ông ở đây kêu ca vớ vẩn, vậy thì người ta ở mấy quận Đông Cổ, Bạch Tháp thì làm thế nào?

Thẩm Tử Liệt bật cười.

- Khó khăn thì chắc chắn có rất nhiều, nhưng công việc thì vẫn phải triển khai, có cần mấy cán bộ chúng tôi làm gì không?

- Đúng rồi, Bí thư Thẩm, nghe nói vụ khế năm nay ở mấy quận phía Nam sắp đến lúc thu hoạch, không biết sản lượng ra sao? Loại quả này nghe nói là rất mới, trong quận chúng tôi cũng có hai xã vào năm ngoái đã thử trồng khoảng năm sáu trăm mẫu ở vùng núi hoang, liền muốn xem kết quả thế nào.

Tống Thành Hoa dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

- Không biết loại quả này có bán được giá không? Hồi năm kia những người ở Cục nông nghiệp quận ba hoa khoác lác, nói rằng thứ quả đó giàu dinh dưỡng, hàm lượng vitamin ABC gì đó vô cùng phong phú, rất được ưa chuộng, không biết có chuyện như vậy thật không?

Khế là đặc sản của vùng Lê Dương này, tên sách là cây dương đào (trái kiwi).

- Hẳn là cũng khá. Có điều loại khế này, cũng chính là quả dương đào, là loại quả mới xuất hiện. Hình như người dân trong thành phố chúng ta vẫn

chưa quen với loại hoa quả này lắm?

Thẩm Tử Liệt cũng biết sơ sơ ở địa khu Lê Dương có vài huyện đã lần lượt trồng loại quả này.

Hóa ra vùng núi này cũng có loại khế dại, nhưng dù là chất lượng hay sản lượng đều không cao, căn bản không hình thành việc trồng trọt phục vụ kinh doanh. Có điều hai năm trước có một cán bộ thuộc bộ Nông nghiệp được cử xuống tạm giữ chức Phó chủ tịch Địa khu Lê Dương, đã dốc sức mở rộng việc gieo trồng giống khế có chất lượng tốt ở địa khu Lê Dương. Việc này cũng nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương, cho nên Địa khu Lê Dương ngoài Nam Đàm ra còn có hai huyện Hoắc Sơn và Phụ Đầu đều tận dụng núi và sườn núi hoang tiến hành cải tạo, gieo trồng khế với các quy mô khác nhau. Trong đó quy mô của huyện Hoắc Sơn lên tới hai nghìn mẫu, Nam Đàm đạt một nghìn năm trăm mẫu, còn Phụ Đầu thì là tám trăm mẫu.

- Chắc không phải thế chứ? Bí thư Thẩm, tôi nghe người đưa tin của Cục nông nghiệp địa khu nói loại quả này rất thịnh hành ở nước ngoài, trong các thành phố lớn đều rất được ưa chuộng, có thể bán rất được giá đấy. Tôi đang cân nhắc diện tích núi hoang và sườn núi hoang của quận Thạch Cổ chúng tôi không ít. Năm nay trong quận chúng tôi đã cải tạo bốn trăm mẫu để trồng khế, chuẩn bị mùa xuân năm sau tiếp tục cải tạo một nghìn đến một nghìn hai trăm mẫu nữa. Nếu như loại quả này có sản lượng kha khá, lại có thể bán được giá thì chúng tôi sẽ mở rộng kế hoạch cải tạo đến một nghìn năm trăm mẫu hay hai nghìn mẫu cũng không phải là chuyện không thể, chính là để xem hiệu quả kinh tế ra sao đã.

Tống Thành Hoa vô cùng hào hứng.

- Nghe nói bên quận Ngô Bảo cũng đang tiến hành cải tạo sườn núi hoang, chắc cũng là muốn theo phong trào trồng khế này.

- Ồ? Mọi người đều cho rằng loại khế này sẽ mang lại hiệu quả kinh tế lớn như vậy ư? Trong huyện trồng tổng cộng bao nhiêu khế?

Thẩm Tư Liệt hơi kinh ngạc. Đầu năm nay ông ta mới đảm nhận chức Phó chủ tịch thường trực huyện, trước kia làm Phó bí thư cũng không tiếp xúc cụ thể với những công việc phía chính phủ. Mà lúc ban đầu khi địa khu Lê Dương bắt đầu gieo trồng khế, ông ta còn công tác ở tỉnh. Mà trong huyện cũng có một Phó chủ tịch huyện chuyên quản lý mảng nông nghiệp, cho nên ông ta không nắm rõ tình hình gieo trồng khế ở huyện cho lắm.

- Chắc là có khoảng một nghìn năm sáu trăm mẫu, chủ yếu tập trung ở hai quận Đông Cổ và Bạch Tháp. Bọn họ triển khai sớm, năm nay đã sắp thu hoạch. Chúng tôi và Ngô Bảo đều là năm nay mới bắt đầu làm, quy mô cũng nhỏ. Có điều nghe ý kiến của chuyên gia từ Cục nông nghiệp địa khu và Sở khoa học nông nghiệp, loại khế này vào thời kỳ phát triển mạnh có sản lượng rất cao, nếu như có thể bán được giá cũng coi như mở thêm một con đường để nông dân tăng thu nhập và làm giàu.

Tống Thành Hoa nhìn qua Bí thư và Chủ tịch xã Thạch Kiều một cái.

- Ông Vu, Thừa Thái, hai người định mùa xuân năm sau gieo trồng bao nhiêu?

- Ha ha, Bí thư Tống, Thạch Kiều chúng tôi trừ tính là ba trăm mẫu. Tuy nhiên chỗ chúng tôi núi hoang rất nhiều, bốn trăm mẫu cũng không thành vấn đề, chủ yếu là xem tình hình năm nay của mấy quận phía nam.

Vu Liên Sơn cũng là Bí thư Đảng ủy xã đã nhiều năm, với cuộc trò chuyện của Tống Thành Hoa và Thẩm Tư Liệt thì chỉ có cười và đứng nghe chứ không nói xen vào, mãi đến khi Tống Thành Hoa hỏi đến mới trả lời hai câu.

Từ lúc đầu Lục Vi Dân đứng bên cạnh không hề lên tiếng mà nghe cuộc nói chuyện của Thẩm Tử Liệt và mấy vị lãnh đạo phía quận Thạch Cổ, trong lòng lại đang nhớ lại kiếp trước, nguyên nhân và hậu quả của trào lưu trồng khế, có thể nói là có ảnh hưởng vô cùng lớn lúc bấy giờ, mà khi mình vừa đi làm thì đã gặp phải.

Địa khu Lê Dương này thuộc dạng vùng gò đồi điển hình, đặc biệt là mấy huyện phía nam thuộc địa hình vùng đồi núi nông địa thế thấp, thổ nhưỡng phì nhiêu. Nơi đây có diện tích núi hoang và sườn núi hoang rất rộng, tiềm năng khai thác rất lớn, tuy rằng không phù hợp trồng trọt cây lương thực nhưng đối với một số ngành kinh tế mà nói lại là vùng đất thiên nhiên quý giá, đặc biệt phù hợp với ngành trồng khế.

Nên nói là lúc đầu vị Phó chủ tịch Địa khu từ bộ Nông nghiệp điều xuống địa khu Lê Dương, tương đối biết nhìn xa trông rộng. Việc mở rộng gieo trồng giống khế tốt ở vài huyện phía nam địa khu Lê Dương nên coi là tìm ra một con đường làm giàu cho nông dân địa phương.

Nhưng đời sau có một câu danh ngôn kinh điển: vượt hơn trước một bước là tiên tiến, vượt hơn trước hai bước là liệt sĩ.

Trong hoàn cảnh thị trường chưa hoàn toàn khởi động, chính phủ kêu gọi nhân dân trồng khế trên diện rộng, trực tiếp dẫn đến việc lượng lớn khế ở địa khu Lê Dương không có cách nào tiêu thụ được mà bị hư thối biến chất. Các hộ dân gặp tổn thất nặng nề, khiến nhiều nông dân lên gặp cấp trên yêu cầu giải quyết, trở thành một sự kiện chính trị lớn. Việc này không chỉ gây tổn thất nặng nề cho uy tín của chính quyền Đảng ủy địa phương, mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến quan hệ giữa cán bộ và quần chúng nhân dân địa phương, khiến cho trong một thời gian tương đối dài, việc triển khai công tác nông thôn ở địa phương gặp phải ảnh hưởng, phải rất nhiều năm sau mới dần xoay chuyển được.

Mà việc trồng khế cũng trực tiếp dẫn đến một bộ phận cán bộ tương đối nhiều của địa khu Lê Dương trở thành “liệt sĩ”, vốn là con đường làm quan vinh quang rực rỡ, từ đó mà trở nên u ám vô vọng. Còn Thẩm Tư Liệt hiện nay không nghi ngờ gì cũng sẽ là một trong số họ. Tuy rằng ông ta vì có hậu thuẫn vững chắc nên tránh được việc bị cách chức trực tiếp, nhưng tiền đồ chính trị lúc đầu khá là tươi sáng cũng trong mắt xích then chốt này bị trượt một cú thảm hại, mức ảnh hưởng nặng nề của nó khó có thể nói.

Nghĩ đến đây, tim Lục Vi Dân không khỏi đập dồn dập. Nếu như mình có thể giúp Thẩm Tư Liệt một tay trong chuyện này, thì có thể vận mệnh Thẩm Tư Liệt sẽ nhờ thế mà thay đổi. Mà mình là thư ký thân cận đi theo ông ta, vận mệnh có phải cũng có thể được đưa đến một chân trời mới rộng lớn hơn hay không?

Dòng suy nghĩ này vừa xuất hiện đã không thể rút lại, Lục Vi Dân khẩn trương suy nghĩ về nguyên nhân và hậu quả của phong trào trồng khế ở kiếp trước trong trí nhớ, làm thế nào để giải quyết vấn đề này rõ ràng không phải là đơn giản. Số lượng khế từ hơn một ngàn mẫu tập trung đưa ra thị trường đối với bất kỳ một chính quyền địa phương nào, nơi chưa thực sự thích ứng được với nền kinh tế thị trường mà nói, đều là một thách thức vô cùng gay gắt, nhưng cũng chính vì thế, đó mới là cơ hội của bản thân mình.

Thẩm Tư Liệt rõ ràng không ý thức được vấn đề trồng khế mà mình và mấy người Tổng Thành Hoa đang bàn luận sẽ đưa đến thay đổi lớn như thế nào với tiền đồ chính trị của bản thân. Sau khi bàn luận một hồi, liền chuyển đề tài, trở lại vấn đề hóa đơn tạm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cứu Một Mạng Người

Mấy người đang nói giỡn trong phòng, đột nhiên nghe được ngoài cửa chính quyền xã vọng vào một giọng nữ thê lương:

- Có người nhảy sông!

Mấy người trong viện đều giật mình. Lục Vi Dân phản ứng nhanh nhất, bước một bước lớn đã đến cửa chính. Từ cửa chính, hai người dáng gầy giò xương chùng năm mười tuổi chạy vào, không kịp thở đã vội nói:

- Bí thư Vu, Chủ tịch xã Thạch, không xong rồi, Thạch Mai nhảy sông!

Vu Liên Sơn và Thạch Thừa Thái chạy theo sau Lục Vi Dân cũng biến sắc:

- Hồ Thuận Xương, sao lại thế này? Không phải đã bảo cậu cố gắng khuyên nhủ cô ấy sao? Sao giờ lại nhảy sông, còn không nhanh gọi người xuống nước vớt người?

- Bí thư Vu, chuyện không liên quan tới tôi, giờ đang là giữa trưa, làm gì có người nào? Tôi cũng không biết bơi.

Người đàn ông năm mười tuổi vừa chạy đến sắc mặt tái nhợt, trong lòng kêu khổ không ngừng, đem Thạch Mai hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi. Trong phòng làm việc nói rất hay, vậy mà chỉ chớp mắt, ra cửa liền nhảy sông, nếu chết, không phải mình trở thành người chịu tội thay sao? Thạch gia ở xã Thạch Kiều là thế gia vọng tộc, Thạch Mai này trước khi chết là sao chổi

Bạch Hồ tinh người thấy là trốn, nhưng giờ nếu chết, một đám thân thích dài đến tám cây sào, đến lúc đó còn không tìm tới cửa, mình không muốn làm người chịu tang?

Lục Vi Dân đã không kịp quản tới việc khác, tập nhiều thành thói quen khiến hẳn một hơi lao ra cửa chính quyền xã, chạy thẳng một hơi mấy chục mét về phía đập chứa nước Thạch Kiều.

Chính quyền xã Thạch Kiều không tu sửa lại mấy trăm mét con đường nhỏ đổ dốc phía ngoài, ở đây chỉ có đập chứa nước được xây dựng từ những năm năm mươi, cũng nhờ có đập chứa nước nhỏ này, mà phong cảnh chính quyền xã Thạch Kiều lại có vẻ đẹp đặc biệt tới vậy.

Thậm chí không ít lãnh đạo ở huyện đều đặc biệt thích chọn xã Thạch Kiều làm nơi nghỉ trưa, làm chỗ trọ, buổi chiều mang mũ rơm tới cạnh đập chứa nước, ngồi trên chiếc ghế đẩu bằng trúc dưới bóng cây, hút thuốc lá uống nước trà thật không gì sánh kịp, quãng mấy cây gậy tre xuống nước, gió mát nhẹ thổi, mặt nước lăn tăn gợn sóng. Tối năm, sáu giờ chiều là có được mấy cân cá trăm cỏ, cá chép trong tay, sau đó nhàn nhã trở về huyện, vừa đúng lúc đến giờ về.

Kỳ thật, đập chứa nước ở Thạch Kiều chứa không ít nước. Khi Lục Vi Dân chạy tới đập chứa nước, đã có hai ba người con gái đang ở trên bờ đập khoa tay múa chân, còn có một hai người thanh niên đang cởi quần áo chuẩn bị xuống nước cứu người, nhưng vừa nghe được đám con gái nói tên người nhảy sông, lập tức liền dừng cởi áo, không còn dấu hiệu muốn xuống nước.

Lục Vi Dân cũng không nghĩ được gì khác, vội vàng hỏi Hồ Thuận Xương - nhân viên hòa giải của sở tư pháp xã đang đi phía sau mình nơi Thạch Mai rơi xuống nước, rồi cởi quần dài và áo trong, như một con cá nhảy vào hồ nước.

Lục Vi Dân bơi rất tốt, nước trong đập chứa nước Thạch Kiều mát lạnh, trong nước mở to mắt cũng không hề thấy ngứa mắt như ở bể bơi. Liên tục lặn xuống vài lần, Lục Vi Dân mới tìm được người rơi xuống nước. Chỉ có điều người này rơi xuống nước đã được một lúc, nên lâm vào tình trạng hôn mê rồi. Lục Vi Dân ra sức bơi tới gần đối phương, cố nắm lấy phần eo đối phương, lúc này mới cảm giác được đối phương dường như là cô gái tuổi còn trẻ, tuy nhiên lúc này cứu người quan trọng hơn, hấn cũng bất chấp, liều mạng mang đối phương trôi lên mặt nước.

Hồ Thuận Xương cùng cán bộ chính quyền xã vội vàng chạy đến giúp Lục Vi Dân đưa đối phương lên bờ đập.

- Xong rồi, không cứu được nữa, đã ngừng thở rồi!
- Ôi, cô gái này cũng thật là... Sao lại nghĩ quân vậy chứ?
- Nay, đối là cô, sợ rằng cô cũng đã sớm học cô ấy rồi.

Lục Vi Dân tuyệt đối không ngờ mình lao lực trăm cay nghìn đắng cứu được một người, kết quả lại nghe thấy những lời như vậy, hấn không rõ người mình cứu lại có ấn tượng xấu xa đến vậy, chẳng lẽ nói người này là “yêu không mời người không gặp”?

Chẳng qua lúc này hấn không có tâm tư mà nghĩ đến điều khác, hấn đơn giản làm một vài kiểm tra, phát hiện cô gái trẻ tuổi nằm trên mặt đất này hô hấp và nhịp tim đập dường như đã ngừng cả, bởi vì ở trong nước quá lâu, nhưng chắc chỉ mới ngừng đập một thời gian không quá dài, hấn là còn có thể cứu được mới đúng.

- Tiểu Lục, tình hình thế nào?

Thẩm Tử Liệt vẻ mặt nghiêm trọng sau khi tách mọi người ra liền hỏi,

- Còn có thể cứu được nữa không?

- Bí thư Thẩm, nhịp tim và hô hấp của cô ấy đều đã ngừng, tôi phải thử một lần khẩn cấp hô hấp nhân tạo và mát xa tim mới được.

Lục Vi Dân lúc còn học đại học là người giỏi bơi lội, thường lợi dụng ngày nghỉ đến bãi tắm làm nhân viên cứu hộ, cũng trải qua quá trình huấn luyện cấp cứu đặc biệt, cho nên đối với trường hợp tiến hành cấp cứu này cũng không xa lạ gì.

Lục Vi Dân dùng miệng áp vào miệng cô gái tiến hành hô hấp nhân tạo, đồng thời không ngừng xoa bóp mát xa ngực cô gái, khiến mọi người đang vây xung quanh xem liền la hoảng lên, không ít người còn lôi kéo Vu Liên Sơn và Thạch Thừa Thái thì thầm to nhỏ, không giống như đang lo lắng cho cô gái, mà là vì Lục Vi Dân lo lắng, Thẩm Tử Liệt thấy vậy thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Sau khi liên tục ba lần hô hấp và xoa bóp mát xa không gián đoạn, cô gái cũng nhờ vào sức khỏe của bản thân, cuối cùng cũng bắt đầu hô hấp, nhịp tim cũng khôi phục. Lục Vi Dân lúc này mới đứng dậy cho người khẩn trương đi gọi nhân viên y tế nâng cáng đến tiếp tục cấp cứu, còn bản thân cũng đi đến phòng bảo vệ của chính quyền xã tìm khăn mặt lau lau một chút, rồi mặc quần áo trong vào, mà quần lót ướt nheo nên đơn giản liền cởi ra, trực tiếp mặc quần dài vào, học theo trước kia lúc còn đi học.

Nghe Thạch Thừa Thái giới thiệu xong, Thẩm Tử Liệt và Tống Thành Hoa trong lúc nhất thời đều không nói gì, thật lâu sau, Thẩm Tử Liệt mới bình tĩnh nói:

- Lão Vu, lão Thạch, loại phong kiến mê tín gì đó chẳng lẽ các ông cũng tin? Tuy có một vài trùng hợp ngẫu nhiên, dân chúng trong thôn không hiểu cứ gán ghép, các anh phải làm tốt công tác giải thích, về phần nói cô gái kia

bị cha dượng độc ác đánh cô ấy suốt một thời gian dài, lại muốn đuổi cô ra khỏi nhà, chính quyền xã các anh đã làm gì? Vì sao lại mặc kệ không can dự? Chính quyền thôn đâu?

- Bí thư Thâm, loại chuyện này chúng tôi đương nhiên không tin, nhưng anh cũng biết dân nông thôn đối với loại chuyện này rất mê tín, dính hôn hai lần, hai lần nhà trai đều chết, người trong xã còn không nghĩ cô là Thiên Sát tinh Bạch Hổ tinh, nhưng giờ mẹ cô ấy cũng bệnh chết, cả xã đều nói cô là tai họa, mệnh cứng, đi theo ai sẽ khắc chết người đó, ai còn muốn thu nhận và giúp đỡ cô ấy?

Trên đầu vốn không còn nhiều tóc, Thạch Thừa Thái gãi đầu, buồn rầu nói,

- Nếu nói tôi coi như là lớp người già, tôi trở về cũng nói qua không biết bao nhiêu lần, có thể chuyện khác bọn họ đều nghe tôi, nhưng chuyện này không ai chịu nghe, anh em trong nhà tôi đều kiên quyết không đồng ý cho Thạch Mai ở lại trong thôn, hiện tại cô ấy thành cô nhi, một cô gái đã gần hai mươi tuổi, có thể nói là đã thành niên, anh bảo cô ấy đi đâu? Ai còn dám muốn cô ấy nữa?

Vu Liên Sơn cũng khẽ thở dài một tiếng:

- Nhắc tới Thạch Mai, nghe nói khi còn học trung học ở quận thành tích rất tốt, chỉ tiếc là nhà nghèo, thêm ba cô ấy chết sớm, mẹ cô ấy sau khi tái giá, sau đó không cho cô đi học nữa, bắt về nhà làm việc, còn thay cô ấy giới thiệu một thanh niên đã tham gia quân ngũ, không ngờ được vừa mới gặp mặt được một tháng, anh chàng kia quay lại bộ đội không bao lâu ngay tại nơi huấn luyện xảy ra sự cố đã chết, gia đình nhà trai cho rằng Thạch Mai khắc chết con trai nhà họ, chạy đến nhà Thạch Mai náo loạn vài lần, nhà cô vì muốn cô sớm đi khỏi nhà, cho nên năm trước khẩn trương thay cô giới thiệu một người sống độc thân đã hơn ba mươi tuổi, không ngờ vừa mới gặp nhau

được vài lần, người độc thân kia bị tai nạn xe trong thị trấn cũng chết, năm nay mẹ cô ấy lại nhiễm bệnh chết, hai năm chết ba người, trong lòng ai cũng đều sợ phạm húy kiêng kị.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cứu Người Cứu Tâm

- Cho nên các anh liền để mặc cho chuyện xảy ra như thế? Có phải các anh cũng cảm thấy để cho cô bé chết là xong?

Thẩm Tử Liệt lạnh lùng nói.

Vu Liên Sơn và Thạch Thừa Nhận đều kinh hãi, vội lắc đầu phủ nhận:

- Bí thư Thẩm, chúng tôi cũng không hề có kiểu suy nghĩ như vậy, chỉ là cảm thấy số cô bé quá khổ, trong xã này, cô bé thực sự cũng không thể tiếp tục ở lại. bây giờ đi tới đâu, người ta đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô bé. Bản thân cô bé đại khái cũng cảm thấy khó sống, mới nghĩ đến ý nghĩ tự sát?

Lúc Thẩm Tử Liệt, Vu Liên Sơn và Thạch Thừa Nhận nói chuyện, Lục Vi Dân cũng lẳng lặng nhìn cô gái trước mắt.

Thay bộ quần áo khô, đại khái là quần áo của vợ Hồ Thuận Xương, không quá vừa người, chiếc áo bạc màu đã giặt nhiều lần và chiếc quần thô ống rộng, cứ như vậy ngồi thừ ở đầu giường.

Người phụ nữ trung niên bên cạnh, chính là vợ của Hồ Thuận Xương, nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của cô gái, cũng chỉ thờ dài, lại không biết khuyên như thế nào, một lát sau mới nói lắp bắp:

-Thạch Mai, con nghĩ chưa thông ư, nếu hôm nay không phải cán bộ Lục trong huyện đã cứu con, con nói xem con...

-Con không cần ai đến cứu con.

Từ trong miệng trắng bệch của cô gái phát ra một câu không có sức lực.

-Con sống chính là sự trói buộc của người khác, theo ai thì sẽ mang tai họa cho người đó, đây là số mạng của con, bọn họ đều hi vọng con chết đi, vì sao còn muốn cứu con?

Lục Vi Dân trầm xuống không lên tiếng, về điều này hẳn ta cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Những tập tục trong xã rất nhiều, không ai có thể dễ dàng xoay chuyển, sức ảnh hưởng của dòng họ truyền thống ở chính quyền cơ sở yếu càng lộ ra mạnh mẽ, có thể nói xa hơn là vượt qua sức mạnh của pháp luật, mà ở những địa phương càng là nghèo khổ, tình hình này lại càng bộc lộ rõ. Nghèo khó và khép kín, mê tín và lạc hậu, đan xen lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, dẫn đến nhiều lần phát sinh sự cố giống nhau, mà mọi người dường như cũng đã tê liệt với những cái đó.

Trước mắt tất cả những điều này chính là một ví dụ chứng minh rõ ràng.

Đột nhiên ánh mắt của cô gái bỗng chốc dừng trên người Lục Vi Dân, có chút căng thẳng chịu đựng nhìn Lục Vi Dân chăm chăm.

-Vì sao anh cứu tôi? Ai bảo anh cứu tôi? Tôi muốn chết là việc của tôi, liên quan gì đến anh? Anh làm như vậy chẳng qua là chứng minh đạo đức cao cả, nhưng anh nghĩ cho tôi chưa? Cứu tôi, anh có thể lo tôi sống như thế nào, lo cho tôi cả đời?

-Đủ rồi! Không ai có thể lo cho ai cả đời, ngoài bản thân!

Những cảm xúc phần uất dồn nén trong lòng Lục Vi Dân bùng phát.

-Con đường của bản thân em chỉ có tự mình đi. Vận mệnh của bản thân chỉ có tự mình đi thay đổi! Số mệnh của em? Số mệnh của em là gì? Người ta xem mệnh của em như thế nào, chính là như thế ấy sao? Người ta muốn em đi chết thì em đi chết? Người ta bảo em đi ăn cứt, em có đi không?

Bất kể là cô gái hay người phụ nữ trung niên bên cạnh, đều không ngờ cán bộ trong huyện lại có thể nói ra những lời thô tục như vậy, trong một lúc đều trợn mắt há hốc mồm.

Lục Vi Dân bùng phát ra giống như con sư tử nổi giận, đi qua lại trong phòng.

-Em có tay có chân, lại không phải đũa ngọc, người ta nói xấu em, làm nhục em, em lại tin? Một số người tầm nhìn hạn hẹp, mở miệng ra là nói hươu nói vượn, em cũng tin tưởng? Nghe nói em còn học hai năm cấp 3, lại đi tin những điều này?

Mặt của Lục Vi Dân hơi đỏ lên, trong mắt tràn đầy thần sắc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

-Bọn họ có bản lĩnh khẳng định, sao còn co đầu rụt cổ ở nông thôn, sao không thấy ai trong bọn họ phát đạt?

-Ba mẹ đã cho em sinh mạng này, thì không có ai có tư cách quyết định sinh mạng của chính em, ngoài bản thân em! Em đã có dũng khí đi chết, lẽ nào không có dũng khí đi ra nhìn thử thế giới bên ngoài?!...

-Con người, nhất định phải dựa vào chính mình,

Câu nói này dường như là lời truyền dạy của phần tử khủng bố trong “Thử đả long uy”, nhưng Lục Vi Dân lại cảm thấy rất có lý, liền toát ra từ trong miệng lúc nào không biết.

Lục Vi Dân cũng không biết rằng bản thân đã mắng bao lâu, anh ta chỉ cảm thấy rất nhiều lời nén trong lòng đều thông qua cơ hội như vậy phun ra, cũng bất kể đối phương có thể nghe hiểu hay không, cho đến khi cô gái đó đắm lệ trên mặt, rồi khóc rống lên, hẳn ta mới dừng lại.

-Không đơn giản như vậy, Chủ nhiệm Vu, Chủ tịch Thạch, tôi nghe nói là cô ta ở trong nhà thường bị cha dượng đó của cô ta đánh đập, đánh đến không chịu nổi, tìm đến thôn, thôn mặc kệ, tìm đến xã cũng mấy lần rồi, xã cũng chỉ là khuyên cô ta chịu đựng, nhưng sống như vậy ai có thể chịu được? Có lẽ mọi người đều hy vọng cô ta chết?

Mất mấy phút ở ngoài cửa để lấy bình tĩnh, Lục Vi Dân thực sự không chịu nổi, bước vào nói chen vô.

Vu Liên Sơn có chút cảm kích với Lục Vi Dân, sự việc này xảy ra ở cửa chính quyền xã, hơn nữa là việc từ chính quyền xã mà ra, nếu có người chết truyền ra ngoài, trong huyện biết bao nhiêu người có những suy nghĩ khác nhau về xã, hiện tại chỉ cần người không chết, vậy thì đơn giản nhiều rồi.

Anh ta nhìn qua Lục Vi Dân, cười gượng nói:

-Thư ký Lục, trong xã chúng tôi cũng rất khó xử, báo lên thôn, nhưng hiệu quả như thế nào chúng tôi đều biết, nhưng sự việc này chúng tôi không thể ép dân chúng nhận thức quan điểm của chúng tôi được.

-Đúng vậy, xã chúng ta cũng là nơi lớn như vậy, rất nhiều việc cũng phải dựa vào cán bộ cơ sở triển khai, bí thư Thẩm, bí thư Tống, cô bé Thạch Mai hiện tại cũng chính xác là không thích hợp ở lại Thạch Kiều nữa, nếu có thể đem cô bé đến vùng khác hoặc vào huyện, đâu đó tìm việc lật vạt lo miếng cơm cũng được.

Thạch Thừa Thái nhìn Thẩm Tử Liệt và Tống Thành Hoa nói giống như

cầu phật.

Có lẽ sự việc khủng khiếp xảy ra vào buổi trưa đã không có sự quan tâm, vốn dĩ Thẩm Tử Liệt định chạy đến quận Mã Vĩ đột nhiên mất hứng thú, cho lái xe trực tiếp trở về huyện.

Động cơ của xe jeep kêu ù ù và dưới sự chói chang của ánh nắng mặt trời rọi xuống, thêm vào đó trên mặt đường những lớp bụi cuồn cuộn nổi lên, khiến cho buổi chiều mùa hè năm 1990 ấy có vẻ khô khan.

-Tiểu Lục, cậu nói xem sự việc này xảy ra chỗ chúng ta, có phải có ý nghĩa là Nam Đàn chúng ta thật sự quá khép kín lạc hậu không?

Thẩm Tử Liệt luôn nhắm mắt ngồi bên lái phụ nghỉ ngơi, đột nhiên hỏi.

- Bí thư Thẩm, không thể nói như vậy, tuy nhiên Nam Đàn chúng ta và bên Lĩnh Nam thực sự kém rất xa, nói thế nào đây? Đi đến thị trấn bên kia, xí nghiệp rải khắp các thị trấn và nhân khẩu lưu động, thêm nữa cách sống rất mau lẹ, sự va chạm và đối đầu của những quan niệm tư tưởng, sự kích thích của lợi ích, khiến cho anh có thể có một cảm giác nhận thức phải bước nhanh chân, tư tưởng bên ngoài mà cải cách mở cửa mang đến có thể dựa vào lực lượng tư bản nhanh chóng thoát khỏi tất cả những thứ lạc hậu ngu muội. Ừm, có một cảm giác thúc giục người ta hăm hở tiến lên, đương nhiên cũng có thể đem đến một số thứ tiêu cực, nhưng tôi tin tưởng cái lợi ở xa hơn cái tệ trước mắt, nhưng chỗ chúng ta, mọi người đều thà đi bộ từng bước còn hơn đi xe, theo đúng khuôn phép, cố nhiên như vậy sẽ không xảy ra vấn đề, nhưng về công việc, anh muốn có đột phá lớn cũng không thể, mà thời đại này, giống như đi ngược dòng nước, không tiến tức là lui, thậm chí anh tiến chậm, cũng là một kiểu lùi lại.

Lục Vi Dân lời nói thận trọng, ở trên xe, còn có lái xe, anh ta khó mà nói quá nặng.

Thâm Tử Liệt không nói nữa, mãi cho đến khi trở về huyện, anh ta không nói thêm câu nào.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bạn Học

Chiếc quạt điện thổi vù vù trong phòng làm việc, Lục Vi Dân cẩn thận đem tài liệu về phát triển kinh tế của Huyện ủy Nam Đàm trong ba năm gần đây xem qua một lần.

Nếu đã bắt đầu từ vị trí thư ký thì cũng nên có chức trách của một người thư ký. Tuy rằng kiếp trước hẳn không có kinh nghiệm làm thư ký. Nhưng chưa ăn qua thịt heo thì không có nghĩa là chưa nhìn thấy heo. Những chức trách của một người thư ký hẳn nắm bắt rất nhanh.

Nếu muốn làm một người thư ký tốt, đầu tiên là phải thấu hiểu nội tâm suy nghĩ của lãnh đạo, sau đó mới có thể chuẩn bị sẵn sàng công tác mà không chỉ có dừng lại ở lãnh đạo chỉ bảo.

Thẩm Tử Liệt không phải là một người thích cam chịu. Lục Vi Dân rõ ràng, kỳ thật y đảm nhiệm chức Phó chủ tịch thường trực huyện chính là một tín hiệu. Chẳng qua là rất nhiều người còn chưa ý thức được điều này. Nếu có thể nghiền ngẫm được tâm ý của lãnh đạo, điểm này Lục Vi Dân tự tin mình có thể làm được.

Thẩm Tử Liệt đảm nhận chức Phó chủ tịch thường trực huyện, như vậy, phương diện công tác kinh tế là không thể tránh khỏi.

Nam Đàm thiếu những cơ sở công nghiệp, cũng không có tài nguyên khoáng sản. Ngoại trừ là một huyện lớn về nông nghiệp thì cái khác chẳng còn gì nói nữa. In ấn, làm giấy, đóng gói, làm gốm sứ, sản xuất gạch là những việc chính trong các xí nghiệp nhỏ.

Ba xí nghiệp trụ cột của huyện Nam Đàm là nhà máy thực phẩm Nam Đàm đã rơi vào khốn cảnh. Nhà máy in ấn huyện cũng lâm vào tình trạng ế ẩm. Nhà máy đóng gói thì thật ra hiệu quả và lợi ích không tồi, chủ yếu là dựa vào việc cung cấp bình rượu và hộp đóng gói cho nhà máy rượu Lê Dương. Trong ba xí nghiệp trụ cột của huyện Nam Đàm thì chủ yếu là còn nhà máy đóng gói là còn có thể khiến cho tâm tình của các lãnh đạo huyện tốt hơn một chút.

Đối với tỉnh Xương Giang thì Lê Dương là địa bàn lớn nhất, nhân khẩu nhiều nhất và cũng là nơi nghèo khó nhất.

Lấy Trường Giang làm ranh giới, sáu huyện thị đông bắc bao gồm thị xã Lê Dương ở bên trong thì kinh tế phát triển rõ ràng là mạnh hơn so với bảy huyện phía nam, nhất là ba huyện ở phía Bắc, bởi vì có lượng than đá lân cận, đá vôi và tài nguyên khoáng sản tương đối phong phú. Mà thị xã Lê Dương lại còn có quốc lộ chạy qua. Nghe đồn là có thể mở tuyến đường sắt xuyên qua Lê Dương.

Còn bảy huyện phía nam thì tình hình kém phát triển hơn, không có tài nguyên khoáng sản hay cơ sở công nghiệp nào cả. Điển hình chỉ là nông nghiệp và ngư nghiệp, mà trong đó nông nghiệp là chính. Tài nguyên lao động tuy rằng sung túc, nhưng do năm nay, kinh tế vĩ mô quốc gia có sự điều tiết khống chế, kinh tế chuyển biến nhanh, khiến cho các nơi đều có áp lực rất lớn.

Nam Đàm là một huyện nằm ở phía nam. Tình huống hoàn toàn khác so với các huyện khác. Lục Vi Dân có thể nhìn thấy văn kiện về phương diện phát triển kinh tế của Huyện ủy, vừa chẳng có gì đặc sắc, lại không có chính sách thi thố gì, chỉ là nhắm mắt theo đuôi hành trình.

- Vi Dân, đang xem cái gì vậy? Đồ mờ hôi đầy đầu, có phải là đang viết tài liệu hay không?

Quách Hoài Chương bước vào, rất tự nhiên, phóng khoáng gật đầu chào hai người đồng nghiệp khác, rồi đặt mông ngồi xuống cạnh Lục Vi Dân.

- Không, viết tài liệu làm sao mà làm khó tôi được. Tôi bắt tài đến thế sao? Phó bí thư Thẩm hỏi tôi một số vấn đề, tôi không trả lời được. Cho nên mới khẩn trương xem lại văn kiện của huyện chúng ta trong hai năm vừa qua để hiểu biết tình huống một chút.

Lục Vi Dân cười, gạt đám văn kiện qua một bên:

- Sao, hôm nay không theo Chủ tịch huyện Vương ra ngoài à?

- Ừ, Chủ tịch huyện Vương đến địa khu họp, không cần tôi đi cùng nên tôi được rảnh rỗi.

Quách Hoài Chương rất chú ý đến văn kiện mà Lục Vi Dân đang xem nên thuận tay với lấy, tùy ý lật vài trang:

- Như thế nào, bộ tính đem đồng văn kiện này ra để tìm cảm xúc sao?

- Haha, không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi có đến bảy tám năm không ở Nam Đàm nên đối với tình hình ở đây có chút xa lạ. Hơn nữa, vừa mới tốt nghiệp nên cái gì cũng không biết. Lãnh đạo hỏi đến cũng không trả lời nổi.

Lục Vi Dân cũng chú ý đến điểm này nên âm thầm cười khẽ.

Quách Hoài Chương cũng là một người tâm cao khí ngạo. Chẳng qua là lúc thi vào trường đại học không đậu nên vào trường cao đẳng ở Lê Dương. Sau khi tốt nghiệp, ba của y hao tâm tổn sức mới sắp xếp được cho y làm việc tại Ủy ban nhân dân. Vừa lúc gặp thư ký của Vương Tự Vinh đến xã Điểm Hương làm Chủ tịch xã nên y trở thành thư ký của Vương Tự Vinh. Y cũng một lòng một dạ muốn trở thành một nhân vật lớn trên quan trường.

Trong trí nhớ của hắn, Quách Hoài Chương cũng theo Vương Tự Vinh vài năm rồi đến một xã của huyện Hoài Sơn làm Chủ tịch xã, từng bước đi lên. Khi Lục Vi Dân đang ra sức tranh cử vào chiếc ghế Chủ tịch quận thì y đã là Phó chủ tịch thường trực thị xã Lê Dương, là một trong những cán bộ trẻ tuổi điển hình của tỉnh Xương Giang.

- Tối nay rảnh không?

Quách Hoài Chương cười, vỗ vai Lục Vi Dân, trong phục có chút khâm phục nhưng cũng có chút cảnh giác. Nghe nói là Lục Vi Dân cũng có bản lĩnh, rất được Thẩm Tử Liệt thưởng thức. Biết rằng thời gian hắn ở chung với Thẩm Tử Liệt không lâu, nhưng nhanh như vậy đã có sự tín nhiệm của Thẩm Tử Liệt thì cũng đủ thấy Lục Vi Dân có năng lực như thế nào.

- Như thế nào, có tiết mục gì sao?

Lục Vi Dân tựa lưng vào chiếc ghế mây, cười hỏi.

- Ừ, tối nay bạn học chúng ta tụ họp, xem như là tẩy trần cho cậu khi cậu trở về Nam Đàm.

Tuy rằng đến cơ quan công tác không lâu, chỉ hơn một năm nhưng lời nói của Quách Hoài Chương đã mang hơi thở của một người cán bộ.

- Haha, Hoài Chương cậu có phải là có chút nói quá hay không? Tôi vừa mới phân công về đây công tác mà thôi. Ngôn ngữ như vậy chỉ sợ là tôi không chịu đựng nổi.

Lục Vi Dân cảm thấy bất ngờ.

Những người bạn học hồi cấp 2 của hắn, sau khi tiến vào trung học thì cũng tan rã, cũng không ở lại Nam Đàm để học. Quách Hoài Chương khi còn học cấp 2 thì bình thường, nhưng nghe nói là lên cấp 3 rất năng động. Chẳng

qua là không đậu đại học, chỉ đậu vào trường cao đẳng Lê Dương. Tuy nhiên, sau khi tốt nghiệp thì y đã thành công tiến vào làm việc ở cơ quan chính quyền. Hơn nữa lại trở thành thư ký cho Chủ tịch huyện. Cho nên đám bạn học tất nhiên là sẽ nghe lời y.

- Cậu cũng đừng khiêm nhường như vậy. Tốt xấu gì thì cũng là thư ký cho Phó Bí thư Thẩm. Đám bạn học hồi cấp 2 của chúng ta, chỉ có hai đứa mình là làm ở cơ quan chính quyền. Ngoại trừ những người bạn khác không biết tung tích thì những người còn lại chỉ làm công nhân, hoặc buôn bán. Nếu bữa cơm tối nay cậu không đến thì chẳng phải sẽ khiến cho các bạn khác nghĩ cậu kiêu ngạo sao?

Quách Hoài Chương vỗ vai Lục Vi Dân, đứng dậy, nói dứt khoát:

- Chuyện này xem như đã định rồi. Ở khách sạn Đàm Thành. Cậu nên tan sở sớm một chút rồi đến đó. Rất nhiều bạn học nhiều năm rồi chưa gặp cậu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hộp Mặt

Nhìn thấy Quách Hoài Chương bước ra, Lục Vi Dân lắc đầu, trong lòng cười thầm.

Tên tiểu tử này đi làm sớm hơn mình có một năm, nhưng xem ra thì quan khí đã nặng rồi, nghiêm nhiên muốn trở thành một con dê đầu đàn vậy. Tuy nhiên, đây cũng được xem là một chuyện tốt.

Đến giờ nghỉ, Lục Vi Dân lập tức ra phố.

6h chiều nhưng mặt trời vẫn chưa xuống núi. Huyện Nam Đàm vẫn còn sáng trưng. Khách sạn Đàm Thành là nơi kinh doanh của cả huyện, chiếm cứ chỗ giao nhau giữa phố Đông và phố Nam.

Tòa nhà có sáu tầng, được xem như là tòa nhà nguy nga nhất ở Nam Đàm. Lầu một lầu hai được dùng làm nơi ăn uống. Tại lầu ba còn có một vũ trường, là vũ trường xa hoa nhất huyện Nam Đàm lúc bấy giờ. Hai đồng tiền một tấm vé, không phải người nào cũng có thể mua được.

Lầu năm và lầu sáu được dùng làm khách sạn. Tuy chưa nói là cao cấp, nhưng toàn bộ Nam Đàm cũng được xem là số một số hai. Ngoài trừ nhà khách Ủy ban nhân dân huyện sau khi thay đổi chế độ xã hội trở thành khách sạn bên ngoài, thì nơi đây cũng được xem là tiêu chuẩn cho Nam Đàm.

Huyện Nam Đàm và những thị trấn khác cũng không khác nhau mấy. Điển hình là chỗ giao nhau hình chữ thập được xem là trung tâm. Nhưng mức độ náo nhiệt thì lại khác nhau.

Từ cơ quan Huyện ủy bước vài phút là có thể đến khách sạn Đàm Thành, là nơi náo nhiệt nhất huyện trong thời điểm này.

Vào giờ tan tầm, các cán bộ và nhân viên công tác của cơ quan tiện đường mua những nguyên liệu về nấu bữa cơm chiều.

Lục Vi Dân vừa đi vừa đắm chìm vào một cảm giác phức tạp.

Nam Đàm đối với hắn vừa quen thuộc nhưng cũng vừa xa lạ. Hai mươi mốt năm trước, hắn đã bắt đầu tham gia công tác từ nơi này. Sau ba năm ở nông thôn, đến năm 93 hắn mới có cơ hội được điều đến Huyện đoàn, nhưng ở Huyện đoàn cũng chỉ hai năm, dựa vào mối quan hệ hắn được điều đến Đoàn Thanh niên Tỉnh ủy. Ở Đoàn Thanh niên Tỉnh ủy, hắn mới chân chính bước đi trên con đường làm quan của mình.

Trước mắt huyện Nam Đàm vẫn như ngày nào. Nếu như lịch sử không thay đổi, thì thị trấn cũ này đến năm 99 sẽ phát sinh thay đổi. Đến năm 2003 thì một huyện Nam Đàm mới dần dần được hình thành.

Lục Vi Dân tiến vào đại sảnh của khách sạn Đàm Thành, thì nghe được bên trong phát ra tiếng cười náo nhiệt. Xem ra thì các bạn học khác đã đến sớm, chỉ có hắn là đến muộn thôi.

- Sao Lục Vi Dân lại chưa đến? Hoài Chương, chẳng lẽ là thư ký của Phó chủ tịch huyện lại bận rộn như vậy sao?

Một giọng nói thô cứng vang lên:

- Hay là muốn làm cao một chút?

- Đại Dân, đừng có nói như vậy. Vi Dân vừa mới được điều đến làm thư ký cho Phó bí thư Thẩm, khẳng định là cần một quá trình để thích ứng. Chúng ta phân về đây cũng không cùng thời điểm mà. Cậu ấy trong khoảng

thời gian này phải tập làm quen với công tác. Ba của cậu cũng làm lãnh đạo, cậu cũng biết làm thư ký cũng không phải dễ. Lãnh đạo yêu cầu cao, sự việc lại nhiều. Chuyện gì cũng phải biết đại khái. Nếu hỏi đến câu thứ ba mà vẫn không biết thì lãnh đạo sẽ có cái nhìn không tốt về cậu. Và cậu sẽ cảm thấy áp lực. Cho nên cậu phải hiểu điều này.

Lời nói của Quách Hoài Chương thật ra là bênh vực cho Lục Vi Dân.

- Haha, Hoài Chương cậu thật là người tốt. Lục Vi Dân và chúng ta đã mấy năm nay không có gặp mặt. Cậu ấy đến Xương Châu học trung học. Sau khi tốt nghiệp đại học sau không ở lại Xương Châu làm việc mà trở về Nam Đàm làm gì?

Lại giọng nói thô cứng của người tên Đại Quân vang lên:

- Hay là đã có vấn đề gì rồi?

- Trương Quân, cậu đừng có ở đó mà đoán mò. Tuy vài năm rồi chưa gặp Vi Dân, nhưng trong ba năm cấp hai chẳng lẽ lại không biết Vi Dân là người như thế nào? Sao lại có thể xảy ra vấn đề gì chứ?

Một giọng nữ trong trẻo vang lên:

- Đúng là cậu lấy cái nhìn của tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Lục Vi Dân còn chưa đến thì cậu ở đây đã nói xấu người ta.

- Chà, đây là ý tứ gì vậy? Cậu làm sao mà che chở cho Lục Vi Dân thế? Tôi nói xấu cậu ấy cái gì? Vốn không phải là cậu ấy đạt điểm cao trong kỳ thi đại học sao? Ba của cậu ấy không phải công tác tại Xương Châu sao? Như thế thì sao lại quay về huyện Nam Đàm của chúng ta? Không phải là cậu ấy cảm thấy làm việc ở Nam Đàm có giá trị và ý nghĩa hơn so với Xương Châu à?

Giọng nói của Trương Quân pha vài phần chọc tức:

- Nếu mà như vậy thì Trương Quân tôi cũng phải nhờ cậu ấy chỉ dạy rồi.

- Cậu...!

Cái cô gái tên là Thư Nhã, bị Trương Quân đáp lại như thế thì tức giận vô cùng, trong nhất thời không nói ra lời. Không khí trong phòng khách cũng vì vậy mà có chút nặng nề.

- Haha, Lục Vi Dân tôi không có trình độ cao đến như vậy đâu. Tôi được phân về Nam Đàm vì tôi có hộ khẩu ở đây. Tuy nhiên, Đại Quân cậu nói những lời khó nghe như vậy không phải là nói móc tôi sao?

Lục Vi Dân bước vào phòng, giọng điệu bình thản, không hề có sự giận dữ.

- Tốt xấu gì thì tôi cũng là người Nam Đàm. Cho dù đến Nam Đàm công tác thì cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm.

Trong phòng sắp xếp hai cái bàn, đại khái là có đến mười bạn học. Cái bàn mà Quách Hoài Chương ngồi thì đều là những người bạn hoặc là có địa vị, hoặc là có bối cảnh không tồi. Người tên Trương Quân thì ngồi bên trái Quách Hoài Chương. Lục Vi Dân biết rõ cha của người này là Phó chủ nhiệm hợp tác xã mua bán huyện, và khi còn đi học thì là một người rất kiêu ngạo.

Bị khí thế của Lục Vi Dân áp đảo, gã thanh niên ngồi bên cạnh Quách Hoài Chương trở mặt một chút, thấy Lục Vi Dân tự nhiên bước vào, vừa chào hỏi mọi người vừa không nặng không nhẹ cho mình một đòn phản kích, chút cũng không để mình vào mắt thì trong lòng rất tức giận.

- Lục Vi Dân, hôm nay là Hoài Chương mời mọi người đến họp mặt. Nếu cậu đã về Nam Đàm thì coi như đây là tiệc tẩy trần cho cậu. Bây giờ mọi

người đều đã đến đông đủ, cậu là người đến muộn nhất, có phải là có chút quá đáng hay không? Hay là cậu nghĩ rằng mình vào được Huyện ủy thì mọi người phải chờ đợi cậu?

Trương Hân vẫn nói chuyện thô lỗ như cũ, nhưng cố ý muốn đem mọi người lại cùng một chỗ, đối phó với Lục Vi Dân. Thậm chí còn không kiêng nể trêu chọc mối quan hệ giữa Quách Hoài Chương và Lục Vi Dân.

- Bây giờ đã hơn sáu giờ. Ở huyện sáu giờ mới là giờ tan sở. Tôi mới đến, mọi người có phải hay không cũng hiểu nguyên nhân là tôi phải đúng giờ mới tan tầm. Tổng không thể vì một người bạn học cũ mở cuộc họp mặt mà về sớm. Nếu thế thì các lãnh đạo sẽ nghĩ sao về tôi?

Lục Vi Dân không để ý đến đối phương, chỉ thản nhiên nói:

- Tôi cũng không muốn khi ở đơn vị lại không làm gì cả, mỗi ngày chỉ biết tìm đến đám bạn học cũ kiếm chút tiền, chút cơm ăn. Mượn hai đồng tiền, phỏng chừng bạn học cũ sẽ cảm thấy phiền toái phải không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hương Vị Khác Lạ

Quách Hoài Chương cũng có phần chán ngán tính ngông cuồng kiêu ngạo của Trương Quân, nhất là trong lời nói của gã cố ý cạnh khốe mỗi quan hệ của mình và Lục Vi Dân, càng khiến y không vừa lòng.

Chẳng qua là bố gã hiện nay đã được điều đến địa khu Lê Dương giữ chức Phó chủ nhiệm hợp tác xã mua bán, hơn nữa còn có quan hệ tương đối tốt với ông chủ của mình, y cũng không tiện không nể mặt đối phương.

- Được rồi, Vi Dân, Đại Quân cũng là chỉ đùa một chút thôi. Ngồi đi, hôm nay mọi người cùng tụ tập, tốt nghiệp cấp hai cũng đã bảy tám năm rồi, khó khăn lắm mới có một dịp tụ tập như thế này. Nói thật, bây giờ nếu muốn các bạn học ngày xưa đều tụ họp lại với nhau về cơ bản là chuyện không thể, có thể tập trung tầm mười, hai mươi người đã là quý lắm rồi. Chúng ta cũng phải biết trân trọng cơ hội này. Cậu bây giờ lại được điều trở lại Nam Đàm, hôm nay coi như là mọi người mở tiệc đón cậu từ phương xa trở về. Cậu cũng nên nói vài lời, thế nào?

Nụ cười trên mặt Quách Hoài Chương dù sao cũng khiến người ta cảm thấy y có khí thế nắm đại cục trong tay. Lục Vi Dân cũng không thể không thừa nhận người này thực sự rất thích hợp lẫn lộn trong cơ chế. Ít nhất khả năng nắm bắt thời cơ, nắm vững nhịp độ, xem xét thời thế đã bằng cả mấy người khác cộng lại, rất thảo nhiên mà cũng có thể giành quyền chủ đạo của cuộc họp mặt bạn học về tay mình, khiến mọi người trong vô thức đã nhìn nhận y là trụ cột.

- Hoài Chương, cậu đã nói như vậy thì mình còn có thể không nói mấy câu sao được?

Lục Vi Dân cũng không khách sáo. Quách Hoài Chương đã đẩy mình lên sân khấu, không cần biết y nghĩ gì, mình cũng phải tiếp tục. Song đối với người như hắn trong những trường hợp kiểu này mà nói thực sự quá đơn giản.

- Đầu tiên cho tôi nói lời xin lỗi, có thể tôi đã tới muộn một chút. Kỷ luật của cơ quan này tuy rằng chưa hẳn là quá nghiêm ngặt, nhưng tôi vừa mới tới, dù thế nào cũng phải tuân thủ quy tắc một chút, cho nên đến hơi muộn. Trở về Nam Đàm rồi đâu cần nói gì nữa, nói là đền đáp quê hương cũng tốt, là kiếm miếng cơm manh áo cũng được. Nói tóm lại trở về Nam Đàm làm việc, giống hệt như Hoài Chương, nói nghe đao to búa lớn một chút thì là phục vụ nhân dân, còn nói thật là phục vụ cho lãnh đạo. Sau này mọi người nếu thực sự có việc cần đến tôi xin cứ nói, tôi sẽ làm hết khả năng của mình.

Những lời khá thẳng thắn của Lục Vi Dân lại giành được tràng vỗ tay nhiệt liệt của các bạn cùng lớp.

Trong số bạn học này cũng có không ít người làm ở các bộ ngành chính phủ như cục Công an, cục Tài chính, cục Giao thông cùng với công tác chính phủ ở thị trấn. Quách Hoài Chương hiện nay là thư ký Chủ tịch huyện, còn Lục Vi Dân lại trở thành thư ký của Phó bí thư, Phó Chủ tịch thường trực huyện. Vinh quang này đối với một lớp mà nói, có thể nói là một điều hiếm có, thậm chí đối với những người học cùng khóa ở trường trung học Nam Đàm cũng là không hề dễ dàng. Tương lai ra sao cũng rất khó nói trước, nói không chừng sau này còn có việc cần đến hai người bọn họ giúp đỡ.

Sau khi ngồi xuống, Lục Vi Dân mới phát hiện ra cô gái trẻ ngồi bên cạnh dường như có phần lạ lẫm, chớp mắt nhìn đối phương từ trên xuống dưới một lượt. Dưới ánh mắt của Lục Vi Dân, cô gái cũng có chút ngượng ngùng, thất

vọng nói:

- Thế nào, Lục Vi Dân, không nhận ra ư, mới chỉ có vài năm thôi mà?

- Thư Nhã?

Lục Vi Dân theo bản năng mà gãi đầu, có phần không dám tin vào mắt mình nói:

- Đúng là cậu rồi, Thư Nhã! Không phải chứ, tuy rằng nói phụ nữ thay đổi không ngừng nhưng phải chăng cậu thay đổi nhiều quá? Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa cũng không lợi hại bằng cậu đâu.

Câu nói sau cùng của Lục Vi Dân có giọng điệu trêu đùa khiến trên bàn tiệc lập tức nổ ra một tràng cười.

- Vi Dân, đã mấy năm cậu chưa gặp Thư Nhã rồi?

- Ừm, chắc cũng phải đến bảy năm rồi, nói đùa, lúc đó Thư Nhã mới bao nhiêu tuổi, chắc là mười bốn, bây giờ cũng đã là thiếu nữ hơn hai mươi tuổi, đương nhiên là thay đổi nhiều rồi.

Cô gái ngồi bên cạnh Thư Nhã có phần ghen tị mà nói chen vào.

- Nhiều năm như vậy cậu chưa trở về Nam Đàm, chưa từng gặp Thư Nhã, khi này vừa thấy đương nhiên là cảm thấy thay đổi quá nhiều.

Lục Vi Dân có ấn tượng rất sâu sắc với cô gái ngồi bên cạnh - Hà Lâm. Khi đó cô là thành viên ban văn thể mỹ, được công nhận là hoa khôi của lớp.

Thư Nhã khi đó quả thực vẫn là một cô bé chưa mấy phát triển, vốn dĩ là đứa ít tuổi nhất trong lớp, vừa thấp vừa gầy. Ấn tượng trong mắt mọi người về cô khi đó là tết tóc hai bên, đeo ba lô, cũng không hay nói chuyện, thật không thể so sánh với một Hà Lâm hoạt bát nổi trội.

Nhưng bây giờ ngồi cạnh Hà Lâm thướt tha, kiều diễm, trông cô lại rất thanh mảnh, rất thu hút. Gương mặt cô trắng ngần, đầy đặn hơn xưa nhiều, đôi mắt đẹp sáng trong như kim cương mang nét hiếu kỳ và dò hỏi, tóc vẫn tết hai bím đen nhánh. Cô mặc chiếc váy liền màu hồng cánh sen bằng lụa tơ tằm, làm tôn lên dáng người chuẩn mực, đôi cánh tay trắng ngần như ngọc đeo một chiếc vòng ngọc Phi Thúy, vô tình hay cố ý đã thu hút hết ánh nhìn của tất cả các bạn nam cùng lớp, khiến cho ánh mắt Hà Lâm ngồi bên cạnh có phần khác lạ.

- Hà Lâm, cậu thì khỏi nói rồi. Cậu lại chẳng thay đổi chút nào, vẫn xinh đẹp mê hồn người. Nhìn kìa, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hai người đấy. Ngay cả lúc tôi bước vào mọi người cũng không chuyển hướng. Chẳng qua là Thư Nhã thay đổi nhiều quá, cô bé ngây ngô ngày xưa nay lại trở thành cô thiếu nữ xinh đẹp. Đại Quân có ý kiến với tôi, phần nhiều cũng là vì hai người ngồi ngay cạnh tôi mà không ngồi bên cậu ấy. Thế này là tôi bị tay bay vạ gió rồi.

Lục Vi Dân vừa cười trêu đùa, vừa thực sự cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa.

Thư Nhã ngày xưa ở trong lớp đúng là quá bình thường, ngoài thành tích học tập khá tốt thì có thể nói là chẳng có điểm gì đặc biệt. Cô cũng chẳng ưa nói chuyện, khi đi học tan học đều theo quy định, đúng là kiểu chìm trong biển người, không chút ấn tượng.

Nhưng còn bây giờ, Hà Lâm có thể coi là cô gái xinh đẹp khiến nhiều người ngoài nhìn nhất, nhưng khi ngồi bên cạnh Thư Nhã, tuy rằng vẫn đẹp kiều diễm mê hồn, nhưng nói cho cùng lại có cảm giác thêm vài phần diêm dúa. Còn khí chất trong sáng thoát tục của Thư Nhã lại càng được thể hiện rõ hơn.

Nếu như nói Hà Lâm được so sánh như đóa hoa mẫu đơn quyến rũ, chói lóa, thì Thư Nhã giống như một đóa hoa bách hợp mang hương thơm dịu nhẹ in dấu lòng người.

Lục Vi Dân đã trải nghiệm hơn hai mươi năm, lời ăn tiếng nói đã hoàn toàn không còn cùng một bậc với các bạn học năm xưa. Ngay đến người dốc hết sức để thể hiện bản thân như Quách Hoài Chương đứng trước mặt Lục Vi Dân cũng lộ ra quá là non nớt. Trong những trường hợp như thế này, Lục Vi Dân có vô số cách vừa có thể làm sôi động bầu không khí, vừa có thể nhẹ nhàng hợp nhất mọi người.

Những lời của Lục Vi Dân lập tức hóa giải không khí ngột ngạt lúc trước do những lời của Trương Quân mang đến. Nó không những khiến Trương Quân cũng cảm thấy còn một đường lui, mà còn tâng bốc cả hai cô gái, đến Quách Hoài Chương cũng không ngăn nổi việc quan sát Lục Vi Dân vài lần. Tên quý này sao lại trở nên dẻo miệng như vậy, bản lĩnh âm thầm tác động đến người khác thật không hề đơn giản.

Thư Nhã cũng có phần bất ngờ. Đối với cô mà nói, ấn tượng về cậu bạn cấp hai ngày xưa này cũng không phải rất sâu sắc. Nếu như không phải đến cấp ba hẳn không còn đi học ở Nam Đàm, có lẽ cô cũng không có ấn tượng gì, chỉ là sau này nghe nói hẳn quay lại thi và vào được đại học Lĩnh Nam, bây giờ lại được phân về đây.

Ban đầu nói thật cô cũng không muốn đến cuộc tụ họp bạn học này. Tình cảm bạn bè thời cấp hai vốn cũng không thể gọi là thân thiết. Khi đó mọi người vẫn còn ngờ nghếch, đặc biệt là giữa bạn khác phái càng không thể nói là có tình bạn sâu sắc. Lấy lý do là đón Lục Vi Dân để tụ tập, Thư Nhã càng không muốn tham gia, nhưng Quách Hoài Chương cứ gọi điện tới, cô cũng không tiện thoái thác, đành phải đến.

Không ngờ ấn tượng mà Lục Vi Dân mang đến cho cô hoàn toàn nằm

ngoài dự liệu, không kiêu ngạo mà cũng không siểm nịnh, trong nhu có cương. Trương Quân vẫn luôn muốn theo đuổi Hà Lâm, chỉ tiếc Hà Lâm không hề để mắt đến y, cho nên y cũng muốn thể hiện một chút bản lĩnh của mình trước mặt các bạn cùng lớp. Cũng chính vì thế cho nên trong lời nói luôn có thể hiện ý hơn người, không ngờ Lục Vi Dân căn bản là không tiếp lời đối phương, nhưng lại có thể nể mặt mọi người một cách đúng mực, khiến Trương Quân cũng có phần tức tối không thể nói ra.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Giải Trí Của Thời Đại Này

Lục Vi Dân nói có chút trêu chọc, lập tức đã tháo gỡ bầu không khí cứng nhắc, bữa tiệc cũng có vẻ hòa hoãn dần.

Trương Quân dường như cũng ý thức được thái độ của y có chút vấn đề, tốt xấu gì Lục Vi Dân vẫn là thư ký của Thẩm Tử Liệt, không cần phải vì một số chuyện không đâu mà làm ảnh hưởng, cho nên cũng xuống nước, anh đến tôi đi kính một ly rượu, Lục Vi Dân cũng không làm khó gì.

Mới đến Nam Đàm, sau này mình còn cảm thấy sống yên ở đây, những người ngồi đây ít nhiều đều có chút quan hệ, khó tránh khỏi sau này sẽ cần một vài phối hợp giúp đỡ mới đúng.

Cùng bạn học tụ hội cơ bản đều giống nhau, không thể tránh được việc nhớ lại chút hồi ức thú vị thời còn học sinh, nhất là những lời khi đó không dám nói, cũng có thể mượn men rượu hoặc sáng hoặc tối mà nói ra, ngay cả có chút cử chỉ khác người, cũng sẽ không bị người để ý.

Sau khi nói giỡn bắt chuyện một hồi, Lục Vi Dân cũng đem ít trí nhớ mơ hồ đã sớm phủ đầy bụi ở trong đầu mình nhớ ra, Trương Quân công tác ở toà án huyện, dường như đang theo đuổi Hà Lâm.

Hà Lâm hình như thi vào trường vật tư tỉnh, sau khi tốt nghiệp được phân tới công tác ở Cục vật tư huyện, cũng là một người trước mắt được nhiều người để ý.

Thư Nhã Kỳ học ở học viện tài chính và kinh tế Xương Giang, cũng vừa

tốt nghiệp rồi được phân tới ngân hàng nhân dân huyện công tác, nhưng Lục Vi Dân có chút ấn tượng chính là cha của Thư Nhã Kỳ, ông hóa ra là Giám đốc ngân hàng của Ngân hàng Nông nghiệp huyện, hiện tại đã thăng chức lên phó Giám đốc ngân hàng của ngân hàng nông nghiệp địa khu.

Ở trên bàn còn có ba bạn học nam, một là Từ Bình, tốt nghiệp trung học thì tham gia quân ngũ, sau khi trở về hiện công tác ở cục Công an đội Cảnh sát Hình sự, một là Hoàng Vĩnh Thắng, là một trong bốn người trong bang đoàn, sau khi tốt nghiệp trung học được gọi vào làm trong cơ quan chính phủ, hiện đang làm ở xã Tây Pha, một người nữa là Thôi Hữu Lượng nhà vốn là sở bưu điện, về sau liền làm trong sở bưu điện.

Ăn cơm một hồi đã tới tám giờ, Trương Quân đề nghị mọi người cùng nhau đến phòng khiêu vũ ở lầu ba của phòng khiêu vũ Đêm Thượng Hải khiêu vũ, cũng chiếm được sự ủng hộ của mọi người.

Bước vào ánh sáng lập lòe của Đêm Thượng Hải, sự huyền ảo và cảm giác mát lạnh ùa vào mặt. Máy điều hòa không khí Mitsubishi nhập khẩu của Nhật ở thời đại này có thể gọi là xa xỉ phẩm tuyệt đối, toàn bộ các phòng khiêu vũ ở huyện Nam Đàm cũng chỉ có Đêm Thượng Hải dùng máy điều hòa không khí, vì vậy vé vào cửa Đêm Thượng Hải so với các phòng khiêu vũ khác cũng cao gấp đôi.

Chỗ ngồi sát tường đều đã kín người hết chỗ, không ít người chỉ có thể đứng ở bốn phía, cùng đợi vũ khúc vang lên, mà ở ghế dài kiểu cũ thì có vẻ thừa thớt, vị trí nơi đó cần tiêu tiền cho các khoản như nước ngọt và trà.

Trương Quân hiển nhiên là khách quen nơi này, lập tức mời bạn học tới ngồi ở băng ghế dài, gọi nước ngọt ướp lạnh lên, làm con của chủ nhiệm hợp tác xã mua bán tiền nhiệm, nơi này hiển nhiên là địa bàn của y.

Dễ dàng thấy được là Quách Hoài Chương trong trường hợp này lại cảm

thấy không hề hứng thú, tuy nhiên lấy tư cách làm người dẫn đầu, y đương nhiên không thể làm mọi người mất hứng.

Đều là người mới đầu hai mươi tuổi, ham chơi là thiên tính, huống chi bạn học nam nữ có đến mười người, rất khó cùng nhau gặp mặt, tìm một nơi thích hợp, coi như là tăng thêm sự thân thiết với bạn học.

- Vi Dân, đi theo Bí thư Thẩm, cảm giác thế nào?

Quách Hoài Chương hút một ngụm xô-đa ướp lạnh, thuận miệng hỏi,

- Mọi người đều nói Bí thư Thẩm là người không dễ tiếp xúc, tôi xem cậu ngược lại có vẻ khá thích ứng hả.

- Này, cũng được đó, thật ra Bí thư Thẩm cũng không có gì, chỉ là về mặt công tác có hơi bắt bẻ một chút, còn lại thì làm việc rất nghiêm túc, tôi làm thư ký, đó không phải là uyển chuyển theo tác phong làm việc của lãnh đạo, với tôi mà nói yêu cầu mình nghiêm một chút ngược lại là chuyện tốt, so với việc thích ứng với một nhân vật thoải mái, đột nhiên trở nên nghiêm khắc thì còn tốt hơn đấy

Lục Vi Dân liếc mắt nhìn Quách Hoài Chương một cái, bất động thanh sắc nói.

- Vi Dân, chắc cậu cũng mơ hồ biết được một ít, Bí thư Thẩm là cán bộ được điều xuống rèn luyện, ông đến địa khu Lê Dương chúng ta mới một năm rưỡi, dựa theo lệ thường, sang năm ông sẽ phải trở về tỉnh, nếu nói cậu phân đến Văn phòng Huyện ủy là chuyện tốt, nhưng cho cậu làm thư ký của Bí thư Thẩm thì rất khó mà nói trước, Bí thư Thẩm vừa đi, cậu định xử lý thế nào? Còn làm thư ký cho lãnh đạo khác, chỉ sợ lãnh đạo khác trong lòng cũng không vui.

Quách Hoài Chương dường như lo nghĩ mới nói.

- Hoài Chương, chuyện này tôi biết, nhưng thứ nhất tôi mới đến, làm công tác gì chẳng lẽ đến lượt tôi có thể kén cá chọn canh đúng không? Huống gì tôi cảm thấy Bí thư Thâm cũng không tồi, đi theo ông ta cũng có thể học được không ít điều hay, về phần nói ông phải đi cũng là chuyện nửa năm sau, tôi chỉ quản được hiện tại mình làm việc cho tốt, làm sao quản được xa như vậy?

Lục Vi Dân làm bộ không sao cả, thản nhiên nói:

- Huống gì có rất nhiều chuyện cũng không nói rõ được, ai có thể khẳng định nửa năm sau sẽ có biến hóa gì?

Quách Hoài Chương cười cười:

- Cũng phải, biết đâu Bí thư Thâm đã có quyết định của mình chứ.

Lục Vi Dân không trả lời, hẳn không biết là Quách Hoài Chương muốn biết thêm điều gì từ miệng mình, hay là do những người khác gợi ý đến dò hỏi cái gì.

Tóm lại, địa vị của Thâm Tử Liệt ở huyện Nam Đàm có chút khác biệt, và mối quan hệ nhân sự ở huyện rất phức tạp, dường như đều dính dáng với nhau lại dường như không có gì, bản thân hẳn cũng không nguyện ý hòa nhập và tiến vào cuộc đấu tranh đấu sức đầy gay gắt ở huyện, nhưng hiển nhiên chỉ là một ý nghĩ tốt đẹp, ai cũng đều không thể xem nhẹ ông ta - Phó bí thư huyện ủy kiêm Phó chủ tịch thường trực huyện.

Hà Lâm đi tới, ngồi đối diện với Quách Hoài Chương và Lục Vi Dân, chỉ uống vào mấy chén rượu nho khiến hai gò má cô đỏ ửng, áo phong cổ chữ V tuy rằng không giống với áo ở thế kỷ hai mươi mốt sau này nhưng vẫn lộ vẻ đẹp mắt, đường rãnh như ẩn như hiện thực sự rất mê người.

- Hai đại thư kí các cậu ở trong này làm gì? Lại nghiên cứu thảo luận công

tác? Hôm nay là cùng bạn học tụ hội, mọi người ở cùng nhau nên vui vẻ một chút, đừng ở chỗ này ngồi giả bộ thâm trầm được không? Đại Quách, đi mời Thư Nhã nhảy một bản đi, Vi Dân, cậu mời mình nhảy một bản được không?

Quách Hoài Chương và Lục Vi Dân đều mỉm cười:

- Hà Lâm, cô có phải có chút kiêu ngạo không, nào có ai lại nói như vậy chứ?

- Đều là bạn học cũ, có gì mà khó nói? Thư Nhã không muốn khiêu vũ, nhưng tôi muốn nhảy, tôi lại không thể đem Thư Nhã ném đi đâu, cũng chỉ có thể tới đây bắt người.

Hà Lâm thật ra tính cách rất thoáng,

- Đại Quách, cậu mời Thư Nhã nhảy một điệu trước, sau đó tôi nhảy với cậu, Vi Dân đi mời Thư Nhã nhảy, tôi đoán với tính cách của Thư Nhã, đêm nay hai người các cậu đều có thể mời cô ta nhảy.

- Vậy tôi và Vi Dân làm vậy chẳng phải đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

Quách Hoài Chương mỉm cười.

- Thành cái đích cho mọi người chỉ trích cũng đáng mà, chỉ cần có thể mời được Hà Lâm và Thư Nhã, tay sẽ có dư âm thơm mát, đêm nay tôi cũng không rửa tay, gối hai tay mà ngủ.

Lục Vi Dân trêu ghẹo hai cô gái.

- Đi! Đức hạnh thôi!

Hà Lâm cười trách cứ, gương mặt đã có phần vui vẻ hơn.

Hà Lâm nhảy rất tốt, Lục Vi Dân mặc dù lúc còn học đại học ở Lĩnh Nam cũng có lúc khiêu vũ, nhưng chỉ là thi thoảng, so với Hà Lâm không thể nghi ngờ là không bằng cô, cùng khiêu vũ với Hà Lâm, không ngờ cũng tương đối trôi chảy, cảm giác nhảy một hồi ở sàn nhảy giống như cảm nhận được mùi vị từ tay nghề điêu luyện của một người đầu bếp.

Thư Nhã khiêu vũ lại không nhuần nhuyễn như vậy, điệu nhạc thứ tư chậm khiến sàn nhảy lập tức có thêm không ít người, các đôi tình nhân đều mượn ca khúc du dương thư thái này để kéo gần khoảng cách giữa hai thân thể, thuận tiện cũng có thể thổ lộ tình cảm nồng cháy của mình, tuy nhiên đối với Lục Vi Dân và Thư Nhã, lại có vẻ có chút lỗi thời.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hấp Dẫn

- Khi này hai người cười vui vẻ như vậy, là nói chuyện gì thế?

Giữa Thư Nhã và Lục Vi Dân vẫn giữ khoảng cách hợp lý nhưng hương thơm thoang thoảng trên người vẫn bay vào mũi Lục Vi Dân, thậm chí còn có tác động mạnh hơn so với hương thơm ngào ngạt của Hà Lâm lúc trước.

Lục Vi Dân mỉm cười kể cuộc nói chuyện giữa mình, Quách Hoài Chương và Hà Lâm. Thư Nhã cũng cười khẽ một hồi.

Bước vào giữa sàn nhảy, đám người đông nghịt khiến Lục Vi Dân và Thư Nhã chỉ có thể bước những bước nhỏ nhất để tránh va vào những người xung quanh. Nhìn xung quanh đều là những đôi tình nhân đang chìm đắm trong tình yêu, dựa sát vào nhau, ôm lấy nhau, Lục Vi Dân và Thư Nhã đều thấy có chút ngượng ngùng, chỉ là do đang đứng ở giữa, lại không thể trực tiếp bước ra, chỉ có thể miễn cưỡng tiếp tục.

Khó khăn lắm mới tìm được một khoảng trống để đi ra, Lục Vi Dân và Thư Nhã đều không kìm nổi thở phào nhẹ nhõm. Lục Vi Dân thậm chí còn cảm thấy mồ hôi đã thấm đẫm cả lưng áo.

- Vi Dân, ở trong này ngọt ngào quá, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo vậy?

Thư Nhã nhìn các bạn cùng lớp vẫn đang cười nói ở góc xa, hỏi một cách thăm dò:

- Phía hồ chắc sẽ mát mẻ hơn trong này nhiều.

Lục Vi Dân không ngờ Thư Nhã có thể đưa ra yêu cầu như thế này, quay đầu lại nhìn bên đó, muốn tìm Quách Hoài Chương. Hôm này là do Quách Hoài Chương tụ họp mọi người, nếu như cứ thế đi mà không chào hỏi thì có vẻ không được lễ độ.

- Chúng ta đi một lát rồi quay về là được. Tôi không thích bầu không khí trong này.

Thư Nhã nói nhỏ nhẹ.

- Được, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát.

Lục Vi Dân biết rằng mình không tránh khỏi việc lại bị bọn Quách Hoài Chương nói sau lưng, chỉ có điều từ trước đến nay khi đứng trước mặt phụ nữ hẳn luôn dễ mềm lòng. Điều này có lẽ cũng là nhược điểm lớn nhất của bản thân ở kiếp trước. Dù là Nhạc Sương Đình hay là Diệp Mạn trong kiếp trước đều mang đến vô số rắc rối cho hắn. Nếu như không phải vì Nhạc Sương Đình, kiếp trước mình có lẽ sớm đã làm Bí thư huyện ủy ở một quận huyện nào đó. Nếu không phải là Diệp Mạn, mình cũng không đến mức gặp tai họa nặng nề như đêm hôm đó, đương nhiên có lẽ cũng không thể có ngày hôm nay.

Nhạc Sương Đình và Diệp Mạn bây giờ đang làm gì? Lục Vi Dân nhất thời có phần ngây dại.

Dường như để ý đến sự thay đổi cảm xúc của Lục Vi Dân, Thư Nhã có phần ngạc nhiên. Cô vẫn chưa từng gặp một người đàn ông nào đứng trước mặt mình mà còn có thể suy nghĩ đi nơi khác. Thời đại học những bạn nam theo đuổi mình nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng gặp một ai có tình cảm. Đương nhiên có thể là do nguyên nhân sắp đến lúc tốt nghiệp phải chia lìa, Thư Nhã cũng thấy chán nản.

Hôm nay ấn tượng mà Lục Vi Dân mang đến cho cô rất độc đáo. Tuy rằng trong mắt các bạn học khác dường như Quách Hoài Chương xuất sắc hơn, trong lời nói và cử chỉ đều có phong cách lãnh đạo. Nhưng Thư Nhã lại thấy Lục Vi Dân mới thực sự là người có thực tài không khoe khoang, mọi hành động đều mang phong độ đặc biệt.

Thư Nhã cũng không biết đối phương làm thế nào mà có thể để lại cho mình ấn tượng như thế. Nói chung là có cảm giác, hần giống như một ngọn núi lớn vô tận, đứng sừng sững ở đó, tỏa ra sức hấp dẫn vô hạn.

- Lục Vi Dân, cậu đang nghĩ gì vậy?

- À, xin lỗi, tôi có chút lơ đãng, nhớ lại một số chuyện trước kia.

Lục Vi Dân hít một hơi thật sâu để trở lại trạng thái bình thường.

- Những chuyện thời đi học?

Thư Nhã nhướn đôi lông mày.

- Không hoàn toàn như vậy, rất nhiều chuyện, cũng hơi xúc động.

Lục Vi Dân thuận miệng nói, lập tức chú ý đến ánh mắt quan tâm của cô gái đứng bên mình, giọng điệu trở nên vô cùng tự tin:

- Tôi đang nghĩ tôi vốn muốn ở lại Xương Châu làm việc, nhưng lại không thể được như ý nguyện. Nhưng nếu đã để tôi trở lại Nam Đàm thì tôi sẽ cố gắng hết sức mình ở mảnh đất Nam Đàm này một phen, dốc sức làm những việc tương tự thế mới không phụ số mệnh đã an bài như thế.

Lời nói của Lục Vi Dân khiến trong lòng Thư Nhã có phần xúc động.

- Vi Dân, bây giờ anh là thư ký, mọi người đều nói thư ký là một vị trí rất tốt, nếu như có thể được lãnh đạo đánh giá cao, khả năng thăng tiến rất lớn.

Quách Hoài Chương thường xuyên nói y cùng lắm là làm việc ở Ủy ban nhân dân huyện trong ba năm thì sẽ ngồi vững ở đó, còn anh?

- Thư Nhã, tôi và Hoài Chương vẫn có phần không giống nhau. Cậu ta là làm thư ký cho lãnh đạo chủ chốt trong huyện, hơn nữa cậu ta có nền tảng tốt hơn tôi, đã làm việc trước đó một năm. Mọi người đều đánh giá khá tốt về cậu ấy. Cho nên khả năng tiếp tục làm việc là rất cao. Tôi bây giờ mới tới, hơn nữa là làm thư ký cho Phó bí thư Phó chủ tịch huyện, còn là một cán bộ tạm thời, có khả năng chẳng được làm bao lâu, cho nên có khác biệt rất lớn với Hoài Chương.

Vẻ mặt Lục Vi Dân lộ ra nét rất ung dung, không màng danh lợi, đối với Thư Nhã lại thêm vài phần ngờ ngàng. Theo cô, biểu hiện của Hoài Chương đã khiến người ta thấy phong thái không tầm thường, mà Lục Vi Dân này vừa mới tham gia công tác, phong cách toát ra từ cử chỉ lời nói đã khác hoàn toàn so với trong tưởng tượng của cô. Nhất cử nhất động của hắn đều đang hấp dẫn cô, khiến cô càng muốn tìm hiểu đối phương, thấy bên tai nóng rực, khiến Thư Nhã theo bản năng liền muốn kiềm chế cơn dao động trong lòng.

- Tôi cũng nghe nói Bí thư Thẩm sắp chuyển đi. Nếu như ông ấy đi thì anh làm thế nào?

Thư Nhã cẩn thận hít một hơi lạnh từ mặt hồ, vội vuốt mấy sợi tóc trước trán để che dấu sự thất thần của bản thân rồi hỏi nhỏ. Cô đương nhiên cũng nghe được cuộc nói chuyện của đám người Trương Quân và Quách Hoài Chương, liền trở nên vô cùng quan tâm đến tiền đồ của Lục Vi Dân.

- Xe đến trước núi thì tự nhiên có đường, người sống lại để nước tiểu dìm chết sao?

Lục Vi Dân cười nói.

Con đường trong huyện Nam Đàm lúc chín giờ đã không còn đông người. Ngoài chỗ ngã tư đường ở khu trung tâm huyện vẫn còn nhiều người qua lại, những con đường khác chỉ còn lác đác vài người. Đi hết phố Nam rẽ ra ngoài chính là đầm Linh Tế. Đầm có diện tích không lớn nhưng xung quanh còn có nhiều rừng tùng còn lại từ một số thời kỳ đặc thù. Nghe nói trong huyện luôn muốn xây dựng nơi này thành một công viên, nhưng nguồn tài chính eo hẹp khiến lãnh đạo từ nhiều nhiệm kỳ đều chỉ có thể chán nản mà từ bỏ.

Tuy nhiên nơi này lại thành nơi thích hợp để thanh niên trong huyện yêu đương, tìm đối tượng. Nơi này ở ngay cạnh huyện lỵ, những cây tùng mọc rải rác ven hồ, phù hợp để đi dạo trong thời tiết mùa hè, huyện cũng vì thế mà sắp xếp một số ghế đá, nơi này liền trở thành nơi thanh niên yêu thích nhất.

Lục Vi Dân và Thư Nhã đều không để ý rằng hai người đã đi đến tận đây, cho đến khi nhìn thấy các đôi nam thanh nữ tú đi tới đi lui tay trong tay, nếu ngồi ở ghế đá cũng là dựa vào nhau, khi đó bọn họ mới để ý. Thư Nhã lập tức thấy mặt mình hơi ửng đỏ.

Lục Vi Dân thì chẳng có cảm giác gì, chỉ là có cảm giác trở về nơi cũ và thấy chìm đắm trong đó, nghĩ trước kia chẳng phải mình cũng từng có thời kỳ ngắn ngủi mà say đắm lòng người ở đó sao?

- Vi Dân, chúng ta quay về thôi.

Tuy rằng trời đã tối nhưng vẫn khó tránh khỏi các cử chỉ của những đôi tình nhân lọt vào mắt. Thư Nhã thấy có phần ngại ngùng, sao lại có thể tình cờ đi đến nơi này.

- Đã đi đến đây rồi, chi bằng chúng ta đi nhanh một chút, đi một vòng quanh đầm.

Lục Vi Dân đại khái cũng biết được tâm trạng của Thư Nhã. Nên nói là

mình để lại một ấn tượng tương đối tốt trong lòng Thư Nhã, nói cách khác chính là Thư Nhã có chút cảm tình với mình. Tuy rằng mình cũng không tính toán gì, nhưng bất kể người đàn ông nào cũng cảm thấy đặc ý vì chiếm được cảm tình của một cô gái xinh đẹp, bản thân cũng không phải là ngoại lệ.

- Ừm, vậy được thôi.

Thư Nhã do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị của Lục Vi Dân.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tuyến Đường Sắt Kinh Cửu

Đầm Linh Tê không được coi là lớn, cũng chỉ mấy trăm mẫu, núi non diễm lệ, ánh nước long lanh, đi nhanh một chút, vòng qua đầm một lần cũng không đến một tiếng.

-Vi Dân, nếu bí thư Thẩm đi rồi, anh lại không thể theo anh ta về tỉnh, vậy anh ở vị trí trong Văn phòng Huyện ủy có một chút khó xử rồi, anh đã nghĩ qua chưa?

Thư Nhã nén trong lòng sự nhút nhát và lo lắng như con nai chạy, tìm kiếm đề tài.

-Ừ, đều nói như vậy, nhưng bí thư Thẩm có thể đi hay không cũng còn chưa biết à.

Lục Vi Dân nhìn Thư Nhã một cái, không ngờ cô gái này cũng có hiểu biết như thế đối với phương diện này, tuy nhiên thử ngẫm lại cũng đúng thôi, cha của Thư Nhã làm Giám đốc ở Ngân hàng Nông nghiệp nhiều năm, hiện tại lại là Phó Giám đốc Ngân hàng Nông nghiệp địa khu, cũng coi như xuất thân trong nhà quan lại, đối với một số tình huống như thế không hề lạ lẫm.

- Cán bộ tạm giữ chức từ tỉnh xuống, thường đều là một đến hai năm, hai năm là giới hạn, bí thư Thẩm chắc chắn phải đi, nhưng ông ta cấp bậc quá thấp, trở về nhiều lắm cũng là cán bộ cấp Cục trưởng, trong Tỉnh một cán bộ cấp Cục Trưởng sợ là không có tư cách đem theo Thư kí, người không nhìn xa, tất có lo gần, Vi Dân anh phải suy nghĩ một chút về sự phát triển sau này của bản thân.

Thư Nhã hất tóc sang một bên trán, quay đầu ánh mắt tránh đi cảnh hai người yêu nhau hôn say đắm sau gốc cây tùng, nhờ ánh đèn không sáng lắm bên hồ, có thể nhìn thấy rõ tay của người đàn ông luồn vào dưới vạt áo của cô gái, làm gì trong đó, chỉ có tự biết.

-Bây giờ suy nghĩ những điều này, dường như hơi sớm một chút, hiện tại tôi chính là một sinh viên đại học vừa mới phân công trở về, lãnh đạo sắp xếp như thế nào, tôi phải chấp hành như thế ấy, đâu có tư cách đi xem xét cái khác?

Lục Vi Dân cũng có chút cảm động, ít nhất Thư Nhã có sự quan tâm.

-Bây giờ cân nhắc làm thế nào để làm việc chăm chỉ, làm ra thành tích, khiến cho lãnh đạo hài lòng, đây mới là điều quan trọng nhất.

-Cũng đúng, ba tôi luôn nói phòng làm việc chính là lò rèn luyện, là tài liệu tốt có thể ở đây luyện thành thép, Văn phòng Huyện ủy càng là như vậy, với bản chất của anh, khẳng định có thể lập thành tích.

Nụ cười trên mặt Thư Nhã đầy sự kỳ vọng.

Khi Lục Vi Dân trở lại tòa nhà huyện ủy đã quá 10 giờ, Thư Nhã và anh nói chuyện rất hợp, vậy là hai người không trở lại phòng khiêu vũ, Lục Vi Dân lập tức đưa Thư Nhã trở về nhà, ba của Thư Nhã đã điều đến nhận chức Ngân hàng Nông nghiệp địa khu Lê Dương, nhưng mẹ còn làm việc ở Bệnh viện Huyện Nam Đàn, nhà cô bé ở ký túc xá Ngân hàng nông nghiệp.

-Thư ký Lục, mới trở về?

Giọng nói từ xa truyền đến, làm Lục Vi Dân giật mình, Lục Vi Dân tập trung nhìn, hóa ra là Sở trưởng của nhà khách Huyện ủy Tần Lập Quý, một người đàn ông trung niên cúi mình tươi cười hỏi han.

-Đúng vậy, mấy người bạn học tụ tập, Sở trưởng Tần còn chưa nghỉ ngơi?

Lục Vi Dân kinh ngạc hỏi.

- Chưa, bí thư Thẩm vừa mới trở lại không lâu, hỏi anh trở về chưa, tôi liền qua xem thử.

Nhà khách Huyện ủy và Trụ sở huyện ủy có cửa sau thông nhau, ra vào cũng rất thuận tiện, Tần Lập Quý là người thông minh, lãnh đạo sai bảo yêu cầu gì đều có thể ngầm hiểu.

-Ồ? Bí thư Thẩm tìm tôi có việc?

Lục Vi Dân giật mình, trước khi đi, anh ta xin phép Thẩm Tử Liệt, Thẩm Tử Liệt cũng không nói gì.

-Điều này tôi không rõ lắm, Bí thư Thẩm chỉ là hỏi anh về chưa.

Tần Lập Quý đã truyền đạt tới, thì hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Lục Vi Dân suy nghĩ một lát vẫn cảm thấy đi một chuyến đến chỗ ở của Thẩm Tử Liệt thì thích hợp hơn, nếu chẳng may có công việc khẩn cấp cần tăng ca buổi tối.

“Cốc cốc!”

- Mời vào

Lục Vi Dân đẩy cửa ra, Thẩm Tử Liệt đang ngồi ở trên ghế sofa xem sách, nhìn thấy hần bước vào, vẫy tay ra hiệu hần ngồi xuống.

Trong phòng thoảng mùi rượu, nhìn khuôn mặt của Thẩm Tử Liệt có chút đỏ lên, Lục Vi Dân biết chỉ sợ buổi tiệc đêm nay Thẩm Tử Liệt lại không có khả năng trốn được ly rượu này.

-Bí thư Thẩm, ông có việc tìm tôi?

-Cũng không có gì, Trưởng phòng Trương của Bộ đường sắt, một đoàn người bọn họ đến Nam Đàn, bí thư An và Chủ tịch huyện Vương còn có tôi cùng ăn cơm, uống hai ly rượu, hơi khó ngủ, muốn tìm người đến nói chuyện, mà sao bạn học tụ tập nhanh như vậy thì đã kết thúc rồi?

Thẩm Tử Liệt nâng chén trà lên uống một ngụm to, rõ ràng tình thần không tồi.

-Ừ, cũng chỉ một chuyện như vậy, bạn thời trung học, rất nhiều năm không gặp rồi, thay đổi rất nhiều.

Lục Vi Dân đáp lại.

-Nghe nói Thư kí tiểu Quách của chủ tịch huyện Vương là bạn học của cậu?

Thẩm Tử Liệt cũng không phải là người bịt mắt che tai.

-Ừ, bạn thời trung học, anh ta thi cấp 3 không tốt, chỉ thi vào sư phạm Lê Dương, trở về thì phân công đến huyện làm Thư kí cho Chủ tịch huyện, tôi thấy Chủ tịch huyện rất xem trọng anh ta.

Lục Vi Dân không biết Thẩm Tử Liệt hỏi vấn đề này có ý đồ gì.

- Ừm, một chàng trai rất thông minh.

Thẩm Tử Liệt gật gật đầu, cửa phòng không đóng, nhân viên phục vụ vội vã bước vào thay Lục Vi Dân pha một ly trà. Người sống trong nhà khách Huyện ủy trước giờ không nhiều, ngoại trừ Thẩm Tử Liệt này từ bên ngoài đến sống, cũng chỉ có một vài đơn vị nhà nước đến công tác vào ở nhà khách huyện ủy, những người có điều kiện kinh tế dư dả đều thà ở khách sạn Đàm

Thành hoặc ở khách sạn lớn ở Nam Đàm.

- Bí thư Thẩm, lãnh đạo Bộ đường sắt đến Nam Đàm chúng ta có phải là việc tốt không?

Trong ký ức của Lục Vi Dân, đường sắt Kinh Cửu đã đề xuất nhật trình nghị sự, năm 93 thì đáng lẽ nên khởi công xây dựng, tuy nhiên trên tuyến đường của đường sắt Kinh Cửu dường như mỗi một đoạn đều tồn tại tranh luận, nhất là ở trong lãnh thổ Lê Dương thì có mấy tuyến đường thay thế, tranh luận tương đối lớn.

Một tuyến đường là từ Lê Dương qua, tuyến đường còn lại là từ Phong Châu qua, sau đó trong trí nhớ của đời sau, sự tranh luận này cuối cùng chấm dứt bằng sự thắng lợi của Lê Dương, mà Phong Châu cũng bởi vậy mà mất đi một cơ hội phát triển, địa khu Lê Dương sau khi bị phân chia thành hai, lấy sáu huyện miền Bắc địa khu Lê Dương cũ xây dựng thành địa khu Lê Dương mới kinh tế phát triển nhanh hơn, mà lấy Phong Châu làm trung tâm phân chia địa khu Phong Châu ra, cũng chính là 7 huyện Nam Bộ địa khu Lê Dương cũ, kinh tế phát triển chậm hơn, có sự chênh lệch rất lớn với địa khu Lê Dương mới, Phong Châu không giàu, cách nói này giống như lời nguyên làm cản trở Phong Châu. Mãi cho đến 10 năm đầu thế kỷ 21, Phong Châu phát triển kinh tế vẫn nằm ở cuối tỉnh Xương Giang không thể tách rời.

-Bộ đường sắt đến tìm hiểu tình hình phát triển kinh tế dọc theo địa khu, cùng với ước tính ban đầu của nhu cầu đối với công suất của đường sắt. Hiện tại sự tranh luận của tuyến Đông và tuyến tây trong lãnh thổ địa khu Lê Dương chúng ta rất lớn, mỗi cái đều có lợi và hại, tuy nhiên tuyến Đông phải qua Lê Dương, dự tính khả năng của tuyến đông lớn hơn một chút. Vị trí của Nam Đàm chúng ta không tốt lắm.

Thẩm Tử Liệt thở dài một hơi.

-Đường sắt rất quan trọng đối với sự phát triển kinh tế của một địa phương, ai cũng không muốn từ bỏ cơ hội này. Cho nên mọi người đều dốc hết sức mình, chỉ là nội bộ địa khu Lê Dương chúng ta đều tranh giành rất gay gắt.

Lục Vi Dân gật gật đầu.

-Bí thư Thẩm, tài nguyên có hạn, bình thường trung ương đối với quy hoạch của đường sắt là cần phải xem xét từ góc độ thúc tiến phát triển kinh tế xã hội. Tuy nhiên tôi nghe nói quy hoạch đường sắt Kinh Cửu cũng kèm theo một số ý nghĩa chính trị đặc trưng. Khu vực đất liền trung bộ chúng ta có không ít vùng nghèo, trung ương khi quy hoạch xây dựng đường sắt Kinh Cửu, cũng có ý muốn lợi dụng đường sắt Kinh Cửu mang đến sự phát triển kinh tế vùng ven, trung ương giúp đỡ nhân dân vùng nghèo khó thoát khỏi nghèo khó làm giàu, về điểm này, có lẽ trung ương phải xem xét cân bằng quan hệ giữa hai bên

-Anh nói Trung ương không nhất định phải hoàn toàn suy xét nhu cầu phát triển kinh tế để quy hoạch đường sắt cục bộ.

Thẩm Tử Liệt toàn thân chấn động, hơi hoảng sợ ngược mắt nhìn Lục Vi Dân một cái.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Giật Mình

Tuyến đường sắt Kinh Cửu ở phía đông từ Phổ Hưng đến Lê Dương, Cổ Khánh, Hoài Sơn. Trong sáu huyện phía bắc của địa khu Lê Dương sẽ đi qua ba huyện. Trong bảy huyện phía nam sẽ đi qua Hoài Sơn. Còn phía tây thì sẽ đi qua Ứng Lăng, Đại Viên, Phong Châu, Nam Đàm. Ngoại trừ Ứng Lăng thuộc sáu huyện phía bắc thì Đại Viên, Phong Châu, Nam Đàm đều thuộc bảy huyện kinh tế lạc hậu phía nam.

Nhưng tất cả mọi người đều không quá xem trọng tuyến đường phía tây. Dù sao thì Đại Viên, Phong Châu và Nam Đàm kinh tế còn quá lạc hậu so với ba huyện Phổ Hưng, Lê Dương và Cổ Khánh. Trong đó Phổ Hưng có tài nguyên than đá phong phú, còn Lê Dương lại có Ủy ban nhân dân địa khu, Cổ Khánh thì có tài nguyên đá vôi và lân quặng. Cả ba huyện này đều có những cơ sở công nghiệp nhất định như: Phổ Hưng thì có nhà máy nhiệt điện. Lê Dương thì có nhà máy dệt. Còn Cổ Khánh thì có nhà máy sản xuất vật liệu xây dựng. Tất cả đều phát triển rất khá.

- Cải cách mở cửa hơn mười năm nay, kinh tế vùng duyên hải địa khu phát triển rất nhanh. Nhưng những địa khu đất liền ở Trung Quốc có rất nhiều địa phương vẫn còn nghèo khó. Tình hình giao thông và điện ở một số địa phương vẫn còn rất kém, trong khi đó chính sách giúp đỡ người nghèo của trung ương cũng vẫn còn eo hẹp. Trong đó không ít những chuyên gia học giả đã đề xuất rằng, không chỉ là giúp đỡ một ít tài chính hoặc là chính sách gì cho các địa khu nghèo, mà phải suy xét làm sao để các địa khu này phát triển lên. Mà muốn cho các địa khu này phát triển, một trong những nhân tố mấu chốt chính là cải thiện điều kiện xây dựng phương tiện cơ sở. Xây dựng

đường sắt không thể nghi ngờ chính là một trong những mấu chốt trung tâm. Tôi đã xem qua những chính sách của trung ương về việc giúp đỡ các địa phương nghèo, và một số những đề nghị của các học giả chuyên gia về phương diện này thì cảm thấy trung ương đã có ý thức tiến hành điều chỉnh.

Lục Vi Dân nhớ lại, tuyến đường sắt Kinh Cửu được xây dựng vào giữa năm 93. Nói cách khác, chỉ còn hai năm nữa là việc xây dựng tuyến đường sắt Kinh Cửu sẽ được tiến hành. Và trong hai năm này, trên cơ bản sẽ đem đường lối xác định xuống dưới. Nam Đàm nếu muốn tranh thủ có tuyến đường sắt đi qua thì nhất định phải phát triển.

- Cậu đã thu thập được tư liệu về phương diện này ư?

Thẩm Tử Liệt càng lúc càng khiếp sợ. Kiến thức của Lục Vi Dân đã khiến cho y phải giật mình kinh hãi. Một người vừa mới tốt nghiệp đại học lại có kiến thức sâu sắc về phương diện này thật là vượt qua sức tưởng tượng của y. Nay nghe Lục Vi Dân nói rằng hắn đã chủ động thu thập tư liệu điều chỉnh của cơ quan trung ương trong chính sách giúp đỡ địa phương nghèo thì khiến cho Thẩm Tử Liệt càng khắc sâu thêm một tầng nhận thức đối với Lục Vi Dân.

- Đúng vậy, Phó bí thư Thẩm, tôi đến văn phòng Huyện ủy thì nghe được tuyến đường sắt Kinh Cửu đang có sự tranh luận giữa Đông và Tây. Tôi liền cân nhắc, Nam Đàm chúng ta nếu muốn tranh thủ được tuyến đường sắt đi ngang qua thì phải làm thế nào để cải thiện tình hình hiện nay. Tôi nghĩ rằng có lẽ ngài sẽ cần nên tôi dành chút thời gian tìm kiếm tư liệu này.

Lục Vi Dân nói một cách rất bình thản. Việc xây dựng tuyến đường sắt Kinh Cửu là một chuyện trọng đại của địa khu Lê Dương những năm sau này. Tuyến đường sắt được xây dựng xong thì cũng mang đến kỳ ngộ thật lớn cho sự phát triển của địa khu Lê Dương. Trong kiếp trước của hắn, được lợi nhiều nhất là địa khu Lê Dương. Sau đó bảy huyện phía nam được thành lập thành

địa khu Phong Châu. Chính vì địa khu Lê Dương phát triển, khiến cho tất cả những đầu tư nguyên bản muốn đến Phong Châu đều chuyển hướng về Lê Dương, khiến cho Phong Châu và Lê Dương chênh lệch ngày càng lớn.

Cho nên, khi hắn vừa được chuyển đến văn phòng Huyện ủy làm việc, nếu muốn đạt được sự tín nhiệm và tôn trọng của lãnh đạo thì tầm nhìn của hắn phải rất cao.

- Được rồi, ngày mai hãy đem tư liệu mà cậu nói đến cho tôi xem. Chuyện này còn phải cần Bí thư An và Chủ tịch huyện Vương quyết định. Nhưng tôi nghĩ rằng mỗi một cán bộ và dân chúng Nam Đàm thì thái độ đều là nhất trí.

Thẩm Tử Liệt kinh ngạc mà cũng rất vừa lòng, ánh mắt nhìn Lục Vi Dân cũng thân mật và thưởng thức hơn.

- Tiểu Lục, suy nghĩ của cậu rất chu đáo, và chặt chẽ. Suy xét vấn đề rất sâu xa, chu đáo. Chuyện này rất tốt. Mấy ngày đến, tôi dự định đến một số xã, thị trấn của huyện, cậu cũng nên chuẩn bị một chút. Sau khi chúng ta khảo sát xong, tôi sẽ giao cho cậu một đề thi. Đối với một huyện nông nghiệp lớn như Nam Đàm chúng ta thì làm thế nào để phát triển kinh tế? Chiến lược sắp đến là gì? Cậu không cần cảm thấy gánh nặng, cứ dựa theo suy nghĩ của mình để viết ra là được rồi. Không thực tế hay lỗi thời cũng không sao. Chúng ta hiện tại chính là thiếu ý chí và quan điểm rộng lớn. Có lẽ kiến thức mà cậu học được ở Lĩnh Nam và thực tiễn trải qua sẽ giúp cho cậu rất nhiều. Tôi cảm thấy suy nghĩ của cậu rất rộng lớn, có thể sẽ mang đến cho sự phát triển kinh tế của Nam Đàm chúng ta những suy nghĩ mới mẻ.

Lời nói của Thẩm Tử Liệt khiến Lục Vi Dân có chút giật mình. Một đề thi sao?

Chuyện này nghe qua có chút không tưởng tượng được. Bản thân mình chỉ là một thư ký nhỏ, đối phương không ngờ lại trịnh trọng đưa ra một đề thi

cho mình. Lục Vi Dân cũng đánh giá được chính mình trong khoảng thời gian này đại khái đã khiến cho đối phương thật sự vừa lòng, nên mới có một đề thi khác thường như vậy.

Đường lối phát triển cho một huyện thuần nông thoát nhìn thì quả thật là không tầm thường. Có lẽ Thẩm Tử Liệt trong lòng đã có tính toán. Nếu không có sự kiện cây kiwi thì có lẽ y đã thực hiện được suy nghĩ của mình rồi. Chỉ tiếc là sự kiện cây kiwi đó đã hủy đi không ít tiền đồ chính trị của nhiều người.

Nhưng hiện tại mình đã xuất hiện, hết thảy nguy cơ có lẽ sẽ được chuyển biến.

Trong chiếc xe jeep, Lục Vi Dân có một cảm xúc không nói nên lời.

Vẫn là tòa nhà cũ nát, cánh cổng màu đỏ đã tróc sơn loang lổ. Một chiếc xe máy màu đen thập niên 70 là của Phòng tài chính xã, còn một chiếc màu đỏ thập niên 80 là của trạm thủy lợi.

Tấm bảng đề Ủy ban nhân dân xã Đông Pha treo tại cổng chính. Chữ màu đen trên một tấm bảng trắng, nhìn qua mang lại cho người ta một cảm giác uest oải.

Hai bóng người bước đến chào đón, là Bí thư Đảng ủy xã Trương Hoài An và Chủ tịch xã Ngư Thăng Trung. Trong ba năm, chính mình không ít lần bị Ngư Thăng Trung bắt dọn dẹp. Mà mâu thuẫn của Ngư Thăng Trung và Trương Hoài An đã khiến hẳn trở thành nơi trút giận và chịu tội thay cho bọn họ.

Hai mươi một năm trước, hẳn là bắt đầu công tác từ nơi này trong thời gian ba năm. Ba năm này có thể nói là thời gian khó khăn nhất. Tình yêu thất bại, sự nghiệp chẳng có gì, cuộc sống buồn tẻ, tâm tình buồn khổ. Có mấy lần

Lục Vi Dân muốn từ chức, thậm chí là đã liên hệ với Hoàng Thiệu Thành ở Lĩnh Nam nhưng rốt cuộc lại không dám bỏ đi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cây Kiwi

Xã Đông Pha là một xã nằm ở phía đông khu Đông Cố với dân số hơn hai mươi lăm ngàn người. Điều kiện giao thông rất kém, chỉ có một con đường duy nhất đến chính quyền xã Đông Pha mà thôi, sau đó thì không còn nữa. Mỗi ngày chỉ có hai tuyến xe bus qua lại, nên các cán bộ nhà ở thị trấn chỉ có thể trông chờ vào loại phương tiện duy nhất để nối kết với thế giới bên ngoài.

Xã Đông Pha đã lợi dụng địa thế rừng núi hoang vu để gieo trồng cây kiwi hơn bốn trăm mẫu. Và sự kiện cây kiwi sau này mà gần trăm hộ ở xã Đông Pha đã trở thành lực lượng khiêu oan chính.

Thẩm Tử Liệt đã cùng với Bí thư Khu ủy khu Đông Cố Lương Hoa đã xuống điều tra nghiên cứu về tình hình sản xuất nông nghiệp của xã Đông Pha và hai xã Nhị Đạo và Hoắc Sơn. Việc sản xuất cây nông nghiệp rất khả quan nhưng giá cả quá thấp khiến cho các cán bộ xã cảm thấy chán nản. Người dân không có tiền thì làm sao mà đóng các khoản thuế nông nghiệp.

- Lão Lương, lúc này giá cả quá thấp, ở quận, xã, thị trấn hẳn là phải lo điều chỉnh kết cấu sản xuất, dẫn đường nông hộ phát triển ngành chăn nuôi và nghề phụ. Bên Đông Cố các loại cây ngô, khoai lang, khoai tây sản lượng thu vào không nhỏ, hẳn là phải tích cực hướng dẫn quần chúng nuôi thêm heo hơi và các loại gia cầm, lợi dụng nguồn nước để nuôi cá. Chỉ có như vậy thì mới gia tăng được nguồn thu cho người nông dân.

Thẩm Tử Liệt ngồi trong căn phòng họp hơi cũ nát của chính quyền xã. Hai chiếc quạt trần chạy vù vù, bật đến số cao nhất, cộng thêm cửa sổ bốn

phía cũng được mở ra nhưng thời tiết vẫn nóng bức kinh người.

- Ngoài ra, sự phát triển kinh tế của quốc gia trong năm nay đã trải qua một sự điều chỉnh, khả năng là lực lượng lao động thừa của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng nhất định. Nhưng tôi phán đoán sang năm nền kinh tế sẽ có sự chuyển biến tốt đẹp, phải tích cực thúc đẩy lực lượng thừa làm việc ngoài vụ công, kiếm thêm thu nhập.

- Phó bí thư Thẩm, tình hình khu Đông Cối của chúng tôi ngài cũng đã biết. Tình trạng của các xí nghiệp xã, thị trấn không được tốt lắm. Hơn nữa, lại không có tài nguyên. Cho nên dẫn đến tài chính eo hẹp. Ngoài ra, người dân bản địa lại bảo thủ, không muốn ra ngoài. Do đó nếu muốn thúc đẩy quan niệm của người dân thay đổi thì không phải là chuyện một sớm một chiều.

Lương Hoa là Bí thư Khu ủy của Đông Cối đã được hơn bốn năm. Đối với tình huống của các xã, thị trấn của khu Đông Cối thì nắm rõ như lòng bàn tay.

- Chính quyền Đảng ủy các xã, thị trấn đều có ý thức điều chỉnh suy nghĩ, giống như Đông Pha, Nhị Đạo và Hoắc Sơn ba xã đều gieo trồng từ bốn trăm đến năm trăm mẫu cây kiwi. Nghe nói loại cây hoa quả này ở nước ngoài và thành phố lớn rất ưa chuộng. Giá cả cũng tương đối cao. Nếu năm nay cây kiwi thu được kết quả tốt, chúng ta hy vọng mượn cơ hội này để đưa đến khu của chúng ta nhiều loại kinh doanh phát triển, tiến thêm một bước tăng thu nhập cho người dân.

-Ồ, lão Lương, diện tích gieo trồng cây kiwi của mọi người có bao nhiêu? Phỏng chừng sản lượng năm nay như thế nào?

Thẩm Tử Liệt trong lòng hơi chấn động. Lục Vi Dân đã từng nhắc nhở mình phải hướng dẫn cho các nơi gieo trồng hoa quả và rau quả tuân theo quy luật của thị trường. Nếu không chắc chắn thì không làm. Không thì sẽ phải trả một bài học thật đắt.

Loại cây kiwi này cũng là một loại cây mới. Mọi người cũng chưa hiểu biết hết về nó, có thể bán được giá cao hay không thì cũng cần phải đặt một dấu hỏi thật to.

- Phó bí thư Thẩm, loại cây kiwi này ở chúng tôi gọi là cây khế. Mọc hoang dại cũng có nhưng hương vị thì không được ngon lắm. Địa khu mạnh mẽ mở rộng, ở huyện không phải là chọn Đông Cối và Bạch Tháp hai khu làm thí điểm sao? Cục Nông nghiệp địa khu cung cấp kỹ thuật. Còn bên Đông Cối chúng ta cùng với Đông Pha cung cấp bốn trăm mẫu đất, hai xã Nhị Đạo và Hoắc Sơn cung cấp hơn hai trăm mẫu. Khu Bạch Tháp thì có đại khái bảy trăm mẫu, đều cho kết quả trong năm nay.

Lương Hoa xuất thân từ Phó chủ tịch hợp tác xã Nông nghiệp, từng bước lên làm Phó chủ tịch xã Nhị Đạo, rồi đến Đông Cối làm Chủ tịch thị trấn, Bí thư, cuối cùng đảm nhận chức Bí thư Khu ủy Đông Cối. Ở cơ sở hai mươi mấy năm, đối với tình huống nông nghiệp ở các xã, thị trấn xem như là nằm trong lòng bàn tay. Thẩm Tử Liệt hỏi những vấn đề này, tuy rằng đã vượt qua chủ đề nghiên cứu điều tra của Thẩm Tử Liệt ngày hôm nay, nhưng ông ta vẫn trả lời một cách lưu loát.

- Về phần sản lượng thì chúng ta cũng không có được con số chính xác. Theo người của cục Nông nghiệp địa khu thì dựa theo mật độ gieo trồng và cấu tạo thổ nhưỡng, tính chất của đất đai, thì sản lượng trung bình cho lần đầu tiên sẽ từ mười đến bốn trăm kg. Sau vài năm, khi tiến vào quá trình ổn định, thì sản lượng có thể từ năm trăm đến tám trăm kg. Tuy nhiên, tôi có một tính toán, một mẫu cho hai trăm kg sản lượng. Đông Cối chúng ta có đến hơn bốn trăm mẫu, phỏng chừng con số sẽ dao động ở con số hai trăm ngàn kg. Toàn bộ huyện Nam Đàm có thể đạt đến ba trăm năm mươi ngàn.

- Đông Cối có thể đạt được hai trăm ngàn kg? Toàn bộ huyện sẽ là ba trăm năm mươi ngàn kg?

Thẩm Tử Liệt giật mình kinh hãi. Nói thật thì cây kiwi y cũng đã nghe qua, mặc dù cũng không gặp nhiều lắm ở tỉnh Xương Châu. Hiện tại dân chúng tiêu thụ không biết chính xác bao nhiêu? Nếu có đến ba trăm năm mươi ngàn kg sản lượng thì ai sẽ tiêu thụ hết?

- Lão Lương, việc tiêu thụ cây kiwi mọi người có tiến hành điều tra nghiên cứu hay không?

Thẩm Tử Liệt trong lòng có chút lo lắng, nhưng y không biểu hiện ra ngoài.

- Thứ này mọi người có thích ăn hay không?

- Phó bí thư Thẩm, chúng tôi cũng vẫn chưa điều tra nghiên cứu. Dù sao thì đây cũng là loại quả mới, ai biết vị nó ra sao? Quả khế đại thì tôi đã có thử qua, hương vị không ngon lắm. Nghe nói là loại cây kiwi này Cục nông nghiệp địa khu và sở Khoa học Nông nghiệp tỉnh đã cùng nghiên cứu ra, hương vị rất ngon. Nhưng hiện tại thì mọi người vẫn còn chưa rõ ràng lắm. Còn về phần tiêu thụ thì Cục nông nghiệp địa khu và ở huyện đều nói rằng ở nước ngoài và các thành phố lớn tiêu thụ rất mạnh. Người dân rất có hứng thú với loại trái cây này. Vitamin rất cao, dinh dưỡng phong phú.

Lương Hoa nói một hơi.

- Tôi nghĩ là các chuyên gia ở trên sẽ không lừa gạt người nông dân.

- Chắc là sẽ được hoan nghênh chứ? Chuyên gia chỉ có nói rằng vitamin và nguồn dinh dưỡng phong phú thì chẳng lẽ cũng cam đoan nguồn tiêu thụ mạnh sao? Mọi người đến thị trường, giá cả cũng đều không biết.

Thẩm Tử Liệt cau mày. Không hề trải qua bất luận một điều tra nghiên cứu thị trường nào, mà đã đưa ra đánh giá chủ quan. Người của Cục Nông nghiệp địa khu và phòng Nông nghiệp huyện làm sao mà biết được thị trường

sẽ tiếp nhận loại quả này như thế nào. Giống như Lục Vi Dân đã từng đề cập qua, nếu không trải qua kiểm nghiệm thực tiễn, cứ bước vào con đường mù quáng, nguy hiểm thì sẽ dẫn đến kết quả không tốt.

Thâm Tử Liệt theo bản năng mà liếc mắt nhìn Lục Vi Dân đang ngồi im ghi chép, cố gắng định thần lại.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Biến Ngụy Cơ Thành Cơ Hội

Lãnh đạo quận Đông Cối và xã Đông Pha hiển nhiên đều không đem chuyện này coi như một chuyện đáng ngại, xem ra cũng chỉ cảm thấy thứ này chỉ cần kết trái liền ngắt lấy, khẳng định sẽ có người muốn, Thẩm Tử Liệt lại biết thứ này không phải lương thực, cho dù là lúc ấy địa khu và ở huyện khuyến khích mọi nhà gieo trồng, thậm chí xuống kế hoạch, nhưng không có nghĩa vụ đến thu mua thứ này.

- Lão Lương, chúng ta có thể phải coi trọng chuyện này, còn hơn một tháng nữa cây số sẽ ra quả đưa ra thị trường, ở quận và ở xã phải nghiêm túc thống kê phân tích sản lượng, vấn đề nguồn tiêu thụ cây số cũng cần coi trọng cao độ, đừng để nông dân dựa theo quy hoạch ở huyện ở xã lại nảy nòi ra không người hỏi thăm, giải quyết, điều đó sẽ trở thành vấn đề lớn.

Thẩm Tử Liệt lo nghĩ:

- Chuyện này sau khi tôi trở về sẽ gặp Bí thư An và Chủ tịch huyện Vương tiến hành báo cáo, tôi đề nghị các anh là lãnh đạo chủ chốt của quận Đông Cối và các xã, thị trấn cũng phải nghiên cứu chuyên đề này, tốt nhất hình thành một văn bản, mau chóng báo với Huyện ủy huyện phủ, mời Huyện ủy huyện phủ chú trọng và ủng hộ.

Lương Hoa chần chừ một chút, hai lãnh đạo chủ chốt xã Đông Pha sau khi trao đổi ánh mắt một chút mới nói:

- Bí thư Thẩm, không nghiêm trọng như vậy chứ? Chúng tôi nghe dân chúng nói thứ này trong thành Đông Tây bên đó rất hiếm lạ, khẳng định sẽ

được hoan nghênh.

- Lão Lương, tôi không phải đang nói chuyện giạt gân, kiwi là cái loại cây mới, anh và tôi cũng không biết loại quả này có ăn được không, có thị trường hay không, chưa trải qua điều tra thị trường, ai có thể nói rõ ràng được? Nhưng tôi thấy rất rõ ràng vài điểm sau, vật này không bảo quản được lâu, bình thường mà nói chỉ bảo quản được từ mười ngày đến hai mươi ngày, Đông Cố các anh sẽ sản xuất hai trăm ngàn kg, chỉ dùng ô tô tải trọng năm tấn thì phải dùng bốn mươi xe, tôi hỏi anh, bốn mươi xe kiwi của anh tính kéo làm sao, đi tiêu thụ ở nơi nào, Nam Đàm, Khúc Dương, hay là Xương Châu, bán ở nơi nào, ai tới bán?

Thẩm Tử Liệt thanh sắc có chút mãnh liệt, giọng điệu cũng không có khách khí như thường ngày.

- Bán không xong mục nát hết thì làm sao? Nông dân cực cực khổ khổ gặp hạn ba năm, nếu như để mục nát hết, sẽ trả lời thế nào? Có thể không tìm tới trên xã và ở huyện? Các anh nói sẽ được hoan nghênh, nhưng căn cứ vào đâu? Căn cứ ở nơi nào? Một khi bán không được tạo thành tổn thất, việc thu thuế nông nghiệp và quỹ ngân sách có thể đã bị ảnh hưởng hay không?

Bị Thẩm Tử Liệt hỏi đến cứng họng, Lương Hoa mặc dù có vẻ không cho là đúng, nhưng vẫn cúi đầu cung kính nói:

- Bí thư Thẩm anh nói đúng, tôi lập tức đi thu xếp người đến thống kê phân tích, mau chóng trình ra văn bản báo lên Huyện ủy huyện phủ.

Xe jeep gian nan chạy nhanh trên đường từ Đông Cố đến thị trấn, một đoạn này tuy rằng vẫn là đường tỉnh, nhưng tình trạng đường lại tương đối kém, nhựa đường lộ ra gồ ghề, rất nhiều nơi chỉ được miễn cưỡng dùng bùn vàng và đá vụn trải lên, có nơi rõ ràng để trần trụi, trái một hố phải một hố, khiến lái xe suốt dọc đường đi hùng hù hù hù, nói kháy những người bảo

dưỡng cầu đường ở cục Giao thông đều là bất tài.

Thẩm Tử Liệt lại biết điều này quả thật không liên quan tới người bảo dưỡng đường sá, mà là do huyện không có tiền.

Hàng năm, tài chính dự toán cấp giao thông chỉ có một chút kinh phí bảo dưỡng cầu đường, ngoại trừ phải bảo đảm lộ trình từ Nam Đàm đến Phong Châu thông suốt, đường từ Nam Đàm đến Xương Châu cũng cần cân nhắc, chỉ có điều hiện cả hai con đường này đều cần kinh phí để bảo dưỡng khiến cho cục Giao thông huyện đành giật gấu vá vai.

Làm Phó chủ tịch thường trực huyện, phân công quản lý tài chính, tài chính túng quẫn khiến Thẩm Tử Liệt hơn nửa năm đến đây nhậm chức cũng là đau đầu đến suýt nứt cả ra, gần như một nửa tinh lực đều được đặt ở đây, làm thế nào để kiếm được tài chính bảo đảm vận chuyển ở huyện được bình thường, tiền lương phúc lợi cán bộ công nhân viên chức, kinh phí bảo đảm chiến tuyến giáo dục, chi tiêu hằng ngày cơ bản nhất ở huyện, đều không thể thiếu, mỗi ngày nhìn thấy người đến nhìn phòng làm việc của mình ký tên báo sổ sách, Thẩm Tử Liệt liền cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi. Đây là nỗi bi ai khi làm Chủ tịch huyện của một huyện nghèo.

Trở lại huyện, Thẩm Tử Liệt liền mời Phó chánh văn phòng Huyện ủy kiêm chủ nhiệm văn phòng nông nghiệp huyện Chu Du Minh và Trưởng phòng Nông nghiệp huyện Vương Quốc Phát tới, muốn tỉ mỉ tìm hiểu tình hình gieo trồng kiwi ở huyện.

Thẩm Tử Liệt không ngờ được, Chu Du Minh đối với việc gieo trồng kiwi ở huyện hoàn toàn không biết gì cả, hai năm trước Chu Du Minh còn chưa có kiêm nhiệm chủ nhiệm văn phòng nông nghiệp, nên đối với việc thi hành gieo trồng cây sô ở huyện lúc ấy căn bản là không nắm rõ cho lắm, mà văn phòng nông nghiệp cũng không hỏi đến công tác cụ thể của nông nghiệp, chỉ đề cập một vài chính sách trên phương diện nông nghiệp nông thôn, Vương

Quốc Phát thật ra có hiểu biết hơn một ít, nhưng hiển nhiên cũng không coi việc này là quan trọng, thậm chí còn không rõ ràng lắm việc kiwi sẽ kết quả năm nay, vẫn là đành chờ sau khi mời một vị Phó cục trưởng phân công quản lý tới giới thiệu đại khái.

Sau khi mọi người rời khỏi, Thẩm Tử Liệt bắt đầu thong thả đi vài vòng trong phòng, trong lòng tích tụ một trận bực mình.

Quả nhiên, căn bản không ai để ý đến sự việc này, thậm chí đến những người bên văn phòng nông nghiệp và cục Nông nghiệp cũng chỉ tốt ở bề ngoài, mặc dù chính mình luôn nhắc nhở, bọn họ đều mang bộ dạng nửa tin nửa ngờ.

Từ xã, thị trấn đến huyện, mọi người đều cảm thấy công tác mở rộng khu đất ba năm trước đây đã hoàn thành, hạt giống cũng là cấp phát miễn phí, nông dân cầm đi gieo trồng, cũng coi như là êm chuyện, về phần nói vun trồng rồi định làm sao bán, có thể bán đi hay không, nông dân có thể có nhiều tiền lời hay không, không phải là chuyện liên quan tới bọn họ.

Ba trăm ngàn kg cây số, có thể tưởng tượng được, nếu giai đoạn trước không có một chuẩn bị chu đáo chặt chẽ, chỉ sợ một phần ba cũng không thể bán được.

Ít nhất ở Nam Đàm ở Lê Dương, vốn không có bao nhiêu người tiếp nhận, thị trường còn chưa có sự chuẩn bị kỹ càng, lập tức dưng mành xuất ra ba trăm ngàn kg kiwi đưa ra thị trường, cái này còn chưa tính tới sản lượng của mấy huyện khác, người nào có thể lập tức tiêu hóa nhiều như vậy?

Hơn nữa cây số không được tính là lương thực, nếu bảo quản được trên một năm rưỡi sẽ không phải là vấn đề lớn, nhưng nửa tháng đã hư thối biến chất, biến thành một đồng rác rưởi, như vậy nông dân sẽ phải gánh vác tổn thất rất lớn, nói không chừng sẽ thành chuyện đại sự. Thuế nông nghiệp và

thống đề khoản tối thiểu của mấy trăm hộ nông dân muốn thu hồi sẽ đánh một dấu chấm hỏi thật to, nông hộ liên lụy sợ là đến trên ngàn hộ.

- Tiểu Lục, xem ra lo lắng của cậu là chính xác, tôi cũng có chút sơ suất, cán bộ chúng ta ở huyện ở xã này căn bản là không ai đem chuyện này để ở trong lòng, cũng may chúng ta phát hiện được sớm, nếu không chắc sẽ thật sự có chuyện lớn rồi.

Thẩm Tử Liệt nhìn thoáng qua người đang giúp mình sửa sang lại bàn làm việc, Lục Vi Dân, cảm thán nói.

- Bí thư Thẩm, thật ra đây cũng là một vấn đề tập quán, cách đây ba năm, cán bộ chúng ta ở huyện ở xã đều quen chuyển giao công việc đi xuống liền “làm một mẻ, khoẻ suốt đời”, cảm thấy bên trên bàn giao công tác thì tôi đem cái công tác này đẩy xuống, hiện tại đã đẩy xuống, về phần kết quả về sau như thế nào, chuyện này không liên quan tôi, bán hay không bán được, có thể bán với giá cao hay không, đâu có liên quan tới gì tới tôi chứ? –

Lục Vi Dân một bên sửa sang lại văn kiện một bên nói,

- Tôi nghĩ Hoài Sơn và Phụ Đầu hai huyện này hẳn là cũng giống huyện chúng ta, đều không có ý thức được điểm này.

- Ủ, tôi cũng đoán như vậy, tôi tính lập tức thương lượng một chút với Bí thư An và Chủ tịch huyện Vương, sau đó sẽ báo cáo với địa khu, việc này không cho phép xảy ra chuyện, chỉ còn hơn một tháng, mấy trăm ngàn kg cây sô, liên quan tới mấy trăm nông hộ, không tính hạt giống, phân bón và nhân công cũng không phải là ít, chúng ta cũng phải có ý thức trách nhiệm.

Thẩm Tử Liệt trầm ngâm một chút,

- Tôi lo lắng chính là cho dù báo cáo tình hình ở huyện với địa khu, cũng chưa chắc có thể khiến cho địa khu coi trọng, trừ phi...

- Bí thư Thẩm, điều anh lo lắng cũng đáng để suy xét, hơn nữa tôi cảm thấy cho dù là địa khu ý thức được vấn đề này, cũng chưa chắc có năng lực trong khoảng thời gian ngắn như vậy có thể giải quyết được vấn đề này. Chúng ta một mặt báo cáo với bên địa khu, mặt khác cũng phải tự mình suy nghĩ tìm biện pháp khắc phục.

Lục Vi Dân lớn mật đề nghị, nếu chính mình trợn lăn vào đây rồi, vậy trong những chuyện đã qua này, tự nhiên muốn đem nguy cơ biến thành cơ hội.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ra Tay

Thẩm Tử Liệt ánh mắt sáng lên, gật gật đầu:

- Tiểu Lục, cậu có cách gì hay?

- Biện pháp hay chắc chắn hiện tại chưa có. Nhưng cũng phải thử mới được. Cũng giống như ngài nói Lê Dương bên này không thể gửi gắm hy vọng được. Việc đào tạo thị trường cũng không thể một sớm một chiều là làm được. Nếu như có ý muốn thì phải đến những thành phố lớn như Xương Châu, Bắc Kinh Thượng Hải.

Lục Vi Dân vừa suy tư vừa nói:

- Hơn nữa việc này còn phải làm sớm không nên chậm trễ. Thời gian bảo tồn của cây kiwi này quá ngắn.

-Ừ, Tiểu Lục, tôi có một ý tưởng. Cậu cũng là người Xương Châu nên cũng quen thuộc tình hình của Xương Châu. Tôi nghĩ sau khi thương lượng với Bí thư An và Chủ tịch huyện Vương thì sẽ để Cục công thương và cục Nông nghiệp đến lo chuyện này. Cậu cũng phụ trách chú ý chuyện này nha. Chắc là tôi sẽ phải đến dẫn đầu. Cậu coi như là người liên lạc đi. Có vấn đề gì không?

Thẩm Tử Liệt giọng điệu trở nên khá chính thức, ánh mắt dừng trên mặt Lục Vi Dân.

-Bí thư Thẩm, bản thân tôi thì không vấn đề gì. Tôi chỉ lo Cục thương

nghiệp và Cục nông nghiệp bên kia sợ sẽ không có nhiều kinh nghiệm về những chuyện thế này. Nếu như có thể mời được một vị lãnh đạo đến từ Văn phòng Huyện ủy đến dẫn dắt thì chuyện này có thể xử lý tốt hơn một chút.

Lục Vi Dân nghĩ rất chu đáo. Cục công thương và Cục Nông nghiệp bên kia hẳn đều không quen. Nếu như thực sự phải sắp xếp mấy người đến làm chuyện này, thì bản thân hẳn liên hệ cũng rất ngại. Hơn nữa nếu như có Chu Du Minh - chủ nhiệm Cục nông nghiệp đến xử lý việc đến dẫn đầu, lý rất nhiều chuyện thông qua ông ta xử lý sẽ giản tiện rất nhiều.

Thẩm Tử Liệt hơi sừng sốt liền phản ứng lại, hiểu ý rồi lại gật gật đầu. Thư ký của mình suy nghĩ vấn đề rất cụ thể chu đáo, thậm chí còn vượt xa cả những thư ký đã làm việc mấy năm. Điều này quả thật không dễ có đối với một người mới tốt nghiệp ra trường:

-Ha hả, là tôi hơi thiếu suy nghĩ rồi. Được, tôi thấy để cho chủ nhiệm Du Minh đến dẫn đầu đi. Chuyện này vốn cũng là bên nông nghiệp. Ông ta là chủ nhiệm văn phòng nông nghiệp cũng là bụng làm dạ chịu.

Cũng không ngoài dự tính của Lục Vi Dân, Thẩm Tử Liệt sau khi báo cáo chuyện này với Bí thư huyện ủy An Đức Kiện và Chủ tịch huyện Vương thì không thu hút được sự coi trọng đặc biệt của hai vị lãnh đạo chủ yếu này. Nhưng họ cũng đồng ý lập tức báo cáo chuyện này lên Ủy ban nhân dân địa khu, nhờ Ủy ban nhân dân địa khu coi trọng và suy xét.

Khi xác định chuyện này, do Chu Du Minh đến để dẫn đầu xử lý, Lục Vi Dân liền dồn tất cả tâm tư tập trung vào vấn đề làm thế nào để xử lý việc tiêu thụ trái kiwi.

Đầu những năm chín mươi thì chỉ có những thành phố lớn như Bắc Kinh Thượng Hải mới có loại hoa quả như quả kiwi này. Giống như một tỉnh hội như Xương Châu thì quả kiwi thỉnh thoảng mới thấy. Hơn nữa những nơi này

đại đa số đều là lấy danh nghĩa nhập khẩu từ New Zealand về. Giá cả vô cùng đắt, từ tám tệ đến mười tệ một cân, hoàn toàn vượt xa khỏi những thứ hoa quả bình thường theo mùa như táo, đào, lê và chuối.

Cũng không phải là loại trái kiwi này không có đường tiêu thụ ở những thành phố này, mà là khởi nguồn trái kiwi tuy là từ Trung Quốc. Nhưng thực sự đã được cải tiến và thực hiện việc cấy trồng và tiêu thụ thì lại ở thị trường New Zealand. Chính là sự gieo trồng trái kiwi ở New Zealand đã đem lại sự phát triển mạnh mẽ. Hơn nữa thông qua năng lực tiêu thụ mạnh mẽ, thì nhanh chóng đi đến thị trường Âu Mỹ và Nhật Hàn. Lúc này mới khiến cho trái kiwi bắt đầu đi vào thị trường cao cấp trong nước.

Chỉ có điều mỗi cân trái kiwi khoảng mười tệ khiến cho thị trường tiêu thụ trái kiwi còn khó có thể mở rộng thông dụng được. Nhưng cũng có không ít nơi tiêu thụ biết đến loại quả được coi là vua của Vitamin C, không những hương vị thơm ngon mà hàm lượng dinh dưỡng còn phong phú hơn các loại quả khác.

-Vi Dân, cậu gọi điện đến thì nhất định chẳng có chuyện gì tốt rồi. Hay là chúng ta nói đến cảm nhận của chúng ta trong thời gian qua đi. Chứ cuối cùng chính là muốn mình thu thập thông tin cho cậu. Ha hả. Bán hoa quả, mình thật là phục cậu đấy. Đường đường là một sinh viên tài năng tốt nghiệp trường Lĩnh Nam mà bây giờ lại đến nước đi bán hoa quả sao?

Điện thoại vang lên tiếng phổ thông hơi mang sắc thái tiếng Quảng Đông thật là thân quen.

- Làm sao? Cậu nói trái kiwi này là đặc sản quê cậu sao? Hình như đây là loại quả lạ, ở đây đều nhập từ New Zealand mà. Chưa từng nghe nói trong nước có lịch sử trồng loại quả này đấy.

Hoàng Thiệu Thành tốt nghiệp xong được phân bổ đến ủy ban Kế hoạch

tỉnh Lĩnh Nam. Người này cũng là một người hay do dự. Anh ta luôn muốn quay về giúp đỡ việc trong nhà nhưng cha anh ta thì kiên quyết không đồng ý, cứ muốn anh ta đi làm ở cơ quan chính phủ. Hơn nữa còn nhọc lòng tìm cách để anh ta ở lại Tỉnh. Điều này cũng khiến cho anh ta có chút bất đắc dĩ.

-Thiệu Thành, cậu đừng ngắt lời mình thế chứ. Trái kiwi này vốn là sản phẩm của Trung Quốc chúng ta. Chẳng qua là mấy chục năm trước người New Zealand nhân giống gieo trồng, về sau cải tạo và thương phẩm hóa loại quả này. Sau đó thì được chăm chút trên thị trường quốc tế. Hiện tại lại bán về nước mình. Nói ra thì thật là mất mặt. Chúng ta vốn cũng có trái kiwi nhưng chất lượng, sản lượng đều không ổn, không thể không lấy giống tốt từ bên ngoài về. Khí hậu đất đai Nam Đàng của chúng ta đều rất thích hợp với việc trồng loại cây này. Năm nay sẽ có một lượng lớn trái kiwi chất lượng kết trái.

Lục Vi Dân ở trong điện thoại cũng không muốn nói nhiều lời vô nghĩa:

- Nhưng thị trường trong nước của chúng ta vẫn chưa chú ý đến. Món trái cây này dường như chỉ có những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Hàng Châu thì mới có thị trường. Mà loại quả này lại không giữ được lâu. Thế nên mình mới nhờ cậu giúp xem tình hình thế nào.

-Vi Dân, nắm bắt thông tin thì không có gì. Nhưng cậu cũng phải tính toán. Khoảng cách từ bên này sang bên Xương Giang của cậu cũng không phải là gần đâu. Thời gian và chi phí vận chuyển thì cậu cần suy xét một chút. Hơn nữa con đường tiêu thụ này không có khả năng khiến cho cơ quan chính phủ chúng ta dốc hết sức nhận thầu đâu.

Âm thanh trong điện thoại lúc lớn lúc nhỏ, lại có sự biến điệu, nhưng cũng may là vẫn nghe rõ.

- Thiệu Thành, cái này thì mình biết. Ở Bắc Kinh thì mình cũng đã nhờ

Tào Lãng giúp mình tìm hiểu tình hình. Bên phía Nam thì chỉ có thể nhờ cậu được thôi. Nhưng điện thoại của cậu mình cũng gọi mấy cuộc mới hỏi được. Cũng may đây là điện thoại công chứ không thì mình xót chết mất.

Lục Vi Dân vui tươi hơn hờ nói tiếp:

- Thiệu Thành, chuyện này với mình khá là quan trọng. Cũng coi như nhiệm vụ quan trọng đầu tiên mà lãnh đạo giao phó. Nếu như làm không xong thì không biết ăn nói thế nào với lãnh đạo. Cậu giúp mình một phen nhé.

- Được rồi. Chúng ta là anh em tốt mà, sao phải nói thế. Cứ yên tâm. Nhưng có điều, tìm hiểu thông tin giá cả và đường tiêu thụ thì đơn giản. Nhưng nếu cậu muốn bán trái kiwi từ Nam Đàm sang Quảng Châu thì chỉ sợ không đơn giản thế đâu. Cái này đâu phải dễ dàng như bán khoảng gần một nghìn cân chứ, mà là mấy trăm nghìn cân cơ mà. Như thế thì cần phải chuyên nghiệp mới làm được.

Âm thanh đầu dây bên kia của Thiệu Thành nói rất thực.

- Mình có thể giúp cậu tìm mấy con đường nhưng cậu đừng hy vọng quá nhiều vào mình. Cậu còn phải tìm nhiều con đường khác nữa. Tào Lang bên kia, anh ta là ở cửa ngõ Bắc Kinh, mình nghĩ anh ta có thể giúp được cậu.

- Mình hiện tại đang tìm hết mọi cách rồi. Mình cũng đang liên lạc với bên Lạc Khang rồi, xem có thể giúp mình liên hệ nguồn tiêu thụ bên Hàng Châu được không. Nhưng anh ta ở Ôn Châu, vừa mới đi làm nên khá bận. Chứ không rảnh rỗi giống như cậu.

Lục Vi Dân nhìn thời gian, thời gian cuộc gọi dường dài đã không ngắn. Chắc chắn là phí điện thoại dường dài tháng này của Văn phòng Huyện ủy sẽ không ít đâu.

- Được, Vi Dân, cậu đừng nghĩ mình cả một ngày chỉ chén trà tờ báo đơn giản như thế chứ. Mình cũng mới đến nên rất nhiều việc, cũng kiểu như chó vậy, ai gọi thì đến, chuyện gì cũng dính vào người. Những ngày như thế này chưa biết đến lúc nào mới hết đây. Cũng là vì cha mình muốn mình cứ phải ở đây, nếu không thì mình đã sớm đi tìm con đường sống tự do của riêng mình rồi.

Trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài:

- Mà thôi, Vi Dân, lúc nào cậu đến thăm mình đi. Dù sao thì cuộc sống của cậu cũng thú vị. Ít nhất thì cậu có thể vì mục tiêu của mình mà phấn đấu. Chứ còn mình thì, vẫn phải tra tấn mình bằng cuộc sống mà mình không thích như thế này đây.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hồi Sinh

Lục Vi Dân nhìn đồng hồ, thấy đã chiều rồi. Thừa lúc Thẩm Tử Liệt đang họp, hăn nhanh chóng đến hai xã bên khu Bạch Tháp.

Tình hình số liệu và tình huống bên khu Bạch Tháp mà hăn biết cũng không được rõ cho lắm, cần phải đi thực nghiệm lại. Nguyên bản chỉ có bảy trăm mẫu, hiện tại không ngờ lại lên đến gần ngàn mẫu. Diện tích đất nhiều như vậy, cũng nên mở rộng quy mô gieo trồng một chút. Nhưng phòng Nông nghiệp huyện lại không nắm bắt được tình huống này mà tăng lên gần hai trăm mẫu nữa. Điều này cần phải xác minh lại một chút.

Tuy Thẩm Tử Liệt đã nói cho Lục Vi Dân biết nếu cần có thể bảo Chu Du Minh lái xe jeep đi. Nhưng Lục Vi Dân vẫn ngồi xe bus đến Bạch Tháp.

Ở huyện có hai chiếc Volga cộng thêm một chiếc Thượng Hải, một chiếc xe jeep nhưng vẫn không đủ cho các lãnh đạo. Hăn chỉ là một thư ký nhỏ nhoi, cho dù là có chuyện trọng đại thì cũng phải dựa vào sức mình. Muốn dựa vào danh tiếng của Thẩm Tử Liệt để dùng xe thì quá là ngây thơ rồi.

- Tiểu Lục, vừa rồi lão Trương phòng bảo vệ đến nói có người tìm.

Chu tử phòng bên cạnh bước đến, trịnh trọng nói:

- Lão ấy nói đó là một cô gái. Tiểu Lục, nếu cậu muốn tìm đối tượng thì để Chu tử giới thiệu cho. Với điều kiện của cậu thì có thể tùy tiện chọn. Nhưng ngàn vạn lần đừng tìm ở xã. Nếu không thì phải liên lụy cả đời.

- Chu tỹ, chuyện gì vậy?

Lục Vi Dân có chút không hiểu.

- Hừ, khi tôi vào đến cửa thì thấy trong phòng của lão Trương một cô gái, bộ dạng không tồi, rất trong sáng. Tuy nhiên khẳng định là cô ta ở xã đến. Nhưng cậu chỉ mới đến đây có vài ngày, làm sao mà quen biết được con gái ở xã chứ? Đối tượng là chuyện của cả đời người, cậu nên thận trọng.

Chu tỹ là người của phòng Hồ sơ nên công việc khá nhàn nhã, cái đan len trên tay chưa từng ngừng qua, không biết là có bao nhiêu chiếc áo đã được đan rồi.

- Không thể nào?

Lục Vi Dân có chút bồn chồn. Một cô gái ở xã? Hẳn chưa từng gặp qua một cô gái ở xã. Chẳng lẽ là bạn học của mình? Nhưng trong trí nhớ của hắn thì hắn chưa từng liên lạc với ai cả.

- Để tôi đi xem!

Đến cửa phòng bảo vệ, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy cô gái đang ngồi trên chiếc ghế gỗ có chút quen thuộc nhưng trong nhất thời không nhớ nổi ra là ai. Đối phương khi nhìn thấy Lục Vi Dân thì trên mặt hiện lên vẻ vui sướng:

- Cán bộ Lục!

- A, là cô, Thạch Mai?

Lục Vi Dân cũng có chút bất ngờ. Với vẻ mặt và thái độ này, căn bản là nhìn không ra cô gái mà nửa tháng trước hắn đã cứu khi cô ấy muốn tìm đến cái chết. Hai con mắt linh hoạt, sống mũi cao, mái tóc được cột gọn thành đuôi ngựa, quần áo sạch sẽ. Tuy rằng dáng vẻ có chút quê mùa nhưng vẫn

không giấu được sức thanh xuân. Chỉ có điều đôi giày xăng đan dưới chân quá mức cũ nát, nhìn qua có chút không được hợp nhãn cho lắm.

- Cán bộ Lục, anh còn nhớ em sao?

Thạch Mai trong mắt hiện lên một chút vui sướng, ngượng ngùng.

- Haha, đương nhiên là nhớ rõ rồi. Có việc gì mà đến huyện thế?

Lục Vi Dân cũng đã gọi điện thoại đến lão Hồ ở sở Tư Pháp, hỏi về tình hình của Thạch Mai. Lão Hồ nói rằng Thạch Mai tạm thời vẫn còn ở tại xã chứ chưa về nhà, nhưng tâm trạng đã ổn định, nghe nói là muốn ra ngoài làm công. Nhưng dù sao thân gái đơn lẻ, đại khái cũng có chút sợ hãi.

Lục Vi Dân liền nói cho lão Hồ biết, nếu Thạch Mai thật sự muốn ra ngoài làm công thì bảo cô ấy đến tìm hẳn. Nhìn chiếc túi cũ nát đằng sau lưng, phỏng chừng chắc là thật sự muốn ra ngoài làm công.

- Không phải, cán bộ Lục, em....

Cô gái mặt hơi chút đỏ lên, xấu hổ cúi đầu không nói. Các cán bộ cơ quan bắt đầu lục tục đi vào. Cô gái này đại khái cũng là lần đầu tiên bước vào cơ quan Huyện ủy.

- Ừ, đi thôi, đến phòng làm việc của tôi.

Lục Vi Dân dường như cũng cảm giác được sự ngượng ngùng, sợ hãi của cô gái này, cười nói:

- Có chuyện gì thì chúng ta cứ từ từ nói.

Bước vào văn phòng, Lục Vi Dân rót cho cô gái một ly nước. Cô gái hết hoảng, khẩn trương đứng dậy, hai tay bưng lấy ly nước.

- Làm sao vậy, Thạch Mai, đừng có khấn trương như vậy? Tôi có phải hồ đâu. Ngồi đi.

Lục Vi Dân cười.

- Lần trước tôi nghe lão Hồ nói cô muốn ra ngoài làm công?

- Vâng, cán bộ Lục...

Lục Vi Dân cắt ngang lời của Thạch Mai:

- Được rồi, Thạch Mai, cô một tiếng cán bộ Lục, hai tiếng cán bộ Lục. Tôi so với cô thì cũng chỉ hơn có vài tuổi. Cô có thể gọi tên của tôi là Lục Vi Dân, hoặc là anh Lục cũng được. Nghe vậy tự nhiên hơn.

Cô gái hai má đỏ ửng lên, trong mắt hiện lên niềm vui bất ngờ, môi run run, thanh âm có chút run rẩy:

- Em có thể gọi anh là anh Lục sao?

- Sao lại không thể chứ? Đây là thời đại gì. Thạch Mai, cô cũng đã học qua trung học, sao tư tưởng lại không thả lỏng chứ? Như vậy thì làm sao ra ngoài làm việc được chứ?

Lục Vi Dân nhíu mày:

- Khi ra ngoài làm việc mà phóng khoáng một chút thì cô sẽ không bao giờ thua ai cả.

- Vâng!

Thạch Mai lặng lẽ quay đầu, lén lau giọt nước mắt, rụt rè nói.

Lục Vi Dân làm bộ như không nhìn thấy hành động này của đối phương,

rất tự nhiên nói:

- Cô thật muốn ra ngoài làm việc sao?

- Vâng, anh Lục. Tình hình của em thì anh biết rồi đấy, thân thích trong nhà đều không chấp nhận em. Em có ở lại xã thì cũng không phải là một biện pháp hay. Thời gian vừa qua em luôn nhớ về những gì anh đã nói với em và em đã nghĩ thông suốt. Em đã chết một lần, còn gì mà không bỏ qua được chứ? Em không được buông xuôi, cũng không muốn làm anh Lục thất vọng. Anh đã cứu mạng em một lần, cho nên em muốn ra ngoài tìm công việc mà làm.

Thạch Mai hít sâu một cái. Chỉ có trước mặt người này thì cô mới cảm thấy mình là chính mình. Và cũng chỉ có đối phương mới có thể xem cô như người bình thường. Còn những người khác, bao gồm cả cán bộ xã, mỗi khi nhìn thấy cô, tuy rằng không nói gì nhưng dường như đều sợ bị lây xui xẻo. Nghĩ đến đây, sống mũi cô dường như cay cay.

- Thạch Mai, ra ngoài là một chuyện tốt. Chỉ có ra ngoài thì cô mới phát hiện thế giới của mình thật hạn hẹp đến nhường nào. Khi đó cô mới quý trọng sinh mạng của mình.

Lục Vi Dân nói:

- Vậy cô có tính toán gì chưa? Chẳng lẽ không có định hướng gì mà ra ngoài sao?

- Anh Lục, em còn chưa suy nghĩ ra. Em chỉ là không muốn ở lại xã, mang lại phiền phức cho chú.

Chú mà Thạch Mai chính là Thạch Thừa Thái. Lục Vi Dân lo rằng, một cô gái chưa bao giờ ra bên ngoài như cô, một khi ra ngoài sẽ khiến cho người ta không yên tâm. Bọn buôn người chỗ nào cũng có. Những dạng con gái

giống như Thạch Mai sẽ bị bán đến Nội Mông Sơn Tây.

- Thạch Mai, như vậy đi, cô hôm nay cứ ở lại nhà khách. Tôi sẽ giúp cô liên hệ một chút. Ngày mai cô đến Xương Châu. Tôi sẽ nhờ người đến đón cô, sau đó sẽ tìm công việc.

- Anh Lục, như vậy sao được? Anh bận rộn như vậy mà lại làm phiền anh. Em có thể tự đi được mà.

Cô gái lập tức đứng dậy, liên tục lắc đầu.

- Được rồi, xem như là tôi có thêm một người em gái, có gì mà phiền đâu. Bạn gái tôi ở Xương Châu. Khi cô đến Xương Châu thì sẽ tìm giúp công việc cho cô.

Lục Vi Dân khoát tay, nhìn thoáng qua đôi giày xăng đan cũ nát dưới chân cô gái:

- Hãy đến cửa hàng bách hóa, tôi sẽ mua cho cô đôi giày.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thể Hiện Tài Năng

Cô gái kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, đầu cô ta tự cảm thấy choáng váng, giọng nói của người đàn ông dường như thay đổi lúc to lúc nhỏ, thất thường, cô bé không biết người đàn ông trước mắt vì sao đối tốt với cô ta như vậy, giống như người con gái trong xã bị xem là tai họa, ngay cả một vài đứa trẻ nhìn thấy mình đều nôn ra nước, vì sao người đàn ông này lại không hề ghét bỏ mình, hơn nữa đối tốt với mình như vậy?

Lục Vi Dân cũng cảm thấy được cô bé trước mắt dường như có chút khác thường, trong ánh mắt hoang mang hỗn tạp một chút thần sắc khó hiểu.

-Thạch Mai, Thạch Mai! Em sao rồi?

Một tiếng “Bụp”, cô bé đột nhiên quỳ gối trước mắt Lục Vi Dân ôm chặt lấy hai đầu gối của Lục Vi Dân, không nói gì khóc lên, những giọt nước mắt nhanh chóng thấm vào ống quần của Lục Vi Dân.

-Anh Lục, tại sao anh đối tốt với em như vậy? Tại sao?

Sau khi Lục Vi Dân giật mình, lập tức phản ứng lại, anh ta dịu dàng đỡ cô gái quỳ gối dưới chân mình lên, để cô bé ngồi trở lại trên ghế.

-Thạch Mai, em đang làm gì vậy? Anh đã làm gì? Anh đã nói rồi, đối với anh mà nói chẳng qua là cái chỉ tay, em không cần như vậy, con người phải học biết cách tự tôn tự trọng tự ái tự tiếc, sau này còn cả đời mấy chục năm, cuộc sống vẫn rất tốt đẹp, không cần thiết vì một vài đau khổ suy sụp trong cuộc sống mà tự làm khổ mình không thể tự thoát ra được, có câu nói rất hay,

không trải qua mưa gió, làm sao thấy cầu vồng. Anh tin rằng em có thể tìm được ngày mai tốt đẹp thuộc về em.

Buổi sáng tiễn Thạch Mai đi, Lục Vi Dân cũng gọi điện thoại trước cho Chân Ny, bảo cô ta giúp sắp xếp cho Thạch Mai một chút, xem thử có thể giúp Thạch Mai tìm một công việc không.

Thạch Mai cũng là một cô gái có khả năng chịu khổ, sau khi trải qua những gặp khúc này, Lục Vi Dân tin tưởng đối phương có thể thoát khỏi bóng ma của quá khứ.

Từ Bạch Tháp trở về đã hơn 5h chiều rồi, cả lượt đi lượt về, mất hai tiếng đi đường, làm Lục Vi Dân toàn thân hôi mùi mồ hôi.

Lục Vi Dân cảm giác sâu sắc giao thông thời này đem lại ảnh hưởng không thuận tiện, hơn 20 km, từ lúc đợi xe đến khi lên xe đến điểm cần đến, phải mất một tiếng, cả đi lẫn về, tiêu mất hai tiếng, đổi lại trong đời trước, nếu có xe, một tiếng đồng hồ là có thể trở về đâu cần một buổi chiều, đây chính là hiệu suất.

Mất thời gian ban ngày, Lục Vi Dân về cơ bản đã làm rõ diện tích gieo trồng của cả huyện, số lượng chuẩn xác đáng lẽ vào khoảng 1820 mẫu, nhưng quận Bạch Tháp có khoảng 200 mẫu, là năm thứ hai cục Nông nghiệp địa khu mới lấy được hạt giống từ Sở Nông nghiệp tỉnh cấp cho quận Bạch Tháp gieo trồng, phải đến năm sau mới kết quả, cho nên năm nay số lượng diện tích kết quả tính ra không thua kém mấy so với trước.

Nhưng sau khi Lục Vi Dân cùng các nhân viên công tác của cục nông nghiệp huyện và trạm khoa học nông nghiệp tiến ước tình đối với sản lượng mỗi gốc kiwi, dự tính mỗi mẫu rất có khả năng đạt đến khoảng 250 kg, điều này cũng có nghĩa là năm nay sản lượng kiwi của Nam Đàn có thể đột phá khoảng 350 ngàn kg đến 450 ngàn kg, số lượng khổng lồ như vậy khiến cho

các cán bộ của Sở nông nghiệp cùng Lục Vi Dân tiến hành điều tra tính toán cũng giật mình kinh hãi.

Sau khi đã điều tra được tình hình thực tế, Chu Du Minh cũng giật mình kinh hãi, đặc biệt là sau khi Lục Vi Dân tiến hành tìm tòi để báo cáo điều tra đối với địa phương Nam Đàm và Lê Dương, trong lòng Chu Du Minh càng thảng thốt.

Hơn 1600 mẫu trái kiwi này đề cập tới gần 400 hộ nhà nông của hai quận năm xã, thị trấn, sản lượng 400 ngàn kg, mẫu chốt ở chỗ khi điều tra đối với tình hình thị trường củ quả địa phương, lại thu được tình huống khác thường ác liệt, thị trường địa phương vốn dĩ không có thói quen tiêu dùng trái kiwi, điều này cũng có nghĩa là 400 ngàn kg kiwi hiện tại cơ bản chưa có nhà tiêu thụ, mà tình hình Lục Vi Dân bọn họ tìm hiểu lại là hộ nhà nông đều cho rằng trái kiwi ở Lê Dương và Nam Đàm cùng với Xương Châu sẽ không hề gặp khó khăn để bán đi, thậm chí còn có thể bán ra một giá cao khá khả quan, điều này khiến cho Chu Du Minh không khỏi hít phải một hơi lạnh

Nếu tất cả các hộ làm nông đều ôm suy nghĩ như vậy, một khi hi vọng lớn biến thành thất vọng thậm chí tuyệt vọng, thì sẽ xảy ra điều gì, ai cũng không đoán trước được.

- Tiểu Lục, ý của cậu là nói hiện tại bản thân một số hộ làm nông cơ bản không đi tìm nguồn tiêu thụ, mà cho rằng trong xã trong huyện sẽ giúp bọn họ liên hệ người tiêu thụ, mà hiện tại tình hình thị trường hoa quả của Lê Dương và Nam Đàm phản ứng lại lại là không tốt lắm?

Chu Du Minh thực sự có chút ngời không yên, ban đầu anh ta còn cảm thấy Thẩm Tử Liệt có chút chuyện nhỏ làm lớn, không có chuyện đi kiếm chuyện, không ngờ cuối cùng tình hình thu hoạch được lại nghiêm trọng như vậy.

- Chủ nhiệm Chu, thực tế mà nói không được tốt lắm, mà là thị trường Lê Dương và Nam Đàn chúng ta không có độ tiếp nhận, người dân Lê Dương và trong huyện cơ bản không có thói quen ăn trái kiwi, nói cách khác nếu 40000kg kiwi này phải hi vọng tiêu thụ ở Lê Dương và Nam Đàn, về cơ bản là không có khả năng, thậm chí có thể ngay cả 10000kg thậm chí 1000kg đều không có khả năng bán ra.

Lục Vi Dân sắc mặt ủ rũ, giọng nói nghiêm túc.

- Tôi thử liên hệ với hoa quả lậu của Lê Dương, khuyên can mãi bọn họ chỉ đồng ý thử lấy vào 300kg-500kg, hơn nữa đều tỏ vẻ phải bán được mới trả tiền.

- 300kg - 500kg?! Vậy làm sao bây giờ?

Chu Du Minh thực sự có chút nóng nảy, ánh mắt dừng trên mặt Phó sở trưởng của Sở thương nghiệp lão Tần.

- Ông Tần, bên các ông có con đường nào không...

- Chủ nhiệm Chu, chúng tôi cũng thông qua cục thương nghiệp địa khu liên hệ với trong tỉnh và các thành phố khác, bọn họ đều nói loại trái kiwi hiện tại người dân trong nước đều không có thói quen tiêu dùng, sợ rằng không thông qua con đường quốc doanh để tiêu thụ. Bên Xương Châu lại nói là nhập khẩu qua trái kiwi của New Zealand, cũng chính là quả kiwi, nhưng số lượng rất ít, hơn nữa loại trái này không để được lâu, nhập hàng số lượng lớn cơ bản không có khả năng.

Ông Tần của cục thương nghiệp sắc mặt bất đắc dĩ

- Có thể chỉ có như người dân thành phố lớn như Bắc Kinh và Thượng Hải mới có thói quen tiêu dùng này, trong tỉnh chúng ta đều không có.

- Vậy không có con đường cho các doanh nghiệp chế biến?

Chu Du Minh vừa thay đổi cách nghĩ.

- Điểm này sợ rằng cũng khó khăn, thực phẩm Kiwi tươi ngon đều không nhiều, doanh nghiệp chế biến có thể cũng chưa từng chế biến qua trái kiwi, bất luận là về thiết bị gia công và tiêu thụ, không ai sẽ đến tiếp nhận sự mạo hiểm này, hơn nữa thời gian hiện tại quá ngắn, cơ bản không có cách.

Ông Tần lắc đầu liên tục.

Nhìn thấy ông Khúc của cục nông nghiệp cúi xuống suy nghĩ một câu cũng không nói, Chu Du Minh cũng biết trông cậy vào bên cục Nông Nghiệp càng không thực tế, cho nên lập tức hỏi:

- Tiểu Lục, cậu có chủ ý gì hay?

- Chủ nhiệm Chu, ý kiến hay thì không có, nhưng hiện tại vấn đề bày ra trước mắt quá gấp rút, chủ ý gì chúng ta cũng phải đi thử nghiệm. Chúng ta tìm hiểu một chút, ước tính còn hai mươi ngày nữa trái kiwi này phải bắt đầu hái đi, cũng chính là nói trong hai mươi ngày này chúng ta nhất định phải tìm được nguồn tiêu thụ cho trái kiwi này.

Lục Vi Dân cũng biết thời điểm này không phải là thời điểm khiêm tốn, thời điểm cần chứng tỏ bản thân thì phải không được chùn bước mà thực hiện.

- Vừa rồi Cục trưởng Tần nói con đường quốc doanh khó giải quyết, theo tôi được biết, thị trường hoa quả hiện tại của Xương Châu tiểu thương bán sỉ cá thể chiếm vị trí chủ đạo, tôi cảm thấy chúng ta có thể chủ động tìm thử tiểu thương cá thể trên thị trường hoa quả Xương Châu, xem thử có thể thuyết phục bọn họ giải quyết một phần không, đây là con đường đầu tiên, chỉ là con đường này muốn thông suốt cũng phải kèm theo những phương

pháp khác, dù sao mức tiêu thụ trái kiwi hiện tại không cao. Chúng ta có thể thử làm tuyên truyền, ví dụ như tuyên truyền một chút trên đài truyền hình, hoặc là thông qua in và phát hành sản phẩm để tuyên truyền dinh dưỡng phong phú của trái kiwi, giới thiệu một chút nguồn gốc sâu xa về trái kiwi của Nam Đảo chúng ta cùng với của New Zealand, như vậy có thể mở rộng tiếng tăm của kiwi Nam Đảo chúng ta, có trợ giúp mở rộng con đường tiêu thụ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tô Yến Thanh

Chu Du Minh ánh mắt sáng lên, không hổ danh là tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam, lập tức có thể đưa ra một con đường mới.

Y cảm thấy hình như Lục Vi Dân còn có điều muốn nói tiếp nên chỉ gật đầu, ra hiệu đối phương tiếp tục nói.

- Chỉ cần Xương Châu của chúng ta thông qua một số biện pháp tạm thời, phỏng chừng có thể tiêu thụ được một số lượng cây kiwi lớn như vậy. Chúng ta nhất định phải tìm kiếm thị trường chủ yếu tiêu thụ loại trái cây này. Tôi thông qua một số cách biết được thị trường tiêu thụ trái kiwi nhiều nhất vẫn là Bắc Kinh, Thượng Hải, còn có Quảng Châu. Tháng sau Bắc Kinh sẽ mời đại hội các nước Châu Á. Tôi nghĩ đây chính là một cơ hội. Tôi cân nhắc có thể tìm một cơ hội đưa cây kiwi của Nam Đàm chúng ta đến đại hội Châu Á tại Bắc Kinh, để tạo tuyên truyền, tạo tiếng vang, tìm một con đường ra cho mấy trăm ngàn kg kiwi này.

Ồ? Lần này không chỉ có Chu Du Minh mà cả lão Tần ở Phòng Thương mại và lão Khúc ở phòng Nông nghiệp cũng đều kính nể Lục Vi Dân vài phần. Mặc kệ là đề xuất của đối phương có bao nhiêu tính khả thi, nhưng có thể nghĩ ra cách như vậy thật không đơn giản.

Xương Châu khẳng định là không thể tiêu thụ được số lượng cây kiwi nhiều như vậy. Các địa phương khác thì lại không có thói quen ăn trái cây đó, khẳng định là chỉ có thể mang đến Bắc Kinh, Thượng Hải mà thôi. Nhưng làm thế nào mà đem được số lượng trái kiwi này ra ngoài cũng không chỉ một

hai câu là có thể làm được.

Đợi cho người của phòng Nông nghiệp và phòng Thương mại rời khỏi, Chu Du Minh mới tiếp đón Lục Vi Dân vào phòng làm việc của mình, thật sự hỏi:

- Tiểu Lục, có phải là cậu còn có lời muốn nói?

- Chánh văn phòng Chu, thế cục hiện nay như thế nào thì chắc anh cũng biết. Có thể chúng ta ở đây mạnh miệng nhưng rồi cũng không làm đến nơi đến chốn. Cuối cùng thì cây kiwi cũng vẫn không tiêu thụ được.

Lục Vi Dân trầm ngâm nói:

- Cho nên, tôi đề nghị Chánh văn phòng Chu, anh nên hướng lãnh đạo chủ chốt của huyện báo cáo tình huống một chút, nên chứng thực ngay chuyện này, không nên kéo dài thêm nữa.

Chu Du Minh trong lòng cảm thấy bức bối. Thẩm Tử Liệt đem chuyện này đổ lên đầu y. Y biết đây là một chuyện rất phiền toái nhưng cũng biết mình không để bỏ mặc. Ai bảo mình là Chánh văn phòng quản lý mảng nông nghiệp. Chẳng qua y không ngờ là tình hình lại ác liệt như vậy.

Theo như lời của Lục Vi Dân, chuyện này rất cuộc không thể trì hoãn được, lập tức phải chứng thực ngay. Nhưng trong chuyện này y cũng biết, Bí thư Huyện ủy An Đức Kiện và Chủ tịch huyện Vương Tự Vinh đều không coi trọng. Thẩm Tử Liệt tuy rằng ý thức được tình hình nghiêm trọng, nhưng do thân phận của y hạn chế nên không thể đánh nhịp trong chuyện này. Chuyện này càng về sau càng nguy hiểm, có thể chính mình lại không thoát ra được.

- Tiểu Lục, chuyện này tôi sẽ báo cáo lại với Phó Bí thư Thẩm. Mặt khác cũng muốn hướng Bí thư An làm báo cáo chuyên môn. Bí thư An khả năng là

không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này. Tôi hy vọng là khi tôi đi báo cáo, cậu sẽ đi cùng tôi.

Chu Du Minh nhìn Lục Vi Dân rồi nói tiếp:

- Chuyện này nếu ở huyện thì do tôi xử lý cụ thể. Tôi hy vọng là cậu có thể tham gia vào, chúng ta hợp tác để làm tốt công tác này.

Chu Du Minh đã dự tính đúng. Khi y tìm cơ hội để báo cáo chuyên môn với Bí thư Huyện ủy về tình huống cụ thể và tính nghiêm trọng của vấn đề, nhất là sau khi thu hoạch bốn trăm ngàn kg kiwi được nửa tháng, tung ra thị trường trong tỉnh mà lượng tiêu thụ vẫn còn rất nhỏ hẹp. An Đức Kiệt trước đây cũng không quá để ý đến vấn đề này thì bây giờ cũng đã bắt đầu chú ý, lập tức cùng với Vương Tự Vinh và Thẩm Tử Liệt, Phó chủ tịch huyện được phân công quản lý mảng nông nghiệp Đào Minh Dương cùng với người phụ trách phòng Nông nghiệp, phòng Thương mại triệu tập lại một chỗ, cùng đánh giá nghiên cứu lại vấn đề này.

Kết quả nghiên cứu cuối cùng là thành lập một tổ lãnh đạo công tác, lấy Thẩm Tử Liệt làm tổ trưởng, Đào Minh Dương và Chu Du Minh làm tổ phó. Chu Du Minh kiêm nhiệm luôn chức Chánh văn phòng tổ lãnh đạo, phụ trách quy hoạch toàn diện. Lục Vi Dân đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng, chủ yếu phụ trách việc tìm kiếm con đường tiêu thụ, phối hợp với văn phòng Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện cùng với phòng Thương mại, Phòng Nông nghiệp.

- A, Yến Thanh!

Lục Vi Dân vừa nhìn thấy cô gái đứng ở cửa thì bất ngờ kêu lên, vội vàng đứng dậy:

- Sao lại rảnh đến chỗ tôi chơi vậy?

- Tô Yến Thanh hướng Phó chánh văn phòng Lục báo danh.

Tô Yến Thanh cố nén nụ cười trên mặt, nghiêm trang nói.

Lục Vi Dân bưng tỉnh, gật đầu xấu hổ nói:

- Yến Thanh, đây không phải là làm khó tôi sao? Tôi mà là Phó chánh văn phòng cái gì? Hơn một tháng nay đi làm chỉ toàn là lo đến vấn đề cây kiwi. Văn phòng cũng đóng cửa luôn. Tôi chỉ làm việc vặt thôi mà. Mà sao phòng Nông nghiệp lại sắp xếp cô đến đây?

- Anh làm việc vặt thì em đây chính là chân chạy việc vặt cho anh.

Tô Yến Thanh nhìn trong phòng làm việc không có ai thì ra vẻ giận dữ nói:

- Như thế nào, không chào đón em đến đây sao? Hay là anh cảm thấy em không làm được việc?

- Nói lúc nào đâu? Tôi đang cân nhắc chuyện này nên xử lý thế nào. Phó bí thư Thẩm và Chủ tịch huyện Đào đều mạnh như thác đổ nói một phen ý nghĩa quan trọng. Chánh văn phòng Chu bảo chúng ta nhất định phải tăng cường học tập, quán triệt chứng thực.

Lục Vi Dân cười khỗ nói:

- Trách nhiệm nặng nề, sao lại để cho mỗi hai chúng ta gánh vác như vậy?

- Phòng Thương mại chưa có người đến sao?

Tô Yến Thanh ở trong phòng làm việc của Lục Vi Dân thoải mái đi một vòng:

- Em nghĩ là Văn phòng Huyện ủy, phòng Thương mại và Phòng Nông

nghiệp sẽ cử người đến phụ trách chuyện này.

- Vẫn còn chưa đến!

Lục Vi Dân thản nhiên nói:

- Việc này không cần phải làm cố hết sức để lấy lòng. Làm không tốt thì phải chịu tiếng xấu cho người khác.

Tô Yến Thanh chú ý đến giọng điệu của Lục Vi Dân có chút hương vị tự giễu, thì đến đối diện bàn làm việc của Lục Vi Dân ngồi xuống, cười rộ lên:

- Vi Dân, em nhìn thấy anh hình như hơi có chút kích động đấy. Nhưng em cũng bị đẩy lên thuyền này thì biết làm sao bây giờ? Anh cũng không thể để em phải chịu tiếng xấu thay cho người khác. Đến tột cùng là tình huống gì, anh có thể nói cho em nghe qua một chút được không?

Tô Yến Thanh mỉm cười, gương mặt xinh đẹp hiện lên hai cái má lúm đồng tiền. Chiếc cằm hơi vênh và chiếc mũi hếch nhìn qua cảm giác rất cao ngạo. Con người phát ra ánh sáng làm cho người ta có cảm giác bị nhìn xuyên thấu.

Cô mặc một chiếc áo trắng cộng với chiếc váy màu xanh da trời, thắt lưng còn đeo một chiếc dây nịt màu đen cùng với đôi giày da mộc mạc tạo nên vẻ thướt tha, yêu kiều.

Lục Vi Dân theo bản năng mà nhìn không chớp mắt. Cô gái trước mặt này có một sức hấp dẫn kinh người, hoàn toàn khác hẳn với Chân Ny xinh đẹp thư nhả. Tất cả đều là một loại trời sinh quyến rũ, khí chất mát lạnh khiến cho sự oi bức trong phòng làm việc như muốn tiêu tan đi.

Trong trí nhớ của hai mươi năm trước, Lục Vi Dân không phải là chưa từng gặp qua gái đẹp. Kiếp trước, ít nhất hẳn đã lăn lộn đến vị trí cấp phó

giám đốc sở. Chẳng qua là thời gian quá ngắn thôi, nhưng ở tình dốc sức làm nhiều năm như vậy, cũng đã gặp qua không ít những trang giai nhân tuyệt sắc. Nhưng Tô Yến Thanh trước mặt lại mang đến cho hắn một sự xung đột về thị giác và trực giác.

Có lẽ tâm tính của mình đã dần dần biến đổi? Lục Vi Dân chỉ có thể dùng câu trả lời như vậy để giải thích vì sao Tô Yến Thanh lại mang đến cho mình một lực hấp dẫn lớn đến như vậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tổ Ba Người

Lục Vi Dân nói qua một lần về tình hình hiện tại cho cô gái hiểu, trọng điểm nằm được là Nam Đàm hiện tại đang gặp phải một áp lực rất lớn, chuẩn bị phải tiêu thụ bốn trăm ngàn kg kiwi trong khi thị trường tiêu dùng ở trong tỉnh còn chưa có đào tạo cho tình huống này, việc phụ trách đem bốn trăm ngàn kg kiwi đi ra ngoài tiêu thụ lại càng có vẻ khó khăn hơn.

- Vi Dân, một việc lớn như vậy vì sao lúc này mới nghĩ đến tìm nguồn tiêu thụ, lúc trước ở huyện sao không làm đi? Thời gian chưa đến một tháng, như lời anh nói, ở tỉnh còn không có thói quen tiêu dùng này, anh sẽ không thể mong chờ gì, nhưng bên Bắc Kinh Thượng Hải, anh làm thế nào để mở nguồn tiêu thụ? Chẳng lẽ không biết gì chạy đến chợ hoa quả bán sỉ của Bắc Kinh Thượng Hải, đi tới từng nhà hỏi người ta có muốn kiwi Nam Đàm chúng ta hay không? Như vậy giống như trò đùa quá

Cô gái không thể tin nổi nhìn Lục Vi Dân, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Lục Vi Dân bất đắc dĩ đành buông tha, cô hiểu đây không phải vấn đề mà Lục Vi Dân có thể trả lời, hiện tại cũng không phải là lúc tìm cách trả lời vấn đề này, mà là nên suy xét làm thế nào để giải quyết vấn đề này.

- Vậy anh tính làm sao?

- Còn chưa biết làm thế nào cho tốt, nhưng có một vài ý tưởng sơ bộ, cùng lúc còn phải đi Xương Châu, tôi tính tìm đường, tôi thấy Trung thu năm nay là ngày ba tháng mười, cũng cách ngày kiwi Nam Đàm của chúng ta được đưa ra thị trường không xa lắm. Một vài xí nghiệp quốc doanh lớn Xương

Châu vào Trung thu và quốc khánh thói quen phát trái cây và bánh Trung thu, thí dụ như nhà máy 195 chỗ ba tôi, năm vừa rồi phát táo, nếu năm nay có thể thay đổi, đổi thành phát kiwi, có lẽ tôi nghĩ có lẽ có thể giải quyết phần nào vấn đề.

Lục Vi Dân ở trước mặt Tô Yến Thanh cũng không che dấu gì,

- Tuy nhiên có được hay không còn chưa biết được, còn phải chờ sau khi từ Xương Châu quay về mới biết được. Yến Thanh, cô cũng là người Xương Châu, nếu biết có cửa ngõ nào, không ngại giúp tôi suy nghĩ một vài biện pháp theo phương diện này.

Tô Yến Thanh thoáng chút ngạc nhiên nhìn đối phương, cô đúng là không ngờ đầu óc người này sao có thể dùng tốt như vậy, không ngờ đem chiêu số đánh tới bên này.

Cô đương nhiên biết nhà máy 195, hơn mười ngàn công nhân viên chức, nếu thật sự mỗi công nhân viên chức đều được phát kiwi làm phúc lợi ngày lễ, tính toán có thể tiêu thụ gần một trăm ngàn kg kiwi, như vậy tốt xấu cũng coi như là giảm bớt chút áp lực.

Hai người đang ở trong phòng nói chuyện thì có một người đàn ông ba mươi tuổi đi vào, nhìn hai người, sau đó về mặt thờ ơ nói:

- Tôi là người ở cục thương mại, lãnh đạo sai tôi đến Văn phòng Huyện ủy báo danh, không rõ nên tìm ai?

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh trao đổi ánh mắt một chút, vội vàng tiếp đón :

- Xin hỏi danh tính của anh, tôi là Lục Vi Dân, mọi người thường gọi tôi là Tiểu Lục, không cần báo danh, trong khoảng thời gian này chúng ta cùng nhau công tác, mời anh ngồi.

Người đàn ông đánh giá Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh bên cạnh một lúc rồi gật gật đầu:

- Tôi nghĩ chắc không có chuyện gì tốt, Bon rùa rụt cổ điều tôi đến đây chứ tôi không muốn đến. Tôi họ Thường, Thường Xuân Lai, gọi tôi là Thường ca cũng được, Lai ca cũng được.

Người đàn ông tùy tiện đặt mông ngồi xuống chiếc ghế mây, đưa một chân lên bắt chéo, lấy từ trong túi ra một gói thuốc Hoa Trà châm lửa, khê run lên, hai luồng khói phun ra:

- Tiểu Lục, đến làm một điều?

- Cảm ơn Thường ca, tôi không dùng.

Lục Vi Dân khẩn trương phất tay, trong lòng cười khố.

Xem ra, người ở cục thương mại tới giúp cũng là một người gian xảo, vừa nhìn đã biết là kẻ ba gai, người này cũng tự biết mình, vừa đến liền lớn tiếng nói rõ, chính là không muốn đến.

- Tiểu Lục, tôi muốn xem qua chút tài liệu, nói tới đây là tới để làm gì, giúp bán kiwi? Sao ở huyện còn đặc biệt thành lập một nhóm trợ giúp nông dân mở quầy bán hoa quả? Có phải ăn no ở không quá?

Người đàn ông ba mươi tuổi kia vẻ mặt đầy châm chọc, thuần thực phun ra một ngụm khói,

- Sao không còn ai nữa, chẳng lẽ chỉ có ba chúng ta làm việc này?

- Thường ca, công việc này tạm thời chỉ có ba chúng ta, những người khác đều là lãnh đạo.

Lục Vi Dân cười ra mặt,

- Thường ca, chuyện này cũng không phải là không có biện pháp, sản lượng kiwi ở huyện chúng ta rất lớn, bây giờ còn chưa có nguồn tiêu thụ, nếu bán không xong, không phải là nông dân chịu tổn thất lớn nhất sao? Làm ầm ĩ lên không phải khiến cho mọi người không có việc gì lại kiếm người gây sự sao? Cho nên ở huyện liền cần nhắc phải giúp nông dân đem thứ này bán đi, tốt nhất là có thể bán được với cái giá cao.

- Bán không được thì liên quan gì đến tôi nhỉ?

Người đàn ông thờ ơ nói:

- Làm quan ở cái huyện khốn kiếp này không có việc gì thì lại kiếm việc, nông dân thích trồng loại gì là tự do của người ta, khoán sản phẩm đến từng hộ gia đình, nông dân có quyền làm trên đất của họ, ở huyện ở xã cậu mù quáng làm theo làm gì? Thế không phải là ăn no ở không à? Cậu muốn cứng nhắc quy định người khác phải làm theo như vậy, kết quả là cậu phải quản chuyện người khác bán không được, Tiểu Lục, cậu nói coi không phải là năm con rận đặt trên đầu chính mình sao? Tốt lắm, hiện tại bán không được, nông dân cũng sẽ chỉ đi tìm quan trên, không sờ đến đầu chúng ta.

Ánh mắt Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh đều chột lóe, không ngờ người này tuy rằng lời lẽ thô tục hết bài này đến bài khác, nhưng lại nói rất có lý, đâu ra đó, chẳng qua tất cả lời nói đều là chửi rửa làm nhục những kẻ làm quan.

-Ha ha, lời Thường ca nói tuy đúng, nhưng lãnh đạo thu xếp phía dưới làm công tác này, chúng ta nếu đã nhận, dù sao cũng phải nghĩ cách, Thường ca là làm bên cục thương mại, hẳn là quen thuộc, phương pháp chắc chắn có nhiều, không biết Thường ca có biện pháp xử lý nào hay không?

Lục Vi Dân cười hỏi.

- Đừng, Tiểu Lục, cậu đừng nâng Thường ca lên cao như vậy, ngã xuống sẽ rất đau! Hiện tại cục thương mại quốc doanh cũng có chuyện như vậy, cậu hy vọng bọn rùa rụt cổ ở cục thương mại thay cậu tìm phương pháp tiêu thụ, chính là nằm mơ, bọn rùa rụt cổ cả ngày ngoại trừ chơi gái chơi bài, còn có thể làm gì?

Gương mặt người đàn ông bất động,

- Chỉ một câu, Tiểu Lục, muốn hy vọng người ở cục thương mại tìm biện pháp, chí là trò đùa.

- Vậy ý Thường ca là muốn tìm biện pháp thì tìm đường đi ở bên ngoài?

Tô Yến Thanh chớp chớp mắt, mỉm cười nói.

Mỹ nữ chen vào nói, sắc mặt người đàn ông thoáng có chút kiềm chế:

- Tôi ở ở cục thương mại lẫn lộn mười năm, đều theo khuôn phép cũ, theo kế hoạch mà chấp hành, là có nề nếp, hiện tại muốn lập tức phải bán được mấy trăm ngàn kg kiwi, đừng nói mọi người thích ăn hay không thích ăn, tôi dám nói ở huyện Nam Đàm và Địa khu Lê Dương cũng chưa có nhiều người biết ăn quả này, hương vị thế nào cũng còn chưa biết, sao cậu có thể hy vọng bọn họ sẽ đến mua thứ này? Thành phố lớn thì linh hoạt hơn rất nhiều, hiện tại ở đó buôn bán sỉ đường dài phần lớn đều là các hộ cá thể, nếu muốn tìm cách, chỉ có thể tìm đến bọn họ.

Lục Vi Dân trong lòng vui vẻ, tưởng rằng cục thương mại đưa tới chỗ mình một Hồn Thế Ma Vương, không ngờ người đàn ông hay cạnh khóe này dường như không giống với ấn tượng kinh khủng như ban đầu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiếp Thị

- Thường ca, chúng ta dù sao cũng phải làm. Chắc chắn là chúng ta có thể làm được việc này. Chúng ta cũng chẳng ham gì lãnh đạo khích lệ, nhưng ít nhất cũng phải chứng minh chúng ta không phải là không làm được việc đúng không?

Lục Vi Dân vừa suy nghĩ đến tâm tư của đối phương vừa trầm ngâm nói:

-Tìm đường thì chúng ta cùng tìm. Vừa nãy tôi và Tiểu Tô đã rất rầu rĩ, vì chúng tôi chẳng biết gì cả đối với ngành này, thực sự không biết nên làm thế nào. Bây giờ Thường ca đến thì tốt rồi, một chuyên gia đã đến thì chúng em coi như có người tâm phúc.

- Được rồi, Tiểu Lục, đừng tăng bốc anh thế làm gì. Ở cục Thương nghiệp này, Thường Ca tôi là một nhân vật mà ai nấy gặp đều ghét cả. Được ngưỡng mộ như cậu nói, thì tôi đã được làm Cục trưởng rồi?

Người đàn ông có khuôn mặt dài cười lên. Tuy giọng điệu có chút hòa hoãn:

-Tiểu Lục, vừa nãy cậu nói chúng ta không mong gì khác, mà chỉ mong được chứng minh chúng ta có thể làm được. Câu nói này tôi rất thích. Ở Nam Đàm chúng ta bên này tôi có quen vài người kinh doanh buôn bán hoa quả. Nhưng trái kiwi này ở huyện Nam Đàm chúng ta thì sợ khó mở ra được cục diện lắm. Dù là ở Lê Dương thì cũng vậy thôi. Chỉ có thể trông mong Nam Xương bên kia xem có chút khả năng gì không.

- Thường ca, chuyện này chúng ta phải nhanh chóng tiến hành, không được chậm trễ nữa.

Lục Vi Dân cũng là thuận cột leo lên.

- Ở các xã, thị trấn bên huyện này, chúng tôi về cơ bản đều đã có sự tính toán trước rồi. Tinh lực chủ yếu phải đặt vào vấn đề tìm đường tiêu thụ.

- Tiểu Lục, chuyện này không đơn giản như vậy đâu. Dù là ở Xương Châu bên kia có thể có một số con đường tiêu thụ. Vậy cậu tính xem nông dân có thể tự thuê xe kéo đến Xương Châu hay không? Hay là chúng ta phải tổ chức con đường tiêu thụ thống nhất? Là tình trực tiếp bán hàng ra như thế, hay là lựa chọn và đóng gói đơn giản?

Người đàn ông có khuôn mặt dài cười như không cười, liếc mắt nhìn Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh một cái.

- Việc buôn bán, bất luận là vận chuyển hay về giá cả thì đều sẽ có tổn thất. Hơn nữa đường tiêu thụ cũng có hạn chế. Nếu như đóng gói đơn giản thì những việc về sau cũng không ít đâu.

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh đều là niềm vui bất ngờ đan xen. Không ngờ Thường ca này thực sự cũng rất có bài bản, cách thức. Rất nhiều vấn đề tuy Lục Vi Dân cũng nghĩ tới nhưng về thao tác cụ thể thì vẫn chưa từng thực sự tiếp xúc. Có một chuyên gia sành sỏi có sự tiếp xúc thực tế thế này, thì có thể tránh được rất nhiều đường vòng, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức.

- Thường ca, hai chúng em đều không quen thuộc lắm đối với những điều này. Vì thế nên vẫn phải nhờ anh – người chuyên nghiệp trong những việc này ra tay cầm lái. Tôi và Tiểu Tô làm cấp dưới của anh tuyệt đối không thành vấn đề.

Lục Vi Dân xoa xoa tay rồi kéo lại một chiếc ghế mây, ngồi bên cạnh người đàn ông có khuôn mặt dài:

- Thường ca, anh nói xem, bên này còn có việc gì cần lập tức phải làm nữa?

- Ha hả, Tiểu Lục, cậu thật là biết miệng ăn nói đấy.

Người đàn ông có khuôn mặt dài hiển nhiên có ấn tượng không tồi về Lục Vi Dân. Người đi ra từ Văn phòng Huyện ủy thì hầu như ai cũng có một số lễ lối, có thể khách khí tôn trọng mình như thế này khiến cho Thường Xuân Lai có chút bất ngờ.

Lúc đầu anh ta cố ý giả bộ như thế chính là muốn cho đối phương không thể chấp nhận chính mình. Sau đó sẽ cho quay về Cục để tìm người khác. Không ngờ đối phương lại vẫn tôn trọng và khách khí với mình như thế. Hơn nữa một số lời nói còn nói đến điều trong tâm khảm của chính mình. Điều này khiến cho anh ta có chút vứt bỏ thể diện của mình đi.

- Thường ca, hiện tại ba người chúng tôi đồng tâm hiệp lực cũng tốt, là cùng chung một con thuyền cũng được, cũng chỉ có thể kiên trì cố gắng làm tốt việc này. Tôi và Tiểu Tô đều không có kinh nghiệm gì cả, chỉ đành dựa tất cả vào anh thôi.

Lục Vi Dân suy đoán tâm tư của đối phương. Hẳn biết cũng có một chút đắn đo. Nếu như là mình thì vấn đề này không có chút bản lĩnh nào. Chỉ sợ cũng khiến đối phương xem nhẹ.

- Tôi và Tiểu Tô vừa nãy cũng thương lượng với nhau rồi. Cũng giống như Thường ca đã nói. Nam Đàm cũng được, Lê Dương cũng được, chỉ sợ mức độ thị trường chấp nhận rất ít mà thôi. Trong tình thì cũng chỉ có thể trông mong vào Xương Châu. Cũng may tôi và Tiểu Tô đều là người Xương

Châu cả. Chúng tôi định quay về Xương Châu tìm đường tiêu thụ.

- Ồ?

Người đàn ông mặt dài thần sắc hơi động, gật gật đầu.

- Hai người tính làm thế nào?

Lục Vi Dân sau khi nói ra một số suy nghĩ của mình. Thường Xuân Lai lúc này mới ý thức được mình vẫn là hơi có chút khinh thường đôi nam nữ này. Vốn trước khi được Cục phái đến đây thì anh ta đã tìm hiểu trước tình hình rồi, cảm thấy chuyện này làm mà không tốt thì sẽ trở thành người chịu tội thay. Vậy nên quyết định muốn thoát thân. Nhưng vừa nghe những điều mà đôi nam nữ này nói thì lại cảm thấy rất có sự chắc chắn.

Lúc này Thường Xuân Lai mới chính thức quyết định sẽ thương lượng về thao tác cụ thể của chuyện này. Hai người tuy cũng có một số con đường riêng. Nhưng dù sao đi chăng nữa thì cũng vẫn chưa có cụ thể những việc làm về phương diện này. Rất nhiều vấn đề chi tiết vẫn cần được suy xét đến. Đã bị quấy vào vũng nước đục rồi thì cũng chỉ có thể cố gắng kiên trì. Cũng giống như đối phương đã nói, không vì cái gì khác mà là muốn chứng minh chính bản thân mình.

Trên chuyến xe đường dài từ Nam Đàm đến Xương Châu, Tô Yến Thanh không kìm nổi hỏi Lục Vi Dân vì sao tin tưởng Thường Xuân Lai đến vậy. Làm sao lại dám giao tất cả những công việc bên này cho Thường Xuân Lai?

- Rất đơn giản. Tôi đã tìm hiểu qua rồi. Thường ca ở Cục Thương nghiệp thì không được đối đãi tốt lắm. Lần này anh ta cũng là bị lãnh đạo cố ý đưa đến bên này. Nhưng bản thân anh ta ở bên ngoài vẫn còn có một số con đường, lại rất quen thuộc với ngành này. Chúng ta cứ làm tốt việc mà chúng ta cần làm đã. Việc anh ta liên hệ tìm nguồn tiêu thụ hoa quả bên Xương

Châu không mâu thuẫn gì với chúng ta cả. Chỉ cần chúng ta bên này có thể làm xong. Sau đó dùng một số phương pháp tuyên truyền như lời tôi nói, thì anh nghĩ việc tạo nên một cơn sốt trái kiwi ở Xương Châu là rất có thể. Bất kể là anh ta có mở ra được con đường tiêu thụ hoa quả hay không, thì mình cũng có thể mượn cơ hội này để thúc đẩy.

-Vi Dân, những biện pháp đó thực sự là anh nghĩ ra sao?

Tô Yến Thanh không thể hiểu làm sao mà Vi Dân lại có thể nghĩ ra được những biện pháp như thế. Nghĩ ra được biện pháp như thế này. Theo như cô thấy, quả thật ngay cả chuyên viên quảng cáo tiếp thị cũng chưa chắc có được tư duy như vậy. Nhưng Lục Vi Dân lại có thể hạ bút thành văn như thế.

-Ha hả, Yến Thanh. Cô đừng nghĩ chuyện này thần bí đến thế. Tôi cũng chỉ là nhạy bén một chút mà thôi. Chúng ta đi cửa sau kéo các mối quan hệ để giúp cho việc mở rộng tiêu thụ của chúng ta. Nhưng cũng phải khiến cho những người giúp chúng ta làm tốt công việc mới được. Không thể cứ vô duyên vô cớ không ăn táo mà ăn kiwi được.

Lục Vi Dân khẽ mỉm cười.

- Vợ của Bí thư Thẩm chính là ở Nhật báo Xương Châu. Ưu thế này mà không biết lợi dụng thì có phải là đáng tiếc không cơ chứ? Huống chi Bí thư Thẩm chẳng phải là tổ trưởng lãnh đạo của chúng ta hay sao? Bụng làm dạ chịu mà. Còn về việc làm mấy tư liệu tuyên truyền, tiền tuy tiêu nhiều một chút nhưng tôi thấy vẫn đáng. Mấy trăm nghìn cân trái kiwi, không nói là theo giá nhập khẩu quả kiwi từ nước ngoài, dù là giảm giá 20 %, 40% thậm chí 50%, thì thấp nhất cũng là bốn tệ một cân. Tính ra thì cũng là hơn một triệu. Bỏ ra chút tiền nhỏ cho việc lớn. Đáng mà. Huống hồ là năm nay, năm sau chúng ta vẫn phải tiếp tục làm. Cái này cũng coi như là đặt nền móng vậy.

-Hơn nữa tôi đang suy nghĩ muốn mở ra con đường tiêu thụ ở Bắc Kinh, Thượng Hải, chỉ sợ không chỉ có thể dựa vào mồm mép là có thể được. Mình muốn người ta tin tưởng mình, cách hiệu quả nhất chính là nhìn thấy tận mắt. Nhưng người ta làm sao mà có thể đến đây được, thế nên những bức ảnh chụp thực tế là trực quan nhất rồi. Anh tính việc này cần làm càng tỉ mỉ, càng xác thực càng tốt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Quan Hệ Xã Hội

Tô Yến Thanh đối với người đàn ông cười nói tự nhiên trước mắt này càng ngày càng cảm thấy ngạc nhiên, trong đầu óc người kia dường như chất đầy ý tưởng nổi bật và chiêu số không tưởng, cô thậm chí không tin người này thật sự là vừa mới tốt nghiệp đại học.

Chẳng lẽ nói tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam có năng lực thích ứng xã hội mạnh như vậy, vừa mới tốt nghiệp có thể tùy tiện ở bất cứ phòng ban công tác nào mà thoải mái bắt đầu như thế? Nếu so với năng lực thích ứng xã hội mà chính Tô Yến Thanh luôn tự kiêu, thì cô cảm thấy chính mình ở trước mặt đối phương quả thực giống như học sinh tiểu học.

Như việc thành lập hợp tác xã sản xuất chuyên nghiệp nông thôn, dùng cho một sản xuất chỉnh thể; ở huyện thành lập khai thác nông nghiệp hiện đại, phát triển công ty, đăng kí nhãn hiệu kiwi Nam Đàm, thậm chí muốn đăng kí nhãn hiệu phải đặc biệt ghi chú rõ khu vực riêng biệt, thống nhất tiêu thụ; mời nhiếp ảnh chuyên nghiệp đến vườn trái cây đi chọn cảnh chụp ảnh, sau đó nhờ người chế tác tập ảnh để tuyên truyền, còn phải vận dụng truyền thông tuyên truyền khắp nơi đến quảng cáo cho trái kiwi Nam Đàm.

Tìm ra được một bài bản như vậy, quả thực khiến Tô Yến Thanh không kịp thích ứng, cũng lại có cảm giác đầy mới mẻ. Tô Yến Thanh nhìn ra được, thậm chí cả Thường Xuân Lai cũng bội phục sát đất đối với biện pháp này của Lục Vi Dân.

Phương pháp đề xuất thành lập hợp tác xã tập thể nông thôn chuyên

nghiệp, Tô Yến Thanh chưa bao giờ nghe nói qua, cô không biết Lục Vi Dân là từ đâu phát minh ra loại tổ chức kinh tế tập thể này, cũng không biết chính sách hiện hành cho phép hay không có phép như vậy, một phương pháp dường như chưa bao giờ nghe thấy - thành lập tổ chức kinh tế tập thể, nhưng Lục Vi Dân lại dường như chẳng hề để ý.

Lục Vi Dân biết rằng những gì bản thân đã làm, khẳng định làm cho Tô Yến Thanh và Thường Xuân Lai không khỏi có chút chấn động.

Đúng ra đây là thủ pháp tuyên truyền thông thường của kiếp sau, vào lúc này lại có vẻ là “tác phẩm siêu phàm”. Tuyên truyền chia làm hai loại, tuyên truyền hình ảnh và tuyên truyền tư liệu. Khi dùng loại giấy giá rẻ để in ấn tuyên truyền là nhằm vào toàn thể người tiêu thụ, còn tuyên truyền bằng sách với giấy trắng đẹp lại là dùng để tặng được thương nhân bán buôn và hoa quả bán sỉ ở Xương Châu thậm chí Bắc Kinh Thượng Hải Quảng Châu này, quả pháo thứ nhất này nếu muốn nổ vang, không thể không bỏ ra chút vốn gốc.

Ở kiếp trước, sau sự kiện kiwi, kiwi ở địa khu Lê Dương hoàn toàn thất bại, mà ở Thiểm Tây và Hồ Bắc sản nghiệp kiwi lại đột nhiên tăng mạnh, điểm này khiến Lục Vi Dân có ấn tượng rất sâu sắc, nếu có thể thay đổi lịch sử này, không chỉ có thể vì Thẩm Tử Liệt thắng được một chiến tích vẻ vang, đồng dạng cũng có thể thay đổi lịch sử sản nghiệp kiwi ở Nam Đàm, coi như là vì dân chúng Nam Đàm tìm được một cách tăng thu nhập.

Nói cách khác, trận chiến này chỉ cho phép thắng không được bại, Lục Vi Dân có tự tin này.

Thường Xuân Lai ở lại Nam Đàm phụ trách liên hệ công việc in ấn đóng gói, dựa theo ý kiến thỏa thuận của ba người, nếu muốn bán cho xí nghiệp quốc doanh quy mô lớn như nhà máy 195 làm phúc lợi cho công nhân viên chức, đương nhiên không có khả năng là bán lẻ tẻ, phải áp dụng đóng gói,

hơn nữa phải đạt tiêu chuẩn, tỷ như năm kg hoặc là sáu kg, hơn nữa nếu muốn hướng tới tiêu thụ ở Bắc Kinh Thượng Hải cũng phải áp dụng loại tiêu chuẩn này sắp xếp cách thức cho phù hợp.

Đồng thời Thường Xuân Lai còn muốn thông qua những tiểu thương hoa quả địa phương ở Nam Đàm liên hệ tới những thương nhân bán sỉ hoa quả ở Xương Châu và các tỉnh lân cận, trước thành lập mối liên hệ, tốt nhất có thể đạt được ý đồ, tìm được vài thỏa thuận buôn bán, có thể tiêu thụ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh quay lại Xương Châu, dựa theo ý tưởng trước kia tìm kiếm con đường từ các xí nghiệp quốc doanh, con đường này tuy rằng vận dụng một ít tài nguyên, nhưng một khi thành công, có thể giải quyết phần lớn vấn đề, giống như nhà máy 195 trước kia dùng cây táo, nếu đổi thành kiwi, dự án này, có thể tiêu thụ khoảng một trăm ngàn kg kiwi, mà Lục Vi Dân không có hỏi sâu về phía Tô Yến Thanh, nhưng Lục Vi Dân cảm giác được đối phương cũng là có vài cửa ngõ, nếu không cô cũng sẽ không tự mình tán thành đề xuất chia nhau tiến hành.

- Cháu là nói muốn phúc lợi nhà máy của công nhân viên chức trong tiết Trung thu năm nay đổi thành mua kiwi Nam Đàm của các cháu?

Chân Kính Tài có chút tò mò lại có chút buồn cười,

- Loại kiwi này hình như ở Xương Châu chúng ta còn chưa từng lưu hành? Ai biết nhóm công nhân viên chức có thể thích loại kiwi này hay không?

- Bác Chân, kiwi là hoa quả có nhiều vi-ta-min nhất, dinh dưỡng phong phú, nhất là vitamin C đối với thân thể có ích rất lớn, so với cây táo, cây lê thì kiwi tốt hơn rất nhiều, hiện tại quả kiwi mà thành phố Bắc Kinh Thượng Hải nhập khẩu từ New Zealand quả thật cũng chính là cùng một loại với quả kiwi

Nam Đam, giá cả rất cao, bình thường đều là mười tệ một kg, cho nên loại hoa quả này khẳng định sẽ được hoan nghênh.

Chân Kính Tài ngồi ở trên sofa trong nhà, Lục Vi Dân thậm chí chưa kịp nồng nhiệt gặp gỡ với Chân Ny, đã vội tìm Chân Kính Tài trao đổi chuyện này.

Chân Kính Tài là phó xưởng trưởng quản lý hậu cần, công ty dịch vụ lao động trong nhà máy, công ty đều do ông ta quản lý, bình thường phúc lợi công nhân viên chức trong nhà máy đều là thông qua công ty dịch vụ lao động giải quyết, bởi vậy Lục Vi Dân lúc trước mới dám cả gang nhận lời

- Đại Dân, chú biết về kiwi, nhưng các công nhân chưa chắc cũng biết, hơn nữa cháu đề xuất giá cả kiwi cũng không rẻ, công ty dịch vụ lao động bên kia sẽ bắt bẻ ngay, cháu cũng biết phúc lợi của nhà máy đều là thông qua công ty dịch vụ lao động giải quyết.

Chân Kính Tài không nhanh không chậm nói,

- Cháu còn có cách nào để giải quyết vấn đề này không? Chú biết cháu có rất nhiều ý tưởng.

- Ha hả, bác Chân, mấy ngày nay phụ bản tập san của nhật báo Xương Châu có đăng một vài bài dưỡng sinh mùa hè, sẽ giới thiệu những lợi ích thiết thực của kiwi, bác cảm thấy như vậy có được không?

Lục Vi Dân khẽ cười, trong ánh mắt có vẻ hơi đắc ý.

- Ồ? Nhật báo Xương Châu?

Ánh mắt Chân Kính Tài sáng lên,

- Quả là một biện pháp tốt, tuy nhiên còn có cách khác mà?

- Bác Chân, thiên cơ không thể tiết lộ, kiwi Nam Đàm chúng cháu là hoa quả tinh khiết của thiên nhiên, rất ngon miệng, dinh dưỡng phong phú, rất tốt cho sức khỏe con người, cháu nghĩ phong trào này rất nhanh sẽ phát triển, nếu khi tất cả mọi người chú ý tới kiwi, nhà máy 195 có phải có thể suy xét vì sức khỏe của công nhân viên chức mà cung cấp một phần lễ vật kiwi vào ngày lễ hay không?

Lục Vi Dân cười tùm tùm nói.

- Nếu là như vậy, chú nghĩ nhà máy Đảng ủy hẳn là sẽ rất vui thích vì sức khỏe và sự vui vẻ của nhóm công nhân viên chức mà có phần tận tâm.

Chân Kính Tài cũng rất khó nhin được cười dùng giọng điệu trêu chọc đáp lại.

Kỳ thật đây không phải là vấn đề, Chân Kính Tài cũng biết đám người ở công ty dịch vụ lao động nhà máy, chỉ là bù nhìn, chỉ cần có thể thông qua tay bọn họ xử lý, bọn họ cũng không ngại là cây táo, cây quýt hay là kiwi, thậm chí còn có thể rất vui được đổi khẩu vị một chút.

Bản thân ở hội nghị công việc xưởng trưởng hoặc là trong cuộc họp Đảng ủy đề xuất, mặc dù là Lương Quảng Đạt hoặc là Trần Phát Trung cũng sẽ không gây khó dễ ở vấn đề này, nhất là sau khi chính mình đã từng trải như vậy, chỉ sợ song phương đều đã có ý thức duy trì khắc chế thái độ trong một khoảng thời gian dài, không ai sẽ vì những việc lông gà vỏ tỏi nhỏ nhặt như vậy mà khơi mào mâu thuẫn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Bốn Trạng Nguyên Nhà Họ Lục

Nhìn bóng dáng Lục Vi Dân và Chân Ny biến mất ở trước cửa, Nhạc Thanh thần sắc hỗn loạn nhìn chòng mình một cái.

- Ông Chân, ông định để Lục Vi Dân và Chân Ny tiếp tục như vậy?

- Có điều gì không thể?

Chân Kinh Tài có chút không kên nhẫn nói.

- Nhưng bọn chúng cách nhau mấy trăm dặm như vậy, hơn nữa ông không phải nói Vi Dân hình như không muốn trở về nhà máy sao? Cứ kéo dài như vậy, về sau kết hôn rồi hai nơi phân cách làm sao được?

Tâm tư của vợ Chân Kinh Tài đương nhiên hiểu rõ, cô ta không coi trọng của cải nhà họ Lục. Phụ nữ tóc dài óc ngẩn, chỉ nhìn thấy trước mắt.

Nhà họ Lục muốn nói của cải đích thực hơi nghèo mạt, so với nhà mình xem ra có chút không môn đăng hộ đối, nhưng Lục Tông Quang tốt xấu cũng là chiến sĩ thi đua nhiều năm, hơn nữa bốn đứa con nhà họ Lục, đứa nào cũng tốt nghiệp trường đại học danh tiếng.

Anh cả Lục Cầm Quân tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa mới mấy năm, hiện tại đã là Phó chủ nhiệm một công xưởng của nhà máy cơ giới Hồng Kỳ, cô hai Lục Chí Hoa tốt nghiệp Đại học Sư phạm Hoa Đông hình như được phân về Lí Dương, tình hình đã rất rõ ràng, chú út Lục Á Quốc hiện tại vẫn đang học ở Triết Đại, một nhà bốn trạng nguyên, cũng gọi là một niềm vinh dự của

nhà máy 195.

Điều quan trọng hơn là ấn tượng của Lục Vi Dân này hoàn toàn đảo lộn cảm nhận trước đây của Chân Kính Tài, nếu nói trước đây Chân Kính Tài vẫn giữ thái độ sao cũng được đối với chuyện đối tượng của Lục Vi Dân và Chân Ny. Sau khi bản thân xảy ra chuyện, Lục Vi Dân dốc hết sức ra tay tương trợ mình vượt qua cửa ải khó khăn, Chân Kính Tài mới quan tâm tới Lục Vi Dân.

Một thanh niên vừa mới tốt nghiệp đại học, thì có thể có quan hệ với Ủy ban Kỷ luật Trung ương, không quan tâm là mượn thế lực của ai, chỉ dựa vào việc hẳn có thể làm được điều này, vậy thì không phải người bình thường, ý chí không nhỏ, Chân Ny thật sự muốn theo hẳn, tuyệt đối không sai.

Chân Kính Tài vẫn có chút lo lắng con gái mình tính tình như con nít, có chút không vững, không kiên định, Lục Vi Dân hiện tại đang rèn luyện ở vùng nông thôn như vậy, Chân Ny chưa chắc có thể chịu được, cho nên vẫn phải thường xuyên nhắc nhở con gái mình.

- Bà hiểu cái gì? Hai nơi tách biệt có thể cả đời sao? Thăng nhóc Lục Vi Dân có đầu óc có văn bằng có năng lực, tiền đồ rộng mở, tôi nói với bà, tôi Chân Kính Tài này mắt sẽ không nhìn lầm người trong phương diện này, thăng nhóc nhà Lục Vi Dân xứng với Chân Ny nhà chúng ta có thừa, tôi vẫn lo lắng Chân Ny không xứng với người ta kìa.

Chân Kính Tài đây là nói thật lòng, Chân Ny tính tình có chút giống vợ mình, tốt mà nói là không có kiên định, xấu ở chỗ có chút ham hư vinh, điểm này Chân Kính Tài cũng là không có cách nào khác, phải nói Chân Tiệp trong phương diện này hiểu biết hơn Chân Ny nhiều.

Thấy chồng mình hạ thấp con gái mình như vậy, Nhạc Thanh tức giận đến tái mặt không nói gì nữa, cũng là Chân Tiệp đúng lúc từ phòng kế bên tiến

vào, chuyên hướng đề tài

-Ba, việc Đại Dân nói có vấn đề gì không?

-Vấn đề là không lớn, thằng nhóc Đại Dân này mới tới huyện Nam Đàn, liền dám gánh vác trọng trách này, gan không nhỏ, cũng không sợ áp lực đè lên chính anh ta, tuy nhiên anh chàng này có cái đầu óc tốt, việc này nếu là có thể làm tốt, phỏng chừng có thể tạo được ấn tượng tốt trong lãnh đạo ở huyện bọn họ, dù thế nào ba cũng phải giúp anh ta một tay.

Chân Kinh Tài thực sự vẫn là thích người con gái lớn này, tính tình bình thản, có chút giống với mình.

Lưỡi hai bên thơm tho tinh tế quấn chặt với nahu, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy toàn thân hần đều sắp bốc cháy lên rồi.

Mặc dù mới xa nhau không đến một tháng, nhưng Lục Vi Dân lại cảm thấy thoáng như một thế kỉ, Chân Ny ở trước mặt như hòa vào nhau, tình ý dạt dào, mặt đỏ ửng, có vẻ là biểu hiện đỉnh điểm của sự rung động.

Không biết chán hôn từ đôi môi anh đào của Chân Ny, đến phần cổ trắng ngần, rồi vành tai tới thẳng trước ngực, tiếng thở hổn hển của Chân Ny giống như thuốc kích thích vô cùng mạnh mẽ kích thích vào tận sâu ý chí của Lục Vi Dân.

Không ít môi trường bên sông Vô Ưu thích hợp cho các đôi tình nhân độc hưởng, nghe nói đây là phương pháp rất được hoan nghênh của Ủy ban nhân dân thành phố Xương Châu, men theo sông Vô Ưu không thiếu các bụi cây san sát nhau bên hồ trải rộng tới cả trăm ghe đá như vậy, mỗi khi đến hè, ở đây biến thành thiên đường của những cặp tình nhân, mà thậm chí còn phát triển đến không ít những trẻ em lang thang xin ăn chiếm chỗ, với giá “chuyên nhượng” ba tệ đến năm tệ cho những cặp tình nhân nóng lòng tìm chỗ tình tứ,

hiện tượng này vẫn liên tục đến đời trước, Lục Vi Dân khi đảm nhiệm chức đại diện cho chủ tịch quận Vô Ưu cũng chưa từng thay đổi.

Lục Vi Dân cảm thấy bản thân đang không ngừng thay đổi, từ lúc đầu mới ngã vào trong thế giới này hoang mang đến nay đã hòa vào, lại từ hòa vào trong đó thì trở thành một chân ở ngoài cửa, một chân ở trong cửa, thế giới này luôn có thể gây cho hắn quá nhiều cảm xúc.

Ngẫm lại cũng đúng, không có ai có thể từ trong thay đổi như thế mà nhanh chóng thoát ra, đi vào cũng tốt, di chuyển ra cũng tốt, vậy đều phải phân tâm lý định lực, không phải ai cũng có thể dễ dàng làm được.

Nhưng duy nhất khi đối mặt với Chân Ny, Lục Vi Dân phát hiện bản thân quên hết mọi thứ trước đây, có lẽ đây chính là cảm giác khác mà tình yêu đầu mang đến.

Có lẽ về sau Chân Ny chưa chắc sẽ vẫn theo hắn, trên thực tế Lục Vi Dân đã mơ hồ cảm thấy được sự lo lắng của Chân Kính Tài về việc mình và Chân Ny không thể lâu dài, nhưng hắn vẫn rất thích, rất yêu chuộng cảm giác một mình nắm giữ cô gái như vậy.

- Đại Dân, bây giờ anh có thể thật sự trở thành hạt minh châu trên tay ba em, còn được yêu thương hơn em, ba ngày năm bận thì hỏi em gọi điện cho anh chưa, liên lạc chưa, không biết là sợ anh thay lòng hay là sợ em không để ý đến anh nữa?

Chân Ny nằm trong lòng Lục Vi Dân mắt đẹp ẩn tình, khóe miệng xinh xắn, nụ cười rung động tâm hồn chỉ cần là một người con trai nhìn thấy thì chịu không nổi, phải lập tức đưa cô ta vào trận pháp.

- Em nói sao?

Tận sâu trong lòng Lục Vi Dân có chút rung động.

- Em cũng không biết, nhưng không biết có phải anh cho ba em ăn trứng thuốc lú không, bây giờ ba thật sự rất coi trọng anh, em hỏi ba lúc nào điều anh về, ba nói phải xem anh đồng ý hay không, anh nói ba em có phải đang thử anh đúng không?

Cô gái trẻ nhẹ nhàng đánh vào bàn tay đang khám phá dưới áo lót mình, gắt giọng nói:

- Em đang nói chuyện đứng đắn với anh, anh sẽ không chôn thân ở nông thôn Nam Đàn chứ?

- Tiểu Ny, anh mới tham gia vào công việc, có làm sao cũng phải ở lại hai năm. Ba em mặc dù nói có thể điều anh về, nhưng cũng phải xem xét thời cơ?

Lục Vi Dân nói năng châm chước:

- Hơn nữa anh cảm thấy hiện tại chúng ta cũng còn trẻ, nếu muốn kết hôn cũng còn phải mấy năm nữa, cùng lắm anh vất vả một chút, trở về nhiều lần hơn, người ta cũng nói tiểu biệt thắng tân hôn, thời gian xa cách như vậy anh trở về một lần, chúng ta không phải càng tốt sao?

Bị một câu nói tiểu biệt thắng tân hôn của Lục Vi Dân nói đến mặt ửng đỏ, cô gái dùng sức nhéo vào lưng Lục Vi Dân một cái, đau đến nỗi Lục Vi Dân nhe răng nhếch miệng, tránh không được lại lần nữa hôn nhau say đắm.

- Giữa trưa ngày mai ba mẹ em phải đi tham gia một hôn lễ của con đồng nghiệp, chị em hẹn với bạn học cũng phải ra ngoài, anh qua đây đi.

Dường như là cảm giác được dự vọng người yêu không ngừng bành trướng, trên má lún đồng tiền của cô gái ửng đỏ kéo dài tình ý, nhẹ nhàng ghé vào tai nói.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đốt Cháy

Lục Vi Dân cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt. Ở Xương Châu này không có nhà ở đúng là một sự phiền toái. Muốn tìm một chỗ để ân ái cũng không có. Gia đình nào cũng có người ở nhà, mỗi lần ân ái đều phải đề phòng xem người nhà có thể trở về hay không, nên khó có thể tận hưởng được.

- Ngày mai anh còn phải đi sớm để gặp mặt một người đồng nghiệp, xem bên kia của cô ấy tiến triển như thế nào rồi.

Lục Vi Dân ôm thật chặt cô gái trong tay:

- Nếu như chúng ta có nhà của mình thì tốt rồi.

- Hừ, anh không được phân về nhà máy thì chúng ta làm sao mà được phân nhà ở chứ? Em cũng chỉ cả đời ở nhà của ba mẹ mà thôi.

Cô gái bĩu cặp môi anh đào, gắt giọng nói:

- Bộ anh tưởng ai cũng giống như ba của anh, là chiến sĩ thi đua vậy.

Nhà của Lục Vi Dân có thể được phân nhà ở cũng là bởi vì Lục Tông Quang liên tiếp hơn mười năm đều đạt được chiến sĩ thi đua cấp tỉnh, còn đạt được huy hiệu chiến sĩ thi đua cấp quốc gia được trao tặng vào ngày quốc tế lao động 01-05. Do đó mới được nhà máy phân phối nhà ở. Nếu dựa vào quy định của nhà máy thì không thể được hưởng quyền lợi phân phối nhà. Đây cũng là điều mà Chân Ny lo lắng nhất.

Nhà ở trong thời đại đó thì cũng chẳng là điều gì phức tạp lắm đối với một số người. Chẳng qua là ở thời đại đó phải cần thông qua tuổi nghề, kinh nghiệm lý lịch và chức danh để bình xét thì mới có thể đạt được tư cách được phân nhà ở, không giống như tám năm sau đó, hệ thống phúc lợi phân nhà ở đã bị bãi bỏ, thay vào đó là kinh doanh nhà.

- Tiểu Ny, cơm gạo sẽ có, nhà ở rồi cũng sẽ có.

Lục Vi Dân ôm chặt đối phương, âu yếm hôn một cái:

- Không cần lo lắng, hết thảy mọi thứ rồi sẽ có, chỉ cần chúng ta cố gắng. Đúng rồi, tình hình Thạch Mai như thế nào rồi?

- Hừ, có phải anh có quan hệ với cô ấy hay không?

Chân Ny lờm Lục Vi Dân một cái:

- Sao lại nhiệt tình giúp cô ấy vậy?

- Nói bừa, tình hình của cô ấy không phải là anh đã nói qua với em sao? Nếu có thể giúp được thì cứ giúp. Đó là một cô gái chất phác, kiên định nhưng không ngờ lại bị những lời nói vô căn cứ khiến suýt tìm đến cái chết.

Lục Vi Dân lắc đầu, có chút cảm thán:

- Sự ngu muội ở nông thôn có thể giết chết biết bao nhiêu thiếu niên tài năng.

- Thạch Mai hiện nay đang làm nhân viên phục vụ cho một nhà khách, bao ăn ở. Bởi vì cô ấy mới đi làm nên tiền lương hơi thấp. Nhưng em nhìn thấy cô ấy xem ra khá hài lòng, làm việc cũng rất vui vẻ. Mấy ngày trước em còn gặp cô ấy, trông cô ấy rất vui.

Chân Ny ôm lấy Lục Vi Dân:

- Không nói chuyện cô ấy nữa, nói chuyện của hai chúng ta đi.

Hiệu suất làm việc của Tô Yến Thanh quả thật rất cao. Cô đã nói cho Lục Vi Dân biết mình thông qua quan hệ đã liên hệ được với nhà máy sắt thép Xương Châu. Đến tết Trung thu sẽ mua một số lượng kiwi để làm quà tặng cho công nhân. Lục Vi Dân phỏng chừng phán đoán của mình không có sai. Xuất thân gia đình của Tô Yến Thanh chắc chắn là có bối cảnh. Theo như cách ăn nói và khí chất hàng ngày của cô thì có thể nhìn ra. Đây không phải là khí chất của việc học tại một trường đại học nổi tiếng hay đi du học hai ba năm là có thể dưỡng thành. Đây chính là khí chất khi sinh ra là đã có, khiến cho người khác không dám khinh thị.

Lục Vi Dân không hỏi Tô Yến Thanh cụ thể đã làm như thế nào. Tô Yến Thanh khi nói cũng nói rất đơn giản, chỉ nói rằng mình đã gặp lãnh đạo chủ chốt của bên nhà máy sắt thép. Bên đó sẽ mua tám ngàn kg kiwi làm quà cho nhân viên nhân dịp trung thu.

Lục Vi Dân trở lại nhà Chân Ny khi đã qua 12h trưa.

Hắn và Tô Yến Thanh lại chạy đến chợ bán sỉ hoa quả lớn nhất Xương Châu. Đúng là những hộ gia đình buôn bán ở đây hiểu biết về cây kiwi không nằm ngoài dự đoán. Ở Xương Châu tuy rằng cũng có cây kiwi nhưng số lượng rất ít. Hơn nữa đa phần là nhập về từ New Zealand, giá cả cao thì không nói nhưng chất lượng tươi ngon thì bị hạn chế rất lớn.

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh tất nhiên là cũng muốn chu toàn một phen việc tiêu thụ nguồn trái kiwi của Nam Đàm với bà con tiểu thương. Bà con tiểu thương thấy hai người quảng cáo thì cũng nửa tin nửa ngờ, tuy nhiên cũng lấy một ít để bán thử. Theo như sự hiểu biết của hai người, trái kiwi bên Xương Châu này cũng có một chút thị trường. Nhưng muốn tiêu thụ nhanh ngay lập tức thì không có khả năng.

Chân Tiệp khi về nhà cũng không chú ý đến cái xe đạp trong sân.

Cha mẹ đã đi tham dự tiệc cưới con của một đồng nghiệp trong nhà máy, sau bữa cơm chiều mới trở về. Cô vốn tính toán cùng bạn học đi dạo phố, buổi chiều sẽ đến quán cà phê Đài Loan để uống cà phê, không nghĩ đến là bạn học có chút không được khỏe nên muốn về nhà nghỉ ngơi sớm. Cho nên Chân Tiệp sau khi đưa bạn mình về nhà thì cũng quay trở về luôn.

Vừa bước vào cửa phòng ngủ, Chân Tiệp mới cảm giác được có chút gì đó không ổn.

Một âm thanh gì giống như tiếng rên rỉ phát ra từ phòng ngủ của Chân Ny.

Chân Tiệp cũng không biết mình nghĩ như thế nào, theo bản năng mà bước đến cửa sổ phòng ngủ Chân Ny.

Cửa sổ phòng ngủ Chân Ny vốn chỉ có một bức rèm mỏng dính không đủ che khuất. Có lẽ là không ngờ có người trở về, hay là do thời tiết quá nóng nên cửa sổ không đóng, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm động phách. Chân Tiệp chỉ cảm thấy đầu óc của mình như bị choáng váng, hai má ửng hồng cả lên.

Lục Vi Dân và Chân Ny đều thật không ngờ Chân Tiệp lại trở về nhà lúc này.

Buổi sáng, khi Chân Tiệp rời khỏi nhà đã nói rằng chiều nay sẽ cùng với một người bạn học đến quán cà phê Đài Long, sau khi ăn cơm chiều xong thì trở về nhà.

Lục Vi Dân cũng biết đấy chính là cái nô cho tư tưởng sau này ở Xương Châu, như quán cà phê, cơm tây, quán rượu đều mở ra trong những căn biệt thự hai tầng. Ban công được che bằng vải bạt hoặc là bằng kính.

Nơi đó, rượu Lam Phương, Hồng Phương hay là rượu Rum, Whiskey, thịt bò bít tết... đều có đủ trong các loại quán như vậy.

Tóm lại, nếu như anh muốn tìm một người đẹp thì những nơi đó chính là nơi tốt nhất để săn. Chỉ cần anh biết biểu hiện là được.

Hai người đều nghĩ rằng chiều nay sẽ không có ai đến quấy rầy thế giới của hai người. Cho nên cũng không để ý. Xa nhau lâu như vậy, hết thảy mọi thứ đều phát sinh vô cùng tự nhiên.

Chân Tiệp chỉ cảm thấy ánh mắt của mình giống như bị nam châm hút lấy. Cô không phải là một cô gái ngây thơ. Khi học đại học, tuy rằng không có yêu đương nhưng cũng không có nghĩa là cái gì cũng không biết. Những người bạn thân của cô đa số đều có bạn trai, có đôi khi không tránh được phương diện cảm thụ tình cảm.

Trong nháy mắt, Chân Tiệp nhìn thấy em gái của mình đang nằm trên giường, gương mặt mê say, khoái hoạt. Ánh nắng xuyên qua tấm màn khiến hai gò má cô ửng đỏ, thân thể lỏa lồ bày ra một vẻ xinh đẹp kinh tâm động phách.

Khi thì cắn chặt môi, khi thì lắc đầu giãy dụa như muốn thoát ta, hơi thở hỗn hển, ngẫu nhiên phát ra vài tiếng âm thanh rên rỉ, đôi chân dài gắt gao ôm lấy một chỗ.

Chân Tiệp không phải là không biết em gái mình và Lục Vi Dân sớm đã có loại quan hệ này. Từ lúc phát hiện trong túi xách của em gái mình có giấu bao cao su thì Chân Tiệp đã biết em mình và Lục Vi Dân đã vượt qua giới hạn. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên thấy được cảnh tượng như vậy khiến cô gần như đứng không vững.

Lục Vi Dân hai má ửng đỏ, giống như một tiểu phu chặt củi, sung mãn

như một chiếc búa tạ đập vào trái tim của Chân Tiệp.

Sau ba tiếng, Chân Tiệp lại một lần nữa ra ngoài, lại nghe trong sân truyền đến tiếng cười thì lúc này mới theo bản năng mà thở phào nhẹ nhõm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lục Vi Dân sắc mặt u ám, trên thực tế thì hẳn đã đoán ra.

- Không có việc gì, Đại Dân. Diêu Chí Bân sớm xem tôi không vừa mắt thì cũng không liên quan đến cậu mà. Cậu cũng biết nhà máy năm nay công việc cũng không nhiều lắm. Mọi người đều không có việc để làm. Có ở lại phân xưởng thì cũng chẳng làm gì. Cho nên cũng không có người quản. Diêu Chí Bân chuyên môn chú ý đến tôi, nên thường sắp xếp người đến kiểm tra công của tôi. Người khác thì không quản lý, chỉ quản lý mỗi tôi. Tôi không chịu nổi nên tìm ông ta tính sổ, ông ta liền báo lên nhà máy, xóa tên tôi.

Tiêu Kính Phong có vẻ chẳng thêm để ý đến điều đó. Lục Vi Dân cũng biết Tiêu Kính Phong trong nhà rất khó khăn. Em trai của anh ta còn đang học đại học. Cha thì mất sớm, toàn bộ đều dựa vào mẹ chống đỡ cả nhà, khó khăn lắm mới xin được cho Tiêu Kính Phong vào nhà máy, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Tiêu Kính Phong nói việc này không liên can đến hẳn nhưng Lục Vi Dân biết rằng, nếu không phải vì chuyện của Mạc Đạm lúc trước, mình và Tiêu Kính Phong đã một phen thu thập Diêu Bình thì Diêu Chí Bân cũng sẽ không trăm phương ngàn kế mà đối phó với Tiêu Kính Phong.

- Vậy anh hiện tại làm sao bây giờ? Mẹ anh biết được thì sẽ tức chết.

Lục Vi Dân trong lòng cảm thấy khó chịu. Tiêu Kính Phong là người

trọng nghĩa khí. Kiếp trước thì Tiêu Kính Phong cũng buồn bực chuyện nhà máy. Hiệu quả và lợi ích của nhà máy không tốt, anh ta cũng chẳng biết làm gì liền sa đà vào rượu. Kết hôn rồi ly hôn, sau khi vợ ôm con bỏ đi thì anh ta cũng biến thành một con ma men. Nhưng dù sao thì anh ta cũng vẫn không đối xử tệ với hẳn. Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân trong lòng cảm thấy áy náy.

Tiêu Kính Phong không nói điều này. Dù sao thì mẹ anh ta đang bệnh, mà em trai thì còn hai năm nữa mới tốt nghiệp. Khoản chi tiêu này quả là không nhỏ. Tất cả chỉ còn dựa vào mình anh ta mà thôi.

- Thôi đi, Kính Phong, chuyện này cũng qua rồi.

Lục Vi Dân hít sâu một hơi, ngẫm nghĩ một chút:

- Tôi ở đây cũng có chút việc. Nếu anh hiện tại không có việc gì để làm thì anh giúp tôi nhé.

- Tôi còn có thể làm được chuyện gì? Hiện tại cũng đang rảnh rồi, nhưng lại không muốn ở nhà cho mẹ nhìn thấy. Có việc gì thì cậu cứ nói.

Tiêu Kính Phong vỗ ngực:

- Chuyện đại sự thì sợ tôi làm không được, nhưng chân chạy việc thì tôi chắc chắn làm được.

- Được rồi, anh giúp tôi đến Quảng Châu một chuyến. Tôi cho anh một số điện thoại, là bạn học thời đại học của tôi. Nếu như chuyện này mà thành thì xem như đây là một cơ hội phát tài.

Lục Vi Dân trầm tĩnh nói:

- Tính cách của anh không thích hợp ở nhà máy, chi bằng ra ngoài xông pha một lần.

Tiêu Kính Phong ánh mắt sáng lên:

- Đại Dân, tôi cũng đã sớm có tâm tư này. Nhưng tôi không có nhiều kiến thức, lại không có tiền. Việc khác thì không nói, nhưng vất vả chịu khổ thì Tiêu Kính Phong tôi vẫn làm được.

- Ừ, nhưng chuyện bây giờ vẫn còn chưa nhất định. Tuy nhiên, đây vẫn được xem là một cơ hội. Xem như là công tư trọn vẹn đôi đường.

Lục Vi Dân ánh mắt trở nên mơ hồ.

Nếu chính mình đã cải biến được một sự việc, vì sao lại không thể thay đổi được nhiều sự việc?

Kiếp trước, Tiêu Kính Phong trong mắt mọi người là một kẻ thất bại không hơn không kém. Vợ mang theo đứa con bỏ đi, còn anh ta chỉ biết tối ngày đắm chìm trong men rượu. Nhưng kiếp này thì sao?

Có lẽ chính mình có thể thay đổi hết thảy.

- Mặt khác tôi đang cân nhắc xem có nên hay không dọn dẹp Diêu gia một chút.

Lục Vi Dân trên mặt lộ ra một chút hung ác, nham hiểm:

- Nếu người không đụng đến tôi thì tôi không đụng đến người. Nhưng nếu người phạm tôi thì tôi sẽ phạm đến người. Diêu gia cứ xem chúng ta như một con mèo ốm, mà không biết cái uy của lão hổ hay sao.

- A?

Tiêu Kính Phong hai mắt lập tức sáng lên, liếm môi, khó kìm lại nói:

- Đại Dân, tôi đã sớm muốn nói lời này, nhưng lại sợ liên lụy đến cậu.

Hiện tại tôi đã bị nhà máy cho nghỉ việc, chẳng còn gì để sợ nữa. Cậu hãy nói cho tôi biết thu thập như thế nào, tôi sẽ đi làm ngay.

Tiêu Kính Phong thật ra đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng chẳng nghĩ ra được cách nào để đối phó với Diêu Chí Bân.

Diêu Bình hiện tại lúc nào cũng có mấy người bên cạnh, có muốn ra tay cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, một khi báo cảnh sát thì chỉ sợ là anh ta không thoát nổi cảnh ngồi tù. Anh ta không sợ việc ngồi tù nhưng vì chuyện dạy cho Diêu Bình một bài học mà phải bị bắt thì thật không đáng chút nào. Phải như thế nào mà thu thập y mà y không dám lên tiếng.

- Kính Phong, chuyện này đừng nóng vội, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Diêu gia hiện nay đã cắm rễ quá sâu ở nhà máy. Muốn đối phó với bọn họ quả là không đơn giản. Phải tìm được nhược điểm của bọn họ.

Lục Vi Dân ánh mắt chớp chớp, tựa như con báo săn trong đêm tối rình chực con mồi.

- Đại Dân, ý cậu muốn nói là Diêu Chí Thiện?

Tiêu Kính Phong cũng không ngu, nghe Lục Vi Dân nhắc đến thì lập tức nghĩ đến điểm mấu chốt.

- Ừ, Diêu Chí Bân là một con cáo già. Cho dù có làm lớn chuyện thì cũng là bút dây động rừng thôi. Nếu không thuận tiện động đến Diêu Chí Bân thì động đến Diêu Chí Thiện, chỉ có thể từ Diêu Chí Thiện mà mở ra một con đường thôi.

Lục Vi Dân hung hăng nói.

- Đại Dân, đối phó với Diêu Chí Thiện cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Nhà máy hàng năm xuất ra rất nhiều phế liệu. Người của phòng

Bảo vệ cấu kết với Diêu Chí Thiện đem bán số phế liệu ra ngoài. Chuyện này không ít người biết, nhưng nếu muốn bắt được nhược điểm của ông ta thì lại không dễ dàng.

Tiêu Kính Phong hiển nhiên là cũng suy nghĩ đến điểm này.

- Trên đời này có vô vàn việc khó, chỉ sợ là người không có tâm mà thôi. Chuyện này không được vội, đục tốc bất đạt. Chúng ta khi không làm thì thôi, một khi đã làm rồi thì phải cho ông ta một cú bổ nhào.

Lục Vi Dân lắc đầu, ánh mắt thâm thúy. Hẳn biết Tiêu Kính Phong đối nhân xử thế hào khí, trượng nghĩa. Trong ngoài nhà máy đều có những bằng hữu cứng rắn.

- Chỉ cần chúng ta quyết tâm đối phó y, vốn không nói đến sự tình phải không. Anh chỉ cần theo dõi việc kinh doanh phế liệu của Diêu Chí Thiện, mấy ngày thì phế liệu nhà máy xuất đi một lần, sau đó thì tìm hiểu xem ở nhà máy thì ai và Diêu Chí Thiện là gần gũi nhất. Loại chuyện này không phải là trong ngoài cấu kết là được. Cho nên chúng ta phải đi đường vòng, tìm dấu vết của bọn họ để lại. Chúng ta cũng đừng vội vã. Ba tháng, năm tháng, nửa năm rồi cũng sẽ tìm được.

Tiêu Kính Phong hai mắt sáng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, tôi sẽ nói với Ngô Kiến, bảo anh ta giúp tôi lưu ý. Mặt khác tôi sẽ tìm vài người đến giúp tôi. Chuyện này xem như là đã định rồi.

- Tôi muốn nói thêm một câu nữa, cũng nên dặn Ngô Kiến là đừng đánh rần, nếu không thì sẽ bị rần cắn đấy.

Lục Vi Dân khẽ gật đầu:

- Mặt khác, đi Quảng Châu là sự việc cấp bách, chờ sau khi anh làm xong

chuyện này, chúng ta bàn bạc lại kế hoạch tỉ mỉ cũng không muộn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bước Đầu Tiên Thuận Lợi

Khi Lục Vi Dân đặt những bức ảnh đã được chọn ra trước mặt Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh, Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh đều không kìm nổi bị những tấm ảnh này thu hút.

Những bức ảnh của những nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp quả thực không phải thứ những người nghiệp dư có thể so sánh được. Lục Vi Dân thấy vui mừng vì sự sáng suốt của mình trong chuyện vừa rồi. Mời riêng Câu lạc bộ nhiếp ảnh Xương Châu đến Nam Đàm chụp, lấy cảnh cả sáng, chiều, tối, có ảnh chụp gần, có ảnh chụp xa, đặc biệt là được lột tả khá chân thực môi trường sinh thái của vườn kiwi ở khu gò đất Nam Đàm.

Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh đều bị rung động bởi một loạt các bức ảnh này. Đương nhiên điều còn khiến bọn họ bất ngờ hơn chính là một loạt hệ thống đường đi nước bước của Lục Vi Dân.

Tuy rằng trước kia Lục Vi Dân đề xuất nên tổ chức một vài hoạt động tuyên truyền ở Xương Châu, Thẩm Tử Liệt cũng tỏ ý tán thành, thậm chí còn đưa địa chỉ và số điện thoại của vợ mình đang làm việc tại “Nhật báo Xương Châu” cho Lục Vi Dân, nhưng y cũng không ngờ một loạt những hoạt động quảng cáo tuyên truyền mà Lục Vi Dân đề xuất lại phong phú muôn màu muôn vẻ, mà còn có sức ảnh hưởng ấn tượng như thế.

- Tiểu Lục, ý của cậu là cậu định để phụ bản của “Nhật báo Xương Châu” đăng một bài giới thiệu về hàm lượng dinh dưỡng và cách dùng kiwi?

Thẩm Tử Liệt đặt bản kế hoạch do Lục Vi Dân viết xuống, vô thức hít

một hơi.

- Vâng, thật ra cũng không hẳn là giới thiệu, chính là một đoạn văn ngắn mang tính tùy bút. Tôi cũng đã nộp cho chị Trương, chị Trương đã xem qua, nói là cũng được, chị ấy đang giúp tôi tra chuốt thêm một chút.

Lục Vi Dân kính cẩn trả lời.

Chuyện này Thẩm Tử Liệt đã biết. Vợ y gọi điện đến, nói là người thanh niên này có tầm nhìn rộng lớn, phản ứng linh hoạt, hơn nữa lối hành văn cũng rất khá, là một hạt giống tốt, đặc biệt là đề xuất đăng bài theo lối tản văn tùy bút này trên “nhật báo Xương Châu” để biến thành quảng cáo, thật sự là tuyệt bút.

- Vậy cậu vẫn định dùng con đường ấn phẩm để tuyên truyền cho giống kiwi này?

Thẩm Tử Liệt như thoáng chút suy nghĩ hỏi.

- Bí thư Thẩm, loại tản văn mang tính tùy bút này chỉ có thể coi là một loại quảng cáo phụ, hiệu quả như thế nào vẫn chưa biết, nhiều nhất cũng chỉ là để người ta biết đến kiwi Nam Đàm. Kiểu quảng cáo theo dòng ấn phẩm này càng có sức ảnh hưởng hơn đối với người tiêu dùng thông thường. Nếu sử dụng cả hai phương pháp cùng một lúc, tôi tin rằng có thể có sức tác động tương đối lớn tới thị trường tiêu thụ kiwi Xương Châu. Việc này cũng có lợi cho việc quảng bá danh tiếng kiwi Nam Đàm ở Xương Châu, đồng thời chiếm lĩnh và củng cố thị trường.

Lục Vi Dân mỉm cười giải thích.

- Vậy cậu mời nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đến để chụp những tấm ảnh này thì có ý nghĩa gì?

Chu Du Minh thật sự không nhịn nổi nữa.

Y ủy quyền cho Lục Vi Dân lo chuyện này trong thời gian qua, trong lòng cũng thấp thỏm không yên, đặc biệt là khi nghe tin Cục Nông nghiệp cử một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đại học không lâu tới, còn Cục Thương nghiệp lại cử Thường Xuân Lai tới - kẻ mà ai gặp người ấy ghét - càng khiến Chu Du Minh thêm phần tức giận.

Nhưng Lục Vi Dân dường như lại không có phản ứng gì, hơn nữa chỉ ở Nam Đàm hai ngày rồi đi Xương Châu tìm thị trường, liên lạc cũng không liên lạc được, mãi cho đến tuần này mới về.

- Chủ nhiệm Chu, Nam Đàm chúng ta có bốn trăm nghìn kg kiwi chờ tiêu thụ. Bây giờ chúng ta tính thử một chút, coi như là ăn chắc rằng lô kiwi mà nhà máy 195 và nhà máy thép Xương Châu đặt hàng, cứ tính mỗi thùng là sáu kg, cũng không vượt nổi con số một trăm hai mươi hay ba mươi nghìn kg. Chúng ta lại tính đến thị trường Xương Châu, ước chừng cẩn thận cũng có thể tiêu thụ từ năm mươi nghìn đến một trăm nghìn kg, nhưng vẫn còn gần hai trăm nghìn kg chưa có nơi tiêu thụ. Cho nên phải đến Bắc Kinh Thượng Hải để tìm thị trường, nhưng đến những nơi ấy lạ nước lạ cái, có thể người ta còn chưa từng nghe đến cái tên mảnh đất Nam Đàm này bao giờ, dựa vào đâu để tin chúng ta? Vậy thì phải quảng bá rộng rãi, giống như những tư liệu tuyên truyền đây, tôi định sẽ dùng loại giấy tốt nhất để in. Cho dù là ba hoa chích choè, ít nhất chúng ta cũng có hình ảnh thật để làm chứng, không phải là chỉ nói suông nói bừa, hoan nghênh bọn họ đến kiểm chứng.

Chuyến đi Xương Châu lần này của Lục Vi Dân đã giải quyết được vấn đề tiêu thụ cho hơn một trăm nghìn kg kiwi, khiến Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh đều là vô cùng kinh ngạc. Nhưng Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh đều là người Xương Châu, có những nơi là nhờ vào quan hệ. Còn một loạt những kế hoạch tiếp sau đây khiến cho Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh đều thấy được sự xuất sắc của Lục Vi Dân.

Đầu tiên là đề nghị huyện tập trung những hộ dân trồng kiwi thành một hợp tác xã gieo trồng chuyên trồng kiwi, còn thành lập công ty phát triển nông nghiệp hiện đại của huyện, chuyên đăng ký nhãn hiệu khu vực, in ấn đóng gói, tuyên truyền quảng cáo. Tiếp đó còn liên hệ cả đường tiêu thụ cả trong và ngoài tỉnh, thống nhất tiêu thụ. Tất cả những kế hoạch này đều được tính toán chặt chẽ, chu đáo, có lí lẽ, căn cứ rõ ràng, có thể tưởng tượng được rằng đây là ý tưởng của một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học trở về không?

Thẩm Tử Liệt hít một hơi, gõ nhẹ chiếc bút trong tay vào cuốn sổ tay.

- Tiểu Lục, như cậu nói, chỉ dựa vào thị trường trong tỉnh chúng ta thì e rằng khó có thể tiêu thụ hết số kiwi ở Nam Đàm, nhưng ở những thị trường ngoài tỉnh như Bắc Kinh, Thượng Hải chỉ sợ rằng ngay đến hệ thống thương nghiệp của chúng ta cũng chưa từng đặt chân đến, bây giờ chỉ còn có vên vện hơn mười ngày, cùng lắm là hai mươi ngày, cậu có chắc chắn không?

- Bí thư Thẩm, có thể chuyện này tôi không chắc chắn, nhưng ông không đi thử xem thì cũng không được. Thị trường trong tỉnh lớn như vậy, đã là mức cao nhất mà chúng ta có thể tưởng tượng. Hơn nữa, việc mở thêm thị trường ngoài tỉnh cũng là lẽ tất yếu, nếu không hết năm nay, năm sau kiwi Nam Đàm sẽ vào thời kỳ bội thu, theo quy luật thì sản lượng còn có thể tăng lên ít nhất từ sáu mươi đến hơn tám mươi phần trăm. Nói cách khác, ít nhất có thể tăng thêm hơn hai trăm năm mươi nghìn kg. Nếu như không dồn sức khai thác sớm thị trường ngoài tỉnh, năm sau có lẽ áp lực sẽ phải đối mặt còn lớn hơn.

Lục Vi Dân nói với vẻ tương đối chắc chắn.

Nổi kinh ngạc trong lòng Chu Du Minh khiếp sợ khó có thể dùng lời nói để diễn tả. Lục Vi Dân này thật là vừa mới tốt nghiệp đại học ư? Sao lại khiến y cảm thấy hấn hệt như một người đã nhiều năm lăn lộn trong thương

trường. Sao hẳn có thể hiểu vấn đề thị trường tiêu thụ cho nông sản cận kề đến như vậy, tính toán sâu xa đến thế?

Ít nhất một Chủ nhiệm nông nghiệp như mình căn bản cũng không suy tính sâu xa được như vậy, hoặc là nói dù cho có nghĩ được đến thế nhưng cũng không thể tìm ra một giải pháp hợp lý. Tên này sao có thể nghĩ ra được, còn có thể lên cả kế hoạch.

- Vậy cậu định giải quyết thế nào?

Thẩm Tử Liệt cũng không hỏi nhiều, dùng người thì không nên nghi ngờ, nếu nghi ngờ thì không dùng. Y đã nhận định Lục Vi Dân là tài năng có thể bồi dưỡng, liền yên tâm mạnh dạn giao chuyện này cho Lục Vi Dân. Huống chi Lục Vi Dân cũng khá có óc xét đoán, trước mỗi kế hoạch, hành động đều làm báo cáo, khâu nào cũng suy xét rất chu toàn.

- Tôi định để Thường Xuân Lai phụ trách hiện thực hóa việc thi hành hợp đồng của và nhà máy thép Xương Châu và nhà máy 195, đồng thời cũng cần liên hệ với hướng tiêu thụ ở Xương Châu. Tôi và Tô Yến Thanh về cơ bản đã liên hệ xong công tác tuyên truyền ở Xương Châu. Việc đóng gói in ấn, Thường Xuân Lai về cơ bản cũng đã hoàn thành, chỉ cần tìm người làm những việc cụ thể là xong, đều có thể giao cho Thường Xuân Lai. Bên này mời Chủ nhiệm Chu dẫn dắt thành lập hợp tác xã trồng trọt kiwi Nam Đàm. Vốn dĩ hợp tác xã kinh tế này nên do các hộ nông dân tự mình chọn người đứng ra làm người phụ trách, nhưng hiện nay một là thời gian quá gấp gáp, hai là liên quan đến vài trăm hộ nông dân của Nam Đàm chúng ta, bỗng dưng bắt bọn họ chọn ra người thích hợp e rằng không phù hợp. Cho nên chỉ có thể phiền Chủ nhiệm Chu tạm thời gánh vác trách nhiệm làm người phụ trách cho hợp tác xã này. Công việc chủ yếu là giám sát các hộ nông dân thu hoạch kiwi và phân loại đóng thùng. Thứ nhất là phải đóng đúng số lượng mỗi thùng, thứ hai là phải cố hết sức đảm bảo chất lượng của số kiwi này là như nhau. Đảm bảo chất lượng chính là chiêu đầu tiên của kiwi Nam Đàm chúng

ta, như thế mới có thể giúp cho việc tiêu thụ kiwi của chúng ta trong năm sau.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Va Chạm

Lục Vi Dân biết rằng sự kiện trái kiwi lúc này có thể nói là một cơ hội rung động nổi bật. Có lẽ nó cũng có thể dẫn đến sự bất mãn và đổ kỵ của một số người, nhưng sự kiện này thực sự không cho hẳn bao nhiêu cơ hội để lựa chọn. Một khi Thẩm Tử Liệt bị sự kiện này liên lụy, rồi phải thất vọng ra đi, thì bản thân hẳn có lẽ một hai năm nữa ở huyện Nam Đàm này, cũng khó có ngày ngóc đầu lên được.

Nếu có thể mượn cơ hội này khiến cho Thẩm Tử Liệt trở hết tài năng, có lẽ có thể kéo theo việc một người làm quan, cả họ được nhờ. Bản thân mình lại là họ hàng thì sẽ ra sao?

Đặc biệt là khi biết được bố vợ của Thẩm Tử Liệt vốn là Phó bí thư tỉnh Xương Giang, và đã từng nhiều năm đảm nhiệm chức Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy. Hiện tại bây giờ vẫn là phó chủ nhiệm Hội đồng nhân dân tỉnh, thì hẳn càng phải độ sức lần này.

- Tôi và Tô Yến Thanh định nhanh chóng đi Bắc Kinh. Tô Yến Thanh là tốt nghiệp đại học nhân dân Trung Hoa, khá là quen thuộc với Bắc Kinh. Tôi cũng có một người bạn học làm việc ở đó. Chúng tôi định đi đến đó xông pha một phen, xem có thể tìm ra được con đường nào không.

Lục Vi Dân ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

-Ngoài ra, ngoài Bắc Kinh, chúng tôi cũng định, nếu như có cơ hội thì sẽ đi đến Thượng Hải và Quảng Châu xem thế nào. Nhưng đây cũng chỉ là dự kiến bước đầu mà thôi.

Chu Du Minh cũng là vô cùng ngưỡng mộ với những tư tưởng quy hoạch liên tiếp của Lục Vi Dân. Anh chàng này thực sự đã gõ đúng nhịp trống.

Y và Thẩm Tử Liệt cùng với Bí thư huyện ủy An Đức Kiện, Chủ tịch huyện Vương Tự Vinh vừa mới từ địa khu trở về.

Phó chủ tịch Địa khu Tưởng Quốc Huy sau khi nghiên cứu điều tra sản xuất nông nghiệp huyện Sơn Hoài, thì phát hiện ra nguy cơ do việc trồng cây kiwi mang đến, tiến hành báo cáo với Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành và Chủ tịch Địa khu Thượng Quyền Trí về khả năng kiwi được mùa có thể dẫn đến vấn đề tiêu thụ ế ẩm của ba huyện Nam Đàm, Hoài Sơn và Phủ Đầu, khiến cho Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành và Chủ tịch Địa khu Thượng Quyền Trí coi trọng. Họ còn tổ chức một cuộc họp triệu tập ba vị lãnh đạo để lắng nghe ý kiến về vấn đề này, yêu cầu lãnh đạo ba huyện coi trọng vấn đề này, tích cực trợ giúp và dẫn đường cho việc đẩy mạnh tiêu thụ trái kiwi.

Sau khi trở về huyện, Bí thư huyện ủy An Đức Kiện và Chủ tịch huyện Vương Tự Vinh mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, dành riêng một hội nghị để thảo luận vấn đề con đường tiêu thụ trái kiwi huyện Nam Đàm. Trong hội nghị cũng nêu rõ là sẽ do Thẩm Tử Liệt quản lý toàn bộ con đường tiêu thụ kiwi của toàn huyện, đảm bảo kiwi được gieo trồng thuận lợi và có thể tiêu thụ thuận lợi ở bên ngoài, tránh đem đến tổn thất lớn cho những hộ trồng cây kiwi.

Nếu như nói trước đây khi thành lập tổ lãnh đạo mở rộng tiêu thụ trái kiwi, các lãnh đạo chủ yếu vẫn chỉ là xuất phát từ yêu cầu kiên quyết của Thẩm Tử Liệt. Vậy thì hiện tại đã thực sự nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Đặc biệt là khi cảm giác thấy việc tiêu thụ trái kiwi của hai huyện Hoài Sơn và Phủ Đầu cũng có khả năng tạo lên áp lực cạnh tranh lớn đối với sự cấu thành trái kiwi của huyện Nam Đàm. Điều này càng tăng lên cảm giác nguy cơ về phương diện Nam Đàm.

- Tiểu Lục, việc này không thể chậm trễ được. Tình hình có chút thay đổi. Ngày hôm nay các lãnh đạo chủ chốt của địa khu sẽ triệu tập Bí thư An, Chủ tịch huyện Vương và tôi, cùng với các lãnh đạo chủ yếu của hai huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu, chủ yếu để nghiên cứu về vấn đề đường tiêu thụ mà việc bội thu trái kiwi của địa khu Lê Dương phải đối diện. Tôi đoán, hai huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu cũng nên lập tức hành động, vì thế nên chúng ta không thể chậm trễ được nữa. Công việc này Bí thư An và Chủ tịch huyện Vương giao cho tôi. Tôi đồng ý với suy nghĩ ban nãy của cậu. Bên này thành lập hợp tác xã chuyên môn thu hái lựa chọn, đóng gói, vận chuyển trái kiwi sẽ do anh Chu phụ trách. Thường Xuân Lai phụ trách việc ký hợp đồng với nhà máy 195 và Xương Cương (nhà máy thép Xương Châu), cũng tiếp tục liên hệ với bên Xương Châu tuyên truyền và tiêu thụ, cần cố gắng làm xong hợp đồng tiêu thụ trước Hoài Sơn và Phụ Đầu, làm nổi bật danh tiếng của kiwi Nam Đàm chúng ta, cố gắng bán ra thật nhiều kiwi Nam Đàm của chúng ta.

Thẩm Tử Liệt cũng không nói lời vô ích:

- Còn về Bắc Kinh và Thượng Hải bên này, các cậu lập tức chứng thực tuyên truyền in ấn tài liệu. Cứ đem đến bên Xương Châu này đi. Đợi khi tài liệu tuyên truyền xong rồi thì các cháu lập tức đến Bắc Kinh, cố gắng mở ra thị trường ở bên Bắc Kinh. Việc làm này đã lên đến tầng cao chính trị rồi. Chỉ có thể làm tốt, không được phép thất bại. Nếu có gì cần thì gọi điện thoại cho tôi.

Lục Vi Dân cũng thật không ngờ chuyện này lại có chút thay đổi. Hắn lập tức đoán được điều này có thể có mối quan hệ nhất định với việc mình đã liên hệ với người em họ Trần Cương của trưởng khu nông nghiệp địa khu. Hắn thông qua Trần Cương để tìm hiểu sự ảnh hưởng của đất đai bên này đến sản lượng trái kiwi và sự phán đoán sản lượng kết trái lần đầu, từ đó tính toán được sản lượng của trái kiwi huyện Nam Đàm. Liên hệ nhiều lần như vậy khó tránh được việc trưởng khoa nông nghiệp sẽ cảm giác thấy có điều gì đó

là lạ.

Lục Vi Dân đoán không sai. Thực sự là việc hẳn thường xuyên liên hệ với Trần Cương đến Nam Đàm giúp hẳn phân tích phán đoán kết quả kết trái của mỗi cây kiwi và sản lượng trái kiwi. Mà mỗi lần Trần Cương đến Nam Đàm thì sau đó đều khiến trường phòng khoa học nông nghiệp chú ý, từ đó cũng chú ý đến sự kết trái của kiwi của toàn địa khu năm nay, khi sản lượng thậm chí có khả năng đột phá lên đến một triệu tấn, phòng khoa học nông nghiệp địa khu sẽ coi chuyện này như là thông tin để báo cáo lên Cục nông nghiệp địa khu. Còn Cục nông nghiệp địa khu cũng sẽ nhanh chóng báo tin này với Phó chủ tịch Địa khu phân công quản lý nông nghiệp - Tưởng Quốc Huy. Thế mới có chuyện gặp gỡ thế này.

Bắc Kinh những năm 90 đối với Lục Vi Dân mà nói là xa lạ, nhưng đối với Tô Yến Thanh thì quen thuộc vô cùng.

Chỉ rời khỏi nơi này hơn một năm, đối với Tô Yến Thanh giống như là một giấc mộng. Giấc mộng này mang lại ảnh hưởng vô cùng lớn đến cuộc sống của cô. Nhiệt huyết kích động khi xưa của cô, sau hơn một năm trải qua suy xét đã được tẩy rửa hiện thực hơn và bình tĩnh hơn, Tô Yến Thanh phát giác chính mình dường như đã có thể rất lý trí đối mặt với tất cả những cái khi xưa.

Rất nhiều bạn bè khi xưa đã ra nước ngoài rồi, cũng có không ít người vẫn ở trong nước nhưng vẫn đang tìm tòi và nhận thức trong âm thầm.

Cha và cậu luôn cảnh cáo và nhắc nhở mình, phải ném bỏ đi những kích động và tình cảm mãnh liệt vô vị đi, bình tĩnh xử trí những sự thay đổi của xã hội đương thời. Ví dụ như xã hội cần sự ổn định chính trị và cải cách kinh tế, nếu như trật tự bị đảo lộn, vậy thì sẽ chỉ khiến cho sự việc càng khó cứu vãn. Những suy nghĩ tốt đẹp nếu như đi sai phương hướng thì sẽ càng tồi tệ hơn.

Lúc ban đầu cô cũng không nghe vào tai, cho đến khi đến vùng thâm sơn cùng cốc Nam Đàm này được nửa năm thì cô vẫn giữ một thái độ bàng quan lạnh lùng căm ghét thế tục. Nhưng thời gian trôi đi, sau khi suy xét và tìm tòi bằng sự bình tĩnh, cô mới phát hiện ra có lẽ sự giáo huấn của bề trên cũng không hoàn toàn là sai lầm. Hơn nữa thứ mà mình luôn luôn theo đuổi thì chưa chắc hoàn toàn đúng.

Lục Vi Dân chú ý tới tâm trạng của Tô Yến Thanh dường như có chút dao động. Hẳn mơ hồ có thể cảm giác là cái gì đã gây ảnh hưởng đến cô gái luôn luôn thể hiện sự trầm tĩnh thản nhiên trước mặt mình như vậy. Dù sao thì trận phong ba đó cũng mới qua hơn một năm. Mà trận sóng gió đó đem đến ảnh hưởng sâu rộng tới những sinh viên đầy nhiệt huyết và tình cảm mãnh liệt. Mà sau khi trải qua trận sóng gió đó, nền kinh tế bất ổn của Trung Quốc đã được ổn định lại, lại sắp bước vào một thời kỳ phát triển nhanh chóng.

- Yến Thanh, có phải là vì mất đi một số thứ không thể nào tìm lại được, khiến cho cô xúc động?

Tô Yến Thanh ánh mắt hơi hơi lạnh lùng, lạnh lùng liếc Lục Vi Dân với vẻ mặt bình tĩnh, hơi lạnh nhạt nói:

- Anh dường như rất thích nghiên cứu tâm lý của người khác?

- Không, tôi chỉ là không mong muốn nhìn thấy cô đắm chìm trong dĩ vãng.

Lục Vi Dân cúi thấp đầu xuống, chân bước chậm rãi trên quảng trường.

- Trào lưu của lịch sử, ai cũng không thể thay đổi được. Có một số thứ, một lúc không ai có thể hiểu rõ được, chỉ có sau mười năm hoặc hai mươi năm sau mới ý thức được có lẽ lúc đó chúng ta chỉ là sự xúc động đơn thuần.

- Đừng có nói kiểu đó. Điều đó sẽ phá hoại cảm giác của tôi về anh đấy.

Tô Yến Thanh lạnh lùng nói:

- Sự kích động đơn thuần? Hừ, tại sao anh lại không nói thẳng ra là ngây thơ đi? Anh hiểu cái gì chứ? Anh cảm giác anh còn nhìn xa trông rộng hơn bao nhiêu người khác, đầu óc người khác ai cũng đơn giản hết sao? Anh có tư cách gì mà đánh giá tất cả như thế chứ?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tia Lửa

Lục Vi Dân có chút cười khỗ, thâm niên cái gì? Trí nhớ của hơn hai mươi mốt năm kiếp trước có được tính là thâm niên không?

- Yến Thanh, tôi không muốn đánh giá cái gì, cũng không có tư cách để khoa tay múa chân trước ai đó, nhưng tôi muốn nói lên một quan điểm, chúng ta phải nhìn thẳng vào sự thật, cứ mãi sa vào quá khứ hư ảo kia, không bằng làm đến nơi đến chốn, làm một vài việc có ích cho nước cho dân cho chính mình, không phải tốt hơn sao? Tôi nghĩ chúng ta đến Bắc Kinh lần này cũng chính là với mục đích này, có phải không?

Lục Vi Dân tương đối thành khẩn nói:

- Tôi luôn cảm thấy một câu nói rất hay, “Nói suông hại nước, làm thật hưng thịnh”.

- "Nói suông hại quốc, làm thật hưng thịnh"? Cái gì là nói suông, cái gì là làm thật? Nói tóm lại anh có thể phân biệt sự giữa hai điều này không?

Tô Yến Thanh khoanh tay, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại có vẻ muốn gây sự. Điều này khiến khoảng cách cô và chính mình đột nhiên xa cách, tính phòng ngự và công kích cũng toát ra mãnh liệt hơn.

- Có vấn đề thì nhìn thẳng vào vấn đề, không nên che dấu, có gan nhìn thẳng vào vấn đề mới có thể giải quyết chính xác vấn đề, tôi không cho rằng điểm này có gì đó không đúng.

Tô Yến Thanh ngẩng đầu nhìn lên, dường như nhớ lại điều gì,

- Anh vĩnh viễn không hiểu...

- Tôi có lẽ không hiểu được tâm tình các cô lúc đó. Nhưng tôi muốn nói, đối với đất nước có lãnh thổ rộng lớn như nước ta mà nói, nhất là khi xung quanh có rất nhiều kẻ thù nhìn ngó vào thế lực đất nước chúng ta, bọn họ đều chờ đợi chúng ta nảy sinh vấn đề, nhằm lợi dụng tất cả những cơ hội, nhân đó gây sóng gió. Cho nên, tôi cảm thấy đối với quốc gia chúng ta mà nói, trật tự ổn định xã hội là điều tất yếu, cải cách mở cửa cũng là tất nhiên. Hai việc này không thể không cùng kết hợp, hơn nữa cũng hoàn toàn có thể làm được. Đương nhiên, cần phải có một quần thể chính trị với nghệ thuật khống chế cao siêu mới có thể làm được điều đó. Tôi vẫn cho rằng chúng ta có thể cân nhắc thêm các cách thức, phương pháp thích hợp để gia tăng và thúc đẩy, hy vọng chúng ta có thể nhìn thấy cảnh dân giàu, quốc gia cường thịnh và pháp trị dân chủ.

Lục Vi Dân rất bình tĩnh thận trọng cân nhắc trong lời nói, vừa phải tránh kích thích Tô Yến Thanh quá mức. Bởi vì hẳn đối với cô thật sự rất có thiện cảm. Hẳn không hy vọng vì đề tài này mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Nhưng hẳn lại cảm thấy chính mình cũng cần phải có một quan điểm rõ ràng, phải tỏ rõ thái độ của chính mình, sẽ không bởi vì cố ý lấy lòng đối phương mà hạ thấp bản thân.

Tô Yến Thanh lạnh lùng nhìn người thanh niên trước mặt. Cô ngoài mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có chút xúc động. Đã hơn một năm tự hỏi và quan sát cũng khiến cho cô - một người đầy trí tuệ dần dần chìm lắng, bắt đầu suy xét lại mọi việc. Những lời nói của Lục Vi Dân dường như chỉ điểm chính mình, dường như là mở rộng thêm cánh cổng trước đây đã được hé mở trong cô.

So với mình, người này còn tốt nghiệp trễ một năm, đã làm cô ngạc nhiên

rất nhiều, biểu hiện hôm nay lại một lần nữa khiến tâm tình Tô Yến Thanh phập phồng dâng lên.

Chỉ một câu nói của hãn "Chúng ta có thể suy xét cách thức phương thức thích hợp để gia tăng và thúc đẩy" lại khiến Tô Yến Thanh trong lòng vừa động, những lời này dường như cất dấu ý nghĩa rất sâu xa, "cách thức, phương thức thích hợp" là chỉ cái gì? Hơn nữa còn "Chúng ta", dường như có rất nhiều ngụ ý, trong lúc nhất thời Tô Yến Thanh lại nghĩ đến ngay người.

Hãn dường như biết rất nhiều, nhưng lại rất khéo léo tránh đi một vài điểm mấu chốt có thể sẽ làm mình tức giận, sau đó dùng lời lẽ triết lý đầy phong phú đả động đến mình, nhưng Tô Yến Thanh phải thừa nhận những điều Lục Vi Dân nói cũng không phải là "hư ngôn vọng ngữ", quan điểm của hãn thực ra cũng có một chút đạo lý.

- Được rồi, Yến Thanh, là tôi nhiều chuyện rồi. Chỉ có điều chúng ta đã đến Bắc Kinh, ở Nam Đàn hiện còn có vô số người đang chờ đợi kết quả của chúng ta, tôi không chờ được. Tôi với cô tìm một vài cách trước, cô cảm thấy thế nào? Tình hình ở đây cô quen thuộc hơn tôi nhiều, liệu làm như vậy có được không?

Lục Vi Dân nhìn vẻ mặt âm trầm bất định của Tô Yến Thanh, mỉm cười chuyển đề tài.

Tô Yến Thanh hít sâu một hơi, người kia, mỗi lần đều có thể nắm giữ được nhịp điệu thay đổi của lòng mình, khiến mình không phát giận được:

- Anh không phải đã tính phải lợi dụng cơ hội bên Á Vận hội sao? Á Vận hội mới là địa điểm tốt nhất, tuy nhiên anh định thuê quảng cáo trong khoảng thời gian ngắn như vậy khẳng định không thể làm được, chỉ riêng thủ tục báo cáo chắc cũng phải mất mấy tháng mới được phê chuẩn, hơn nữa tôi đoán phí tổn sẽ rất lớn.

- Ai nói tôi muốn báo cáo xin phê chuẩn? Về phần phí tổn, chẳng lẽ tôi lại không biết là sẽ tiêu phí nhiều hay ít.

Lục Vi Dân mỉm cười lộ ra vẻ bí hiểm,

- Đầu trục đầu sớ bị nắm tóc, vua cũng thua thằng liều, chúng ta chính là hai kẻ nhà quê từ Nam Đàm tới, chỉ cần trong Bắc Kinh có thể gây sức ép tạo ra một chút ảnh hưởng, làm cho kiwi Nam Đàm có chút tiếng tăm, coi như là đã đạt được mục đích. Hay là cô còn thực sự nghĩ rằng kiwi Nam Đàm có thể trở thành trái cây được chỉ định dành riêng cho các vận động viên của Á Vận hội tại Trung Quốc?

Tô Yến Thanh lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi,

- Vi Dân, vậy anh tính làm như thế nào? Nơi này là đất Bắc Kinh, anh ngàn vạn lần cũng đừng nghĩ xằng bậy, anh chưa được cho phép, làm thế nào quảng cáo tuyên truyền kiwi Nam Đàm? Chẳng lẽ anh cũng muốn làm như ở Xương Châu, phân phát ấn phẩm sao?

- Ha ha, “sơn nhân đều có diệu kế”.

Lục Vi Dân mỉm cười.

Vừa đến thành Bắc Kinh, sau khi bố trí ổn thỏa nơi ăn chốn ở, Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh liền bận rộn làm việc.

Thời gian không đợi người, hiện tại đã là đầu tháng 9, 22 tháng 9 là ngày Á Vận hội sẽ long trọng khai mạc, mà kiwi cũng vào khoảng đầu tháng 9 đến cuối tháng 10 này lần lượt được đưa ra thị trường.

Nói cách khác trên thực tế cũng chỉ có một tháng, xác định phải đem hai trăm ngàn kg kiwi Nam Đàm còn lại này tiêu thụ cho hết, mà đối mặt thị trường Bắc Kinh lạ nước lạ cái, bất kể là Lục Vi Dân hay là Tô Yến Thanh

trong lòng cũng không dám nắm chắc.

Lúc này chợ hoa quả bán sỉ còn xa mới náo nhiệt bằng mười hai mười năm sau, chợ bán sỉ hoa quả Đại Chung Tự là một trong những chợ mà bọn người Lục Vi Dân lựa chọn.

Liên tục vài ngày Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh đều bốn ba tới mấy chợ bán sỉ hoa quả ở thành Bắc Kinh. Cả hai cũng không lường trước, thương nhân bán sỉ hoa quả trong kinh thành này đối với kiwi Nam Đàm lại chưa từng nghe thấy, khi nghe nói về kiwi Nam Đàm trong lòng còn đầy nghi ngờ.

Mặc dù là Lục Vi Dân đưa ra sản phẩm in ấn tuyên truyền tinh xảo, cũng không khiến cho các thương nhân của mấy chợ bán sỉ hoa quả yên tâm được.

Lục Vi Dân lúc đầu không nghĩ sẽ tới làm phiền Tào Lãng. Trước đó không lâu mới mời người ta hỗ trợ giải quyết sự tình của Chân Kính Tài, hiện tại vì những việc vụn vặt như vậy mà làm phiền nhà họ Tào, thì ngay cả Lục Vi Dân cũng cảm thấy mình có cảm giác “được voi đòi tiên”, nhưng ở thành Bắc Kinh hẳn cũng không có người quen nào khác có thể giúp đỡ được, người có thể ra lực lại càng không có, hẳn chỉ có thể mặt dày mày dạn gọi điện thoại cho Tào Lãng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Chiêu Lạ

Hung hăng đấm Lục Vi Dân một cú, người thanh niên cao to đi đến nhìn Lục Vi Dân một vòng, lúc này mới vui cười hơn hờ nói:

- Tôi còn cho rằng anh phải tới 3 - 5 năm sau đến Bắc Kinh chứ, không ngờ chúng ta chia tay mới hai tháng thì gặp mặt rồi, ha ha, vì sao lại trở nên đen thế?

- Trời sinh số lao碌, đâu dám so với anh đâu?

Lục Vi Dân cũng cười nhìn chàng thanh niên có ngoại hình cao to trước mắt, đây chính là bạn cùng phòng bốn năm Đại học, cũng là một trong những người bạn học tốt nhất, Tào Lãng.

Tào Lãng tính cách khá thẳng thắn, tai to mặt lớn, có sự quả quyết điển hình của người Bắc Kinh và sự nhiệt tình của người Tứ Xuyên, trong bốn năm đại học hai người dường như là như hình với bóng, đặc biệt là sau khi đã trải qua một lần chết đuối, quan hệ của hai người ngày càng thân thiết, chẳng khác nào anh em ruột.

Khi chia tay tốt nghiệp, hai người cũng thổn thức cảm thán, Tào Lãng thậm chí hỏi Lục Vi Dân muốn đến Bắc Kinh không, nếu thật sự muốn đến Bắc Kinh, anh ta có thể giúp Lục Vi Dân nghĩ cách. Lúc ấy Lục Vi Dân cũng không để ý lắm, một Tào Lãng chẳng qua là lúc nhất thời cảm xúc tuôn trào mới nói như vậy, cho nên cũng không coi trọng.

- Ài cậu đừng nói thế, ai hơn ai bao nhiêu đâu

Tào Lãng lúc này mới chuyển ánh mắt đến nhìn cô gái sau lưng Lục Vi Dân, ánh mắt sáng lên

- Thằng này tài, đem cả bạn gái tới? Mới đó đã chuẩn bị kết hôn rồi?

Tô Yến Thanh đỏ mặt, chân mày nhíu lại, Lục Vi Dân vội vàng giải thích

- Tào Lãng, đừng nói linh tinh, đây là đồng nghiệp của tôi, Yến Thanh, đây là Tào Lãng bạn cùng học đại học.

Tào Lãng này mới ngớ người ra, anh ta cũng cảm thấy cô gái trước mắt mặc dù xinh đẹp quyến rũ, nhưng không phải là cô gái chụp hình với Lục Vi Dân, anh ta vẫn thật sự cho rằng Lục Vi Dân nhanh như vậy đã đổi bạn gái rồi

- Ngại quá, Đại Dân là bạn học tốt nhất của tôi, tôi là Tào Lãng, xin chào!

-Xin chào, tôi là Tô Yến Thanh

Tô Yến Thanh cũng thoải mái bắt tay đối phương, ba người mới ngồi xuống.

Đây là quán cà phê cách nơi Lục Vi Dân bọn họ ở không xa, Tô Yến Thanh vô cùng quen thuộc vùng này, có lẽ là nơi thường xuyên tới khi còn đi học

- Sự việc lần trước tôi vẫn phải cảm ơn anh và bác gái...

Lục Vi Dân chưa nói xong, thì bị Tào Lãng ngắt lời.

- Chì tiện tay thôi, không cần nói đến được không? Giữa hai chúng ta còn nói mãi những điều này, thì không có ý nghĩa rồi, anh gọi điện thoại cho tôi nói muốn đến Bắc Kinh làm việc công, rốt cuộc là chuyện gì? Không phải huyện các anh bảo các anh đến Bắc Kinh chạy dự án chứ?

- Hi hi, chạy dự án việc lớn như vậy tạm thời vẫn không tới lượt hai chúng tôi, chúng tôi đến kỳ thực là giúp đẩy mạnh hoạt động tiêu thụ.

Lục Vi Dân cũng không khách sáo, liền giới thiệu ngọn nguồn sự việc một lần.

- Anh là muốn đẩy mạnh tiêu thụ trái kiwi của Nam Đàn các anh đến Bắc Kinh? Điều này có thể là sự kiện mới mẻ, tôi cũng chưa từng giao tiếp với người của phương diện này, cũng không quen ai.

Tào Lãng gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra cảm xúc suy tư.

- Tuy nhiên việc này không phải việc gì to tát, tôi tìm người thử đi liên hệ, hẳn là có thể tìm được người quen.

- Còn nữa, không phải là sắp có Á Vận Hội sao? Chúng tôi định lợi dụng cơ hội tốt này vì trái Kiwi Nam Đàn chúng tôi làm quảng cáo tuyên truyền, như vậy cũng có lợi cho trái Kiwi Nam Đàn chúng tôi tạo tiếng tăm ở Bắc Kinh, mở rộng tiêu thụ.

Lục Vi Dân cười nói.

Vừa nghe Lục Vi Dân muốn gây sự chú ý của Á Vận Hội, Tào Lãng nói có chút nghi ngờ:

- Đại Dân, anh chưa uống lộn thuốc chứ, giờ là lúc nào rồi, anh mới gây sự chú ý? Còn nữa chính là trái Kiwi của các anh phải làm tuyên truyền hướng về Á Vận Hội, sợ rằng nông dân cũng không gánh vác nổi phí tuyên truyền quảng cáo đâu? Quảng cáo của Á Vận Hội này, không quan tâm đề cập cái gì, cũng có các nhà tài trợ độc quyền, người ta có thể đã chi khoản tiền lớn để mua quyền quảng cáo này.

- Tôi không dự định đi đường chính, tôi muốn đánh đường biên, nhưng đường biên này khẳng định sẽ chuốc lấy ít phiền toái, tôi muốn nhờ anh ta giúp đỡ. Nếu khi các phòng ban có liên quan đến can thiệp ngăn việc, thì giúp chúng tôi thử hòa giải, ít nhất kéo dài thời gian, để quảng cáo tuyên truyền của chúng tôi nhanh chóng có thể phát huy một số tác dụng, nếu có thể, tôi cũng muốn mời đài truyền hình của các anh cho lên màn ảnh. Như vậy...

Nghe Lục Vi Dân tỉ mỉ giới thiệu xong cách nghĩ của hẳn, miệng Tào Lăng há to như thể nuốt trôi được một trứng gà, trừng mắt với Lục Vi Dân, một lúc lâu sau mới nói:

- Đại Dân, trong đầu thằng quý nhà anh làm sao có nhiều ý đồ xấu xa thế, như vậy cũng được? Sở Công thương khẳng định phải xét xử loại quảng cáo phi pháp này của anh, anh không phải mất cả chì lẫn chài sao?

- Hi hi, còn không phải là dựa vào anh ta sao? Huống hồ chúng tôi cũng không coi như quảng cáo thuần túy, vì các vận động viên của Á Vận Hội cố lên, thay các vận động viên của Á Vận Hội dâng lên sự chúc phúc thiện chí của người dân Nam Đàn chúng ta, điều này lẽ nào không thể tiếp nhận? Đây cũng không được coi là quảng cáo thuần túy chứ? Nhiều lắm là một phương pháp tuyên truyền độc đoán mà thôi.

Lục Vi Dân khẽ cười nói:

- Chúng tôi cũng không cần bao nhiêu thời gian, thì chỉ cần thời gian đúng lúc, mở rộng một chút ảnh hưởng mà thôi.

- Thằng quý nhà anh, thật sự xem tôi như Bí thư thành ủy Bắc Kinh phải không? Mấy việc này đề cập tới nhiều phòng ban như vậy, tôi có thể có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Tào Lăng không biết nên khóc hay nên cười

- Bên Đài truyền hình tôi có thể nghĩ cách, tìm lãnh đạo cho hai quảng cáo này của các anh lên lướt qua màn ảnh, dù sao trong khoảng thời gian này ống kính tập trung đều xoay quanh Á Vận Hội, điều này không có gì, lấy việc công làm việc tư một lúc, mấy giây, cũng tạm chấp nhận được, nhưng nếu anh vẫn muốn giữ lại một số quảng cáo phi pháp này của các anh, Sở Công thương nga ta không thể làm được, còn có một số nhà tài trợ, người ta từ lâu đã chi khoản tiền lớn mua được danh tiếng, ví dụ như Kiện Lực Bảo, anh muốn không chi tiền làm việc này, bọn họ trước tiên thì không thể làm.

- Hi hi, vậy cũng không sao, tôi không phải đã nói làm bên đường biên sao? Tôi tặng mấy chục thùng trái Kiwi sinh thái tốt cho sức khỏe của Nam Đàn chúng tôi cho đội đại diện Trung Quốc trong Á Vận Hội được không? Nếu đội Trung Quốc không cần, chúng tôi tặng cho đội Triều Tiên được không? Tặng cho đội Cambodia được không? Hoặc là tặng cho một số đội Lào, Philippines được không? Bọn họ cần hay không, ăn hay không đều không sao, điều tôi cần là một cái mếu, gây ảnh hưởng mà thôi. Anh có thể đưa chuyện này của tôi lên màn ảnh TV đâu sợ chỉ có ba giây đồng hồ, mấy mươi thùng Kiwi của chúng tôi tặng cũng đáng, trái cây dinh dưỡng tốt cho các vận động viên Á Vận Hội. Lẽ nào người dân vẫn không biết mua về nhà mình ăn, cho con cái người nhà mình ăn?

Lục Vi Dân nói ra một thôi một hồi, khiến hai người Tô Yến Thanh và Tào Lãng đều trợn mắt há hốc mồm, một lúc sau, Tào Lãng mới giơ ngón tay cái lên, nói một từ:

- Tuyệt!

- Nếu anh cũng nhận thức được tư tưởng này của tôi, vậy tôi chuẩn bị làm lớn một một lần, mọi người cùng vui mừng, tôi nghĩ dù là thất bại, cũng sẽ dẫn đến một hiệu quả không nhỏ, với vốn ít lợi nhiều, có sao mà không làm?

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua Tô Yến Thanh bên cạnh vẻ mặt suy nghĩ sâu

xa

- Yến Thanh, chúng ta là cột trên cùng một con thuyền, huyệt cho chúng ta mấy ngàn tệ kinh phí, làm không tốt chúng ta còn phải tự bù thêm một ít.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Xung Kịch

- A, lão Thượng, mau đến đây. Nam Đàm đã lên đài truyền hình trung ương, cây kiwi của Nam Đàm chúng ta đã lên đài truyền hình. Là Nam Đàm của chúng ta sao?

Tiếng người vợ chột la ãm lên khiến Thượng Quyền Trí có chút phiền lòng. Đang ngồi ở trong phòng sách, ông cũng không rõ vợ mình nói cái gì.

Toàn bộ năm nghìn mẫu cây kiwi của địa khu đã tiến vào giai đoạn cho kết quả, dự tính sản lượng sẽ lên đến một triệu kg. Nhưng trước đó, Tưởng Quốc Huy và Cục Nông nghiệp địa khu cũng không làm bất cứ một công tác chuẩn bị nào. Mãi cho đến nửa tháng trước mới vội vàng hoang mang, rối loạn chạy đến báo cáo, nói là ba năm trước, Hoài Sơn, Nam Đàm và Phụ Đầu ba huyện đã tiến hành gieo trồng thí điểm cây kiwi và năm nay đã đạt được thành quả. Lúc này mới khiến cho địa khu coi trọng.

Kỳ thật thì chuyện này cũng không thể nói lão Tưởng thiếu trách nhiệm. Lúc trước đã có người nói đến việc thí điểm gieo trồng cây kiwi, nhưng tất cả mọi người đều không có để ý, cảm thấy người nông dân gieo trồng loại cây kiwi thì cũng là tự trồng tự bán, làm gì có quan hệ với chính quyền chứ?

Hiện tại mọi chính sách đều thả lỏng. Người nông dân gieo trồng cái gì thì đó là quyền tự do của họ. Hội lương thực quốc gia không muốn nhận mua bất cứ thứ gì, giá cả bị ép tới tấp. Ở dưới còn thường xuyên khất nợ khiến cho không có tiền trả lương. Và điều này đã trở thành tâm bệnh trong lòng chính quyền các cấp Đảng ủy.

Những năm gần đây, lương thực người nông dân thu vào thừa thãi. Muốn làm những ngành nghề buôn bán hoặc nghề phụ khác cũng khó mà làm được. Hiện tại có thể trồng ra được một loại cây công nghiệp khác cũng là một chuyện tốt.

Ai cũng không nghĩ là sản lượng cây kiwi lại cao như vậy. Hơn nữa địa khu lại gieo trồng được gần năm nghìn mẫu.

Ba năm trước, khi ông ta còn chưa xuống đảm nhiệm chức Chủ tịch địa khu, đối với tình huống này cũng không rõ ràng lắm. Mà Tưởng Quốc Huy thì cũng chỉ mơ hồ biết chuyện này. Ba năm trước, ông ta giữ chức Phó chủ tịch địa khu, nhưng bây giờ lại quay về Cục Nông nghiệp. Cho nên cũng không để ý đến chuyện này. Mãi cho đến khi huyện Nam Đàm lên báo cáo chuyện này thì Tưởng Quốc Huy mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Năm nghìn mẫu cây kiwi phỏng chừng cũng thu được gần một triệu kg sản lượng. Hơn nữa, điều bất lợi chính là bên Lê Dương dường như không có thói quen ăn trái kiwi này.

Nếu là trái táo, quả đào hay loại trái cây nào đó, cho dù giá cả có đắt một chút thì tốt xấu gì trong địa phương cũng có người ăn. Nhưng trái kiwi này thì Lê Dương không có mấy người quen ăn.

Không ai ăn thì một triệu kg trái kiwi này làm sao mà tiêu thụ?

Nghiên cứu thị trường không ai làm. Tất cả đều là một mảnh mờ mịt. Lúc này Cục Nông nghiệp và Cục Thương mại mới cho người đi nghiên cứu. Điều này làm cho Thượng Trí Quyền rất tức giận.

Thượng Trí Quyền biết rõ những người này đều có thói quen ngồi văn phòng uống trà. Bảo bọn họ ra ngoài điều tra thị trường thì chắc là hoa quả sẽ

thối rửa hết rồi.

Tình hình ở Nam Đàm thì xem như tốt hơn một chút. Huyện ủy và Ủy ban nhân dân dường như là có chút đoán được, nghe nói trước đó đã có một khoản thời gian bắt đầu nghiên cứu thị trường. Thẩm Tử Liệt cũng vì chuyện này mà báo cáo với mình, nhưng cũng không thể cam đoan được Nam Đàm sẽ bán được bao nhiêu kg kiwi trong số bốn trăm ngàn kg này.

Mà Hoài Sơn và Phụ Đầu căn bản không nghĩ qua phải làm điều này. Họ cho rằng đây là chuyện của người nông dân, chính quyền không cần can thiệp vào.

Nghĩ đến đây, Thượng Quyền Trí trong lòng lại nổi nóng. Không nói đến việc chính phủ yêu cầu nông dân gieo trồng, cho dù là họ tự gieo trồng thì anh là chính phủ, chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn chuyện đại sự này sao?

Trong khoảng thời gian này, sự việc này đã khiến cho Thượng Quyền Trí phải đau đầu nhức óc. Phải tiêu thụ hết một triệu kg trái kiwi này gần như trở thành tâm bệnh của Thượng Quyền Trí. Hôm nay, một tin tức không tốt lại ập đến. Hoài Sơn và Phụ Đầu hai huyện này cũng đang trong mùa thu hoạch lớn, phỏng chừng còn cao hơn sản lượng ở huyện Nam Đàm một đến hai trăm ngàn kg. Điều này càng làm cho Thượng Quyền Trí tâm phiền ý loạn.

- Lão Thượng, lão Thượng, mau đến đây xem.

Thượng Quyền Trí nghiêm nét mặt, có chút không kiên nhẫn bước ra khỏi phòng:

- Có chuyện gì mà đáng ngạc nhiên vậy?

Đối với người vợ nhỏ hơn mình mười tuổi, bình thường thì Thượng Quyền Trí có thể dễ dàng tha thứ, nhưng hôm nay tâm trạng của ông ta không được tốt, nên giọng điệu cũng không khách khí.

- Mau đến xem, anh xem, đây có phải là huyện Nam Đàm của chúng ta phải không? Hình như người kia là Thẩm Tử Liệt đã từng có lần đến nhà mình đấy.

Người vợ không chú ý đến sắc mặt của chồng, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào TV, như bị kích động nói:

- Thẩm Tử Liệt này quả thật là có chút bản lĩnh đấy. Không ngờ có thể đưa được cây kiwi của huyện Nam Đàm đến đại hội Châu Á tại Bắc Kinh. Lại còn có Triều Tiên, Lào, và Campuchia. Đây là có ý gì? Cây kiwi ở Nam Đàm quả thật là có danh tiếng đến nỗi những đoàn đại biểu Châu Á cũng muốn nếm thử?

Ánh mắt của Thượng Quyền Trí dừng lại ở TV. Ông ta cũng giống như vợ mình, có chút không thể tin được.

Trên TV không phải là Thẩm Tử Liệt sao?

Hai ngày trước, y nói là muốn đến Bắc Kinh tiêu thụ số lượng kiwi của huyện Nam Đàm. Hình như là có một số nhà máy quốc doanh ở Xương Châu đặt mua kiwi để làm quà tặng cho công nhân viên. Nhưng nghe Thẩm Tử Liệt nói là vẫn còn hơn hai trăm ngàn kg kiwi chưa có nguồn tiêu thụ. Ông ta trong lòng còn lo lắng, không ngờ người này lại xuất hiện trong chuyên mục đại hội Châu Á của đài truyền hình trung ương.

Thẩm Tử Liệt trên TV còn chậm rãi phát biểu, giới thiệu về đặc điểm của cây kiwi ở Nam Đàm, tỏ vẻ hy vọng cây kiwi của huyện Nam Đàm sẽ trợ giúp cho các tuyển thủ các quốc gia có thể đạt được thành tích tốt.

Trên TV còn xuất hiện hình ảnh một tòa nhà cao tầng. Hẳn là ở Bắc Kinh, có chút giống như phố phụ cận Trường An. Thượng Quyền Trí mới đi Bắc Kinh không lâu nên có chút ấn tượng.

Một bức băng rôn quảng cáo có in hình con gấu mèo, biểu tượng của đại hội thể thao Châu Á. Phía bên dưới còn có hai hàng chữ: Hữu nghị là trên hết. Kiwi Nam Đàm vì các tuyển thủ quốc gia, hãy cố lên.

Phía dưới nữa còn có một hàng chữ màu đen “Kiwi Trung Quốc - Xương Giang Nam Đàm”. Ngay sau đó là một vận động viên trong bộ đồ thi đấu vừa chạy vừa hô to: Sử dụng sản phẩm từ cây kiwi Nam Đàm, giúp tăng cường sức khỏe.

Tấm băng rôn tuyên truyền chói mắt này có thể làm cho người ta lập tức nhớ kỹ về cây kiwi Xương Giang Nam Đàm. Không biết là bộ môn nào đã trao tặng cho huyện Nam Đàm. Thượng Quyền Trí dường như trước đó chưa hề nghe nói.

Thượng Quyền Trí tâm trạng lập tức trở nên tốt hơn. Không ngờ Thẩm Tử Liệt lại làm ra động tĩnh như vậy. Đây có tác dụng rất lớn đối với việc tiêu thụ sản lượng kiwi của Nam Đàm ở Bắc Kinh. Chẳng qua là người này vì sao không nói trước cho mình biết để mình trong lòng kiên định hơn một chút.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Gánh Nặng

Đang suy nghĩ trong lòng thì điện thoại trong phòng vang lên. Thượng Quyền Trí bước vào phòng sách, cầm điện thoại lên nghe:

- Xin chào, tôi là Thượng Quyền Trí.

- Lão Thượng à, tôi là Trương Dụ Hòa, có xem tin tức của đài truyền hình trung ương về đại hội thể thao Châu Á không? Haha, không nghĩ là Nam Đàm có thể nhanh chân chạy đến trước. Chẳng những quảng cáo um sùm, mà còn hướng những đoàn đại biểu tặng cây kiwi sinh thái của Nam Đàm chúng ta. Vừa rồi, Bí thư Hải Hoa có gọi điện thoại hỏi tôi về loại cây kiwi sinh thái của Nam Đàm. Tôi cũng cảm thấy mơ hồ, đành phải hướng Bí thư Hải Hoa làm kiểm điểm rằng tôi không có rõ lắm. Lê Dương các người sao lại không nói không rằng mà đánh trống rùm beng bên ngoài thế?

Thượng Quyền Trí vừa mừng vừa sợ:

- Phó Chủ tịch tỉnh Trương, cây kiwi ở Lê Dương chúng tôi chủ yếu tập trung ở một số huyện phía Nam. Nam Đàm khí hậu và thổ nhưỡng đặc biệt thích hợp cho việc gieo trồng cây kiwi. Cho nên ba năm trước chúng tôi đã nhập về một số lượng hạt giống cây kiwi có chất lượng tốt. Năm nay đã bắt đầu cho kết quả. Vừa lúc Thế vận hội Bắc Kinh được diễn ra, các đồng chí ở huyện cảm thấy cây kiwi dinh dưỡng phong phú, giàu vitamin C, rất thích hợp trong việc trợ giúp dinh dưỡng cho các vận động viên. Cho nên bọn họ hy vọng được tặng quả kiwi này cho các vận động viên nước ta, biểu lộ sự ủng hộ của quần chúng Lê Dương đối với các vận động viên. Mấy ngày

trước, các đồng chí ở huyện cũng đã nói qua với tôi nhưng không nói cụ thể rõ ràng nên tôi cũng không để ý. Không nghĩ rằng....

- Haha, lão Thượng, chuyện này cũng là chuyện tốt, cũng không nên trách cứ các đồng chí ở huyện. Bí thư Hải Hoa vừa rồi trong điện thoại đã nói cho tôi biết, để tạo nên thương hiệu cho loại cây kiwi Nam Đàm như vậy thật không dễ dàng gì. Nhất định là phải bảo vệ cho thật tốt. Hướng Đại hội thể thao Châu Á để quyên tặng cây kiwi là chuyện rất tốt, là một sáng kiến để tạo nên thương hiệu cho các loại trái cây của Xương Giang chúng ta. Sáng kiến của các đồng chí ở huyện Nam Đàm rất có ý nghĩa kinh tế, đáng ngợi khen.

Sau khi nói chuyện xong với Phó chủ tịch tỉnh Trương Dự, chưa kịp định thần thì điện thoại lại vang lên lần nữa.

- Chủ tịch địa khu Thượng, tôi là Thẩm Tử Liệt, báo cáo với ngài một tin tức tốt. Công ty phát triển khai thác Nông nghiệp của huyện Nam Đàm chúng ta đã ký kết được với bà con tiểu thương ba ngôi chợ hoa quả bán sỉ lớn nhất Bắc Kinh. Bọn họ bao tiêu hai trăm ngàn kg kiwi của Nam Đàm chúng ta, giá cả cũng vượt qua dự tính của chúng tôi. Tôi đã bảo lão Chu đại diện cho huyện đến ký kết hợp đồng với các thương lái. Rất nhanh, cây kiwi của huyện Nam Đàm chúng ta sẽ tiến đến thủ đô, để dân chúng Bắc Kinh có thể nếm được hương vị trái kiwi của Nam Đàm chúng ta.

Trong điện thoại, Thẩm Tử Liệt rất hưng phấn. Dĩ nhiên là sự thuận lợi đã vượt qua dự đoán của y. Cho nên y đã vội vàng báo cáo với Thượng Quyền Trí.

- Tử Liệt, đây là một tin tức tốt. Nhưng ngày hôm nay, Hoài Sơn và Phụ Đầu hai huyện này đã báo cáo với tôi, nói rằng sản lượng kiwi của họ đang có nguy cơ bị ế. Tình hình khá nghiêm trọng, khả năng là có ít nhất sáu trăm ngàn kg kiwi còn chưa có nguồn ra. Bí thư Lực Hành cũng đã cùng tôi nghiên cứu hai huyện này, hiện tại cây kiwi của Nam Đàm đã có danh tiếng, mở ra

nguồn tiêu thụ rất lớn. Ý của tôi là mọi người có thể nhân cơ hội này để tiêu thụ số lượng kiwi của hai huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu hay không?

Thượng Quyền Trí ngừng một chút, dường như sợ là chuyện này cũng không phải chỉ dựa vào một hai câu là có thể giải quyết.

- Tôi nghĩ, Nam Đàm vẫn dựa theo hình thức của mọi người mà tiêu thụ. Cậu cứ về trước, để lại một số người ở lại làm tiếp công tác. Sau khi trở về thì chúng ta lại tiếp tục thương lượng làm sao để xử lý chuyện này.

Thẩm Tử Liệt cúp điện thoại, hít sâu một hơi, nhìn Lục Vi Dân và Chu Du Minh cười:

- Chủ tịch địa khu Thượng rất cao hứng. Tuy nhiên, lại giao cho chúng ta một nhiệm vụ khó khăn. Ông ấy bảo số lượng kiwi của Hoài Sơn và Nam Đàm đang bị tổn động, chưa có nguồn tiêu thụ, tình hình căng thẳng. Ít nhất là còn không dưới sáu trăm ngàn kg. Hy vọng là huyện Nam Đàm của chúng ta có thể dùng con đường của mình, để trợ giúp Hoài Sơn và Phụ Đầu đem số lượng hàng ế tiêu thụ ra bên ngoài.

Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh ánh mắt đều dừng lại trên người Lục Vi Dân.

Phải nói lúc này đây, thu hoạch lớn như vậy thì công lao đều thuộc về Lục Vi Dân.

Nếu không phải là quyên tặng cho các vận động viên, nếu không phải Lục Vi Dân thông qua bạn học của hắn ở đài truyền hình trung ương để đưa tin thì cây kiwi của huyện Nam Đàm không có khả năng thuận lợi tạo nên thương hiệu như vậy, cũng không có thuận lợi ký kết với thương lái ở các chợ đầu mối hoa quả ở Bắc Kinh. Mặc dù đây giống như là dẹt hoa trên gấm nhưng tâm tư này không phải ai cũng có thể làm được.

Lục Vi Dân trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Phó bí thư Thẩm, bốn trăm ngàn kg kiwi của Nam Đàm chúng ta tiêu thụ đã được chứng thực. Nhưng sáu trăm ngàn kg của Hoài Sơn và Phụ Đầu thì còn có chút vấn đề. Số lượng cây kiwi của huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu không thua gì huyện Nam Đàm chúng ta, nhưng dù sao cũng có sự khác biệt lớn. Chúng ta vừa mới tạo dựng được thương hiệu cho mình, nếu làm không tốt thì sẽ giống như là đập bể nó. Đây là việc thứ nhất. Sáu trăm ngàn kg không phải là con số nhỏ. Cho dù có bảo chúng ta tìm đường thì ở thủ đô, nếu muốn tiêu thụ một lúc sáu trăm ngàn kg này khả năng còn có một chút vấn đề. Chủ yếu là vấn đề thời gian, đây chính là việc thứ hai.

- Vi Dân, vậy chủ ý của cậu là gì? Đây là nhiệm vụ mà Chủ tịch địa khu Thượng đã giao cho chúng ta. Tôi nghe giọng của ông ấy trong điện thoại rất trầm thấp, phỏng chừng là bên Hoài Sơn và Phụ Đầu đang gây áp lực rất lớn.

Trải qua chuyện vừa qua, Thẩm Tử Liệt đối với Lục Vi Dân rất có niềm tin, trong ánh mắt bao hàm sự cổ vũ và mong đợi.

- Haha, Bí thư Thẩm, tôi nghĩ chúng ta còn phải nghĩ rất nhiều biện pháp. Cũng may là cây kiwi của huyện Nam Đàm đã được quảng cáo trên đài truyền hình trung ương. Hơn nữa là trong đại hội thể thao Châu Á nên được toàn dân chú ý. Cho nên, chúng ta đã có được ưu thế. Nếu muốn mở ra con đường tiêu thụ thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ý của tôi vẫn là, Hoài Sơn và Phụ Đầu thống nhất sẽ do công ty phát triển khai thác nông nghiệp của Nam Đàm chúng ta đóng gói tiêu thụ, nhưng vẫn cổ vũ mọi người tự thể hiện bản lĩnh của mình đi tìm nguồn tiêu thụ. Bắc Kinh đã có thì còn Thượng Hải, Quảng Châu, Hàng Châu, Vũ Hán, Nam Kinh... Tôi nghĩ mọi nơi đều có thể thử xem. Người của huyện chúng ta không đủ thì có thể tìm người ngoài, và cũng chính là những cửa hàng bán lẻ hoa quả, chỉ cần có thể bán ra là được.

Lục Vi Dân nói xong thì ánh mắt mọi người đều sáng lên. Nếu chuyện

này làm không xong, thì Hoài Sơn và Phụ Đầu có thể thông qua công ty Phát triển Khai thác Nông nghiệp hiện đại Nam Đàm để thống nhất tiêu thụ. Như vậy, mượn danh tiếng của cây kiwi Nam Đàm, công ty vừa có thể lấy được khoản phí dụng quản lý, vừa hoàn thành nhiệm vụ mà địa khu giao cho.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nổi Như Cồn

Khi đoàn của Lục Vi Dân đi tàu hỏa từ Bắc Kinh trở về Xương Giang, thì Tiêu Kính Phong đã bắt đầu hành trình Quảng Châu của y.

Y là sau khi được Lục Vi Dân nói cho biết tất cả tình hình, lập tức mang theo gần ba nghìn tệ của mình và Lục Vi Dân đi tàu hỏa tới Quảng Châu. Ở Quảng Châu, bạn học với Lục Vi Dân là Hoàng Thiệu Thành giới thiệu sơ qua những điều mình nắm được cho y, cũng giới thiệu cho y mấy người liên lạc. Việc liên hệ cụ thể với những người bán buôn hoa quả ở Quảng Châu sẽ dựa cả vào Tiêu Kính Phong tự mình đi liên lạc.

Trong thời gian ba ngày, Tiêu Kính Phong gần như bôn ba không ngừng nghỉ trong mấy chợ bán sỉ. Tuy là có Hoàng Thiệu Thành giới thiệu nhưng những người này đều là xa lạ, nếu muốn gây tiếng vang, giành được sự tín nhiệm của đối phương, mức độ khó khăn không cần nói cũng biết.

Tuy nhiên sau khi trong tiết mục tin bên lề Á Vận Hội của đài truyền hình trung ương có đưa tin tức về kiwi Nam Đàm, tình hình có chút biến chuyển, các thương nhân Quảng Châu nhanh nhạy đã lập tức nhận thức được điểm này, đồng ý nhận mười hai nghìn cân kiwi Nam Đàm để bán thử.

Tiêu Kính Phong đi xe suốt đêm trở về Xương Giang. Dưới sự đảm bảo của Lục Vi Dân và sự trợ giúp của Thường Xuân Lai, liên hệ được hai chiếc xe tải năm tấn, chở hai nghìn thùng gồm mười hai nghìn kg kiwi tới Quảng Châu.

Khi Lục Vi Dân bước vào văn phòng thì để ý thấy ánh mắt của rất nhiều

người đều có chút khác thường, thật ra hẳn rất không thích như vậy, nhưng cũng không thể tránh được.

Một việc lớn như vậy đâu thể giấu nổi người khác, con đường tiêu thụ bốn trăm nghìn kg kiwi cứ lẳng lặng như thế mà mở ra.

Từ trung tuần tháng chín, kiwi bắt đầu vào thời kỳ hái quả, phân loại, đóng thùng, sau đó đưa lên xe, toàn bộ các xe chở hàng của công ty vận tải huyện được dùng để đảm đương trách nhiệm vận chuyển giao hàng. Bắc Kinh, Thượng Hải, Nam Kinh, Vũ Hán, Xương Châu trở thành thị trường tiêu thụ chính, đẩy lên một trào lưu kiwi. Kiwi Nam Đàm, hưởng thụ cuộc sống mới mẻ khỏe mạnh. Câu quảng cáo dễ thuộc này không ngờ cũng trở thành câu nói thịnh hành trong một thời gian.

- Cậu nhóc này, được lắm! Cứ lẳng lặng mà làm được việc lớn như vậy, đến Chủ tịch huyện Vương cũng khen ngợi cậu, trước mặt tôi đã nói hai lần rồi. Tôi luôn nói cậu thông minh, tuyệt đối không có vấn đề.

Quách Hoài Chương vỗ mạnh bả vai Lục Vi Dân, không phải là không có ý đồ kị, lay bả vai Lục Vi Dân.

- Bên Hoài Sơn đã xảy ra chuyện. Lần này Nam Đàm chúng ta đáng được khen ngợi. Hoài Sơn e rằng sắp gặp nạn rồi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lục Vi Dân hơi giật mình, vội vàng hỏi.

- Nghe nói Hoài Sơn trước kia không thật sự coi trọng, sau này kiwi Hoài Sơn lại tập trung thu hoạch, tình trạng tồn đọng rất nghiêm trọng. Thêm vào đó nghe nói phải đóng mác kiwi Nam Đàm chúng ta, có thể những người trong huyện Hoài Sơn cũng có ý không vui, liền nghĩ phải tự mình đi tìm đường tiêu thụ, không để ý đến chúng ta bên này. Chúng ta lại chẳng có phản

ứng gì, kết quả là đã bỏ lỡ một khoảng thời gian.

Quách Hoài Chương nói tóm lược vài nét về tình hình.

- Sau này phát hiện ra tình hình không phải đơn giản như họ tưởng, lúc này mới vội vã muốn giao mọi thứ cho chúng ta. Hiện nay số kiwi hái sớm nhất đã bắt đầu thối và biến chất, ít nhất có trên một trăm nghìn kg kiwi không đạt tiêu chuẩn. Nhân viên kiểm tra của Công ty phát triển nông nghiệp hiện đại huyện chúng ta thấy rằng lô kiwi đó không thể tiêu thụ, liền kiên quyết không chịu mua, lô kiwi này coi như là hỏng. Nông dân địa phương nghĩ rằng trong huyện Hoài Sơn làm ra vẻ khôn ngoan trì hoãn thời gian gây nên tổn thất, làm ấm lên ngay ở Ủy ban nhân dân huyện Hoài Sơn, phải cử cả công an mới khống chế được sự việc. Kết quả là những nông dân đó liền biểu tình ở đường quốc lộ. Sự việc liền bị làm to.

Quách Hoài Chương nắm tin tức tương đối nhanh, việc xảy ra ở Hoài Sơn kinh động cả tỉnh. Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành và chủ tịch địa khu Thượng Quyền Trí đều đến Hoài Sơn xử lý việc này. Nghe nói Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn và Chủ tịch huyện có khả năng đều phải chịu xử phạt.

- Thời gian bảo quản của kiwi vốn đã tương đối ngắn, đặc biệt là muốn tiêu thụ ở địa phương khác, đáng ra không được chậm trễ, nhất định phải hái ngay xuống rồi đóng thùng chuyển đi, nếu không rất dễ bị biến chất.

Lục Vi Dân không bình luận gì phía Hoài Sơn, chỉ giải thích.

- Có ai nói không phải như vậy? Những người bên Hoài Sơn chính là thấy rằng kiwi Hoài Sơn bọn họ tại sao lại phải mang mác Nam Đàm, hơn nữa còn phải nộp phí quản lý, cho nên mới có thể tự làm theo ý mình đi tìm đường tiêu thụ, gây chậm trễ, đây mới là tự làm tự chịu. Giai đoạn trước không chuẩn bị bất cứ thứ gì, cho rằng ai cũng làm được, đến khi thật sự phải ra trận thì mới thấy sơ hở, để một lỗ hổng lớn như vậy.

Quách Hoài Chương vừa cảm thán vừa rất có ý tìm tòi nghiên cứu nói:

- Vi Dân, lần này cậu có thể xem như đã lập công lớn. Sao mà có nhiều chiêu thế, trước kia sao lại nhìn không ra nhỉ?

- Ấy, chiêu trò gì đâu. Chẳng phải anh cũng biết nhà tôi chính là ở nhà máy 195 mà? Nhà máy quốc doanh lớn này mỗi năm vào dịp Trung thu đều phát quà, thường thì đều là táo, mọi người ăn đến phát ngấy. Lần này tôi đi tìm người trong nhà máy, nói thay đổi khẩu vị một chút, thử món mới xem sao, bọn họ đồng ý ngay. Chỉ đơn giản như vậy thôi, nhà máy có hơn mười nghìn người, chỉ trong nháy mắt có thể giải quyết được vấn đề lớn. Về phần ở Bắc Kinh thì cũng là bị ép thôi. Chẳng nơi nào tìm được lối thoát, tôi liền thương lượng cùng Bí thư Thẩm tặng không số kiwi cho đoàn đại biểu, để bọn họ quảng cáo giúp chúng ta một tiếng, kiếm chút vận may. Ha ha, vừa vận thế nào lại vào đúng dịp đài truyền hình đến quay tình hình chuẩn bị của đoàn đại biểu, vừa đúng lúc. Thế là chỉ trong chốc lát liền nổi tiếng. Nói thật, món hời này khiến chính tôi cũng thấy may mắn.

Lục Vi Dân nói rất nhẹ nhàng, điều này khiến Quách Hoài Chương trong lòng thoải mái một chút.

Tên quý này thật là may mắn, vừa kịp khi nhà máy 195 phát quà, liền tiêu thụ được một trăm nghìn kg. Ở Bắc Kinh lại vừa vận đúng dịp Á vận hội, còn được Đài truyền hình trung ương quay lại, bỗng chốc tạo được danh tiếng cho kiwi Nam Đàm.

Hai người cũng nói vài câu rồi Quách Hoài Chương mới đi, Lục Vi Dân trở về phòng làm việc của mình.

Không ngờ ở Hoài Sơn lại có chuyện, xem ra có những chuyện vẫn là không thể thay đổi. Bên Nam Đàm đi vào quỹ đạo nhưng khủng hoảng lại chuyển sang Hoài Sơn. Cũng may chỉ có một trăm nghìn kg, còn trong kiếp

trước, ít nhất có năm trăm nghìn kg kiwi không ai để ý tới, cuối cùng dẫn đến sự kiện nông dân biểu tình với quy mô không nhỏ. Còn hiện nay sự xuất hiện của mình cũng đã cải thiện được phần nào.

Xem ra Quách Hoài Chương có phần ngưỡng mộ mình, điều này cũng rất dễ hiểu. Lục Vi Dân cười, ai nhìn thấy những người tương tự như mình bỗng nhiên nổi tiếng, đều có một cảm giác khó nói thành lời, ghen tị, ngưỡng mộ, còn có một chút không phục. Y vào huyện sớm hơn mình một năm, hơn nữa là Thư ký cho Chủ tịch huyện, mình vừa mới đến huyện hơn một tháng, đã làm dấy lên cơn sóng lớn như vậy, bất kể là ai thì trong lòng chắc hẳn cũng sẽ có cảm giác phức tạp.

Lục Vi Dân không muốn để mình thành mục tiêu công kích của mọi người, nhất là mình vừa mới đến huyện, muốn nói là dè dặt, thận trọng, cẩn thận từng li từng tí cũng không phải là quá. Có điều nếu là vì e dè ánh mắt và sự đánh giá của người khác mà im lìm không làm gì, như thế sẽ có phần thấy khó khăn mà không làm.

Nên việc cần làm vẫn phải làm, việc bị bàn tán không thể tránh khỏi thì cũng đành mặc kệ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sức Ảnh Hưởng

- Vi Dân, điện thoại của cậu kìa.

Cốc Hoa người ngồi cùng văn phòng với Lục Vi Dân là thư ký của Phó bí thư huyện ủy Tần Hải Cơ, lớn hơn Lục Vi Dân sáu tuổi. Anh ta cùng với Quách Hoài Chương tốt nghiệp trường sư phạm Lê Dương. Chỉ có điều anh ta không trực tiếp phân đến huyện mà là từ văn phòng Cục giáo dục Nam Đàm điều sang. Tần Hải Cơ trước khi đảm nhiệm Phó bí thư huyện ủy là Phó chủ tịch huyện và Cục trưởng cục Giáo dục. Đại khái thì cũng có căn nguyên về tầng sâu này thế nên Cốc Hoa mới được điều từ phòng Giáo dục huyện về Văn phòng Huyện ủy.

- Cảm ơn anh Cốc.

Lục Vi Dân mỉm cười gật đầu, nhận điện thoại.

- Đại Dân, thành công rồi!

Vừa mới đặt điện thoại bên tai liền đã nghe thấy tiếng nói phấn khích của Tiêu Kính Phong vang đến.

- Ồ, tình hình thế nào rồi?

Lục Vi Dân trong lòng cũng mừng khôn xiết. Cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Tuy tin chắc rằng sẽ thành công nhưng dù sao cũng xa xôi mấy ngàn cây số, phải từ Nam Đàm vận chuyển đến Quảng Châu. Không biết được có gì phát sinh hay không. Ví dụ như tắc đường hoặc thậm chí tai nạn

xe, hoặc là bên kia không hoan nghênh mà bội ước. Tóm lại mọi việc đều có thể xảy ra ngoài dự đoán.

- Tôi đã cầm tiền rồi. Bốn mươi tám nghìn tệ, trừ đi chi phí chuyên chở khuân vác và vốn nữa thì tính ra ít nhất có thể kiếm được mười một nghìn tệ.

Giọng nói của Tiêu Kính Phong trong điện thoại vì quá xúc động nên âm thanh như hơi run run. Hiển nhiên sự kích thích lớn như thế khiến cho anh ta có chút không kiềm chế được cảm xúc của mình.

- Tốt lắm, chú ý an toàn.

Lục Vi Dân hít một hơi, cố gắng khiến cho giọng mình bình tĩnh tự nhiên một chút.

- Anh tính ở bên đó bao lâu?

- Đại Dân, tình hình quá tốt. May mà tôi đã làm thẻ biên phòng. Tôi đến Thẩm Quyến một chuyến. Đó là quê của một người bạn của tôi. Bên đó thì anh ta càng quen thuộc hơn. Bên đó tôi đã liên hệ được với hai mối nữa, lại thêm việc bên Quảng Châu này tôi thấy hàng bán cũng ổn. Hơn nữa con đường tiêu thụ cũng rất tốt. Họ đồng ý thêm 18 ngàn kg nữa. Vì thế nên tôi tính sẽ lập tức quay về, lại thêm bên Thẩm Quyến này nữa. Tất cả năm xe 30 ngàn kg.

Tiêu Kính Phong đang trong trạng thái phấn khích hào hứng vô cùng, gần như có cảm giác thở không ra hơi.

- Bọn họ còn đặt cọc trước cho chúng ta nữa cơ.

- Vậy thì được. Anh mau chóng quay về xử lý đi. Chú ý đi đường cẩn thận đấy. Bên này tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa thay anh. Chỉ lo anh sẽ vất vả thôi.

Tuy rằng Cốc Hoa không chú ý đến mình lắm nhưng Lục Vi Dân vẫn là không muốn bàn luận quá nhiều. Cái này liên quan đến vấn đề ấn tượng. Tuy hiện tại trên dưới toàn quốc đang kêu gọi kinh doanh buôn bán, thậm chí còn đẩy lên cả một phong trào từ chức đi làm kinh doanh. Nhưng ở Nam Đàm vẫn là một khu vực xa xôi khá bảo thủ. Trào lưu kiểu đó không thịnh hành ở đây.

- Ha hả, Đại Dân, vất vả nữa cũng được. Tôi chỉ sợ không có việc gì làm mà thôi. Cuộc sống như vậy, dù là ngày nào cũng như thế, tôi cũng sẽ không biết mệt.

Trong điện thoại, tiếng của Tiêu Kính Phong đầy hạnh phúc.

Nhìn thấy Lục Vi Dân cúp điện thoại, lúc này Cốc Hoa mới ngẩng lên nói:

- Vi Dân, lần này cậu làm tốt lắm. Ở huyện người ta đều đang nói về cậu đấy. Đều nói là Bí thư Thẩm tuyển được một thư ký tài giỏi.

- Anh Cốc, anh đừng nói thế mà. Tôi ở đây chỉ có tác dụng xe chỉ luân kim mà thôi. Người thực sự quyết định vẫn phải là Bí thư Thẩm và Chủ nhiệm Chu. Mặt khác cũng là chúng ta may mắn bắt được cơ hội Á vận hội này, cả nước sẽ chú ý, ai cũng quan tâm. Những thứ ăn theo Á vận hội thì cũng đều sẽ là hàng nóng cả. Vì thế nên mình mới được thơm lây.

Lục Vi Dân vừa lắc đầu vừa nói:

- Không có phức tạp như mọi người nghĩ đâu.

Cốc Hoa có chút cực kỳ hâm mộ nhìn chàng trai có sự bình tĩnh này. Không thể không nói người này rất biết cách giữ bình tĩnh. Ngay cả một người xưa nay lão luyện thành thực như Chu Du Minh cũng vì chuyện này mà hưng phấn vô cùng. Hiện tại về cơ bản tất cả sức lực đặt ở công ty khai thác nông nghiệp bên kia. Nhóm người bên Cục Thương nghiệp nhìn thấy có

lợi ích, liền lập tức cho bốn năm người đến giúp đỡ. Chỉ có chàng trai này thì lại rất rộng lượng, cứ vậy mà buông tay quay về luôn.

- Chủ nhiệm Chu ở bên đó bận tối mắt tối mũi. Vi Dân, sao cậu không sang giúp?

- Ha hả, anh Cốc. Em là người của Văn phòng Huyện ủy, lúc bắt đầu lập nên tổ lãnh đạo mở rộng tiêu thụ thì mục đích là mở ra nguồn tiêu thụ. Hiện tại việc thành lập công ty khai thác nông nghiệp, con đường tiêu thụ cũng đã rộng mở, đều là nghiệp vụ thường ngày của công ty khai thác nông nghiệp. Cục Thương nghiệp không phải đã cho thêm mấy người sao? Người đủ rồi. Chủ nhiệm Chu kiêm giám đốc công ty khai thác nông nghiệp. Thời gian này đương nhiên phải dồn sức lực vào bên đó. Còn tôi, thôi cứ quay về làm công việc của Văn phòng Huyện ủy thôi.

Lục Vi Dân cười cười.

- Hiện tại Chủ nhiệm Chu bận túi bụi. Nghe nói công ty này giúp Hoài Sơn và Nam Đàm bán kiwi, cũng đều phải thu phí quản lý?

Cốc Hoa cũng rất có hứng thú với hình thức điều hành công ty khai thác nông nghiệp hiện đại mà Lục Vi Dân làm ra. Cũng không biết cuối cùng là do bản thân mình có hứng thú hay là người mà anh ta phục vụ Phó bí thư huyện ủy Tần Hải Cơ cảm thấy hứng thú.

- Cũng không gọi là phí quản lý, theo như tôi thấy cũng là thu mua theo một giá cả nhất định. Sau khi đóng gói dán nhãn xong thì xuất hàng theo con đường của chúng ta. Chúng ta cũng sẽ chịu một số rủi ro. Đây là một sự chênh lệch lợi nhuận bình thường. Theo như quy luật kinh tế thị trường, điều này rất là bình thường.

Lục Vi Dân kiên nhẫn giải thích.

- Quan điểm này hiện tại người ta vẫn khó chấp nhận, cần phải có một quá trình. Hai huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu có rất nhiều người còn có sự bức tức đối với lợi nhuận này. Đương nhiên bên Nam Đàm này cũng là cầu còn không được, vui vẻ chịu đựng.

- Ha hả, Vi Dân, xem ra cậu học ở Lĩnh Nam quả thực là kiến thức khác hẳn. Ý tưởng như thế bên này thực sự chẳng ai nghĩ ra nổi.

Lời nói của Cốc Hoa thực sự không có ý nịnh mà là nói thật.

- Anh Cốc, đừng khen tôi thế. Tôi cũng chỉ là nghĩ ra chút ít, người đánh nhịp vẫn là lãnh đạo mà. Thao tác cụ thể như thế nào là do Chủ nhiệm Chu, chứ tôi cũng đâu có giúp được gì nhiều.

Lục Vi Dân vừa lắc đầu vừa nói.

- Vi Dân, cậu cũng thật khiêm tốn. Làm tốt thì bảo là làm tốt mà. Có gì đâu. Đều không phải là mù điếc, ai cũng nhìn thấy, ai cũng nghe thấy cả mà.

Cốc Hoa cũng cười lên. Bản thân ông chủ của mình Tần Hải Cơ cũng rất không thích Thẩm Tử Liệt, cũng liên lụy đến việc có chút thành kiến với Lục Vi Dân. Tuy nhiên cảm thấy Lục Vi Dân con người này rất hay, hai người làm việc trong cùng một phòng nói chuyện rất hợp. Chỉ là thái độ của ông chủ khiến cho anh ta không dám biểu lộ ra trước mặt ông chủ và mọi người. Chỉ khi có hai người với nhau thì anh ta mới có thể thoải mái nói những lời này.

Từ Hiếu Xuân vừa từ văn phòng đi qua liền đứng ở bên cửa, nghe được đoạn đối thoại giữa hai người. Nghe xong liền gật gật đầu.

Lục Vi Dân này coi như biết điều, không giống như một số người khác, làm được một chút chuyện là liền vênh vênh vào vào.

Mới đến chưa đầy một tháng mà đã gây tiếng vang lớn như thế. Không thể không nói rằng anh chàng này có chút năng lực. Nhưng Thẩm Tử Liệt dường như đánh giá hẳn rất cao, cũng có vẻ rất hài lòng về con mắt nhìn người của mình.

Từ Hiếu Xuân cười. Chính hành động vô tâm của mình, không ngờ lại tạo ra một người như thế này. Có lẽ có người sinh ra đã là thiên tài rồi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lên Men

Tháng Chín bận rộn cũng gần trôi qua, sự kiện kiwi tiếp tục lên men. Ở Hoàì Sơn cũng phát ra một cơn sóng dữ.

Trên trăm hộ nông dân sau khi biết được các nông hộ ở Nam Đàm gieo trồng kiwi còn không đủ để tiêu thụ, mà bản thân lại tổn thất nặng nề, thì rất tức giận, tuyên bố họ sẽ không giao nộp khoản thu hồi năm thứ hai, điều này khiến cho Địa ủy và Ủy ban nhân dân Lê Dương rất chú trọng.

Đối với việc một manh mối như vậy thực sự bùng nổ, mang đến nguy hiểm về mặt chính trị khiến không ai dám khinh thường.

Nếm được chút lợi lộc cũng có một vài kinh nghiệm, Tiêu Kính Phong trong một tuần, sau khi đã làm xong nghiệp vụ thứ hai, cuối cùng lại một lần nữa đưa mười hai ngàn kg xuống phía nam Lĩnh Nam, tuy nhiên anh ta không còn giới hạn ở Quảng Châu và Thâm Quyến, Châu Hải, Đông Hoàn và Phật Sơn cuối cùng cũng đã trở thành nơi giao dịch của anh ta.

- Đại Dân, đây là năm mươi một ngàn ba trăm, đã trừ tất cả chi phí khác.

Ngồi ở trong phòng ngủ của Lục Vi Dân, Tiêu Kính Phong dáng vẻ đầy ngạo nghễ khí khái “nhìn mọi người bằng nửa con mắt”, lục Vi Dân nhìn thấy cũng cảm thấy có chút buồn cười.

- Mẹ ơi, một tháng kiếm được năm mươi ngàn, tương đương với số tiền tôi thu được hai mươi năm ở nhà máy 195. Mấy ngày nay sau khi tỉnh dậy, tôi đều phải rút toàn bộ số tiền mặt đặt dưới gối ra đếm lại, sau đó véo mình

một cái, xem mình có phải đang nằm mơ hay không.

- Kết quả thế nào?

Lục Vi Dân thản nhiên cười nói.

- Ha ha, đương nhiên không phải nằm mơ, chỉ tiếc là cũng chỉ có một lần làm ăn này.

Tiêu Kính Phong có vẻ có chút tiếc rẻ.

- Sao vậy, còn cảm thấy chưa đủ sao? Sau một tháng trở thành triệu phú vẫn còn chưa đủ?

Lục Vi Dân ngồi ở trên giường, hai tay ôm đầu tựa vào gối,

- Cơ hội thì bất cứ lúc nào cũng đều có, phải xem cậu có thể phát hiện và nắm lấy hay không.

- Đại Dân, cậu nói còn có cơ hội khác sao?

Tiêu Kính Phong lập tức hứng thú, từ trên chiếc ghế mây đứng phắt lên, ngồi vào một bên giường,

- Tôi quả thực rất thích cách kiếm tiền như vậy, vất vả, nhưng đầy kích thích, có ý nghĩa. Bây giờ nhà máy có mời tôi quay trở lại nhà máy làm, tôi cũng không đi.

- Hiện giờ, cơ hội thì thật ra không có. Nhưng, chúng ta còn trẻ, còn có vài chục năm về sau nữa, chẳng lẽ lại sợ không có cơ hội sao?

Lục Vi Dân khá tự tin ngồi dậy,

- Kính Phong, đây là thời kì mà thời đại đang biến đổi từng ngày. Chính

cậu đã nói, đứng ở phân xưởng qua được ngày nào hay ngày đấy, vô tri vô giác nhìn ngày tháng trôi qua không có chút ý nghĩa, chi bằng xông ra ngoài một lần mới không uổng cuộc đời này, không sợ thất bại, ít nhất chúng ta cũng cố gắng ném trái, sau này về già rồi cũng có gì đó để có thể nhớ lại phải không?

Lục Vi Dân nói có chút sâu lắng khiến anh ta hoàn toàn biến đổi sắc mặt, Tiêu Kính Phong lại lặng lẽ, chậm rãi gật đầu:

- Đại Dân, tôi không phải là người hay triết lý cho lắm, nhưng tôi có một quan niệm, cuộc đời của một con người sau khi sinh ra, cuối cùng cũng phải làm được vài việc mà mình muốn làm, thử một lần, anh không thử, sao biết có thể thành công hay không?

- Ừ, ý tưởng này của cậu rất tốt, nhưng tôi còn muốn thêm một điều nữa, có mục tiêu, dám giao tranh, vậy cũng tốt, nhưng trước khi làm việc, nhất định phải suy xét chu toàn, gọi là “trước mưu định rồi sau đó hãy động”, vậy mới là bản lĩnh.

Lục Vi Dân hung hăng vỗ vào bờ vai dày rộng của Tiêu Kính Phong một cái mạnh,

- Cậu hiện tại ra khỏi nhà máy cũng tốt, như vậy sẽ có nhiều thời gian để cân nhắc, thấy có chuyện gì đáng thì hãy làm.

- Ha ha, hiện tại tôi không nghĩ gì khác, chỉ muốn kiếm nhiều tiền, có lẽ cậu sẽ cảm thấy tôi có vẻ rất dung tục, nhưng sự thật chính là như thế. Tôi hiện tại chỉ nghĩ như vậy. Chỉ cần không phải làm gì phạm pháp, cái gì có thể kiếm tiền, cái gì có thể kiếm nhiều tiền, tôi đều muốn làm.

Tiêu Kính Phong dường như có chút xúc động, trong ánh mắt có chút mơ hồ, lại tràn ngập sự đa cảm,

- Đại Dân, cậu không thể biết được cảm giác mấy ngày sau khi tôi bị nhà máy xoá tên, cũng không thể nói là khổ sở, đúng hơn là trống rỗng, không tìm thấy mục đích và ý nghĩa sống. Hơn nữa, tôi nghĩ tới chuyện Kính Tùng còn phải học thêm hai năm đại học, về tiền bạc mẹ tôi đều dựa cả vào tôi, sau này biết chống đỡ thế nào cho tốt? Ở trước mặt cậu tôi có vẻ chẳng hề để ý, nhưng tất cả đều là giả bộ, thật sự cho đến bây giờ, lòng tôi mới xem như thật sự kiên định.

- Con người đều khó tránh khỏi phải có lúc thấy suy sụp và không như ý. Lúc tôi bị sung quân đến Nam Đàm không phải cũng như vậy sao? Hai ngày mới đến còn cảm thấy rất khó thích ứng. Nhưng chúng ta vẫn phải đối mặt với sự thật, tiếp tục cuộc sống, vậy trong cuộc sống thật phải đi tìm một mặt tích cực, một việc mà chúng ta có thể làm được tốt nhất.

Lục Vi Dân ấn đầu vai Tiêu Kính Phong,

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, cậu về Xương Châu trước đi, đem năm mươi ngàn tệ này về trước, để ý xem có cơ hội nào tốt, thì dùng năm mươi ngàn tệ này làm tiền vốn lập nghiệp. Mặt khác như tôi và cậu đã nói, hiện tại rảnh rỗi thì để ý một chút, cân nhắc xem lúc nào thì thích hợp để trưng trị nhà họ Diêu kia.

- Yên tâm đi, tôi biết phải sao làm mà.

Tiêu Kính Phong vừa nghe nhắc tới nhà họ Diêu liền không nhin nổi mà nghiêng răng.

Sự kiện kiwi Hoài Sơn cuối cùng cũng lắng xuống. Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành và Chủ tịch Địa khu Thượng Quyền Trí tự mình đốc thúc, kiwi Hoài Sơn cuối cùng thông qua công ty khai thác nông nghiệp hiện đại của huyện Nam Đàm cũng cho hiệu suất cao, phát triển theo chiều hướng đưa ra bên ngoài tiêu thụ. Nhất là ở Bắc Kinh tiêu thụ khá thuận lợi, kiwi đến từ Địa khu

Lê Dương chẳng những tạo thành một phong trào kiwi ở Bắc Kinh, hơn nữa lũng đoạn thị trường kiwi ở toàn bộ Bắc Kinh, khiến cho việc nhập khẩu quả kiwi từ New Zealand gần như là đã bị phá hủy hoàn toàn, số lượng nhập khẩu giảm mạnh.

Nhưng do công tác ở giai đoạn trước chậm chạp, thêm sự mâu thuẫn trong nội bộ làm cho một phần kiwi Hoài Sơn bị hư thối biến chất, khiến các nông hộ bị tổn thất cao tới ba trăm ngàn, cũng khiến cho các nông hộ đến khiếu nại ở Ủy ban nhân dân huyện, làm con đường giao thông tới tỉnh bị ách tắc. Điều này cũng khiến cho Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang rất chú ý, giao trách nhiệm cho Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương điều tra toàn bộ sự kiện cho rõ ràng, nghiêm túc xử lý đối với những người có trách nhiệm trong vụ việc.

- Lão Thượng, xem ra Tỉnh ủy đối với sự kiện lần này ở Hoài Sơn chúng ta rất bất mãn rồi, vừa rồi Bí thư Chiêu Nam đặc biệt gọi điện thoại cho tôi, yêu cầu đối với sự kiện này phải nghiêm túc tổng kết kinh nghiệm rút ra bài học, đối với những người có trách nhiệm phải nghiêm túc xử lý. Tôi nghĩ lúc này đây sợ là không thể không viết kiểm điểm trước Địa ủy rồi.

Hạ Lực Hành hơi hơi ngẩng đầu lên, rít một ngụm khói, sắc mặt ủ dột.

- Cũng khó tránh khỏi, chuyện này huyền não lớn như vậy, lại là trong lúc tổ chức Á Vận Hội, rất miễn cảm. May mà công tác bên Nam Đoàn làm được trước, cuối cùng đã giải quyết được vấn đề chủ yếu, nếu không chỉ sợ anh và tôi lúc này đây đều khó tránh khỏi có tội.

Thượng Quyền Trí day day huyết Thái Dương, mệt mỏi nói:

- Bí thư Chiêu nam là cán bộ đi ra từ Ủy ban Kỷ luật, đối với tác phong cán bộ thường sẽ yêu cầu rất nghiêm. Tôi nghe nói lúc đó chỉ mới nghe tác phong công tác ở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Hoài Sơn toàn phù

phiếm, cãi cọ, ảnh hưởng tới việc tiêu thụ kiwi, Bí Thư Chiêu Nam đã vỗ bàn, đừng nói hiện giờ Địa ủy chúng ta không thể cho tỉnh một lời giải thích đích xác.

Hạ Lực Hành khẽ gật đầu, dường như đang cân nhắc lời nói, phải một lúc sau mới nói:

- Tôi thấy hành động tốt nhất bây giờ là Địa ủy nên hướng Tỉnh ủy ngỏ lời nói Địa ủy sẽ xử lý chuyện này thật nghiêm túc.

- Bí thư Hạ, ý của anh là...

Thượng Quyền Trí cảm thấy hơi rùng mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Điều Chỉnh

Hạ Lực Hành đến Lê Dương trước anh ta một năm, chẳng qua anh ta là chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch tỉnh, mà Hạ Lực Hành là từ Phó bí thư thành ủy Côn Hồ trực tiếp thăng nhiệm lên Bí thư Địa ủy Lê Dương, phá vỡ thông lệ là từ Chủ tịch thành phố, Chủ tịch Địa khu hoặc là người đứng đầu cơ quan Trực thuộc tỉnh điều nhiệm Bí thư Địa ủy. Mặc dù nói Côn Hồ là thành phố lớn có nền kinh tế đứng thứ hai của cả tỉnh gần với tỉnh Xương Châu, mà vùng Lê Dương là khu vực nghèo nhất toàn tỉnh, nhưng vào thời điểm ấy vẫn dẫn tới chấn động tương đương.

Khi Thượng Quyền Trí trong công việc của Ủy ban Kế hoạch đã từng giao tiếp với Hạ Lực Hành, cảm thấy người này tác phong bình tĩnh, trong bông có kim, nhưng không ngờ chính mình hợp tác với anh ta, cũng may hợp tác trong ba năm này, hai người mặc dù cũng có lúc bất hòa, nhưng nói chung vẫn coi như không có trở ngại. Tuy nhiên người đó về quyền nhân sự nắm bắt rất nhanh, ngay cả chính mình cũng rất khó nhúng tay đến việc điều chỉnh nhân sự.

- Tân Lễ Nguyên sợ rằng phải thay đổi một chút, nếu không không thể giải thích với tỉnh

Hạ Lực Hành đi thẳng vào vấn đề, khẽ gõ ngón tay trên bàn trà, vẻ mặt suy tư.

- Lê Dương chúng ta là khu nông nghiệp lớn nhất toàn tỉnh, nhân khẩu nông nghiệp cũng nhiều nhất toàn tỉnh, có thể nói lấy nông nghiệp làm gốc,

về điều chỉnh cơ cấu nông nghiệp nói nhiều, làm ít, sự kiện trái Kiwi lần này cũng đã phản ánh khoảng cách về công việc của các lãnh đạo chủ chốt mỗi huyện chúng ta, có tốt có xấu, có đáng để khen ngợi làm ghi nhận, cũng cần nghiêm túc xử lý làm cảnh cáo, hình thành sự tương phản sắc nét. Nghe nói Bí thư Hải Hoa và Chủ tịch tỉnh Đảng Giang đều đã đề cập Nam Đàn lợi dụng thời cơ Á Vận Hội gây tiếng vang sinh thái trái Kiwi, đã cho đánh giá rất cao, nhưng xảy ra chuyện như vậy với Hoài Sơn của địa khu Lê Dương chúng ta cũng rất tức giận, so sánh hai điều này, muốn không nghiêm túc xử lý cũng không được à.

Trong lòng Thượng Quyền Trí nhẹ nhõm, cười lên:

- Bí thư Hạ, theo anh nói như vậy, nếu đều làm kém, vậy cũng được thông qua rồi.

-Haha, lão Thượng, tôi đâu nói như vậy, nhưng so sánh như vậy, quá mức rõ ràng, nếu Địa ủy không có động tác, thực sự cũng không thể nào nói nổi.

Hạ Lực Hành đã hạ quyết tâm ngừng lại một chút:

-Ý kiến của tôi là Tân Lễ Nguyên không nên ở lại đảm nhận Bí thư huyện ủy Hoài Sơn, có thể để anh ta về địa khu rồi sắp xếp một vị trí, công việc hai năm nay ở Hoài Sơn không mấy khởi sắc, vấn đề lại không nhỏ, tôi thấy Tân Lễ Nguyên phải chịu trách nhiệm chính.

- Ừ, Tân Lễ Nguyên tuổi tác không lớn không nhỏ, thiếu một chút tinh thần khai thác tiến thủ, làm việc luôn thích ngồi đợi nhìn, tôi nghe có người trong huyện nói suy nghĩ của huyện ủy Hoài Sơn với quy tắc giao thông không mấy khác biệt, một đi chậm hai chú ý ba đi qua, thà dừng ba phút không thiếu một giây, ha ha, cách nghĩ như vậy mặc dù khắc nghiệt một chút, chỉ sợ cũng là có cảm mà phát

Thượng Quyền Trí nói một cách xúc tích.

- Điều này cũng không thể hoàn toàn trách bên dưới, từ Trung ương đến tỉnh đều là chính sách và tinh thần một tháng ba biến, làm cho bên dưới không hiểu ra sao không biết theo ai.

Dường như Hạ Lực Hành đối với lời nói Thượng Quyền Trí có chút cảm xúc khẽ nói một câu.

- Lê Dương chúng ta là khu nông nghiệp lớn, cơ sở công nghiệp yếu kém, chiếm tỉ lệ thấp, cho nên tỉnh đối với việc phát triển nông nghiệp chúng ta càng xem trọng hơn, xảy ra một chút vấn đề cũng rất chú ý.

Thượng Quyền Trí và Hạ Lực Hành hợp tác ba năm, vẫn là lần đầu tiên nghe được Hạ Lực Hành trở nên bất mãn với tinh thần chính sách của Trung ương, có chút kinh ngạc, tuy nhiên anh ta cũng có chút cảm xúc như vậy, chẳng qua trong trường hợp như thế này vẫn không nên phụ họa về vấn đề này, đành phải tránh, chuyển hướng đề tài.

- Ý của Bí thư Hạ là để lão Tân trở về, ai đi Hoài Sơn?

Hạ Lực Hành sau một hồi trầm ngâm mới chậm rãi nói:

- Cách nghĩ của tôi là để Vương Tự Vinh bên Nam Đàn đi tiếp nhận Tân Lễ Nguyên, lão Thượng, ông cảm thấy thế nào?

- Vậy ai đến nhận vị trí Vương Tự Vinh hiện tại?

Thượng Quyền Trí không trả lời câu hỏi của Hạ Lực Hành, hỏi lại một câu.

- Tôi cảm thấy có thể đề xuất trong phòng ban hiện có ở Nam Đàn, hai đồng chí Tần Hải Cơ và Thẩm Tử Liệt đều rất giỏi, đồng chí Tần Hải Cơ kinh

nghiệm làm việc phong phú, chính trực, đồng chí Thẩm Tử Liệt biểu hiện đặc biệt xông xáo trong công tác chuyên nghiệp trái Kiwi lần này, tuy nhiên hai đồng chí này là cán bộ ban Tuyên giáo tỉnh ủy cử đến, vấn đề quan hệ tổ chức của ông ta...

Ánh mắt Hạ Lực Hành nhìn sang.

Thượng Quyền Trí hít một hơi sâu, anh ta có thể đủ hiểu được ẩn ý trong ánh mắt của Hạ Lực Hành, quan hệ tổ chức của Thẩm Tử Liệt là một vấn đề, nếu vấn đề này không phải vấn đề, vậy thì Chủ tịch huyện Nam Đàn, vị trí này có thể do Thẩm Tử Liệt ngồi vào.

- Bí thư Hạ, tôi thấy có thể vấn đề của Hoài Sơn cần cho tỉnh ủy một lời giải thích, nhưng có tội có phạt, có công có thưởng, đồng chí có biểu hiện nổi trội xuất sắc nên đặt ở cương vị quan trọng hơn để phát huy sở trường.

Thượng Quyền Trí tiếp nhận lời nói một cách rất hài lòng.

An Đức Kiện có chút kỳ lạ, khi nhận thông báo khẩn cấp từ Địa ủy là thông báo ba người anh ta và Vương Tự Vinh cùng với Thẩm Tử Liệt cùng đến Địa ủy, theo hội nghị thông báo thường lệ đáng lẽ là văn phòng Địa ủy, nhưng lần này lại là thông báo của văn phòng Tổ chức cán bộ Địa ủy, cũng không nói nội dung hội nghị, về sau anh ta gọi điện thoại hỏi thử Phó trưởng ban Tổ chức địa ủy Cao Anh Thành. Cao Anh Thành trong điện thoại nói không tỉ mỉ, chỉ nói đến rồi thì biết.

Khi An Đức Kiện một hàng ba người đuổi tới trụ sở Địa ủy Lê Dương, hội nghị địa ủy vừa mới kết thúc, sau khi Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy Khương Đình Quốc nhìn thấy ba người An Đức Kiện đến, đã do dự một chút vẫn là cho ba người ở phòng làm việc của mình chờ, bản thân thì đi tới văn phòng làm việc của Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành.

Phó bí thư Địa ủy Đường Văn Trung đang ở văn phòng Hạ Lực Hành bàn việc, sau khi Khương Định Quốc đi vào cũng không nói nhiều, chỉ nói ba vị ở huyện ủy Nam Đàn đến rồi, Hạ Lực Hành nghĩ một lát, mới nói:

- Vậy đi, lão Đường, ông và Vương Tự Vinh nói qua trước, còn tôi cùng lão An nói chuyện, còn bên Thẩm Tử Liệt, thì làm phiền lão Khương rồi, Địa ủy đã có kiến nghị, nhưng chúng ta vẫn phải nghe thử ý kiến của ba vị.

Khi Thẩm Tử Liệt từ văn phòng làm việc của Khương Định Quốc đi ra, có chút hoảng hốt, mặc dù khi bên Ban tuyên giáo tỉnh ủy có người đến hỏi bản thân về vấn đề liên quan tổ chức, Thẩm Tử Liệt phỏng e là bản thân anh ta tức cán bộ điều phái xuống, có khả năng trở thành chính thức nhậm chức, rất rõ ràng Địa ủy Lê Dương sẽ không vì vị trí lúc này của mình, mà chuyên môn xem xét vấn đề quan hệ tổ chức, cho nên anh ta thử tính hỏi qua Thượng Quyền Trí, nhưng Thượng Quyền Trí trong điện thoại không noi đến phương diện này, anh ta cũng khó hỏi kĩ.

Quan hệ với Thượng Quyền Trí dù là thân thiết, có một số việc Thượng Quyền Trí vẫn sẽ không dễ dàng tiết lộ, không phải vấn đề nguyên tắc gì, Thẩm Tử Liệt dự đoán về vấn đề này chỉ sợ không đến thời khắc cuối cùng, Địa ủy cũng chưa chắc có thể quyết định.

Thẩm Tử Liệt đứng một lặng bên cạnh chiếc Volga, nhìn thấy Vương Tự Vinh từ văn phòng làm việc của Đường Văn Trung ra, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, không khỏi có chút khâm phục sự kiềm chế của anh chàng này, theo lệ thường, bản thân mình vẫn phải lần lượt tới gặp Đường Văn Trung và Hạ Lực Hành, phỏng chừng cũng không lâu lắm đâu.

- Chúc mừng, Chủ tịch huyện Vương, bây giờ nên gọi Bí thư Vương rồi.

Khóe miệng Thẩm Tử Liệt hiện lên nụ cười nhạt, tiến ra đón.

- Cùng vui mà, Chủ tịch huyện Thẩm, Bí thư Đường vẫn đang đợi anh, vẫn là đợi anh đi gặp các lãnh đạo trước. Chúng ta sẽ nói sau.

Vương Tự Vinh khẽ gật đầu cười nói:

- Đoán chắc Bí thư An vẫn đang ở trong văn phòng Bí thư Hạ, sáng hôm nay chúng ta đoán chừng phải không ngừng gặp mặt các vị lãnh đạo.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cánh Bướm

Thời gian gặp mặt Đường Văn Trung rất ngắn, chỉ có vài phút, sau đó Thẩm Tử Liệt đến văn phòng của Hạ Lực Hành.

- Ngồi đi, Tử Liệt!

Hạ Lực Hành quần áo, tóc tai được chải chuốt chỉnh tề. Tuy nhiên, không phải là tóc rẽ ngôi lệch phân mà là toàn bộ chải về một hướng khiến hơi thở vẫn nhân trên gương mặt ông ta càng nồng đậm. Ông ta và Chủ tịch địa khu Thượng Quyền Trí đã hình thành sự đối lập từ lâu, nhưng Thượng Quyền Trí không bao giờ khinh thường thủ đoạn và lực lượng của vị Bí thư Địa ủy này.

Là thân cận của Thượng Quyền Trí, Thẩm Tử Liệt cũng thường xuyên nghe được Thượng Quyền Trí đánh giá Hạ Lực Hành rất cao. Đối với ánh mắt nhìn người rất cao của Thượng Quyền Trí, thì đây là một điều hiếm thấy.

- Bí thư Hạ!

- Tử Liệt, chắc là lão Đường và lão Khương đã nói chuyện với cậu. Cho nên trong lòng cậu hẳn là đã biết vấn đề. Do đó, tôi không nói nhiều. Nam Đàm là một huyện xếp thứ ba về nhân khẩu ở Lê Dương, cũng là một huyện lớn về nông nghiệp. Nhưng công nghiệp thì lại yếu kém, tài chính khó khăn, chất lượng cuộc sống của quần chúng không cao. Đây là vấn đề thường thấy của các huyện nông nghiệp của địa khu Lê Dương. Hai năm nay, cục diện Nam Đàm có sự cải thiện nhưng vẫn còn chưa đủ.

Hạ Lực Hành chậm rãi nói.

Đối với vị cán bộ từ ban Tuyên giáo Tỉnh ủy xuống cơ sở tạm giữ chức này, Hạ Lực Hành cũng biết là có Thượng Quyền Trí đứng sau lưng. Thậm chí ông ta còn biết Thượng Quyền Trí và cha vợ của Thẩm Tử Liệt là bạn cũ.

Địa khu Lê Dương có khả năng phải giải tán, việc này cũng đã đệ trình lên trên. Căn cứ vào tin tức mà ông ta biết được, phỏng chừng chậm nhất là sang năm sẽ được chứng thực xuống dưới. Toàn bộ địa khu lớn nhất tỉnh gồm mười ba huyện thị, với hơn mười một triệu nhân khẩu sẽ giải tán. Là một Bí thư Địa ủy, ông ta cảm thấy vận mệnh này có chút không thích hợp. Mỗi quan hệ hợp tác giữa ông ta và Thượng Quyền Trí trong ba năm qua xem như cũng không tồi. Cho nên, ông ta cũng không hy vọng sau này vì một chuyện nhỏ mà có mối quan hệ không được thoải mái với Thượng Quyền Trí.

- Sự kiện cây kiwi, huyện Nam Đàm làm rất khá, khiến cho lãnh đạo chủ chốt của tỉnh đều khen ngợi. Tôi nghe lão An và lão Vương nói công tác này chủ yếu là do cậu làm, lại còn thành lập một công ty Khai thác và phát triển nông nghiệp hiện đại, trợ giúp cho hai huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu giải quyết vấn đề lớn. Tôi hy vọng cậu sau này có thể tiếp tục cải cách đổi mới, phối hợp với đồng chí An Đức Kiến phát triển Nam Đàm. Cậu có tin tưởng điều này hay không?

Nhìn ánh mắt có chút phức tạp của Hạ Lực Hành, Thẩm Tử Liệt biết mình không phải là nhân vật lý tưởng cho chức chủ quản Nam Đàm. Nhưng Lê Dương sắp tới sẽ một phân thành hai, lấy Phong Châu làm địa phương đầu tiên thoát khỏi Lê Dương, thành lập thành một địa khu mới. Trong thời điểm mấu chốt như thế này, Hạ Lực Hành không nghĩ sẽ cương với Thượng Quyền Trí, nhất là Hạ Lực Hành đã xác định Vương Tự Vinh đến đảm nhiệm chức Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn. Cho nên đối với vận mệnh này, nhường Thượng Quyền Trí một bước cũng là trong tình lý.

Lời đồn Thượng Quyền Trí sẽ đến địa khu Phong Châu đảm nhận chức Bí thư Địa ủy cũng là phù hợp lẽ thường. Lúc này thỏa mãn yêu cầu của Thượng

Quyền Trí để Thẩm Tử Liệt lên làm Chủ tịch huyện Nam Đàm cũng là điều kỳ lạ nhất của Hạ Lực Hành rồi. Dù sao miếng ngon thì địa khu Phong Châu cũng phải từ Thượng Quyền Trí đến phân chia, không bằng tạo ân tình trước để thuận nước mà đẩy thuyền, tạo tiền đề dễ dàng cho mối quan hệ hợp tác giữa hai người sau này.

- Xin Địa ủy và Bí thư Hạ cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ phối hợp với đồng chí Đức Kiện làm tốt các hạng mục công tác. Dựa theo yêu cầu của Bí thư Hạ, kết hợp tình huống thực tế của Nam Đàm, tích cực thăm dò những thuận lợi để phát triển Nam Đàm, cố gắng làm tốt nhiệm vụ mà lãnh đạo đã giao.

Những lời mà Thẩm Tử Liệt nói đều nằm trong dự kiến của Hạ Lực Hành. Đến cơ sở, đảm nhiệm chức Phó chủ tịch thường trực huyện không lâu đã nhảy lên vị trí Chủ tịch huyện khiến cho Tần Hải Cơ và Tào Cương, những người đang moi mắt chờ mong phải oán khí đầy bụng. Nếu khiếm tốn một chút thì những thành tích vừa rồi chưa đủ để ngồi lên vị trí Chủ tịch huyện. Nhưng xem như đây là một sự rèn luyện. An Đức Kiện thời gian ở Nam Đàm cũng không còn lâu nữa, có thể hay không tiếp bước An Đức Kiện, nắm giữ đại cục trong tay thì phải xem bản lĩnh của Thẩm Tử Liệt.

Lục Vi Dân nghe được Vương Tự Vinh được điều nhiệm đến làm Bí thư huyện ủy huyện Hoài Sơn, còn Thẩm Tử Liệt thì đảm nhiệm quyền Chủ tịch huyện Nam Đàm thì biết rằng, việc làm của hắn đã khiến cho lịch sử có độ lệch của nó. Điều này làm cho hắn không khỏi có chút đắc ý.

Nếu nói biến nguy thành an cho Chân Kính Tài đã thay đổi được một chút quan hệ giữa mình và Chân Ny, như vậy thì việc Thẩm Tử Liệt thay đổi vị trí công việc có khả năng sẽ sinh ra ảnh hưởng sâu sắc cho vận mệnh của hắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là hắn còn muốn tiếp tục con đường làm quan như kiếp trước nữa hay không.

Thay đổi tới rất nhanh. Phó trường ban Tổ chức cán bộ Địa ủy Cao Anh

Thành, đại diện cho địa ủy ngày hôm sau đã đến Nam Đàm tuyên bố thay đổi bộ máy lãnh đạo. Vương Tự Vinh được điều đến làm Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn, Thẩm Tử Liệt đảm nhiệm quyền Chủ tịch huyện, tiến vào Ủy viên thường vụ Huyện ủy. Phó chủ tịch huyện Tào Cương đảm nhiệm chức Phó bí thư Huyện ủy Nam Đàm, Phó chủ tịch thường trực huyện. Có lẽ mất mát duy nhất chính là Phó bí thư huyện ủy Tần Hải Cơ. Tuy nhiên ngoài mặt thì không nhìn ra Tần Hải Cơ có một chút gì thay đổi cả.

Thẩm Tử Liệt đột nhiên lên chức khiến cho rất nhiều người kinh ngạc và sợ hãi. Ai cũng không ngờ Thẩm Tử Liệt này chỉ đến đây có mấy tháng mà đã lên chức quyền Chủ tịch huyện. Điều này khiến cho mọi người phải thay đổi suy nghĩ. Cán bộ hạ phái từ trên xuống không ngờ có thể đảm nhiệm thực chức, hơn nữa lại nắm giữ quan hệ tổ chức trong tay. Điều này cũng có nghĩa là Thẩm Tử Liệt sẽ bắt đầu xây dựng cơ sở ở huyện Nam Đàm.

Ít nhất thì Lục Vi Dân đã cảm nhận được sự thay đổi. Ví dụ như các thư ký của lãnh đạo huyện khác thái độ từ bình thản đối với hăn lại biến thành thân thiết, ánh mắt nhìn hăn đầy thâm ý. Bí thư Đảng ủy xã và Chủ tịch xã ngày xưa không có ý định bước đến phòng làm việc của hăn hay như các lãnh đạo của Phòng Nông nghiệp và phòng Thương mại huyện lúc trước không quá để ý hăn thì bây giờ nhìn thấy hăn, trên mặt đã lộ ra nét tươi cười.

Một sự biến hóa rất nhỏ trên gương mặt mang hàm nghĩa rất phong phú, ẩn chứa nhiều loại tư vị phức tạp, và cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được. Nếu anh có thời gian, cẩn thận cân nhắc một chút, anh sẽ phát hiện được rằng có biết bao nhiêu đạo lý đối nhân xử thế trong cả đất nước này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Biện Luận Về Kinh Tế

Phòng làm việc của Lục Vi Dân được thay đổi, từ lâu ba xuống lầu hai, cùng một văn phòng với thư ký Duẫn Hoàn của Phó chủ tịch thường trực huyện Tào Cương.

Lục Vi Dân đã đọc được một tờ báo của ngày trước, là bài báo được đăng vào ngày 05 tháng 10 trên tờ Nhật báo Nhân dân. Hiệu trưởng trường đại học Bắc Kinh Ngô Thụ Thanh đã trình bày và phân tích kinh tế có kế hoạch và điều tiết thị trường. Bài báo này đã đưa ra hệ thống kinh tế của chủ nghĩa xã hội khoa học vẫn như cũ, lấy kinh tế có kế hoạch làm chủ đạo, nhưng cũng cần phải lấy điều tiết thị trường cùng kết hợp, rất phù hợp với trào lưu tư tưởng trước mắt.

Hắn chú ý rằng Thẩm Tử Liệt cũng đã đọc bài báo này. Từ một ý nghĩa nào đó, bài báo này rất có ý nghĩa và tính điển hình, đại diện cho một loại quan điểm của kinh tế quốc nội. Kinh tế có kế hoạch vẫn là thuộc tính bản chất của chủ nghĩa xã hội khoa học. Nhưng bây giờ đã có một chút không thích ứng. Sự phát triển kinh tế trước mắt cần phải thông qua cơ chế vận hành của thị trường điều tiết và bổ sung. Như vậy thì chủ nghĩa xã hội khoa học mới có thể tiếp tục phát triển.

Phải nắm bắt được tư tưởng động thái của lãnh đạo mà mình phục vụ thì mới có thể tham mưu đúng hướng cho lãnh đạo mình.

Chuẩn xác mà nói, thư ký không tính là tham mưu và trợ thủ cho lãnh đạo. Nếu bàn về tham mưu, trợ thủ thì Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân

dân, hoặc là cán bộ Phòng nghiên cứu chính sách mới miễn cưỡng được cho là.

Tuy nhiên, Lục Vi Dân lại không nghĩ đến điều này. Nếu giúp lãnh đạo mà mình phục vụ có thể lên chức thì cũng có thể phát huy được tác dụng và ảnh hưởng lớn cho mình.

Tình huống của huyện Nam Đàm so với các huyện nông nghiệp nghèo khó khác của địa khu cũng không có gì khác biệt. Nhân khẩu nhiều, diện tích lãnh thổ mở rộng nhưng lại thiếu các cơ sở công nghiệp, phương tiện thì lạc hậu, thu hút đầu tư thì nửa điểm cũng không có.

Kỳ thật thì cũng không thể trách Nam Đàm. Toàn bộ bảy huyện phía nam địa khu Lê Dương bao gồm cả Hoài Sơn, Phụ Đầu và Phong Châu huyện nào chẳng như thế. Cải cách mở ra hơn mười năm, nông thôn đã nhận trách nhiệm giải quyết vấn đề nông dân, nhưng nếu muốn cho nông dân giàu có lên, thì không có công nghiệp chính là nói suông.

Lục Vi Dân cảm thấy Thẩm Tử Liệt rất có ý tưởng, nhưng lúc trước y chỉ là một Phó chủ tịch thường trực huyện. Hiện tại, khi y đã trở thành nhân vật số một của Ủy ban nhân dân huyện, vị trí có sự thay đổi thì ý tưởng tất nhiên là cũng thay đổi theo.

Bản thân hẳn qua sự kiện cây kiwi đã khiến cho Thẩm Tử Liệt phải kinh ngạc. Có thể nói cảm nhận của đối phương về mình cũng đã có sự thay đổi. Nếu nói trước đây, khi nói chuyện thì còn có quan hệ giữa cấp dưới và cấp trên. Nhiều lắm là cảm thấy viên thư ký này khả năng không tồi, đã ở địa khu Lĩnh Nam học tập vài năm, tư tưởng khá thoáng. Biểu hiện của hẳn trong sự kiện cây kiwi vừa qua chân chính xem như đã đạt được thừa nhận của Thẩm Tử Liệt.

Một sinh viên mới tốt nghiệp ra trường như hẳn, chỉ sợ là càng làm cho

Thẩm Tử Liệt phải nhìn hãn bằng cặp mắt khác xưa. Nhưng Lục Vi Dân biết rằng chính mình nếu muốn tiến thêm một bước tăng phân lượng trong lòng đối phương thì còn phải tiếp tục khiến đối phương phải cùng chung nhận thức, thậm chí là ngạc nhiên một điều gì đó.

Cho nên khi biết Thẩm Tử Liệt chú ý đến tranh luận về kinh tế có kế hoạch và kinh tế thị trường trong nước, Lục Vi Dân cân nhắc xem mình có thể tranh luận một phen hay không.

Trong trí nhớ của hãn, năm 1992, sau khi đồng chí Tiểu Bình nam tuần, việc tranh luận về kinh tế có kế hoạch và kinh tế thị trường mới có thể từ phía truyền thông chính phủ dần dần biến mất. Nhưng cao tầng về kinh tế có kế hoạch và kinh tế thị trường trên thực tế vào tháng 12 năm 1990 đã có định luận tương đối rõ ràng. Chẳng qua lúc ấy đang có trào lưu phản đối tự do hóa tư tưởng, trào lưu tư tưởng chính trị vẫn còn phong kiến lạc hậu. Tung ra một quan điểm như vậy sẽ khiến cho tư tưởng dao động. Cho nên trung ương cao tầng có ý thức đem quan điểm này hạn chế trong một phạm vi rất nhỏ.

Tháng 10, khí hậu Xương Giang đã có vài phần mát mẻ. Đây là mùa khí hậu dễ chịu nhất trong một năm. Chiếc Volga chạy như bay từ Nam Đàm đến Xương Châu. Thẩm Tử Liệt ngày thứ hai phải đến tỉnh họp, cuối tuần mới trở về. Cho nên Thẩm Tử Liệt cũng bảo Lục Vi Dân về Xương Châu cùng.

Ở huyện có hai chiếc Volga, một cái của Bí thư Huyện ủy, một cái của Chủ tịch huyện. Còn chiếc xe Thượng Hải thì chủ yếu dùng cho Chủ tịch Hội đồng nhân dân và Chủ tịch Ủy ban Mặt trận tổ quốc. Còn về phần chiếc xe jeep là xe công tác. Khi lãnh đạo xuống nông thôn thì văn phòng Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện sẽ điều xe.

- Bài báo kia cậu cũng xem qua rồi à?

Thẩm Tử Liệt ánh mắt trầm tĩnh, như thoáng chút suy nghĩ:

- Tôi cảm thấy bài viết thật sự phù hợp với tình hình của quốc gia chúng ta. Trung Quốc là một quốc gia xã hội chủ nghĩa. Kinh tế có kế hoạch mặc dù là có khiếm khuyết nhưng nếu vì sự thiếu hụt này mà vứt bỏ toàn bộ thì tôi cảm thấy có chút không ổn. Điều tiết thị trường có thể bổ sung cho kinh tế có kế hoạch. Như vậy có thể khiến cho ưu điểm của kinh tế có kế hoạch có thể phát huy đầy đủ, đồng thời điều tiết thị trường, giải quyết cái khó khăn của kinh tế có kế hoạch. Vi Dân, hãy nói suy nghĩ của cậu đi.

- Haha, Chủ tịch huyện, cái nhìn của tôi và ngài có chút không giống nhau.

Lục Vi Dân gãi đầu nói.

-Ồ, hãy nói cho tôi nghe một chút. Hiện tại điều này cả nước đang tranh luận không ít. Tất cả mọi người đều nghiên cứu thảo luận, đây coi như là trăm hoa đua nở.

Thẩm Tử Liệt cảm thấy hứng thú nói.

- Vâng, Chủ tịch huyện, cái nhìn của tôi là tiến thêm một bước mở ra cải cách mới. Kinh tế của quốc gia chúng ta dung nhập với hệ thống thị trường quốc tế là một điều tất nhiên. Năm 1986, quốc gia chúng ta đã chính thức yêu cầu khôi phục thuế quan và mậu dịch tổng hợp. Tổ công tác năm ngoái đã bắt đầu công việc. Đây là một xu thế không thể ngăn cản. Kinh tế có kế hoạch đối với việc xây dựng quốc gia chúng ta có tác dụng rất lớn, từ lúc tập trung lực lượng đến phát triển công nghiệp và phương tiện cơ sở. Nhưng theo kinh tế phát triển, đời sống của quần chúng nhân dân ngày càng cần được cải thiện, nhu cầu sử dụng các mặt hàng tiêu dùng cũng ngày càng phong phú. Kinh tế có kế hoạch đã không thể thỏa mãn nhu cầu phức tạp này. Trên thực tế, quốc gia cũng không có khả năng làm được hết thảy mọi việc. Cái này thì yêu cầu quy tắc thị trường kinh tế đến điều tiết.

Lục Vi Dân ngừng lại một chút:

- Kỳ thật tôi cảm thấy rất nhiều người vẫn còn tồn tại một nhận thức sai lầm, cảm thấy kinh tế có kế hoạch chính là duy nhất của nền kinh tế thị trường. Mà kinh tế thị trường chính là đặc tính của tư bản chủ nghĩa. Quan điểm này chỉ tốt vẻ bề ngoài. Tư bản chủ nghĩa thì có kế hoạch quốc gia khống chế. Mà chủ nghĩa xã hội khoa học thì giống nhau có thể thực hành kinh tế thị trường. Chủ nghĩa xã hội và chủ nghĩa xã hội không quan hệ với nhau. Mà chức năng của chính phủ chính là thông qua quy phạm pháp luật phát triển trật tự kinh tế, đồng thời tiến hành chỉ đạo tất yếu trong ngành sản xuất trọng yếu. Những cái khác đều hẳn là thông qua thị trường để quyết định.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Quan Điểm

- Không liên quan đến chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội?

Trên gương mặt Thẩm Tử Liệt lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, dường như đang nghiền ngẫm kỹ càng quan điểm của Lục Vi Dân.

- Vi Dân, quan điểm của cậu sắc bén thật đấy. Mọi người đều nói kinh tế thị trường chỉ có thể là bổ trợ, cậu lại cho rằng kinh tế thị trường mới là chủ đạo, còn kinh tế kế hoạch là bổ trợ, như thế có phải là cậu đã lộn ngược đầu đuôi hay không?

- Thưa Chủ tịch huyện, đây là ý kiến của riêng tôi. Có điều tôi lại thấy chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội cũng tốt, lộn ngược đầu đuôi cũng được, đó đều là vấn đề để cấp trên suy xét. Đối với chúng ta là cấp dưới mà nói, điều đầu tiên cần suy xét chính là phải làm thế nào để vực dậy nền kinh tế, làm thế nào để dân chúng có thêm thu nhập, tài chính không còn phải giật gấu vá vai, đấy mới là vấn đề cấp thiết nhất. Còn những chuyện khác, tạm thời đều có thể gác sang một bên, đợi đến khi tất cả được xác định, chúng ta lại cân nhắc cẩn thận cũng không muộn. Tôi có mấy người bạn học cùng đại học ở Lĩnh Nam và Chiết Giang, chỗ bọn họ hiện nay đều như vậy, lẳng lặng không nói, vùi đầu vào công việc.

Lục Vi Dân cười. Thẩm Tử Liệt là cán bộ xuất thân từ ban Tuyên giáo, rất nhạy cảm đối với sự thay đổi của chiều hướng chính trị từ lãnh đạo cấp cao, bất cứ lúc nào cũng để ý tới hướng đi động tĩnh của cấp cao.

Điều này xét từ một góc độ nào đó thì là ưu điểm, có thể bắt nhịp với lãnh

đạo cấp cao bất cứ lúc nào, kịp thời điều chỉnh trọng tâm công việc. Nhưng xét từ một số phương diện khác thì đó cũng là thiếu sót. Bởi vì như thế mất quá nhiều tâm sức cho việc nghiên ngẫm và đón ý cấp trên, mà xem nhẹ tình hình thực tế của địa phương, vì thế Lục Vi Dân phải nhắc nhở Thẩm Tử Liệt một chút.

Thẩm Tử Liệt liếc Lục Vi Dân một cái.

Tên nhóc này rất có tầm nhìn. Thái độ của lãnh đạo cấp cao trong các tranh luận về chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội, và cả vấn đề kinh tế kế hoạch và kinh tế thị trường trong giới kinh tế cũng còn rất mơ hồ. Dường như mọi người đều đang chờ đợi điều gì đó, chờ đợi một tiếng nói cuối cùng hoặc là tiếng nói chấp dứt tranh luận vang lên, nhưng mãi đến bây giờ, đều chỉ có thể có một tiếng nói có phần không rõ ràng. Điều này cũng khiến các bên không thể không cẩn thận từng li từng tí trước khi làm bất cứ chuyện gì.

Đương nhiên đúng như lời của Lục Vi Dân, ở cấp huyện này, tuy rằng cũng rất chú ý đến các tranh luận đó, nhưng dù sao còn cách mấy cấp, đa phần chỉ là chờ xem sao mà thôi.

- Lẳng lặng không nói, vùi đầu vào công việc?

Thẩm Tử Liệt trầm ngâm cân nhắc câu nói này. Câu nói này rất có tính triết lý.

Chiếc Volga bắt đầu rung mạnh.

Đoạn đường từ Nam Đàm đến Phụ Đầu này rất tồi tệ. Phía Nam Đàm còn đỡ một chút, nhưng ra khỏi địa phận Nam Đàm, đoạn đường từ thị trấn Chương Đầu của Phụ Đầu đến huyện lỵ Phụ Đầu thì tình hình càng thảm hại.

Con đường rải nhựa mấp mô gồ ghề, có đoạn thậm chí còn là một loạt các hố liền nhau, ô tô đi qua đó, bụi bay mù mịt. Chiếc Volga chỉ còn cách khổ

sở đi qua các hố.

- Khi mọi thứ vẫn chưa rõ ràng, chỉ bằng cứ làm điều gì đó, phát triển kinh tế, cải thiện điều kiện sống của nhân dân. Tôi nghĩ không ai có thể thấy như vậy là có vấn đề gì, dù là có thì đến khi đó lại sửa cũng không muộn. Cứ kiểu ngồi yên chờ đợi, lãng phí thời cơ thì mới là đáng tiếc.

Giọng của Lục Vi Dân nhỏ đi một chút.

Mãi đến khi tới Xương Châu, Thẩm Tử Liệt cũng không nói câu nào, chỉ nhắm mắt suy nghĩ, dường như là đang suy tính điều gì đó rất cẩn thận.

- Vi Dân, ngày mai có bận gì không?

Khi Lục Vi Dân xuống xe, Thẩm Tử Liệt mới hỏi một câu.

- Cũng không có việc gì, chỉ về nhà thôi. Chủ tịch có việc gì ạ?

Lục Vi Dân hơi sửng sốt.

- Ừm, nếu không có việc gì thì đưa bạn gái cùng đến nhà tôi ăn cơm. Hai tháng nay cậu cũng vất vả rồi, tôi cũng không có gì đến khao cậu, chỉ là đến nhà tôi ăn bữa cơm, chẳng có người ngoài, chỉ chị Trương cậu và mẹ tôi. Ừm, có lẽ còn có thêm bố mẹ tôi.

Thẩm Tử Liệt nói rất nhẹ nhàng, nhưng đối với Lục Vi Dân lại không hề đơn giản. Có thể đến nhà Thẩm Tử Liệt dùng cơm, cũng có nghĩa là Thẩm Tử Liệt khá là yêu quý và khẳng định khả năng của mình. Có người làm thư ký cho lãnh đạo cả đời cũng chưa chắc có thể có được vinh dự như vậy.

- Vâng.

Đối với lời mời kiểu này Lục Vi Dân đương nhiên là câu còn không được. Có thể thắt chặt hơn mối quan hệ với lãnh đạo, điều này cũng có nghĩa là có

cơ hội giao lưu sâu hơn nữa, đồng thời cũng có thể có nhiều cơ hội hơn để thể hiện bản thân.

Thẩm Tử Liệt ở tại ký túc xá của “Nhật báo Xương Châu”, ở căn phòng của cơ quan vợ y. Điều kiện nhà ở của ban Tuyên giáo Tỉnh ủy còn không bằng ở các đơn vị xí nghiệp cấp dưới ban Tuyên giáo Thành ủy Xương Châu, điều này cũng là chuyện thường. Ký túc xá của tòa báo nằm ngay ở bên bờ sông Xương Giang, ngay cạnh sân vận động thành phố và công viên Cửu Phong Sơn, phong cảnh thanh nhã, có được yên tĩnh trong sự náo nhiệt. Lục Vi Dân tuy rằng chưa từng tới nơi này, nhưng hỏi thăm qua là biết nơi ở của hai vợ chồng Thẩm Tử Liệt và Trương Tĩnh Nghi.

Ở đây một căn hộ một tầng gồm có ba phòng, ở thời kỳ những năm cuối tám mươi đầu chín mươi hoàn toàn có thể được xếp vào hạng cao cấp. Diện tích một trăm ba mươi mét vuông so với rất nhiều gia đình Xương Châu tam đại đồng đường ở chung trong ba mươi hay năm mươi mét vuông, hoàn toàn có thể nói là xa xỉ, đặc biệt là bên ngoài còn có một vườn hoa nhỏ xây tường bao quanh. Đây cũng là lợi thế khi ở tầng một, bỗng dưng lại có một vườn hoa.

Tòa nhà ký túc của Nhật báo cũng không khác nhiều so với ký túc của những cơ quan khác ở Xương Châu, có sáu tầng sơn cùng một màu, nhưng có một chút khác chính là ký túc xá ở đây đa phần là riêng biệt, chính là đa phần mỗi tòa nhà đều đi cầu thang riêng, còn xung quanh hoa cỏ xanh mướt, khiến người ta cảm thấy như lạc vào công viên.

Lục Vi Dân ấn chuông cửa, rất nhanh liền có người ra mở. Đó là một cô gái mặt mày thanh tú, Lục Vi Dân đoán đó là cô giúp việc nhà họ Thẩm.

Vợ của Thẩm Tử Liệt - Trương Tĩnh Nghi là Phó tổng biên tập của “Nhật báo Xương Châu”, cũng là một người phụ nữ có cá tính tương đối mạnh. Khi Lục Vi Dân tìm nguồn tiêu thụ kiwi cũng từng gặp Trương Tĩnh Nghi, viết

một bài tản văn tùy bút dưới dạng quảng cáo ở “Nhật báo Xương Châu” để khiến người ta biết đến kiwi Nam Đàm.

- Vi Dân đến rồi à? Ở, bạn gái cậu đâu?

Thẩm Tử Liệt thấy hẵn đến một mình, hơi ngạc nhiên nói.

- Chủ tịch huyện Thẩm, cô ấy tới làm phù dâu cho hôn lễ của người bạn học.

Lục Vi Dân trả lời rất tự nhiên và chào hỏi Trương Tĩnh Nghi mới từ trong bếp đi ra.

- Chị Trương vẫn đang dở tay đấy ạ, hôm nay phải nếm thử tay nghề của chị Trương, Thẩm Giai cũng không ở nhà sao?

- Đi học bù rồi, ở chỗ ông nó, cơm trưa cũng không về ăn.

Thẩm Tử Liệt ra hiệu cho Lục Vi Dân vào bàn.

Chuông cửa lại vang lên, cô giúp việc ra mở cửa, một đôi vợ chồng tóc hoa râu đang đứng ở cửa.

- Cha, mẹ.

Thẩm Tử Liệt nhanh chóng đứng dậy đi tới cửa, mang dép đi trong nhà cho hai ông bà cụ.

Đây chắc là cha mẹ chị Trương. Ông cụ chắc chắn nguyên là Phó bí thư Tỉnh ủy Xương Giang, hiện nay đang giữ chức Phó chủ nhiệm hội nghị thường vụ Hội đồng nhân dân tỉnh Xương Giang Trương Tú Toàn.

- Cha, mẹ, đây là Tiểu Lục, Lục Vi Dân, sinh viên tốt nghiệp loại ưu ở đại học Lĩnh Nam, hiện đang làm việc ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Nam

Đàm.

Thâm Tử Liệt giới thiệu người đứng đằng sau là Lục Vi Dân cho bố mẹ vợ.

- Cháu chào bác Trương, bác Lôi.

Lục Vi Dân tương đối hiểu chuyện, vội bước lên cúi đầu chào hỏi.

- Ha ha, cậu chính là tiểu Lục hả. Ừm, khá lắm. Tử Liệt luôn miệng khen cậu, đến lão già này cũng bắt đầu hiếu kỳ. Khả năng quan sát của cậu con rể tôi rất khá, có thể khiến Tử Liệt đánh giá cao như vậy, theo tôi nhớ thì quả thật là không có ai. Nào, lại đây, ngồi xuống đi.

Ông cụ có khuôn mặt gầy gò, phong thái nho nhã, rất có vẻ của người trí thức, hai cha con ông có nhiều điểm khá giống nhau.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tích Cóp Từng Chút Một

Trương Tú Toàn từ đầu những năm tám mươi được điều từ chức vụ Phó bí thư Đảng ủy đại học Xương Giang đến làm Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy Xương Giang. Sau đó lại đảm nhiệm Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy, Phó bí thư tỉnh ủy, ở Tỉnh ủy Xương Giang làm liên tục mười năm. Đầu năm mới từ vị trí Phó bí thư tỉnh ủy lui xuống, và đến Hội đồng nhân dân tỉnh đảm nhiệm chức Phó bí thư, phó chủ nhiệm tổ chức Đảng.

Lục Vi Dân thật là có chút ngạc nhiên. Hắn thật không ngờ những suy nghĩ mà hắn bình thường trao đổi với Thẩm Tử Liệt thì Thẩm Tử Liệt liền coi như chủ đề nói chuyện với bố vợ ông ta. Hơn nữa xem ra Thẩm Tử Liệt còn thảo luận sâu thêm về một số quan điểm đó với bố vợ nữa. Vì thế nên vị lãnh đạo lão làng có sức ảnh hưởng ở Xương Giang này làm sao lại dùng những lời nói đó để đánh giá ngay trước mặt mình như vậy. Dù cho là trong đó có chút trêu đùa nhưng vẫn là từ miệng của vị lãnh đạo già này nói ra, nên cũng không bình thường chút nào.

- Bác Trương, bác nói thế cháu thấy thật là xấu hổ. Chủ tịch Thẩm rất bình dị gần gũi, thích nói chuyện với cháu. Cháu cũng có lúc không biết trời cao đất rộng là gì nên nói xằng nói bậy. Làm sao xứng với lời khen của bác được chứ? Bác nói như thế cháu thật sự cảm thấy mồ hôi ướt hết lưng rồi.

Lục Vi Dân không dám ngồi xuống, đứng ở một bên rất cung kính trả lời.

- Ấy, người trẻ tuổi khiêm tốn một chút cũng là chuyện tốt nhưng cũng không cần phải coi nhẹ mình thế. Tâm nhìn của Tử Liệt bác hiểu rõ lắm. Nó

căn bản sẽ không nhắc đến trước mặt bác đâu. Nó đã vài lần nhắc đến cháu trước mặt bác, hơn nữa lại nói ra một số quan điểm của cháu nữa. Bác thấy ý tưởng rất mới mẻ, chứ không đơn giản đâu.

Trương Tú Toàn ánh mắt sáng ngời nhìn Lục Vi Dân, rồi ông mỉm cười:

- Nào, ngồi xuống đi. Đừng khách khí thế chứ. Về sau cháu làm việc với Tử Liệt, sao phải khách sáo chứ? Công việc Cách mạng thì không phân cao thấp sang hèn, chỉ là sự phân công không giống nhau mà thôi. Nó làm Chủ tịch Huyện, cháu là thư ký của nó. Đây cũng là sự phân công khác nhau. Ở cơ quan thì cháu có thể coi nó là lãnh đạo, nhưng sau đó thì mọi người là bạn bè đồng nghiệp, không cần phải câu nệ như vậy đâu.

- Ngồi đi, Vi Dân. Ba tôi nhìn bề ngoài có vẻ nghiêm túc. Nhưng thực ra thì ông cũng rất thoáng, nói chuyện cũng khôi hài lắm.

Thẩm Tử Liệt cũng gọi Lục Vi Dân ngồi xuống, và gọt trái kiwi trên bàn trà:

- Ba ơi, đây là trái kiwi của huyện Nam Đàm, rất xanh và không ô nhiễm, là đặc sản vùng núi thiên nhiên tinh khiết, hương vị rất thơm ngon. Để cách nhiều ngày như thế, là ăn được rồi.

- Ừ, kiwi của Nam Đàm bây giờ nổi tiếng khắp nơi. Tuần trước Bí thư tỉnh ủy Hải Hoa cũng nói với ta về chuyện trái kiwi Nam Đàm lợi dụng Á Vận hội Bắc Kinh để quảng bá, rất là vui mừng.

Trương Tú Toàn liếc mắt Vi Dân một cái, thấy Vi Dân chỉ cười chứ không nói gì thì trong lòng thầm gật đầu. Chàng trai này không kiêu ngạo, không nóng nảy, không thích nịnh nọt. Làm sao mà giống với một sinh viên được, cứ như là đã làm ở cơ quan đến mấy mươi năm rồi chứ.

- Ba, đều là công lao từ ý tưởng của Vi Dân, nếu không thì trái kiwi Lê

Dương của chúng ta lần này thực sự là sẽ đại loạn mất.

Thẩm Tử Liệt cũng không phải là một người thích kể công về mình. Với ông ta mà nói người bên mình có được thành tích tốt, làm việc tốt thì cũng tương đương với việc khẳng định năng lực khéo dùng người của mình. Những người mà chỉ thích tranh công thì lại đúng là biểu hiện của một kiểu không tự tin.

- Chủ tịch Huyện Thẩm, anh đừng nói thế chứ. Tôi cũng chỉ là đưa ra ý kiến thôi. Còn việc sắp xếp cụ thể khác thì vẫn là anh và chủ nhiệm Chu mà?

Lục Vi Dân vội nói:

- Phó Chủ tịch Thẩm, anh đừng nói chuyện này nữa. Chuyện qua rồi mà.

Cách nhìn của Trương Tú Toàn đối với chàng trai trước mắt lại thay đổi, không kể công, không cao ngạo, ngay cả chuyện mà Bí thư Tỉnh ủy coi trọng thì chàng trai này vẫn có thể biểu hiện một cách bình tĩnh được như thế trước mặt mình. Tố chất tâm lý này là hơn người.

- Tiểu Lục, không thể nói như thế được. Thành tích là thành tích mà. Không ai có thể xóa đi được.

Trương Tú Toàn ngồi dựa lưng vào ghế sofa. Lục Vi Dân rất hiểu chuyện, cầm lấy trà mà người giúp việc đã pha đưa cho ông ta.

- Ta nghe Tử Liệt nói lúc đó là cháu đã nhắc nhở nó về con đường tiêu thụ trái kiwi, thế nên Tử Liệt mới cảnh giác. Nếu không thì chuyện này chắc sẽ không nhẹ nhàng như bây giờ.

- Á, bác Trương, đó chỉ là trùng hợp thôi. Trái kiwi này khi đi học ở Quảng Châu cháu cũng nhìn thấy rồi. Hai năm trước ở Quảng Châu thì vẫn là loại quả hiếm của nước ngoài. Trình độ khai thác bên Xương Giang này của

chúng ta vẫn không thể so sánh với bên Lĩnh Nam bên kia được. Vì thế nên phó Chủ tịch Thẩm xuống nông thôn điều tra nghiên cứu, vừa nghe năm nay lập tức sẽ có mấy trăm nghìn kg trái kiwi phải đưa ra thị trường cho nên mới sợ. Lúc này mới chợt hiểu ra thị trường trái kiwi bên Xương Giang này, phát hiện ra tình hình không hay. Điều này như Chủ tịch Thẩm đã báo cáo, cũng may là Chủ tịch Thẩm kịp thời đưa ra quyết định, nếu không thì thực sự sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Lục Vi Dân rất khéo léo đưa công lao về lãnh đạo. Lúc này quy công lao về hết cho mình cũng không có ý nghĩa gì lớn. Một sinh viên tốt nghiệp mới đi vào cơ quan Huyện ủy, dù cho là có bản lĩnh thiên tài thì cũng phải khúm núm khép mình, khiêm tốn một chút. Như thế có thể khiến lãnh đạo khen ngợi, mà cũng coi là tích góp từng chút một khí chất làm người.

- Ha hả, Tử Liệt, xem ra tâm nhìn của con không tồi chút nào. Tiểu Lục rất ưu tú. Lâu lắm rồi ba không gặp được người trẻ tuổi nào xuất sắc như vậy.

Khuôn mặt ông Trương lộ rõ vẻ tươi cười:

- Tiểu Lục lần này coi như đã lập công lớn. Danh tiếng của trái kiwi Nam Đàm vang xa, con đường tiêu thụ tốt, cũng coi như là làm được một chuyện vô cùng tốt cho nhân dân Nam Đàm.

- Ba, Vi Dân và con cũng đã nói về vấn đề sự nghiệp trái kiwi. Chúng con thấy năm sau tình thế trái kiwi có khả năng sẽ càng ác liệt.

Thẩm Tử Liệt lắc đầu:

- Chuyện này con và Vi Dân đã nghiên cứu thảo luận mấy lần nhưng vẫn đang cân nhắc xem nên xử lý vấn đề này như thế nào.

- Ồ

Trương Tú Toàn không hiểu chút nào:

- Không đến mức đó chứ. Trái kiwi Nam Đàm ở Xương Châu bên này tiêu thụ cũng không tồi. Ở thành phố lớn như Bắc Kinh thì tiếng vang càng lớn. Làm sao lại có vấn đề gì?

- Tiểu Lục, cậu nói một chút đi.

Thẩm Tử Liệt cười, để cơ hội đó cho thư ký của mình.

- Bác Trương, có một số tình hình có thể bác không nắm rõ lắm. Thời kỳ kết trái lần đầu tiên của trái kiwi mỗi một mẫu có thể là khoảng từ 200 đến 400 kg. Nhưng từ năm thứ hai thì đi vào thời kỳ ra quả nhiều, mỗi mẫu sản lượng có thể đạt đến 500 kg, thậm chí lên đến 600 kg. Cũng có nghĩa là sản lượng mỗi năm sẽ tăng thêm từ 6 đến 8 %. Hay nói cách khác sản lượng trái kiwi năm sau của Nam Đàm có thể lên đến khoảng 700 tấn. Hơn nữa sản lượng toàn bộ địa khu Lê Dương có thể lên đến 2000 tấn. Một số lượng lớn như vậy, tuy nói là thông qua Á vận hội có thể quảng bá danh tiếng nhưng sự tăng trưởng của thị trường có tốc độ nhanh được như thế hay không thì chúng ta đều không chắc chắn được. Đặc biệt là căn cứ vào những điều đã biết, thì trái kiwi của Thiểm Tây và Hồ Bắc năm tới cũng sẽ xuất ra thị trường với quy mô lớn. Điều này với cả thị trường mà nói lại là một biến số.

Lục Vi Dân kiên nhẫn giải thích :

- Năm nay Hoài Sơn đều có 100tấn trái kiwi bị hỏng mất không, sản lượng năm sau tăng gấp đôi. Bên ngoài tỉnh còn có một lượng lớn trái kiwi nhập vào. Nếu xử lý không tốt thì bội thu có khả năng sẽ trở thành một tai họa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Không Tầm Thường

Lời nói này của Lục Vi Dân khiến sắc mặt ông lão ủ dột hẳn, ông lão suy nghĩ một lúc mới nói:

- Cảnh giác như vậy cũng phải, đương nhiên cũng không phải là không có cách nào. Có thể tưởng tượng, cùng lúc có thể mượn cơ hội dùng thanh danh kiwi Nam Đàm khai hỏa mở rộng thị trường, tỷ như các thành phố lớn khác trong nước. Đây là một thị trường rất lớn. Về phương diện khác, có thể bước đầu khai triển công tác, nếu có thể trước hết hãy thành lập liên hệ với các chợ bán sỉ lớn và các thương nhân bán sỉ ở những nơi này. Thậm chí nếu ký kết hợp đồng với họ, có lẽ có thể giảm bớt sự phiêu lưu trong đó.

- Dạ, trên huyện cũng là nghĩ như vậy, nhưng chúng con còn có ý tưởng khác.

Thẩm Tử Liệt nói tiếp.

- Ồ? Tử Liệt, con còn ở trước mặt ta định “thừa nước đục thả câu à”.

Ông lão mỉm cười.

- Ý tưởng của chúng con là nếu có thể đưa vào Nam Đàm một xí nghiệp chế biến trái cây, lợi dụng kiwi Nam Đàm chúng ta để chế biến trở thành nước trái cây hoặc là mút hoa quả, chẳng những có thể giảm bớt áp lực tiêu thụ bên ngoài, hơn nữa cũng có thể thu thuế bộ phận chế biến đặt tại Nam Đàm chúng ta, đồng thời giải quyết được vấn đề người lao động mới vào nghề.

Thẩm Tử Liệt cân nhắc từng câu từng chữ trước khi nói.

Trương Tú Toàn trong lòng đã rõ, không hề nghi ngờ gì, ý tưởng của con rể ông ta trong phương diện này có được là do thư ký gợi ý.

Con rể mình xuất thân từ cán bộ tuyên truyền, không nói tới lý luận chính trị được rèn luyện hàng ngày, cách viết cũng như lối hành văn có thể là nắm chắc như bõn, nhưng chính xác mà nói lại không hiểu rõ về cách làm kinh tế. Về điểm này ông ta biết rõ, giống như việc đưa xí nghiệp chế biến trái cây đến tiêu hóa hoa quả đặc sản ở địa phương, gia tăng thu nhập từ thuế và người lao động mới vào nghề ở huyện, chỉ sợ chính con rể ông ta còn không thể có được ý tưởng này.

- Ủ, đây là một ý kiến hay.h

Trương Tú Toàn gật gù gật đầu,

- Nhưng mà Nam Đàm các con lại có chỗ không ổn, phương tiện lạc hậu, điều kiện thu hút đầu tư rất kém cỏi, có thể kêu gọi xí nghiệp tới sao? Theo như lời con nói, nước trái cây và mút hoa quả, hình như thị trường trong nước chúng ta hiện cũng không mạnh, trừ phi là sản phẩm tiêu thụ của nước ngoài, mà còn cần tới quyền xuất nhập khẩu, giá thành cũng là khó khăn không nhỏ.

- Dạ, ba, con cũng hiểu chuyện này khó khăn, nhưng con nghĩ, khó khăn cũng không có nghĩa là một chút khả năng đều không có, dù sao cũng phải thử một lần mới biết là được hay không được.

Giọng điệu Thẩm Tử Liệt rất kiên quyết.

Đang nói đến đó, Trương Tĩnh Nghi đến gọi mọi người ra bàn ăn cơm, cho nên vấn đề này cũng dừng lại tại đó.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lục Vi Dân lại tiếp tục hàn huyên cùng Trương

Tú Toàn, cũng sáng khoái nói tới việc phát triển kinh tế Địa khu ven biển mở cửa cải cách, và cuộc tranh luận cấp cao về bản chất kinh tế. Lục Vi Dân tự nhiên tránh không được muốn đưa ra vài quan điểm của mình. Nhưng Trương Tú Toàn đối với tất cả các vấn đề này lại vô cùng thận trọng, cũng không nói gì nhiều. Điều này làm cho Lục Vi Dân có chút tiếc nuối.s

Đợi cho đến khi Lục Vi Dân rời khỏi nhà họ Thẩm, chỉ còn lại Trương Tú Toàn và Thẩm Tử Liệt, Trương Tú Toàn như thoáng suy nghĩ nói:

- Tử Liệt, thư ký của con rất không đơn giản, ta xem hẳn về phương diện kinh tế có hiểu biết và lĩnh ngộ tương đối sâu, con không phải nói hẳn tốt nghiệp hệ đại học lịch sử Lĩnh Nam sao? Nhưng ba lại cảm thấy hình như hẳn là học kinh tế, rất lành nghề, một câu nối tiếp một câu đều là thuật ngữ kinh tế, hơn nữa không giống loại chuyên nói bốc nói phét hay nhân vật chỉ lý luận suông, hẳn thật sự là sinh viên vừa mới tốt nghiệp sao?

- Ba, có phải ba cũng kinh ngạc không?

Thẩm Tử Liệt cao giọng mỉm cười,

- Con cũng vậy ạ, ban đầu làm sao cũng thấy Vi Dân không giống như sinh viên vừa mới tốt nghiệp, trong văn phòng Huyện ủy huyện phủ có không ít sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, nhưng lại không có người nào giống như hẳn vậy, thậm chí sinh viên đã công tác nhiều năm, ba muốn họ nói ra quan điểm chính trị giống vậy, họa may có mà mơ tưởng, Vi Dân học bốn năm ở Lĩnh Nam, ở trong trường học chính là cán bộ đoàn ủy trường, hơn nữa đã vào đảng, nghỉ hè hàng năm đều phải tới Quảng Châu Thẩm Quyển làm điều tra xã hội và xã hội thực tiễn. Người này rất có ý chí tiến thủ, cũng rất tài hoa. Hơn nữa không hề có cảm giác ngây thơ của một sinh viên, nắm bắt công việc tương đối nhanh. Hiện giờ, con cảm thấy thật không thể rời xa người thư ký này.v

- Vậy con sẽ có khả năng bị thất bại! Làm lãnh đạo sao có thể hoàn toàn dựa vào thư ký? Hiện tại không ít lãnh đạo cũng có thói quen này. Nói chuyện, soạn văn bản đều là do thư ký viết thay con, lịch trình làm việc cũng là do thư ký thay con sắp xếp, điều tra nghiên cứu công tác cũng là thư ký thay con thu thập tư liệu phân tích nghiên cứu, đẩy mạnh công tác là thư ký thay con vất vả tìm phương án kế hoạch, vậy còn người lãnh đạo này làm gì? Có lẽ có người sẽ nói tôi làm lãnh đạo chính là đến gõ nhíp quyết định, vậy chút khả năng suy nghĩ lập kế hoạch cơ bản đều không có, con còn nói chuyện gõ nhíp cái gì? Chính là vỗ bàn, không thì cũng là kẻ mù gõ nhíp!

Sắc mặt Trương Tú Toàn lập tức liền âm u hơn.

- Ba, con cũng chỉ đùa một chút, con còn chưa ngu muội đến mức ấy. Vi Dân thật sự là một nhân tài. Nhưng hẳn đối với tình hình chính sự còn không có hiểu biết nhiều, có chút ý tưởng nhưng lại có chút xa rời thực tế. Đương nhiên điều đó là do thâm niên công tác của hẳn còn ít. Nhưng ba, ba có thừa nhận là hẳn không tầm thường không?

Thẩm Tử Liệt nghiêm mặt nói...

Sau khi Trương Tú Toàn trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói:

- Tử Liệt, thằng nhóc này thật sự là một nhân tài, hơn nữa còn là một nhân tài khá ưu tú, nhất là tuổi trẻ như vậy. Nếu có thể công tác rèn luyện trong một hoàn cảnh tốt thêm hai năm nữa, ba nghĩ tiền đồ rất rộng mở. Hơn nữa, ba cảm giác tính cách thằng nhóc cũng không tệ, cấp dưới như vậy muốn cũng không tìm được. Tử Liệt, con và hẳn phải giao lưu học hỏi lẫn nhau, có câu có lẽ con nghe có chút chói tai không thoải mái, nhưng ba vẫn muốn nói, con có vài phương diện còn không bằng hẳn.

Thẩm Tử Liệt cảm thấy chấn động toàn thân. Dường như đang tự mình suy nghĩ cân nhắc lại ý nghĩa sâu xa trong lời cha vợ vừa nói.

- Không cần ba nói con không bằng hẳn, con cũng hiểu được về một vài phương diện mình không bằng hẳn. Hậu sinh khả ứ mà. Con cũng không ngờ đại học Lĩnh Nam tiêu chuẩn cao như thế, không ngờ có thể dạy dỗ được một nhân tài như vậy. Xem ra, đại học Xương Giang hẳn là nên cố gắng học hỏi đại học Lĩnh Nam mới được.

Trương Tú Toàn sau khi nghe được câu nói có chút cảm thán này của Thẩm Tử Liệt, tâm tình bỗng chốc thư thái hẳn. Tuy rằng Thẩm Tử Liệt bình thường có trao đổi nhiều với Lục Vi Dân, nhưng vừa rồi nghe được cảm nhận của cha vợ so sánh bản thân mình - một Chủ tịch huyện không bằng thư ký của chính mình, tuy rằng chỉ nói là một vài phương diện, nhưng vẫn khiến ông ta cảm thấy rất không thoải mái. Tuy nhiên, Thẩm Tử Liệt là một người có tấm lòng rộng lớn, suy nghĩ về những việc đã qua, thấy mình cùng thư ký của mình tiếp xúc lâu như vậy, đối phương thực sự cho ông ta không ít niềm vui bất ngờ, ở rất nhiều phương diện chính mình đã trong vô tình bị đối phương ảnh hưởng, điểm này anh ta không muốn lừa gạt chính mình.

- Ba, con vừa rồi có nói tới việc thu hút đầu tư, ba thấy thế nào? Con thấy trước mắt môi trường chính trị trong nước cũng như chế độ phát triển kinh tế ngoài quốc doanh có cái nhìn còn hơi hỗn độn. Điều kiện Nam Đàm quá kém. Hơn nữa toàn bộ xí nghiệp quốc doanh bước đầu đi lên xem ra cũng đầy gian nan. Nam Đàm nếu muốn phát triển, chỉ sợ không thể không nghĩ cách kéo các doanh nghiệp tư nhân bên ngoài đầu tư vào. Vi Dân và con đã nghiên cứu thảo luận qua điểm này, cảm thấy Nam Đàm nếu muốn phát triển phải đi trước một bước, ra tay vào lúc mọi người còn đang xem chừng, nếu không đợi cho đến khi thế cục trong sáng, có lẽ sẽ không tới phiên Nam Đàm chúng ta.

Thẩm Tử Liệt trầm ngâm nói ra suy nghĩ của mình,

- Tuy như vậy là có chút phiêu lưu về mặt chính trị, nhưng con cảm thấy đáng giá, Vi Dân cho rằng nhiều lắm cũng chỉ khoảng một năm rưỡi nữa, thế

cục sẽ trong sáng hóa. Hơn nữa, hẳn cho rằng cải cách mở ra đại cục sẽ không thay đổi, mà còn tiến thêm một bước, con cũng có phán đoán giống như vậy. Ba, ba cảm thấy thế nào?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đặt Cược

Trương Tú Toàn hít một hơi thật sâu, ông ta biết con rể mình đang chuẩn bị đặt cược, đây là đang đánh cược tiền đồ chính trị của mình.

Lúc này ông ta thậm chí có chút hối hận, bản thân có phải nên gọi điện thoại cho Thượng Quyền Trí mời anh ta quan tâm nhiều đến Thẩm Tử Liệt.

Thẩm Tử Liệt không đảm nhiệm Chủ tịch huyện này, tiếp tục làm Phó chủ tịch thường trực huyện của anh ta, hoặc là Phó bí thư, chỉ cần mấy tháng sau thì Thẩm Tử Liệt đã có thể trở lại, nhưng hiện tại, Thẩm Tử Liệt tổ chức quan hệ đã chính thức chuyển đến Huyện ủy Nam Đàn, có nghĩa là Thẩm Tử Liệt là tiếp nhận vị trí Chủ tịch huyện này, mà phải làm tốt Chủ tịch huyện này, thì không thể không đối mặt với tình hình hỗn loạn.

Đứng ở góc độ của Trương Tú Toàn, ông ta đương nhiên rõ trước mắt trong nước liên quan đến những tranh luận tồn tại trong kinh tế tư nhân và kinh tế phát triển có vốn đầu tư nước ngoài, thậm chí còn có người nghi ngờ hệ thống trách nhiệm nhận thầu liên quan sản xuất và xí nghiệp xã, thị trấn, cho rằng thêm một xí nghiệp đầu tư nước ngoài, thì thêm một phần tư bản chủ nghĩa, sẽ uy hiếp chế độ chủ nghĩa xã hội của nước ta, cho rằng xí nghiệp ba nguồn vốn đầu tư là vùng đất tốt cho việc phát triển, cho rằng xí nghiệp xã, thị trấn là căn nguyên của sự bất chính, xí nghiệp tư nhân sẽ thay đổi tính chất của chủ nghĩa xã hội.

Một số quan điểm này chỉ có người có học mới nghĩ ra, ở trong nước đang có sự ảnh hưởng tương đương, thậm chí một số học giả và các nhà lí luận nổi

tiếng đều ra mặt hô hào, sau lưng khẳng định có quan điểm cao tầng đang ủng hộ, nhất là sau khi đã trải qua cơn phong ba năm trước, từ chính đốn các cấp độ chính trị đã bắt đầu lan dần đến các định mức kinh tế, cho nên Thẩm Tử Liệt đã nói quả thật nguy hiểm không nhỏ.

Nếu chỉ đơn thuần là một hai xí nghiệp dẫn vào đương nhiên vấn đề không lớn, nhưng Trương Tú Toàn cũng biết cá tính của con rể mình, một khi nhận định sự việc, thì tuyệt đối sẽ không đi một bước nhìn một bước chân tay co rút, khẳng định sẽ mở ra bước đi lớn .

Giống như giới thiệu vốn đầu tư cũng tốt, cổ vũ phát triển kinh tế tư nhân cũng tốt, nhưng vấn đề này đều là những vấn đề nóng hổi tương đối mẫn cảm, nếu thúc đẩy phô trương, một khi môi trường chính trị biến hóa, đối với Thẩm Tử Liệt độ tuổi này mà nói, có lẽ chính là vĩnh viễn không thể thay đổi tình hình.

Trương Tú Toàn nhiều lần chiêm chước, vẫn không thể đưa ra phán đoán

- Tử Liệt, ba hiểu con hiện tại mới đảm nhiệm Chủ tịch huyện muốn thử một lần thay đổi diện mạo, nhưng dưới môi trường chính trị ở tỉnh trong nước lúc này, tùy tiện thúc đẩy hành động cải cách về kinh tế, nguy hiểm quá lớn à. Xương Giang không phải Giang Triết Lĩnh Nam, ở trong đất liền, bầu không khí chính trị khác hẳn nhau, có chút không chú ý có lẽ phải lộn nhào à.

- Ba, con đã nghĩ thử vấn đề này, cảm thấy không phải lợi dụng cơ hội tốt này thử vật lộn, cùng lắm con trở về Ban tuyên giáo ngồi một chỗ buồn chán mấy năm, con vẫn còn trẻ, còn có cơ hội, nếu không con cảm thấy lặn lộn mấy năm ở dưới một cách ngu ngốc như vậy, con cảm thấy vừa lãng phí một cơ hội tốt, cũng không mấy ý nghĩa.

Thẩm Tử Liệt thái độ tương đối rõ ràng, kiên quyết về vấn đề này

Trương Tú Toàn thấy thái độ của con rể kiên quyết như vậy, cũng ý thức được chỉ sợ bản thân con rể đã hạ quyết tâm về vấn đề này, cho nên sau khi xem xét một chút cũng gật đầu đồng ý:

- Ủ, nếu con đã quyết định rồi, ba cũng không nói thêm gì nữa, nhớ kỹ, làm nhiều, nói ít, ngoài ra, yêu cầu phải được lãnh đạo chủ chốt của Địa ủy tán thành, ít nhất là ngầm thừa nhận, đúng rồi, vậy thái độ của An Đức Kiệt sao?

- Về vấn đề này, con chỉ là tiết lộ ra một số ý tưởng với ông ta, ông ta không hứa hẹn, nhưng con cảm thấy anh ta có chút động lòng, xu thế Lê Dương một phân thành hai càng ngày càng rõ ràng, mấy huyện miền nam phải phân ra, thành lập một khu vực đã là xu thế chung, con đoán ông An cũng có ý tưởng, có lẽ ông ta cũng không muốn từ bỏ một cơ hội chứng minh bản thân như vậy, hoặc nói muốn mượn cơ hội này để thể hiện, khiến cho lãnh đạo chính Địa ủy của khu vực mới có một nhận thức sâu sắc hơn với ông ta.

Thẩm Tử Liệt cười lên.

Lục Vi Dân từ trong nhà Thẩm Tử Liệt đi ra vẫn đang cân nhắc việc Thẩm Tử Liệt đem ý đồ bản thân mang ra trước mặt Trương Tú Toàn, có lẽ là biểu hiện của bản thân quá mức xông xáo, khiến cho Thẩm Tử Liệt cũng có chút không vững vàng, cần bố vợ đến giúp mình đánh giá một chút biểu hiện của mình và tính thực thi của quan điểm.h

Nhìn ra được Trương Tú Toàn đối với mình vẫn khá tán thành, Thẩm Tử Liệt từ Ban Tuyên giáo điều xuống tạm giữ chức rèn luyện, bây giờ lại đem quan hệ tổ chức chính thức chuyển đến Huyện ủy Nam Đàn, xem ra cũng là muốn làm một sự nghiệp ở Nam Đàn, trong đó khẳng định cũng không thoát khỏi sức ảnh hưởng ở sau lưng Trương Tú Toàn.

Lục Vi Dân thật ra đối với điểm này có niềm tin sẽ thành công, ít nhất Thẩm Tử Liệt bản tính chính trực, mặc dù khiếm khuyết một chút kinh nghiệm thực tế về việc làm công tác kinh tế, nhưng đứng trên cương vị này, chỉ cần tư tưởng quan niệm đúng hướng, có gan phá một số trói buộc chiếm trước thời cơ, sự phát triển của Nam Đàn vẫn rất có triển vọng.

Về đến nhà, lại nhìn thấy một chiếc xe đạp quen thuộc dựng ở trước cửa, Lục Vi Dân vui mừng, anh cả đến rồi.

- Anh, anh trở về rồi?!

Lục Vi Dân bước nhanh vào cửa

- Hôm nay sao chịu về thế?

Lục Ứng Quân ngồi trên ghế sofa đang cười quan sát chú ba nhà mình

- Đại Dân, chú từ Nam Đàn về được, anh trai chú ở Xương Châu lại không thể về nhà sao? Khoảng thời gian này chú hình như cũng không tới chỗ chị hai chú nhỉ?

Lục Vi Dân gãi đầu, thở dài

- Chỗ chị hai, em vẫn chưa có thời gian để đi, đến Lê Dương đều là đi cùng với Chủ tịch huyện Thẩm, đâu có cơ hội? Làm thư kí, không tự chủ được à. Hôm nay trở lại Xương Châu cũng là nhờ vào Chủ tịch huyện Thẩm, ngày mai anh ta mở cuộc họp ở tỉnh.v

Lục Ứng Quân lớn hơn Lục Vi Dân 6 tuổi, lúc đó thi vào trường đại học hệ kỹ thuật cơ khí Thanh Hoa, cũng coi như trường trung học Nam Đàn thả ra một vệ tinh, sau này tốt nghiệp phân phối về nhà máy cơ giới Hồng Kỳ, hiện tại Lục Cầm Quân đã là Phó chủ nhiệm phân xưởng rồi...

- Thằng nhóc này, nên biết đủ, mới tốt nghiệp thì làm thư kí cho lãnh đạo, ai không biết thư kí chỉ cần theo cùng lãnh đạo, vậy thì tiền đồ rộng mở.

Lục Ứng Quân có dáng vẻ khác với Lục Vi Dân, Lục Ứng Quân giống mẹ, khuôn mặt to trắng, tai to mặt lớn, rất phúc hậu, mà Lục Vi Dân thì giống ba, khuôn mặt góc cạnh rõ nét, hơn nữa đã quyết định sự việc thì phải lao vào làm.

- Ba đâu? Không ở nhà?

Lục Vi Dân có chút kinh ngạc, chỉ có mình anh cả ở nhà.

- Vừa cãi nhau với anh, ba nổi giận đi ra ngoài thư giãn rồi.

Lục Ứng Quân trên mặt lộ ra một nụ cười gượng.

- Sao lại thế?

Trong lòng Lục Vi Dân vừa động.

- Vẫn là vì chuyện công việc đấy, bây giờ tình hình trong xưởng không tốt lắm, mọi người đều trong những ngày lêu lổng, anh cảm thấy cuộc sống như vậy không có ý nghĩa, liền tìm ít việc làm ở bên ngoài, hiện tại một bạn học đại học của anh nghỉ việc rồi, đang làm một nhà máy linh kiện ô tô ở Thượng Hải, chủ yếu là vì nhân dân Thượng Hải làm cung cấp linh kiện, nhà máy rất phát đạt, muốn bảo anh đi giúp anh ta, anh cũng muốn đi, trở về nói chuyện với ba, ba liền lo lắng.

Lục Ứng Quân vẫy vẫy tay

- Nói anh là đảng viên, cả ngày chỉ nghĩ đến lợi ích cá nhân, suy nghĩ kiểu này đều vì tiền.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Huynh Trường

Lục Vi Dân mỉm cười. Chuyện của anh trai mình hẳn đương nhiên là biết rõ ràng. Sau khi tốt nghiệp đại học thì được phân đến nhà máy cơ giới Hồng Kỳ như một cán bộ trọng điểm bồi dưỡng. Công tác vài năm đã được đề bạt lên làm Phó chủ nhiệm phân xưởng, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Nhưng Lục Vi Dân biết rằng tâm tư của anh trai mình không chỉ dừng lại như thế.

- Ba vốn bất mãn với việc anh làm việc bên ngoài, cho rằng anh đây là phạm pháp vượt rào. Anh hiện tại đã ổn rồi, sao lại phải nhảy ra ngoài?

- Về công việc của nhà máy, anh là Phó chủ nhiệm phân xưởng, có thể nói là dùng một phần năm tinh lực là có thể hoàn thành được công việc. Chẳng lẽ anh cả ngày rảnh rỗi, bỏ phí thời gian sao? Anh ra bên ngoài làm việc cho một nhà máy thiết kế gia công tư nhân. Thứ nhất là kiếm thêm thu nhập. Chẳng lẽ kiếm tiền bằng thời gian rảnh rỗi của mình là phạm pháp sao? Thứ hai là xem như rèn luyện, gia tăng kinh nghiệm.

Lục Ứng Quân trên mặt hiện lên một nụ cười tự hào:

- Anh trai cậu tốt nghiệp đại học chính là muốn làm ra được điều này. Nếu không có lý tưởng thì không phải là anh trai cậu.

Kiếp trước, anh trai quả thật là từ chức đi Thượng Hải. Chẳng qua là sau một năm khắc khẩu với cha rồi mới đi. Anh ấy ở Thượng Hải hai năm, sau đó thì về lại Xương Châu, liên lạc với đồng nghiệp làm nhân viên cơ giới ở nhà máy Hồng Kỳ, thành lập một nhà máy sản xuất linh kiện ô tô. Sau này quy mô xí nghiệp không ngừng được mở rộng, thậm chí còn bỏ vốn đầu tư xây

dựng cho hai tỉnh, trở thành một xí nghiệp có tiếng trong nội thành tỉnh Xương Châu.

- Anh, nếu anh thật sự cảm thấy mình đi ra ngoài tốt hơn hiện tại bây giờ thì em nghĩ rằng anh đừng chần chừ nữa. Cứ hiện tại bước đi. Tính nết của ba không phải là anh không biết. Anh có nói như thế nào thì tư tưởng của ba cũng không thông đâu. Chỉ có những chuyện anh làm chứng minh cho ba thấy thì lúc đó ba mới tán thành.

Lục Vi Dân nhìn người anh trai của mình, trịnh trọng nói:

- Anh đến Thượng Hải chẳng những có thể mở rộng tầm mắt, gia tăng kiến thức. Hơn nữa nói không chừng còn gia tăng mối quan hệ giữa người với người. Ngày sau nếu anh muốn làm nên sự nghiệp của mình thì khẳng định cũng sẽ có ích lợi. So với việc anh làm tại nhà máy cơ giới Hồng Kỳ thì lý tưởng còn mạnh hơn rất nhiều. Anh, em cũng hộ anh. Nếu anh cần tiền, em có thể tài trợ cho anh một ít.

- Đại Dân, em thật sự nghĩ như vậy sao?

Lục Ứng Quân ánh mắt chớp động, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên. Y như thế nào cũng không ngờ rằng em trai của y lại ủng hộ mình từ chức như vậy. Y còn tưởng rằng suy nghĩ của mình khẳng định sẽ bị cả nhà phản đối, không nghĩ đến là mình còn được sự tán thành của em trai.

- Anh, nhân sinh rất ngắn ngủi, mình nên làm những gì mình muốn làm. Bằng không khi già rồi khẳng định sẽ lưu lại tiếc nuối. Em tin tưởng vào bản lĩnh của anh, khẳng định là anh còn làm ra sự nghiệp lớn hơn so với nhà máy cơ giới Hồng Kỳ. Hiện tại mở ra con đường cải cách, xuống biển cũng không phải là một hành động gì kinh ngạc. Có người đã bỏ hết sự nghiệp của mình để đến một nơi khác. Ở Lĩnh Nam, tình huống này rất phổ biến, chẳng tính là cái gì. Bạn học của em được phân đến Ủy ban Kế hoạch tỉnh Lĩnh Nam, công

tác chưa được bao lâu thì đã có suy nghĩ muốn bay nhảy ra ngoài. Đương nhiên, gia đình của cậu ấy có nhà máy riêng. Nhưng em vẫn cảm thấy anh nên xông pha ra ngoài một lần.

Lục Vi Dân chân thành nói:

- Nếu anh không đủ tiền thì em còn một ít đây.

- Haha, đến lúc nào mà anh trai cậu còn tìm đến cậu vay tiền sao?

Lục Ứng Quân cười ha hả, trong lòng cao hứng đến không nói nên lời. Không phải vì chuyện em trai ủng hộ mình, mà là em trai y đã trưởng thành nên mới cao hứng.

- Anh trai cậu có nghèo chẳng lẽ lại không đủ tiền? Anh trai cậu hai năm bên ngoài làm cho một cơ sở sản xuất gia công, cũng kiếm được một ít tiền. Làm sự nghiệp lớn thì không đủ, nhưng vẫn đủ để anh trai cậu đến Thượng Hải một chuyến.

- Anh, không thể nói như vậy. Chúng ta là anh em, máu mủ tình thâm thì còn nói cái gì nữa? Anh phải làm việc, nếu em có thể ủng hộ thì đương nhiên phải toàn lực ủng hộ anh.

Lục Vi Dân giọng điệu bình thản.

- Ồ? Đại Dân, em mới đi làm được có hai tháng, có thể để dành được bao nhiêu tiền? Tiền lương một tháng của em được bao nhiêu? Hơn một trăm đồng không?

Lục Ứng Quân cười trêu em trai.

- Anh, tiền lương của em thì làm sao mà đủ. Tuy nhiên, do vừa rồi cây kiwi của huyện Nam Đàm đến mùa thu hoạch mà chưa tiêu thụ được. Cho

nên em và Kính Phong đã mạo hiểm một lần, đem số lượng kiwi đến Quảng Châu để bán, và kiếm được một khoản tiền.

Lục Vi Dân không chút để ý nói.

- Ồ? Buôn bán lời nhiều không?

Lục Ứng Quân có chút kinh ngạc. Hắn thật không ngờ, em trai của mình lại có óc buôn bán như vậy.

- Năm chục ngàn.

- Sao? Năm chục ngàn?

Lục Ứng Quân chần động. Nhìn vẻ mặt của em trai, y còn tưởng là lời được mấy ngàn đồng đã là một khoản thu không nhỏ rồi. Không ngờ Lục Vi Dân mở miệng lại là năm chục ngàn. Đây thật sự là năm ngoài dự đoán của y. Sắc mặt y lập tức trở nên nghiêm túc:

- Đại Dân, em không phải là muốn hưởng nhà máy đẩy mạnh tiêu thụ số lượng kiwi này sao?

- Anh, em biết là anh lo lắng. Anh yên tâm đi, em còn không đến mức ngu ngốc như vậy đâu. Việc ký kết với nhà máy là do công ty Khai thác và Phát triển nông nghiệp hiện đại của huyện ký. Em chỉ là một người trung gian. Em và Kính Phong kiếm tiền trong sạch. Từ Nam Đàm đến Quảng Châu, Kính Phong đã vất vả cả nửa tháng đấy.

Lục Vi Dân đối với phi vụ đầu tiên của mình trong kinh doanh tương đối đắc ý. Dù sao đây cũng là lần kinh doanh đầu tiên của hắn khi tái sinh.

- Đại Dân, quả thật không đơn giản đấy. Bạn học của em bên Quảng Châu cũng giúp đỡ à?

Lục Ứng Quân thuận miệng hỏi.

- Vâng, trước mắt là vạch ra đường đi. Rồi mới quyết định giao hàng. Chuyện làm ăn lần này sợ không tốt, nhưng cuối cùng cũng đã thành công.

Lục Vi Dân gãi đầu nói.

- Em không thử làm sao mà biết không được? Vạn sự khởi đầu nan. Ai cũng phải có lần đầu tiên. Tuy nhiên, Đại Dân, em làm trong cơ quan nhà nước, tốt nhất là không nên trộn lẫn với việc kinh doanh. Nếu không thì em hãy rời cơ quan nhà nước đi.

Lục Ứng Quân giọng điệu rất trịnh trọng.

- Anh, em biết chừng mực của mình mà. Cho nên, tất cả mọi chuyện đều do Kính Phong đi làm. Em chỉ làm tham mưu hiến kế mà thôi.

Lục Vi Dân gật đầu:

- Em vẫn muốn làm đúng chuyên môn công tác của mình.

- Em biết cân nhắc nặng nhẹ là được rồi.

Lục Ứng Quân cảm thấy đứa em trai của mình đã trưởng thành. Lời nói mơ hồ còn có sự bình thản, khác hẳn với một người trước đây chỉ biết lắng nghe. Đứa em trai này hiện giờ còn có thể bình đẳng đối thoại. Hơn nữa ngôn ngữ còn toát ra sự tự tin khiến cho Lục Ứng Quân cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Lục Vi Dân và anh trai Lục Ứng Quân quan hệ vẫn rất tốt. Khi còn đi học thì anh ấy là người hướng dẫn cho hẳn cho đến khi thi vào đại học với số điểm cao. Đối với nông thôn lúc ấy mà nói thì gần tương đương với trạng nguyên.

Tuy rằng Lục Ứng Quân không nói gì thêm, nhưng Lục Vi Dân biết rằng

lời của mình vừa mới ra đã khiến cho anh trai hạ quyết tâm phải rời khỏi nhà máy cơ giới Hồng Kỳ để ra ngoài. Lục Vi Dân xem ra, nếu đã quyết định ra ngoài thì chi bằng quyết định sớm một chút. Ở lại nhà máy thêm một năm thì ngoài trừ lãng phí thời gian thì chẳng còn điều gì có ý nghĩa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Lọt Vào Tầm Mắt

An Đức Kiện vừa hút thuốc, vừa cẩn thận đọc bài văn, cũng không chú ý đến việc thư ký Tề bước vào.

Đây là bài văn mà Phó chánh văn phòng Huyện ủy kiêm Chủ nhiệm phòng Xử lý Nông nghiệp huyện Chu Du Minh đã đưa cho ông.

An Đức Kiện đảm nhiệm Phó bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Kiều Trang, khi đó Chu Du Minh vẫn chỉ là một nhân viên công tác bình thường của Ủy ban nhân dân thị trấn Kiều Trang. Trước khi An Đức Kiện được thăng chức làm Phó chủ tịch huyện thì Chu Du Minh đã được đề bạt lên làm Trưởng phòng Nông nghiệp thị trấn Kiều Trang. Khi An Đức Kiện từ Phó bí thư Huyện ủy được điều đến Nam Đàm làm Chủ tịch huyện, Chu Du Minh cũng được điều đến Huyện ủy đảm nhận chức Phó chánh văn phòng. Lúc đó thì hai người vẫn duy trì mối quan hệ tốt.

“Triển vọng phát triển sự nghiệp cây kiwi ở Nam Đàm”. Đây là tiêu đề bài văn hơn tám ngàn chữ thảo luận về tình hình cây kiwi ở Nam Đàm, triển vọng thị trường, xu thế phát triển, và những vấn đề còn tồn tại.

Vừa mới bắt đầu thì An Đức Kiện còn tưởng rằng là do phòng Xử lý Nông nghiệp viết ra bài báo này. Nhưng sau này An Đức Kiện biết rằng phòng Nông nghiệp huyện không thể có người viết ra được như vậy. Đây cũng không phải là bút tích của Chu Du Minh, thậm chí An Đức Kiện còn cho rằng Chu Du Minh cũng chưa chắc gì đã viết ra được một bài văn như thế.

Bài văn này ông ta đã đọc hai lần, rất có ý tứ. Tác giả của bài văn hẳn là phải một phen tâm tư tiến hành điều tra, nghiên cứu về hiện trạng gieo trồng cây kiwi ở Nam Đàm, triển vọng thị trường và những vấn đề còn tồn tại. Nhưng đây không phải là cái mà An Đức Kiện quan tâm. An Đức Kiện cảm thấy hứng thú nhất là tác giả đã đưa ra một số hướng giải quyết và tư tưởng mới lạ.

Chu Du Minh và Thẩm Tử Liệt quan hệ không tồi. Xem ra Thẩm Tử Liệt cũng có ý cuối năm sẽ đề cử Chu Du Minh đến Ủy ban nhân dân huyện đảm nhiệm chức Chánh văn phòng. Chu Du Minh vì chuyện này cũng đã tìm đến mình và An Đức Kiện đương nhiên là cũng đồng ý.

Chu Du Minh tuy rằng năng lực công tác không cao, nhưng tính cách ôn hòa, giỏi về phối hợp. Trong bộ máy văn phòng Huyện ủy, anh ta xếp vị trí gần cuối. Nhất là có một Ủy viên thường vụ Huyện ủy kiêm Chánh văn phòng Huyện ủy như Từ Hiếu Xuân, các Phó chánh văn phòng khác đều cảm thấy rất có áp lực. Cho nên Chu Du Minh không nghĩ sẽ tiếp tục ở lại văn phòng Huyện ủy. Hiện tại có cơ hội như vậy, đương nhiên là không muốn bỏ qua.

Sau khi Thẩm Tử Liệt đảm nhiệm chức quyền Chủ tịch huyện, và đã trao đổi một số ý tưởng công tác, An Đức Kiện cảm nhận được ý đồ của Thẩm Tử Liệt. Tuy nhiên, ông ta lúc ấy không tỏ thái độ. Mà lúc này Chu Du Minh lại mang bài văn này đến cho mình, hiển nhiên là một phép thử.

- Tề Phong, cậu đi mời Phó chánh văn phòng Chu đến đây một chuyến.

Sau khi Chu Du Minh đến phòng làm việc, An Đức Kiện đã suy nghĩ thông suốt một sự việc.

- Du Minh, bài văn này tôi đã xem qua, viết không tồi, rất có lý. Hơn nữa còn đưa ra một số ý tưởng mới mẻ. Như thế nào, phòng Xử lý Nông nghiệp

các người viết ra bài văn này sao? Phòng Xử lý Nông nghiệp quả thật là có nhân tài.

An Đức Kiện chỉ vào ghế sofa đối diện với mình, ra hiệu đối phương ngồi xuống.

- Haha, Bí thư An, nhân lực phòng xử lý Nông nghiệp của chúng tôi chỉ có hai người, làm sao mà viết ra được bài văn như vậy. Là tôi lấy được từ Ủy ban nhân dân huyện, là do Lục Vi Dân viết.

Chu Du Minh mỉm cười ngại ngùng.

- Ồ, là Lục Vi Dân à?

An Đức Kiện nao nao, trên thực tế thì ông ta cũng có chút hoài nghi là Lục Vi Dân viết.

Sự kiện cây kiwi ở Nam Đàm đã được Ủy ban nhân dân địa khu đánh giá rất cao. Cho rằng, Huyện ủy Nam Đàm đã phòng ngừa rất chu đáo, suy nghĩ cho quần chúng nhân dân, xử lý rất tốt việc tiêu thụ cây kiwi, hoàn toàn đối lập với công tác tại huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu. Điều này cũng là một trong những nguyên nhân Vương Tự Vinh có thể thăng chức lên làm Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn.

Việc Lục Vi Dân trong công tác đã phát huy năng lực, An Đức Kiện cũng mơ hồ biết được. Chu Du Minh đối với Lục Vi Dân khen không dứt miệng, cho rằng Lục Vi Dân chính là một sinh viên ưu tú nhất trong những năm vừa qua. Điều này cũng đã khiến cho An Đức Kiện có một ít ấn tượng với Lục Vi Dân.

- Tiểu Lục đối với tình hình gieo trồng cây kiwi ở huyện chúng ta đã tiến hành điều tra tỉ mỉ, kết hợp với địa khu Lê Dương cùng với tình hình gieo trồng trên toàn bộ tỉnh và trên cả nước, đồng thời phân tích triển vọng của

cây kiwi trên thị trường trong vài năm tới. Tôi cảm thấy quan điểm này rất có giá trị, rất có tính chỉ đạo trong công tác tiêu thụ cây kiwi của chúng ta sang năm.

Chu Du Minh hiện nay còn kiêm luôn chức vụ giám đốc công ty Khai thác và Phát triển Nông nghiệp hiện đại huyện. Đối với chức vụ này, Chu Du Minh thật ra là có chút luyến tiếc. Tuy rằng, hiện giờ mùa tiêu thụ cây kiwi đã qua đi, công việc của công ty vì vậy mà tạm thời dừng lại. Nhưng thương hiệu cây kiwi Nam Đàm vẫn thuộc về công ty, hơn nữa do hiệp trợ hai huyện Hoài Sơn và Phụ Đầu tiêu thụ kiwi công ty đã thu về một phí quản lý không nhỏ. Số tiền này ước chừng hơn năm trăm ngàn, cũng khiến cho Chu Du Minh trong lòng hưng phấn nhưng cũng lại bất an.

Mà hết thảy đều là do Lục Vi Dân chỉ điểm. Cho nên, chỉ cần có cơ hội, Chu Du Minh rất vui lòng vì Lục Vi Dân mà thôi kèn nâng kiệu.

- Lục Vi Dân bản lĩnh không nhỏ. Rất nhanh như vậy đã viết ra được bài văn này.

An Đức Kiện mỉm cười:

- Xem ra thì Hiếu Xuân đã tuyển được một thư ký giỏi cho Chủ tịch huyện rồi đấy.

Chu Du Minh cũng biết rằng mình không thể nào che giấu được bất cứ điều gì trước mặt tay già đời trong chốn quan trường như An Đức Kiện. Hơn nữa, y cũng không tính toán muốn đùa giỡn điều gì. Cho nên cũng phụ họa cười theo:

- Bí thư An, Tiểu Lục hành văn không tồi. Hơn nữa còn rất vững chắc. Trải qua một thời gian ngắn nghiên cứu, thu thập các loại tài liệu tỉ mỉ, xác thực mà viết ra được bài văn này. Thật sự là rất có giá trị. Tôi thấy Chủ tịch

huyện Thâm đối với bài văn này cũng cảm thấy rất có hứng thú, ra chỉ thị cho Phòng Nông nghiệp phải thăm dò chi tiết, bố cục thời gian, làm tốt công tác tham mưu cho việc tiêu thụ cây kiwi vào năm sau. Cho nên tôi tự chủ trương đưa bài văn này đến cho ngài xem.

Tự chủ trương? An Đức Kiện khóe miệng mỉm cười.

Hiển nhiên là Thâm Tử Liệt đã phát ra một tín hiệu tương đối rõ ràng. Cuối bài văn còn đưa ra việc lợi dụng sườn núi hoang vu của Nam Đàm để phát triển mạnh cây kiwi. Đồng thời dựa vào tài nguyên cây kiwi hiện có, thu hút xí nghiệp chế biến trái cây để tiêu thụ bớt số lượng kiwi trên địa bàn huyện Nam Đàm và các huyện lân cận, giảm bớt áp lực cho việc tiêu thụ cây kiwi ở địa khu Lê Dương. Việc gieo trồng cây công nghiệp ở huyện Nam Đàm là sản nghiệp chính. Một loạt những quan điểm tuy rằng hơi giản lược một chút nhưng lại toát ra ý tứ rất rõ ràng.

Ai viết không quan trọng, mặc dù người viết ra bài văn rất đáng khen, nhưng quan trọng nhất là Thâm Tử Liệt đã chuẩn bị hành động. An Đức Kiện trầm ngâm, là Bí thư Huyện ủy, mình phải làm cái gì bây giờ?

Môi trường khí hậu trong nước còn có chút mơ hồ. Khi thì trái khi thì phải. An Đức Kiện tự nhận mình về phương diện này xem như nhìn rất chuẩn xác. Trong nhất thời đã hiểu được, Thâm Tử Liệt đây là hướng mình phát ra tín hiệu. Ông ta là Bí thư Huyện ủy, công tác kinh tế trên danh nghĩa là do Ủy ban nhân dân thúc đẩy, nhưng nhạc đạo cũng phải từ Huyện ủy xác định. Nói cách khác, chính mình cần tỏ cho đối phương thấy quan điểm thái độ của mình.

Thâm Tử Liệt làm như vậy, khẳng định là đã được sự tán thành của cha vợ. Nhưng An Đức Kiện không nghĩ là khẳng định toàn bộ hướng gió sẽ thổi về phía bọn họ. Ít nhất thì An Đức Kiện trước mắt vẫn chưa nhìn thấy dấu hiệu này, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy được sự tương phản.

Có lẽ ông ta nên trao đổi một chút ý kiến với Thâm Tử Liệt, để nghe quan điểm của y là gì.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Khu Công Nghiệp Kinh Tế Mới

- Cậu muốn nói là Nam Đàm cần quy hoạch một Khu công nghiệp kinh tế mới?

Thẩm Tử Liệt đã xem bài viết này của Lục Vi Dân ba lần. Nói thật, y là càng ngày càng quý cậu thanh niên trước mặt này. Hẳn chẳng những có thể nắm bắt chuẩn xác ý tưởng trong lòng y, hơn nữa còn quan trọng hơn là hẳn luôn có thể căn cứ theo những điều mình nghĩ đề xuất phương án giải quyết tương đối hoàn hảo.

Bài viết trong tay này không cần nghĩ cũng biết đã tốn ít nhất là mấy buổi tối của Lục Vi Dân. Từ bản viết tay vẫn có thể nhìn ra một số vết chỉnh sửa, đây sợ rằng là sản phẩm cuối cùng sau nhiều lần chỉnh sửa.

- Đúng thế, Chủ tịch huyện Thẩm. Thời gian trước ngài từng nói với tôi một số ý tưởng của ngài, thời gian này tôi vẫn luôn trăn trở. Tôi cũng đã gọi điện đến những người bạn học của tôi ở Chiết Giang và Lĩnh Nam, nhờ bọn họ giúp tôi thu thập tìm hiểu một số xu hướng và cách thức mới về phát triển kinh tế ở địa phương họ. Ngoài ra tôi cũng liên hệ với một số bạn học ở Bắc Kinh, xem các lãnh đạo cấp cao có ý kiến gì mới trong lĩnh vực phát triển kinh tế không, sau đó tôi mới viết bài này.

Lục Vi Dân không chút úp mở về công sức của mình trong toàn thể bài viết này. Nói thật, trở về thời kỳ này, hẳn phát hiện thấy quan niệm của mình và quan niệm của thời đại này, nhất là ở vùng đất Nam Đàm, quả thực là không hề ăn khớp. Hẳn không thể không thường xuyên điều chỉnh lối suy

nghĩ của mình, để tránh thể hiện những suy nghĩ bị người ta cho là hoang đường.

Thẩm Tử Liệt rất có ý tưởng, nhưng làm thế nào để giúp ý tưởng của Thẩm Tử Liệt được thực hiện một cách bám sát tình hình thực tế thì rất cần chặt chẽ kiểm soát chừng mực.

Thu hút đầu tư là chủ đề muôn thuở, ít nhất từ bây giờ cho đến mười năm đầu thế kỷ hai mươi mốt đều là việc lớn số một ở các vùng, các cấp Đảng ủy và chính quyền. Đối với một huyện địa hình gò đồi nơi lục địa thiên về nông nghiệp như Nam Đàm, muốn phát triển kinh tế, chỉ dựa vào nông nghiệp thì chắc chắn không được, phát triển công nghiệp là con đường tất yếu. Nhưng làm thế nào để phát triển công nghiệp từ một cơ sở yếu kém mọi bề cũng là một vấn đề nan giải đặt ra trước mắt mọi người.

- Việc mở rộng trồng trọt kiwi ở huyện ta phát triển rất nhanh, còn sản phẩm từ kiwi tuy rằng ở trong nước thì thị trường khá là nhỏ, nhưng độ phổ biến ở thị trường các nước phương Tây như các nước Âu Mỹ thì tương đối cao. Tôi cũng qua một số kênh thông tin hiểu được tính khả thi của việc phát triển ngành chế biến, gia công kiwi với trình độ kỹ thuật cao. Bạn của tôi ở Ủy ban Kế hoạch tỉnh Lĩnh Nam cũng giúp tôi thu thập một số tài liệu có liên quan. Tôi nghĩ rằng việc phát triển việc chế biến, gia công kiwi ở Nam Đàm rất có triển vọng về thị trường.

Lục Vi Dân cũng biết lần này như một cuộc kiểm tra của Thẩm Tử Liệt với mình.

- Mà việc phát triển ngành chế biến gia công kiwi có thể đẩy mạnh hơn nữa việc phát triển ngành thực phẩm của huyện ta, đồng thời cũng có thể mang lại thời cơ cho việc thay đổi cơ chế của nhà máy thực phẩm, xí nghiệp lớn nhất của huyện nhà.

- Ừm, tôi thấy bài viết này của cậu rất có tầm nhìn. Có điều, Vi Dân, huyện chúng ta mấy năm nay thành tích trong việc thu hút đầu tư đều là chẳng có chút ưu điểm, về cơ bản là không có dự án nào ra hồn. Xét từ thực tế mà nói, về cơ sở hạ tầng huyện chúng ta đã kém hơn tất cả các vùng trong địa khu Lê Dương, còn địa khu Lê Dương thì thuộc địa khu thứ ba của toàn tỉnh. Tôi thấy cậu rất tự tin, có thực sự là tự tin như vậy, hay là muốn an ủi cho tôi khuây khỏa?

Thẩm Tử Liệt mỉm cười đặt tập tài liệu trong tay sang một bên.

- Bạn học của cậu không phải Chiết Giang thì là Lĩnh Nam, việc xây dựng cơ sở hạ tầng đều khác xa với Nam Đàm chúng ta. Hơn nữa điều quan trọng hơn là ở đó ý thức quan niệm đều cởi mở hơn phía chúng ta rất nhiều. Nói thật, về cả hiệu suất công việc tác phong làm việc của chúng ta, tôi cũng không dám chắc. Cậu muốn thu hút người ta đến chỗ chúng ta đầu tư nhưng nhà đầu tư không phải thẳng ngực. Họ đến đầu tư là đều cần có thứ thu lại, cậu nghĩ rằng bọn họ đến đây đầu tư có thể đạt được điều đó sao? Hoặc là nói mức thu lại đó đủ cao?

Lục Vi Dân không ngờ Thẩm Tử Liệt cũng nghĩ được sâu xa như vậy. Điều này khiến cảm nhận của hắn về Thẩm Tử Liệt lại càng sâu sắc thêm.

Nhất là đối phương đề cập đến ảnh hưởng của hiệu suất công việc và tác phong làm việc của văn phòng Ủy ban nhân dân địa phương đối với việc thu hút đầu tư, hơn nữa còn có thể đứng từ góc độ của nhà đầu tư để suy xét vấn đề, điều này không hề dễ.

Thời gian nay có không ít lãnh đạo chỉ có thể ngưỡng mộ và ghen tị tốc độ phát triển nhanh chóng của miền duyên hải, thấy hiệu quả thu hút đầu tư rất rõ rệt, trách rằng những nguồn đầu tư nước ngoài đó tại sao không đến địa bàn của mình để đầu tư. Nhưng họ chưa bao giờ nghĩ xem nhà đầu tư không phải nhà từ thiện, tiền để đến đầu tư chính là kiếm tiền, hơn nữa chính là

cố hết sức để thu hồi vốn trong thời gian ngắn nhất, sau đó kiếm lợi nhuận nhiều hơn.

- Tôi xét vấn đề này từ ba phương diện. Nam Đàm chúng ta là nơi đất gò đồi lục địa, muốn thu hút một doanh nghiệp lớn chắc chắn không dễ dàng, giống hệt như điều ông nói, điều kiện cơ sở hạ tầng không tốt, đó là nguyên nhân đầu tiên. Một loạt các hạn chế từ các nhân tố bất lợi như tư tưởng quan niệm, hiệu suất công việc và tác phong làm việc là thứ hai. Ảnh hưởng của vị trí địa lí, chúng ta là ở lục địa, sản phẩm sản xuất xong đưa ra thị trường sẽ phải tính đến phí vận chuyển là điều thứ ba. Cả ba điều đều là nhân tố bất lợi.

Lục Vi Dân biết rằng Thẩm Tử Liệt cần mình để tạo dựng niềm tin và động viên tinh thần, mà đây cũng là bước đầu tiên để hấn thực thi ý tưởng của bản thân, cũng cần phải kích đúng vào chí tiến thủ của Thẩm Tử Liệt mới có thể thực hiện mục tiêu này.

- Nhưng chúng ta cũng có thể mạnh. Thứ nhất, ngành gieo trồng kiwi ở địa khu Lê Dương chúng ta đã có cơ sở nhất định, hơn nữa đa phần các huyện phía nam Lê Dương chúng ta là đất gò đồi, độ cao so với mặt biển đều từ năm trăm đến bảy trăm mét, ánh sáng mặt trời và nhiệt độ không khí cùng với điều kiện thổ nhưỡng đều là khu vực thích hợp nhất để trồng kiwi. Có thể nói hiện nay trong ngành trồng kiwi chúng ta đã đứng đầu cả nước, nhất là tận dụng sức ảnh hưởng của việc Á Vận hội sắp khai mạc khiến ưu thế này của chúng ta càng nổi trội. Thứ hai, lực lượng lao động dư thừa ở nông thôn Nam Đàm chúng ta rất dồi dào, giá nhân công rẻ mạt, đó là điều mà nhà đầu tư coi trọng nhất. Thứ ba, chúng ta là ở lục địa, nhưng chỉ cần chính quyền Huyện ủy chúng ta dồn hết thành ý cho việc thu hút đầu tư, đồng ý cung cấp nhiều điều kiện ưu đãi hơn nữa trong chính sách thuế đất đai, tôi nghĩ đây cũng là một ưu thế lớn. Tài nguyên kiwi, giá nhân công rẻ, hơn nữa còn có chính sách ưu đãi thu hút đầu tư của Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Kết hợp ba điều này với nhau, tôi nghĩ chúng ta vẫn có cơ hội.

- Ừm, Vi Dân, cậu đã nói hai phương diện, còn phương diện cuối cùng?

Thẩm Tử Liệt rất chú ý tới quan điểm của Lục Vi Dân.

- Còn một phương diện nữa.

Lục Vi Dân dường như đang suy nghĩ tìm tòi điều gì.

- Chủ tịch huyện Thẩm, tôi thấy nếu huyện đã quyết định phải cải cách sâu sắc hơn nữa, mở cửa đối ngoại, thì nhất định phải phải cải tiến ở nhiều phương diện. Như vậy sử dụng một ví dụ thu hút đầu tư điển hình mà tương đối hoàn hảo và thành công có lẽ có thể phá vỡ cơ chế làm việc cứng nhắc và nặng nề của chúng ta hiện nay. Mà mở một Khu công nghiệp kinh tế mới chú trọng phát triển kinh tế công nghiệp, sẽ trở thành trọng điểm của công tác thu hút đầu tư toàn huyện, có thể sẽ là một cơ hội, chính là một cú hích với việc thúc đẩy phát triển kinh tế chính trị toàn huyện.

Thẩm Tử Liệt chìm trong suy nghĩ một hồi. Ý tưởng mà Lục Vi Dân đề xuất rất độc đáo, khái niệm Khu kỹ thuật kinh tế mới này cũng không còn mới trên cả nước, nhưng ở địa khu Lê Dương thì vẫn là một danh từ mới. Ở tỉnh ngoại trừ Xương Châu đã xây dựng một Khu kinh tế mới ra, những nơi khác như hai thành phố Côn Hồ và Thanh Khê nghe nói cũng chỉ là có ý tưởng như vậy, thậm chí đến tổ chuẩn bị cũng chưa thành lập.

Nếu một huyện còn xếp vào hạng nghèo như Nam Đàm ở địa khu Lê Dương muốn xây dựng Khu công nghiệp kinh tế mới này, chỉ sợ ngay lập tức sẽ trở thành một tin nóng hổi. Việc này suy cho cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu, thật đúng là rất khó nói.

Thấy Thẩm Tử Liệt vẫn im lặng không nói, Lục Vi Dân cũng biết việc này là việc lớn, một mình Thẩm Tử Liệt cũng không quyết định được, còn phải thương lượng với An Đức Kiện rồi đưa lên Hội nghị thường vụ nghiên

cứu, ngoài cũng còn phải trưng cầu ý kiến của Địa ủy Lê Dương. Hiện nay thế cục hỗn độn không rõ, rất khó nói những người khác có thái độ như thế nào với ý tưởng này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Lâm Trận

Ý kiến của Huyện ủy Ủy ban nhân dân Nam Đàm về việc thành lập tổ lãnh đạo thu hút đầu tư không gây nên nhiều sóng gió lắm. Nhưng ý tưởng thiết lập nên tổ lãnh đạo trừ bị cho việc xây dựng khu phát triển công nghiệp thì lại gây ra sự tranh luận gay gắt ở hội nghị thường vụ Huyện ủy.

Mấy ủy viên thường vụ đều cảm thấy bất ngờ về việc chuẩn bị xây dựng khu phát triển công nghiệp, và cho rằng với cơ sở công nghiệp trước mắt của huyện Nam Đàm thì không có đủ các điều kiện để kiến thiết nên một Khu công nghiệp kinh tế mới. Đặc biệt là ở toàn bộ địa khu Lê Dương đều chẳng có ai đưa ra ý tưởng kiến thiết xây dựng Khu công nghiệp kinh tế mới cả. Thậm chí ngay cả địa khu Lê Dương cũng không có cái ý tưởng này. Nam Đàm đưa ra cái ý nổi bật này khiến cho một số người thấy e ngại.

- Anh Thẩm, tôi không phải là giới gáo nước lạnh đâu. Tình hình Nam Đàm chúng ta mọi người đều biết. Anh đến Nam Đàm chúng ta gần một năm rồi, làm cái Khu công nghiệp kinh tế mới này, ý nghĩa thực sự lớn thế nào? Điều kiện phương tiện cơ sở của chúng ta ở đây, vị trí địa lý của chúng ta ở đây, làm thế nào? Giống như anh nói. Hiện tại nước ta đã không đề xướng việc lấy vốn ra để đầu tư doanh nghiệp quốc doanh nữa rồi. Tài chính của Nam Đàm chúng ta cũng không có đủ sức để làm được chuyện đó. Như vậy thì chỉ có thu hút vốn đầu tư bên ngoài để làm. Mọi người cảm thấy điều kiện hiện trạng trước mắt của chúng ta thế này có thể thu hút được bao nhiêu đầu tư?

Tần Hải Cơ chậm rãi hút hơi cuối cùng của điều thuốc, vút đầu mẩu thuốc

lá vào trong gạt tàn thuốc. Ông ta ung dung nhấp một ngụm trà.

- Suy nghĩ này rất có tính dự đoán tương lai. Nhưng tôi cảm thấy tình hình trước mắt, thì bất luận là điều kiện thực tế hay là chính sách của nước ta, dường như quá là không phù hợp. Có một số việc tôi nghĩ chúng ta cần xem xét lại cho tốt. Nếu như hiện tại mà muốn khua chiêng gióng trống làm mấy cái mảnh lối này thì tôi sợ ở tỉnh sẽ cảm thấy chúng ta có phải là đang thích chơi trội hay không, thậm chí còn cho rằng là đang lấy lòng mọi người.

Tần Hải Cơ ánh mắt xẹt qua mấy ủy viên thường vụ ngồi lệch xéo với mình. Nhưng lại không nhìn người ngồi đối diện là Thẩm Tử Liệt và người ngồi ở vị trí chính giữa An Đức Kiện.

Ông ta cần thử một chút thái độ của An Đức Kiện. Theo như ông ta thấy thì với sự diễm đạm của An Đức Kiện dường như không nên ủng hộ hành động liều lĩnh của Thẩm Tử Liệt như thế mới đúng. Hoặc là Thẩm Tử Liệt nêu ra với An Đức Kiện, An Đức Kiện không tiện phản bác lại thể diện của người vừa nhậm chức Chủ tịch huyện này. Cho nên mới quay sang nghiên cứu ở hội nghị thường vụ Huyện ủy?

Lời nói của Tần Hải Cơ như kim đâm vào tim gan của Thẩm Tử Liệt vậy. Ông ta không ngờ rằng vị Phó bí thư bình thường không thể hiện ra điều gì này, sau khi mình nhậm chức Chủ tịch huyện thì ở hội nghị thường vụ đầu tiên liền đã đưa ra chất vấn một cách không hề khách khí với ý kiến của mình. Cái ngữ khí và thái độ khinh miệt đó khiến Thẩm Tử Liệt thấy trong lòng trào lên nổi tức giận lan tỏa.

Mảnh lối? Đây là cái kết luận mà Tần Hải Cơ đánh giá đối với sự lo lắng hết mình của mình sao?

Thẩm Tử Liệt chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình như giật giật lên. Ánh mắt mấy ủy viên thường vụ khác nhìn mình cũng có chút mờ ám.

Ông ta kìm nén sự tức giận trong lòng, nhắc chén trà lên uống một ngụm lớn, đè nén cơn giận trong lòng. Làm chính trị bao nhiêu năm như thế. Đây là lần đầu tiên cảm nhận được sự khiêu chiến sắc bén từ đối thủ như vậy. Mỗi khi gặp chuyện lớn thì cần bình tĩnh. Đây là lời mà bố vợ dạy. Mà khi đến Lê Dương làm việc thì cũng luôn giữ tâm thái bình tĩnh và lý trí. Càng trong tình huống khẩn cấp, càng mâu thuẫn đỉnh điểm thì càng phải giữ cho tâm trạng bình tĩnh.

Đến Nam Đàm làm việc gần một năm, bản thân làm Phó chủ tịch thường trực huyện, những chính sách quan trọng ở huyện thì do An Đức Kiện cầm lái. Những sự việc cụ thể của Ủy ban nhân dân thì do Vương Tự Vinh tiến hành. Công việc hàng ngày thì do các Phó chủ tịch huyện mỗi người làm một mảng. Chức vụ Phó chủ tịch thường trực huyện này của ông ta trên thực tế chỉ là đảm đương một người giám sát. Bình thường cũng không cảm thấy Vương Tự Vinh có gì đáng nể cả, cứ thế nhìn sự âm thầm trong Huyện ủy huyện phủ cho qua ngay. Dù cho là có chút sóng gió nhưng đều không đề cập gì đến mình. Không ngờ bản thân mình vừa mới tới gánh trọng trách này, thì lại đón nhận ngay một cơn cuồng phong mạnh mẽ.

Ông ta biết căn cơ của mình ở trong Huyện ủy không thể so sánh với các ủy viên thường vụ khác được. Đặc biệt là những người vốn đều cho rằng bản thân ông ta đầu năm nay sẽ trở về tỉnh, chưa từng nghĩ ông ta sẽ đột nhiên chuyển sang cơ quan tổ chức. Hơn nữa lại còn thuận thế nhận lấy chức Chủ tịch Huyện. Nội tâm của Tần Hải Cơ và Tào Cương sẽ có cảm giác mất mát và bất mãn. Điều này không nghĩ cũng biết. Nhưng ông ta cho rằng mỗi người đều có sự tu dưỡng riêng, có bất mãn thế nào đi chăng nữa cũng không thể trong trường hợp như thế này mà dùng cách thức đó để phát ra mới đúng.

Ông ta coi như thực sự đã hiểu ra được một điều. Có lẽ bản thân mình lúc này mới coi như là thực chất đi vào trạng thái hiện thực. Trước khi vào cuộc họp Lục Vi Dân cũng đã nhắc nhở mình. Lúc đó mình tuy không chú ý lắm

nhưng vẫn giữ thái độ cẩn thận chuẩn bị. Không ngờ thực sự lại gặp phải chuyện như vậy.

An Đức Kiện thần thái nhàn nhã, cầm cây bút trên tay liên tục vẽ vờn cái gì đó lên cuốn sổ. Người ngồi vị trí chính như ông ta dường như không hề cảm giác được đối với việc đang có người ăn miếng trả miếng ở trước mặt. Ánh mắt dường như nhìn chăm chăm vào một chỗ nào đó, lại dường như là đang suy nghĩ đến ý kiến mà Tần Hải Cơ đưa ra.

- Ý kiến của lão Tần tôi không thể chấp nhận được.

Thẩm Tử Liệt cảm thấy giọng nói của chính mình có chút quá âm vang, lại hạ thấp giọng xuống:

- Việc Khu công nghiệp kinh tế mới làm hay không làm và làm như thế nào là hai chuyện khác nhau. Không thể nói lẫn lộn được. Việc có làm hay không thì tôi nghĩ mọi người đều đã rõ. Tại sao lại phải làm? Ý nghĩa mục đích và tính cấp thiết của việc làm này, tôi muốn báo cáo với các ủy viên thường vụ một chút.

An Đức Kiện khẽ gật đầu không dễ thấy được. Cũng được. Thẩm Tử Liệt cuối cùng cũng đã đi vào trạng thái, vũ khí sắc bén nhất phản kích lại Tần Hải Cơ không phải là thái độ, mà là muốn đưa ra lý do để người ta có thể tâm phục khẩu phục. Xem ra Thẩm Tử Liệt cũng đã có chút chuẩn bị. Đương nhiên nếu như ngay cả cái cửa ải này mà cũng không vượt qua được thì ông ta thật sự sẽ xem nhẹ bố vợ của Thẩm Tử Liệt và con mắt nhìn người của Thượng Quyền Trí, và càng xem nhẹ bản thân Thẩm Tử Liệt.

- Tôi đã làm Phó chủ tịch thường trực huyện hơn nửa năm. Tôi có nhận thức trực tiếp và sâu sắc nhất đối với tình hình tài chính ở huyện của chúng ta. Tôi tin tưởng rằng tiếp theo đây phó Chủ tịch huyện Tào cũng sẽ có nhận thức sâu sắc như tôi. Không nói gì khác, mỗi năm chỉ nói đến việc bảo đảm

phúc lợi lương bổng cho đội ngũ giáo viên thì cũng đã như là một sợi dây thắt chặt cổ người ta rồi. Mỗi tháng để xoay sở tiền lương cho giáo viên thì cục tài chính đều phải đau đầu vắt óc.

-Việc chi trả tiền thuốc men cho cán bộ lão thành mọi người cũng hiểu. Chúng ta về sau cũng sẽ già đi. Sau khi già đi thì tình hình sức khỏe không tốt sẽ sinh bệnh, khám bệnh, uống thuốc, làm phẫu thuật... Những chi phí này vô cùng tốn kém. Tôi nhớ hai tháng trước Chủ tịch huyện Đường năm viện Tỉnh, làm phẫu thuật, cũng sắp phải phẫu thuật rồi nhưng lại không đủ tiền. Người nhà chạy đến Huyện ủy ngồi khóc lóc thảm thiết. Vẫn là trong Huyện đến khi gặp chuyện rồi mới đi khắp nơi gom tiền cho đủ để đưa sang. Nghĩ đến mai sau nếu như chúng ta già đi mà cũng như thế. Mọi người có cảm thấy thất vọng và đau khổ không?

Thâm Tử Liệt nhìn thấy sự khẽ động trên khuôn mặt Tần Hải Cơ, dường như là đang muốn phản bác. Nhưng dưới ánh mắt của An Đức Kiệt, cuối cùng ông ta cũng không mở miệng. Ông ta là muốn có một cơ hội để trình bày ý kiến của mình. Mà Tần Hải Cơ cũng vì muốn tạo ra cho ông ta một mục tiêu. Tuy mục tiêu này có chút bất ngờ nhưng ông ta cũng không luống cuống.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đối Đầu Gay Gắt

- Lại nói tới tình hình huyện thành chúng ta, đường phố hẳn là vẫn như mười năm trước. Tôi hỏi qua các cụ trong nhà về đường xá ở huyện chúng ta, theo trí nhớ của bọn họ thì đường xá ở huyện thành đã mười năm nay không có thay đổi gì. Đường cái gồ ghề, phố nhỏ ngõ tắt thì ngập nước. Toàn bộ huyện thành chỉ có ba cái nhà vệ sinh công cộng, hơn nữa lại đang trong tình trạng vô cùng dơ bẩn, thê thảm. Dân chúng khắp nơi đều kêu than. Chủ Nhiệm Trưởng bên Ủy ban Xây dựng nói cho tôi biết đường ống nước trong thị trấn cần phải sớm được tu sửa lại, nếu không tình hình có thể càng ngày càng kém hơn. Nhưng hết năm này sang năm khác vẫn không có cách nào để cải tạo. Nguyên nhân là gì? Chính là không có tiền. Công trình công viên công cộng thì kinh khủng, ngay cả người dân trong huyện thành chúng ta cũng không muốn đến. Rạp chiếu phim xây dựng từ những năm bảy mươi, đã bị phòng ban giám sát an toàn đình chỉ vì đề phòng nguy hiểm, yêu cầu lập tức tu sửa, nhưng vẫn lại không có tiền.

Thẩm Tử Liệt dừng cảm nói ra ý nghĩ của mình, liệt kê ra sự thật “hạ bút thành văn”, điều này những người đang ngồi nghe ngày thường cũng đều thấy, lâu dần thành quen, cũng không thấy gì khác lạ. Nhưng hôm nay những điều quen mắt này lại được đưa ra ở hội nghị thường vụ Huyện ủy, làm cho người ta có vẻ khó tiếp nhận được, nhất là đại diện Chủ tịch huyện Nam Đàm chưa hoàn toàn dung nạp này lại nói những lời sắc bén như vậy.

- Thật ra tất cả mọi người đều biết, điều đó là do tình thế khó khăn. Huyện cũng không phải không muốn cải tạo hay không muốn xây dựng mới, nhưng hầu bao lại không có tiền, lấy cái gì cải tạo. Năm kia tiến hành xây dựng

trường trung học Nam Đàm, đến nay còn chưa có thanh toán hết chi phí xây dựng công trình cho công ty xây dựng số hai Lê Dương. Năm nay tôi cũng đã nhận được hai cuộc gọi từ giám đốc công ty xây dựng số hai Lê Dương, uy hiếp tôi, nói nếu cuối năm nay không thanh toán tiền nợ công trình, thì vào năm tới, y sẽ đem mấy trăm công nhân và người nhà tới Ủy ban nhân dân huyện chúng ta. Trong tình hình như vậy, anh nghĩ huyện làm sao còn có tiền để đầu tư vào việc dân sinh?

Trong phòng hội nghị có vẻ im lặng dị thường, ngay cả tiếng một Ủy viên thường vụ nào đó uống nước cũng nghe rõ một cách khác thường.

- Tôi khẳng định trong lòng vài người lúc này đang nói thầm, nếu tài chính huyện khó khăn như vậy, còn muốn làm khu công nghiệp kinh tế mới làm gì? Muốn làm khu kinh tế mới chẳng lẽ sẽ không tiêu tiền, chẳng những phải tiêu tiền, khẳng định còn là số tiền lớn, như vậy không phải “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” sao?

Thẩm Tử Liệt lại tung ra một vấn đề, cũng là điều mà trong lòng không ít các Ủy viên thường vụ đang ngồi đã nghĩ tới.

- Không sai, tôi thừa nhận muốn làm khu công nghiệp kinh tế mới này khẳng định phải bỏ vốn đầu tư. Hơn nữa vốn đầu tư còn không nhỏ. Đầu tiên chính là kiến thiết phương tiện cơ sở cho khu công nghiệp kinh tế mới. Đây là một khoản chi không nhỏ. Muốn làm được như vậy cần phải thành lập một cơ cấu, nhân viên biên chế cùng với chi phí xây dựng. Những điều này tính toán sơ qua khẳng định cũng không ít. Nhưng nếu chúng ta không làm khu công nghiệp kinh tế mới này?

Thẩm Tử Liệt hỏi lại.

- Không làm thì sẽ ra sao? Có thể đoán trước thử xem, Nam Đàm chúng ta không làm, cũng chỉ có thể vẫn như bây giờ, khó khăn từng ngày, bất cứ lúc

nào cũng phải kéo chặt dây lưng quần, muốn làm cái gì đều chỉ có tưởng tưởng một chút, ngồi nhìn lên bầu trời chờ xem có thể có bánh rơi xuống hay không? Có thể có loại chuyện tốt này sao?

Giọng điệu Thẩm Tử Liệt càng nói ra càng quyết liệt.

- Chúng ta đều biết rằng Nam Đàm giống như một huyện nông nghiệp lớn vậy, “thuế cơ bạc nhược, thuế nguyên căn cỗi”, thuế nông nghiệp thu cho có, nói ra khiến ngay cả những kẻ làm quan như chúng ta càng thêm khấn trương. Mà hiện tại mức lương và giá cả liên tục xuống thấp, điều chỉnh kết cấu nông nghiệp cũng đầy gian nan. Có thể nói giải quyết vấn đề nông thôn ấm no, nhưng vấn đề túi tiền lại vẫn như cũ không được động tới. Một lượng lớn lao động dư thừa ở trong khu vực của chúng ta lại không tìm được cách nào để tiêu hóa. Họ không thể không ra ngoài, đến vùng địa khu duyên hải để làm công. Mà những thanh niên cường tráng tới nơi khác lao động cũng mang đến rất nhiều vấn đề, như đến ngày mùa lại không thể giúp, trong nhà có người già và trẻ nhỏ lại không thể chăm sóc, hàng năm về nhà lại lo lắng tới vấn đề giao thông. Cũng là một khoản chi thật lớn, sao chúng ta không thể thông qua sự phát triển công nghiệp ở khu vực chúng ta để tiêu hóa lực lượng lao động dư thừa?

- Với tình hình trước mắt, tôi cho rằng chỉ có phát triển công nghiệp, cũng chỉ có phát triển công nghiệp mới có thể thực sự khiến tài chính Nam Đàm chúng ta với hệ thống thu nhập từ thuế bước vào một cơ chế vận hành tương đối lành mạnh tốt đẹp, mới có thể thực sự giải quyết được vấn đề lao động đang quá dư thừa càng ngày càng ác liệt ở nông thôn chúng ta. Dưới cơ chế trước mắt, không có Kinh tế công nghiệp làm máy động cơ, hết thầy đều không cần nói đến.

- Phải làm khu công nghiệp kinh tế mới này, họ Thẩm tôi cũng biết như vậy là có phiêu lưu. Nhưng thông tục một chút mà nói, anh không thử, tất nhiên không có phiêu lưu, nhưng lại vĩnh viễn không có thu hoạch, thử có lẽ

sẽ gặp được một vài sự cản trở hay thất bại, nhưng anh không thử, sao biết là không được? Làm cán bộ lãnh đạo chính là dám nhận trách nhiệm, dám làm dám chịu, dũng cảm đối mặt. Cổ Nhân Văn, làm quan cả đời trốn tránh là nổi hổ thẹn. Tôi cho rằng những lời này rất đáng để chúng ta suy xét.

- Ha ha, Chủ tịch huyện Thẩm, mong anh bình tĩnh lại. Tôi nghĩ chúng ta ở trong này nghiên cứu thảo luận vấn đề cũng đều xuất phát từ công tâm. Chúng ta làm cán bộ lãnh đạo phải có ý thức trách nhiệm, không được tồn tại tình cảm cá nhân ở trong đó. Tôi thấy anh đã hiểu lầm ý của tôi. Tôi cũng không phải là phản đối huyện thu hút đầu tư phát triển công nghiệp. Trên thực tế, huyện không phải vẫn luôn luôn làm công tác thu hút đầu tư sao? Lợi ích của việc phát triển công nghiệp thì không cần nói nhiều. Tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút, điều kiện hiện tại có thích hợp hay không? Thời cơ có thích hợp hay không?

Hiển nhiên các ủy viên thường vụ đều bị những lời nói khẳng khái dâng trào của Thẩm Tử Liệt làm cho xúc động. Nhất là tình hình tài chính túng quẫn của huyện lại rõ như ban ngày. Rất nhiều người đều vô cùng đồng cảm. Tần Hải Cơ biết mình nếu thật sự không hé răng thì có vẻ có chút “đầu voi đuôi chuột”.

- Từ năm ngoái đến nay, trung ương vẫn tiến hành chỉnh đốn làm trong sạch nền kinh tế, đối với đầu tư nước ngoài và kinh tế tư nhân đang tiến vào rất nhanh, cùng ảnh hưởng mà sự phát triển kinh tế quốc dân mang đến. Hiện tại trung ương cũng rất cảnh giác. Chính xác mà nói, năm trước, trận sóng gió kia chính là thế lực thù địch trong và ngoài nước và diễn biến hòa bình bỗng ngầm biến đổi mà tích lũy rồi phát ra bạo lực. Băng dày ba thước, không phải chỉ do một ngày lạnh, (có lửa mới có khói). Chính trị và kinh tế cho tới bây giờ vẫn mật thiết không thể tách rời, không thể thu nhỏ. Đầu tư nước ngoài và kinh tế tư nhân ở kinh tế quốc dân chiếm tỉ lệ không ngừng gia tăng. Điều này sẽ làm cho tính chất chủ nghĩa xã hội khoa học của quốc gia chúng ta

thay đổi đến như thế nào, tôi cảm thấy làm một cán bộ lãnh đạo cũng cần phải suy xét.

Tần Hải Cơ nói rất chậm, giọng điệu nghiêm túc,

- Muốn làm khu kinh tế công nghiệp mới này là vì phát triển kinh tế, nhưng phát triển kinh tế có phải có thể không cần hỏi là tính chất chủ nghĩa xã hội khoa học, hay là tính chất tư bản chủ nghĩa không? Tôi tin tưởng mọi người bình thường cũng đều xem báo chí TV. Trung ương đã nói rõ ràng về vấn đề này. Vậy phát triển kinh tế cải thiện cuộc sống nhân dân, nhưng ngược lại điều kiện tiên quyết là không thể thay đổi tính chất chủ nghĩa xã hội khoa học của quốc gia chúng ta.

Tần Hải Cơ nhấn mạnh ở từng từ từng câu, nặng tựa nghìn quân.

Rốt cục vẫn đến rồi.

Cuối cùng vẫn tiếp tục tranh luận ở vấn đề này. Thẩm Tử Liệt tuy rằng không muốn cứ mãi giằng co ở vấn đề này, nhưng vừa nhìn cũng thấy là không thể tránh khỏi.

Thẩm Tử Liệt liếc mắt một cái nhìn thấy sắc mặt An Đức Kiện vẫn vậy, người này thật đúng là kiếm chế được rất tốt, cũng chỉ có mình là “mình trần ra trận” .

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đòn Sát Thủ

Bí thư Tần nói rất hay, phát triển kinh tế không thể lấy thay đổi tính chất chủ nghĩa xã hội của quốc gia chúng ta làm tiền đề, Trung ương thực sự có ý kiến rõ ràng về vấn đề này, nhưng có phải đầu tư nước ngoài đưa vào nhiều một chút, kinh tế tư nhân phát triển nhanh một chút, thì sẽ thay đổi tính chất chủ nghĩa xã hội của chúng ta sao?

Thẩm Tử Liệt hỏi lại.

-Theo tôi được biết, kinh tế tư nhân của Ôn Châu Triết Giang chiếm đến trên 60% kinh tế địa phương, lẽ nào nói Ôn Châu không phải nhà nước xã hội chủ nghĩa cai trị? Chính quyền thành ủy ở đây đã lọt xác rồi?

Thẩm Tử Liệt không cho đối phương cơ hội để thở, tiến thêm một bước tăng thêm sức mạnh

Tôi nhớ rõ hội nghị lần thứ nhất Hội đồng nhân dân kỳ 7 năm kia đã thông qua hiến pháp tu chỉnh án cúng đưa ra rất rõ ràng, kinh tế tư nhân là chủ nghĩa xã hội khoa học kinh tế chế độ công hữu bổ sung, điều này cũng rất rõ ràng đã giwois định kinh tế tư nhân trong hệ thống kinh tế của nước ta

-Vừa rồi Bí thư Tần cũng đã đề cập đến việc chỉnh đốn hết các chính sách của quốc gia trước mắt, đúng lúc chỗ tôi cũng có một phần văn kiện là bản sao chép, là > của Viện Quốc vụ mới phát hành, trong đó rõ ràng đưa ra đẩy mạnh đẩy với cá thể trong việc chỉnh đốn, quản lí của kinh tế tư nhân lại không phải thay đổi phương châm chính sách của quốc gia, mà là quán triệt toàn diện phương châm chính sách và tiến thêm một bước hoàn thiện quản lí,

có lợi cho cá thể kinh tế tư nhân thời gian dài, phát triển ổn định, mạnh mẽ, điều này đủ để nói rõ chính sách của Trung ương không hề phát sinh biến đổi, đối với phát triển kinh tế tư nhân vẫn mang thái độ tích cực ủng hộ.

Thẩm Tử Liệt đã giơ văn kiện trong tay ra, mà Phó bí thư huyện ủy bên cạnh, Chủ nhiệm Hội đồng nhân dân Lâm Thuận Lộc đỡ kính viễn thị, nhìn Thẩm Tử Liệt một cái:

-Thẩm Tử Liệt, có thể cầm văn kiện này cho tôi xem qua không?

-Đương nhiên có thể.

Thẩm Tử Liệt đem bản sao văn kiện vừa mới nhận được đưa cho Lâm Thuận Lộc, văn kiện này vừa mới truyền đến Tỉnh, khu vực bậc một này vẫn chưa duyệt, Thẩm Tử Liệt cũng dưới sự nhắc nhở của Lục Vi Dân từ bên ba vợ thu hoạch được văn kiện này.

Lâm Thuận Lộc không thay đổi sắc mặt đọc cẩn thận, sau khi xem xong giao bản sao văn bản cho một ủy viên thường vụ khác bên cạnh.

-Tôi vẫn quan điểm đó, không thông qua phát triển kinh tế công nghiệp để thực hiện nâng cao mức sống nhân dân, Nam Đàn chỉ có thể giới hạn trong vòng quản quanh nghèo khó không thể tự phát, điều kiện của Nam Đàn chúng tôi không được tốt, nếu muốn thoát khỏi nghèo khó, vậy thì phải dám đột phá và đổi mới về tư tưởng, nắm bắt thời cơ, đi trước một bước, chỉ có chiếm thời cơ trước chúng ta mới có thể không bị lạc hậu trong công tác về sau, vì sự phát triển sau này tạo một nền tảng tốt.

Sắc mặt của Tần Hải Cơ có chút khó coi, đặc biệt là khi văn kiện đó truyền đến tay anh ta, anh ta đã không có tâm tư xem nữa.

Văn kiện cũng không quan trọng, mấu chốt là Thẩm Tử Liệt lúc này tung ra văn kiện này, rõ ràng đã có chủ ý từ lâu, thậm chí có thể nói là nghiên

ngã được bản thân sẽ làm khó dễ vấn đề này, hơn nữa còn tìm đúng đề tài, khi bản thân đưa ra câu hỏi đối với sự phát triển kinh tế tư nhân, anh ta mới không chút hoang mang tung ra bản văn kiện này phát động một đoàn dũ dội.

Lấy điểm mấu chốt thúc đẩy toàn cục diện, chiêu này là duy trì khí thế của mình đến cùng, bầu không khí của cả hội nghị lập thức biến đổi, nhất là trong các Ủy viên thường vụ khi đặt sự chú ý vào trong văn kiện này, đều đã quên đi chủ đề tranh luận của hội nghị lần này là gì.

An Đức Kiện rất nhạy bén cảm nhận được sự biến đổi bầu không khí của hội nghị, anh ta hạ bút, ngừng đầu lên, có lẽ để âm thanh đặt bút nhỏ bớt một chút, lập tức khiến cho sức chú ý của các Ủy viên thường vụ lại trở về anh ta một lần nữa.

Về việc thiết lập khu công nghiệp mới, ý kiến này mọi người có thể mỗi người phát biểu ý kiến của mình, tôi cảm thấy trong huyện chúng tôi khí thế tranh luận của mọi người rất tốt, càng là vấn đề có tranh luận càng muốn nói rõ ràng, để mọi người đều có thể có nhận thức càng sâu sắc càng rõ ràng về vấn đề này. Như vậy đối với sự phát triển về sau của chúng ta rất có lợi, một đề tài thảo luận quan trọng như vậy chúng ta càng cần thận trọng.

An Đức Kiện đối với tình hình khống chế như vậy có vẻ thành thạo, để khiến cho tiến triển của hội nghị theo tốc độ ý đồ của mình và phương hướng đề tài thảo luận càng nắm vững trong tay.

-Ý tưởng của Chủ tịch Thẩm tôi cảm thấy đã đánh trúng vào điểm mấu chốt cho sự phát triển của Nam Đàn chúng ta, làm sao để đưa kinh tế Nam Đàn chúng ta đi lên, để cho dân chúng Nam Đàn chúng ta nhanh chóng giàu lên, để cho tình hình phát triển kinh tế xã hội Nam Đàn chúng ta có một sự đổi mới hoàn toàn. Gui zong cuối cùng rơi vào mảng phát triển kinh tế nông nghiệp này, điều này là sự thật không thể chối cãi, nhưng ý kiến của ông Tần cũng rất đúng trọng tâm, Nam Đàn chúng ta một huyện nghèo như vậy, muốn

làm khu kinh tế mới, tiền vốn từ đâu mà đến, đầu tư vào xây dựng cơ sở hạ tầng, thu hút khởi động vốn đầu tư, công việc hệ thống này không phải một việc đơn giản, cần quy hoạch tỉ mỉ, chứng thực thật sự.

Thẩm Tử Liệt không thể không khâm phục tài nghệ khổng chế lãnh đạo của An Đức Kiện, một hành động lẫm lẽ có thể khiến cho các Ủy viên thường vụ hiểu được ai mới là người đứng đầu hội nghị này, mà tiếp theo An Đức Kiện khổng chế rất tốt diễn biến của hội nghị, đã lảng tránh Trần Hải Cơ bàn về vốn đầu tư nước ngoài và kinh tế tư nhân sẽ thay đổi vấn đề tính chất kinh tế chủ nghĩa xã hội hay không, mà đem mục tiêu tập trung như thế nào để làm tốt công việc này.

Về cơ bản thì đã rõ ràng công tác thúc đẩy này đã thành kết cục đã định, mà nhân tiện sắp xếp ổn thỏa công việc, khiến cho Trần Hải Cơ cũng cảm thấy chiếu cố cho anh ta, trong lòng có thể tiếp nhận, điều cố nhiên này có lên liên đến Bí thư huyện ủy An Đức Kiện, nhưng đồng thời có ích cho nghệ thuật lãnh đạo cao minh của An Đức Kiện, về điểm này, bản thân còn có quá nhiều điều cần học hỏi đối phương.

Hội nghị huyện ủy thường vụ cuối cùng đã thông qua hai vấn đề nghị sự liên quan đến thiết lập tổ lãnh đạo thu hút vốn đầu tư của Nam Đàn và khu công nghiệp mới huyện Nam Đàn thiết lập tổ lãnh đạo trú bị, nhưng giữa hội nghị toát lên lời nói đậm mùi thuốc súng khiến cho Thẩm Tử Liệt lần đầu tiên nhận thức được nếu muốn đứng vững ở Nam Đàn không phải như nước chảy thành sông như trong tưởng tượng trước đây.....

Trước đây ở huyện thành lập văn phòng Xúc tiến đầu tư, Chủ nhiệm văn phòng do một vị Phó chủ nhiệm cơ quan chính quyền Quận kiêm nhiệm, Phó chủ nhiệm thường vụ còn lại là Sở thương nghiệp một vị Phó cục trưởng kiêm nhiệm.

Giống như vậy nhân viên đã vô ....., hơn nữa cũng không có văn

phòng thi sát hạch và văn phòng quy hoạch cụ thể, giống như nhiều văn phòng khác xây dựng tạm thời, không có gì nhiều hơn một danh hiệu, nhiều hơn là đã khắc một con dấu mà thôi, mỗi năm đưa ra một kế hoạch làm việc, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Tuy nhiên Hội nghị thường vụ huyện ủy lần này sẽ lại chú trọng đưa ra chương trình nghị sự liên quan đến thiết lập tổ lãnh đạo thu hút đầu tư, vấn đề nghị sự này cũng do Thẩm Tử Liệt đề xuất, yêu cầu toàn huyện trên dưới phải chú ý cao độ công tác thu hút đầu tư, để công tác thu hút đầu tư trở thành lực đẩy quan trọng thay đổi diện mạo phát triển kinh tế xã hội Nam Đàn, tổ trưởng tổ lãnh đạo do Bí thư huyện ủy An Đức Kiện đảm nhiệm, thay Chủ tịch huyện Thẩm Tử Liệt, Phó chủ tịch thường trực huyện Tào Cương đảm nhiệm Phó tổ trưởng, các thành viên do cán bộ huyện làm chủ nhiệm và một phòng kinh tế một tay tổ thành, xây dựng văn phòng, Chánh văn phòng do Phó chủ nhiệm huyện Mao Dung đảm nhiệm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chức Vụ Lâm Thời

Ở cơ quan chính quyền khó tránh khỏi việc nghe những lời đồn đại. Sự tranh luận kịch liệt giữa Tần Hải Cơ và Thẩm Tử Liệt, mãi cho đến khi Bí thư Huyện ủy An Đức Kiện mở miệng giải quyết dứt khoát thì mới ổn thỏa được chuyện này.

Tổ lãnh đạo trụ bị của khu kinh tế công nghiệp Nam Đàm, tổ trưởng sẽ do Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Tào Cương đảm nhiệm. Phó tổ trưởng sẽ do Phó chủ tịch huyện phân công quản lý công nghiệp Lã Ngọc Xuyên đảm nhiệm. Chức Chánh văn phòng nếu không có gì bất ngờ thì sẽ do Mao Dung đảm nhiệm.

Nhưng cuối cùng, Tào Cương sợ Mao Dung kiêm nhiệm nhiều chức vụ quá thì khó có thể đảm nhiệm tốt hai hạng mục công tác của tổ lãnh đạo thu hút đầu tư và tổ lãnh đạo trụ bị khu kinh tế công nghiệp mới, cho nên đã đề nghị bổ sung thêm một Phó chánh văn phòng đến hiệp trợ Mao Dung, và sinh viên mới đến văn phòng Huyện ủy công tác Lục Vi Dân sẽ đảm nhiệm vị trí này.

Lý do cũng rất đơn giản, Lục Vi Dân trong công tác tiêu thụ cây kiwi đã thể hiện năng lực rất tốt, hoàn thành nhiệm vụ, có thể suy xét để chàng thanh niên này đảm nhận trọng trách.

Tần Hải Cơ lập tức phụ họa với ý kiến của Tào Cương, đề nghị Lục Vi Dân đảm nhận chức Phó chánh văn phòng hai tổ lãnh đạo, phụ trách công tác hàng ngày.

Lục Vi Dân luôn cân nhắc ý đồ của Tào Cương và Tần Hải Cơ. Tào Cương vì sao lại kéo mình đến làm Phó chánh văn phòng hai tổ lãnh đạo, và Tần Hải Cơ vì sao lại ủng hộ?

Tuy rằng chức Phó chánh văn phòng của hai tổ lãnh đạo nghe qua dường như rất có uy, nhưng Lục Vi Dân rõ ràng biết rằng hai tổ lãnh đạo này chỉ là cơ cấu lâm thời, là một cái thùng rỗng. Chẳng qua đối với một sinh viên mới tốt nghiệp đại học mà nói thì mặc dù là Phó chánh văn phòng của tổ lãnh đạo rỗng tuếch thì vẫn là một sự hấp dẫn vô cùng. Ít nhất có thể công khai tên tuổi của mình trong các văn kiện tại Huyện ủy. Chẳng sợ là chức vụ này không hề có ý nghĩa thực chức, chỉ là hình thức bề ngoài nhưng thu hoạch đối với hắn cũng chẳng phải tầm thường.

Mao Dung là người của Vương Tự Vinh. Nếu Vương Tự Vinh không rời khỏi Nam Đàm, đợi đến cuối năm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân Lý về hưu thì Mao Dung sẽ tiếp nhận chức vụ này. Nhưng hiện tại Vương Tự Vinh đã đi rồi thì lại là một chuyện khác.

Tuy rằng không thể nói “người đi thì trà lạnh”, nhưng điều chỉnh sẽ là một điều tất nhiên. Để Mao Dung tiếp tục đảm nhận chức Phó chánh văn phòng, nhưng lại tước đoạt đi những quyền lực khác, chặt đứt ý nghĩa muốn tiếp nhận chức Chánh văn phòng. Ở điểm này thì An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt cũng cùng chung ý kiến, đánh giá bước tiếp theo sẽ để Chu Du Minh đến Ủy ban nhân dân huyện đảm nhận chức Chánh văn phòng.

Nhưng Tào Cương lại lôi người thân tín bên cạnh Thẩm Tử Liệt là có ý gì? Lục Vi Dân có chút đoán không ra. Tâm tư của lãnh đạo, hắn phát hiện sau khi mình tái sinh thì dường như là có chút thoái hóa và chính hắn cũng có chút nhìn không thấu.

Kỳ quái nhất là Thẩm Tử Liệt sau khi suy nghĩ một lúc lâu thì không ngờ đã đồng ý với đề nghị của Tào Cương, và được hội nghị thường vụ nhất định

thông qua.

Điều này cũng có nghĩa là kiếp thư ký của mình ba tháng vừa qua đã chết yếu. Điều này càng làm cho Lục Vi Dân nhận ra rằng kinh nghiệm hai mươi năm lăn lộn của mình ở kiếp trước cũng có chút hữu dụng.

Cùng Thâm Tử Liệt bước thong thả xung quanh đầm Linh Tô. Mặt nước trong đầm xanh trong, giống như được khảm một lớp ngọc bích, quanh đầm là những hàng cây xanh um tươi tốt. Mùa này, người đến ngoại ô tản bộ không nhiều lắm, ven hồ có vẻ rất u tĩnh. Trên đường đi Thâm Tử Liệt vẫn không nói một câu nào, và Lục Vi Dân thì cũng biết điều không lên tiếng.

Đến hiện tại thì hẳn vẫn còn chưa thấu đáo suy nghĩ của Thâm Tử Liệt. Hẳn mới theo Thâm Tử Liệt có ba tháng, bất kể từ góc độ nào thì Thâm Tử Liệt không nên để hẳn ra bên ngoài mới đúng. Nhất là cho mình đến cái gọi là tổ lãnh đạo văn phòng đó. Hẳn thật sự không hiểu nổi lòng dạ của vị Chủ tịch huyện Thâm này.

- Vi Dân, có phải trong lòng vẫn chưa có sự quyết định?

Thâm Tử Liệt bước chân chậm lại, ra hiệu Lục Vi Dân đuổi kịp mình và bước đi song song.

- Chủ tịch huyện, nói thật thì trong lòng tôi vẫn chưa rõ lắm suy xét của Chủ tịch huyện.

Lục Vi Dân thành thật nói. Tuy trong lòng có chút mơ hồ đoán ra nhưng đây là một người sống ở thời đại này, rất nhiều ý tưởng chưa chắc đã phức tạp như hai mươi năm sau. Cho nên hẳn thà dẫu dốt còn hơn.

- Vậy cậu với việc thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới này cảm thấy thế nào?

Thẩm Tử Liệt hai tay chấp sau lưng, giọng điệu bình thản, dường như muốn kiểm tra Lục Vi Dân một phen.

Việc thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới? Lục Vi Dân trong lòng chấn động. Tổ lãnh đạo văn phòng thu hút đầu tư và văn phòng thu hút đầu tư có gì khác nhau? Khu kinh tế mới chuẩn bị xây dựng văn phòng tổ lãnh đạo và chuẩn bị xây dựng văn phòng thì có gì khác nhau? Người trước thì là cơ cấu tổ lãnh đạo phối hợp, có thể nói là hữu danh vô thực. Người sau thì cơ cấu chấp hành thật sự. Điều này có sự khác biệt rất lớn. Thẩm Tử Liệt tinh tế, tất nhiên sẽ không nói sai. Lục Vi Dân thậm chí khi nghe y nói ra điều này cố ý tăng thêm giọng điệu.

- Chủ tịch huyện, cá nhân tôi cảm thấy, nếu như đi làm mà chỉ có bề ngoài thì ý nghĩa sẽ không lớn. Nhưng nếu phải nắm chắc hai hạng mục công tác này thì kết quả sẽ khác nhau một trời một vực.

Lục Vi Dân mơ hồ hiểu được ý tứ của Thẩm Tử Liệt, mà ý tưởng của Tào Cương và Tần Hải Cơ hẳn cũng mơ hồ nghiệm ra được một ít.

Tào Cương và Tần Hải Cơ cho đến bây giờ vốn không cảm thấy việc thành lập tổ lãnh đạo văn phòng thu hút đầu tư có bao nhiêu sơ suất. Đại khái là cảm thấy đây là một mảnh lời chọc người của Thẩm Tử Liệt sau khi được chọn làm Chủ tịch huyện. Mặc dù là có Ủy viên thường vụ bên trong, thậm chí bao gồm An Đức Kiện nhưng đại khái vẫn cảm thấy đây là một động tác thể hiện quá lớn, không ai cho rằng hai ba người là có thể chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp kinh tế mới trong khi địa khu Lê Dương chưa có tiền lệ xây dựng này. Cho nên bọn họ lấy lui vì tiến, đồng ý thành lập hai cơ cấu này.

Mao Dung bị đẩy đi, chỉ sợ là Thẩm Tử Liệt và An Đức Kiện đã có sự ăn ý trước. Mà Tần Hải Cơ và Tào Cương đột nhiên đem thân tín của Thẩm Tử Liệt đi, từ một góc độ nào đó chính là tán thành năng lực của mình. Xem ra thì biểu hiện của hẳn trong việc tiêu thụ cây kiwi khiến Tần Hải Cơ và Tào

Cương có chút không thoải mái. Trong khi tất cả mọi công lao đều dồn hết cho Thẩm Tử Liệt và Chu Du Minh. Loại cảm giác này thật không thoải mái chút nào.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân thậm chí có chút hơi đắc ý. Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, có thể khiến cho các lãnh đạo có ấn tượng ban đầu khá tốt với mình, mặc dù là có kinh nghiệm hơn hai mươi năm, thì cũng phải có chút thực tài mới được.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nghiên Cứu Phải Cụ Thể

- Phải kẹp cho thật vững chắc là tốt rồi. Hiện tại có không ít người chỉ thích vẻ bề ngoài, cơ cấu thành lập rồi mà mỗi ngày chỉ đến uống một ly trà, đọc một tờ báo cho qua thời gian. Như vậy thì thành lập cơ cấu để làm gì. Vậy mà có một số người lại cho rằng đây là hoàn toàn chính đáng.

Thẩm Tử Liệt thở dài nói.

Trên thực tế, trong hội nghị thường vụ, y cũng đã nghĩ đến rất nhiều vấn đề. Tuy rằng Ủy ban nhân dân địa khu đã có ý kiến phúc đáp về việc Nam Đàm xây dựng một khu kinh tế công nghiệp thí điểm. Nhưng văn kiện lại quá mức thô sơ, giản lược, chỉ có điều yêu cầu Nam Đàm căn cứ vào tình hình thực tế của bản địa, tiến thêm một bước gia tăng cải cách mở cửa, tìm kiếm những chiêu số thích hợp với sự phát triển của địa khu, tích cực thăm dò việc xây dựng những khu kinh tế mới, dẫn đường cho chế độ kinh tế phi công hữu phát triển chứ không có ý kiến phúc đáp cụ thể cho công việc.

Sau khi có được ý kiến phúc đáp, Thẩm Tử Liệt mới có thể chủ động hướng An Đức Kiện đề xuất việc thành lập khu kinh tế công nghiệp mới ở Nam Đàm. Dựa vào khu kinh tế mới để thu hút đầu tư, cố gắng từ ba đến năm năm Nam Đàm sẽ có được cơ sở công nghiệp nhất định, thoát khỏi tình trạng một huyện không có nền công nghiệp.

An Đức Kiện biểu hiện ở vấn đề này rất mờ ám, vừa đồng ý cho Thẩm Tử Liệt thiết lập một cơ cấu chuyên môn phụ trách thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, nhưng lại đề xuất trước khi có bất cứ hành động gì

cũng phải suy xét cẩn thận, tránh cho những việc phiêu lưu không cần thiết. Điều này làm cho Thẩm Tử Liệt rất buồn bực.

Cũng may là đối phương cuối cùng đã đồng ý phương án thí điểm này. Nhưng ở hội nghị thường vụ, Tần Hải Cơ và Tào Cương đã tăng áp lực cho y về việc tăng cường thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới. Thậm chí đối phương còn cố ý “rút củi dưới đáy nồi”, yêu cầu đem Lục Vi Dân đề bạt lên làm Phó chánh văn phòng hai tổ lãnh đạo. Sau lưng còn có ý nghĩa sâu xa.

Khi Tào Cương đưa ra đề xuất này, Thẩm Tử Liệt theo bản năng là phản đối kịch liệt đối phương. Nhưng y rất nhanh tỉnh táo lại, suy xét dụng ý của đối phương. Biểu hiện của Lục Vi Dân rất tốt, nếu ở bên cạnh y sẽ làm cho rất nhiều người ghen tỵ. Thiên lý mã chỉ có thể thả đi khi nhìn thấy được tiềm chất của nó. Đây là An Đức Kiện lơ đãng nói một câu khiến cho Thẩm Tử Liệt trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Thẩm Tử Liệt thậm chí tự hỏi, chính y có phải hay không cũng đang ghen tỵ với thư ký của y?

Biểu hiện của đối phương quá mức xuất chúng, mà ý nghĩ thường nổi bật và chính xác. Thậm chí Thẩm Tử Liệt còn cảm thấy hào quang của Lục Vi Dân đã che khuất y. Nếu cho đi, có lẽ từ góc độ của một người khác thì đó là một chuyện tốt, ít nhất là có thể dựa theo ý nghĩ của mình để làm việc. Không giống như hiện tại, mỗi một hạng mục công tác đều phải nghe một chút ý kiến của đối phương.

Đương nhiên, y cũng biết đây chỉ là một ảo giác. Một thư ký, cho dù có nở rộ hào quang như thế nào thì cũng chỉ có giới hạn của nó. Nhưng tổng lại có thể gây cho mình sự chần chừ không nói nên lời.

- Chủ tịch huyện, nếu ngài muốn tôi đi, tôi cũng có một chút ý kiến.

Lục Vi Dân cũng không rõ ràng lắm tâm tình phức tạp của Thẩm Tử Liệt lúc này. Quan cảm của hắn sau khi tiếp xúc đã không ngừng phát sinh sự biến hóa.

Tuy nhiên, hắn xác định một chút, Thẩm Tử Liệt tạm thời vẫn rất xem trọng hắn. Nếu không sẽ không mang mình đến nhà gặp cha vợ của y là Trương Tú. Hơn nữa hắn cũng xác định, tuy rằng vị Chủ tịch huyện Thẩm này không tinh thông công tác kinh tế lắm, thậm chí là khi Vương Tự Vinh rời khỏi đây đến Hoài Sơn cũng chưa chuẩn bị tốt tư tưởng lãnh trọng trách Ủy ban nhân dân huyện. Nhưng Thẩm Tử Liệt cũng là một người không thích cam lòng. Đến được vị trí này, thì đã nghĩ phải làm ra được một thành tích.

- Ừ, cứ nói đi!

Thẩm Tử Liệt trầm tĩnh gật đầu, nội tâm cũng sung mãn chờ mong. Mỗi lần Lục Vi Dân có vẻ mặt nghiêm túc như vậy thì đều mang đến cho y một niềm vui bất ngờ. Không biết lúc này sẽ như thế nào?

- Tôi nghĩ như vậy, chỉ sợ là bao gồm cả Bí thư An bên trong, đối với ý tưởng này của ngài đều không xem trọng. Dù sao thì Nam Đàm của chúng ta rất kém cỏi. Hơn nữa, khí hậu chính trị trong nước lại không tốt lắm. Tôi mơ hồ cảm thấy ngài là thật tâm muốn làm ra một việc, không phải vì mình mà là vì Nam Đàm, vì quần chúng Nam Đàm.

Lục Vi Dân nói những lời khen tặng này như thể gãi trúng chỗ ngứa cho Thẩm Tử Liệt. Đang ngứa thì có người đưa cho mình vài cọng gãi ngứa thì còn gì thoải mái bằng.

Yên lặng gật đầu, Thẩm Tử Liệt dùng ánh mắt ra hiệu Lục Vi Dân cứ tiếp tục.

Lục Vi Dân tuy rằng không nhìn ra Thẩm Tử Liệt vẻ mặt có bao nhiêu

biến hóa, nhưng vị Chủ tịch huyện Thẩm này tiến vào trạng thái cũng rất nhanh. Nếu nói trước kia khi còn đảm nhiệm chức Phó chủ tịch thường trực huyện thì còn hăng hái đi đầu. Nhưng sau khi đảm nhận quyền Chủ tịch huyện, thì lại lui về sau một bước, rất nhiều chuyện luôn nguyện ý thỏa hiệp. Nếu đổi ngược lại từ ba tháng trước, cho dù có An Đức Kiện thúc đẩy thì cũng chưa chắc Thẩm Tử Liệt lại bình tĩnh hòa nhã nhận lời như vậy.

Thẩm Tử Liệt có thể cho hấn rời khỏi y, thậm chí nội tâm của y cũng chưa hoàn toàn cân nhắc quyết định này. Cho dù là có người nói rằng y đang quá mức dựa vào chính mình, nhưng y tuyệt đối sẽ không nguyện ý để Tào Cương và Tần Hải Cơ làm khó dễ y như vậy. Cuối cùng y thỏa hiệp, chính là một loại thể hiện sự thành thực.

- Nếu đã hạ quyết tâm thì phải làm ngay. Tôi cảm thấy không nên quan tâm đến người khác nói gì. Chúng ta cứ dựa theo suy nghĩ của mình mà làm. Thu hút đầu tư cũng tốt mà xây dựng khu kinh tế công nghiệp cũng tốt. Ở huyện nếu đã có văn kiện thì mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, chúng ta có thể công khai phát triển công tác. Hơn nữa phải làm ra thành tích, không phụ lòng Chủ tịch huyện đã một tay thúc đẩy hai hạng mục công tác này. Đây là suy nghĩ chân thật của tôi.

Lục Vi Dân hai câu cuối cùng nói như đinh đóng cột.

Thẩm Tử Liệt dừng bước, ánh mắt chớp động, dừng lại trên mặt Lục Vi Dân thật lâu:

- Cậu cảm thấy thế cục trước mắt có thể làm ra được thành tích sao?

Lục Vi Dân nghe vậy thì có thể lý giải ra hai ý nghĩa. Một cái là không làm được, còn một cái là làm ra thành tích có thích hợp hay không?

- Chủ tịch huyện, không biết là ngài có cảm giác được không? Tuy rằng

sau khi cao tầng xảy ra sóng gió, nhưng việc đẩy mạnh gia tăng cải cách mở cửa vẫn không có biến. Thậm chí trong một số trường hợp lãnh đạo còn đặc biệt cường điệu, chẳng qua là dễ dàng che trời phủ đất thôi. Một người bạn học của tôi từ Ban Tuyên giáo Trung ương mấy ngày trước đã nói với tôi điểm này và tôi cảm thấy cũng rất có lý.

Thâm Tử Liệt chấn động trong lòng. Y không nghĩ là Lục Vi Dân còn có bạn đến từ Ban tuyên giáo trung ương. Đây là lần đầu tiên y nghe Lục Vi Dân đề cập đến mối quan hệ cao tầng. Ban Tuyên giáo trung ương cũng có người quen của y. Nhưng mấu chốt ở chỗ, sinh viên tốt nghiệp đại học được phân phối đến Ban tuyên giáo trung ương vốn không đơn giản. Đương nhiên là trong đó có một chút bất ngờ và tính đặc biệt. Nhưng theo ngôn ngữ khi Lục Vi Dân nói chuyện về người bạn của mình, chỉ sợ là không phải cán bộ bình thường ở Ban tuyên giáo trung ương.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Lên Nhậm Chức

- Cậu có bạn được phân đến Ban Tuyên giáo Trung ương à?

Thẩm Tử Liệt tỏ ra rất ung dung trầm tĩnh.

- Vâng. Nhà y ở Bắc Kinh, sau khi được điều về nghe nói được phân thẳng đến Ban Tuyên giáo Trung ương.

Lục Vi Dân không nói rõ sau khi Tào Lãng được phân về, đầu tiên quả thật là phân tới Ban Tuyên giáo Trung ương, nhưng người sôi nổi như y xin được đến CCTV đi cọ sát, rèn luyện một chuyến, sau đó được thỏa nguyện vọng, với gia đình Tào Lãng mà nói, chuyện này không thành vấn đề.

Tuy rằng khi tìm thị trường tiêu thụ kiwi, Thẩm Tử Liệt cũng đã đến Bắc Kinh, nhưng chưa hề gặp Tào Lãng. Thẩm Tử Liệt chỉ biết là Lục Vi Dân có bạn học ở Bắc Kinh, đại khái có chút quan hệ, cũng không hỏi nhiều.

- Ừm, xu hướng của lãnh đạo cấp cao hiện nay không dễ phán đoán, nhưng đối với cấp cơ sở như chúng ta mà nói, làm một vài việc thật sự thì càng có ý nghĩa.

Thẩm Tử Liệt gật đầu.

- Càng trong thời kỳ mọi thứ còn chưa rõ ràng thì càng có cơ hội. Một khi tình thế sáng rõ, với điều kiện của Nam Đàm, sau này có muốn cạnh tranh với các huyện thành phố khác thì còn khó hơn lên trời.

Lục Vi Dân không chút giấu giếm.

Thẩm Tử Liệt lẳng lặng gật đầu, ánh mắt lại hướng về phía mặt hồ xanh thẫm, cup mắt xuống suy tư hồi lâu sau mới nói quả quyết:

- Cứ làm theo ý của cậu. Việc thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp không thể trở thành dự án treo. Những chuyện cần làm cũng phải bổ sung nhân viên, theo tôi có thể điều động hai đến ba người cho thích hợp.

- Chủ tịch huyện, thực ra cũng không cần phải mất công suy nghĩ nhiều. Hai người được điều động cho việc mở rộng gieo trồng kiwi vẫn còn, nếu như tập hợp nhân lực của ba phòng thì đủ ngay. Chúng ta không cần nhiều người, mấu chốt là có đồng ý hạ quyết tâm làm việc hay không.

Lục Vi Dân bình tĩnh nói.

- Thế cậu thấy người tên Thường Xuân Lai đó cũng được sao?

Thẩm Tử Liệt bật cười. Thường Xuân Lai là kẻ hay sinh sự có tiếng ở Cục thương nghiệp, nhưng Phó chủ tịch Địa khu Lê Dương Thường Xuân Lễ là anh họ bên nội với y, cho nên đương nhiên không ai muốn chuốc vạ vào thân. Nhưng có thể đẩy y đi, tránh được chướng tai gai mắt thì nhóm lãnh đạo Cục thương nghiệp giơ hai tay tán thành.

- Không có chút nào không được, tôi thấy rất tốt.

Lục Vi Dân trả lời Thẩm Tử Liệt rất tự nhiên, trong lời nói còn có ẩn ý, cũng bật cười.

Lại ngừng lại một chút, có vẻ như Thẩm Tử Liệt mới nhớ ra điều gì đó.

- Cậu nên giữ quan hệ tốt với phía Mao Dung, tôi đoán...

Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Tử Liệt đã lắc đầu, cũng không nói thêm câu nào nữa. Mao Dung đã xin nghỉ ốm, đã đến nước này, rất có cảm giác của người đấm lao phải theo lao, vả lại cũng xem tên Lục Vi Dân này đi tháo gỡ cục diện như thế nào.

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh vừa từ bên ngoài về, đã nghe thấy giọng nói ba lẳng nhăng của Thường Xuân Lai:

- Chỗ chúng ta đây có ba phòng làm việc, ba người một nhóm. Ha ha, quyền cao chức trọng, nghe thì có vẻ oai phong vô cùng, nhưng thực chất thì chẳng có gì, còn không bằng Hồ Truyện Khôi của Sa Gia Banh khi lụn bại. Gánh vác trọng trách lớn như kiểu này, có phải là hơi nói quá không?

- Anh Thường, đã một tuần nay cũng chưa thấy bóng dáng Chủ nhiệm Mao đâu, có phải là thực sự mắc bệnh nặng không? Công việc của chúng ta cũng không có phương hướng gì cả, cả ngày ngồi không, nhàn đến phát cuồng.

Một giọng nói có phần non trẻ khác của tiêu Hứa, người vừa được điều động từ Ủy ban Xây dựng tới vang lên, chắc y không thích ứng được với công việc hiện tại.

- Hứa Dương, Mao Dung có thể đến sao? Từ một Phó chủ nhiệm Ủy ban nhân dân huyện trong nháy mắt bị đẩy đến xó xỉnh mà biên chế chính thức còn không có. Mỗi lãnh đạo có từng bộ máy riêng, bà ta có thể không phát ốm sao? Thời nay, có được mấy người tràn đầy nhiệt huyết phấn đấu cho chủ nghĩa cộng sản cả đời? Thường Xuân Lai vẫn không kiêng nể gì.

- Tôi là bị lũ rùa ngốc trong Cục đá ra. Bọn họ không làm gì được tôi, chỉ có thể dùng cách này để tống tôi đi, mắt không thấy thì lòng không phiền. Ha ha, cuộc sống như thế này là tôi thích nhất.

- Anh Thường, nhưng chúng ta có thể mãi như thế này sao?

Hứa Dương rõ ràng có phần không phục.

- Ai biết, Mao Dung vẫn giả bệnh không đến, rảnh mất đầu, chúng ta cũng không biết làm gì, vui vẻ an nhàn, nhưng chỉ sợ cậu làm lỡ mất thôi.

Thường Xuân Lai uống một ngụm trà, nhắc phích nước nóng trên bàn rót thêm vào.

- Có điều Lục Vi Dân chẳng qua là vương cái chức Phó chủ nhiệm, tôi thấy hăn cũng có chút chiêu, cứ xem hăn có ý tưởng gì.

- Anh Thường, tôi có thể có ý tưởng gì?

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh bước vào văn phòng.

- Nhưng tôi cũng đang nghĩ Chủ nhiệm Mao đã xin nghỉ ốm, chúng ta cũng không thể cứ sống qua ngày theo kiểu này.

- Hài, cậu là Phó chủ nhiệm, Mao Dung không đến, nơi này do cậu làm chủ cả. Nên làm gì, phải làm gì, chỉ cần chúng ta có thể làm được thì chẳng còn gì phải nói.

Cảm nhận của Thường Xuân Lai về Lục Vi Dân rất tốt, nhất là sau khi Lục Vi Dân nhân cơ hội Á Vận hội gây được tiếng vang cho kiwi Nam Đàm, lại gợi ý cho y có thể nhân cơ hội đó bán kiwi cho tỉnh lỵ tỉnh giáp ranh Nam Kinh. Y cũng mạnh dạn đảm bảo, đưa hai xe kiwi đến Kim Lăng, kiếm được lợi nhuận ketch sù, y cũng phục Lục Vi Dân sát đất.

Người này một khi có cảm tình, nhìn thấy vừa mắt thì sắp xếp công việc gì cũng thuận lợi hơn rất nhiều. Thường Xuân Lai bây giờ đối với Lục Vi Dân gần như giữ thái độ bảo sao làm vậy.

Ba văn phòng, ba biển hiệu, cùng một đội ngũ. Mao Dung nghĩ ốm, dường như sau khi gửi công văn đi lãnh đạo huyện cũng chỉ điều Hứa Dương từ Ủy ban Xây dựng sang, sau đó dường như đã quên bẵng cả văn phòng này. Trong một tuần Lục Vi Dân đến nhà Mao Dung ba lần, đều không gặp được, đành báo cáo với tổ trưởng tổ lãnh đạo trên danh nghĩa là Tào Cương. Tào Cương cũng chẳng nói mấy câu liền xua Lục Vi Dân đi, cũng không biết là thực sự cho rằng văn phòng này đúng là để trang trí thôi, hay vẫn còn ý gì khác. Lục Vi Dân cũng có phần đoán không ra.

Có điều Lục Vi Dân đã tính đến chuyện này. Mao Dung không đến, Thẩm Tử Liệt dường như đã sớm dự đoán được cục diện này, bây giờ dồn nó sang cho mình. Là la hay là ngựa thì phải xem mình điều khiển thế nào. Nơi này cũng chỉ có bốn người: Tô Yến Thanh, Thường Xuân Lai, và cậu Hứa Dương mới đến này.

Cô bé Tô Yến Thanh đến tận bây giờ Lục Vi Dân cũng không hiểu hết. Dù là mạng lưới quan hệ, hậu thuẫn hay trình độ năng lực, hay là khả năng, phong thái của cô ấy đều không giống như người làm ở một nơi tù túng kém phát triển như cục Nông nghiệp Nam Đàm này. Nhưng cô dường như cũng rất điềm tĩnh thản nhiên, thậm chí còn có chút cảm giác hưởng thụ. Thường Xuân Lai thì khỏi nói, y là người đầu óc linh hoạt, có nhiều mối quan hệ bên ngoài, là nhân vật có thể lực điển hình của Nam Đàm. Từ việc y giúp đỡ liên hệ thương nhân bán buôn hoa quả và phối hợp vận chuyển liền có thể nhìn ra được. Y chỉ cần hai ngày đã có thể làm xong xuôi những việc vụn vặt rườm rà này. Nhưng con người y thói xấu giang hồ quá nhiều, mồm miệng không nề nang ai. Lãnh đạo là ghét nhất loại người này, biết cách sử dụng thì có lợi, không biết sử dụng thì chỉ thêm phiền phức.

Hứa Dương là mới được điều tạm từ Ủy ban Xây dựng tới, Lục Vi Dân tiếp xúc được hai ngày. Đó là một thanh niên rất thật thà, tốt nghiệp từ trường xây dựng tỉnh. Cậu ta được phân đến Ủy ban Xây dựng huyện mới hai năm,

nhưng không biết vì lý do gì lại bị điều xuống đây.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Dũng Cảm Với Bất Cứ Chuyện Gì

Thấy ánh mắt ba người đều nhìn mình, Lục Vi Dân trong lòng đột nhiên có một cảm giác lạ thường.

Đã lâu rồi không có cảm giác như vậy, cảm giác là trung tâm. Mặc dù đang lúc mãi lo việc tiêu thụ trái kiwi nhưng bản thân hẳn cũng như nhảy cẫng lên, làm rất hăng hái. Nhưng cái cảm giác mình là trung tâm như thế thì không hình thành. Đương nhiên hiện giờ cũng không có, nhưng có điều ít nhất trên danh nghĩa thì trong nhóm bốn người này thì đều coi Phó chủ nhiệm mình đây là người dẫn đầu.

-Tôi là nghĩ như thế. Chủ nhiệm Mao tuy bị bệnh nhưng công tác của chúng ta cũng không thể đình trệ được. Hôm qua tôi đã báo cáo công tác với chủ tịch Tào rồi, ông ấy cũng có nêu ra mấy điểm, ý tứ rất rõ ràng, chính là ở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện cấp cho chúng ta “ba biện pháp” xác định phạm vi chức trách công tác tích cực khai triển công tác, không chờ đợi không dựa dẫm mà chủ động triển khai công việc, cụ thể triển khai công tác chuẩn bị xây dựng thì có hai mặt. Một mặt quy hoạch một cách nghiêm túc khu công nghiệp kinh tế mới, phải kết hợp quy mô, kết cấu, viễn cảnh từ nhiều phương diện để tiến hành quy hoạch cụ thể cho tình hình thực tế của Nam Đàm chúng ta. Một mặt khác thì hai ban ngành cần phối hợp mật thiết với nhau, xác định ra con đường phát triển khu vực ở tương lai gần và tương lai xa, về phương diện thu hút đầu tư thì kết hợp với tình hình của huyện ta, cố gắng lấy được một hai dự án điển hình....

Tô Yến Thanh thản nhiên ngồi ở sau bàn làm việc của Lục Vi Dân chậm

rãi nói.

Con người trẻ tuổi xấp xỉ với tuổi của mình này luôn có một cảm giác trưởng thành không miêu tả được, Tô Yến Thanh tự nhận chính mình là một nhân vật thông minh tháo vát ở trong trường đại học. Nếu như không như thế thì cũng sẽ không bị liên lụy trong cơn sóng gió này. Mà trải qua một năm ở Nam Đàm hẻo lánh này, được gột rửa ở nơi đây, Tô Yến Thanh cảm thấy tâm trạng của chính mình đã đủ để chống lại mưa gió lớn hơn nữa.

Từ trường cao đẳng Bắc Kinh tới nơi Nam Đàm hẻo lánh này, tất nhiên sẽ có sự ảnh hưởng của cơn sóng gió đó, chính là vì chưa từng ném thử khi không có sự bao bọc của gia đình, khiến cho bản thân cô đến Nam Đàm này lại phải tự kiểm điểm lại chính mình. Dường như đây cũng là một cơ duyên, nếu không thì làm sao lại gặp được một tên khác thường như vậy.

Cô không thể diễn tả bằng ngôn từ về cái người đó. Chỉ có thể nói con người đó có sự nhạy bén ở rất nhiều phương diện. Hơn nữa từng suy nghĩ của anh ta cứ luôn tuôn trào. Điều này khiến cho Tô Yến Thanh không thể không kinh ngạc về biểu hiện của anh chàng này.

Á Vận hội có liên quan đến danh tiếng lan truyền của trái kiwi chính là một minh chứng. Hơn nữa hiện tại anh chàng này lại đang hết lòng với vụ khu kinh tế mới và thu hút đầu tư này.

Thu hút đầu tư không phải là điều gì mới mẻ, địa khu vùng duyên hải đã làm một cách sôi nổi ngất trời. Mặc dù là hai năm nay chính sách của Trung ương chuyển sang điều chỉnh là chủ yếu, nhưng cũng vẫn không thể ngăn cản được sự thu hút đầu tư mạnh mẽ của địa khu vùng duyên hải. Còn nói về khu kinh tế mới có lẽ cũng là cái mới ở Xương Giang. Nhưng ở một số địa khu duyên hải cũng có một số khu kinh tế mới của thành phố cấp một đến huyện cấp một xuất hiện chính thức hoặc không chính thức. Chỉ có điều chàng trai này muốn dựa vào vài ba người mà muốn ở một khu vực miền núi khép kín

như thế này tiến hành hai dự án trên thì không thể không nói rằng, chàng trai này có chút không biết tự lượng sức mình.

Nhưng anh chàng đó khi sắp xếp trách nhiệm thực hiện công việc cụ thể của mỗi một dự án một cách rất nề nếp, khi ánh mắt của anh chàng đó lộ ra vẻ cố chấp và tự tin chiếu rọi đến Tô Yến Thanh, thì Tô Yến Thanh đột nhiên cảm thấy có lẽ anh chàng này thực sự có thể mang đến một mảng trời khác biệt.

Tào Cương đặt cốc nước trong tay xuống. Nghĩ một hồi liền không khỏi buồn cười, Không ngờ một chàng trai như thế lại có thể khiến mình bỏ chút tâm tư ra để suy xét. Thật sự là một việc lạ.

Ủy ban Xây dựng và Cục Đất đai xem ra là đều có một số ý kiến đối với việc chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp kinh tế mới. Tuy là không nói rõ ra, nhưng mùi vị lầy lầy da hồ làm lá cờ lớn khá là nồng đậm. Ngay cả Bí thư Đảng ủy xã Bắc Giao cũng ở ngay trước mặt mình cười mỉm mà nói rằng, ở huyện là đất Thục không có đại tướng, ngay cả mấy chàng sinh viên mới tốt nghiệp ra trường được vài ngày cũng có thể hò hét, khua tay múa chân ở phía dưới, hỏi mình có biết tình hình này hay không.

Tào Cương cũng không ngờ Lục Vi Dân này lại có thể có được nghị lực quyết đoán như vậy. Không ngờ lại có thể âm thầm không động tĩnh gì làm xong công việc chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp kinh tế mới. Chỉ với ba người trong vòng một tháng đã chạy khắp cả ba xã một thôn một tổ, khiến cho người ở lĩnh vực đất đai và xây dựng phải chạy theo họ cũng chịu không nổi. Nếu như đổi lại là người khác, thì cũng khó trách những người quen làm việc trong văn phòng nhàn rỗi một phen cầu nhàu.

Chỉ là cứ chạy công tác như thế thì không tính làm gì. Mấu chốt là ở chỗ nhóm trưởng nhóm lãnh đạo nhỏ này đều không hay chào hỏi với mấy ban ngành, cũng chưa từng nhắc đến chuyện này với vài xã. Vừa không có mở

hội nghị phối hợp điều tiết, mà cũng không công khai các thao tác chi tiết có liên quan đến dự án này. Mấy anh chàng này cứ như thế mà làm. Hơn nữa lại có thể làm đâu ra đấy như thế. Điều này không thể không khiến Tào Cương phải có cái nhìn khác.

Tào Cương vốn không coi trọng Thẩm Tử Liệt lắm.

Với ông ta mà nói, những chủ tịch huyện ở trong cái tỉnh này căn bản là không có tư cách để chủ trì việc chính phủ một huyện, chưa từng thực sự làm những công việc ở cơ sở, giống như Nam Đàm một huyện có dân số đông như vậy, anh chưa từng được phân công quản lý công tác kinh tế như công nghiệp, giao thông, cũng chưa từng làm việc ở nông thôn, chỉ làm nửa năm Phó chủ tịch thường trực huyện, đột nhiên lại được thăng chức lên Chủ tịch huyện. Điều này khó tránh khỏi như là một trò đùa vậy. Với ông ta mà nói, Thẩm Tử Liệt đơn thuần chỉ là tìm được một người vợ tốt mà thôi.

Đương nhiên Tào Cương cũng thừa nhận Thẩm Tử Liệt có trình độ về lý luận hiếm người theo được. Đi ra từ ban Tuyên giáo thì điều này không có gì để nói. Về hành văn và tài ăn nói thì không bọn anh đua nịnh hót nào theo kịp nổi. Nhưng ở vị trí một Chủ tịch một huyện lớn như Nam Đàm này, thì không phải chỉ dựa vào trình độ lý luận, tài ăn nói là được. Điều đó vẫn cần có bản lĩnh, tài năng thực sự.

Hoặc là anh phải làm kinh tế giỏi, hoặc là anh phải thể hiện năng lực trong việc điều khiển nhân sự, con người. Mà Tào Cương thì không cho rằng Thẩm Tử Liệt có được điều này. Nếu như không phải là An Đức Kiện còn ngồi ở vị trí Bí thư huyện ủy, thì chỉ sợ chức Chủ tịch huyện của Thẩm Tử Liệt thực sự khó xơi.

- Chủ tịch huyện Tào, Bí thư Mã và Chủ tịch xã Tôn đến rồi.

Thư ký Doãn bước vào nhỏ giọng nói.

- Ồ, xin mời vào.

Bí thư Đảng ủy xã Song Phượng - Mã Thông Tài là bạn học hồi THPT cùng với Tào Cương. Hai người đều là người của xã Song Phượng. Chỉ có điều Tào Cương học xong thì tham gia quân ngũ. Sau khi đi làm trong quân đội thì mới quay về. Còn Mã Thông Tài thì ở trong ủy ban cách mạng xã từng bước đi lên.

Mã Thông Tài dáng người béo lùn như chum, khuôn mặt đỏ thẫm, thêm chiếc áo khoác trên người nhìn lại như là một quả bóng được bọc bởi một tầng vải dệt. Nhìn thật là khó coi. Chủ tịch xã Tôn Khắc Cường lại là một nhân vật bé nhỏ gầy gò, hai gò má khô vàng nhưng đôi mắt khá là tinh tường.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Lợi Ích Cám Dỗ

- Lão Tào, ông phải nói thật, ở huyện có tin đồn sắp làm khu kinh tế mới, có chuyện như vậy hay không?

Mã Thông Tài ở trước mặt Tào Cương cho tới bây giờ thường có chút tùy tiện. Thấy ở trên bàn làm việc của Tào Cương có hộp Hồng Tháp Sơn, không chút khách khí cầm lấy lấy ra hai điếu, đưa cho Tôn Khắc Cường một điếu, chính mình cũng ngậm một điếu.

- Sao vậy, hỏi chuyện này làm gì?

Hung hăng trừng mắt nhìn kẻ béo lùn trước mắt, Tào Cương tức giận hỏi lại đối phương một câu, sau đó mới chào hỏi Tôn Khắc Cường.

- Tôi thấy văn kiện ở huyện cũng đã đưa ra một, hai tháng, tổ trưởng tổ lãnh đạo là tên ông, nào giờ không thấy ông nói chuyện này, cuối cùng thì tình hình thế nào?

Mã Thông Tài đặt mông ngồi ở ghế mây đối diện bàn làm việc của Tào Cương, phun ra một vòng khói.

- Cậu đều xem qua văn kiện ở huyện, còn hỏi gì nữa? Tất cả đều dựa theo văn kiện ở huyện mà xử lý, hiện tại đang là giai đoạn đầu chuẩn bị xây dựng, chuẩn bị tiến hành.

Tào Cương cũng mơ hồ đoán được mục đích của Mã Thông Tài và Tôn Khắc Cường. Xem ra, Lục Vi Dân còn gây sức ép tới tận Song Phượng, khó

trách Mã Thông Tài và Tôn Khắc Cường lại vội vội vàng vàng chạy đến chỗ mình.

- Thì phải biết là có chuyện gì xảy ra chứ?

Mã Thông Tài quan sát bạn học cũ của mình, bộ dạng rất đáng nghi, bạn học cũ này của y trước kia thường ở trước mặt y nói một nửa giấu một nửa.

- Sao lại không có chuyện này nhỉ? Cậu đem văn kiện ở huyện làm giấy xức à?

Tào Cương tức giận nói:

- Tôi nói là đang ở giai đoạn đầu chuẩn bị.

- Ủ, nhưng dự định là chuẩn bị bao lâu vậy?

Mã Thông Tài lập tức hỏi tiếp.

- Chuyện này cũng không thể nói chính xác được, còn tùy tình hình thực tế ở huyện chúng ta, cũng phải căn cứ tinh thần chính sách bên trên nữa.

Tào Cương bình thân nói,

- Có lẽ một năm, cũng có lẽ là hai năm.

- Một năm? Hai năm?

Mã Thông Tài lập tức đứng lên kêu to,

- Vậy không phải là chuyện hoang đường sao hả?

Tào Cương không thèm để ý tới đối phương, ánh mắt chuyển sang nhìn Tôn Khắc Cường:

- Khắc Cường, năm nay đề kiến thiết phía nam phải gia cố, phương tiện thủy lợi chống lũ ba năm kiến thiết đại hội chiến, năm nay là năm thu hoạch, càng đến cuối cùng, càng phải nắm chặt, đúng hạn bảo đảm chất lượng, hoàn thành nhiệm vụ ở huyện. Tôi nói cho anh biết, chuyện này ngoại trừ sai lầm, thì phải có giao phó

- Yên tâm, Chủ tịch huyện Tào, chuyện này đã có một Phó chủ tịch xã của chúng tôi ở công trường theo dõi 24 giờ, động tới nhiều tình nguyện và vốn tích lũy như vậy, một cú này cuối cùng, khẳng định sẽ không có vấn đề, anh yên tâm.

Gương mặt gầy gò của Tôn Khắc Cường có chút tươi cười,

- Tuy nhiên Chủ tịch huyện Tào, sau khi đề này được sửa xong, Song Phượng chúng ta lập tức xuất hiện vài trăm mẫu ruộng ở bãi sông. Dựa theo yêu cầu phòng Đất đai của huyện, những khu đất trồng này phải được cải tạo, xã chúng tôi cũng có quyết định này, phân ba năm hoàn thành cải tạo mấy trăm mẫu bãi sông, kinh phí đầu tư ở xã đã đem báo cáo gửi tới huyện, còn muốn mời Chủ tịch huyện Tào ký phê duyệt

- Được lắm, Khắc Cường, lại cho tôi một vố này. Tình hình tài chính của huyện, cậu lẽ nào không biết. Nhìn đầu của tôi này, mỗi ngày đều rụng cả một nắm tóc to, chính là buồn vì không có tiền. Cải tạo mấy trăm mẫu bãi sông này, cuối cùng kẻ được lợi là xã các cậu. Ra tiền cũng tốt đi làm cũng tốt, đều là xã các cậu hưởng cả. Việc trông cậy vào huyện, lão Mã lần trước gặp tôi đã nói rồi, tôi đã tỏ thái độ rõ ràng, lực bất tòng tâm.

Tào Cương một cú bịt miệng, năm tới này đáng lẽ phải đòi tiền để trả rất nhiều khoản nợ, vậy mà Tôn Khắc Cường ngược lại, không ngờ lại bắt đầu nói sang năm ở xã bọn họ lại cải tạo bãi sông vậy chú ý đến đây là vì vấn đề tài chính, như vậy không phải quá được sao?

- Ha ha, không có tiền? Lão Tào, thế sao huyện dám mua Santana? Cái đó phải tốn bao nhiêu tiền? Hai trăm ngàn chứ ít gì? Hiện tại phía dưới đều đang đồn ầm ĩ, tôi vừa rời từ Bí thư An tới đây, hình như Lâm Đại Gia đang đập bàn trong phòng làm việc của Bí thư An.

Mã Thông Tài bí hiểm mỉm cười, neho mắt nhìn Tào Cương.

Lâm Đại Gia là Phó Bí thư huyện ủy, Chủ tịch Hội đồng nhân dân huyện Lâm Thuận Lộc. Trong bộ máy Huyện ủy, với tư cách Phó Bí thư phụ trách Đảng và quần chúng bởi vì là người nhiều tuổi nhất, cũng là người có thâm niên cao nhất, nên năm kia đã đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng nhân dân, nhưng còn kiêm nhiệm Phó Bí thư huyện ủy, chẳng qua không còn phân quản lý Đảng hay công tác quần chúng.

Tào Cương cũng bực mình, chiếc Santana lúc mới mua về đã trở thành trung tâm chú ý của toàn bộ cán bộ huyện. Ngay cả An Đức Kiệt hiện tại cũng không dám ngồi. Trước giờ Lâm Thuận Lộc một tuần mới đến hai ngày, hiện tại là mỗi ngày đều đến đúng giờ, không có việc gì thì đi tới phòng làm việc của An Đức Kiệt "Nghiên cứu thảo luận" vấn đề "Tính năng" của Santana, khiến cho An Đức Kiệt cũng chịu không nổi.

Chu Du Minh thấy Lâm Thuận Lộc lại đi đường vòng. Hiện giờ huyện đang phát triển công ty khai thác nông nghiệp hiện đại, mà ai đó lại lấy tiền mua một chiếc Santana, mà anh ta lại còn kiêm chức giám đốc công ty phát triển khai thác nông nghiệp huyện hiện đại. Vì chuyện này, Lâm Thuận Lộc đã hai lần mắng Chu Du Minh, mắng đến nỗi Chu Du Minh thiếu chút nữa đập đầu cầu xin tha thứ.

Vừa từ văn phòng Tào Cương đi ra, sắc mặt Mã Thông Tài liền trở nên "âm u bất định". Theo sát phía sau Mã Thông Tài, Tôn Khắc Cường nhỏ giọng nói:

- Bí thư Mã, việc văn phòng chuẩn bị xây dựng bên kia...

- Nên ủng hộ thì ủng hộ.

Mã Thông Tài vừa đi ra ngoài, vừa trầm ngâm nói,

- Tôi cảm thấy ở huyện nếu phát văn bản ra, khu kinh tế mới này chỉ sợ sớm hay muộn cũng phải làm. Ai có thể vào khu kinh tế mới trước, có thể chiếm được lợi thế.

- Nhưng vừa rồi Chủ tịch huyện Tào không phải đã nói...

Tôn Khắc Cường có chút khó hiểu nói.

- Hừ, anh có thể nghe ông ta sao? Bên huyện thần tiên ngầm đấu đá, chúng ta không nên bị kéo vào. Đơn vị văn phòng chuẩn bị xây dựng này nếu đến Song Phượng chúng ta, công việc chúng ta phải làm là phối hợp. Anh đừng xem thường thằng nhóc kia, chắc chắn là có vài biện pháp chiêu số. Lâm Đại Gia để ý tới chiếc Santana kia, ý muốn xúi giục thằng nhóc này quay về phát triển công ty khai thác nông nghiệp hiện đại. Nghe nói cậu ta vừa mới tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam, cách thức nhiều đầu óc tốt, mới làm thư ký cho Thẩm Chủ tịch huyện mấy tháng, đã gây ra sức ép lớn như vậy, sự kiện kiwi ở huyện có thể bán đi nghe nói cũng đều nhờ vào bản lĩnh của hắn.

Mã Thông Tài nhanh nhẹn nắm bắt được vài tin tức.

- Ồ? Bản lĩnh lớn như vậy sao?

Tôn Khắc Cường giật mình kinh hãi, ở Song Phượng không trồng kiwi, anh ta cũng không quan tâm đến sự việc này lắm.

- Hừ, ngay cả kiwi Hoài Sơn và Phụ Đầu bên kia đều là thông qua công ty phát triển khai thác nông nghiệp hiện đại ở huyện chúng ta mới bán đi được,

nghe nói tiền mua chiếc Santana này chính là tiền của công ty phát triển khai thác nông nghiệp. Nếu không với tài chính chúng ta làm sao có nổi hai trăm ngàn mà mua xe? Tiền thưởng phúc lợi cuối năm của các cán bộ hiện còn không có tin tức, ai dám trước mặt thiên hạ mà có sơ suất to lớn như vậy?

Mã Thông Tài thở dài, ra khỏi ủy ban Huyện ủy Nam Đàm, quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa chính tan hoang,

- Không có tiền thì cái gì cũng không làm được.

- Huyện không thanh toán tiền cải tạo bãi sông, xã chúng ta cho dù đem tiền nghĩa vụ và tiền tích lũy được từ vài năm cũng làm không được.

Tôn Khắc Cường có chút buồn chán nói,

- Còn hơn một tháng là tới lễ mừng năm mới, vậy mà lại cảm thấy chúng ta hiện tại giống Vương Tiểu Nhị mừng năm mới, năm nay lại không bằng năm trước

- Ai nói không được?

Mã Thông Tài lấy lại bình tĩnh, dường như nhớ tới điều gì,

- Lão Tôn, không quan tâm khu kinh tế mới có phải là trò đùa hay không, chúng ta sẽ ủng hộ công tác chuẩn bị xây dựng. Nếu thực sự có một ngày khu kinh tế mới được hình thành ở phía nam, Song Phượng chúng ta không muốn cũng có chút hy vọng được thơm lây... Chúng ta cũng phải làm được công tác chuẩn bị trước. Cuối cùng, tôi cảm thấy Lục Vi Dân tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại không đơn giản chút nào, nói lời nói nào cũng đầy hàm ý.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chận Đầu

Nhìn sắc mặt Hứa Dương có điều gì đó không nói nên lời, Thường Xuân liếc mắt thấy bóng dáng của Lục Vi Dân biến mất thì như cười như không nói:

- Tiểu Hứa, có phải hay không là có chút cảm thán?

Hứa Dương cũng không che giấu vẻ mặt của mình, gật đầu nói:

- Thường ca, nói thật thì tôi đã nghe nói đến năng lực của anh ta thể hiện qua sự kiện cây kiwi của Nam Đàm, dựa vào Thế vận hội Châu á để quảng cáo, điều ấy không phải ai cũng có thể nghĩ ra. Tuy nhiên, trước đây tôi cũng chưa tiếp xúc qua với anh ấy. Một tháng trước mới biết người ta có thực tài như vậy.

- Haha, người này đầu óc rất linh hoạt. Tôi nghĩ đây là người trời sinh có khiếu làm quan. Việc chuẩn bị thành lập văn phòng xây dựng và thu hút đầu tư, người sáng suốt vừa nhìn thấy thì đã biết là lừa gạt. Văn kiện đã phát xuống hai tháng nay, Mao Dung hiện tại còn mượn cố ồm không đến. Tào Cương và cái đơn vị phối hợp cũng không thấy đâu. Tính đến thời điểm này thì chúng ta đã nghe qua bao nhiêu lần báo cáo chứ?

Thường Xuân ưỡn người, nằm xuống chiếc ghế mây, ngáp một cái, lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, châm một điếu:

- Có thể Lục Vi Dân muốn giải quyết chuyện này. Chỉ bằng điểm này thì một vài người đã không thể sánh bằng. Có người thay đổi sớm cầu còn không

được.

Hứa Dương do dự một chút rồi lúc này mới hạ giọng nói:

- Nhưng tôi cảm thấy anh ta làm thư ký cho Chủ tịch huyện Thẩm tiền đồ sẽ tốt hơn nhiều. Tôi gì cố sức làm ra chuyện không đâu nhỉ?

- Điều này thì không rõ lắm. Các lãnh đạo ở huyện thì cả ngày cứ nghiêm nét mặt, ngoài miệng nói khác, trong lòng nói khác. Tiểu Hứa, lúc này thì cậu đã học được bản lĩnh của bọn họ, phỏng chừng cậu cũng có thể làm được Trưởng phòng hay Chủ nhiệm đấy.

Thường Xuân nhả ra một ngụm khói, ánh mắt có chút mơ hồ:

- Tuy nhiên, Lục Vi Dân khả năng là làm nên chuyện đấy. Làm quan, cho dù có điều chuyển thì cũng không nói rõ cái gì. Ai cũng không thích mình chỉ là một đám bù nhìn.

- Thường ca, vậy anh...

- Đừng nói tôi, tôi từ nhỏ đã có tính tình này rồi. Miệng thối, tính cách khô khan, vốn không thích hợp làm việc tại cơ quan chính quyền. Ngày ngày giáp mặt với những người bộ dạng quan lớn cảm thấy trong lòng rất phiền hà. Lúc đó, Thường ca của cậu trong lòng cảm thấy không được tự nhiên. Thà đi ra biển cả còn hơn là ngu ngốc ở lại địa phương này.

Thường Xuân từ từ nói:

- Tiểu Hứa, cậu không giống với tôi. Không phải là tôi không nói cậu, tuy rằng cậu đi làm sớm hơn Lục Vi Dân hai năm, nhưng có nhiều điểm cậu còn cần học hỏi người ta nhiều lắm.

Hứa Dương trong lòng có chút không thoải mái. Nhưng lại không thể

không thừa nhận, Lục Vi Dân năng lực không cần phải nói. Sức mạnh và bản lĩnh mình còn thua anh ta nhiều lắm.

- Thường ca, nghe nói Chủ tịch huyện Thẩm và Phó Chủ tịch huyện Tào hai người bọn họ....

Hứa Dương nhìn Thường Xuân, ngượng ngùng không nói nữa.

- Tiểu Hứa, lời này tốt hơn hết là cậu im lặng. Bởi vì chúng ta chưa chắc chắn cái gì thì không thể nói lung tung, hiểu chưa? Không có ai thích nghe lời của cậu đâu.

Thường Xuân khẽ hừ một tiếng:

- Bọn họ không quan tâm đến chuyện của bọn họ thì chúng ta quan tâm làm gì. Giống như Tiểu Lục đã nói, công tác đã bày ra thì sớm hay muộn đều phải hoàn thành. Khi nước đến chân mới nhảy thì chỉ sợ là sẽ bị mắng thôi.

Thẩm Tử Liệt dành nửa tiếng đồng hồ để duyệt lại văn kiện mà Lục Vi Dân giao lên. Buổi chiều trở lại chỗ làm, cẩn thận cân nhắc lại.

Bản báo cáo điều tra này hơi nằm ngoài dự kiến của Thẩm Tử Liệt. Việc xây dựng văn phòng thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới đã được làm báo cáo chính thức lên cho Ủy ban nhân dân huyện. Nói vậy thì Tào Cương và Lã Ngọc Xuyên trong tay đều có một bản. Chẳng qua là hai người này đối với bản báo cáo không quá để ý, hoặc là cố ý xem nhẹ. Ít nhất là trước mắt đều không hướng mình làm bất luận một báo cáo gì.

Sau hơn một tháng đảm nhận chức quyền Chủ tịch huyện, Thẩm Tử Liệt quả thực là có chút mệt mỏi về thể xác và tinh thần. Trước đây làm Phó chủ tịch thường trực huyện, những chính sách quan trọng đều do Bí thư Huyện ủy hay Chủ tịch huyện đảm nhận. Phó chủ tịch thường trực huyện thật ra chính là một Chủ tịch huyện chấp hành. Mặc dù là mảng công việc do mình quản

lý, chỉ cần Bí thư Huyện ủy hoặc Chủ tịch huyện có chủ ý quyết định thì vấn đề cũng chẳng lớn lao gì. Nhưng hiện tại thì lại khác.

Khi Vương Tự Vinh còn làm Chủ tịch huyện thì tình huống có chút khác với bây giờ. An Đức Kiện xưa nay rất mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng nay trở nên khiêm tốn. Rất nhiều công tác phải cần đến mình phát cờ đầu tiên. Ban đầu thì Thẩm Tử Liệt cũng khá là cao hứng. Cho rằng An Đức Kiện rất coi trọng mình, đồng thời cũng là tạo uy tín cho mình. Nhưng rất nhanh, Thẩm Tử Liệt liền ý thức được mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tần Hải Cơ thì không cần phải nói. Trong rất nhiều công tác đều có kiểu không âm không dương. Mà Tào Cương thì nhiều lần, trong một số công việc đều biểu lộ cái nhìn bất đồng. Vài lần công tác đưa ra đều không đồng ý. Tuy rằng cuối cùng là dựa theo ý kiến của Thẩm Tử Liệt mà chấp hành, nhưng lại khiến Thẩm Tử Liệt có chút không vui.

Thái độ của các lãnh đạo bộ môn cũng là mơ hồ không rõ. Điều này làm cho Thẩm Tử Liệt ý thức được vị trí quyền Chủ tịch huyện của mình không được củng cố.

Hắn thật ra không lo lắng việc tuyển cử sắp đến của mình sẽ xảy ra mưu mẹo gì. An Đức Kiện là Bí thư Huyện ủy sẽ phụ trách việc tuyển cử này, mà lấy sự mạnh mẽ, chu đáo và cứng rắn của An Đức Kiện, bất kể là Tần Hải Cơ hay là Tào Cương đều không có khả năng gây ra chuyện.

Nhưng Thẩm Tử Liệt cũng biết rằng, chính mình thuận lợi lên ngôi chức Chủ tịch huyện cũng không có nghĩa là vị trí này của mình sẽ được thuận buồm xuôi gió. Lúc này Vương Tự Vinh ngồi ở vị trí này giống như là cưỡi xe nhẹ đi đường, còn mình thì lại khác. Không biết là lúc ấy do y là một Phó chủ tịch thường trực huyện quá mức hiền lương, thanh khiết, hay là Vương Tự Vinh có bản lĩnh khống chế tốt?

Chỉ sợ là khả năng sau lớn hơn cả. Mà chính mình cũng cần phải cân nhắc sự ảo diệu của Vương Tự Vinh. Bằng dày ba thước không phải chỉ do một ngày lạnh. Chính mình muốn tạo dựng nên uy tín ở Ủy ban nhân dân huyện thì phải từ từ tích lũy. Mà thời điểm này, chuyện như vậy có lẽ chính là một cơ hội.

Lục Vi Dân có thật là sẽ mang đến cho mình sự bất ngờ hay không? Chỉ trong thời gian hai tháng, vô thanh vô thức mà quy hoạch tỉ mỉ, xác thực ý tưởng xây dựng khu kinh tế mới. Điều này đủ làm cho người ta phải nhìn hẳn bằng con mắt khác xưa. Nhất là khi Tào Cương cố ý xử lý tình huống, lại càng không đơn giản như vậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Có Tính Là Chọn Phe Phái Không?

Ngồi bên bờ ao hướng về phía mặt trời, ánh nắng ngày đông sưởi ấm mọi nơi, chiếu lên thân mình vô cùng khoan khoái. Bên bờ ao rất yên tĩnh, không ai đến quấy rầy bọn họ, cần câu lặng lẽ buông xuống trên mặt nước. Nhìn có vẻ như người câu cá đang tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú vào mặt nước, toàn tâm toàn ý quan sát từng chuyển động trên mặt nước.

Chỉ có chính Lã Ngọc Xuyên mới hiểu rõ, y hiện nay căn bản là không hề để tâm vào việc câu cá.

Từ hội nghị công việc của Ủy ban nhân dân Lã Ngọc Xuyên đã biết chuyện này rất nan giải, vẫn luôn nghiền ngẫm mình nên ứng phó xử lý chuyện này như thế nào.

Không ngờ ông Thẩm Tử Liệt này mới tiếp nhận quyền Chủ tịch huyện chưa được bao lâu, đã sử dụng thuần thực chiêu vừa lôi kéo, vừa tiêu diệt. Nếu là người khác, Lã Ngọc Xuyên cũng vui vẻ xem cảnh nhốn nháo, nhưng đến lượt mình thì chẳng còn vui vẻ gì nữa.

Khi mình miễn cưỡng chấp nhận sự sắp xếp của Thẩm Tử Liệt, Lã Ngọc Xuyên đã cảm thấy được ánh mắt có phần lạnh lùng từ Tào Cương đang ngồi ở góc chéo.

Chẳng qua là trong kiểu tình huống đó, y Lã Ngọc Xuyên cũng là không có lựa chọn nào khác. Lẽ nào y dám không tiếp nhận phần công việc do quyền Chủ tịch huyện chủ trì công việc của Ủy ban nhân dân huyện sắp xếp cho một Phó chủ tịch huyện như mình?

Tuy trong văn kiện thì Tào Cương là tổ trưởng, nhưng là quyền Chủ tịch huyện, Thẩm Tử Liệt hoàn toàn có quyền lực lâm thời để thay đổi điều chỉnh. Càng hưởng chi mấy mảng công nghiệp, giao thông vận tải và xây dựng đô thị vốn thuộc phần quản lý của mình, điều này khiến mình phải chịu trách nhiệm trong công việc cụ thể, dường như là chuyện quá đổi bình thường.

Nhưng Lã Ngọc Xuyên cũng biết, mình đã nhận chuyện này liền có đôi chút ý nghĩa phải chọn đứng về phe nào. Hoàn thành công việc này một cách nghiêm túc, sợ rằng sẽ đắc tội lớn với Tào Cương, nhưng nếu mình ngoài mặt ủng hộ trong lòng chống đối, làm qua loa cho xong chuyện, chỉ sợ trong lòng Thẩm Tử Liệt sẽ có vướng mắc lớn với mình.

Nghĩ đến đây, Lã Ngọc Xuyên liền không kìm nổi muốn thở dài. Nếu như Thẩm Tử Liệt là Vương Tự Vinh thì xong ngay, Lã Ngọc Xuyên y đương nhiên không chút do dự mà thực hiện tốt công việc này. Nhưng Thẩm Tử Liệt lại là một cán bộ cử từ bên ngoài xuống, mà Tào Cương là ai?

Lã Ngọc Xuyên đương nhiên hiểu rõ thế lực của Tào Cương ở huyện Nam Đàm. Từ vị trí Phó chủ tịch huyện một bước lên thẳng Phó bí thư kiêm Phó chủ tịch thường trực huyện, nếu không có hậu thuẫn thì đương nhiên là chuyện không thể. Tào Cương và Phó bí thư Địa ủy Đường Văn Trung có quan hệ rất chặt chẽ, tuy rằng Tào Cương chưa bao giờ đề cập tới, nhưng chuyện này không thể là giả. Mà Trưởng ban thư ký Địa ủy Cổ Ninh lại là đồng hương với Tào Cương, đều là người Đại Phong, Cổ Khánh, hơn nữa nghe nói còn là bạn học cùng cấp ba. Có tầng quan hệ này, Tào Cương cũng rất có sức ảnh hưởng trong Địa ủy.

Tào Cương tuy rằng là người Cổ Khánh nhưng tham gia công tác lại là ở Nam Đàm. Có thể nói là một cán bộ địa phương từng bước trưởng thành từ Phó chủ tịch xã, Chủ tịch xã, Bí thư Đảng ủy xã, Bí thư Quận ủy, Cục trưởng cục Tài chính, Phó chủ tịch huyện, nền móng của y ở Nam Đàm có thể nói là tương đối kiên cố. Hóa ra trong huyện ngoài An Đức Kiện và Vương Tự

Vinh, ngay cả là Tần Hải Cơ đều phải nể mặt y ít nhiều. Bây giờ y còn leo lên chức Phó bí thư kiêm Phó chủ tịch thường trực huyện, tiếng nói cũng lớn hơn không ít.

Thẩm Tử Liệt đương nhiên cũng không đơn giản. Nếu không thì một cán bộ cử xuống vì sao có thể đột nhiên thay đổi quan hệ tổ chức, hơn nữa trong nháy mắt nhanh chóng trở thành Chủ tịch huyện, điều ẩn giấu trong đó không cần nhiều lời. Chỉ có điều là phải đấu với thế lực địa phương Tào Cương này một trận, Lã Ngọc Xuyên trần trở chỉ sợ vẫn còn non yếu hơn một chút, trừ phi An Đức Kiện hoàn toàn ủng hộ Thẩm Tử Liệt. Nhưng xét từ tình thế hiện nay, dường như An Đức Kiện cũng giữ thái độ rất thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho Thẩm Tử Liệt và Tào Cương đấu kế trong chính quyền.

Thật sự là một việc khó giải quyết, Lã Ngọc Xuyên nghĩ đến đây, không tìm nổi đỡ lấy trán mình.

Nên xử lý chuyện này như thế nào?

Người đàn ông ngồi cạnh để ý tới sự thay đổi thần sắc của Lã Ngọc Xuyên. Thực ra y sớm đã biết Lã Ngọc Xuyên gặp phải vấn đề nan giải gì, chẳng qua Lã Ngọc Xuyên vẫn chưa đề cập tới, y cũng liền ra vẻ không biết. Nhưng y biết đối phương đã hẹn mình ra đây, có lẽ cũng chính là muốn tham khảo một chút nên hóa giải vấn đề nan giải này như thế nào.

- Phó chủ tịch huyện Lã, thật ra chuyện này muốn nói cũng đơn giản.

Thấy đối phương chớp mắt nhẹ nhàng cười, Lã Ngọc Xuyên hơi ngạc nhiên không tìm nổi hít một hơi.

- Ồ, đơn giản như thế nào?

- Phó chủ tịch huyện Lã, việc này Chủ tịch huyện Thẩm giao cho ngài, ngài muốn ném đi cũng không ném nổi. Ở hội nghị công việc của Ủy ban

nhân dân đã phân công rõ ràng, ngài thoái thác thế nào được?

Người đàn ông có vóc dáng nhỏ bé nâng chén trà lên mỉm cười.

- Nhưng thoái thác không xong cũng không có nghĩa là trách nhiệm đổ ngay lên đầu ngài. Điều mấu chốt vẫn là phải xem có thể làm tốt việc này hay không, có khả năng thực hiện được hay không.

Lã Ngọc Xuyên không lên tiếng, chỉ nghe đối phương nói.

- Thu hút đầu tư và xây dựng khu kinh tế mới, tên là hai nhưng thực chất là một. Mục đích để xây dựng khu kinh tế mới chính là muốn thu hút đầu tư. Việc thu hút đầu tư thực sự muốn kéo được dự án đến, thì phải đặt ở khu kinh tế mới. Hiện nay tuy rằng phương hướng của cấp cao chưa xác định, nhưng hai công việc này là Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện đã làm rõ bằng hình thức văn kiện. Chuyện này đưa đến ai, làm tốt cũng là đúng lẽ, nhưng nếu làm không tốt thì có lẽ sẽ phải chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Người đàn ông nhỏ bé nói đĩnh đạc.

- Bí thư An tuy rằng chưa có thái độ rõ ràng, nhưng tôi đoán rằng trong lòng ông ta cũng đang hy vọng lập được chút thành tích. Chẳng qua đây là kế hoạch tổng thể do Chủ tịch huyện Thẩm đề xuất mà Bí thư Tần và Chủ tịch huyện Tào lại có phần không thích, cho nên mới thành ra như thế này.

- Minh Khuê, cậu vẫn chưa nói vào trọng tâm.

Lã Ngọc Xuyên nhú mày, đưa cho đối phương một điều thuốc.

- Ha ha, Phó chủ tịch huyện Lã, hai công việc này mấu chốt vẫn là ở vấn đề thu hút đầu tư. Mục đích chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới vẫn là muốn thu hút đầu tư, nếu thu hút đầu tư không thấy được hiệu quả, thì dù cho công tác chuẩn bị xây dựng làm có tốt hơn nữa cũng là vô ích, thậm chí có thể nói

là lãng phí sức người và tiền của. Cho nên tôi thấy ngài có thể tìm hiểu sâu một chút và cân nhắc xem mảng thu hút đầu tư này có đất diễn hay không.

Giọng điệu của người đàn ông nhỏ bé trở nên rất chắc chắn.

- ý của cậu là...

Lã Ngọc Xuyên đã đoán ra ẩn ý trong đó.

- Ủm, chính là ý này. Nếu như trong lĩnh vực thu hút đầu tư thực sự có thể kéo được một dự án tử tế, có thể thực hiện được, ngài liền có thể quang minh chính đại đảm nhận. Đến lúc đó thành tích này không thể chối bỏ sự chỉ đạo đặc lực của lãnh đạo là ngài, phía Chủ tịch huyện Thẩm không cần nói nữa, ngay cả bên Bí thư An có lẽ cũng có thể đánh giá ngài cao hơn. Nhất là khi năm tới địa khu chúng ta có khả năng phải phân thành hai, chắc hẳn trong lòng Bí thư An cũng rất hy vọng Nam Đàm chúng ta có thể có chút thành tích đáng kể trong lĩnh vực này?

Người này quả là rất biết đoán ý cấp trên, Lã Ngọc Xuyên khẽ gật đầu.

Tin địa khu Lê Dương chia làm hai đã được đồn đại ầm ĩ. Có thể nói về cơ bản đã hình thành thế cục, hiện nay chính là xem đến lúc nào phân tách, còn phương án về đại thể cũng đã được xác định. Bảy huyện phía nam và sáu huyện phía bắc lần lượt phân lấy Phong Châu và Lê Dương làm trung tâm, trở thành địa khu Lê Dương và địa khu Phong Châu mới.

An Đức Kiện tuổi vừa mới bốn bảy bốn tám, vừa đúng tuổi trung niên, nhưng đã giữ chức Bí thư huyện ủy được bốn năm, có ấn tượng tương đối tốt trong mắt các lãnh đạo chủ chốt địa khu. Nghe đồn y có khả năng sẽ đảm nhiệm chức lãnh đạo địa khu Phong Châu mới thành lập, nếu trong thời gian này công việc của Nam Đàm có thể có điểm sáng mới, chắc chắn có lợi rất lớn cho việc An Đức Kiện thăng chức. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà

lúc ấy Lã Ngọc Xuyên miễn cưỡng tiếp nhận công việc nan giải mà Thẩm Tử Liệt giao cho này, nếu không dù có đắc tội với Thẩm Tử Liệt y cũng sẽ không đồng ý có ấn tượng xấu trong mắt Tào Cương.

- Cậu Lục Vi Dân này có rất nhiều chiêu, từ sau việc tiêu thụ kiwi tôi đã biết cậu này có lẽ có thể giành được chút tiếng tăm trong lĩnh vực này. Chủ tịch Huyện Lã, nếu không ngại, ngài cũng nên tiếp xúc và tìm hiểu nhiều một chút. Tôi nghĩ sẽ có thể có được chút thu hoạch ngoài dự đoán.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Rào Bước Tiến Lên

Lục Vi Dân đưa hai tay lên che miệng, thối thối để làm ấm hai tay đang lạnh cứng.

Nam Đàm tháng mười hai, nhiệt độ bình quân là khoảng bảy, tám độ. Văn phòng này thì cái gì cũng không có, chân run, tay lạnh cóng. Đặc biệt là khi phân tích tổng hợp chỉnh sửa tài liệu, cái thời đại không có máy vi tính thật sự khiến người ta thấy khổ sở vô cùng. Tất cả đều phải viết tay, viết được mấy nghìn chữ thì tay cũng đã lạnh cóng cả rồi.

Điện thoại lại vang lên. Lục Vi Dân biết tổng đài ủy ban nhân dân huyện đã có một số ý kiến về “ba biện pháp” của mình rồi. Trong khoảng thời gian này thì có rất nhiều cuộc gọi đường dài từ Quảng Đông, dường như mỗi ngày một cuộc. Nếu không phải là bên này gọi sang bên Quảng Đông thì là bên Quảng Đông gửi tài liệu sang, hết quyển này đến quyển khác, và như thế bên trong Ủy ban nhân dân huyện lại trở thành một trong những văn phòng bận rộn nhất.

Điện thoại là của Hoàng Thiệu Thành gọi đến.

Trong khoảng thời gian này Lục Vi Dân làm phiên Hoàng Thiệu Thành không ít. Từ giai đoạn đầu lựa chọn dự án cho đến tiếp xúc bước đầu thì Lục Vi Dân chỉ có thể ủy thác Hoàng Thiệu Thành đi trước giúp đỡ mình một tay. Dù sao thì Quảng Châu bên đó cách Nam Đàm hơi xa. Cứ đi đi về về thì lỡ mất nhiều thời gian, hơn nữa chi phí cũng chẳng hề ít. Lục Vi Dân cũng biết rằng hiện tại khi mình thu hút đầu tư còn chưa có hiệu quả rõ ràng thì lãnh

đạo về căn bản sẽ có một số ý kiến về công việc này, bản thân mình cũng không thích hợp đưa ra con thiêu thân gì nữa, không dám tùy tiện đi về phía Nam, cho nên không thể không dựa vào Hoàng Thiệu Thành giúp mình đi trước tiến hành điều tra và tiếp xúc.

Cũng may Hoàng Thiệu Thành làm ở ủy ban Kế hoạch Lĩnh Nam, về phương diện này cũng có ưu thế tốt, có rất nhiều việc có thể đi làm với danh nghĩa của ủy ban Kế hoạch. Chỉ có điều là thực sự khiến Hoàng Thiệu Thành vất vả không ít, khiến cho Hoàng Thiệu Thành luôn ồn ào trong điện thoại rằng đến Xương Giang thì nhất định phải để Lục Vi Dân mời ăn cơm một bữa, Lục Vi Dân tự nhiên là vỗ ngực đáp ứng không thành vấn đề.

Nhìn cô gái đang ngồi đối diện lật giở xem tài liệu, ánh mắt Lục Vi Dân nhìn vào đó, con mắt không kìm nổi muốn híp vào.

Chiếc áo khoác mùa đông màu trắng kiểu thắt eo như có chút lỏng lẻo. Chiếc áo lót cao cổ màu vàng bên trong, chiếc khăn choàng đen thanh tú để lộ ra vẻ quyến rũ. Đầu ngón tay là hình chú gấu trúc trên chiếc găng tay len nhìn thật đáng yêu. Đôi chân thon dài được ôm trọn bởi chiếc quần bò

Lục Vi Dân từng đoán lai lịch của Tô Yến Thanh nhưng vẫn chưa đoán được.

Cô gái này có quá nhiều điều không tầm thường. Ít nhất Lục Vi Dân cho rằng đối phương vừa mới chịu sự ảnh hưởng của sóng gió. Dường như cũng không phải là kiểu tình nguyện ở cục Nông nghiệp Nam Đàm, một đầm nước tối tăm không danh tiếng. Với tính cách của cô ta, dường như có khả năng rời cơ quan, tự thân đi bưng trải mới đúng.

-Nhìn cái gì mà nhìn?

Dường như chú ý đến ánh mắt của chàng trai, Tô Yến Thanh mí mắt lại

cũng không nâng lên.

- Ha hả, không nhìn gì cả. Chỉ cảm thấy Yến Thanh mặc đồ gì cũng đẹp, trang điểm đậm hay nhẹ cũng đều đẹp. Đây mới là cảnh giới cao nhất của ăn mặc trang điểm.

Lục Vi Dân cười.

- Có phải anh cũng lừa bạn gái anh như thế hả?

Tô Yến Thanh cuối cùng cũng ngược mặt lên, trong đôi mắt cô đầy vẻ chế nhạo.

- Con gái thường thích người ta dỗ ngon dỗ ngọt, sự lừa dối có thiện ý thực sự giúp tăng cường thiện cảm giữa hai bên.

Lục Vi Dân cũng không thèm để ý.

-Vậy là vừa rồi anh cũng lừa gạt tôi với thiện ý?

Tô Yến Thanh lời lẽ tương đối sắc bén.

- Cái đó thì không phải, lời nói tự đáy lòng mà.

- Hử, anh mà có cái tinh thần đó thì cứ đặt vào công việc đi.

Tô Yến Thanh đáp lại.

- Tài liệu này anh đều xem qua rồi chứ? Bạn học đó của anh cũng không đơn giản nhỉ? Trong một khoảng thời gian ngắn như thế mà có thể giúp anh sàng lọc ra bao nhiêu dự án thích hợp như vậy. Hơn nữa lại còn phân tích tham mưu cho anh nữa chứ.

Lục Vi Dân có chút đắc ý cười. Tính cách Hoàng Thiệu Thành thì càng

hơn vậy, so sánh với Tào Lãng thì càng có thêm tính hoang dã ngang ngược hơn. Đặc biệt là trong tình hình không có quan hệ ích lợi hỗn tạp thì càng cố gắng tận tình giúp mình.

- Nói đùa chứ, anh ấy là làm ở ủy ban Kế hoạch tỉnh Lĩnh Nam. Ngay cả chuyện này mà cũng không làm được thì anh ấy cũng thật có lỗi với bộ phận anh ấy làm việc.

- Hứ, đừng có tự cao tự đại quá. Dự án này tuy rằng tốt nhưng có thể vào tay huyện Nam Đàm chúng ta được mấy cái đây? Chỉ sợ những người này đến Nam Đàm chúng ta một cái mà hồng, thì lại phải hành quân lạng lẽ chạy lấy người.

Tô Yến Thanh nhìn chăm chú Lục Vi Dân, liếc mắt một cái, có chút ám chỉ nói:

- Dựa vào thái độ hiện tại này của huyện chúng ta thì tôi thấy dự án có phù hợp đến đâu chẳng nữa thì cũng sẽ không có cách.

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Yến Thanh, cũng không thể nói như vậy được. Lãnh đạo huyện vẫn là khá quan tâm, mấu chốt là chúng ta phải cho họ thấy có hy vọng thành công, lãnh đạo thì ai cũng muốn nhìn thấy hiệu quả hiện thực cả.

- Anh đang châm chọc lãnh đạo là vì cái lợi trước mắt hay sao đấy?

Tô Yến Thanh tức giận liếc Lục Vi Dân một cái.

Lục Vi Dân hì hì cười cũng không nói gì.

- Được rồi, tôi cảm thấy hai dự án này là phù hợp nhất với tình hình trước mắt. Người bạn học đó của anh cũng đã tốn không ít tâm tư vì hai dự án này.

Một cái lớn một cái nhỏ. Bây giờ thì phải xem huyện của chúng ta có thể tung tú cầu thu hút đầu tư cho hai dự án này được hay không.

Tô Yến Thanh khôi phục lại sự bình tĩnh, vừa sắp xếp lại tài liệu, vừa nói:

- Dự án nước ép trái cây, đầu tư lớn nhưng yêu cầu đối với nhà xưởng, điện, thiết bị cơ sở hạ tầng càng cao, thì sẽ tiêu hao lượng kiwi càng lớn. Mứt hoa quả, bột hoa quả đầu tư nhỏ, yêu cầu đối với cơ sở thiết bị thì tương đối thấp hơn một chút, nhanh nhìn thấy hiệu quả hơn. Nhưng đối với sản lượng trái kiwi của huyện chúng ta thậm chí cả địa khu chúng ta thì khó mà đạt được tác dụng lớn.

Nhu cầu 300 đến 500 tấn trái kiwi, cũng có nghĩa là 500000 kg. Năm tới địa khu của chúng ta sản lượng trái kiwi có thể đạt đến hơn 2200 tấn. Năm sau có thể lên đến 4000 tấn. Sự tiêu thụ của dự án này đối với sản lượng của trái kiwi là khá ít.

- Vì sao không thể nắm bắt lấy cả hai dự án?

Lục Vi Dân cho chân vắt chéo lên hỏi.

- Bắt lấy cả hai dự án?

Tô Yến Thanh lạnh lùng cười.

- Vi Dân, anh cảm thấy có khả năng này sao? Hạng mục nước ép trái cây và hạng mục bột hoa quả, mứt hoa quả không giống nhau. Từ yêu cầu đối với đất đầu tư đến nguồn nước, điện lực, nhà xưởng thì dự án nước ép trái cây đều lớn hơn rất nhiều. Nếu như đổi lại là khu phát triển công nghệ kinh tế Xương Châu thì có lẽ không thành vấn đề. Nhưng ở Nam Đàm của chúng ta, trong tình hình trước mắt thì không thể làm được.

- Theo như cô nói như vậy thì hai dự án này không thể cùng lúc thực hiện

ở Nam Đàm. Điều kiện cơ sở vật chất của chúng ta chưa thể thỏa mãn được.

Ánh mắt của Lục Vi Dân chuyển động, dường như đang suy nghĩ cân nhắc điều gì.

- Nhưng tôi không cho rằng một chút hy vọng cũng chẳng có.

Tô Yến Thanh thở dài một hơi. Anh chàng này dường như vĩnh viễn không biết cái gọi là không có khả năng.

- Vi Dân, mặc dù là đầu tư dự án bột trái cây thì cũng phải vượt quá ba triệu. Tôi đã tra cứu tài liệu rồi. Dường như huyện Nam Đàm của chúng ta từ xưa đến giờ chưa bao giờ có hạng mục đầu tư bên ngoài vượt quá một triệu. Có thể dự án này bên Lĩnh Nam thì không là gì nhưng ở Nam Đàm là lần đầu tiên gặp từ thuở khai thiên lập địa. Nói một cách tương đối, nếu như chúng ta ở tỉnh lộ 313 xã Song Phượng đặt một miếng đất phù hợp ở đó thì sẽ giảm độ khó đi rất nhiều.

Lục Vi Dân lắc đầu:

-Yến Thanh, cô có thể đã xem nhẹ một vấn đề rồi. Đó chính là thái độ của lãnh đạo. Trước khi nhìn thấy tia hy vọng thì họ có thể sẽ giữ thái độ sao cũng được. Nhưng khi họ ý thức được có khả năng tồn tại thì tôi nghĩ tâm thái của họ sẽ có thay đổi lớn.

Tô Yến Thanh trong lòng hơi động, nhướn mày:

- Anh lại có tính toán gì rồi?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Gia Thế

Hạ Lực Hành hơi uể oải đem túi da đặt lên trên bàn trà, ngồi dựa lưng vào sô pha. Từ sau khi họp ở tỉnh về, trong lòng cảm thấy không tốt lắm. Các hạng mục chỉ tiêu kinh tế cả năm của Lê Dương trong mười hai thành phố cấp 3 toàn tỉnh xếp hạng thứ hai từ dưới lên, chỉ tốt hơn Xương Tây tự trị. Lãnh đạo chủ chốt ở tỉnh giọng điệu tuy rằng rất hòa hoãn, nhưng Hạ Lực Hành vẫn cảm nhận được áp lực cực lớn.

Thực tế mà nói, tốc độ phát triển ở địa khu Lê Dương vài năm nay không hẳn là chậm, nhất là sáu huyện phía bắc kinh tế rõ ràng tăng nhanh hơn so hơn toàn tỉnh, nhưng tình hình ở bảy huyện phía nam lại liên lụy đến sự phát triển của toàn bộ địa khu Lê Dương. Hạ Lực Hành báo cáo với trung ương muốn đem Địa khu Lê Dương chia thành hai, được Tỉnh ủng hộ, mười ba huyện thị đối với Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương mà nói, xác thực hơi khó có thể chú ý được toàn bộ, nhất là khi tình hình ở sáu huyện phía bắc và bảy huyện phía nam khác hẳn nhau.

Tuy nhiên, sau khi sáu huyện phía bắc và bảy huyện phía nam tách ra làm hai địa khu phát triển sẽ xuất hiện biến hóa như thế nào, có phải sẽ mang đến một cơ hội cho bảy huyện phía nam cơ hội phát triển mới hay không, Hạ Lực Hành cũng không thể biết được chính xác.

- Lão Hạ, đã về rồi sao?

Vợ Hạ Lực Hành từ phòng bếp đi ra, bụng còn mang tạp dề trắng. Nghe được tiếng từ trong phòng bếp vọng ra, Hạ Lực Hành cảm thấy bất ngờ nói:

- Yến Thanh đến sao? Không phải đã nói đi Lĩnh Nam rồi mà? Sao chưa gì đã trở lại nhanh như vậy?

- Vừa mới vào nhà không lâu, đang giúp tôi nấu ăn đấy chứ.

Vợ Hạ Lực Hành - Bạch Phổ là bác sĩ ngoại khoa, vốn đảm nhiệm chức chủ nhiệm khoa ngoại ở bệnh viện Côn Hồ, là một nhà phẫu thuật nổi danh, sau lại đi theo chồng đến Lê Dương, cũng ngay ở bệnh viện trung tâm Địa khu Lê Dương đảm nhiệm chức chủ nhiệm ngoại khoa.

- Dượng đã về ạ?

Tô Yến Thanh bưng một chén gà hầm nấm từ trong phòng bếp đi ra.

- Yến Thanh, sao nhanh như vậy đã trở lại rồi? Thu hoạch bên Lĩnh Nam thế nào rồi?

Trên mặt Hạ Lực Hành hiện lên chút tươi cười, cô bé này luôn đặc biệt tự mình hành động, sáng tạo nhanh nhẹn, tính cách độc lập, vẫn là thiên tài lớn nhất của nhà họ Tô. Mùa xuân năm trước đã ở lại trận sóng gió, nếu không phải cha cô quyết đoán bay thẳng từ Bắc Kinh tới cường ép cô áp tải tới Xương Giang, chỉ sợ còn không biết xảy ra bao nhiêu loạn nữa. Cũng bởi vì như thế, anh em cột chèo lúc này mới đem cô giao vào tay mình.

- Bây giờ cũng không thể nói rõ được, tư liệu của chúng cháu đều đã đưa lên, hẹn trước tế đến Nam Đàm chúng cháu xem xét.

Tô Yến Thanh ở trước mặt dượng cũng có vẻ rất thản nhiên,

- Tuy nhiên chắc có thể nắm chắc được mấy phần.

- Ủm, bên Lĩnh Nam kinh doanh cá thể tương đối sinh động. Hơn nữa lại tiếp giáp với Hong Kong, cảng và xí nghiệp bên đấy cũng giống ở Lĩnh Nam

phát triển rất nhanh. Nếu có thể đầu tư vào một hai doanh nghiệp, coi như các cháu đã thay Nam Đàm khơi dòng rồi.

Hạ Lực Hành gật gật đầu.

Hoạt động của Nam Đàm ông ta cũng rõ. Trên thực tế ông ta đã cân nhắc Địa khu Lê Dương có phải cũng nên bắt chước Nam Đàm đi trước một bước hay không. Nhưng cân nhắc mãi, ông ta vẫn cảm thấy không ổn thỏa, khó bề phân biệt được hướng gió cao tầng. Điều này làm cho Hạ Lực Hành không dám lỗ mãng. Vài nhân vật cấp quan trọng ở trung ương thường nói chuyện có hàm nghĩa cũng như ý vị rất sâu xa. Hạ Lực Hành thậm chí đã đem nguyên văn chuyện có liên quan cẩn thận suy xét mấy lần, đúng là vẫn không dám quyết định. Tuy nhiên ở các huyện này một cấp bậc như ông ta thật ra có thể lớn mật thử chủ trương một lần, mặc dù là có vấn đề, cũng có thể sửa chữa lại trong phạm vi địa khu.

- Dượng, dượng không sợ Bí thư Địa ủy sẽ vì việc ủng hộ tự do hóa giai cấp tư sản này mà lấy đi mũ mào cài trên đầu dượng sao?

Tô Yến Thanh nghiêng người liếc mắt nhìn Hạ Lực Hành một cái, như cười như không nói.

- Con bé chết tiệt kia, lại còn trêu chọc dượng cô sao. Hiện giờ mở cửa gia tăng cải cách và với việc không tán thành tự do hóa giai cấp tư sản cũng không phải là mâu thuẫn. Tiến thêm một bước, mở rộng đối ngoại thu hút đầu tư này cũng là một chính sách của trung ương. Chúng ta phải tiếp tục quán triệt mà thực thi. Chẳng qua có vài người tự cho là thông minh, xuyên tạc ý nghĩa, thích chụp mũ đê người thôi.

Hạ Lực Hành mỉm cười, cô bé kia đến giờ khi đối diện với người khác vẫn còn canh cánh trong lòng, khiến cho ngay cả ông ta một người dượng cũng chưa từng được cô đối xử hòa nhã hơn.

- Dượng, thực ra quan điểm của dưỡng và Lục Vi Dân rất giống nhau.

Tô Yến Thanh cũng thản nhiên đưa ra một câu.

- Ồ? Đó có phải là sinh viên vừa mới được phân tới huyện cháu? Người đã bán kiwi?

Hạ Lực Hành đầy hưng thú hỏi, ánh mắt sáng ngời dừng lại nhìn Tô Yến Thanh,

- Dưỡng đã nghe cháu vài lần nhắc tới hấn, hấn là người như thế nào, vừa rồi đi Lĩnh Nam cũng là hấn và cháu cùng đi? Thăng nhóc này nghe nói biểu hiện rất ưu tú.

Mặt Tô Yến Thanh nóng lên, cô tự nhiên cảm thấy được thâm ý trong ánh mắt của dưỡng, cố gắng tự mình bảo mình phải bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Người kia dùng đầu óc rất hay, rất nhiều ý tưởng, hơn nữa cũng biết nhìn xa trông rộng, làm việc cũng tính toán rất tỉ mỉ, và thật sự có chút không giống với một cán bộ bình thường ở huyện.

- Yến Thanh, hấn và cháu có phải...

Bạch Phổ đang ngồi bày đĩa ở bàn bên cạnh cũng cảm thấy ánh mắt của chồng mình rất khác thường, khẽ mỉm cười hỏi.

- Dì Hai! Làm gì có chuyện như vậy? Mọi người đừng nghe đồn đại mà cho là thật, cháu và hấn hiện cùng một văn phòng, mỗi ngày đều làm việc cùng một chỗ, tiếp xúc nhiều hơn một chút thôi. Hấn đã có bạn gái ở Xương Châu rồi.

Tính tình Tô Yến Thanh xưa nay rất hào phóng, nhưng ở dưới ánh mắt của dì dưỡng cũng có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn rất bình tĩnh đáp lại.

- Ô, ở tận Xương Châu? Yến Thanh, không phải là cháu còn tính ở lại Nam Đàm cả đời sao?

Bạch Phổ không cho là đúng nói:

- Dì nói cho cháu biết, thích người nào, cũng không nên nhân đức nhường lại cho ai, chỉ cần chưa kết hôn, như vậy đều có thể tự do lựa chọn, nghe dì đi, không sai đâu.

- Bạch Phổ, sao em lại dạy con bé như vậy?

Hạ Lực Hành vừa bực mình lại vừa buồn cười, vợ mình cũng là một người mạnh mẽ, lúc còn ở bộ đội chính mình và cô nên duyên, cũng chính là bởi thích tính cách mạnh mẽ sáng khoái lưu loát ở cô ấy.

- Lão Hạ, Yến Thanh cũng đã hai mươi ba, cũng không còn nhỏ, có suy nghĩ của riêng mình, em chỉ là cổ vũ một chút thôi, nếu cháu nó thật sự không để ý tới cậu thanh niên kia, ai có thể mạnh mẽ lay chuyển được cháu nó, phải không nào?

Bạch Phổ ở trước mặt chỒNG cũng chưa bao giờ khuất phục.

- Dì Hai, thực sự là không có chuyện này. Lục Vi Dân đúng là rất ưu tú, cũng là người tốt, nhưng cháu và hã không có cảm giác.

Tô Yến Thanh cảm thấy mặt mình thực sự như phát sốt, cố gắng ổn định lại tâm tình của mình, khiến giọng điệu mình trở nên bình tĩnh tự nhiên hơn.

- Thật ư?

Bạch Phổ tương đối hiểu rõ tính tình của cô cháu gái, ánh mắt hồ nghi nhìn Tô Yến Thanh chăm chăm.

- Thật mà, ít nhất hiện giờ cháu và hã còn chưa có cảm giác, người ta

cũng không có tâm tư kia.

Tô Yến Thanh để gần ánh mắt dì Hai như lò lửa hừng hực thiêu đốt không ngừng về phía mình, giọng nói như có chút cầu xin tha thứ.

Nhưng thật ra Hạ Lực Hành nhìn ra một vài manh mối, biết loại chuyện này nếu tìm hiểu hơi quá ngược lại sẽ không tốt, nên chuyển hướng đề tài:

- Yến Thanh, cháu không phải nói ba dự án văn phòng công tác chuyên nghiệp của các cháu ở huyện, vị trí rất khó xử, lãnh đạo ở huyện dường như lại không nghĩ như vậy? Vậy mục đích ý nghĩa của chuyến đi Lĩnh Nam của các cháu thế nào?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Lọt Vào Tâm Nhìn

Nếu nói trước đó một mớ quan điểm chỉ là khiến Hạ Lực Hành cảm thấy mới mẻ độc đáo và xúc động, vậy thì mấy câu sau của Tô Yến Thanh thật sự có thể nói là lời đâm thẳng vào tim.

Ẩn ý của những lời này chính là vị trí cầm quyền của Đảng Cộng Sản là sự lựa chọn của lịch sử và nhân dân, nhưng không phải sinh ra là có, cũng không phải giang sơn vĩnh viễn không thay đổi, phải bảo đảm vị trí cầm quyền của Đảng Cộng Sản nhất định phải được lòng dân, thuận theo ý dân, điều này có chút mùi vị của sự cảnh giác, nhưng trong thời đại này nghe ra là cũng chối tai như thế.

Tô Yến Thanh lặng lẽ liếc nhìn dượng trầm tư suy nghĩ một cái, cô ta biết trọng lượng lời nói này của mình, mặc dù là dượng suy nghĩ sâu xa như vậy, chỉ sợ cũng sẽ bị những lời nói này nói cho rung động.

Bữa cơm về sau có chút yên lặng, Hạ Lực Hành không nói nữa, chỉ chậm rãi ăn xong cơm, sau đó trở lại ghế sofa ngồi, nhẹ nhàng nhấp miệng uống ngụm trà, không nói một lời.

Tô Yến Thanh cũng lặng lẽ ngồi đối diện trên ghế sofa, cô ta biết tính khí của dượng mình, biểu hiện như vậy cũng có nghĩa là dượng khá coi trọng những lời này, chỉ có những thứ khiến cho ông ta xúc động mạnh mới có thể khiến ông ta suy nghĩ sâu xa như vậy.

-Yến Thanh, chuyến đi Lĩnh Nam này của các cháu thu hoạch như thế nào?

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Yến Thanh mới nghe được lời nói của dượng.

-Tạm tạm, có một dự án lợi dụng tài nguyên trái Kiwi gia công mứt và bột, quy mô đầu tư ở bên Lĩnh Nam không đáng gì, nhưng bên này cũng khá khả quan, đầu tư đại khái khoảng 4 triệu, có chút quan hệ với bạn học của Lục Vi Dân, đại khái là muốn làm một dự án vốn riêng của Hongkong, kỳ thực cũng chính là bà con xa của bạn học Lục Vi Dân, đại khái là những năm 50, 60 từ đại lục nhập cư trái khếp đến Hongkong, bây giờ bỗng chốc liền thành thương nhân rồi.

Tô Yến Thanh miệng mỉm cười, đại khái là nghĩ đến tiếng phổ thông mang theo hương vị tiếng Quảng Đông của vị thương nhân kia.

- Còn có một dự án, quy mô khá lớn, nhưng hiện tại vẫn không nắm chắc lắm, dự tính phải đợi đến lúc sau khi nhà đầu tư đến khảo sát tình hình thực địa Nam Đàn mới nói được công việc kế tiếp.

- Ồ? Vậy cũng chính là nói chuyện đi này của các cháu không có thu hoạch lớn gì?

Hạ Lực Hành nhếch mi lên.

- Ừ, thôi bỏ đi, Lục Vi Dân khi học đại học ở Lĩnh Nam nghĩ hè không phải làm điều tra xã hội mà là đi đến các xí nghiệp thực tập, rất thông thạo đối với phương diện này, nói tiếng Quảng Đông rất lưu loát, đem Nam Đàn bên này nói huyền thuyên ba hoa chích chòe, cháu vẫn đang lo lắng mấy vài người đó qua đây, lộ ra chân tướng thì làm sao đây?

Tô Yến Thanh lắc lắc đầu.

- Nhưng Lục Vi Dân nói thương nhân HongKong qua đây thứ coi trọng không là gì khác, chính là nguyên liệu và chính sách thu thuế ba miễn hai

giảm một nửa, chỉ cần thiết bị cơ sở miễn cưỡng qua được, cái khác không phải vấn đề lớn, cháu cảm thấy anh ta vẫn là rất tự tin.

- Nói như vậy Lục Vi Dân này đúng có thực tài.

Hạ Lực Hành liếc cháu gái mình một cái, nói một cách thản nhiên:

- Cậu ta trước đây không phải là thư kí của Thẩm Tử Liệt sao? Làm sao lại thế?

Trên mặt Tô Yến Thanh tỏ ra chút hoang mang

- Điều này cháu không rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy Lục Vi Dân hiện tại cũng rất tốt.

Hạ Lực Hành lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm, không nói gì nữa.

Lục Vi Dân lại không biết ở mỗi một thời khắc nào đó mình đã cố ý hay vô ý bị đưa vào tầm nhìn của một số người, thời khắc này hẳn ta lại theo lối suy nghĩ của mình im lặng phẫn đấu.

- Chú Quách, cháu kính chú một ly.

Lục Vi Dân đứng dậy, hai tay cầm chén, nhìn người đàn ông trung niên miệng rộng môi dày, mỉm cười nói:

- Chú Quách, bài viết > đó, cháu đọc được trên , nghe nói dẫn đến tranh luận rất lớn, nhưng cháu cảm thấy viết rất hay, phù hợp với phương hướng cải cách mở cửa.

- Đại Dân, là đang khen tôi hay là cố ý hại tôi?

Quách Chinh hơi do dự, lập tức cười lên, đầy thâm ý nhìn Chân Kính Tài bên cạnh một cái mỉm cười không nói

- Chính bài viết này tôi sắp trở thành một danh nhân rồi, mắng tôi, phê bình, châm chọc, dài dòng, dỗi dằn, anh còn cho tôi một phương hướng cải cách mở cửa phù hợp, thật sự được như vậy, tôi bây giờ lại vậy sao?

- Chú Quách, đều nói cảnh vật mở rộng tầm nhìn, nếu đều là thăm dò và suy xét, khẳng định có những quan điểm khác nhau, sự vật mới sinh ra đều có một quá trình nhận thức, có phải phù hợp quy luật phát triển khách quan không, cháu cảm thấy có thể dùng thời gian để kiểm nghiệm mới đúng.

Lục Vi Dân giơ ly rượu lên uống cạn, sắc mặt không đổi nói:

- Lẽ nào nói bảo thủ không thay đổi suy nghĩ, thì có thể khiến cho xí nghiệp trở lại thời đại huy hoàng trước đây? Xã hội đang tiến bộ phát triển, chế độ kinh tế có kế hoạch đang dần dần bị phá vỡ, chế độ kinh tế thị trường sẽ dần dần chiếm vị trí chủ đạo, đây là trào lưu lịch sử không thể nghịch chuyển, bất luận là xí nghiệp quốc doanh hay là xí nghiệp xã, thị trấn, xí nghiệp tập thể, hoặc là xí nghiệp tư nhân, đều phải chấp nhận sự thật này.

Có lẽ đối với lời nói kinh người của Lục Vi Dân đã có chút quen thuộc rồi, Chân Kính Tài chỉ là chớp mắt, lại không nói nhiều, cầm bình rượu lên thay Quách Chinh rót đầy rượu, lại đem bình rượu đưa cho Lục Vi Dân, vẫn là Quách Chinh bị những lời nói của Lục Vi Dân chấn động không nhẹ.

Chế độ kinh tế có kế hoạch đại diện đặc trưng cơ bản của chế độ kinh tế chủ nghĩa xã hội mà chế độ công hữu chủ nghĩa xã hội chiếm chủ thể, mấy ngày trước vẫn đăng trên đầu đề và , cũng đã nghiêm khắc phê bình một số quan điểm của giới kinh tế liên quan đến hệ thống kinh tế thị trường sẽ dần dần thay thế hệ thống kinh tế có kế hoạch của chủ nghĩa xã hội, không ngờ anh chàng này nói một cách chuẩn xác dòng chảy lịch sử không thể nghịch chuyển.

Tuy nhiên Quách Chinh vô cùng khen ngợi đối với quan điểm này của

hắn ta, bài viết của mình ở quá nhiên dẫn đến rất nhiều phê bình, nhưng cũng đạt được không ít khen ngợi, nhất là nghe nói vị cấp cao Trung ương nào đó được phân quản lý kinh tế, rất tán thành đối với một số quan điểm bài viết này của mình đưa ra, điều này cũng khiến cho Quách Chinh cảm thấy rất tự hào và vui mừng.

Thật sự có ý nghĩa, Quách Chinh đảo mắt nhìn đối phương một cách hứng thú

- Đại Dân, tôi nghe lần trước ông Chân nói anh và ông ta đã nghiên cứu thảo luận qua thành lập chế độ xí nghiệp hiện đại và đẩy mạnh vào hình thức đầu tư cổ phần cải tạo hai quan điểm này, tôi cảm thấy rất mới mẻ, nói thật, bài viết đó tôi cũng nhận được dẫn dắt quan điểm của anh, tuy nhiên ông Chân nói anh càng có sáng kiến đối với quan điểm của kế hoạch phi cơ lớn, có thể bàn thử với tôi không?

Lục Vi Dân không ngờ mối quan hệ mật thiết của Chân Kính Tài và Quách Chinh đến mức độ như vậy. Trong ấn tượng của hắn ta quan hệ Chân Kính Tài và Quách Chinh mặc dù rất tốt, nhưng nhiều hơn là nằm ở sự ủng hộ lẫn nhau trong chiến lược hợp tác, bây giờ xem ra dường như mình vẫn có chút xem thường tranh đấu quyền lực của nhà máy 195.

Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung liên kết xem ra cấu thành áp lực rất lớn đối với liên minh Quách Chinh và Chân Kính Tài, mà Cô Minh Lương dường như rất muốn phân tách ra duy trì trung lập.

Anh chàng Cô Minh Lương này vẫn thích dùng phương pháp cân bằng để khống chế cục diện trong nhà máy, có lẽ là lần trước Chân Kính Tài thoát khỏi nguy hiểm khiến cho Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung đã cảm thấy áp lực, mới càng liên hệ chặt chẽ, cũng khiến cho mối quan hệ giữa Quách Chinh và Chân Kính Tài càng mật thiết.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kế Hoạch Lớn Của Nhà Máy 195

- Chú Quách, kỳ thật thì cũng không có gì mới mẻ. Máy bay vận tải đối với một quốc gia, nhất là một quốc gia lớn thì tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Quốc gia chúng ta có chương trình Win10 rất có tiền đồ, nhưng cũng thoát khỏi cảnh chết yếu. MD-82 đã thay thế được Win10. Chúng ta không bàn đến là do người Mỹ âm mưu phá hoại hay là chúng ta quá thiếu cận. Nhưng có thể khẳng định rằng từ sau trận phong ba năm ngoái, Âu Mỹ đối với kỹ thuật chế tạo máy bay vận tải đều giữ kín. Hơn nữa, cho dù là không có trận phong ba vừa rồi, thì Âu Mỹ tuyệt không đem kỹ thuật tiên tiến này chuyển nhượng cho chúng ta. Đây chính là chiến lược an toàn kỹ thuật. Nếu vọng tưởng có thể đạt được sự chuyển nhượng kỹ thuật thì không thể nghi ngờ đó là người si nói mộng.

Lục Vi Dân mặt không chút thay đổi. Dường như không có chút tương xứng với tuổi, thanh âm cũng có chút trầm thấp:

- Việc nghiên cứu chế tạo máy bay khổng lồ đối với một quốc gia có kỹ thuật về hàng không, thì tài liệu khoa học cùng với hệ thống sản nghiệp có tác dụng thúc đẩy là khó có thể tưởng tượng được. Mà máy bay khổng lồ chẳng những có ý nghĩa chiến lược quân sự, đồng thời cũng có tiềm lực kinh doanh thật lớn. Kinh tế quốc gia chúng ta tiến thêm một bước phát triển, nhu cầu sử dụng máy bay khổng lồ sẽ càng lúc càng lớn. Để thực hiện việc sử dụng được máy bay khổng lồ trong nước là một vấn đề nan giải của chúng ta. Không làm thì cũng phải làm. Làm sớm so với làm muộn thì tốt hơn nhiều. Điều này thì cháu tin rằng chú Quách nhận thức so với cháu phải rõ hơn nhiều.

Quách Trưng vẻ mặt có chút phức tạp, nhìn thật sâu Lục Vi Dân. Khi Chân Kính Tài hướng ông ta đề cập đến triển vọng của việc phát triển máy bay không lồ, ông ta chỉ có chút kinh ngạc chứ không quá để ý. Nhưng Chân Kính Tài sau đó đã dựa theo tình thế trong nước, ngoài nước và xu thế phát triển kinh tế sau này để luận chứng một phen tính đặc thù và sự tất yếu của loại hình máy bay không lồ, thì Quách Trưng đã nhìn nó bằng cặp mắt khác xưa.

Trong ấn tượng của ông ta, Chân Kính Tài chẳng những đưa ra một chiến lược quy hoạch khéo léo mà còn rất cụ thể. Có thể đề xuất ra quan điểm như vậy, thì còn có căn cứ làm chống đỡ. Nhưng thậm chí còn đưa ra một loạt những sách lược thúc đẩy thì cái này không thể không khiến cho Quách Trưng có chút mơ hồ.

Mãi cho đến khi Chân Kính Tài nói cho ông ta biết đây là quan điểm của Lục Vi Dân, lúc đó Quách Trưng còn cho rằng Chân Kính Tài là muốn tô son điểm phấn cho con rể tương lai của ông ta để Quách Trưng đến làm công tác tư tưởng với Cô Minh Lương. Nhưng sau vài lần Chân Kính Tài phát ngôn quá chuẩn xác, khiến cho Quách Trưng bán tín bán nghi.

Chân Kính Tài đứng bên cạnh quan sát vẻ mặt của Quách Trưng, trong lòng cũng có chút đặc ý. Lúc trước Quách Trưng cho rằng mình khen con rể mình là không đúng sự thật. Nhưng bữa cơm tối nay đã khiến cho Quách Trưng thay đổi hoàn toàn suy nghĩ.

Chân Kính Tài đã ngăn cản việc Trần Phát Trung dùng sức gây khó dễ đã khiến cho Quách Trưng cảm thấy không ngờ. Ông ta nghĩ rằng khi đã bị Ủy ban Kỷ luật Trung ương nhắm trúng thì con đường làm quan sẽ kết thúc. Thậm chí ông ta cũng biết vì sao Ủy ban Kỷ luật trung ương lại nhìn chăm chăm vào Chân Kính Tài, trong khi việc này chưa đến lúc Ủy ban Kỷ luật trung ương phải ra tay. Khi Ủy ban Kỷ luật Trung ương hỏi đến cán bộ cấp sở khẳng định là có mục đích sâu sa trong đó.

Tuy nhiên, Chân Kính Tài không ngờ là có thể một kích khiến cho Quách Trưng ý thức được Chân Kính Tài không đơn giản như mình đã tưởng tượng. Mà Lục Vi Dân trong thời điểm đó lại nhảy vào gây nên tác dụng cũng khiến người ta phải nghiền ngẫm lại.

- Cho nên, cậu mới nói với chú Chân đề nghị nhà máy chủ động xuất kích, tranh thủ bắt tay vào thực hiện dự án máy bay khổng lồ?

Quách Trưng khẽ mỉm cười:

- Chú Chân còn nói cậu đề nghị phải phát động người tài giỏi về lĩnh vực khoa học kỹ thuật đến thúc đẩy hạng mục này? Vi Dân, phương thức này cậu từ đâu mà có? Nếu đặt ở thời đại này, thì còn có điểm âm mưu trong đó. Phải biết rằng nhà máy 195 của chúng ta là nhà máy quốc hữu, là một xí nghiệp nòng cốt. Hết thầy quyết sách đều phải phục tùng cho quốc gia. Loại thủ pháp này có tính là bức cung hay không?

- Chú Quách, tuy rằng nhà máy 195 là xí nghiệp nòng cốt, là nhà máy quốc hữu lớn, nhưng không có nghĩa là chúng ta chỉ biết dựa theo kinh tế có kế hoạch để mà làm. Một xí nghiệp hiện đại, nhất định phải biết kết hợp với kinh tế thị trường. Về phần kinh tế thị trường dẫn đường và phát triển của xí nghiệp thì còn cần sự nhất trí trong hành động và phương pháp nhiều mặt.

- Ví dụ một cách đơn giản, nước Mỹ có những nhà máy quân sự đầu sỏ, như Boeing, Lockheed Martin, Northrop Grumman, vì sao họ lại có thể phát triển mạnh như ngày hôm nay? Nếu không có chính sách quốc gia ủng hộ, nếu không có những đại biểu đại diện cho ích lợi của công ty đến diễn thuyết để có được chính sách giúp đỡ, bọn họ làm sao mà có được thành công như ngày hôm nay. Nhà máy 195 của chúng ta tuy rằng là một nhà máy quốc hữu lớn, nhưng không có nghĩa là nhà máy 195 không có mục tiêu của mình. Nhất là chúng ta nhận thức được vì giá trị mục tiêu và chính sách phát triển của

quốc gia, chúng ta càng phải giống trống kua chiêng đi tuyên truyền và diễn thuyết. Nếu nói diễn thuyết thì có vẻ không hợp lắm, thì có thể nói là giới thiệu thuyết phục.

Đề xuất này của Lục Vi Dân khiến Quách Trưng ánh mắt sáng ngời. Chàng thanh niên này quả thật không tầm thường. Một quan điểm mới mẻ như vậy, ngay cả mình cũng chưa từng nghe qua.

Nhìn thấy vẻ mặt Quách Trưng thoáng lộ ra chút suy nghĩ, Lục Vi Dân đương nhiên là phải rèn sắt khi còn nóng.

- Haha, chú Quách, chú phải biết rằng, dự án máy bay khổng lồ không chỉ là một ngành công nghiệp, hay là một hạng mục khoa học kỹ thuật đơn giản, mà là một công trình đề cập đến nhiều phương diện kinh tế, chính trị, quân sự. Có thể nói ý nghĩa chính trị, ý nghĩa quân sự, và ý nghĩa kinh tế đều khiến cho chúng ta không thể buông tha. Càng về sau chúng ta lại càng ý thức được công trình máy bay khổng lồ có tầm quan trọng như thế nào với quốc gia chúng ta. Điều này tôi tin rằng những người có trình độ đều hẳn là nhận thức được. Về phần đề cập đến phải dùng phương thức gì để đạt được mục đích, thì cháu cảm thấy nó không quan trọng, quan trọng chính là kết quả. Đây không phải là bức cung, chỉ cần đều một lòng vì công, thì bên trên cũng sẽ thấy rõ cơ sở.

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua Quách Trưng. Phó bí thư Đảng ủy nhà máy 195 kiến thức không bình thường. Trước đây Quách Trưng cũng là một người rất khôn khéo, so với Chân Kính Tài thì có vài phần quyết đoán hơn. Từ vị trí Phó bí thư Thành ủy đến một nhà máy công nghiệp máy bay Lê Minh, đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc. Đúng lúc quốc gia lại một lần nữa xem xét và điều chỉnh lại chính sách, chiến lược, giao cho tập đoàn công nghiệp máy bay Lê Minh đảm nhận trọng trách công trình phục hưng lại máy bay khổng lồ Trung Quốc. Tập đoàn công nghiệp máy bay ở thế kỷ thứ hai mươi mốt đã trở thành người gánh vác trọng trách nặng nề.

Mà hiện tại chính mình có thể hay không dùng trí nhớ và kinh nghiệm kiếp trước để thúc đẩy khởi động động tác này được bao nhiêu phần trăm, nhưng Lục Vi Dân cũng muốn thử một lần, nếu dựa vào năng lực của mình thì không có khả năng, nhưng dùng lực của một con bướm thì sẽ khiến cho một không gian rất nhỏ có sự biến hóa. Sự biến hóa này sẽ dẫn phát phản ứng theo dây chuyền, thúc đẩy sự chuyển động lớn nhất của lịch sử.

Quách Trưng và Chân Kính Tài trao đổi ánh mắt cho nhau. Người này có thể nói ra những lời đó, rất khó tưởng tượng đây là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Một người lăn lộn trong quan trường nhiều năm, khi nói những lời này dường như còn có thể làm cho người ta cảm thấy hợp lý. Nhưng một tên nhóc con miệng còn hôi sữa mà dám nói như vậy, thật sự khiến người ta rất kinh ngạc.

Tuy nhiên, mặc kệ là nói như thế nào thì người đó đã gây không ít niềm vui bất ngờ cho mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đánh Lén

Nắm tay Lục Vi Dân đi trên đường Kim Tinh, cô thiếu nữ còn đắm chìm trong niềm hưng phấn do buổi dạ tiệc hôm nay mang lại.

Bạn trai có thể được chú Quách khen ngợi như thế, khiến trong lòng cô không ngăn nổi có chút kiêu hãnh. Mắt nhìn người của chú Quách cao siêu hơn người, hơn nữa còn có lời đồn đại nói ông ấy có thể sẽ thế chân Cô Minh Lương đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy nhà máy. Vậy thì chú Quách cũng sẽ nhanh chóng trở thành người quyền lực nhất nhà máy 195. Nếu Đại Dân có thể có được sự ưu ái chú Quách thì sau khi điều về nhà máy cũng có thể như cá gặp nước, lên như điều gặp gió.

Lục Vi Dân thì không chú ý tới sự vui sướng phấn khởi của cô gái bên cạnh, hẳn còn đang suy nghĩ về cuộc nói chuyện của mình và Quách Chinh sau bữa ăn.

Dự án máy bay lớn đối với nhà máy 195 mà nói là một cơ hội, nhưng đằng sau cơ hội này cũng ẩn chứa đầy rẫy phiền toái và khó khăn. Dự án Y-10 là dựa vào nhà máy sửa chữa máy bay không quân Hồ Đông làm chủ thể nghiên cứu để bắt đầu. Do đội ngũ nghiên cứu chế tạo thiếu hụt nghiêm trọng, không thể không điều động lực lượng kỹ thuật từ các bộ ngành, mà việc người huy động từ nhiều nguồn cũng khiến cho trong quá trình nghiên cứu chế tạo phát sinh không ít vấn đề.

Hiện nay dự án Y-10 đã dừng nghiên cứu thí nghiệm được sáu năm. Ngồi vị độc quyền thị trường máy bay hàng không dân dụng của Boeing gặp phải

thách thức mạnh mẽ đến từ công ty Airbus của Châu Âu, nhưng trận quyết chiến của Boeing và Airbus cũng khiến cuộc cạnh tranh trong thị trường máy bay hàng không dân dụng trở nên vô cùng tàn khốc. Thị trường máy bay hàng không dân dụng trong nước cũng không ngoại lệ mà bị hai công ty Boeing và Airbus lũng đoạn. Dự án máy bay lớn của Trung Quốc có thể qua nổi kiểm nghiệm của kinh tế thị trường hay không, trong lòng số đông đều không có nhiều hy vọng.

Một số phần tử trí thức cũng đang kêu gọi Trung Quốc bắt đầu lại kế hoạch máy bay lớn, việc hợp tác với công ty Mc Donnell Douglas trải qua cơn sóng gió Âu Mỹ phong tỏa cấm vận Trung Quốc trong năm qua cũng bị bao phủ bởi một màu đen kịt. Thái độ của phương Tây với việc Trung Quốc nổi lên dần dần rõ rệt cũng khiến lãnh đạo cấp cao ý thức được gửi gắm hy vọng vào việc hợp tác với phương Tây để thu về kỹ thuật cao chắc chắn là leo cây tìm cá, quan điểm độc lập tự chủ, tự lực cánh sinh lại càng được đề cao.

Tầm mắt của Quách Chinh còn sâu xa hơn nhiều so với tưởng tượng của Lục Vi Dân. Ý nghĩa của việc nhập ngũ và phán đoán phân tích thị trường do Lục Vi Dân nêu ra giành được sự tán đồng của ông ấy, đến sau này Lục Vi Dân cũng có thể cảm thấy mấy câu cuối cùng của Quách Chinh đã phần nào có ý muốn chào mời mình quay về nhà máy. Điều này khiến người ở kiếp sau là hẳn không ngăn nổi trong lòng dao động.

Xem ra lịch sử đã có một chút đổi khác, hoặc là Quách Chinh thực sự có thể lãnh quyền điều hành nhà máy 195 trước mấy năm, nếu như thế mình trở về nhà máy 195 vẫn có thể coi như là một lựa chọn tốt.

Người đã sống hai kiếp, tóm lại phải làm một số việc có lợi cho dân cho nước. Nếu như có thể đóng góp công sức trí tuệ cho dự án máy bay lớn thì cũng không phải là uổng phí.

- Đại Dân, em thấy ánh mắt chú Quách nhìn anh rất lạ. Nếu như không

phải chú Quách chỉ có hai con trai, em sẽ nghi ngờ chú ấy có phải là có ý khác hay không.

Vẻ đắc ý trên gương mặt thiếu nữ còn lộ ra cả trong lời nói.

- Em nói linh tinh gì vậy.

Lục Vi Dân liếc mắt nhìn vẻ mặt vui sướng hưng phấn của thiếu nữ, trong lòng đã có chút mơ hồ. Có một số việc đã thay đổi, mà có một số việc lại không hề thay đổi, vậy còn việc của mình thì sao?

Chú Quách chẳng qua là có phần nhất trí với một vài quan điểm của mình, hơi có tiếng nói chung thôi.

- Hừ, đâu có đơn giản như vậy? Chú Quách nhìn người còn kỹ càng hơn cha em. Chú ấy có thể nói chuyện với anh lâu như vậy thì chứng tỏ chú ấy đánh giá anh rất cao.

Chân Ny thì không ủng hộ quan điểm của bạn trai. Cô ở trong ban Tuyên giáo nhà máy, đương nhiên hiểu rõ sức ảnh hưởng của Quách Chinh trong nhà máy, ngay cả là Lương Quảng Đạt trong không ít chuyện cũng phải tôn trọng Quách Chinh. Tuy nhiên Quách Chinh cũng rất tôn trọng nguyên tắc, thường thì không lên tiếng hay tỏ thái độ trong những lĩnh vực vượt khỏi phạm vi công tác được phân công quản lý.

Bạn trai đương nhiên không muốn hoan hỉ ở vấn đề này, nhưng Chân Ny vẫn rất thích tính cách hững hờ khiêm tốn này của bạn trai mình.

Đường Kim Tinh là con đường sầm uất nhất ở khu sinh hoạt, tuy rằng đã vào tháng mười hai, quá tám giờ, trên phố vẫn còn người qua lại. Có điều nhìn từ cách ăn mặc có thể biết, ở đây hầu như đều là các công nhân viên chức của nhà máy 195.

Một mặt phía cửa sổ dãy nhà ngang sát đường bị các hộ gia đình mở ra, chẳng mấy chốc liền biến thành một mặt tiền cửa hàng nhỏ. Có thể mở một cửa hàng tạp hóa hoặc hàng nước, dù cho mình không làm, một tháng sau cũng có thể kiếm được một trăm tám mươi tệ tiền thuê nhà. Hoặc có thể kéo một đường dây điện, bày thêm hai chiếc lò, một sạp hàng ăn nhỏ cũng có thể trông tươm tất. Các công nhân tan ca đêm hầu như đều chọn nơi này để uống một hai chén cho ấm bụng, thậm chí không ít lái xe taxi cũng thích đến đây, đến mười hai giờ đêm thì càng đông đúc.

- Vừa mới ăn cơm, lại muốn ăn nữa sao?

Lục Vi Dân thực sự có phần hết chỗ nói, Chân Ny vẫn là kiểu con gái có tính cách trẻ con. Mùi khoai lang nướng vẫn vít trong không khí, khiến người ta khó cưỡng. Có điều Lục Vi Dân lại không thích những loại đồ ăn ngọt mà ngày nay, hẳn thích loại khoai tây Thiên Tâm và bột mì nướng Tư Nhiên của nhiều năm sau hơn.

- Đi nào, người ta thích ăn mà.

Sự nũng nịu của thiếu nữ đối với những chàng trai trẻ mà nói chắc chắn là thứ vũ khí không thể chống đỡ. Ngay cả là Lục Vi Dân, sau khi nhìn thấy đôi gò má Chân Ny vì lạnh mà ửng hồng lộ ra dáng vẻ nũng nịu cũng không hề ngoại lệ mà phải chịu thua.

Dùng bùn vàng và ngói vụn làm thành lò nướng tỏa ra sức nóng vô tận, nhìn củ khoai nướng khô vàng thơm mềm mới ra lò, gần như là vừa thối vừa bóc vỏ, cả củ khoai vàng ươm tỏa ra hương thơm ngào ngạt, đến Lục Vi Dân cũng không ngăn nổi có chút thèm ăn.

Nhìn nét mặt này trên mặt bạn trai, Chân Ny đặc ý cười, cẩn thận bẻ một miếng, nhét vào miệng Lục Vi Dân:

- Còn mạnh miệng, anh không phải đang muốn ăn sao?

Ngón tay trắng nõn nhẵn nhụi vừa chạm vào môi mình, Lục Vi Dân theo bản năng liền liếm vào ngón tay đối phương, ngọn lửa lòng bỗng bốc lên hừng hực, hạ giọng nói nhỏ:

- Anh còn muốn ăn em hơn.

Bị câu nói này của Lục Vi Dân khiến cho hai má ửng đỏ, trong đôi mắt đẹp chan chứa giọt lửa lòng. Thiếu nữ nhanh chóng liếc nhìn người qua lại xung quanh, nét yêu kiều quyến rũ gần như ngấm vào trong người, bĩu đôi môi anh đào đẹp tuyệt vời, lú lo.

- Chết này!

Hai chữ gần như đánh đúng điểm mấu chốt tâm lý của Lục Vi Dân, nhất là nhớ tới tấm thân đầy đặn nõn nà như ngọc trong lớp áo lông cừu đen tuyền kia, Lục Vi Dân chỉ hận không thể lập tức ôm ngay đối phương mà ân ái.

Người yêu nhau đang anh anh em em tình tứ thường khó có thể để ý tới xung quanh. Khi Lục Vi Dân nhìn ba người quàng khăn và đội mũ tuyết đang bước đến mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Tránh ra!

Gã đẩy mạnh một cái khiến Chân Ny đang hoảng hốt thất thần ngã ra, đánh một gậy mạnh vào vai Lục Vi Dân. Dù đã lách mình để tránh khỏi vết sắc nhọn chính diện nhưng nỗi đau dữ dội vẫn như cũ khiến Lục Vi Dân suýt nữa kêu ra thành tiếng. Nếu như không phải đang mặc áo bông dày thì dù là một cú đánh góc bên cũng đủ cho mình không nhấc nổi tay.

- Chà

Lục Vi Dân lách người dậy. Lúc này chỉ một chút lùi bước cũng có thể khiến mình có một kết cục vô cùng thê thảm. Con dao gọt hoa quả trong tay đã không hề do dự mà đâm mạnh về phía trước.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nhà Họ Diêu

Bất ngờ không kịp đề phòng, anh chàng tay cầm gậy gỗ trong tay trong phút chốc hét lên, một nhát đâm thẳng vào quần áo, may là chiếc áo lông của y không mỏng, nhưng cũng đâm qua. Cánh tay trái của hắn chỉ sợ thực sự phải nghỉ ngơi một thời gian rồi.

Tránh đòn hung hăng đó, Lục Vi Dân rất muốn một dao đâm vào bụng của đối phương. Nhưng điều đó có khả năng gây ra tai nạn chết người. Dù là tự vệ chính đáng, chỉ sợ cũng sẽ gặp sóng gió nổi lên. Ít nhất thì hiện tại hắn vẫn không muốn gây chuyện. Vì thế nên chỉ là dùng dao nhỏ, cắt ở nơi động mạch cổ của đối phương:

- Đủ rồi, đừng có dồn ép tôi.

Một tên hít vào khí lạnh, nghiêng răng kêu không ngừng và một tên nữa đang định xông lên thì đều sững sốt đến mức giật mình. Lục Vi Dân lúc này mới cảm giác được cánh tay mình dường như không nâng lên nổi, dường như là từ kẽ răng thốt ra mấy chữ:

- Nói cho các anh biết, đừng có mà khinh người quá đáng. Con thỏ tức giận cũng cắn người. Tôi đây cũng không phải là con thỏ. Nếu thật sự muốn rước họa thay cho người ta thì cứ đến thử một lần nữa xem.

Dùng con dao nhỏ nhẹ nhàng vẽ lên cổ đối phương một vạch máu, Lục Vi Dân một tay đẩy đối phương ra, sau đó giẫm chân lên bụng đối phương. Đối phương lao đảo té lăn ra đất, một lúc lâu vẫn không đứng dậy được. Ba người đều không phải là người giỏi đánh nhau. Vừa mới nhìn là đã biết chỉ là tên

côn đờlang thang. Lục Vi Dân chẳng cần đoán cũng biết là ai sai họ đến, cũng không biết là đi theo hai người mình bao lâu mới lựa chọn đúng một cơ hội như thế này.

Ba người nhìn nhau, dường như có chút gì đó như không biết nên làm gì. Lục Vi Dân ung dung thong thả dùng con dao gọt hoa quả vẽ vài đường trong không khí, sắc mặt càng u ám, lạnh lùng nói:

- Còn không mau cút đi?

Ba người lúc này mới không cam lòng nhìn Lục Vi Dân một cái, nói thì thầm vài câu rồi chầm chậm thối lui.

Mãi cho đến khi bóng dáng ba người đó mất hút, Lục Vi Dân lúc này mới nhẹ răng nhếch miệng lắc cánh tay trái của mình, đã có chút như không thể nâng lên được, Chân Ny đang ở bên mặt tái nhợt bỏ nhào vào, lại liên tục hỏi Lục Vi Dân có sao không, kéo Lục Vi Dân đi, nhanh chóng đi báo cảnh sát.

- Thôi đi, Tiểu Ny, báo cảnh sát cũng chẳng có ý nghĩa gì. Ba tên này là do người khác sai đến. Hơn nữa mặt cũng bịt kín như thế, chúng ta đều không quen. Báo án thì có tác dụng gì cơ chứ?

Lục Vi Dân thản nhiên cười, nắm lấy tay của Chân Ny, khẽ hừ một tiếng:

- Tin là qua trận này chúng sẽ không dám đến nữa đâu. Hơn nữa thời gian anh ở Xương Châu cũng không lâu, bọn họ dù có ý này cũng sẽ không có cơ hội lần sau đâu.

- Nhưng về sau nếu như anh trở về lại gặp phải bọn họ...

Chân Ny dường như sắp khóc thành tiếng, đôi mắt cũng ngấn nước.

- Anh biết là ai, đúng không?

Lục Vi Dân vỗ yêu lên khuôn mặt của Chân Ny:

- Ừ, cứ để cho đối phương biết là anh đã biết ai sai khiến chúng đến là được rồi. Cái tên này cũng là ham mê háo sắc, anh sẽ nghĩ cách để khiến cho y biết không có lần thứ hai đâu. Mình đi thôi.

Chân Ny cũng mơ hồ đoán được là ai làm. Lục Vi Dân ở trong nhà máy này cũng không có kẻ thù nào. Chuyện này xảy ra ở bên ngoài, thời gian và địa điểm lại được lựa chọn tốt như thế. Đại Dân lại ít khi quay về, làm sao mà lại tìm đến được một cách chuẩn xác như thế chứ. Chắc chắn là vừa nãy khi ăn khoai nướng thì đã bị theo dõi rồi. Chứng tỏ đối phương phần nhiều là người trong nhà máy. Không là Diêu Bình thì còn có thể là ai cơ chứ?

Y giằng co với mình mấy lần, nhưng mình không cho y thể diện. Thời gian gần đây cũng không đến nữa. Có điều Chân Ny cũng biết rằng y luôn lưu luyến không quên cô, cũng chỉ có đối phương mới có thể có cái thủ đoạn xấu xa như vậy.

“Bộp!”

Diêu Bình chỉ cảm thấy ong ong lên tai. Cái bạt tai này gần như khiến máu mũi y chảy ra.

-Anh, anh làm cái gì đấy?

Diêu Bình vuốt mặt trong cơn giận dữ. Nếu như trước mặt mình không phải là anh trai của y thì dù có là ai y cũng phải liều mạng với đối phương.

- Diêu An, con làm gì thế?

Diêu Chí Bân đang ngồi trên ghế sofa cũng nhú mày. Diêu Bình dù có chút lỗ mãng nhưng chuyện đã xảy ra rồi. Hơn nữa cũng không để lại nhiều di chứng lắm. Dạy bảo không lặp lại là được rồi. Ai biết được rằng thẳng hai

lại giận dữ như thế.

-Làm gì? Anh đánh cho em tỉnh lại, để em đừng có mà nghĩ mình còn chưa lớn, vẫn còn tưởng mình là thằng trẻ con!

Cơn tức giận như một con sư tử đang nổi giận, nét mặt của Diêu An như hận không thể rèn sắt thành thép:

- Diêu Bình, em bao nhiêu tuổi rồi? hai mươi ba tuổi rồi, đã trưởng thành rồi. Em là thân phận gì? Thư ký xử lý công việc của xưởng 195, vậy mà em xem chuyện em đã làm đi? Lại dám làm chuyện như thế với người khác? Em muốn hại cả gia đình đấy hả?

-Em làm sao? Em chỉ không ưa cái tên đó muốn dạy cho hăn một bài học thôi. Họ cũng có để lộ thân phận gì đâu, có gì to tát đâu. Một thằng nhà quê, hăn mà có biết thì cũng làm sao?

Diêu Bình huyệt thái dương giật bình bịch lớn tiếng đáp lại.

- Em muốn trừng trị hăn, xem hăn còn dám kiêu ngạo nữa không? Bản thân em cũng có lộ diện ra thì hăn làm gì được em chứ?

- Đám người bên Chú hai làm việc gì? Anh nói cho em biết, một bọn côn đồ rác rưởi thì có thể làm được gì? Sẽ làm được gì? Nếu như bọn chúng không biết chừng mực gây ra chuyện thì sao? Lục Vi Dân hiện tại chẳng phải là một công nhân trẻ bình thường trong nhà máy, không phải là một thanh niên đang chờ sắp xếp công việc. Hăn ta là cán bộ chính phủ. Chả cần biết là cán bộ ở đâu, chỉ cần xảy ra chuyện, hơn nữa là chuyện ở ngay trong khu sinh hoạt của nhà máy thì em cho rằng Chân Kính Tài sẽ ngốc nghếch mà không nghi ngờ em? Em tưởng rằng mấy tên côn đồ của chú hai thì chính là lấy sắt đánh kim cương, bọn chúng có thể giữ bí mật như liệt sĩ trong nhà trắng hay sao? Trước khi làm việc gì thì cũng phải dùng cái đầu mà suy nghĩ đi chứ?

Diêu An chỉ hận không thể đã văng cái thăng em này ra. Anh ta không thể nào ngờ được Diêu Bình lại đi làm một việc quả thật theo anh ta nghĩ là vô cùng kém trí tuệ như thế.

Nếu thực sự muốn trừng trị đối phương thì cũng phải biết tìm người thích hợp. Không ngờ lại tìm mấy tên côn đồ của chú hai cơ chứ?

Thực sự xảy ra chuyện thì chẳng phải đơn thuần đợi công an đến bắt người hay sao?

Cho dù Lục Vi Dân không biết những người đó. Công an thắt chặt điều tra hơn một chút là đã có thể nắm được tình hình. Nếu thực sự xảy ra án mạng thì đừng nói là đồn công an, dù là cục công an cũng không có ai có thể bảo vệ cho em được!

Lục Tông Quang là chiến sĩ thi đua toàn quốc, là người nhận được huy chương vào ngày mồng một tháng năm. Còn có Chân Kính Tài và Quách Chinh ở một bên như hổ rình mồi. Nói là không thấy gốc rễ đâu, cái này thực sự là viên đạn được đưa lên nòng.

- Lục Vi Dân nếu như xảy ra chuyện thì anh cam đoan Chân Kính Tài và Quách Chinh phải nhảy lên, đào huyệt ba thước cũng phải làm rõ chuyện này. Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ thì mấy tên đó liền sẽ bị cục công an bắt. Ngày mai thì em sẽ phải vào bóc lịch cùng chúng!

Diêu Chí Bàn nhìn Diêu An với sắc mặt thâm trầm, cũng biết nguyên nhân vì sao thăng hai lại tức giận như vậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đánh Rắn Phải Đánh Bảy Tắc

Nhà máy đang khảo sát con cả, Phó bí thư Đoàn ủy nhà máy, nghe nói, đầu năm nay có khả năng được điều đến thành phố. Vị trí này cũng là vị trí mà Diêu Phóng luôn luôn mơ ước. Hiện tại anh ta đã bắt đầu tích cực vận động. Một khi có chỗ trống, đối với Diêu Phóng mà nói là cơ hội khó có được. Lúc này nếu có chút sai lầm nào, cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị sau này.

- Diêu Bình, con cũng trưởng thành rồi, sao vẫn không phân biệt nặng nhẹ vậy?

Diêu Chí Bân hút một ngụm khói, trầm giọng nói:

- Chuyện này coi như đã xong, không xảy ra gì chuyện gì lớn. Tuy nhiên, Lục Vi Dân xác định không phải hạ người thiện lương gì, tính hình như vậy, có thể nói, không hề đơn giản. Chúng ta phải đề phòng một chút. Diêu Bình, chẳng lẽ không còn người phụ nữ nào xinh đẹp hay sao. Con gái Chân Kính Tài này cho dù là xinh đẹp thì sao nào? Con còn sợ không tìm thấy một người xinh đẹp hơn cô ta à? Cả ngày vì một người đàn bà mà thần hồn điên đảo, cũng không sợ mất mặt à?

Diêu An liếc liếc mắt thấy anh mình vẫn không nói gì chỉ lẳng lẳng hút thuốc, lại trừng mắt nhìn người em mặt đang u ám, giọng điệu thoáng dụ đi một chút,

- Từ nay về sau, không được đi tìm Chân Ny nữa! Ba, ba cũng nên quan tâm tới chú hai một chút, đừng để chú ấy cứ sống tạm bợ mãi như vậy. Cả

ngày ở cùng những người đó, trước sau gì cũng bị những người này kéo chú ấy xuống nước thôi.

- Chuyện của em không cần anh xen vào!

Thấy sắc mặt hai anh đều u ám, Diêu Bình cũng biết hôm nay mình có chút lỗ mãng, nhất là anh cả đang ở vào thời điểm quan trọng.

- Không xen vào? Em thử nói lại anh xem nào!

Diêu Phóng cuối cùng cũng nói xen vào, ánh mắt lạnh lùng,

- Lớn như vậy, đầu lớn mà óc không phát triển. Nếu Lục Vi Dân thực sự xảy ra việc gì, chú muốn cho ba phải đầu bạc tiền người đầu xanh, khiến cả nhà họ Diêu chúng ta thân bại danh liệt? Thật có mối hận giết cha đoạt vợ, chú bộ chưa nghe qua câu “quân tử báo thù ba năm không muộn”? Chú có bản lĩnh thì làm cho cô kia cam tâm tình nguyện quỳ khóc trước mặt em, anh đây mới cảm thấy Diêu Bình chú là một nhân vật có bản lĩnh, nhưng chú lại dùng thủ đoạn như vậy, anh chỉ có thể nói Diêu Bình chú không xứng với họ Diêu!

Người Diêu Bình sợ nhất chính là anh cả, nghe được anh ta nói như vậy, không dám cãi lại, nhưng thể diện lại không bỏ xuống được, nổi giận đùng đùng đóng sập cửa mà đi ra.

- Ba, Diêu An nói cũng có đạo lý, Nhà họ Diêu chúng ta ở nhà máy 195 có thân phận gì, rất nhiều người đều biết. Diêu An ở khu Phát triển kinh tế kỹ thuật thật vất vả mới được đề bạt lên cương vị lãnh đạo, chúng ta mới được chú ý một chút. Diêu Bình hiếu thắng, ba và mẹ cũng phải thường xuyên bảo ban em ấy, đừng để nó gặp phải chuyện lớn gì!

- Diêu An, chú hai con kinh doanh con cũng không phải không biết, không thể tránh liên hệ với bọn này, đành cố gắng đừng cho chú hai tìm

những người đó thắt chặt quan hệ nữa.

Diêu Chí Bân cũng biết em mình và những người đó ngay cả gặp nhau cũng đã là một phiền toái, chẳng qua hiện tại cũng không thể làm gì, chỉ có thể mong đừng dính quá sâu là được,

- Còn với Diêu Bình thì cha sẽ giám sát chặt chẽ một chút.

- Ba, chú hai tốt nhất là đừng dính tới kinh doanh, tiền chú ấy cũng không phải ít, đừng tưởng rằng làm gì đều là thần không biết quỷ không hay, có thể đổi nghề tìm việc đứng đắn nào đó mà kiếm tiền là tốt nhất. Thời buổi này chỉ cần có tài chính là có cách, làm gì lại không thể kiếm tiền?

Diêu An khẽ hừ một tiếng, sắc mặt xem ra cũng không tốt lắm,

- Nhà máy hiện giờ cũng không ít người đều muốn đâm vào cột sống của ba và chú hai, đừng khiến người ta nằm được điểm yếu. Anh cả lúc này đang đúng vào thời khắc quan trọng, sự việc mà không thành có khả năng sẽ trì hoãn anh cả cả đời.

- Được rồi, ba đã biết rồi, ba sẽ nói chú hai con cẩn thận một chút. Diêu Phóng, em trai con không hiểu chuyện, con cũng đừng chấp nhặt nó làm gì.

Diêu Chí Bân nghe được chuyện này cũng cảm thấy có chút phiền muộn. Lúc đầu còn tưởng rằng Chân Kính Tài sẽ bị một gậy đánh ngã đến nỗi trở mình không được, như vậy, chính mình tự nhiên có thể “thuận lý thành chương” tiếp nhận chức vụ, không ngờ Chân Kính Tài đánh rầm không ra tiếng, hơn nữa còn càng ngồi càng vững chắc, điều này khiến Diêu Chí Bân cũng thấy ức chế không ngừng, nhưng loại chuyện này lại chỉ có thể kiên nhẫn chờ thời, không biết cơ hội như vậy một khi mất đi còn có cơ hội khác hay không.

Tiêu Kính Phong day huyệt thái dương đang đập thành thịch, ánh mắt lạnh

lùng nheo lại, hai tay nắm chặt lại duỗi ra, duỗi ra lại nắm chặt.

Chuyện Lục Vi Dân bị tập kích khiến anh ta vô cùng giận dữ. Nếu không phải Lục Vi Dân trước mặt anh đặc biệt ngăn cản anh ta ra tay, muốn anh ta phải bình tĩnh, anh ta hận không thể bắt người đi tìm Diêu Bình. Hiện tại anh ta cũng không sợ bất cứ ai trong nhà họ Diêu. Một người một cây cầu, một người ăn no cả nhà không đói bụng. Cho dù là Diêu Bình thường xuyên có người vây quanh, anh ta cũng có biện pháp thu thập đối phương.

Lục Vi Dân biết rằng người kia cực kỳ phẫn nộ, đang cố gắng khống chế cảm xúc, liền vỗ vỗ bả vai người kia nói:

- Không có việc gì, cũng không có gì đáng ngại cả. Bản lĩnh của Diêu Bình cũng chỉ như bàn chải mà thôi.

- Vi Dân, tôi cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể chấm dứt như vậy, nếu không kẻ khốn kiếp này có thể được một tác lại muốn tiến một thước, nếu không xử lý tốt còn liên lụy đến Chân Ny.

Giọng điệu Tiêu Kính Phong đã trở nên xơ xác tiêu điều,

- Cậu bình thường lại không ở bên cạnh, nếu chẳng may có chuyện gì, hối hận cũng không kịp.

Lục Vi Dân nghe được Tiêu Kính Phong đề cập tới Chân Ny, trong lòng thoáng chấn động, ngẩng đầu lên lo lắng hỏi:

- Bên cậu tiến triển thế nào rồi?

- Còn được, nhưng căn cứ theo những gì cậu nói, muốn thăm dò toàn bộ tình hình cũng phải một thời gian. Tôi cảm thấy Diêu Chí Thiện hiện tại cũng càng ngày càng cẩn thận. Trên cơ bản, sẽ không lộ diện mà kinh doanh như vậy nữa. Hơn nữa những trợ thủ dưới tay ông ta, bộ dạng cũng rất thần bí.

Chúng tôi đã ra tay rất nhiều lần, đều không thể đụng đến bọn họ. Chủ yếu nhất là tần suất của bọn họ hiện tại đã chậm lại, cho nên không thể nắm được gì.

Tiêu Kính Phong hít một hơi,

- Nghe nói Phó bí thư đoàn ủy của nhà máy năm nay phải điều đến thành phố. Diêu Phóng rất để ý vị trí này, Diêu Chí Bản có lẽ là sợ Diêu Chí Thiện lúc này có gì bại lộ sẽ ảnh hưởng đến chuyện đại sự của con ông ta, cho nên mới khiến Diêu Chí Thiện...

- Ồ? Diêu Phóng làm Phó bí thư đoàn ủy trong nhà máy?

Lục Vi Dân giật mình kinh hãi, Diêu Phóng này thật sự có chút bản lĩnh. Anh ta và anh cả Lục Ứng Quân là bạn cùng học, so với mình lớn hơn sáu tuổi, không ngờ mới vào nhà máy vài năm, đã vọt lên tới chức Phó bí thư đoàn ủy trong nhà máy, ngang với cán bộ cấp Cục trưởng.

- Ừ, mọi người trong nhà máy nói như vậy, phải nói là Diêu Bình so với anh của anh ta, quả thực không giống cùng cha mẹ sinh ra, Diêu Phóng ở nhà máy thật sự có chút bản lĩnh. Hơn nữa lại nghe nói anh ta tìm được một cô gái con nhà quan ở thành phố bên cạnh. Người nhà họ Diêu không đường ngang ngõ tắt không khéo léo để ý, chỉ cần có chút hương vị, người được liền đuổi theo.

Tiêu Kính Phong hiện tại thông dong, muốn kinh doanh một chút, cả ngày bên ngoài lăn lộn, tiếp xúc với đủ các hạng người, nên về phương diện tin tức khắp nơi cũng biết nhiều hơn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Không Đội Trời Chung

Lục Vi Dân biết rằng Diêu Phóng về sau đã lập gia đình với một người nữ lãnh đạo thành phố Xương Châu, nhưng trong trí nhớ của hắn thì sau khi lên làm lãnh đạo được vài năm thì Diêu Phóng đã ly hôn. Nguyên nhân ly hôn thì Lục Vi Dân không rõ lắm, nhưng con đường làm quan vẫn thuận lợi như cũ.

Trong trí nhớ của hắn thì Diêu Phóng không phải là làm mãi vị trí Phó bí thư Đoàn ủy nhà máy, mấy năm sau được điều đến Tỉnh ủy đoàn thanh niên, lúc ấy là làm thư ký cho Tôn Chấn. Sau khi được điều đến Đoàn thanh niên Tỉnh ủy, con đường làm quan của y liền có vẻ một mảnh quang minh. Rồi lập gia đình với một lãnh đạo của thành phố Xương Châu, rất nhanh được điều đến Thành đoàn Xương Châu, đảm nhiệm chức Phó bí thư, chính thức thăng chức lên cán bộ cấp Cục.

Sau này, Diêu Phóng lại được điều đến một khu cấp dưới thành phố Xương Châu đảm nhiệm chức Trưởng ban Tổ chức cán bộ, Phó bí thư rồi cuối cùng đến Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy. Có thể nói là rất thuận buồm xuôi gió.

Nhưng sau này tập đoàn nhà máy cơ giới Lê Minh gặp chuyện không may, toàn bộ nhà máy bị tận diệt. Chú hai của y là Diêu Chí Thiện bởi vì chuyện đút lót và trốn thuế nên bị lãnh hình phạt. Mà cha của y là Diêu Chí Bản cũng ngoài dự đoán của mọi người là sau khi bị kỷ luật hành chính Đảng thì vẫn không bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Chuyện này thật sự là có chút kỳ quái. Mà ông ta cũng chỉ yên lặng có vài năm ngắn ngủi, sau lại một lần nữa đứng lên.

Không thể không nói Diêu Phóng cũng có chút bản lĩnh. Ít nhất là ở một số phương diện biểu hiện sự thiên phú mà người bình thường không có khả năng làm được.

Khi hắn còn làm Phó chủ tịch thường trực quận thì y đã là Phó trưởng ban Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy Xương Giang, tạo ra không ít cạnh tranh với mình trong cuộc đua vị trí Chủ tịch quận.

Lục Vi Dân sau này mới biết người vợ thứ hai của Diêu Phóng là một Phó trưởng ban của Ủy ban Kỷ luật tỉnh Xương Giang. Mà Diêu Chí Bân sở dĩ có thể thoát khỏi tai ương của lao ngục, chỉ bị kỷ luật Đảng, xử phạt hành chính cũng có sự tác động của người con dâu này.

- Khó trách Diêu Bình kiêu ngạo như vậy và Diêu Chí Bân thì lại đặc ý.

Lục Vi Dân lo nghĩ nói:

- Hiện tại thời cơ chưa chín mùi, nếu vì chuyện nhỏ mà không kiên nhẫn thì sẽ bị loạn ngay. Diêu Phóng, Diêu An hai anh em này đều là người thông minh. Tôi sẽ tìm người tiện thể nhắc cho bọn họ bảo bọn họ kiềm chế lại. Bên này anh hãy giúp tôi theo dõi kỹ hơn, nhanh chóng nắm bắt hoạt động của bọn họ, cố gắng nắm bắt chứng cứ rõ ràng của Diêu Chí Thiện, không làm thì thôi, còn làm thì phải làm cho Diêu Chí Bân phải gỡ lịch tám đến mười năm mới được, khiến cho Diêu gia phải nhớ kỹ bài học này.

Lục Vi Dân lời nói ác độc, Tiêu Kính Phong cảm thấy thích thú vô cùng:

- Trong khoảng thời gian này không có chuyện gì thì tôi về Lĩnh Nam một chuyến, buôn bán vài thứ. Đại Dân, bạn học của cậu đã giúp tôi không ít, khiến cho Ngô Kiện đỏ mắt, cũng muốn theo tôi đi làm.

- Ồ?

Thời gian trước, Lục Vi Dân và Hoàng Thiệu Thành đã liên lạc điện thoại với nhau. Hoàng Thiệu Thành đã mơ hồ nói đến chuyện Tiêu Kính Phong đến Lĩnh Nam một chuyến, nhưng chưa nói sự việc cụ thể. Lục Vi Dân cũng không quá để ý, muốn hỏi Tiêu Kính Phong nhưng nhiều lúc lại quên. Hôm nay Tiêu Kính Phong lại nói thì Lục Vi Dân mới nhớ đến:

- Buôn bán đồ gì vậy? Buôn lậu à?

- Haha, làm gì có. Đại Dân, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không làm trái pháp luật đâu. Hiện tại vốn tôi muốn kinh doanh ô tô nhưng không có tiền vốn. Hơn nữa, tính phiêu lưu lại quá lớn. Cho nên cũng chỉ dám buôn bán mấy loại đồng hồ điện tử. Tuy nhiên, tôi nghe nói bên Xương Châu điện thoại đã khai thông nên muốn người bạn học kia của cậu giúp tôi liên hệ với bưu cục bên đó. Chỉ cần bên này và bưu cục tạo nên mối quan hệ thì có thể thuận lợi phát triển và tôi có thể kiếm không ít.

Tiêu Kính Phong hờn hờ nói, trên mặt hiện lên chút tự hào.

Lục Vi Dân thở dài một hơi, xem ra Tiêu Kính Phong rất thích cuộc sống này. Hẳn không phải là đả kích điều này. Trong cảm nhận của người từng trải thì đương nhiên không tính là cái gì. Nhưng đối với thời đại này mà nói thì đích thật là đủ để người khác phải đỏ mắt. Hơn nữa, cũng đích xác có rất nhiều người kiếm được nhiều tiền từ hình thức kinh doanh nhỏ lẻ như thế này.

- Kính Phong, anh hãy suy nghĩ đi. Tôi biết Ngô Kiện đối với anh quan hệ thân thiết. Nếu anh ta muốn anh làm thì anh cứ làm, miễn là đừng để người khác nói rằng anh mê tiền quên bạn bè. Tuy nhiên, đầu óc của Ngô Kiện không tốt bằng anh, tính tình lại nóng nảy. Anh đừng gây chuyện gì nhé.

Lục Vi Dân cũng không nói nhiều điều gì. Mọi người đều có cuộc sống của mình. Tiêu Kính Phong giúp hẳn, hiện tại không có cơ hội thì không có

nghĩa là ngày sau không có cơ hội.

- Anh hãy quan tâm đến chuyện này.

- Yên tâm đi, Ngô Kiện đi theo tôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Bên này tôi cũng có người mà. Haha, hiện tại có tiền thì dễ dàng làm mọi việc.

Tiêu Kính Phong nghe Lục Vi Dân nói như vậy thì trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Y chỉ sợ là Lục Vi Dân nói y làm việc không đàng hoàng. Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà Lục Vi Dân trở thành một người anh em đáng tin cậy của y. Tuy rằng sự thân mật không giảm sút nhưng sự kính sợ lại ngày càng tăng.

- Anh biết là tốt rồi. Chuyện này cần phải có nặng nhẹ đúng mực.

Lục Vi Dân gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Anh buôn bán như vậy coi như cũng là một phương pháp, xem như là luyện tập đi, để có thêm kinh nghiệm.

Mãi cho đến khi trở lại Nam Đàm, Lục Vi Dân đều cân nhắc mình nên có một căn nhà ở Xương Châu.

Không có nhà riêng thì cũng tương đương với việc mình không có không gian của riêng mình. Bất kể là nhà của Chân Ny hay là nhà mình đều không tiện. Nếu là mùa hè thì tốt, nhưng nếu là mùa đông thì ở ngoài đường cũng chẳng thú vị gì. Nếu như mình có một căn nhà riêng thì thật là tốt biết bao. Nhưng dựa theo chính sách hiện có của mình, nếu không được triệu về nhà máy lại thì vĩnh viễn mình sẽ không được phân nhà ở, trừ phi mình đi mua hoặc thuê.

Chế độ cải cách nhà ở diễn ra phải bảy tám năm sau. Trong bảy tám năm nay, tốc độ xây dựng nhà ở tư nhân phát triển rất chậm. Mặc dù ở Xương

Giang là thành phố lớn như vậy, liên tục mấy đợt sóng thay đổi chính sách nhưng cũng vẫn không khiến cho nhà ở tư hữu phát triển được.

Tuy nhiên, hiện tại dường như không thể nghĩ đến điều còn xa như vậy. Trước mắt mình còn rất nhiều vấn đề. Mỗi một vấn đề đều có thể thay đổi vận mệnh rất nhiều người.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Giữa Hàng Chũ

- Năm vững bao nhiêu?

Thẩm Tử Liệt ngồi trên ghế sofa trong mắt dường như toát ra lửa, nhìn thẳng vào mắt Lục Vi Dân.

- Không dễ nói, dự án mút, bột xác suất thành công khá lớn, tôi đã tiếp xúc qua với bên đầu tư người HongKong, trên thực tế là người đại lục bên an ninh nhập cư trái phép qua. Hiện tại ở HongKong làm mậu dịch lưu thông kinh doanh thực phẩm, có con đường chuyển tiêu thụ, cảm thấy hiện tại chính sách trong nước khá hậu đãi với vốn đầu tư nước ngoài, hơn nữa anh ta và bạn học tôi có chút quan hệ họ hàng, cho nên mới có ý này. Quy mô đầu tư hai triệu đến ba triệu tệ, anh ta dường như đã liên hệ hai thiết bị gia công cũ của Italia, hóa ra là dự định xây nhà máy bên Lĩnh Nam, nhưng cảm thấy phí vận chuyển nguyên vật liệu quá cao, cho nên vẫn chưa quyết định, bạn học tôi sau khi biết được tình hình bên chúng tôi liền đem dự án này giới thiệu cho tôi.

Lục Vi Dân nào giờ vẫn giữ lại thái độ đối với sự việc không nắm chắc tuyệt đối, nhất là dưới tình hình trước mắt, rất nhiều người đều đang đợi xem trò cười của Thẩm Tử Liệt, mình càng cần phải thận trọng.

- Đầu tư hai, ba triệu tệ, ở bên chúng ta cũng xem như rất khả quan rồi, trong huyện chúng ta đến giờ vẫn chưa có một dự án đầu tư trên một triệu, nếu dự án này có thể quyết định, cũng coi như là Nam Đàn chúng ta mở tín hiệu đầu tiên thu hút đầu tư. Vi Dân, chuyện này anh nhất định chứng thực

lại, doanh nghiệp HongKong có thể ngụ lại Nam Đàn chúng ta, cũng đã chứng minh Nam Đàn chúng ta cải thiện hoàn cảnh thu hút vốn đầu tư , đã chứng minh sự thâm nhập vào chính sách cải cách mở cửa của chúng ta, ý nghĩa chính trị khác cũng không giống bình thường.

Thẩm Tử Liệt hít một hơi dài, khá hưng phấn.

Lục Vi Dân suy tư một lát mới lại nói:

- Chủ tịch Huyện, vấn đề mấu chốt ở chỗ thiết bị cơ sở trong huyện chúng ta quá mức lạc hậu, quy hoạch khu công nghiệp mới này cũng chỉ vẫn dừng lại trên giấy tờ, suy nghĩ của tôi là nếu dự án này thật sự có thể quyết định, chúng ta có thể mượn cơ hội này đẩy mạnh việc xây dựng khu kinh tế mới, thật sự xây dựng khu kinh tế mới lên, dựa vào xây dựng khu kinh tế rồi tiến thêm một bước lớn thu hút vốn đầu tư bên ngoài, hình thành một vòng tuần hoàn tốt. Tôi có một cảm giác, đó chính là Trung ương sớm muộn sẽ có một cách nghĩ đối với tình hình hỗn độn trước mắt, sẽ không vượt quá một năm, mà một năm này đối với Nam Đàn chúng ta là điều thiết yếu. Thực sự sau khi tình hình sáng rõ, Nam Đàn chúng ta lại muốn cạnh tranh với địa phương khác, vậy thì rất khó.

Thẩm Tử Liệt đứng dậy, đi hai vòng trong phòng làm việc.

Anh ta đã hiểu suy nghĩ của Lục Vĩ Dân, xây dựng khu kinh tế mới đã sắp xảy ra, không thể lại lơ là, mà thu hút vốn lần này cũng coi như là một đống lửa, chỉ cần khiến cho kế hoạch xây dựng khu kinh tế mới đưa ra một cách quang minh chính đại, đồng thời khiến cho một số dự án này tiến vào khu kinh tế mới, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, chỉ có điều đây là một thanh kiếm hai lưỡi, lực sát thương thậm chí có thể phản lại chính mình.

Chống lại diễn biến hòa bình, phản kích tư tưởng giai cấp tư sản tự do hóa, hai việc này hiện tại từ Trung ương đến địa phương đều nâng lên rất cao,

nhưng chứng thực trong sự vụ cụ thể của địa phương, những điều này thì thấp lại, đặc biệt là trong công tác kinh tế, mặc dù có người không ngừng lợi dụng điểm này gây công kích, nhưng sóng gió của dư luận khó có thể sinh ra ảnh hưởng quá lớn đối với tính chân thực, huống hồ Lục Vi Dân càng nghiêm khắc nắm chặt vấn đề này.

- Vi Dân, tôi xem xét một chút, có lẽ là lúc nên hạ quyết tâm, tôi định đi thương lượng sự việc này với bí thư An, mau chóng thúc đẩy công trình xây dựng khu kinh tế mới. tuy nhiên tôi cảm thấy các anh có thể vẫn phải đề xuất kế hoạch này ra công tác chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới tỉ mỉ hơn, chu đáo hơn, chỉ có như vậy mới có thể thực sự thuyết phục đa số người tán thành điểm này.

Thẩm Tử Liệt cuối cùng đã hạ quyết tâm.

- Chủ tịch huyện, kỳ thực tôi cảm thấy cơ sở hạ tầng bậc một trong huyện chúng ta không cần xem xét quá mức suy tính của cấp cao, từ Trung ương đến tỉnh lại đến huyện, thị bậc một này, chính sách cũng tốt, tinh thần cũng tốt, quán triệt lại đều còn có một quá trình. Chúng ta chỉ cần hiểu những gì chúng ta đã làm không phải việc gì đó đại nghịch bất đạo thì được rồi, trên thực tế trước năm 89, mỗi địa phương chúng ta cũng đẩy mạnh những điều này, chỉ có điều lần đó đột nhiên xảy ra sóng gió ảnh hưởng đến tiến trình phát triển của chúng ta, nhưng anh có thể cũng biết, cho đến bây giờ Trung Ương vẫn nhấn mạnh phải triệt để chấp hành kiên định không đổi mỗi phương châm chính sách quan trọng được xác định trong đại hội lần thứ 11, 12, 13 trở đi, tôi cảm thấy đây chính là tín hiệu.

Lục Vi Dân sự lo lắng của một số người bao gồm Thẩm Tử Liệt và An Đức Kiên trong đó, với tư cách là người có vị trí trong cơ chế, anh phải khiến cho anh ta bỏ qua xu hướng cao tầng, thực sự không có khả năng, cho nên anh ta cũng rất chú ý thu thập thái độ của cấp cao các bên.

Vài ngày trước Tào Lãng mơ hồ nhắc tới ông cụ nhà họ Dương trong điện thoại đã từng đề xuất rõ ràng, phương hướng cải cách mở cửa sẽ không thay đổi, mỗi phương châm chính sách của Đại hội lần thứ 12, 13 trở đi, không có vấn đề lớn, về điểm này cũng khiến cho Lục Vi Dân nhạy cảm ý thức được. Tô thái độ này khẳng định sẽ có một số tin tức truyền thông lộ ra trong hàng chữ, rồi hẳn ta ở , , cũng như trên báo chí tạp chí sưu tầm những thứ có liên quan, cuối cùng khiến cho hẳn ta phát hiện ra một số manh mối.

- Anh xem, đây là ngày 27 tháng 11, đã đăng Tổng bí thư tham gia nói chuyện trong lần khảo sát Quảng Tây và cuộc họp kỷ niệm 10 năm đặc khu Thẩm Quyến ở Thẩm Quyến Lĩnh Nam, đều giống nhau, ngay một chữ cũng không thay đổi, liên tục hai lần đề cập phải kiên trì quan điểm của phương châm chính sách quan trọng của Đại hội lần thứ 11, 12, 13 trở đi, điều này rất hiếm thấy, tôi cảm thấy điều này đủ để nói rõ thái độ của trung ương đang dần dần rõ ràng.

Trên mặt Thẩm Tử Liệt hiện lên một chút kinh ngạc, mặc dù từ lâu đã biết thư kí cũ này miễn cảm với làn gió chính trị, nhưng giống kiểu tìm kiếm tình hình dấu hiệu giữa những hàng chữ của báo, tạp chí lại không thấy nhiều, anh ta nhận của Lục Vi Dân chuyển qua, cẩn thận đọc.

Với tư cách là nhân vật trong Ban tuyên giáo tỉnh ủy ra, Thẩm Tử Liệt đương nhiên rõ tiếng nói phát ra từ đại biểu cho điều gì.

Không thể nói thái độ quan điểm của tuyệt đối chuẩn xác, nhưng đúng như Lục Vi Dân đã nói, Tổng bí thư ở Quảng Tây và Thẩm Quyến dùng những lời nói giống nhau nguyên vẹn để nhấn mạnh phải tiếp tục quán triệt phương châm chính sách quan trọng Đại hội lần thứ 11, 12, 13 trở đi, đây chính là một tín hiệu, tín hiệu tương đối mạnh, ẩn trong lời nói khác của Tổng bí thư có vẻ không chú ý lắm, nhưng Lục Vi Dân lại có thể nắm bắt được vẻ không tầm thường từ trong đó.

- Tốt lắm, Vi Dân, khó có người có năng lực quan sát và khứu giác như anh vậy, tôi thấy cán bộ trong huyện chúng ta thiếu tinh thần kết hợp giữa học tập và thực tiễn như vậy, bình thường chỉ biết ngồi trong văn phòng uống trà nói khoác, báo chí bày ra trước mặt cũng nhác xem, xuống cơ sở, văn không thể viết bài, võ không thể cầm súng, cán bộ như vậy anh làm sao có thể đảm nhiệm công tác dưới tình thế mới?

Sau khi xem xong bài viết, Thẩm Tử Liệt có chút suy tư nói:

- Tác phong thực dụng cầu tiến ở trong các phòng ban của cơ quan đều đã hình thành một loại chủ nghĩa hình thức rồi.

- Chủ tịch huyện, tôi còn có một vài ý tưởng.

Lục Vi Dân trầm ngâm một chút lại nói. Hẳn ta không thể không nói, con bướm dang cánh đã mang đến thay đổi, vậy tiếp sau đó rất nhiều vấn đề đều hết cách bảo đảm có thể sẽ không tiến lên theo quỹ đạo trước đây, nếu bởi vì mình phán đoán nhầm mà dẫn đến phát sinh vấn đề, vậy bản thân hẳn ta cũng không thể tha thứ cho chính mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Khứ Giác Chính Trị

- Ồ? Cậu cứ nói!

Thẩm Tử Liệt có chút không ngờ, cũng cảm thấy Lục Vi Dân nội tâm do dự, thận trọng gật đầu.

- Nghe nói Phó chủ tịch huyện Lã và Chánh văn phòng Mao Dung quan hệ không tồi. Tôi nghĩ là anh nên nói với Phó chủ tịch huyện Lã một câu, bảo ngài ấy giao công việc cho Chánh văn phòng Mao Dung, khiến Chánh văn phòng Mao Dung nhanh chóng nhận chức. Ba hạng mục công tác của văn phòng chúng ta muốn được toàn diện thực hiện thì còn cần phải có Chánh văn phòng Mao Dung phối hợp. Nhất là hiện tại đã có một số tình huống phát sinh thì tác dụng của Chánh văn phòng Mao Dung sẽ quan trọng hơn. Điều này đề cập đến rất nhiều sự phối hợp giữa bộ môn các xã, thị trấn và cũng cần Phó chủ tịch huyện Lã tiến thêm một bước tăng cường công tác chỉ đạo.

Lục Vi Dân cẩn thận nói.

Thẩm Tử Liệt thần sắc vừa động. Ý lập tức để ý đến hàm nghĩa trong lời nói của Lục Vi Dân.

- Tiểu Lục, có phải cậu nghe được tin gì rồi hay không?

Thấy Thẩm Tử Liệt nhìn mình, Lục Vi Dân trầm ngâm, không biết có nên nhắc nhở Thẩm Tử Liệt một chút hay không.

Thẩm Tử Liệt dù sao cũng là từ cơ quan tỉnh xuống dưới. Đối với tình

hình ở huyện cũng không chân chính hiểu biết. Hãn cảm thấy lúc này đây tuyển cử hãn là không có vấn đề gì, nhất là có An Đức Kiện trấn thủ thì có thể nói là vững như núi Thái Sơn. Nhưng y đã quá coi thường lực ảnh hưởng của Tần Hải Cơ, mà trong khoảng thời gian gần đây Tần Hải Cơ và Tào Cương dường như đều làm việc rất ăm ý ở nông thôn, khiến cho Lục Vi Dân có chút cảm giác không nói nên lời.

Nói thật thì hãn cũng không dám tin rằng Tần Hải Cơ và Tào Cương sẽ làm ra cái việc gian lận phiếu. Phải biết rằng đây vẫn là thập niên chín mươi, hơn nữa là tuyển cử Chủ tịch huyện, chứ không phải Phó chủ tịch huyện. Nếu việc tuyển cử xảy ra vấn đề, điều đó cũng có nghĩa là An Đức Kiện sẽ đánh mất hết năng lực khống chế và khứu giác chính trị. Cho nên ban đầu Lục Vi Dân cũng không quá để ý.

Nhưng một ngày, hãn và Trâu Hoa trong lúc vô tình nói chuyện phiếm, Trâu Hoa nói với hãn rằng, trong khoảng thời gian này bận rộn nhiều việc, luôn cùng ông chủ về nông thôn. Toàn bộ tám khu của huyện thì Bí thư Tần đã chạy xong hai khu, mười xã, thị trấn. Hơn nữa, cứ đến một khu là có một buổi tọa đàm, để tìm hiểu mọi người đối với công tác của huyện có ý kiến và đề nghị gì không. Hơn nữa hưởng ứng rất mãnh liệt. Hãn theo bản năng có chút cảnh giác.

Khoảng cách đến khi huyện mời dự họp Đại biểu Hội đồng nhân dân chỉ còn hơn một tháng. Tần Hải Cơ tích cực xuống nông thôn điều tra nghiên cứu, Lục Vi Dân xem ra dường như có chút không thích hợp. Hãn không tin Tần Hải Cơ dám công nhiên khiêu chiến như vậy. Hãn xem ra trừ phi Tần Hải Cơ được bên trên bày mưu đặt kế.

Nhưng Thẩm Tử Liệt đã là quyền Chủ tịch huyện một cách rõ ràng, chứ không phải là Phó chủ tịch thường trực huyện lâm thời chủ trì công tác. Điều này cũng có nghĩa Thẩm Tử Liệt không phải là quá độ, mà đứng đắn dự tuyển Chủ tịch huyện. Nếu có ai không rõ điều này thì trừ phi bọn họ cố ý

hiếu làm hay cố ý làm một cái gì đó.

Nếu nói Tần Hải Cơ xuống nông thôn chỉ khiến cho Lục Vi Dân có chút cảnh giác, thì Tào Cương liên tiếp đến xã, thị trấn điều tra nghiên cứu thì có vẻ quá mức kỳ lạ. Nhất là hai người rất ăn ý lựa chọn mục tiêu thực hiện, càng làm cho Lục Vi Dân cảm giác khác thường.

Lục Vi Dân không tin An Đức Kiện không cảm thấy điều đó bất bình thường, nhưng Thẩm Tử Liệt có phải hay không có thể chủ động làm một cái gì đó?

Hiện tại mới nói, Lục Vi Dân cũng không suy nghĩ thấu Tần Hải Cơ và Tào Cương muốn làm gì. Vị trí Chủ tịch huyện không phải anh muốn ngồi là có thể ngồi. Như vậy là không phù hợp với ý đồ của tổ chức. Ở thời đại này, điều đó chính là muốn chết. Người ta có thể miễn đi chức vụ của anh, bắt anh rời khỏi sự bố trí của tổ chức. Mà điều này có thể nói là ngu không ai bằng.

Vậy Tần Hải Cơ và Tào Cương muốn làm gì?

Nhưng mặc kệ Tần Hải Cơ và Tào Cương muốn làm gì, Lục Vi Dân cảm thấy Thẩm Tử Liệt hẳn phải nên làm một điều gì đó.

- Chủ tịch huyện Thẩm, tôi cảm thấy việc xử lý này nên chờ Chánh văn Phòng Mao trở về thì mới thích hợp. Rắn mất đầu thì công tác của chúng ta có chút danh bất chính ngôn bất thuận. Cô ấy trở về công tác thì tôi cảm thấy có lợi hơn.

Lục Vi Dân cười nói:

- Mặt khác, tôi thấy Chủ tịch huyện Thẩm cũng có thể giao lưu một chút với Chủ tịch Lâm. Tôi nhận thấy tính tích cực của Hội đồng nhân dân huyện không có phát huy ra. Trong khoảng thời gian này, Bí thư Tần và Phó chủ tịch huyện Tào đều rất tích cực điều tra nghiên cứu ở nông thôn. Tôi cảm

thấy Ủy ban nhân dân nên suy xét lại điều kiện làm việc của Hội đồng nhân dân.

Mao Dung không chỉ có quan hệ không tồi với Lã Ngọc Xuyên, hơn nữa nghe nói với Phó bí thư Huyện ủy, Chủ tịch Hội đồng nhân dân huyện Lâm Thuận Lộc cũng có chút quan hệ họ hàng xa. Trước mắt đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân sắp mời dự họp, Di Hợp và Lâm Thuận Lộc trước đó có mối quan hệ bất hòa. Việc tăng cường lời nói ở Ủy ban nhân dân huyện, đối với Thẩm Tử Liệt mà nói thì rất quan trọng. Điểm này trước đây mình có chút xem nhẹ.

Thẩm Tử Liệt nhìn Lục Vi Dân ánh mắt có vài phần kinh ngạc. Lục Vi Dân sao lại có thể nghĩ chu toàn, cẩn thận như vậy?

Chẳng lẽ có ai đã chỉ điểm cho Lục Vi Dân?

Đối với ngạch tuyển cử vị trí Chủ tịch huyện, Thẩm Tử Liệt cũng không lo lắng lắm. Dù sao lực ảnh hưởng của An Đức Kiện ở huyện, không phải Lâm Thuận Lộc và những người khác có thể dao động được. An Đức Kiện phải có trách nhiệm gánh vác trách nhiệm chính trị đối với Địa ủy Lê Dương. Ông ta phải đảm bảo việc tuyển cử được diễn ra thuận lợi. Người am hiểu quy tắc chính trị như An Đức Kiện và bản thân hẳn đều phải rõ ràng điểm này, tin rằng Tần Hải Cơ và Tào Cương cũng như vậy. Nhưng động tác của Tần Hải Cơ và Tào Cương vẫn khiến cho Thẩm Tử Liệt có chút cảnh giác.

Thẩm Tử Liệt đương nhiên rõ ràng bản thân y là một đả kích đối với Tần Hải Cơ và Tào Cương. Nếu mất đi vị trí Chủ tịch huyện, mất đi một bậc thang đến vị trí trọng yếu, thì cho dù sau này An Đức Kiện có rời khỏi thì bọn họ chỉ có thể trông mắt nhìn Thẩm Tử Liệt kế vị hoặc là địa khu sẽ an bài một người khác đến nhậm chức Bí thư Huyện ủy. Bất kể là kết quả nào thì bọn họ cũng đều không muốn thấy.

Trong thời điểm như thế này, bất luận động tác nào của Tần Hải Cơ và Tào Cương cũng không thể không làm cho người ta không phòng bị.

Thẩm Tử Liệt lại một lần nữa ý thức được Lục Vi Dân không phải tầm thường. Chàng thanh niên này có thể đúng giờ đề xuất ra một ý kiến như vậy khiến người ta không thể bỏ qua.

- Ủ, tôi biết rồi, cậu còn đề nghị gì không?

Thẩm Tử Liệt mỉm cười gật đầu. Ý có thể sử dụng được một loại người như vậy trong tay, cảm giác này thật sự rất thích.

- Giống như chiếc xe Thượng Hải mà Hội đồng nhân dân huyện và Ủy ban mặt trận tổ quốc huyện dùng chung với nhau đã có phần xuống cấp. Mà hiện tại bên trên đang tích cực thúc đẩy Hội đồng nhân dân phát huy công tác giám sát hơn nữa. Tôi cảm thấy ở huyện hẳn là phải suy xét đến việc cải thiện phương tiện giao thông, đề cao Hội đồng nhân dân phát huy tác dụng cao hơn nữa.

Lục Vi Dân biết rằng, chính lời nói này của mình có chút hơi vi phạm. Tuy nhiên, không thể không nói Thẩm Tử Liệt ở cơ sở thời gian công tác quá ngắn. Rất nhiều phương diện còn quá non nớt. Hẳn không thể không đột ngột nhắc nhở đối phương.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chánh Văn Phòng

Mao Dung mang theo tâm trạng phức tạp đến đối mặt với “Phó chánh văn phòng” đến chỗ mình báo cáo công việc.

Chuyển từ Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện đến Chánh văn phòng tổ lãnh đạo chuẩn bị xây dựng khu khai thác và thu hút đầu tư, tuy rằng không miễn đi chức Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện này của mình nhưng ai cũng biết mình đang mất dần vị trí trung tâm chính trị huyện Nam Đàm.

Thật ra từ ngày Vương Tự Vinh rời khỏi, Mao Dung đã biết hy vọng được tiếp nhận chức Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện của mình đã tan tành. Thẩm Tử Liệt không ưa gì mình, mà Tào Cương lại càng không vừa ý với mình, việc mình dần bị gạt ra cũng là tất yếu. Chỉ có điều Mao Dung cũng thật không ngờ, trong chớp mắt mình lại có thể được sắp xếp đến phụ trách cái gọi là thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới. Hai dự án nghe thì có vẻ ghê gớm nhưng trên thực tế thì là công việc mờ mịt hão huyền, cho nên lựa chọn duy nhất của cô ta chính là xin nghỉ ốm.

Mao Dung cho rằng thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới là mờ mịt hão huyền cũng không phải là không có lý. Sau cơn sóng gió năm ngoái, tranh luận về cải cách mở cửa cũng không nhỏ, nhất là những huyện vốn là nơi hẻo lánh nghèo nàn như Nam Đàm. Trong điều kiện khí hậu này, nói gì đến chuyện thu hút đầu tư chứ, còn về phần khu kinh tế mới, theo Mao Dung, đó đơn thuần là chiêu trò khi mới lên nhậm chức của Thẩm Tử Liệt.

Cô ta không muốn làm những chuyện chẳng có ý nghĩa là bao như thế này, mình cũng không phải là loại nhẫn nhục chịu đựng để người ta thích điều khiển kiểu gì cũng được. Trong tình huống không có lựa chọn này, cô ta thà học cách ở ẩn của người xưa còn hơn.

Đến nay cậu thanh niên đó đã đến nhà mình mấy lần, Mao Dung đương nhiên biết rõ hẳn là người của ai.

Thư ký của Thẩm Tử Liệt thì đương nhiên là người của Thẩm Tử Liệt. Chẳng qua việc cậu ta làm thế nào lại bị Thẩm Tử Liệt từ vị trí thư ký đẩy ra, làm Phó chánh văn phòng của tổ lãnh đạo công tác cho dự án này vẫn khiến Mao Dung có phần không nắm rõ.

Thư ký đương nhiên là người thân cận được lãnh đạo tin tưởng, nhưng cũng không thể ở cạnh lãnh đạo cả đời, sớm hay muộn phải chuyển ra ngoài. Nhưng tên Lục Vi Dân này mới ở cạnh Thẩm Tử Liệt đã được “đưa” ra, liền khiến người ta có phần không dám chắc, rốt cuộc là “đưa” hay là “đá” ra, nhất thời Mao Dung đoán không ra.

Rốt cuộc là Thẩm Tử Liệt không hài lòng với người này hay là Thẩm Tử Liệt thấy rằng để hẳn ở vị trí này thì càng có triển vọng phát triển hơn, Mao Dung còn có phần không hiểu hết. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, quan hệ giữa chàng trai vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu này và Thẩm Tử Liệt không chỉ là bình thường. Hoặc là hẳn đã hoàn toàn không còn giá trị và bị đá ra khỏi thế cục, hoặc chính là Thẩm Tử Liệt muốn đào tạo hẳn làm thân tín tuyệt đối, mà từ tình hình hiện nay, dường như khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn nhiều.

Nếu không phải Lã Ngọc Xuyên đặc biệt đến chào hỏi mình, Mao Dung vẫn không định gặp tay “trợ thủ” trên danh nghĩa này của mình.

Mao Dung không phải không tự chữa thẹn thầm nghĩ, chẳng lẽ mình thực

sự phải đi làm Chánh văn phòng tổ lãnh đạo công tác thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp kinh tế mới hữu danh vô thực này?

Ngay vào lúc Mao Dung có phần thất thần mà nghĩ những chuyện này, Lục Vi Dân cũng lẳng lặng quan sát và đánh giá người phụ nữ có phong thái không tầm thường trước mặt.

Mao Dung năm nay ba mươi lăm tuổi, là người trấn Thạch Cổ, huyện Nam Đàm, xuất thân từ giáo viên trường dân lập. Sau này sau khi chuyển sang trường công làm việc, giữ chức chủ nhiệm giáo dục, Phó hiệu trưởng ở trường tiểu học trọng điểm quận Thạch Cổ, sau lại điều sang đảm nhiệm chức Chánh văn phòng phòng Giáo dục huyện. Trước khi Vương Tự Vinh giữ chức Chủ tịch huyện, cô ta được điều đến Ủy ban nhân dân huyện giữ chức Phó chủ nhiệm. Cô ta vốn là ứng viên giàu tiềm năng nhất để tiếp nhận chức vụ Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện.

Không thể không nói rất nhiều người nghi ngờ Mao Dung và Chủ tịch huyện tiền nhiệm mà nay là Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn Vương Tự Vinh có mối quan hệ mờ ám là có lý do của họ.

Những lọn tóc đen nhánh của cô xõa trên vai, chiếc khăn lụa nền trắng chấm hoa xanh quàng rất thoải mái trên cổ, cùng với chiếc áo len màu hồng tươi, trong bầu không khí ở nhà này lại thêm phần mệt mỏi. Đôi gò má cao của cô lộ ra trên gương mặt trái xoan trắng ngần, đôi mắt phượng sắc sảo lạnh lùng, đôi môi lại có một vẻ đầy đặn mềm mại không nói nên lời, nói chung là khiến cho người ta có cảm giác dường như đang hút cái gì. Thêm vào đó còn cả bộ ngực nở nang mà người ta vẫn vô cùng ngưỡng mộ, thảo nào từ xưa đến nay cô ta luôn là một nhân vật gây tranh cãi ở huyện.

- Tiểu Lục, ý của cậu là ông Lâm đến từ Hồng Kông này trong thời gian tới sẽ đến Nam Đàm chúng ta khảo sát môi trường đầu tư?

Trong lòng Mao Dung có phần mâu thuẫn. Dù thế nào cô cũng thật không ngờ tình huống mà theo cô dường như không mấy có thể lại xảy ra, Nam Đàm thật sự sẽ đón khoản đầu tư bên ngoài đầu tiên? Quả thực không thể nào khiến người ta tin được.

Nhưng căn cứ theo những tài liệu mà người trước mặt vừa giao cho mình lại đang thể hiện rõ mồn một, thương nhân Hồng Kông thực sự có ý định muốn đầu tư xây dựng một xí nghiệp gia công kiwi ở Nam Đàm. Hơn nữa quy mô đầu tư cũng không phải là nhỏ, dự tính đầu tư sẽ vào khoảng ba đến bốn triệu đô la Hồng Kông. Khoản tiền này đối với nơi xa xôi trong lục địa như Nam Đàm mà nói đã là một tin long trời lở đất.

- Chánh văn phòng Mao, theo tình hình mà tôi và Tiểu Tô cùng đi Quảng Châu tìm hiểu, ông Lâm có một công ty thương mại ở Hồng Kông, quy mô không xếp vào loại lớn, nhưng có con đường tiêu thụ tương đối thuận lợi. Ông ta chủ yếu là tham gia buôn bán trái cây, ngoài ở địa phận Hồng Kông ra, thì chủ yếu bán đi Anh, Mỹ và Australia. Hiện nay kiwi khá là thịnh hành ở Âu Mỹ, nó có hàm lượng vi-ta-min vô cùng phong phú, là một loại hoa quả tốt rất được ưa chuộng. Nhưng thị trường kiwi Âu Mỹ chủ yếu được cung cấp từ New Zealand, giá cao chót vót, nếu chế thành mứt và bột thì giá sẽ càng cao.

Lục Vi Dân để ý thấy bản tài liệu này của mình đã khơi dậy một chút hứng thú của đối phương, hẳn cần kích động thêm một chút.

- Mà hiện nay sản lượng kiwi của địa khu Lê Dương chúng ta đang gia tăng từng ngày, cho nên một mặt chúng ta cũng đang cố gắng nghĩ cách xúc tiến xuất khẩu quả tươi, nhưng bị hạn chế bởi khả năng bảo quản và con đường tiêu thụ. Nếu có thể gia công hoa quả tươi thành mứt và dạng bột thì có thể giảm bớt độ mạo hiểm đi rất nhiều, cho nên chúng tôi làm ra tài liệu quảng bá thu hút đầu tư trong lĩnh vực này gửi cho bạn học của tôi ở Lĩnh Nam. Vừa vận y công tác ở Ủy ban Kế hoạch tỉnh Lĩnh Nam, có cơ hội tiếp

xúc với các thương nhân Hồng Kông và Đài Loan có ý định đến Trung Quốc đầu tư, cho nên mới có cơ hội như thế này.

- Dựa theo tài liệu của cậu, so với hai huyện Phụ Đầu và Hoài Sơn, thì ưu thế của chúng ta không nổi trội. Đặc biệt là Hoài Sơn, chỉ xét từ điều kiện giao thông và sản lượng kiwi thì đã đủ vượt qua Nam Đàm chúng ta. Nếu như vị thương nhân Hồng Kông này thực sự đến địa khu Lê Dương khảo sát, e rằng không thể chỉ theo chỉ huy của chúng ta, nói không chừng các huyện khác nghe được tin cũng sẽ đưa lời mời giống hệt, chúng ta sao có thể đảm bảo Nam Đàm sẽ không tạo cơ hội cho kẻ khác?

Mao Dung cân nhắc một lát, trầm ngâm nói:

- Chỉ có thương hiệu kiwi Nam Đàm chúng ta thì tôi nghĩ chưa đủ tiếng nói. Bởi vì xét từ góc độ tiêu thụ quả tươi, có thể thương hiệu Nam Đàm có lẽ có chút sức hấp dẫn, nhưng đối với nguyên liệu ngành gia công hoa quả thì không có ý nghĩa lớn. Huống hồ thương nhân Hồng Kông chỉ cần đến Lê Dương chúng ta khảo sát qua là biết rõ chất lượng kiwi ba huyện Hoài Sơn, Phụ Đầu và Nam Đàm chúng ta không chênh lệch nhau bao nhiêu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đều Chẳng Phải Là Đèn Cạn Dầu

Lục Vi Dân âm thầm gật đầu. Mao Dung này có thể làm được phó chánh văn phòng ở trong Ủy ban nhân dân thì cũng là có chút tầm nhìn, vừa mới nhìn là đã thấy vấn đề trung tâm rồi.

- Chủ nhiệm Mao, cô nói có lý lắm. Chúng tôi cũng đang cân nhắc xem nên tăng cường sức cạnh tranh như thế nào. Tôi nghĩ như thế này, một mặt tôi đang suy nghĩ đến việc thuần thực hóa sức lao động để thể hiện ưu thế của chúng ta. Nhà máy thực phẩm đồ hộp của huyện hiện tại đang ở tình trạng ngừng sản xuất, các nhân viên đều chỉ có thể lấy 60% tiền lương cơ bản. Nếu như doanh nghiệp này mà ở Nam Đàm chúng ta thì tôi nghĩ có thể dùng phương thức mượn nhân công của nhà máy đồ hộp để đi vào sản xuất đầu tiên. Như vậy có thể nâng cao năng suất lao động lên mức cao nhất.

Lục Vi Dân cười nhạt, giới thiệu.

-Ồ, đây cũng là một ý kiến hay đấy. Những thương nhân Hồng Kông này không giống với những doanh nghiệp quốc doanh trong nước ta, rất chú trọng đến hiệu quả và lợi ích. Nếu có thể giải quyết cho anh ta vấn đề công nhân thuần thực thì anh ta chắc chắn sẽ vừa lòng. Đây rõ ràng là một ưu thế lớn của chúng ta. Nhưng công nhân của nhà máy thực phẩm đồ hộp kia không biết là anh có biết rõ hay không. Tuy nói là công nhân lành nghề nhưng về kỷ luật và tính tích cực trong công việc thì vẫn chưa khiến người ta hài lòng. Theo tôi được biết thì trong xã hội tư bản chủ nghĩa thì những xí nghiệp đó sợ là yêu cầu về phương diện này khá cao, cường độ lao động cũng khá lớn. Công nhân của nhà máy thực phẩm đồ hộp của huyện chúng ta có khả năng

thích ứng được hay không, có muốn làm hay không thì chúng ta vẫn cần phải điều tra tìm hiểu thêm

Lục Vi Dân âm thầm gật đầu. Người phụ nữ này quả là đã nhìn trước sự việc, suy nghĩ rất cẩn thận thấu đáo, không giống như mấy người phụ nữ chỉ như bình hoa làm đẹp, nói mấy câu là có thể khiến cô ta trở nên mơ hồ. Người phụ nữ này cách suy nghĩ rõ ràng, nhìn nhận vấn đề cũng thật chuẩn xác.

- Chủ nhiệm Mao, cô nói vấn đề này ra thực sự đúng là một vấn đề. Tôi đã từng tìm hiểu, nhà máy thực phẩm của huyện ở trong trạng thái nửa sống nửa chết đã một hai năm nay rồi. Công nhân viên chức của nhà máy kêu than âm trời. Hơn nữa không ít là cặp vợ chồng đều đi làm ở đó, trên còn có người lớn, dưới còn có trẻ con. Bọn họ không phải là không muốn làm mà là không có việc gì có thể làm được. Nếu như có thể có sự bồi thường đủ về kinh tế cho họ, hay nói cách khác là có sự kích thích thì tôi tin tưởng rằng những công nhân của nhà máy thực phẩm này sẽ vui vẻ mà làm việc, hơn nữa cũng có thể giảm đi rất nhiều áp lực cho Ủy ban nhân dân huyện của chúng ta.

Lục Vi Dân cười nói.

Công nhân của nhà máy thực phẩm huyện đã vài lần phản ánh tình hình của họ với Ủy ban nhân dân huyện, yêu cầu Ủy ban nhân dân huyện giải quyết cho bọn họ vấn đề sinh tồn. Chỉ có tiền lương cơ bản thôi thì khó mà duy trì được cuộc sống bình thường của họ. Nhất là một số nhân công có gánh nặng khá lớn cũng đưa ra yêu cầu huyện phải nghĩ ra cách gì đó để giải quyết tình trạng khó khăn mà nhà máy thực phẩm đang phải đối mặt. Đây cũng là một vấn đề khó gây đau đầu ở huyện.

Mao Dung hiển nhiên cũng hiểu tình hình. Xem ra đầu óc của trợ thủ này của mình cũng rất được việc. Những điều này có thể nghĩ ra được. Hơn nữa lại tính toán chu toàn được như thế, hẳn là đã bỏ ra không ít thời gian. Cô gật

đầu xác nhận điều này:

- Ủ, chú ý này không tồi. Còn có gì nữa?

- Một mặt khác thì cũng sẽ đề cập đến một hạng mục công tác khác mà tôi muốn báo cáo với chủ nhiệm Mao, đó là kiến thiết khu công nghiệp kinh tế mới.

Lục Vi Dân trầm giọng:

- Suy nghĩ của tôi là chúng ta có thể mượn cơ hội này để xây dựng khu khai thác phát triển công nghiệp, khiến cho các thương nhân Hồng Kông ý thức được rằng huyện Nam Đàm chúng ta sẽ vì việc kiến thiết khu khai thác phát triển kinh tế mà lập nên một loạt ngành sản xuất chủ yếu với ngành sản xuất gia công thực phẩm làm chính. Điều này chắc chắn sẽ có sức hút không nhỏ trong việc thúc đẩy sự đầu tư của Nam Đàm chúng ta với việc xây nhà xưởng. Dù sao đi nữa thì chúng ta đã có một số cơ sở về phương diện này. Ví dụ như ngành nghề đóng gói và in ấn của huyện chúng ta có thể phối hợp đồng bộ với ngành gia công thực phẩm, chứ không cần họ phải tìm kiếm ở bên ngoài nữa.

Mao Dung rất cục hiểu được ý đồ mà Lục Vi Dân hôm nay muốn báo cáo với mình. Thu hút đầu tư đương nhiên là một mặt. Nhưng càng quan trọng hơn chính là việc xây dựng khu công nghiệp kinh tế mới này.

Nếu nói thu hút đầu tư hẳn có thể mượn sức mạnh bên ngoài để thực hiện mục tiêu. Vậy thì việc xây dựng khu kinh tế mới sẽ không phải là chuyện đơn giản như thế. Cái này đề cập đến sự điều phối đất đai, kiến thiết quy hoạch và sự phối hợp đồng bộ với phương tiện công cộng, liên lụy đến rất nhiều các ban ngành và xã phường như về kế hoạch, đất đai, xây dựng đô thị, điện lực, giao thông, công an, cấp nước, bưu chính, môi trường. Dường như phủ khắp các ban ngành của Ủy ban nhân dân. Muốn phối hợp tốt với các ban ngành và

xã phường này thì nếu như không có một nhân vật hiểu rõ được tình hình vận hành của ban ngành chính phủ thì căn bản không thể làm được. Điều này chắc cũng là do nguyên nhân khiến anh chàng này năm lần bảy lượt đến để báo cáo công tác đây.

Tuy nhiên Mao Dung vẫn là đánh giá rất cao ở chỗ Lục Vi Dân rất có lễ tiết. Lã Ngọc Xuyên thường xuyên bàn bạc trước với mình và đã truyền đạt ý của Thẩm Tử Liệt rồi. Thẩm Tử Liệt tung ra cảnh ô liu tỏ ý muốn hòa bình, cái này có thể coi như là vừa đấm vừa xoa?

Có điều Mao Dung cũng biết lựa chọn của mình bây giờ không có nhiều. Anh chàng kia đã đích thân đến báo cáo công tác, có thể nói đã chuẩn bị thay cho mình một bậc thang thể diện rồi. Đây là một người khá là biết giải quyết công việc, chu đáo khôn khéo đến mức không giống với một chàng sinh viên mới tốt nghiệp ra trường.

- Tiểu Lục, xem ra công việc của anh làm cũng không tồi, đã nghĩ được chu đáo sâu sắc như thế rồi.

Mao Dung nghĩ một lúc:

- Như thế này đi, anh để tập tài liệu này ở đây. Mấy ngày hôm nay tôi hơi mệt, nhưng nhất định về nhà sẽ xem mấy tài liệu này, tìm hiểu tình hình một chút, tranh thủ thứ hai đi làm lại.

- Vậy thì tốt quá, chủ nhiệm Mao. Chúng ta tuy tập trung xử lý thì chỉ có vài người nhưng đều hy vọng cô có thể sớm khôi phục lại sức khỏe, dẫn dắt chúng tôi làm việc.

Lục Vi Dân trên mặt là nụ cười vui vẻ:

- Ở huyện không ít người chẳng coi chúng tôi ra gì, cảm giác là chúng tôi chỉ là giả bộ làm dáng mà thôi. Nhưng tôi cho rằng đã là quyền lực và trách

nhiệm mà lãnh đạo ở huyện giao cho, thì chúng tôi có nghĩa vụ làm tốt công tác này. Chỉ có điều răn không đầu sao được, nếu như chủ nhiệm Mao không trở lại thì chúng tôi liền thật sự như con răn mất đầu!

- Tiểu Lục, anh đừng có liên tiếp tâng bốc tôi lên thế chứ. Tung tôi lên cao quá như thế thì ngã xuống sẽ càng đau.

Mao Dung nhìn Hạ Tường một cái đầy thâm ý.

- Tôi nghe nói các lãnh đạo trong huyện có những suy nghĩ khác nhau về việc triển khai hai công tác này. Về việc triển khai hai công tác này, tôi sợ rằng chúng ta cần phải tiếp thu ý kiến quần chúng mới được.

Lục Vi Dân khẽ cười. Mao Dung này quả nhiên không hề đơn giản, đây là một nhân vật có trí tuệ tuyệt đỉnh. Tuy nhiên muốn thăm dò mình, cũng có thể khiến mình thể hiện rõ thái độ.

- Chủ nhiệm Mao. Tôi thì nghĩ như thế này. Ở huyện có văn kiện đóng dấu đỏ đã xác định quyền lực và trách nhiệm chuyên xử lý hạng mục này. Tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải nhìn trước ngó sau làm gì. Chúng ta cũng không phải là làm việc cho cá nhân nào đó, nói cao lên một tí thì chúng ta vẫn có thể là vì muốn xứng đáng với đồng lương mà Đảng, chính phủ và nhân dân phát cho mà làm việc. Chúng ta làm tốt công việc của mình. Phương hướng đúng đắn, từng bước đi nhanh lên một chút thì chẳng có gì là quá đáng. Tôi tin rằng không ai có thể tranh luận bừa một cách vô trách nhiệm được, xử lý sự việc chứ không xử lý con người. Đây là nguyên tắc làm việc cơ bản mà chúng ta phải kiên trì tuân theo. Chỉ cần làm được điều này, tôi tin rằng lãnh đạo cấp trên có thể nhận thức rõ ràng được.

Lời nói công bằng chính trực của Lục Vi Dân khiến cho Mao Dung mãi cho đến khi Lục Vi Dân đi rồi cô vẫn nghĩ lại.

Không nghi ngờ gì nữa, lời nói này của Lục Vi Dân như là thể hiện một sự công khai, lại giống như là một lời giải thích. Nói tóm lại, anh chàng này đem đến cho mình một ấn tượng vừa mơ hồ lại vừa sâu sắc. Một ấn tượng mâu thuẫn lẫn nhau nhưng lại phức tạp lạ thường, hình thành nên trong đầu của Mao Dung. Một người luôn luôn dùng tinh thần kiêu ngạo để đánh giá người khác thì bây giờ lại có chút hoang mang.

Mãi cho đến vài năm về sau Mao Dung vẫn nhớ rõ ràng cảnh tượng lúc ấy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thiển Cận

Tào Cương thâm trầm đứng cạnh cửa sổ nhìn các cán bộ đang vào vào ra ra trước cơ quan, mãi cho đến đầu thuốc lá làm phồng tay, anh ta mới theo bản năng xoay người đi đến bàn làm việc đem đầu thuốc lá hung hăng dụi vào gạt tàn thuốc.

Cửa khép hờ, ngoài hành lang truyền đến những tiếng cười nói, tuy rằng nghe không rõ cụ thể họ đang nói gì, nhưng Tào Cương biết chắc chắn không ngoài hai đề tài kia.

Hai ngày nay, các cán bộ trong cơ quan gần như đều điên cuồng bàn tán về hai đề tài, một là ở huyện quyết định mua thêm một chiếc Santana làm xe cho Hội đồng nhân dân huyện công tác, mà việc còn lại là việc thương nhân Hồng Kông đã tới Nam Đàm dự định sẽ khảo sát đầu tư vào đây.

Nếu nói huyện mua một chiếc Santana vốn được cho là sự việc mới mang tính tuyên truyền giác ngộ. Vậy trong thời gian chưa đến một tháng sau, huyện lại quyết định mua thêm một chiếc, hơn nữa là xe dùng cho Hội đồng nhân dân huyện công tác, thì không thể không khiến các cán bộ trong cơ quan kích động mà bàn tán.

Chiếc Santana đầu tiên sau khi mua về vẫn còn để trong ga ra ô tô của cơ quan vẫn chưa được dùng tới. Cơ bản vì lãnh đạo chủ chốt ở Huyện ủy sau khi mua chiếc xe Santana này về đã khiến rất nhiều người chú ý. Nhất là Phó bí thư huyện ủy, Chủ tịch Hội đồng nhân dân huyện Lâm Thuận Lộc công khai nghi ngờ tài chính huyện đang lúc túng quẫn như vậy mà lại bỏ ra hai

trăm ngàn mua một chiếc Santana về là xuất phát từ suy nghĩ gì. Tuy rằng cơ quan sự vụ giải thích chiếc xe này không phải là tiền do tài chính huyện bỏ ra, mà là do công ty phát triển khai thác nông nghiệp hiện đại ở huyện bỏ tiền ra mua, tạm thời cho Huyện ủy mượn để sử dụng. Nhưng lời giải thích này hiển nhiên rất khó có thể khiến cho Lâm đại gia vừa lòng.

Tào Cương từ đầu đến giờ vẫn khoanh tay đứng xem vở tuồng đầy náo nhiệt. An Đức Kiện mua xe là do Thẩm Tử Liệt đề nghị, An Đức Kiện rất thông minh, mua về nhưng không dùng tới, hiển nhiên là muốn chờ sau khi sự kiện qua đi mới mang ra sử dụng. Chẳng qua không ngờ Lâm Thuận Lộc lại khó chơi như vậy, quấy nhiễu không ngừng, Tào Cương vui vẻ khi nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Không ngờ được, Thẩm Tử Liệt chẳng những trên hội nghị của Ủy ban nhân dân huyện đề xuất mua thêm một chiếc Santana để giúp Hội đồng nhân dân huyện khi tiến hành công tác. Rõ ràng sau khi anh ta đề xuất mua chiếc Santana này, Ủy ban nhân dân huyện vẫn tạm thời không hề mua thêm phương tiện giao thông, vậy chẳng phải đã tỏ thái độ rằng Chủ tịch huyện sẽ không thay đổi phương tiện giao thông. Anh ta làm vậy hẳn là muốn chặn miệng của những người khác.

Chiêu thức ấy rất lợi hại, lập tức làm dịu đi mối quan hệ với Lâm Thuận Lộc, cũng khiến An Đức Kiện có thể an ổn quang minh chính đại ngồi trên chiếc xe Santana mà một tháng nay còn chưa dám động tới. Còn chiếc Volga của An Đức Kiện cũng giao cho Mặt trận Tổ quốc huyện, hoá ra chiếc xe Thượng Hải mà Hội đồng nhân dân huyện và Mặt trận Tổ quốc huyện dùng chung lại được chuyển vào tay văn phòng Huyện ủy, Từ Hiểu Xuân tự nhiên mở cờ trong bụng. Ngay cả Tân Hải Cơ cũng không thể nói lời nào.

Nghĩ đến đây Tào Cương liền không kìm nổi mà thở dài, một phen tiền cũng có thể làm khó được anh hùng hảo hán, có tiền làm chuyện gì cũng dễ, lời này quả thực không sai, dùng hơn hai trăm ngàn mua một chiếc Santana,

lập tức đánh vỡ cục diện bế tắc, khiến cục diện ở huyện lập tức thay đổi. Chỉ thoáng một cái Thẩm Tử Liệt đã nhảy ra khỏi cục diện đầy xấu hổ. Có An Đức Kiện trấn giữ, Lâm Thuận Lộc ra trình diễn, đủ để cho Thẩm Tử Liệt thay đổi rất nhiều tình huống ở huyện. Về điểm này, trong lòng Tào Cương và Tần Hải Cơ đều ngầm hiểu, vận mệnh dường như lại lập tức tạo ra thách thức mới.

Lâm Thuận Lộc không dễ dàng bị đánh lừa. Ông ta làm Chủ tịch Hội đồng nhân dân của Phó bí thư phụ trách Đảng và quần chúng cũng nhiều năm, bình thường cũng chẳng có gì nổi bật, nhưng bất kể là các vụ xử lý ở dưới xã, thị trấn, huyện, các cục, không ít người đều phải qua tay Phó bí thư phụ trách Đảng và quần chúng là ông ta mới được đề bạt đi lên, ngay cả không phải là tâm phúc của ông ta nhưng ít nhất ông ta cũng sẽ không tìm cách ngăn cản con đường của họ. Sự phân chia rành mạch đó khiến nhiều người phải ghi nhớ, huống chi là một kẻ đầy khéo léo như An Đức Kiện. Nhưng ông ta lại tỏ thái độ đầy thờ ơ lạnh nhạt.

Lúc này, An Đức Kiện mới chính thức để lộ ra sự cao minh của mình. Tào Cương khi nghĩ đến đây thì có chút bực bội.

An Đức Kiện, tên cáo già này thường ngày cũng rất bình thường, không có gì nổi bật, nhưng thực tế lại nắm giữ mọi thứ trong tay từ trước rồi. Tào Cương và Tần Hải Cơ không hẳn là không biết gì về thủ đoạn nhỏ này của anh ta, nhưng biết được lại vẫn vững như bàn thạch, chẳng hề quan tâm. Điều này làm cho đối phương phải lo lắng. Mà thủ đoạn hóa giải của Thẩm Tử Liệt cao minh như vậy chưa chắc là An Đức Kiện sẽ không nắm lấy.

Mà nếu quả như vậy thật, Tần Cương và Tần Hải Cơ có lòng cũng chẳng thể làm được gì.

Đương nhiên Tào Cương cũng không biết chiêu này là do người thư ký trước kia của Thẩm Tử Liệt gợi ý cho ông ta, nếu không anh ta hẳn sẽ hối hận

bản thân mình vì sao trước kia lại chủ động ủng hộ đưa Lục Vi Dân cho tới xử lý ba hạng mục.

Nếu nói sự tình này chỉ khiến Tào Cương phiền lòng, thì kế tiếp đó Mao Dung "lành bệnh" bắt đầu bắt tay vào tiến hành thu hút đầu tư, chuẩn bị xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới. Trong hoàn cảnh đó, ngay trước khi diễn ra đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân, các thương nhân Hồng Kông đã đến khảo sát đầu tư ở Nam Đàm. Nếu sự kiện trên chỉ làm Tào Cương phiền lòng thì một loạt các sự việc sau này lại khiến Tào Cương không chỉ tâm phiền ý loạn, mà còn cảm giác như đứng ngồi không yên.

Thẩm Tử Liệt là cán bộ điều xuống. Tào Cương chưa từng nghĩ Thẩm Tử Liệt có thể sẽ nán lại lâu ở Nam Đàm. Mặc dù, Tào Cương cho là từ lúc Thẩm Tử Liệt tiếp nhận chức vụ Chủ tịch huyện, một cán bộ điều xuống làm Chủ tịch huyện, giải quyết được chức vụ cán bộ cấp Cục trưởng, thì cũng là bình thường. Nhà Thẩm Tử Liệt là ở Xương Châu. Anh ta đã đến đây hơn một năm mà thậm chí ngay cả mặt mũi người nhà đều không có thấy. Điều này chứng minh nhận xét của Tào Cương là đúng.

Loại cán bộ chỉ luôn đánh bóng tiếng tăm của mình, chỉ sợ nếu muốn anh ta cắm rễ ở Nam Đàm làm Bí thư huyện ủy, anh ta cũng không sẵn lòng. Có thể thu xếp xuống làm một cấp Cục trưởng, lại rèn luyện ở cơ sở một đến hai năm, đối với việc đề bạt sau này khi trở lại tỉnh là rất có ích lợi. Đây mới hẳn là ý tưởng thực sự của Thẩm Tử Liệt. Hiện giờ Tào Cương hy vọng nhất chính là Thẩm Tử Liệt tiếp tục nán lại huyện Nam Đàm khoảng hơn một năm nữa, cảm thấy công tác tại cơ sở thật sự không tốt, khi đó sẽ tự mình nghĩ cách để được triệu hồi về tỉnh. Thẩm Tử Liệt có thể xin về huyện để công tác, khi mục đích đạt được tự nhiên sẽ dựa vào quan hệ, mà muốn được triệu hồi về. Việc đó hẳn cũng không phải việc khó.

Tào Cương sợ là sợ Thẩm Tử Liệt ngồi mãi ở vị trí Chủ tịch huyện lại đâm ra có hứng thú, có cảm giác nơi này mới chính là mục tiêu thật sự của

mình, sau đó lại thật sự muốn tạo dựng sự nghiệp tại đây. Như vậy thì khó mà giải quyết được.

Đương nhiên cũng không phải Thẩm Tử Liệt không đi, thì Tào Cương không có cơ hội lên chức. Nhưng Tào Cương cảm thấy bản thân mình đã quen ở Nam Đàm, lại một mình gây dựng lên, có thể đứng vững ở Nam Đàm thì không còn gì tốt hơn. Nếu anh ta thật sự bị điều đến huyện khác nhậm chức, tự nhiên sẽ cần một quá trình thích ứng, không dễ dàng như khi anh ta bắt đầu tại Nam Đàm.

Chắc chắn sự nương nhờ không thể nghi ngờ của Mao Dung là một tín hiệu không ổn. Hôm nay trong cuộc họp, Lã Ngọc Xuyên đã lên tiếng ủng hộ Chủ tịch huyện càng chứng minh điều này. Thẩm Tử Liệt đang dần dần thích ứng, đang từng bước một khẳng định địa vị của mình, bắt đầu vận dụng quyền lực trong tay, hợp nhất thế lực, bồi dưỡng vây cánh. Hơn nữa theo tình hình hiện tại có thể thấy được hành động của anh ta đã bắt đầu có hiệu quả.

Nghĩ đến đây Tào Cương thấy ức chế không nhịn được mà thở dài, Thẩm Tử Liệt thật sự là chó ngáp phải ruồi rồi, sao có thể vào đúng thời điểm mấu chốt lại lôi kéo được thương nhân Hồng Kông tới đầu tư. Điều đó sẽ là một đề tài nhạy cảm đối với đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân. Huyện chắc chắn sẽ lập tức mở cuộc họp. Mà hiển nhiên vì năng lực này mà Thẩm Tử Liệt tăng thêm không ít trọng lượng. Nghĩ đến đây, trong lòng Tào Cương lại thêm buồn bực. Tất cả dường như đều có Lục Vi Dân xe chỉ luân kim bên trong. Trước kia không hiểu sao bản thân mình không nhận ra lại coi thường anh ta đến như vậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nét Thứ Nhất

Lục Vi Dân lặng lẽ quan sát vẻ mặt lạnh lùng của người đàn ông đang đứng trước mặt, hiển nhiên người thương nhân tới từ Hồng Kông này không hài lòng với điều kiện bên Nam Đàn.

Điều này cũng không thể oán trách đối phương, cơ sở thiết bị bên Nam Đàn thật sự hơi kém một chút. Ngay cả Lục Vi Dân cũng cảm thấy nếu muốn thuyết phục đối phương đầu tư xây dựng nhà máy ở đây, thì hơi quá gắng gượng, nhưng tình hình lúc này đã thành thế cưỡi hổ. Về phía Thẩm Tử Liệt thì không cần phải nói, ngay cả Bí thư huyện ủy An Đức Kiện cũng đã cùng Từ Hiếu Xuân và Lã Ngọc Xuyên đặc biệt tiếp đón nói chuyện cùng đối phương hơn hai giờ.

Hai ngày này, Mao Dung và hãn đã liên tục cùng đối phương thăm dò, từ nguyên liệu, nơi sản xuất đến nhà máy, từ điện lực, đường nước đến đường giao thông, hễ là liên quan đến đến ban ngành nào cũng lập tức triệu tập ban ngành đó đến. Có vấn đề gì tại hiện trường sẽ đưa ra quyết định phù hợp, nhưng đối phương hiển nhiên vẫn không được hài lòng.

Hai ngày nay, Mao Dung cũng ăn không tiêu, hơn nữa trúng gió, bị cảm, phải đi truyền dịch. Buổi chiều Lã Ngọc Xuyên cũng bị. Cuối cùng chỉ còn lại có mình và Hứa Dương hai người cùng đối phương tới xem xét hiện trường.

Tình trạng đường xá ở một vài huyện, xã cũng không tốt lắm, nhưng vị thương nhân Hồng Kông này cũng trăm lần cố gắng, đi một mạch, từ Đông

Cố đến Bạch Tháp, thậm chí muốn đích thân đến từng nông hộ xem xét vườn cây kiwi, còn muốn dùng ngôn ngữ Quan thoại phổ thông nói chuyện với các nông hộ, chủ yếu là hỏi về vấn đề sử dụng phân hóa học và thuốc trừ sâu khi các nông hộ gieo trồng kiwi. Điều này làm cho thái độ của Lục Vi Dân đối với vị thương nhân Hồng Kông so với lúc còn uống rượu hoa ở Lĩnh Nam có sự thay đổi không nhỏ.

- Ông Lâm, nếu anh còn có điều gì không hài lòng với địa phương, xin cứ việc đề xuất. Chỉ cần huyện chúng tôi có thể giải quyết được, chúng tôi đều tuyệt đối thỏa mãn. Anh cũng đã trực tiếp gặp qua Bí thư An, Chủ tịch huyện Thẩm cùng với phó Chủ tịch huyện Lã, tôi tin rằng anh cũng có thể cảm nhận được nhiệt tình của huyện chúng tôi.

Lục Vi Dân cố gắng điều chỉnh giọng điệu của mình, khiến thái độ trở nên thành khẩn hơn.

Ngoại trừ Lâm Diệu Hùng, còn có một người luật sư và hai người trợ lý cùng đi với anh ta. Trong đó, hai người trợ lý, một người phụ trách phương diện sản xuất, một người còn lại phụ trách về tài chính, một hàng bốn người, vừa đủ tay cho bàn mạt chược. Lục Vi Dân cảm thấy đối phương cũng có thành ý muốn đến đầu tư.

- Ông Lục, tôi cảm thấy tình hình nơi này cùng với những gì lúc trước khi anh giới thiệu với tôi trong cuộc gặp mặt ở Quảng Châu có hơi không giống nhau, hơn nữa tình hình quá kém, điều này làm cho tôi rất do dự.

Ngoại trừ khuôn mặt ngăm đen gầy yếu, cặp mắt sâu còn có chút nhanh nhẹn, nhìn qua cảm thấy anh ta chẳng hợp với bộ âu phục nhẹ mát, dù ở bất kì nơi nào, cũng không thể tin đây là một nhân vật có tài sản trên chục triệu

Kỳ thật Lâm Diệu Hùng cũng biết mọi việc nếu không tự mắt mình trông thấy cũng không thể làm được gì, vì lừa gạt anh đến đầu tư, cán bộ rất giỏi về

khoản nói ba hoa chích choè. Tình huống trên thực tế lại cách xa một trời một vực. Anh ta đối với bên đại lục cũng không xa lạ gì. Bên Lĩnh Nam kia như thế, bên này lại cũng như thế, anh ta đã có tư tưởng chuẩn bị.

Thực tế mà nói, điều kiện cơ sở thiết bị bên huyện Nam Đàm này tuy rằng không tốt, nhưng anh ta ngầm đoán được, điều kiện tự nhiên ở Nam Đàm cực kỳ thích hợp gieo trồng kiwi. Điều này cũng khiến anh ta có chút dao động. Phải nói rằng đây là nhân tố chính quyết định có nên đầu tư xây dựng nhà máy hay không. Đương nhiên, tình trạng cơ sở thiết bị không tốt cũng thực sự đáng để anh ta hung hăng oán giận, ít nhất có thể mượn điều này đề xuất điều kiện có lợi hơn.

- Thật không? Ông Lâm, tôi thừa nhận điều kiện đất bên chúng tôi và khu tam giác có lẽ có sự chênh lệch nhất định, nhưng ưu thế của chúng tôi cũng rất rõ ràng. Anh hẳn là có thể thấy được, ưu thế của chúng tôi thì bên khu tam giác không thể khôi phục được, mà chênh lệch về cơ sở thiết bị chúng tôi lại có thể từng bước thu nhỏ lại.

Tay Lục Vi Dân chỉ vào bãi sông lớn hoang vu nằm ngay đằng sau con đê, giọng nói tràn đầy sự tự tin.

- Kỳ thật anh xem, đến một mảnh đất này năm trước bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị nước sông mùa hè dâng lên bao phủ cả bãi sông. Nhưng hiện tại anh xem, chưa đến một năm, một con đê kiên cố đã vững vàng chặn cơn hồng thủy, biến khu vực này thành khu kinh tế công nghiệp mới của chúng tôi. Tôi xin cam đoan với anh, trong vòng một năm, sẽ biến nơi này trở thành một vùng đất công nghiệp nóng hổi. Vô số doanh nghiệp sẽ ở chỗ này đột ngột từ mặt đất mọc lên. Tôi hy vọng anh có thể may mắn trở thành xí nghiệp bên ngoài đầu tiên đầu tư vào khu kinh tế công nghiệp mới Nam Đàm chúng tôi. Điều này sẽ khiến cho anh và xí nghiệp của anh trở thành một dấu ấn lịch sử vĩnh viễn được ghi lại tại huyện Nam Đàm chúng tôi. Điều này là một vinh dự thật không có gì sánh bằng.

Hứa Dương vô cùng hâm mộ khi thấy tài ăn nói của Lục Vi Dân. Người kia còn nhỏ hơn mình một tuổi, nhưng về tài ăn nói thì ngay cả mình cũng không thể bằng được. Hơn nữa, nói chuyện một hồi mà giọng điệu vẫn luôn truyền cảm, cuốn hút như vậy, làm cho người ta theo bản năng chạy theo ý nghĩ của hắn.

- Ông Lục, theo như lời anh nói, tôi cũng hiểu được. Anh cũng đã giới thiệu qua với tôi. Tôi thừa nhận Nam Đàm có không ít điều kiện vô cùng hậu đãi. Giống như lời anh nói, tôi cũng nghe nói về việc đội đại biểu Á Vận độc nhất vô nhị đã sử dụng hoa quả tốt cho sức khỏe này. Bản thân tôi cũng rất hy vọng có thể có được vinh quang ghi danh tại huyện các anh. Nhưng tôi muốn nói chính là tình hình thực tại. Hai ngày nay, chúng ta đã đi tới không ít địa phương. Anh nói huyện các anh tính quy hoạch nơi này thành khu kinh tế công nghiệp mới. Nhưng trên thực tế, điều này mới chỉ là quy hoạch trên giấy tờ. Trước mắt, chúng ta vẫn nhìn thấy nơi đây chỉ là bãi sông hoang vắng. Từ nơi này đến quốc lộ gần nhất còn một km, đất được san bằng, việc kiến thiết đường xá, còn có việc mắc nối hệ thống đường điện lực và đường nước, tất cả cũng vẫn chỉ là lâu đài trên không. Anh bảo tôi làm thế nào để tin tưởng các anh, liệu khu kinh tế mới này có phải do các anh nhất thời tưởng tượng ra hay không?

Sau khi Lâm Diệu Hùng và trợ lý của mình dùng tiếng quan thoại trao đổi nhanh với nhau vài câu, lúc này mới thông dong điềm tĩnh nói.

Cuối cùng đã đi vào vấn đề mang tính thực chất. Chạy vài ngày như vậy, cái gì nên xem cũng đã xem, nên biết cũng đã biết. Có thể nói Lục Vi Dân cũng đã đem những cân nhắc lo lắng suy xét tới rồi, đã tới lúc nên ngã bài.

- Ông Lâm, tôi cũng hiểu những lo lắng của anh. Nhưng chúng ta tiếp xúc lâu như vậy, anh cảm thấy tôi có lúc nào lừa gạt anh không? Có lẽ khi tôi giới thiệu về tình hình ở Nam Đàm có hơi khoa trương hoặc là thu nhỏ lại, nhưng

phải nói rằng tôi cũng không che dấu điều gì. Điều kiện ở Nam Đàm chúng tôi chính là như thế. Trên tình hình thực tế, ở đất liền cũng có nhiều điểm giống và có vài điểm khác với chúng tôi. Tôi cảm thấy Nam Đàm chúng tôi đã làm tất cả những điều mà chúng tôi có thể làm.

Giọng điệu Lục Vi Dân trầm tĩnh mà tự tin:

- Về phần những điều anh vừa nói, tôi chưa thể hiểu được, nếu chúng tôi chấp thuận theo như lời anh nói, đàm phán giữa chúng ta coi như đã tiến vào giai đoạn cuối cùng?

Trên mặt Lâm Diệu Hùng cũng lộ ra vẻ trịnh trọng đến kỳ lạ, sau khi nói chuyện với luật sư của mình vài câu, lại cùng hai thư ký dùng tiếng quan thoại giao tiếp một trận, lúc này mới trả lời:

- Trên cơ bản có thể nói như vậy. Nếu có thể giải quyết kiến thiết cơ sở thiết bị mà tôi vừa nhắc tới một cách nhanh nhất, tôi cảm thấy dự án này có thể được thực hiện tại Nam Đàm.

- Được, ông Lâm, anh cảm thấy kỳ hạn hoàn thành toàn bộ kiến thiết này là bao lâu?

Lục Vi Dân trầm giọng nói.

- Chậm nhất không thể quá tháng năm phải hoàn thành toàn bộ cơ sở thiết bị kiến thiết và lập dự án phê duyệt. Việc xây dựng nhà xưởng phải hoàn thành không quá đầu tháng tám. Trang bị thiết bị và vận hành thử cần nửa tháng. Mặt khác tất yếu cũng cần tiến hành đào tạo nhân viên. Tôi nhớ rõ ông Lục đã nói công nhân có năng lực thành thạo...

Lâm Diệu Hùng mỉm cười.

- Ông Lâm tiên sinh, tôi chịu trách nhiệm với tất cả những điều tôi đã nói.

Những điều này cũng có thể viết trong hiệp nghị.

Lục Vi Dân nói tiếp, trong lòng đã có tính toán. Đây là đại khái là tình huống tốt nhất có thể tranh được. Cơ sở thiết bị giải quyết không được, xí nghiệp kia cũng không có khả năng ở lại, nhưng thời gian ngắn như thế, cũng là một sự khảo nghiệm về năng lực chấp hành và hiệu suất làm việc của ban ngành hành chính của huyện.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lưu Mạnh

Khi Tô Yến Thanh đi vào phòng làm việc, Lục Vi Dân đang xem quyển sách của nhà xuất bản khoa học quân sự xuất bản một cách rất hứng thú.

Thấy Tô Yến Thanh tiến lại, Lục Vi Dân đặt quyển sách trong tay xuống, cười mỉm hỏi:

-Về rồi?fi Hứa Dương đâu?f

-Anh vẫn là nhàn rỗi à, bắt chúng tôi đi, một mình ngồi hưởng thụ trong văn phòng.

Tô Yến Thanh tò mò lật quyển sách

-Quyển sách này anh cũng có hứng thú?fi Người Nhật Bản khẩu khí rất lớn, nghe nói trong nước biên dịch quyển này là bản gốc, nguyên bản của đồng giác giả Ishihara và Akio Morita còn có một số chương khoa trương hơn không trao quyền xuất bản với bên ngoài.

-Người Nhật Bản có vốn tự kiêu, tuy nhiên bọn họ muốn thách thức với người Mỹ, vậy thì còn non một chút.

Lục Vi Dân hít một hơi dài.

-Không có lực lượng quân sự làm chống đỡ, chỉ dựa vào một ít vốn kinh tế thì dám ba hoa, điều này đang kích thích người Mỹ, nói khó nghe một chút, đây là tự chui đầu vào rọ. Tuy nhiên tôi cảm thấy quyển sách này có chút ý

nghĩa tham khảo đối với nước ta, ít nhất người Nhật Bản dám nói ra suy nghĩ trong lòng họ, thậm chí có ý định bảo vệ cho rằng thuộc về lợi ích kinh tế chính trị của bọn họ, thật có lòng dũng cảm.

Cửa lại bị đẩy ra, Hứa Dương một đầu mồ hôi chạy vào

-Nói cái gì chứ?Ồ, là quyển ?f Tôi mượn xem thử, tôi đến tiệm sách Tân Hoa cũng không tìm thấy quyển sách này.

-Vậy xem đi, tôi xem lần thứ ba rồi.

Lục Vi Dân thuận tay chuyển sách cho đối phương.

- Xong việc rồi?f

- Ừ, cơ bản ổn định rồi, nghi thức ký hợp đồng sáng ngày mai tổ chức ở nhà khách Nam Đàn, chuyên viên văn phòng phải qua đây, bốn phòng trong huyện đều phải tham gia nghi thức ký ước.

Hứa Dương cười hớn hờ nói:

- Nghe nói bên Địa khu rất xem trọng việc này, sau khi Lâm Diệu Hùng ký hợp đồng, Địa khu có thể còn sẽ mời anh ta đến bên Lê Dương đi khảo sát, điều này có phải có ý đào vào chân tường Nam Đàn chúng ta hay không à?f

- Muốn đào chân tường cũng phải có bản lĩnh mới đào được, Địa khu nói chung cũng là muốn có một thái độ như vậy, hi vọng có nhiều vốn đầu tư nước ngoài đến Lê Dương chúng ta đúng không?Yf

Tô Yến Thanh nói không chút khách sáo:

- Tôi không cho rằng ai có bản lĩnh có thể lấy đi dự án này!Yf

-Yến Thanh, có nhiều niềm tin thế?fi

Lục Vi Dân cười như không cười liếc mắt nhìn đối phương một cái.

- Đó cũng là học tập anh, phân tích so sánh từng cái, đem từng đối thủ cạnh tranh đưa ra phân tích, bổ sung khiếm khuyết cho nhau, trong lòng tự nhiên có tính toán.

Tô Yến Thanh mặt hơi nóng lên, ngay cả bản thân cô ta cũng phát hiện mình dường như có chút thay đổi, từ hai người đầu tiên bình tĩnh thoải mái đối thoại, đến giờ dường như trong lời nói cũng có chút mùi vị nói không ra lời, chỉ có điều mùi vị này ngoại trừ người trong cuộc, thì cho dù là Hứa Dương ngồi trước mặt cũng không cảm nhận được.

- Ừ, Chủ nhiệm Lục, tôi cũng có niềm tin, có thể chỉ có Hoài Sơn và Phụ Đầu có thể cạnh tranh với chúng ta, có thể Hoài Sơn có diện tích gieo trồng trái Kiwi tuy lớn, điều kiện giao thông tốt hơn một chút, nhưng trong huyện chúng ta một là không có sự chuẩn bị phương diện này, không hề quy hoạch, hai là chúng ta đang rèn luyện nhân công thành thực, về điều này càng là điểm yếu, chính điểm này, bất luận là Hoài Sơn hay Phụ Đầu đều không thể so sánh với chúng ta.

Hứa Dương uống một ngụm trà to.

- Hôm nay Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm chúng ta đều đến kiểm tra nơi chuẩn bị nghi thức ký kết hợp đồng, tôi thấy tinh thần họ đều rất tốt, chỉ có phó Chủ tịch huyện Tào..., hi hi...

Tô Yến Thanh trừng mắt nhìn Hứa Dương một cái, anh chàng này đừng thấy làm việc đã hai năm, nhưng không quản được cái miệng này, so với Lục Vi Dân mới làm việc mấy tháng, biểu hiện quả thực không thể so sánh nổi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, giống như Lục Vi Dân khác thường, thực sự

cũng rất hiếm thấy.

Hứa Dương thấy Tô Yến Thanh vừa trừng mắt, vội nhỏ miệng lại.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, Hứa Dương cảm thấy mình đối với Tô Yến Thanh có một sự kính sợ kì lạ, có lẽ là trên người Tô Yến Thanh có một vẻ lạnh lùng kiêu diễm, hoặc là Tô Yến Thanh bình thường trong lời nói cử chỉ không màng danh lợi cao sang, tóm lại Hứa Dương cảm thấy mình ở trước mặt Tô Yến Thanh luôn có một cảm giác toàn thân đều không thể thả lỏng, đặc biệt là đôi mắt đẹp của đối phương như hố sâu đảo qua, anh ta cảm thấy mình rất khó thở.

Trước mắt đôi nam nữ này khiến cho Hứa Dương rất khó chịu, làm việc muộn hơn mình, thì coi như là bọn họ tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, nhưng dường như trên người của hai người bao bọc lên khí chất đặc thù không giống như học đại học có thể mang đến, trong huyện mỗi phòng cũng có không ít người tốt nghiệp những trường đại học danh tiếng khác, cũng không có ai mang đến cho mình cảm giác như vậy, vị này thật sự có chút cổ quái.

Trước cửa truyền đến tiếng bước chân, một bóng người béo lùn xuất hiện ở trước cửa văn phòng

- Đều có mặt à, vừa đúng lúc, vừa đúng lúc.

- Bí thư Mã

Lục Vi Dân có chút kinh ngạc đứng dậy

- Mau ngồi xuống.

- Hihi, thật ngại, ở chỗ Chủ tịch huyện Thẩm ngồi một lúc, đúng lúc qua đây ngồi xuống.

Mã Thông Tài là trước giờ thân thiết, hai câu thì có thể khiến người ta cảm thấy anh ta dường như kết giao với anh nhiều năm, rất tự nhiên ngồi trên ghế mây của Hứa Dương nhường cho

- Chủ nhiệm Tiểu Lục, tôi là người không có việc không trèo lên điện Tam Bảo, có việc phải làm phiền câu.

- Ồ, Bí thư Mã, lời này của ông cũng quá khách sáo rồi, có chuyện gì ông chỉ định thì được rồi, tôi đâu dám nhận hai chữ làm phiền.

Lục Vi Dân cũng không biết trong lòng Bí thư Đảng ủy xã Song Phượng lưu manh này nghĩ ra chủ ý gì xấu.

Mã Thông Tài sinh ra và lớn lên là người Song Phượng. hiện tại quy hoạch kỳ một khu công nghiệp kinh tế mới, bước đầu xác định ở bãi sông ven sông xã Song Phượng, một phần khu đất này thuộc về đường sông đất hoang của Bộ thủy lợi, một phần thuộc về đất bờ sông. Ý của huyện bây giờ là phải thống nhất giao cho khu công nghiệp kinh tế mới, đất hoang bờ sông tự nhiên không cần nói nhiều nữa, nhưng phần đất bờ sông này mặc dù trước đây chưa có người đề cập đến quyền sở hữu, nhưng đề này vừa sửa xong, mảnh đất này lại bỏ hoang, đó cũng coi như một mảnh đất, trắng trợn bị huyện thu lại, khiến cho Mã Thông Tài trong lòng khó chịu.

Mã Thông tài đã tìm Mao Dung, nhưng Mao Dung nói với anh ta sự việc này cô ta không dễ ra mặt.

Mã Thông Tài cũng biết Mao Dung khó xử, vừa mới đi quan hệ với Thẩm Tử Liệt, mới bắt đầu làm việc, từ vẻ ngoài thấy Thẩm Tử Liệt càng nhượng bộ một bước, Santana cũng nhường cho Lâm Thuận Lộc, lúc này nếu để Mao Dung mạo muội đi tìm Thẩm Tử Liệt nói sự việc này, thực sự có chút khó xử, nhưng việc này Mã Thông Tài cũng khó xử giống vậy.

Bên xã có rất nhiều ý kiến đối với việc huyện thu lại miếng đất bờ sông với danh nghĩa “Đất vô chủ” này. Trong cuộc họp Đảng ủy xã bất luận là Tôn Khắc Cường hay mấy Phó bí thư Đảng ủy khác mạnh mẽ yêu cầu trong xã phải phản ánh đến huyện, hoặc là được thì miếng đất này có khả năng sinh lời một cách rõ ràng, hoặc là cũng phải rút ra một phần đất trả cho xã, mặc dù nói mảnh đất hẹp này vốn dĩ có quyền sở hữu không rõ ràng, nhưng dù sao cũng lân cận phần đất thôn Đại Hà xã Song Phượng, nếu nói thuộc về xã Song Phượng cũng không phải là sai.

Nhưng ai cũng biết rằng chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp kinh tế mới này, hiện tại là việc lớn nhất trong huyện, nhất là Chủ tịch huyện Thẩm lại càng xem trọng, hơn nữa đang trong lúc khí thế nhất, miếng đất này cũng là huyện ủy sau khi qua nghiên cứu quyết định là phần đất khởi công kỳ một khu công nghiệp kinh tế mới, anh hiện tại nếu muốn lấy lại đất, vậy không phải là cướp thịt từ trong miệng hổ sao? Ai dám đi tìm Bí thư An, Chủ tịch huyện Thẩm nói việc này, làm chắc chắn thì không nói, làm không tốt còn phải mặt xám mày tro bị mắng, ai muốn đi chuốc lấy rủi ro?fz

Nhưng anh ta Mã Thông Tài với tư cách là Bí thư Đảng ủy cũng không dám đi phản ánh ở huyện, vậy ai dám đi?fi Quan hệ giữa Tào Cương và mình vẫn tốt, nhưng hiện tại tình hình trong huyện ngày càng rõ ràng, quan hệ Thẩm Tử Liệt và Tào Cương tinh tế, muốn tìm Tào Cương đi nói tốt cho, chỉ sợ hoàn toàn ngược lại, cho nên Mã Thông Tài mới nghĩ đến tìm Mao Dung, Mao Dung khó xử, mới đưa cho anh ta một chủ ý xem thử có thể thông qua Lục Vi Dân phản ánh tình hình này không?f

Mã Thông Tài cũng không hề xa lạ gì với Lục Vi Dân, đã làm thư kí cho Thẩm Tử liệt ba tháng, sau khi điều đến văn phòng trụ bị khu kinh tế mới này chạy đến Song Phượng cũng khá gần, Mã Thông Tài rất có ấn tượng với Lục Vi Dân, người trẻ tuổi cần cù chăm chỉ như vậy không thấy nhiều, ngay cả ông La trong huyện chạy theo mấy ngày cũng mệt đến ngạt thở. Trong thời

gian hơn một tháng gần ngủi thì có thể biết rõ tình hình bên bờ sông. Ngay cả tình hình đất nghĩa trang thôn Đại Hà cũng đều rõ như lòng bàn tay. Ông La có chút ngược với mọi người đều có ấn tượng khá tốt với người trẻ tuổi.

Không hề nghi ngờ Lục Vi Dân là tâm phúc của Thẩm Tử Liệt, nếu không Mao Dung làm sao sẽ cho mình đến đây, cho nên Mã thông Tài đưa ra chủ ý phải tỉ mỉ nói chuyện này với Lục Vi Dân, biết đâu tìm được chút kẽ hở trong đó, cũng coi như có một giao phó với xã.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ương Ngạnh

Mã Thông Tài sau khi nói xong sự việc xảy ra, lại tiếp tục nói đến phản ảnh của xã Song Phượng. Lục Vi Dân cũng cẩn thận hỏi thăm ý kiến của xã như thế nào.

Nói thật, trong chuyện này, Lục Vi Dân có thể lý giải suy nghĩ của xã. Dù sao thì mảnh đất hơn ngàn mẫu này tuy rằng chưa được xác thực, cũng không có giấy chủ quyền, nhưng hiện tại lại lập tức lấy đi. Hơn nữa lại lấy tương đối lớn và cả một cái thôn bên kia sông, nên cũng khó trách xã Song Phượng trong lòng khó có thể tiếp nhận được.

Nhưng đối với chuyện này thì hẳn cũng không dám tỏ bất luận một thái độ nào. Dù sao thì Huyện ủy cũng đã rõ ràng quyết định mảnh đất này là mảnh đất đầu tiên do khu kinh tế công nghiệp mới quản lý. Mà công ty TNHH Thực phẩm Lâm Ký cũng sẽ xây dựng tại mảnh đất này. Lúc này, ai ngờ lại xảy ra vấn đề chứ.

Cho nên, Lục Vi Dân chỉ có thể hướng Chủ tịch huyện Thẩm và Phó chủ tịch huyện Lã để báo cáo tình huống của xã Song Phượng. Nhưng kết quả như thế nào thì không phải do hắn quyết định.

Mã Thông Tài cũng có thể hiểu được sự cẩn thận của Lục Vi Dân. Loại chuyện này, đối phương có thể thông qua con đường thích hợp để truyền đạt ý kiến quả là không dễ dàng. Mảnh đất ở xã Song Phượng quả thật là trước đây chưa có sự suy xét qua. Nhưng nếu có thể có được chút ít tiền lời trong đó thì không còn gì tốt hơn.

Lục Vi Dân vốn không nghĩ sẽ đi ăn bữa cơm này, nhưng Mã Thông Tài vẫn nhiệt tình mời mãi, nhất định phải mời một vài đồng chí của văn phòng thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới dùng cơm. Lục Vi Dân cũng hiểu được cự tuyệt ý tốt của đối phương là không thích hợp. Nhất là trong quá trình xây dựng khu kinh tế mới thì thời điểm giao tiếp với Đảng ủy xã Song Phượng sẽ còn rất nhiều. Có thể tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Mã Thông Tài, đối với việc triển khai công tác sau này cũng có lợi. Cho nên hẳn đã tiếp nhận lời mời.

Tùng Hạc Cư không thể nghĩ ngờ được xưng tụng với danh hiệu quán ăn số một tại Nam Đàm. Thịt bò thịt gà hun khói, thịt gà nướng với hạt dẻ rất nổi tiếng. Các lãnh đạo ở huyện, nếu không phải do quy cách cao hoặc quy mô tiếp đãi quá lớn thì đều lựa chọn nơi này làm chỗ tiếp đãi dùng cơm. Còn về phần tiệc liên hoan cá nhân hoặc tiếp đãi quy mô nhỏ, thì không ít người đều chọn nơi này. Chẳng qua là không gian quán có phần hơi nhỏ hẹp.

Mã Thông Tài luôn quan sát ba người Lục Vi Dân. Cô gái tên Tô Yến Thanh kia có vẻ rất lạnh nhạt, không chút kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Còn cái tên tiểu tử họ Hứa kia thì có chút không thoải mái.

Lúc trước, khi cùng Tào Cương ăn cơm thì y cũng đã nghe nói Lục Vi Dân là một sinh viên mới tốt nghiệp. Tào Cương nói tên tiểu tử này rất tài hoa, và than rằng Từ Hiểu Xuân đã tìm được một thư ký tốt cho Thẩm Tử Liệt.

Có thể được Tào Cương đánh giá như vậy thật không dễ dàng. Nhất là người này lại là thân tín của Thẩm Tử Liệt. Cái này lại càng không đơn giản. Hơn nữa, Mao Dung cũng rất tôn sùng người này. Và đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà Mã Thông Tài muốn kết bạn một chút với vị Phó chánh văn phòng trẻ tuổi này.

Bữa cơm đạm bạc nhưng lại rất vui. Mã Thông Tài là người rất biết làm

cho không khí sinh động hẳn lên. Mọi người đều bị cuốn theo câu chuyện của y, nhất là tài chọc cười. Và điều này làm khiến cho Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh nhìn Mã Thông Tài bằng cặp mắt khác xưa, không nghĩ đến một người thô lỗ như vậy, lại có trực giác phong phú như vậy.

Sau khi mọi người ra về, Lục Vi Dân mới phát hiện Hứa Dương đi đâu mất. Hắn có chút bực bội nhìn xung quanh. Công tác của Hứa Dương thì không có gì phải nói, khá tích cực. Tuy nhiên, khi đến giờ tan tầm là không thấy mặt y đâu. Hôm nay, việc đi ăn cơm này cũng giống như là công việc, sao anh ta lại bỏ đi trước như thế? v

- Thôi đi, mặc kệ anh ta. Chúng ta đi thôi. Bí thư Mã, chuyện mà anh nói thì tôi nhất định sẽ tận lực báo cáo với Chủ tịch huyện Thẩm và Phó chủ tịch huyện Lã. Tuy nhiên, tôi cũng xin nói trước, anh cũng biết tình hình lúc này, cũng không cần hy vọng quá nhiều. Nếu có thể tranh thủ được thì tranh thủ, còn không được thì cũng đừng thất vọng quá. Khu kinh tế mới một khi được khởi công xây dựng thì xã Song Phượng cũng được lợi không ít. Công ty TNHH Thực Phẩm Lâm Ký đó chỉ là một sự mở đầu, khẳng định là sau này sẽ có nhiều xí nghiệp tiến vào. Đến lúc đó, thì thôn bên kia sông phỏng chừng khẳng định đều đã bắt tay vào khai thác, phát triển phạm vi. Khi đó thì Bí thư Mã anh có thể cũng sẽ trở thành người cầm lái cho khu kinh tế công nghiệp mới.

Lời khen tặng của Lục Vi Dân khiến cho Mã Thông Tài cười ha hả. Y vừa lắc đầu vừa chỉ vào Lục Vi Dân:

- Tiểu Lục à, nói chuyện với cậu thật khiến cho người ta phải mở cờ trong bụng. Lão Mã tôi không dám nghĩ đến chuyện này, chỉ cần nhắc làm sao làm tốt công việc thôi, làm thế nào để giải thích với cán bộ quần chúng xã. Cho nên mới cần đến Tiểu Lục cậu hướng các lãnh đạo báo cáo chuyện này, cấp cho quần chúng cán bộ xã một lời giải thích.

Lục Vi Dân gật đầu xác nhận, nhìn Tô Yến Thanh không ngừng xem đồng hồ. Lục Vi Dân cũng biết Tô Yến Thanh đối với loại xã giao này không có hứng thú, biết hôm nay chỉ nên dừng tại đây, cảm ơn Bí thư Mã đã thịnh tình chiêu đãi.

Vừa mới đến cửa thì đã nghe một trận huyên náo, trong lòng có chút lo lắng vì thanh âm quá mức quen thuộc.

- Phòng Công an làm sao vậy, đội Cảnh sát hình sự cũng vậy?v Tôi không làm gì trái pháp luật.

Hứa Dương giọng nói có chút phần nộ truyền ra ngoài.

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua Tô Yến Thanh và Mã Thông Tài, trong lòng cười khở.

Không đợi Lục Vi Dân phản ứng trở lại, bên kia đã làm ầm ĩ lên. Một vài người vây xung quanh Hứa Dương và một cô gái khác, trong đó có hai người mặc chế phục màu o-liu. Còn những người khác thì có người khuyên can, nhưng có người thì không thềm hé răng.

Một gã đàn ông nồng nặc mùi rượu đang ôm chặt Hứa Dương, còn cô gái bên cạnh thì khóc nức nở lên:

- Tần Lỗi, anh làm gì vậy?vH Anh mau thả Hứa Dương ra.

- Thả nó?vN Bố mày hôm nay sẽ thu thập nó. Mẹ nó, đã nói cho nó biết là không được tìm em, không ngờ nó dám mặt dày mà tìm em chứ. Mẹ nó, thật sự là muốn chết mà, dám khiêu khích bố mày sao?vH

Gã đàn ông mặc chế phục công an đang phanh áo ra, có thể nhìn thấy chiếc áo lót màu trắng bên trong:

- Mày có tin là bố mày sẽ bắt mày gỡ lịch vài ngày không?v Ngày mai có muốn Ủy ban Xây dựng khai trừ mày không?vH Mẹ nó, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!Sv Đã đẩy mày ra Ủy ban Xây dựng rồi mà còn chưa hiểu chuyện sao?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mồi Lửa

- Anh dựa vào cái gì mà không cho tôi gặp Phàn Thiên chứ?vm Anh có quyền gì mà làm vậy?iv Chỉ bằng việc anh làm ở Phòng Công an huyện sao? v Chuyện của tôi và cô ấy anh có quyền xen vào à?vo

Bị khí thế của đối phương áp chế có chút nao núng, nhưng nhìn thấy người bạn gái bên cạnh nước mắt rơi đầy, Hứa Dương cơn tức lại bùng lên, cũng không quản được nhiều thứ mà lớn tiếng ra ngoài.

Lục Vi Dân trong lòng giận dữ. Tuy rằng kiếp trước hẳn cũng đã gặp qua cái hạng người kiêu ngạo, ương ngạnh như thế này. Nhưng công nhiên dọa nạt người khác vì chuyện nam nữ thì là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

- Chà, cái thằng nhóc con này còn dám mạnh miệng?vF Tao đánh chết mày!vo

Gã đàn ông đột nhiên nhảy dựng lên, tung một cú đấm. Có lẽ là do uống nhiều rượu nên động tác có chút chệch choạng. Hứa Dương lập tức né tránh cú đấm của đối phương. Gã đàn ông lập tức kêu lên:

- Mẹ nó, đem nó ra ngoài cho tao. Hôm nay tao sẽ dọn dẹp hết cả bọn tụi bây.

Hai gã mặc trang phục cảnh sát động tác lỗ mãng, hung hăng kéo Hứa Dương ra ngoài. Cô gái thấy vậy, lập tức tỉnh mộng, vừa ngăn cản hai gã cảnh sát, vừa cảm thấy mình đúng là hữu tâm vô lực, khóc lóc kêu lên:

- Tần Lỗi, anh mau thả Hứa Dương ra. Tôi đồng ý làm bạn gái của anh. Anh mau thả Hứa Dương ra đi.

Lục Vi Dân liếc mắt nhìn về mặt phần nộ của Tô Yến Thanh rồi cố kìm cơn giận lại, xông lên phía trước:

- Dừng tay!v

Sắp đem Hứa Dương ra khỏi cửa, hai gã cảnh sát lập tức nghe được tiếng gầm giận dữ ở đằng sau, theo bản năng mà quay đầu lại, thì nhìn thấy Lục Vi Dân tiến tới, thuận thế một tay nắm lấy tay đối phương, còn một tay thì vịn cánh tay còn lại. Ôi!v Một gã kêu lên vì đau đớn, lập tức buông tay ra.

- Chánh văn phòng Lục!v

Hứa Dương lấy sống mũi mình cay lên. Đây là lần đầu tiên y gọi Lục Vi Dân là Phó chánh văn phòng một cách thật lòng nhất. Bình thường y hay gọi là Lục Vi Dân, hay là Phó chánh văn phòng Tiểu Lục. Có đôi khi y cũng gọi là Phó chánh văn phòng Lục, nhưng trong nội tâm thì lại không tự nguyện cho lắm. Một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học, cũng không lớn tuổi hơn y, những biểu hiện sau này của Lục Vi Dân cũng khiến y có chút khâm phục, nhưng muốn cho y phải tâm phục khẩu phục gọi một người nhỏ tuổi hơn mình bằng cái chức Phó chánh văn phòng thì còn lâu. Trong rất nhiều thời điểm y lảng tránh việc xưng hô đối phương.

- Cái đồ khốn kiếp!vo

Thấy Lục Vi Dân không biết từ nơi nào chui ra, lập tức đã đánh cho hai người an hem của mình phải nằm úp, gã đàn ông về mặt đang đỏ bừng lập tức tỉnh táo lại, cơn tức giận nổi lên, điên cuồng đánh ra một cú, muốn cho Lục Vi Dân trở tay không kịp, rồi hét to lên với mấy tên đồng nghiệp còn lại:

- Bắt thằng đó lại cho tao!vo

Lục Vi Dân cũng thật không ngờ gã đàn ông đó lại kiêu ngạo và ngang ngược như vậy, không nói gì đã vồ lên rồi thì liền tránh qua một bên, một quyền đánh nhẹ vào người đối phương khiến gã ta phải lảo đảo vài bước. Nếu không có hai người đồng nghiệp đỡ lấy thì chắc gã đã lăn quay ra rồi.

- Đại Dân!vm

Người đàn ông đang đỡ gã say rượu trở mắt ra một chút, theo bản năng mà kêu lên.

- Từ Bình?vm

Lục Vi Dân cũng ngạc nhiên, không nghĩ đến trong lúc này lại gặp người bạn học của mình. Sau khi bạn học tụ tập lần đó, hẳn bận tối mắt tối mũi, rồi Quách Hoài Chương rời khỏi Nam Đàm, ngoại trừ thỉnh thoảng nói chuyện tán gẫu vài câu qua điện thoại với Thư Nhã, thì những bạn học khác cũng ít lui tới, kể cả người bạn học ở đội Cảnh sát hình sự phòng Công an huyện này.

- Từ Bình, anh quen người kia à?iv

Không đứng vững, nhưng cảm giác say đã có có chút biến mất, gã đàn ông thở ra một mùi rượu.

- Anh Tần, cậu ấy là bạn học với tôi thời trung học, Lục Vi Dân.

Từ Bình vẻ mặt bất đắc dĩ. Ai mà biết được hôm nay lại trùng hợp như vậy. Có người có gia thế cũng tốt, ít ra là có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh gọn lẹ cho mình.

- Hừ, là bạn học của cậu?vo Đừng trách tôi không nhắc cậu. Hôm nay có ai đến cũng vậy, kể cả có là an hem tốt của cậu thì tôi cũng sẽ dạy cho một bài học, để nó hiểu được muốn kiếm chuyện phải kiếm đúng lúc.

Gã đàn ông đó khi nói chuyện mùi rượu nồng nặc không ngừng bay ra, khuôn mặt có chút dữ tợn. Bị người khác không nể mặt, lại là một người thanh niên trẻ tuổi, lạ mặt. Ngay bên dưới Tùng Hạc Cư này, tuy rằng không có bao nhiêu người lộ mặt ra, nhưng Tần Lỗi lại tưởng tượng có rất nhiều ánh mắt trong bóng tối đang nhìn vào mình. Nghĩ đến đây, gã ta gần như là mất cả lý trí, vung tay lên, ra hiệu cho vài người đến hỗ trợ:

- Mẹ nó!iv Hôm nay, nếu bố mày không đánh cho mày đến bố mẹ mày nhận không ra thì bố mày không phải họ Tần nữa.

- Mày nếu không phải họ Tần thì vậy mày họ Thú. Mà không, cầm thú cũng không bằng mày.

Lục Vi Dân giọng điệu bình tĩnh, chất chứa lửa giận, không cần đoán Lục Vi Dân cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Hắn đã nghe Hứa Dương nói qua chuyện của y và bạn gái. Có một người làm việc tại Phòng Công an đang theo đuổi bạn gái y. Hơn nữa còn uy hiếp y phải chia tay. Lúc ấy Lục Vi Dân cũng không để ý, không nghĩ đến cảnh tượng này lại phát sinh trước mắt mình.

- Thanh danh của người công an đã bị mày phá hư rồi.

Lục Vi Dân nói câu cuối cùng khiến cho người người kia cảm thấy chần chừ một chút.

Người mà có đủ tư cách đề cập đến thanh danh của người công an không thể nghi ngờ không phải là dân chúng bình thường. Nếu là người bình thường thì, cho dù là phần nộ và điên cuồng thì ngôn ngữ quy hiếp hoặc mắng to đối phương, phê bình thanh danh của người công an là không có. Điều này khiến cho đám cảnh sát hình sự lập tức nhận ra một điều gì đó.

- Từ Bình, bạn học của cậu làm gì?v

Một cảnh sát mặc thường phục nhỏ giọng hỏi.

- Anh ta lúc trước là thư ký của Chủ tịch huyện Thấm.

Tuy rằng Lục Vi Dân không chú ý đến tình hình của bạn học mình, nhưng Từ Bình lại vô cùng chú ý đến Lục Vi Dân.

- Thư ký của Chủ tịch huyện Thấm?gv

Một người người này cùng với Từ Bình không có ra mặt, nhưng khi Tần Lỗi bị đẩy lão đảo thì mới ra mặt giúp đỡ.

- Mẹ kiếp!vF Chán sống rồi à?vF Dám trêu chọc bố?vm Cứ đánh cho tao, có chuyện gì tao sẽ chịu trách nhiệm.

Trong cơn giận dữ, gã đàn ông đó căn bản là không chú ý đến ngôn ngữ của Lục Vi Dân. Cho dù là có chú ý thì y cũng không thèm để ý. lúc này y chỉ nghĩ đến phải dạy cho Lục Vi Dân một bài học. Dám ở huyện Nam Đàm này khiêu khích y, thì quả thật là chán sống. Hôm nay không thể lột da Lục Vi Dân thì họ Tần này không thể lặn lội tại huyện Nam Đàm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Không Gây Chuyện, Nhưng Tuyệt Đối Không Sợ Phiền Phức

- Tiểu Tân, thôi nào!s Cũng không phải chuyện gì lớn, bỏ qua đi!Ms

Người đàn ông có gương mặt sắc nhọn chưa từng có hành động gì cuối cùng cũng lên tiếng, rõ ràng là thấy rằng việc này e nếu cứ tiếp tục làm ồn ào sẽ không thích hợp.

Thư ký của Chủ tịch huyện, không cần biết là tiền nhiệm hay thế nào, có thể xây dựng mối quan hệ với Chủ tịch huyện thì không đơn giản. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của đối phương dường như cũng không sợ, từng lời nói ngắn gọn đầu ra đó, dùng hết cách này đến cách khác, khiến cho đoàn người bên mình bị quay cuồng, xem ra cũng không phải người sợ phiền phức.

Huyện thành Nam Đàm lớn như vậy, quan hệ rắc rối phức tạp, Tần Lỗi này ỷ vào quan hệ của cha chú liền có phần không biết trời cao đất dày. Y cũng không muốn bị gặp rắc rối, nhưng hôm nay hai người đi cùng nhau, nếu không ngăn lại, sau này nếu thực sự có rắc rối gì thì lãnh đạo Cục sẽ có thành kiến với mình.

- Bỏ qua?sw Anh Đồng, anh có ý gì?sN

Vừa nghe thế, Tần Lỗi lập tức nhảy dựng lên.

- Cố ý xem người ta cười nhạo tôi đúng không?ls Được, anh đi đi, họ Tần này cũng không cần anh giúp đỡ, đã có anh em của tôi cố vũ, ủng hộ!sw

- Tiểu Tần, cậu uống nhiều rồi, có việc gì mai nói sau, tối nay thế là đủ rồi.

Người đàn ông bước lên giữ chặt bả vai Tần Lỗi, cũng nói với Lục Vi Dân:

- Người anh em, không sao. Cậu em này của tôi uống quá chén, xin lỗi, không có việc gì, các cậu đi đi.

- Đi mẹ mà à!sw Đồng Lập Trụ, mà là cái quái gì?s

Tần Lỗi sớm đã bị lửa giận bốc lên tận đầu đẩy mạnh bàn tay đang giữ vai y, trong lòng càng thêm tức giận.

- Mà cô ý làm xấu mặt tao đúng không?Ms Mà ý tưởng rằng mà là ai?s Cút qua một bên!sw Việc của ông đây không đến lượt mà chỉ tay năm ngón!sy

Trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, người đàn ông cũng không ngờ đối phương lại chẳng hề nể mặt mình như vậy, bị Tần Lỗi đẩy một cái mạnh cho nghiêng người, người đàn ông mặt nhợt khẽ run nhưng không hề hé răng, chắc cũng biết không dễ xử lý.

Thấy đối phương và hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát sau khi sững sốt nhất thời không động thủ lại lao đến, rõ ràng là thực sự định dạy cho mình một bài học, Lục Vi Dân liền biết chuyện này e rằng rất khó giải quyết êm thấm.

Nếu thực sự phải đơn thân độc mã động thủ thì Lục Vi Dân cũng không sợ. Hẳn là người từ nhỏ đã thích võ thuật, từ bé đến lớn ở trường trung học Nam Đàm cũng được, ở trường học cho con em công nhân nhà máy 195 cũng tốt, không ít lần đánh nhau với người ngoài. Bây giờ ở trán nơi chân tóc vẫn còn một vết sẹo mờ, đó chính là dấu vết để lại hồi ức vẻ vang từ thời học cấp

ba ở trường học cho con em công nhân nhà máy 195.

Có một lần đánh nhau với học sinh tư cách yếu kém trung học 195 nhất của Xương Châu, khi ấy, hắn bị người ta dùng gậy trúc đập một phát mạnh vào đầu, lúc ấy da tróc thịt bong, máu chảy đầy mặt. Đương nhiên đối phương cũng không chiếm được lợi thế, bị hắn lao lên trước ôm ngang hông mà vật xuống, đối phương bị đánh cho đến mức đang khỏe mạnh mà tự dừng thấy đầu óc có phần choáng váng.

May mà trận đánh nhau đó mọi người đều đánh rất thông minh, đánh xong là tất cả ai đi đường nấy, không ai tìm ai. Còn Lục Vi Dân thì đến phòng y tế nhà máy khâu vết thương, sau đó về nhà không tránh khỏi lại bị bố đánh cho một trận nên thân.

Tuy nhiên đứng trước ba cảnh sát mặc đồng phục, Lục Vi Dân cũng không tự nghĩ mình tài giỏi đến mức đó. Công an thời đại này thực sự dám đánh rất mạnh tay, những kẻ dám mạo phạm uy quyền của đối phương như mình, lại thêm vào đối phương chắc chắn có chút thế lực, vậy thì họ lại không dạy cho mình một trận nhớ đời sao?sy

Mã Thông Tài có nghĩ thế nào cũng không ngờ có thể gặp một chuyện như vậy. Nếu thực sự phải ra mở đường thì có vẻ không được ổn, nhưng nếu cứ đứng im thì dường như cũng không thích hợp.

Y đương nhiên biết gã Tần Lỗi này, còn rất quen nữa. Gã chưa đến ba mươi tuổi đã làm đến chức Đội phó đội Cảnh sát Hình sự phòng Công an huyện. Đương nhiên gã cũng có chút hậu thuẫn, cha xưa là Cục trưởng Cục lương thực huyện, giờ đã về hưu. Mấu chốt là chú ba của gã là Phó bí thư huyện ủy Tân Hải Cơ, người này cũng không nên động vào.

- Đội phó Tần, có chuyện gì xảy ra thế?s Có phải là hiểu nhầm không?ls
Chắc chắn là hiểu lầm rồi!sw Vị này là...

Mã Thông Tài này mới để ý đến cô gái đứng bên Tô Yến Thanh, vừa nhìn qua, ánh mắt sắc bén đó gần như đã ép y không thể không xuất đầu lộ diện.

Mã Thông Tài lúc này thực sự vô cùng hối hận. Gã Tần Lỗi này vốn dĩ đã có tiếng xấu, lòng dạ hẹp hòi, đến một Đội phó khác cùng thuộc đội Cảnh sát Hình sự là Đồng Lập Trụ cũng không nể mặt. Mình đích thân ra mặt chỉ sợ cũng như vậy, chẳng có tác dụng gì. Nhưng nếu như không ra mặt nói một tiếng, chỉ sợ cô gái đứng bên cạnh này ở trước mặt Lục Vi Dân không biết sẽ lảng nhục mình đến mức nào. Lảng nhục trước mặt Lục Vi Dân thì không sao, chỉ sợ Lục Vi Dân lảng nhục mình trước mặt Thẩm Tử Liệt, như thế thì không tốt chút nào.

- Hiểu lầm cái con khỉ!sy Ông Mã, đừng có hòa giải gì ở đây. Tối nay ai đến cũng không được. Đây không biết chừng chính là thằng khốn nạn do thằng nhóc vất mũi chưa sạch đó cử ra, lại dám vuốt râu hùm, hôm nay tôi phải cho nó biết ông đây lợi hại đến đâu!s

Tần Lỗi nhìn Mã Thông Tài vừa đứng dậy một cái, rõ ràng cũng không ngờ người rất quen thân với chú ba mình cũng ở đây. Y cũng đoán người thanh niên trước mặt e rằng là một cán bộ ở cơ quan nào đó. Có điều lúc này cơn giận đã bốc tận lên đầu, y cũng bất chấp nhiều điều. Một lũ người này đứng đây xem ta là trò cười, đặc biệt là đồ vô dụng Đồng Lập Trụ này. Nếu như mình cứ cuốn cờ im trống như thế này, sợ rằng ngày mai liền bị đồn đại khắp trong Cục rằng Tần Lỗi này cũng có lúc bị bẽ mặt, như thế chịu sao nổi? sN

Lời nói vô cùng thô tục khiến Lục Vi Dân đã uống không ít rượu lại tiếp tục dùng dùng nổi giận, nhất là ở giữa nơi đông người như thế này lảng nhục mình. Đã là người sống hai kiếp, Lục Vi Dân cũng thực sự có phần không kìm được muốn dạy cho đối phương một bài.

Thấy sắc mặt Lục Vi Dân tím bầm, nắm tay xiết nghe kêu rắc rắc, Mã

Thông Tài trong lòng cũng không nhịn được thở dài, thầm nói nhỏ:

- Phó chánh văn phòng Lục, đây là Đội trưởng Tần của đội Cảnh sát Hình sự, cháu của phó Bí thư Huyện ủy Tần. Gã đã quá chén rồi, đừng chấp nhặt với gã làm gì.

Cháu của Tần Hải Cơ? Lục Vi Dân giật mình sửng sốt, thảo nào lại kiêu ngạo như vậy. Trong mắt gã thì Nam Đàm này chính là địa bàn của mình, có thể mặc cho gã muốn làm gì thì làm.

Lục Vi Dân không muốn có mâu thuẫn xung đột gì với Tần Hải Cơ, Tần Hải Cơ cũng chắc chắn chẳng có cảm tình gì với mình. Thẩm Tử Liệt lên chức đột ngột như vậy, chỉ sợ những thế lực sừng sỏ ở Nam Đàm này, trong lòng đều rất khó chịu, e rằng Tần Hải Cơ thì còn hơn thế. Nhất là hiện nay trong khi Tào Cương đã có chút xa cách với mình, Lục Vi Dân càng hy vọng bản thân có thể yên ổn một thời gian, để địa vị của Thẩm Tử Liệt ở Nam Đàm càng được củng cố vững chắc hơn.

Nhưng như thế không có nghĩa là mình có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Không gây chuyện, nhưng tuyệt đối cũng không sợ phiền phức. Kiếp trước Lục Vi Dân chính đã có tính cách như vậy, đến kiếp này, nếu như đến nó cũng không còn, vậy thì quả là uổng phí cơ hội tái sinh này, nhất là trong những trường hợp liên can đến đồng nghiệp trong cơ quan kiểu này. Đối phương quả thực là ép người quá đáng, Lục Vi Dân càng không thể lùi bước.

Không đợi Lục Vi Dân cân nhắc xong, đối phương hung hăng xông lên, hai tay vồ từ trên xuống dưới, hiển nhiên là muốn tóm chặt đầu mình, mà hai người đàn ông mặc sắc phục cảnh sát cũng như vậy, người bên phải người bên trái vây xung quanh, muốn tóm lấy cánh tay Lục Vi Dân.

- Dừng tay! Dừng tay lại cho tôi! Tần Lỗi, cậu đã nghe thấy chưa? Chuyện gì thế này?

Một giọng nói ồm ồm vang lên từ đằng sau.

- Tất cả lũ chúng mày dừng tay lại ngay!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Kết Oán

Khi thanh âm vang này lên, ba người kia cuối cùng cũng dừng bước. Lục Vi Dân thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn thấy một bóng người thấp lùn nhưng cường tráng đang bước nhanh đến, đi phía sau chính là Từ Bình và một người đàn ông khác. Lục Vi Dân biết rằng đại khái là hai người thấy sự việc có khả năng càng lúc càng náo động lớn, mới khẩn trương đi gọi cứu binh.

- Chuyện gì xảy ra vậy?hw Tần Lỗi, uống vào hai chén, không biết đã nói họ những gì rồi?h

Người đàn ông thấp lùn trên mặt lộ ra sự tức giận

- Mau chạy trở về cho ông!gh

- Sếp Ngưu, tôi...

Tần Lỗi hiển nhiên có chút sợ hãi đối với người đàn ông đang bước nhanh tới, bị hù dọa như vậy, cảm giác cũng bớt say hẳn,

- Sếp Ngưu, thằng này khinh người quá đáng, tôi đang...

- Đủ rồi, trở về chờ tỉnh rượu đã, có chuyện gì ngày mai nói sau!h

Người đàn ông thấp lùn có vẻ không kiên nhẫn được nữa phát tay, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua bốn phía, hai người mặc trang phục cảnh sát đi phía sau Tần Lỗi co rụt người lại,

- Còn không chịu chút!h

Có chút không cam lòng, ánh mắt âm độc của Tần Lỗi dừng lại trên mặt Lục Vi Dân đảo đi đảo lại hai vòng, ý thức được tối nay sợ là không còn thuận lợi, phần nộ nhìn về phía Hứa Dương sắc mặt còn có chút tái nhợt, trừng mắt nói:

- Họ Hứa kia, người nhớ kỹ cho tôi. Tôi không để yên chuyện này đâu. Còn mày, thằng nhóc, không cần biết mày là ai, mày nhớ kỹ cho tao, chỉ cần mày còn ở lại Nam Đàm một mẫu ba tấc đất này, tao nói cho mày biết, mày đừng hòng chạy thoát đâu!hw

Lục Vi Dân bình tĩnh mỉm cười nói:

- Nam Đàm này một mẫu ba tấc đất thì làm sao?gh Không phải thuộc quyền thống trị của nhà nước sao?gh Đất nước đã độc lập, có thể là bến tàu của riêng nhà ai?gh Luật pháp của nhà nước quản không đến?hw Thật sự là trò cười cho thiên hạ, tôi mà phải chạy sao?h Tôi mỗi ngày đều ở trong huyện ủy, chờ coi ai làm gì tôi!gh

Bị Lục Vi Dân lạnh lùng cứng rắn nhưng đầy cương quyết nói, nhất là câu "Mỗi ngày đều ở huyện ủy" làm đối phương bất ngờ, hiển nhiên cân nhắc từ "huyện ủy" khẳng định là mang hàm nghĩa bên trong. Ánh mắt hung ác nhìn Lục Vi Dân, trên mặt vẫn còn băn khoăn một lúc lâu. Sau đó mới nghiêng răng nói một câu:

- Thằng nhóc, mày hay đấy!gh Tuy nhiên mày có bản lĩnh thì cứ cứng rắn như vậy đi, họ Tần tao mới xem như thật sự phục mày, chúng ta cười con lừa xem hát —— chờ xem!hw"

Sau khi quăng lại một câu này, đối phương liền nghênh ngang rời đi, cũng không coi người đàn ông thấp lùn kia ra gì.

Ngay cả lãnh đạo trực tiếp của mình cũng có thể không coi trọng, người kia đúng là không phải kiêu ngạo bình thường!gh

Lục Vi Dân đương nhiên biết Tần Hải Cơ, hơn nữa cũng biết Cục trưởng Công an Mã Đạo Minh và Tần Hải Cơ có quan hệ khá tốt, cho nên Tần Lỗi mới dám không coi Cục trưởng Ngưu ra gì, làm chuyện thái quá như hồi nãy.

- Cục trưởng Ngưu!hw

- A, lão Mã, anh cũng ở trong này?hw

Người đàn ông thấp lùn lúc này mới chú ý tới Mã Thông Tài đang đứng bên cạnh Lục Vi Dân, gật gật đầu,

- Thật xấu hổ qua, kẻ dưới không hiểu chuyện, mong anh thông cảm bỏ quá cho!gh

- Ha hả, Cục trưởng Ngưu, không có việc gì, cũng chẳng có chuyện gì ghé gớm lắm, có thể là do Tiểu Tần uống quá chén, Cục trưởng Ngưu, đây là phó chủ nhiệm Lục ở huyện chúng ta chuyên xử lý việc thu hút đầu tư và chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, phó chủ nhiệm Lục, đây là Cục trưởng Ngưu phòng Công an huyện của chúng ta, đây là đội trưởng Đồng!hw

Mã Thông Tài đối với sự tình ở huyện đều biết rõ ràng tới từng chi tiết, Ngưu Bản Thiện là đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự của phòng Công an huyện, trước khi Vương Tự Vinh rời đi mới được thăng lên làm Phó cục trưởng, bây giờ còn kiêm đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự, tuy nhiên quan hệ giữa Ngưu Bản Thiện và Trưởng phòng Công an huyện Mã Đạo Minh cũng không tốt, hơn nữa còn quan hệ với Tần Hải Cơ, cho nên Tần Lỗi tuy rằng là hạ cấp trực tiếp của Ngưu Bản Thiện, nhưng vì thế cũng không sợ Ngưu Bản Thiện.

Tuy nhiên Ngưu Bản Thiện cũng không phải “đèn càn đầu”. Ông ta đã

nhiều năm làm Đội trưởng cảnh sát Hình sự, không nói tới nghiệp vụ tinh thông, ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Trường Lập Bản đối với Ngưu Bản Thiện rất tán thưởng, chính vì muốn đề bạt Ngưu Bản Thiện lên chức Phó cục trưởng cũng đã gây sức ép, cuối cùng tại hội nghị thường vụ Huyện ủy đã vượt qua trở ngại một cách thành công.

Mã Thông Tài chú ý thấy ánh mắt Ngưu Bản Thiện và Đồng Lập Trụ đều dừng ở trên mặt Lục Vi Dân, hiển nhiên là người này có chút hứng thú với Lục Vi Dân, trong lòng cũng là âm thầm cân nhắc, xem ra Lục Vi Dân này thật sự không tầm thường, ngay cả những người cục Công an này đều biết đến tên tuổi người này.

Tuy nhiên suy nghĩ một chút cũng thấy phải, Bí thư An và chủ nhiệm Lâm từng nói việc trái kiwi Nam Đàm nổi danh như cồn, là do người đến từ công ty phát triển, khai thác nông nghiệp ở huyện phụ trách bán kiwi, thậm chí lập tức xuất ra tiền mua hai chiếc Santana mà mỗi chiếc trị giá hai trăm ngàn. Số tiền này so với tiền lương tiền thưởng mà tài chính của huyện buồn rầu phát ra hàng năm cũng là một con số tương đối khả quan.

Không cần một phân tiền, bây giờ lãnh đạo Ủy ban nhân dân Địa khu lại có thể được dùng tới Santana, ở các huyện phương Bắc cũng chỉ có vài Chủ tịch huyện, Bí thư huyện mới có thể mua được, vậy mà Nam Đàm lại dám mua, hơn nữa không ai dám nói gì. Hiện giờ ai dám khinh người sinh viên mới đến mấy tháng này?hX

Lục Vi Dân trái lại không biết những người bên cạnh lại suy nghĩ nhiều như vậy. Tuy nhiên hẳn đối với Ngưu Bản Thiện và Đồng Lập Trụ vẫn tương đối cảm kích. Nếu không đêm nay hẳn thật sự đối với việc của Tần Lỗi mà tự mình áy náy. Sự tình làm âm ỉ như vậy, mặc kệ là vì nguyên nhân gì thì bản thân đều phải chịu ảnh hưởng. Bây giờ mình còn chưa thực sự mạnh, nhưng nếu mình lùi bước, thứ nhất sẽ đi ngược với nguyên tắc làm người của chính mình, thứ hai là bị những người xung quanh xem nhẹ, cho nên khi cứng rắn

với đối phương, trong lòng hẳn cũng có chút bồn chồn.

Đồng Lập Trụ để lại ấn tượng rất sâu trong lòng Lục Vi Dân. Hẳn nhìn ra được bạn học Từ Bình của mình đối với Đồng Lập Trụ cũng rất khâm phục, chắc Đồng Lập Trụ đại khái cũng là một nhân vật trong đội Cảnh sát Hình sự.

Sau khi hàn huyên một hồi, mọi người đều tự cáo từ mà rời đi. Chỉ có Mã Thông Tài là gọi Lục Vi Dân sang một bên đặc biệt nhắc nhở Lục Vi Dân phải cẩn thận. Ông ta nói Tần Lỗi lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa tính cách táo bạo bất thường, ở cục Công an cũng là nhân vật “người gặp người ghét”, làm ra loại chuyện bị mất mặt trước công chúng như vậy, đối phương khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên chắc chắn sẽ muốn tìm cơ hội trả thù.

Mã Thông Tài lại đặc biệt nói với mình những lời như vậy khiến Lục Vi Dân cũng rất cảm động, cũng khiến Lục Vi Dân có chút kiêu ngạo. Mã Thông Tài một người đầy giáo hoạt trên quan trường, rất ít khả năng lại thành thật nói với người khác như vậy. Ông ta nói vậy, cũng nói lên rằng ông ta rất xem trọng và tán thưởng hẳn, đương nhiên cũng có ý muốn lấy lòng, nhưng đối với công tác mới của Lục Vi Dân mà nói, đó cũng là một sự đánh giá rất cao .

Bạn gái Hứa Dương là Phàn Thiên trông cũng khá xinh đẹp, mi thanh mục tú, nhất là dáng người tương đối chuẩn. Phàn Thiên công tác ở Ủy ban Xây dựng, không biết sao lại ly hôn. Cô ly hôn chưa lâu thì bị Tần Lỗi bắt gặp. Sau đó gã liền cả ngày tiến đến quấy rầy, muốn Phàn Thiên làm bạn gái của gã. Phàn Thiên nhất quyết không đáp ứng, sau lại đồng ý làm bạn gái của Hứa Dương.

Làm vậy khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ. Tần Lỗi nổi điên càng quấy rầy Phàn Thiên, hơn nữa năm lần bảy lượt tìm tới uy hiếp Hứa Dương, yêu cầu Hứa Dương phải chia tay với Phàn Thiên. Tuy nhiên Hứa Dương cũng thực cứng cỏi, kiên quyết không đáp ứng, kết quả không ngờ đã bị một cước đá tới

đây để xử lý dự án ở huyện này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Động Não Tìm Điểm Yếu

- Quá vô si! Cf Trên đời này làm gì có hạng người nhàm chán đến như vậy. Đây là thời đại gì? fT Chẳng lẽ vẫn còn xã hội phong kiến? fh Yêu ai là quyền tự do của người đó, tại sao lại có quyền ép buộc chứ? fh Quả thực là rất vớ vẩn! rf Người như vậy không ngờ lại có thể lên chức Phó đội trưởng chi đội cảnh sát hình sự phòng công an huyện, quả thật Trưởng phòng Công an huyện có mắt không nhỉ? rf

Tức giận đến sắc mặt trắng bệch, ngực của Tô Yến Thanh phập phồng theo từng cơn giận:

- Hứa Dương, ngày mai anh đến phòng Công an để tố cáo. Tôi không tin rằng phòng Công an có thể bao che một con sâu làm rầu nồi canh như vậy. Phòng Công an mặc kệ thì anh đến Ủy ban Kỷ luật huyện để phản ánh, chẳng lẽ cả huyện Nam Đàm này không có nổi một nơi nào nói lí lẽ sao? f Nếu thực không tìm thấy thì chúng ta sẽ đến Lê Dương, địa khu Lê Dương không quản được thì chúng ta lại tiếp tục đến Xương Châu.

Tô Yến Thanh kích động đến hơi thở phập phồng, nhìn Hứa Dương sắc mặt tái nhợt, mà bạn gái của y thì hai mắt đăm lẹ. Cả hai người đều có bộ dạng bất lực, nên đã kích thích huyết khí chính nghĩa trong người cô.

- Chị Yến Thanh, chị không biết đâu, Tần Lỗi là cháu của Phó Bí thư Huyện ủy Tần. Trưởng phòng Mã của phòng Công an huyện và Bí thư Tần quan hệ không tầm thường. Đây đều là do người chung cơ quan nói cho tôi biết. Hứa Dương bị điều đến Ủy ban Xây dựng làm việc, khẳng định cũng là

vì tôi.

Nước mắt lưng tròng, Phàn Thiên đáng thương nói:

- Khấp đơn vị không ít người nói Tần Lỗi không phải là người tốt, lại ly hôn. Nguyên nhân cũng là do vợ của anh ta không chịu nổi bị anh ta đánh, chạy thẳng đến Quảng Đông không bao giờ quay về. Tiếng xấu của anh ta lan truyền khắp đơn vị.

- Hừ, cháu của Tần Hải Cơ thì coi trời bằng vung sao? Anh ta cướp người yêu của anh, chịu được sao?

Gương mặt đỏ bừng, Tô Yến Thanh hai tay nắm chặt, dường như không tìm được chỗ nào để trút giận, hằm hừ nói:

- Hứa Dương, Phàn Thiên, hai người cứ ở chung với nhau. Tôi không tin là cái tên Tần Lỗi đó còn dám làm ra việc gì.

- Chị Yến Thanh, Tần Lỗi ngoài xã hội có rất nhiều bạn. Hứa Dương đã hai lần bị đánh. Tôi thật sự không đành lòng nhìn Hứa Dương như vậy.

Nói đến đây, Phàn Thiên không kiềm nổi khóc to lên:

- Hứa Dương đi báo án, nhưng đồn công an đến tra cũng không tra được gì, chỉ nói là không có manh mối. Nếu không nói là Hứa Dương ở bên ngoài đắc tội với người khác thì Hứa Dương phải xuất ra được chứng cứ. Loại chuyện này thì làm gì mà có chứng cứ chứ?

- Phòng Công an huyện giống như rắn chuột một ổ. Tần Lỗi gọi người đánh Hứa Dương thì bọn chúng làm sao mà đi tra chứ?

Tô Yến Thanh lòng đầy căm phẫn. Loại chuyện này là lần đầu tiên cô gặp. Nguyên bản thân cô cũng đã từng nghe qua loại chuyện này, nhưng vẫn nghĩ

rằng nó thêm mắm thêm muối vào, chứ không nghĩ đến có một ngày tận mắt chứng kiến, hơn nữa lại phát sinh đối với đồng nghiệp của mình. Điều này khiến cô cảm thấy không thể tưởng tượng được.

- Yến Thanh, cũng không thể nói như vậy. Tần Lỗi cũng không phải là tên gốc gì. Dù sao thì cũng chỉ là việc của cá nhân hẳn. Còn về phần nói đồn công an tra không ra thì cũng có khả năng, đám người này là chung một hàng với Tần Lỗi. Nếu muốn tìm người đánh Hứa Dương, khẳng định là phải tìm những người bình thường không bao giờ lộ diện. Hứa Dương lại chưa lăn lộn ở xã hội, lại không có phòng bị, trúng một cú liền khẩn trương, chỉ sợ là không nhớ rõ tướng mạo, đặc điểm người đánh anh ấy. Có đi báo án thì anh cũng chỉ nói là hoài nghi Tần Lỗi mà không có chứng cứ nào cả, khẳng định là không thể tra.

Lục Vi Dân bình tĩnh, hòa nhã nói:

- Đương nhiên, cũng không loại trừ việc đồn công an và Tần Lỗi thông đồng, cố ý che chở lẫn nhau.

Lục Vi Dân phân tích khiến cho Hứa Dương phải tâm phục khẩu phục. Y đã bị đánh hai lần, tuy nói là buổi tối nhưng cũng có đèn đường. Tuy nhiên, do lúc đó quá khẩn trương, khi mặt đối mặt tại đồn công an cũng không thể nhớ nổi đặc điểm tướng mạo của đối phương. Anh ta nói hoài nghi đối phương, đối phương bảo anh ta đưa ra chứng cứ, không thể chỉ dựa vào hoài nghi. Như vậy thì anh ta cũng không còn cách nào khác.

- Vậy ý của anh là mặc cho Tần Lỗi làm xằng làm bậy, cáo mượn oai hùm sao?Cf

Tô Yến Thanh trong giọng nói mang chút hương vị châm chọc.

- Tôi không nói như vậy. Tuy nhiên, Yến Thanh, cô cũng nên suy nghĩ

một chút. Hứa Dương vẫn còn phải làm việc, Tần Hải Cơ là Phó bí thư Huyện ủy, chuyện xảy ra trước mắt là một nan đề. Cô cũng không cần quan tâm, cũng không có nghĩa là những người khác cũng có suy nghĩ như cô. Ai mà muốn vì chuyện không liên quan đến mình mà đắc tội với Phó bí thư Huyện ủy chứ? Hơn nữa, Tần Lỗi là một người như thế, nếu muốn dùng thủ đoạn với anh ta cũng chẳng phải dễ dàng. Cô có đi tố cáo, anh ta chỉ nói rằng mình theo đuổi Phàn Thiên, cũng không nói rõ thêm điều gì. Bên trên nhiều lắm cũng chỉ cho rằng đây là tranh chấp tình cảm Về phần sai khiến người đánh Hứa Dương, không có chứng cứ thì không bao giờ tố cáo được.

Lục Vi Dân cũng hiểu được chuyện này không dễ làm. Tần Lỗi trong tay có quyền lực, thật rất khó đối phó.

- Hiện tại, Hứa Dương nên xác định kết hôn sớm với Phàn Thiên. Khi kết hôn nếu Tần Lỗi lại đến giằng co, là có thể quang minh chính đại hưởng bộ môn liên quan phản ánh.

- Hừ, Vi Dân, anh có chủ ý gì không? Có thể dễ dàng giải quyết thì cần anh nói như vậy sao?

Tô Yến Thanh không chút khách khí phản bác:

- Kết hôn? Cho dù là Hứa Dương và Phàn Thiên kết hôn, họ Tần kia có an phận hay không? Anh căn bản là không thể có nửa điểm yếu đuối và phải có thái độ kiên quyết đấu tranh với anh ta.

- Đấu?

Lục Vi Dân không biết nên khóc hay nên cười. Hôm nay Tô Yến Thanh kích động như vậy, giống như là bị cái gì kích thích:

- Yến Thanh, cô làm sao vậy? Hứa Dương làm sao mà đấu lại bọn họ? Cho dù là có đấy, thì phải coi trọng phương thức phương pháp. Tần Lỗi

không phải là ý lại vào chú của anh ta là Phó bí thư Huyện ủy sao? Cf Tôi nghĩ, Tần Hải Cơ nếu có thể làm đến Phó bí thư Huyện ủy tất nhiên là sẽ không giống với Tần Lỗi. Nếu không thì tổ chất của cán bộ Đảng Cộng Sản là quá yếu kém. Tần Hải Cơ phải biết rằng Tần Lỗi làm như vậy, chỉ sợ là cũng không đồng ý. Ít nhất là ngoài mặt ông ta cũng sẽ ngăn lại. Nếu không thì ông ta cũng sẽ bị gán thanh danh bất lương. Là Phó bí thư Huyện ủy, ông ta rất biết cân nhắc được mất. Không được coi thường những kẻ có bản lĩnh tính kế.

Tô Yến Thanh nghe Lục Vi Dân nói như vậy, tâm tư khẽ động. Hứa Dương và Phàn Thiên cũng nhìn về Lục Vi Dân ánh mắt chờ mong, hiển nhiên là xem Lục Vi Dân như chỗ dựa vững chắc.

- Mọi người đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi chỉ có một suy nghĩ mà thôi. Tần Hải Cơ lăn lộn đến vị trí Phó bí thư Huyện ủy cũng chẳng dễ dàng gì. Năm nay tuổi của ông ta cũng chưa lớn, vẫn còn thời gian để bay lên. Chỉ cần khiến ông ta ý thức được đưa cháu của mình bên ngoài làm bại hoại Tần gia, nhất là đối với danh dự của ông ta trên con đường làm quan. Ông ta tất nhiên sẽ suy xét phải làm như thế nào. Đối phó những người này, chúng ta nhất định phải động não tìm điểm yếu của họ.

Lục Vi Dân biết rằng, nếu mình không nói ra cách nào thì tối nay chỉ sợ Hứa Dương và Phàn Thiên sẽ ngủ không ngon.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Một Con Chó Quê

Sau khi đợi Hứa Dương và Phàn Thiên đi khỏi, sắc mặt Tô Yến Thanh mới dịu lại, Lục Vi Dân tiễn Tô Yến Thanh về nhà trọ, Phòng nông nghiệp huyện có mấy phòng trọ đơn, Tô Yến Thanh thì ở tại đó.

Không nhiều người ở tại phòng trọ đơn, bên Cục nông nghiệp đa số đều là người địa phương, cũng may ký túc xá này bên cạnh van phòng làm việc của Cục nông nghiệp, cũng không phải là hẻo lánh, cũng an toàn.

Tô Yến Thanh đi đến trước cửa nghịch chìa khóa, nhưng cũng không có ý mời Lục Vi Dân vào ngồi, Lục Vi Dân phản ứng lại ngay, phòng ngủ đơn chỉ có một gian, đa phần có nhiều đồ dùng cá nhân của phụ nữ, đặc biệt là những thứ đồ nội y cùng loại như vậy đã giặt thì phơi ngay trong phòng, người bên ngoài bước vào thì bất tiện lắm, đang chuẩn bị nói lời tạm biệt định đi ra, Tô Yến Thanh lại quay đầu lại

-Vào ngồi một lát.

-Thôi vậy, đứng trước cửa một lát đi.

Lục Vi Dân cười lắc lắc đầu.

- Đêm nay ánh trăng đẹp thế, vừa lúc dựa cửa mà đứng, ngắm đầu nhìn trăng sáng, cuối đầu nhớ cổ hương.

Trong lòng Tô Yến Thanh thả lỏng, Lục Vi Dân đi đến trước cửa, bây giờ thời gian cũng không phải là muộn, không mời đối phương vào ngồi một lát

có vẻ cũng không lịch sự, nhưng phòng ngủ chỉ có một gian, ở giữa dùng tấm vải treo lên, giường bên trong nhìn không thấy, nhưng mình mới giặt đồ nội y thì phơi trên dây thừng bên ngoài, thực sự hơi ngại.

Cho nên cũng là mời một cái cho có lễ thôi, cũng may đối phương từ chối, nếu không mình chỉ có cách vừa vào cửa thì khẩn trương thu dọn đồ nội y trên dây thừng lại, nhưng Lục Vi Dân cự tuyệt như vậy, Tô Yến Thanh cũng có chút mất mặt và bực mình, mình mời một người con trai vào phòng mình, không ngờ bị từ chối, cho dù nguyên nhân gì, đều khó khiến cho người ta nhẹ nhõm, dù sao trong lòng mình cũng không hi vọng đối phương thật sự tiếp nhận lời mời.

- Vi Dân, hôm nay anh đứng ra như vậy, không sợ Tần Hải Cơ có suy nghĩ về anh à?vZ

Tô yến Thanh nghịch chùm chìa khóa trong tay, liếc mắt nhìn đối phương một cái

- Người ta có thể đã tung tin, phải khiến cho anh khó coi.

- Sao thế, Tô Yến Thanh, em cảm thấy anh không nên đứng ra, hay cảm thấy anh đứng ra không hợp lí?av

Lục Vi Dân cười hỏi lại:

- Nếu anh thật sự không đứng ra, chỉ sợ anh trở thành một loại người khác trong mắt em.

- Nếu anh là người như vậy, vậy chỉ có thể nói em mắt mù đã nhìn lầm người.

Tô Yến Thanh vừa nói ra, mới cảm thấy những lời này có chút vấn đề, dường như có chút mùi vị liếc mắt đưa tình của đôi tình nhân, trên mặt cũng

hơi nóng.

- Được rồi, được rồi, may mà thái độ của anh kiên quyết đứng ra, nếu không chỗ đứng của anh trong mắt em đã như xuống dốc không phanh.

Lục Vi Dân cười lên.

- Anh nghĩ Bí thư Tần đại khái không rõ lắm về biểu hiện của cháu trai mình, chỉ có điều dưới tình hình có một số người kiêu ngạo mới biến thành như vậy, cho nên không có gì to tát cả, lòng dạ của Bí thư Tần không đến nỗi hẹp hòi đến mức như vậy, anh hi vọng là như vậy.

- Em thấy chưa chắc, Mã Thông Tài cũng đã do dự rất lâu mới chạy ra hòa giải, khẳng định là không muốn đắc tội tên họ Tần đó, nếu nói Tần Hải Cơ có chút mù tịt với biểu hiện của cháu ông ta, ai sẽ tin tưởng?pv Hứa Dương vì sao đột nhiên bị sắp đặt đến làm chuyên môn này?vZ Không cần các lãnh đạo gì đó chú ý đến những lời nói để giải thích.

Tô Yến Thanh lắc lắc đầu không cho là đúng.

Lục Vi Dân nhìn Tô Yến Thanh từ trên xuống dưới một lần.

- Yến Thanh, giọng điệu này của em anh làm sao cảm thấy giống như lãnh đạo văn phòng địa ủy đang đánh giá chuyện này vậy, nhưng cảm thấy mùi vị không giống nhau.

Trong lòng Tô Yến Thanh kinh ngạc.

- Em chỉ là đứng trên góc độ công bằng để đánh giá sự việc, loại bại hoại như họ Tần không ngờ cũng có thể trong Sở công an đề bạt lên, anh nói an ninh xã hội Nam Đan làm sao có thể tốt được?vZ Người dân làm sao có thể đổi mới ấn tượng về Công an?v Khó trách mọi người đều nói đội Cảnh sát hình sự, đi ra ngoài thì uống say; đội trị an, chuột và mèo ngủ cùng một chỗ;

đội cảnh sát giao thông, chặn xe thì nhận hối lộ.

Lục Vi Dân phì cười

- Yến Thanh, em nghe được những câu vè này từ đâu?v

- Anh không cần biết em nghe từ đâu, đây cũng là sự thật, còn có ai đó mặc áo da hổ, khắp nơi ăn người khác, đầu đội mũ vành lớn, ăn nguyên cáo ăn bị cáo, lẽ nào anh chưa từng nghe qua?pv

Trong mắt Tô Yến Thanh hậm hực nói không nên lời

- Được rồi, không nói nữa, vấn đề của Bộ Tư pháp mọi người rõ như ban ngày, đây cũng không phải việc ngày một ngày hai, bên dưới đều như vậy, bên trên thì sao?vc Xét đến cùng vẫn là vấn đề thể chế dùng người và cơ chế giám sát, thậm chí có thể nói là vấn đề thể chế chính trị.

Lục Vi Dân rùng mình, đây là lần đầu tiên anh ta nghe được trong lời nói của Tô Yến Thanh đề cập tới phương diện này, Tô yến Thanh bị gửi đến Cục nông nghiệp Nam Đàn vốn dĩ có chút kỳ lạ không thể diễn tả được, tốp sinh viên đứng đầu, nhất là tốt nghiệp năm 89, từ thực tế biểu hiện cũng cảm thấy cô ta không giống một sinh viên đại học bình thường, bên trong cũng có không ít thứ sắc sảo.

Chẳng qua mình với cô ta cộng sự lâu như vậy, vẫn chưa nghe thấy cô ta nói gì khác, hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Dường như là chú ý đến ánh mắt của Lục Vi Dân có chút suy tư, Tô Yến Thanh cũng không để ý, anh chàng này khứu giác nhạy cảm quá mức bình thường, khẳng định cũng cảm thấy một vài điều gì đó.

- Yến Thanh, anh vẫn là câu đó, Trung Quốc là xã hội tình người, đang từ xã hội người trị dần dần chuyển sang xã hội pháp trị, em không thể yêu cầu

chuyển sang quỹ đạo khác một lần là xong. Bất luận là quan niệm tư tưởng của con người hay là thói quen xã hội đều vẫn chưa làm tốt sự chuẩn bị cho sự chuyển đổi đột ngột, đương nhiên, đây cũng không phải mượn cớ để thoái thác và kéo dài đẩy mạnh chuyển quỹ đạo, còn vấn đề thể chế chính trị em nói, anh cảm thấy cũng có chút lí lẽ, nhưng làm thế nào để cải cách, đây là vấn đề lớn, tìm ra vấn đề đơn giản, nhưng phải chứng thực đến giải quyết vấn đề thì không phải chuyện đơn giản như vậy, mà tự mà sửa đổi cải cách, đặc biệt là phải loại trừ đi tư duy của con người, vốn dĩ chính là một quá trình cực kỳ lâu dài và gian nan.

Lời nói của Lục Vi Dân chưa khiến cho Tô Yến Thanh hài lòng, theo cô ta Lục Vi Dân xây dựng các khái niệm lẫn lộn đặc biệt giỏi, mỗi lần mình đề cập đến một vài vấn đề sắc bén, anh chàng này sẽ lấy tình hình Trung Quốc để giải thích, nhưng anh ta cũng không phải nhắm mắt làm, luôn có thể tìm ra một vài lí do phù hợp tình hình thực tế.

- Loại bại hoại giống như Tần Lỗi không ngờ cũng có thể ngông nghênh làm cán bộ trung tầng trong cục Công an, cơ chế dùng người kiểu này lẽ nào không có vấn đề?av Cán bộ có tố chất như vậy đề bạt lên, ở trung gian lẽ nào không có mưu mẹo?vj Mà dùng cán bộ chính trị như vậy đi thực thi pháp luật, anh làm sao có thể khiến cho người dân hài lòng?vc

Tô Yến Thanh nhẹ nhàng xì một cái.

-Em cảm thấy người như vậy không ngờ cũng có thể điêu võ dương oai không kiêng nể gì, làm cho Phòng ban Tổ chức và phòng Ủy ban Kỷ luật ở đây cảm thấy xấu hổ, đối với cán bộ như vậy, hiện tượng như vậy, bọn họ không ngờ lại có mắt không trông, nếu Hứa Dương và Phàn Thiên nếu thật sự xảy ra vấn đề, việc này anh phải phụ trách.

-Yến Thanh, không cần cực đoan như vậy, có loại người như anh ta, bất tài có thể có thể biểu hiện ra sự xuất sắc nổi trội của tố chất cán bộ chúng ta

sao?v

Lục Vi Dân nửa cười đùa nói:

- Anh chẳng phải đã nói rồi sao?vj Không có việc gì to tát, một con chó quê, tất có khi biện pháp trị anh ta, hơn nữa còn phải để y có khổ không nói ra lời, tin rằng anh có trí tuệ có năng lực để giải quyết vấn đề, trừ khi Tần Hải Cơ thật sự không muốn cầu tiến nữa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Một Kịch Vào Đầu

Tần Hải Cơ trong khoảng thời gian này, tâm trạng không được tốt. Ông ta không thể nghĩ đến động tác của mình và Tào Cương chẳng những không có hiệu quả mà còn trở thành trò khôi hài trong mắt một số người. Nghĩ đến đây, Tần Hải Cơ cảm thấy mình có chút thất sách, nhất là bị An Đức Kiện khinh thường. Điều này càng làm cho Tần Hải Cơ trong lòng khó chịu.

Xem ra thì ông ta đã quá coi thường lực ảnh hưởng của Lâm Thuận Lộc. Lão cầu đó ngồi xe Santana, gần như là không chối từ bất cứ một vất vả nào, xuống các thị trấn nông thôn xung quanh thét to, thay Thẩm Tử Liệt phát cờ hò reo. Cảnh này khiến cho hiệu quả của công tác bất động thanh sắc của ông ta và Tào Cương gần như là hoàn toàn bị triệt tiêu.

Dù sao thì Thẩm Tử Liệt được chọn làm Chủ tịch huyện là khúc nhạc dạo đầu của Địa ủy. Các đại biểu ở dưới, cho dù là không thích Thẩm Tử Liệt, hay không biết về y, thì theo tư duy quán tính cũng sẽ cấp cho Thẩm Tử Liệt một phiếu. Nhất là khi Lâm Thuận Lộc xuống từng xã, từng thị trấn chào hỏi Chủ tịch Hội đồng nhân dân xã và bà con quần chúng ở đó. Kết quả này không cần hỏi cũng biết. Trước kia chưa bao giờ thấy lão cầu đó tích cực như vậy.

Hội nghị Đại hội đại biểu nhân dân lần thứ ba của huyện Nam Đàm được long trọng mời dự họp. Thẩm Tử Liệt đã đạt được số phiếu cao nhất cho vị trí Chủ tịch huyện Nam Đàm. Nguyên bản Tần Hải Cơ nghĩ rằng, Thẩm Tử Liệt số phiếu sẽ không cao, nhất là quyền bỏ phiếu. Nhưng thật không ngờ, Thẩm Tử Liệt gần như là đạt được toàn bộ phiếu tán thành. Và có hơn mười quyền

bỏ phiếu. Điều này làm cho Tần Hải Cơ rất thất vọng, và là một sự thương tổn rất lớn đối với uy tín của ông ta.

Chuyện này Tần Hải Cơ còn chưa kịp bình tâm lại thì Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy Khương lại gọi điện thoại đến nhắc nhở ông ta chú ý đến biểu hiện của người thân mình. Có người đã hướng Ủy ban Kỷ luật Địa khu và Ban tổ chức cán bộ phản ánh đứa cháu trai đang công tác tại phòng Công an huyện có hành vi dọa nạt người khác, đã trở thành một hình ảnh xấu của địa phương, ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã hội trị an. Hơn nữa, người ta còn chỉ ra bản thân ông ta còn dung túng đứa cháu của mình, và tạo áp lực cho Đảng ủy Công an huyện, khiến đứa cháu có biểu hiện cực kém này được đề bạt lên làm Đội phó chi đội Cảnh sát hình sự, yêu cầu Ủy ban Kỷ luật địa khu và Ban tổ chức cán bộ tiến hành điều tra chuyện này.

Một cú đánh này quả thật là không nhẹ đối với Tần Hải Cơ.

Trưởng ban Khương trong điện thoại có chút mất hứng. Tần Hải Cơ không cần phải vì chuyện Thẩm Tử Liệt được Địa ủy quyết định lên đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện mà khó chịu, mà càng phải nhiệt tình công tác hơn và đặt ra yêu cầu nghiêm khắc đối với chính mình, cũng ám chỉ vào năm tới Địa khu Phong Châu sẽ được thành lập, hẳn là còn có những việc mà ông ta còn cần đến.

Tần Hải Cơ không rõ lắm Tần Lỗi lại làm cái gì khiến người người oán trách, Nhưng đứa cháu trai này của ông ta quả thật là không bao giờ mà không gây ra chuyện, mang đến cho mình không ít phiền toái. Chính bản thân ông ta cũng nghe thấy biểu hiện của Tần Lỗi, chẳng qua ông ta cho rằng chuyện cũng không đáng gì. Không nghĩ tới lúc này lại có người tố cáo đến Địa ủy. Người này là ai?m

Tần Hải Cơ đương nhiên sẽ không cho rằng việc này là nhằm vào Tần Lỗi mà là hướng về ông ta. Trưởng ban Khương trong điện thoại hàm ý lời nói

cũng rất rõ ràng. Có khả năng sẽ có điều chỉnh người vào năm tới. Điều này làm cho Tần Hải Cơ vừa giận lại vừa sợ.

Ông ta cẩn thận dò hỏi xem rốt cuộc là ai đã phản ánh đến Địa ủy, có thể kể lại tình huống một cách tỉ mỉ hay không?mx Trưởng ban Khương trong điện thoại cũng không kiên nhẫn, chỉ nói là Cao Anh Thành đã có được một số tình hình. Hơn nữa, cũng đã có đơn phản ánh đến Ủy ban kỷ luật địa khu.

Điều này làm cho Tần Hải Cơ có chút hoang mang. Ông ta và Cao Anh Thành chưa từng có gút mắc, phải nói là quan hệ cũng không tệ lắm. Hơn nữa Cao Anh Thành lại chỉ đem sự việc này nói cho Khương Định Quốc, cũng chứng tỏ rằng Cao Anh Thành cũng không có ý gì khác. Chẳng qua là ông ta không có thâm giao với Cao Anh Thành nên cũng không tiện đi hỏi thăm chi tiết.

Ông ta liền cân nhắc lại đến tột cùng thì ai đã ở bên trong quây phá ông ta. Nói ở huyện Nam Đàm này có người chú ý hay cạnh tranh với mình thì cũng không có người nào. Thẩm Tử Liệt thì có khả năng, nhưng theo tình hình trước mắt thì dường như Thẩm Tử Liệt không cần làm điều này. Vậy chính là Tào Cương?vm

Tần Hải Cơ trong lòng đánh bộp một tiếng. Nếu nói Thẩm Tử Liệt và Tào Cương trộn cùng một chỗ thì vậy là có chút vấn đề. An Đức Kiện thì sang năm đã đi rồi, Thẩm Tử Liệt nếu phải tiếp nhận chức vụ của An Đức Kiện thì tất nhiên phải ở huyện tìm được cho mình một nhân vật có thể chống đỡ rất tốt. Ngoại trừ ông ta thì cũng chỉ có Tào Cương. Chẳng lẽ những gì mà Tào Cương làm lúc trước chỉ là biểu hiện cho mình xem?mW

Tần Hải Cơ cân nhắc cẩn thận một phen, cảm thấy khả năng này không lớn, nhưng không phải là không có. Ông ta cũng biết Tào Cương cũng có mối quan hệ ở trên. Nếu chẳng may họ Tào cảm thấy ông ta vẫn còn có tư cách ngồi thẳng ở Nam Đàm này, mà dội cho mình một thùng phân thì quả thật là

khó mà tưởng tượng được. Như vậy cần phải đề phòng một chút.

Nghĩ đến đây, Tần Hải Cơ cảm thấy bức bối vô cùng. Ông ta nghĩ mình cần kiểm điểm lại một chút, nhất là cái thằng cháu đáng chết Tần Lỗi kia. Thật sự là nó không bao giờ khiến cho người khác bớt lo. Nếu nó thật sự làm ra những chuyện khó coi, ảnh hưởng đến chuyện đại sự của mình thì thật là oan uổng.

Tại hội nghị công việc của Ủy ban nhân dân huyện lần đầu tiên sau khi Thẩm Tử Liệt nhậm chức Chủ tịch huyện, Thẩm Tử Liệt đã chính thức đưa ra công tác đổi mới của huyện Nam Đàm trong một năm, toàn lực đẩy mạnh thu hút đầu tư, tạo ra khu kinh tế công nghiệp Nam Đàm, chính thức thúc đẩy chiến lược công nghiệp ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Trong phòng hội nghị của Ủy ban nhân dân huyện sương khói lượn lờ. Hội nghị đã diễn ra hơn một giờ nhưng chỉ vừa mới tiến vào vấn đề mấu chốt.

- Tôi nghĩ tất cả mọi người đã nắm được điểm chính trong công tác thu hút đầu tư và phát triển quy hoạch khu kinh tế nông nghiệp. Xin mọi người cho biết ý kiến và cái nhìn của mình.

Thẩm Tử Liệt ánh mắt nhìn khắp bốn phía của phòng hội nghị.

- Đây là tâm huyết của đồng chí Mao Dung cùng những đồng chí trẻ tuổi khác trong mấy tháng vừa qua. Hơn nữa, cũng bắt đầu cho ra kết quả to lớn. Công ty TNHH Thực phẩm Lâm Ký đã chính thức ký kết hiệp ước ở lại huyện Nam Đàm chúng ta, trở thành một xí nghiệp bên ngoài đầu tư tại địa khu Lê Dương với mức vốn đầu tư trên ba triệu, vượt qua dự tính của chúng ta lúc trước. Chủ tịch địa khu đánh giá rất cao, yêu cầu chúng ta không nên kiêu ngạo, không nóng vội, không ngừng cố gắng, tranh thủ năm nay tạo nên thành tích. Cho nên tôi luôn luôn suy xét, huyện chúng ta đã đi trước một

bước, thu hút đầu tư và xây dựng khu kinh tế công nghiệp rất mạnh mẽ, rất đáng tuyên dương.

Một vài Phó chủ tịch huyện ánh mắt mơ hồ. Thẩm Tử Liệt được số phiếu cao nhất, trở thành Chủ tịch huyện cũng không khiến cho bọn họ bị bất ngờ lắm. Thực tế, khi Lâm Thuận Lộc ra mặt, vì Thẩm Tử Liệt phất cờ reo hò, khi đó thì các Phó chủ tịch huyện này cũng đã rõ ràng, vị trí Chủ tịch huyện xem như Thẩm Tử Liệt đã ngồi yên ổn. Chỉ bằng một chiếc Santana đã làm thỏa mãn cả Hội đồng nhân dân huyện, thì tự nhiên là sẽ có hồi báo.

Nhưng Thẩm Tử Liệt nghĩ rằng y có thể ở trong hội nghị công việc của Ủy ban nhân dân huyện muốn làm gì thì làm thì y đã sai lầm rồi. Hơn nữa còn là sai lầm nghiêm trọng. Ít nhất là Tào Cương ngồi bên cạnh Thẩm Tử Liệt cho là như vậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Tái Giao Phong

Trong phòng hội nghị chỉ có âm thanh của việc lật giấy, ngẫu nhiên có người không cẩn thận cầm tách trà đựng phải dụng cụ che trà phát ra một tiếng trong trẻo khiến mọi người chú ý, ánh mắt vô tình chạm vào nhau rồi lại lảng đi, một lần nữa quay trở lại nhìn đám văn kiện, giống như trong đám văn kiện này có cái gì huyền bí khiến cho người ta phải bị cuốn hút vào.

Lục Vi Dân ngồi ở góc phòng, cầm quyển sổ ghi chép, bất động thanh sắc quan sát cảnh tượng trước mắt. Mao Dung ngồi đằng trước hẳn, đang vùi đầu vào ghi chép, cũng không biết là ghi chép cái gì.

Nguyên bản ở văn phòng Ủy ban nhân dân này, Mao Dung vẫn có đầy đủ tư cách tham gia hội nghị. Chẳng những là một Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện phụ trách ghi biên bản hội nghị, mà Mao Dung còn là Chánh văn phòng tổ lãnh đạo thu hút đầu tư kiêm Chánh văn phòng tổ lãnh đạo chuẩn bị xây dựng khu kinh tế công nghiệp.

Về phần sở dĩ hẳn có thể ngồi chỗ này, là bởi vì việc khởi động và đẩy mạnh hạng mục công tác này giai đoạn trước là do hẳn phụ trách. Mao Dung cũng đã đề xuất với Thẩm Tử Liệt cho hẳn tham gia. Nếu ở hai hạng mục công tác này có cái gì cần tỉ mỉ kể lại thì Lục Vi Dân lúc nào cũng có thể giải thích, hướng chỉ hẳn là một Phó chánh văn phòng.

Thẩm Tử Liệt đồng ý cho Lục Vi Dân lấy thân phận dự thỉnh tham gia hội nghị lần này.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Trường hợp này kiếp trước hẳn đã

từng trải qua. Ngoài mặt thì không có gì, nhưng phía dưới lại là một mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Thế chế trước giờ vốn không có chuyện đồng tâm hiệp lực. Loại cân sức ngang tài dặt tay nhau cộng tiến chỉ có thể tồn tại trong tiểu thuyết. Không thể chiếm cứ vị trí nhân vật số một thì tất nhiên sẽ bị khắp nơi khiêu chiến. Mà từ nhân vật số một trên danh nghĩa đến nhân vật số một trên thực tế phải trải qua một quá trình tôi luyện của một cán bộ lãnh đạo.

Thẩm Tử Liệt bây giờ chỉ có thể là nhân vật số một trên danh nghĩa của huyện Nam Đàm. Nhưng y đang bị một lực ảnh hưởng thâm căn cố đế đến từ Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm là Tào Cương khiêu chiến ác liệt, cùng với những ràng buộc và mối quan hệ phức tạp đến từ huyện ủy. Làm thế nào để xử lý tốt mối quan hệ với Huyện ủy và nghênh đón khiêu chiến, thì cần một thời gian công tác tương đối dài của Thẩm Tử Liệt.

Thẩm Tử Liệt chú ý tới ánh mắt mọi người đều đang chú mục vào văn kiện của mình. Y đương nhiên biết đám người này chưa chắc là đang đọc tài liệu, chẳng qua là mượn phương thức này để trốn tránh cơn lốc xoáy mơ hồ sắp nổi lên mà thôi.

Tào Cương nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như những cảnh tượng quen thuộc ngoài cửa sổ so với khung cảnh trong phòng hội nghị làm cho ông ta cảm thấy hứng thú hơn nhiều. Ông ta không giống như những người khác, muốn cấp cho Thẩm Tử Liệt một thể diện, giả vờ giả vịt đọc này đọc nọ. Tào Cương cảm thấy không nhất thiết phải làm như vậy.

Thẩm Tử Liệt cân nhắc ai là người mở đầu?z Tào Cương hay là Lã Ngọc Xuyên?vC

Không hề nghi ngờ chính là Lã Ngọc Xuyên. Lã Ngọc Xuyên hẳn là sẽ cho y một câu trả lời hài lòng. Nhưng khả năng là sẽ làm cho Lã Ngọc Xuyên trong lòng không cảm thấy thoải mái. Nhưng còn Tào Cương thì sao?vE Chỉ

sợ là sẽ lập tức biến thành tranh chấp. Đây cũng là điều mà Thẩm Tử Liệt không muốn thấy. Về phần những người khác, sự không liên quan đến mình mà càng phát sinh thì bọn họ lại càng thích xem.

- Phó Chủ tịch huyện Tào, anh được phân công quản lý mảng thu hút đầu tư. Xây dựng khu kinh tế công nghiệp và thu hút đầu tư cũng cùng một nhịp thở. Hai hạng mục công tác này rất quan trọng đối với Nam Đàm của chúng ta trong năm nay. Vậy thì mời anh nói ra suy nghĩ của mình.

Cân nhắc mãi, cuối cùng Thẩm Tử Liệt dừng lại ở Tào Cương.

Lục Vi Dân thở dài một hơi. Thẩm Tử Liệt vẫn còn non một chút, lựa chọn Tào Cương là người thứ nhất lên tiếng, chỉ sợ là sẽ mang đến cho y một kết quả xấu hổ. Lấy vị trí của Tào Cương hôm nay và xưa kia, ông ta sẽ không bao giờ buông tha những cơ hội trở thành nhân vật đối kháng với Thẩm Tử Liệt. Đương nhiên, phương thức ông ta lựa chọn rất khôn khéo, giống như lần này.

- Nếu Chủ tịch huyện Thẩm đã chỉ định tôi thì tôi cũng xin nói một chút.

Tào Cương tùy ý đặt tài liệu trước mắt mình:

- Tư tưởng quy hoạch rất tốt. Tuy nhiên có thể hay không rơi xuống đúng chỗ. Nhưng việc này thì tôi còn có thể châm chước. Vấn đề tiếp theo, mấy chốt nằm ở chỗ tính phương hướng thu hút đầu tư và xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới. Tôi cảm thấy cần phải bàn bạc lại.

Thẩm Tử Liệt hơi căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nét thản nhiên. Nếu đã vạch trần thì không còn có thể lùi lại. Như vậy cũng tốt, mọi người thương lượng trực tiếp cho rõ ràng. Và lại xem tột cùng thì Tào Cương trong hồ lô muốn mua thuốc gì.

- Ồ? Tính phương hướng? Lão Tào, thật sự là có chút thú vị đấy.

Thẩm Tử Liệt đã nghiền ngẫm được một số phương hướng của đối phương. Nhưng lúc này thì y chỉ có thể nhìn chăm chăm vào ánh mắt đối phương, gắp từng chữ một:

- Anh có thể nói ra một chút. Tôi thấy mọi người rất có hứng thú đối với quan điểm của anh.

- Haha, chỉ là sơ lược, xin nói ra để mọi người tham khảo.

Tào Cương không để ý đến Thẩm Tử Liệt, lập tức nói ngay:

- Phải nói là việc xây dựng nhanh khu kinh tế công nghiệp mới và thu hút đầu tư phân tích và quan điểm cũng khá là có đạo lý. Huyện Nam Đàm chúng ta là một huyện nông nghiệp, cơ sở công nghiệp rất yếu kém. Nhưng việc công nghiệp phát triển kéo theo huyện Nam Đàm chúng ta phát triển mạnh hơn thì tôi cho rằng nhất định có đạo lý. Không có công nghiệp, thì tiến trình đô thị hóa của chúng ta không thể nhanh hơn. Chúng ta đang thừa lao động, nhưng tôi đã cẩn thận đọc lại bản quy hoạch này, xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới, chủ yếu lấy công nghiệp thực phẩm làm sản nghiệp chủ đạo, không biết tôi có nói sai không?rv

- Vâng, việc chuẩn bị xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới đích thật là phải lấy tài nguyên hiện có của chúng ta để làm sản nghiệp chủ đạo, và đó chính là gia công thực phẩm. Lợi dụng ưu thế tài nguyên để phát triển ngành sản xuất gia công dây chuyền. Đây cũng chính là lựa chọn duy nhất của chúng ta hiện giờ

Thẩm Tử Liệt trong lúc nhất thời không đoán ra được dụng ý của Tào Cương, nên chỉ có thể “gặp chiêu thì hủy đi chiêu”.

- Phân tích quy hoạch này cũng là dựa trên hiện trạng của quốc nội trước mắt mà phân tích, chủ yếu là doanh nghiệp tư nhân, cảng tư nhân, xí nghiệp

tư nhân cùng với các xí nghiệp tư nhân vùng duyên hải chiếm địa vị chủ đạo. Mà khu kinh tế công nghiệp mới này cũng tính toán đem mục tiêu thu hút đầu tư nhắm vào các xí nghiệp tư nhân bên ngoài. Tôi nói vậy có đúng hay không?v

Tào Cương lại chậm rãi nói.

Thẩm Tử Liệt trong lòng trầm xuống. Y đã ý thức được đối phương có ý đồ gì, nhưng lúc này y lại chẳng có cách nào cãi lại. Trên thực tế thì Tào Cương cũng không cho y có cơ hội giải thích.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Miệng Lưỡi Sắc Sảo

- Dành riêng một mảnh đất lớn để quy hoạch, nói là để thu hút đầu tư. Cũng chính vì thu hút vốn đầu tư nước ngoài và các doanh nghiệp tư nhân đến cái gọi là khu kinh tế mới của chúng ta không phải chịu bất kỳ nhân tố nào từ bên ngoài nào làm ảnh hưởng để phát triển, chúng ta còn phải cung cấp cho bọn họ chính sách ưu đãi về thuế, hết giảm lại miễn. Không chỉ thế còn phải tạo cho bọn họ cơ sở hạ tầng đầy đủ, đảm bảo đội ngũ lao động lành nghề, thậm chí không tiếc đưa những công nhân lành nghề từ nhà máy thực phẩm huyện ta đến để làm vừa lòng bọn họ.

Giọng điệu Tào Cương trở nên mỗi lúc một quyết liệt, chiếc bút máy trong tay cũng đang gõ nhẹ nhàng vào những tài liệu trước mặt.

- Chủ tịch huyện Thẩm, không biết có phải tư tưởng của tôi có chút sai lệch hay không, khu phát triển công nghiệp như vậy, cái gọi là “Thế ngoại đào nguyên” này, kết quả lại là phải tập trung vốn đầu tư nước ngoài và doanh nghiệp tư nhân ở nơi này để chúng dần dần lớn mạnh. Dân chúng của chúng ta nơi đây còn phải chịu sự áp bức bóc lột của bọn họ, các doanh nghiệp của chúng ta ở mảnh đất này sẽ không thấy hơi thở của chủ nghĩa xã hội và doanh nghiệp quốc doanh. Kết quả là để những doanh nghiệp có vốn đầu tư bên ngoài và các nhà tư bản tư nhân kiếm lợi lớn, mục đích của chúng ta chỉ là vì vài năm sau chúng ta có thể thu được vài đồng thuế? Cm Như thế có phải là rất khiến người ta không thể hiểu nổi, không cách nào có thể đồng ý?mN Nên tặng kinh tế công hữu theo chủ nghĩa xã hội của nước ta chẳng lẽ tới Nam Đàm chúng ta lại biến thành nơi thí nghiệm của chủ nghĩa tư bản từ đầu đến đuôi?ma Khu khai thác công nghiệp này rốt cuộc là thuộc về thể chế

kinh tế chủ nghĩa xã hội dưới sự lãnh đạo của Đảng cộng sản chúng ta, hay là thuộc về kinh tế theo tư bản chủ nghĩa ở nơi này?ma Nếu như cả nước đều làm giống chúng ta, vậy thì cơ sở kinh tế của nước ta còn là chế độ công hữu theo chủ nghĩa xã hội sao?mN Chủ nghĩa xã hội còn có thể tồn tại không?mN

Giọng điệu Tào Cương càng lúc càng gay gắt, ánh mắt dữ dội nhìn xung quanh:

- Chúng ta đều biết rằng cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc tầng trên. Khi cơ sở kinh tế của chúng ta đều biến thành nơi mà đầu tư nước ngoài và doanh nghiệp tư nhân là chủ thể, vậy thì kiến trúc tầng trên của chúng ta cũng sẽ không còn tồn tại. Có khả năng có người sẽ nói vùng duyên hải và Xương Châu cũng đang làm đặc khu kinh tế và khu kinh tế mới, đây cũng là trung ương cho phép. Tôi muốn nói một câu, Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ mười ba và Hội đồng nhân dân toàn quốc phiên thứ bảy thông qua đã chỉ ra rất rõ, kinh tế tư nhân chỉ có thể là bổ trợ cho kinh tế nhà nước chủ nghĩa xã hội, tôi phải nhắc nhở một chút, là bổ trợ chứ không phải chủ thể!m

- Ở vùng duyên hải và Xương Châu, cơ sở kinh tế quốc doanh hùng hậu, thu hút một bộ phận vốn đầu tư bên ngoài và kinh tế tư nhân phát triển không thể thay đổi được đại cục. Ở Nam Đàm chúng ta, thu hút đầu tư mấy doanh nghiệp đến làm kinh tế, phát triển công nghiệp tôi cũng tán thành. Nhưng giống trống khua chiêng như vậy rồi còn quy hoạch cả một vùng đất lớn như vậy, chính là để phục vụ riêng cho những nhà đầu tư bên ngoài và doanh nghiệp tư nhân đó, để bọn họ phát triển lớn mạnh, trở thành một nơi không chịu bất kỳ ràng buộc nào. Hơn nữa còn phải không ngừng mở rộng hết thời kỳ này đến thời kỳ khác, tôi thấy như thế này không thích hợp, quả thực khiến người ta rất khó có thể chấp nhận.

Nói như đinh đóng cột, ý nghĩa lời nói vang vọng, có thể nói là miệng lưỡi sắc sảo, tấm lòng lo cho dân cho nước toát lên qua lời nói và sắc mặt!mN

Đến Lục Vi Dân cũng không ngờ tới Tào Cương lại thái độ rõ ràng và sắc bén như thế để trình bày quan điểm của mình. Y dường như không chút e dè đây là hoạt động đầu tiên từ khi Thẩm Tử Liệt được chọn làm Chủ tịch huyện, mà thậm chí có khả năng giành được sự tán đồng của An Đức Kiện. Tào Cương này rốt cuộc là đang tính chuyện gì?Cm

Trong phòng hội nghị im lặng như tờ, tất cả mọi người bao gồm cả Lã Ngọc Xuyên và Mao Dung đều bị lời nói và quan điểm của Tào Cương làm cho bất ngờ. Đối phương không hề né tránh đánh đúng vào vấn đề trọng tâm nhất, khiến anh muốn tránh cũng không nổi. Đó là vấn đề vị trí của kinh tế có vốn đầu tư nước ngoài và kinh tế tư nhân, vấn đề căn bản của nó chính là điểm này, khu kinh tế mới là theo chủ nghĩa xã hội hay là tư bản chủ nghĩa?m

Tuy rằng là ở cấp cơ sở, nhưng tranh luận của cấp cao về tư bản chủ nghĩa và chủ nghĩa xã hội vẫn thỉnh thoảng có thể để lộ ra một số từ phía các phương tiện truyền thông của quan chức. Mà những tranh luận kịch liệt do nhận thức bất đồng trong vấn đề này dẫn đến, cũng trở thành bí mật của giới lý luận và lãnh đạo cao cấp ở trung ương. Chẳng qua chỉ là ở các cấp cơ sở, càng nhiều chính là dồn tâm trí vào các việc cụ thể, còn đến các cấp cao, nhiều hơn chính là ngầm giao lưu và nghiên cứu thảo luận, giống như ở văn phòng làm việc của Ủy ban nhân dân huyện hôm nay. Đặc biệt là sau khi tổ chức xong Hội đồng nhân dân, đưa ra ngay trong cuộc họp công việc lần đầu tiên, không còn gì nghi ngờ chính là đại diện cho Nam Đàm, vấn đề này không có đường lui nữa.

Chu Du Minh chỉ cảm thấy ngón tay mình sắp bẻ gãy cây bút trong tay. Áp lực đè nặng khiến y gần như có cảm giác không thở nổi. Đây là văn phòng làm việc Ủy ban nhân dân huyện, quan điểm và ý kiến của tất cả mọi người đều phải viết vào kỷ yếu cuộc họp, ai đồng ý ai phản đối, lý do nguyên nhân, đều phải viết rõ ràng cụ thể. Bản thân mình lần đầu tiên tham gia cuộc họp với tư cách là Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, đã gặp phải một

màn giao đấu ác liệt như vậy, khiến y lần đầu tiên cảm nhận được nỗi rùng mình đến tận xương tủy ở các mức khác nhau.

Lục Vi Dân cúi đầu, xoay xoay chiếc bút trong tay. Phán đoán và suy luận của Tào Cương ngay lập tức đâm toạc tấm khăn che mặt mềm mại bao phủ giữa hãn và Thẩm Tử Liệt. Thủ đoạn mượn tư bản chủ nghĩa và chủ nghĩa xã hội luận để phản kích việc Thẩm Tử Liệt muốn lợi dụng thu hút đầu tư và xây dựng khu kinh tế mới đến mở rộng sức ảnh hưởng và quyền chi phối rất cao tay, nhưng độ mạo hiểm vẫn rất lớn. Không biết Tào Cương đã từng nghĩ đến việc thể hiện thái độ rõ ràng dứt khoát như thế này, có thể sẽ khiến chính bản thân y sau này có lẽ không còn đường lui hay không?m

Cân nhắc kỹ càng hơn, Lục Vi Dân phát hiện trong lời của Tào Cương cũng không công khai nghi ngờ việc thu hút đầu tư, mà là khéo léo đưa mũi dùi chĩa về phía việc xây dựng khu kinh tế mới, nhất là mối nghi ngờ chất vấn về quy hoạch xây dựng khu kinh tế mới, trong khi cả nước hoàn toàn chìm đắm trong vấn đề đầu tư nước ngoài và doanh nghiệp tư nhân. Vốn dĩ trong vài năm sau các nơi đua nhau xây dựng, hiện nay trước khi hỗn độn chưa rõ ràng, lại không ai dám thẳng thắn gánh vác.

Giờ thì xem Thẩm Tử Liệt ứng phó như thế nào. Nếu như không thể cho Tào Cương đang khí thế bừng bừng một câu trả lời hợp lý hoàn hảo, thì vẻ lo lắng sẽ bao trùm các Phó chủ tịch huyện đang có mặt, trực tiếp ảnh hưởng đến phương châm thi hành biện pháp chính trị và khả năng chỉ huy sau này của Thẩm Tử Liệt.

Lục Vi Dân thật sự là có chút lo lắng. Suy cho cùng thời gian Thẩm Tử Liệt ở cơ sở quá ngắn, chưa thực thích ứng với cảnh giao đấu trực tiếp trực diện này. Nếu như nói lần trước ở Hội nghị thường vụ còn có An Đức Kiện, thì lần nay Thẩm Tử Liệt chỉ có một mình chống đỡ đại cục.

Hơn nữa trận đấu ở hội nghị thường vụ sau đó cũng bị những người tham

dự quy vào là tranh cãi giữa Tần Hải Cơ và Thẩm Tử Liệt về quy mô và nguồn vốn cho việc xây dựng khu kinh tế mới, rất khéo léo đưa cuộc tranh cãi từ chủ nghĩa xã hội và tư bản chủ nghĩa giảm nhẹ, thậm chí xem nhẹ, còn lần này lại là lật lại vấn đề.

Lục Vi Dân đoán không sai, Thẩm Tử Liệt lúc này thật sự có phần rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Trực tiếp phản kích lại quan điểm của Tào Cương?m Làm như thế sẽ chỉ khiến cho sự đối kháng của hai người càng trở nên gay gắt. Hơn nữa anh chỉ đích danh để Tào Cương phát biểu ý kiến, đợi cho đối phương thể hiện thái độ xong, anh lại vội vã tranh cãi, dường như cũng thiếu đi một chút phong độ và khí chất của người giữ vị trí số một chính quyền, cũng không thể biết được thái độ quan điểm của những người khác. Nhưng nếu như để các chức Phó khác phát biểu ý kiến, một khi các chức Phó này đồng ý với quan điểm của Tào Cương, e rằng sẽ khiến cục diện càng trở nên không thể cứu vãn.

Biện pháp duy nhất chính là khiến Lã Ngọc Xuyên ra mặt. Lã Ngọc Xuyên được phân công quản lý lĩnh vực công nghiệp và giao thông vận tải này, lên tiếng tỏ thái độ cũng là hợp lẽ. Điều Thẩm Tử Liệt lo lắng chính là theo tính cách của Lã Ngọc Xuyên không biết có dám trực tiếp đối đầu với Tào Cương hay không, còn cả khả năng ăn nói của Lã Ngọc Xuyên có thể đấu nổi với Tào Cương hay không?ma

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thắng Bại Khó Phân

Bao suy nghĩ cũng xong trong giây lát, Thẩm Tử Liệt ngược mắt lên, sắc mặt âm áp, khẽ cười:

- Quan điểm của phó Chủ tịch huyện Tào rất sắc bén, cũng đã đưa ra được một số vấn đề mà cải cách mở cửa của chúng ta đang phải đối mặt. Cũng giống như lời của phó Chủ tịch huyện Tào, khu khai thác phát triển công nghiệp không còn là gì mới lạ nữa. Ở các địa khu duyên hải và Xương Giang của tỉnh ta thì đều có tiền lệ rồi. Chẳng qua là địa khu Lê Dương của chúng ta vẫn là lần đầu tiên làm. Việc kiến thiết xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới, thu hút đầu tư bên ngoài và các doanh nghiệp đến khai thác, có phải có nghĩa là Nam Đàm của chúng ta đang biến chất theo tư bản chủ nghĩa?xr Có phải là bị suy nghĩ tự do hóa của giai cấp tư sản ăn mòn rồi?rf Tôi cảm thấy điểm này rất đáng để chúng ta suy nghĩ thêm. Mọi người có thể đưa ra ý kiến cá nhân mình. Ngọc Xuyên, anh là phụ trách quản lý công nghiệp và giao thông, khu kinh tế công nghiệp mới cũng là một công việc quan trọng trong phạm trù công việc mà anh quản lý. Anh nói ý kiến của mình xem.

Lã Ngọc Xuyên chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình nhảy lên bình bịch, da mặt cũng nóng bừng lên.

Ông ta biết rằng chính mình sớm muộn cũng sẽ bị đẩy lên tuyến đầu, thậm chí còn đang làm trước một số chuẩn bị về tư tưởng. Nhưng ông ta không ngờ Tào Cương không đưa ra vấn đề thu hút đầu tư và kiến thiết khu kinh tế công nghiệp mới để khiến trách mà lại đưa vấn đề thu hút đầu tư và vấn đề kiến thiết khu kinh tế công nghiệp mới nâng cao lên đến tầng cao chính trị để

chất vấn. Điều này cũng có nghĩa là đối với sự trả lời về vấn đề này không chỉ là đặt bản thân mình và Thẩm Tử Liệt ở trên cùng một chiếc xe chiến đấu mà còn gắn chặt mình với vấn đề tư bản chủ nghĩa và chủ nghĩa xã hội với nhau.

- Tôi sẽ nói một chút suy nghĩ của mình.

Lã Ngọc Xuyên hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc của chính mình, thâm trầm nói:

- Chủ tịch huyện Thẩm trước khi đề xuất việc kiến thiết xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới, tôi cũng đã luôn nghĩ rằng sẽ phải đối mặt với sự cải cách mở cửa dưới hình thức mới. Nam Đàm của chúng ta làm thế nào để thực hiện dân giàu huyện mạnh, suy đi tính lại, vẫn chỉ có một con đường, đó là phải phát triển công nghiệp. Nhưng phát triển công nghiệp thì không thể chỉ là một câu nói suông được. Phát triển như thế nào, đặc biệt là trong điều kiện cơ sở công nghiệp của Nam Đàm chúng ta dường như là chưa có gì, mà tài chính thì ở trong tình trạng tồi tệ. Dựa vào tài chính để phát triển thì vừa không hiện thực, mà tinh thần chính sách hiện tại cũng không khuyến khích đề xướng việc này. Vậy thì chúng ta phải làm như thế nào?ry Chỉ có thể làm khu kinh tế công nghiệp mới, lấy khu kinh tế công nghiệp mới là bàn đạp phát triển, coi việc thu hút đầu tư làm cách thức để thu hút các doanh nghiệp nước ngoài đến Nam Đàm của chúng ta phát triển.

- Điều tôi muốn nhấn mạnh chính là, khu kinh tế công nghiệp mới này của chúng ta nên mở cửa một cách toàn diện, để chào đón các nhà đầu tư từ bên ngoài đi vào, chứ không hoàn toàn hạn chế. Đầu tư nước ngoài hoặc doanh nghiệp kinh doanh cá thể, doanh nghiệp quốc doanh hoặc tư bản, chúng ta đều nhiệt liệt đón chào. Với cơ sở kinh tế hiện tại của Nam Đàm thực sự muốn thu hút đầu tư từ các doanh nghiệp quy mô lớn thì khá là khó. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc khu kinh tế công nghiệp mới của chúng ta sẽ mãi như vậy. Cùng với sự phát triển của nền kinh tế, hệ thống phối hợp

ngày càng hoàn thiện, tôi tin rằng những doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn, những tập đoàn xuyên quốc gia cũng có khi sẽ thực sự đến Nam Đàm của chúng ta để đầu tư.

Lã Ngọc Xuyên nhìn qua người cúi đầu ngồi ở một góc, rồi trầm giọng nói:

- Cải cách mở cửa không phải là phương thức trước nay chưa từng có. Đồng chí Trần Vân và đồng chí Tiểu Bình đều đã đưa ra cải cách vốn là ném đá dò đường qua sông. Về việc kiến thiết xây dựng khu kinh tế công nghiệp mới cũng như vậy. Chúng ta không nói đến các doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài và doanh nghiệp kinh doanh cá thể sẽ phát triển lớn mạnh ở huyện Nam Đàm của chúng ta như thế nào, có phải là sẽ thay đổi tính chất chủ nghĩa xã hội của Nam Đàm không, tôi có thể khẳng định rằng khu kinh tế mới không phải là một đất nước trong một đất nước, mà cũng phải tuân theo pháp luật Trung Quốc, cũng phải phục vụ sự phát triển kinh tế xã hội của huyện Nam Đàm chúng ta. Khi một sự vật mới còn chưa xuất hiện mà đã dễ dàng đưa ra kết luận thì tôi cho rằng đây là một biểu hiện của sự không hiện thực.

- Có một đồng chí đã từng bàn luận với tôi một quan điểm. Tôi cho rằng rất có ý nghĩa gợi mở. Đó là nhân dân yêu cầu không hề cao đối với Đảng uỷ chính quyền của chúng ta. Chính là có thể không ngừng nâng cao đời sống văn hóa vật chất cho người dân, làm cho cuộc sống của chúng ta ngày càng giàu có hạnh phúc. Nhưng trong giai đoạn này, mức sống vật chất là đặc biệt quan trọng. Huyện Nam Đàm của chúng ta là một huyện nông nghiệp với dân số lớn. Hiện tại vấn đề cơm no của dân đã được giải quyết rồi. Nhưng ví tiền của dân thì vẫn lép vế, không có tiền để nâng cao điều kiện cuộc sống, thì làm sao để giải quyết được vấn đề này? Chỉ có thể phát triển công nghiệp để tiêu hao sức lao động còn thừa thãi ở nông thôn để tăng thêm thu nhập cho nhân dân. Còn nói về những cái khác thì tôi vẫn giữ quan điểm đó, đợi đến

khi phát triển lên rồi chúng ra phân tích phán xét cũng chưa muộn. Tôi cho rằng quan điểm ném đá vượt sông này cũng phù hợp với huyện Nam Đàm của chúng ta, ít nhất cũng đã có địa khu duyên hải và Xương Châu đã đi trước, tôi tin rằng địa khu duyên hải và Xương Châu cũng như vậy, đều là dưới sự lãnh đạo của Đảng Cộng Sản.

Lã Ngọc Xuyên còn chưa nói xong thì tâm trạng của Thẩm Tử Liệt đã dần ổn định. Không ngờ Lã Ngọc Xuyên lại có thể nói ra quan điểm với trình độ như vậy. Điều này cũng khiến cho Thẩm Tử Liệt phải nhìn với con mắt khác. Ông ta không biết rằng trước hội nghị này thì Lã Ngọc Xuyên đã nói chuyện bàn bạc riêng với Lục Vi Dân về việc kiến thiết xây dựng khu kinh tế mới. Rất nhiều quan điểm của Lục Vi Dân cũng khiến cho Lã Ngọc Xuyên thấy mới mẻ vô cùng, thậm chí thay hình đổi dạng dùng vào hội nghị ngày hôm nay.

Từ khi Lã Ngọc Xuyên bắt đầu lên tiếng, ánh mắt của Tào Cương liền trở nên có chút lơ đãng.

Cái người mà vốn không có vai trò gì trong mắt của Tào Cương không ngờ lại kết bè với Thẩm Tử Liệt, hơn nữa thái độ lại rõ ràng là muốn phất cờ hò reo cho Thẩm Tử Liệt, không thể không khiến cho Tào Cương cảm nhận thấy một áp lực. Mà sau khi Lã Ngọc Xuyên phát biểu xong, Tiền Hưng Năng - người đang chuẩn bị phát ngôn tiếp theo - thái độ có sự thay đổi rõ rệt, ánh mắt cũng trở nên khó đoán, dường như là đang chờ đợi điều gì.

Tào Cương tựa lưng vào thành ghế, tay đặt lên trên bàn, nhẹ nhàng gõ bàn. Dường như đang suy nghĩ đến luận điểm của Lã Ngọc Xuyên, lại dường như chờ mong điều gì.

- Chủ tịch huyện Thẩm, tôi sẽ nói hai câu.

Tiền Hưng Năng cúi đầu xuống, nâng cốc trà lên uống một ngụm.

- Thu hút đầu tư và kiến thiết khu kinh tế mới đề cập đến phương diện công tác rất lớn, cũng đề cập đến rất nhiều ban ngành. Đặc biệt là tình hình hiện tại địa khu Lê Dương là chưa có tiền lệ nào. Nếu như mạo hiểm mà đi tới thì có thể sẽ đem đến một số phức tạp không cần thiết. Tôi cảm thấy có thể tiến hành một hội nghị Huyện ủy mở rộng để nghiên cứu hai công việc này. Như thế có tác dụng loại bỏ sự khác nhau, tập trung suy nghĩ, có tác dụng tốt hơn để làm công tác này.

Tào Cương trên mặt xẹt qua một chút đắc ý.

Kiến nghị này của Tiền Hưng Năng có thể nói là nhắc đến đúng chỗ, biến thành phản đối đề xuất thúc đẩy công tác tại hội nghị Ủy ban nhân dân huyện mà Thẩm Tử Liệt đưa ra để thúc đẩy công việc này, chuyển đổi thành việc kiến nghị hội nghị Huyện ủy mở rộng để thảo luận. Điều này không những phủ định được quyền quyết định của Thẩm Tử Liệt mà đặt quyền quyết định cho Huyện ủy. Hơn nữa đề xuất này cũng rất phù hợp. Những công việc to lớn có Huyện ủy sắp xếp bố trí chắc chắn là không sai. Hơn nữa cũng lộ rõ sự coi trọng của Huyện ủy.

Đương nhiên Tào Cương cũng biết Tiền Hưng Năng có thể làm như vậy thì một mục đích khác chính là không muốn làm quá cứng rắn với Thẩm Tử Liệt về vấn đề này. Lui về phía sau một bước như thế này để tháo bỏ mâu thuẫn, cũng tránh được việc mình bị đưa lên tuyến đầu. Nghĩ đến đây Tào Cương cũng có chút chua xót. Đây là hậu quả của vị trí không giống nhau mang lại. Thẩm Tử Liệt là Chủ tịch huyện, dù là ông ta không biết gì về tình hình Nam Đàm, ở Nam Đàm chẳng có chút uy tín nào. Chỉ cần ông ta ngồi lên vị trí đó, là có thể có sản sinh sự ảnh hưởng đối với những người chức phó này.

Hội nghị Ủy ban nhân dân cuối cùng cũng tan, mấy Phó chủ tịch huyện khác sau khi Tiền Hưng Năng phát biểu cũng lần lượt phát biểu ý kiến cá nhân. Họ đều mơ mơ hồ hồ thể hiện ủng hộ công việc thu hút đầu tư và xây

dựng khu kinh tế mới. Nhưng xét thấy đây là chuyện trọng đại, nên vẫn là đồng ý với ý kiến của Tiền Hưng Năng, đưa lên Huyện ủy quyết định.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Mạch Nước Ngầm

- Tiểu Lục, quan điểm của Phó Chủ tịch huyện Lã và anh như thế nào?

Mao Dung tiếp nhận tách trà của Lục Vi Dân, cười nói:

- Hôm nay, Phó chủ tịch huyện Lã xem ra rất hãnh diện.

Văn phòng hai gian của Ủy ban nhân dân huyện được phân ra thành ba phòng công tác chuyên môn. Mao Dung và Lục Vi Dân một phòng. Tô Yến Thanh, Hứa Dương, Thường Xuân một phòng. Phía đầu lâu hai, cách nhà vệ sinh không xa là nhà kho. Mùa hè luôn luôn có mùi ammoniac bay từ trong nhà vệ sinh ra. Từ hành lang đến trong phòng đều có thể ngửi thấy. Tuy nhiên, vào mùa đông thì không ngửi thấy gì.

Mao Dung ban đầu cũng chẳng suy nghĩ gì. Tuy rằng vẫn còn chức danh Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nhưng lúc này cô lại sinh ra hứng thú với công tác văn phòng chuyên môn này, chẳng bỏ công Lục Vi Dân cả ngày rót vào tai cô những ích lợi và tầm quan trọng của việc thu hút đầu tư và xây dựng khu kinh tế mới.

- Chị Mao, Phó chủ tịch huyện Lã hãnh diện như thế nào?

Tô Yến Thanh ngồi một bên tò mò hỏi.

- Đúng vậy, chị Mao, tôi cảm thấy Phó chủ tịch huyện Lã chỉ trình bày quan điểm của ông ta thôi, chứ chẳng có biểu hiện gì khác người.

Lục Vi Dân ngồi xuống, cười nói. Không thể không nói Mao Dung này cũng là người có chút bản lĩnh. Nhất là trong hai tuần cuối cùng đã có thể lung lạc người xưa nay kiêu ngạo Tô Yến Thanh trở nên thân mật với cô hơn.

- Hừ, Phó chủ tịch huyện Lã trước kia trước mặt Phó chủ tịch huyện Tào không bao giờ dám trao đổi trực tiếp như vậy. Mọi người không nghe câu “Không thật” khiến cho sắc mặt Phó chủ tịch Tào phải thay đổi sao?

Mao Dung khẽ mỉm cười.

- Dùng những lời “Ném đá vượt sông này khiến cho Tào Cương mất mặt, cũng chỉ có Phó chủ tịch huyện Lã mới có thể nghĩ ra.

- Chị Mao, Phó chủ tịch huyện Lã nói rằng trung ương đã sớm xác định lấy xây dựng kinh tế làm trọng tâm, hết thảy đều phải xoay xung quanh việc phát triển kinh tế. Mặc dù trận phong ba năm đó cũng không thể thay đổi dòng chảy của lịch sử được. Công tác trọng tâm của chúng ta là phát triển kinh tế, các hạng mục công tác khác đều phải nhường đường.

Lục Vi Dân giọng điệu rất khẳng định:

- Cao tầng tranh luận cũng không phải là không thay đổi cải cách mở cửa. Nhưng để công tác phát triển kinh tế được xem là trọng tâm thì biện pháp tốt nhất tôi cảm thấy chính là cố gắng chăm chỉ, làm ra thật nhiều thành tích.

- Làm ra thật nhiều thành tích? Lời nói này e rằng nói dễ làm khó đấy.

Mao Dung hé miệng, dường như là đang suy tư điều gì.

- Trong hoàn cảnh tương đối bế tắc như thế này, bất luận động tác khác người nào cũng đều khiến người khác hoài nghi. Tôi nghĩ rằng Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm đối với chuyện này vẫn còn chút nghi ngờ. Dù sao thái độ bên trên cũng không rõ ràng lắm, phải đi trước một bước và phải có quyết

tâm.

- Chị Mao, tôi nghĩ Chủ tịch huyện Thẩm dám đem chuyện này hướng lên văn phòng Ủy ban nhân dân, tất nhiên là sẽ có chút lo lắng. Chúng tôi không ngại chờ xem, tôi tin tưởng Chủ tịch huyện Thẩm hẳn là sẽ có quy hoạch chu toàn cho điểm này.

Lục Vi Dân cười:

- Ngàn vạn lần không được coi thường trí tuệ chính trị và quyết tâm của lãnh đạo.

Tần Hải Cơ xoa khuôn mặt, dường như muốn nhào nặn gương mặt đang có chút chết lặng này trở nên mềm mại một chút. Công tác trong tổ chức một thời gian dài khiến cho ông ta có thói quen duy trì một sự lãnh đạm và bình tĩnh. Dần dà những khuôn mặt này rất khó nhìn thấy sự biến hóa hi, nộ, ái, ố.

- Chú ba, chú bảo cháu đến...

Tần Lỗi đã không còn cảm giác kiêu ngạo như hôm say rượu nữa. Ngay trước mặt chú ba của gã, Tần Lỗi cảm giác một sự hụt hơi, chột dạ, thân mình cũng theo bản năng lần theo ánh mắt đối phương mà động.

- Nghe nói cháu trong khoảng thời gian này chơi đến không biết mình họ gì nhỉ?

Tần Hải Cơ sắc mặt không thay đổi, dọn dẹp văn kiện trên bàn mình, cũng không ngẩng đầu lên.

- Không có, không có đâu ạ! Là ai đã nói láo như thế?

Tần Lỗi lắp bắp nói:

- Cháu trong khoảng thời gian này công tác khá bận, luôn ở nông thôn để

điều tra vụ án. Bên thôn Thạch Cỗ có xảy ra vụ án chết người, cần điều tra trong vòng một tháng. Cháu vừa mới đem tài liệu giao qua cho viện kiểm sát. Nếu chú không tin thì có thể hỏi Trưởng phòng Mã đấy!

- Chú có hỏi thì được gì? Chú cần hỏi anh ta sao?

Tần Hải Cơ khóe miệng giật giật.

- Cháu nghĩ rằng chú là kẻ điếc hay là người mù sao? Ở huyện Nam Đàm này, có chuyện gì cháu làm mà chú không biết?

Tần Lỗi nuốt một ngụm nước miếng, nguyên bản muốn ngồi xuống, nhưng ánh mắt lạnh lùng của chú ba, gã theo bản năng mà đứng lên:

- Chú ba, cháu trong khoảng thời gian này chẳng làm gì cả. Chú cũng biết cháu đã ly hôn, cũng nên tìm một cô gái tốt khác để sớm kết hôn, chăm sóc gia đình và cháu cũng an tâm công tác hơn.

- Bởi vì thế mà cháu muốn ăn hiếp người khác sao? Người ta mặc kệ thì cháu lại tìm mọi cách để quấy rầy, lại còn uy hiếp bạn trai người ta?

Tần Hải Cơ vẫn sắc mặt hờ hững như cũ. Chẳng qua trong lời nói lại có ẩn ý khiến Tần Lỗi theo bản năng mà muốn nín thở.

- Cháu cho rằng ở Nam Đàm này là vương quốc độc lập của Tần gia sao? Cháu có thể không kiêng nể, muốn làm gì thì làm à? Cháu cho rằng mình mặc trang phục cảnh sát thì người ta tất sẽ phải cung kính với cháu, mặc cho cháu lăng nhục sao?

- Chú ba, sự kiện tại Tùng Hạc Cư quả thật không thể trách cháu được. Tiểu tử kia chính là đào góc tường nhà cháu mà. Vốn cháu và Phàn Thiên quen nhau trước, tên tiểu tử kia thừa dịp cháu công tác bận rộn, cả ngày quanh quẩn bên Tiểu Phàn. Tiểu Phàn chống cự không được nên mới đi theo

nó. Hôm đó cháu có uống rượu nhưng cháu không say, cũng không có làm xằng bậy. Là bạn của tên tiểu tử đó cố ý đến bôi lông tìm vết, là cháu bất đắc dĩ mới....

Tần Lỗi thấy sắc mặt chú của mình càng lúc càng sa sầm xuống, gã không dám nói gì thêm nữa. Lời nói dối này quả là không thể gạt được chú.

- Cháu dùng danh nghĩa của chú khiến Lý Minh Trung điều Hứa Dương đến phòng chuyên môn làm việc. Cháu tưởng chú không biết sao?

Tần Hải Cơ giọng điệu càng lạnh hơn, thanh âm đột nhiên cao lên:

- Cháu muốn làm Vương lão hổ cướp cô dâu sao? Cháu hiện tại thật đúng là côn đồ. Lãnh đạo Đảng công sản sao lại có hạng người như cháu? Cháu nói xem mình có đáng mặc sắc phục cảnh sát không? Còn bị người khác có được chứng cứ, cháu thật đúng là nể mặt chú quá nhỉ? Hay là muốn cho chú ở Nam Đàm này không còn chỗ đứng không?

Tần Lỗi hiển nhiên là biết chú ba của mình là do quá giận dữ mà sắc mặt tái xanh như thế. Tần Lỗi khẩn trương cúi đầu xuống, không dám hé răng.

- Từ hôm nay trở về sau, nếu cháu mà còn dám làm phiền cô gái ấy nữa. Chú sẽ đánh gãy chân của cháu.

Tần Hải Cơ ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm đối phương:

- Cháu có nghe rõ không?

Tần Lỗi ánh mắt có chút không cam lòng, muốn giải thích thì đã thấy ánh mắt của chú mình có chút làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, thì liền lẩm bẩm trong miệng:

- Nghe rồi!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Sâu Xa

Tần Hải Cơ này mới thu lấy uy thế, hừ mạnh một tiếng, khoanh tay xoay người đi

-Tần Lỗi, anh cũng trưởng thành rồi, tự mình cân nhắc kỹ càng một chút, dự định dân độ lặn lội cả đời như vậy? Sao không tính toán kỹ càng trong công việc làm ra chút thành tích đi?

- Chú ba, làm sao chú biết cháu không nỗ lực? Mấy việc trong đội cháu đều đặt trong lòng, sếp Mã và sếp Ngưu đều biểu dương cháu mấy lần.

Tần Lỗi không phục nói.

- Hừ, nếu như vậy, cháu không biết mình phải kiếm chế ở một số phương diện khác ư? Còn hô đánh hô giết với thư kí của Thẩm Tử Liệt. Cháu dự định làm gì?

Tần Hải Cơ cũng biết đưa cháu mình mặc dù có chút vấn đề về phẩm tính, nhưng về công việc coi như không có trở ngại

- Vì một người phụ nữ đi gây sức ép đến xông xáo dư luận, đáng sao? Chỉ cần cháu có bản lĩnh, nơi nào mà không có cỏ?

Tần Lỗi cuối đầu không nói.

Tần Hải Cơ biết cháu mình vẫn có chút không cam lòng, trầm ngâm một chút mới chậm rãi nói:

- Sau khi huyện đón năm mới xong có thể phải chính thức chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, đây là hoạt động lớn trong huyện năm nay, khu kinh tế mới có thể phải thiết lập đồn công an riêng, trường đồn công an phải vào bộ máy lãnh đạo khu kinh tế mới.

Tần Lỗi trong lòng chấn động vẻ mặt kinh ngạc, một sự vui mừng, lập tức hiểu rõ ý đồ của chú

- Chú ba, không phải nói khu công nghiệp kinh tế mới tranh luận rất lớn, là Thẩm Tử Liệt muốn nổi bật, Bí thư An vẫn không bày tỏ thái độ, còn nói bên địa khu cũng không công nhận sao?

- Hừ, cháu hiểu gì? Một mình Thẩm Tử Liệt dám làm ra động tĩnh lớn như vậy sao?

Tần Hải Cơ hơi mỉm cười.

Không có sự ủng hộ của An Đức Kiện, không có sự cho phép của Ủy ban nhân dân địa khu, Thẩm Tử Liệt dù có quan hệ bên tỉnh, cũng không dám làm như vậy. Tên cáo già An Đức Kiện này bất cứ chuyện gì cũng có năm đằng chui, việc lớn như vậy sao có thể không hề hay biết gì? Chỉ sợ Thẩm Tử Liệt sớm đã đem sự việc này báo cáo qua với An đức Kiện, đã đạt được sự đồng ý, mới có hành động ở Hội nghị văn phòng chính quyền huyện, đồ ngốc Tào Cương này không ngờ còn dám nhảy ra đấu tay đôi

Tuy nhiên cũng không thể nói Tào Cương suy xét không chu toàn, ai cũng nói không rõ hướng gió thổi bên nào, Tào Cương dám đứng ra như vậy, chỉ sợ cũng là có chút suy nghĩ, mình chẳng phải cũng giống vậy sao, cũng là nhìn không rõ tình hình này, nhìn từ góc độ đó mà nói, y vẫn thật sự có chút khâm phục sự can đảm của Tào Cương.

- Vậy chú ba, khu kinh tế mới này mà dựng lên, là cấp bậc gì?

Tần Lỗi đã có tính toán rồi.

- Cháu đừng lo chuyện này, chú nói cho cháu biết, thời gian này cháu cụp đuôi làm người cho chú, làm việc không thể lơ là, nếu lại để chú nghe được một điều gì về những chuyện không hay của cháu, cháu tự mình cút về Đông Cốc để phản tỉnh đi.

Tần Hải Cơ nghĩ một lát lại chậm rãi nói:

- Lục Vi Dân đó, Bí thư An và Thẩm Tử liệt đều rất coi trọng, có lẽ về sau cháu phải cùng làm việc với cậu ta, có cơ hội, tốt nhất là bù đắp vết sẹo này.

- Chú ba, chú nói nhóc con đó?!

Tần Lỗi giật mình, không dám tin.

- Hừ, nhóc con còn hơi sữa? Nhóc con còn hơi sữa có thể tốt nghiệp đại học thì khiến Từ Hiểu Xuân sắp xếp làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt? Làm ba tháng thư ký cho Thẩm Tử Liệt thì dám để cậu ta đi phụ trách tiêu thụ trái Kiwi toàn huyện? Rồi có thể thu thắng lợi lớn? Bây giờ còn dám để cậu ta phụ trách thu hút vốn đầu tư và xây dựng khu kinh tế mới? Cháu đến thử đi?

Tần Hải Cơ nhìn đứa cháu không bản lĩnh của mình, khẽ thở dài.

Không nói bản lĩnh của Lục Vi Dân, Thẩm Tử Liệt có thể mạnh dạn dùng người như vậy, cũng coi là có chút quyết đoán, mà Lục Vi dân dường như cũng không khiến Thẩm tử Liệt thất vọng. Trong hội nghị mở rộng của ủy viên thường vụ huyện ủy, ý kiến công tác chuẩn bị xây dựng khu Khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật đã được thông qua, An Đức kiện nhấn mạnh công tác này, rõ ràng công tác kinh tế huyện nam Đan năm nay đặc biệt quan trọng chính là phải tạo ra khu khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật, xây dựng môi trường tốt nhất để thu hút vốn đầu tư, xúc tiến sự trỗi dậy của kinh tế công nghiệp Nam Đan.

Tào Cương có vẻ rất bình tĩnh trong hội nghị thường vụ mở rộng, dường như sớm có dự liệu đối với kết quả này, trong Hội nghị thường vụ huyện ủy sau khi Hội nghị mở rộng kết thúc cũng đưa ra ý kiến bảo lưu rõ ràng, nhưng điều này cũng không thay đổi được kết quả.

An Đức Kiện đã giải thích mình và Trưởng ban cán bộ Cù Tuấn phải xem xét vấn đề Bộ máy ban Quản lý khu công nghiệp kinh tế mới, Huyện ủy hôm qua cũng chính thức đem báo cáo xây dựng khu Khai thác phát triển kỹ thuật kinh tế Nam Đàn nộp cho Địa ủy và Ủy ban nhân dân Lê Dương, phỏng chừng Ủy ban nhân dân địa khu cũng sẽ nhanh chóng chính thức nghiên cứu báo cáo này. Nếu không có thay đổi gì lớn, dự tính Ủy ban nhân dân địa khu sẽ trình báo cáo này lên Tỉnh ủy trước năm.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy được thời gian trước năm Mao Dung khá năng động, bất luận là bên An Đức Kiện hay bên Thẩm Tử Liệt, cô ta đều chạy đến gần, về báo cáo chuẩn bị xây dựng khu Khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàn nghe nói đã đạt được thông qua trong Hội nghị Địa ủy, địa ủy và Ủy ban nhân dân đã đem báo cáo báo lên bên Tỉnh ủy, nói cách khác nếu không có bất ngờ gì xảy ra, việc xây dựng khu Khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật đã trở thành kết cục đã định.

Xoay quanh vấn đề xây dựng khu Khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật lập tức đã trở thành tiêu điểm thảo luận của các cán bộ cơ quan, Bí thư Ban quản lý Khu kinh tế mới nghe nói phải do Phó chủ tịch huyện Lã Ngọc Xuyên đến đảm nhiệm, ai đến đảm nhiệm chủ nhiệm thì đã trở thành tiêu điểm.

Mao Dung tích cực như vậy tự nhiên cũng là có chút ý tưởng, Lục Vi Dân cũng biết Mã Thông Tài thời gian này cũng liên tiếp xuất hiện bên Tân Hải Cơ và Cù Tuấn, còn có mấy Bí thư Quận ủy nghe nói cũng tìm hiểu khắp nơi, quy cách của khu kinh tế mới nghe nói ít nhất là cấp Trưởng phòng, làm không tốt về sau đợi đến lúc xây quy mô lên rồi, cũng có khả năng thăng làm cấp Phó huyện, một bến cảng như vậy, tự nhiên dẫn đến vô số người thèm

nhỏ dãi.

Lục Vi Dân cũng không quan tâm điểm này lắm, ai làm Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới này không can dự nhiều tới anh ta, mặc dù anh ta càng hi vọng Mao Dung đến đảm nhiệm.

Cũng không phải nói Mao Dung có nhiều năng lực hoặc đối tốt gì với mình, nhưng tiếp xúc lâu như vậy, Lục Vi Dân cảm thấy cô gái này thực sự nhân phẩm không tồi, hơn nữa rất giỏi giang khôn khéo, Ban quản lý khu kinh tế mới sau này phải đối mặt với việc giải phóng mặt bằng, xây dựng và thu hút vốn đầu tư, thì cần có phong cách cứng rắn có thể đánh đập, lại cần có năng lực phối hợp xử lý tốt, ít nhất ở hiện tại mà nói, Mao Dung vẫn rất thích hợp.

Nhưng Lục Vi Dân cũng chỉ có thể là tưởng tượng mà thôi, một vị trí bên cạnh như vậy, người rình rập nhiều lắm, còn phải xem kết quả cuối cùng bên Huyện ủy, mặc dù là Thẩm Tử Liệt chỉ sợ cũng chưa chắc có thể làm chủ, mặc dù khu kinh tế mới này là do anh ta đề xuất kiến nghị, mà Mao Dung mặc dù trước đó cũng nhận được một số tán đồng, nhưng cho đến khi thấy văn bản thật, cũng nói không rõ mấy người này chơi trò gì bên trong.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Chị Hai

- Chị hai, sao chị đến đây vậy?

Nhìn người phụ nữ đứng trước cửa, Lục Vi Dân có chút bất ngờ, khẩn trương chạy ra:

- Chị mau vào đi!

- Hừ, vậy mà tôi còn tưởng rằng cậu đã quên người chị hai này rồi chứ? Bộ Lê Dương cách Nam Đàm trăm núi ngàn sông sao? Chẳng lẽ không có nổi thời gian đến thăm chị à? Em đến Nam Đàm làm việc được bao lâu rồi?

Bước vào trong phòng làm việc, người phụ nữ tóc ngắn đánh giá bốn phía xung quanh:

- Đây là phòng làm việc của em sao? Chỉ có một mình em à?

- Không, còn có một người đồng nghiệp nữa. Chị hai, sao chị không báo mà đã đến rồi?

Lục Vi Dân tâm trạng trở nên tốt hơn, vừa pha trà vừa cười nói:

- Trưa nay chị hai mời em ăn cơm nhé!

- Haha, cả ngày em chỉ biết ăn thôi. Mẹ ở trong điện thoại nói em trở về đã nửa năm, nhưng đã về nhà được mấy lần?

Người phụ nữ tóc ngắn là chị hai của Lục Vi Dân Lục Chí Hoa, tốt nghiệp

đại học sư phạm Hoa Đông. Sau khi tốt nghiệp thì được phân về trường trung học Lê Dương dạy học:

- Mẹ tìm em mấy lần, nhưng em đều không có ở đó. Chị lo lắng hôm nay không biết có gặp được em không.

- Haha, chị hai, chị cũng biết em mới đến, công tác lãnh đạo giao cho rất nhiều, em cũng không thể sơ sài được. Em về nhà được hai lần, năm ngoái sự việc quá nhiều nên em cũng bận lắm.

Lục Vi Dân đang cố gắng dung hòa hình ảnh của chị hai hai mươi năm trước và hai mươi năm sau vào thành một chỗ. Cảm giác này thật là kỳ diệu.

- Em bận cái gì? Bận đến nỗi không có thời gian về thăm nhà sao? Từ thôn Vi Trang đến thị trấn chỉ mất có nửa tiếng. Chủ nhật em tranh thủ thời gian về ăn bữa cơm cũng không được à?

Lục Chí Hoa nhướn mày, tròng mắt. Đối với người em trai thứ ba này, Lục Chí Hoa cũng không còn cách nào khác. Lục Vi Dân trong lúc còn học trung học luôn là người gây chuyện rắc rối nhất cho cả nhà. Trốn học, đánh nhau, vài lần bị trường học mời cha mẹ, so với đứa em trai thứ tư thì thật là khác biệt.

- Chị hai, em không dám nói dối, từ tháng tám đến nay, Chủ nhật em còn không được nghỉ. Hóa ra là làm thư ký cho Chủ tịch huyện Thâm, thời gian không do em quyết định nữa. Em tuy hiện nay không còn làm thư ký, nhưng chuyện xử lý bây giờ lại khiến em bận đến không góc đầu lên nổi.

Lục Vi Dân nói những lời này không phải là giả.

- Vì sao không còn làm thư ký nữa?

Lục Chí Hoa vừa nghe liền nóng nảy. Làm thư ký cho Chủ tịch huyện là

có nghĩa gì? Tuy rằng Lục Chí Hoa không phải là người trong thể chế, nhưng công tác trong trường học vài năm, cũng biết làm người bên cạnh lãnh đạo tiền đồ không giống với người thường.

- Em đã làm gì khiến cho Chủ tịch huyện Thẩm không cho em làm thư ký nữa? Có chuyện gì xảy ra phải không?

Lục Vi Dân sững sốt giật mình. Hắn không nghĩ đến chị hai của mình lại mẫn cảm như vậy.

- Chị hai, em không làm gì cả. Chủ tịch huyện Thẩm đối với em rất tốt. Chủ yếu là công việc xử lý chuyên nghiệp này khá quan trọng. Chủ tịch huyện Thẩm cảm thấy em nên đảm nhận công tác xử lý chuyên nghiệp để có thể rèn luyện.

- Không có chuyện gì sao? Làm thư ký không lo, lo làm gì đến xử lý chuyên nghiệp. Chị không tin!

Lục Chí Hoa thở phì phì nói:

- Chú ba à, em tốt cùng đã làm ra chuyện gì vậy? Nói mau!

- Thật không có chuyện gì đâu!

Thấy chị hai mình sốt ruột như vậy, Lục Vi Dân đành phải đem sự việc nói qua một lần, mới miễn cưỡng xóa đi lòng nghi ngờ của Lục Chí Hoa. Tuy nhiên, Lục Chí Hoa vẫn dặn dò Lục Vi Dân nhất định phải duy trì mối quan hệ đặc biệt giữa lãnh đạo với nhân viên. Phải biết rằng có thể vì lãnh đạo phục vụ thì không phải ai cũng có cơ duyên.

Lục Vi Dân thật không ngờ chị hai của mình lại khắc sâu nhận thức điểm này như vậy. Trong trí nhớ của Lục Vi Dân, chị hai ở Lê Dương cũng là một nhân vật rất nổi bật. Từ phó chủ nhiệm trường trung học Lê Dương đến Phó

hiệu trưởng rồi đến Hiệu trưởng. Sau còn đảm nhiệm Cục trưởng Cục giáo dục Lê Dương. Chẳng qua lúc ấy chị và Phó chủ tịch thành phố được phân công quản lý mảng giáo dục phát sinh mâu thuẫn. Sau này Phó chủ tịch thành phố đó trở thành Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy, chị hai không ngoài dự tính đã bị điều đến làm Cục trưởng Cục thể thao.

Bữa cơm trưa Lục Vi Dân chọn Tùng Hạc Cư. Chỉ có hai người, dù sao cũng phải chú ý một chút.

Lục Chí Hoa đến trường Trung học Nam Đàm để giao lưu trao đổi việc giảng dạy. Là trường trung học tốt nhất địa khu, trường Trung học Lê Dương từ trước đến nay luôn là mục tiêu trao đổi giảng dạy học tập với những trường trung học khác. Đương nhiên, các lãnh đạo bộ môn và giáo viên nòng cốt của trường trung học Lê Dương cũng muốn thường xuyên đến các trường trung học khác để thỉnh giảng, đồng thời giao lưu học tập với nhau. Về phương diện khác cũng là để phát hiện ra những giáo viên thích hợp.

- Ôi, không phải là thư ký Lục sao?

Sau lưng truyền đến giọng nói có chút quen thuộc khiến cho Lục Vi Dân có chút sững sốt, quay đầu lại thì thấy người mà đêm đó chính mình suýt cho một cước, Phó đội trưởng chi đội Cảnh sát hình sự phòng Công an huyện Tần Lỗi. Chẳng qua không biết người này đột nhiên lại chào hỏi mình là có ý gì.

- Phó đội trưởng Tần cũng ở đây ăn cơm à?

Lục Vi Dân thản nhiên nói. Giữa ban ngày ban mặt, hãnh thách Tần Lỗi cũng không dám làm điều gì xằng bậy.

- Haha, một vài đồng nghiệp vừa mới bắt được hai tên tội phạm bỏ trốn. Tối hôm qua nhện cả một đêm, chuẩn bị ăn cơm trưa rồi về nghỉ ngơi một chút.

Tần Lỗi cũng cảm giác được thái độ ôn hòa của đối phương, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Chính mình đã chủ động chào hỏi đối phương, người này không ngờ lại tự cao tự đại. Nếu không phải chú ba luôn dặn dò mình nếu có cơ hội thì nhất định phải cải thiện mối quan hệ với đối phương thì gã làm sao mà hạ thấp mình như vậy.

- Phó đội trưởng Tần quả thật là vất vả. Xã hội trị an của Nam Đàm chúng ta toàn bộ phải dựa vào Phòng công an của mọi người bảo vệ.

Lục Vi Dân cân nhắc không ra ý tứ của người này. Một vài người mặc thường phục bên cạnh gã có chút hơi thở giang hồ. Loại hơi thở này thường là của những người sống tạm bợ, hoặc chính là công an. Xem ra thì những người này đúng là đồng nghiệp của Tần Lỗi.

- Haha, thư ký Lục quá khen. Chúng tôi đã nhận chén cơm này thì cũng không nên làm người khác thất vọng phải không?

Thấy Lục Vi Dân không có ý định nói nhiều, thậm chí cũng không giới thiệu người bên cạnh, Tần Lỗi cũng biết mối quan hệ giữa hai người muốn đi cũng không phải dễ dàng. Cho nên cũng không nhiều lời:

- Thư ký Lục, vậy không quấy rầy anh nữa.

Có chút ngưng ngừng bắt chuyện, Tần Lỗi lúc này mới rời đi, Lục Vi Dân có chút buồn bực. Tần Lỗi dù gì cũng là một nhân vật nổi danh ở Phòng công an huyện. Gã hiện nay đang cạnh tranh vị trí Đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, tuy nhiên nếu so về kinh nghiệm thì cho dù có mối quan hệ với Tần Hải Cơ thì hy vọng của gã cũng không nhiều.

- Chú ba à, hình như em không thích người này?

Ánh mắt Lục Chí Hoa rất lợi hại. Nhìn một cái là nhận ra sự ảo diệu trong đó.

- Vâng, người này nếu không phải mặc trang phục cảnh sát thì thuần túy giống như một tên vô lại, sống tạm bợ trong xã hội. Hơn nữa còn là loại người chuyên môn làm xằng bậy.

Lục Vi Dân hạ giọng nói. Tuy rằng cách xa nhưng Lục Vi Dân vẫn rất cẩn thận:

- Giữa em và anh ta có chuyện không thoải mái. Cho nên em không để ý đến anh ta, cũng không nghĩ rằng anh ta sẽ chủ động chào hỏi em.

- Chị nghĩ là anh ta đang cố ý làm dịu đi mối quan hệ với em, chứng tỏ người này đối với em có mục đích gì đây.

Lục Chí Hoa liếc mắt một cái liền nói tiếp:

- Giao tiếp với hạng người như vậy phải cẩn thận. Hoặc là đừng đắc tội với anh ta. Nếu đắc tội thì em tuyệt đối phải áp chế và khống chế anh ta, khiến anh ta không thể uy hiếp em được. Nếu không thì sớm hay muộn cũng là tai họa thôi.

Lục Vi Dân hiểu ý của Lục Chí Hoa. Tuy nhiên, thái độ đột nhiên thay đổi của Tần Lỗi, hơn nữa, Lục Vi Dân cũng biết rằng trong khoảng thời gian này Tần Lỗi im lặng khác thường, không còn đi tìm Hứa Dương và Phàn Thiên để gây phiền toái nữa. Hôm nay có biểu hiện như vậy, không thể không nói là quá mức kỳ quái. Lục Vi Dân tưởng tượng không ra đối phương sẽ có thái độ như thế đối với mình. Xem tình hình trước mắt thì dường như mình và đối phương khó có thể cải thiện mối quan hệ được. Chuyện khó hiểu này cứ ở mãi trong lòng của hắn, mãi cho đến trước tết âm lịch Thâm Tử Liệt mới nói cho hắn biết tình hình của bộ máy Ban quản lý khu kinh tế mới thì hắn mới có chút hiểu ra.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Mở Rộng Quan Hệ

Tết âm lịch cuối cùng cũng đã đến. Các cán bộ ở cơ quan huyện tính toán cuối năm nay tiền thưởng được nhiều ít bao nhiêu. Lục Vi Dân cũng đã mua một chiếc vé máy bay, buổi chiều chuẩn bị bay đến Bắc Kinh.

Hắn phải đến thủ đô một chuyến.

Thứ nhất là đi gặp Tào Lãng. Thứ hai, là nếu có cơ hội, hẳn hy vọng có thể cảm ơn mẹ của Tào Lãng trong sự việc của Chân Kính Tài.

Hắn đã đến Bắc Kinh, nhưng mẹ của Tào Lãng lại không có ở nhà. Cho nên hẳn không thể làm theo dự định của mình được.

Đến gặp Tào Lãng cũng có mặt tính toán khác. Trí nhớ của kiếp trước đã giúp cho Lục Vi Dân rất nhiều. Nhưng làm sao để lợi dụng được điều này thì Lục Vi Dân vẫn luôn suy xét cẩn thận.

Tiêu Kính Phong kinh doanh buôn bán kiwi chỉ đơn giản là tích lũy ban đầu. Có được năm chục ngàn đồng miễn cưỡng có thể xem như một đòn bẩy. Nhưng để lợi dụng khoản tiền này làm gì cho tốt thì Lục Vi Dân còn chưa nghĩ ra. Nhưng hẳn tin tưởng rằng mình có thể tìm được một con đường vừa nhanh vừa tiện.

Lục Vi Dân biết rằng nếu muốn trong thời gian ngắn nhất thực hiện suy nghĩ của mình, tài nguyên chính trị mới là quan trọng nhất. Mà gia đình sau lưng Tào Lãng, đối với hắn mà nói, có lẽ là một nơi có thể lợi dụng tốt nhất.

Đương nhiên, hiện tại đây chỉ là một ý tưởng vô căn cứ. Nhưng nghĩ mà không dám làm, thì đừng bao giờ nghĩ đến khả năng thành công.

Lục Vi Dân gõ cửa nhà Thẩm Tử Liệt. Hắn chú ý đến bên ngoài dải phân cách nhà Thẩm Tử Liệt có hai chiếc xe ô tô. Một chiếc Santana biển số Xương Châu. Còn một chiếc Mercedes Benz biển số Đài Bắc. Xem ra thì hôm nay mình đã đến đúng lúc rồi.

Khi đến nhà Thẩm Tử Liệt, Lục Vi Dân cũng mang đến một món quà tặng.

Tính nết của Thẩm Tử Liệt hẳn mơ hồ biết được. Nếu là thứ tầm thường thì hẳn sẽ luôn luôn dẫn đo. Lục Vi Dân đơn giản là học theo phong cách phương Tây, mang đến một chai rượu nho Bordeaux của Pháp. Đây là Lục Vi Dân mua ở cửa hàng miễn thuế ở sân bay Xương Châu. Chân Kính Tài đã mua cho hắn.

- Tiểu Lục, mau đến đây ngồi đi. Vừa rồi Tử Liệt còn nhắc đến cậu đấy.

Trương Tĩnh Nghi ra mở cửa, trên người vẫn còn khoác chiếc tạp dề, hiển nhiên là đang nấu ăn trong bếp.

- Trương tỷ, Chủ tịch huyện Thẩm có khách nào không?

Lục Vi Dân vừa cởi giày vừa hỏi.

- Không có việc gì đâu. Đều là bạn nhiều năm của Tử Liệt. Hàng năm đều đến chơi. Cậu đến cũng vừa kịp lúc. Tử Liệt nói rằng muốn giới thiệu cho cậu biết một số người.

Trương Tĩnh Nghi biết chồng mình rất coi trọng chàng thanh niên này. Tuy rằng chỉ làm thư ký cho chồng có ba tháng, gần như mỗi lần về nhà đều nghe chồng mình nhắc đến biểu hiện của chàng thanh niên này, thậm chí cả

cha mình cũng đánh giá rất cao cậu ta.

Lục Vi Dân bước vào phòng khách. Thẩm Tử Liệt lúc này đang cùng với ba người khác chuyện trò vui vẻ.

- Người Mỹ tiến hành tấn công Iraq không chỉ dựa vào lực lượng máy bay trên không là có thể giành được chiến thắng. Chiến tranh cuối cùng phải dựa trên đất bằng để quyết định thắng thua. Hiện tại, người Iraq trên đất bằng lực lượng quân sự vẫn chưa bị tổn thất gì lớn. Tôi nghĩ trong tương lai có lẽ sẽ còn thấy được nhiều biểu hiện khác của quân đội trên đất bằng.

Một người đàn ông trạc tuổi Thẩm Tử Liệt, vừa nói vừa thỉnh thoảng đỡ lấy gọng kính đen trên mũi, sắc mặt ửng hồng. Hiển nhiên là cảm thấy rất hứng thú đối với đề tài này.

- Tôi lại không cho là như vậy. Nếu mất đi Saddam Hussein thì trên thực tế sẽ mất đi hậu thuẫn rất lớn. Dựa vào tình huống này, nhiều bộ đội không kích đã hủy đi tiềm lực chiến tranh của ông ta. Tôi cho rằng mặc dù là lực lượng lục quân của ông ta vẫn chưa bị tổn thất lớn, nhưng thực chất đã không còn chống lại nổi nữa.

Một người đàn ông gầy yếu lắc đầu:

- Cá nhân tôi nghĩ rằng, chiến tranh sẽ chấm dứt không bao lâu nữa. Saddam Hussein nếu đủ thông minh, nên quyết đoán tìm kiếm phương thức chấm dứt chiến tranh trong thể diện. Chuẩn xác mà nói chính là đầu hàng.

- Có lẽ người Liên Xô sẽ ngăn cản người Mỹ hành động. Nhưng muốn xem Saddam Hussein có nắm bắt cơ hội hay không? Nếu không thì kết quả của ông ta là bị đánh bại hoàn toàn. Người này dường như rất bảo thủ.

Người đàn ông đang nằm trên ghế sofa, nãy giờ không lên tiếng đột nhiên nói xen vào:

- Gorbachev lúc này chắc tâm phiền ý loạn rất nhiều. Tâm tư của ông ta nên đặt vào công việc trong nước. Nhưng Saddam Hussein lại cố ý làm cho ông ta băn khoăn. Là một quốc gia lớn, dường như không thể có mắt không trông nhìn chiến tranh diễn ra như thế này. Nhưng theo tôi được biết, người Liên Xô căn bản không có thực lực can thiệp trận chiến này. Bọn họ đã suy yếu đến cực độ. Có lẽ chỉ cần duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng một chút, thân thể khổng lồ của bọn họ sẽ ầm ầm ngã xuống đấy. Chẳng qua là thoát nhìn thì bề ngoài còn có chút dọa người.

Thẩm Tử Liệt cười, nhìn những người này đang bàn luận về chiến tranh sa mạc. Nhìn thấy Lục Vi Dân bước vào, y liền vẫy tay:

- Đến đây ngồi đi, Vi Dân!

- Chủ tịch huyện Thẩm!

- Về nhà thì không nên khách khí như vậy. Đây là một vài người bạn cũ của tôi, không phải là người ngoài.

Thẩm Tử Liệt hiển nhiên rất coi trọng việc tụ hội như vậy. Lục Vi Dân cẩn thận quan sát, loại này không giống như là tụ hội bạn bè bàn về công việc.

Sau khi nghe Thẩm Tử Liệt giới thiệu, Lục Vi Dân mới biết được, đây đều là bạn thời trung học với Thẩm Tử Liệt. Một người đảm nhiệm chức Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố Xương Châu. Một người đảm nhiệm chức Phó trưởng ban khu kinh tế mới Xương Châu. Còn một người nói chuyện cuối cùng là từ nước ngoài về, nghe nói là sinh sống bên Liên Xô.

Ba người ban đầu đều thấy Thẩm Tử Liệt rất coi trọng Lục Vi Dân thì cảm thấy có chút khó hiểu. Tuy nhiên, Lục Vi Dân rất nhanh dùng tài ăn nói của hần khiến cho ba người tán thành, nhanh chóng dung nhập vào đề tài câu

chuyện.

Nhất là phóng viên ngoại trú Hà Khanh kia lại cảm thấy Lục Vi Dân có chút hợp ý. Hai người về chiến tranh vùng vịnh ở Liên Xô có nhiều điểm tương đồng nhất trí. Cho nên lập tức kết thành một chiến tuyến, cùng hai người khác tranh luận cho đến lúc ăn cơm.

Bữa cơm trưa rất phong phú. Tay nghề làm bếp của Trương Tĩnh Nghi quả thật không tồi. Sau khi cơm nước xong, Lục Vi Dân chủ động giúp Trương Tĩnh Nghi thu dọn chén bát, rồi lúc này mới quay trở lại thảo luận tiếp đề tài.

Vị Phó trưởng ban quản lý khu kinh tế họ Bàng kia thật ra rất có hứng thú với Lục Vi Dân, nhất là khi biết được Nam Đàm cũng đang chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, cũng hứng trí bưng bưng tán gẫu với Lục Vi Dân. Đối với một số quan điểm của Lục Vi Dân rất là khen ngợi. Hai người đối với vấn đề xu thế phát triển và phương hướng tiến hành nghiên cứu thảo luận, khiến cho Phó trưởng ban Bàng cái nhìn với Lục Vi Dân lập tức khác xưa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Hà Khanh

- Vi Dân, được đấy, xem ra Đạt Quốc rất có cảm tình với cậu, khi này còn hỏi tôi có nhờ cậu không, bên khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật bọn họ đang thiếu người trẻ tuổi xông xáo, có kiến thức như thế. Tôi thấy y thực sự động lòng rồi, muốn điều cậu đến khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu bọn họ.

Ánh mắt Thẩm Tử Liệt lướt qua mặt Lục Vi Dân, đỡ lấy chén trà Lục Vi Dân đưa, gật đầu.

- Cậu có thể cân nhắc một chút. Đây cũng có thể coi như một cơ hội, khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu hiện nay là đơn vị cấp phó sở, sau này nghe nói có khả năng sẽ thăng cấp lên đơn vị cấp sở, do tình trực tiếp quản lý. Đạt Quốc ở bên bọn họ cũng có tiếng nói. Cậu cứ suy nghĩ kỹ một chút, tôi nói thế này không phải là có ý đuổi, cũng không phải là cố ý thử thách cậu. Cậu cân nhắc một chút xem sao.

- Chủ tịch huyện, chắc không thể nào, chỉ trong chốc lát nói chuyện phiếm, tôi thực ra cũng chỉ là lý luận suông, sợ là Chủ nhiệm Bàn đánh giá tôi cao quá, tôi sợ sẽ khiến ông ấy mất mặt.

Lục Vi Dân trong lòng chỉ là hơi xao động, sau đó liền lấy lại bình tĩnh.

- Ha hả, đã là vàng thì ở đâu cũng có thể sáng. Trước khi cậu đến, tôi nói cậu thư ký này của tôi rất không tầm thường, bọn họ đều chẳng thèm để vào tai. Thế nào, chỉ trong bốn tiếng liền chinh phục hết bọn họ. Hà Khanh, đúng thế không?

Thẩm Tử Liệt cũng không nói thêm nhiều, cười trêu người đàn ông đang ngồi dựa vào sô pha.

- Lần này từ Liên Xô trở về, lại mang về cho chúng tôi câu chuyện gì mới mẻ? Không mang hai cô Nga hay Ukraine về đấy chứ?

- Tử Liệt, nếu ông thật sự muốn tìm mấy cô gái nước ngoài còn không phải quá dễ sao? Đi theo tôi, đảm bảo chỉ trong một tuần có thể mang cả hai về, chỉ sợ ông lòng muốn nhưng lại không dám làm thôi.

Trên gương mặt lộ ra nụ cười bí hiểm, người đàn ông gầy gò nói nhỏ:

- Nếu thật sự muốn đi, tôi giúp ông cũng dễ thôi. Lãnh đạo các ông không dễ xuất ngoại, đến Cáp Nhĩ Tân là được rồi, thử đổi món xem sao, chỉ cần ông không sợ sư tử Hà Đông ở nhà biết là được.

- Biến đi!

Thẩm Tử Liệt cười phá lên.

- Xem cậu kia, mắt mũi sáng cả lên. Tôi biết ngay là cậu sớm muộn gì cũng chết với lũ đàn bà đó thôi.

- Được thôi, tôi một mình đơn thân, không ràng cũng chẳng buộc, lại không cần nộp thuế gì, thích làm gì thì cứ làm. Người ta ở Liên Xô với chúng ta đều là nước theo chủ nghĩa xã hội, nhưng phong tục tập quán không khép kín như chúng ta bên này, dám yêu dám hận.

Người đàn ông gầy gò liếc mắt sang Lục Vi Dân đang mỉm cười im lặng ngồi bên cạnh.

- Thôi, không nói nữa, làm hư hỏng cả thanh niên mất. Tiểu Lục, sau này nếu như có thời gian đến Matxcova hay Leningrad thì gọi điện thoại cho tôi,

một nửa thời gian là tôi ở đó.

Thấy người đàn ông gầy gò đưa một tấm danh thiếp rất trịnh trọng, Lục Vi Dân cũng chỉ có thể rất kính cẩn mà nhận lấy.

- Anh Khanh, tôi lại không có danh thiếp.

- Được rồi, cậu chẳng phải ở cùng Tử Liệt sao? Tôi có thể tìm thấy ông ấy, thì sẽ tìm được cậu.

Người đàn ông gầy cầm khoát tay.

- Được rồi, không nói nữa, tôi thấy hai người các cậu vẫn có việc cần bàn, tôi đi trước đây.

Không đợi Thẩm Tử Liệt và Lục Vi Dân nói gì, người đàn ông gầy cầm đã đứng dậy, chào Trương Tĩnh Nghi, rồi nghênh ngang mà đi.

- Ngồi đi, Hà Khanh là như thế đấy. Đừng thấy cậu ta tùy tiện câu thả, thực ra rất khôn ngoan đấy.

Thẩm Tử Liệt nhìn Lục Vi Dân một cái dường như có ý sâu xa.

- Vi Dân, Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hà Khanh cho người ta phương thức liên lạc, đến những người như Bàn Đạt Quốc cũng không có số điện thoại của y.

Lục Vi Dân liếc nhìn tấm danh thiếp trong tay, là viết song ngữ cả tiếng Nga và tiếng Trung, cũng không có gì sặc sỡ màu mè, chính là vài số điện thoại, một số ở Bắc Kinh, còn lại là ở Matxcơva và Leningrad, còn có cả một số điện thoại di động, thứ mà hiện nay có vẻ hiếm thấy.

Bây giờ đến Xương Châu cũng chưa chính thức mở mạng điện thoại di động, vẫn chỉ có Lĩnh Nam và Bắc Kinh đã chính thức mở mạng điện thoại di

động.

- Anh Khanh có vẻ như có rất nhiều trải nghiệm phong phú?

Lục Vi Dân cũng không biết rằng đối phương tại sao lại đánh giá cao mình như vậy. Nếu như nói Bàn Đạt Quốc thấy có cảm tình với mình thì còn có thể là vì một số quan điểm về việc phát triển khu kinh tế mới của mình có ý nghĩa gợi ý cho bọn họ. Vậy thì với Hà Khanh chỉ là có chút tiếng nói chung về cách nhìn đối với chiến tranh vùng vịnh và tình hình Liên Xô hiện nay. Lục Vi Dân không nghĩ rằng sức hấp dẫn của mình lại lớn đến mức này, chỉ dựa vào mồm mép đã có thể khiến một người đã lăn lộn nhiều năm ở nước ngoài đánh giá cao.

- Ủm, cậu ta vốn là phóng viên của một tờ báo trong nước đặt cơ sở tại Liên Xô. Sau năm 1980, vẫn ở Matxcơva, đến năm 1982 đến Leningrad. Năm 1984 tới Kiev, 1986 đến Alma-Ata, mãi cho đến năm 1988 bị tòa soạn báo xoá tên, liền tự mình lăn lộn ở Liên Xô. Ở đó cậu ta kiếm được không ít tiền, có thêm không ít bạn bè, cũng chịu không ít vất vả, hình như đã từng bị giam ở Liên Xô. Nghe nói bây giờ cậu ấy đang làm thủ tục mua biệt thự ở vùng Sochi thuộc Hắc Hải. Thời gian cậu ấy trở về Xương Châu không nhiều, tôi đã hai năm không có tin gì của cậu ta. Những người như Bàn Đạt Quốc thì phải đến ba bốn năm chưa gặp y. Ha ha, đến tôi y cũng chưa cho danh thiếp mà chỉ đưa cho cậu, tôi cũng có phần ghen tị đấy.

Thẩm Tử Liệt cũng không ý thức được mình trong lúc vô tình đã coi Lục Vi Dân là một người bạn có thể đối xử bình đẳng, mà không phải là một thuộc hạ có thể vênh mặt hất hàm sai khiến. Rất nhiều lúc ông ta thậm chí còn thích hỏi ý kiến của Lục Vi Dân, nghĩ rằng y phát hiện Lục Vi Dân có thể mang lại cho mình rất nhiều niềm vui bất ngờ không thể tưởng tượng nổi.

- Ủm, tôi có thể cảm thấy được. Kinh nghiệm của anh ấy chắc chắn rất phong phú, từ những năm tám mươi mà có thể một mình lăn lộn ở Liên Xô,

tôi rất khâm phục anh ấy.

Đây là lời nói từ tận đáy lòng của Lục Vi Dân. Bị tòa soạn xoá tên? Tuy nhiên Lục Vi Dân cũng không hỏi nhiều. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

- Anh ấy nắm rất rõ về tình hình ở Liên Xô, không chỉ đơn thuần là hiểu biết, có nhiều điều còn nắm rõ hơn rất nhiều nhân viên chuyên nghiên cứu ở trong nước ta .

- Bây giờ cậu ta một năm thì đến tám chín tháng đều ở bên đó, giao lưu với đủ hạng người, nghĩ xem, có thể mua biệt thự ở Sochi, đó không phải là chuyện người bình thường có thể làm được. Khi cậu ấy về nước đa phần thời gian là ở Bắc Kinh, mỗi năm có lẽ chỉ ở Xương Châu trong một tuần.

Thẩm Tử Liệt cười, rõ ràng là cảm thấy tự hào về người bạn thời cấp ba này.

- Ngồi đi, hôm nay mấy người bạn học cấp ba của tôi tụ tập, tôi nghĩ cũng không phải người ngoài, cho nên cho cậu đến làm quen một chút thì cũng tốt.

- Cảm ơn Chủ tịch huyện đã quan tâm.

Lục Vi Dân rất lễ phép mà cúi người cười.

- Những bạn học của Chủ tịch huyện đều được xem như là đã công thành danh toại.

- Cũng không hẳn vậy, số đông bọn họ vẫn là làm những công việc phổ thông, mà sự chênh lệch về chức vụ, thu nhập dường như cũng vô tình hay cố ý phân cấp mọi người thành nhiều tầng lớp.

Thẩm Tử Liệt lắc đầu, dường như có chút cảm thán, sau rồi lại khoát tay.

- Thôi, không nói những chuyện này nữa. Vi Dân, nói chuyện của cậu đi. Ủy ban nhân dân Địa khu đã chính thức đưa việc thành lập khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm làm thí điểm cho địa khu Lê Dương và báo cáo lên Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, có lẽ sau lễ Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh sẽ đưa ra phê duyệt chính thức. Tôi và Bí thư An cũng đã bàn bạc, một khi phê duyệt khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật được gửi xuống sẽ chính thức khởi động. Việc tổ chức bộ máy chính là vấn đề hàng đầu, tôi tiến cử với bí thư An cho cậu đến khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Đẩy Ra

Lục Vi Dân trong lòng hơi chấn động. Thái độ thẳng thắn như thế của Thẩm Tử Liệt khiến cho hắn có chút cảm động. Tuy nhiên hắn cũng biết mình mới tham gia công việc được nửa năm mà đã được đề cử đến khu kinh tế mới nóng bỏng tay kia. Nghe ra ý ngoài lời của ông ta chắc chắn là không phải muốn mình đi làm một nhân viên phổ thông bình thường đơn giản như vậy. Nhưng nếu phải nhậm chức thì cả kinh nghiệm và uy tín, chỉ sợ ngay cả Lục Vi Dân cũng cảm thấy có chút gì đó khó khiến cho kẻ dưới phục tùng.

- Chủ tịch huyện, cảm ơn sự bồi dưỡng phát triển và công nhận của ngài đối với tôi. Tôi thực sự cũng rất muốn đến khu kinh tế mới để làm việc. Dù sao thì khu kinh tế mới này là ngài và tôi cùng nhau vạch ra. Tôi rất hy vọng có thể nhìn thấy ý tưởng tốt đẹp đó từng bước trở thành hiện thực.

Lục Vi Dân trầm ngâm hồi lâu, liếm ướt phần môi có chút khô rang, chậm rãi đáp:

-Nhưng tôi mới tham gia công tác, chỉ sợ rất nhiều người sẽ dị nghị về chuyện này đấy.

Thẩm Tử Liệt trong lòng âm thầm khen ngợi Lục Vi Dân có khí chất thâm trầm, rất có trí tuệ. Qua tú cầu do chính mình tung ra này, chỉ sợ những cán bộ cơ quan công tác nhiều năm còn chưa chắc đã đứng vững được. Còn hắn ta thì không kiêu ngạo, không siểm nịnh, lời nói cũng rất có lý lẽ, lại còn có thể nghĩ thêm cho mình. Không thể không nói rằng nhân tài thì ở phương diện nào cũng có thể thể hiện ra sự không tầm thường.

- Vi Dân, điều này tôi cũng từng suy nghĩ rồi. Nhưng cậu cũng biết đấy, khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm này một khi mà ở tỉnh phê xuống dưới thì nhiệm vụ đặt ra trước mặt tương đối nặng nề. Quy hoạch, kiến thiết, lại thêm thu hút đầu tư và hoạt động của các doanh nghiệp nữa. Nếu như chúng ta trong thời gian ngắn không thể có được thành quả ra gì, thì thí điểm khu kinh tế mới toàn tỉnh không những sẽ âm đạm tiêu tan, mà còn rất có khả năng trở thành một điển hình tiêu cực.

Thẩm Tử Liệt nói rất chậm, hiển nhiên là đã có sự suy xét cặn kẽ với vấn đề này.

- Ở điểm này, Bí thư An và tôi đều có áp lực rất lớn, Vì thế nên tôi cũng đã nêu ra với Bí thư An rằng việc bố trí Ban quản lý khu khai thác phát triển kỹ thuật kinh tế thì nhất định phải suy xét cẩn trọng, bài trừ sự phân biệt đối xử và giải quyết vấn đề về quan niệm cấp bậc, yêu cầu sức chiến đấu của bộ máy phải đạt đến hiệu quả cao nhất. Trong này thì cần cán bộ vừa có khái niệm cải cách mở cửa, vừa phải có tinh thần tiến thủ có gan đổi mới, vừa phải có kinh nghiệm kinh doanh quản lý kinh tế. Về điểm này thì tôi thấy cậu rất phù hợp.

Lục Vi Dân trong lòng cũng không kìm nổi sự ấm áp trong lòng. Thẩm Tử Liệt dù sao cũng là ở cơ quan Tỉnh ủy không lâu, có nhiều lúc vẫn có chút gì đó khí phách thư sinh. Dù là khi nói chuyện với mình hầu như toàn là đi thẳng vào vấn đề, có sự khác biệt rất lớn với sự che đậy quanh co lòng vòng của các lãnh đạo khác. Nhưng điều này cũng cho thấy sự xem trọng và tán thành của ông ta đối với hẳn.

- Vậy Bí thư An thấy thế nào ạ?

- Bí thư An cơ bản cũng đồng tình với ý kiến của tôi. Đã làm thì phải làm cho ra trò. Chứ đừng có làm không đâu vào đâu. Như thế thì thành trò cười mất. Vì thế nên đề nghị của tôi, ông ấy cũng giữ thái độ ủng hộ.

Thẩm Tử Liệt ở điểm này cũng đã dự liệu được và tiến hành làm trước một số việc. Công việc này đối với mình mà nói thì có thể coi là ngọn lửa đầu tiên. Vì thế nên dù là bị dồn ép ở phương diện khác thì bước đi này cũng phải đi thật vững vàng mạnh mẽ. Còn nếu như không thể có được sự ủng hộ của Bí thư Huyện ủy thì dù cho mình cố gắng đến thế nào thì hiệu quả cũng sẽ giảm sút. Hiện tại điều y muốn là mượn thế lực mạnh mẽ của An Đức Kiện để thúc đẩy công việc, mượn sức mạnh để đánh lại sức mạnh. Dù cho mình phải gánh chịu một số trách nhiệm rủi ro nhưng cũng rất đáng.

- Chủ tịch huyện, khu vực miền núi như Nam Đàm chúng ta, điều kiện hoàn cảnh đều không tốt. Dù cho là chúng ta đi bước đầu tiên trong việc kiến thiết khu kinh tế mới, nhưng chúng ta cũng không thể ôm ấp hy vọng quá lớn.

Lục Vi Dân không kìm nổi muốn nhắc nhở một chút. Tình hình Nam Đàm thực sự không phải là tốt, nếu như muốn lập tức lớn mạnh lên thì không hiện thực lắm. Hẳn cũng lo lắng Thẩm Tử Liệt ôm hy vọng quá lớn, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Vì thế thà rằng mất hứng thì cũng phải nói.

Thẩm Tử Liệt ánh mắt vừa động, thật sâu liếc nhìn Lục Vi Dân một cái, trong lòng tổn thức. Trong tình hình này không thể nói như thế, đủ thấy chàng thanh niên trước mặt mình quả thật là chín chắn không tầm thường. Đối lại nếu là người khác thì người ta hoặc là sẽ khúm núm hoặc là sẽ vỗ ngực thể hiện quyết tâm rồi.

- Ừ, khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm là quả pháo đầu tiên của địa khu Lê Dương chúng ta, cũng là khu khai thác phát triển kỹ thuật kinh tế đầu tiên của toàn tỉnh. Chẳng có ai là nhiều kinh nghiệm cả, đều là ném đá vượt sông, không phải là dễ. Nhưng chúng ta không thể vì nó khó thì lùi bước, mà phải đối mặt với cái khó để đi lên. Về điểm này thái độ của Bí thư An và tôi là đều nhất trí với nhau. Đó chính là cố gắng mở ra cục diện trong năm nay, năm sau sẽ lên tầm cao hơn, năm sau nữa phải có thành tích. Đây cũng là yêu cầu cần có một bộ máy có sức tập trung và sức chiến đấu.

Thẩm Tử Liệt gật gật đầu.

- Vi Dân, cậu đầu óc nhanh nhạy, tầm nhìn xa rộng, nhạy cảm với sự vật mới, thích ứng nhanh với môi trường. Về điểm này, không chỉ là tôi, Từ Hiếu Xuân cũng rất xem trọng cậu. Vì thế nên Bí thư An và tôi bước đầu nhận định rằng sau khi thành lập nên Ban quản lý khu kinh tế mới thì sẽ cho cậu đảm nhiệm chức trợ lý chủ nhiệm. Cậu cũng cần có sự chuẩn bị về tư tưởng, đồng thời cũng cần cố gắng có suy nghĩ quy hoạch đối với bước tiếp theo của công việc, cũng phải có dũng khí và quyết tâm. Đây là một trận chỉ có thể tiến không thể lùi, hơn nữa chỉ có thể thắng chứ không được bại. Cậu có tự tin như thế không?

Đi ra từ nhà của Thẩm Tử Liệt, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy hai má nóng lên, không khỏi tự mỉm cười đánh trống lảng.

người hai liếp, một trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý, cán bộ cấp phó phòng chuẩn, không ngờ cũng có thể khiến cho chính mình suy nghĩ xa xôi vô hạn. Xem ra mình thực sự đã nhập vào cái thời đại này rồi. Thẩm Tử Liệt vẫn là khá tinh tế, có thể lộ ra những thông tin như thế này với mình, chắc là đã bàn bạc với An Đức Kiện rồi.

Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng Huyện ủy Từ Hiếu Xuân là tâm phúc của An Đức Kiện. Giống như Thẩm Tử Liệt vừa nói, Từ Hiếu Xuân cũng đã từng nói tốt về mình, lại thêm Trưởng ban Tổ chức cán bộ Cù Tuấn cũng là tâm phúc của An Đức Kiện nữa, thì dù là Tào Cương và Tần Hải Cơ có ý kiến không giống nhau, chuyện này cũng sẽ không có quá nhiều biến đổi lớn.

Nhớ đến cái ngày của năm ngoái Tần Lỗi chủ động mời ăn cơm ở Tùng Hạc Cư. Lục Vi Dân cho rằng Tần Hải Cơ đã sớm nhìn ra hướng đi này. Vì thế nên mới để cho Tần Lỗi chủ động đến làm hòa mối quan hệ với mình.

Nếu không thì với tính cách của Tần Lỗi mà lại muốn làm mềm với mình thì chỉ sợ phải đợi đến lúc mặt trời mọc ở đằng Tây mất.

Chỉ có điều cứ coi như là bản thân mình thực sự có thể đến nhậm chức tại Ban quản lý khu kinh tế mới đi nữa, thì dường như cũng không dính líu mối quan hệ nào với Tần Lỗi mới đúng. Với vị trí hiện tại của Tần Hải Cơ thì đương nhiên không thể vì chuyện mình có khả năng trở thành trợ lý chủ nhiệm mà có sự kiêng dè gì đâu. Nói đúng ra thì bản thân mình phải lấy lòng mới đúng, chứ đâu cần phải khiến Tần Lỗi đến để kéo gần mối quan hệ với mình chứ?

Điều này khiến Lục Vi Dân suy nghĩ mãi không ra. Nếu như muốn nói Tần Lỗi đột nhiên thay đổi với mình thì hẳn hoàn toàn không thể tin được. Biểu hiện hôm đó của đối phương chắc chắn là có vấn đề nào đó bên trong, chỉ có điều Lục Vi Dân hiện tại vẫn chưa đoán ra được là gì, chỉ có thể đi bước nào nhìn bước nấy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Gia Sự

Bữa cơm gia đình rất phong phú, vui vẻ và hòa thuận.

- Chú ba à, anh quyết định rồi, năm nay anh sẽ xin từ chức.

Cơm nước xong, Lục Ứng Quân tựa lưng vào cửa sổ, hạ giọng ra vẻ thần bí nói.

- Anh đã liên hệ với bên Thượng Hải chưa?

Lục Vi Dân cũng biết anh trai hẳn vẫn không cam lòng sống bình thản, đã sớm muốn từ chức ra ngoài xông pha một lần. Chẳng qua là ngại cha mẹ kiên quyết phản đối nên vẫn chưa thể quyết định. Hôm nay, nghe giọng điệu của anh thì biết rằng anh đã hạ quyết tâm.

- Anh cơ bản đã quyết định. Năm ngoái anh đã đi một chuyến, ở lại một tuần, tham quan quy mô xí nghiệp. Tuy không thể so sánh với nhà máy cơ giới Hồng Kỳ, nhưng cũng được xem như một xí nghiệp tư nhân không tồi với hơn hai trăm công nhân, vốn đăng ký đầu tư hơn mười triệu. Trước đây anh đã đảm nhiệm qua chức Phó chủ nhiệm sản xuất, quản lý bên kỹ thuật.

Lục Ứng Quân cũng biết đầu óc của em trai mình xưa nay linh hoạt, cái nhìn cũng khác người khác. Cho nên cũng muốn nghe xem ý kiến của Lục Vi Dân.

- Anh, chuyên ngành anh học khi còn ở đại học chính là về kỹ thuật máy móc. Kinh nghiệm nhiều năm về kỹ thuật, thì lý luận tri thức và thực tiễn đều

có, lại làm Phó chủ nhiệm phân xưởng hai năm, phòng chừng phân xưởng của anh chắc phải lớn hơn cái nhà máy kia chứ? Nếu bây giờ mà quản lý về sản xuất thì cũng là “ngựa quen đường cũ”, không có vấn đề gì lớn cả. Tuy nhiên, em cảm thấy anh tốt nhất là nên nói với người bạn của mình, xem có thể quản lý về mảng kinh doanh nào hay không. Nếu cứ quản lý về mảng cũ thì sẽ bất lợi cho anh trong việc nâng cao khả năng của mình. Và việc anh đến Thượng Hải cũng chẳng có ích gì nhiều. Anh không phải muốn mở rộng tầm mắt, mở mang kiến thức sao? Kinh doanh tiêu thụ là một cách để rèn luyện bản thân. Và nó cũng sẽ trợ giúp cho anh trong nghiệp lớn sau này.

- Chú ba nói đúng đấy. Về linh kiện ô tô nếu không phải là một kỹ thuật công nghệ mới thì sẽ càng có nhiều quy trình công nghệ coi trọng tính chính xác và ổn định. Hiện tại đại đa số đều sản xuất theo dây chuyền. Nếu làm quản lý về sản xuất đối với anh mà nói, chẳng có tính khiêu chiến gì mới. Nhưng nếu bảo anh phụ trách về mảng tiêu thụ kinh doanh, thì mới chân chính là một sự khiêu chiến. Tuy nhiên, anh rất thích nhận sự khiêu chiến.

Lục Ứng Quân gật đầu tán dương:

- Giống như em nói vậy đó, điều này rất có tính rèn luyện bản thân. Hiện tại đang là kinh tế thị trường. Và nó sẽ quyết định sinh tồn của một xí nghiệp.

- Anh, hiện tại kỹ thuật chế tạo xe của nước ngoài đã tiến vào nước ta. Theo đà phát triển của kinh tế quốc dân, em nghĩ hai mươi năm sau này, sản nghiệp ô tô của chúng ta cũng sẽ phát triển đến một tầm cao mới. Mà một bộ phận quan trọng trong sản nghiệp ô tô đó chính là linh kiện sản xuất ô tô. Anh, nếu anh thật muốn xông pha ra bên ngoài, vậy thì hãy nên ở thị trường này mà rèn luyện đi.

- Ủ, anh biết rồi. Anh sẽ đến Thượng Hải để thích ứng một chút, sau đó sẽ suy xét tiếp.

Lục Ứng Quân cảm thấy phân tích của em trai mình về thế cục kinh tế rất có đạo lý. Dù sao nó cũng đã ở Lĩnh Nam vài năm, coi như cũng tiếp thu được ngọn gió cải cách mới. Cho nên cái nhìn cũng phải khác người.

Y cũng là hùng tâm bưng bưng, một lòng muốn làm ra sự nghiệp. Kiếm tiền còn là chuyện tiếp theo, quan trọng hơn chính là phải đề cao bản thân mình. Việc phân biệt đối xử trong xí nghiệp quốc doanh rất nghiêm trọng. Bằng tuổi này mà y được đề bạt lên làm Phó chủ nhiệm phân xưởng đã là đặc biệt đề bạt rồi. Lúc trước, Bí thư Đảng ủy tiền nhiệm nhà máy cơ giới Hồng Kỳ đối với y vô cùng tín nhiệm. Hiện tại, vị Bí thư Đảng ủy này đã về hưu, mà Bí thư Đảng ủy đương nhiệm thì cảm giác với Lục Ứng Quân rất bình thường. Điều này cũng là một nguyên nhân lớn khiến cho Lục Ứng Quân muốn ra đi.

- Anh tính nói với ba như thế nào?

Lục Vi Dân liếc mắt một cái, nhìn ba mẹ đang thu dọn chén bát, nhỏ giọng nói.

- Haha, chú ba à, chuyện này phải giao cho em. Ba là một người khá gia trưởng. Nếu anh nhắc đến chuyện này, chắc chắn ba sẽ nhảy dựng lên. Trong nhà chỉ có mình em là có thể nói với ba. Em giỏi ăn nói, đầu óc lại linh hoạt, hãy giúp ba mở mang đầu óc. Chuyện này anh đã định rồi. Ba đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng tốt. Anh phải đi con đường mà mình đã đặt ra.

Tính cách của anh trai, Lục Vi Dân hiểu rất rõ. Một khi đã quyết định chuyện gì thì không bao giờ bỏ qua. Tính cách cứng cỏi thì mấy anh em Lục gia đều giống nhau. Và cũng bởi tính cách này mà anh cả và chị hai quan hệ không tốt lắm. Kỳ thật thì không có chuyện gì mâu thuẫn lớn, nhưng vài chuyện nhỏ tích tụ lại thành một chỗ thì ngược lại quan hệ giữa hai anh em lại càng xấu hơn. Hai người đều rất cứng đầu, chẳng ai chịu thua ai. Cho nên sau vài năm cũng chẳng hòa thuận nổi.

- Để em thử xem. Nếu anh đã quyết định thì ba chắc cũng không phản đối. Đưa ra con đường lựa chọn cho mình! Những lời này không phải là ba thường xuyên dạy chúng ta sao? Anh cũng không phải đi đường ngang ngõ tắt gì mà. Quốc gia hiện nay đang cố vũ xây dựng sự nghiệp, vì quốc gia mà sáng tạo ra nhiều của cải. Đây hoàn toàn không phải là chuyện xấu.

Lục Vi Dân cười, cố vũ anh trai mình.

- Em tin tưởng anh có thể làm ra được thành tích lớn hơn bây giờ nữa.

- Chú ba à, lăn lộn bên trong chính quyền vài tháng mà miệng lưỡi cũng trơn tru hơn nhỉ.

Lục Ứng Quân hung hăng dấn vào bờ vai Lục Vi Dân một cái:

- Đúng rồi, anh nghe Chí Hoa nói em không còn làm thư ký cho Chủ tịch huyện nữa rồi, mà lại đến cái gì gọi là xử lý chuyên nghiệp làm mà phải không?

Lục Chí Hoa và Lục Ứng Quân quan hệ tuy rằng không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là anh em. Hơn nữa, đây cũng là dịp gia đình họp mặt cho nên cũng không tránh được việc gặp nhau. Tình huống của Lục Vi Dân bên Nam Đàm, Lục Chí Hoa cũng nói cho anh trai biết.

- Một lời cũng khó nói hết. Tuy nhiên, cũng không xem như là chuyện xấu.

Lục Vi Dân trước mặt anh trai cũng không giấu diếm điều gì, kể cho anh trai nghe chuyện thay đổi công tác của mình. Nghe xong thì Lục Ứng Quân cảm thán không ngừng.

- Chú ba à, làm tốt lắm. Làm thư ký cố nhiên là đường tắt, cũng có thể học được không ít điều. Nhưng anh cảm thấy muốn làm chuyện đại sự, căn bản

phải đi từ những sự việc nhỏ nhất. Em chỉ tự mình làm, thì mới biết được bên trong đắng cay, mặn ngọt như thế nào. Ngày sau lên làm lãnh đạo thì mới biết bố trí cho cấp dưới của mình ra sao.

- Ừ, anh đi rồi, Ái Quốc vẫn còn chưa tốt nghiệp. Ở đây chỉ còn lại em và Chí Hoa. Nếu em có thời gian thì hãy về thăm ba mẹ.

Lục Ứng Quân giọng điệu chùng xuống, nhìn Lục Chí Hoa đang nói chuyện với em trai Lục Ái Quốc:

- Không biết ở bên kia được bao lâu đây?

- Nam nhi chí tại bốn phương. Anh cũng đừng nên quá để ý vấn đề này. Hiện tại giao thông ngày càng phát triển. Nếu anh muốn trở về thì ngồi máy bay một tiếng là đến ngay.

Lục Vi Dân trấn an anh trai mình.

- Tối thiểu thì tết âm lịch anh cũng phải về nhà chứ? Còn bình thường thì tết Trung thu hay Đoan Ngọ gì thì cũng có thể tranh thủ về nhà một chút.

- Khó mà nói trước được. Anh nếu đã quyết định thì nhất định phải làm cho thật tốt. Anh chỉ sợ là không có thời gian về nhà thôi.

Lục Ứng Quân lắc đầu:

- Tuy nhiên, anh sẽ cố tranh thủ thời gian trở về. Mà, chuyện của em và Chân Ny sao rồi?

- Sao là sao? Hiện tại tụi em vẫn còn trẻ, đều chưa suy xét đến chuyện gì xa xôi. Cô ấy hy vọng em có thể quay về nhà máy. Tuy nhiên, em bây giờ còn chưa có quyết định này.

Lục Vi Dân thuận miệng hỏi.

- Ủ, em mới đến Nam Đàm, nếu lãnh đạo coi trọng em thì em hãy nắm bắt cơ hội. Nhân sinh chỉ có vài lần có cơ hội thôi. Chú ba à, hãy cố gắng nắm bắt kỳ ngộ nhé.

Lục Ứng Quân là người học về cơ khí, không ngờ lại cũng văn chương như vậy, khiến cho Lục Vi Dân có chút buồn cười. Tuy nhiên, lời nói của Lục Ứng Quân khiến Lục Vi Dân có chút xúc động. Chính mình hiện nay đang có ưu thế hùng mạnh, nếu không nắm bắt để bay vọt lên cao thì quả thật là uổng phí nhân tài.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Cầu Tiến

Từ chiếc Boeing 737 đi xuống, ánh mắt Lục Vi Dân vẫn dừng ở trạm chờ số một sân bay quốc tế Bắc Kinh tầng trên, thời đại này ngay cả chỗ đứng trạm số hai vẫn chưa có bóng dáng, càng không cần nói tới T3 “ Nổi tiếng xa gần” ở đời sau

Đi ra phòng chờ, Lục Vi Dân liếc mắt một cái thì nhìn thấy Tào Lăng thân hình cao to vạm vỡ, thời tiết thế này cũng mặc bộ đồ Tây màu đen, áo lông cừu cổ tim rất tinh tế, Lục Vi Dân cũng không nhận ra là hiệu gì, nhưng có thể khẳng định giá cả không rẻ.

Sau khi hai người ôm nhau thăm thiết, Tào Lăng nhìn Lục Vi Dân từ trên xuống dưới

- Đại Dân, cứ thấy anh thay đổi không nhỏ, lần trước đến Bắc Kinh, tôi cũng nhiều việc, cũng không thể tâm sự lâu, lần này tôi có thể cùng anh lâu hơn.

- Đừng, tôi biết anh cũng bận, việc bận đều là việc lớn, lần này tôi đến, ngoài đến thăm anh, nhân tiện cũng là muốn hỏi thăm bác gái một chút, cảm ơn sự giúp đỡ lần trước của bác gái.

Lục Vi Dân vội vàng xoa tay

- Chỉ sợ bác gái bận quá, không có thời gian gặp tôi.

-Được, Đại Dân, giữa chúng ta với nhau, anh đừng dùng lời lẽ máy móc

như vậy, chỉ là việc con con, đâu cần nghiêm trọng thế?

Tào Lãng cười lên

- Không nói nữa, đi thôi, mẹ tôi cũng không phải là nhân vật lớn gì, muốn gặp bà ấy bất cứ lúc nào cũng được

Tào Lãng ngồi trên xe Mazda 929 đến, Lục Vi Dân có lẽ có chút xúc động, mình dường như cũng trở nên có chút hiệu quả và lợi ích, nhưng mình lại giống như là không có sự lựa chọn nào khác.

Mặc dù Tào Lãng và mình quan hệ rất thân thiết, nhưng mối quan hệ xây dựng ở thời đại học không hề liên quan đến lợi ích xem ra rất thuần khiết, nhưng trên thực tế lại rất mềm yếu, nếu không thường xuyên gắn bó bồi đắp, rất nhanh sẽ theo dòng chảy của thời gian mà làm phai mờ xa lạ, cho đến khi có cũng được mà không có cũng chẳng sao, điểm này đã được vô số người làm ví dụ chứng minh.

Con người là động vật xã hội hóa, nếu vọng tưởng mỗi một tình hữu nghị có thể không mang theo bất kỳ thuộc tính xã hội nào mà bền vững lâu dài, điều đó là không thực tế, từ góc độ thực tế mà nói, tầng quan hệ tối thiểu nhất phải thường được tưới nước bón phân, mới có thể khỏe mạnh trưởng thành, cho tới thâm căn cố đế, bản thân đã có nguồn gốc sâu xa như vậy, Lục Vi Dân tự nhiên sẽ không khiến cho tầng quan hệ này phai nhạt đi.

Tào Lãng tạm thời vẫn ở trong nhà, trong mọi tòa nhà nào đó khu Tây Thành, mảnh bên này phần nhiều là nhà ở cho người nhà của Ủy ban Trung ương, phải cho đến cuối năm 90 đến thế kỷ sau, thì việc giải phóng mặt bằng xây dựng lại mới cuồn cuộn như sóng triều, lúc đó mảnh đất này mới trở thành đất vàng đất bạc chân chính, nhưng ở thời đại này, có vẻ tuyệt đại đa số mọi người đều còn chưa ý thức được điểm này.

Đậu xe xong, Lục Vi Dân theo Tào Lãng xuống xe, nhìn qua thấy tòa nhà khá đơn giản, nhưng thiết kế quy hoạch xanh hóa lại khá tốt, một bên là đầm nước rất lớn, dường như nước chảy thông nhau với thế giới bên ngoài, bước tường che ở đường nước chảy, một rừng bạch dương như rào chắn thành một đường hình chữ S. vừa ngay chặn tầm nhìn ở nhà để xe và khu nhà ở.

-Tào Lãng, được đó, CCTV đúng là CCTV, bây giờ ngay cả xe cũng có rồi.

Lục Vi Dân nhìn chiếc xe Mazda bảo dưỡng khá tốt một cái, đầu năm nay có thể có xe xứng tầm, đủ để khiến người ta ngưỡng mộ.

- Không có chuyện đó, đây là xe anh trai tôi lái về, anh ta làm việc ở Thủ Cương, bên trong xí nghiệp, quản lý rất lớn

Tào lãng cười lên

- Đi thôi, vừa may hôm nay anh trai chị gái tôi đều về rồi, đông vui.

Lục Vi Dân giật mình, dừng chân lại, cảm thấy có chút không thích hợp, do dự một lát

-Điều này sợ không hay lắm? Trong nhà các anh một nhà đoàn tụ, mình tôi người ngoài...

- Đại Dân, nói gì thế? Không có anh, tôi cũng không thuộc về nhà này, chỉ sợ mỗi năm đoàn viên nhà tôi cũng sẽ vì sự chết non của tôi mà bao phủ lên một nỗi lo lắng, đi thôi! Tôi từ lâu đã nói với ba mẹ tôi rồi, anh trai chị gái tôi từ lâu thì muốn gặp thử ân nhân cứu mạng em trai họ

Tào Lãng đẩy Lục Vi Dân một cái, trêu chọc nói:

- Anh sợ thấy người như vậy à, ở đại học tôi thấy anh chỉ điếm Giang Sơn

chỉ trích Phương Tù, làm sao mới về nhà mấy tháng thì biến thành một người phụ nữ bó chân thùy mị?

Bị những lời nói này của Tào Lăng kích thích, Lục Vi Dân cũng cười lên, tính cách hào sảng của Tào Lăng vẫn không đổi, vẫn chân thành nhiệt tình với mình như vậy

- Thăng quý, có nói móc người cũng không như vậy! Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, thời gian dài ở nơi hẻo lánh khép kín, thực sự có ảnh hưởng lớn với việc nâng cao tư tưởng, cũng không có lợi đối với việc đổi mới quan niệm và mở rộng tầm nhìn, tôi phải tranh thủ mỗi năm đều đi ra ngoài một lần, không quan tâm là công tác hay là du lịch cá nhân, đến Thủ đô, đến Lĩnh Nam, nếu có cơ hội có thể ra nước ngoài mở rộng tầm mắt càng tốt.

- Được à, nếu anh không có việc gì thì đến Thủ đô, hai anh em chúng ta có thể cùng nhau gặp mặt

Tào Lăng rất vui mừng vỗ một cái vào vai Lục Vi Dân

- Đến Bắc Kinh không đến chỗ tôi, thì không phải anh em.

- Đến Thủ đô, nếu anh có đẩy tôi chắc chắn tôi phải tìm anh. Có cơ hội tôi còn dự định đi Lạc Khang xem thử, nghe nói chỗ bọn họ phát triển kinh tế tư nhân rất nhanh, rất có ý mới mẻ và điểm sáng.

Lục Vi Dân biết rằng quan hệ Tào Lăng và Lạc Khang không tốt lắm, ở đại học giữa hai người vẫn duy trì quan hệ có chút bình thường, không có qua lại riêng tư nhiều, mãi đến khi tốt nghiệp cũng không có cải thiện gì.

Tuy nhiên Lục Vi Dân cảm thấy bốn năm đại học có thể ở cùng một phòng cũng là duyên phận, trăm năm tu cùng con thuyền, có thể ở cùng phòng bốn năm, có thể nói cũng thật sự không dễ dàng, cho nên Lục Vi Dân vẫn rất quý trọng tình nghĩa với mấy người bạn học.

Trong bốn người bạn cùng phòng, quan hệ giữa Lục Vi Dân và ba người khác đều khá tốt, cũng là người có nhân duyên nhất trong phòng.

Tào Lăng hào phóng rộng rãi, tính cách cũng có chút ngay thẳng qua loa, có chuyện gì thích trực tiếp đối diện trực tiếp làm rõ, cũng có chút mặt mũi, có lẽ là theo tính cách của ba anh ta, ba anh ta là người Sơn Đông, có quan hệ riêng tư với Lục Vi Dân cũng rất tốt.

Lạc Khang khôn khéo lý tính, đầu óc lanh lợi, suy nghĩ năng lực cao, lại có sự quật cường cố chấp đặc biệt của người Chiết Giang, tính tình nói chung có chút hướng nội, nhưng làm việc lại cẩn thận tỉ mỉ, vô cùng chăm chỉ.

Hoàng Thiệu Thành là một loại người khác, mặc dù là người Lĩnh Nam, nhưng tính cách lại rất hiền hòa hào phóng, nhưng cũng có sự giỏi giang linh hoạt độc đáo của người Lĩnh Nam, đối với hưởng thụ cũng là được chú ý nhất.

Nhan duyên của lục Vi Dân tốt nhất, hào sảng rộng lượng, tính cách độc lập kiên định, tâm tính cũng bình thản nhất, mặc dù điều kiện kinh tế trong ba người kém nhất, nhưng luôn sẵn sàng nhất về vấn đề kinh tế, mỗi lần trong phòng liên hoan, đến lượt Lục Vi Dân, Lục Vi Dân đều là đốc túi ra, đây cũng là điều anh ta dành được thiện cảm của rất nhiều người.

- Lạc Khang à? Ai, sau khi tốt nghiệp tôi và anh ta vẫn chưa có liên lạc, bên Ôn Châu thực sự là đại bản doanh khởi nguyên kinh tế tư nhân, nhưng hiện tại trong nước cách nghĩ về mảng phát triển kinh tế tư nhân rất mơ hồ, hoặc nói cách khámâu thuẫn, chính sách đối đãi bên kia cũng lúc căng lúc lỏng, nhất là sau sóng gió năm kia, càng là mơ hồ bất định, Đại Dân, thẳng quỳ như anh khừu giác nhạy cảm về phương diện này, làm thế nào xem xét điểm này?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Gia Tộc Cách Mạng

Tào Lãng làm việc tại CCTV. Bởi vì nguyên nhân gia đình đặc biệt nên được phân đến phòng biên tập để làm công tác nghiên cứu phát triển. Y rất muốn làm phóng viên để cảm thụ cảm giác là một ông vua không ngại. Tuy nhiên, phòng tổng biên tập này là phòng mà vô số người có mơ cũng chưa chắc vào được. Khoảng cách muốn trở thành phóng viên của y lại ngày càng xa vời.

Tào Lãng mạnh miệng đề xuất vấn đề.

Sau khi y tốt nghiệp thì được phân về phòng tổng biên này công tác. Tiết mục về tin tức Giang Chiết, thái độ truyền thông đối với kinh tế tư doanh cũng là một trọng điểm vô cùng hấp dẫn, cả trong và ngoài nước đều chú ý cao độ; nghiên ngẫm thái độ của cao tầng, phân tích ý kiến và thái độ của dân chúng. Đây cũng chính là phương hướng mà Tào Lãng đang suy nghĩ nghiên cứu.

Y biết Lục Vi Dân lúc còn đi học thường xuyên đến Lĩnh Nam tham gia những hoạt động xã hội thực tiễn, thậm chí còn đến xí nghiệp gia đình Hoàng Thiệu Thành để làm việc. Tất nhiên đây là để giảm bớt khó khăn của gia đình trong khoảng thời gian hãn nghỉ hè. Nhưng khi nghe Lục Vi Dân nhắc đến những thực tiễn như vậy càng gia tăng trực quan cảm thụ. Cho nên y rất bội phục những gì Lục Vi Dân đã làm.

Tuy rằng y rất muốn noi theo những gì Lục Vi Dân đã làm, nhưng trên thực tế lại làm không được.

- Cải cách mở cửa chính là muốn giải phóng sức sản xuất. Bên Ôn Châu kinh tế đột nhiên tăng trưởng mạnh, đó có thể được tính là một biểu hiện giải phóng sức sản xuất hay không? Nếu không tính thì cuộc sống của quần chúng được cải thiện sẽ chứng minh cho điều gì? Nếu tính thì nó có ý nghĩa phổ biến hay không? Làm thế nào để xác định chính xác? Kỳ thật thì đây chính là đáp án. Mấy năm qua lãnh đạo cười ngửa xem hoa qua không ít, chẳng lẽ lại không có một cách nói rõ ràng sao?

Lục Vi Dân không trả lời ngay mà cười hỏi lại.

- Haha, tiểu tử cậu thật ra cũng khá quan tâm đến chuyện đó. Quả thật là có không ít lãnh đạo đã xem qua, nhưng đều không có thái độ rõ ràng. Dư luận truyền thông rất khắc chế, cũng không có nhiều tính khuynh hướng tỏ thái độ.

Tào Lãng vừa vào cửa đã chỉ lên lầu:

- Lầu ba.

- Tào Lãng, anh làm tin tức, có cảm thấy thái độ của mình cũng chính là một loại thái độ.

Lục Vi Dân nhìn Tào Lãng một cái.

Tào Lãng bước chân hơi chậm lại, trên mặt hiện lên thần sắc tự hỏi, vừa đi vừa cân nhắc:

- Ồ, nói rất hay. Một chữ nhưng lại có thể đánh thức được người tỉnh mộng.

Ngay khi Tào Lãng và Lục Vi Dân bước lên lầu, một người đàn ông cũng bước theo, đi đằng sau hai người, vừa lúc nghe được Tào Lãng và Lục Vi Dân nói chuyện với nhau.

Người đàn ông trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, hiển nhiên là cảm thấy hứng thú với câu chuyện của Tào Lãng và Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân và Tào Lãng vừa mới bước lên lầu ba, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân thì vội vàng quay đầu lại, lập tức lên tiếng:

- Anh Lưu!

- Tào Lãng, đây là bạn học Tiểu Lục của cậu?

Người đàn ông này khoảng hơn ba mươi tuổi, khí độ trầm ổn, mặc một chiếc áo khoác nỉ, tinh thần có vẻ phấn chấn.

- Vâng, anh Lưu. Chị của em không đi với anh à?

Lục Vi Dân nhận thấy Tào Lãng rất tôn trọng người họ Lưu này.

- Chị của cậu đã đến trước rồi. Tôi bận chút việc nên đến sau.

Người đàn ông này có gương mặt rất sắc bén, nhất là cặp chân mày, như chân mày của chim ưng, vừa nhìn thấy thì đã biết là nhân vật có cá tính mạnh. Lục Vi Dân đoán đây là anh rể của Tào Lãng.

Tình huống gia đình của Tào Lãng, Lục Vi Dân đại khái cũng biết được. Tào Lãng và hần giống nhau, đều là con thứ ba trong gia đình. Chẳng qua là Tào Lãng không có em gái hay em trai, trong khi Lục Vi Dân thì còn một đứa em trai nữa. Anh trai Tào Lãng làm việc tại thủ đô. Còn chị gái thì cũng làm việc tại Cục Tài chính của thủ đô. Còn về phần anh rể Tào Lãng công tác ở đâu thì Lục Vi Dân không rõ lắm. Nhưng nhìn qua thì biết đây cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

- Anh Lưu, đây là bạn học của em Lục Vi Dân.

Tào Lãng giới thiệu:

- Đại Dân, đây là anh rể mình, tên Lưu Ân, đang công tác tại viện nghiên cứu phát triển của quốc vụ viện.

Lục Vi Dân trong lòng mình bạch. Quả thật là không đơn giản. Trung tâm nghiên cứu phát triển quốc vụ viện sao? Đây là một cơ cấu quyền uy về trí tuệ. Đối với mình mà nói, nơi này dường như còn cách mình quá xa.

- Anh Lưu, em tên là Lục Vi Dân, anh cứ gọi em là Tiểu Lục.

Lục Vi Dân lễ phép chào hỏi.

- Tiểu Lục, anh đã sớm nghe Tào Lăng nhắc qua em. Hôm nay vừa gặp thì đã biết không phải tầm thường.

Người đàn ông họ Lưu, giọng điệu bình thản:

- Thôi, vào đi!

Y vừa nói đến đó thì cánh cửa mở ra. Phòng chừng là bên trong có người nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

Người mở cửa là một người có tướng mạo tương đương với Tào Lăng:

- Cha, đây là Tiểu Lục phải không? Sao lại trùng hợp vậy, mau vào đi.

Lục Vi Dân vừa vào cửa đã cảm nhận được không khí ấm áp. Mùa đông phương Bắc mà không có hệ thống lò sưởi thì thật là khổ. Có hệ thống sưởi hơi thì trong phòng cảm thấy ấm áp hơn hẳn, không giống như bên Xương Giang, mùa đông thời tiết âm u, lạnh lẽo.

Lục Vi Dân cũng đã gặp được cha mẹ Tào Lăng.

Cha của Tào Lăng là người Sơn Đông. Tuy nhiên, Sơn Đông bây giờ cũng

đã dần dần bắt chước cách nói giọng Quan Thoại Bắc Kinh. Còn mẹ của Tào Lãng thì cũng vậy.

Nhưng ba anh em của Tào Lãng thì đều nói theo phương ngôn Bắc Kinh. Do từ nhỏ đến lớn sống ở đó nên sớm đã quen giọng rồi.

Trước khi Lục Vi Dân đến thăm gia đình cũng đã suy xét phải mang theo quà tặng gì. Suy trước tính sau, cuối cùng mang đến một bức tượng gỗ điêu khắc và hai nghiên mực tinh xảo được chế tác tại Nam Đàm.

Nam Đàm và Hoài Sơn nổi tiếng về việc chế tác nghiên mực bằng đá có từ thời nhà Minh Thanh. Chẳng qua đến thời đại dân quốc thì nó bị suy yếu. Tuy nhiên, danh tiếng của nó vẫn còn không nhỏ. Tào Lãng đã từng nhắc qua cha của anh ta rất thích thư pháp. Cho nên, hẳn đã mua hai nghiên mực thủ công tinh xảo cho cha Tào Lãng, và hai viên ngọc Phật châu cho mẹ và chị Tào Lãng.

Về phần anh trai Tào Lãng thì hẳn chuẩn bị một bức tượng điêu khắc bằng trầm, chạm trổ rất tinh xảo. Anh trai của Tào Lãng vừa nhìn thấy đã thích ngay khối tác phẩm nghệ thuật này.

Tuy rằng Lục Vi Dân không có mua quà tặng gì cho Lưu Bân, nhưng Lưu Bân vẫn rất xem trọng Lục Vi Dân. Không chỉ vì câu chuyện giữa Lục Vi Dân và Tào Lãng ở ngoài cầu thang, mà quan trọng hơn chính là cách hẳn chọn quà tặng. Từ đó có thể nhìn ra tâm tư người này rất tinh tế, không giống như một sinh viên mới tốt nghiệp.

Lục Vi Dân vốn định tiếp chuyện xong với cha mẹ Tào Lãng thì ra về. Dù sao thì người ta một nhà đoàn tụ, mình có ở lại cũng không tiện. Nhưng người nhà Tào gia rất nhiệt tình, kiên quyết giữ hẳn lại ăn cơm trưa. Lục Vi Dân cũng không từ chối, rất tự nhiên gia nhập vào bầu không khí gia đình thân tình này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Lý Luận Biện Chứng Về Lực Lượng Sản Xuất

- Tiểu Lục, vừa rồi tôi ở ngoài hành lang nghe cậu và Tào Lăng nói chuyện. Xem ra cậu đối với xu thế phát triển của quốc nội chúng ta có thái độ thờ lộng?

Lưu Ân công tác tại trung tâm nghiên cứu quốc vụ viện. Mỗi ngày cái cần phải phân tích chính là xu thế kinh tế vĩ mô của quốc gia. Nhưng một năm gần đây, tuy rằng không ít chuyên gia học giả của trung tâm đều cảm thấy không khí chính trị và kinh tế cần tách ra rõ ràng, nhưng lại khó có thể đưa ra quyết đoán. Hôm nay nghe được giọng nói của Lục Vi Dân rất khẳng định, Lưu Ân biết hẳn cũng đã có cùng suy nghĩ.

- Anh Lưu, anh công tác tại viện nghiên cứu quốc vụ viện, tiếp xúc tài liệu so với em khẳng định là phong phú hơn nhiều, nắm bắt chính sách cũng chuẩn xác hơn. Giang Chiết bên kia đất ít người nhiều, tài nguyên không có, cơ sở kinh tế công nghiệp cũng không phát triển. Nhưng vì sao xí nghiệp xã thị trấn lại có thể phát triển nhanh chóng như vậy, thậm chí chiếm hơn phân nửa địa phương. Đây chính là dựa vào chính sách và quan niệm. Chính sách quyết định chuyển biến quan niệm. Mà quan niệm chuyển biến thì thúc đẩy chính sách chứng thực. Đây là một sự thật rõ ràng. Các xí nghiệp xã, thị trấn và kinh tế tư doanh ở Giang Chiết có tốc độ phát triển rất nhanh.

Lục Vi Dân ngồi ngay ngắn, bày ra sự tôn trọng của mình với đối phương.

- Tiểu Lục à, quan điểm này của cậu trong mắt nhiều người chính là lý luận biện chứng lực lượng sản xuất.

Lưu Ân cũng nghe ra trong giọng nói của Lục Vi Dân chưa hết ý, liền mỉm cười.

- Anh Lưu, lý luận biện chứng về lực lượng sản xuất cũng có sự tranh luận rất lớn. Nhưng em cảm thấy trước mắt thì trình độ kinh tế của quốc gia chúng ta vẫn còn rất thấp. Đề xướng lý luận biện chứng lực lượng sản xuất này cũng không sai.

Lục Vi Dân lời ít ý nhiều, khẽ mỉm cười:

- Mặc kệ là mèo trắng hay mèo đen, bắt được chuột thì đã là con mèo giỏi rồi. Mấy năm trước, tuần san thời đại đều rất tôn sùng câu nói này của người Mỹ. Đây có thể được xem là ngôn ngữ lý luận kinh điển về lực lượng sản xuất hay không?

- Nhưng những lời nói này chưa thể hiện được tất cả.

Lưu Ân nhìn thoáng qua đối phương, đầy thâm ý nói.

- Có lẽ những lời này sẽ rất nhanh được lưu hành.

Lục Vi Dân cười, cũng lấy lời đầy thâm ý nói:

- Tôi cảm thấy hiện tại trung ương khả năng sẽ phải cụ thể chính sách kinh tế hơn, cất cao trình độ lý luận chính trị. Cứ để tâm vào những chuyện vụn vặt, kỳ thật là không đáng.

Lưu Ân nhìn Lục Vi Dân thật sâu. Khó trách cậu em vợ đối với người bạn học này lại tôn sùng như vậy. Lời nói của người này hoàn toàn phù hợp với dòng chảy thủy triều trong nước.

- Việc các xí nghiệp xã, thị trấn địa khu Giang Chiết phát triển, làm đảo lộn trật tự kinh tế chỉ sợ là trung ương cũng đã chú ý đến. Áp dụng chính

sách để chỉnh đốn lại rất quan trọng. Đối với chế độ kinh tế phi công hữu hạn là có một tỷ lệ giới định. Lưu Ân, anh cảm thấy như thế nào?

Đặt mông ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt Tào Dương dạo quan một vòng, dừng lại trên mặt Lưu Ân.

- Haha, Tiểu Lục, quan điểm của Tào Dương cậu cảm thấy như thế nào?

Lưu Ân không trả lời ngay mà ném đề tài cho Lục Vi Dân.

- Lời nói của anh Dương rất có đạo lý. Nhưng đó là do trong hoàn cảnh riêng tạo thành. Cá nhân em vẫn cho rằng, bởi vì đường lối chính sách đã không còn phù hợp với dòng chảy phát triển kinh tế trong nước nữa rồi. Nếu anh cho phép các xí nghiệp xã, thị trấn và kinh tế tư doanh bổ sung thêm kinh tế quốc hữu, vì sao còn muốn thi hành chính sách có thể chế để hạn chế chứ? Nói thì khó nghe một chút, xí nghiệp góp vốn và xí nghiệp có vốn đầu tư bên ngoài có thể hưởng thụ chính sách càng ưu đãi thì những xí nghiệp xã, thị trấn và xí nghiệp tư nhân lại càng bị các loại chế độ chính sách này trói buộc.

Lục Vi Dân lời nói trở nên có chút sắc bén. Hắn đã thật sự lưu lại một ấn tượng sâu đậm trong lòng hai người này.

- Chính sách chế định của trung ương có tính hấp dẫn đối với đầu tư bên ngoài, nhưng lại xem nhẹ phân lượng của tư doanh tư bản trong địa phương. Có lẽ có suy tính nhân tố khác, nhưng kinh tế đầu tư bên ngoài và kinh tế tư doanh trong nước tốt cùng là có bao nhiêu khác biệt về bản chất? Có phải hay không kinh tế đầu tư bên ngoài phát triển mạnh hơn so với đầu tư trong nước? Em cảm thấy vấn đề này còn cần nghiên cứu thảo luận lại. Anh Lưu, anh Dương, hai người cảm thấy thế nào?

- Trung ương đang tiến hành phân tích độ mạnh yếu của việc đầu tư bên ngoài. Mấy năm trước, bởi vì trong nước quá thiếu thốn, việc đầu tư bên

ngoài đích xác là đã giải quyết được một số khó khăn. Nhất là hai năm gần đây, trung ương đã ý thức được điều này.

Trong mắt Lưu Bân hiện lên một chút kinh ngạc.

- Không, anh Lưu, đây không phải là căn bản. Thời kỳ đại họa đã trì hoãn chúng ta hai mươi năm. Đối với tình thế quốc tế ngày càng ác liệt với tình thế trong nước, nếu chúng ta không phát triển nhanh hơn nữa, thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ có được vị trí trong các cường quốc trên thế giới. Thu hút đầu tư bên ngoài cũng không phải là chuyện xấu. Tất nhiên là phải nghiên cứu đến tính phiêu lưu của nó. Nhưng quan trọng hơn cả là nó cải tạo lại xí nghiệp quốc doanh thành xí nghiệp hiện đại. Trong thị trường cạnh tranh, chỉ có người mạnh mới ngang nhiên đối mặt với áp lực ngoại lai. Đồng thời thả lỏng hạn chế xí nghiệp xã, thị trấn và xí nghiệp tư nhân khiến cho lực lượng sản xuất từ quần chúng này tiến thêm một bước phát triển. Chỉ có một chế độ cạnh tranh lành mạnh, thì mới có thể trợ giúp cho một quốc gia phát triển kinh tế mạnh mẽ.

Ban đầu, Lục Vi Dân cũng không nghĩ mình sẽ kín miệng. Hẳn đương nhiên biết rằng, nếu chỉ dựa vào ngôn ngữ miệng lưỡi như thế thì không đủ làm cho con cháu trong gia tộc Tào gia coi trọng mình. Đối với hẳn mà nói, mạng lưới quan hệ của hẳn ở tỉnh Xương Giang cũng không có lấy nửa điểm chứ đừng nói là ở thủ đô.

Điều hẳn phải làm bây giờ là khắc sâu ấn tượng với Lưu Bân và Tào Dương. Nhất là những phán đoán suy luận của mình ngày sau sẽ biến thành sự thật, bọn họ nhất định sẽ có nhận thức hoàn toàn mới về mình.

- Xí nghiệp quốc doanh tiến hành chế độ cải tạo thành xí nghiệp hiện đại. Nói thì dễ nhưng làm thì khó. Bắt đầu từ thập niên 80 đến nay, doanh nghiệp nhà nước thay đổi chế độ xã hội đã mấy năm. Nhưng rốt cuộc thì hiệu quả ở đâu?

Là một cán bộ quản lý trung tầng một doanh nghiệp lớn của nhà nước, Tào Dương đối với điểm này cũng hiểu biết chút ít:

- Từng sự việc đều không có cùng một vấn đề. Vấn đề cụ thể thì cần phân tích cụ thể. Nhưng chỉ được có vậy mà chẳng tìm ra được phương thức gì mới.

- Đó là bởi vì chưa chạm đến bản chất của vấn đề.

Lục Vi Dân chỉ đơn giản nói một câu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thu Được Không Ít

- Quyền sở hữu?

Tào Dương đương nhiên cũng không phải loại người không hiểu ý.

- Tiểu Lục, tư tưởng của cậu rất cấp tiến đấy nhỉ.

- Không, không, anh Dương. Tôi không phải là mang quan điểm như anh nghĩ đâu. Chà, nói thế nào nhỉ. Trong cuốn “Kinh tế dân chủ luận” của ông Tưởng Nhất Vi, có những phần tôi tán thành. Nhưng ông ấy có phần hơi phiến diện khi nhìn nhận toàn bộ vấn đề, hay chính là đã đơn giản hóa nó quá mức. Trên thực tế mức độ phức tạp của vấn đề kinh tế nước ta không phải là một hình thức nào đó có thể giải thích cặn kẽ, cũng không phải một phương thức là có thể giải quyết triệt để. Đa nguyên hóa, kinh tế nhiều thành phần, có lẽ có thể tạm bao quát.

Lục Vi Dân nghĩ một lát rồi mới nói:

- Đương nhiên quan điểm này chẳng qua chỉ là cái nhìn nông cạn của tôi.

- Đa nguyên hóa, kinh tế nhiều thành phần?

Lưu Bân hơi nhú mày, dường như là đang cân nhắc kỹ những lời này của Lục Vi Dân. Y trầm ngâm một lát, lắc đầu, rồi lại nhẹ nhàng gật đầu, hình như có phần hiểu được hai từ mà Lục Vi Dân vừa nói.

- Đối với một xã hội từ gần như là nửa phong kiến nửa thuộc địa trực tiếp

bước vào giai đoạn chủ nghĩa xã hội, vốn dĩ đã không hoàn thiện. Trong thời gian đó lại gặp phải thử thách lớn của thời kỳ đặc thù. Xã hội này dù là từ rất nhiều phương diện như tư tưởng, pháp trị và cả hệ thống kinh tế và cơ sở vật chất đều gặp phải sự phá hoại từ trước đến nay chưa từng có. Trong tình cảnh này, cá nhân tôi cho rằng tiền đề của bất kỳ hình thức nào không vi phạm pháp luật, chỉ cần có lợi cho việc phát triển kinh tế, cải thiện mức sống của người dân thì dù chính sách có quy định hay không, hoặc là vi phạm chính sách, đều nên được phép thử nghiệm.

Nói những lời này Lục Vi Dân cũng là cân nhắc từng câu từng chữ. Lưu Bân là cán bộ nghiên cứu có chút danh tiếng của phòng nghiên cứu kinh tế vĩ mô thuộc trung tâm nghiên cứu phát triển Quốc vụ viện. Điều này cũng là sau bữa cơm Lục Vi Dân vô tình biết được từ chính miệng Tào Lãng, cho nên hẳn không hy vọng mình lỡ miệng nói sai khiến cho đối phương khinh thường.

Mẹ của Tào Lãng từ đầu đến cuối thân nhiên im lặng quan sát Lục Vi Dân. Bà ta không ngờ con trai lớn và con rể của mình lại đều có thể nói chuyện hợp ý với người thanh niên này. Đặc biệt là con rể, y là người cũng được xem là tài năng trẻ của trung tâm nghiên cứu phát triển Quốc vụ viện. Y rất được coi trọng, cũng hơi kiêu ngạo, không ngờ lại nói chuyện khá hợp với Lục Vi Dân. Điều này khiến bà rất kinh ngạc.

Bà cũng là cán bộ kỳ cựu công tác nhiều năm trong Ủy ban kỷ luật, đối với nhân tình thế thái đều hiểu cặn kẽ. Lục Vi Dân không quản ngại đường sá xa xôi đến tận nhà thăm hỏi, đương nhiên không phải chỉ đơn giản là cảm ơn mình. Hẳn có lẽ cũng có phần nào là muốn cảm ơn mình, nhưng bà đoán việc này phần nhiều là có ý định sâu xa hơn.

Có điều bà cũng không quá phản cảm với đối phương, nói cho cùng đây cũng là lẽ thường tình. Nhất là món quà hẳn chọn cũng rất hợp ý bà, khiến bà đánh giá cao cách đối nhân xử thế của Lục Vi Dân. So với Lục Vi Dân, thì độ

chín chẵn Tào Lãng phải kém xa. Đương nhiên điều này có lẽ có quan hệ nhất định với những mối quan hệ và môi trường làm việc của Tào Lãng.

Lục Vi Dân rất biết điều. Khi đã ở nhà họ Tào được ba tiếng, hẳn liền rất lễ độ xin ra về, cũng khéo léo từ chối để Tào Lãng ra tiễn. Giờ đang trong thời gian nghỉ Tết âm lịch, là lúc thích hợp nhất để người nhà đoàn tụ.

Chuyến này đến nhà họ Tào thu được không ít, chỉ riêng sự tán thành của hai người Lưu Bân và Tào Dương, đồng thời có được số điện thoại để liên hệ đã đáng giá nghìn vàng, đặc biệt là số của Lưu Bân.

Trung tâm nghiên cứu phát triển Quốc vụ viện đủ để chạm được đến chính sách chính của đất nước. Lục Vi Dân không hy vọng rằng mình có thể có bản lĩnh thay trời đổi đất, nhưng cho dù chỉ là dần dần tác động nhất định đến những người xung quanh, những người có liên quan, cống hiến một chút nỗ lực có ích cho quốc gia, cho xã hội, thì đã không uổng phí kiếp này.

Lưu Bân cũng xuất thân từ một gia đình bình thường. Y sau khi thi đến năm thứ hai thì vào được lớp chất lượng cao của Đại học Bắc Kinh, mà còn đến đại học Princeton ở Mỹ chuyên tâm học thạc sĩ, tốt nghiệp xong về nước. Mặc dù có sức ảnh hưởng của hai bên gia đình Tào Dương, nhưng Lưu Bân có thể làm việc ở cơ quan như trung tâm phát triển Quốc vụ viện này, muốn dựa vào quan hệ đương nhiên là không thực tế. Có thể đứng vững và thăng tiến nhanh chóng ở đây, không thể không nói, phần nhiều trong đó vẫn là dựa vào năng lực của bản thân y. Vì thế Lục Vi Dân cảm thấy đối phương tuy rằng hơi kiêu ngạo, nhưng hẳn vẫn rất vui khi có thể xây dựng được một con đường để trao đổi với đối phương.

Mẹ của Tào Lãng tuy rằng không cho mình số điện thoại, nhưng Lục Vi Dân cảm nhận được trong mắt bà có ấn tượng về mình cũng tương đối tốt. Lục Vi Dân không có hy vọng xa vời là dựa dẫm vào người có quyền thế. Cách dựa vào những thứ như vậy để đi đường tắt, suy cho cùng cơ sở không

vững, nền tảng yếu kém, không làm được việc gì lớn. Nếu như không được rèn luyện thử thách ở cấp cơ sở thì dù anh có khả năng lý luận cao gấp nhiều lần đi chăng nữa thì cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm đã bị bao phủ bởi một bầu không khí nóng bừng bừng.

Gần như sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn vào việc thành lập khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm. Văn bản do Ủy ban nhân dân Địa ủy báo cáo lên Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh tuy rằng còn chưa được phê duyệt, nhưng đã có mấy phiên bản bắt đầu được mọi người truyền tay nhau.

Có phiên bản nói lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh vô cùng không hài lòng với Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương. Đến thành phố cấp ba có nền kinh tế phát triển trong tỉnh như thành phố Côn Hồ còn chưa xây dựng khu kinh tế mới, lại bị một Địa khu nghèo khó như Lê Dương cướp mất vị trí đầu. Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương như thế này là đang phỉnh phờ lấy lòng quần chúng. Chỗ thì nói là Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh cho rằng việc quan trọng nhất hiện nay của Địa khu Lê Dương là việc phân chia địa khu. Còn về việc thành lập khu kinh tế mới thì phải chờ tới sau khi địa khu Lê Dương chính thức phân tách xong mới tính tiếp. Còn có bản thì nói thẳng chính là Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh cho rằng điều kiện thành lập khu kinh tế mới ở địa khu Lê Dương cũng không đầy đủ, đã phủ quyết ý kiến của Ủy ban nhân dân Địa khu.

Đối với vấn đề này, Lục Vi Dân cũng có phần không nắm chắc.

Nói cho cùng việc thành lập khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện ở tỉnh Xương Giang vốn đã là một việc còn rất mới mẻ. Theo lẽ thường, khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật thường thì vẫn cần chọn nơi có nền kinh tế phát triển để làm thí điểm, nếu không, làm thí điểm ở nơi xa

xôi lạc hậu, hiệu quả không cao, trái lại còn trở thành trò cười.

Nhưng hành động đột ngột của Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm đã đi tiên phong trong việc phá vỡ điều cấm kỵ này. Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương cũng ủng hộ ý tưởng này, Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh có cần suy xét toàn diện để thúc đẩy việc làm thí điểm này hay không cũng vẫn là một ẩn số.

Ở kiếp trước, trong tỉnh Xương Giang, khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật đầu tiên cấp huyện đầu tiên là ở Côn Hồ và Quế Bình. Hai nơi này kinh tế tương đối phát triển, còn việc Nam Đàm trình bày khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật rõ ràng có chút năm ngoài dự liệu của tỉnh. Tuy nhiên đối với yêu cầu chủ động của địa khu Lê Dương, có lẽ ở tỉnh cũng không tiện đánh vào tính tích cực, không thể nói những nơi xa xôi lạc hậu thì không cần xây dựng khu kinh tế mới. Xét từ một góc độ khác, càng là khu vực nghèo khó xa xôi thì càng cần đổi mới quan niệm, giành trước một bước phát triển mới đúng.

Tin đồn nhiều hướng, có điều Lục Vi Dân lại không để ý lắm. Việc xây dựng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm chỉ là chuyện sớm hay muộn, muộn nhất là trì hoãn đến hết mùa xuân năm 1992. Chỉ có điều nếu như đến khi đó Nam Đàm mới xây dựng thì e rằng đứng trước vô số đối thủ cạnh tranh đột nhiên ập tới, còn có thể giành được thành tựu mỹ mãn như trong tưởng tượng hay không, e rằng chính là một ẩn số.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Phá Bể

- Khai Thành, anh thấy thế nào?

Đặt nhẹ nhàng xấp tài liệu lên bàn trà, người đàn ông mái tóc hoa râm, trên mặt với nét suy tư, ánh mắt nhìn vào trợ thủ của mình.

- Ý của Bí thư Điền là....

Người đàn ông ngồi đối diện tầm hơn năm mươi tuổi, trên nét mặt đen gầy lộ ra chút nho nhã. Tuy nhiên thứ trước mặt đó đối với ông ta mà nói là một vấn đề nan giải.

- Bí thư Hải Hoa và tôi năm ngoái đã từng nói chuyện này rồi. Ông ta lúc đó không thể hiện rõ thái độ, chỉ nói là trong tình cần nghiêm túc nghiên cứu ý kiến về phương diện Lê Dương, thậm chí quyết sách. Vừa phải bảo vệ tính tích cực của sự phát triển nền kinh tế địa phương, vừa phải suy nghĩ đến tình hình thực tế của địa phương, tránh tham vọng viễn vông, dục tốc bất đạt. Nhưng ông ta cũng nói cái cách mở cửa có lúc cần phải dừng cảm đột phá thử nghiệm.

Người đàn ông già dựa người vào ghế sofa, nét mặt lộ rõ vẻ suy tư sâu sắc.

- Năm kia khai thác phát triển kỹ thuật kinh tế Xương Châu sau khi được phê chuẩn chính thức khởi động, các lãnh đạo chủ yếu của hai thành phố Côn Hồ và Quế Bình cũng đã từng nêu ra vấn đề này khi báo cáo công tác với tôi. Nhưng vì rất nhiều nguyên nhân nên rất nhanh chóng lại không nhắc lại nữa.

Có điều lúc đó hai thành phố Côn Hồ và Quế Bình cũng đưa ra việc kiến thiết khu khai thác kỹ thuật kinh tế cấp thành phố. Hạ Lực Hành này lại muốn làm một khu kinh tế mới ở một huyện nghèo bậc trung của địa khu Lê Dương của anh ta. Vậy ý đồ của anh ta là gì?

Người đàn ông đen gầy trầm ngâm một hồi rồi mới nói:

- Tôi đã nói chuyện với đồng chí Lực Hành rồi. Điều kiện kinh tế của Nam Đàm ở địa khu Lê Dương thực sự là thấp hơn so với mười ba huyện của địa khu. Đây lại là một huyện nông nghiệp có dân số lớn, cơ sở công nghiệp không ra sao. Suy nghĩ của anh ta và đồng chí Quyền Chí là xem xem có thể thông qua một huyện lạc hậu có ý nghĩ đại diện cho địa khu Lê Dương này để thí nghiệm đất, xem xem có thể ở một huyện nông nghiệp không có cơ sở công nghiệp thì có thể phát triển công nghiệp được hay không. Lại thêm Huyện ủy, Ủy ban nhân dân Nam Đàm muốn tận dụng việc đề Nam Hà xây dựng xong thì có thể có một bãi sông để làm, vừa tránh được việc di dời quy mô lớn, vừa có thể lợi dụng được các vùng ruộng đồi hoang vu ở vùng gần bãi sông đó. Như thế thì dù là không thành công thì sự ảnh hưởng cũng không lớn.

- Ừ, trong tài liệu trình báo rồi cũng đã xem kỹ rồi. Ý tưởng quy hoạch rất tỉ mỉ, đã bỏ ra công sức để làm ra nó. Nhưng cái này đều là thứ yếu, cái quan trọng là nằm ở...

Người đàn ông già không nói tiếp nữa.

Người đàn ông đen gầy đương nhiên biết ý chưa nói hết trong lời nói của đối phương. Hạ Lực Hành và Thượng Quyền Trí đều đã từng tìm ông ta để báo cáo riêng. Còn Trương Tú Toàn cũng đã nhắc chuyện đó với ông ta. Con rể đang làm Chủ tịch Huyện, muốn biểu hiện một phen, đây là điều cũng có thể hiểu được.

Ông ta nghĩ một hồi rồi mới nói:

Chủ tịch Tỉnh, tôi cảm thấy có thể làm thí điểm được. Nhưng không phù hợp nói toạc ra. Nam Đàm vốn là một huyện nghèo khó, làm cái khu khai thác kỹ thuật kinh tế này, cái tên thì nghe nó hoành tráng lắm nhưng thực tế có thể đạt được mục đích như dự kiến hay không thì vẫn là một ẩn số. Huống hồ khu khai thác này không chiếm dụng đất đai trồng trọt, mà là dùng đất bãi sông và đất hoang gò đồi. Về điểm này Trung ương nếu như hỏi ra thì chúng ta cũng có thể nói được, có thể thử xem.

Người đàn ông già nhắm mắt, im lặng suy nghĩ một hồi. Dường như là đang cân nhắc điều gì đó. Mãi rồi mới mở mắt ra gật gật đầu:

- Ủ, đã như vậy thì tại hội nghị công việc của Ủy ban nhân dân đề xuất ra để bàn bạc, cố gắng sớm xác định, cũng mời hai đồng chí Lực Hành và Quyền Trí tham gia. Đến lúc đó sẽ bảo họ trình bày suy nghĩ của họ tại hội nghị.

Người đàn ông đen gầy có chút bất ngờ. Nhưng nhìn thấy sự quả quyết trên nét mặt của người đàn ông già thì lặng lẽ đồng ý. Sau đó nghĩ một hồi rồi mới nói:

- Chủ tịch Tỉnh, nếu như được thông qua tại hội nghị công việc của Ủy ban nhân dân thì có cần thông qua tại Hội nghị thường vụ hay không?

Đây là một vấn đề. Trong lòng người đàn ông già thoải mái. Lúc này có đưa lên hội nghị thường vụ thì cũng chưa chắc nhận được sự ủng hộ của ủy viên thường vụ. Làm không tốt thì còn có thể gây ra tranh chấp. Cuối cùng rơi vào cục diện bế tắc. Chắc là Điền Hải Hoa cũng đã nhìn ra được điều này, vì thế nên mới có lời nói năm trước.

- Không cần đâu. Chuyện này tôi và Bí thư Hải Hoa đã bàn bạc rồi, hội

ng nghị công việc Ủy ban nhân dân xác định rồi, và do cơ quan hành chính địa khu Lê Dương và huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm tiến hành thực hiện là được rồi.

Người đàn ông già trầm ngâm một lúc:

- Nếu như có cơ hội thích hợp, anh có thể thông báo một chút ở hội nghị thường vụ.

Thông báo cũng có nghĩa là, đây là quyết định hành chính cụ thể mà Ủy ban nhân dân tỉnh đã đưa ra, có thể không cần thông qua hội nghị thường vụ Tỉnh ủy. Nhưng điều này cũng có nghĩa là nếu như xuất hiện một số tình hình thì người quyết định cũng sẽ gánh trách nhiệm càng lớn hơn.

Người đàn ông đen gầy nhìn đối phương, lặng lẽ gật đầu. Luôn là lúc máu chốt nhất mới nhìn thấy được lòng dạ của một con người.

Khi ý kiến trả lời của Ủy ban nhân dân tỉnh truyền đến địa khu Lê Dương, Ủy ban nhân dân huyện ủy huyện Nam Đàm bên này lại một phen sôi sục.

Khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm đã được phê chuẩn!

Tuy rằng rất nhiều người cũng không nhận thức được khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật này có thể làm thành công, nhưng ít nhất thì có một điều họ đều hiểu: Đây là một đơn vị cấp trưởng phòng thực sự, cũng có ý nghĩa là đơn vị này ít nhất sẽ sinh ra hai lãnh đạo cấp trưởng phòng, còn có thêm một số vị trí lãnh đạo cấp phó phòng đang chờ đợi.

Không cần quan tâm khu kinh tế mới này kết cục về sau sẽ ra sao. Chỉ cần ngồi lên vị trí này, cấp bậc này thì sẽ không có khả năng bị cho xuống. Chỉ với điều này thôi thì đã đủ làm cho vô số người ban đêm mất ngủ.

Cù Tuấn vẻ mặt cười như không cười, cầm tập tài liệu báo cáo mà cơ quan hành chính địa ủy Lê Dương truyền xuống liên quan đến vấn đề đồng ý chuẩn bị thành lập khu khai thác phát triển kỹ thuật kinh tế huyện Nam Đàm. Báo cáo này còn chưa chính thức cầm trong tay, tối hôm qua nhà mình đã có ba tốp người đi vào. Chắc là ở chỗ An Đức Kiện, Thẩm Tử Liệt và Tần Hải Cơ cũng thế.

Khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật là một sự vật mới. Cuối cùng nên làm như thế nào với Khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật này thì cũng chẳng ai chắc chắn lắm. Nhưng điều này cũng không ngăn cản nhiệt tình của mấy người này.

Nghĩ đến đây Cù Tuấn không khỏi muốn lắc đầu. Chuyện này còn cần phải giày vò nhiều. Vì mấy vị trí ở Ban Quản lý khu kinh tế mới, không biết sẽ lại có bao nhiêu người thể hiện ra bản lĩnh để tranh nhau đây. Liên lụy đến mấy người bên trong huyện cũng theo giày vò một phen, bao gồm cả mình trong đó nữa. Tết này sẽ không được yên tĩnh đây.

- Trưởng ban Cù, Bí thư An mời anh lên văn phòng một chuyện.

Cù Tuấn vừa mới đặt mấy văn kiện xuống, thường thức cái hơi nóng bốc lên từ chén trà lên mũi. Hương thơm của trà lan tỏa vương vấn. Cái màn sương khói bao quanh này giống như tạo sương trong bệnh viện vậy, rất có tác dụng làm ướt đối với mũi bị khô. Đây là điều bắt buộc mà mỗi sáng Cù Tuấn đều làm.

Cù Tuấn gật gật đầu không nói gì, đưa tay lên nhìn đồng hồ. 9 giờ kém 5 phút. Đây là phong cách của An Đức Kiện. 8 giờ 30 đến cơ quan đúng giờ, mười phút pha trà, sau đó có mười đến mười lăm phút đọc báo, sau đó là đi vào thời gian làm việc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Bố Trí Bộ Máy

Qua đầu năm đã được ba ngày, hiện tại đã chính thức thu được ý kiến trả lời từ tỉnh và địa khu, chỉ sợ cũng đã tới lúc nên mở màn rồi. Nghĩ đến đây, Cù Tuấn liền không chịu nổi day day huyết thái dương.

Buổi chiều mở cuộc họp hội ý Bí thư, buổi sáng theo thường lệ Cù Tuấn cũng phải tự mình tiến hành liên lạc báo cáo với An Đức Kiện.

Từ trong ngăn kéo của bàn làm việc rút ra một chồng tư liệu, Cù Tuấn cẩn thận lựa chọn một hồi, bỏ ra vài tờ, cất vào tệp văn kiện, sau đó lấy bút từ ống đựng bút, đặt ở bên trên tệp văn kiện, rồi thận trọng đi ra cửa.

Trên thực tế những người trong tư liệu này đều đã nằm trong đầu của Cù Tuấn, căn bản không cần gì đến văn bản cả.

Cù Tuấn làm Trưởng ban Tổ chức cán bộ Huyện ủy đã hai năm. Hơn nữa trước khi giữ chức Trưởng ban Tổ chức cán bộ hai năm, anh ta đã từng làm qua chức Phó chủ tịch huyện. Cù Tuấn đối với trình độ, lai lịch của các cán bộ huyện Nam Đàm đều rõ như lòng bàn tay, cán bộ cấp phó phòng trở lên lại càng nhớ rõ ràng hơn.

Tuy nhiên theo lệ thường Cù Tuấn vẫn đem sơ yếu lý lịch của từng cán bộ một cẩn thận chuẩn bị thành văn bản, để đưa cho An Đức Kiện khi ông ta yêu cầu.

- Bí thư An, tôi đến đây.

Cù Tuấn đối với văn phòng của An Đức Kiện đã quen thuộc như phòng làm việc của mình, tự mình cầm bình trà, cầm thêm tách trà của An Đức Kiện, rất quen thuộc lão luyện tự thay trà cho An Đức Kiện. Đúng lúc đó thư ký của An Đức Kiện vội vàng chạy tới cầm lấy cái tách.

- Ngồi đi, lão Cù.

An Đức Kiện từ phía sau bàn làm việc đứng lên, ngồi xuống sô pha, nhìn lướt qua người thư ký đứng bên cạnh. Thư ký biết là ông chủ và Trưởng ban Cù có vấn đề trọng yếu cần nói chuyện với nhau, nên anh ta rất biết điều lui ra ngoài, đóng cửa lại.

- Địa khu đã đem ý kiến trả lời vòng vo của tỉnh chuyển xuống. Chủ tịch huyện Tử Liệt rất vội vàng, hy vọng sớm thúc đẩy công tác ở khu kinh tế mới một chút. Chuyện này tôi cũng hiểu được không thể chậm. Chuyện tôi và anh nói năm trước, anh tiến hành đến đâu rồi?

An Đức Kiện cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

- Theo ý anh, đại khái tôi đã bước đầu tiến hành chọn người. Tuy nhiên khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật là mới xuất hiện, công tác khai triển cụ thể tôi trước giờ cũng chưa từng tiếp xúc qua. Từ quy hoạch kiến thiết đến thu hút đầu tư cụ thể, có một số phần tương đối giống với một xã, thị trấn, nhưng lại có điểm khác biệt rất lớn so với xã, thị trấn. Nhất là đây là lần đầu tiên tỉnh chúng ta làm thí điểm khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện, cũng chưa có tiền lệ. Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu có thể cũng không lớn bằng khu kinh tế mới này của chúng ta, hơn nữa tôi nghe trên tỉnh người ta nói khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu phát triển cũng không quá vẹn toàn, cho nên đối với vấn đề bố trí bộ máy cho khu kinh tế mới này, trong lòng tôi cũng luôn luôn cảm thấy lo lắng.

Lời nói của Cù Tuấn rất cơ bản, một mặt lại phù hợp với tình hình khách quan, cũng có chút khiêm tốn ở trong đó.

Khu kinh tế mới tuy là đơn vị cấp phòng, bố trí bộ máy chẳng qua chỉ là vài người, hơn nữa cũng chưa từng có bộ môn loại này, không người nào dám nói họ có thể thực hiện công tác này thật tốt. Thật ra phối hợp là tốt nhất.

Nhưng khu kinh tế mới thật sự là một việc đầy mới mẻ. Công tác triển khai cụ thể như thế nào, nhất là đề cập tới vấn đề thu hút đầu tư, cũng là một sự thách thức mới đối với các cán bộ bên Nam Đàm. Công tác tại khu kinh tế mới nếu thật sự bị phá hư thì không chỉ Nam Đàm, mà đối với địa khu Lê Dương cũng có ảnh hưởng rất lớn, thu hút sự chú ý ở tỉnh. Cho nên việc bố trí tốt bộ máy này thực sự cũng không đơn giản.

- Lão Cù, anh cũng không phải là lính mới. Huyện ủy xác định việc lựa chọn người trong bộ máy cũng là do tập thể quyết định. Khu kinh tế mới này tất nhiên cũng có tính chất đặc biệt, nhưng cũng thoát không khỏi một vài phạm trù cơ bản. Anh không cần nghĩ phức tạp đến như vậy.

An Đức Kiện khoát tay, giọng điệu bình thản:

- Nói đi.

- Chiếu theo ý tứ của anh, sau khi Ban quản lý khu kinh tế mới bắt đầu bước vào thời kỳ đầu tiên, chủ yếu là đề cập đến quy hoạch và kiến thiết. Đương nhiên cũng có công tác thu hút đầu tư, nhưng tạm thời chưa đề cập đến. Suy xét đến thời kỳ quy hoạch thứ hai và thứ ba, có rất nhiều công tác có lẽ cần tiến hành chuẩn bị từ giai đoạn trước. Cho nên đầu tiên cũng phải cân nhắc.

Cù Tuấn mở tệp văn kiện ra nhìn, nói:

- Cá nhân tôi nghĩ rằng Ban quản lý khu kinh tế mới tạm thời định ra một

Bí thư đảng công ủy, một Chủ nhiệm, Phó chủ nhiệm có thể suy xét bố trí từ hai đến ba người.

An Đức Kiện gật gật đầu, ra hiệu đối phương tiếp tục nói.

- Bí thư Đảng công ủy có nên để lãnh đạo huyện đảm nhiệm hay không, về điểm này cần phải làm rõ một chút. Chủ nhiệm sẽ chọn một trong ba người, một là Phó chủ nhiệm Ủy ban xây dựng huyện - Thái Hoàng, một người nữa là Bí thư Đảng ủy xã Song Phượng Mã Thông Tài, còn lại là Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện - Mao Dung.

Giọng điệu Cù Tuấn không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào, nhưng lại rất chú ý tới thứ tự của những người được chọn, ảo diệu trong đó chỉ có vợ ông ta mới biết.

- Thái Hoàng là phó chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng từng trải, đối với nghiệp vụ rất quen thuộc. Tôi cân nhắc thấy công tác giai đoạn trước của khu kinh tế mới còn nhiều quy hoạch và kiến thiết, một khối nhiệm vụ rất nặng nề, cần đến một cán bộ quen thuộc nghiệp vụ; Nguyên nhân chủ yếu để cân nhắc Mã Thông Tài là khu kinh tế mới chủ yếu đều nằm trong xã Song Phượng. Mã Thông Tài đã công tác nhiều năm ở xã Song Phượng, uy tín rất cao. Một khi khu kinh tế mới phát triển, thời kỳ thứ hai và thứ ba có khả năng sẽ đề cập tới vấn đề giải phóng mặt bằng, cũng cần phải chuẩn bị từ giai đoạn trước. Cho nên, cũng vì phương diện này mà cân nhắc về anh ta; Còn về phần Mao Dung, công tác chủ yếu của cô ấy là chuyên phụ trách xử lý hậu kỳ, đã quen thuộc với tình huống này, cũng có một vài ý tưởng.

Khuôn mặt An Đức Kiện không chút thay đổi, lắng nghe Cù Tuấn giới thiệu, Bí thư đảng công ủy có phải là lãnh đạo của huyện đến kiêm nhiệm hay không cũng là một vấn đề. Đến giờ ông ta cũng còn chưa nắm được chính xác.

Thẩm Tử Liệt chủ trương đưa Lã Ngọc Xuyên đến kiêm nhiệm. Trong lòng An Đức Kiện cũng biết rõ nguyên nhân.

Tào Cương mới đầu tỏ ra rất không thích công tác chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, nhưng khi có chút manh mối về việc chuẩn bị xây dựng làm khu kinh tế mới, ông ta lại bắt đầu giơ tay. Thẩm Tử Liệt nhìn rất không thuận mắt, quả quyết yêu cầu Lã Ngọc Xuyên tiếp nhận. Điều này cũng làm cho Tào Cương rất tức giận, từng nói vài lần về điều đó trước mặt ông ta.

Lãnh đạo từ huyện đến kiêm nhiệm cũng có cái tốt. Rất nhiều chuyện, khi phối hợp xử lý, lãnh đạo huyện có thể trực tiếp can thiệp, càng dễ dàng hình thành lực tập chung, hiệu suất rất cao. Nhưng bên cạnh đó cũng có điểm bất lợi, lãnh đạo huyện nếu còn được phân công quản lý quá nhiều công tác khác, như vậy với sức lực có hạn, trái lại cũng sẽ gây ảnh hưởng tới khu kinh tế mới kiến thiết.

Cái này đòi hỏi phải thử thách trình độ năng lực của người lãnh đạo kiêm nhiệm này. Thẩm Tử Liệt đề cử Lã Ngọc Xuyên chung quy cũng bởi năng lực của anh ta không tồi, tuy rằng tính tình có hơi qua loa một chút, nhưng nguyên nhân có lẽ là bởi vị trí hiện giờ của anh ta.

Về phần chọn Chủ nhiệm trong vài người này, An Đức Kiện cũng không quá hài lòng, nhưng ông cũng biết trước mắt chưa có người nào thích hợp hơn.

Thái Hoàng không thích hợp. Khu kinh tế mới không phải đơn thuần chỉ làm quy hoạch kiến thiết, nếu muốn xông ra khỏi vòng vây, cần một ứng cử viên có thể làm công tác kinh tế.

Về phần Mã Thông Tài, mặc dù uy tín của người này ở xã Song Phượng tương đối cao, năng lực phối hợp cũng lớn, nhưng cũng lại không am hiểu về công tác làm kinh tế.

Khuyết điểm của Mao Dung cũng tương tự với hai người kia. Tuy nhiên cô tuổi nhỏ, năng lực tiếp nhận và học tập càng mạnh. Từ sau khi cô "lành bệnh", biểu hiện của cô trong công tác xử lý chuẩn bị xây dựng coi như có thể có chút hiểu biết. Nhưng trong ba người này, bất luận người nào làm Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới đều khó có thể khiến An Đức Kiện yên tâm vừa lòng.

- Phó chủ nhiệm thì chọn người nào?

An Đức Kiện từ chối cho ý kiến, lại thuận miệng hỏi.

- Tôi cũng tuyển chọn người chân thực một chút để làm Phó chủ nhiệm. Có năm người. Một người là Phó chủ tịch thị trấn Quan Trấn - Tạ Khôi. Một người là Phó chủ tịch thị trấn Vi Trang -Đổng Thành Càn. Một người là Chánh văn phòng huyện Kế Kinh - Cổ Vân Sơn, ...

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Ứng Cử Viên

Nghe xong báo cáo của Cù Tuấn, An Đức Kiện không hài lòng lắm, nhưng anh ta cũng biết về cơ bản Cù Tuấn là theo ý đồ của mình đi tranh cử.

Trong cán bộ cấp Phó phòng cấp phòng huyện Nam Đàn, người làm kinh tế giỏi không nhiều, là huyện nông nghiệp, mảng công nghiệp đa số đều là cán bộ xuất thân từ xã, thị trấn, đối với mảng nông nghiệp có lẽ coi như quen thuộc, nhưng nếu bàn đến thu hút vốn đầu tư và mảng kinh tế công nghiệp, có thể đi đâu, cũng chỉ có mấy người ít ỏi.

Hoặc chỉ là lý luận suông trên giấy, thật sự phải lao vào chiến trường thực tế, nói như rồng bay, loại người như vậy cũng không ít.

Hơn nữa chính như Cù Tuấn đã giới thiệu, vị trí Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới không giống nhau, cũng cần một cán bộ kinh nghiệm làm việc phong phú có năng lực phối hợp khá cao để thúc đẩy công việc, về điểm này cũng không thể hoàn toàn lấy năng lực làm công việc kinh tế để cân nhắc.

Sau khi trao đổi hàng loạt ý kiến với Cù Tuấn, trong lòng An Đức Kiện cũng dần dần có chút mạch lạc, nhưng cũng chỉ là có chút mạch lạc đơn giản, xác định cụ thể vẫn cần thương lượng với Thẩm Tử Liệt, Tần Hải Cơ.

- Ông Cù, ông cảm thấy chuyên môn Lục Vi Dân đó thế nào?

An Đức kiện bất chợt muốn khiến cho Cù Tuấn giật mình, nhưng anh ta lập tức phản ứng lại

- Anh chàng Lục Vi Dân này khá tốt, tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam, Đảng viên chính thức Đảng Cộng Sản Trung Quốc, ở trong trường cũng là cán bộ đoàn trường, điều khó khăn là bận rộn với công tác kinh tế, tiêu thụ trái Kiwi, chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới cùng với công tác thu hút vốn đầu tư, anh ta đều làm ra cống hiến khá đột phá, về năng lực không thể nghi ngờ, tuy nhiên anh ta vừa mới tham gia công việc chỉ có thời gian nửa năm, điều này không phù hợp chọn lựa phân công công tác cán bộ.

Với tư cách là Bí thư huyện ủy, An Đức Kiện đương nhiên biết nguyên tắc lựa chọn phân công cán bộ, cho nên về vấn đề này anh ta cũng xem xét qua nhiều lần, cũng cùng Thẩm Tử Liệt đã từng trao đổi ý kiến về vấn đề này.

Vốn dĩ anh ta hi vọng Cù Tuấn có thể vì anh ta chọn ra một ứng cử viên khiến anh ta khá hài lòng, nhưng Cù Tuấn đưa ra mấy ứng cử viên Phó chủ nhiệm anh ta đều không hài lòng, đối ở xã, thị trấn khác làm Phó bí thư Phó chủ tịch xã có lẽ không có vấn đề gì, nhưng đối với việc lấy xây dựng khu kinh tế mới làm công việc trung tâm mà nói, chỉ sợ khó có thể đảm nhiệm, cho nên suy trước tính sau anh ta vẫn tán đồng quan điểm của Thẩm Tử Liệt, có thể thử một chút, nếu là không phù hợp cũng có thể đổi bất cứ lúc nào.

- Ông Cù, có thể suy xét thay đổi một chút.

An Đức Kiện nghĩ một chút mới nói.

- Thay thế, thay thế như thế nào? Bí thư An, tôi cảm thấy điều này không thích hợp.

Cù Tuấn mặc dù có ấn tượng tốt với Lục Vi Dân, nhưng về vấn đề nguyên tắc lại càng nghiêm túc, ở anh ta xem ra bất luận năng lực của Lục Vi Dân có lớn, có tiêu chuẩn, có cao bao nhiêu, cũng chẳng qua là một sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp, kinh nghiệm uy tín vv... đều chưa đủ nhiều, mặc dù

làm nên một số thành tích, nhưng khoảng cách phải đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo, còn xa vời chưa đủ.

An Đức Kiện tất nhiên hiểu rõ cách nghĩ của cấp dưới cũ của mình

- Quan chức của Đảng Cộng Sản nâng lên dễ hạ xuống khó, không, không phải hạ xuống khó, căn bản là hạ không xuống, Lục Vi Dân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cũng đã làm nên thành tích, thân là tổ chức bậc một hẳn là mở rộng lối suy nghĩ, không cần câu nệ hình thức, cải cách mở cửa vốn dĩ yêu cầu chúng ta học cách sáng tạo và thay thế trong công việc cụ thể.

Thấy An Đức Kiện kiên trì như thế, Cù Tuấn cũng biết tính tình của Bí thư huyện ủy này, một khi sự việc được xác định, thì sẽ không dễ thay đổi, nhưng về vấn đề này thực sự quá mức miễn cảm, gã không thể không đề phòng đối phương.

- Bí thư An, ý anh là...

- Ông Cù, Bộ máy Ban quản lý khu kinh tế mới phải xây dựng lên, nhưng quy mô không quá lớn, cơ cấu nội thất cũng không nhiều lắm, hiện tại công việc kỳ đầu chỉ có hai việc, một là quy hoạch xây dựng, hai là thu hút vốn đầu tư, nhanh chóng đưa ra hiệu suất chứng minh với Ủy ban nhân dân Địa khu và tỉnh, cho nên về điểm này, mọi thứ đều cần xoay xung quanh thành quả thực tế, Tử Liệt cũng đã nói chuyện với tôi về chàng thanh niên Lục Vi Dân. Những gì anh đã nói cũng có đạo lý nhất định, xem thử có phải tạm thời lấy thân phận trợ lý an bài, anh suy xét một chút, mặt khác cũng phải khiến cho bên Sở công an suy xét, việc xây dựng khu kinh tế mới là công việc quan trọng hàng đầu trong huyện năm nay, theo cách nghĩ của cá nhân tôi, xây dựng đồn công an cũng phải đuổi kịp, bảo đảm việc xây dựng khu kinh tế mới thúc tiến thuận lợi, khi cần thiết có thể suy xét đến Trường đồn công an khu kinh tế mới, hoặc do bộ máy thành viên đến kiêm nhiệm.

Yêu cầu của An Đức Kiện khiến cho Cù Tuấn phải suy nghĩ nhiều, sau khi trở lại văn phòng cũng còn đang cân nhắc.

Xem ra thời gian trước công việc của Lục Vi Dân thực sự khiến cho hai vị lãnh đạo chủ chốt rất hài lòng, không chỉ là mỗi Thẩm Tử Liệt.

Cù Tuấn và Tần Hải Cơ cũng đã từng trao đổi ý kiến xây dựng khu kinh tế mới vào năm trước một cách không chính thức, tuy nhiên lúc đó không xác định khu kinh tế mới sẽ được phê chuẩn hay không, cho nên không bàn kỹ, nhưng anh ta cảm thấy được Tần Hải Cơ rất có hứng thú với trang bị bộ máy khu kinh tế mới.

Lúc này hồi tưởng lại, Cù Tuấn chỉ cảm thấy Tần Hải Cơ có phải từ lâu đã xem xét phương diện này không, nếu Tần Hải Cơ cũng sớm có dự định, chỉ sợ ứng cử viên của bộ máy này còn phải có một trận tranh chấp.

- Từ Bình?

Lục Vi Dân đứng dậy có chút kinh ngạc, vừa gọi đối phương, vừa pha trà:

- Đến đây ngồi, bạn học cũ, sao hôm nay lại đến chỗ tôi?

- Hihi, sao nào, không có việc thì không thể đến chỗ anh sao?

Từ Bình nói không hề để ý. Lăn lộn ở cơ quan công an hai năm, so với phòng hành chính khác kinh nghiệm nhận thức làm việc cũng rất nhiều, đều phải tiếp xúc đủ hạng người, cũng đã luyện năng lực ứng phó và tài ăn nói của những cảnh sát, so với các cán bộ làm việc một năm ở cơ quan khác, năng lực thích ứng của những người này phải mạnh hơn rất nhiều.

Lục Vi Dân có ấn tượng không tồi với Từ Bình, ngày đó trong tranh chấp giữa Tần Lỗi và mình, Từ Bình mặc dù không hiểu rõ can thiệp vào hành vi của Tần Lỗi, nhưng vẫn giữ vững tinh thần chính nghĩa, là một cấp dưới có

thể làm được điều này, Lục Vi Dân cảm thấy đã rất khó rồi, huống hồ xuất phát từ quan hệ bạn bè, Lục Vi Dân cũng rất mong muốn có quan hệ mật thiết với đối phương, nhiều bạn bè nhiều con đường, bất luận là ở thời đại nào môi trường nào câu nói này vẫn không lỗi thời.

- Haha, Từ Bình, câu này của anh là lời nói trái với lương tâm, anh ở đội cảnh sát không thể so với chỗ khác, ngày ngày đều lăn lộn với các vụ án lớn, có thể có sự nhàn hạ như vậy trong cơ quan sao?

Từ Bình cũng là đặt đồ lên bàn trà, tiện thể nhìn quanh văn phòng của Lục Vi Dân.

- Chó má, nếu mỗi ngày đều làm án lớn, phỏng chừng chiếc mũ đội trưởng, Cục trưởng công an sớm đã đội rồi, trị an xã hội hỗn loạn như vậy, thế mà Cục trưởng sớm đã xuống lớp

- Nếu không có các án lớn quan trọng, đâu có hình ảnh đội cảnh sát các anh, đội trưởng Ngưu của các anh còn có thể trở thành Cục trưởng Ngưu?

Lục Vi Dân cười hỏi lại, Từ Bình này trong lần tụ họp bạn học lần trước hẳn không chú ý lắm, hóa ra tài ăn nói cũng rất lợi hại.

- Cho nên đây chính là nghịch lý, không có vụ án, đội cảnh sát thì thành đoàn thực phẩm, Cục Công an thành Cục lương thực, chỉ có không ngừng phát các án lớn quan trọng, sau đó đội cảnh sát thì xuất quân phá án kiếm hàng, mới hiện rõ sức chiến đấu và uy thế của cục Công an, chính quyền Đảng ủy mới nhìn cục Công an bằng con mắt khác, nhưng án lớn quan trọng qua nhiều, từ góc độ khác thì nói rõ là anh chưa khống chế được trị an tổng thể, nhiều vấn đề, dân chúng không có cảm giác an toàn, điều này cũng rõ ràng cục Công an anh chưa làm tốt công tác phòng bị, cũng là có chuyện để nói

Từ Bình nói văng nước bọt, nói được rõ ràng và hợp lí.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Liên Hệ Tình Cảm

Nói một hồi cũng khiến Lục Vi Dân phải nhìn anh ta với cặp mắt khác xưa. Nếu là Trưởng phòng Công an hoặc là Phó trưởng phòng nói những lời này cũng không có gì là kỳ lạ, nhưng có thể từ miệng Từ Bình – một cảnh sát vừa mới vào làm được hai năm nói ra, thì cũng thật không tầm thường .

- Từ Bình, lời này hẳn là nên nói cho Bí thư Chủ tịch huyện nghe, khiến bọn họ trực tiếp hiểu được những suy nghĩ trong lòng một người công an.

Lục Vi Dân vui tươi hơn hờ nói:

- Chuyện ngày đó, mình còn muốn cảm ơn cậu, không có cậu cùng các Đồng Lập Trụ đi mời Trưởng phòng Ngưu đến, chỉ sợ tên kia còn không chịu để yên.

- Đây, cậu cũng đừng để ý đến chuyện anh ta làm lúc đó. Anh ta cũng chỉ giỏi to mồm, ở trước mặt Trưởng phòng Ngưu không phải còn giống như một đứa trẻ sao. Càng nói càng thấy mất mặt công an. Nếu muốn tranh bạn gái, cũng phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, phải dùng thủ đoạn như vậy thật làm cho người ta xem thường đội Cảnh sát Hình sự.

Về mặt Từ Bình cũng rất khinh thường:

- Ngày hôm sau Trưởng phòng Ngưu liền mang anh ta đến xây sấm mặt mày.

- Ha ha, Trưởng phòng Ngưu của các cậu cá tính lớn như vậy sao?

Lục Vi Dân cười cười không tỏ thái độ gì.

Từ Bình cũng nghe ra trong giọng nói của Lục Vi Dân có ẩn ý, mỉm cười:

- Mọi người trong cục đều biết rằng Trưởng phòng Ngưu rất cá tính. Ở phòng Công an này phải có bản lĩnh lớn, biết kiềm chế tức giận mới dám có cá tính, có cá tính cũng mới hiểu được ý nghĩa của việc kiềm chế tức giận.

Cho tới bây giờ, Lục Vi Dân cũng không tin trên thế giới này có yêu và hận một cách vô duyên vô cớ. Hôm nay, Từ Bình vô duyên vô cớ đến nhà, khẳng định là có chuyện gì rồi. Tuy nhiên trong lúc nhất thời, Lục Vi Dân cũng không đoán ra được cuối cùng thì đối phương có chuyện gì.

Sau khi nói chuyện phiếm một hồi, cuối cùng Từ Bình cũng đi vào vấn đề chính. Anh ta hỏi Lục Vi Dân buổi tối có thể cùng ngồi ăn bữa cơm hay không.

Lục Vi Dân rất bất ngờ.

Cùng với bạn học ăn một bữa cơm đương nhiên cũng không gì, nhưng trong giọng nói của Từ Bình lại không có ý tứ của một người bạn học mời cơm.

Trên thực tế, sau khi Quách Hoài Chương rời khỏi Nam Đàm đến Hoài Sơn, rất ít trở về. Anh ta làm thư ký cho Bí thư huyện ủy, khẳng định bề bộn rất nhiều việc. Khi anh ta trở về cũng lại vội vàng đi. Chỉ có một lần, anh ta gọi điện thoại cho Lục Vi Dân, hai người cùng Thư Nhã và Hà Lâm hẹn gặp, ăn một bữa cơm. Cơm nước xong lại vội đi. Từ đó liên hệ của Quách Hoài Chương với đám bạn học cũng liền phai nhạt dần.

Lục Vi Dân rất tùy ý hỏi một câu còn có ai, Từ Bình cũng không giấu diếm, đã nói còn có Phó đội trưởng Đồng Lập Trụ.

Điều này làm cho Lục Vi Dân rất bồn chồn. Tuy rằng Đồng Lập Trụ cho hắn một ấn tượng cũng không tồi, nhưng hắn và Đồng Lập Trụ chưa từng kết giao, dù chỉ một lần, thế mà giờ lại đột ngột muốn cùng hắn ăn một bữa cơm. Hắn cảm thấy có chút khó hiểu.

Sau khi hắn nhận lời, Từ Bình nói thời gian địa điểm hẹn gặp rồi đi. Sau đó, Lục Vi Dân vẫn luôn tự hỏi mình về vấn đề này.

Chính quyền Phòng Công an ở huyện Nam Đàm không phải chỉ có một ban ngành, mỗi ban ngành cũng không nhỏ. Có thể nói, ban ngành chính quyền cục Công an sắp xếp theo thứ tự tối thiểu cũng có ba vị đứng đầu. Rất nhiều người từ Trưởng phòng Công an bước tiếp lên Bí thư Đảng ủy Công an, tiến tới được đề cử làm ủy viên thường vụ - người lãnh đạo huyện.

Đội Cảnh sát Hình sự là một trong số các ban ngành của cục Công an. Hiện tại, đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự là do Phó Trưởng phòng Ngưu Bản Thiện tạm giữ, nhưng Đồng Lập Trụ cùng Tần Lỗi đang cạnh tranh vị trí chính trị viên của đội Cảnh sát Hình sự. Trong đó Đồng Lập Trụ là người được yêu cầu cao nhất. Một nhân vật như vậy đột nhiên muốn cùng mình ăn bữa cơm, khẳng định có nguyên nhân khác.

Chẳng lẽ nói anh ta muốn được cất nhắc lên Đội trưởng Đội cảnh sát Hình sự, cho nên muốn tới tìm mình, định thông qua mình khơi thông quan hệ với Thẩm Tử Liệt?

Lục Vi Dân suy nghĩ vòng vo một hồi, chậm rãi nhớ lại từng chuyện đã qua.

Trưởng phòng Công an huyện Đường Cái Minh là một Trưởng phòng từng trải, ở phòng công an, nắm quyền lực rất lớn trong tay. Mặc dù Ngưu Bản Thiện làm trong Đội cảnh sát Hình sự nhiều năm, lúc trước lại có Vương quang vinh, lại được Bí thư Đảng ủy Công an Huyện ủy Trương Lập Bản ủng

hộ, thì chức Phó Trưởng phòng cũng phải bỏ chút tâm tư mới làm xong.

Quan hệ giữa Ngưu Bản Thiện và Đường Cái Minh không thân lắm. Mà ngược lại xem ra Đồng Lập Trụ và Ngưu Bản Thiện lại khá thân cận. Nếu anh ta muốn làm chức Đội trưởng cảnh sát Hình sự này, sợ là khó khăn không nhỏ, cũng khác gì tìm đường chết.

Thời gian Thẩm Tử Liệt đến Nam Đàm chưa lâu lắm, và cũng chưa hiểu rõ tình tình các cán bộ ở huyện, nhưng không ít người đều biết rằng quan hệ của Thẩm Tử Liệt với cấp trên rất vững vàng.

Sau khi thuận lợi được đề cử làm Chủ tịch huyện, đã có lời đồn đại nói địa khu Lê Dương năm nay sẽ phân chia thành hai. Bí thư huyện ủy An Đức Kiện rất có khả năng muốn tới địa khu Phong Châu mới thành lập để giữ chức lãnh đạo. Thẩm Tử Liệt cũng sẽ tiếp nhận chức Bí thư huyện ủy. Tuy rằng chỉ là một lời đồn đại, nhưng cũng có rất nhiều người tin rằng không có lửa làm sao có khói, nên thái độ tán thưởng của họ đối với Thẩm Tử Liệt ngày càng cao.

Thẩm Tử Liệt cũng không thân cận với nhiều người ở Nam Đàm. Bản thân hẳn làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt được ba tháng, hẳn hiểu mối quan hệ giữa Thẩm Tử Liệt và mình cũng không tồi, cũng không ít người phỏng đoán được điều này. Hẳn là vì nguyên nhân đó mới có thể khiến Đồng Lập Trụ có ý tưởng này.

Đương nhiên cũng có khả năng là Đồng Lập Trụ muốn học hỏi thủ pháp của nhà họ Tào, đi trước rải đường, một đường đốt bếp lạnh. Ngày sau mặc kệ dùng được hay không dùng được cũng không ảnh hưởng gì.

Đồng Lập Trụ thu xếp ăn cơm ở nhà khách Nam Hà.

Đây là khách sạn ở gần với khách sạn huyện Nam Đàm, là sản nghiệp

kinh doanh của huyện, phía dưới là công ty bách hóa, bởi vì vị trí ở phía đông của thành phố, hơi chật chội một chút, cho nên bình thường kinh doanh không được tốt lắm, chỉ có vào đầu năm là còn được. Nhưng hoàn cảnh xung quanh nơi này rất tốt. Con đường dọc theo khách sạn Nam Hà là một rừng cây rậm rạp, thảm thực vật được bảo tồn rất tốt, cho nên một vài ban ngành ở huyện thường xuyên tới đây rèn luyện hoặc mở cuộc họp.

Từ Bình là cưỡi xe máy đi ba vòng mới dừng lại trước mặt Lục Vi Dân.

Trang bị của phòng Công an ở Nam Đàm cũng không tốt lắm. Đội Cảnh sát Hình sự cũng có một chiếc Jeep 212 cũ hiệu Bắc Kinh, còn có một chiếc xe kiểu cũ - xe tải Kim Bôi, mặt khác cũng còn có hai chiếc xe loại Xương Giang 750 là loại xe gắn máy ba bánh, nhưng loại đồ chơi này ở trong huyện Nam Đàm mà đi thành hàng trên đường cũng rất uy phong. Đám du côn, người sống tạm bợ mới thấy từ xa đã nhượng bộ lui binh, còn được gọi là Chung Quỳ trấn quỳ.

- Đi thôi.

Từ Bình đem xe máy quăng sang một bên, tùy tiện nói:

- Ở phòng trong.

- Còn có ai nữa à?

Sau đi đã đánh giá sơ qua ý đồ của đối phương, trong lòng Lục Vi Dân cũng cảm thấy kiên định hơn rất nhiều.

- Không ai cả, cũng chỉ có Đồng Lập Trụ. Nếu cậu cảm thấy ít người, thì kêu thêm vài người bạn thân thiết với cậu tới cũng được.

Trong chuyện này, Từ Bình cũng rất cố gắng, khó trách có thể được Đồng Lập Trụ coi như tâm phúc.

- Được rồi, tôi thì có người bạn thân thiết nào chứ? Từ Binh, Đồng Lập Trụ các cậu sẽ không vô duyên vô cớ bảo mình đi ăn cơm đi? Cuối cùng là có chuyện gì vậy?

Lục Vi Dân giữ chặt Từ Binh:

- Chúng ta là bạn học cũ. Lần trước, cậu đã cùng Đồng Lập Trụ giúp mình một lần, nếu không mình đã bị tên Tần Lỗi kia đánh bệt rồi.

Từ Binh dừng bước chân lại, trầm ngâm một chút:

- Vi Dân, sự tình cụ thể mình cũng không rõ lắm. Đồng Lập Trụ là lãnh đạo của mình, không nói tới nghiệp vụ, cũng là người cao nhất trong đội chúng mình. Con người Tần Lỗi bất kể là đối nhân xử thế xử thế hay là phá án bắt người cũng không có cách gì so sánh được. Mình đại khái cũng hiểu một chút về tính cách của cậu. Mình nghe nói khu kinh tế mới đã được phê duyệt, lập tức sẽ treo biển hành nghề. Cục đã họp, thảo luận thành lập đồn công an ở khu kinh tế mới. Mình nghĩ Đồng Lập Trụ đại khái là muốn đi đến đồn công an khu kinh tế mới thôi.

- Chuyện này mình biết, không phải đồng nghiệp của cậu muốn chuẩn bị tiếp nhận vị trí đội trưởng của Trường phòng Ngưu sao? Sao lại tính đi đồn công an khu kinh tế mới?

Trong lòng Lục Vi Dân đã hiểu rõ ràng.

- Về điều này mình cũng không được rõ lắm. Mình cũng khuyên Đồng Lập Trụ nên ở lại đội. Vị trí đội trưởng sớm hay muộn cũng là của anh ta, cần gì phải đi đồn công an. Anh ta chưa nói gì khác.

Từ Binh lắc đầu, dường như cũng cảm thấy có chút khó hiểu:

- Ý tưởng của mọi người khác nhau, có lẽ Đồng Lập Trụ có chủ ý của

riêng anh ta.

Lục Vi Dân gật gật đầu:

- Tôi đã biết, vào đi thôi.

- Vi Dân, nếu là có thể giúp được Đồng Lập Trụ một lần, cậu hãy giúp đi. Đồng Lập Trụ, người này khá ngay thẳng, anh ta làm tới chức Phó đội trưởng cũng là dựa vào bản lĩnh của chính mình, một đao một súng mà tranh đấu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Nhập Cuộc

Bữa cơm này ăn khá thoải mái, Đồng Lập Trụ tuy rằng tính cách ngay thẳng mau lẹ, nhưng cũng không phải loại người không có đầu óc, có thể đi đến vị trí phó đội trưởng đội cảnh sát, chỉ dựa vào phá án bắt người cũng không được.

Ở trong phường nhuộm cục công an này, lăn lộn vài năm, cũng đã được trải qua đủ loại chuyện thế sự, cũng đã kết giao qua đủ loại lãnh đạo thứ dân to nhỏ, mấy cuộc đấu tranh giăng co, chính là vướng mắc khó chịu, cũng đã sớm toi luyện thành tinh, càng không cần phải nói tới nhân vật cay độc bước chân vững tiến tới chức phó đội trưởng đội cảnh sát như Đồng Lực Trụ

Trên công tác công an thêm Đồng Lập Trụ vị trí nào cũng đã trải qua, ngôn từ lại rất phong phú, tùy tiện lấy vài vụ án mà y xử lý trong mấy năm nay, cũng có thể nói đến sinh động như thật, rất sống động, khiến cả Lục Vi Dân cũng là nghe say đắm

Thừa dịp Từ Bình ra ngoài tính tiền, Đồng Lập Trụ giả bộ rất tùy ý hỏi:

- Chú em Lục, nghe nói khu kinh tế mới lập tức sẽ thành lập, trong cục chúng ta thành lập đồn công an cũng là phải đi theo tiết tấu xây dựng khu kinh tế mới, chú em chắc là ứng cử viên đứng đầu cho chức phó chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới rồi

- Anh Đồng thật biết nói đùa, tôi vừa mới tham gia công tác không đến một năm, khu kinh tế mới này lại ngàn người chú ý, sao có thể đến lượt tôi chứ? Cũng là anh Đồng đang lúc tuổi trẻ, không nên làm ở đội cảnh sát nữa,

hoàn toàn có thể đến đồn công an khu kinh tế mới, đảm nhiệm trọng trách đồn trưởng

Lục Vi Dân cười đáp lại.

- Ha ha, chú em Vi Dân, người sáng mắt không nói tiếng lóng, anh Đồng của chú em là có ý tưởng này, anh là bộ đội chuyển nghề đến đồn công an, cũng đã từng làm qua ở vài đồn công an, lại từ đồn công an điều đến đội cảnh sát, cũng làm được mười năm rồi, nếu nói nội tâm vẫn là rất muốn ở lại đội cảnh sát, nhưng lãnh đạo chủ chốt có ý tưởng của lãnh đạo chủ chốt, anh đồng của chú em cũng chỉ có tìm đường ra khác, cho nên cũng đã nghĩ qua đi tranh cái chức đồn trưởng đồn công an này

Theo lý, Đồng Lập Trụ và Lục Vi Dân quan hệ vừa mới thành lập, mặc dù có Từ Bình người bạn học của Lục Vi Dân giật dây, nhưng dù sao giao tình không nhiều, có chút không thích hợp.

Mà Đồng Lập Trụ cũng biết hiện tại cuộc chiến tranh đoạt cái chức đồn trưởng đồn công an của khu kinh tế mới này đã tiến vào hồi gay cấn, theo y biết, chẳng những Tần Lỗi Chí nhất định muốn có được, ở trong cục còn có mấy nhân vật độc có thực lực không hơn gì mình cũng đang trong giằng co

Tuy rằng Ngưu Bản Thiện rất ủng hộ mình, nhưng chuyện này Ngưu Bản Thiện nói không tính, mà quan hệ mật thiết của mình và ngưu bản thiện thậm chí còn có khả năng dẫn đến phản tác dụng, cục trưởng Mã Đạo Minh bên đó y đã chạy vạy mấy lần, cũng đã tìm vài người có thể nói chuyện nói đỡ vài lời, nhưng không có bất cứ tin tức gì, y cũng chỉ biết nếu muốn tới khu kinh tế mới, hơn phân nửa là không có hy vọng

Nếu không phải Từ Bình nhắc tới chuyện người bạn học của anh ta, Đồng Lập Trụ cũng không nhớ tới phải có tâm tư qua lại này, y cũng liền ôm tâm trạng coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa trị, để Từ Bình người anh em

đáng tin này giúp liên hệ Lục Vi Dân.

- Anh Đồng trải qua trăm trận chiến, nhiều năm làm việc ở các đồn công an và đội cảnh sát, hẳn rất thích hợp là ứng cử viên của trưởng đồn công an đây, đảng ủy cục công an hẳn là trong phương diện này có châm chích an bài mới đúng.

Ở điểm này Lục Vi Dân cũng là không thể làm được gì, quyết định ai đến khu kinh tế mới đảm nhiệm trưởng đồn công an là quyền lực của đảng ủy cục công an, cho dù là Thẩm Tử Liệt cũng sẽ không đến hỏi một an bài của trưởng đồn công an, quá phận nhúng tay chỉ mang đến hiệu ứng phụ, nhất là giống Mã Đạo Minh nhân vật vốn tư cách rất lão thành, đến An Đức Kiện cũng rất thương thức, hơn nữa cùng Tần Hải Cơ quan hệ cũng khá chặt chẽ, Lục Vi Dân liền càng không thể vì chuyện này nói gì với Thẩm Tử Liệt

- Chú em Vi Dân, anh Đồng của chú em là người thẳng tính, có gì nói đó, hôm nay chúng ta cũng là nói ở đây rồi thôi. Khu kinh tế mới nằm trên phần đất giao giới của ngoại ô xã Song Phượng, vốn là nơi trị an xã hội khá phức tạp, dân chúng ở đây rất điêu ngoa, thuộc loại vô lý ngang ngược ba phần, cái loại dính tới không thể thoát thân này, hiện tại nghe được bên kia phải khai thác, phát triển, không ít người trong xã hội và một số cận bã địa phương đều cảm thấy đây là một cơ hội, một đám xoa tay nóng lòng muốn thử, không phải anh Đồng của chú em ăn nói ngông cuồng, ao nước này không phải ai cũng có thể khuấy động đâu, điểm này nhóm lãnh đạo ở huyện chưa chắc đã rõ. Đồn trưởng của đồn công an khu kinh tế mới này, cần một nhân vật ở mọi phương diện cầm được thì cũng buông được

Đồng Lập Trụ vốn không muốn nói quá rõ ràng như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn được

- Nếu là chú em Vi Dân đến khu kinh tế mới, tôi rất hy vọng có cơ hội cùng chú em Vi Dân sóng vai chiến đấu.

Lục Vi Dân trong lòng cười thầm, Đồng Lập Trụ này quả nhiên là người thẳng tính, lời như thế cũng có thể tùy tiện nói ra? Có lẽ là ở đội cảnh sát – trong ao anh dũng đấu tranh đã quen, cũng có thể là cảm thấy mình là một người đáng tin cậy, tuy nhiên cũng từ một góc độ khác nói rõ tính khí người này, chắc là Từ Bình ở trước mặt y đã quá thoải phòng mình

- Anh Đồng, tôi hiểu ý tứ của anh, nào, đợi Từ Bình đến, chúng ta kết thúc

Lục Vi Dân chuyển hướng đề tài, Đồng Lập Trụ liếc mắt nhìn chăm chú Lục Vi Dân một cái, thở dài một hơi, không nói gì

Từ Bình sau khi đưa Lục Vi Dân về trụ sở huyện ủy, mới quay lại đón Đồng Lập Trụ, thấy Đồng Lập Trụ vẻ mặt ủ dột đứng ở ven đường nhìn vào bầu trời đen tối, Từ Bình cũng có chút sốt ruột đối với vị sư phụ mà mình luôn coi trọng:

- Sếp Đồng, Vi Dân nói thế nào?

- Từ Bình, bạn học này của cậu thật kín đáo, có thể nói thì nói, không thể nói thì không nói, mức độ nắm vững cực tốt, vừa cho tôi hy vọng cực nhỏ, cẩn thận cân nhắc, lại cảm thấy hãn dường như một câu xác thật cũng không nói với tôi, ha ha, trong phương diện này, thẳng nhóc nhà cậu thua xa người bạn học của cậu, phải học hỏi hãn thêm hai ba chiêu đi

- Đừng không phục, người có thể thành công tất có chỗ thành công, hãn nếu phải làm phó chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới, vậy quyết không chỉ có mấy tháng hãn làm thư ký của Chủ tịch huyện Thẩm đơn giản như vậy

Dường như bỏ qua tâm sự của Đồng Lập Trụ, cao giọng mỉm cười, khoát tay

- Thôi đi, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tôi đã cố hết sức, cũng liền yên tâm thoải mái

Ai cũng không nhắc tới vấn đề trường đồn công an có khả năng sẽ vào bộ máy đảng ủy khu kinh tế mới, nếu trường đồn công an khu kinh tế mới không tiến vào bộ máy đảng ủy, Đồng Lực Trụ có thể có hứng thú lớn đến vậy sao, xem ra độ chấn động của cuộc cạnh tranh này chỉ sợ sẽ giảm xuống không ít rồi?

Trở lại phòng ngủ, Lục Vi Dân đọc sách một hồi, cảm thấy có chút buồn ngủ, rửa mặt xong nằm lên giường, lại cảm thấy dường như đã tỉnh táo lại, ngược lại ngủ không được .

Đồng lập trụ là nhân vật làm việc thực tế, vì vị trí này chắc là tốn một số sức lực, nếu không khi nói đến tình hình khu kinh tế mới, cũng không thể thuộc nằm lòng đến thế, hạ bút thành văn.

Y nói một số phần tử trên xã hội xung quanh khu kinh tế mới đều đang ham muốn các loại công trình xây dựng ở khu kinh tế mới khai thác, phát triển cũng không phải là hư ngôn, đồn công an có thể bảo vệ khi khu kinh tế mới phát triển cũng là một vấn đề không thể bỏ qua, nếu để nhân vật như Tần Lỗi đến đảm đương đồn trưởng công an, chỉ sợ khu kinh tế mới này thật sự sẽ bị quây cho thành đồng bùn nhão

Thẩm Tử Liệt đã rõ ràng nói cho hẳn biết, An Đức Kiện đồng ý cho hẳn đảm trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý của khu kinh tế mới sắp thành lập, chủ yếu phụ trách thu hút đầu tư, dưới tình hình chung, khi hai lãnh đạo chủ yếu của đảng chính ý kiến nhất trí, cũng chính là trên cơ bản đã quyết định chuyện này, bất kể là Tần Hải Cơ hay là Tào Cương đều không thể thay đổi kết quả này

Đương nhiên Thẩm Tử Liệt cũng nói với hẳn, công tác chủ yếu của hẳn chính là nắm bắt thu hút đầu tư, phải trong năm nay khiến công tác thu hút đầu tư của khu kinh tế mới tìm cho được mấy dự án có mặt có mũi

Khu kinh tế mới quy hoạch xây dựng đề cập đến rất nhiều cơ sở phương tiện xây dựng, nhất là công trình đào lấp này dính líu tới nguyên liệu cát đá, đều là lợi nhuận hậu hĩnh lại không cần nhiều hàm lượng kỹ thuật, cũng là thứ mà đám người thối nát trong xã hội thích nhất

Nếu có thể lấy được những thứ này, trên cơ bản có thể bảo đảm có lời mà không lỗ, chỉ mỗi một vấn đề khó giải quyết đó là công trình chính phủ, nếu muốn từ trong tay chính phủ giật miếng cơm, hoặc là phải có quan hệ cứng rắn, hoặc là phải có lý do nhất định, đối với phần tử mục nát tạm bợ mà nói, dựa núi ăn núi, dựa nước uống nước, để sinh tồn trong mảnh đất này, muốn tham gia chiếm đất là lý do lớn nhất

Tuy rằng công trình thời kỳ đầu của khu kinh tế mới không dính líu đến việc chiếm đất xã Song Phượng, nhưng Lục Vi Dân dự tính tính nếu hiệu quả thu hút đầu tư tốt đẹp, bãi song ban đầu sẽ bị chiếm dụng không còn, sẽ dính đến bãi tha ma ở bãi sông lân cận

Mà bãi tha ma trên danh nghĩa là trực thuộc thôn Đại Hà xã Song Phượng, nhưng trên thực tế đều là một số năm mồ đơn độc vô chủ trước giải phóng, đã trải qua nhiều năm như vậy, đã cùng dân chúng ở đây không có nhiều can hệ

Tuy nhiên khi thật sự dính dáng đến ích lợi cụ thể, Lục Vi Dân biết rằng khẳng định sẽ có không ít “con cháu hiếu thảo” nhảy ra “nhận tổ quy tông”, dính tới việc di dời bãi tha ma này, tránh không được lại sẽ là một trận giằng co dây dưa

Nếu nói thành phần bất lương của xã hội có mấy người có đầu óc xoắn qua được, biết được làm thế nào kích động và lợi dụng “tình cảm quần chúng”, làm thế nào cấu kết cán bộ cơ sở “Ích lợi cùng hưởng”, vậy việc này thật sự trở thành một cục diện rối rắm, ai dám tới gánh việc này cũng sẽ bị trầy da tróc vẩy đây

Đây không phải không có khả năng, để đối phó cục diện này thì cần phải có một nhân vật có đầu óc thủ đoạn có chút tài năng đến trấn giữ mới được, cứng mềm trắng đen, mặt đỏ mặt trắng, thổi kéo đàn hát, đủ các kiểu kỹ năng đều phải được đưa lên sân khấu, trong đó có vai vai chính quan trọng không thể thiếu chính là trưởng đồn công an

Không có đồn công an trụ cột ra sân khấu, khu kinh tế mới muốn khai thác, phát triển màn diễn này không thể trình diễn được, ở buổi diễn này cây đao đồn công an không thể thiếu, mà trưởng đồn công an chính là một nhân vật quan trọng trong quan trọng

Lục Vi Dân phát hiện bản thân đã theo bản năng đảm đương nhân vật chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới đến suy xét vấn đề, không khỏi tự cười thầm mình là mới có chút ánh mặt trời liên rạng rỡ, Thẩm Tử Liệt bên này vừa mới nói sẽ để mình đảm nhiệm trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý, thì mình liền một lòng một dạ suy xét làm thế nào sắp xếp phân công xây dựng cho phó chủ nhiệm và trưởng đồn công an làm thế nào phối hợp tốt vào tác sự tình khai triển công tác

Tuy nhiên nói đi phải nói lại, quy hoạch xây dựng có được thuận lợi trực tiếp quan hệ thành công của việc thu hút đầu tư không, nếu quy hoạch xây dựng thúc tiến chậm chạp, thậm chí đưa tới một loạt vấn đề trị an xã hội, khẳng định sẽ mang đến ảnh hưởng phụ đối với thu hút đầu tư, thậm chí con vịt đã chín còn có thể bay mất, ở điểm này, trong kiếp trước bản thân cũng đã có trải nghiệm rất sâu

Từ góc độ này mà nói, lời nhắc nhở của Đồng Lực Trụ cũng thật là có chút giúp người giúp mình, nghĩ đến đây Lục Vi Dân không khỏi bật cười thành tiếng, chính hẳn thời điểm này xem như thật sự đã dẫn thân vào Nam Đàm, công tác xử lý chuyên nghiệp gì đó trước kia thậm chí đến muốn khai vị trước bữa cũng không bằng, không thấy quá náo nhiệt, đều là việc may áo cho người khác, nhiều lắm được cho một ly nước tráng miệng trước bữa

chính, chỉ khi anh có quyền lực có tư cách tìm hiểu quyền lực đến vận tác trò chơi, anh mới được xem như thật sự nhập cuộc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thủ Đoạn Mờ Ám

Đứng trên nghĩa địa, Lục Vi Dân ngáp một cái. Buổi sáng sớm tinh mơ đầu mùa xuân vẫn lạnh kinh người, sương trắng ngưng tụ thành từng đám trong không khí, rất lâu sau mới tan đi.

Xoa hai tay vào nhau, Lục Vi Dân nhảy xuống một nắm mồ, gạt những chiếc lá khô rơi phủ trên bia mộ, lại dùng lòng bàn chân gạt hết những đám rêu xanh chết khô trên bia mộ, nhìn kỹ, vài chữ Quang Tự ba năm mơ hồ có thể thấy nhìn thấy lờ mờ.

Vùng đất bãi tha ma này rất rộng, bởi vì nơi đây là ruộng khô nơi gò đồi, đá sỏi, đất cát hỗn tạp, hơn nữa địa thế cao thấp không bằng phẳng, lại có lũ sông Nam Hà thường xuyên bào mòn. Vùng đất này từ khi trước giải phóng là pháp trường, sau giải phóng cũng giữ nguyên như vậy. Nghe nói năm 1950 khi trấn áp thổ phi, đội công tác đã bắn chết hết tất cả ba mươi hai tên thổ phi và địa chủ ác độc ở nơi này chỉ trong một lần.

Nhảy liên tục vài cái, Lục Vi Dân đã leo lên nắm mồ cao nhất, mấy người ở phía sau còn có phần không đuổi theo kịp.

Từ nơi đây hướng về phía nam địa thế dần trở nên bằng phẳng, độ cao trong khoảng ba đến năm mét, bãi sông là nơi thấp nhất. Sau khi đê được xây xong, vùng đất dài men dọc theo đê này liền trở thành tài nguyên đất đai nền tảng cho khu kinh tế mới sau này. Khu đất này có ít nhất hai ba nghìn mét, kéo dài một mạch đến tấm bia ranh giới với xã Song Phượng.

Dải đất dài và hẹp này tuy rằng đã quy hoạch thẳng cho khu kinh tế mới,

nhưng không chắc có thể khai thác được ngay, nếu không việc xây dựng cơ sở hạ tầng chỉ là cái động không đáy. Lục Vi Dân và Hứa Dương cùng với Tô Yến Thanh đều đã từng nghiên cứu và thảo luận, xét theo tình hình tài chính của Nam Đàm hiện nay mà nói, trước tiên chỉ có thể khai thác vùng bãi sông còn bỏ hoang không xa tỉnh bên. Trong đó còn có một bộ phận là đất đai của xã Song Phượng, tổng diện tích khoảng một nghìn mẫu.

Đợi đến khi Mã Thông Tài thở hỗn hển chạy đến, Lục Vi Dân lim dim mắt nhìn được một lúc.

Mảnh đất này chính là giai đoạn đầu của khu kinh tế mới trong quy hoạch.

Quy hoạch giai đoạn đầu của khu kinh tế mới, diện tích cũng không lớn, không đến một nghìn năm trăm mẫu. Giai đoạn hai là khoảng sáu nghìn mẫu, lớn gấp bốn lần so với giai đoạn một. Nhưng giai đoạn hai rốt cuộc có thể đạt đến mức đó hay không, rất nhiều người vẫn còn mang thái độ hoài nghi. Còn về phần giai đoạn ba thì thuần túy là quy hoạch tương lai. Đến cả lãnh đạo chủ chốt trong huyện cũng nghĩ rằng tạm thời có thể không tính đến giai đoạn ba, có thể hoàn thành được giai đoạn một và giai đoạn hai đã là một thành công vượt bậc rồi.

- Bí thư Mã, anh xem, giai đoạn một của khu kinh tế mới có lẽ cũng chỉ có thể bắt đầu từ mảnh đất này, tạm thời vẫn chưa có cách kéo dài đến bờ sông. Lâm Cẩm Ký vừa khéo chiếm được đoạn đầu từ tỉnh lộ kéo xuống tận đây. Nếu như thu hút đầu tư mang lại hiệu quả tốt, sau đó có doanh nghiệp và dự án đến đây, có thể men theo hướng này mở rộng tiếp cho đến sát sông.

Lục Vi Dân đứng trên năm mộ chỉ về phía đông nói.

- Hay là giành đoạn ở thôn Đại Hà.

Mã Thông Tài gật đầu.

- Đó là đất tam thổ. Đất tam thổ vốn dĩ không nhiều, đoạn này xem ra phải mất đi một nửa.

Mã Thông Tài hiểu rất tường tận về tình hình thôn Đại Hà này. Đặc biệt là sau khi biết chắc chắn khu kinh tế mới sẽ được đặt ở đây thì thời gian y đến thôn Đại Hà này càng nhiều hơn. Cũng khó trách có người nói hai tháng nay số lần Bí thư Mã đến thôn Đại Hà còn nhiều hơn trước kia, khi mà y làm thư ký của Chủ tịch xã Song Phượng. Cứ cách hai, ba ngày là y lại đến, khiến cho chủ nhiệm ở thôn Đại Hà không thể không bày thêm một bộ bàn ghế ở Ban quản lý thôn, làm bàn làm việc riêng cho Bí thư Mã khi đến nơi đây chỉ đạo.

- Đây cũng là điều khó tránh, cho dù là bây giờ không chiếm thì có sao? Giai đoạn hai vẫn có thể kéo dài tiếp, cuối cùng thôn Đại Hà về cơ bản cùng sẽ bị chiếm hết.

Lục Vi Dân thở một hơi.

- Đây cũng là sự thật mà tiến trình đô thị hóa không thể lảng tránh.

- Ủm, tiến trình đô thị hóa không thể đảo ngược, nhưng những nông dân này sau khi bỏ nghề nông thì làm thế nào? Biết sống kiểu gì? Đây là một vấn đề, khu kinh tế mới phải cho doanh nghiệp lưu trú, vậy thì những doanh nghiệp đó có thể giải quyết hết những nông dân không còn đất đai này hay không? Nông dân liền biến thành người làm công bị nhà tư bản bóc lột, có vấn đề gì trong đó hay không?

Mã Thông Tài cũng rất nhanh nhạy. Y tuy rằng trình độ văn hóa không cao, nhưng vị trí Bí thư đảng ủy xã này ép y không thể không thường xuyên học tập các báo và tạp chí Đảng, trên tư tưởng phải đảm bảo mình không lạc hậu, không bị bỏ lại.

- Đúng thế, những điều này đều là vấn đề mới. Một mặt cần phải đẩy

mạnh công tác đào tạo kỹ năng xã hội cho bọn họ, mặt khác cũng phải bắt kịp việc nâng cao tư tưởng. Từ nông dân trở thành cư dân, có khoảng cách là điều đương nhiên.

Lục Vi Dân lơ đãng gật đầu, dường như nhớ ra điều gì:

- Bí thư Mã, nghe nói tình hình trị an ở thôn Đại Hà này khá phức tạp?

- Ừm, ban đầu vẫn còn tạm được, nhưng sau khi nghe nói nơi này được quy hoạch cho khu kinh tế mới, phải khai thác từng bước, không ít thanh niên ở đây ban đầu vốn khá là hiền lành liền bắt đầu nổi loạn. Thêm vào đó là những thanh niên vốn dĩ đã hơi không an phận, ngoài ra còn có một số người ở bên ngoài cũng trà trộn vào. Tôi cũng nghe nói có thể sẽ xuất hiện một số vấn đề.

Mã Thông Tài kinh ngạc nhìn Lục Vi Dân, y không ngờ Lục Vi Dân có đôi tai thính nhạy như vậy.

Lục Vi Dân đã biết chắc Mã Thông Tài có thể sẽ là ứng cử viên nặng kí nhất cho chức chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới. Tuy rằng vẫn chưa có quyết định cuối cùng nhưng Lục Vi Dân cũng đoán được, hiện nay, Mã Thông Tài là người thích hợp nhất. Chẳng qua chỉ là khi mà mọi thứ vẫn chưa có gì chính thức rõ ràng, mọi khả năng đều có thể tồn tại, thì không ai dám cam đoan.

- Liên quan đến khai thác và công tác xây dựng cơ sở hạ tầng, trong xã hội chắc chắn có không ít người muốn kiếm tiền ở trung gian. Đây lại là nơi thành thị pha lẫn nông thôn, tôi đoán trong quá trình khai thác e rằng sẽ gặp phải không ít phiền phức, phía công an chắc chắn phải tham gia vào mới được.

Lục Vi Dân làm bộ như không hề để ý nói

- Hình như nghe nói Cục công an huyện muốn thành lập một đồn công an riêng ở đây, chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Mã Thông Tài thuận miệng nói.

- Cũng không hẳn, lợi ích mê hoặc đặt ngay trước mặt thì chẳng ai chống đỡ nổi. Thành lập đồn công an không phải là mấu chốt, mấu chốt là phải xem Trưởng đồn có khí thế, có bản lĩnh hay không. Gặp phải kẻ ngốc nghếch hoặc mối quan hệ với giới xã hội, bọn họ cùng một giuộc cấu kết với nhau làm việc xấu, chỉ sợ rằng vấn đề sẽ còn rầy rà hơn.

Lục Vi Dân lắc đầu, ngụ ý sâu sắc.

- Thời kỳ này, muốn làm khai thác sợ nhất là gặp phải những kẻ tồi tệ trong giới xã hội đến phá rối. Nếu như công an còn không can thiệp nổi, thậm chí bản thân còn có mối quan hệ với những kẻ kiểu này trong giới xã hội thì chắc chắn sẽ biến thành đồng đố nát chẳng ra sao.

Mã Thông Tài cũng rất đồng cảm. Vốn dĩ kết hợp thành thị và ngoại ô làm công tác trị an cũng không phải là tốt. Nhất là một số kẻ con ông cháu cha ham ăn lười làm, cả ngày chỉ vất vưởng ở huyện lỵ, trở về quê càng khó thích ứng với cuộc sống nông thôn, khó tránh khỏi thích gây thị phi. Việc xây dựng khu kinh tế mới hễ khởi động, chắc chắn sẽ đứng trước rất nhiều vấn đề cụ thể, y cũng nghe được một vài điều.

- Nói cũng đúng. Khu kinh tế mới này muốn thành lập đồn công an thì chắc chắn phải chọn được một Trưởng đồn ghê gớm, trấn áp được những kẻ phá phách, nếu không sẽ có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề gay go.

Mã Thông Tài ý thức được điểm này liền gật đầu liên tục.

- Tuyệt đối không thể cho những kẻ có liên quan đến giới xã hội tới, đây là nguyên tắc cơ bản.

Lục Vi Dân thấy Mã Thông Tài tán thành suy nghĩ của mình, hơn nữa còn lo lắng trần trở, trong lòng cũng bớt đi một gánh nặng.

Một khi Mã Thông Tài được khẳng định chính là Chủ nhiệm Ban quản lý khu khai thác thì các lãnh đạo chủ chốt dù ít dù nhiều cũng muốn xin ý kiến của y về việc thành lập đồn công an. Nghe nói đồn công an có khả năng sẽ đưa vào bộ máy, vậy thì mục đích của việc Tần Lỗi chủ động đến làm hòa với mình liền rõ như ban ngày.

Về công về tư, cứ coi như không có việc Đồng Lập Trụ đến trước chủ động trao đổi với mình, Lục Vi Dân cũng tuyệt đối không thể để Tần Lỗi leo được đến vị trí này, nếu không khu kinh tế mới sẽ thật sự bị biến thành một đồng rác rưởi.

Mã Thông Tài và Cục trưởng Cục công an Mã Đạo Minh đều là người thôn Bách Thụ Nha, xã Song Phượng. Xét về vai vế, Mã Thông Tài còn cao hơn Mã Đạo Minh một bậc. Hai người vốn dĩ có quan hệ rất tốt, về phương diện này cũng có một chút ảnh hưởng. Lục Vi Dân cũng chỉ có thể làm được đến đây, về phần nói Đồng Lập Trụ có thể phát huy ảnh hưởng tạo thế lực từ góc độ khác hay không, thì đó là bản lĩnh của chính Đồng Lập Trụ.

Mã Thông Tài vừa đi, Mã Đạo Minh liền nhú mày.

Mã Đạo Minh vốn định tiến cử Tần Lỗi với Mã Thông Tài để cho y tới đồn công an khu kinh tế mới đang chuẩn bị xây dựng, đây cũng là do Tần Hải Cơ có lời. Không ngờ ông bạn này vừa nghe đã nhảy dựng lên, kiên quyết không đồng ý cho Tần Lỗi đến khu kinh tế mới làm Trưởng đồn công an. Mình đã nói hết lời, đối phương cũng khẳng khẳng không được. Như thế rõ ràng là tỏ ý nếu như muốn tiến cử Tần Lôi, y sẽ phải bỏ việc ở chỗ Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm.

Chuyện này cũng khó trách. Khu kinh tế mới chỉ xây dựng sơ bộ, liên

quan rất nhiều đến xây dựng cơ sở hạ tầng, rất nhiều người đều đang nhòm ngó nơi này. Tần Lỗi vốn dĩ đã bị phản ánh không tốt, ông bạn không dễ gì mới lên được vị trí này, chắc chắn là muốn thể hiện một chút, đương nhiên không thể chịu đựng được kẻ muốn phá thành tích của y. Y không đồng ý Tần Lỗi cũng có thể hiểu được, chỉ có điều mình sẽ giải thích với Tần Hải Cơ như thế nào đây?

Mã Đạo Minh không kìm nổi thở dài một hơi. Ông bạn cũng nói rất rõ với mình, chỉ cần sắp xếp một người có khả năng đến làm Trưởng đồn công an khu kinh tế mới, những việc khác đều dễ bàn. Thậm chí y còn đồng ý khi điều kiện đầy đủ sẽ tài trợ cho Cục công an một chiếc xe tốt.

Điểm này cũng khiến Mã Đạo Minh hơi động lòng.

Nhìn thái độ coi trọng của huyện hiện nay đối với khu kinh tế mới, khi khởi động về vấn đề kinh phí cũng sẽ không bị xử tệ. Thêm vào đó nếu như khu kinh tế mới phát triển thuận lợi, chắc hẳn có rất nhiều doanh nghiệp đến đầu tư, trong đó có rất nhiều cơ hội.

Lại nghĩ đến cậu anh em đồng hao sau khi bị giảm biên chế ở nhà máy nông nghiệp, giờ không có việc làm, vợ và các chị em vợ đã nói bên tai không biết bao nhiêu lần, khiến y vô cùng khó chịu. Nhưng cậu anh em đồng hao đó lại là kẻ ham chơi lười làm, đã quen chơi bời lêu lổng, thật sự không dễ tìm việc. Nếu như khu kinh tế mới này được triển khai, có lẽ sẽ có thể có một vài con đường.

Nhưng lại trái với ý của Tần Hải Cơ, làm sao có thể giải thích với ông ta đây?

Mã Đạo Minh trầm ngâm một hồi rồi mới nhắc điện thoại trên bàn làm việc lên, gọi một cuộc.

Chỉ vài phút sau Phó Chính ủy Cục công an huyện kiêm chủ nhiệm ủy ban kỷ luật là lão Lý liền ba chân bốn cẳng chạy tới.

- Ông Lý, tôi nhớ lần trước ông báo cáo có nói có mấy lá thư phản ánh về Tần Lỗi? Là chuyện gì?

Mã Đạo Minh đưa cho đối phương một điều thuốc, sau đó tự mình châm một điều, hít một hơi.

- Tần Lỗi? Đúng là có hai bức thư phản ánh về gã. Một bức là nói gã có quan hệ thân thiết với Trương Hắc Oa - một kẻ trong giới xã hội địa phương. Trương Hắc Oa bây giờ vì tội cố ý gây thương tích vẫn đang trong thời gian bảo lãnh. Bức kia là phản ánh gã đánh bạc ở khách sạn Nam Đàm trong thời gian dài, hơn nữa còn có phe xã hội tham gia vào, có điều hai chuyện này...

Lão Lý có chút nghi hoặc nhìn Cục trưởng Mã. Hai việc này mình sớm đã báo cáo với Cục trưởng Mã, nhưng ông ta từ trước tới nay vẫn không mở miệng. Mình cũng tìm hiểu một chút, chắc chắn là có vấn đề, nhưng muốn điều tra kỹ những chuyện này cũng không hề đơn giản. Với những kẻ như Tần Lỗi, anh muốn bắt gã mà căn cứ vào chứng cứ rõ ràng không hề dễ, trừ phi là hạ quyết tâm phải xử lý gã. Tuy nhiên Cục trưởng Mã dường như chưa từng có ý định như vậy...

- Như thế này, ông Lý, hai ngày này ông đưa người đi điều tra sơ qua một chút trước đã, tìm hiểu sơ bộ về tình hình. Tuần sau trong cuộc họp Đảng ủy thì ông nêu ra.

Mã Đạo Minh nói với vẻ không chút biểu cảm.

- Cục trưởng Mã?

Lão Lý sừng sốt một lát, Cục trưởng Mã có phải đã uống nhầm thuốc không vậy? Tần Lỗi là cháu trai của Phó bí thư Huyện ủy Tần Hải Cơ, toàn

Cục từ trên xuống dưới đều biết quan hệ của Tần Hải Cơ và Cục trưởng Mã là không xa lạ. Đây là chuyện quái gì vậy?

- Cứ làm theo lời tôi là được. Nhớ kỹ, là điều tra ban đầu, nghe ngóng sơ bộ về tình hình, chỉ có Ủy ban kỷ luật tham gia thôi là được.

Mã Đạo Minh nhìn chăm chăm vào đối phương, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Lão Lý thấy có điều gì đó, nhưng vẫn chưa thực sự hiểu rõ. Có điều cứ dựa theo ý của Cục trưởng Mã mà làm là xong.

Sắc mặt Tần Hải Cơ sa sầm khiến người ta sợ hãi. Y quay lại văn phòng, đập thật mạnh cuốn sổ tay lên bàn làm việc, khoanh tay đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

Không hề nghi ngờ, mình đã bị người ta đâm một nhát.

Tần Lỗi có nhiều điểm không tử tế, nhưng tại sao trong thời gian này lại có thể lộ ra, trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Trương Lập Bản ở giây phút cuối cùng đột nhiên xuất hiện. Nếu không có chứng cứ rõ ràng, e rằng y không dám can rờ như vậy. Nghĩ đến đây tâm trạng Tần Hải Cơ càng rối bời.

Trương Lập Bản xuất hiện cũng là bình thường, Tần Hải Cơ sớm đã chuẩn bị tâm lý. Quan trọng là ai đã tiếp đạn cho y?

Hơn nữa còn là loại đạn có sức công phá lớn!

Vấn đề của Tần Lỗi có bao giờ là thiếu? Đều là những chuyện nhỏ nhặt. Ủy ban chính trị pháp luật cũng từng chuyện bé xé ra to đi điều tra mấy lần, nhưng trên không được Ủy ban kỷ luật huyện ủng hộ, dưới không có Ủy ban

kỷ luật Cục công an phối hợp, chỉ có một mình, bọn họ có thể điều tra được cái gì?

Đến Đẳng Liên Sơn sau khi xem tập tài liệu cũng chỉ có thể nhìn xung quanh mà nói với y, không dám tiếp tục kiên trì nữa, Tần Hải Cơ liền biết lần này mình xem như sẩy tay rồi.

Tuy rằng nói một Ủy viên Ủy ban công tác Đảng không là gì, Mã Đạo Minh cũng nói như đinh đóng cột đảm bảo chắc chắn sẽ sắp xếp cho Tần Lỗi một vị trí ngon lành, nhưng điều Tần Hải Cơ quan tâm không phải ở chỗ đó, mà là thể diện.

An Đức Kiện sẽ thấy thế nào, Thẩm Tử Liệt chỉ sợ sẽ cười vỡ cả bụng. Tần Hải Cơ càng nghĩ càng tức giận, nhưng rồi lại không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu.

Mở tung cửa sổ, để làn gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, Tần Hải Cơ để cho đầu óc mình nguôi ngoai đi một chút.

Y cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có thủ đoạn mờ ám.

Trước kia mình cũng đã nói sơ qua với An Đức Kiện, đối phương cũng không phản đối. Y cũng tin An Đức Kiện không đến mức vì một Ủy viên Ủy ban công tác Đảng nhỏ bé mà tạo mâu thuẫn. Về phần Thẩm Tử Liệt, chỉ cần An Đức Kiện cho phép, Tần Hải Cơ tự tin bất luận là Thẩm Tử Liệt ủng hộ hay là phản đối, trong vấn đề này y cũng khó có thể chi phối. Huống chi Tần Hải Cơ cũng cho rằng trong vấn đề ứng cử viên này Thẩm Tử Liệt và mình nếu không chút nể mặt nhau chắc chắn là không sáng suốt, cho nên y vô cùng tự tin.

Nhưng Tần Hải Cơ dù thế nào cũng không thể ngờ chuyện này lại có một kết thúc như thế này, thậm chí còn không cho mình mảy may hy vọng để

xoay xở.

Mấy câu cuối cùng của Thẩm Tử Liệt nghe thì rất nhẹ nhàng nhưng không ai dám coi thường. Trước chuyện này Đẳng Liên Sơn còn vỗ ngực nói nhất định sẽ ủng hộ, nhưng trong tình huống hôm nay, Bí thư Ủy ban kỷ luật như y cũng không dám tùy tiện ra tay.

Giọng điệu Trương Lập Bản rất cứng rắn, xem ra thực sự nắm giữ gì đó trong tay. Trong tình thế này không thể trách Đẳng Liên Sơn rồi. Trong những chuyện kiểu này mà Bí thư Ủy ban kỷ luật có thể im lặng không lên tiếng đã là hiếm có rồi.

Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề. Đã chìm nổi trên trường chính trị bao nhiêu năm, khứu giác của Tần Hải Cơ nói với y, mùi vị của thủ đoạn trong đó quá rõ rệt, nhưng nhất thời y không thấy rõ. Nếu chỉ mình Trương Lập Bản thì không thể có bản lĩnh táo tợn đó được.

Mã Đạo Minh? Tần Hải Cơ không tin Mã Đạo Minh dám giở trò trước mặt mình, hơn nữa y cũng không cần thiết như thế, vậy thì là ai?

Y cũng biết tên Ủy viên Ủy ban công tác Đảng Đồng Lập Trụ được phân công về khu kinh tế mới đó. Rõ ràng là xét về chức vụ và danh tiếng đều hơn Tần Lỗi rất nhiều, nhưng thời đại này chức vụ và danh tiếng chẳng là cái quái gì. Đồng Lập Trụ cũng không có khả năng làm lộn xộn trong chuyện này.

Ngưu Bản Thiện? Nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Hải Cơ càng trở nên u ám. Nhưng Ngưu Bản Thiện lại to gan đến thế sao? Vì một Đồng Lập Trụ mà dám gây hiềm khích với mình? Tần Hải Cơ vẫn cảm thấy sự việc không hề đơn giản như thế.

Như một màn sương mù như có như không bao phủ cõi lòng Tần Hải Cơ, khiến y từ đầu đến cuối không biết đích xác đây thủ đoạn ngầm ngầm này.

Cửa vang lên một tiếng rôi bị mở toang, Tần Lỗi xông thẳng vào:

- Chú ba, như thế nào?

- Như thế nào? Mày vẫn còn mặt mũi đến đây hỏi tao à?

Ánh mắt Tần Hải Cơ lạnh lẽo như mắt rắn dò dẫm trên mặt Tần Lỗi.

- Mày cũng biết bôi tro trát trấu vào mặt tao đấy, mày coi những lời tao nói với mày như gió thoảng bên tai! Có phải mày muốn chú ba này không còn mặt mũi nào trước toàn thể mọi người mày mới thoải mái? Có phải mày muốn chú ba không dám ngẩng đầu lên trước mặt người khác nữa thì mày mới vừa ý?

Những lời nói như cuồng phong bão táp khiến Tần Lỗi choáng váng đầu óc. Đứng trước chú ba này của mình, y có ngạo ngược hơn nữa cũng không dám thể hiện ra dù chỉ mảy may. Gã cũng hiểu rất rõ, không có chú ba này, bất luận là Mã Đạo Minh hay là Ngưu Bản Thiện đều không thể chịu đựng gã như thế.

- Chú ba, cháu làm sao? Cháu chẳng làm gì cả.

Tần Lỗi lùi lại hai bước, vẻ mặt rất vô tội nói lầm bầm.

- Đủ rồi, cút về nhà cho tao, tự mình kiểm điểm cho kỹ đi!

Tần Hải Cơ nguyên bản còn đang tìm hiểu nguồn gốc ý nghĩ lập tức đã bị thẳng cháu trai quấy rầy, trong lòng y càng bức bối, không chịu nổi bắt gã cút xéo.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Mới Thành Lập

“Lốp bốp, lốp bốp”

Âm thanh tiếng pháo kèm theo là màn sương khói màu lam cuối cùng cũng mất dạng trong không khí.

Khu vườn hơi có chút cũ kỹ này được gắn thêm hai tấm biển mới khiến cửa vào của nó trở lên bắt mắt vô cùng. Dòng chữ “Hội nghị công tác ủy viên Ban quản lý khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm Đảng cộng sản Trung Quốc” chữ đỏ trên nền trắng và dòng chữ “Ban quản lý khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm” chữ đen trên nền trắng, đều thu hút ánh mắt nhìn tò mò của vô số người.

Sau khi họp một cuộc họp đơn giản với các thành viên trong bộ máy, Lã Ngọc Xuyên liền vội vàng rời khỏi cái sân có chút cũ kỹ này đi về văn phòng Chủ tịch huyện, chỉ còn Mã Thông Tài và một nhóm cán bộ Ban quản lý ở lại.

Liệu cơm gắp mắm, gian khổ sáng nghiệp, đoàn kết hăm hở tiến lên, tạo thành huy hoàng. Đây là hy vọng mà Bí thư huyện ủy An Đức Kiện đưa ra khi thành lập khu khai thác. Chủ tịch Huyện Thẩm Tử Liệt thì đưa ra mấy quan điểm làm đến nơi đến chốn, dốc tâm hết sức để làm, tích lũy, tiết kiệm. Ý kiến của hai vị lãnh đạo chủ yếu được Mã Thông Tài ghi chép lại một cách cẩn thận như bắt được vàng vậy. Và ông ta ngay lập tức cho người đến huyện tìm người bạn cùng lớp khi xưa am hiểu thư pháp Sử Chí Biện viết cho mình, chuẩn bị sau khi giấy dán tường thì sẽ treo ở phòng họp của Ban quản lý khu

kinh tế.

Khu kinh tế mới bây giờ vẫn là trống rỗng. Ngay cả địa điểm làm việc cũng là thuê một cái sân nhỏ của một gia đình nhà nông ở gần tỉnh lộ xã Song Phượng.

Cả nhà của chủ nhân cái sân đó đều đã đến Lĩnh Nam làm việc, nhờ họ hàng trông nhà cho. Vị trí và độ rộng thì đều phù hợp. Thế nên được Ban quản lý khu kinh tế thuê. Bỏ mấy tấm bê tông trước cửa ra để đường rộng hơn và xe con có thể đi vào đi ra được và cải tạo cổng lớn một chút thì cũng khá là ra dáng.

Chu Khắc Cường vừa mới tiễn Bí thư đảng ủy xã Song Phượng xong, Mã Thông Tài mới bắt đầu có cuộc gặp mặt nói chuyện lần đầu với thành viên của bộ máy.

Tuy rằng Lã Ngọc Xuyên kiêm nhiệm Bí thư đảng ủy Ban quản lý khu kinh tế mới nhưng dù là Thẩm Tử Liệt hay Lã Ngọc Xuyên thì cũng đều nói rõ với Mã Thông Tài rằng quản lý công việc thường ngày của Ban quản lý đều phải do Mã Thông Tài đảm đương. Quản lý công việc hàng ngày của Ban Quản lý có thể mở ra cục diện trong năm 91 hay không, thì phải xem Mã Thông Tài thế nào. Điều này khiến cho Mã Thông Tài ngoài niềm vui ra thì tăng thêm rất nhiều áp lực.

Đi ra từ văn phòng của Mã Thông Tài, Đồng Lập Trụ đi vào văn phòng của Lục Vi Dân, trên mặt của người đàn ông có khuôn mặt nhọn là nụ cười:

- Cảm ơn chú em Vi Dân!

- Anh Đồng, anh nói gì thế?

Lục Vi Dân giả bộ ngần ngại.

- Được rồi, chủ nhiệm Mã đã nói với tôi rồi.

Đồng Lập Trụ có chút cảm thán, nhìn thật sâu Lục Vi Dân đang gọi mời mình ngồi xuống.

- Nếu đến khu kinh tế mới này mà làm không tốt, thì tôi thật là trách nhiệm nặng nề đây.

- Ha hả, anh Đồng, anh đừng nghe mấy lời nói khoa trương của chủ nhiệm Mã. Anh cũng biết với thân phận của tôi ăn bữa nay lo bữa mai, làm sao có đủ tư cách để soi mói người khác. Tôi chỉ là trong một cơ hội ngẫu nhiên nói về việc phát triển khởi động khu kinh tế mới này liên lụy đến nhiều góc mặt về lợi ích. Đồn công an này nếu như không có một người dẫn đầu phẩm hạnh tốt, nghiệp vụ giỏi thì Khu kinh tế mới sẽ đối diện với rất nhiều rắc rối.

Trong phòng làm việc chỉ có một bàn làm việc rất đơn sơ, phía sau đó là một cái ghế mây. Bên cạnh hai cái ghế mây sát bên tường là một cái bàn uống trà cũ kỹ. Đây là tất cả trong văn phòng của Lục Vi Dân - ủy viên công ủy Đảng, trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý.

- Đơn giản vậy sao?

Đồng Lập Trụ cũng không nói gì.

- Vi Dân, về sau có việc gì cần anh Đồng này giúp thì cứ nói nhé.

- Ha hả, đương nhiên rồi. Anh Đồng, chúng ta là người trên cùng một con thuyền, chẳng ai chạy nhanh hơn ai được. Khu kinh tế mới này mà làm thành, thì ai cũng vui mừng, làm không xong thì chẳng con quan hệ gì với nhau. Ai chuồn theo đường người nấy. Chủ nhiệm Mã lúc này chỉ sợ là trong lòng cũng nặng trĩu thôi.

Lục Vi Dân ngẩng đầu lên:

- Nghe mấy lời đầy hy vọng của các lãnh đạo trong cuộc họp thành lập. Ha hả, ngủ cũng không yên.

- Chú em, một cán bộ cấp phó phòng mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi đầu, điều này chỉ sợ địa khu Lê Dương của chúng ta, thậm chí toàn tỉnh của chúng ta cũng là đầu tiên. Anh Đồng chú đây từ lúc theo quân ngũ đến khi vào cục công an, phấn đấu 16 năm mới đến được bước này. Cậu thật là tốt số, có nửa năm thôi. Người so với người, đúng là tức chết người mà!

Đồng Lập Trụ đã có nhận thức không tầm thường về chàng thanh niên trước mặt này.

Ban đầu thì chỉ cảm thấy chàng trai này có lẽ chính là có một chút năng lực trong việc thu hút đầu tư phát triển kinh tế, nhưng lại được bất ngờ điều đến khu kinh tế mới này nhậm chức. Còn người ông ta đặt niềm tin vô cùng ban đầu là Tần Lỗi lại ra khỏi cục một cách chán nản. Ngay cả Cục trưởng Ngưu cũng mù mờ không biết cuối cùng là ai đã cố gắng nỗ lực trong đó.

Sự bí ẩn bên trong, ông ta cũng là thông qua tìm hiểu đánh giá tổng hợp nhiều phương diện mới coi như là nắm được một số thông tin. Sự trầm lặng chua ngoa của người thanh niên trẻ trước mặt này khiến cho ông ta khi đối diện không dám có chút xem nhẹ buông lỏng nào.

- Chỉ là trùng hợp đuổi kịp sự may mắn thôi.

Lục Vi Dân khoát tay:

- Anh Đồng, chủ nhiệm Mã có giao cho anh một đồng công việc không?

- Ha hả, cậu cũng thế hả? Bên này tôi thì cũng chẳng có gì, ăn bữa cơm, làm mấy việc. Quen rồi! Bên đó của cậu thì là gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Năm nay khu kinh tế mới của chúng ta có thể hãnh diện được hay không thì cũng quy hết về bên đó của cậu.

Lời nói này của Đồng Lập Trụ là lời nói thật. Khu khai thác phát triển nói cho cùng là phải xem năm nay anh có bao nhiêu doanh nghiệp đến đầu tư, có thể đầu tư bao nhiêu vào đó. Còn về những cái khác, phương tiện xây dựng cơ sở lớn đến thế nào, trị an xã hội tốt đến thế nào, mà chẳng có dự án đầu tư vào thì cũng là vô ích.

- Anh Đồng, lời nói này không đúng. Trị an xã hội mà không trị nổi, thì dù cho là có hạng mục đầu tư tài chính đi vào cũng gà bay trứng vỡ, không có chủ nhiệm Cao đến quy hoạch kiến thiết thì có ai lại muốn đến đây đầu tư đâu. Bên này không ai có thể thiếu ai được, ba cái cột trụ, không thể thiếu một được. Lục Vi Dân nói một cách rất khách khí.

- Được rồi. Hai người đừng ở đây mà ca tụng nhau lên nữa. Vi Dân, lão Đồng, chúng ta vẫn là nên mở hội nghị, bàn luận một chút bước công tác tiếp theo.

Mã Tài Thông đi đến cửa nghe thấy hai người nói chuyện bên trong thì liền cười:

- Một câu thôi, tất cả đều chạy theo công việc. Đừng có để khu kinh tế mới này trở thành khu kinh tế mới đoán mệnh là được.

Hội nghị công việc họp rất nhiệt liệt. Không thể không nói rằng Mã Thông Tài rất có sức thuyết phục và sự thúc giục. Hơn nữa ở một số phương diện công tác cũng có nhận thức khá là chính xác. Ít nhất thì cũng không giống như những người chỉ biết bốc phét không dựa vào hiện thực.

Mang đến cho Lục Vi Dân một chén trà nóng, khiến Lục Vi Dân sợ hãi:

- Chủ nhiệm Mã, làm sao tôi nhận được.

- Được mà, chú em. Cũng giống như cậu đã nói với anh Đồng ấy. Chúng ta đều là ở trên cùng một con thuyền. Khu kinh tế mới năm nay có thể làm

được hay không thì phải xem cậu thôi. Chú em, tôi đây không có bản lĩnh gì khác. Làm mấy việc điều tiết về phương diện hậu cần thì còn được. Chứ còn thu hút đầu tư này thì tôi đây luống cuống. Không giấu gì chú em, cả đời tôi vẫn còn chưa đi ra khỏi Tỉnh. Lĩnh Nam Giang Chiết bên kia thì tôi cũng chỉ là nhìn thấy trên tivi mà thôi chứ chưa đến bao giờ. Muốn để tôi đi thu hút đầu tư thì thật là khó.

Mã Thông Tài với thái độ thành khẩn lạ thường khiến cho Lục Vi Dân cũng có chút xúc động. Đầu năm nay, các cán bộ đều không hề biết gì về thu hút đầu tư. Nhưng cán bộ mà dám thẳng thắn thừa nhận thiếu sót của mình như Mã Thông Tài thế này thì chẳng được mấy ai. Bản tính giấu lỗi sợ phê bình là trời sinh rồi. Mã Thông Tài có thể làm được như thế cũng có thể coi là việc khó mà làm được, thật đáng quý.

- Chủ nhiệm Mã, anh đừng có nói thế mà. Việc thì cũng không ai sinh ra là có thể làm được ngay. Huống hồ là việc thu hút đầu tư này anh cũng đừng nghĩ nó thần bí quá như thế. Nhà tư bản, nhà đầu tư, vốn nhiều, họ muốn thu về nhiều hơn thì phải đầu tư. Họ đến Nam Đàm của chúng ta đầu tư xây dựng, tất có lý do riêng của họ. Đừng xem trọng họ quá, tư bản trục lợi, nếu như không thể kiếm được lợi nhuận gì thì mình có lạy sát đất họ thì họ cũng sẽ không đến đâu. Có lợi nhuận thì có ý đồ, dù là mình có lạnh nhạt với họ thì bọn họ cũng phải tươi cười niềm nở. Chỉ có điều công việc của khu kinh tế mới của chúng ta làm tốt một chút thì có thể giảm đi mấy trình tự phiền hà, nâng cao hiệu suất để có thể có được thế cục có lợi cho cả nhà đầu tư và chúng ta là được rồi.

- Chú em, cậu nói cũng có lý. Nhưng theo thực tế mà nói, như trường hợp trong huyện của chúng ta hoặc như Xương Giang cũng thế. Lấy địa khu Lê Dương của chúng ta mà nói, Phụ Đầu ở phía tây, Hoài Sơn của phía Đông, còn có Song Đình ở phía Tây Bắc, Phong Châu, Cổ Khánh ở phía Bắc, tình trạng đều gần giống nhau cả. Đất gò nhiều, đất nhiều ruộng ít, ngoài dân số

đông ra thì chẳng có tài nguyên gì. Chúng ta dựa vào đâu để mấy nhà tư bản đến đầu tư xây dựng khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm của chúng ta đây?

Mấy lời nói này của Mã Thông Tài lại khiến ấn tượng của Lục Vi Dân đối với ông ta có chút đổi mới. Ít nhất thì Mã Thông Tài không bị những lời nói vừa nãy của mình khiến cho bị mê muội.

- Chú em, cậu cũng biết rằng tôi đây bị đẩy lên vị trí này, mọi người ai nấy đều nhìn chòng chọc. Khu khai thác phát triển này lên được không xuống được, chỉ có thể cố gắng làm tốt. Không giấu gì cậu, Bí thư An, chủ tịch huyện Thẩm đều đã từng nói chuyện riêng với tôi. Khu kinh tế mới này là khu đầu tiên của toàn tỉnh, nếu như làm hỏng thì tôi đây sợ là sẽ không thể về hưu một cách yên ổn được.

Nghe Mã Thông Tài nói rất đáng thương, Lục Vi Dân trong lòng cười thầm. Vị trí chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới này không phải là muốn nhảy lên là nhảy được. Thực sự nếu muốn nghỉ hưu yên ổn thì hà tất đến đây làm gì?

Tuy nhiên lời nói này cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng mà thôi. Mã Thông Tài con người này tóm lại cũng khá là thật thà. Giao lưu với con người như thế này thích hơn nhiều so với kiểu người đạo mạo ra vẻ thanh cao.

- Chủ nhiệm Mã, anh cũng đừng kêu khổ trước mặt tôi. Giống như anh nói ấy, chúng ta đều là cùng ngồi chung trên một con thuyền cả mà. Tôi có thể không làm tốt được sao?

Lục Vi Dân cũng không muốn nói nhiều lời vô ích:

- Về công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Lâm Cẩm Ký thì đã xong, cũng coi như thành quả đầu tiên của chúng ta năm nay. Bây giờ điều cần làm

tốt chính là cố gắng hoàn thành quy hoạch cơ bản và con đường kiến thiết. Chúng ta đã ký hợp đồng với Lâm Diệu Hồng. Trước cuối tháng năm, mặt bằng không những phải làm xong mà còn phải xây dựng nên con đường nối tiếp với con đường tỉnh, thông suốt đến cửa của nhà máy. Thời gian khá là sát sao, áp lực của chủ nhiệm Cao bên kia cũng không nhỏ.

- Chú em, chuyện này tôi nắm rõ. Ông Cao đã lập ra quân lệnh với tôi. Cuối tháng tư là phải hoàn toàn làm xong con đường này, đảm bảo công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký hoàn thành xây dựng một cách thuận lợi.

Ông Cao là Phó chủ nhiệm Ủy ban xây dựng, lần này điều đến Ban quản lý khu kinh tế mới thuận túy là điều ngang. Vì thế vừa mới bắt đầu đến thì rất là oán giận. Nhưng khi nhìn thấy các lãnh đạo chủ yếu của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân đích thân dự nghi thức khởi công khu kinh tế mới. Hơn nữa trong lúc phát biểu lại rất nhấn mạnh việc kiến thiết khu khai thác phát triển là điều vô cùng quan trọng trong công tác của toàn huyện năm nay thì tâm trạng mới cân bằng hơn rất nhiều.

Tính toán lại một chút, Bí thư Đảng ủy Ban quản lý khu kinh tế mới là do phó chủ tịch huyện kiêm nhiệm nên ông ta cũng có những suy nghĩ không tầm thường chút nào.

Cho nên khi Mã Thông Tài tìm ông ta nói chuyện thì ông ta cũng hứng thú dạt dào, dốc lòng muốn làm nên thành tích cho khu kinh tế mới từ tay trắng dựng lên. Làm không tốt thì có thể tạo nên một đường cong cứu nước, xuất một chiêu hồi mã thương quay lại Ủy ban Xây dựng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tai Nghe Tám Hương

- Chủ nhiệm Mã, ba thông một bình chỉ là điều cơ bản nhất, khu kinh tế mới không chỉ đơn giản như vậy là được. Tuy nhiên chủ nhiệm Cao đã làm lâu ở Ủy ban Xây dựng, về phương diện này cứ giao cho ông ấy, chắc chắn cũng không phải là vấn đề lớn. Công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký mới đến, dự đoán từ xây dựng đến đầu tư còn cần phải có một quá trình để thích ứng. Cho nên tôi cảm thấy trước tiên là phải đảm bảo về mặt chất lượng mới có thể xây xong trước thời hạn, có lẽ đỡ được một chút thời gian.

Biết Mã Thông Tài rất coi trọng vị trí này, Lục Vi Dân cũng có tâm nhắc nhở nói:

- Đa số các nhà đầu tư muốn chu toàn một chút, như vậy cũng có lợi về mặt quan hệ, tạo chút thanh danh cho Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàn.

- Ông em, tôi cũng không muốn vòng vo mãi, chúng ta muốn khu kinh tế mới này thành lập phát triển, nhưng ngoại trừ một doanh nghiệp Lâm Cẩm Ký này, chúng ta vẫn hoàn toàn chẳng có gì. Chủ tịch huyện Thẩm và phó Chủ tịch huyện Lã đều hiểu rõ muốn khu kinh tế mới này thu hút đầu tư thì trong năm nay phải có đột phá lớn, nếu không, rất xin lỗi. Huyện đối với chiêu bài khu kinh tế mới này cũng đã trao cho chúng ta rất nhiều quyền lực và chính sách. Chúng ta cần phải tận dụng chúng ở mức độ lớn nhất để có thể phát triển. Chẳng hạn, trong khu vực của chúng ta, bao gồm phần đất ở xã Song Phượng này, tất cả chi phí sử dụng đều do tài chính huyện gánh vác, còn có “ba miễn hai giảm” phân nửa thu nhập từ chính sách thuế, cùng với

đầu vào của cơ sở phương tiện kiến thiết. Nhưng đây cũng là tất cả những gì mà huyện có thể xuất ra rồi. Điểm mấu chốt bây giờ chính là phải thu hút được càng nhiều dự án tới đây càng tốt.

Mã Thông Tài nói rất thẳng thắn thành khẩn, giọng điệu cũng có chút nghiêm trọng, hiển nhiên là ý thức được lãnh đạo ở huyện đối với khu kinh tế mới này có kỳ vọng rất cao, bởi vậy áp lực đè nặng trên lưng cũng lại càng lớn. Vị trí này cũng không phải là vị trí tốt để có thể dễ dàng ngồi được. Anh ta cũng đã trải qua nhiều trắc trở mới giành được vị trí này. Vô số người đều đang đổ con mắt mong có cơ hội chê cười, hy vọng anh ta sẽ bị ngã lộn đầu xuống.

- Chủ nhiệm Mã, chuyện này tôi đương nhiên biết rõ, tôi sẽ làm hết khả năng có thể.

Lục Vi Dân cũng không dám ôm đồm quá nhiều việc. Việc thu hút đầu tư phải chờ đến phút cuối cùng mới biết được. Chỉ sợ đối phương đến phút cuối lại không đến đầu tư, sẽ khiến cho mọi việc hoàn toàn thay đổi. Chuyện con vịt nấu chín còn bay, chỗ nào cũng có, nhưng nếu không để cho Mã Thông Tài thấu hiểu một chút, chỉ sợ Mã Thông Tài suốt đêm cũng thật sự không ngủ nổi mắt.

- Hiện tại ngoại trừ Công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký ra, còn có một nơi khác. Lần trước lúc tôi đi Lĩnh Nam có liên hệ với một công ty có quy mô nhỏ hơn so với Lâm Cẩm Ký nhưng quy mô dự án lại lớn hơn nhiều. Dự án này là sử dụng kiwi của chúng ta, tuy nhiên không phải là làm mứt hoa quả, mà là dùng trái kiwi ép làm nước trái cây. Đây là một dự án có quy mô lớn hơn so với Lâm Cẩm Ký, cho nên đối với việc bảo đảm về nguyên liệu, nguồn nước, điện lực và cơ sở phương tiện nhất là điều kiện giao thông cũng có yêu cầu rất cao. Lúc ấy tôi xét thấy tình hình ở Nam Đàm chúng ta còn chưa thích hợp, cho nên chỉ nhờ người bạn giúp mình liên hệ, cũng chưa dám nhận lời. Tuy nhiên hiện tại khu kinh tế mới đã được thành lập, tôi nghĩ

chúng ta đã có thể thực hiện được dự án kinh doanh này.

- Ồ?

Sắc mặt Mã Thông Tài lập tức trở lên sinh động, ánh mắt cũng trở lên nóng bỏng vô cùng, giọng điệu cũng lập tức thay đổi,

- Có chuyện hấp dẫn như vậy sao?

- Chủ nhiệm Mã, việc này cũng không dám nói chắc. Tuy nhiên, hồi tết âm lịch, tôi cũng có liên hệ với bên kia. Ít nhất, trước mắt bọn họ cũng chưa tìm được địa điểm thích hợp, cho nên tôi cảm thấy về cơ sở phương tiện xây dựng của chúng ta có khả năng phải đẩy nhanh tốc độ, nhất là hệ thống giao thông. Không nên chỉ có một công ty xây dựng thực hiện thi công cho huyện như bây giờ. Tiến độ quá chậm. Tôi sợ đêm dài lắm mộng, nếu dự án này bị địa phương khác cướp đi, tổn thất của chúng ta thật khó có thể bù lại.

Lục Vi Dân ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Theo tôi được biết, bên Hoài Sơn hiện tại cũng bắt đầu hành động. Bọn họ tuy rằng không có chiêu bài khu kinh tế mới này, nhưng tôi nghe nói Chủ tịch huyện Vương trước kia khi còn làm Bí thư, đã có tác động không nhỏ, tương đối coi trọng việc thu hút đầu tư, hơn nữa mục tiêu chủ yếu cũng là đặt ở Lĩnh Nam, tôi thật sự có chút lo lắng...

Mấy ngày hôm trước khi Lục Vi Dân và Thư Nhã cùng nhau ăn cơm đã nghe ngóng được tin tức này.

Vào tết âm lịch vừa rồi, Quách Hoài Chương có trở về cùng ăn cơm với Thư Nhã, Hà Lâm, nói tới Công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký ký hợp đồng làm ăn tại Nam Đàm. Trong lúc vô tình, Quách Hoài Chương cũng nhắc tới việc Hoài Sơn năm trước cũng tính toán lợi dụng trái kiwi ở Hoài Sơn đi thu hút đầu tư ở Lĩnh Nam, hơn nữa ở huyện đã đặc biệt tiến hành liên hệ với bên

Lĩnh Nam, nghe nói đã có một vài manh mối. Điều đó khiến Lục Vi Dân cảm thấy có chút nguy hiểm.

Quách Hoài Chương cũng không biết trong lúc vô tình vì một sơ sẩy mà làm cho dự án này ở Hoài Sơn xuất hiện thay đổi thật lớn. Ngay cả Thư Nhã cũng không biết chỉ một câu nói tùy ý của cô với Lục Vi Dân, cũng sẽ khiến hơn chục triệu vốn đầu tư dự án lệch khỏi quỹ đạo đã dự định từ trước.

Mã Thông Tài vừa nghe lập tức khẩn trương đứng lên:

- Ông em, tài nguyên kiwi ở Hoài Sơn cũng rất phong phú, thậm chí còn tốt hơn cả bên Nam Đàm chúng ta. Nếu dự án này bị Hoài Sơn đoạt trước, chúng ta sợ rằng không thể có kết quả tốt để báo cáo. Chúng ta phải coi trọng chuyện này, phải lập tức nghĩ ra biện pháp để bù lại.

- Chủ nhiệm Mã, có vài thứ không phải nói bù lại là có thể lập tức bù lại được. Chẳng hạn như về điều kiện giao thông, khoảng cách giữa Hoài Sơn và Lê Dương, Phong Châu đều gần hơn Nam Đàm chúng ta, hơn nữa đến tình trạng đường xá tới Lê Dương và Phong Châu cũng tốt hơn bên chúng ta rất nhiều.

Lục Vi Dân hít một hơi, lắc đầu.

Lê Dương và Phong Châu là cửa ải quan trọng là thông tới Bắc Kinh, nhưng Hoài Sơn và Nam Đàm lại bởi vì điều này mà tranh chấp còn chưa rõ ràng, nhưng khẳng định là, từ Hoài Sơn bất kể đi đến ủy ban nhân dân địa địa khu Lê Dương, hay vào thị xã Lê Dương, hay còn có khả năng muốn đi đến chỗ ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu, thị xã Phong Châu, đều gần hơn so với Nam Đàm, hơn nữa tình trạng đường xá cũng tốt hơn rất nhiều.

Hoài Khê và Nam Hà là hai con sông lớn tụ lại ở Phong Châu gọi là Phong Giang, mà Phong Giang là vùng đất Xương Đông hồi hải nhập vào

nhánh sông lớn nhất của Trường Giang, sông ở toàn bộ tỉnh cũng gần với Xương Giang.

- Chúng ta cũng có ưu thế riêng của chúng ta. Hiện tại chúng ta phải làm chính là phát huy và làm nổi bật ưu thế một cách lớn nhất, phải dùng hết khả năng bù lại hoàn cảnh xấu cũng như sự thiếu sót của chúng ta. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có khả năng cạnh tranh thắng được Hoài Sơn.

Sau khi nghe Lục Vi Dân giới thiệu qua về một vài tin tức thu được, Mã Thông Tài lúc này đặc biệt quyết đoán,

- Chuyện này đã không có đường lui, nếu bị lãnh đạo ở huyện biết được dự án cơ bản có thể được thực hiện ở Nam Đàm chúng ta lại chạy tới Hoài Sơn, chỉ sợ chúng ta đều không thể báo cáo kết quả công tác, dự án chỉ cần được trú ở tỉnh Xương Giang chúng ta, vậy Nam Đàm chúng ta nhất định phải nắm cho bằng được.

Lục Vi Dân trái lại có chút khâm phục tên Mã Thông Tài béo lùn láu cá này, nhìn có vẻ không có xíu nghiêm túc nào, nhưng lúc cần quyết đoán lại không chút do dự.

- Thương hiệu kiwi Nam Đàm chúng ta rất vang dội, về điểm này thì không cần phải bàn cãi nữa. Hiện tại cũng có khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện đầu tiên toàn tỉnh làm vật dẫn, chính sách ưu đãi thì Hoài Sơn không thể bằng được. Đây chính là ưu thế. Nhưng trong khu kinh tế mới, về cơ sở phương tiện kiến thiết còn chưa đủ. Điểm này cần phải nhanh chóng bù lại, mặt khác chính là kiến thiết giao thông, về vấn đề này, ...

Lục Vi Dân trầm ngâm một chút,

- Vấn đề này trong thời gian ngắn không thể giải quyết được, nhưng ít nhất chúng ta cũng phải cho nhà đầu tư một chút hy vọng. Chủ nhiệm Mã,

anh thử gặp Chủ tịch huyện Thẩm và phó Chủ tịch huyện Lã báo cáo một chút, mời cục Giao thông phối hợp, ra văn kiện về việc quy hoạch cải tạo quốc lộ Nam Đàm đến Phụ Đầu và Nam Đàm đến Phong Châu, xếp dự án vào công trình giao thông trọng điểm ở huyện.

Mã Thông Tài liền ghi nhớ lời nhắc nhở của Lục Vi Dân.

Việc xây dựng cải tạo quốc lộ đến Phụ Đầu và Phong Châu, căn bản với tài chính ở huyện không thể làm tốt được, không có địa khu và tỉnh ủng hộ, thì ngay cả cán bộ toàn huyện không ăn không uống, lấy toàn bộ tài chính huyện quảng ra cũng chỉ như muối bỏ biển.

Hiện tại làm một văn kiện như vậy, chỉ cần lừa được nhà đầu tư đến đây, về sau phải giải thích như thế nào, thì chờ đến khi đó rồi mới nói.

Điều khiến Lục Vi Dân cảm thấy bất ngờ chính là không chờ bọn hắn chủ động ra quân đi Lĩnh Nam, đối phương đã bay đến Xương Châu.

- Thiệu Thành, cậu nói bọn họ đã tới đây rồi? Không phải chúng ta đã nói sẽ đi Quảng Châu nói chuyện trước, sau đó mới cùng đưa bọn họ tới đây sao?

Lục Vi Dân khó hiểu hỏi lại.

- Đại Dân, việc tôi hiện đang làm vốn là việc riêng, tôi chỉ làm người giới thiệu trung gian gây chút ảnh hưởng mà thôi. Dự án đầu tư cụ thể không tới phiên tôi nói chuyện. Tài nguyên kiwi bên Xương Giang các cậu tương đối phong phú. Chỉ sợ không phải chỉ một mình huyện các cậu mới có tài nguyên trái kiwi, hình như năm trước có vài người khác ở Xương Giang đã từng tới trao đổi với bọn họ về vấn đề này rồi.

Tiếng người bạn học cũ Hoàng Thiệu Thành ở đầu bên kia điện thoại đôi lúc khiến Lục Vi Dân có chút xúc động.

Nhớ ngày đó khi còn đại học, Lục Vi Dân cũng là một nhân vật nhất thời gây nhiều sóng gió, không ngờ sau khi tốt nghiệp kết quả lại được bố trí tới một nơi kém như vậy, ngay cả đối với Xương Giang cũng coi huyện này là huyện nghèo đứng cuối cùng, nhưng dường như Lục Vi Dân lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, thậm chí còn có chút tức giận mà phấn đấu, loại công tác nặng về thể xác và tập trung tinh thần vào công việc như vậy, cũng không biết có phải là biểu hiện trời giáng đại nạn bắt người ta phải chịu khổ trước để thử thách tâm chí hay không?

- Cậu nói bọn họ lúc này đến Xương Giang có khả năng không phải đến Nam Đàm chúng tôi?

Trong lòng Lục Vi Dân hơi trầm xuống, không ngoài dự đoán của bản thân, xem ra Hoài Sơn đã đi trước một bước.

- Tôi không rõ lắm, tôi nghe được từ một người họ hàng xa đang đi cùng, bọn họ và ông chủ cùng nhau bay đến Xương Châu, nhưng tình hình cụ thể thì tôi không thể rõ, nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không chỉ có Nam Đàm các cậu từng tiếp xúc với bọn họ. Có lẽ ông ta dùng phương thức này để treo giá, điều kiện tốt cũng không nhất định sẽ giành được, nếu không tại sao ông ta lại có thể chủ động ra trận như vậy?

Hoàng Thiệu Thành với thủ đoạn này rõ như lòng bàn tay, nhất là với thể tam giác vững chắc như bên kia thì tình hình như vậy cũng là bình thường .

- Tôi hiểu, cảm ơn cậu, Thiệu Thành.

Lục Vi Dân trong điện thoại vẫn duy trì giọng nói khiêm tốn trầm ổn.

- Đại Dân này, tôi thật không hiểu cậu đang suy nghĩ cái gì, nếu ở bên kia làm được không suông sẻ, không bằng qua bên này đi. Tôi cũng là do bị ba mình ép, nếu không tôi đã sớm chụp mũ chạy lấy người về nhà, ở đây có gì

hứng thú chứ? Chẳng thà giúp cậu hỏi thăm mấy tin tức còn có chút hứng thú hơn.

Hoàng Thiệu Thành ở trong điện thoại vẫn hài hước như xưa.

Người này, Lục Vi Dân tận sâu trong lòng khẽ thở dài một tiếng, cả đời người có thể quen biết được năm ba người bạn thân giống như vậy, cũng không có gì phải oán trách hay hối hận rồi.

Nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục, nhất là một người như mình, nếu phụ cuộc đời này, chỉ sợ vừa thẹn với mình, cũng thẹn với người bạn đã ra sức ủng hộ giúp đỡ mình .

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Mời Quân Vào Tròng

Khi Lục Vi Dân ở Xương Châu hao tổn tâm sức tìm được khách sạn mà khách Hong Kong đang ở, đã là chiều ngày thứ hai rồi.

Có được tin tức này của Hoàng Thiệu Thành, chiếm được tiên cơ không hề khó, nhưng chiếm được tiên cơ cũng không có nghĩa ổn thỏa nắm chắc thắng lợi, làm sao giành thắng lợi từ cuộc cạnh tranh, cũng là vấn đề khó khăn.

Theo bên tin tức thu được bên Hoài Sơn mà nói, bọn họ cũng giống vậy không được thông báo, đây cũng tức là nói người Hong Kong đến không hề thông báo cho Đại Lục bên này, Lục Vi Dân thì đang cân nhắc hàm ý trong đó.

So với Lâm Cẩm Ký, sức mạnh của tập đoàn Hoa Mỹ không thể so sánh nổi, đối với việc Hong Kong lấy loại hình lao động tập trung làm chủ yếu, ngành sản xuất thực phẩm không mấy phát đạt, nhiều nhất là xuất hiện với hình tượng thương mại mậu dịch, nhưng cũng có mấy doanh nghiệp chế tạo nhỏ có danh tiếng, tập đoàn Hoa Mỹ chính là một trong số đó.

Theo mức cải cách đối ngoại của Đại Lục không ngừng tăng cao, bất luận là ngành sản xuất thực phẩm của HongKong hay là Đài Loan đều bắt đầu chuyển dời quy mô lớn đến hai vùng đất Phúc Kiến và Quảng Đông, trở thành một xu thế lớn, mà đối với nguyên liệu thực phẩm từ trái cây và nước trái cây gia công có yêu cầu đặc thù thì càng cần gần kề nơi sản xuất nguyên liệu, cho nên tiến vào nội địa cũng chính là một sự lựa chọn tất yếu.

Tập đoàn Hoa Mỹ lập nghiệp với việc thương mại xuất khẩu thực phẩm, rất có ảnh hưởng trong ngành thực phẩm ở HongKong, nhìn thấy đại lục mở cửa đối ngoại mang đến thời cơ thương mại, thời kì đầu những năm 80 tập đoàn Hoa Mỹ sớm đã bắt đầu tham gia sản xuất các loại bánh kẹo thực phẩm trái cây, và còn nhanh chóng mở ra thị trường nội địa, rất được khen ngợi.

Mà tập đoàn Hoa Mỹ chuẩn bị tham gia sản xuất nước trái cây cũng không phải lần đầu tiên, từ ba năm trước đã đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất nước chanh, mà dự án nước ép trái Kiwi tươi và nước ép hỗn hợp trái cây cũng là bọn họ căn cứ vào nhu cầu của thị trường nước ngoài không ngừng thay đổi, nhiều lần nghiên cứu mới xác định được bước đầu.

Những tình hình này, trước đây Hoàng Thiệu Thành đã chuyển cho Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân sàng lọc tất cả vị trí có điều kiện phù hợp, trước mắt trong tỉnh Xương Giang có sẵn quy mô trồng trái Kiwi chỉ có ba huyện Hoài Sơn, Nam Đàn và Phụ Điền.

Trong đó cây Kiwi Hoài Sơn trồng với quy mô lớn nhất, sức ảnh hưởng của Kiwi Nam Đàn lớn nhất, hơn nữa theo hiểu biết của Lục Vi Dân, Phụ Điền không có bất cứ ý nào về việc tiến hành gia công kỹ trái Kiwi, về cơ bản có thể loại trừ, vậy thì trên thực tế bày ra trước mắt cũng chỉ có Hoài Sơn.

Trái Kiwi Hoài Sơn trồng quy mô lớn hơn Nam Đàn, điều kiện thổ nhưỡng thủy nhiệt giống như Nam Đàn, điều duy nhất không bằng Nam Đàn chính là trái Kiwi Nam Đàn giành trước gây ra tiếng tăm ở thị trường, và đã đăng ký thương hiệu nhưng đối với việc sản xuất gia công trái Kiwi mà nói, điểm này không bằng việc xem trọng tiêu thụ hoa quả tươi.

Nhưng quy mô gieo trồng trái Kiwi Nam Đàn và Hoài Sơn không kém mấy, hơn nữa khoảng cách hai huyện cũng không xa lắm, hay nói cách khác

về điểm này, hai bên cạnh tranh về cơ bản là đứng trên điểm đầu tiên, vậy thì ai có thể thắng, thì phải xem thái độ của thương nhân HongKong.

Lục Vi Dân không cho rằng thương nhân HongKong sẽ nhận thức chuẩn Hoài Sơn, khiến hai bên đi đến cạnh tranh, để mà có thể thu được điều kiện tốt hơn từ giữa, đây mới là một sổ sách lược của thương nhân HongKong.

Tuy nhiên hiện tại thương nhân HongKong vẫn chưa có thông báo, Hoài Sơn và Nam Đàn cũng nói rõ đối phương làm không tốt, muốn trước tiên đến xem xét thực tế một lần, tìm hiểu một cách khách quan môi trường đầu tư của hai nơi.

Đã có phán đoán này, trong lòng Lục Vi Dân khá ổn, làm sao khiến cho Nam Đàn biểu hiện tốt nhất, điều này cần vạch kế hoạch kỹ lưỡng.

Từ Bình cảm thấy mình giống như một đặc vụ Quốc Dân Đảng trước lúc giải phóng, trong nhà hàng ở Xương Giang đợi sự xuất hiện của Đảng Cộng Sản ngầm, tiện tóm gọn.

Khách sạn Xương Giang là khách sạn có tiếng tăm của Xương Châu, theo sự thâm nhập không ngừng của cải cách mở cửa, ngành khách sạn của Xương Giang cũng bắt đầu tiến vào một thời kỳ phát triển cao độ, không ngừng có những khách sạn cấp sao mới xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, quan niệm chỉ có bàn bè quốc tế mới ở khách sạn cấp sao từ lâu đã được vứt bỏ, nhưng khách sạn có tiếng như khách sạn Xương Giang vẫn đối tượng được rất nhiều người ưa thích.

Làm Công an không ngờ đã làm mức đến điều tra hành tung của các thương nhân HongKong, hơn nữa phải theo dõi suốt hành trình không thể bại lộ, điều này thật sự là một việc mới mẻ.

Chuyện mới mẻ thì chuyện mới mẻ, nhưng Từ Bình lại rất khó chịu, công

việc đúng chức trách không làm lại đến năm vùng ở đây, việc này cái chuyện gì không biết?

Nhưng đến đội trưởng Đồng, không, bây giờ phải gọi là đồn trưởng Đồng cũng đích thân đến, anh ta còn có thể nói gì?

Đại khái là cảm nhận được sự nôn nóng bất an của Từ Bình, Đồng Lập Trụ vỗ vỗ bả vai Từ Bình.

- Đứng ở đây gãi ngứa cho tôi, nhiệm vụ hôm nay của chúng ta chính là phải đi theo bọn họ, mấy người anh đều đã gặp qua rồi, nhiệm vụ của chúng ta chính là phải theo sát, không thể mất dấu, xem thử bọn họ đi đâu.

- Sếp Đồng, lẽ nào nói chúng ta còn có thể ép những người này đến Nam Đàn chúng ta đầu tư? Chân trên người bọn họ, bọn họ muốn đi đâu thì đi đó, chúng ta còn có thể quản được ư?

Từ Bình tức giận nói.

- Ha ha, Từ Bình, thằng nhóc nhà cậu, làm công an là những người tài giỏi, nhưng so với bạn học cũ của cậu, cái đầu óc này không chỉ kém một chút, nói đi cũng phải nói lại, ngay cả tôi cũng phải khâm phục người bạn học cũ đó của cậu, cũng không biết trong đầu anh ta làm sao nhiều lối giải quyết thế, kiếm phạt tới đâu, ở đó thấy máu, cao thủ.

Đồng Lập Trụ thở dài một hơi.

- Tôi dám cam đoan, bạn học này của cậu về sau tiền đồ rộng mở.

- Mấy năm không gặp, Vi thay đổi khiến một số bạn học chúng tôi đều không thể tiếp nhận, hẳn học trung học ở Xương Châu, đi Lĩnh Nam học đại học, những cuộc gặp gỡ nói không rõ ràng.

Trên mặt Từ Bình cũng toát ra vẻ mặt hồi tưởng lại, nói thật trước kia ấn tượng của anh ta đối với Lục Vi Dân cũng không sâu sắc lắm, thời đầu đi học vốn dĩ tính cách mỗi người đều chưa định hình, mà thời trung học Lục Vi Dân lại đến Xương Châu đi học rồi.

Đồng Lập Trụ đang muốn nhắc nhở Từ Bình nên dần dần có quan hệ tốt với người bạn học cũ này, về sau nói không chừng có thể có ích, ánh mắt lại liếc thấy mấy bóng người từ trong thang máy đi ra.

- Đến đây, Từ Bình.

- Anh Đồng, xem ra bọn họ thật sự muốn chia ra ngồi hai chiếc xe à. Có khi nào chia làm hai đường không?

Từ Bình và Đồng Lập Trụ im lặng theo đoàn người ra cửa, nhìn thấy hai xe tải ngoài cửa mà khách sạn cung cấp

- May mà chúng ta chuẩn bị hai xe ô tô.

- Xem ra có khả năng, nếu bọn họ có một đi Hoài Sơn, tôi liền đi theo đến Hoài Sơn, cậu theo bọn họ về Nam Đàn, lúc cậu đi gọi điện thoại đến huyện, thông báo một tiếng, để bọn họ chú ý.

Đồng Lập Trụ đã hít một hơi, Lục Vi Dân này liệu việc như thần, suy nghĩ cũng chu đáo, tính toán sự việc chuẩn xác như vậy, cũng khó trách trẻ như vậy thì có thể tỏa sáng đến thế.

Lục Vi Dân nhận được điện thoại lập tức báo cáo sự việc này tới Mã Thông Tài, theo thời gian lộ trình, từ Xương Châu đến Hoài Sơn cần bốn tiếng rưỡi, đến Nam Đàn cần gần năm tiếng, nói cách khác bọn họ sẽ trong khoảng 3h chiều đến 4h chiều lần lượt tới Hoài Sơn và Nam Đàn.

- Vi Dân, việc này tôi thật sự lo lắng bất an, thật không ngờ người Hong

Kong cũng xảo quyết khó chơi như vậy.

Mã Thông Tài hỗn loạn căng thẳng trong hưng phấn, xoa xoa tay bước thong thả trong văn phòng.

- Chủ nhiệm Mã, đây không phải là khôn ngoan, đối anh lấy tiền ném ra ngoài, anh cũng phải xem thử nơi ném tiền vào có đáng không? Mấy triệu đến chục triệu ném vào cũng phải ném ra bọt nước đúng không? Thương nhân Hong Kong không phải đồ gỗ, họ cũng phải đánh giá đầu tư này có thể kiếm được tiền hay không, khi nào mới có thể kiếm tiền về, đây là điểm mấu chốt.

Lục Vi Dân cười nói:

- Làm việc với lời nói sáo rỗng đối với bọn họ mà nói không hề có ý nghĩa, chỉ một từ, kiếm tiền, làm thế nào kiếm tiền nhiều nhất nhanh nhất, chính là mục đích của bọn họ đến nội địa đầu tư, nắm chắc tâm lý về điểm này của bọn họ, thì có thể làm tốt công việc thu hút vốn đầu tư, kỳ thực công việc của chúng ta cũng như nhau, dựa vào sở thích của người khác để đứng vững hơn, khiến cho bọn họ nhận thấy ở chỗ chúng ta vững chắc nhất để kiếm càng nhiều tiền, thì thành công rồi.

Trong hai mắt của Mã Thông Tài lóe lên một tia sáng, hiển nhiên là rất tán đồng quan điểm rõ ràng thực tế của Lục Vi Dân, không hổ là nhân vật hàng đầu hiểu rõ về cái cách mở cửa ở Lĩnh Nam, có thể nắm bắt rất chuẩn xác tâm thái của các nhà đầu tư này.

- Hì hì, Vi Dân, có lời nói này, trong lòng tôi kiên định rất nhiều. Không tính Lâm Cẩm Ký, đây cũng xem như trận chiến đầu tiên khi khu kinh tế mới khai trương đúng không? Không giấu gì cậu, việc này tôi không dám báo cáo tới Chủ tịch huyện Thẩm, Bí thư An, ngay cả Chủ tịch huyện Lã tôi cũng chỉ nói một cách mơ hồ, không dám nói rõ, tôi chỉ sợ lỡ hỏng chuyện, tôi chính là

tội nhân chết trăm lần cũng không chuộc hết tội.

Thấy Mã Thông Tài ra vẻ ta đây như vậy, Lục Vi Dân cũng không kìm nổi buồn cười:

- Chủ nhiệm Mã, dù gì, việc thu hút vốn đầu tư vốn dĩ cũng có thành công có thất bại, ai có thể trận nào cũng thắng? Sự lựa chọn của các thương gia đầu tư người ta cũng theo tình hình thực tế để quyết định, chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức của chúng ta, quyền lựa chọn vẫn là trong tay đối phương.

- Vi Dân, nói là nói như vậy, nhưng điều này tốt xấu cũng là dự án đầu tiên khi tôi làm chủ nhiệm, nếu có thể xác định, có phải cũng coi như một sự khởi đầu tốt đẹp?

Mã Thông Tài thở một hơi dài, nhìn Lục Vi Dân một cái:

- Vi Dân, cậu chưa ngồi trên vị trí này của tôi, không cảm thấy được sức nóng ở dưới mông, không biết có bao nhiêu người trông tôi lộn nhào đâu.

Lục Vi Dân vẫn là rất có thiện cảm với vị Chủ nhiệm bọc trực này, Mã Thông Tài mặc dù bên ngoài thô tục một chút, nhưng làm việc lại rất kiên định, rất coi trọng vị trí chủ nhiệm này, cũng đại biểu là y thực sự muốn giữ lấy công việc trong tay.

- Yên tâm, Chủ nhiệm Mã, chỉ cần công việc của chúng ta làm tốt. Nó là của chúng ta, không thoát được đâu!

Lục Vi Dân an ủi nói.

Mã Thông Tài rõ ràng không rộng rãi như Lục Vi Dân, bước đi thong thả xoa xoa tay:

- Vi Dân, cái nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị theo ý kiến của cậu, ngay cả

bên Hoài Sơn tôi cũng toàn quyền ủy thác cho ông Đồng xử lý rồi, xem người HongKong có vào vào trông hay không.

- Chớ nói khó nghe như vậy, Chủ nhiệm Mã, vì sao gọi là vào trông? Chúng ta chỉ là làm đúng thực tế cho họ thấy thực lực và sự chân thành của chúng ta.

Lục Vi Dân cười lên, Mã Thông Tài cũng chịu sự ảnh hưởng của Lục Vi Dân, hơi thả lỏng.

Hai xe Toyota ở Phong Châu chia ra, một xe hướng đến Hoài Sơn, một xe hướng đến Nam Đàn.

Nhìn thấy điểm này Đồng Lập Trụ thầm khâm phục tầm nhìn của Lục Vi Dân, y ra hiệu bằng động tác tay với Từ Bình, ý bảo Từ Bình đi theo đối phương về Nam Đàn trước, mình y thì dẫn theo hai người theo một xe khác đến Hoài Sơn.

Sau nửa tiếng đồng hồ, Volga dưới mông Đồng Lập Trụ cũng sắp rơi ra từng mảnh, mới miễn cưỡng theo kịp xe Toyota của đối phương đến khách sạn Hoài Sơn.

Ba người sớm đã ở Hoài Sơn đợi đón Đồng Lập Trụ, đóng cửa trao đổi hơn nửa ngày, về cơ bản đã xác định nên hoạt động như thế nào.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Liên Tục Xuất Hiện Các Chiêu Thức Kỳ Lạ

Giang Đạt Xương nhìn đoạn đường xóc nảy không kìm nổi nhíu mày, đây là Nam Đàm?

Ông chủ yêu cầu mình đến Xương Giang tỉnh Lê Dương, phụ trách khảo sát điều kiện xây dựng nhà máy ở địa khu Hoài Sơn và Nam Đàm. Trước kia ông ta chưa bao giờ nghe nói qua về địa phương này. Từ Xương Châu tới đây đã đi hơn bốn giờ mới vào tới huyện Nam Đàm, tình trạng đường xá thế này đã khiến Giang Đạt Xương thấy nản trong lòng.

- Tiểu Dương, chẳng lẽ này tình trạng đường Địa khu Lê Dương đều như thế này?

Tiểu Dương là người Côn Hồ Xương Giang, vốn là nhân viên công tác bên công ty Lĩnh Nam, tạm thời được điều tạm đến để tiến hành khảo sát.

- Giang tổng, tình hình cũng không khác mấy. Địa khu Lê Dương cũng là khu đất đồi núi, hơn nữa tốc độ kinh tế phát triển khá lạc hậu, tình trạng đường cũng không tốt lắm.

Tiểu Dương với Địa khu Lê Dương cũng không quen thuộc, chỉ có thể nói sơ qua.

- Nếu là như thế này, điều kiện nơi này có hơi kém một chút.

Giang Đạt Xương lắc đầu, chuyển hướng nhìn về cầu đá phía trước. Ông ta đột nhiên thấy có vài người đang cầm thước ngắm tiến hành đo đạc ở ven

đường, hơi động lòng:

- Dừng xe, Tiểu Dương, cậu đi xuống hỏi xem mấy người kia đang làm gì vậy?

Sau vài phút, Tiểu Dương lên xe:

- Giang tổng, bọn họ là nhân viên Phòng giao thông Nam Đàm của Cục giao thông địa khu Lê Dương, hình như là đo đạc trước kỳ. Nghe bọn hắn nói, tháng sáu cuối năm nay sẽ khởi công cải tạo phần đường quốc lộ Phong Nam, chính là đoạn đường từ Phong Châu đến Nam Đàm, giai đoạn này sẽ coi trọng cải tạo thành đường quốc lộ cấp hai.

Giang Đạt Xương có chút nghi hoặc, khéo như vậy, mình vừa nói điều kiện giao thông Nam Đàm quá kém, bên này đã lại có ý đồ cải tạo?

Đoàn người đến Xương Giang cùng mình cũng không có nhiều người biết, liền ngay cả Tiểu Dương cũng là tạm thời mượn về dùng nên cũng không rõ lắm về mục đích chuyển đi Xương Giang này.

Tổng công ty muốn dùng người không biết điều kiện tình hình thực địa của hai nơi họ đang chuẩn bị đầu tư, đánh giá một cách chân thật về điều kiện và mức độ nguy hiểm khi xây dựng nhà máy ở hai nơi này, cho nên nghi hoặc này cũng chỉ thoáng qua trong lòng Giang Đạt Xương.

Ông ta lập tức cho rằng nếu quốc lộ này thật sự sẽ được cải tạo, ngược lại trở thành một sự kiện đáng cao hứng.

Chiếc xe Toyota đến Nam Đàm thì đã là 4 giờ chiều. Đoàn ba người của Giang Đạt Xương tiến đến trọ lại ở khách sạn Nam Hà. Tin tức này liền được truyền lại tới tai Mã Thông Tài và Lục Vi Dân.

Toàn bộ Ban quản lý khu kinh tế mới bắt đầu hoạt động. Hai ngày nay,

ngoại trừ Đồng Lập Trụ dẫn người đi Hoài Sơn ra, mọi người trong Ban quản lý khu kinh tế mới đều ở trong trạng thái chuẩn bị khai chiến.

Từ bên trong, đang chiêm rống rùm beng về bản quy hoạch thật lớn về việc phát triển xây dựng đường đến khu kinh tế mới đã được cho ra lò chỉ sau một ngày một đêm.

Từ nhân viên Cục giao thông "công tác trên đồi" cấp tốc đo vẽ bản đồ đến việc dọn dẹp môi trường xung quanh khu kinh tế mới, từ nhân viên cục Nông nghiệp tích cực công tác, xuống nông thôn chỉ đạo cho các hộ nông dân gieo trồng cây kiwi về các loại phân hóa học đang bị cấm sử dụng đến việc các cơ sở xã, thị trấn chính phủ bước đầu đưa ra các loại văn kiện quy hoạch, tiến thêm một bước mở rộng diện tích gieo trồng cây kiwi. Tất cả đều không tỏ thái độ mà thúc đẩy.

Vừa muốn có hiệu quả nhưng lại không thể làm cho người ta phát hiện đây là diễn trò, thì cũng chỉ có Mã Thông Tài một tay lõi đời như vậy mới có bản lĩnh để thu xếp được thoả đáng, tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn gì.

Lã Ngọc Xuyên cảm thấy dây cót của khu kinh tế mới lập tức đột nhiên xoay nhanh, thì có chút bồn chồn, không ít văn kiện được đưa đến chỗ ông ta ký phát. Tuy coi như công tác là bình thường, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được động tác chiêm rống rùm beng với cường độ cao như thế.

Khi Mã Thông Tài báo cáo công tác cũng có chút ập a ập úng. Ban đầu ông ta còn tưởng rằng đối phương là vừa mới tiếp xúc với khu kinh tế mới này nên có chút không thích ứng kịp. Tuy nhiên rất nhanh sau đó, ông ta liền cảm thấy vấn đề không đơn giản như vậy.

Nhìn Lục Vi Dân và Mã Thông Tài đi được rất nhanh như vậy, trong lòng ông ta cũng kiên định hơn nhiều. Có Lục Vi Dân đi theo, vấn đề sẽ không

lớn. Trong vô thức, Lã Ngọc Xuyên đã suy nghĩ như vậy.

Đi ra ngoài học tập một tuần liền cảm thấy khu kinh tế mới như đã thay đổi, hơn nữa đụng phải sự việc trên đường, tâm tình Lã Ngọc Xuyên lập tức còn có chút nôn nóng.

Người phụ trách của công ty xây dựng huyện đã hai lần đến gặp Lã Ngọc Xuyên, phản ánh về tình hình của khu kinh tế mới đang yêu cầu đẩy nhanh tiến độ xây dựng trường ở Viên Khu.

Độ mạnh yếu của loại kiến thiết xây dựng lót này quá lớn. Công ty xây dựng huyện thì có chút không chịu nổi. Mà khu kinh tế mới lại đem mặt hai con đường khác chia làm bốn, khoán trắng từ huyện đến mấy nhà tập thể và công ty xây dựng tư nhân khác, điều kiện tiên quyết đều là kiến thiết lót tư.

Về điểm này, huyện gần như không chủ định sẽ cấp một chút tiền vào mỗi cuối tuần, cơ bản chỉ vừa đủ vận chuyển, mà các loại chi phí cho xi măng, cát đá... Vật liệu xây dựng phần lớn do công ty xây dựng áp dụng thủ đoạn đổ lỗi cho nhà máy xi măng và ông chủ tư nhân cát đá, dù sao nơi đó cũng hơn kém một bậc, nhờ biết sổ sách khá tốt, cũng liền như vậy tha lại đây .

Nhưng khu kinh tế mới rất mạnh dạn cứng rắn yêu cầu khai thác, phát triển, khởi động xây dựng ba con đường trong Viên khu đồng thời, công ty xây dựng huyện liền gánh không được .

Công ty vốn nghĩ hiệu quả và lợi ích không tốt, toàn bộ sẽ dựa vào sự ủng hộ ở huyện, mới chống đỡ xuống được, đừng nói đồng thời khởi công ba con đường, ngay cả hai con đường, công ty cũng tiếp không được.

Loại kiến thiết này có tính phiêu lưu rất lớn, nhất là thay chính phủ làm kiến thiết, liều mạng lâu, đến cuối cùng nợ nần chất thành đống lớn. Hàng năm giao phó cho một bộ phận, tám năm mười năm cũng không nhất định có

thể thanh toán tiền, có mấy doanh nghiệp chống lại sức ép như vậy?

Lã Ngọc Xuyên cũng biết khu kinh tế mới quy hoạch, nhưng đề xuất lúc ấy chính là cố gắng cuối năm nay đầu năm sau hoàn thành khai thác, phát triển xây dựng xong ba con đường trong Viên khu. Không nghĩ tới động tác của khu kinh tế mới mạnh như vậy, một năm liền khởi công toàn bộ cả ba con đường.

Việc phân chia phần việc của công ty xây dựng huyện làm bốn phần khoán trắng cho xí nghiệp xây dựng bên ngoài đến xây dựng, đương nhiên Lã Ngọc Xuyên có biết. Nhưng lúc trước ông ta cũng hiểu được chỉ sợ không có doanh nghiệp nào sẽ đến tiếp nhận.

Dù sao loại kiến thiết này, người nào có chút thực lực cũng phải suy nghĩ một chút, mặt khác cũng phải cân nhắc xem có thể đúng lúc lấy được tiền từ Ủy ban nhân dân huyện hay không.

Tình trạng tài chính huyện Nam Đàm thế nào, những người có quen biết với các ban ngành của huyện đều có thể rõ ràng, có thể trả tiền đúng hạn hay không, còn phải khảo nghiệm "Bản lĩnh" của xí nghiệp đó.

Không nghĩ tới chuyện này vậy mà thật sự lại làm được, mới đi Xương Châu học tập một tuần, không ngờ chuyện này cũng đã chuyển động như chong chóng.

Bước vào tiểu viện của Ban quản lý khu kinh tế mới, Lã Ngọc Xuyên liền cảm thấy chính mình giống như đi vào một cái chợ âm ỉ.

Nhân viên công tác lui tới, tiếng chuông điện thoại liên tiếp vang lên, còn có nhân viên kỹ thuật và cán bộ Ban quản lý chỉ vào bản vẽ đập bàn quăng ghề. Tất cả đều khiến Lã Ngọc Xuyên có chút choáng choáng hồ hồ. Đây là làm sao vậy?

- Tiểu Tô, Mã Thông Tài và Lục Vi Dân đang ở đâu? Cao Nguyên đâu?

Hiện tại Ban quản lý được tập hợp điều tạm về từ Ủy ban Xây dựng, Phòng Kinh doanh bất động sản, phòng Tài chính được vài người, cũng hiểu được cái giá của việc lên Ban quản lý.

Lục Vi Dân phân công quản lý thu hút đầu tư, Cao Nguyên được phân công quy hoạch kiến thiết, trị an xã hội của Ban quản lý khu kinh tế mới do uỷ viên đảng công uỷ, trưởng đồn công an Đồng Lập Trụ đến phân công quản lý.

Tô Yến Thanh thời gian này cũng là vội tới mức chân không chạm đất.

Vừa được biết tập đoàn Hoa Mỹ đến Xương Châu, toàn bộ Ban quản lý khu kinh tế mới liền lâm vào tình trạng rối ren mà trước nay chưa từng có.

Tô Yến Thanh tuy rằng là xử lý thu hút đầu tư, nhưng lúc này cũng không ai phân công quản lý ai. Toàn bộ kế hoạch phát triển khu kinh tế mới do cô phụ trách phải hoàn thành trong vòng một ngày. Đây là ấn tượng đầu tiên.

Cũng may, cô đã từng làm công tác này, chẳng qua còn không kịp dựng lên, cho nên Tô Yến Thanh gần như là thức trắng một đêm để chỉnh. Việc giám sát công nhân cùng với việc lập kế hoạch phát triển về tuyến đường lớn giao nhau giữa tỉnh và khu kinh tế mới, nghênh đón các vị Hongkong "Cải trang vi hành" tới.

- Chủ tịch huyện Lã, Chủ nhiệm Mã đi xuống nông thôn. Chủ nhiệm Cao ở công trường còn chưa về. Vi Dân vừa về, đang gọi điện thoại.

Tô Yến Thanh nhìn thoáng nhìn về phía Lục Vi Dân đang vừa gọi điện thoại vừa ghi chép:

- Đúng, đang ở bên kia.

- Lão Mã xuống nông thôn? Xuống nông thôn làm gì?

Lã Ngọc Xuyên có chút hồ đồ. Khu kinh tế mới này trước mắt dưới một mẫu ruộng còn có ba phần đất. Mã Thông Tài không có việc gì xuống nông thôn làm gì?

Tô Yến Thanh cũng là biết Lục Vi Dân và Mã Thông Tài cũng phải nói ra chuyện này. Tuy nhiên, ở Ban quản lý khu kinh tế mới, cũng chỉ có vài người biết được chuyện này, chỉ những người có chức trách xử lý cụ thể mới rõ, mặt khác người ngoài cuộc cũng chỉ biết là động tác hiện tại của khu kinh tế mới rất lớn, phải trong thời gian ngắn nhất đem dàn giáo khu kinh tế mới kéo đến, cũng không rõ ràng lắm về huyền bí trong đó.

- Chủ tịch huyện Lã, anh mới đi học tập một tuần, hay là trước hết mời vào ngồi một lát, đợi Chủ nhiệm Mã trở về báo cáo cho anh đi.

Tô Yến Thanh nhìn vẻ mặt mờ mịt của Lã Ngọc Xuyên, bậm môi, cười nói.

- Trong hồ lô các chị bán thuốc gì? Lúc tôi trở về có đi ngang qua khu kinh tế mới, nhìn đến đứng lên một khối phát triển rất lớn. Tôi thấy, sự phát triển này có vượt quá mức quy định của quy hoạch. Bên trên đánh dấu không ít khu vực công năng. Khu kinh tế mới này chúng ta khi quy hoạch hình như không nhanh đến như vậy đi?

Lã Ngọc Xuyên nghi ngờ liếc mắt nhìn Tô Yến Thanh một cái:

- Nơi này vừa vào cửa đã thấy loạn cả một đám, quả thực giống như đi chợ vậy. Ban quản lý khu kinh tế mới của các cô thực sự đang làm cái trò gì vậy?

Lục Vi Dân nhìn thấy Lã Ngọc Xuyên tiến vào, chỉ sợ là Lã Ngọc Xuyên đến đây hỏi tội.

Gây sức ép lớn như vậy, động tĩnh lớn đến vậy, mà ông ta Phó chủ tịch huyện kiêm Bí thư Đảng công ủy - người được phân công quản lý lại hoàn toàn không biết gì cả, chỉ sợ thực sự có chút không nói nổi.

Tuy nhiên điều này cũng chẳng trách được. Tình huống cấp bách như vậy, hơn nữa cuối cùng có thể nắm chắc được bao nhiêu ai cũng không thể nói rõ, mạo muội báo cáo với Bí thư Chủ tịch huyện. Một khi hỏng việc, ngay cả đường sống quay về cũng không có. Cho nên Ban quản lý nghiên cứu nửa ngày, vẫn làm theo đề xuất của Lục Vi Dân, làm trước nói sau, tạm thời không báo cáo.

Mã Thông Tài ngược lại có chút quyết đoán, đưa ra quyết định xử lý theo ý tưởng của Lục Vi Dân. Mấy ngày nay xảy ra vài ba sự tình như vậy liên oanh oanh liệt liệt đứng lên.

- Tiểu Lục, xảy ra chuyện gì? Muốn làm động tĩnh lớn như vậy, vì sao Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện lại chẳng biết gì? Các cậu làm cái trò quý gì vậy?

Giọng điệu Lã Ngọc Xuyên cũng có một ít bất mãn. Tuy rằng ông ta cũng biết Lục Vi Dân rất được Thẩm Tử Liệt tán thưởng, An Đức Kiện cũng có ấn tượng rất tốt với Lục Vi Dân, nhưng dù sao ông ta cũng là Phó chủ tịch huyện được phân công quản lý, hơn nữa còn kiêm Bí thư Đảng công ủy của Ban quản lý.

Tuy nói công tác hằng ngày đều giao cho Mã Thông Tài phụ trách, nhưng cũng không có nghĩa là ông ta liền không quan tâm tới công tác bên này. Có thể nói năm nay ông ta được phân công quản lý công tác này, làm tốt cũng được làm xấu cũng được, tại đây đều phải làm cho khu kinh tế mới này hiện ra.

- Chủ tịch huyện Lã, trước tiên anh cứ ngồi đi đã, Chủ nhiệm Mã chắc

cũng sắp trở lại. Yến Thanh, mang cho Chủ nhiệm Mã chén nước.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Bản Lĩnh Chính Kỳ

Tô Yến Thanh tức giận mắt không còn chút máu liếc Lục Vi Dân một cái, đứng dậy đi rót nước.

Người này đúng là làm càn! Tuy nhiên vào thời điểm này, Tô Yến Thanh cũng chỉ có thể cúi đầu nghe theo.

Nhìn Lục Vi Dân tự tay bưng trà nóng lên, trong lòng Lã Ngọc Xuyên cũng thoải mái hơn một chút.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại muốn đo vẽ bản đồ đường như vậy? Tôi hỏi bọn họ, bọn họ cũng nói không rõ lắm, chỉ nói là do cục an bài. Tôi hỏi lão Khâu, lão Khâu nói là ý tứ của Mã Thông Tài chuyển đạt của tôi, nói tôi cái gì là đã tới lúc phải cải tạo đường Phong Nam? !

- Ha hả, Phó Chủ tịch huyện Lã, chuyện này đừng trách tôi, tôi chỉ là người truyền thánh chỉ, gọi điện thoại sang bên Phòng giao thông mời bọn họ sang phối hợp một chút.

Lục Vi Dân ha hả mỉm cười:

- Mong anh bớt giận. Như thế này đi, khi nào Chủ nhiệm Mã trở về sẽ báo cáo tình hình mọi mặt với anh vậy.

Đang nói thì bóng dáng tròn như cái thùng của Mã Thông Tài đã hiện ra ở ngoài cửa.

Nhiệt độ bên ngoài không cao, nhưng Mã Thông Tài cũng đổ mồ hôi đầy đầu. Tuy nhiên xem vẻ mặt dường như vẫn khá tốt.

Sau khi Mã Thông Tài gạt mồ hôi trên trán báo cáo lại từng công tác trong nhiều ngày qua, Lã Ngọc Xuyên thậm chí càng sốt ruột hơn so với Mã Thông Tài:

- Lão Mã, sao bây giờ mới nói cho tôi biết? Hiện tại tình hình thế nào rồi? Đừng nói những lời vớ vẩn, tôi muốn là tình huống chân thật.

- Chủ tịch huyện Lã, cũng không biết tình hình thực sự thế nào, chúng ta hiện giờ chẳng phải đang đợi sao?

Mã Thông Tài cười khổ buông cả hai tay:

- Theo lý thuyết, nói bọn họ 'cải trang vi hành' cũng không sai biệt lắm, Giá Bang - người Hongkong đã vô thanh vô tức đi đủ một vòng từ Đông Cổ, Bạch Tháp tới vài khu xã, thị trấn, còn đi Thạch Cổ. Giống như quý vậy, lén lút vào thôn, không cần bắn súng. Bọn họ cũng đi vài vòng khắp khu công trường khu kinh tế mới của chúng ta, cũng dùng máy ảnh nhỏ chụp không ít ảnh, nhưng còn chưa thấy có động tĩnh gì.

"Bọn họ còn đang ở nhà khách Nam Hà?"

Lã Ngọc Xuyên cảm thấy trên người mình tựa như một con chuột nhỏ, đang bò đông bò tây, quấy rầy ông ta khiến ông ta đứng ngồi không yên:

- Nếu không chúng ta qua nói chuyện với bọn họ vậy?

- Chủ tịch huyện Lã, chỉ sợ là không tiện, tin tức này chúng ta có được là do theo Lĩnh Nam truyền ra. Chắc Người khách Hongkong đã yêu cầu giữ họ kín việc mình ở lại nhà khách Nam Hà. Hiện tại, chúng ta nên giả bộ không biết gì, mặc cho bọn họ khảo sát. Việc cần làm bên Hoài Sơn, chúng ta cũng

đã làm. Tình hình bên tổ bọn họ cũng sẽ không tốt. So sánh hai bên, khả năng chúng ta thắng được rất lớn. Nếu anh đi đến đó thăm hỏi, vậy chứng minh chúng ta đã biết trước được động tác của bọn họ, vậy tất cả những điều chúng ta làm mấy ngày nay đều trở thành không công rồi.

Lục Vi Dân khẩn trương chặn lại nói.

Lã Ngọc Xuyên cũng kể lời đời trên quan trường, vừa nghe Lục Vi Dân nói một cách hàm ý như vậy, ông ta nhìn Lục Vi Dân chăm chăm, nói:

- Việc cần làm bên Hoài Sơn chúng ta cũng đã làm? Làm cái gì?

Thấy Lục Vi Dân mỉm cười không nói, ánh mắt Lã Ngọc Xuyên dừng ở trên mặt Mã Thông Tài:

- Lão Mã, Tiểu Lục tuổi còn trẻ, anh làm Chủ nhiệm phải quản lý cho tốt, không cần làm càn.

- Ha ha, Phó Chủ tịch huyện Lã, chúng ta khẳng định sẽ không làm xằng bậy. Tuy đầu năm nay cạnh tranh kịch liệt như vậy, bọn họ Hoài Sơn cũng muốn đào góc tường của chúng ta. Chúng ta cũng không được khách khí, làm chút động tác nhỏ mà thôi.

Mã Thông Tài tùy tiện nói:

- Tám vị tiên vượt biển, mỗi người đều tự thể hiện sự thần thông của mình, gan lớn cười rồ cười hổ, nhát gan thì về cười gà mái.

Lã Ngọc Xuyên biết ở đây khẳng định có mưu mẹo gì. Ngược lại, ông ta cũng không tiện hỏi nhiều, có một số thao tác của cấp dưới, làm lãnh đạo cũng liền mắt nhắm mắt mở làm bộ như không biết, chỉ cần không có sự đúng sai rõ ràng về mặt nguyên tắc, một vài thủ đoạn nhỏ ngược lại có thể tạo ra hiệu quả kỳ diệu.

Ba ngày sau, khi nhóm sáu người của Giang Đạ Xương bay trở về Quảng Châu, Tổng giám đốc Bành Thượng Nguyên báo cáo về tình hình khảo sát bí mật với tập đoàn Hoa Mỹ.

- Đây là kết quả khảo sát của các anh?

Bành Thượng Nguyên năm nay đã hơn năm mươi, đen gầy hơi cao, hai bên mái tóc hoa râm, hai mắt sáng ngời có thần, nhìn chòng tài liệu ở trong tay xem đi xem lại bốn, năm lần, im lặng thật lâu sau mới hỏi:

- Chỉ với chừng này văn bản tài liệu thì không đủ. Tôi muốn nghe về cảm nhận của các anh. Vấn đề không chỉ là lựa chọn, cũng bao gồm cả vấn đề trước mắt là đây có phải là cơ hội tốt nhất để tập đoàn chúng ta đi đầu tư xây dựng nhà máy hay không.

Vấn đề này có chút ngoài ngoài dự tính của Giang Đạ Xương. Đây có phải thời cơ tốt nhất để đầu tư hay không, vấn đề này rất khó nói. Nếu nói ông ta phân tích khảo sát về ưu khuyết điểm của hai nơi, ông có thể nói một phần ba, nhưng muốn nói đây có phải là thời cơ tốt nhất hay không, ông ta cũng không dám tùy tiện cho kết luận .

- Bành tổng, trước tiên, tôi muốn nói về tình hình ở hai huyện. Sau đó nói tới ưu khuyết của hai huyện này. Tình huống ở hai huyện cơ bản tương tự nhau, theo thổ nhưỡng thủy chất hòa khí hậu mà nói, đều không khác nhau nhiều, đều vô cùng thích hợp để gieo trồng cây kiwi. Hơn nữa, sau mấy ngày khảo sát tình hình, chúng tôi thấy, hai huyện này thích hợp gieo trồng bao gồm cây kiwi ở trong núi hoang, diện tích sườn núi hoang tương đối lớn, cũng chưa có lợi dụng được hết. Nhưng căn cứ vào những gì biết được, trong hai huyện thì ao đầm của Hoài Sơn tuy rằng có diện tích thực sự hơi nhỏ, nhưng quy mô quy hoạch mở rộng gieo trồng thì rõ ràng Hoài Sơn còn không có. Xét về điều kiện giao thông thì tình hình ở Hoài Sơn đỡ một chút, điều kiện bên Nam Đàm kém một chút. Nhưng căn cứ vào những thăm dò thực tế

chúng tôi được biết, Nam Đàm đang tiến hành quy hoạch cải tạo con đường trọng yếu từ địa khu tới thành phố, phỏng chừng sáu tháng cuối năm sẽ khởi công kiến thiết.

- Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm là khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện đầu tiên ở tỉnh Xương Giang, nên các loại chính sách ưu đãi đối với huyện này cũng có không giống nhau...

- Tình trạng xã hội trị an cũng có khác biệt rất lớn. Trong cảm nhận của chúng tôi, lão Đàm chính mắt thấy phần tử xã hội đen ở bọn họ ở Hoài Sơn đang sáng khoái thu phí bảo hộ. Mà ở Nam Đàm thì không tồn tại vấn đề này, nhất là độ mạnh yếu kiến thiết trong khu kinh tế mới của bọn họ rất lớn. Trước tiên họ đã xây dựng xong đồn công an cho Cơ quan công an ở khu kinh tế mới, ...

- Nói như vậy, anh có khuynh hướng đến Nam Đàm xây dựng nhà máy?

Bành Thượng Nguyên hơi nhăn hai hàng lông mày lại:

- Nhưng điều kiện giao thông ở Nam Đàm trong thời gian ngắn chỉ sợ về căn bản không thể được cải thiện.

- Bành tổng, nếu đơn thuần xem xét về điều kiện theo giao thông, thì cả hai huyện đều không thể làm người ta hài lòng. Hai huyện này có thể so sánh khá lắm chính là năm mươi bước cười một trăm bước. Tôi cảm thấy đầu tư xây dựng nhà máy là chuyện đại sự, không thể chỉ nhìn gần trước mắt, hẳn là nên nhìn xa hơn một chút. Dù sao nhà máy chúng ta muốn xây dựng xong, sẽ không phải chuyện trong ba năm hay năm năm.

Giang Đạt Xương ở công ty Hoa Mỹ thuộc lực lượng trung kiên, nói chuyện cũng rất có phân lượng. Bành Thượng Nguyên cũng rất coi trọng đối phương, nghe được đối phương nói vậy, yên lặng gật đầu:

- Đúng rồi, anh bàn lại với Đàm Mục Tiền xem đây có phải thời cơ đầu tư thích hợp nhất hay không?

- Bành tổng, vấn đề này tôi không tiện trả lời. Tôi chỉ có thể tiến hành phân tích phán xét tình huống của hai nơi này. Còn việc đây có phải là thời cơ đầu tư thích hợp nhất hay không, phải do anh suy xét. Tuy nhiên tôi đề nghị anh có thể đến hai nơi khảo sát tình hình thực địa một chút, như vậy càng trực quan hơn, có trợ giúp tốt nhất để đưa ra phán đoán.

- Không cần phải ... , nếu các anh đã làm điều tra nghiên cứu khảo sát chu đáo chặt chẽ, cho rằng Nam Đàm thích hợp hơn, một khi tập đoàn quyết định phải xây dựng nhà máy, chúng ta phải xuất ra thành ý, trực tiếp đến Nam Đàm. Tôi sẽ lại đi hai bên xem. Một việc như vậy, chẳng lẽ nói ánh mắt một mình tôi so với năm sáu người các anh đã bí mật khảo sát vài ngày cũng có hiệu quả? Như vậy nếu tôi đi, nói không chừng người ta sẽ vội diễn tốt cho tôi xem một kịch. Chính vì vậy tôi muốn các anh không chào hỏi bí mật khảo sát mới là chân thật nhất.

Bành Thượng Nguyên suy nghĩ một chút lắc đầu, có phải thời cơ tốt nhất hay không đích xác Giang Đạt Xương cũng không thể trả lời được. Việc đến đất liền đầu tư xây dựng nhà máy vốn còn có phiêu lưu tương đối lớn. Hơn nữa, trước mắt, chính trị, khí hậu đại lục cũng có chút mơ hồ không biết trước được:

- Đương nhiên tôi còn phải đi một lần, nhưng muốn cùng bên Xương Giang bàn bạc điều kiện cụ thể. Lần trước, tiểu tử kia cho tôi một ấn tượng rất sâu.

Ngay lúc Lã Ngọc Xuyên và Mã Thông Tài đứng ngồi không yên, đợi động tĩnh của tập đoàn Hoa Mỹ, Lục Vi Dân cũng đang tập trung tư tưởng đặt ở một chỗ khác.

Mã Thông Tài tiếp nhận đề nghị của Lục Vi Dân rồi, khu kinh tế mới hiện đang toàn diện khởi công kiến thiết tam tuyến đường, điều này ngầm ẩn chứa sự phiêu lưu tương đối lớn.

Ba tuyến đường chính lên tỉnh, hình thành một khối khung sườn hình chữ nhật của khu kinh tế mới. Dựa vào danh dự của chính phủ hấp dẫn xí nghiệp xây dựng tới kết thiết, phương pháp này tất nhiên có thể đẩy nhanh tiến độ kiến thiết, nhưng cũng mang đến phiêu lưu rất lớn. Nhưng việc này quyết định khu kinh tế mới có thể hấp dẫn đủ xí nghiệp tiến đến ngụ lại hay không.

Chỉ có thể khiến nhiều xí nghiệp hài lòng đến ngụ lại, thì nơi này mới có thể bán đi, cũng mới có thể đúng thời gian quy định có tiền trả các chi phí cho xí nghiệp xây dựng công trình. Kỳ thật trong đó sẽ là một thời gian xui xẻo.

Công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký đương nhiên không đủ. Mặc dù hạng mục gia công nước trái cây của tập đoàn Hoa Mỹ thành công ngụ lại, cũng vẫn không đủ. Khu kinh tế mới một khi thành lập đứng lên, chính là cần các hạng mục cuộn cuộn không ngừng đến ngụ lại. Chỉ có như vậy mới vượt xa hơn người thường, rất nhanh phát triển, mới có thể duy trì đi xuống.

Nếu cũng không đủ xí nghiệp đến ngụ lại, như vậy vấn đề tài chính này sẽ lập tức căng thẳng. Mà như vậy sẽ làm cho, mà tiến độ kiến thiết cơ sở thượng tầng chậm lại cũng sẽ ảnh hưởng đến niềm tin và kế hoạch của xí nghiệp muốn tiến Viên khu.

- Vi Dân, sao anh lại tâm trạng như vậy?

Tô Yến Thanh hoàn toàn sửa sang lại tư liệu trong tay, thoáng nhìn thấy Lục Vi Dân đứng ngồi không yên:

- Là sợ tập đoàn Hoa Mỹ không chọn Nam Đàm chúng ta?

Vô tình, Tô Yến Thanh đã tự xem mình như người Nam Đàm, tuy rằng đã sớm hạ quyết tâm chỉ ở lại Nam Đàm hai năm, nhưng Tô Yến Thanh lại phát hiện chính mình dường như đã nảy sinh một vài tình cảm khó có với nơi này.

- Không phải, việc bên Hoa Mỹ, chúng ta đã làm hết sức rồi. Hiện tại muốn như chó vẫy đuôi mừng chủ, chỉ sợ cũng không đạt được kết quả tốt hơn. Tất cả những việc có thể làm đều đã làm. Tôi nghĩ cho dù hạng mục này của tập đoàn Hoa Mỹ ngụ lại, khu kinh tế mới này của chúng ta vẫn thật sự đơn bạc, đại cục khó có thể khởi động được.

Lục Vi Dân ở mặt ngoài ung dung bình thản, nhưng trong lòng lại tương đối nôn nóng. Một khu kinh tế mới không phải chỉ một hai xí nghiệp và hạng mục là có thể chống đỡ lên. Hiện việc nên làm gần như cũng đã làm được, nhưng ngồi chờ đợi như vậy cũng không phù hợp tính cách của hắn.

- Vậy anh tính làm như thế nào?

Tô Yến Thanh cũng biết Lục Vi Dân xưa nay chính là một nhân vật không chịu được cô đơn. Hiện tại khu kinh tế mới đã khởi động, hắn phụ trách thu hút đầu tư, khẳng định là muốn làm ra sự nghiệp lớn giành được sự được coi trọng của lãnh đạo huyện.

- Chủ động xuất kích, bốn phía nở hoa, mạng lưới rộng khắp, bồi dưỡng trọng điểm.

Lục Vi Dân dùng vài câu thành ngữ thông thường để hình dung.

- Xem ra anh có ý tưởng mới?

Ánh mắt Tô Yến Thanh trong suốt sáng ngời, nhìn khuôn mặt Lục Vi Dân, chiếc kẹp nhỏ Corey với chất lượng tốt, màu hồng với áo lót màu xanh dương rất đúng chỗ trên ngực, thậm chí ngay cả dấu vết dây lưng Bra cũng mơ hồ có thể thấy được, khiến miệng Lục Vi Dân không khỏi có chút động

đậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Chuẩn Bị Xuất Kích

Sau tết âm lịch đã được một hai tháng, Lục Vi Dân vẫn chưa gặp được Chân Ny. Hắn đi Xương Châu một chuyến, sau khi ở khách sạn điều tra tung tích của người đến từ tập đoàn Hoa Mỹ giảm mạnh liền lập tức quay về thu xếp. Bị ánh mắt Tô Yến Thanh lướt qua, trong lòng Lục Vi Dân không cảm thấy có chút ngứa ngáy.

- Không dám nói là cách nghĩ mới, nhưng chỉ ngồi chờ bánh từ trên trời rơi xuống như thế này thì chắc chắn là không thể. Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm chúng ta là khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện đầu tiên đứng đầu tiên phong của toàn tỉnh, nhất định phải phát huy trọn vẹn ưu thế này. Hiện nay việc xây dựng cơ sở hạ tầng được triển khai vô cùng rầm rộ, nếu như việc thu hút đầu tư không bắt nhịp kịp thì chính là tội của chúng ta.

Lục Vi Dân cố gắng kìm nén ý nghĩ đang nảy nở từ sâu thẳm cõi lòng mình như ngọn cỏ dại đột ngột nảy mầm sau cơn mưa xuân, chỉ cảm thấy một cơ quan nào đó phía dưới đang giống như bị kích thích không thể khống chế được mà căng lên:

- Xương Giang vốn nằm trong đất liền, tin tức không nhanh nhạy, tình hình Nam Đàm chúng ta còn thảm hại hơn. Nếu muốn tháo gỡ cục diện, vẫn phải tới nơi khác mở rộng tầm mắt.

- Có mục tiêu cụ thể hay không?

Tô Yến Thanh quay đầu hỏi.

Cái cổ mịn nhẵn như ngọc trắng được tôn lên bởi chiếc cổ đứng màu tím của áo jacket càng tôn thêm phần hấp dẫn. Lục Vi Dân chỉ cảm thấy yết hầu mình dường như muốn mấp máy một chút, vội vàng cúi đầu làm bộ như xem gì đó ở trên bàn.

- Vẫn chưa có. Nhưng tôi biết được tin, tuần sau Xương Châu sẽ mở hội nghị tiến cử thu hút đầu tư và buổi tọa đàm liên kết các doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài và các bộ ngành tài chính. Ngoài một số doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, còn có một số lượng khá khá thương nhân có ý muốn đầu tư cũng tham gia. Tôi định đi thử xem vận may thế nào.

- Là tổ chức ở tỉnh hay ở thành phố Xương Châu?

Tô Yến Thanh cũng rất tinh nhạy.

- Ở thành phố Xương Châu.

Số doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài đến tỉnh nằm trong đất liền như Xương Giang này không nhiều, chủ yếu là tập trung ở thành phố Xương Châu. Ngoài ra thì cũng là Côn Hồ, Quế Bình, ở hai thành phố đó có một vài doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, nhưng chủ yếu cũng là một vài doanh nghiệp đội lốt hợp doanh. Giống như công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Lâm Cầm Kỳ cũng tạm coi là một doanh nghiệp có vốn đầu tư Hồng Kông đích thực đầu tiên ở địa khu Lê Dương.

- Vậy thì chẳng phải anh muốn phá đám Xương Châu sao?

Tô Yến Thanh trợn trừng mắt.

- Cẩn thận kẻo bị người ta nhốt ở Xương Châu không thoát nổi thân đấy.

- Đều là của Đảng Cộng Sản, thịt nát cũng là ở trong nồi, cứ coi như tôi phá đám thì cũng là vì việc chung, sợ gì chứ?

Lục Vi Dân bật cười.

- Nếu thật sự bị nhốt thật, vừa khéo được làm anh hùng, Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm cũng không thể không để ý đến tôi chứ?

Thở dài một hơi nhẹ nhàng, ánh mắt Tô Yến Thanh trong vắt lạnh ngắt:

- Vi Dân, nếu như mọi cán bộ của Đảng cộng sản đều một lòng một dạ vì công việc như anh thì tốt rồi.

Lục Vi Dân lập tức đề phòng:

- Yến Thanh, có phải là đã nghe được điều gì không?

- Cũng chẳng có gì. Có điều tôi vừa trở về huyện giải quyết công việc đã nghe được có người nói bây giờ khu kinh tế mới là con cưng của huyện. Bất cứ điều gì huyện cũng ưu tiên đáp ứng cho khu kinh tế mới, nhưng lại vẫn chưa thấy nó mang lại điều gì ra hồn, chỉ làm mấy thứ linh tinh mang mẽ bề ngoài.

Tô Yến Thanh ở trước mặt Lục Vi Dân cũng không giấu giếm.

- Thế à? Cái mẽ bên ngoài?

Lục Vi Dân nhún vai.

- Không có cái mẽ bên ngoài đó thì anh dựa vào cái gì để thu hút đầu tư. Ai cũng nói là trồng cây ngô đồng để dụ phượng hoàng đến, anh thì đến cây bào đồng cũng không muốn trồng vài cây, đừng nói phượng hoàng, tôi thấy có quạ cũng chẳng muốn đến nghỉ chân.

Hắn biết một thời gian trước xung quanh khu kinh tế mới đã làm công tác cải thiện môi trường, lại còn làm một tấm biển quảng cáo lớn như thế này, mà còn cả việc xây dựng con đường vào khu kinh tế mới và làm hệ thống thiết bị

thị chính. Cứ coi như có công ty xây dựng ứng vốn nhưng giống như việc lắp đặt thiết bị thị chính cũng đang triển khai toàn diện thì chỉ tính phí tổn vật liệu đã không phải là một con số nhỏ.

Phòng Tài chính huyện cũng luôn miệng kêu khổ, nhưng đây lại là Chủ tịch huyện Thẩm đã có ý mở lời sẽ bảo đảm, không dám cắt xén bớt.

Tài chính Nam Đàm vốn dĩ đã vô cùng eo hẹp, nghèo rớt mồng tơi, nhất là khi mới đầu năm, vào thời kỳ giáp hạt. Khu kinh tế mới tiêu tiền như nước thế này, chắc chắn sẽ khiến cho sự vận hành bình thường của không ít ban ngành gặp phải ảnh hưởng, họ nói mấy lời trách móc châm chọc cũng là lẽ thường.

Nghe lời Lục Vi Dân nói rất đơn giản rõ ràng, Tô Yến Thanh không kìm nổi bật cười.

- Vi Dân, đây chỉ là một số người tầm nhìn chật hẹp, chỉ ham cái lợi trước mắt. Chỉ cần khu kinh tế mới có thể thực sự phát triển, những lời nói châm chọc của những người này cũng sẽ tan như mây khói thôi.

- Yến Thanh, không đơn giản như vậy đâu. Cứ coi như là chúng ta có thể thu hút doanh nghiệp tới đây, nếu muốn thực sự thấy được hiệu quả thì cũng là chuyện của hai ba năm sau. Doanh nghiệp từ khi khởi công xây dựng đến bước vào sản xuất, rồi đến lúc bắt đầu sinh lời thì cần cả một quá trình. Cách nghĩ nóng lòng muốn thành công, muốn trong nháy mắt đã kiếm được nguồn lợi kếch sù đều không thực tế.

Lục Vi Dân trong lòng thầm than, chỉ sợ có cách nghĩ như vậy không chỉ là một số người thiên cận, ở huyện kia vài vị cũng giống nhau có ý nghĩ như vậy.

Đương nhiên cách nghĩ của bọn họ có lẽ phải “sâu xa” hơn một chút.

Địa khu Lê Dương đang sắp phân chia làm hai, bố cục sáu tỉnh phía bắc và bảy tỉnh phía nam ở địa khu Lê Dương cũ đã bước đầu xuất hiện. Nghe nói hiện nay tiếng nói của Bí thư huyện ủy Phong Châu Cầu Trị Lương trong Địa ủy đã có phần lớn hơn một chút. Rõ ràng là y thấy huyện Phong Châu sắp thành thành phố Phong Châu, cũng là nơi có Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu, Bí thư Thành ủy như hẳn nay mai đương nhiên sẽ là Ủy viên Địa ủy Phong Châu sau này.

Trong bố cục chính trị của địa khu Phong Châu tương lai, ai có thể chiếm được vị trí càng có lợi, thì thời gian này biểu hiện của mỗi người bọn họ sẽ rất quan trọng.

Mã Thông Tài và Lục Vi Dân đã nói chuyện về nó hai lần, sức ép của y cũng rất lớn.

Lục Vi Dân biết sức ép của Mã Thông Tài là bắt nguồn từ An Đức Kiện. Không có sự ủng hộ của An Đức Kiện, y không thể ngồi lên vị trí đó, ngồi lên được vị trí đó thì hẳn phải có trách nhiệm với An Đức Kiện.

Trong quan trường chính là như thế. Ai dùng anh, anh sẽ phải chịu trách nhiệm với người đó, vinh nhục của anh cũng liên quan chặt chẽ đến người ta. Đây là một kiểu ràng buộc con người được biến tướng, nhưng rất nhiều người đều không biết mệt mỏi thậm chí đổ xô vào. Từ một góc độ nào đó mà nói, có thể gắn chặt quyền lợi với lãnh đạo, bản thân cũng chứng minh được giá trị bản thân, vô số người đều muốn đạt được điều này nhưng lại không có cơ hội.

Dường như chính mình cũng như vậy, ít nhất hiện nay mình ở trong mắt rất nhiều người là đang gắn chặt quyền lợi với Thẩm Tử Liệt, trong một số lĩnh vực nào đó trở thành người đại diện của ông ta. Mã Thông Tài giữ chức Chủ nhiệm Ban quản lý, mình làm trợ lý chủ nhiệm, đây cũng coi là một thỏa hiệp cân bằng được biến tướng của An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt, đạt được

nhờ thông qua sự phối hợp từ người đại diện của mỗi phía.

Khi mà khung kết cấu do loại thỏa hiệp cân bằng này tạo ra không thể mang lại kết quả khiến người ta vừa lòng, thì nền tảng của bộ khung đó sẽ bị lung lay. Đó cũng có nghĩa là kết cấu khung có lẽ sẽ bị thay đổi và điều chỉnh.

Mã Thông Tài không muốn bị thay đổi điều chỉnh, Lục Vi Dân cũng không muốn, vậy thì làm được kết quả khiến người ta hài lòng là điều tất yếu. Lục Vi Dân hiểu rất rõ, ngay cả năm được dự án này của Hoa Mỹ trong tay cũng còn chưa đủ.

Khu kinh tế mới phải phải có khí thế lớn, cũng có nghĩa là công tác thu hút đầu tư của khu kinh tế mới phải có thành quả lớn hơn nữa.

Mã Thông Tài đồng ý với ý kiến của Lục Vi Dân một cách rất thoải mái.

Đầu óc Lục Vi Dân rất thông minh, ý tưởng cũng nhiều, phong cách làm việc nhanh gọn, dứt khoát, mà còn rất bền bỉ, hăng hái. Mã Thông Tài tin rằng chỉ cần có thể kéo được dự án đến, đừng nói một tuần, ngay cả một tháng hay một quý đều không thành vấn đề.

Cường độ xây dựng của khu kinh tế mới này rất mạnh, Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm đã thị sát một lượt, đều rất hài lòng. Điều này khiến Mã Thông Tài cũng rất đặc ý, nhưng sức ép mà nó mang đến cũng vô cùng lớn.

Ngoài công ty xây dựng huyện ra, hai công ty xây dựng khác phụ trách xây dựng hai con đường ven khu còn lại cũng làm việc rất tốt, tiến độ cũng tương đối nhanh. Cao Nguyên gần như mỗi ngày đều ở công trường đôn đốc, đảm bảo chất lượng và tiến độ, việc xây dựng đường ống cũng bắt kịp sát với tiến độ.

Mã Thông Tài nhìn thấy mà trong lòng vui sướng, nhưng đợi đến khi bình

tâm được thì lại chột dạ, tiến độ xây dựng khu kinh tế mới quá rất nhanh, nhưng còn doanh nghiệp được thu hút thì ở đâu?

Giai đoạn thứ nhất của khu kinh tế mới chiếm một nghìn tám trăm mẫu đất, công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Lâm Cẩm Ký chiếm tám mươi mẫu. Đây cũng còn một nghìn bảy trăm mẫu đang tiến hành san bằng hoàn toàn, dự tính trước khi hết tháng sáu, một nghìn bảy trăm mẫu đất liền có thể san bằng xong.

Việc xây dựng con đường xung quanh khu đến cuối tháng năm là có thể hoàn toàn thông suốt. Còn bao gồm cả đường ống nước ngầm, đèn đường, thậm chí còn có một bộ phận công trình xanh đều có thể hoàn thành về cơ bản trước cuối tháng sáu. Đây cũng có ý nghĩa là trước khi hết tháng sáu, nếu như không có mấy doanh nghiệp tử tế một chút đến thì khu kinh tế mới sẽ có thể biến thành một trò cười khiến người ta không thể chấp nhận nổi.

Sức ép cực lớn khiến Mã Thông Tài ăn không ngon ngủ không yên.

Lục Vi Dân đã xem như làm được rất khá. Nhà xưởng công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Lâm Cẩm Ký đã chính thức bắt đầu xây dựng, thương nhân Hồng Kông Lâm Diệu Hùng đã đến công trường xem xét tiến độ, hơn nữa đã bắt đầu ký kết hợp đồng thu mua kiwi với một số nhà vườn ở Đông Cỗ và Bạch Tháp. Điều này khiến huyện khá là vui mừng.

Tập đoàn Hoa Mỹ vẫn chưa có hồi âm, nhưng phân tích vô cùng chuẩn xác thấu đáo của Lục Vi Dân vẫn khiến Mã Thông Tài yên tâm hơn rất nhiều.

Nhưng thế vẫn chưa đủ. Cho nên khi Lục Vi Dân chủ động đề xuất muốn đến Xương Châu một chuyến, y không chút do dự đã đáp ứng ngay.

Thời gian một tháng. Dùng người thì không nghi còn nghi thì không dùng, đây là nguyên tắc của Mã Thông Tài. Đến An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt

đều có thể tin nhiệm Lục Vi Dân, thì Mã Thông Tài có gì mà không yên tâm?

Lục Vi Dân đi guốc trong bụng Mã Thông Tài. Có điều khi mình đề xuất muốn đến Xương Châu tìm nguồn đầu tư, Mã Thông Tài liền chấp nhận ngay cho mình đi trong thời gian một tháng, tất cả mọi phí tổn đều được thanh toán. Điều kiện hào phóng như vậy khiến Lục Vi Dân thấy có phần cảm động.

Nếu Mã Thông Tài không hào phóng như thế thì mình cũng vẫn phải đi, đây là trách nhiệm của bản thân mình.

Thẩm Tử Liệt cho mình vào vị trí này, ông ta cũng tương tự phải chịu một sức ép rất lớn.

Lục Vi Dân hiểu rất rõ khi những người như Tần Hải Cơ và Tào Cường đều tỏ thái độ phản đối rất rõ rệt ở hội nghị thường vụ, nếu như không phải An Đức Kiện rất kiên định ủng hộ Thẩm Tử Liệt, thì một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học được nửa năm như mình dù thế nào cũng không có khả năng được bổ nhiệm vào ghế trợ lý chủ nhiệm mà trên thực tế cũng chẳng có quyền hạn gì.

Mặc dù như vậy nhưng cũng đã gây xôn xao như một cơn động đất ở khắp cả huyện.

Không nói các cán bộ cơ quan, ngay cả các bạn học của mình cũng rất ngạc nhiên.

Thư Nhã và Hà Lâm đặc biệt có ý đến chúc mừng, đến cả Quách Hoài Chương ở Hoài Sơn xa xôi cũng có lòng quay về một chuyến đòi mình khao một bữa cơm. Mà dù có che dấu kỹ hơn nữa, Lục Vi Dân cũng có thể cảm nhận được sự ngưỡng mộ của người bạn học cũ này.

Nghe nói Quách Hoài Chương cũng rất được Vương Tự Vinh coi trọng,

đề bạt cũng là chuyện đã được chuẩn bị chu đáo. Nhưng Lục Vi Dân lại ngần
đi trước một bước, chặn đầu y trước.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Cướp Thịt Từ Trong Miệng Hổ

Chiếc xe Thượng Hải cũ thả Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh ở đầu cầu rồi rời đi.

Chiếc xe Thượng Hải cũ này vốn là Hội đồng nhân dân huyện và Mặt trận Tổ quốc huyện dùng chung. Sau khi hai chiếc Santana bắt đầu phục vụ quân đội một thời gian ngắn, thì nó bị để ở trong huyện. Nhưng sau khi thành lập khu kinh tế mới vì để mở ra cục diện thì chiếc Thượng Hải cũ vốn được gọi là chủ lực quản gia được cấp cho khu kinh tế mới.

Điều này cũng đã từng gây ra sự bất mãn rất lớn cho Phó chủ tịch thường trực huyện Tào Cương.

Ở huyện công việc dùng xe vốn không nhiều, chỉ có duy nhất hai chiếc Santana. Ngoại trừ Bí thư huyện ủy An Đức Kiện có một chiếc ra thì một chiếc còn lại là cấp cho mấy người nhân rồi Hội đồng nhân dân huyện. Điều này cũng gây nên không ít tranh luận trong huyện.

Tào Cương đã từng trong một hoàn cảnh riêng tư đã nói Thẩm Tử Liệt đang dùng một chiếc Satana để mua Hội đồng nhân dân huyện, và nói rất rõ ràng.

Nhưng không dễ phủ nhận được rằng chiếc xe Santana kia sau khi được giao cho Hội đồng nhân dân huyện thì mối quan hệ giữa Hội đồng nhân dân huyện và Chính ủy bên này trở nên thân thiết vô cùng. Đặc biệt là Lâm Thuận Lộc bất kể là ở Hội đồng nhân dân huyện hay là ở hội nghị thường vụ thì đều rất nhiệt tình ủng hộ công tác của Thẩm Tử Liệt. Chiếc Santana đã có

hiệu quả rõ rệt.

- Yến Thanh, vậy chiều mai ba giờ tập hợp ở khách sạn Cẩm Phong được không?

Lục Vi Dân đuổi người. Ngồi trên xe máy tiếng đồng hồ, mùi vị của Thượng Hải cũ thực sự khiến người ta không hài lòng lắm. Thảo nào chiếc Santana có thể mạnh mẽ chen vào một trong những thương hiệu từng là xe chuyên dụng của quan viên Trung Quốc, khiến nó biến mất trong trí nhớ của mọi người.

- Được. Chiều mai hội nghị bắt đầu đưa tin. Sáng ngày hôm sau thì sẽ có một hội nghị tọa đàm triển vọng đầu tư, buổi chiều hình như là cùng với các đại biểu hội nghị đi tham quan khu khai thác kinh tế kỹ thuật Xương Châu. Tôi cảm thấy hội nghị này dường như là thành phố Xương Châu rất quan tâm. Xem ra thì trong tỉnh cũng là hy vọng các nhà đầu tư một lần đến khảo sát đầu tư có thể quan sát nhiều hơn khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, chứ không hy vọng có mấy chuyện phức tạp phát sinh. Nếu không thì sẽ không đến mức ngay cả hai thành phố Côn Hồ và Quế Bình cũng không được mời tham gia.

Tô Yến Thanh khúu giác rất nhạy bén. Ánh mắt cũng rất kén chọn. Quan trọng hơn là quan hệ của cô rất phức tạp, dường như gọi vài cuộc điện thoại thì đã có chút hiểu biết về hội nghị này rồi. Liên tưởng đến công ty sắt thép Xương Châu năm ngoái nhắc tay cái đã mua tám nghìn thùng trái kiwi. Đây là điều mà không phải bất cứ ai cũng làm được. Có thể liên tưởng đến đằng sau Tô Yến Thanh còn có một căn nguyên sâu xa không bình thường.

- Khu Khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu là khu khai thác đầu tiên ở tỉnh ta, cũng là khu khai thác phát triển kinh tế kỹ thuật đầu tiên của địa khu Trung bộ. Về danh nghĩa là thuộc về thành phố Xương Châu nhưng về cơ bản thì vẫn là coi như là do tỉnh và thành phố phối hợp tạo ra.

Rất nhiều chính sách và dự án của tỉnh đều chủ động nghiêng về khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu. Nhưng dù là như thế thì nghe nói các lãnh đạo chủ yếu trong tỉnh vẫn là không hài lòng lắm với sự phát triển của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu. Tôi đoán rằng trong tỉnh trong thành phố hầu như đều có một số áp lực, vì thế nên mới suy xét chuyển sang vào khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu mà đáng lẽ nên là hội nghị thu hút đầu tư toàn tỉnh. Chỉ sợ rằng các lãnh đạo các thành phố Côn Hồ, Quế Bình trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Lục Vi Dân cùng Tô Yến Thanh đi đến đứng tại trạm xe bus 38. Tô Yến Thanh ở phố Đại Dung, đó là trung tâm của thành phố, có rất nhiều xe bus và xe điện đi qua, xe bus 38 đến phân xưởng là tuyến ngắn nhất

- Hoàng đế thương con cả, thường dân yêu quý con út. Xem ra khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu cũng coi như là đứa con cả của tỉnh Xương Châu.

Tô Yến Thanh nói một câu tục ngữ.

- Vậy thì khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm kia của chúng ta có được coi là đứa con út hay không?

- Ha hả, chắc là không được. Chúng ta đều phải dựa vào chính bản thân mình. Tuy nhiên dựa vào chính bản thân mình thì càng tốt hơn, có thể cứng rắn chẳng sợ ai châm chọc gì.

Lục Vi Dân giọng điệu khá là cứng rắn.

- Vậy cách làm này của chúng ta có bị coi là có chút lén lút hay không?

Tô Yến Thanh nghiêng đầu mỉm cười.

- Quyền quyết định cuối cùng là ở trong tay nhà đầu tư, có thích hay không, có lựa chọn hay không thì đều là nhà đầu tư phán đoán, chẳng ai có quyền ép buộc họ cả. Chúng ta chỉ có thể cung cấp một đường dẫn để khiến họ có thể tìm hiểu về huyện Nam Đàm của chúng ta một cách càng chân thực, trực quan. Lẽ nào như thế là sai sao? Lẽ nào họ không lựa chọn Nam Đàm của chúng ta thì nhất định sẽ chọn Xương Châu? Có lẽ người ta sẽ chuyển ra ngoài tỉnh chăng?

Lục Vi Dân không cho là đúng, thản nhiên nói:

- Nếu như có thành kiến hẹp hòi như vậy thì tôi chỉ có thể nói bản thân người làm chủ chột dạ hụt hơi, bản thân không có đủ năng lực. Điều kiện tốt như thế này mà cạnh tranh còn không thắng được thì còn trách ai cơ chứ?

- Anh rất có sự tự tin?

Tô Yến Thanh nhìn theo xe 38 đang chậm chậm đi tới, chuẩn bị lên xe.

- Phải thử thì mới biết được. Ngay cả cái dũng khí thử mà cũng không có, thì làm được gì chứ?

Lục Vi Dân ân cần xách giúp Tô Yến Thanh cái túi xách ở bên chân, cười cợt nhả nói:

- Tôi tin rằng hai chúng ta liên kết với nhau thì đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Tô Yến Thanh không ngờ một Lục Vi Dân luôn trầm tĩnh trong mắt cô lại có thể nói một câu dí dỏm như vậy. Ngần ra một lúc rồi cười phù ra một tiếng:

- Vi Dân, khó có khi anh có tâm trạng tốt thế này. Tôi cảm thấy bản thân mình già cỗi, so với anh thì anh lại như ông cụ non. Tôi lại tự cảm thấy thẹn.

Hôm nay nghe được hai câu nói này của anh mới thấy trấn an phần nào.

- Làm sao lại cảm thấy tôi vẫn còn trái tim tuổi trẻ? Bao lâu nay tôi biểu hiện già dặn vậy sao?

Lục Vi Dân hơi xúc động trong lòng. Trải qua sóng gió kiếp trước, tâm trạng của bản thân đã có chút khác biệt rồi. Hắn luôn đang điều chỉnh chính bản thân mình.

- Ủ, ít nhất hôm nay tôi mới nhìn thấy sự chân thực của anh.

Tô Yến Thanh hé miệng cười, lên xe phất tay:

- Hy vọng anh có thể giữ được như thế.

Mãi cho đến khi về nhà Lục Vi Dân vẫn chìm trong tâm trạng kỳ lạ. Hắn tỉ mỉ cảm nhận lại cảm nhận hơn nửa năm nay của mình, dường như là sống trong một hoàn cảnh có chút hư vô vậy, luôn luôn thấy khó để cho mình hoàn toàn có thể hòa nhập vào đó, không thể sống cuộc sống đích thực của mình. Nhưng dường như bản thân luôn không hề ý thức được điều này, cho đến hôm nay Tô Yến Thanh trong lúc vô tình lại nhắc đến.

Vừa phải kiên định theo mục tiêu mà mình đã đặt ra, nhưng cũng không cần thiết phải quá gò bó tình cảm chân thực của chính mình. Mà trước đây bản thân mình dường như lại quá quan trọng việc kiếp trước, rồi lại còn có ý thức đè nén cái kiếp này. Điều này khiến cho mình thậm chí có chút cảm giác vô vị với cuộc sống.

Đây vốn là một xã hội đầy những hy vọng và ước mơ. Mà vận mệnh giao cho mình một cơ hội chưa từng có như thế này thì bản thân mình tại sao lại không vừa nỗ lực phấn đấu ở cái thế giới vô cùng tuyệt vời này, vừa cố gắng hưởng thụ tất cả cơ chứ?

Khách sạn Cẩm Phong vẫn luôn được coi là một trong ba khách sạn tốt nhất của Xương Châu. Khi khách sạn Shangri-La và Holiday Inn xuất hiện thì khách sạn Cẩm Phong luôn được xưng là khách sạn số một của Xương Châu.

Mặc dù là khách sạn Shangri-La và khách sạn Holiday Inn sau khi xây dựng ở Xương Châu đã cướp đi nhiều điểm nổi bật của khách sạn Cẩm Phong, nhưng rất nhiều hội nghị quan trọng trong tỉnh thì người ta đều thích họp ở một khách sạn có dư vị lịch sử như khách sạn Cẩm Phong này.

Khách sạn Cẩm Phong, tòa nhà chính là một công trình kiến trúc kiểu đơn thể hai mươi tám tầng. Ở toàn bộ khu Nam Phiến của Xương Châu thì luôn được coi là hạc giữa bầy gà. Cho đến hai năm nay thì một số kiến trúc cao tầng không ngừng xuất hiện khiến cho vị trí nổi bật của nó bị thách thức.

Nhưng là một công trình kiến trúc có tính tiêu chí của địa khu Thành Nam. Tất cả những người ở Xương Châu khi nói đến vị trí địa lý của vùng này thì đều thích coi công trình kiến trúc này làm vật tham chiếu.

Khu uống cà phê của Khách sạn Cẩm Phong được gọi là nơi phong cảnh đẹp nhất Xương Giang, hành lang trên nước ý nhị độc đáo, rất có mùi vị cổ xưa của kiến trúc xây dựng vùng sông nước Giang Nam, khiến cho khách sạn Cẩm Phong bỏ xa rất nhiều khách sạn khác

Nước được dẫn từ sông Vô Ưu, được tinh lọc chảy một vòng bao quanh tòa nhà chính của khách sạn Cẩm Phong. Còn tường gỗ thô tinh khiết và tường thủy tinh cùng với thực vật dạng dây leo, những bụi cây nhỏ và những cây cao to hỗn tạp lẫn nhau, đan xen san sát cùng với môi trường bên ngoài non nước bao quanh hình thành nên một môi trường sinh thái tự nhiên như mộng ảo.

Vào mùa đông, kéo tấm rèm ra, mặc cho ánh nắng mặt trời rọi xuống, hơi

ấm chan hòa. Ngày mùa hè, khí lạnh mạnh mẽ men theo tường thủy tinh từ từ thổi ra. Dải rừng thực vật xanh tươi bên ngoài vương vấn. Trong tiếng Saxophon nhẹ nhàng hay trong tiếng đàn dương cầm thanh thoát, một cốc cà phê đến từ bên ngoài, sự thanh thản dễ chịu đó đủ để khiến người ta khó quên.

Chả trách không ít những học giả văn nhân và nhà nghệ thuật trong nước đến Xương Châu thì đều thà chọn khách sạn Cẩm Phong, mà rất nhiều người cho rằng là một nơi khá là cũ kỹ, chứ không muốn đến sống ở khách sạn Shangri-La và khách sạn Holiday Inn xa hoa.

- Bể dâu cuộc đời là một vẻ đẹp, một vẻ đẹp trải qua sự lắng đọng, luôn luôn có thể lên men tình cảm. Cũng giống như một loại trà nào đó, sau khi lên men thì càng đậm càng nồng. Ngồi ở nơi đây có thể đắm chìm vào bên trong. Vì thế nên rất nhiều người thích lựa chọn nơi này chứ không muốn nơi hiện đại đầy đủ hơn như ở khách sạn Shangri-La và khách sạn Holiday Inn

Lục Vi Dân nhấp miệng uống một ngụm cà phê. Ánh mắt nhìn theo dòng cà phê trong cốc. Hương thơm quanh quẩn khiến hẳn thực sự có chút muốn bỏ hết tất cả tham vọng công việc trong tay nhưng không được. Đến đây đầu tiên là làm việc, sau đó mới là hưởng thụ.

Kiếp trước thời gian hẳn đến đây không ít, đã quen mắt với bảng giá cà phê ở đây. Thậm chí đã từng có một hồi ức ấm áp với một cô gái làm việc ở đây. Chỉ có điều cô gái đó sau khi bản thân xác định sẽ không có được kết quả gì thì liền rời khỏi nơi này. Nghe nói là trở về quê tìm một anh chồng hiền lành chất phác, mở một quán cà phê ở trong một thị trấn nhỏ dưới quê, làm ăn kinh doanh cũng khá tốt.

- Đây chỉ là một hồi ức vô căn cứ mà người ta sa vào. Đây là một dấu hiệu giả tạo tâm lý của người không đối diện với hiện thực. Hơn nữa khó nghe một chút chính là tâm tính đà điểu.

Tô Yến Thanh không chút khách khí chọc vào tính khoe khoang của Lục Vi Dân, thanh âm trong trẻo dễ nghe tựa như tiếng tiêu. Ngay cả hai người nước ngoài ngồi ở cách đó không xa cũng không kìm nổi quay đầu lại nhìn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Tình Cờ Gặp Mặt

- Yến Thanh, những lời này không làm thương tổn đến tôi, nhưng sẽ làm thương tổn tới rất nhiều người khác.

Lục Vi Dân khẽ mỉm cười,

- Bậc cha chú hoài niệm không phải về những hồi ức nóng vội hay những sai lầm mà nhớ tới những hồi ức tốt đẹp, những hồi ức có thể làm cho người ta cảm thấy sung sướng.

- Vi Dân, hôm nay anh tính đến gặp tôi là để nghiên cứu thảo luận về vấn đề giai cấp tư sản gì đó hay sao?

Tô Yến Thanh tức giận nói.

- Cách đây một thời gian có bản tin nói rằng, an tâm hưởng thụ, cẩn thận quan sát. Tôi vừa rồi quan sát thấy hội nghị mà bọn họ đang chuẩn bị rất cẩn thận. Nói thật, tôi vốn chỉ muốn trộm một quyển “hướng dẫn hội nghị”, nhưng lúc này bọn họ quản lý rất nghiêm, tôi không thể làm được. Mà bên khách sạn hình như cũng nhận được mệnh lệnh, đối với đại biểu tham dự hội nghị lần này phải tuyệt đối giữ kín.

Lục Vi Dân lắc đầu,

- Chẳng lẽ là nhằm vào hai người chúng ta sao?

- Vi Dân, anh đã đánh giá bản thân quá cao rồi? Tôi đoán bọn họ thậm chí

còn chưa hề nghe nói đến khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật của Nam Đàn chúng ta.

Tô Yến Thanh nhìn thấy Lục Vi Dân quá tự tin thì không còn cách nào đành nói:

- Tôi nghĩ bọn họ hẳn là nhắm vào Côn Hồ và Quế Bình.
- Nếu đúng như thế, bọn họ sẽ phải trả giá cho điều này.

Lục Vi Dân giả bộ nghiến răng nghiến lợi nói,

- Hai cốc cà phê này, bốn mươi tệ, người ta lại không đồng ý thu, hỏi tôi tốt nhất là trả tiền bằng ngoại tệ. Tôi hỏi anh xem chẳng lẽ tôi giống Hoa kiều hay sao? Nếu đúng, khẳng định cũng là từ Nam Cực trở về. Bốn mươi tệ này nếu không có một chút thu hoạch, tôi biết về giải thích với chủ nhiệm Mã thế nào bây giờ?

Tô Yến Thanh buồn cười, không biết chuyện gì đã xảy ra, mà hai ngày này Lục Vi Dân dường như không giống như trước kia, tâm tính trở nên thoải mái như vậy.

Phòng tiếp khách cũng không giống như đại sảnh của khách sạn thường lui tới, trong đại sảnh chỉ có một một bảng hướng dẫn —— diễn đàn thu hút đầu tư tại Xương Giang, những nhà đầu tư chắc phải báo danh ở chỗ này, đứng bên cạnh bảng hướng dẫn có mấy cô gái ăn mặc thướt tha đang mỉm cười.

Tiền sảnh và hành lang dài cách nhau một cái hồ nước, ở giữa có mấy chiếc ghế gỗ xếp liên tiếp nhau, mà phía bên phải đại sảnh thì có một hành lang, có thể nối thẳng đến một phòng hội nghị nhỏ phía sau chuyên dùng làm phòng hội nghị, nơi đó mới là nơi đón tiếp khách thực sự.

- Yến Thanh, nếu anh đi mặc một bộ quần áo giống như vậy, tiến đến đưa các thương nhân tham dự tới thăm khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật của Nam Đàn chúng ta, tôi nghĩ lúc đó chúng ta đã có thể giành được toàn thắng rồi.

Lục Vi Dân nhìn những người khác đang bắt đầu lục tục đến báo báo, trong đó có không ít người vừa nhìn cũng biết không phải người đến tham dự hội nghị, đương nhiên cũng có số ít người là tự đến.

- Vi Dân, anh tính làm sao bây giờ?

Tô Yến Thanh cũng thật sự không ngờ hội nghị mở ra lại cẩn thận, nghiêm túc chu đáo đến như thế, gần như có chút cảm giác như đang đề phòng cướp vậy. Những người tới đăng ký báo danh, toàn bộ đều có chuyên gia phụ trách tiếp đãi, giống như có thiệp mời, thì tiến vào, người không thiệp mời, đều bị lời nói dè dặt từ chối.

- Có hai con đường, hoặc là làm bộ như phóng viên của đài truyền hình hoặc của tòa soạn báo, nhưng phải có thể công tác, hoặc là tìm cơ hội có thể trà trộn đi vào. Nhưng tôi nhìn thấy hình như bên Xương Châu đặc biệt cũng cho người đến hội trường làm bảo vệ, cũng không biết thật sự là bảo vệ an toàn hay là phòng ngừa những người khác lẫn vào.

Lục Vi Dân đứng dậy,

- Tôi ra ngoài xem thử đây.

Không thể không nói thành phố Xương Châu đã bỏ ra không ít công phu, từ quy trình hội nghị đến quy cách tiếp đãi đều tương đối tinh tế, những người khác đến báo danh tham dự hội nghị, sau khi được đánh dấu được tặng một phần quà nhỏ tuyệt đẹp —— đều là hàng mỹ nghệ gốm sứ sơn thủy của nhà xưởng thủy mặc ở Xương Giang.

Đồ vật này không những rẻ, hơn nữa còn có giá trị rất lớn. Hai mươi năm sau, hàng mỹ nghệ do hội nghị đặc biệt yêu cầu đặt hàng, có thể bán được 108 ngàn tệ mỗi cái.

Lúc này, hội nghị thu hút đầu tư của thành phố Xương Châu làm được rất tốt, mặc dù trước đó lại không hề có sự tuyên truyền rầm rộ nào.

Dù sao đây cũng là lấy danh nghĩa tỉnh Xương Giang mời dự họp, nhưng trên thực tế lại là vì trợ giúp cho Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, khẳng định trong lòng một vài thành phố cấp 3 khác ở tỉnh sẽ thấy không thoải mái, bao gồm cả trong lòng Phó chủ tịch tỉnh được phân công quản lý thu hút đầu tư và Thành ủy Xương Châu cũng đều biết rõ.

Việt kiến thiết xây dựng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu vô cùng hợp lý, lãnh đạo chủ chốt ở tỉnh đều rất quan tâm. Một khu kinh tế mới to như vậy so với khu kinh tế mới ở vùng duyên hải này có sự chênh lệch quả thực không thể kể hết, cho nên lúc này đây Thành ủy Xương Châu cũng quyết định hạ quyết tâm phải thông qua hội nghị tạo ra đột phá.

Lưu Phát Khuê luôn luôn chú ý tới người trẻ tuổi kia, nhìn cách ăn mặc bên ngoài, người kia nhìn cũng không có cái gì đặc biệt, nhưng hiện tại trong khách sạn rực rỡ, nhất là trong lúc hội nghị sắp được diễn ra, lại khiến ông ta không thể không chú ý.

Làm Phó cục trưởng cục trị an ở thành phố Xương Châu, ông ta không muốn phải làm công việc bảo vệ này, nhưng lúc này đây, tuy quy cách hội nghị không cao, nhưng bên trên lại tương đối coi trọng, nghe nói có rất nhiều xí nghiệp đến từ tỉnh ngoài và thương nhân Hồng Kông sẽ tham gia hội nghị thu hút đầu tư này. Hội nghị lần này đối với công tác thu hút đầu tư của thành phố Xương Châu đặc biệt rất quan trọng, không thể có sai lầm dù chỉ một chút.

Lãnh đạo Cục khi chuyển giao còn đặc biệt nhắc tới điểm này, không được có chút sai lầm nào, vừa phải phòng ngừa trị an và vụ án hình sự phát sinh, lại vừa muốn phòng ngừa thành phố cấp 3 khác trong tỉnh đến phá hoại.

Điều này làm cho Lưu Phát Khuê không biết nên khóc hay cười.

Đây là chuyện gì vậy? Bát Lộ quân phòng Tân Tứ quân?

Nhưng lãnh đạo bên trên đã bàn giao, thì phải làm theo thôi, ăn bát cơm của ai, thì phải bán mạng cho người đó.

Người thanh niên này đương nhiên không thể là nhân vật chỉ được cái mẽ bề ngoài, làm ở đây nhiều năm như vậy, Lưu Phát Khuê tùy tiện liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đại khái người đó thế nào. Theo khí chất mà thấy hẳn người này là nhân vật thường ra vào nơi cơ quan chính phủ, chẳng qua ánh mắt cứ nhìn ngược nhìn xuôi như vậy, cũng không giống như một người thay mặt lãnh đạo đi báo danh, lại càng không giống với những nhân vật đã được đánh dấu mời tới tham dự.

Có vấn đề.

Lưu Phát Khuê không nghĩ đúng lúc hội nghị sắp diễn ra lại có khả năng gặp loại nhân vật này.

Mặc dù không rõ hẳn thực sự là loại người nào, chỉ sợ là người của thành phố cấp 3 quanh đây, nhưng bọn quan viên chính phủ sợ là cũng không hạ thấp thân phận mà tự mình tới đây như vậy.

Lúc trước, cho dù là các lãnh đạo cục cũng sẽ không thực sự cho rằng sẽ có loại chuyện như vậy phát sinh.

Lúc này đây Lưu Phát Khuê cũng đã xem qua quy trình hội nghị, rất cẩn thận, nghiêm túc chu đáo chặt chẽ. Toàn bộ những người muốn vào phải có

thiếp mời, hơn nữa cũng đặc biệt dặn dò khách sạn, ngoại trừ những người của hội nghị, còn lại không được tiết lộ với bất kì người nào về thân phận cũng như số phòng cụ thể của bất cứ vị khách nào, có thể nói thần hồn nát thần tính tránh việc công gà hoá cuốc.

Lục Vi Dân cũng không biết mình đã bị người theo dõi, lúc này tâm tình hẳn tương đối tốt, đặng phải Hà Khanh.

Hà Khanh với thân phận là Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn công ty thương mại mạo dịch từ Bắc Kinh tới tham gia hội nghị thu hút đầu tư, đối với một công ty thương mại mạo dịch mà nói, hội nghị thu hút đầu tư lúc này ở Xương Châu cũng không có nhiều ý nghĩa cho lắm. Ít nhất, trước mắt, anh ta tạm thời còn chưa có ý định chuyển dời công ty, tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng đến việc anh ta chấp nhận lời mời tới tham gia hội nghị.

- Vi Dân, cậu đến đây, tôi xin giới thiệu bạn tôi Lôi Đạt, làm quen một chút đi.

Hà Khanh đối với Lục Vi Dân có ấn tượng rất tốt, vừa mới quen đã cảm giác thân thiết. Bây giờ lại nhìn thấy Lục Vi Dân ở đây thì vô cùng cao hứng.

- Rất hân hạnh.

Một người đàn ông nói giọng Bắc Kinh dáng người to cao hiển nhiên khi thấy Hà Khanh trịnh trọng giới thiệu Lục Vi Dân một người còn trẻ tuổi như vậy thì vô cùng ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của anh ta, Hà Khanh là một người tính cách hướng nội, cũng không thích biểu lộ tình cảm, như vậy lại có thể mở miệng nói chuyện, chứng minh địa vị của người này trong lòng Hà Khanh cũng không phải tầm thường.

- Vi Dân, hôm nay sao lại rảnh rỗi mà có lòng tới tận đây uống trà vậy?

Trên gương mặt gầy yếu của Hà Khanh hiện lên vẻ tươi cười,

- Không phải cậu nói hiện đang bận bở nhiều công việc sao?

- Tới đây cũng là để công tác thôi.

Lục Vi Dân ở trước mặt Hà Khanh cũng không che dấu điều gì, chỉ nói qua về mục đích của mình khi đến đây.

- Ha ha, thì ra thằng quý nhà cậu tới để khoét tường à, khó trách được hội nghị lần này lại được bố trí nghiêm mật như vậy, toàn bộ mọi người đều phải cầm thiệp mời tới bàn báo danh, vừa rồi có một vị khách không mang thiệp mời, bên này đã gọi điện thoại xác nhận. Tôi còn tưởng rằng là hội nghị luyện tiếu vật kỷ niệm nên mới sợ có người liều lĩnh mạo danh chứ.

Hà Khanh mỉm cười.

- Anh Khanh cũng được mời đến tham dự? Chẳng lẽ anh cũng có ý đầu tư công thương nghiệp ở Xương Giang chúng tôi?

Lục Vi Dân qua Thẩm Tử Liệt chỉ biết được một vài điều về người đàn ông đang đứng trước mặt, nhưng đối với thân phận của anh ta lại có chút mơ hồ không rõ. Tuy vẫn là làm ngoại thương, chủ yếu là buôn bán với Liên Xô, đối với công thương nghiệp hình như không mấy hứng thú. Ít nhất, ở trong nước hình như chưa từng thấy anh ta có hoạt động gì.

- Không, tôi đến bây giờ còn chưa có tinh thần và sức lực nào để làm về công thương nghiệp, sự việc bên Liên Xô cũng đã nhiều lắm rồi. Ngày kia tôi lại phải qua bên ấy.

Hà Khanh rất rõ ràng lắc đầu,

- Trở về cũng là nhìn một cái, chỉ là nể tình lão Bàng, nhưng Lôi Đạt có

khi lại có chút hứng thú, cho nên cũng coi như đèn cho anh ấy mà tới đây xem một chút.

- Anh Đạt cũng có hứng thú đến Xương Giang chúng tôi đầu tư sao?

Ánh mắt Lục Vi Dân sáng ngời, dường như là nghĩ được một vài cơ hội,

- Anh Đạt đã từng làm bao giờ chưa?

- Ha ha, Vi Dân, cậu đúng là đi đâu cũng không quên nghiệp vụ, có phải câu nói đầu tiên là có hứng thú đến Nam Đàm một chuyến hay không?

Hà Khanh cười như không cười liếc mắt nhìn Lục Vi Dân đang có chút xấu hổ:

- Anh Đạt của cậu vốn ở tập đoàn xây dựng, sau cũng giống tôi muốn tự mình làm buôn bán. Hiện không biết bị ma quỷ ám hay sao lại muốn làm công thương nghiệp. Anh ta vẫn đang muốn tự mình làm và dùng vốn ban đầu của mình đầu tư vào các ngành có liên quan đến sản xuất, anh ta đổi ngành sản xuất vật liệu xây dựng rất thông thạo, cho nên mới cùng tôi đến Xương Giang xem có cơ hội nào hay không.

- Vật liệu xây dựng?

Lục Vi Dân nhíu mày, hẳn tuy rằng không biết Lô Đạt này có thực lực lớn đến mức nào, nhưng chỉ với cuộc gặp gỡ của hắn và Hà Khanh này ở hội nghị đầu tư của tỉnh cũng có thể tưởng tượng được tuyệt đối không phải chỉ làm một lò gạch hoặc cửa hàng kim khí đơn giản, cho nên vừa suy nghĩ hắn vừa thuận miệng hỏi:

- Về phương diện nào vậy, có phải là xi măng không?

- Đúng, chính là xi măng.

Lôi Đạt đối với phán đoán của Lục Vi Dân cảm thấy kinh ngạc cũng rất rộng rãi nói,

- Không gạt cậu, mấy người bằng hữu tốt chúng tôi, bao gồm anh Khanh của cậu, đều làm mậu dịch, kiếm ít tiền, nhưng tôi còn muốn làm công thương nghiệp, cho nên mới đến đây xem có cơ hội nào hay không.

- Anh Đạt, tôi không phải muốn tạt nước lạnh vào anh, tuy rằng Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu hiện nay rất cần dự án đầu tư, nhưng nếu anh xây dựng nhà máy xi măng ở Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, chỉ sợ bọn họ sẽ không hoan nghênh đâu.

Lục Vi Dân mỉm cười.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Mời Chào

- Haha, Vi Dân, đương nhiên không thể, cho dù là bọn họ mời.

Lôi Đạt phá lên cười

- Vi Dân, câu sau của cậu có phải là mặc dù khu Khai thác phát triển kinh tế Xương Châu không chào đón, nhưng Nam Đàn chúng tôi vẫn rất hoan nghênh chủ tịch Lôi đến đầu tư không?

Hà Khanh nhìn Lục Vi Dân cười như không cười.

Sau khi Lục Vi Dân bớt trầm ngâm mới chậm rãi nói:

- Anh Khanh, mặc dù tôi đến thu hút đầu tư đảo trường, nhưng dự án xi măng anh Đạt muốn làm, điều kiện của Nam Đàn chúng tôi không được tốt lắm, mặc dù tôi cũng rất hi vọng anh Đạt có thể đầu tư vào Nam Đàn trên mấy chục triệu, vậy thành tích của tôi có thể lộ rõ rồi, cả năm nay cũng có thể nằm trên công lao ngủ ngon rồi, nhưng tôi nói một cách thực tế nhất, điều kiện xây dựng nhà máy xi măng Nam Đàn không đủ tốt.

Dường như không ngờ được lời của Lục Vi Dân, Hà Khanh gật gật đầu

- Nói đạo lý xem.

- Anh Khanh, anh kiểm tra tôi à?

Lục Vi Dân nhún nhún vai

- Mặc dù tôi không hiểu biết nhiều về xi măng, nhưng cũng mơ hồ biết được một số yếu tố cơ bản, hai nhân tố quan trọng nhất với dự án xi măng là nguyên liệu và thị trường tiêu thụ, giá thành vận chuyển này chiếm tỉ lệ sản phẩm khá lớn, hoặc là dựa vào nơi sản xuất nguyên liệu, hoặc là thị trường tiêu thụ, hoặc yêu cầu đối với điều kiện giao thông rất cao, mà điều kiện giao thông càng quan trọng, bởi vì có thể cùng lúc thỏa mãn nhiều hơn hai điều kiện trước, huống hồ đồng thời cũng còn cần suy xét các nhân tố phụ của việc vận chuyển nguyên liệu.

Mấy câu ngăn ngui thì khái quát lại nhân tố cơ bản của dự án xi măng, chẳng những Lôi Đạt có cái nhìn khác xưa, ngay cả Hà Khanh cũng ghé mắt vào.

- Tiếp tục, tiếp tục

Hà Khanh thấy Lục Vi Dân im lặng, vội vàng ra hiệu tiếp.

- Đương nhiên, các nhân tố khác tương đối quan trọng, ví dụ áp lực cạnh tranh của thị trường tiêu thụ, có đối thủ cạnh tranh khác không, còn có hai nhân tố là yêu cầu bảo vệ môi trường và sức lao động giá rẻ cũng có ảnh hưởng khá lớn đối với hiệu quả và lợi ích của nhà máy xi măng.

Lục Vi Dân nói rất thoải mái.

Hà Khanh nhìn một cái có chút khiếp sợ, ánh mắt Lôi Đạt nhìn Lục Vi Dân có chút khác đi.

Nếu không phải tình cờ gặp, ông ta quả thực phải nghi ngờ đối phương có phải chuyên môn nhằm vào thuyết khách của mình, đa phần là hỏi một cách không xác định.

- Vi Dân, có phải trước đây anh đã từng làm qua phương diện này...

- Anh Đạt, tôi mới làm việc nửa năm, còn chưa có cơ hội tiếp xúc.

Lục Vi Dân gãi đầu, trước kia bản thân đã từng tiếp xúc qua dự án của nhà máy xi măng, đi qua giai đoạn đầu, tự nhiên không lạ lẫm với dự án nhà máy xi măng, chẳng qua lúc này nói ra, chỉ sợ cũng không ai tin.

- Tuy nhiên nếu tôi hiện tại cần làm mảng công tác thu hút vốn đầu tư, tự nhiên phải hiểu biết tỉ mỉ về tình hình Nam Đàn, ngoài ra cũng phải có hiểu biết một chút về các yêu cầu cơ bản của mỗi ngành nghề dự án đầu tư trước mắt phải không?

Lý do này nghe có vẻ khá gượng ép, Hà Khanh và Lôi Đạt khó tin tưởng, tuy nhiên Lục Vi Dân thực sự cho bọn họ ấn tượng rất sâu sắc, Lôi Đạt vô cùng kinh ngạc.

- Vi Dân, tôi cảm thấy anh dường như có điều gì đó chưa nói hết, có phải có điều gì khó nói không?

- Không, cũng không phải, mặc dù Nam Đàn không phải nơi đầu tư lí tưởng của anh Đạt, nhưng tôi cho rằng Phong Châu anh Đạt có thể đi khảo sát một chút, có lẽ có thể lọt vào mắt của anh Đạt.

- Phong Châu, điều kiện của Phong Châu cũng rất thích hợp sao?

Hà Khanh và Lôi Đạt không có mấy ấn tượng với Phong Châu, mà Lê Dương trong mắt của nhiều người chính là một vùng lớn nhất nghèo khổ nhất của Xương Giang, một địa khu phân cách từ trong đó, có thể nổi danh được nhiều?

- Từ mấy phương diện tôi mới nói mà nói, Phong Châu cũng có điều kiện cực tốt, có thể anh Khanh cũng đã nghe nói, bảy huyện phía Nam địa khu Lê Dương bao gồm Phong Châu bên trong muốn phân ra thành lập một địa khu Phong Châu, Phong Châu sẽ trở thành Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu,

điều này cũng có nghĩa là Phong Châu sẽ đón một chu kỳ xây dựng cơ sở thành phố trực thuộc trung ương ba đến năm năm, cho nên các ban ngành chức năng chính quyền của địa khu cần thiết đều phải xây dựng từ không đến có, một huyện phải thành một thành phố, mức xây dựng thành phố sẽ không nhỏ, hơn nữa hiện tại căn cứ vào quốc gia thay đổi chính sách đối với các vùng nghèo khổ để giúp đỡ người nghèo, tăng mạnh xây dựng thiết bị giao thông cơ sở đối với vùng nghèo khó sẽ là một phương hướng chủ yếu, điều này đối với địa khu Phong Châu nghèo nhất toàn tỉnh mà nói, điều này cũng làm nổi lên cơ hội rất lớn, đây cũng là cơ hội của ngành xây dựng.

Lôi Đạt và Hà Khanh nhìn nhau, khẽ gật đầu tán thành cách nghĩ của Lục Vi Dân.

- Mặt khác, đất Phong Châu ở chỗ Nam Hà và Hoài Khê giao nhau hình thành nên Phong Giang, từ xưa đến nay Phong Châu chính là bến tàu, thông qua nạo vét đơn giản thì có thể thông hành trên dưới 300 tấn tàu chở hàng, đường sắt Bắc Kinh - Quảng Châu sắp xây dựng cũng phải đi qua Phong Châu. Hơn nữa Phong Giang đổ vào Trường Giang phải chảy qua hai huyện Lộc Sơn, Cao Lăng đều sản xuất than đá, còn có bến tàu Nội Hà, vùng hoa hướng dương phía Đông Bắc Phong Châu có mạch đá vôi phong phú, vừa đúng là nguyên liệu nhà máy xi măng, chẳng qua địa thế vùng trồng hoa hướng dương không bằng phẳng, nếu muốn xây dựng nhà máy xi măng, thời kì đầu phải đầu tư không nhỏ.

Lục Vi Dân biết trên thực tế mấy năm sau ở đây sẽ thành trung tâm vật liệu xây dựng lớn nhất trong nước - được Tập đoàn Hải Loa nhìn trúng, sau mấy lần xây dựng sẽ xây dựng thành nhà máy xi măng 300 ngàn tấn, mà hiện tại tất cả những điều này còn nằm trong trạng thái vẫn chưa khai thác.

- Vi Dân, tôi hỏi một vấn đề, nếu điều kiện ở đây tốt như vậy, vì sao trước đây không xây dựng nhà máy xi măng?

Lôi Đạt lập tức hỏi một vấn đề quan trọng nhất.

- Ừm, điều này đương nhiên có nguyên nhân, thứ nhất, sáu huyện phía bắc khu Lê Dương đều có tài nguyên đá vôi và tài nguyên than đá, cho nên liên tiếp xây dựng không ít các nhà máy xi măng, trên cơ bản mỗi huyện đều có, có huyện không chỉ có một nhà máy, mặc dù những nhà máy xi măng này quy mô cũng không lớn, nhưng từ quy hoạch tổng thể mà nói, dường như cả địa khu Lê Dương chưa cần phải lại xây dựng nhà máy xi măng nữa; thứ hai, tôi vừa mới nói rồi, địa thế vùng trồng hoa hướng dương gập ghềnh, nếu phải lợi dụng vùng có đá vôi đó, tiến hành xây dựng lại và mở rộng đường đi vào. Ngoài ra phải lợi dụng điều kiện dòng chảy nước Phong Giang, cũng cần đầu tư lớn vào các thiết bị cơ bản, cứ quyết định như vậy, quy mô đầu tư đủ để khiến rất nhiều người nhìn mà sợ.

- Ha ha, Vi Dân, cậu nói như vậy anh Đạt cậu lẽ nào không cần suy xét quy mô đầu tư sao?

Hà Khanh như cười như không ném cho Lục Vi Dân một câu

- Hi hi, anh Khanh, anh Đạt đã có thể dứt khoát từ việc làm thương mại đến làm công nghiệp, tôi nghĩ khẳng định không cam lòng làm nhỏ, nhà máy xi măng sản lượng một năm 100 ngàn tấn 80 ngàn tấn, chi bằng không làm, điều kiện vùng hoa hướng dương rất tốt, nhưng điều kiện tiên quyết phải có đủ vốn để đầu tư giai đoạn đầu khi khai thác, mà hiện tại điều kiện ngân hàng dùng cho vay tiền tương đối lỏng lẻo, tôi nghĩ đối với anh Khanh và anh Đạt mà nói, điều này cũng nên coi là một tin tốt lành đúng chứ?

Lục Vi Dân cười nhạt.

Trên mặt Lôi Đạt lộ ra vẻ mặt rất trịnh trọng, dường như là đang suy nghĩ lời nói của Lục Vi Dân, ngay cả sự nói lỏng vòng quay tiền tệ điều kiện này cũng thay mình xem xét, cậu này thật sự có chút trình độ à.

Nhưng Lục Vi Dân đương nhiên biết đối phương khẳng định không thể bởi vì mấy câu này của mình thì quyết định muốn đến Phong Châu đầu tư, vậy thì anh Đạt này không phải người điên mà là tên ngốc nhiều tiền không có chỗ tiêu.

- Anh Đạt, anh Khanh, đây chỉ là lời nói một phía của tôi, tôi nghĩ nếu anh Đạt muốn làm sự nghiệp về phương diện này, khẳng định cũng có sự giúp đỡ trong nghề, ý của tôi là anh Đạt và anh Khanh chi bằng giành thời gian, đem sự hiểu biết về ngành nghề đi Phong Châu khảo sát một chuyến, tôi tin bên Phong Châu biết được tin khẳng định nghênh đón cả hai tay.

- Ha ha, chuyện này nói đến đây thôi, Vi Dân, tôi vẫn cảm thấy anh rất lành nghề với công tác kinh tế à, Nam Đàn nghe nói cũng là xếp vào mấy huyện nghèo toàn tỉnh, cậu cảm thấy làm việc ở đây có ý nghĩa sao?

Lôi Đạt xoa tay, đột nhiên chuyển đề tài.

- Anh Đạt, ý gì?

Lục Vi Dân không kịp phản ứng lại.

- Không ý gì cả, anh Đạt là người thẳng thắn, cậu cũng biết anh Đạt và anh Khanh chuẩn bị làm công nghiệp, nhưng trong tay cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu người tài giỏi làm việc giúp chúng tôi chia sẻ trọng trách, có hứng thú đến giúp anh Đạt không?

Lôi Đạt trực tiếp làm rõ vấn đề

- Có khác không cần nói, anh Đạt sẽ không bạc đãi cậu, phí an gia cũng tốt, lương một năm cũng được, hoặc cậu muốn đến làm cố đồng cũng được, qua giúp anh Đạt một tay, như thế nào?

Lục Vi Dân hơi do dự, ánh mắt chuyển từ trên mặt của Lôi Đạt đến mặt

Hà Khanh, trên mặt Hà Khanh cũng cười ngoài mặt,

- Sao, anh Đạt đã mở miệng. Vi Dân, có hứng thú không? Lần trước ở nhà Tử Liệt, tôi cảm thấy cậu làm thư kí cho Thẩm Tử Liệt thật sự uống, nhưng ở chỗ Thẩm Tử Liệt tôi cũng ngại lấy người của anh ta, tuy nhiên lần này là anh Đạt mở miệng, cậu cũng không còn làm thư kí cho Thẩm Tử Liệt, thế nào?

Lục Vi Dân cười gượng

- Cảm ơn sự coi trọng và ưu ái của anh Đạt và anh Khanh, chẳng qua tôi mồm mép, đâu làm tốt đến nỗi được sự yêu thương của anh Đạt và anh Khanh, tôi mới tốt nghiệp trong trường không lâu, rất nhiều thứ đều không hiểu rõ lắm, thật sự muốn để tôi ra trận, vậy thì hơi phiêu đấy

- Được, cậu chỉ một câu, được hay không, cậu xem thường chính mình kỳ thực chính là xúc phạm cách nhìn người của anh Đạt cậu, nói thật với cậu, anh Đạt cậu cả đời này chưa từng nhìn lầm, anh Khanh cậu cũng giống vậy, nếu anh Đạt và anh Khanh cũng sẽ không đi đến cùng, bày tỏ thái độ đi, anh Đạt đợi đây

Lôi Đạt xua xua tay.

- Anh Đạt, anh Khanh, bây giờ tôi thực sự không có cách nào đáp ứng các anh. Tôi mới đến Nam Đàn, cũng muốn làm một việc thực tế ở Nam Đàn, lúc này vô công đi, vừa có lỗi với Chủ tịch huyện Thẩm, cũng có lỗi với chính mình, nếu ngày nào đó Lục Vi Dân tôi thật sự không thể tiếp tục, tôi lại đến nương tựa anh Đạt anh Khanh.

Giọng điệu của Lục Vi Dân chân thành khác thường, mỗi một câu đều phát ra từ trái tim.

Lôi Đạt nhìn Lục Vi Dân một cái thật kỹ, anh ta cũng biết đối phương sẽ

không dễ dàng đáp ứng mình như vậy, nhưng anh ta cũng không ngờ đối phương sẽ cự tuyệt mình một cách quyết đoán như vậy, người có thể cự tuyệt lời mời của mình không nhiều, đặc biệt là sau khi mình tung ra những điều kiện như vậy, đối phương thậm chí ngay cả xem xét hoặc hỏi cụ thể một chút cũng không, mà liền cự tuyệt, chính dựa vào điểm này, người này đáng để kết giao.

- Được, anh Đạt không nhìn nhầm người, tôi vẫn với câu đó, anh Đạt vẫn giữ lại sự hứa hẹn này cho cậu, chỉ cần cậu đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có hiệu lực.

Lôi Đạt đã vỗ vai Lục Vi Dân, trịnh trọng nói chuyện:

- Có việc gì muốn anh Đạt giúp đỡ, một cú điện thoại là được.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Ngâm Ra Tay

Thừa dịp Lôi Đạt đi toilet, Hà Khanh khoe miệng mỉm cười, thản nhiên nói:

- Vi Dân. Tốt lắm, Lôi Đạt là người Bắc Kinh, nhưng cũng là một người đáng để giao phó. Tôi và anh ta quen biết nhiều năm như vậy, mọi việc cũng đều hiểu rõ, rất khó có người nào được Lôi Đạt kỳ vọng tới như vậy. Liên hệ nhiều với một người như vậy đối với cậu mà nói thì bất kể là ở phương diện nào cũng đều có lợi. Mặt khác vẫn là câu nói kia, nếu cảm thấy lẩn lộn trong cơ quan chính phủ ở đây không được thoải mái, vậy hãy ra đây, biển lớn mặc sức cho cá vùng vẫy, trời cao chim bay thỏa thích, thế giới bên ngoài chưa chắc sẽ không bằng với điều mà cậu đang theo đuổi.

- Đa tạ anh Khanh.

Lục Vi Dân cũng không nói nhiều, rất bình thản gật gật đầu, tỏ vẻ cũng hiểu được, đã nói đến như vậy, mà đáp trả bằng những lời nịnh hót ngược lại sẽ bị người khác coi thường.

- Cửa nhà nước tu hành cho tốt, có thể tạo ra được một sự nghiệp coi như là đã xứng đáng với chính mình.

Hà Khanh khe khẽ thở dài, ánh mắt mênh mông:

- Tuy nhiên muốn học khống chế được chính mình, nhất là trên mặt kinh tế. Vi Dân, nếu là thực sự có lúc nào gặp khó khăn, hoặc là chính cậu thật sự muốn làm chuyện gì, cứ nói với anh Khanh là được. Cái gì anh Khanh cũng

không có, trước cũng chỉ còn lại có hai người.

Trong lòng Lục Vi Dân một trận xúc động, có thể được người như thế thô lộ tình cảm như vậy, cũng đủ để Lục Vi Dân hẳn thấy kiêu ngạo.

Lưu Phát Khuê luôn luôn cẩn thận quan sát người trẻ tuổi kia.

Ông ấy chú ý thấy người trẻ tuổi kia khi nói chuyện khí độ không tầm thường, bộ dạng cử chỉ khi giơ tay nhắc chân thể hiện khí thế của kẻ bề trên được dưỡng lâu mà thành. Trong sự bình thản lại có khí thế không giận mà uy, khiến ông ta có chút tò mò.

Dù thế nào cũng thấy người trẻ tuổi kia và hai người này không cùng thuộc một cấp độ, nhưng ba người lại trò chuyện với nhau thật vui, thân mật đến mức khiến Lưu Phát Khuê cũng có chút do dự.

Ông ta vốn định đi kiểm tra một chút về người trẻ tuổi kia, thuận tiện nhắc nhở đối phương một chút. Nhưng hiện tại xem ra dường như thời cơ còn chưa chín muồi. Cũng may buổi chiều hôm nay hội nghị chưa chính thức bắt đầu, nếu là ngày mai người kia còn muốn đến, thì ông ta dù nói thế nào cũng chỉ có thể vuốt mặt gõ đối phương một cái.

Lục Vi Dân tốn vài phút giải thích với Tô Yến Thanh về lý do vì sao hẳn để cô một mình tại khu khu uống cà phê hơn một giờ, tại thời đại không có di động, ở một nơi lớn như vậy, người tìm người là một trò chơi trốn tìm thật làm người ta đau khổ.

Nếu không phải xuất ra hai thiệp mời, Lục Vi Dân đoán chừng Tô Yến Thanh thật sự làm mình mất mặt.

Tô Yến Thanh cẩn thận dò xét mấy lần tấm thiệp mời, lúc này mới kinh ngạc nhìn Lục Vi Dân:

- Anh lấy hai tấm thiệp mời này từ đâu ra vậy?

- Ha ha, không quan tâm là lấy từ chỗ nào. Chỉ cần có thứ này, ngày mai chúng ta là có thể quang minh chính đại tiến vào hội trường. Cửa chính sẽ mở ra trước mặt chúng ta. Tôi nghĩ, dù là ai cũng không có cách nào đuổi chúng ta ra ngoài.

Lục Vi Dân đem hai tấm thiệp mời vẫy vẫy trong tay

Hà Khanh và Lôi Đạt đã mất đi hứng thú đối với thu hút đầu tư lần này. Đúng lúc Lục Vi Dân cầm hai tấm thiệp mời này nên chúng mới rơi vào trong tay hắn.

Sáng hôm sau, hình thức của hội nghị về triển vọng đầu tư thực sự rất rộng lớn. Đầu tiên, có một vị Phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch tỉnh và một vị Phó Chủ tịch thành phố Xương Châu giới thiệu về tình thế triển vọng. Còn có một vị Phó chủ tịch tỉnh ngắn gọn hoan nghênh. Sau đó cùng mọi người ngồi xuống nói chuyện giống như trong tiệc trà, có thể tùy ý làm rõ ý đồ tìm hiểu để hiệp đàm, coi như là bước đệm cho ngày hôm sau chính thức hiệp đàm, mà điều này vừa vặn là một thời cơ mà Lục Vi Dân đang mong chờ.

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh vai sóng vai đi vào khách sạn Cẩm Phong phòng Bắc quốc, bên trong cũng chưa có bao nhiêu người.

Cô tiếp viên cao gầy dáng người xinh đẹp đứng ở trước mặt Tô Yến Thanh cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế, nhưng thật ra cô mặc bộ trang phục công sở thanh lịch khiến Tô Yến Thanh nhìn thế nào cũng giống một cô tiếp viên hàng không. Tiếp viên hàng không thời đại này còn chưa được thông báo tuyển dụng rộng rãi trong xã hội. Tô Yến Thanh đóng giả nhưng thật ra lại khiến ánh mắt của Lục Vi Dân sáng lên.

Ánh mắt của nhân viên công tác có chút bất ngờ. Thiệp mời của Lục Vi

Dân và Tô Yến Thanh bị "chiếu cố rất kỹ càng", sau khi thẩm tra đối chiếu không có sai lầm, lúc này Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh mới ung dung bước vào nơi tràn đầy cơ hội này.

Phòng Bắc Quốc là một phòng khách hạng vừa, cùng phòng hội nghị bình thường có chút khác biệt, đài chủ tọa cũng không cao, một chiếc ghế sofa hình vành khuyên được đặt bên trong, thật sự giống ghế của khách quý, mà ở trong một hội nghị tọa đàm nhỏ cũng chính là vị trí của người dẫn chương trình.

Từ vị trí ngồi dưới đài thì thấy, lượng khách hẳn là khoảng bảy mươi, tám mươi người, khoảng cách giữa các chỗ ngồi cũng rất rộng. Ở phía cuối phòng, có một không gian rất lớn là khu đặc biệt để hút thuốc. Nơi này cũng biến thành một khu thảo luận tự do.

Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh rất thản nhiên tìm một chỗ không quá bắt mắt nhưng lại có thể nhìn thấy toàn cảnh. Gần tới thời gian đã định, khách tới tham dự hội nghị liên tục kéo đến. Không ít người đều là quen biết cũ, tự nhiên vì vậy mà hình thành một vài nhóm người đứng thành vòng nhỏ, hàn huyên với nhau.

Lưu Phát Khuê không ngờ, mình đến chậm một bước đã thấy hai người cũng đã vào phòng họp.

Y hỏi nhân viên công tác được biết, điều kiện là phải có thiệp mời mới được tiến vào bên trong. Điều này khác nào nói đối tượng mà mình chú ý cũng cần thiệp mời tiến vào. Ông ta mơ hồ đánh giá, dự đoán được đối phương hẳn là lấy được thiệp mời từ hai vị khách ngày hôm qua để lần vào hội trường. Chẳng qua lúc này, những người khách đã lục tục đến. Dưới tình huống này nếu mạo muội đề ra nghi vấn với đối phương, có lẽ sẽ tạo ra một vài phiền toái không cần thiết.

Tô Yến Thanh không ngờ Lục Vi Dân giống như có ma thuật biến ra hai hộp danh thiếp. Cô tập trung nhìn vào, danh thiếp được thiết kế tương đối tinh xảo, dùng tranh thủy mặc làm nền, bên trên có vài dòng chữ mô phỏng lối viết cổ, chữ in theo kiểu phồn thể - khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm - Xương Giang - Trung Quốc - Sau đó chính là ba chữ "Tô Yến Thanh" hoặc là "Lục Vi Dân", còn in vào cả số điện thoại và số điện báo, địa chỉ không ngờ chỉ dùng là khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm, không đề đường hay địa phương nào. Điều này làm cho Tô Yến Thanh cũng không biết nên khóc hay cười.

Phía sau danh thiếp có đề mấy câu, hàm ý cũng rất lớn, khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện đầu tiên ở Xương Giang, xã có cây kiwi nổi danh tại Trung Quốc, danh thắng nổi tiếng Trung Quốc, cơ sở sản nghiệp nông nghiệp xanh hóa hiện đại Xương Giang, đến Tô Yến Thanh cũng chưa từng nghe nói qua một đồng danh hiệu lớn như vậy được gắn với Nam Đàm. Tô Yến Thanh không thể không bội phục lòng can đảm và sức tưởng tượng siêu lớn của Vi Dân.

Hai người thương lượng với nhau phải thừa dịp trước khi hội nghị bắt đầu sẽ triển khai thể tấn công, lợi dụng mười phút đến hai mươi phút ngắn ngủi này, nhanh chóng giới thiệu khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm, để đạt được hiệu quả tốt nhất.

Những thương gia này là từ nơi khác tới, cũng không hiểu rõ lắm việc hiệp đàm thu hút đầu tư lúc này trên thực tế là đặc biệt mở theo yêu cầu của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, như vậy bọn họ cũng hoàn toàn có thể lợi dụng sự nhận thức sai lầm này để đạt tới mục đích của mình.

- Xin chào, đây là danh thiếp của tôi, nếu có thời gian, hoan nghênh đến khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm chúng tôi làm khách.

Lục Vi Dân vừa không thay đổi sắc mặt quan sát mấy nhân viên công tác phụ trách tiếp đãi đang đứng ở cửa, vừa rất bí mật mà lại nhiệt tình với mục tiêu mình đã lựa chọn, nhanh chóng tạo quan hệ.

Ngắn gọn nói mấy câu, cầm danh thiếp chìa ra, sau đó sẽ lại thu được danh thiếp hoặc là phương thức liên hệ với đối phương. Coi như là đã hoàn thành một nhiệm vụ. Cho dù hiện tại không thể nói chuyện sâu sắc, nhưng sau này cũng có thể tận dụng cơ hội tới nói chuyện.

Khi nhân viên công tác của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Thành phố Xương Châu và thành phố Xương Châu ở đại sảnh phòng Bắc Quốc cảm thấy biểu hiện của Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh có vẻ khác thường, thì một vị Phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch tỉnh đã bắt đầu báo cáo về tình thế, triển vọng của kinh tế trong nước.

Phải nói tài ăn nói của vị phó Chủ nhiệm này khá tốt, trên cơ bản cũng nắm bắt được nhịp đập trước mắt của nền kinh tế trong nước.

Nhất là nói từ tháng chín năm trước sau khi thái độ của các vị lãnh đạo cấp cao trong nước đối với sự phát triển kinh tế có sự biến hóa, nói tới ý nghĩa tượng trưng khi trong nước tuyên bố khai thác, phát triển sang phía Đông, nói tới sàn giao dịch chứng khoán ở Thượng Hải và sàn giao dịch chứng khoán ở Thẩm Quyến khai trương thành công, nói tới Pierre Cardin ở Tử Cấm thành Bắc Kinh xây dựng lại một trang phục với ý nghĩa sâu sắc, nói tới MacDonald ở Thẩm Quyến đổ bộ xây dựng một loạt các cửa hàng thức ăn nhanh, nói ngắn lại cũng chính là thái độ Tỉnh ủy tỉnh phủ Xương Giang sẽ không như trước đây, điều kiện tiên quyết kiên trì bốn nguyên tắc cơ bản không lay chuyển, tiến thêm một bước lớn tăng cường mức độ cải cách mở cửa.

Lời nói này cũng rất có quy củ, lảng tránh sự kiện Tô Đông ảnh hưởng kịch biến tới thế cục trong nước, cũng tránh được một vài quan giao tranh đối

lập điếm của giới truyền thông trong nước lúc này. Nhưng Lục Vi Dân vẫn đánh giá rất cao vị Phó chủ nhiệm này.

Người này cũng phải cân nhắc lo lắng làm sao cho vừa không để các nhà đầu tư từ ngoài đến mất nhiệt tình chào đón, vừa muốn tránh những lời nói đề cập tới những vấn đề có thể dẫn tới mang lo ngại, không nói chuyện chính trị chỉ nói kinh tế.

Sau đó, một vị Phó Chủ tịch thành phố của Thành phố Xương Châu cũng giới thiệu tình huống và đặc điểm ưu thế cơ bản của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, giới thiệu các loại điều kiện và chính sách ưu đãi ở tỉnh và ở thành phố dành cho các xí nghiệp và hạng mục công trình sẽ ở lại khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, phân tích xu thế phát triển chủ đạo và triển vọng khi phát triển sản nghiệp ở Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu.

Lục Vi Dân lại không có hứng thú với điều này. Hắn cảm thấy hứng thú chính là thực sự đem khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm này tạo ấn sâu nhất với giới thương nhân, những người tới tham dự hội nghị ngày hôm nay.

Đã rõ đây là cuộc họp thu hút đầu tư cho khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, một chiêu của mình là cực kỳ nguy hiểm, nhưng có lẽ nhờ đó lại có thể thu được hiệu quả không tưởng tượng được.

Trước mắt với thân phận của mình mà nói, liều lĩnh xông vào nơi nguy hiểm không phải là sự tình gì ghê gớm cho lắm. Một câu, không có gì không thể bỏ lại, một Trợ lý Chủ nhiệm Ban quản lý không đáng nhắc đến, cho dù là thật sự làm người nào đó tức giận, cũng rất khó bị các lãnh đạo để mắt tới, nhiều lắm cũng chính là kiện tới các lãnh đạo bên trên, hoặc sáng hoặc tối sẽ sỉ nhục lẫn nhau một chút. Ai muốn để ý so đo với một tên tép riu như mình, ngược lại sẽ bị người khác coi là kẻ có bụng dạ nhỏ bằng bụng con gà.

Đúng vậy, ôm lấy tâm tư chân trần sợ gì đi giày, Lục Vi Dân mới muốn tới vật lộn một phen, mà một khi vật lộn thành công, sẽ mang đến tiền lời nhiều cũng là không gì sánh kịp, mà loại khả năng này cũng không nhỏ.

Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu tuy rằng điều kiện hơn xa so với khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm, địa vị cũng không thể so sánh nổi, nhưng bên Xương Châu cũng không phải vạn năng, cũng không có khả năng chứa tất cả các sản nghiệp. Đối với các hạng mục công trình đầu tư có tiêu hao cao, quy mô nhỏ, bên Xương Châu chưa chắc đã hoan nghênh, nhưng cái này có thể là cơ hội của Nam Đàm.

Thậm chí ngay cả lúc Phó chủ tịch tỉnh đọc diễn văn hoan nghênh, Lục Vi Dân cũng không để ý, bởi vì hắn đã tìm thấy vài mục tiêu có giá trị. Việc này mới khiến hắn phải suy nghĩ xem nên làm gì.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Sự Ngạo Mạn Của Chuột

Một nhà máy sản xuất linh kiện điện tử đến từ Quảng Đông và một xí nghiệp sản xuất vật liệu plastic đến từ Phúc Kiến, hai xí nghiệp này đến tham dự, quy mô cũng không tính là lớn, nhưng đối với Lục Vi Dân mà nói, quy mô không phải là vấn đề, đầu tư lớn nhỏ cũng không phải là vấn đề, chỉ gần có ý định đến khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm mà lại không trái với quy định pháp luật, Nam Đàm đều hoan nghênh.

Mà sản xuất linh kiện điện tử và sản xuất vật liệu plastic đều thuộc loại sản nghiệp cần đông đảo người lao động, đối với điều kiện lao động thì yêu cầu không cao, nhưng số lượng lại không nhỏ, đúng lúc phù hợp với tình hình trước mắt của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm.

- Ông Trương, xin thứ cho tôi nói thẳng. Tôi thừa nhận vừa rồi anh nói cũng không sai. Điều kiện của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu bất kể ở phương diện nào mà nói so sánh với khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm bên tôi cũng tốt, hai bên không thể sánh ngang bằng. Nhưng tôi vẫn tôn sùng một quan điểm, tốt nhất cũng không bằng thích hợp nhất. Tôi muốn nói chính là đối với một nhà đầu tư, một xí nghiệp mà nói, có thể trong thời gian ngắn nhất có thể sinh ra hiệu quả và lợi ích, thu được lợi nhuận mới là tốt nhất... Không biết anh có đồng ý về cách nhìn này của tôi hay không?

Lục Vi Dân đứng ở một góc của phòng hút thuốc, cầm ly cà phê, nói rất tùy ý.

- Ha ha, ông Lục quả nhiên nói rất đúng. Nhưng tôi phải nói rằng quan điểm này của anh thực sự rất phù hợp với suy nghĩ của tôi.

Ông chủ họ Trương là người sinh trưởng ở Triều Châu, với giọng địa phương lại cố nói tiếng phổ thông thì càng chẳng ra cái gì cả. Tuy nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng tới giao lưu giữa hai người:

- Ý tứ của ông Lục là khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu không thích hợp chúng tôi.

- Không, tôi không nói như vậy, nhưng tuyệt đối không phải là nơi thích hợp nhất. Anh biết giá đất khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu chưa? Anh không biết Xương Châu hy vọng giành được ưu ái của ai sao?

Lục Vi Dân liếc mắt một cái nhìn sang nhóm người bên kia. Vị Phó Chủ tịch thành phố và hai vị chủ nhiệm khu kinh tế mới Xương Châu đang cùng nói chuyện với vài người khách tương đối ăn ý.

- Xương Châu có ưu thế như vậy, nhưng bất kể là từ giá đất hay là bảo đảm điện lực cùng với giá cả sức lao động, tôi nghĩ Nam Đàm chúng tôi càng có ưu thế hơn. Hơn nữa Nam Đàm chúng tôi có thể áp dụng phục vụ một chọi một, bảo đảm tốc độ hoàn thành hạng mục công trình xây dựng nhanh nhất. Cho nên tôi chân thành mời ông Trương đến Nam Đàm chúng tôi khảo sát, đầu tư hay không đầu tư cũng không có vấn đề gì. Tôi nghĩ mặc dù lúc này đây chúng ta không có duyên hợp tác, thì cũng có cơ hội cho ngày sau.

Giống như vậy, Lục Vi Dân đã liên tục sử dụng giọng điệu tương tự để nói với ba người khác nhau. Không kiêu ngạo, không siểm nịnh lại chu đáo cẩn thận giới thiệu khiến cho vài thương nhân tiếp xúc với Lục Vi Dân đều có ấn tượng tốt với Lục Vi Dân. Đương nhiên cũng có người ngoại lệ.

Lưu Phát Khuê không thể không nhắc nhở vài cái nhân viên công tác không hiểu biết gì.

Việc này vốn không phải trách nhiệm của ông ta. Ông ta chỉ có trách nhiệm để những người giữ thiệp mời tiến vào, về phần họ ở đây làm cái gì, chỉ cần không phải trái pháp luật thì cũng sẽ không có việc gì. Nhưng Lưu Phát Khuê cảm thấy vẫn cần phải nhắc nhở vài nhân viên không chuyên nghiệp kia một chút.

Bọn họ căn bản không ý thức được ở đây có hai con chuột đã trà trộn vào, hơn nữa xem mức độ hoạt động của một nam một nữ kia, Lưu Phát Khuê chỉ biết đại khái có kẻ lén lút moi không ít góc tường Xương Châu. Thật ra người này từ chỗ nào tới? Côn Hồ hay là Quế Bình? Hay là thành phố cấp 3 khác?

Việc phải đến đã đến. Lục Vi Dân liếc nhìn hai nhân viên công tác thần sắc nghiêm túc đi về phía mình, xem ra bọn họ cũng không hiểu chính xác đang có chuyện gì. Hãn hào phóng không thèm để ý, tiếp tục nói chuyện với ông chủ Phúc Kiến.

- Ông Hứa công nghiệp sản xuất plastic là một ngành công nghiệp sáng lạng, theo đồ điện gia dụng không ngừng phổ biến rộng khắp. Lượng linh kiện plastic được sử dụng trong đồ điện gia dụng có khả năng liên tục tăng lên. Với vị trí địa lý của Nam Đàm chúng tôi, tôi tin tưởng là một lựa chọn cho anh. Tôi không thể nói điều kiện Nam Đàm là tốt nhất nhưng do đất được bồi đắp từ sông mà thành, nên giá đất, sức lao động rẻ hơn nhiều so với khu kinh tế mới Xương Châu. Hơn nữa có Đảng uỷ chính quyền địa phương Nam Đàm chúng tôi nhiệt tình hoan nghênh nhà đầu tư tới. Tôi nghĩ chỉ sau khi anh đến khảo sát mới có thể cảm nhận được...

- Rất xin lỗi, anh có thể cho tôi xem thiệp mời của anh không?

Thấy Lục Vi Dân hết sức chăm chú thảo luận với người khách bên cạnh,

một gã nhân viên công tác thoáng do dự nhưng vẫn cắt ngang cuộc nói chuyện của hắn.

- Hiện tại sao lại có nhân viên công tác không lễ phép như vậy? Không thấy chúng tôi đang nói chuyện hay sao?

Lục Vi Dân không tỏ thái độ nhìn đối phương, tiếp tục đưa ra lời đề nghị của mình:

- Thị trường rất coi trọng Xương Châu và phía đông Nam Kinh thậm chí Thượng Hải, dung lượng thị trường plastic với rất lớn. Nam Đàm đúng lúc nằm ở vị trí trung tâm, phát ra hai bên. Lựa chọn nơi này để đầu tư xây dựng nhà máy khá định...

- Rất xin lỗi anh, tôi cần xác minh thân phận của anh một chút, mong anh phối hợp với chúng tôi.

Nghe được đối phương vẫn không kiêng nể gì đề cử một địa phương tên là Nam Đàm, nhân viên công tác không thể kiềm chế được nữa, vẻ mặt lạnh lùng không hoảng hốt nói:

- Nếu anh không phối hợp, tôi sẽ gọi người.

- Gọi người? Gọi người kéo tôi đi ra ngoài hay là bắt tôi lại?

Lục Vi Dân có chút kiêu ngạo giơ hai tay ra, lông mi giơ cao:

- Tôi tới tham gia hội nghị này thì có vấn đề gì sao?

- Anh hẳn không phải là khách mời của chúng tôi.

Nhân viên công tác cũng không nghĩ Lục Vi Dân lại khó chơi như vậy, đã có vài người khách ở xung quanh bắt đầu chú ý sang bên này, nhất là vị khách bên cạnh rõ ràng là khách thương nhân lại nhíu mày, vẻ mặt đầy khó

hiếu.

- Thật không? Anh khẳng định như vậy? Vậy đây là cái gì? Giấy phế liệu sao?

Lục Vi Dân lấy thiệp mời ra quơ quơ.

- Tôi cần xác minh thân phận thực sự của anh.

Nhân viên công tác cũng biết gặp phải đối thủ khó chơi. Bình thường, gặp phải tình huống này, đối phương hẳn là chột dạ hụt hơi chủ động xin lỗi sau đó rời khỏi, không ngờ người kia lại còn có ý khiêu khích.

- Cần xem chứng minh thư của tôi sao?

Lục Vi Dân chẳng hề để ý nói:

- Hẳn là cơ quan công an mới có quyền kiểm tra chứng minh thư. Tôi có thể xem trước thẻ công tác của anh không?

- Chuyện gì xảy ra?

Một người đàn ông tuổi còn trẻ từ cửa chính đi nhanh tới:

- Tiểu Triệu, anh làm gì vậy?

- Chủ nhiệm Diêu, người này không phải là khách mời của chúng ta, hẳn trà trộn vào, định tới quấy rối.

Nhân viên công tác có chút khẩn trương, đỏ cả mặt nói.

- Quấy rối? Ôi, cái mũ này được gán cũng không nhỏ. Tôi cũng không thể chịu đựng được nữa. Tôi có thiệp mời, làm cái gì mà bị mang tên là quấy rối? Chẳng lẽ tôi cùng ông Hứa nói chuyện phiếm cũng gọi là quấy rối? Hoang

đường!

Lục Vi Dân lạnh lùng đáp lại.

- Là anh, Lục Vi Dân?

Người mới tới giật mình kinh hãi... Trên dưới quan sát Lục Vi Dân một chút, ngạc nhiên nói:

- Anh sao lại ở chỗ này?

- Há? Diêu An, anh hỏi như vậy cũng thật kỳ quái. Anh có thể ở trong này, sao tôi lại không thể ở trong này?

Lục Vi Dân cũng thật không ngờ ở chỗ này lại gặp anh của Diêu Bình - Diêu An, nhưng hấn rất nhanh liền phản ứng lại.

Nghe nói, Diêu An điều tới làm công tác ban ngành nào đó ở Ủy ban nhân dân thành phố ở Xương Châu, Thời gian trước còn nghe Chân Kính Tài từng nhắc tới, nói trong mấy anh em nhà họ Diêu thì Diêu Bình là kẻ không nên thân. Diêu Phóng và Diêu An nhất thời đều rất sáng lạng. Hình như Diêu An cũng vừa mới được đề bạt lên, không ngờ hôm nay lại gặp ở chỗ này.

Lập tức phản ứng lại, mặt Diêu An lạnh xuống, trên mặt có chút khinh thường chợt lóe lên rồi biến mất:

- Lục Vi Dân, hội nghị này là hội nghị do Xương Châu tổ chức, thu hút đầu tư cho khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật chúng tôi, không mời người ngoài, mời anh lập tức rời đi!

- Ôi, Xương Châu tổ chức cho khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật các anh? Không phải tôi đã nhìn lầm sao?

Lục Vi Dân bình tĩnh nói:

- Tôi thấy tên hội nghị là diễn đàn đầu tư - thu hút đầu tư Xương Giang chẳng lẽ lại không đúng như vậy sao? Sao liền biến thành Xương Châu tổ chức cho khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật các anh? Tôi có thiệp mời, tự nhiên có thể tiến vào, về phần tôi tiến vào làm gì, là quyền tự do của tôi. Tôi nói chuyện phiếm với ai cũng không trái pháp luật đúng không?

- Lục Vi Dân, không cần ở trong này ngại biện. Anh cũng không nhìn xem nơi này là chỗ nào? Hay là vùng đất nghèo hoang sơ của các anh cũng muốn tới tranh phần canh? Ăn mày đòi xôi gấc. Các anh đúng là không biết tự lượng sức mình? Mau đi ra cho tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí!

Diêu An mắt thấy chung quanh đã có không ít người nhìn lại phía này, nhất là hai vị Chủ nhiệm và Phó Chủ tịch thành phố đều chú ý tới động tĩnh bên này. Trong lòng anh ta cũng có chút lo lắng.

Hội nghị bên này đã bố trí là do anh ta phụ trách, lại để người trà trộn tiến vào, hơn nữa là tới đục khoét nền tảng, nếu bị hai vị chủ nhiệm biết, chỉ sợ chính mình cũng thật sự không ăn được trái tốt.

- Ấy da, không khách khí với tôi? Diêu An, anh bằng cái gì mà tính không khách khí với tôi. Hội nghị tỉnh Xương Giang, chẳng lẽ Nam Đàm chúng tôi lại không có tư cách tới tham gia? Là Nam Đàm chúng tôi bị chuyển ra khỏi bản đồ Xương Giang hay là địa khu Lê Dương không thuộc Xương Giang?

Lục Vi Dân không chút khách khí phản kích lại, trên mặt kia như cười như không, thần sắc biến hoá kỳ lạ làm cho người ta nhìn đến liền không tìm nổi cơn giận dữ.

- Về phần nói chúng ta có phải con cóc hay không, có phải không biết tự lượng sức hay không, thì không phải do anh định đoạt, cũng không phải do tôi định đoạt, mà là do các nhà đầu tư định đoạt. Tuy nhiên tôi thật ra cũng

cảm thấy hổ thẹn cho Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu các anh, uống cho điều kiện tốt như vậy, bản thân lại làm không tốt, còn muốn dùng thủ đoạn này để hạn chế trói buộc người tham gia. Tôi cũng cảm thấy xót xa cho các anh! Không tự tin đến mức này, anh có cảm thấy đỏ mặt hay không?

Lục Vi Dân cũng không có chú ý tới lời nói của mình đã khiến vài người khách đứng ở xung quanh bắt đầu cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Đương nhiên cho dù thấy được, hãn cũng sẽ không để ý.

Dưới tình huống như vậy, có thể mở rộng lực ảnh hưởng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm đến mức lớn nhất mới là nhiệm vụ hàng đầu. Về những mặt khác, đợi tới khi bọn họ có tư cách đến giáo huấn chính mình hoặc là có quyền nắm giữ tiền đồ của mình rồi mới nói sau.

- Anh! Lục Vi Dân, anh quá láo xược rồi! Hội nghị này là do tỉnh quyết định. Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu chúng tôi được xác định là trọng điểm phát triển kiểu mẫu ở tỉnh. Lúc này đây, hội nghị vốn là do tỉnh xác định mở ra vì khu kinh tế mới chúng tôi. Lúc này đây, anh làm như vậy là cố ý phá hỏng thành quả của hội nghị chúng tôi. Anh nên gánh vác tất cả hậu quả do hành vi của mình gây ra!

Diêu An quả thực cũng bị làm cho tức điên lên rồi. Quả thực, Lục Vi Dân này chính là trời sinh đối đầu với nhà họ Diêu. Hãn tranh bạn gái với Diêu Bình khiến Diêu Bình biến thành thảm hại đến mức không chịu nổi. Chính mình còn khuyên can Diêu Bình. Không ngờ nhanh như vậy, chính mình lại chống lại hãn, hơn nữa khiến chính mình phải xách một cái sọt lớn như vậy đi ra.

Nhìn sang bên cạnh thấy vẻ mặt xanh mét của phó chủ tịch thành phố Thiết và Chủ nhiệm Mỹ, Diêu An hận không thể xông lên phía trước bóp chết tên đang đứng phát ngôn bừa bãi này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Kinh Động Đến Phó Chủ Tịch Tỉnh

- Diêu An, anh đừng có chụp mũ tôi tùy tiện như vậy, anh không dọa được người khác đâu! Đây là phục vụ riêng cho các anh chắc? Thật không biết xấu hổ mà còn lôi ra để nói, thật là vua thì yêu con trưởng, dân chúng thương con út nhỉ. Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu các anh là con bà lớn, các thành phố cấp ba khác đều là mẹ kế nuôi hay sao? Thành quả không tốt hiệu quả không cao thì đổ ngay lên đầu người khác? Người ta không đến Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu các anh là do chúng tôi hả? Anh nghĩ rằng trình độ của những thương nhân này lại thấp kém đến thế sao?

Lục Vi Dân không nể mặt vị Chánh văn phòng Ban quản lý khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu này một chút nào, không chút khách khí mà phản kích.

- Tôi nói cho anh biết, lý do quyết định khách hàng chọn nơi nào để đầu tư chỉ có một, ai có thể cho nguồn đầu tư của bọn họ sinh lợi nhanh nhất và nhiều nhất, bọn họ sẽ chọn nơi đó! Điều kiện không thích hợp, cho dù các anh sử dụng phương cách gì, bọn họ cũng không thể đầu tư dù chỉ một xu một cắc! Nếu bọn họ đánh giá cao Xương Châu các anh thì cho dù tôi có làm gì thì bọn họ cũng không thể chọn Nam Đàm chúng tôi. Nếu bọn họ đã không thích các anh thì dù có hay không có Nam Đàm chúng tôi đi chăng nữa bọn họ cũng không thể chọn các anh. Đạo lý chỉ đơn giản có vậy thôi! Chỉ điều này thôi mà cũng không hiểu, Chánh văn phòng Diêu à, chẳng trách thành tích thu hút đầu tư của Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu các anh lại tầm thường như thế!

Sắc mặt Diêu An từ hồng chuyển sang xanh, rồi từ xanh chuyển sang tím, hai bàn tay siết thành nắm đấm kêu răng rắc, huyết Thái Dương bỗng nhiên giật mạnh. Y thấy mình sắp không kiềm chế nổi bản thân nữa.

Hội nghị lần này là hội nghị quan trọng nhất trong năm nay của Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu. Có thể nói để hội nghị này có thể giao cho Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu đảm trách, các lãnh đạo liên quan của thành phố đã không ít lần đấu võ mồm với tỉnh. Thậm chí có lãnh đạo tỉnh trong hội nghị thường vụ còn đưa ra ý kiến phản đối về việc tỉnh giao hội nghị này cho Xương Châu, cuối cùng vẫn là lãnh đạo chủ chốt tỉnh ra quyết định sau cùng mới xem như được xác định. Mục đích chính là muốn dồn toàn lực giúp đỡ Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu có thể tháo gỡ được cục diện trong năm này.

Phía thành phố cũng gửi gắm rất nhiều hy vọng vào Khu công nghiệp kinh tế mới, hy vọng có thể thu được thành quả đáng kể ở hội nghị lần này.

Vì hội nghị này mà y đã phải bắt đầu chuẩn bị từ cả tháng trước, dồn hết tâm sức để sắp xếp.

Khu kinh tế mới thậm chí còn đặc biệt có lời với Cục công an thành phố, chính là để đề phòng những chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa một số thành phố cấp ba muốn đến hội nghị này kiểm soát cũng bị tỉnh và Thành ủy thông qua các con đường khác nhau cho ý kiến, trong đó ý kiến lớn nhất là Côn Hồ, Quế Bình và Thanh Khê. Ba thành phố vẫn là Phó bí thư Tỉnh ủy kiêm Bí thư Thành ủy Ưông đích thân đứng ra mở lời sắp xếp, không ngờ vẫn xảy ra chuyện.

Hơn nữa đã xảy ra là xảy ra chuyện lớn đến thế này, làm âm ỉ ngay chính trong hội trường.

Nhìn thấy các khách khứa xung quanh đang chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí có

một số khách thương nhân còn đang hỏi thăm về tình hình Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm. Một cô gái xinh đẹp đang bận rộn không ngừng đưa danh thiếp, rõ ràng đó chính là người của tên Lục Vi Dân này. Còn những khách hàng thương nhân đó thì dường như rất hiếu kỳ với màn bất ngờ này, thêm vào cả cô gái yêu kiều ăn nói ngọt ngào, giới thiệu rất niềm nở, không ít người đều bắt chuyện với cô gái với thái độ rất chăm chú.

Màn kịch này thế là tan rồi!

Nhìn thấy càng lúc càng nhiều người chú ý đến bên này, Diêu An thật sự cuống cuống.

Đồng Chiêu Dương vô cùng thích thú mà theo dõi cuộc khấu chiến của hai người.

Không còn nghi ngờ gì, người thanh niên này đã đạt được mục đích của hẳn. Đồng Chiêu Dương nghi ngờ hẳn thậm chí là cố ý bày ra cuộc đấu khấu này là để gây sự chú ý của mọi người. Hẳn đã khá thành công khi thu hút được sự chú ý của tất cả những người tham dự hội nghị. Các thương nhân xung quanh đều đã biết Xương Giang còn có một Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm, chỉ riêng điểm này thôi là hẳn đã thành công rồi.

Không biết Lục Vi Dân này rốt cuộc là có thân phận như thế nào. Nhìn đối phương còn trẻ như vậy, chắc hẳn mới tham gia công tác không lâu, nhưng lý lẽ sắc bén chua cay thì lại giống như một tay già đời đã lăn lộn trong ngành này nhiều năm.

Đồng Chiêu Dương vốn có chút không vừa lòng khi tình giao thẳng một hội nghị vốn dĩ nên thuộc quy mô toàn tỉnh cho thành phố Xương Châu này đảm trách toàn bộ. Nhưng phía Xương Châu đã mấy lần làm công tác thuyết khách thành công với Chủ tịch tỉnh Tôn, kết quả liền biến nó thành hội nghị lấy Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu làm trung tâm.

Phía Côn Hồ và Quế Bình cũng đã đặc biệt nêu ý kiến với mình về chuyện này, mình cũng là tổn không ít lời để làm yên lòng Côn Hồ và Quế Bình. Không ngờ hội nghị này vẫn xảy ra chuyện, chỉ là ông ta hoàn toàn không ngờ nó lại có thể đến từ Địa khu Lê Dương.

Diêu An đã không thể tiếp tục đấu võ mồm với tên điếc không sợ súng này nữa, cứ tiếp tục tranh cãi sẽ chỉ có thể cho hắn thêm đặc ý. Thanh âm của y trầm thấp và gay gắt khác thường ra lệnh cho mấy viên công an mặc thường phục đang đi tới:

- Trưởng phòng Lưu, anh hãy đưa người này ra ngoài, còn cả đồng bọn của hắn luôn! Bọn họ là cố tình đến gây rối, nhất định phải xử lý thật nghiêm khắc!

Lưu Phát Khuê cũng thật không ngờ chuyện này lại có thể làm ầm ĩ đến như vậy. Hai con chuột nhắt này lại dám ngang nhiên đối đầu với chủ nhà. Hơn nữa hình như còn là đến từ Lê Dương, huyện xa xôi hẻo lánh mà nhiều người ngay cả tên thối cũng chưa từng nghe nhắc đến. Y không thể không khâm phục dũng khí của đối phương.

- Ôi cha, tại sao còn định dùng đến công an để tổng cổ chúng tôi đi?

Lục Vi Dân nhìn lướt qua Diêu An và mấy người đang lao đến một cách khinh thường:

- Muốn đánh? Thật sự là thành câu chuyện lỗ bịch để mọi người chê cười! Trong một hội nghị thu hút đầu tư mà lại muốn diễn võ thuật đấy!

Đồng Chiêu Dương liếc nhìn Thiết Cương đang đứng bên cạnh. Vị Phó thị trưởng Xương Châu này sắc mặt vô cùng khó chịu, đặc biệt là khi nhìn thấy không ít khách thương nhân xung quanh đều đổ dồn ánh mắt lại phía đó. Cả gương mặt y đã dài ra như mặt ngựa, sắc mặt thì thực sự phù hợp với họ

của y – tái mét.

Trong trường hợp như thế này thì thật đúng là không nên làm khó đối phương. Nếu như phải dùng biện pháp mạnh để tổng hãn và đồng bọn đi, buổi hội nghị này sẽ thành câu chuyện lỗ bịch để mọi người chê cười. Nhưng dù cho là Thiết Cương đích thân ra mặt xem ra đối phương cũng chưa chắc đã nể mặt. Kể đến từ chốn hoang vu hẻo lánh này thật là chẳng biết sợ gì, hôm nay gây náo loạn thế này đã đạt được mục đích rồi. Nghĩ đến đây Đồng Chiêu Dương liền không kìm nổi cơn giận, phải đích thân ra mặt.

Lục Vi Dân vẫn thật không ngờ trò này lại còn kinh động đến cả Phó chủ tịch tỉnh Đồng.

Sau khi thư ký của Phó chủ tịch tỉnh Đồng nhẹ nhàng đến giảng hòa, hãn cũng biết mình nên nhân cơ hội mà xuống nước, nếu không nếu thực sự bị người của đồn công an đưa đi thì thực sự quá mất mặt.

Mục đích đã đạt tới, nên dừng lại thôi, đương nhiên chuyện này vẫn chưa xong. Đã đến nước này rồi, đương nhiên là phải chiếm lấy cơ hội mà mình nên cướp đoạt.

Lục Vi Dân đã hạ quyết tâm từ hôm nay đến ngày mai chắc chắn phải thăm hỏi một số mục tiêu đã ngầm chuẩn của mình. Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu không phải là lựa chọn duy nhất, nói thật thì một số dự án cũng không phù hợp để thực hiện ở Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu.

Giống như dự án sản phẩm chất dẻo của một thương nhân Phúc Kiến. Dự án này quy mô đầu tư không hề lớn, cũng không có bao nhiêu giá trị khoa học kỹ thuật. Yêu cầu của nó đối với điều kiện vận chuyển cũng không cao, yêu cầu duy nhất chính là giá nhân công và phí điện lực phải rẻ, giá đất cũng phải rẻ hết mức có thể. Một dự án như thế có đưa xuống khu công nghiệp

kinh tế mới Xương Châu khu thì cũng chẳng có bao nhiêu giá trị, chẳng kiếm lợi được bao nhiêu nhưng bỏ thì lại tiếc. Nhưng nếu thực hiện nó ở Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm thì lại là một dự án rất có ý nghĩa tiêu biểu.

- Ô, đây chính là lý do mà cậu đến phá đám, có phải là hơi già mồm không?

Đồng Chiêu Dương nghe thấy những lời giải thích hùng hồn đầy lý lẽ Lục Vi Dân, bật cười, lại nhìn thoáng qua Tô Yến Thanh đang đứng cạnh hẳn.

- Yến Thanh, vị đồng nghiệp này của cô cũng thú vị nhỉ.

Lục Vi Dân cũng không ngờ vị này Phó chủ tịch tỉnh Đồng lại rất thân quen với Tô Yến Thanh. Điều này khiến hẳn càng tò mò về thân phận thực sự của Tô Yến Thanh. Tuy nhiên hẳn cũng biết Tô Yến Thanh đã không muốn nhắc đến hoàn cảnh gia đình cô ta thì đương nhiên là có nguyên nhân của nó, cho nên cũng không hỏi nhiều.

- Không, không, Chủ tịch tỉnh Đồng, đây không phải là già mồm. Thật ra tôi lại thấy rằng lần này tỉnh đã thiên vị quá mức. Rõ ràng là một hội nghị thu hút đầu tư mang quy mô toàn tỉnh, tại sao lại có thể để riêng Xương Châu đảm nhận? Như thế không phù hợp với lẽ thường. Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu dĩ nhiên là gương mặt của vùng có nền kinh tế phát triển ở tỉnh. Nhưng đối với những vùng khác, đặc biệt là những vùng còn khó khăn mà nói, đối với một thời cơ như thế này, chúng tôi không dám đòi hỏi quá cao, nhưng ít nhất cũng nên cho chúng tôi một cơ hội cạnh tranh bình đẳng, đúng vậy không?

Trong đôi mắt đẹp Tô Yến Thanh ánh lên một tia sáng rực rỡ kỳ lạ. Cô sớm đã biết Lục Vi Dân rất xuất sắc, nhưng một người vừa tốt nghiệp đại học rồi tham gia công tác, lại làm cán bộ của một cơ quan tại một huyện nghèo nàn hẻo lánh, ở trước mặt Phó chủ tịch tỉnh lại có thể thản nhiên như không

mà ăn nói rất đĩnh đạc. Khả năng đáng quý này không phải ai cũng có thể có được.

- Chủ tịch tỉnh Đồng, khi này tôi đã nói, khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu thu hút đầu tư, đối thủ cạnh tranh của nó nên là vùng duyên hải chứ không phải là những thành phố cấp ba trong tỉnh. Một khu công nghiệp kinh tế mới được xây dựng từ toàn bộ lực lượng của tỉnh, nếu như vẫn coi những Khu công nghiệp kinh tế mới ở các huyện nghèo nàn hẻo lánh như chúng tôi là đối thủ lớn thì tôi không thể không nói, như vậy là quá thất bại.

Lục Vi Dân nói không chút khách khí.

- Ha hả, tiểu Lục, mấy người bọn Phó chủ tịch thành phố Thiết mà nghe được những lời này của cậu thì không biết sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu có chút vấn đề, nhưng cũng không đến mức quá kinh khủng như cậu nói. Mà sở dĩ tỉnh muốn giao hội nghị thu hút đầu tư lần này cho thành phố, hoặc là nói để khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu làm diễn viên chính, tỉnh cũng có suy xét của tỉnh, họ muốn chọn lấy một nơi làm điển hình đại diện. Tỉnh hy vọng Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu sẽ có thể mang lại thành quả to lớn, trở thành tấm gương cho toàn tỉnh học tập.

Đồng Chiêu Dương cười, người thanh niên này thật là có khí thế trẻ trung không ngại khó khăn, hơn nữa đặc biệt hiếm có là khả năng suy xét vấn đề rất sâu xa mà lại chu toàn tỉ mỉ, điều này rất khó có thể tìm thấy ở thanh niên.

- Đó không phải lý do, cung cấp điều kiện ưu đãi cho nơi vốn đã khá phát triển, mà lơ là bỏ mặc những nơi còn nghèo đói để họ còn khó khăn hơn. Tôi nghĩ bất luận thế nào thì việc này cũng không phù hợp với lẽ thường, mặc dù không giúp đỡ gì đặc biệt, tối thiểu là một môi trường cạnh tranh công bằng thì cũng nên tạo ra chứ?

Lục Vi Dân lắc đầu lia lịa.

- Thêm hoa cho gấm và đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, so sánh chúng với nhau thật sự khiến người ta khó lòng chấp nhận. Cho nên chúng tôi chỉ có thể làm theo cách của mình để tranh thủ thời cơ.

- Sao cơ, tiểu Lục, cậu vẫn chưa từ bỏ ư?

Đổng Chiêu Dương thật sự bị cậu thanh niên nhất quyết không nghe theo này thu hút.

- Tại sao phải từ bỏ? Tôi chỉ là đang làm công việc của mình mà thôi.

Lục Vi Dân nói rất nghiêm túc.

- Vậy cậu định làm như thế nào?

Đổng Chiêu Dương cười hỏi.

- Với những đơn vị nên đi chào hỏi liên hệ thì tôi sẽ đi liên hệ. Chiều hôm nay chẳng phải là phải đi thăm Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu sao? Chúng tôi sẽ không đi nữa, nhưng tôi nghĩ ngày mai chúng tôi sẽ tham gia hội nghị giới thiệu mở rộng. Nếu như những khách hàng thương nhân cảm thấy Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu không thích hợp thì tôi muốn mời bọn họ đến khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm chúng tôi khảo sát một chuyến. Còn việc chọn hay không chọn Nam Đàm chúng tôi thì cũng không sao.

Lục Vi Dân nói rất thoải mái.

Đổng Chiêu Dương quan sát một lượt người thanh niên tràn đầy nhuệ khí đang đứng trước mắt, lại như cười như không nhìn Tô Yến Thanh một cái:

- Tiểu Lục, tôi không tiện can thiệp vào việc của các cậu, có điều cũng

nên biết có chừng có mực.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Cái Tát Dữ Dội

Hạ Lực Hành khi nhận được cuộc điện thoại có ý trêu chọc của Đồng Chiêu Dương thì không biết nên khóc hay cười.

Ở hội nghị thu hút đầu tư của tỉnh, ông ta đương nhiên biết rằng hai thành phố Côn Hồ và Quế Bình rất có ý kiến đối với việc này. Nhưng ý đồ ở tỉnh thì rất rõ ràng, đó là hy vọng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu trong vài năm có thể có biểu hiện tốt. Thế nên trọng điểm ủng hộ tạo ra là điều cần làm. Không ngờ ở bên Nam Đàm lại làm ra một điều như thế.

Đồng Chiêu Dương trong điện thoại cũng không phê phán gì bên Nam Đàm nhưng thật ra rất là khen ngợi với suy tính để phát triển sức mạnh của các cán bộ Nam Đàm. Đương nhiên là không thể không nhắc đến Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh.

Đồng Chiêu Dương là cán bộ đi ra từ nhà máy sắt thép Xương Châu. Anh em cột chèo của chính mình. Cha của Tô Yến Thanh cũng là cán bộ đi ra từ nhà máy sắt thép Xương Châu, từng là đồng nghiệp của Đồng Chiêu Dương. Vì thế nên Đồng Chiêu Dương đương nhiên quen biết Tô Yến Thanh.

Hơn nữa mối quan hệ giữa Đồng Chiêu Dương và cha của Tô Yến Thanh là Tô Phục Ba cũng không tồi. Sau khi Tô Phục Ba rời xa Xương Giang thì hai người vẫn thường liên lạc với nhau. Điều này Hạ Lực Hành cũng biết. Vì thế nên giữa Đồng Chiêu Dương và Hạ Lực Hành cũng có sự qua lại thường xuyên. Chính vì thế mà Hạ Lực Hành không lo Đồng Chiêu Dương sẽ nói xấu mình với các lãnh đạo ở tỉnh.

Hạ Lực Hành vẫn là trong điện thoại nửa thật nửa đùa oán giận ở tình bất công. Cơ hội tốt như thế với một địa khu nghèo khó như Lê Dương thì không quan tâm gì, lại một lòng một dạ phát triển một khu phát triển như Xương Châu, thật khiến người ta thất vọng.

Trong điện thoại Đồng Chiêu Dương cười giải thích ý đồ của tỉnh, thể hiện rằng bước tiếp theo thì tỉnh sẽ suy nghĩ đến các chính sách khác để giúp đỡ các thành phố cấp 3 khác trong công tác thu hút đầu tư. Hạ Lực Hành cũng mong Đồng Chiêu Dương thì thông cảm một chút về chuyện này. Đặc biệt là cố gắng chuyển mấy lời tốt đẹp tới các lãnh đạo chủ yếu trong tỉnh. Đồng Chiêu Dương vui vẻ nhận lời.

Tuy nhiên Đồng Chiêu Dương rất thích tinh thần cố chấp của Lục Vi Dân. Nghĩ đến đây Hạ Lực Hành liền không kìm nổi mỉm cười.

Chỉ sợ biểu hiện này của Lục Vi Dân khiến bên Xương Châu nổi giận, gần như là hành vi cướp thịt từ trong miệng hổ. Cũng khó trách Xương Châu nổi giận được. Nhưng giống như lời của Lục Vi Dân vậy, vốn là hội nghị thu hút đầu tư toàn tỉnh, tại sao tự nhiên lại có mình Xương Châu lũng đoạn. Và cũng không có quy định cụ thể nào không cho phép cán bộ Nam Đàm tham gia hội nghị cả. Còn nói về việc tiến cử bản thân. Đây cũng chẳng phải là chuyện gì lớn. Quyền lựa chọn là ở trong tay nhà đầu tư.

Lục Vi Dân, người thanh niên này thật đúng là không tầm thường! Hạ Lực Hành ngẫm nghĩ một chút. Yến Thanh cũng ở trước mặt mình nói về hắn ta. Hơn nữa còn giới thiệu một số quan điểm ý tưởng của hắn ta. Thực sự là có độ sâu. Không ngờ lại có tinh thần bất khuất như thế. Không biết Yến Thanh và Lục Vi Dân này cuối cùng là có quan hệ đó hay không?

Xem ra Yến Thanh rất có cảm tình tốt với hắn ta. Nhưng hắn ta dường như lại chẳng có cảm giác gì với Yến Thanh. Một người con gái trí tuệ và xinh đẹp như Yến Thanh thì con trai mấy ai không động lòng cơ chứ? Điều

này khiến cho Hạ Lực Hành có chút khó chịu.

Tuy nhiên nói đi phải nói lại. Cũng có một số chàng trai không thích phụ nữ quá trí tuệ. Nghĩ đến đây Hạ Lực Hành lắc đầu.

Chuyện của giới trẻ thì chỉ có chúng nó mới có thể nói rõ được thôi. Nhưng có cơ hội thì cũng sẽ bảo Yến Thanh đưa anh chàng trẻ tuổi Lục Vi Dân đó đến đây gặp mặt. Người anh em cột chèo đã gửi gắm Yến Thanh cho mình thì mình cũng phải quan tâm đến nó như một người dượng.

-Anh Thượng, các anh làm như vậy là quá đáng lắm! Bí thư Uông và Chủ tịch thành phố rất tức giận. Bí thư Uông nói đây không phải là biểu hiện của thể cục lớn hay nhỏ, khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu không chỉ là của Xương Châu. Sự thay đổi phát triển của nó đại diện cho vinh dự của toàn tỉnh. Hội nghị lần này các lãnh đạo chủ chốt ở tỉnh cũng gật đầu đồng ý rồi. Nhưng Lê Dương các anh lại làm ra cái chuyện thế này, như thế quá là không phúc hậu rồi.

Âm thanh tiếng thở hồng hộc trong điện thoại khiến cho Thượng Quyền Trí cũng không hiểu ra sao cả. Ông ta không biết ông già này lại trở nên nóng nảy như ăn thuốc súng vậy, thiếu chút nữa là mắng um lên rồi.

- Anh Thiết, cuối cùng là xảy ra chuyện gì vậy? Lê Dương cách Xương Châu đến vài trăm dặm. Làm sao lại đắc tội với Xương Châu các anh chứ? Lấy Bí thư Uông ra đề nén chúng tôi, chúng tôi không chịu nổi đâu.

Thượng Quyền Trí nửa đùa nửa thật đáp lại.

Bên kia đầu dây điện thoại cũng dường như thấy lời nói của mình có chút hơi quá. Cũng may Thượng Quyền Trí cũng là một lãnh đạo hành chính chủ chốt. Uông Chính Hi tuy là Phó bí thư tỉnh ủy kiêm Bí thư Thành ủy Xương Châu nhưng chuyện này thì chỉ sợ không đủ tư cách để khua tay múa chân

đối với Lê Dương được.

- Anh Thượng, anh là giả vờ hồ đồ với tôi hay thật sự là không biết đấy?

Âm thanh từ đầu dây điện thoại bên kia trở nên mềm mỏng hơn.

- Anh Thiết, anh cũng đừng đánh đố nữa đi. Tôi làm sao lại giả vờ ngây ngô với anh làm gì chứ?

Thượng Quyền Trí tức giận nói. Người mà vốn có quan hệ khá tốt với ông ta lại cảm thấy ông ta nhưng đang nói dối vậy.

- Hừ, khó nói. Các anh được đấy. Một khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật không ngờ cũng có thể chạy đến cuộc họp rồi mè khen mè dài đuôi. Cho dù là muốn khoét tường thì cũng phải nên khiêm tốn một chút chứ. Cũng phải nên để ý một chút thể diện của chủ nhân chứ?

Âm thanh trong điện thoại trở nên sắc bén.

- Tôi thật sự là không rõ các anh ở Lê Dương cuối cùng định làm gì nữa.

- Đây, anh Thiết, anh nói rõ tình hình ra một chút có được không? Anh cứ nói như vậy, tôi nghe không hiểu gì cả. Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cấp huyện, anh đang nói Nam Đàm sao?

Thượng Quyền Trí mơ hồ nghe ra được một số thứ. Dường như là người của Nam Đàm chạy đến hội nghị thu hút đầu tư mà Xương Châu mở ra khua tay múa chân khiến cho Xương Châu rất căm tức.

- Anh làm Chủ tịch Địa khu chẳng lẽ còn không biết việc làm của người phía dưới mình?

Âm thanh trong điện thoại hơi trào phúng.

- Khiến cho hội nghị lần này không yên ổn được. Khiến các nhà đầu tư bên ngoài lại có cái nhìn khác về tổ chức của cán bộ Xương Giang của chúng tôi. Tôi đoán là phó Chủ tịch tỉnh Đồng cũng đã trao đổi ý kiến với các anh. Anh cũng có sự chuẩn bị về tư tưởng.

- Ôi, anh Thiết. Thực sự là nếu bên Nam Đàm gây ra chuyện như thế, đáng phê bình thì chúng tôi sẽ phê bình. Nhưng giống như một huyện như Nam Đàm lẽ nào lại cũng có thể làm mất mặt khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu các anh được? Căn bản có thuộc cùng tầng thứ đâu cơ chứ? Các anh đại nhân đừng so đo mấy chuyện nhỏ. Đừng so đo với bọn họ có được không?

Thượng Quyền Trí suy nghĩ cũng không biết là Nam Đàm cuối cùng là xảy ra vấn đề gì. Tuy nhiên khu kinh tế kỹ thuật Nam Đàm vừa xây dựng xong, chắc chắn cũng cần thu hút đầu tư. Chẳng qua là không ngờ lại đi cướp thịt từ trong miệng hổ. Ngang nhiên đến Xương Châu để mà cướp đi thức ăn. Nam Đàm cũng thực là quyết đoán.

- Được rồi, anh Thượng. Anh cũng đừng có ở đây hát đôi với tôi nữa. Tôi chỉ là muốn nhắc nhở anh, làm việc gì thì cũng phải bàn bạc hăn hoi theo quy củ. Người ở phía dưới làm điều xằng bậy, ảnh hưởng đến hình tượng trong tỉnh. Cuối cùng thì cũng là đánh vào đầu anh và anh Hạ thôi. Không đáng đâu. Tôi không nói nhiều nữa. Anh dạy dỗ cấp dưới của mình đi nhé.

Sau khi cúp điện thoại xuống, Thượng Quyền Trí có chút buồn cười. Xem ra lần này tên Thiết Cương đó không phải tức giận nhỏ đâu. Nhưng nói lại thì hội nghị thu hút đầu tư của tỉnh, tuy nói là do Xương Châu tổ chức nhưng cũng không có quy định rõ ràng nào rằng các thành phố địa khu khác không được tham gia. Người ở dưới mình làm gì cũng chẳng sao, cũng chẳng phải là chuyện gì lớn vi phạm pháp luật hay nội quy gì. Ông ta sẽ không đến nổi vì cái chuyện như thế này mà phê bình cấp dưới của mình.

Giữa Hạ Lục Hành, Thượng Quyền Trí lần lượt nghe điện thoại thì Lục Vi Dân lại chẳng để ý nhiều như thế.

Buổi chiều khu Khai thác Phát triển Xương Châu tổ chức cho các đại biểu tham gia hội nghị đi thăm khu kinh tế mới Xương Châu. Đương nhiên không có phần của hắn. Buổi trưa hắn liên hệ được với mấy nhà đầu tư đã đồng ý đến tham quan Nam Đàm. Đợi đến tối hắn còn định đi gặp một số khách mà đã trao đổi phương thức liên lạc. Hắn tính, nếu như có thể có mười khách đến Nam Đàm xem thì không cần quan tâm lần này có thành công hay không, ít nhất cũng để lại ấn tượng cho các vị khách này. Nếu như có hai vị khách có hứng thú đầu tư xây dựng xưởng thôi thì như thế đã là lời lắm rồi.

Những người đồng ý đến xem Nam Đàm về cơ bản đều là không có ý đầu tư ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu. Nguyên nhân thì nhiều. Hoặc là quy mô đầu tư không đủ, hoặc là điều kiện đầu tư có khoảng cách, hoặc là hướng phát triển sản nghiệp có chút không phù hợp. Thậm chí cũng có người là vì vấn đề bảo vệ môi trường không đi đến nhất trí.

Lục Vi Dân cũng không cho rằng những người này đi rồi thì nhất định sẽ vừa lòng với Nam Đàm. Mà Nam Đàm cũng không thể chỉ cần người ta có ý đầu tư thì liền vui lòng nhận hết toàn bộ. Tuy nhiên đây ít nhất cũng là một cơ hội. Một cơ hội tìm hiểu lẫn nhau, mở rộng sức ảnh hưởng và danh tiếng của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm.

Lục Vi Dân cân nhắc muốn thuê một chiếc xe tốt một chút để đón mấy vị khách này đến Nam Đàm. Dù sao thì hơn hai trăm gần ba trăm km mà đi chiếc xe không ra gì thì không được. Tô Yến Thanh nghe được Lục Vi Dân muốn thuê một chiếc xe con du lịch. Sau khi do dự một lúc thì cô tỏ ý mình có thể mượn được một chiếc. Lục Vi Dân cũng biết Tô Yến Thanh có lai lịch. Ngay cả Phó chủ tịch tỉnh Đồng Chiêu Dương còn quen nữa là, nên hắn không khách khí nữa, toàn quyền ủy thác cho cô.

Sáng sớm hôm sau Tô Yến Thanh mang theo một chiếc xe Toyota kiểu cũ đi vào cửa khách sạn Cẩm Phong. Loại xe Toyota kiểu cũ này ngoại trừ Ủy ban nhân dân Tỉnh ủy và Thành ủy Xương Châu có mấy cái để tiếp đãi bên ngoài ra thì cũng chỉ có hai xí nghiệp lớn là xưởng 195 và nhà máy sắt thép Xương Châu mới có thôi. Lục Vi Dân nhìn biển số xe, là giấy phép Xương Giang OI nhưng không phải là xe số nhỏ. Chắc là mượn từ một xí nghiệp lớn mà chắc là mượn từ nhà máy sắt thép Xương Châu.

Nhìn thấy mấy người lục tục đi ra từ hội nghị gặp mặt nói chuyện dừng chân ở trước cửa khách sạn Cẩm Phong. Trên chiếc xe du lịch Toyota, Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh càng ân cần nghênh đón. Diêu An đứng trên sảnh ánh mắt hình viên đạn.

Y không biết ở thành phố làm sao lại dễ dàng để tình hình như thế này xảy ra trước mắt. Bên thành phố hôm qua đã can thiệp với Địa khu Lê Dương rồi mới đúng. Bí thư Uông dù thế nào cũng là kiêm Phó bí thư tỉnh ủy. Hơn nữa chuyện này vốn là do ở tỉnh định ra. Lẽ nào nói bên Lê Dương có thể không nghe?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Gió Từ Phương Nào

- Chủ nhiệm Mễ, anh xem đi, bên Lê Dương dám công khai ở trước cửa lôi kéo người còn nói là muốn đưa họ đi khảo sát khu kinh tế mới ở huyện Nam Đàm bọn họ? Thế này là sao? Hay gọi sang nhờ Cục công an cử người tới giam giữ chiếc xe của hắn!

Diêu An thật sự không thể kiềm chế được. Làm như vậy quả thực là muốn bọn họ mất mặt rồi, hơn nữa lại ngay trước mặt của vô số lãnh đạo cấp trên. Đánh vào thể diện của nhân viên cấp dưới đang công tác ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, cũng chính là đánh vào mặt mình.

- Giam giữ? Dựa vào cái gì mà giam giữ? Khách chủ động lên xe, không phải là bị cưỡng bức mà lên xe. Nếu có trách cũng là trách chúng ta công tác chưa được chu đáo về mọi mặt. Rất nhiều khách hoàn toàn không nắm rõ được tình hình của khu kinh tế ở Xương Châu chúng ta, hơn nữa đối với ngành sản xuất công nghiệp chủ đạo và những khuyến khích trong công nghiệp còn chưa có sự xác định rõ ràng, về các ưu đãi đối với dự án đầu tư cũng chỉ nói sơ lược. Với những điều đó sao có thể yêu cầu người ta phải ở lại hội trường?

Bàng Thừa Bân lạnh lùng nhìn lướt về phía Chánh văn phòng đang diên tiết đứng bên cạnh, bình thường ông ta cảm thấy người kia rất thông minh lanh lợi, sao gặp chuyện thì trốn tránh sự thật mà lại như bị mê sảng đứng đây nói xằng nói bậy?

- Chủ nhiệm Bàng, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt như vậy nhìn bọn họ lôi

khách đi hay sao?

Diêu An thật sự có chút nhón nhác, nếu Lục Vi Dân thật sự đưa các vị khách tới Nam Đàm khảo sát, thì bản thân sao có thể trốn tránh được trách nhiệm nghiêm trọng của một Chánh văn phòng, nhưng hiện tại y cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt để đối phó với vấn đề này.

- Tiểu Diêu, rộng lượng một chút đi. Cho dù hiện tại mấy người khách này cảm thấy không hài lòng với điều kiện của khu kinh tế mới ở Xương Châu chúng ta hay là bọn họ vốn không thích hợp khu kinh tế mới của chúng ta, mới phải đến Nam Đàm khảo sát, cũng không nghĩa là sau này chúng ta và bọn họ không thể hợp tác. Chúng ta cứ duy trì trạng thái bình thường. Đi. Chúng ta đi đưa tiễn, ngay cả chút phong độ và tấm lòng ấy còn có, không lẽ khu kinh tế mới ở Xương Châu chúng ta lại không bằng một khu kinh tế mới cấp huyện hay sao? Ngay cả chút tự tin cũng không có hay sao?

Bàng Thừa Ân khoát tay,

- Chủ nhiệm Mễ, tôi cảm thấy nếu tỉnh, thành phố không thể cho chúng ta một lời giải thích rõ ràng, chứng minh rằng ngay cả tỉnh, thành phố cũng phải cam chịu trước tình huống này. Hay là anh ở lại đây, tôi và Tiểu Diêu xuống nói chuyện với mấy người khách đang muốn đi Nam Đàm một chút xem sao, mời bọn họ sau khi khảo sát bên đó xong thì trở về càng sớm càng tốt. Chúng ta quyết thua việc không thua người.

Sắc mặt Mễ Khải Minh thay đổi không ngừng, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng cũng đồng ý với quan điểm của Bàng Thừa Ân.

Vài người khách tham dự hội nghị đi Nam Đàm khảo sát cũng không ảnh hưởng tới phần lớn đại biểu tham dự hội nghị vẫn đang ở trong hội trường nhiệt tình nói chuyện với người bên mình.

Ông ta cũng nhìn thấy những người khách tham dự hội nghị đang lên xe rời khỏi hội nghị, chính xác như lời Bàn Thừa Ân nói, không có một người nào xếp vào mục tiêu trọng điểm nhằm khắc phục khó khăn cho Xương Châu. Phần lớn là các nhà đầu tư với các dự án phát triển và quy mô cũng không phù hợp với Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, lúc này ngược lại có vẻ cũng không gây ảnh hưởng nhiều tới Xương Châu.

Lục Vi Dân vô cùng hài lòng.

Đêm qua hẳn và Tô Yến Thanh đã tính toán lựa chọn thăm hỏi mười vị khách tham dự hội nghị, trên cơ bản đều nói chuyện rất hợp. Đối với Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm mà nói, hiện tại các dự án công nghệ cao, vốn đầu tư lớn hiển nhiên là tham vọng quá xa vời, không thực tế. Bởi vậy có lẽ mời các vị khách không phải là khách trọng điểm của Xương Châu, coi trọng một vài dự án với số lượng lao động đông đúc và lại quy mô đầu tư không lớn mới là hướng đi đúng.

Tô Yến Thanh cũng cùng quan điểm với Lục Vi Dân nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ cũng chỉ để ý tới các nhà đầu tư thích hợp nhất.

Ban ngày ở hội trường, biểu hiện của Lục Vi Dân đã được rất nhiều người chú ý, bất kể là thích hay là không thích, bất kể là cảm thấy Lục Vi Dân kiêu ngạo hay không biết tự lượng sức mình, nhưng rất nhiều người đều nhớ kỹ về Nam Đàm, nhớ kỹ Lục Vi Dân.

Tại khách sạn Cẩm Phong, khi Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh rất ôn hòa lễ độ xuất hiện trước cửa phòng của các vị khách tham dự hội nghị mà gõ cửa, không ai lại không dành cho họ chút thời gian để gặp mặt nói chuyện.

Kết quả là Lục Vi Dân đã giành được thành công lớn.

Buổi tối Lục Vi Dân sau hơn ba giờ bận rộn thường xuyên đi lại giữa các

phòng ở các tầng của khách sạn Cẩm Phong, thời gian hỏi thăm nói chuyện cũng đến mười lăm phút đồng hồ, mà thành quả lại khá là phong phú.

Buổi sáng, những vị khách trèo lên xe đi tới Nam Đàm khảo sát, trên cơ bản đều có một vài ý định. Hơn nữa Lục Vi Dân xem ra, mặc dù lúc này nói chuyện hợp tác không thành công, chỉ cần có thể lưu lại một ấn tượng tốt thì coi như đã tạo được cơ sở cho hợp tác tốt đẹp sau này.

Sau khi lên xe, Lục Vi Dân liền gọi điện thoại về báo tin với An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt, đoàn xe đang trên đường xuất phát từ Xương Châu trở về.

Không ai ngờ được hành động của Lục Vi Dân lại có thể gây ra sức ép lớn như vậy. Rõ ràng, trong cuộc họp thu hút đầu tư ở Xương Giang, lại có thể lôi kéo được nhiều khách tham dự hội nghị từ trên tay Xương Châu như vậy, không biết Xương Châu sẽ suy nghĩ như thế nào?

Tuy nhiên lúc này đã chẳng còn muốn đứng trên phương diện Xương Châu mà suy xét nữa, dù Xương Châu có suy nghĩ thế nào, hiện giờ điều cần phải suy xét nhất là phải tiếp đãi tốt khách này thế nào cho tốt.

Thấy Mã Thông Tài hưng phấn đến đỏ cả mặt, An Đức Kiện hút một hơi đem mẫu thuốc lá dụi vào gạt tàn thuốc lá.

Phòng họp trang trí có vẻ có chút hơi cũ, hai chiếc quạt trần che khuất một vài chiếc đèn, làm cho ánh sáng trong phòng họp trở nên có chút loang lổ.

- Lão Mã, xác định là chỉ có mười sáu vị khách?

- Đúng, mười sáu vị khách. Vi Dân nói chính xác là có mười hai người khách, có thêm bốn người đi cùng khách, trong đó thương nhân Hồng Kông có hai người, thương nhân Đài Loan có ba người, còn những người khác đều đến từ thủ đô, Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến, Lĩnh Nam.

Mã Thông Tài đã có thể đem những lời nói của Lục Vi Dân trong điện thoại đọc lầu lầu. Thăng nhóc Lục Vi Dân này vừa đi Xương Châu đã có thể tự mình làm ra tiếng động lớn như vậy, cũng không uổng mình bật đèn xanh cho hẳn. Thăng nhóc này quả thực là rất khéo léo.

- Mười người khách này chỉ cần có một hai người có thể có hứng thú với khu kinh tế mới Nam Đàm chúng ta, đã coi như là một thu hoạch lớn rồi. –

Thẩm Tử Liệt thở ra một hơi,

- Tuy nhiên không rõ bên Xương Châu sẽ tỏ thái độ thế nào về hành động của chúng ta?

An Đức Kiện mỉm cười liếc mắt nhìn Thẩm Tử Liệt một cái:

- Tử Liệt, liệu họ có thể không ý kiến sao? Tôi hiện tại đã cảm thấy lo lắng không yên, không nhận được điện thoại của bên trên, cũng không biết là bên trên không biết thật hoặc là giả không biết. Tôi cho rằng chuyện này sớm hay muộn cũng phải tới, chúng ta đây là cướp mồi từ miệng hổ, may mắn thì có thể khiến lãnh đạo thay đổi mà bao dung. Nếu tính toán chi li, ha hả, lãnh đạo tỉnh nơi đó khẳng định không thể không tố cáo chúng ta.

- Bí thư An, vậy mình nên xử lý thế nào?

Thẩm Tử Liệt nghe được An Đức Kiện tuy nói như vậy nói, nhưng giọng điệu thực ra lại rất nhẹ nhàng, trong lòng cũng cảm thấy vững vàng hơn.

- Bây giờ cái gì nên làm thì cứ làm, chúng ta chẳng qua cũng chỉ mời mà thôi. Còn việc tới hay không tới là do khách tham dự hội nghị quyết định, nhiều nhất thì nói chúng ta không tốt thôi.

- Nếu trên tỉnh thật sự muốn phê bình, cũng đã có Ủy ban nhân dân Địa khu gánh vác, tôi tin ở điểm này địa khu vẫn có thể giúp chúng ta gánh vác

trách nhiệm.

An Đức Kiện rất tự tin khoát tay,

- Chúng ta cứ dựa theo công việc chúng ta mà làm, đừng suy nghĩ tới chuyện sau này làm gì. Tử Liệt, khu vực ranh giới bên này đã bố trí người vệ sinh quét tước chưa?

- Tôi đã bố trí người rồi, chỉ ba giờ là đủ rồi. Mặt khác, đúng lúc chúng ta cũng nên lập ra sơ đồ quy hoạch thị trấn đi, có thể mời những người khách xem qua một cái, giúp cho khách hàng hiểu rõ thêm một chút về triển vọng và xu thế phát triển của Nam Đàm chúng ta. Tôi đã thu xếp đưa tin tới đài truyền hình huyện, mặt khác cũng nhờ đài truyền hình phái người đến làm tốt công tác hướng dẫn.

Thẩm Tử Liệt đối với phương diện này cũng tương đối thành thạo, lợi dụng truyền thông để khai thác tạo ra tác động đối với Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm.

- Tử Liệt có chú ý tới một số quan điểm trên báo chí gần đây không?

An Đức Kiện dường như nhớ tới cái gì, rất tùy ý hỏi.

Thẩm Tử Liệt rất miễn cảm liếc mắt nhìn An Đức Kiện một cái,

- Bí thư An, ý anh là...

- Ừ, nhật báo giải phóng.

An Đức Kiện gật gật đầu nói ra tên của tờ báo tuyên truyền cho Thẩm Tử Liệt nghe, đây đúng là ngọn gió mới đầy miễn cảm của giới truyền thông.

- Đã chú ý tới.

Thẩm Tử Liệt liếc liếc mắt nhìn Mã Thông Tài đang ngồi ở bên cạnh. Mã Thông Tài lập tức phản ứng lại, hiểu được hai vị lãnh đạo có vấn đề bí mật cần nói, nên khẩn trương đứng dậy rời khỏi phòng.

- Anh cảm thấy thế nào?

Lúc này chỉ còn lại có hai người, về mặt An Đức Kiện trầm xuống, có chút nghiêm túc hỏi.

- Hoàng Phủ Bình kia không đơn giản đâu.

Thẩm Tử Liệt chú ý tới Hoàng Phủ Bình này cũng là do Lục Vi Dân nhắc nhở anh ta, đương nhiên anh ta cũng có ý thức đưa việc Hoàng Phủ Bình dẫn đầu trong việc tiến hành cải cách nhật báo Giải Phóng giới thiệu cho An Đức Kiện, xem ra An Đức Kiện cũng tương đối chú ý tới cơn gió mới này nên mới hỏi vậy.

- Ừ, cải cách nhật báo Giải Phóng mở ra một suy nghĩ mới, các chủ đề sâu sắc, đi thẳng vào lòng người, đưa ra một vài vấn đề nóng cốt tương đối miễn cảm. Tôi nhớ rõ trong đó có một câu nói rất đáng được tìm tòi nghiên cứu, “kế hoạch và thị trường” chỉ là hai thủ đoạn và hình thức để phân phối tài nguyên, mà không phải là dấu hiệu phân chia chủ nghĩa xã hội khoa học và tư bản chủ nghĩa, tư bản chủ nghĩa có kế hoạch, chủ nghĩa xã hội khoa học có thị trường, quan điểm này ở mười năm trước, sợ rằng mãi mãi cũng không thay đổi được.

An Đức Kiện lại đốt một điếu thuốc, hút một hơi,

- Bài văn sâu sắc như vậy cũng chỉ có Nhật Báo Giải Phóng mới dám đăng, điều đó nói lên điều gì?

Thẩm Tử Liệt yên lặng, nhưng mí mắt hơi nhướng lên cũng thể hiện rõ anh ta cũng cảm thấy rất khó giải quyết được vấn đề này:

- Bí thư An, so với trước đây, về nhiều mặt phải nói rằng đã tiến thêm một bước lớn. Đối với việc tu sửa trật tự kinh tế, còn nói tư tưởng tự do hóa giai cấp tư sản đã thâm nhập vào lĩnh vực kinh tế rồi, khiến chúng ta không thể khống chế được nền kinh tế, nguyên nhân chủ yếu chính là chúng ta lơ là không cảnh giác trong việc quản lý cán bộ kinh tế, để cho cán bộ kinh tế bị tư tưởng tự do hóa giai cấp tư sản ăn mòn. Hiện tại, quan điểm chính trị và kinh tế tiến hóa nhanh như vậy, lớn như vậy, nhưng chỉ có nhật báo Giải Phóng dám phát biểu, các tờ báo khác không những không dám đăng lại mà ngay cả bình luận trực tiếp, cũng khó mà nói.

- Sơn vũ dục lai phong mẫn lâu (Mưa núi sắp qua, gió khắp lâu), nếu trung ương không nhìn nhận một cách đúng đắn về quan điểm này, chỉ biết làm rối loạn tư tưởng, kìm chế sự phát triển.

An Đức Kiện lắc đầu,

- Dù biết rằng cần phải tìm ra một câu trả lời nhưng không một ai có thể dễ dàng đưa ra một câu trả lời rõ ràng được.

- May ra chỉ có... có thể.

Thẩm Tử Liệt híp mắt, An Đức Kiện chú ý tới vẻ mặt này của anh ta:

- Vậy cách nhìn của anh thế nào?

- Tôi?

Thẩm Tử Liệt do dự một chút, nhớ tới lần Lục Vi Dân và mình khi trao đổi đã đặc biệt khẳng định một cách đầy tự tin, hít một hơi, chậm rãi nói:

- Tôi cảm thấy chỉ cần có lợi cho sự phát triển kinh tế xã hội, thì đều có thể thử. Cái cách mở cửa của chúng ta không phải cũng là một quá trình thử nghiệm không ngừng sao?

- Nhưng cũng có người nói, cải cách mở cửa đã thay đổi, sự cải cách mở cửa thay đổi sẽ làm giống như Đông Âu như vậy biến đổi quá nhanh có khả năng đánh mất chính quyền.

An Đức Kiện thân nhiên nói.

- Tôi không đồng ý với quan điểm này. Đông Âu xuất hiện vấn đề hoàn toàn là do Đảng chấp chính đã bỏ qua yêu cầu mãnh liệt của dân chúng nhằm cải thiện nhu cầu cuộc sống, thể chế quan liêu cứng nhắc lại diễn ra ở khắp nơi, hình thành giai cấp độc quyền với ích lợi thật lớn. Như vậy việc chính quyền sụp đổ cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Tôi thấy hiện nay Liên Xô đã từng bước một đi lên, hoàn toàn khác với con đường Đông Âu ngày xưa.

Thẩm Tử Liệt lắc đầu,

- Được lòng dân là được thiên hạ, mà đối với tình hình trước mắt của chúng ta mà nói, cải thiện trình độ cuộc sống nhân dân chính là mong muốn lớn nhất trong dân rồi!

Bị Thẩm Tử Liệt mở miệng nói những lời tâm đắc đầy chấn động, tuyên truyền giác ngộ, An Đức Kiện trầm tư suy nghĩ.

Thấy An Đức Kiện im lặng, Thẩm Tử Liệt khẽ thở dài một hơi, bản thân mình khi nghe đến quan điểm này của Lục Vi Dân, lúc đó chẳng phải cũng có tâm trạng giống như An Đức Kiện bây giờ sao?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Không Phải Vật Trong Hồ

Khi Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh cùng với hơn mười người khách trên chiếc Toyota Coaster đến Nam Đàn, đã qua 3 giờ chiều rồi.

Biểu ngữ treo ở trên đường khiến cho các vị khách đều thấy được sự nhiệt tình của người Nam Đàn, đường phố và hai bên đường đều được quét dọn sạch sẽ, mặc dù chưa nói đến cảnh đẹp ý vui, nhưng so với bình thường rác rưởi khắp nơi, đã tốt không biết bao nhiêu lần rồi.

Hai người Bí thư huyện ủy An Đức Kiện, Phó huyện ủy, chủ tịch huyện Thẩm Tử Liệt đều đích thân ở trước cửa khách sạn Nam Đàn chờ đón hơn mười vị khách ghé thăm.

Nghi thức nghênh đón và hội nghị tọa đàm diễn ra rất thành công. Bí thư huyện ủy An Đức Kiện và Chủ tịch huyện Thẩm Tử Liệt đều nói chuyện rất nhiệt tình, cơm tối cũng rất phong phú, bởi vì đã ngồi xe hơi 5 tiếng, sau khi các vị khách ăn xong cơm tối thì sắp xếp nghỉ ngơi, ngày hôm sau mới là màn chính.

Cuộc khảo sát của ngày hôm sau cũng thu được thành công lớn, việc xây dựng khu kinh tế mới hừng hực khí thế và thiết kế tinh mỹ khiến cho các vị khách mê đắm cũng cảm nhận được một cách đầy đủ triển vọng phát triển của Nam Đàn.

Nhất là sau khi các MC đài truyền hình Nam Đàn giải thích một cách nhịp nhàng, Lục Vi Dân cũng vừa đúng vì những vị khách này giải đáp một số vấn đề trình tự kỹ lưỡng hơn, ví dụ như cung ứng điện lực, việc xây dựng quốc lộ

Phong Nam, giá cả đất đai trong khu, thực hiện chứng thực chính sách thu thuế ba mặt giảm haiv...v.., Lục Vi Dân dưới tình hình hết sức có thể đều nhất nhất trả lời.

Mặc dù không có khả năng khiến cho mọi người hài lòng, nhưng hẳn ta cảm nhận được, có không ít người đã có chút xốn xang.

Mãi cho đến khi chiếc Toyota Coaster mất hút khỏi tầm nhìn, Lục Vi Dân mới xem như thực sự thở phào nhẹ nhõm, Mã Thông Tài ở bên cạnh vỗ vỗ vai của Lục Vi Dân một cách thân thiết nói:

-Vi Dân, lần này bất kể kết quả như thế nào, tiếng tăm của khu kinh tế mới Nam Đàn chúng ta xem như lan rộng rồi, tối nay ở Tùng Hạc, thành thơi uống mấy ly rượu! Tiểu Hứa cậu đi đặt chỗ! Ông Cao, gọi người của Ban quản lý lại luôn, vất vả mấy ngày rồi, cuối cùng đã kết thúc.

Cao Nguyên có chút mẫn mộ nhìn anh chàng Lục Vi Dân thật sự may mắn, nhưng cũng không thể không khâm phục gan lớn của anh chàng này, không ngờ dám dõn Xương Châu vào góc tường.

Nghe nói bên Xương Châu giận dữ, đã tố cáo lên cả Bí thư Thành ủy tỉnh Xương Châu Ông Chính Hi còn kiêm chức Phó bí thư Tỉnh ủy, phòng chừng bên Ủy ban nhân dân Địa khu không thể thiếu được lại phải phê bình.

Nhưng phê thì cứ phê, việc này đứng ở góc độ của Nam Đàn và Lê Dương, lại không có người có thể nói Lục Vi Dân làm không đúng.

Làm cán bộ phụ trách thu hút vốn đầu tư khu kinh tế mới, đó chính là phải không tiếc bất cứ giá nào để thu hút vốn đầu tư, ngay cả là dùng một số thủ đoạn nhỏ, vậy có tính là gì? Chỉ cần không phải phạm pháp là được.

Từ thái độ của Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm đối với Lục Vi Dân thì có thể nhìn ra đó là khá thân thích, Cao Nguyên thậm chí chú ý đến Chủ

nhiệm An còn đặc biệt gọi Lục Vi Dân đến một bên nói chuyện mấy phút, điều này đối với một cán bộ cấp Phó phòng là niềm vinh dự lớn nhất.

- Tuy nhiên nói đi phải nói lại nói lại, Vi Dân, cậu cảm thấy bên trong tổp khách, có thể thu hút được không?

Mã Thông Tài ngoài miệng nói khéo, nhưng tận sâu trong lòng vẫn đầy sự mong đợi cấp thiết, dù sao tiến độ xây dựng khu kinh tế mới rất nhanh nếu không tiến vào dự án giống như vậy, không thành kế đó không thể dùng tiếp.

Tô Yến Thanh còn phải đi cùng các vị khách trở lại Xương Châu, ngoài ra trở lại Xương Châu đã mượn chiếc Toyota của Xương Cường hai ngày, làm thế nào cũng phải đi gặp mặt tỏ vẻ biết ơn, cho nên Tô Yến Thanh cùng xe trở về Xương Châu, chỉ còn lại ba người Mã Thông Tài, Cao Nguyên còn có Lục Vi Dân.

Nhìn thấy ánh mắt của Mã Thông Tài và Cao Nguyên nhắm mình, sau khi Lục Vi Dân hơi bớt suy nghĩ mới nói

- Có hai dự án vẫn rất có hi vọng, giống như dự án chế phẩm plastic của Phúc Kiến và dự án chế tạo linh kiện điện tử đó của Lĩnh Nam, tôi và bọn họ đã tiếp xúc qua mấy lần rồi, bọn họ cũng chủ động tìm tôi tìm hiểu nhiều tình hình, tôi cảm thấy hi vọng rất lớn, còn có dự án sản xuất bộ linh kiện thông dụng của Triết Giang, tôi cảm thấy cũng rất có ý nghĩa, chẳng qua điều kiện anh ta đề xuất khá cao, yêu cầu địa điểm, điện tử cũng ứng còn bồi dưỡng công nhân đều có yêu cầu đặc biệt, nhưng tôi cảm thấy dự án này rất có triển vọng.

Nghe Lục Vi Dân nói như vậy, Mã Thông Tài yên tâm rồi

-Vi Dân, anh không cần nói ba cái, chẳng sợ có thể quyết định hai hoặc một dự án, lần này chúng ta cũng coi là thành công rồi. Tôi chỉ sợ làm ra

động tĩnh lớn như vậy, cuối cùng trắng tay, bên lãnh đạo không dễ giao số sách à.

- Chủ nhiệm Mã, điều này tôi không dám nói, có lẽ ba, bốn dự án đều nhất tề ngưng lại, có lẽ một dự án cũng không thể quyết định, bước tiếp theo vẫn phải tiếp tục tiếp xúc làm công tác, một ngày dự án chưa ký hiệp nghị thì không thể thi công, vậy không đáng làm

Lục Vi Dân vội vàng nói lời phòng bị với đối phương.

Buổi chiều một bữa cơm ở Tùng Hạc cũng là ăn đến vui vẻ mà say sưa, Mã Thông Tài uống đến cứng đầu cười, lời Lục Vi Dân nói với ánh mắt lơ đãng.

- Chú em, lão Mã tôi hai mắt sáng không nhìn nhầm người, chú em không phải vật trong ao, về sau nhất định tiền đồ rộng mở, nhưng đừng quên chúng tôi những người anh em này.

Hai câu nói khiến cho Lục Vi Dân ra mồ hôi lạnh, những lời này làm sao nghe giống như đẩy mình vào đống lửa, nhưng nhìn thấy trong ánh mắt lơ đãng của Mã Thông Tài lại là rất thẳng thắn, Lục Vi Dân chưa đáp lại lời nói của đối phương, chỉ nắm chặt tay của đối phương.

- Gan của Lục Vi Dân đủ lớn à.

Sau khi Tào Cương nghe được hành động của Lục Vi Dân cũng không kìm nổi gương mày lên:

- Vấn đề bên Xương Châu đó há chẳng phải vô cùng tức giận sao? Trong tình sợ rằng cũng rất mất hứng?

Tần Hải Cơ chấp tay ra sau cười cười:

- Việc này hiện tại không dễ nói, tôi thấy lão An và Thẩm Tử Liệt vẫn bộ dạng tự tin, chỉ nhìn chăm chăm vào lợi ích trước mắt, hành vi không quan tâm đến đại cục này cũng là mặc kệ không hỏi, mặc kệ nó, kiểu như vậy không được bao lâu, có những người ỷ vào sự chiều chuộng mà kiêu ngạo, cuối cùng phải thất bại.

Tào Cương thầm cười trong lòng, Tần Hải Cơ cũng là có chút lo lắng, Thẩm Tử Liệt ở vị trí Chủ tịch huyện dường như càng ngày càng vững, uy tín cũng càng ngày càng tăng, nếu khu Kinh tế mới này thật sự phát triển tăng đột phá, thì lại thành chiến tích lớn của Thẩm Tử Liệt.

Chức Phó bí thư huyện ủy này của anh ta vốn trong huyện cũng là trên vạn người dưới một người, Thẩm Tử Liệt hộ khẩu ngoại lai này cơ bản không có cách nào so sánh với anh ta, nhưng hiện tại theo tình hình tiếp tục như thế này, chỉ sợ Thẩm Tử Liệt danh vọng càng cao, thật sự trở thành nhân vật số hai xứng đáng hoàn toàn, An Đức Kiện một khi rời đi, vị trí Bí thư huyện ủy này chưa chắc có thể để cho Tần Hải Cơ anh ta đạt được

Tần Hải Cơ đã đi vào con đường của Phó bí thư Địa ủy Đường Văn Trung, về điểm này Tào Cương rất rõ.

Thẩm Tử Liệt lên nhận chức thay Vương Tự Quang vốn dĩ có chút bất ngờ, cơ bản đều cho rằng Thẩm Tử Liệt phải năm sau mới trở lại tỉnh, không ngờ sự việc trái Kiwi Hoài Sơn gây nên ảnh hưởng rất xấu, Địa ủy tạm thời điều chỉnh bộ máy Hoài Sơn, bề ngoài là Vương Tự Quang đã nhặt một quả đào trên đất, nhưng trên thực tế mọi người đều biết Vương Tự Quang thăng chức chẳng qua là thời gian sớm một chút so với dự kiến mà thôi.

Theo sau đó, sự việc Phong Châu thành lập Địa khu ngày càng sáng tỏ, bất luận là trình độ chuyên môn hay là chiến tích đều là dấu hiệu không tầm thường, An Đức Kiện thăng chức làm lãnh đạo Địa khu Phong Châu, cũng là việc chuẩn bị sẵn sàng, mà như không có gì bất ngờ.

Vốn dĩ Vương Tự Quang tiếp nhận chức Bí thư huyện ủy cũng là việc hợp lý.

Không ngờ Vương Tự Quang tạm thời điều nhiệm đến Hoài Sơn, quân của Thẩm Tử Liệt lại đột ngột nổi lên, tiếp nhận chức Chủ tịch huyện, khiến cho Tần Hải Cơ Phó bí thư huyện ủy này ngồi không vững, bây giờ cũng là ở vào một vị trí vô cùng lúng túng.

Tần Hải Cơ vẫn xem thường Thẩm Tử Liệt loại cán bộ hình thức lợi dụng quyền thế mà lên chức, lúc Thẩm Tử Liệt xuống tạm giữ chức quan hệ hai người vẫn rất lạnh nhạt, vị trí cao của Thẩm Tử Liệt ngoài dự liệu của mọi người, khiến cho Tần Hải Cơ rất phần uất, Tào Cương phỏng chừng bên trên cũng có một suy nghĩ khá rõ ràng với anh ta, mới có thể khiến cho Tần Hải Cơ khá hơn một chút.

Lục Vi Dân là cán bộ một tay Thẩm Tử Liệt đề bạt lên, mới tốt nghiệp đại học mấy tháng thì dám đặt vào vị trí Trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý khu Kinh tế mới, cho dù là Lục Vi Dân đang giúp đỡ việc xuất khẩu trái Kiwi trong huyện, ngoài trừ nỗ lực hết sức thành công, nhưng điều này cũng không hề đại biểu cho đối phương có thể đảm nhận một vị trí như vậy, về điểm này bất luận là chính Tào Cương hay là Tần Hải Cơ đều có cách suy nghĩ.

Nhưng không biết Thẩm Tử Liệt làm sao nói qua với An Đức Kiện, hơn nữa Tần Hải Cơ và Tào Cương không hề xem trọng khu kinh tế mới lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hưởng hồ Mã Thông Tài đảm nhiệm Chủ nhiệm Ban quản lý cũng là điều Tào Cương vui mừng, cho nên Tần Hải Cơ và Tào Cương đều không có chỉ là vấn đề của ứng cử viên này làm quá giằng co.

Không ngờ Lục Vi Dân này đã gây sức ép rất tốt về vị trí trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới, nếu nói sau khi công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Lâm Cấm Kí là lợi dụng tiếng tăm của trái Kiwi Nam Đàn mang

lại thu hoạch, vậy thì Tập đoàn Hoa Mỹ cũng có ý tiến vào khu kinh tế mới thì khiến cho Tần Hải Cơ và Tào Cương đều cảm thấy chấn động không nhỏ.

Hiện tại Hội nghị thu hút vốn đầu tư trong tỉnh, lãnh đạo chủ chốt trong tỉnh đều chỉ thị rõ phải ủng hộ sự phát triển của Khu Khai thác và Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, ngay cả Côn Hồ và Quế Bình đều chỉ có thể nén tức giận trong bụng không dám đi vượt râu hùm. Lục Vi Dân không ngờ dám làm việc tà trời, đột ngột bước vào hội trường làm khuấy động lớn như vậy, không biết phía Xương Châu có nổi trận lôi đình không, trong tỉnh lại có đưa ra phê bình nghiêm khắc với địa khu Lê Dương không?

- Tuy nhiên đứng ở góc độ Nam Đàn chúng ta, làm như vậy cũng không gây rối.

Tào Cương nghĩ thầm:

- Lục Vi Dân không cần suy xét nhiều như vậy, điều hãn cần là làm tốt công việc bản chức của mình.

Nhưng Lã Ngọc thì sao? Làm lãnh đạo huyện, anh ta đang phân công quản lý khu kinh tế mới, làm như vậy có suy xét qua khả năng đem lại ảnh hưởng tiêu cực cho huyện không? Tần Hải Cơ cũng cảm thấy bản thân dường như có chút già mồm, ngay cả Ủy ban nhân dân Địa khu bây giờ đều vẫn chưa có bày tỏ thái độ về vấn đề này, bản thân hiện tại phát biểu ý kiến mãnh liệt như vậy, có phải có chút không thích hợp không?

- Cho dù Ủy ban nhân dân Địa ủy lần này giúp chúng tôi đảm nhận sự việc này, nhưng không khí cũng không kéo dài, nếu không sớm muộn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tào Cương không tiếp lời, lúc này đề xuất ra ý kiến như vậy không còn nghi ngờ là không sáng suốt, Tần Hải Cơ có lẽ chỉ là nói nói, nếu anh ta thật

sự dự định làm như vậy, vậy chỉ có thể là tự làm mất mặt, trừ khi trong tình thật sự truy cứu trách nhiệm vấn đề này, nhưng trước mắt Tào Cương quan sát, mặc dù trong tỉnh có một số người bất mãn, nhưng bên Ủy ban nhân dân Địa ủy khẳng định sẽ đảm nhận việc này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Thử Bút

Sáng tháng tư đã có vài phần ấm áp. Lục Vi Dân chạy bộ trong trang phục thể thao, vừa giãn gân cốt, vừa hít thở không khí mới mẻ.

Môi trường ở Đầm Linh Tế rất tốt, nhưng khoảng cách với khu dân cư có hơi xa một chút, cũng không nhiều người thành phố sớm như vậy lại tìm tới nơi này tập luyện... Mà cư dân ở vùng nông thôn bên cạnh lại phần lớn không có thói quen luyện tập thể dục buổi sáng.

- Rèn luyện cần bắt đầu từ lúc còn trẻ, đợi cho lớn tuổi rồi mới rèn luyện, việc nhiều công ít. Tôi rất thích môi trường ở nơi này, không khí rất tốt, người cũng rất ít.

Thẩm Tử Liệt cũng mặc bộ quần áo thể thao, điều này làm cho ông ta dường như trẻ hơn vài tuổi:

- Không biết môi trường ở nơi này còn có thể duy trì bao lâu?

- Chủ tịch huyện, ngay cả anh cũng không hi vọng có thể duy trì được môi trường hiện có ở đây sao?

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Tôi cảm thấy nếu có thể trước khi quy hoạch bố trí trước, có lẽ có thể duy trì hiện trạng nơi này ở mức độ lớn nhất. Mặc dù là có một chút thay đổi, cũng là có thể dễ dàng khoan nhượng.

- Tiến trình “Thành phố hóa” càng lúc càng nhanh. Mặc dù Nam Đàm là thành trấn như vậy, tôi phỏng đoán cũng không thể lảng tránh một sự thật tàn khốc. Có lẽ chưa đến mười năm, nơi này sẽ biến thành một phần của thành phố.

Thẩm Tử Liệt bước chậm lại, vừa rồi chạy chậm như vậy khiến quần áo trên người ông ta trở nên hơi nóng.

- Đích xác như thế.

Lục Vi Dân thở ra một hơi. Không đến mười năm. Vài năm sau, khi nơi này trở thành đất nóng bất động sản của nhóm thương nhân. Mặc dù Nam Đàm là thị trấn nhỏ xa xôi như vậy, môi trường đẹp như vậy vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Con người ham thích nhất là thay đổi hoàn cảnh tự nhiên. Họ nghĩ như vậy có thể làm cho thế giới này trở nên tốt hơn. Kỳ thật họ lại không ý thức được, có vài thứ một khi đã biến mất sẽ không bao giờ trở lại nữa.

- Ha ha, Vi Dân, lời nói này của cậu rất giàu tính triết lý đó.

Thẩm Tử Liệt liếc mắt nhìn Lục Vi Dân một cái:

- Đúng rồi, cậu có chú ý tới báo chí vào mấy ngày hôm nay không?

- Dạ, Chủ tịch huyện nói tới tác dụng của mấy bài văn kia sao? Ý tứ bên trong, nếu một chút thanh âm cũng không có, mới là kỳ quái.

Lục Vi Dân tùy tiện giơ tay khẽ vuốt ve mấy nhánh cây nhỏ nằm ở bên đường, màu xanh mơn mớn, lộc mới đâm trời. Khi sự ấm áp từ phía đông nam thổi tới không ngừng quấy rầy không khí lạnh của phương bắc, liền ý thức được mùa hạ nóng ẩm sắp đến rồi.

- Phê bình rất lớn, hơn nữa đến từ rất nhiều mặt. Giới lý luận cũng giống vậy, có không ít người đưa ra lời bình đâm chọc, hỏi như không hỏi về chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội, những lời này đã là ngôn từ thời thành trào lưu rồi.

Trong giới tuyên truyền lý luận, Thẩm Tử Liệt thực sự có một vài người bằng hữu, con đường cũng rất rộng rãi, tin tức cũng tương đối nhanh nhạy:

- Nghe nói lãnh đạo cao tầng đối với vấn đề này vẫn duy trì im lặng.

- Duy trì im lặng?

Lục Vi Dân lim dim mắt, cẩn thận nhớ lại một chút:

- Chủ tịch huyện, chỉ sợ không thể duy trì im lặng với chuyện này được. Phỏng đoán là tranh luận khá lớn, cho nên khi chưa thống nhất quan điểm, tạm thời chưa tỏ thái độ ra bên ngoài mà thôi.

Thẩm Tử Liệt kinh ngạc nhướn mi lên. Ông ta không ngờ, ngay cả điểm này Lục Vi Dân cũng có thể đoán được.

Cha vợ ông ta ở văn phòng trung ương có một người quen. Nghe người quen nói có quan hệ với người ở ngay bên cạnh lãnh đạo tối cao, được biết tin là lãnh đạo tối cao đối với quan điểm phê bình này thực sự lại không cho là đúng. Ông ta cho rằng loại quan điểm này quá mức xơ cứng. Nhưng chỉ có điều có rất nhiều lời đồn đại kiểu này.

Cũng có nói lãnh đạo cao tầng cho rằng kiên trì bốn nguyên tắc cơ bản chính là kiên trì chế độ chủ nghĩa xã hội, không được lay chuyển chế độ, cự tuyệt phòng ngừa những thay đổi thối rữa không thể theo, thay đổi ở Đông Âu đã cho Trung Quốc một tiếng chuông cảnh báo chung. Trung Quốc, một nước lớn như vậy, một khi Đảng Cộng Sản đánh mất địa vị thì toàn bộ quốc gia và dân tộc sẽ gặp phải tai họa như thế nào. Hiện tại vấn đề hàng đầu là

bình ổn. Ổn định là mấu chốt, nhất là trên lĩnh vực kinh tế, chính trị lại càng phải phòng ngừa, trào lưu tư tưởng tự do hóa giai cấp tư sản đang tràn ra, điều kiện tiên quyết của cải cách mở cửa là kiên trì chế độ chủ nghĩa xã hội, chế độ công hữu cơ sở thượng tầng.

- Vậy cậu thấy thế nào?

Thẩm Tử Liệt dừng bước chân, ánh mắt sáng quắc nhìn Lục Vi Dân.

- Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng. Tôn Trung Sơn từng nói qua, thiên hạ rộng lớn, mệnh mông cuồn cuộn, thuận người thì tốt, nghịch người thì hoảng sợ. Ý đồ dùng quan niệm chính trị và lực lượng để chèn ép xu thế phát triển kinh tế là đi ngược lại, nhất định không có kết quả tốt. Cải cách mở cửa mười mấy năm qua đã chứng minh đầy đủ rồi, thì phải là cải thiện mức độ cuộc sống của nhân dân, đây là nhiệm vụ đầu tiên phải làm. Tôi tin tưởng với trí tuệ của lãnh đạo đảng cao tầng của chúng ta, sẽ không bị một vài người còn ôm tư tưởng hoài cổ còn sót lại làm khó, tuy nhiên hỗn loạn này chỉ là bóng tối trước bình minh. Tôi tin tưởng không bao lâu mây mù sẽ được đẩy ra cho thấy ánh bình minh.

Lời nói này của Lục Vi Dân có thể nói là những lời cực kỳ lớn mật. Một chiếc gậy tre gần đem tất cả những nghi ngờ của quan điểm chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội toàn bộ quét sạch. Ngay cả Thẩm Tử Liệt cũng không giải thích được vì sao Lục Vi Dân lại có lòng tự tin lớn như vậy, thái độ khẳng định kiên quyết như thế. Chẳng qua, Lục Vi Dân đã cho ông ta nhiều niềm vui, lắm bất ngờ, giờ lại thêm một ít, ông ta cũng chỉ là thoáng kinh ngạc nhưng rồi lại bình thản như không có gì.

- Ha hả, xem ra Vi Dân cậu đã định liệu trước hả. Có phải đang tính làm cái gì hay không?

Thẩm Tử Liệt cười hỏi.

- Dạ, Chủ tịch huyện, anh không nói tôi cũng tính báo cáo với anh. Tôi liền tính trong khoảng thời gian này viết vài bài, nhìn xem có thể phát biểu một chút trên báo hay tạp chí ở tỉnh chúng ta hay không.

Lục Vi Dân gật gật đầu.

- Làm vậy đương nhiên cũng tốt. Tuy nhiên Vi Dân, tôi đề nghị cậu tốt nhất không cần quá mạnh mẽ, lời nói cũng không cần quá lễ nghi hay quá mức sắc bén. Người nổi bật thì dễ bị ghét. Bây giờ cậu vừa mới tham gia công tác, không nên bộc lộ tài năng quá mức. Điều này đối với sự phát triển trưởng thành sau này của cậu cũng sẽ bất lợi.

Thẩm Tử Liệt lo nghĩ mới nói.

- Cảm ơn Chủ tịch huyện quan tâm. Tôi hiểu. Tôi tính kết hợp tình hình phát triển thực tế Nam Đàm chúng ta để viết một bài, cố gắng không đề cao. Tuy nhiên, tôi nghĩ lúc này viết chương mở đầu đó, chỉ sợ khó tránh khỏi việc không bị người khác chú ý tới.

Lục Vi Dân nửa thật nửa giỡn nói.

- Vi Dân, bị người khác để ý cũng không sao cả, chỉ cần tập san, báo chí dám phát hành, thì cái này cũng không còn là vấn đề. Trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng vẫn là tôn chỉ đề xướng của giới tin tức, văn nghệ sĩ. Trong xã hội phong kiến cũng không cấm được miệng người khác, cũng đã tới thời đại này rồi chẳng lẽ còn muốn thụt lùi đúng chứ?

Thẩm Tử Liệt khoát tay, ra hiệu cho Lục Vi Dân không cần quá lo lắng về điểm này:

- Tôi cũng tính viết vài bài. Đúng lúc, chúng ta cùng thử viết xem sao.

Lục Vi Dân ngẩn ra:

- Chủ tịch huyện, anh và tôi thân phận không giống nhau, cần phải cân nhắc một chút.

- Ha ha. Vi Dân, tôi biết chùng mực.

Thẩm Tử Liệt cười lắc đầu:

- Ban đầu, tôi cũng thường xuyên ngầm viết vài bài ở trong bộ. Ai đến cơ sở làm hai năm cũng càng làm càng nhát gan không dám nói thật?

Lục Vi Dân lập tức phản ứng với điều này. Trong lòng cảm thấy khâm phục. Thẩm Tử Liệt và mình muốn viết bài thì góc độ cũng không giống nhau. Hẳn là tính dựa trên cơ sở thực tế muốn phát biểu về một vài vấn đề. Đúng vào lúc này lại vừa khéo léo lảng tránh những vấn đề mẫn cảm mang tính chính trị bén nhọn, lại có thể chạm đến một vài công tác cơ sở thực chất trong vấn đề trung tâm. Nếu theo nghĩa rộng, cũng có thể bay lên đến một độ cao nào đó, cứ xem anh đối đãi như thế nào.

Xem ra vẫn là không thể coi thường trí tuệ chính trị của lãnh đạo, Làm thế nào để xu lợi phòng tránh những điều có hại. Bọn họ so với tưởng tượng của mình còn cao minh hơn nhiều.

...

Từ công trường công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký đến đây, đã hơn bốn giờ chiều. Khí hậu tháng năm ở Nam Đàm đã trở nên có chút thử ý chí con người, ánh mặt trời lúc giữa trưa chiếu trên lưng người đã có chút hương vị nóng bỏng.

Mồ hôi trên lưng đã làm chiếc áo phong sương nước, Lục Vi Dân càu nhàu càu nhàu, một hơi uống hết chén trà trong quán trà đá lạnh. Lúc này hẳn mới ngồi trước quạt gió đang thổi vù vù.

Cơ sở thiết bị Khu kinh tế mới tiến độ kiến thiết tương đương nhanh. Kết quả là, xí nghiệp thực phẩm của Công ty trách nhiệm hữu hạn Lâm Cẩm Ký trụ lại khu kinh tế mới, trước tháng tư đã bắt đầu tiến hành xây dựng.

Điều này làm cho ông chủ Lâm Cẩm Ký - Lâm Diệu Hùng vui mừng quá đỗi, vì thế quyết định thêm vào một trăm ngàn để đầu tư kiến thiết một kho lạnh cỡ vừa. Sau khi được biết tập đoàn Hoa Mỹ vô cùng có khả năng cũng muốn trụ lại khu kinh tế mới, Lâm Diệu Hùng đưa ra quyết định này.

Tiếp theo, vài vị lãnh đạo cấp cao trọng yếu của tập đoàn Hoa Mỹ sẽ tới khảo sát Khu kinh tế mới Nam Đàm một lần cuối cùng, rồi mới quyết định có trụ lại Nam Đàm hay không.

Đây là một lần đầu tư cao tới mười hai triệu, có thể nói đây là lần đầu tư lớn nhất của bên ngoài vào địa khu Lê Dương từ trước tới nay. Gần đây nhất mới xây dựng xong hai dây chuyền sản xuất thực phẩm nước ép hoa quả tươi và nước trái cây, hàng năm có thể tiêu hóa hơn ba nghìn tấn trái kiwi. Sản xuất công nghiệp này kéo theo việc gieo trồng cây kiwi rất lớn ở Địa khu Lê Dương.

Nếu hạng mục công trình này một khi được quyết định, toàn bộ sự nghiệp gieo trồng cây kiwi ở Địa khu Lê Dương chắc chắn sẽ bước vào thời kỳ phát triển với một tốc độ cao.

Nếu nhà xưởng công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký có thể hoàn thành xong trước thời hạn, thì điều này cũng có thể lưu lại một ấn tượng tốt đối với lần khảo sát cuối cùng của các vị lãnh đạo cao tầng ở tập đoàn Hoa Mỹ. Vì thế, trong thời gian này, Lục Vi Dân đặc biệt theo dõi sát sao tiến độ kiến thiết nhà xưởng công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký.

Lục Vi Dân cũng đặc biệt thường xuyên liên lạc với Lâm Diệu Hùng. Đối phương cũng hy vọng tập đoàn Hoa Mỹ có thể trụ lại khu kinh tế mới, như

vậy hai nhà công ty có thể cùng sử dụng kho lạnh, phương tiện chuyên chở và hình thành hiệu ứng quy mô, giảm nhỏ phí tổn. Hơn nữa cũng có lợi cho hình thành hiệu ứng hấp dẫn nhiều xí nghiệp thực phẩm gia công đến khu kinh tế mới trụ lại. Điều này trái lại cũng có thể xúc tiến phát triển gieo trồng cây kiwi ở Nam Đàm tiến thêm một bước.

Ngoại trừ hạng mục công trình nước trái cây của tập đoàn Hoa Mỹ sắp quyết định trụ lại, công ty trách nhiệm hữu hạn chế phẩm plastic Tam Minh Phúc Kiến đầu tư một triệu tám trăm ngàn tệ vào công ty chế phẩm plastic Tam Minh Nam Đàm và công ty hữu hạn điện tử Khải Nam Lĩnh Nam có thể sẽ đầu tư một triệu năm trăm ngàn tệ vào công ty hữu hạn điện tử Khải Nam Nam Đàm, cũng đều đã chính thức ký hiệp ước.

Hai hạng mục công trình này được ký ước cũng biểu thị khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm bước vào một thời kì phát triển rất nhanh

Mặt khác về công ty hữu hạn chế tạo máy móc Âu Dương Chiết Giang cũng đang tiến hành đàm phán với Nam Đàm để đầu tư kiến thiết một xí nghiệp sản xuất linh kiện đồng bộ máy móc thông dụng.

Bởi vì bên Âu Dương đang ép giá cả đất đai tới mức quá thấp, cung ứng điện lực và sức lao động được huấn luyện phải cao, lại thêm trợ cấp tài chính về ba mặt, giảm phân nửa thu nhập từ chính sách thuế cùng với cung cấp cho vay tài chính với tiền lợi tức đảm bảo rất cao. Cho nên ở vấn đề này trên huyện cũng không có cùng ý kiến, song phương vẫn không thể tiếp tục đàm phán.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Đã Xảy Ra Chuyện

Nam Đàm là một huyện nông nghiệp vô cùng khiếm khuyết cơ sở công nghiệp, nếu muốn phát triển công nghiệp, đi được bước đầu tiên rất trọng yếu. Mà ở đầu những năm chín mươi, có thể nói địa khu nội địa có tình trạng dư thừa sức lao động, làm thế nào để chuyển hóa sức lao động dư thừa này thành sức lao động lành nghề... Điểm này lại không dễ dàng.

Công ty Âu Dương đề xuất hỗ trợ trong việc tuyển công nhân, công ty sẽ liên hệ với bên nhà trường tiến hành đào tạo kỹ năng, nhưng phải do tài chính chính phủ huyện trợ cấp chi phí đào tạo. Mặt khác còn đề xuất phải tài chính huyện cung cấp cho vay tiền trợ cấp, lợi tức.

Điều kiện này quả thực có chút hà khắc, nhưng Lục Vi Dân lại thấy, điều này cũng là cái giá mà huyện nông nghiệp như Nam Đàm này phải trả để có thể phát triển công nghiệp.

Giống Lâm Cẩm Ký, xí nghiệp của tập đoàn Hoa Mỹ trụ lại Khu kinh tế mới Nam Đàm đều do nhìn vào tài nguyên cây kiwi của Nam Đàm mà đến, đối với sức lao động cũng không có yêu cầu đặc thù cho lắm. Mặc dù Lâm Cẩm Ký đề xuất phải huyện tuyển những công nhân trước khi tới nhà máy thực phẩm Lâm Cẩm Ký làm việc phải có kỹ năng thành thạo, tuy nhiên là một điều kiện phụ gia để kiểm tra thái độ của chính phủ huyện mà thôi.

Trên thực tế công nhân sản xuất thực phẩm trong ngành sản xuất có lành nghề hay không lành nghề cũng không khác nhau là mấy, chỉ cần có thời gian công tác rất ngắn là có thể trừ bỏ được vấn đề này. Nhưng Công ty gia công

chế tạo máy móc linh kiện Âu Dương lại không giống như vậy.

Nếu có thể nói, Lục Vi Dân thà lựa chọn xí nghiệp giống như Công ty chế tạo gia công máy móc Âu Dương vậy. Công ty này có thể vì Nam Đàm bồi dưỡng một đám công nhân có kỹ thuật thực sự. Với nhiều nhà máy xí nghiệp như vậy, có thể cung cấp một cơ hội rất tốt vì Nam Đàm thực hiện một bước tiến lên huyện công nghiệp.

Thậm chí Lục Vi Dân cũng rõ ràng Công ty Âu Dương sở dĩ dám đề xuất điều kiện hà khắc như vậy, cũng chính là nhìn đúng theo ý đồ của mình. Đây là theo nhu cầu, Công ty Âu Dương hy vọng đạt được nhiều ích lợi hơn, mà muốn vậy thì Nam Đàm cần đạt được một môi trường phát triển tốt đẹp.

Trong thời gian này, Lôi Đạt đều ở Phong Châu, cũng gọi điện thoại cho hân vài lần muốn hân có thời gian đi Phong Châu một chuyến. Hai tuần trước, Lục Vi Dân đã đi một chuyến... Xem ra, Lôi Đạt là thật đúng rất có hứng thú với vùng đá vôi hoa hương dương, dẫn theo một đám chuyên gia đến làm điều tra nghiên cứu phân tích... Nghe giọng điệu Lôi Đạt còn muốn nán lại ở Phong Châu hơn một tháng nữa.

Hà Khanh không ở cùng Lôi Đạt, mà đã trở về Moscow.

Y chủ yếu vẫn kinh doanh ở bên kia, trước khi đi, Lục Vi Dân cũng từng gặp Hà Khanh một lần. Hai người hàn huyên tán gẫu. Lục Vi Dân giật mình ngạc nhiên đối với mạng lưới quan hệ rộng rãi thâm hậu của Hà Khanh ở bên Russia. Tuy rằng Hà Khanh tự cho rằng mình chủ yếu là xuất khẩu các mặt hàng tiêu dùng từ trong nước đến Russia... Từ Russia thì lại qua tay các loại vật liệu thép đặc chủng và sản phẩm máy móc vào trong nước, nhưng Lục Vi Dân lại cảm thấy thân phận của Hà Khanh dường như không đơn giản như vậy.

Lại nói tới cục diện trước mắt của Liên Xô, Lục Vi Dân cảm thấy Hà

Khanh rất chú ý đến cục diện đang thay đổi kịch liệt bên Liên Xô lúc này. Có lẽ là do nguyên nhân có liên quan đến kinh doanh, có lẽ còn có điều gì khác. Tuy nhiên Lục Vi Dân nửa kín nửa hở nói chuyện với Hà Khanh một vài thứ, điều này làm cho Hà Khanh giật mình, ấn tượng của anh ta với Lục Vi Dân càng lúc càng không tầm thường.

Nhất là khi nói đến Gorbachev, Lục Vi Dân rõ ràng dứt khoát cho rằng ông ta là một người có nội tâm suy yếu, cải cách ngụy chủ nghĩa, rất nhanh sẽ bị đánh bại trong cuộc đấu tranh chính trị tàn khốc ở Liên Xô hoặc là nói Russia... Mà Yeltsin rõ ràng dứt khoát, quyết đoán mạnh mẽ cùng với sức ảnh hưởng tương đương sẽ nhanh chóng thay thế được địa vị của Gorbachev. Tuy rằng điều này vẫn không thể tránh khỏi việc Liên Xô giải thể và kinh tế của các nước gia nhập liên minh nước cộng hòa nhất là Russia sụp đổ.

Thái độ Lục Vi Dân khi khẳng định quan điểm khác thường này khiến trong lòng Hà Khanh cảm thấy cực kỳ khiếp sợ. Nhưng do sinh hoạt lâu dài tại Moscow, Lenin và Kiev, anh ta đối với tình trạng ở Liên Xô có hiểu biết vượt xa người thường, y phát hiện phán đoán của Lục Vi Dân lại đúng một cách khác thường. Điều này làm cho anh ta không thể không suy nghĩ sâu xa hơn về một vài quan điểm của Lục Vi Dân... Cùng với đề nghị bao hàm tính hấp dẫn.

Hà Khanh quyết định có thể thử một lần tiếp nhận trong phạm vi nhỏ, mặc dù đây là một trận đánh cực kỳ mạo hiểm, anh ta cũng quyết định đánh một phen.

Tô Yến Thanh đi vào văn phòng, thấy Lục Vi Dân đang ngồi ở trước quạt điện đang thổi mạnh, nhú nhú lông mày, đi qua chuyển quạt điện sang chế độ quay, lúc này mới nhỏ giọng nói:

- Anh để quạt thổi như vậy cơ thể chịu không nổi, cẩn thận cảm lạnh.

- Không có việc gì đâu, quá nóng... Vừa mới đi một chuyến tới công trường... Vừa trở về.

Lục Vi Dân cảm động mỉm cười:

- Em cũng vừa từ ủy ban hoạch kế kinh tế trở về à? Báo cáo hạng mục công trình plastic Tam Minh đã được phê duyệt xuống chưa?

- Ừm... Lúc này, đám người bên ủy ban hoạch kế kinh tế coi như thức thời, không biết có phải do Chủ tịch huyện Thẩm đặc biệt thăm hỏi hay không, không cần em chạy tới lần thứ năm thì đã có được kết quả, đừng nói là thương nhân từ bên ngoài, chính em cũng có chút chịu không nổi, không nói hết vấn đề trong một lần cho anh, cứ một lần anh chạy tới lại bị bối lông tìm vết, nhìn thấy một vấn đề thì không chịu xem tiếp nữa, trực tiếp cho anh trở về, bảo anh đi bổ sung, đến thêm lần nữa, lại bối lông tìm vết ra một lỗi khác. Nếu không phải Trưởng phòng đi vắng, Chủ nhiệm đi công tác, hừ, đám người ủy ban hoạch kế kinh tế này thật sự là quen thói.

Tô Yến Thanh lắc đầu:

- Loại tác phong này không thay đổi, về sau còn không biết có bao nhiêu hạng mục công trình đầu tư bị hù cho chạy mất. Chung quy cũng không thể cứ mỗi một hạng mục công trình đều làm cho chúng ta chạy đi chạy lại như vậy?

- Ít nhất thời kỳ này chỉ sợ đều là như vậy. Một là coi như là chúng ta thể hiện thái độ phục vụ. Hai là đám người ủy ban hoạch kế kinh tế cũng biết chỉ có chúng ta đi giao tiếp mới có thể tiết kiệm thời gian, nếu để xí nghiệp bản thân họ đi chạy, còn không biết phải chạy hết bao nhiêu chặng đường oan uổng.

Lục Vi Dân cười khở nói:

- Em có thể trông cậy bọn họ sẽ tu sửa được chính mình?

- Đây là vấn đề thể chế trong nước. Điều này như bưng bát sắt, đảm bảo thu hoạch dù hạn hán hay lụt lội, công chức biến thành chủ nhân tác oai tác quái, cầm quyền lực trong tay xem như đầu vật trong túi, nếu ở nước ngoài, đã sớm bị đào thải trách cứ. Nhưng trái lại ở trong nước chúng ta, hô to khẩu hiệu vì nhân dân phục vụ, nhưng xem biểu hiện của bọn họ, nào có nửa điểm ý thức được thế nào là công chức?

Tô Yến Thanh lạnh lùng nói.

Lục Vi Dân đã không phải là lần đầu tiên nghe được Tô Yến Thanh vô tình phát biểu quan điểm này. Nếu đổi ở hai mươi năm sau, thì lại rất phổ biến quan điểm phòng chống này. Thậm chí ngay cả mạng lưới inte cũng đầy rẫy những tiếng nói công phẫn. Nhưng trong thời đại này, có thể có quan niệm như vậy đã tương đối hiếm thấy, cũng khó trách cơn cuồng phong năm kia đã cuốn cô vào.

- Yến Thanh, nguyên nhân chính là vì như thế, mới cần không ngừng thay đổi. Nhưng tôi cảm thấy, hiện tại, ít nhất chúng ta đang thay đổi từng bước một, không phải sao?

Lục Vi Dân ôn hòa liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Tô Yến Thanh sau khi im lặng một chút, liền chuyển đề tài:

- Vi Dân, hạng mục công trình cơ giới của công ty Âu Dương chỉ sợ có chút vấn đề. Em thấy thái độ của phó Chủ tịch huyện Lã có chút mờ ám. Nghe nói, phó Chủ tịch huyện Tào kiên quyết phản đối vấn đề này, nói chưa từng có tiền lệ chính phủ vì xí nghiệp đảm bảo cho vay tiền lợi tức, một khi đi vào túi, hậu họa vô cùng, còn nói chính phủ quyết không thể trợ cấp tài chính gì đó cho vài xí nghiệp tư nhân đào tạo công nhân lành nghề. Chưa bao

giờ nghe thấy. Em nghe nói chính phủ huyện trong cuộc họp hội ý cũng không thực sự đồng ý về hai điểm này.

- Về việc này, tôi đã đoán trước rồi. Không đồng ý thì không đồng ý đi, tôi đã cố gắng hết sức rồi... Không thẹn với lương tâm.

Lục Vi Dân ngẩng đầu lên, khiến thân thể càng thoải mái nằm ở trong ghế mây:

- Điều kiện của công ty Âu Dương thực sự có hơi hà khắc một chút. Ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu, công ty đó cũng không dám đề yêu cầu như vậy, ai bảo điều kiện Nam Đàm chúng ta không đủ?

- Anh thật sự cảm thấy doanh nghiệp này đáng để chúng ta làm vậy sao?

Tô Yến Thanh do dự một chút mới nói.

- Có phải em cũng cho rằng điều kiện như vậy là rất hà khắc hay không?

Lục Vi Dân nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Tô Yến Thanh, cười hỏi lại.

- Ừ, thực sự rất hà khắc. Hơn nữa làm vậy cũng có phiêu lưu rất lớn. Em có biết một chút về tình hình khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu bên kia, cũng chưa có doanh nghiệp nào đề xuất yêu cầu như vậy. Trên huyện có không ít người thậm chí hoài nghi đây là lừa dối.

Tô Yến Thanh gật gật đầu, cô cũng hiểu xí nghiệp này yêu cầu có chút quá phận, hơn nữa là xí nghiệp tỉnh ngoài, tình huống không rõ, rất dễ dàng xảy ra vấn đề:

- Một khi xí nghiệp xảy ra vấn đề, chính phủ phải đưa lưng gánh lấy trách nhiệm rất lớn. Em cũng thực sự không đồng ý.

- Thực sự có chút hà khắc, nhưng tôi cảm thấy có thể thông qua đàm phán để giải quyết, tiền lợi tức không được, nhưng có thể đảm bảo không? Có thể suy xét số tiền đảm bảo, cùng với số lượng tài sản đầu tư cố định, tài sản đầu tư cố định phải đạt tới quy mô nhất định mới có thể có những cân nhắc thích hợp mà cung cấp số tiền đảm bảo nhất định. Về phần tài chính trợ cấp đào tạo, tôi nhớ rõ Bộ tài chính có một phần giải thích về tài chính trợ cấp đào tạo kỹ năng, theo góc độ chính trị đi lên mà nói, trái lại đã cụ thể là chính phủ địa phương nắm giữ quyền hạn trong tay. Tôi không cho rằng điểm này có gì không thể.

Liên tưởng đến chính phủ địa phương các cấp đời sau, đều dùng trợ cấp để cổ vũ mọi người tiến hành đào tạo kỹ năng, để những người bình thường chưa bao giờ thành thạo một nghề chuyên biến thành người lao động kỹ thuật. Hiện tại tuy là đi trước một bước, mà một bước đi trước này thậm chí có khả năng thay đổi lịch sử phát triển Nam Đàm. Lục Vi Dân cảm thấy điều này là đáng, nhưng điều này cũng không khiến hắn thay đổi ý chí của mình.

- Phó Chủ nhiệm Lục, phó chủ nhiệm Lục! Không tốt rồi!

Một loạt tiếng kêu gào kinh hoàng từ ngoài cửa truyền đến. Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh đều kinh ngạc, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài cửa, chỉ thấy cả người Hứa Dương đầy máu từ ngoài cửa chạy vào.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?!

Lục Vi Dân kinh ngạc, khẩn trương đỡ lấy Hứa Dương đang thở hổn hển:

- Sao lại thế này hả?

- Không tốt rồi, Chủ nhiệm Cao bị người dân trong thôn đả thương. Hơn nữa, bây giờ ông ấy còn bị người dân vây ở công trường không cho đi!

Hứa Dương thở không ra hơi, dọc đường chạy như điên trở về. Anh ta lao

đi gần như muốn tắt thở. Giờ lại đột ngột dừng lại, cảm thấy trời đất quay cuồng. Tô Yến Thanh khẩn trương mang tới một chén nước cho anh ta. Anh ta uống một hớp lớn rồi đặt xuống:

- Nhanh tới hiện trường công trường, xảy ra chuyện lớn rồi! Còn phải chạy nhanh đến báo cáo với Huyện ủy ủy ban huyện!

- Hoảng cái gì? Nói rõ xem nào. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Lục Vi Dân giật mình kinh hãi lập tức trầm ổn xuống:

- Không cần cấp.

- Tôi cũng không rõ lắm, Chủ nhiệm Cao và tôi còn có Hoàng Hiếu Đông, Tề Chiêm Sơn cùng nhau đến đoạn cuối của con đường phía bắc tính xem tốc độ xây dựng, không ngờ đột nhiên có một đám dân chúng tiến đến, lập tức liền vây quanh tôi và Chủ nhiệm Cao, nói con đường phía bắc đã chiếm đất của bọn họ, động thổ phá hủy phong thủy bọn họ, yêu cầu phải bồi thường, nếu không sẽ không cho đi. Chủ nhiệm Cao liền tranh luận với bọn họ, kết quả liền...

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đối Phó

Lục Vi Dân và Thường Xuân Lai đi xe đạp đuổi tới bên cạnh chỗ đám người, nhìn thấy Cao Nguyên bị đám người vây xung quanh, vẫn đang gào khóc cả giọng mà tranh cãi với đối phương.

Chỉ có điều là sắc mặt xanh xám, giọng điệu gay gắt, tinh thần cũng kém xa dáng vẻ đĩnh đạc hiên ngang thường ngày. Vết máu trên trán y đã hơi khô, xem ra vùng đầu đã bị thương ngoài da. Hai nhân viên phòng quy hoạch xây dựng là Hoàng Hiếu Đông và Tề Chiêm Sơn co rúm lại sợ hãi đứng một bên không dám mở miệng.

Lã Ngọc Xuyên đã dẫn một nhóm người ban giao thông xây dựng đô thị huyện đến vùng duyên hải khảo sát. Mã Thông Tài đến trường Đảng Địa ủy tham gia lớp huấn luyện cán bộ kinh tế trong ba tháng, vừa mới đi được hai ngày. Những công việc hằng ngày của Ban quản lý liền do Cao Nguyên phụ trách, không ngờ mới phụ trách công việc được hai ngày đã xảy ra chuyện như thế này.

- Anh Thường, anh đi xung quanh quan sát một chút, trông chừng giúp tôi. Tôi thấy sắc mặt Chủ nhiệm Cao đã tái nhợt, không trụ được nữa, phải nhanh chóng đưa anh ấy đến bệnh viện. Tôi vào đó đối phó.

Kiếp trước khi Lục Vi Dân làm Phó chủ tịch huyện cũng đã trải qua không ít loại chuyện mang tính quần chúng kiểu này, nhất là liên quan đến vấn đề giải phóng mặt bằng. Khi đó hẳn phụ trách quản lý mảng công tác xây dựng đô thị, trong những lúc thế này cũng không ít lần đã phải đứng mũi chịu

sào, cho nên cũng không sợ. Chẳng qua là đó là ở kiếp trước, ở kiếp này thì vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

- Vi Dân, cậu muốn vào?

Thường Xuân Lai tuy rằng cũng không sợ những trường hợp kiểu này, nhưng không ngờ rằng Lục Vi Dân lại dám vào đó một mình. Nhiều người cần phải học đống khí này của hắn. Nhìn hai người Hoàng Hiếu Đông và Tề Chiếm Sơn ngày thường hùng hùng hổ hổ, ăn cơm uống rượu so với ai cũng hơn, trong trường hợp kiểu này lập tức trở thành rùa đen rụt đầu.

- Tôi không vào thì còn ai vào?

Lục Vi Dân không chút để ý nói:

- Cũng không phải là nơi hang hùm miệng cọp, chẳng lẽ tôi còn sợ ai đó ăn thịt mình sao?

Thường Xuân Lai vô cùng khâm phục, nhìn một lượt bốn phía, thấy một số người đến xem nhốn nháo ở xung quanh đã chú ý tới hai người, liền nói:

- Vi Dân, tôi cùng vào với cậu. Tôi vừa nhìn lướt qua một lượt chỗ này, không phải xã Bắc Phong thì là xã Song Phượng, còn quen vài người. Tôi đoán mấy người lão Đồng cũng sắp tới đây.

- Cũng tốt, đi nào!

Lục Vi Dân càng vững tâm. Anh là cán bộ đảng Cộng Sản, đến dân chúng cũng không dám đối mặt, vậy thì đúng thật là đồ bỏ đi. Trong trường hợp này anh càng sợ hãi e dè, khí thế dân chúng lại càng mạnh, anh càng thoải mái đúng lý hợp tình, bọn họ trái lại sẽ tôn trọng anh được vài phần.

Nhìn thấy Lục Vi Dân và Thường Xuân Lai hùng dũng đi vào bên trong,

Thường Xuân Lai thậm chí còn đẩy thẳng người nông dân đang chắn ở trước mặt ra, vài nông dân muốn nổi loạn thấy khí thế của Thường Xuân Lai và Lục Vi Dân, thì mắt chữ o mồm chữ a, chỉ nhìn chăm chăm Lục Vi Dân và Thường Xuân Lai một cách dửng dưng, không hề hé răng.

- Chủ nhiệm Cao, có chuyện gì thế? Anh bị thương à? Là ai làm?

Lục Vi Dân đi vào giữa vòng vây, hấn cao ráo, thân thể cường tráng, nhìn rất có dáng con nhà võ. Thêm vào thời gian này hay đi làm những công việc bên ngoài, phơi nắng nhiều đến mức làn da cũng trở thành một màu như rám nắng, rất giống với Stallone trong phim “First Blood”.

- Tôi bị người ta ném đá, không biết là ai.

Nhìn thấy Lục Vi Dân và Thường Xuân Lai chen vào, Cao Nguyên cảm thấy luồng sức mạnh chống chọi trong cơ thể mình bỗng nhiên chùng xuống, chỉ thấy một cơn choáng váng ở đầu, liền có cảm giác lão đảo muốn ngã.

- Chuyện ghê gớm gì đã khiến anh bị vây ở đây? Anh cứ về trước, đến bệnh viện xử lý vết thương, việc ở đây để tôi giải quyết.

Giọng điệu Lục Vi Dân chân thật đáng tin, khoát tay thật rộng, hai mắt nhìn quanh bốn phía, uy quyền trong mắt tỏa khắp nơi. Trong trường hợp như thế này đặc biệt cần thể hiện khả năng khống chế và sự quyết đoán vừa đủ, nếu không rất dễ bị dân chúng xung quanh nghi ngờ rằng không biết anh có đủ thực lực như bề ngoài hay không.

- Muốn đi? Không được đi! Hôm nay không giải quyết ổn thỏa việc này thì không ai có thể rời khỏi đây cả!

- Đúng thế, chiếm đất của chúng tôi, phá hỏng phong thủy của chúng tôi, đâu có dễ thoát như vậy, muốn đi là đi!

- Anh cho rằng anh là ai? Ba hoa khoác lác, anh nghĩ rằng anh là Bí thư huyện ủy Chủ tịch huyện! Mẹ, hôm nay không giải quyết xong chuyện này mà muốn đi, đừng có nằm mơ!

- Đừng có giả bộ tử tế ở đây, anh là cái thá gì?

Đoàn người vây xung quanh lập tức xôn xao, tất cả đang kích động, từng người đều nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân, chỉ hận không bổ thẳng về phía trước ngoạm hẳn vài miếng. Nhưng bọn họ cũng chỉ là mạnh miệng thôi, không có ai thực sự nhảy bổ vào cả.

- Ăn nói tử tế một chút, Trương Tứ Oa! Mã lão nhị, ông cũng giở trò ít thôi, đây là Phó chánh văn phòng Ban quản lý Lục, các người lại không phải là không nhận ra, giả ngu hả?

Thường Xuân Lai ngay lập tức chống nạnh đứng cạnh Lục Vi Dân, nói gay gắt:

- Làm loạn cái quái gì! Làm loạn một trận là có thể giải quyết được vấn đề sao?

Khi Lục Vi Dân xử lý vấn đề thu hút đầu tư cũng không ít lần xuống xã Song Phượng, tới xã Bắc Phong thì ít hơn một chút, nhưng cũng đã đi vài lần.

Thôn Đại Hà xã Song Phượng này có không ít người đều từng gặp Lục Vi Dân. Chỉ có điều là họ cũng không biết hiện này Lục Vi Dân đã là trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý, còn Thường Xuân Lai lại biến ngay chức trợ lý chủ nhiệm của Lục Vi Dân trở thành Phó chánh văn phòng.

Mấy người mà Thường Xuân Lai nhắc đến tên đều là mấy nhân vật có phần ghê gớm ở xã Bắc Phong này. Bọn họ cũng đều quen biết Thường Xuân Lai, thấy thái độ y cứng rắn như vậy, thêm vào cũng thấy Lục Vi Dân đã tới đây vài lần, đoán rằng hẳn cũng là cán bộ của Ban quản lý. Không ngờ Lục

Vi Dân trẻ như vậy lại là lãnh đạo của Ban quản lý, tất cả đều sửng sốt.

Thấy Thường Xuân Lai vừa nói đã ngăn chặn được khí thế của đám đông, Lục Vi Dân lập tức tranh thủ:

- Mọi người tránh ra một chút, Chủ nhiệm Cao đã bị thương, không thể trì hoãn được! Hoàng Hiếu Đông, Tề Chiếm Sơn, hai cậu đưa Chủ nhiệm Cao đến bệnh viện để kiểm tra và điều trị. Tôi ở đây, mọi người có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi chịu trách nhiệm xử lý!

Dân chúng xung quanh đều xôn xao, cũng có mấy người kêu la không cho đi, Lục Vi Dân tỏ vẻ khá là điềm tĩnh, nhìn quanh bốn phía một cái, cao giọng:

- Tôi ở trong này sẽ không thể đi, tin tưởng trong các vị ở đây cũng có không ít người biết tôi, tôi sẽ không đi! Ban quản lý Khu kinh tế mới cũng sẽ không chuyển địa điểm, Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện lại càng không thể chuyển nhà, có chuyện gì đều có thể trực tiếp đề xuất. Nhưng nếu nghĩ đến chuyện dùng cách nào đó để uy hiếp áp chế ai, tôi có thể nói rõ ràng cho mọi người, cách này không thể thực hiện, cũng tuyệt đối không thể thành công! Còn về việc Chủ nhiệm Cao bị thương, tôi tin rằng có nhiều người ở hiện trường như vậy, chắc chắn phải có người nhìn thấy. Anh ta đã dám làm, thì phải nhớ kỹ vi phạm pháp luật thì sẽ phải gánh chịu hậu quả pháp luật!

- Anh bớt dọa nạt người khác ở đây đi, không giải quyết việc của bọn tôi, anh nói những điều này để cho chó nghe à! Y bị đánh là đáng đời, ai cho y ở đó trơ mắt ếch không xử lý vấn đề. Anh không giải quyết vấn đề thì cũng sẽ bị đánh y như thế!

Một giọng nói gay gắt vang lên.

Ánh mắt Lục Vi Dân sáng như đuốc, tìm kiếm người vừa nói đang lẫn

trốn trong đám người:

- Là ai? Có gan nói những lời này thì không phải trốn sau lưng người khác! Xem ra chủ nhiệm Cao chính là bị anh đánh? Anh phải nhớ kỹ vì sẽ phải chịu trách nhiệm cho những gì mình nói!

Thường Xuân Lai cũng phối hợp với động tác của Lục Vi Dân, nghển cổ rất tức giận tìm người đang nói. Nhưng người quá đông, người nói nói xong liền không hé răng.

- Hoàng Hiếu Đông, Tề Chiêm Sơn, các cậu còn đứng ngây ra đây làm gì? Dù Chủ nhiệm Cao đến bệnh viện đi, tôi sẽ ở đây! Tôi muốn xem xem ai dám ngăn không cho người bị thương đi! Ai dám cản đứng ra xem nào, Chủ nhiệm Cao mà có chuyện gì, người đó sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm!

Lục Vi Dân lớn tiếng cả giận nói, ánh mắt cũng nhìn khắp tứ phía.

Thường Xuân Lai cũng phụ họa mà đẩy người đứng bên cạnh:

- Tránh ra nào, ai cũng là người có máu có thịt, cho dù là chuyện gì đi nữa, người bị thương cũng phải được ưu tiên. Chủ nhiệm Cao đã bị thương đến mức này, các người còn chặn lại để làm gì? Phó chánh văn phòng Lục đã ở đây để xử lý, mọi người còn định làm gì? Cứ coi như là con tin, cũng có hai người bọn tôi ở đây!

Thấy Lục Vi Dân mặt đùng đùng tức giận, lại cả Thường Xuân Lai bước lên trước đẩy hai người quen ra, đám người cuối cùng cũng bớt căng thẳng, tránh ra một khoảng nhỏ hẹp. Hai người đỡ Chủ nhiệm Cao chân nam đá chân xiêu ra khỏi đám người.

Thấy Cao Nguyên rời khỏi, Lục Vi Dân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kiếp trước đã quen thấy những cảnh vây chặn gây sức ép này, hẳn cũng không lo lắng.

Những chuyện kiểu này có vôi vã cũng không được, có chuyện gì nói chuyện đó, nói xong mới tính đến chuyện giải quyết. Nếu ngay lúc đó nói không xong thì hẹn thời gian chắc chắn. Hoặc là xuống địa phương tìm hiểu rõ ràng tình hình, hiểu được yêu cầu của đối phương, rồi đưa ra cách giải quyết, hoặc là ngồi lại với nhau trực tiếp bàn vấn đề cho rõ ràng. Đây đều là trong trường hợp nguyện vọng là chính đáng.

Tuy nhiên sự việc hôm nay không hề đơn giản như vậy, nếu là có người quấy rối trong đó, vậy đương nhiên sẽ không dễ dàng. Mà hẳn cũng không thể để mặc cho tình hình kiểu này lan rộng, nếu không hình thành nếp quen thì bước tiếp theo của khu kinh tế mới sẽ không dễ triển khai.

- Được rồi, mọi người vây quanh nơi này cũng không phải là cách. Ở đây nắng quá, mọi người đứng ở đây chắc cũng phát cáu. Nếu như đồng ý mọi người chọn một vài đại diện biết ăn nói mà mọi người khâm phục cùng tới phòng hội nghị của Ban quản lý, mọi người cùng ngồi xuống bàn bạc. Đương nhiên nếu như mọi người không đồng ý, muốn nói chuyện ở đây cũng được, tôi sẽ tiếp đến cùng.

Cao Nguyên vừa đi, Lục Vi Dân liền nhẹ nhõm hơn rất nhiều, giọng điệu cũng tự nhiên hơn.

- Cứ giải quyết ở đây! Bớt dùng kế hoãn binh đi!

- Đúng thế, giải quyết ngay bây giờ, chiếm đất của chúng tôi, phá hỏng phong thủy, phải đền tiền!

Đủ loại lời nói lập tức nhao nhao lên, anh một câu tôi một câu, ào ào xông xáo. Lục Vi Dân cũng liền nơi này một câu nơi kia một câu, bắt đầu nói với

một số người quen mặt, không khí cũng dịu đi không ít.

Lúc này cán bộ xã Bắc Phong và xã Song Phương cũng lục tục chạy đến, còn Đồng Lập Trụ cũng đưa theo vài viên cảnh sát từ đồn công an đến.

Thấy cán bộ cảnh sát từ xã và đồn công an đến, những người dân này cũng không sợ. Ít nhất nhìn bề ngoài thì khí thế còn mạnh hơn. Có một số người càng là cố ý khiêu khích mà đi qua đi lại trước mặt mấy cán bộ cảnh sát, có một số các bà các cô thì cố ý nói cạnh nói khõe mấy viên cảnh sát. Cảnh sát của đồn công an sớm đã được dặn dò, chỉ giữ thái độ bình tĩnh. Có một số người đã có tuổi còn dựa vào việc quen người, hiểu địa bản, vừa đáp lời với những người quen biết, vừa cười đùa, không hề có động thái gì khác.

Nhìn thấy thái độ kiểu này của cảnh sát ở đồn công an, lại thêm vào hai ba cảnh sát mặc thường phục cũng trà trộn vào trong, những người này lại có phần hoảng hốt. Nhưng vì cậy rằng số lượng đông sẽ chiếm thế áp đảo, trong tình huống kiểu này, không ai chịu xuống nước trước, mặc dù là có hơi bất an, lúc này cũng phải tiếp tục.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Cứng Rắn

Tình huống thực ra cũng rất đơn giản. Đoạn cuối đường Bắc Can vượt qua một đoạn giao cắt giữa nghĩa địa và bãi đất bờ sông. Khu vực này thuộc về vùng đất giáp ranh giữa thôn Bắc Phong và Song Phượng. Quyền sở hữu vẫn chưa phân định rõ ràng.

Lúc trước đã liên hệ với thôn Đại Hà của xã Song Phượng. Nhưng Cao Nguyên cảm thấy không đề cập đến xã Bắc Phong bên đó thế nên trốn tránh khó nhọc. Đương nhiên hai tình có suy nghĩ riêng của mình, trực tiếp sửa từ đoạn đó.

Hiện tại bên xã Bắc Phong xác nhận đoạn đường đó là của thôn Thủy Nhượng. Khu kinh tế mới không nói gì liền đã chiếm đất, lại còn san bằng và năm mồ, động đến phần mộ tổ tiên, phá hoại phong thủy. Có vài người dẫn đầu đã khiến cho sự việc nhanh chóng âm ỉ.

Mà Cao Nguyên vốn là người quen ở trong cơ quan. Vốn là người làm về kiến thiết quy hoạch, không quen lắm với mảng công việc giải phóng mặt bằng. Ông ta cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với người trong xã. Vì thế nên khi xử lý vấn đề này thì tỏ ra rất non nớt.

Hôm nay nhận được báo cáo của công ty xây dựng nói là thôn dân vây lấy công trường không cho xây dựng thì lập tức có chút tức giận. Hơn nữa vừa mới chủ trì công tác, chí khí cao. Sau khi đến nói vài câu không đúng thì liền đã cãi nhau với người dân trong thôn rồi.

Kết quả không biết là ai trong đám đông đã ném một hòn đá sắc vào ông

ta, trúng ngay đầu. Ông ta lập tức máu chảy ròng ròng. Nhưng cũng may viên đá không lớn lắm nên vết thương cũng không quá nghiêm trọng. Sau khi dùng giấy vệ sinh thấm lên thì đông máu luôn. Nhưng người dân trong thôn vì ông ta nói lời năng nổ mồm nên vây lấy ông ta không cho đi khiến cho ông ta tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào mới có thể xử lý cho tốt đẹp. Cũng may Lục Vi Dân đến nhanh, nếu không thì chuyện này không biết kết cục sẽ đi đến đâu.

- Được rồi, tôi nghe mọi người nói một lúc, thì cũng đã hiểu ra vấn đề mà bà con muốn phản ánh rồi. Tôi tổng hợp lại như thế này. Xem còn chỗ nào thiếu sót không, bà con nghe nhé. Thứ nhất là nói về việc khu kinh tế mới sửa đường thì chiếm đất nông nghiệp của thôn Bắc Phong của bà con, nên yêu cầu bồi thường. Thứ hai là khu kinh tế mới sửa đường mà không xin phép gì đã đào xới mộ lên. Hình như có người nói là đó là phần mộ tổ tiên của họ, hại đến phong thủy, cần phải đền bù...

Lục Vi Dân tổng kết lại một cách rõ ràng đầu vào đây lời nói của người dân, rồi lại hỏi người dân có điều gì cần bổ sung không. Thấy người dân không có điều gì cần bổ sung nữa thì mới chậm rãi nói:

- Vấn đề này rất dễ giải quyết. Tôi thấy xung quanh ngoài thôn Thủy Khảm xã Bắc Phong ra còn có thôn Đại Hà xã Song Phượng. Liên quan đến vấn đề mảnh đất này thuộc về ai thì có thể phân định ra được. Bên Bắc Phong nói là của Bắc Phong, vậy thử đưa chứng cứ ra. Bên Song Phượng nói là của Song Phượng thì cũng đưa chứng cứ ra. Phải dựa vào đó mà nói chứ. Mọi người còn có điều gì muốn phản ánh, ngày mai tôi sẽ đến Ban quản lý thôn Thủy Khảm. Người đại diện cho thôn Thủy Khảm sẽ đến phản ánh với tôi. Buổi chiều tôi sẽ đến Ban quản lý thôn Đại Hà. Thôn Đại Hà cũng vậy, cử người đại diện ra.

- Không được đi. Phải giải quyết ngay hôm nay, ngay tại đây. Có trời mới biết mai anh có tới hay không?

- Mẹ nó, vừa nãy còn nói rất hay. Bây giờ đã thay đổi rồi. Lời nói của kẻ làm quan thật là thối tha!

- Không được. Không được đi. Ngày mai anh không đến thì chúng tôi giương mắt lên nhìn sao? Không được đi. Hôm nay phải ở đây đến tối.

- Không ăn cơm thì cùng không ăn. Mọi người cùng đói. Làm quan còn chịu được, bá tánh bình dân chúng ta cũng chịu được.

Nghe thấy Lục Vi Dân nói như vậy, người dân lại ầm ĩ lên, tâm trạng quần chúng hăng lên. Có mấy người vẩy vẩy tay, dồn về phía trước muốn túm lấy Lục Vi Dân. Đám đông người dân cũng bắt đầu trào lên.

- Đánh cái thằng này đi, kẻ cướp cơm người khác không nói tiếng người!

- Đúng thế, vừa nãy lại còn nói ba hoa chích chòe nữa chứ. Lần này lại nói chuyện ma quỷ, mau lôi hẳn ra xử hẳn đi!

Nhìn thấy tình cảm của người dân hăng lên, có mấy người vừa nhìn đã biết đều là thanh niên chơi bởi lâu lổng nhân cơ hội này gây ồn ào, đẩy người đằng trước lên trên.

Tô Yến Thanh tâm trạng căng thẳng vô cùng. Đặc biệt là khi nhìn thấy hai người dân mạnh khỏe bổ nhào vào bên cạnh Lục Vi Dân. Nhớ lại khuôn mặt be bét máu của Cao Nguyên vừa rồi, Tô Yến Thanh chỉ thấy lòng bàn tay mình lạnh như băng.

-Tôi sẽ đứng ở đây. Ai muốn đánh tôi thì cứ lên.

Lục Vi Dân nhếch miệng, thản nhiên bất động.

- Có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi. Không thì con của anh sẽ thảm. Tôi không tin thiên hạ của Đảng cộng sản, thì vài con bọ chó các anh có thể trở

mình.

Tô Yến Thanh vừa tức vừa hận. Lục Vi Dân từ bao giờ lại nói được mấy lời như thế này? Không phải là cố ý khiến cho người ta càng đánh hấn hay sao? Nếu chẳng may đánh hấn thật thì biết làm sao?

Nhưng lý trí lại nói cho cô lúc này là lúc phải cứng rắn không lùi bước. Nếu không thế yếu đi thì chuyện về sau sẽ càng khó xử lý hơn. Cái cảm giác phức tạp đan xen này khiến cô khó chịu mà không nói ra được.

- Làm gì? Muốn làm gì? Có chuyện gì thì nói chuyện đó. Mọi người kiểm chế một chút đi.

Đồng Lập Trụ đột nhiên hét to lên. Đôi mắt chim ưng lại linh hoạt, sắc bén xẹt qua trước mặt đám đông người dân. Dường như muốn nhớ kỹ những kẻ gây huyên náo ồn ào nhất.

Lời nói của ông ta mang sát khí lạnh lùng mà công an có. Ông ta đã làm cảnh sát hình sự bao năm ở đội cảnh sát hình sự. Năm ngoái còn ở Bắc Phong xử một loạt vụ án hiếp dâm. Đi hết thôn này đến thôn khác, cũng đã từng ở lại thôn Thủy Khảm. Lăn lộn xã hội nhiều khiến hầu hết mọi người đều quen ông ta. Khi Đồng Lập Trụ vừa ra mặt thì đã có vài người nhân lúc người khác không chú ý liền lên về.

Thấy Đồng Lập Trụ trấn an được tình hình. Lục Vi Dân càng yên tâm hơn

- Ăn cơm ăn gạo, nói chuyện nói lý. Mọi người đừng có nghĩ tôi ở đây là dùng mách khéo. Tôi có thể nói rõ với mọi người rằng, ngày mai nhất định tôi sẽ tới. Ban quản lý khu kinh tế mới chỉ cách chỗ này có hai, ba dặm. Chúng tôi vẫn phải ở đây. Lẽ nào chúng tôi lại có thể dời Ban quản lý đi. Chạy trời không khỏi nắng. Ngày mai nếu như tôi không đến thì mọi người có thể trực tiếp đến Ban quản lý khu kinh tế mới bịt cửa vào!

Nghe thấy Lục Vi Dân nói đến đây thì cán bộ của hai xã cũng bắt đầu đi vào hiện trường để hòa giải. Thề lên thề xuống rằng ngày mai Lục Vi Dân chắc chắn sẽ đến. Đến lúc đó cán bộ trong xã cũng sẽ đi cùng. Cả hiện trường lại một trận huyên náo.

- Mọi người yên lặng một chút. Tôi vẫn còn điều muốn nói.

Lục Vi Dân không muốn giải tán như vậy. Muốn nói thì phải nói cho hết đã.

- Còn về nói đến việc có ai đó nói là đã động đến mộ phần tổ tiên. Tôi có thể nói rõ với mọi người rằng nghĩa địa này từ thời Dân Quốc thì chính là những năm mồ chôn những người phạm nhân bị bắn chết. Hơn nữa theo tôi được biết thì theo phong thủy cũng là mảnh đất xấu tử huyệt. Làm gì có tổ tiên của ai được chôn ở đó cơ chứ? Trong huyện cũng có ghi chép rõ ràng, bắt đầu từ năm Đạo Quang triều Thanh thì đó chính là nơi chôn cất phạm nhân tử hình. Chưa từng có một nhà dân lương thiện nào lại xây mộ ở đây cả! Có một số người vì mấy lợi ích nhỏ mà thậm chí bán cả tổ tiên của mình. Không nói gì khác, dù là các anh có cầm được mấy đồng tiền thì các anh còn có mặt mũi nào để ở lại thôn của các anh không? Tôi nghĩ nếu các anh thực sự muốn làm như thế thì tổ tiên của các anh cũng sẽ sống dậy kéo các anh xuống!

Lục Vi Dân lời nói có chút độc ác này đã khiến rất nhiều người xấu hổ. Nhưng không ai nghĩ rằng Lục Vi Dân lại có thể điều tra về nghĩa địa này như thế. Hơn nữa hẳn lại cũng biết rằng không có nhà nào lại chọn mảnh đất đó chôn cất xây dựng mộ phần.

Mồ hôi chảy từ trên lưng xuống. Lục Vi Dân chỉ cảm thấy mình như đang đứng trên miệng núi lửa, ánh mặt trời nắng như thiêu đốt lên tóc, mồ hôi rơi từ mí mắt xuống, mắt cũng có chút cay.

Những người xung quanh vẫn người này một câu, người khác một câu chửi rủa. Môi trường nóng bức hỗn loạn rất dễ khiến người ta mất kiểm soát tâm trạng. Càng là trong lúc đó thì càng phải giữ bình tĩnh. Đây là kinh nghiệm từ đời trước của Lục Vi Dân. Nói chuyện với người dân thì mình phải mạnh, phải dẻo, phải khéo hơn, và không sợ giằng co, như thế thì mới có thể đối phó được.

...

-Tôi vẫn là muốn nói câu nói đó. Nếu như thực sự đã chiếm vào đất thôn của mọi người thì số tiền Ban quản lý phải đền bù sẽ không ít. Ban quản lý sẽ còn phải đích thân mang tiền đến cho thôn của mọi người. Ngày hôm nay mọi người cản đường ngăn không cho đi, tìm chủ nhiệm Cao Nguyên để phản ánh vấn đề cũng là có nguyên nhân cả. Tuy nhiên người nào cầm đá ném chủ nhiệm Cao thì đó là vi phạm pháp luật! Cần phải truy cứu trách nhiệm! Tôi khuyên người dùng đá ném chủ nhiệm Cao thì dù là cố ý hay vô tình thì cũng hãy chủ động đến đồn công an của Ban quản lý để nói rõ, mong chủ nhiệm Cao thông cảm, bỏ qua. Nếu không thì...

Lục Vi Dân cũng không sợ người dân vây xung quanh vì đạo lý mình nói mà chửi rủa ồn ào. Đây hoàn toàn là biểu hiện của sự vô lý, không có chứng cứ trong lòng những người này. Đối với loại người này thì đừng nên quá kích thích đối phương nhưng cũng đừng để đối phương thích làm gì thì làm. Cần phải nắm lấy điểm yếu của đối phương. Phải nói rõ từng vấn đề một ra, dù là lời nói có hơi kịch liệt thì chỉ cần sự chấn động rõ ràng thì ngược lại có thể có lợi cho sự triển khai công tác về sau.

- Tôi còn muốn khuyên một số người. Đừng có nấp ở sau lưng để đẩy người dân trong thôn đứng lên xung phong. Mấy cái trò quỷ đó không giấu được ai đâu. Đồn trưởng Đồng làm cảnh sát hình sự bao nhiêu năm. Hiện tại đến khu kinh tế mới của chúng ta làm đồn trưởng. Những kẻ muốn dùng kinh nghiệm xã hội đó để chiếm lời, kiếm tiền phi pháp thì tôi nói cho mà biết các

người hết đời rồi – chê mình sống lâu!

Những lời này nghe ra rất dễ kích thích đối phương. Nhưng Lục Vi Dân lại ném hòn đá đó sang việc khẳng định hành vi cá nhân. Những người khác sẽ không vì chuyện này mà túm chặt không buông. Họ càng chú ý hơn đến cái đề cập đến lợi ích thiết thân của họ.

- Có một số người đừng có mắc lừa người khác, cho rằng cho người ta cho một chút lợi ích, bảo anh đi tiên phong, xuất đầu lộ diện, còn y thì nấp ở đằng sau là quân sư sau màn, quạt phe phẩy. Nói cho anh biết, chỉ cần làm chuyện trái với kỷ cương pháp luật thì chạy đâu cũng không thoát!

Ánh mắt Lục Vi Dân sáng như đuốc, như ra đa tìm kiếm trong đám đông. Đồng Lập Trụ và mấy cảnh sát mặc thường phục nữa cũng nhìn vào trong đám đông như đang tìm kiếm gì vậy. Ánh mắt nhìn vào ai thì người đó liền trở nên mất tự nhiên. Tính số sau thu là việc giỏi nhất của Đảng cộng sản. Nghĩ đến đây, rất nhiều người trong lòng đều bắt đầu như đánh trống.

- Có một số điều tôi không muốn nói rõ ra. Mọi người ở đây đều hiểu. Việc của mình thì mình suy tính một chút, hợp tình hợp lý thì sẽ chẳng có ai o ép gì mình. Nhưng nếu như cảm thấy ăn cây nào rào cây ấy, dựa vào khu kinh tế mới này để phát tài thì tôi nói cho mọi người. Như thế là đã sai lại càng sai... Một câu nói thôi, yêu cầu hợp lý thì tuyệt đối sẽ thỏa mãn theo mọi người, và sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất. Đảng cộng sản từ xưa đến nay đều không bao giờ ỳ nợ, nhưng những người muốn đục nước béo cò thì tôi nói cho mà biết. Cục công an không phải là ăn chay đâu. Cửa phòng giam luôn không đóng, muốn vào thì dễ lắm, bản thân phải tự hiểu rõ điều đó.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa

Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng Huyện ủy Từ Hiếu Xuân và ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Trương Lập Bản, Trưởng phòng Công an huyện Đường Cái Minh đem một đám người chạy tới vừa vắn nghe được phần kết bài phát biểu của Lục Vi Dân.

Người dân trong thôn đang lục tục ra về. Còn lại vài người đứng đầu và cán bộ trong thôn cùng cán bộ trong xã, còn đang tranh chấp không ngớt về mảnh đất cuối cùng là của thôn Thủy Ngưỡng, xã Bắc Phong, hay là thôn Hoàng Hà, xã Song Phượng, nhưng vấn đề tranh cãi này cũng chỉ là một cuộc tranh cãi bình thường .

Thấy tình hình như vậy, Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản cuối cùng cũng gỡ được gánh nặng ở trong lòng xuống.

Hơn một trăm người tụ tập gây rối, nếu không khống chế được, sẽ trở thành một sự kiện trọng đại, xử lý không tốt sẽ trở thành một sự kiện chính trị giống như sự kiện kiwi ở Hoài Sơn.

Đây cũng là chuyện lần đầu tiên xuất hiện ở Nam Đàm. Trước kia tuy rằng do thu thuế nông nghiệp và khoản thu hồi đã từng xảy ra vấn đề như vậy, nhưng quy mô thì còn xa, mới lớn đến như vậy. Bình thường cũng là cán bộ của xã, cán bộ của thị trấn ra mặt thì đã có thể xử lý êm đẹp. Loại chuyện này lại liên quan đến khu kinh tế mới và hai xã, hơn nữa sự việc suýt nữa còn lên tới tỉnh như hôm nay thì vẫn là lần đầu tiên.

Sự kiện kiwi ở Hoài Sơn làm cho Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn bị chuyển đi nơi khác. Chủ tịch huyện cho phòng Hành chính chịu trách nhiệm trực tiếp. Một gã Phó chủ tịch huyện và Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật đều cùng lúc bị cách chức, một số lớn cán bộ đều đã bị Đảng kỷ luật xử lý theo luật hành chính.

Tân Lễ Nguyên vốn là Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn cũng là Bí thư huyện ủy nhiều năm kinh nghiệm, vốn cũng là nhân vật có sức mạnh ngang bằng với vị trí lãnh đạo ở địa khu Phong Châu. Sau khi trải qua chuyện này đã làm con đường danh vọng của ông ta lập tức u ám không thấy ánh sáng. Bây giờ cũng đúng là thời kì quan trọng đối với An Đức Kiện. Nếu bây giờ có ai đó gây trở ngại thì khác nào ông trời cũng muốn kéo tôi xuống nước

An Đức Kiện, Thẩm Tử Liệt và Tào Cương tại Địa ủy mở hội nghị về công tác kinh tế. Tần Hải Cơ không ở trong huyện, cũng không biết đã đi đâu. Từ Hiếu Xuân sau khi nhận được điện thoại, một mặt báo cáo với Địa ủy, sai người thông báo với An Đức Kiện lúc đó còn đang họp tại Địa ủy, một mặt cuống cả lên gọi Trương Lập Bản và Đường Cái Minh cùng tới.

Tuyến đường chính phía Bắc tiếp giáp với đường lên tỉnh, một khi quần chúng ở nơi nào nổi dậy vây kín, có khả năng sẽ làm gián đoạn con đường lên tỉnh, vô cùng có khả năng sẽ phải trình báo với tỉnh, đến lúc đó hậu quả thật sự sẽ vô cùng to lớn. Mà nghe nói Cao Nguyên bị người ta đánh bị thương đến mức không đi lại được, nhưng lại không biết tình huống cụ thể thế nào, Từ Hiếu Xuân đã gấp đến độ sùi bọt mép.

Khi Từ Hiếu Xuân chạy tới hiện trường thì vừa lúc nghe được phần kết bài phát biểu của Lục Vi Dân.

Người dân sau hai giờ đứng phơi nắng dưới ánh mặt trời đã mệt mỏi đến nỗi không đứng dậy nổi. Hơn nữa sau khi nghe Lục Vi Dân và hai cán bộ xã cùng cam đoan ngày mai khẳng định sẽ tới thôn, mới khiến người dân ở thôn

Hoàng Hà xã Song Phượng, đang đứng xem náo nhiệt dần dần rời khỏi.

Bọn họ vốn nghĩ người ở thôn Thủy Ngưỡng náo loạn một chút không chừng có một vài ưu đãi, nếu có, bọn họ cũng có thể cùng hưởng lợi ích, nếu không cũng không có tổn thất gì. Thấy Ban lãnh đạo quản lý đáp ứng ngày mai xuống thôn nghe ý kiến của người dân để tìm cách giải quyết vấn đề, liền cảm thấy thỏa mãn, lại được cán bộ hai xã khuyên về, mọi người cũng dần dần bắt đầu rời đi.

Nhìn thấy người bên xã Song Phượng rời đi, người dân bên thôn Thủy Ngưỡng cũng tự cảm thấy “thế đơn lực mỏng”, nhất là nhìn thấy có mấy người trước đó đã đi mất, hơn nữa Lục Vi Dân và Thường Xuân lại chủ động tìm được trong đó vài người đứng đầu hàn huyên vài câu, cam đoan đúng tám rưỡi sáng ngày mai Ban quản lý sẽ tới thôn, bọn Đồng Lập Trụ cũng thay nhau đi lại chào hỏi, cán bộ nông thôn lại khuyên thêm lần nữa, cuối cùng họ cũng từ từ rời đi.

Thật ra Lục Vi Dân đã sớm nhìn thấy Từ Hiểu Xuân và Trương Lập Bản đi đến, nhưng lúc đó đúng vào thời khắc quan trọng, dân chúng và Ban quản lý đang giằng co, chỉ cần sống qua thời khắc kia, dân chúng tiếp nhận quan điểm cũng như mục đích của mình rồi, cơn sóng gió này có thể bình ổn, về phần mọi việc sau này, chỉ cần Ban quản lý chủ động đi xuống thăm hỏi tìm cách khắc phục, sẽ không thể lại tái diễn cơn sóng gió giống như hôm nay nữa.

Lục Vi Dân rất hiểu, đối với loại chuyện này, chỉ cần có người của chính quyền chủ động xuống phía dưới thăm hỏi tìm cách khắc phục, cho dù là nhất thời chưa xử lý được cho tốt, nhưng nếu dân chúng cảm thấy anh thật lòng thật dạ đến giải quyết, bình thường bọn họ cũng sẽ không cực đoan đến mức hoàn toàn chẳng quan tâm đến anh. Đừng chờ tới khi mâu thuẫn trở nên gay gắt, mới xử lý, nếu không coi trọng phương thức phương pháp sẽ tạo thành sự kiện mang tính quần thể.

Đương nhiên Lục Vi Dân cũng từng gặp phải vài quyền lợi vướng mắc như vậy, quá vướng mắc quá mức phức tạp, bất kể làm thế nào cũng không thể giải quyết tốt, ví dụ, lợi ích bản thân lại liên quan tới đến rất nhiều người, thậm chí trong đó có người dụng tâm kín đáo nhằm đạt được những quyền lợi phi pháp, tự nhiên sẽ không hình thành nhóm như lúc này.

Chuyện hôm nay rõ ràng có người ngầm xúi giục bên trong, nhưng với lý do không tốt, những người đó cũng không dây dưa quá sâu, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bình ổn như thế.

- Lão Từ, thằng nhóc Lục Vi Dân này cũng không tồi, không ngờ trong trường hợp như vậy hắn cũng có thể nắm được, tôi vì hắn mà đổ mồ hôi!

Trương Lập Bản nhìn thấy Lục Vi Dân từ bên rối loạn kia bước nhanh về phía này, khen không dứt miệng:

- Nghe nói trước đây cậu từng được Chủ tịch huyện Thẩm chọn làm thư ký? Ánh mắt Chủ tịch huyện Thẩm thật tinh tường nhỉ, chọn người nào chuẩn người ấy!

- Không, anh ta tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam, lúc còn học đại học làm cán bộ đoàn ủy, lại là đảng viên. Lúc mới gặp tôi đã cảm thấy không tệ rồi, mới bố trí cho anh ta làm thư ký của Chủ tịch huyện Thẩm.

Trong lòng Từ Hiếu Xuân làm sao không cảm thấy có chút rung động.

Nếu nói Lục Vi Dân đem kiwi của huyện đi bán là nhờ vào may mắn mới nổi chút danh thanh, nhưng hai tháng nay đối với việc thu hút đầu tư lại tạo ra rất nhiều thành tích, cũng chỉ có thể chứng minh rằng người nào đó thực sự cũng có chút năng lực. Giống như trường hợp ngày hôm nay, một người mới hai mươi tuổi, thời gian công tác chưa đến một năm, có thể dưới ánh mặt trời gay gắt, trấn an được một đám dân làng đang xúc động, khống chế được tình

hình, không gây ra đại loạn. Cái dũng khí, can đảm, tài ăn nói, tâm tư, trình độ như vậy, chính là điểm quan trọng nhất đối với một con người.

Trước kia, Từ Hiếu Xuân đối với việc Thẩm Tử Liệt đề cử Lục Vi Dân đảm nhiệm chức Trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý còn rất phản đối, chẳng qua thấy An Đức Kiện ủng hộ, anh ta cũng không tiện nói thêm điều gì. Nhưng hôm nay biểu hiện của Lục Vi Dân khiến anh ta thực sự mở rộng tầm mắt, khiến anh ta càng hiểu rõ hơn về con người Lục Vi Dân.

- Ha ha, kết thúc cũng không tồi, đủ để cho người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa rồi.

Trương Lập Bản chặc chặc tán thưởng không ngừng,

- Nếu hãn không phải là người do Chủ tịch huyện Thẩm trọng dụng, tôi còn định kéo hãn vào Ủy ban Chính trị Pháp luật của tôi chứ.

- Sợ là không tới phiên anh, thằng nhóc này thu hút đầu tư cũng rất tốt. Tôi thấy nhiều lắm một năm rưỡi nữa, hãn sẽ ngồi vững trên chiếc ghế Phó chủ nhiệm khu kinh tế mới.

Quan hệ giữa Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản không tồi, quan hệ của hai người và An Đức Kiện cũng rất chặt chẽ,

- Bí thư An lúc này sợ là trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không có cách gì liên lạc.

Tại địa khu, An Đức Kiện sau khi báo cáo qua với Thượng Quyền Trí chủ trì hội nghị xong, liền bỏ lại Thẩm Tử Liệt và Tào Cương vội vàng trở về, địa khu cũng rất coi trọng, yêu cầu An Đức Kiện chạy về huyện xử trí cho thích đáng, quyết không thể để cho sự việc phát triển thêm nữa, cũng muốn yêu cầu bất cứ lúc nào cũng phải báo cáo lại nếu sự việc phát sinh ra tình huống nghiêm trọng, đề phòng xuất hiện cục diện không thể cứu hồi.

Chiếc Santana từ quốc lộ Phong Nam chạy với vận tốc 90 km/h, đây là tốc độ tối đa có thể đi trên quốc lộ, nhưng An Đức Kiện vẫn cảm thấy chưa đủ nhanh. Ông ta cũng không giục lái xe, nhưng lại gần như không tìm nổi ý muốn giục lái xe cố đi thật nhanh.

Tần Hải Cơ không ở huyện, cũng không thể liên hệ, An Đức Kiện cũng mơ hồ biết đối phương đi đâu.

Vợ của Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy Khương Định Quốc bị ốm phải nằm viện, hôm qua vừa mới làm phẫu thuật, hôm nay người tới tỉnh thành thăm cũng không phải ít. Ngày hôm qua Tần Hải Cơ đã xin phép nói có chút việc phải xử lý, một số việc trong lòng tất cả mọi người đều hiểu nhưng không nói ra, cho nên An Đức Kiện cũng sẽ đồng ý, không ngờ hôm nay trùng hợp xảy ra chuyện này.

Trong lòng An Đức Kiện cũng không chắc Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản có thể khống chế được cục diện hay không? Không biết tình hình hiện tại ra sao? Mã Thông Tài đang học tập ở trường Đảng, An Đức Kiện cũng nhờ người đi thông báo cho Mã Thông Tài phải lập tức chạy về huyện. Anh ta cũng không chờ được, vội vàng trở về.

Đợi đến khi An Đức Kiện hấp tấp chạy về đến huyện, đi thẳng đến khu kinh tế mới, mới phát hiện mọi việc dường như đã sớm tan thành mây khói.

- Xử lý rất khá!

Sau khi nghe Lục Vi Dân báo cáo xong, An Đức Kiện tương đối hài lòng. Lúc còn đang trên đường trở về Huyện ủy, ông ta đã thoáng nghe Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản nói về tình hình lúc trước. Dưới tình huống như vậy, lại có thể nhanh nhẹn gọn gàng khống chế được vấn đề, điều này làm cho ông cảm thấy rất bất ngờ, cũng có chút cao hứng:

- Nên tản không nên tụ, nên giải không nên kết, nên thuận không nên kích, phòng ngừa việc nhỏ hóa lớn, việc lớn bị bùng nổ. Lời này nói rất hay. Vi Dân, chuyện này Ban quản lý đã xử lý thoả đáng, tôi cảm thấy rất vui mừng. Điều này chứng minh bộ máy Ban quản lý chúng ta có sức chiến đấu, có thể đánh trận đánh ác liệt!

- Bí thư An quá khen rồi, vốn sự việc cũng không lớn, còn phải dựa vào toàn bộ cán bộ thôn xã của hai xã Song Phượng và Bắc Phong cùng nhau cố gắng mới làm cho sự tình có thể ổn định bình ổn như vậy. Đương nhiên còn có Chủ nhiệm Từ và Bí thư Trương ở phía sau giúp đỡ Ban quản lý chúng tôi, chúng tôi mới có được sức mạnh để làm được điều đó. Tôi suy nghĩ vấn đề còn tồn tại, trước sau gì cũng phải giải quyết. Sức khỏe của Chủ nhiệm Cao chỉ sợ trong thời gian ngắn còn chưa thể khôi phục được. Cho nên, tôi tính ngày mai cùng đồng chí Ban quy hoạch xây dựng đến thôn Thủy Ngưỡng và thôn Hoàng Hà nói chuyện, cố gắng để người dân ở địa phương hiểu được ý nghĩa và ý đồ thực sự của chuyện này.

Nghe An Đức Kiện khen ngợi, trong lòng Lục Vi Dân mừng như điên, nhưng mặt ngoài lại cố ra vẻ đặc biệt khiêm tốn.

An Đức Kiện vẫn giữ thái độ ôn hoà đối với hắn, mặc dù bản thân ông ta đã bỏ phiếu tán thành hắn đảm nhiệm chức trợ lý Chủ nhiệm Ban quản lý, nhưng Lục Vi Dân cũng biết ông ta làm vậy chỉ vì nể mặt Thẩm Tử Liệt, ở sâu trong lòng vẫn chưa có bao nhiêu ấn tượng tốt đối với mình, mặc dù khi tiêu thụ kiwi và thu hút đầu tư tạo ra một vài thành tích, nhưng cũng không thể thực sự khiến đối phương tán thành, mãi cho đến sau khi bản thân mình từ hội nghị thu hút đầu tư ở Xương Châu “cướp thịt từ trong miệng hổ” mới dần dần tán thành, nhưng lúc này đây thái độ của An Đức Kiện rõ ràng không giống với trước đây.

- Bí thư An, ngoài ra còn có một tình huống khác. Chúng ta nghi ngờ có khả năng vẫn có một vài người đang ngầm gây xích mích. Tôi cảm thấy

người dân cũng giúp ích cho chúng ta không ít, nhưng nếu có phần tử xấu xa muốn thổi gió châm ngòi, đục nước béo cò, chúng ta cũng không thể dung túng, hơn nữa suy xét đến sự phát triển lâu dài của khu kinh tế mới sau này, cần đề phòng cẩn thận, kiên trì tìm ra kẻ cầm đầu, tóm lấy tận gốc.

- Phải, tôi đồng ý về điểm này, thấy cầu qua cầu, thấy đường đi đường, đối với dân chúng thì không thiếu dù một phân, nhưng nếu có người muốn ngấm ngầm gây ra vài chuyện tung tro thổi bụi, thật xin lỗi, một khi đã điều tra phải điều tra cho tốt. Lập Bản, lão Mã, chuyện này hai người phải chú ý. Cục công an phải phái những người giỏi giang đặc biệt điều tra, quyết không thể để bọn cặn bã này ở khu kinh tế mới gây ra trò trống gì!

An Đức Kiện giải quyết dứt khoát.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ao Nước Đục

Sau khi thấy người của đồn công an tới, ba người im lặng từ trong đám người ủ rũ đi ra, chia nhau ra men theo triền núi

- Con mẹ nó, thằng nhóc đó thật sự có mấy phần bản lĩnh!

Một tên đầu húi cua hung hăng nói:

- Đám người thôn Thủy Ngưỡng tôi sớm đã nói vô dụng, chưa gặp qua tình cảnh như vậy, tùy tiện tìm mấy tên đến dụ dỗ thì bị lừa, thật đúng là.

- Đủ rồi, anh bớt ở đó nổ đi! Nếu không phải anh ném tảng đá kia, cũng không đến mức ồn ào đến công an cũng đến luôn, tên khốn kiếp Đồng Lập Trụ rất độc, đảo mắt một cái thì có thể nhận ra người, còn tên khốn Thường Xuân cũng là kẻ thích gây sự, mẹ nó, làm sao lại đưa tên khốn khiếp Đồng Lập Trụ đến đồn công an khu kinh tế mới?

Một người đàn ông khác tóc dài quần áo hoa hung hăng nói ra.

- Điều này có chút khó khăn, phải thương lượng kĩ lưỡng với Tam Ca một chút.

- Anh Thái, phải ra tay sớm một chút, mảng Khu kinh tế mới này tôi thấy công trình rất lớn, tùy ý đưa hai công trình truyền sang tay người khác làm, thì có thể khiến cho anh em chúng ta mấy năm không phải lo.

Lại một người đàn ông gầy gò khác mặc sơ mi tay ngắn cũng nói chen

vào:

- Hay là chúng ta đi lấy một mảnh đất bờ sông, vì công ty xây dựng đưa cát đá, việc này tôi cũng rõ, không mất thu nhập, cũng ổn thỏa một chút.

- Tam Bì nói có chút đạo lý, chúng ta có thể hơi nóng vội, có lẽ đổi một phương thức để xử lý một chút, mẹ nó, chẳng qua tiền đến muộn, vui chơi nhiều, nếu anh Thái ở Khu kinh tế mới thì tốt.

Thằng tóc dài lại thở một hơi dài

- Bình Oa, bên thôn Thủy Ngưỡng sẽ không có gì chứ?

- Không có vấn đề gì, tôi để Nhị Cầu đi khuyến khích, anh ta vốn dĩ chính là người thôn Thủy Ngưỡng, danh chính ngôn thuận, cho dù là công an tìm anh ta cũng không sợ chiếm đất làm náo loạn. Còn nói việc làm công trình cho người khác làm mà không thể cho quê hương mình làm, còn để người nơi khác đến làm, đây không phải công việc kỹ thuật gì yêu cầu cao độ, công việc đào đất chúng ta làm được.

Giọng điệu của tên tóc húi cua có chút không chắc chắn.

- Tuy nhiên mồm mép Nhị Cầu không đủ cứng rắn, đầu óc cũng không sáng dạ, chỉ sợ công an chưa hỏi đã khai ra điều gì đó, hay tôi để y đi ra ngoài trốn một thời gian?

- Lúc này một khi đi chỉ sợ Đồng Lập Trụ sẽ ngửi thấy mùi, tôi hiểu người này, như con chó điên, ngửi được một chút mùi thì giữ chặt không buông nhưng nếu để Nhị Cầu bị Đồng Lập Trụ bắt được cũng nguy hiểm.

Thằng tóc dài vừa cắn răng, bình tĩnh nói:

- Thế này đi, tối nay các anh gọi Nhị Cầu ra, rồi chúng ta dạy y nên nói

cái gì, nếu chẳng may công an tìm đến anh ta, để anh ta có chết cứ nói chiếm đất nên bồi thường tiền, còn có chính là trong xã mình dựa vào cái gì không lo công việc, cái khác đều không nói nhiều

- Anh Thái, đầu cán bộ Ban quản lý đó bị Bình Oa đánh một lỗ, sợ rằng sự việc này bên Công an không buông tha Bình Oa, lúc ném tảng đá đi mặc dù người nhìn thấy không nhiều, nhưng vẫn có hai điều tôi sợ...

Tam Bì nói chen vào.

- Ừ, việc này tôi hiểu được, tôi trở về nói với anh Ba, Bình Oa ngày mai trước tiên đi tránh một thời gian. Tam Bì, bên Thủy Ngưỡng anh chú ý vào, tôi phỏng chừng người bên Thủy Ngưỡng cũng không quen chúng ta. Cho dù là bọn họ đã nói cho Công an rồi, cũng không ai biết được chúng ta là người ở đâu, phần lớn cho rằng chúng ta là người của thôn Đại Hà, để họ đi thăm dò.

Anh Thái xua xua tay, lại nghĩ một chút mới nói:

- Thật sự không được, thì nói cho Nhị Cầu, nói Tam Mãng Tử đi nhận tội, dù sao nào anh ta cũng có chút vấn đề, khiến anh ta một mực nhận tùy tiện ném đá, tôi xem công an có thể làm gì anh ta!

- Đúng rồi, để Tam Mãng Tử đi nhận, Công an cũng chỉ có giương mắt nhìn

Bình Oa reo lên vui mừng, hiển nhiên trong lòng vẫn còn sợ hãi đối với việc mình mới ném đá

- Anh Thái, Tam ca không phải có bối cảnh có quan hệ sao, để anh ta nghĩ biện pháp, sự việc này chỉ để chúng ta xung phong, có phải cũng có chút không có ý nghĩa không?

Bình Oa nhìn anh Thái một cái, chu mồm thè lưỡi.

- Có một số việc, tìm mối quan hệ ra mặt, phải dùng một số thủ đoạn để xử lý hơn chúng ta nhiều, chúng ta hiện tại làm thành như vậy, anh ta lại ra mặt làm một chút, cũng mượn cố kêu la.

- Tam ca nói rồi, thép tốt phải dùng đến chỗ mấu chốt, bây giờ vẫn không phải lúc.

Thằng tóc dài ngẩng đầu nghĩ một chút

- Khi một số người có thể dùng được, chưa chắc chúng ta đã tiêu nhiều tiền như vậy cung cấp cho họ ăn họ uống, còn tìm đàn bà ngủ cùng họ, còn có thể thoát sao? Tam ca nói rồi, khu kinh tế mới e rằng mấy năm sau đều sẽ càng làm càng lớn, béo đến chảy mỡ, nơi kiếm rất nhiều tiền, địa bàn này chúng ta ăn chắc rồi.

Sau khi Lục Vi Dân từ thôn Đại Hà mở Hội nghị tọa đàm với người dân của thôn thì đã tìm được Đồng Lập Trụ thương lượng sự việc Cao Nguyên bị đánh.

Đồng Lập Trụ cũng không nghỉ ngơi, anh ta cũng biết việc này không phải là nhỏ, sáng sớm hai ngày này đem toàn bộ người dân tản đi, bắt đầu phát động các mối quan hệ xã hội tìm hiểu tình hình.

Phải nói Cao Nguyên bị thương không phải nặng lắm, bị thương ngoài da cộng thêm một chút chấn động não, nghỉ ngơi hai tuần cũng đỡ rồi, mấu chốt là những vết xước này không phải vô tác dụng, quả pháo thứ nhất của đồn công an khu kinh tế mới không nổ thành tiếng, không thể nghỉ ngơi là một sự nhục nhã, cho nên Đồng Lập Trụ cũng nắm chắc chủ ý phải làm sáng tỏ vụ án này, khiến cho Ban quản lý cũng khiến cho Huyện Ủy huyện phủ chú ý bản lĩnh của Đồng Lập Trụ.

Khu ngoại ô trước giờ trị an xã hội phức tạp, Đồng Lập Trụ làm nhiều năm ở đội Cảnh sát hình sự, tự nhiên cũng có sự nhạy bén của tai và mắt, bên Song Phượng và Bắc Phong cũng không ngoại lệ, chẳng qua sự nhạy bén của tai và mắt là sự sử dụng đặc biệt, tuy nhiên Đồng Lập Trụ tự nhiên có lối đi của riêng mình. Rất nhanh chóng vận dùng một thời gian dài lăn lộn ở góc độ xã hội bên Song Phượng để hiểu biết tình hình đó, chỉ mất hai ngày thì chạm đến được một số tình hình.

Đồn cảnh sát khu kinh tế mới cũng là phòng cho thuê, cách Ban quản lý khu kinh tế mới đại khái khoảng 300m đường thẳng, cũng là một trang trại nhỏ, chẳng qua trang trại này cách Nội thành gần hơn một chút, ở bên đường cao tốc, giao thông như vậy càng thuận lợi, cũng lợi cho Đồn công an dừng xe.

Lục Vi Dân bước vào Đồn công an đụng phải Từ Bình.

Từ Bình xem như theo Đồng Lập Trụ đến đồn công an Khu kinh tế mới, nếu không phải Từ Bình thời gian làm việc thực sự quá ngắn, mà Cục công an lại là một cơ quan rất coi trọng kinh nghiệm lý lịch, Đồng Lập Trụ thật sự muốn để Từ Bình làm trợ thủ cho mình, nhưng hiện tại điều kiện vẫn chưa chín muồi.

Vốn dĩ đồn công an khu kinh tế mới chính là một nơi rất tốt, không ít người đều hi vọng được điều đến đồn công an khu kinh tế mới, may mà Mã Đạo Minh cũng biết việc xây dựng khu kinh tế mới là công tác trọng điểm trong huyện năm nay. Vì vậy về việc tuyển cử của Đồn công an khu kinh tế mới cũng không dám tùy tiện sắp xếp người đến lăn lộn thật giả, về cơ bản đã thỏa mãn yêu cầu của Đồng Lập Trụ.

Nhân viên chỉ đạo Ngô Hải Phát hóa ra là Phó trưởng phòng Phòng trị an, lần này làm nhân viên chỉ đạo ở Đồn công an khu kinh tế mới, cũng xem như đã thăng chức, mấy người cảnh sát nhân nhân dân khác hoặc là đến từ Đồn

cảnh sát thành phố hoặc nội thành Tây Hoa hoặc ngoại ô, hoặc là đến nòng cốt tinh anh từ Đội cảnh sát hình sự hoặc Phòng trị an, vì vậy đám người này cũng coi như khiến Đồng Lập Trụ hài lòng.

Đồn công an có chín cảnh sát, tạm thời vẫn trống chỗ Phó đồn trưởng, mặc dù Đồng Lập Trụ rất yêu thích Từ Bình, nhưng mấy tên cảnh sát kia cũng đều là những tay già đời rất có kinh nghiệm, vì vậy anh ta vẫn không cứng nhắc đề bạt Từ Bình lên, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự tích cực làm việc của các đồng chí khác. Việc này anh ta cũng bàn qua với Lục Vi Dân, Lục Vi Dân cũng cảm thấy quả thật hơi khó xử.

- Từ Bình, sếp Đồn và chỉ đạo Ngô có mặt chứ?

- Có, bọn họ đều vẫn đang nghiên cứu vụ án, anh đến thật đúng lúc, bọn họ cũng nói muốn qua thương lượng với anh một chút.

Từ Bình vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè rất hòa hợp với Lục Vi Dân, theo sự tiếp xúc ngày càng nhiều, quan hệ hai người so với thời đi học ngược lại thân thiết hơn.

Trên thức tế Phòng họp nhỏ của Đồn công an chính là một cái phòng ngủ cũ của nông trại được sửa đổi, cố gắng có thể chứa bảy, tám người, vây quanh hai cái bàn bản vuông ghép lại, trải lên một cái khăn trải bàn màu xanh lam, cũng miễn cưỡng để liệu cơm gắp mắm.

- Vi Dân, đến ngồi, đúng lúc tôi và ông Ngô muốn bàn bạc tình hình vụ án với anh.

Đồng Lập Trụ nhìn thấy Lục Vi Dân tiến vào, vội chào hỏi, cô Mẫn trong văn phòng cũng bưng đến cho Lục Vi Dân một ly trà nóng,

- Anh đi thôn Đại Hà tọa đàm tình hình thế nào?

- Bên thôn Đại Hà không có gì, Chủ nhiệm Mã hôm qua trở về thì đã đi thôn Đại Hà, anh ta là người Song Phượng rồi, cũng có uy tín, hưởng hồ việc này nên là bên Bắc Phong làm, Song Phượng thì theo phất cờ hò reo mà thôi.

Lục Vi Dân cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống.

- Mấu chốt vẫn là bên Bắc Phong, trong thôn Thủy Ngưỡng có chút cổ quái, Thường Xuân đến hóa ra đã nói qua cho tôi Lưu Tam Nhi vẫn muốn nhúng tay vào công trình cơ sở trong khu kinh tế mới, trong huyện mặc dù đã định ba công ty xây dựng đến phụ trách xây dựng đường, nhưng cũng còn có một số công trình phụ thuộc và công trình san bằng đất hoạt động chưa rõ ràng. Lưu Tam Nhi thì muốn nhúng tay vào, tôi cũng đã hỏi qua Chủ nhiệm Cao, anh ta nói thật sự có việc như vậy, có người đã đến tìm anh ta yêu cầu nhận thầu công trình phụ gia và công trình san bằng đất, anh ta đã cự tuyệt rồi, về sau còn có người đã thông qua các mối quan hệ đến tìm anh ta, anh ta đều không nhả ra, không ngờ thì xảy ra sự việc này.

- Ý của anh là nói Lưu Tam Nhi cũng nhúng tay vào việc này? Sau lưng có Lưu Hắc Oa làm trò quỷ?

Đồng Lập Trụ trầm ngâm hỏi:

- Tình hình này chúng ta tạm thời vẫn chưa làm rõ, nhưng theo manh mối này của anh, tính khả năng rất lớn.

Đồng Lập Trụ không lạ lẫm gì Lưu Tam Nhi, nhân vật này lăn lộn thời gian dài ở Nam Đàn, anh ta cũng đã giao tiếp qua mấy lần, có rất nhiều thuộc hạ, cái gì cũng có dính líu, nhưng việc thật sự anh lại rất khó tra được anh ta có nhược điểm gì, một câu nói, là lão tặc thường xuyên lăn lộn nơi này này, đặc biệt là sau khi Lưu Hắc Oa lão luyện xuất hiện, Lưu Tam Nhi và đối phương khuấy cùng một chỗ, Lưu Hắc Oa đại khái cũng là truyền thụ một số giải pháp cho Lưu Tam Nhi, Lưu Tam Nhi liền càng tinh ranh, linh hoạt.

Hiện tại Lưu Hắc Oa ở Nam Đàn chưa nắm được chứng cứ rõ ràng về anh ta, anh khó mà đụng đến gân cốt anh ta.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Quan Niệm Vượt Quá Mức Quy Định

- Tôi đoán chừng, bình thường bên thôn Thủy Ngưỡng cũng không phản ánh đến vấn đề khác. Tuy rằng nói tuyến đường phía bắc thực sự có thể làm bây giờ hay không còn đang được tranh luận, nhưng trước kia không có dấu hiệu gì khác, đột nhiên lại như vậy, tôi cảm thấy trong việc này khẳng định có vấn đề.

Lục Vi Dân gật gật đầu.

- Còn lấy đá ném Chủ nhiệm Cao như vậy, thì chuyện này cũng không đơn giản đâu. Bình thường, dân chúng cho dù là bị kích động nhiều lắm cũng vây quanh anh, yêu cầu anh giải quyết vấn đề. Sao đột nhiên lại có thể dùng đá đánh người? Tôi không tin dân chúng thôn Thủy Ngưỡng lại trở nên điên cuồng đến mức độ này. Chỉ vì chuyện này mà mất đi lý trí sao? Cho nên, sếp Đồng muốn xem tình hình các anh xuống dưới điều tra.

- Hai ngày nay, trên cơ bản, chúng tôi đã xem xét tìm tòi toàn bộ tình hình, cũng biết được vài điều. Trọng điểm vẫn là ở thôn Thủy Ngưỡng, thôn Đại Hà bên này thuần túy là mù quáng gây rối.

Đồng Lập Trụ dẫn đo nói:

- Chúng tôi đã tìm hiểu về tình hình ở Thôn Thủy Ngưỡng. Có hai mặt, một là bên ngoài, gây ra âm ỉ, chủ yếu vẫn là nói về vấn đề chiếm đất, động mồ mả, làm hỏng phong thủy. Tuy nhiên về vấn đề hôm trước anh ở hiện trường nói rất gay gắt, cho nên hiện tại cũng không có người nào nói ra như thế. Dù sao chuyện này bán đứng tổ tiên là chuyện nhục nhã, đám người kia

cũng không còn dám bêu danh.

Nói tới đây Đồng Lập Trụ và Ngô Hải Phát đều mỉm cười, lời nói này đúng là rất tài tình, vốn chỉ là một thứ mù mịt hư vô, nhưng không người nào muốn bị người khác đâm vào sau lưng, cả đời bị bêu danh, tự nhiên cũng không ai dám nhắc tới.

- Hiện tại chủ yếu đã nói thành chuyện chiếm đất đai. Về điểm này, Ban quản lý đã cùng hai thôn làm công tác thống kê xác minh, cho nên vấn đề cũng không lớn. Vài người này có uy tín khá lớn trong thôn. Chủ yếu là cảm thấy Ban quản lý trước đó không chào hỏi đã mở ra xây dựng. Họ hỏi ở xã, xã cũng không rõ ràng lắm về tình hình, cho nên bọn họ mới cùng nhau đến vây đồn. Tôi phân tích một chút. Đại bộ phận đám người này cũng không có ý đồ gì khác. Nhưng có một người ở trong đó cứ nhảy lên nhảy xuống, rất đáng chú ý.

Khả năng quan sát của Đồng Lập Trụ rất mạnh, hơn nữa làm cảnh sát hình sự nhiều năm như vậy, rất giỏi từ các loại tình hình phức tạp tìm được điểm mấu chốt.

- Lúc ấy có người nói sẽ đến xã, tìm lãnh đạo, để xã và Ban quản lý chào hỏi rồi phối hợp, nhưng người này kiên quyết phản đối, đã nói nhất định phải đến hiện trường. Cho nên những người khác cũng liền phụ họa theo ý kiến của anh ta. Biểu hiện của y ở trong thôn cũng không tốt lắm, gọi là Cầu Quốc Tùng, trong nhà đứng hàng thứ hai, nên mọi người đều gọi y là Nhị Cầu. Theo hiểu biết của chúng tôi thì người này có quan hệ khá phức tạp, ở Nam Đàm này còn lẫn lộn lui tới với bọn lưu manh, nhưng vẫn chưa rõ có phải cũng lui tới với Lưu Tam Nhi hay không.

Lục Vi Dân lập tức liền cảnh giác:

- Đồn trưởng Đồng, người này rất trọng yếu, phải tìm cách moi được nội

tình từ người này.

- Ủ, tôi đã thu xếp cho người tới tìm hiểu nội tình từ y, nhưng người này hẳn là có chút cảnh giác. Hai ngày nay y đều ở trong thôn, mặt khác còn ở cùng một chỗ với vài người dẫn đầu. Một vài người là nghĩ tới lợi ích của người dân trong thôn, chúng ta bây giờ còn không tiện trực tiếp động tới y.

Đồng Lập Trụ cũng rất có tư duy chính trị.

- Ý của tôi là cần phải nhanh tóm lấy người kia lúc y ra ngoài, trước tra ra xem ai đã ném đá đánh Chủ nhiệm Cao.

- Đúng, hiện tại tình hình bên dưới còn khá mẫn cảm, sợ là chúng ta muốn tính sổ với y thì sẽ gặp phiền toái với mấy người dẫn đầu. Ý của tôi là phải tiếp xúc với những người này, hướng dẫn cho bọn họ cách thức, trình tự bình thường để phản ánh vấn đề, không cần áp dụng thủ đoạn quá kích như vậy.

Lục Vi Dân đồng ý nói.

- Đúng rồi, Vi Dân, về phía Chủ nhiệm Cao, chúng tôi cũng đã tìm hiểu, xem trước đó có ai tìm đến anh ta muốn lên tiếp nhận công trình hay không. Nhưng chúng tôi cảm thấy anh ta không muốn nói về vấn đề này. Hơn nữa, anh ta lại ở trên giường bệnh, chúng tôi cũng không tiện hỏi kỹ. Chuyện này anh xem xem có thể ra mặt giúp chúng tôi tìm hiểu một chút, có lẽ sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Ngô Hải Phát trao đổi ánh mắt với Đồng Lập Trụ một chút rồi nói xen vào.

Lục Vi Dân sững sốt giật mình dẫn đo, dường như trong đó có hương vị, cười khờ nói:

- Tôi sẽ cố hết sức, Chủ nhiệm Cao có lẽ cũng có nỗi khổ riêng.

Đồng Lập Trụ và Ngô Hải Phát cũng là người khôn khéo, tự nhiên hiểu được ý tứ trong giọng nói của Lục Vi Dân. Người có thể năm lần bảy lượt tiện thể nhắc cho Cao Nguyên, tự nhiên cũng phải là một người có bản lĩnh khác thường, không phải bất cứ con chó con mèo hay người nào tùy tiện cũng được Cao Nguyên chào hỏi. Hơn nữa hơn phân nửa chuyện này Mã Thông Tài cũng đã biết, làm không tốt thì Mã Thông Tài đổ lên đầu Cao Nguyên. Khiến Cao nguyên chống chọi, loại chuyện này trong lòng đồng sự là người hiểu rõ nhất.

Anh muốn khiến Cao Nguyên nói thẳng ra là vị lãnh đạo ấy sao. Không nghi ngờ gì làm vậy nghĩa là Cao Nguyên sẽ đoạn tuyệt với thể chế này, phá hủy quy tắc ngầm trong lòng mọi người. Vậy anh còn có thể lăn lộn ở huyện Nam Đàm? Cao Nguyên tuy rằng nói nguyên tắc, nhưng cũng không phải là người không có đầu óc. Anh có thể cự tuyệt đối phương, nhưng cũng không thể đem đối phương đặt lên vách núi đi. Việc này một khi truyền ra, nhất là lãnh đạo chủ chốt trên Huyện ủy nghiêm lệnh điều tra rõ sự tình đem đối phương đẩy xuống còn có chút không hợp thời.

Cho nên Cao Nguyên mới có thể trước mặt các lãnh đạo của đồn công an tới thăm hỏi mà úp úp mở mở, không muốn nói rõ ràng.

- Thôi đi, Vi Dân, cậu cũng không cần gây khó dễ. Cho dù biết là ai đánh, cũng không thể nói điều đó có liên hệ đến việc này. Nơi này tất nhiên không có liên hệ. Chúng ta lại nghĩ biện pháp khác đi.

Đồng Lập Trụ rất thông tình đạt lý, khoát tay:

- Tuy nhiên chuyện này chỉ sợ không thể không gấp. Chúng ta nghiên cứu một chút xem nên làm thế nào để đem đầu mối của loại chuyện này ở khu kinh tế mới chúng ta hoàn toàn bóp chết từ khi mới phát sinh.

- Đúng, việc này là quan trọng nhất.

Lục Vi Dân tương đối đồng ý với Đồng Lập Trụ về quan điểm này. Không hổ danh là nhân vật đi ra từ đội Cảnh sát Hình sự, có thể lập tức chỉ từ một sự kiện có thể cân nhắc nói tới đạo lý, có thể lập tức suy xét đến từng người từng điểm từng mặt, cẩn thận đề phòng.

Sự kiện ở bãi tha ma nhanh chóng bình ổn xuống. Từ sáng đến tối, đồn công an đều tăng cường điều tra tại thôn Thủy Ngưỡng cũng khiến một vài người cảm thấy khẩn trương. Một vài người dân trong thôn cũng lo lắng không biết có phải đồn công an muốn dựa vào chuyện này, cố ý muốn trừng trị vài người đã dẫn đầu trong việc phản ánh tình hình trong thôn này hay không. Thậm chí ngay một vài cán bộ của hai xã và Ban quản lý cũng có ý nghĩ này. Vừa lúc mượn cơ hội này giết chết “tập tục” này.

- Chủ tịch huyện, tôi cảm thấy đó là hai chuyện khác nhau. Tôi vẫn giữ quan điểm kia. Cầu là cầu, đường là đường. Diện tích đất cần lấy ở hai xã Song Phượng và Bắc Phong phải lập tức lấy ra. Lấy bao nhiêu, cứ dựa theo chính sách nhà nước và pháp luật, nên thanh toán đền bù bao nhiêu thì thanh toán đền bù bấy nhiêu. Hiện tại, tài chính của huyện tuy rằng túng quẫn, nhưng thắt lưng buộc bụng cũng phải đem số tiền này giao đến thôn. Vấn đề này quan hệ đến danh dự và niềm tin của dân chúng đối với chính quyền Đảng uỷ chúng ta! Hơn nữa tôi còn đề nghị trên thôn phải biết dùng khoản tiền này như thế nào là tốt nhất, mời đại biểu dân chúng trong thôn tới dự họp hoặc là sẽ tổ chức đại hội toàn thôn đến thảo luận nghiên cứu một chút, làm cho dân chúng hiểu rõ chân tướng của khoản tiền này. Điều này cũng có thể dần dần hình thành một loại thể lệ nhất định cho người khác làm theo.

Lục Vi Dân biết rằng quan điểm này của hắn chỉ sợ là chỉ làm cho sóng to gió lớn, thậm chí có không ít người còn phải oán thầm chính mình là ở không, không có việc gì nên tìm việc làm. Hai mươi năm sau từ cao tầng đến cơ sở đều dần dần hình thành xu hướng tâm lý bình thường nhưng với quan niệm bây giờ, điều này còn có vẻ rất quá liều mạng. Những điều mình vừa

nói tuy là có làm cho mọi người có một ấn tượng như vậy mà thôi, có thể làm đến như thế này cũng là sự cố gắng lớn nhất của bản thân rồi.

Thẩm Tử Liệt cũng bị ý tưởng này của Lục Vi Dân làm cho chấn động.

Bên cục Tài chính hiện giờ đang rất khẩn trương, cảm thấy sự tình đã bình ổn, ngay cả xã Bắc Phong và Song Phượng cũng đều cho rằng vấn đề chiếm đất bồi thường ở bãi tha ma tạm thời không đáng để suy xét đến, cảm thấy có thể đợi một thời gian cho tới khi khu kinh tế mới sau khi bước vào thời kỳ thứ hai mới lại cùng nhau nghiên cứu tiếp. Nhưng Lục Vi Dân lại cảm thấy làm một chính quyền Đảng uỷ, đã nói hẵn là nên giữ lời.

Lúc ấy, hai bên chính quyền Đảng uỷ xã Song Phượng và xã Bắc Phong đối với đại biểu người dân trong thôn rõ ràng tỏ thái độ nếu chiếm dụng đất đai, mặc kệ là nhiều hay ít đều phải thực hiện đền bù. Hiện tại, tất nhiên có thể tìm được lý do như vậy để kéo dài cuộc đàm phán, giảm bớt áp lực tài chính. Nhưng Lục Vi Dân cảm thấy làm như vậy mất nhiều hơn được.

Danh dự chính quyền Đảng uỷ cao hơn chút ích lợi này. Mà danh dự chính quyền Đảng uỷ thường thường giống như lúc này không ngừng thất tín với dân, lúc đầu còn nhỏ sau dần dần đánh mất cả, đến cuối cùng chỉ đành phải trả giá hơn nữa cái giá phải trả rất lớn. Nhưng rất nhiều người cũng không có ý thức được điểm này, hoặc là nói ý thức được, nhưng lại không thêm để ý tới. Dù sao đó là sự việc của sau này, nào có trực tiếp như lợi ích trước mắt. Nói không chừng chính là sự tình của lãnh đạo sau này.

Mà điều càng làm cho Thẩm Tử Liệt chấn động hơn chính là Lục Vi Dân đề xuất việc sử dụng tài chính đền bù phải đưa ra hội nghị đại biểu người dân trong thôn để nghiên cứu đề ra biện pháp. Ý tưởng này thật sự vượt mức quy định, nhưng lại trực tiếp liên quan đến lợi ích của một số cán bộ trong thôn. Nếu mạo muội đề xuất, ngược lại rất dễ làm cho hỗn loạn, nhưng không thể không nói ý tưởng này rất có khả năng dự đoán trong tương lai.

- Vi Dân, cậu nói về vấn đề tài chính đền bù, tôi sẽ giao cho bên Cục tài chính, Nên trả tiền thì phải trả tiền cho đúng hạn. Tài chính khó khăn cũng không thể đánh chủ ý ở đây. Giống như cậu đã nói, điều này quan hệ đến danh dự chính quyền Đảng uỷ. Khổng Tử đều nói người mà không có chữ tín, thì không thể làm được điều gì, huống chi một chính quyền Đảng uỷ?

Thẩm Tử Liệt vừa tiêu hóa quan điểm Lục Vi Dân, vừa nói:

- Nhưng cậu nói vấn đề sử dụng tài chính, đây là quyền hạn của một tổ chức thôn, Ban quản lý thôn thuộc loại tổ chức tự trị, do người dân trong thôn tuyển cử ra, có quyền lực quyết định sử dụng tài chính, có cần phải mở đại hội đại biểu người dân trong thôn đến nghiên cứu quyết định hay không, có cần công khai trước tất cả người dân trong thôn hay không, điều này cần căn cứ vào tình hình thực tế ở các nơi để quyết định. Nhưng cá nhân tôi cảm thấy đây là một xu thế phát triển.

Nghe Thẩm Tử Liệt nói được như vậy, trong lòng Lục Vi Dân hơi rộng mở.

Vốn những lời nói kia vừa ra khỏi miệng, hẳn đã có chút hối hận. Dục tốc tắc bất đạt. Có một số việc vốn không thể làm một lần là xong. Lời nói của mình một khi truyền ra, rất dễ dàng khiến cho các cán bộ ở xã, thị trấn và thôn thấy bất mãn. Điều này đối với nhân vật như mình, sống còn chưa yên ổn mà nói rất bất lợi. Nếu Thẩm Tử Liệt mạo muội chấp nhận, làm không tốt còn có thể ảnh hưởng đến Thẩm Tử Liệt.

- Chủ tịch huyện nói đúng. Tôi có chút ảo tưởng.

Lục Vi Dân gật đầu nói.

- Không hẳn là như vậy. Suy nghĩ của cậu rất tốt, nhưng điều này cần một quá trình. Với tình hình trước mắt của chúng ta, điều kiện còn chưa chín

muỗi mà thôi.

Thâm Tử Liệt không hề nhiều lời về vấn đề này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Thành Người Ngoài

- Đúng rồi, Vi Dân, tôi còn muốn nói với cậu một việc.

Thẩm Tử Liệt giọng điệu làm Lục Vi Dân có chút kinh ngạc. Không biết Thẩm Tử Liệt sao lại thận trọng như vậy, muốn nói chuyện gì với mình chứ?

- Bí thư An Đức Kiện đã thương lượng qua với tôi. Lúc này, Cao Nguyên bị thương nằm viện, đoán chắc cũng phải mất ít nhất nửa tháng mới có thể xuất viện. Nếu tình hình không tốt còn phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa. Lão Mã lại đang học tập ở trường Đảng. Ban đầu, tôi muốn lão Mã tạm thời về trước, nhưng Bí thư Đức Kiện đối với biểu hiện lúc này của cậu lại rất là hài lòng. Ý của ông ấy là muốn Ngọc Xuyên trong khoảng thời gian này sẽ theo dõi một chút về công tác bên Ban quản lý, công tác cụ thể của Ban quản lý đều do cậu tới phụ trách.

Giọng điệu của Thẩm Tử Liệt bình thản, nhưng nghe được tâm tình của ông ta tương đối tốt.

- Bí thư Đức Kiện tính chiều hôm nay trong cuộc họp hội nghị thường vụ sẽ xác định chức vụ Phó chủ nhiệm Ban quản lý do cậu làm xuống dưới. Cậu làm chức Trợ lý Chủ nhiệm Ban quản lý này cũng được ba tháng, biểu hiện công tác rất được, ủy ban Huyện ủy rất vừa lòng, cho rằng cậu tuy rằng tuổi trẻ, thời gian công tác cũng không lâu, nhưng thời kì đặc thù sẽ có suy xét đặc thù, đủ để cho cậu đảm nhiệm chức vụ Phó chủ nhiệm Ban quản lý này. Tôi phỏng chừng sẽ không có vấn đề gì.

Lục Vi Dân hít một hơi thật sâu, đè nén sự vui sướng và tự hào trong lòng

mình, nhưng trên mặt vẫn hiện lên chút ửng hồng vẫn để lộ cảm xúc chân thật của hẳn.

Nhưng xem ra trong mắt Thẩm Tử Liệt, như vậy cũng là bình thường. Cho dù là ai ở trong chuyện này đều khó tránh khỏi hưng phấn vui mừng như điên. Một cán bộ công tác còn chưa đến một năm, tuổi còn trẻ như vậy đã bước lên chức cán bộ cấp phó phòng, điều này đối với rất nhiều người mà nói đều là không thể tưởng tượng được. Nhưng với biểu hiện của Lục Vi Dân làm được vị trí này cũng rất tốt.

Cần cù cố gắng chỉ là yêu cầu cơ bản. Năng lực xuất sắc cũng không thể thiếu. Biểu hiện bắt lấy được cơ hội của mình mới là quan trọng hơn. Nếu lãnh đạo coi trọng thưởng thức, phải cùng tụ họp với mấy người ở cùng một chỗ, vậy cũng phải chờ có cơ duyên tới, mà đúng lúc Lục Vi Dân chiếm được mấy điểm này.

Thẩm Tử Liệt cũng biết khi Lục Vi Dân bị bổ nhiệm làm Trợ lý Chủ nhiệm Ban quản lý cũng rất miễn cưỡng, bao gồm Từ Hiếu Xuân, Trương Lập Bản còn có La Huy và vài ủy viên thường vụ gần gũi với An Đức Kiện đều thật sự cho là không được. Nếu không phải do An Đức Kiện kiên trì, căn bản là không có khả năng.

Nhưng việc xử lý bãi tha ma lần này, khiến cho Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản đã nhìn nhận năng lực của Lục Vi Dân với cặp mắt khác xưa. Trương Lập Bản còn đặc biệt đến trước mặt mình thừa nhận Lục Vi Dân một phen, cố nhiên ý tứ là có khen mình biết cách bồi dưỡng người. Nhưng biểu hiện của Lục Vi Dân thực sự khiến Bí thư Đảng ủy Công an này rất hài lòng nhưng cũng là sự thật.

Mặc dù lúc bản thân được bổ nhiệm giữ chức Trợ lý Chủ nhiệm Ban quản lý mà lại không được phân công làm phó chủ nhiệm quản lý thu hút đầu tư, Lục Vi Dân cũng biết một chức vụ trợ lý này hẳn chỉ là một thời kỳ quá độ,

nhưng hẳn cũng thật không ngờ thời kỳ quá độ này lại ngắn như thế. Ba tháng, miễn cưỡng được coi như là thử việc đi, khiến cho chính mình danh chính ngôn thuận được lên chức.

Ở nơi này thì thái độ của An Đức Kiện rất trọng yếu. Lục Vi Dân cũng biết Từ Hiểu Xuân và Trương Lập Bản cũng có thể nói giúp cho mình không ít lời tán dương. Sự kiện ở bãi tha ma do mình ứng đối thích đáng, xử lý thoả đáng, khiến Từ Hiểu Xuân và Trương Lập Bản có một ấn tượng rất tốt. Hơn nữa, lực của Thẩm Tử Liệt đã đẩy chính mình. Nói vậy, Từ Hiểu Xuân và Trương Lập Bản vốn cũng làm cái ân tình thuận nước giong thuyền ở trước mặt An Đức Kiện cố vũ nói tốt giúp mình.

- Đa tạ Chủ tịch huyện quan tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, tuyệt không phụ lòng Chủ tịch huyện đã cất nhắc.

Lời này nghe có hơi giống như là lời kịch của một vài bộ phim điện ảnh, chỉ việc đem Chủ tịch huyện đổi thành hiệu trưởng, nhưng lúc này dường như cũng chỉ có thể dùng những lời nói loại này để biểu đạt tâm ý của chính mình.

- Ừ, Vi Dân, đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm, chỉ sợ áp lực sẽ lớn hơn nữa. Cậu tuổi trẻ như vậy đã an vị ở vị trí cao thế này, sợ lại sẽ có rất nhiều người trong lòng cảm thấy không phục. Còn có rất nhiều người chờ để xem cậu bị chê cười. Nhất là trong thời gian này lão Mã không ở bên cạnh, cậu phải phụ trách công tác hằng ngày. Nói thật, trong lòng tôi cũng có chút lo lắng. Cậu phải thường xuyên báo cáo với Ngọc Xuyên để xin chỉ thị. Trọng yếu hơn là phải nắm bắt được trọng tâm công tác.

Thẩm Tử Liệt nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân, sợ đối phương không rõ ý đồ của mình, giọng điệu cố ý tăng mạnh.

- Cậu hiểu được tôi nói trọng tâm công tác là cái gì chứ? Thu hút đầu tư!

Chỉ có thu hút đầu tư đúng chỗ, xí nghiệp vào được, tài chính đúng chỗ, hạng mục công trình trụ lại. Đây mới là điều căn bản. Năm được cái lỗ mũi trâu này thì toàn bộ hoài nghi và nghi ngờ tự nhiên sẽ tan thành mây khói. Cậu hiểu chưa? Ba tháng này đối với cậu là một gian thử thách đầy khó khăn, đồng thời cũng là một điều kiện tốt nhất để cậu có thể bước ra vũ đài. Bức họa này phải làm thế nào cho thật đẹp, thì còn phải xem cậu có thể nắm chắc thao tác như thế nào!

...

Lục Vi Dân rất kiên nhẫn cùng lão già ở khu Bạch Tháp xã Tháp Sơn đi tới giữa ruộng đồi này. Đây là vườn trái cây thứ ba ở xã Tháp Sơn, hơn nữa là hoàn toàn dựa theo ý đồ của bản nhân hãn, tùy ý chọn lựa, đi tới đâu tính tới đó, căn bản không cần chính phủ xã an bài và đề cử.

Xem ra vị ông chủ Bành này làm việc rất coi trọng thực lực vì mỗi khi đến một chỗ nào đều muốn đích thân hỏi chủ nhân vườn trái cây về các loại tình hình, nhất định phải xác định thân phận chân thật của chủ nhân vườn trái cây, mới bắt đầu hỏi tới vấn đề cụ thể.

Chỉ bằng điểm này, Lục Vi Dân đã biết vị họ Bành trước mắt này là nhân vật khôn khéo không dễ gì có thể lừa gạt được ông ta. Ít nhất là ông ta vô cùng quen thuộc với tình hình ở đại lục, nhất là đối với các loại lừa gạt của chính phủ địa phương... Tác phong tràn đầy nhận thức, cho nên mới làm được như vậy.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, Lục Vi Dân cũng không ngại bị đối phương bắt bẻ một chút, ngược lại có thể chứng minh bên ta vô cùng thẳng thắn.

Nghe tới chủ nhân vườn trái cây nói năm nay nhân viên khoa học kỹ thuật phòng Nông nghiệp huyện đã chạy đến đây hai lần. Hơn nữa còn đặc biệt hướng dẫn huấn luyện cách bón phân và phun thuốc trừ sâu. Vị ông chủ Bành

kiwi nhìn có vẻ như rất tùy ý, nhưng khi hỏi đều hỏi về những vấn đề rất mấu chốt, tỷ như sử dụng thuốc trừ sâu loại nào và mật độ sử dụng ra sao, phân lượng và sử dụng phối hợp phân hóa học. Chủ của vườn trái cây tuy rằng giải thích không thực sự chuẩn xác, nhưng trên cơ bản coi như dựa vào sự phổ biến rộng rãi. Điều này làm cho Lục Vi Dân cũng thoáng yên tâm hơn một chút.

Thực ra, Lục Vi Dân còn có chút lo lắng.

Từ đầu năm, hắn đã đặc biệt báo cáo vấn đề này với Thẩm Tử Liệt. Nếu muốn bảo đảm thương hiệu cây kiwi ở Nam Đàm thì phải tiếp tục phát dương quang đại, đó là nhất định phải bảo đảm chất lượng cao, thời gian ngắn. Nếu muốn làm cho cây kiwi Nam Đàm nổi tiếng không ngừng được mở rộng, thậm chí xuất khẩu ra thị trường. Nếu muốn hấp dẫn xí nghiệp gia công cảng tư từ bên ngoài đầu tư cây kiwi trụ lại, như vậy lại càng nhất định phải đặc biệt chú ý tới vài vấn đề liên quan.

Tỷ như sử dụng loại thuốc trừ sâu và phân hóa học, điều kiện tiên quyết là phải dùng loại tốt để có thể bảo đảm chất lượng, tăng cao sản lượng. Nếu dùng loại không tốt có lẽ sẽ phá hủy hoàn toàn chiêu bài cây kiwi Nam Đàm đã thật vất vả sáng tạo mới có được. Về điểm này, Lục Vi Dân đã phải vận dụng kiến thức và đổ nhiều tâm tư tìm kiếm mới khiến Thẩm Tử Liệt và Phó huyện – người được phân công quản lý nông nghiệp - Hồ Tắc Nguyên đồng ý với quan điểm của mình.

Trên huyện đã đặc biệt mời nhân viên kỹ thuật cục Nông nghiệp địa khu đến tiến hành chỉ đạo huấn luyện kỹ thuật cho chủ vườn trái cây kiwi, vừa phải làm cho bọn họ hiểu sử dụng phân hóa học và thuốc trừ sâu có khả năng ảnh hưởng tới chất lượng cây kiwi, cũng muốn làm cho bọn họ học được như thế nào tiến thêm một bước tăng cao sản lượng cây kiwi. Điều này cũng được các hộ gieo trồng cây kiwi nhiệt liệt hoan nghênh.

Đi theo vị ông chủ Bành này là vài nhân viên công tác của tập đoàn Hoa Mỹ, họ cũng có khả năng thực sự cao. Khi bọn họ tới khảo sát ở mỗi một vườn trái cây gieo trồng cây kiwi đều tiến hành lấy mẫu điều tra, hỏi thăm vô cùng cẩn thận.

Từ hộ nông dân thứ ba đi ra đã quá bốn giờ chiều. Thời tiết có chút nóng bức khiến đoàn người đều mồ hôi lưng chảy đầm đìa. Nhưng khách yêu cầu như thế, một đám người của Cục nông nghiệp cũng đành liều mình theo chủ nhân, cùng với những người khách đi thăm khu kinh tế mới. Đây là do trên huyện đã ra lệnh có chết cũng phải tiếp những người khách của tập đoàn Hoa Mỹ cho thật tốt, bảo đảm hạng mục công trình này trụ lại Nam Đàm.

- Ông chủ Bành, còn đi thêm hai nhà nữa hay không? Thời gian vẫn còn kíp, nếu không đi xã Đại Bách rồi hẵng quay trở về?

Lục Vi Dân đối với vị họ Bành bắt bẻ hà khắc này đã không còn tôn trọng nữa. Nếu muốn xem, phải làm cho ông ta xem cho đủ, cho nên hẳn mới rõ ràng chủ động mời đối phương.

Bành Thượng Nguyên cảm thấy thú vị nhìn thoáng qua cậu thanh niên đang anh khí bừng bừng này, nghe nói đây là Phó chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới Nam Đàm mới được đề bạt, làm việc nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, không dây dưa bần thiêu. Nhưng Bành Thượng Nguyên trái lại đối với tác phong của đối phương lại rất thương thức.

Tuy nhiên đối phương đại khái đối với sự bắt bẻ soi mói của mình chỉ sợ là trong bụng đã chứa bất mãn. Ít nhất câu hỏi này cũng chứa không ít cảm xúc.

- Phó chủ nhiệm Lục, tôi xem cũng không khác mấy. Hơn nữa buổi sáng hôm nay, tôi cũng đi được bảy tám vườn trái cây rồi, tình hình cơ bản tôi cũng có một ấn tượng, có thể kết thúc công việc được rồi.

Bành Thượng Nguyên cười cười,

- Tôi đoán, Chủ tịch huyện Lã các anh lúc này chỉ sợ sớm đã không còn kiên nhẫn được nữa. Phó chủ nhiệm Lục, cậu nói có đúng không vậy?

Lục Vi Dân nghe ra trong giọng nói của đối phương có chút trêu chọc, cũng mỉm cười:

- Ông chủ Bành, không sao. Chủ tịch huyện Lã đã nói, nhất định phải tiếp anh cho thật tốt. Buổi chiều ông ấy cũng có việc, cho nên không thể đi cùng anh, muốn tôi gửi lời xin lỗi. Tóm lại, anh muốn xem ở đâu, xem cái gì, cứ việc đề xuất. Chỉ cần ở chúng ta Nam Đàm, toàn bộ đều công khai trước anh, không có gì có thể giấu diếm.

- Ha hả, xem ra trên huyện đối với tập đoàn Hoa Mỹ chúng tôi thật sự là rất coi trọng rồi. Tôi rất cảm động.

Từ vườn trái cây gieo trồng cây kiwi đến đường cái còn đoạn tương đối dài. Mặt trời nóng bỏng, mặc dù là có mũ cỏ che bớt, nhưng vẫn cảm thấy cái nóng đến kinh người:

- Tôi nghĩ một chuyến hành trình của tôi trên cơ bản xem như đã xong. Tiếp theo, chúng ta có thể tiến hành nói chuyện cụ thể về công tác hạng mục công trình.

Lục Vi Dân vui mừng quá đỗi, đè nén vui sướng từ trong lòng xuống, nói:

- Ông chủ Bành, ý của anh là chúng ta có thể ký kết?

- Ừ, có thể hiểu như vậy đi. Công việc cụ thể sẽ do ông chủ Giang cùng bên Nam Đàm các anh trao đổi. Tôi nghĩ chỉ cần không có thay đổi gì lớn, thì cứ quyết định như vậy đi.

Bành Thượng Nguyên thân nhiên cười cười:

- Phó Chủ tịch huyện Lã đã tiếp tôi hai ngày nay. Phó chủ nhiệm Lục lại tiếp tôi từ đầu tới cuối. Nếu tôi còn muốn tìm mọi cách để bắt bẻ, chỉ sợ thật sự còn có chút không biết điều. Phó chủ nhiệm Lục, anh thấy nói vậy có đúng không hả?

- Ông chủ Bành nói quá lời. Anh là người làm ăn. Tập đoàn Hoa Mỹ lại là lần đầu tiên đến Xương Giang chúng tôi để đầu tư xây dựng nhà máy, cần thận một chút cũng có thể hiểu được. Điều kiện Nam Đàm chúng tôi chuẩn xác mà nói so với không ít địa phương khác còn có nhiều chênh lệch, nhưng tôi có thể nói có trời đất chứng giám là Huyện ủy huyện phủ chúng tôi nhiệt tình hoan nghênh các nhà đầu tư từ bên ngoài. Hơn nữa, Huyện ủy và ủy ban huyện chúng tôi cũng vẫn tuân theo một quan niệm là đối với người bên ngoài, cái gì còn thua kém chưa đủ cũng không lừa gạt, không kiêng dè mà nói ra, cố gắng hết sức sửa lại, cố gắng hết sức bù lại, cố gắng hết sức mình để hoàn thiện. Chúng tôi cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể chân chính giành được sự tín nhiệm và sự tán thành từ các nhà đầu tư.

Lục Vi Dân vừa đi, vừa đáp lại đối phương.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Chi Tiết Quyết Định Thành Bại

Lục Vi Dân cảm thấy vị Tổng giám đốc Bành này không chỉ khá là thông minh tháo vát trong kinh doanh, hơn nữa trong cách nói chuyện cũng rất không tầm thường. Ông ta rất có khí khái nho nhã phóng khoáng, không có dáng vẻ làm bộ làm tịch kịch cỡm mà các thương nhân Hồng Kông và Đài Loan thường có, điều này khiến hẳn rất có thiện cảm với đối phương.

Bành Thượng Nguyên có ấn tượng rất tốt với người thanh niên này, không giống lắm so với trong tưởng tượng của ông ta.

Không thể tìm thấy dù chỉ một dấu vết của tính cứng nhắc bảo thủ trong các cán bộ nội địa ở cậu thanh niên này. Đương nhiên việc Phó chánh văn phòng của khu công nghiệp kinh tế mới này trẻ tuổi như vậy cũng nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Trong mắt ông ta các cán bộ nội địa đa phần đều là những người mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, tác phong làm việc cứng nhắc và giáo điều, căn bản là không hiểu vai trò của kinh tế thị trường. Nhưng không ngờ cậu thanh niên này lại có thể giao tiếp rất thoải mái với mình, một số quan điểm đưa ra tuy chưa hẳn đã chính xác, nhưng suy nghĩ kỹ càng thì cũng rất có lý.

Sau mấy lần tiếp xúc này khiến ấn tượng về các cán bộ nội địa của ông ta cũng thay đổi nhiều.

Đương nhiên cũng không phải tất cả cán bộ nội địa đều như thế, Bành Thượng Nguyên đã vào đại lục nhiều năm như vậy, những cán bộ mà ông ta tiếp xúc đa phần đều khó lòng để người ta vừa ý.

Tuy rằng bọn họ bề ngoài vô cùng tôn trọng nhà đầu tư là mình, nhưng trong thâm tâm vẫn có một sự tẩy chay theo bản năng, bất cứ một khâu nhỏ nào cũng phải tính toán chi li. Điều này cũng không có gì đáng trách, nhưng trong một số thứ mang tính trình tự, vẫn rắc rối rườm rà, khiến người ta phát điên.

Một thủ tục phê duyệt mà phải chạy lên bao nhiêu lần cũng chưa chắc có thể xin được một con dấu, mà một hạng mục cần phải xin mười mấy, thậm chí mấy chục con dấu mới xong. Thời gian bị trì hoãn thì không nói, mà còn làm hao mòn nhiệt tình làm việc của người ta đến chẳng còn bao nhiêu. Đã tới không ít nơi ở đại lục, Bành Thượng Nguyên sợ nhất là gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng cán bộ Ban quản lý khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm mà ông ta tiếp xúc lần này khiến ông ta có phần tin tưởng, cũng đủ để cho Bành Thượng Nguyên trút được một gánh nặng. Nếu như những người mình gặp thực sự đều là một số cán bộ bản nông và trung nông, không hiểu một chút nào về lý luận kế hoạch kinh tế thị trường, ông ta sẽ thực sự phải suy xét việc đầu tư xây dựng nhà máy ở nơi đây có phải là sáng suốt hay không.

- Ha ha, Phó chánh văn phòng Lục nói rất hay. Những Hoa Mỹ chúng tôi vào nội địa đầu tư xây dựng nhà máy, không phải là nhất thời nổi hứng, mà là đánh giá cao nguồn tài nguyên phong phú của nội địa. Đồng thời chúng tôi cũng hy vọng khai thác thị trường nội địa trong thời gian thích hợp, cho nên chúng tôi rất hy vọng có thể tìm được một vùng đất đầu tư thích hợp.

Bành Thượng Nguyên chấp hai tay sau lưng, đi thẳng tới, dường như không cảm thấy ánh mặt trời dữ dội, nói rất bù tai.

- Tài nguyên kiwi của Nam Đàm rất phong phú, sức lao động dồi dào, hơn nữa các cơ quan chính quyền cũng rất ủng hộ, cho nên tôi đánh giá rất cao nơi này. Sở dĩ tôi muốn đến một lần cũng là hy vọng có thể khiến mình thấy

chắc chắn hơn, khiến việc đầu tư của Hoa Mỹ càng thêm yên tâm. Nói cho cùng với tình hình hiện nay, Hoa Mỹ chúng tôi xây dựng nhà máy ở Nam Đàm, nước trái cây sản xuất ra chủ yếu vẫn là nhằm tiêu thụ ở nước ngoài như thị trường Âu Mỹ, Nhật, Hàn. Mà yêu cầu của nước ngoài về an toàn thực phẩm rất cao, mà trong nước, một số người trồng trọt cây ăn quả vì kiếm chác chút lợi cón con mà làm tổn hại đến chất lượng. Những việc đó tôi đã từng nghe, cho nên tôi kiên quyết phải xuống thực địa kiểm tra một lần. Tôi cảm thấy Phó chánh văn phòng Lục đường như cũng có hiểu biết về điểm này, tôi không hy vọng bởi vì sơ sẩy nhất thời mà ảnh hưởng đến thương hiệu Hoa Mỹ mà chúng tôi đã gây dựng không hề dễ dàng. Hy vọng Phó chánh văn phòng Lục có thể hiểu cho, cũng may chuyến đi này không khiến tôi thất vọng, trước mắt mà nói, tôi rất hài lòng.

- Có thể được nghe Tổng giám đốc Bành nói rất thẳng thắn, tôi cũng rất vui mừng. Kiwi Nam Đàm chúng tôi có thể trở thành loại hoa quả chỉ định, thu hút sức chú ý ở Á Vận hội, chắc chắn là có lý của nó. Yêu cầu của vận động viên ở mặt này còn cao hơn, cho nên chúng tôi cũng không hề lơ là sơ suất. Về điểm này xin Tổng giám đốc Bành yên tâm.

Trong lòng Lục Vi Dân thầm nói may mắn. Nếu không phải có thêm trí nhớ và kinh nghiệm hai mươi năm, e rằng mình còn thực sự không suy xét được chu toàn như vậy, không ngờ vị Tổng giám đốc Bành cũng suy xét kỹ càng đến thế. Chẳng trách tập đoàn Hoa Mỹ có thể thu được thành công như vậy trong sự cạnh tranh gay gắt ở ngành sản xuất thực phẩm.

Xét thấy việc thương lượng của đôi bên trong việc đàm phán giai đoạn tiền kỳ trong các phương diện cũng đã tiến hành gần đủ, được Bành Thượng Nguyên đồng ý, hợp đồng đầu tư xây dựng nhà máy về cơ bản liền coi như được xác định. Thậm chí so với số tiền đầu tư mười hai triệu đô la Hồng Kông mà tập đoàn Hoa Mỹ suy xét đầu tư lúc trước còn lớn hơn nhiều. Giai đoạn hai sẽ căn cứ diện tích gieo trồng kiwi của huyện Nam Đàm và các địa

khu xung quanh để tính đến chuyện làm thêm hai dây chuyền sản xuất nhằm mở rộng khả năng sản xuất.

Buổi tiệc chúc mừng thành công được tổ chức ở nhà khách Nam Đàm, bởi vì dự án nước ép hoa quả của tập đoàn Hoa Mỹ có thể được tính là dự án đầu tư có vốn Hồng Kông lớn nhất mà địa khu Lê Dương có được. Thậm chí đến cả Chủ tịch Địa khu Thượng Quyền Trí cũng đích thân tham dự nghi lễ ký kết hợp đồng.

Sau khi dùng cơm xong, dưới sự hộ tống của Thẩm Tử Liệt và Thượng Quyền Trí, An Đức Kiện cùng đi thị sát khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm.

Ba con đường chủ đạo ngoại trừ đường chính phía bắc ra, cơ cấu ban đầu của đường phía nam và phía tây cũng được xác định về cơ bản. Theo thiết kế quy hoạch, đường chính phía nam và phía tây đều là thiết kế theo kiểu ngoài bốn làn đường cho ô tô còn có hai làn không ô tô cùng với khoảng không gian xanh. Đường khá là rộng rãi, còn nơi giao nhau giữa các tuyến đường cũng sử dụng thiết kế vòng xoay khá là vượt mức, có thể gọi là một khoản kinh phí lớn.

Tấm bản sơ đồ quy hoạch của Khu kinh tế mới được dựng ở chỗ vòng xoay tương đối hoành tráng, cầu kỳ, đứng cách mấy chục mét đã có thể cảm nhận được khí thế lớn lao của nó.

- Đức Kiện, Tử Liệt, Khu kinh tế mới Nam Đàm thật sự rất khá, Ủy ban nhân dân Địa khu đều vô cùng hài lòng. Dự án này của tập đoàn Hoa Mỹ cuối cùng có thể xác định chắc chắn là Nam Đàm cũng đã phải trải qua mấy phen thăng trầm.

Thượng Quyền Trí chấp hai tay sau lưng, đứng trước tấm biển quảng cáo nói với vẻ rất cảm thán:

- Địa khu Lạc Môn bên cạnh chúng ta từ trước đến nay luôn gợi ý với tập đoàn Hoa Mỹ. Trên thực tế trước khi tập đoàn Hoa Mỹ quyết định đầu tư ở Nam Đàm chúng ta thì đã khảo sát hai lần ở Lạc Môn. Chuyện này tôi cũng là hai ngày trước mới biết.

- Há?

Dù là An Đức Kiện hay là Thẩm Tử Liệt đều vô cùng kinh ngạc.

- Chủ tịch Địa khu, địa khu Lạc Môn tuy rằng cũng có kiwi, nhưng diện tích gieo trồng của bọn họ so với chúng ta vẫn ít hơn rất nhiều. Theo những gì tôi biết, bọn họ hình như chỉ có huyện Lạc Khâu là có một nghìn mẫu? Hơn nữa vào nghề cũng muộn hơn so với Nam Đàm chúng ta hai năm, hình như phải đến năm sau mới có thể thu hoạch.

- Nhưng các cậu đã nhìn thấy quy hoạch gieo trồng kiwi của huyện Lạc Khâu chưa?

Thượng Quyền Trí thân nhiên nói:

- Huyện Lạc Khâu lập kế hoạch trong thời gian ba năm phải mở rộng diện tích gieo trồng kiwi đạt tới năm nghìn mẫu, trong năm năm đạt hơn mười nghìn mẫu. Đó mới chỉ là kế hoạch của riêng huyện Lạc Khâu, địa khu Lạc Môn còn có hai huyện khác cũng có kế hoạch trồng kiwi. Huống chi Lạc Khâu ngoại trừ gieo trồng kiwi ra, vẫn còn khu trồng cam ngọt truyền thống. Khi ấy tập đoàn Hoa Mỹ lựa chọn Lạc Khâu cũng là xét đến cả nguồn cam ngọt.

An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt đều ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ không ngờ đằng sau chuyện này còn có điều bất trắc đầy nguy hiểm như vậy.

- Khi này tôi có trao đổi với ông Bàn Thượng Nguyên một chút. Tập đoàn Hoa Mỹ sở dĩ lựa chọn Nam Đàm cũng không hoàn toàn là vì nguồn

kiwi dồi dào Nam Đàm, cũng không phải bởi vì điều kiện của khu kinh tế mới Nam Đàm rất tốt. Điều mấu chốt là ông ấy cho rằng trong một số phương diện chính quyền địa phương Nam Đàm đã suy xét rất chu toàn, điều này khiến ông ta thấy yên tâm.

Thượng Quyền Trí hơi cao giọng, để các cán bộ huyện khác ngoài An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt đang đứng xung quanh đều có thể nghe thấy.

- Tôi hỏi ông ta chi tiết nào khiến ông ta thấy yên tâm. Ông ấy nói, ví dụ như sự đào tạo chuyên môn về sử dụng phân hóa học và thuốc trừ sâu của phòng Khoa học Kỹ thuật Bộ nông nghiệp, họ bảo đảm an toàn chất lượng của kiwi. Lại ví dụ như hợp đồng thu mua với nhà vườn của công ty phát triển nông nghiệp huyện, đảm bảo thực hiện theo hợp đồng, điều đó khiến ông ta rất ngạc nhiên. Ông ta nói rất thẳng thắn với tôi, ông ta không ngờ chính quyền địa phương nội địa lại có thể có ý thức về chất lượng và pháp luật vượt mức đến như thế. Điều đó khiến ông ta vô cùng đánh giá cao môi trường đầu tư ở Nam Đàm, cho nên tuy rằng Địa khu Lạc Môn đưa ra điều kiện ưu đãi hơn, nhưng cuối cùng ông ấy vẫn quyết định đầu tư xây dựng nhà máy ở Nam Đàm.

Ánh mắt của Thượng Quyền Trí lướt như điện xẹt qua các cán bộ đang đứng xung quanh:

- Các đồng chí, Romain Vincent Pierre từng nói một câu, chi tiết quyết định thành bại. Tôi không thể nói tập đoàn Hoa Mỹ chọn Nam Đàm để đầu tư hoàn toàn là bởi vì mấy chi tiết này. Nhưng những chi tiết đó thực sự đủ để cán cân tiểu ly giữa Nam Đàm và Lạc Khâu cuối cùng lại nghiêng về phía Nam Đàm chúng ta. Ví dụ này chỉ bảo cho tôi rất nhiều, tôi cũng hy vọng cán bộ lãnh đạo Nam Đàm chúng ta có thể nhân cơ hội này suy xét thật nghiêm túc trong công việc của mình còn có chi tiết nào chưa xử lý tốt, dốc sức để công việc của chúng ta càng ngày càng hoàn thiện, để công việc của Nam Đàm chúng ta trong năm này bước lên một nấc thang mới.

Lục Vi Dân đang đứng trong đám người không thể không khâm phục sự nhanh trí và khả năng ứng biến của Thượng Quyền Trí. Ông ta chỉ tùy ý chọn một cái cơ cũng có thể khai triển đầy ngẫu hứng cả một bài nói, có lẽ đây chính là bản lĩnh của lãnh đạo.

Tập đoàn Hoa Mỹ đầu tư ở Nam Đàm có lẽ thực sự là do những nguyên nhân đó nhưng điểm mấu chốt nhất vẫn là vì khu vực nền tảng vài nghìn mẫu khế của Nam Đàm và mấy tỉnh lân cận Hoài Sơn, Phụ Đầu về cơ bản đã hình thành. Hơn nữa vùng cơ sở trồng kiwi mà Nam Đàm quy hoạch có quy mô cũng không nhỏ như Lạc Môn, mà Lạc Môn mới chỉ là kế hoạch, vài trăm mẫu kiwi vẫn phải đợi năm sau mới có thể thu hoạch.

Còn về chuyện nói khu vực nền tảng của cam ngọt, như hai huyện Song Phong và Đại Viên của địa khu Lê Dương đều là vùng cơ sở của cam ngọt. Nếu tập đoàn Hoa Mỹ thật sự có ý muốn lấp đầy chuỗi sản xuất chế biến nước cam ngọt, số cam ngọt vốn đã bắt đầu ế hàng của hai huyện này vừa khéo có thể trở thành nguyên liệu. Phía Nam Đàm cầu còn không được.

Thượng Quyền Trí đến Nam Đàm đương nhiên cũng không chỉ đơn giản là để tham gia nghi lễ ký kết hợp đồng với tập đoàn Hoa Mỹ. Sau khi nói chuyện riêng với An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt, ông ta lại nói chuyện riêng với Phó bí thư Huyện ủy Tần Hải Cơ và Phó bí thư Huyện ủy kiêm Phó chủ tịch thường trực huyện Tào Cương.

Tình huống kiểu này trong mắt rất nhiều người xem ra có phần kỳ quái. Có điều liên tưởng đến địa khu Phong Châu sắp xuất hiện rõ mồn một, còn Thượng Quyền Trí lại cực kỳ có khả năng trở thành Bí thư Địa ủy đầu tiên của Phong Châu, thì đây sẽ có thể lý giải được ngay.

Lục Vi Dân cảm thấy lịch sử vẫn đang phát triển rất công bằng theo phương hướng đã định. Nếu như không có gì nằm ngoài dự đoán, Thượng

Quyền Trí sẽ lên nhậm chức Bí thư Địa ủy Phong Châu nhiệm kỳ đầu tiên chỉ trong vài tháng sau. Còn Tôn Chấn - người mà mình mang ơn khi xưa liệu có thể đến Phong Châu?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tình Yêu Là Một Vấn Đề Nan Giải

Nhất là hạng mục công trình nước trái cây của tập đoàn Hoa Mỹ lại đầu tư vượt quá mười ba triệu nhân dân tệ, có thể nói là một vốn đầu tư đầy đột phá hấp dẫn toàn bộ Địa khu Địa khu Lê Dương.

Số vốn đầu tư này thật sự có thể giảm bớt rất nhiều áp lực cho giai đoạn trước của khu kinh tế mới, kéo theo ba hạng mục công trình xây dựng lớn khác cũng lần lượt được khởi công, cũng có nhiều nhà đầu tư hướng ánh mắt về phía khu kinh tế mới Nam Đàm.

- Tiểu Tô, có phải cô và Chủ nhiệm Tiểu Lục đang tìm hiểu nhau hay không vậy? Hì hì, đừng xấu hổ. Một chàng trai ưu tú như vậy, cô nên nắm chặt lấy. Tôi nghe nói Chủ nhiệm Tiểu Lục ở huyện cũng có người bạn cùng lớp, bộ dạng cũng rất xinh đẹp. Tôi đã thấy một lần, người đó thường thường gọi điện thoại tới đây tìm Chủ nhiệm Lục đấy, xem ra cô ấy cũng là có ý tứ này.

Bị đối phương chọc tới mức đỏ hết cả mặt, Tô Yến Thanh vẫn cố trấn tĩnh giả vờ đang bận thu dọn lại chồng tài liệu ở trước mặt:

- Chị Anh, làm gì có chuyện đấy chứ? Vi Dân đã sớm có bạn gái. Các chị không biết chứ, lúc công tác ở Xương Châu, quan hệ giữa bọn họ cũng rất tốt.

- Được rồi, Tiểu Tô, cô cũng đừng ở trước mặt chị Anh che che giấu giấu. Tôi nghe Thường Xuân nói Chủ nhiệm Tiểu Lục ở Xương Châu hình như có một đối tượng, nhưng Chủ nhiệm Tiểu Lục ở nơi này cũng gần nửa năm, tôi cũng chưa thấy người bạn gái kia của hắn tới thăm hắn? Loại chuyện này về

lâu về dài ắt sẽ không ổn. Nhưng thật ra, khi tới huyện công tác, cô phải đề phòng cô ta một chút, cô gái nhỏ kia có bộ dạng rất quyến rũ, nghe nói cha cô ấy là lãnh đạo Ngân hàng Nông nghiệp của địa khu.

Lý Anh là được điều tới từ Quan Trấn. Bố chồng của cô ta vốn là Phó chủ tịch huyện Tạ Nguyên Thân, phân công quản lý nông nghiệp. Công của cô ta công tác Cục phát thanh và truyền hình ở huyện, lòng dạ rất tốt, chỉ có điều không giữ được mồm miệng, đặc biệt thích tán gẫu. Quan hệ của Tô Yến Thanh và cô ta cũng không tồi.

- Chị Anh, tôi và Vi Dân thật sự không có chuyện này. Hẳn có bạn gái, hơn nữa quan hệ của hẳn với bạn gái cũng rất tốt. Do bạn gái của hẳn rất bận cho nên mới chưa có tới thăm hẳn.

Tô Yến Thanh căng thẳng cố tình táo, cười cười nói:

- Hẳn tìm ai làm bạn gái cũng không quan hệ gì đến tôi. Quan hệ giữa tôi và hẳn cũng chính là đồng nghiệp tốt, chị đừng đoán mò.

- Miệng nói không thật lòng! Tiểu Tô, đừng trách anh Thường không nhắc nhở cô, đầu năm nay muốn chọn một ông chồng tốt cũng không dễ dàng. Chắc anh Thường không cần phải dạy cô về đạo lý “ra tay trước thì chiếm được lợi thế” đi?

Thường Xuân từ ngoài cửa bước vào, tùy tiện nói:

- Bằng vào mắt lừa người vàng của anh Thường, anh thấy bạn gái Vi Dân chắc cũng chỉ đùa giỡn mà thôi, mặc dù bây giờ bọn thân mật đến thế nào, còn nói tới chuyện kết, nhưng Vi Dân công tác ở Nam Đàm lâu như vậy, cô ta cũng chưa đến ngay cả công tác của Vi Dân cũng không quan tâm đến thì loại đàn bà như vậy dùng để làm dùng? Chẳng lẽ tìm bà xã chỉ dựa vào bộ dạng, gương mặt xinh đẹp, cặp mông vĩnh là được?

Lời nói của Thường Xuân thô tục như lửa rừng khiến mặt Lý Anh và Tô Yến Thanh đều nóng lên. Hai ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào Thường Xuân. Thường Xuân cũng ý thức được lời nói của mình có hơi quá, khẩn trương nói:

- Ấy anh Thường đây là nói thô nhưng mà thật. Các cô nói xem có đúng không chứ? Người xưa đều nói cưới vợ cưới đức, nạp thiệp nạp sắc, hẳn muốn tìm vợ đương nhiên sẽ chỉ có cô mới xứng đôi với hẳn.

- Thường Xuân nói có chút đạo lý. Tiểu Tô, lấy điều kiện của cô chẳng lẽ còn sợ không bằng người khác hay sao? Tôi thấy Chủ nhiệm Tiểu Lục đối với cô cũng có tình ý, hiện giữa bọn họ còn chưa kết hôn, cứ quang minh chính đại mà cạnh tranh, sợ gì?

Lý Anh nói tiếp:

- Nếu thật sự phải bỏ lỡ mối nhân duyên tốt đẹp này, ngày sau mới tiếc nuối hối hận cả đời. Cô nghe chị Anh đi, không sai đâu.

- Chị Anh, Vi Dân thật sự sớm đã có bạn gái. Mọi người đừng nói chuyện này nữa, để cho người khác nghe được thì không tốt đâu.

Tim Tô Yến Thanh đập như hươu chạy, nếu nói cô không có chút ý tứ gì với Lục Vi Dân, vậy cũng sẽ không sao, nhưng loại chuyện này nếu bị người ngoài nghe được sẽ nghĩ thế nào?

Cũng không biết vì sao, Tô Yến Thanh liền cảm thấy thời gian khi cô và Lục Vi Dân ở cùng một chỗ trôi qua vô cùng nhanh, tâm tình cũng đặc biệt rất tốt, hiệu suất làm việc cũng đặc biệt cao. Nhưng nếu Lục Vi Dân không ở bên cạnh, nhất là không biết Lục Vi Dân đang ở bên cạnh ai, bản thân mình liền có cảm giác không nói nên lời.

Dường như, bản thân mình đối với việc Lục Vi Dân quay lại Xương Châu

thì đặc biệt mãn cảm. Hãn mới vừa quay lại Xương Châu, bản thân mình liền cảm thấy bực bội một cách không hiểu được.

Tô Yến Thanh cũng không rõ vì sao mình lại để ý tới Lục Vi Dân như vậy. Từng hành động cử chỉ của Lục Vi Dân đều tác động đến cô. Hằng ngày trong công tác, hai người tiếp xúc kề cận bên nhau từng chút từng chút một, tựa như có một sợi dây nhỏ đem những việc tưởng chừng như vụn vặt ấy khâu chuỗi với nhau, thay đổi một cách huyền ảo thành một dây trăn châu phát ra một ánh sáng rõ nét.

Nhất là trong lần đi giải quyết việc gây rối của người dân trong thôn, nhìn thấy Lục Vi Dân ngẩng đầu mà bước đi vào trong vòng vây của đám dân làng trông giống như hung thần ác sát, nhìn thấy Lục Vi Dân bị vây tròn trong đám dân chúng giống như trong thùng thuốc súng mà vẫn như đi dạo chơi trong sân nói những lời chỉ bảo, nhìn thấy Lục Vi Dân đối mặt với sự áp bức đến kinh sợ của đám dân làng mà không hề lùi bước, khi diễn ra giao tranh, trái tim cô liền có một cảm giác nói không nên lời, vô cùng kích động. Đúng thời khắc đó, cô cảm thấy Lục Vi Dân giống như là một người sợ anh hùng không biết đến sợ hãi, tư thế oai hùng đã in sâu lặc trong lòng cô, thời gian trôi qua đã lâu mà vẫn còn như mới.

Mà khi đám dân làng nói muốn đánh Lục Vi Dân, Tô Yến Thanh phát hiện mình vô cùng sốt ruột, lo lắng thậm chí hơn hãn sự lo lắng đối với chính mình. Cô chỉ lo lắng Lục Vi Dân có thể bị thương hay không, mà dường như cô chẳng thèm để ý sự tình này sẽ phát sinh tới mức độ nào. Cảm giác như vậy khiến Tô Yến Thanh cũng cảm thấy chính mình sợ là bước vào ma chướng nào đó rồi .

Đúng vậy, đây là ma chướng, tình yêu vốn chính là một loại không ma chướng cố chấp có đạo lý.

Biết rõ là rơi vào ma chướng, nhưng muốn từ trong ma chướng nhảy ra

cũng không phải bất cứ người nào cũng có thể làm được. Tô Yến Thanh không biết mình có thể làm được hay không.

Nhưng làm được hay làm không được thì sẽ như thế nào?

Lục Vi Dân thì sao?

Cảm giác của hắn thế nào?

Còn cô gái tên là Chân Ny kia sẽ thế nào?

Những suy nghĩ cứ liên tiếp dững mãi đi vào trong lòng Tô Yến Thanh, khiến tinh thần cô hoảng hốt, trong giây lát, cô mới phát hiện trong phòng làm việc có chút yên lặng. Cô đưa ánh mắt nhìn lên, thấy Thường Xuân và Lý Anh đều dùng loại ánh mắt của người từng trải, cười mà lại như không cười nhìn mình, trong lòng cô lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tô Yến Thanh cắn miệng, theo bản năng muốn đánh vào đầu mình cho đến khi vứt bỏ được suy nghĩ không thực tế này, biết rõ suy nghĩ này rất đại dột, rất nhảm chán, nhưng căn bản cô lại không thoát khỏi nó được.

Nhưng Tô Yến Thanh cô liệu có phải là người chấp nhận sự bố thí của người khác? Huống gì tình yêu cho tới bây giờ cũng sẽ thể đến vì bố thí.

Lục Vi Dân đi tới cửa thì nghe được chuyện ba người vừa nói, hắn cảm thấy có chút xấu hổ.

Tô Yến Thanh cho hắn một ấn tượng vô cùng sâu sắc khó quên, theo góc độ nào đó mà nói, thậm chí còn sâu đậm hơn cả đối với Chân Ny.

Chân Ny cấp chính mình cảm giác yêu mến nồng nàn, mà Tô Yến Thanh và mình ở cùng một chỗ lại có một cảm giác hiểu nhau đến mức tâm đắc vui vẻ. Lục Vi Dân không thể phân biệt rõ ràng về điều này. Hắn chỉ biết mình

cảm thấy không thể thiếu cả hai người này. Có lẽ do trí nhớ ở kiếp trước khiến bản thân mình trở nên tham lam hơn, có lẽ là bản chất của mình vốn có hoa tâm.

Hắn không xác định được tình cảm của mình và Tô Yến Thanh thông minh sắc sảo đó có phải có gì đó hay không, nhưng không hề nghi ngờ bản thân mình thích cùng nán lại một chỗ với Tô Yến Thanh. Loại cảm giác này thật sự rất tốt. Quan hệ này không liên quan tới đạo đức, chỉ là một cảm giác phát ra từ nội tâm. Mà dường như Tô Yến Thanh cũng có cảm giác tương tự như vậy.

Tô Yến Thanh đã từng cố ý nói cô sẽ không có ý định nán lại Nam Đàm lâu, cô ở lại Nam Đàm công tác chỉ vì muốn thực hiện một lời hứa của cô với người nhà. Điều này cũng khiến mình nghĩ lại, có lẽ trận phong ba hồi cuối xuân đầu hè năm trước vẫn còn khiến cho cô ấy cảm thấy xúc động, vì thế cô cần một khoảng thời gian này tự kiểm điểm và bình tĩnh lại.

Lục Vi Dân còn không có nghĩ tới mình sẽ đi con đường nào. Hiện tại, hắn cũng còn lòng dạ nào mà suy nghĩ quá nhiều tới việc khác. Chân Ny chính là bạn gái của mình. Đây là sự thật không cần tranh cãi. Mà thiện cảm của mình đối với Tô Yến Thanh dường như đang càng ngày càng tăng, mâu thuẫn này đến khi nào thì bùng nổ, thì ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy thiếu tự tin.

Cuộc nói chuyện trong phòng làm việc lại tiếp tục.

- Tiểu Tô, đừng trách anh Thường không nhắc nhở em. Vi Dân thuộc loại người có thể gặp được mà không thể cầu được, là một người rất đắt hàng. Một người còn trẻ như vậy đã làm tới chức Phó Chủ nhiệm Ban quản lý. Hiện tại, Cao Nguyên còn phải nằm trong bệnh viện chưa chịu ra. Như vậy vừa đúng lúc, khiến Vi Dân có đưa chính mình lên sân khấu. Tôi nghe nói ngay cả Chủ tịch Địa khu cũng hỏi tới tình hình của Vi Dân.

Thường Xuân đến ngồi trên ghế mây, hai chân lại gác lên một chiếc ghế mây khác.

- Ha hả, ngẫm lại, một Chủ tịch Địa khu không ngờ được lại hỏi tới một cán bộ cấp phó phòng. Điều này có ý nghĩa gì? Ý là Vi Dân tiền đồ rộng lớn, hẳn đã lọt vào ánh mắt của lãnh đạo chủ chốt địa khu. Tôi dám đánh đánh cược, lúc này hẳn có rất nhiều người muốn giới thiệu đối tượng cho Vi Dân. Cô mà năm không chặt, có lẽ sẽ có cô gái ưu tú khác chủ động theo đuổi hẳn. Thời đại bây giờ đã khác xưa rồi, đàn bà theo đuổi đàn ông cũng không phải chuyện gì mới mẻ. , .

- Được rồi, anh Thường, anh cũng đừng đứng ở đây lớn tiếng đe dọa nữa, việc giới thiệu đối tượng cho Chủ nhiệm Tiểu Lục, liệu Chủ nhiệm Tiểu Lục có thể để ý không? Đối tượng vẫn còn phải xét tới duyên phận, tâm ý tương thông. Tôi thấy Chủ nhiệm Tiểu Lục và Tiểu Tô rất hợp duyên đấy chứ. Tuy nhiên Tiểu Tô trái lại cũng phải quý trọng một đoạn duyên phận này mới được. , .

Lý Anh nói vậy là rút ra từ một vài điều mà bản thân cô cảm thấy rất tâm đắc. Tuy rằng vừa rồi khi bản thân cô tìm chồng chưa chắc như đã theo như những lời cô nói vậy, cái gì là duyên phận, tâm ý tương thông, tất cả cũng không cản trở việc cô ủng hộ những người khác làm như vậy.

Đứng lặng im ở ngoài văn phòng một lúc lâu, cuối cùng Lục Vi Dân vẫn nghĩ hay là đi cho rồi.

Lúc này mà mình xuất hiện trong phòng làm việc sẽ không tiện, cũng sẽ khiến Yến Thanh cảm thấy xấu hổ hơn, có lẽ còn có thể phá hỏng mối quan hệ ăn ý ấm áp mà mình và Yến Thanh đã tạo dựng lên.

Lục Vi Dân xưa nay đều để cho tình Cảm này nọ thuận theo tự nhiên. Kiếp trước hẳn đã từng trải qua thử thách, nên hẳn nhìn nhận việc này cũng

thoáng hơn. Ngay cả tình cảm của Chân Ny và mình có vẻ keo sơn gắn bó đều là dưới sự áp lực của Dương Liêm, đừng nói đến những việc khác?

Nhớ rõ trên inte ở kiếp trước cũng có lưu truyền một câu, tình yêu không có trung thành, chỉ có phản bội bởi vì lợi thế không đủ. Kiếp trước Lục Vi Dân đã cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy khi hiểu được một câu này.

- Tình yêu là một vấn đề nan giải, làm cho người ta hoa mắt chóng mặt, có lẽ có thể quên nỗi đau, nhưng lại không dễ dàng có thể quên được một người. Người đó chưa từng thật sự rời đi, người đó trước sau vẫn cứ ở mãi trong lòng ta. Ta đối với người vẫn còn tình yêu, ta thật bất lực đối với chính mình, ... , .

Đây là một đoạn tình yêu kiếp trước của Lục Vi Dân. Hắn đã từng yêu rất sâu đậm yêu tới mức khi chuyện đó đã thành quá khứ mà nó vẫn như âm hồn quanh quẩn ở trong lòng Lục Vi Dân. Lý Tông Thịnh tài hoa vô cùng xuất sắc, cùng với tình yêu quý mị và không có đạo lý, khiến Lục Vi Dân thổn thức không ngừng. Mặc dù vậy bài ca đến bây giờ vẫn còn chưa đi ra. !

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Đáng Kết Giao

Ngay lúc Lục Vi Dân sắp đi vào khách sạn Thiên Hà, Hà Khanh và Lôi Đạt đã ở trong một phòng trà trang nhã của quán trà Lâm Giang nằm ở tầng tư của khách sạn.

- Hà Khanh, nhìn này. Tất cả tư liệu gần như đều chuẩn bị rất tốt, đánh giá tổng hợp cũng được đưa ra. Trên thực tế Phong Châu hoá ra cũng vẫn có ý tưởng làm một nhà máy xi măng ở Quỳ Hoa Bình. Nếu không tư liệu đó sao có nhanh như vậy, chỉnh tề như vậy mà đưa đến trước mặt tôi. Chẳng qua hiện tại nhà nước đã có mệnh lệnh rõ ràng, chính phủ sẽ không trực tiếp đầu tư xây dựng xí nghiệp. Hoá ra địa khu Lê Dương cũng không hứng thú với điều đó, nhà máy xi măng ở sáu huyện phía bắc đã quá nhiều, mà một mình Phong Châu lại vừa không có chính sách cũng không có tài lực để làm điều này. Tôi cảm thấy tôi dường như đã nhặt được một cửa rơi vậy.

Trên bàn trà có đặt hai túi hồ sơ tài liệu đây, Lôi Đạt đã thuộc lòng nội dung ở trong hai tập tài liệu đó. Anh ta kéo Hà Khanh đến là hy vọng Hà Khanh có thể cùng bỏ vốn đầu tư vào dự án này.

Anh ta cũng không phải là thiếu vốn đầu tư, mà là theo quy định, yêu cầu làm một dự án cần có từ hai người trở lên cùng hợp tác, nhất là đối với ngành sản xuất vật liệu xây dựng. Bởi vì lý do này mà đương nhiên anh ta phải tìm thêm vài người cùng hợp tác...

Như vậy, cũng có thể vận dụng hết mức mạng lưới quan hệ về tài nguyên của những người trong nhóm cùng hợp tác, thì việc kinh doanh sau này cũng

có thể có được không ít lợi.

Hai tháng này, trên cơ bản Lôi Đạt liền bị kẹt ở Phong Châu. Hôm nay, anh ta đã mời bên đo đạc, nhân viên tài vụ cùng với nhân viên quy hoạch tới dùng cơm tại khách sạn Thiên Hà.

Mặc kệ, nếu đã làm thì phải làm cho tốt. Đây chính là cách làm việc của Lôi Đạt. Sau khi chứng thực được điều kiện xây dựng nhà máy xi măng ở Quỳ Hoa Bình cơ bản đúng như lời Lục Vi Dân đã nói, Lôi Đạt đã hạ quyết tâm phải xây dựng một nhà máy lớn ở Phong Châu.

Cho nên hai tháng này, anh ta gần như đã thăm dò khắp vùng phụ cận Quỳ Hoa Bình, càng thăm dò trong lòng anh ta lại càng kiên định hơn.

- Lôi Đạt, đây chính là dự án anh muốn làm, lại có nhiều chuyên gia như vậy đến phân tích đánh giá, nếu ngay cả chính anh cũng không có tin tưởng, vậy còn làm làm gì?

Hà Khanh khoát tay,

- Nhặt được một cửa rơi như vậy, không phải nên cảm ơn Vi Dân nhiều một chút sao?

- Ha hả, Hà Khanh, Lôi Đạt tôi là loại người không phóng khoáng hay sao? Một lát nữa hẳn sẽ đến đây. Tôi còn là tính sẽ cùng hẳn nói chuyện một hồi, hy vọng hẳn sẽ tới giúp tôi. Dự án nay tuy rằng là dự án công thương nghiệp đầu tiên tôi làm, nhưng quy mô cũng không nhỏ. Hẳn hiện giờ lẫn lộn ở khu kinh tế mới gì đó thì có ý nghĩ lớn gì? Tôi nghĩ hẳn giúp tôi xây dựng nhà máy xi măng, cũng là một loại rèn luyện, có lẽ giống như anh nói, hẳn không nhất định để ý tiền, nhưng lại để ý đến cơ hội có thể tự mình phát triển. Tôi nghĩ dự án năm trăm ngàn tấn xi măng có thể tính là cơ hội lớn đúng chứ?

Lôi Đạt tự tin tràn đầy nói:

- Muốn thực hiện được dự án này, tôi tin tưởng chỉ mình hãn cũng có thể phụ trách được.

Nhẹ nhàng thối thối lá trà đang nổi trên mặt nước, Hà Khanh khẽ gật đầu:

- Tôi thừa nhận anh nói cũng có lý, nhưng Vi Dân người này thật đúng là khó mà nói trước. Càng tiếp xúc với hãn, anh lại càng có thể cảm giác được người này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của anh. Lần đầu tiên tôi gặp phải hãn ở trong nhà Thẩm Tử Liệt, liền cảm thấy người thanh niên này cũng không tầm thường, nhưng cụ thể muốn nói hãn khác thường ở chỗ nào, lại không nói được, nhưng có một điều, hãn làm cho tôi lưu lại ấn tượng rất sâu đậm. Tôi cảm thấy có thể kết giao với người này, hơn nữa mỗi tiếng nói cử động của hãn đều đáng tin cậy.

- Lần đầu tiên gặp mặt có thể khiến anh có ấn tượng này, ha hả, thật là một người không đơn giản.

Lôi Đạt giống như có thâm ý cười nói:

-Không ngờ cả hai chúng ta lại cùng có cảm nhận đáng kinh ngạc như thế, nguyên nhân là gì vậy?

- Tôi là do trực giác, anh là qua hai tháng tỉ mỉ quan sát, xác minh mới cho ra kết luận, về mặt tính chất thì không giống nhau, tuy nhiên kết quả lại giống nhau.

Hà Khanh lắc đầu,

- Có người anh gặp một lần liền cảm thấy hãn có thể kết giao, thậm chí có thể trở thành người bạn cả đời, có người cho dù anh đã rất quen thuộc, nhưng lại không thể xác định y có phải người bạn đáng tin cậy hay không.

- Hà Khanh, anh nói vậy có chút mơ hồ, vậy anh nói xem Vi Dân là loại nào?

Lôi Đạt nghiêng đầu hỏi vặn lại.

- Tôi không thể khẳng định, nhưng tôi cảm thấy có thể quan hệ được.

Hà Khanh trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói.

- Anh đánh giá hẵn cao như vậy sao?

Lôi Đạt giật mình kinh hãi.

- Tôi cảm giác hình như anh đánh giá hẵn còn cao hơn cả tôi.

Hà Khanh thản nhiên cười.

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, Lục Vi Dân cũng bước vào Khách sạn Thiên Hà.

- Anh Khanh, anh Đạt!

Vừa bước vào phòng lạnh, Lục Vi Dân lập tức cảm thấy cái nóng như thiêu đốt ở bên ngoài đột nhiên không còn, nhiệt độ trong phòng và ngoài phòng chênh lệch quá lớn, quán Lâm Giang ở Phong Giang có thể nói “phong thủy bảo địa”(vùng đất trù phú), ngồi ở tầng bốn đúng lúc có thể nhìn thấy sông Giang, tuy rằng cũng hơi thấp một chút, nhưng bốn phía cũng không có các kiến trúc cao lớn, tầm mắt trải dài về hai phía, nhìn hết thẳng cảnh bên dòng sông không sót một cái gì.

- Vi Dân đến rồi a? Mời được cậu thật khó nhỉ.

Lôi Đạt vỗ vỗ vào chỗ ngồi ngay bên cạnh mình, ra hiệu Lục Vi Dân tới ngồi bên cạnh:

- Làm Phó chủ nhiệm, chắc bạn tối mày tối mặt rồi hả?

- Vợ vẫn, chuyện khu kinh tế mới, lần trước ở hội nghị thu hút đầu tư Xương Châu móc được từ góc tường đưa tới hai dự án. Trong khoảng thời gian này sẽ khởi công xây dựng nhà xưởng, cho nên phải luôn để ý. Khu kinh tế mới làm việc này, còn tiến hành một dự án lớn khác, dự án nước trái cây của tập đoàn Hoa Mỹ ở Hongkong.

Lục Vi Dân cũng không khách khí, ngồi xuống cạnh Lôi Đạt:

- Anh Đạt cũng góp mặt trong việc này còn gì?

- Ừ, hôm nay mời cậu tới cũng chính là muốn nhờ cậu bắt mạch cho anh Đạt. Chuyện này cơ bản cũng đã quyết định rồi.

Lôi Đạt chỉ chỉ vào hai tập tư liệu nằm trên bàn:

- Cậu xem đi.

- Thôi đi, anh Đạt, loại tư liệu mang tính chuyên môn đó tôi xem cũng là uổng công. Thật sự nếu có lừa tôi, tôi cũng nhìn không ra.

Lục Vi Dân rất tự biết mình lắt đầu, cười nói:

- Anh Đạt có gì muốn nói cứ nói thẳng đi, đừng dùng số tư liệu này đặt tới mông tôi.

Lôi Đạt cười ha ha, Hà Khanh cũng mỉm cười, hiển nhiên rất vừa lòng với câu trả lời của Lục Vi Dân.

- Vi Dân, anh Đạt tôi cũng không gạt cậu, trên cơ bản dự án này đã được quyết định. Anh Đạt cậu ra vốn nhiều nhất, anh Khanh cậu và vài người bạn khác cũng đều muốn góp vốn, đầu tư quy mô không nhỏ, vẫn là câu nói kia, muốn thực hiện dự án này với tốc độ nhanh nhất. Bên anh Đạt thiếu trợ thủ

đắc lực, anh Đạt muốn cậu tới giúp anh ấy, dự án này cụ thể liền do cậu tới định đoạt, cậu thấy thế nào?

Lôi Đạt đi thẳng về thẳng (lòng ngay dạ thẳng), trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Lục Vi Dân cũng có chuẩn bị chút tư tưởng, khẽ cười nói:

- Anh Đạt sao lại coi trọng tôi như vậy chứ? Tôi cũng không có kinh nghiệm làm công việc như vậy, anh Đạt cũng không sợ tôi gây rắc rối cho anh à?

- Ha ha, con mắt anh Đạt cậu có lẽ đôi khi sẽ nhìn lầm, nhưng chẳng lẽ cả anh Đạt và anh Khanh cậu hai người đều nhìn lầm người sao, thật sự là không thể có chuyện đó được.

Lôi Đạt cười nói:

- Không có kinh nghiệm? Ai có kinh nghiệm mà chẳng từng không có kinh nghiệm. Anh Đạt không cần cậu phải tự mình làm, chỉ cần cậu giúp anh Đạt quán xuyến chuyện trọng yếu, không phải nói sau cậu còn có anh Đạt sao? Hay là cậu cho là anh Đạt cậu lại khoanh tay mặc kệ? Được rồi, cậu đừng vòng vèo nữa, thẳng thắn một câu đi, được hay là không được?

- Anh Đạt, thật sự là không xứng với sự yêu mến của anh. Nói như thế nào bây giờ? Tôi không muốn làm cho xí nghiệp, thực sự không nghĩ tới, hơn nữa hiện giờ ở Nam Đàm, tôi vẫn còn đang làm dang dở, cho nên...

Lục Vi Dân áy náy nói.

- Ừ, xem ra cũng là anh Khanh cậu hiểu cậu hơn.

Lôi Đạt có chút bất ngờ, lại có chút tiếc nuối lắc đầu:

- Tuy nhiên Vi Dân, anh Đạt cảm thấy cậu làm cho bên chính phủ có phải là rất sai lầm hay không? Về những chuyện bên trong chính phủ, anh Đạt hiểu rõ hơn cậu, cho nên anh Đạt mới không muốn gia nhập, chuyện này có thể nói “nói suông làm quốc, thật làm hưng bang”, anh Đạt vẫn cảm thấy làm người phải làm được vài chuyện có tính xác thực một chút mới có ý nghĩa.

- Anh Đạt, tôi biết anh nói lời này khẳng định là rút kinh nghiệm từ bản thân mà có, nhưng tôi cảm thấy, chính phủ chưa chắc đều nói suông, có lẽ có thể làm thật. Tôi cũng muốn cố gắng làm thật. Hơn nữa, lúc anh đầu tư xây dựng nhà máy tại Phong Châu, chính quyền địa phương Phong Châu chẳng phải sẽ cung cấp phục vụ cho anh đầu tư xây dựng nhà máy hay sao? Chẳng lẽ việc này cũng không tính là làm thật?

Lục Vi Dân khéo léo phản bác, giọng điệu cũng thực nhẹ nhàng.

Lôi Đạt ngẩn ra sau đó cười to:

- Vi Dân, xem ra anh Đạt đã nói đúng. Cậu nói chuyện được lắm. Nếu cậu không muốn đến, anh Đạt cũng không miễn cưỡng. Tuy nhiên, lúc này đây, dự án ở Quỳnh Hoa Bình này anh Đạt muốn cảm tạ cậu, nếu không có cậu thúc đẩy như vậy, anh Đạt thật sự không có khả năng đến Phong Châu làm dự án này. Vừa rồi anh Khanh còn trêu gheo tôi, nói nên cảm ơn cậu nhiều một chút. Cậu nói đi, anh Đạt nên cảm ơn cậu thế nào đây?

- Anh Đạt, tôi không phải chỉ nói mồm thôi sao, làm sao có thể tính là hỗ trợ gì chứ? Nói như vậy, dự án của anh Đạt này sau này nếu có hiệu quả và lợi ích không tốt, chẳng phải thành tội của tôi à?

Lục Vi Dân liên tục xua tay.

- Nói như vậy là cậu không xem trọng dự án của anh Đạt này?

Lôi Đạt giả bộ cả giận nói.

- Không không, tôi tin dự án này rất triển vọng, tuy nhiên khẳng định vốn đầu tư ban đầu cho giai đoạn trước kiến thiết của dự án là rất lớn. Hơn nữa dự án còn phụ thuộc vào bến tàu chuyên dụng tại Phong Giang, cũng cần có thời gian. Nếu muốn phát huy hiệu quả và lợi ích đến mức cao nhất, chỉ sợ phải đợi khoảng hai năm tới ba năm sau, khi bến tàu chuyên dụng xây dựng xong mới có thể phát huy tác dụng. Đến lúc đó than đá từ Cao Lăng tới, hơn nữa đá vôi, xi măng ở Quỳ Hoa Bình mới có thể cuộn cuộn không ngừng từ nơi này thông qua thuyền vận chuyển tiến vào Phong Giang thẳng tới ven bờ Trường Giang, chỉ cần đảm bảo về chất lượng xi măng, tôi tin tưởng nhà máy xi măng này sẽ cho hiệu quả và lợi ích có thể lên đến mức cao nhất.

Lục Vi Dân cười nói:

- Tôi nên chúc mừng anh Đạt trước mới phải.

- Ha hả, ...

Lôi Anh Đạt hào hứng đập một cái vào vai Lục Vi Dân:

- Vi Dân, con mắt của cậu thật độc đáo, liếc mắt một cái liền nhìn ra ưu thế lớn nhất của Quỳ Hoa Bình, cũng không phải bởi nó có vôi, nham thạch phong phú, mà là nó vừa lúc tiếp giáp với Phong Giang, một đoạn bờ sông này có nước sâu và điều kiện địa chất cùng với điều kiện hoàn cảnh xung quanh đều vô cùng thích hợp để xây dựng các cửa hàng kịp thời đưa xi măng rời khỏi bến tàu. Hiện tại, tôi đang thương lượng với bên Phong Châu chủ yếu là về vấn đề bến tàu chuyên dụng này, nếu một đoạn bờ sông Quỳ Hoa Bình này có thể hoàn toàn thuộc về nhà máy xi măng, thì dự án này coi như đã được quyết định .

- Điều này cũng không đáng lo vì Quỳ Hoa Bình cách khu vực Phong Châu cũng tương đối xa, nhưng thật ra anh Đạt cũng cần suy xét thêm về vấn đề bảo vệ môi trường. Phong Giang trực tiếp đổ vào Trường Giang, cần suy

xét bảo vệ môi trường sinh thái phía hạ du.

Lục Vi Dân cũng biết Phong Châu chỉ sợ cũng không xem trọng vấn đề này. Dù sao Quỳ Hoa Bình cũng nằm ở hạ lưu của Phong Giang. Anh cũng rất khó có thể mong đợi chính quyền địa phương lại có thể suy xét chu toàn để tránh gây ảnh hưởng tới môi trường.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Trương Thiên Hào Huyện Phong Châu

Quả nhiên, Lôi Đạt chỉ cười không nói, thấy ánh mắt của Lục Vi Dân vẫn đổ dồn vào mình, mới có chút bất đắc dĩ nói:

- Vi Dân, việc này tôi có xem xét, tuy nhiên những vấn đề cần suy xét trong giai đoạn đầu còn nhiều hơn.

Lục Vi Dân bất đắc dĩ lắc đầu, đang định nói tiếp, lại thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi bước vào khom người đến bên cạnh Lôi Đạt:

- Tổng giám đốc Lôi, những người bên Chủ tịch huyện Trương đã đến rồi.

- Ừ, mời ông ta chờ một chút. Vi Dân, tôi còn phải gặp Chủ tịch huyện Trương của Phong Châu, khoảng một tiếng đồng hồ. Hai anh ngồi đợi một lát, buổi tối cùng dùng cơm.

Lôi Đạt đứng dậy đến chào hai người, rồi cùng thuộc hạ ra đón.

Chủ tịch Trương của huyện Phong Châu? Trương Thiên Hào?

Lục Vi Dân cũng biết vị Chủ tịch huyện Trương này, có lẽ rất nhanh sẽ trở thành Chủ tịch thành phố Trương thậm chí Bí thư Trương. Huyện Phong Châu đổi thành thành phố, trở thành thành phố cấp huyện của Ủy ban nhân dân, xem ra Lôi Đạt và Chủ tịch huyện Trương này có quan hệ không bình thường.

- Ngồi đi, Vi Dân, cứ kệ Lôi Đạt, anh ta là người Bắc Kinh, đến Xương

Giang đầu tư làm công thương nghiệp, có thể không có chút gì chắc chắn sao?

Hà Khanh cười.

- Dự án xi măng Quỳ Hoa Bình này anh ta đã quyết tâm giành bằng được, đương nhiên phải ra sức tranh thủ điều kiện ưu đãi.

Lục Vi Dân có chút động lòng, trong lời nói của Hà Khanh có hàm ý khác, dường như là đang nhắc nhở mình, lai lịch và bối cảnh Lôi Đạt đều không bình thường, Lục Vi Dân cũng có cảm giác hơi mơ hồ.

Chẳng qua là nói chân thành với người quen sơ, mặc dù Lôi Đạt rất coi trọng mình, nhưng dù sao mình và anh ta cũng chỉ mới qua lại mấy lần, nếu trở thành bạn bè có thể cởi mở chân thành, vẫn phải đợi sự khảo nghiệm của thời gian.

- Anh Khanh cũng mới từ Liên Xô trở về? Chỉ vì dự án này?

Lục Vi Dân biết Hà Khanh vốn dĩ không mấy hứng thú với dự án này, nhưng Lôi Đạt ra mặt mời, e rằng Hà Khanh cũng không dễ thoái thác.

- Có điều triển vọng của dự án này quả thực rất tốt. Trong 10 năm dự án này đều không ngừng cung cấp lợi nhuận dồi dào, nếu như anh Khanh trở thành cổ đông thì chỉ lo việc chia hoa hồng thôi cũng đã mỏi nhừ tay.

- Ha ha, tôi chẳng qua là bị Lôi Đạt lôi kéo đầu tư hai triệu, góp vui mà thôi, chẳng trông chờ nó có thể kiếm được bao nhiêu.

Hà Khanh không kìm nổi cười, lời nói có chút suy nghĩ.

- Vi Dân, cậu cũng biết, lần trước cậu nhắc nhở tôi, ít nhất giúp tôi tránh được tổn thất trong phương diện tỉ giá hối đoái không chỉ một, hai triệu.

Lục Vi Dân rùng mình, tuy nói lạm phát ở Liên Xô rất kinh khủng, đồng Rúp bị trượt giá, nhưng chỉ trong thời gian hai tháng này, tránh khỏi tổn thất về tỉ giá hối đoái đã là một, hai triệu, Hà Khanh rốt cuộc là đang kinh doanh cái gì?

- Đừng nghĩ quá phức tạp, vừa đúng lúc hai tháng này tôi có mấy vụ làm ăn cần quyết toán.

Hà Khanh dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Lục Vi Dân

- Có điều, Vi Dân, tôi vẫn thật sự có chút nghĩ không thông, cậu làm thế nào có thể hiểu sâu sắc, thấu đáo như thế về tình hình Liên Xô, còn tưởng tận hơn cả người luôn lăn lộn ở đó như tôi. Tôi thật sự là nghĩ không ra, lẽ nào trên đời này thật sự có thiên tài? Hay là cậu có đường khác để tìm hiểu tình hình bên đó?

Lục Vi Dân biết có một số nhận xét của mình vượt mức của mình đã dẫn đến một số hoài nghi của đối phương. Tuy nhiên về vấn đề này hẳn vẫn có thể giải thích:

- Anh Khanh, kỳ thực điều này cũng không khó phân tích. Tình hình bên Liên Xô vẫn rất được người ta chú ý, người anh cả trước kia của nước chúng ta giờ đi nước này, không ít người đều vô cùng buồn rầu. Với tình hình hiện nay, việc Liên Xô giải thể sẽ là không thể tránh khỏi, mà đi kèm với việc giải thể một quốc gia chắc chắn là sự hỗn loạn về kinh tế, chính trị, điều này là tất yếu. Quốc gia giống kiểu Liên Xô, bản thân đã có tài nguyên khá là phong phú và cơ sở công nghiệp tương đối vững chắc, chẳng qua là do thể chế đã tạo nên bi kịch hiện nay của nó. Giá trị của nó vẫn tồn tại, trong hỗn loạn cũng có thể nói là sẽ trở thành một bước ngoặt.

Đôi mắt của Hà Khanh hơi lim dim. Anh ta chính là muốn nghe một chút về quan điểm của Lục Vi Dân trong một số lĩnh vực. Trong hai tháng này anh

ta trở lại Liên Xô, kết hợp với một số phán đoán của Lục Vi Dân, càng phát ra kinh hãi vì quan điểm chuẩn xác của Lục Vi Dân. Nhất là đối với việc phân tích về mấy nhân vật chính trị, có thể nói là rất đúng trọng tâm, mà đề nghị khá là rõ ràng lần trước của Lục Vi Dân cũng khiến cho tim anh ta đập thình thịch.

Anh ta sống nhiều năm ở Liên Xô như vậy, khả năng hiểu biết của người Trung Quốc cộng với tính phóng khoáng rộng rãi đã giúp anh ta xây dựng được mạng lưới quan hệ khá chắc chắn ở Liên Xô. Thời thế hỗn loạn luôn chứa đựng cơ hội, câu nói này không sai chút nào, nhưng là một người Hoa, anh muốn kiếm tiền ở Liên Xô, thì không đơn giản như vậy, ngay cả đã từng có mạng lưới quan hệ vững chắc, nhưng cũng cần suy xét tính mạo hiểm trong đó.

Một tiếng đối với Hà Khanh mà nói gần như là chỉ trôi qua trong nháy mắt, tâm trạng lên xuống thất thường theo lời nói của Lục Vi Dân. Lúc này Hà Khanh đã không có thời gian nghĩ nhiều đến những cái khác, những ý tưởng Lục Vi Dân đưa ra khiến y không thể kìm lòng muốn thử, chọn người hợp tác tốt sẽ trở thành con đường tốt nhất. Rất nhiều điều không thử làm sao biết sẽ có thể thành công hay không?

Lôi Đạt kết thúc cuộc gặp mặt của anh ta và Trương Thiên Hào rất vui vẻ, đến mời Hà Khanh và Lục Vi Dân cùng dùng cơm. Anh ta không hề biết tâm tư của Hà Khanh sớm đã sớm không còn ở đây, nhưng Lục Vi Dân vô cùng vui vẻ nhận lời mời.

- Lục Vi Dân? Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm?

Trong ánh mắt của Trương Thiên Hào ánh lên một sắc lạ, rất nhiệt tình đưa tay ra bắt tay Lục Vi Dân.

- Tôi có ấn tượng, đúng rồi, lần trước đã nghe một đồng chí Ủy ban kế

hoạch tình khi đến Phong Châu chúng tôi điều tra nghiên cứu có nhắc đến. Trong hội nghị thu hút đầu tư Xương Châu, Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàn đã phá đám Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu, cũng đã từng nhắc. Ha ha, hậu sinh khả úy đấy, nghe nói điều này khiến cho bên Xương Châu rất mất mặt, đến cả một vị Phó thị trưởng của Thành phố Xương Châu cũng bị Bí thư Thành ủy bên họ phê bình.

- Chuyện tốt không ai biết, chuyện xấu thì truyền đi ngàn dặm, vốn dĩ chính là một hoạt động thu hút đầu tư rất bình thường, sao có thể càng lan truyền càng biến tướng, trở thành Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàn đi phá hoại?

Lục Vi Dân cũng ra vẻ bất đắc dĩ cười khổ trả lời sự hiếu kỳ của đối phương.

- Khiêm tốn quá đấy, Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàn hai tháng nay nghe nói đã kéo về được mấy dự án, khiến cho áp lực với một số huyện xung quanh như chúng tôi đều tăng gấp bội. Đó chắc hẳn là thành quả của hội nghị lần đó nhỉ?

Khuôn mặt chữ điền, mày rậm mũi tròn, hai má hơi nhợt nhạt, rất có uy, xem ra Trương Thiên Hào là một lãnh đạo nói chuyện rất sôi nổi, hơn nữa cùng với những lời nói cũng có không ít cử chỉ tăng thêm giọng điệu, rất có sức lôi cuốn.

- Cậu Lục, kỳ thực đây không phải chuyện xấu, từ một góc độ chặt chẽ thì đối với Xương Châu mà nói có lẽ là chuyện xấu, đối với Nam Đàn mà nói lại là chuyện rất tốt. Hơn nữa cậu làm cán bộ phụ trách mảng thu hút vốn đầu tư của Ban quản lý Khu kinh tế mới Nam Đàn, đương nhiên trong phạm vi có thể phải không tiếc bất cứ giá nào để đạt được mục đích, điều này đương nhiên không có gì đáng trách, hơn nữa còn nên khen ngợi.

Trong lời nói của Trương Thiên Hào toát lên một vẻ rất tự tin, bàn tay vung lên, rất có khí thế bình định giang sơn.

- Tôi thấy bên Xương Châu cũng không cần phải ăn năn hối hận. Họ là Khu kinh tế mới đầu tiên của toàn tỉnh chúng ta, mấy dự án đối với bọn họ mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao bị mất đi, hơn nữa cũng là nhường cho những vùng nghèo khó trong tỉnh chúng ta, điều này cũng không thể coi là chuyện xấu. Nếu bài học lần này có thể thu hút sự coi trọng của bọn họ, điều này có thể coi là một chuyện tốt chứ?

- Cuộc nói chuyện của Chủ tịch huyện Trương khiến cho tôi vỡ ra nhiều điều, lúc trước tôi vẫn thật sự có phần áy náy, bây giờ trong lòng tôi đã thanh thản rồi.

Tài ăn nói của người đàn ông miệng rộng mày rậm này rất khá, có sở trường về phân tích, nhìn nhận vấn đề từ các góc độ khác nhau, là người nói chuyện rất khôn khéo.

Lục Vi Dân đã đến Nam Đàm sắp được một năm, hơn nữa bây giờ ở vị trí Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế này, những người tiếp xúc không giống nhau, cũng đã có phần hiểu biết về tình hình chính trị Địa khu Lê Dương.

Tình hình huyện Phong Châu và Nam Đàm không giống nhau lắm, Nam Đàm là bộ máy phối hợp giữa đảng và chính quyền khá điển hình, mạnh yếu rõ ràng, ít nhất ở vị trí của An Đức Kiệt hiện nay thì vẫn không phải người Thẩm Tử Liệt có thể thách thức. Sức ảnh hưởng của chính đoàn với người đứng đầu bộ máy đảng và chính quyền này có sự chênh lệch rõ ràng, ngược lại khiến cho bộ máy tương đối ổn định và đoàn kết.

Ngược lại, ở huyện Phong Châu hoàn toàn không như vậy, mối quan hệ không hòa hợp giữa Bí thư huyện ủy Phong Châu Tuân Trị Lương và Chủ

tịch huyện Trương Thiên Hào là điều toàn Địa khu đều biết.

Tuân Trị Lương và Chủ tịch Địa khu Thượng Quyền Trí có quan hệ mật thiết, mà Trương Thiên Hào là Bí thư Địa ủy, do một tay Hạ Lực Hành từ Phó chánh văn phòng Địa ủy đề bạt thành Phó trưởng ban thư ký Địa ủy, sau chưa đến nửa năm lại trực tiếp lên vị trí Chủ tịch huyện Phong Châu.

Hơn nữa trong công việc, Dưộc Trị Lương và Trương Thiên Hào có nhiều quan điểm không thật thống nhất, điều này đã khiến hai người gặp không ít khó khăn trong công việc.

Trong hai năm này mỗi lần điều chỉnh nhân sự huyện Phong Châu đều phải trải qua sự giằng co khá gian truân, làm cho ngay cả chính cán bộ Phong Châu cũng cảm thấy mình giống như thuyền nhỏ giữa hai thuyền lớn, đi cầu thăng bằng thật thận trọng, chỉ không chú ý một chút sự va đập của hai thuyền này có thể ép thuyền nhỏ của anh thành bột mịn.

Câu Trị Lương là từ một Phó chủ nhiệm Ủy ban cách mạng xã của huyện Phong Châu từng bước được đưa lên, tuyệt đối có thể gọi là thế lực địa phương của huyện Phong Châu. Nhưng Trương Thiên Hào lại chỉ trong thời gian hai, ba năm đã đứng vững ở huyện Phong Châu, hơn nữa còn có thể đứng ngang hàng với Dưộc Trị Lương, thủ đoạn trong đó có thể thấy được phần nào.

- Ha ha, cậu Lục khách sáo quá. Nói đến tôi còn phải cảm ơn cậu Lục vì đã làm cầu nối cho Phong Châu chúng tôi, nếu không phải cậu đề cử Phong Châu chúng tôi trước mặt Tổng giám đốc Lô, Tổng giám đốc Lô cũng không thể biết được đất trồng hoa hướng dương Phong Châu chúng tôi. Bây giờ Tổng giám đốc Lô dự định đầu tư vào đất trồng hướng dương Phong Châu chúng tôi để xây dựng một xí nghiệp xi măng, điều này rất có lợi với việc phát triển của Phong Châu. Bởi vậy tôi phải cảm ơn cậu Lục, đợi chút nữa tôi sẽ kính riêng cậu Lục một ly.

Trương Thiên Hào vung tay thoải mái.

- Hôm nay chúng ta uống đặc sản Phong Châu, nếm thử rượu trắng đặc chế của Phong Châu chúng tôi.

Rượu Phong Châu là rượu có tiếng ở Địa khu Lê Dương, ở khắp Xương Giang cũng rất nổi danh. Rượu mạnh, đặc biệt thích hợp vùng phương Bắc, rất được ưa chuộng ở vùng Hoa Bắc và Đông Bắc.

Mặc dù không bì được với một số thương hiệu như Ngũ Lương Dịch, Lô Châu Lão Diếu Hòa và Sơn Tây Hạnh Hoa Thôn, nhưng nếu là bàn về chất lượng thì không thua kém gì những loại rượu nổi tiếng đó.

Cùng đường với Trương Thiên Hào ngoài Phó chủ tịch huyện Phong Châu Tạ Truyền Trung ra, còn có Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Bí thư đảng ủy thị trấn Qùy Lĩnh, mấy vị Chủ tịch thị trấn, mấy người này đều là đi theo Trương Thiên Hào.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Ý Tại Ngôn Ngoại

Trương Thiên Hào thấy rất hứng thú với tình hình phát triển Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm, nên ở trong bữa cơm hỏi không ít vấn đề.

Lục Vi Dân cũng giới thiệu qua về tình hình phát triển và mô hình hoạt động ở Khu kinh tế mới Nam Đàm. Khi nói tới tập đoàn Hoa Mỹ đã ký kết chắc chắn và cũng bắt đầu đi vào giai đoạn xây dựng mang tính thực tiễn thì trên mặt Trương Thiên Hào cũng lộ ra vẻ tươi cười.

- Tiểu Lục, nghe nói khi đó Lạc Khâu cũng đã nghĩ trăm phương nghìn kế để thu hút tập đoàn Hoa Mỹ, hy vọng tập đoàn Hoa Mỹ có thể thực hiện dự án ở Lạc Khâu. Thậm chí còn đưa ra giá đất chênh lệch ba mươi phần trăm so với ban đầu, đây chính là một điều kiện tương đối hấp dẫn. Không ngờ Hoa Mỹ vẫn chọn Nam Đàm, khiến Lạc Khâu thực sự khó chịu. Theo tôi, nói về điều kiện thì Lạc Khâu tốt hơn so với Nam Đàm các cậu nhiều. Ít nhất điều kiện giao thông tốt hơn nhiều, khoảng cách tới tỉnh lỵ cũng gần hơn. Tiểu Lục, theo suy nghĩ của cậu, nguyên nhân thực sự khiến Hoa Mỹ lựa chọn Nam Đàm là gì?

Trương Thiên Hào vừa ăn vừa đưa ra câu hỏi rất nghiêm túc.

Người này rất có khả năng điều khiển cục diện. Câu chuyện trong bữa tiệc về cơ bản là điều chỉnh theo phương hướng của đối phương. Đương nhiên điều này có lẽ có liên quan tới sự hết sức kiềm chế của Lôi Đạt và không tập trung của Hà Khanh, nhưng phải công nhận khả năng kiểm soát của anh ta rất khá. Ít nhất cũng đủ để khiến mọi người không phản cảm mà xoay xung

quanh cây gậy chỉ huy của anh ta.

- Chủ tịch huyện Trương, sau khi đã hoàn thành nghi lễ ký kết với tập đoàn Hoa Mỹ xong, Chủ tịch Địa khu đã tổng kết một nguyên nhân. Ông ấy nói là chi tiết quyết định thành bại, cho rằng phía Nam Đàm chúng ta làm được rất tốt trong từng khâu nhỏ, cho nên đã đánh bại Lạc Khâu.

Lục Vi Dân mỉm cười giải thích nói:

- Cụ thể mà nói, cảm giác của tôi là tập đoàn Hoa Mỹ lại không thực sự chú trọng các phương diện như giá đất, miễn giảm thuế, chỉ hy vọng có được đất ngổ ngang bằng với các dự án đầu tư khác ở Nam Đàm. Tuy cũng không đề xuất yêu cầu đặc biệt khác, nhưng bọn họ đặc biệt coi trọng một vài điều mà rất nhiều chính quyền địa phương chúng ta lại không thật chú ý.

Ở trước mặt Trương Thiên Hào, Lục Vi Dân cũng không cảm thấy gò bó cho lắm. Ông ta cũng không phải lãnh đạo trực tiếp của mình, hơn nữa bản thân cũng xuất hiện với tư cách là bạn của Lôi Đạt, cho nên khi nói chuyện, Lục Vi Dân cũng có vẻ điềm tĩnh không màng danh lợi. Nhưng Trương Thiên Hào và Tiết Đại Quân đều rất đánh giá cao những biểu hiện này của Lục Vi Dân.

- Ví dụ như chất lượng nguyên liệu. Bởi vì Hoa Mỹ là sản xuất thực phẩm xuất khẩu ra tiêu thụ ở nước ngoài, thông thường sản phẩm sẽ được xuất khẩu sang các nước Âu Mỹ, Nhật Bản. Cơ cấu kiểm tra đo lường thực phẩm của các quốc gia này kiểm tra rất nghiêm khắc đối với các thành phần thực phẩm vi phạm lệnh cấm. Điều này cũng yêu cầu nguồn gốc nguyên liệu thực phẩm phải được kiểm soát. Mà ở điểm này Nam Đàm đã làm được tương đối tốt. Ban ngành kỹ thuật nông nghiệp đều đặc biệt huấn luyện cho các hộ nhà vườn cách sử dụng thuốc trừ sâu và phân hóa học. Điều này cũng là do Nam Đàm lúc đầu suy xét đến việc nhãn hiệu kiwi Nam Đàm đã có tiếng, cần đặc biệt có thêm những biện pháp có tính dự phòng nhằm bảo vệ thương hiệu.

Không ngờ điều này đối với tập đoàn Hoa Mỹ mà nói lại vừa khéo làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng hài lòng.

Trương Thiên Hào chú ý thấy Lục Vi Dân cũng không nói Nam Đàm có phương diện nào mạnh hơn Lạc Khâu, mà dùng những câu nói rất khéo léo chỉ ra sự chênh lệch của Nam Đàm và đối thủ cạnh tranh, cũng không hề có ý khoe khoang hoặc phê bình đối thủ cạnh tranh. Tuổi trẻ như thế lại không chút kiêu ngạo, có được điều này hẳn cũng không đơn giản, chẳng trách anh ta có thể may mắn tới vậy.

- Còn thỏa thuận thu mua với nhà vườn, bên Hoa Mỹ cũng hiểu được Nam Đàm đã làm được khá tốt trong ý thức về phổ cập hợp đồng pháp luật. Môi trường có không khí hợp đồng pháp luật khá mạnh có lẽ chúng ta không cảm thấy, nhưng đối với thương nhân Hồng Kông và thương nhân nước ngoài mà nói lại có ý nghĩa không tầm thường. Nhất là đối với thương nhân nước ngoài còn chưa quen thuộc với tình hình trong nước mà nói, một môi trường pháp chế tương đối kiện toàn đối với bọn họ chính là bảo đảm cho an toàn tài sản, nên càng coi trọng hơn.

Đã nói ra rồi, Lục Vi Dân cũng nói hết luôn:

- Ở điểm này, Nam Đàm có ý thức đi trước một bước. Nhưng nói thực, vẫn còn kém xa, hoặc là nói khoảng cách với tình hình mà giới thương nhân nước ngoài hy vọng còn kém xa một trời một vực. Chỉ có thể nói là người cao trong những chú lùn mà thôi.

- Hoàn toàn đúng như thế, lúc tôi còn công tác ở văn phòng Địa ủy Lê Dương cũng từng tiếp xúc với một vài thương nhân nước ngoài. Rất nhiều người trong số họ vẫn có tâm lý dè chừng và sợ hãi đối với việc đầu tư vào nội địa chúng ta. Tuy rằng nội địa có rất nhiều ưu thế mà địa khu vùng duyên hải không thể bằng được, nhưng bọn họ vẫn không muốn đầu tư vào nội địa. Chung quy cũng vì bọn họ cảm thấy cán bộ đảng Cộng Sản nội địa chúng ta

quá hung tợn. Tài sản của bọn họ ở nội địa lại bị chính phủ nắm giữ quyền sinh quyền sát trong tay, hoàn toàn không có pháp luật.

Trương Thiên Hào vừa ăn, vừa nói rất đĩnh đạc. Ngôn từ nhẹ nhàng như gió lướt trên mặt nước, nhưng cũng lại vô cùng sắc bén.

- Loại thành kiến này kìm hãm các nhà đầu tư bên ngoài vào nội địa ở mức độ rất lớn, nhất là những thành phố cấp ba xa xôi hẻo lánh như chúng ta. Nhưng cũng không thể phủ nhận ở địa phương chúng ta trong một mức độ nhất định vẫn đang tồn tại hiện tượng quyền hành mạnh hơn pháp luật. Muốn xóa bỏ loại bệnh nan y này, cần kiên trì không ngừng phổ cập pháp luật, mà điều quan trọng hơn nữa là chính quyền Đảng uỷ cần dẫn đầu trong việc tôn trọng pháp luật.

- Đều nói rèn sắt cần tự mình cứng rắn. Chính quyền Đảng uỷ địa phương chúng ta ngay đến chính mình còn không cứng rắn được, sau lưng sẽ bị người ta chỉ trích sau lưng. Bản thân anh là chính quyền Đảng uỷ mà còn làm xằng làm bậy, không tôn trọng pháp luật, không tuân thủ pháp luật, mọi việc đều dựa vào yêu ghét của bản thân. Không những thế mà còn xử trí theo cảm tính, tùy ý can thiệp vào hành chính tư pháp, thì sao anh có thể yêu cầu những người khác tuân theo pháp luật? Các nhà đầu tư nước ngoài đến thấy hiện tượng này, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

- Từ nhân trị chuyển thành pháp trị, mấu chốt vẫn là nâng cao phẩm chất của đội ngũ cán bộ, mà nâng cao phẩm chất của đội ngũ cán bộ không chỉ dựa vào sự ràng buộc đạo đức và bồi dưỡng phẩm chất. Điều còn quan trọng hơn là cũng phải có một cơ chế giám sát cứng rắn hơn để thực hiện. Phải dám ra tay với những thói quen xấu và hiện tượng vi phạm pháp luật, không cần che giấu, vân vân, chỉ có như vậy mới có thể xây dựng một môi trường phát triển tốt đẹp.

Lục Vi Dân vẫn cảm thấy những lời này của Trương Thiên Hào có phần ý

tại ngôn ngoại. Tuy rằng có vẻ thực sự là lời lẽ thật chính nghĩa, nhưng trực giác bách bảo với hẳn rằng Trương Thiên Hào nói có hàm ý, chẳng qua hẳn thực sự không biết đích xác hàm ý khác trong lời nói của Trương Thiên Hào. Tuy nhiên lý giải từ nghĩa của từng từ, lời nói của Trương Thiên Hào rất có trình độ.

Rượu Phong Châu rất mạnh, ngay cả Lục Vi Dân cũng cảm thấy có chút nóng trong cổ, nhìn ra được tửu lượng của Hào Trương Thiên rất cao. Trong bữa tiệc mọi người gần như là một người một chén, hơn nữa bất kể là ai tới mời rượu, anh ta cũng không từ chối, nhưng đều yêu cầu mỗi chén chỉ cạn một hơi là hết sạch, điều này làm cho Lục Vi Dân cũng phải tặc lưỡi không ngừng.

Sau khi ăn xong, Trương Thiên Hào cũng không sắp xếp hoạt động tiếp theo cho Lôi Đạt và Hà Khanh như các địa cán bộ phương khác, chỉ lịch sự mời một chút. Sau khi Lôi Đạt và Hà Khanh nhẹ nhàng từ chối khéo, liền chào tạm biệt rất thoải mái.

Tuy nhiên, trước khi đi, anh ta lại rất có ý kéo tay Lục Vi Dân nói vài câu, thái độ rất xúc động, nói Lục Vi Dân nếu làm việc ở Nam Đàm cảm thấy không hài lòng, có ý muốn đến Phong Châu, anh ta sẽ vô cùng hoan nghênh.

Không cần biết đối phương có phải là lời mời mang tính hình thức hay không, trong lòng Lục Vi Dân cũng thấy rất dễ chịu.

Ít nhất, ấn tượng về mình trong lòng đối phương cũng không tệ. Huống hồ Trương Thiên Hào cũng có thể coi như là nhân vật rất có danh tiếng trên trường chính trị Lê Dương. Thời gian anh ta đến Phong Châu công tác mới có hai năm đã có thể đứng ngang hàng với người sinh và lớn lên, có tiếng nói lớn trên trường chính trị Phong Châu là Cầu Trị Lương. Còn mình thì chẳng có chút bản lĩnh nào, chỉ dựa vào sự ủng hộ của Hạ Lực Hành cũng là câu chuyện cười lớn.

Nhìn chiếc Mercedes-Benz 560 biến mất trong bóng đêm, lúc này ánh mắt Lôi Đạt mới nhìn về phía Hà Khanh:

- Tôi thấy anh cả buổi tối đều không tập trung, có tâm sự gì sao? Có phải việc làm ăn bên kia đã có vấn đề gì?

Hà Khanh lắc đầu, thần sắc trên gương mặt vẫn u sầu phức tạp:

- Không có việc gì đâu. Tuy nhiên, ngày mai tôi sẽ trở về Bắc Kinh ngay. Tôi phải trở lại Máxcơva càng sớm càng tốt.

Lôi Đạt kinh ngạc:

- Không phải đã nói chờ dự án bên này ký kết xong xuôi rồi mới đi sao? Chuyện gì đã khiến anh phải trở về vội vã như vậy? Anh chẳng phải nói không có việc gì sao?

- Đúng là không có việc gì. Chuyện bên này có anh ở đây thì có thể có vấn đề gì? Tôi có ở đây hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Hà Khanh cười:

- Anh làm công thương nghiệp của anh, tôi làm nghề của tôi.

Ánh mắt hồ nghi của Lôi Đạt tìm tòi trên mặt Hà Khanh, thật lâu sau mới chậm rãi nói:

- Có phải Vi Dân lại khiến anh cân nhắc đến chuyện gì không?

Trước mặt người bạn thân nhất, vững vàng nhất này, Hà Khanh không muốn giấu diếm điều gì. Có một số việc vốn cũng không giấu nổi người khác:

- Ừ, tên nhóc Vi Dân này có khứu giác rất nhạy bén, tầm mắt cũng không

tâm thường, nói là thiên tài cũng không ngoa. Lần trước, hần giúp tôi phân tích một chút về tình hình bên Mátxcova, tôi thấy thực sự rất có lý. Lúc này đây, hần khẳng định Liên Xô có khả năng sẽ không chống đỡ được lâu nữa, đồng Rúp có khả năng sẽ mất giá trên diện rộng. Mặt khác, hần nhắc tới vài nhân vật rất chủ chốt. Ha ha, trong đó có một, hai nhân vật vừa khéo tôi có thể tạo quan hệ.

Ánh mắt Lôi Đạt trầm xuống:

- Hà Khanh, chuyện này anh nên cân nhắc kỹ một chút. Bên Liên Xô không phải là trong nước chúng ta. Bây giờ nó đang đứng bên bờ vực hỗn loạn gần tan vỡ. Cho dù là anh có chút mạng lưới quan hệ, nhưng lao vào đó thì rất mạo hiểm.

- Càng mạo hiểm, lợi nhuận càng cao.

Hà Khanh nói nhỏ:

- Tiếc rằng thằng nhóc Vi Dân này không chịu ra ngoài. Nếu không, tôi cũng thật sự muốn đưa hần qua bên kia. Vi Dân phán đoán Liên Xô sắp sụp đổ, hệ thống kinh tế Nga cũng sẽ có một thay đổi rất lớn, nếu chuẩn bị trước, có lẽ có thể kiếm được vài thứ tốt.

- Người Nga chưa từng có thiện cảm với người Hoa chúng ta. Anh chẳng phải là bảo hồ lột da sao?

Lôi Đạt cũng có chút hiểu biết với tình hình bên kia.

- Bảo hồ lột da còn là cách nói nhẹ, tạm xem như cốc mò cò xơi đi.

Trong mắt Hà Khanh ánh lên vài tia âm u:

- Vi Dân nói đúng, muốn ăn một mình đương nhiên là không có khả năng.

Nhưng nếu có thể cùng một vài người trong bọn họ cùng hưởng lợi, thậm chí để bọn họ chiếm phần to, tôi chiếm phần nhỏ, cũng là một lựa chọn không tồi. Người Nga có một đặc điểm tâm lý là người khác đừng mơ tưởng có được cuộc sống tốt hơn họ. Cho nên tôi lấy nhỏ, bọn họ chiếm lớn, vừa lúc có thể thỏa mãn tâm lý ham muốn này của bọn họ.

- Vậy bên này...

Lôi Đạt nhíu mày.

- Việc bên này, anh tự quyết định là được. Vừa rồi, Vi Dân cũng đề nghị với tôi, dự án đầu tư này quy mô lớn như thế, hoàn toàn có thể mời chính quyền địa phương Phong Châu phối hợp với ngân hàng cho vay vốn. Tôi nghĩ anh cũng nên để ý đến mặt này. Trước mắt, vòng quay chu chuyển tiền tệ buông lỏng, lãi suất cũng không cao. Dự án này cũng phù hợp với nguyện vọng phát triển của Phong Châu. Giai đoạn đầu tiên, khi chúng ta bắt đầu liền có thể cân nhắc vay vốn cho giai đoạn sau, nhất là tiền xây dựng bến tàu hoàn toàn có thể dựa vào vay vốn để giải quyết.

Hà Khanh đề nghị:

- Cho dù là Vi Dân không chịu đến giúp anh, anh cũng có thể thường xuyên liên hệ với hắn. Tôi vẫn thấy thằng nhóc này đúng là một thiên tài trong những lĩnh vực này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tình Cảm Chân Thành

Khi Lục Vi Dân trở về cửa tòa nhà Huyện ủy Nam Đàm đã hơn chín giờ. Chiếc Mercedes-Benz 560 cũng không thể xử lý được độ xóc ở quốc lộ Phong Nam, cả đường cứ lắc lư khiến dạ dày hẳn có chút khó chịu. Rượu trắng đặc biệt của Phong Châu rất mạnh, lúc này mới thấy có tác dụng, khiến hẳn cảm thấy hơi buồn nôn.

Tuy nhiên, thần trí của hẳn vẫn rất tỉnh táo. Hẳn không để chiếc Mercedes Benz của Lôi Đạt đưa hẳn đến cửa tòa nhà, mà bảo đối phương dừng xe ở nơi cách cửa chính hơn mười mét, mãi cho đến chiếc Mercedes Benz biến mất, hẳn mới có phần đứng không vững.

- Vi Dân, anh làm sao vậy?

Tô Yến Thanh vốn muốn tìm Lục Vi Dân trao đổi một chút về vấn đề dự án máy móc Âu Dương, nhưng buổi chiều Lục Vi Dân lại không nhà. Vừa rồi cô tới chỗ ở của Lục Vi Dân ở phía sau tòa nhà Huyện ủy để tìm, không ngờ cũng chẳng có ai. Lần này mới ra đến đây lại gặp Lục Vi Dân đang ngồi chồm hồm nôn thốc nôn tháo vào dải cây xanh.

Ngay cả Lục Vi Dân cũng thật sự không ngờ loại rượu Phong Châu này lại lợi hại đến như thế. Vốn dĩ uống rượu trắng cũng được xem như thể mạnh của Lục Vi Dân, không ngờ lần này rượu Phong Châu lại nặng như vậy, mới uống vào dạ dày khoảng một giờ, bị lắc lư trong xe, liền có chút chịu không nổi.

Nôn ra hết, Lục Vi Dân cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Lúc này, hẳn mới

phát hiện Tô Yến Thanh đang dìu mình:

- Không việc gì. Yến Thanh, uống hơn quá chén, nôn ra là ổn thôi.

Mùi rượu hôi thối sau khi nôn ra khiến Tô Yến Thanh mấy lần muốn té xỉu. Cô chưa từng làm những việc chăm sóc ai, hơn nữa lại là một người đàn ông uống rượu say. Nhưng ở ngay cửa tòa nhà huyện ủy này, nôn ra một đồng lớn như vậy, nếu để mặc, nói không chừng có người biết được sẽ nói này nói kia Lục Vi Dân.

- Anh ngồi xuống đây, tôi đi lấy cái chổi.

Đỡ Lục Vi Dân đến ngồi ở bồn hoa cạnh hàng cây, Tô Yến Thanh chạy đi hơn mười mét mới tìm được ông Trương ở phòng thường trực, lấy được cái chổi.

Lại dùng xẻng xúc một đồng xỉ than, cũng may là bảo vệ thường đun nước bằng than tổ ong, nên không thiếu. Sau khi đã giãm vỡ, cô dùng than tổ ong đổ lên bãi nôn, lúc này mới dùng chổi quét tước sạch sẽ dải cây xanh.

Thấy bóng dáng Tô Yến Thanh tất tả bên cạnh, từ sâu trong lòng, Lục Vi Dân cảm thấy có một tình cảm phức tạp trào dâng không biết từ đâu.

Qua lại lâu như vậy, hẳn hiểu rất rõ tính cách của Tô Yến Thanh, bên ngoài mềm yếu nhưng trong thì cứng rắn. Thoạt nhìn bề ngoài cô ăn nói rất khá, nhưng sự ngạo mạn, lạnh lùng và cứng rắn sâu thẳm trong lòng thì chỉ khi tiếp xúc nhiều với cô, hẳn mới có thể cảm nhận được. Giống như chuyện này, chỉ sợ đây là lần đầu tiên cô gặp phải từ khi sinh ra cho tới bây giờ.

Hơn nữa lại vì một người đàn ông.

Hẳn mơ hồ có thể cảm nhận được Tô Yến Thanh có cảm tình với mình. Vấn đề ở chỗ tình cảm của Tô Yến Thanh cũng rất phức tạp. Ngay cả bản

thân hẳn cũng không chắc chắn tình cảm của mình đối với Tô Yến Thanh rốt cuộc là loại nào. Ở bên Tô Yến Thanh, hẳn thực sự có cảm giác thật thoải mái, rất vui vẻ. Có rất nhiều chuyện hai người có cùng quan điểm, thậm chí mình chỉ nói một câu, đối phương đã có thể ngầm hiểu. Sự ăn ý đến mức ngay cả Lục Vi Dân cũng thấy hơn cả tinh tế.

Nhưng đây là tình yêu sao? Vậy tình cảm giữa mình và Chân Ny thì sao? Hơn nữa, một người đã trải nghiệm thêm kiếp trước như mình, còn có thể có một tình yêu trong sáng sao?

Lục Vi Dân không chắc chắn.

- Có đi được không?

Tô Yến Thanh cũng thật không ngờ dáng vẻ bần rộn của mình lại khiến Lục Vi Dân suy nghĩ vô hạn. Đem chổi và xẻng trả lại cửa phòng bảo vệ, thì cả người Tô Yến Thanh đã đổ mồ hôi.

- Không sao đâu, cảm ơn cô, Yến Thanh. Thật ngại quá, lần đầu tiên tôi mất mặt như vậy, lại bị cô nhìn thấy.

Lục Vi Dân cảm thấy đầu mình còn có chút váng vất đi. Tuy nhiên sau khi nôn ra, cảm giác ấm ách khó chịu trong bụng đã bớt đi rất nhiều.

- Tôi có thể đi được.

Thấy bóng dáng Lục Vi Dân hơi liêu xiêu, Tô Yến Thanh hơi do dự rồi vẫn đỡ lấy cánh tay đối phương:

- Thôi được rồi, anh cũng đừng thể hiện nữa. Đi thôi. Tôi đưa anh về, dù sao cũng không còn xa.

Về phòng mình, Lục Vi Dân rất muốn lập tức lăn ngay ra giường, nhưng

Tô Yến Thanh còn đứng đó, hần chỉ có thể cố lấy tinh thần ngồi ở ghế mây.

Tô Yến Thanh giặt khăn mặt rồi đưa cho hần. Lục Vi Dân lau mặt một hồi, chiếc khăn mát lạnh khiến tinh thần hần khá hơn không ít. Tô Yến Thanh lại pha một chén trà nóng cho hần.

- Yến Thanh, nghỉ một chút đi. Cô còn cứ như vậy thực lòng tôi thấy ngại quá.

Lục Vi Dân thật sự không kìm nổi nói:

- Cô xem, cả người đầy mồ hôi, rót cho mình một chén nước đi.

Tô Yến Thanh thấy dáng vẻ Lục Vi Dân đã khá hơn nhiều, bận rộn một hồi lâu như vậy cô cũng thực sự thấy hơi khát nước, lúc này mới rót cho mình một chén nước. Tuy nhiên trong phòng ngủ của Lục Vi Dân ngoài một chén uống trà, thì chỉ có một chiếc cốc súc miệng. Điều này làm cho Tô Yến Thanh cũng thực sự không quen. Cô còn chưa bao giờ dùng chén của người khác để uống nước. Sau khi rót nước xong mới để ý đến điều này, cô đành phải giả vờ nắm ở trong tay nhưng không uống.

- Hôm nay anh đi đâu vậy? Buổi chiều cũng không thấy anh.

Tô Yến Thanh mặc một chiếc áo phong gọn gàng, lịch sự, cùng với hình ảnh đầu Che Guevara với chiếc mũ hồng quân lay động trước ngực. Cô tiện tay hất vài sợi tóc trên trán. Bộ ngực nở nang vì thế mà khiến hơi thở thanh lịch của thiếu nữ lập tức có thêm vài phần quyến rũ, nhìn đến mức ánh mắt Lục Vi Dân cũng có phần ngẩn ngơ.

Tô Yến Thanh dường như cũng chú ý tới điểm này, thấy ánh mắt Lục Vi Dân dừng trên người mình có chút ngẩn ngơ, hơi nóng mặt, gắt giọng:

- Vi Dân, anh đang nhìn gì đấy?

Lục Vi Dân lập tức ý thức được mình đang thất thố, vội vàng hướng tâm mắt đi nơi khác, theo bản năng liền nâng chén trà lên uống. Không ngờ nước trà còn nóng, nóng đến mức khiến hần thiếu chút nữa thì ném cả chén trà trong tay, bộ dạng tức cười khiến cho Tô Yến Thanh vốn giận dữ cũng không nhịn nổi cười.

- Yến Thanh, cũng không nên dọa người như vậy, lưỡi tôi suýt nữa thì sùi bọt.

Lục Vi Dân vừa hà hơi... vừa há miệng.

- Ai bảo ánh mắt anh không đứng đắn?

Tô Yến Thanh trừng mắt nhìn Lục Vi Dân.

- Xưa có câu “Sắc đẹp cũng là đồ ăn”, trái tim con người đều thích cái đẹp, nếu đàn ông chỉ thích nhìn Đông Thi thì chứng tỏ đầu óc của xã hội này đã bị bóp méo một cách nghiêm trọng, chính là một bệnh viện tâm thần.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Nói thời cổ đại, phải truy cứu cũng là truy cứu trách nhiệm phụ nữ các cô. Các cô không nên sinh ra xinh đẹp như vậy, không nên ăn mặc thời thượng như thế. Đây là quyển rũ trá hình!

Tô Yến Thanh khinh thường bĩu môi:

- Vi Dân, kiểu chủ nghĩa đàn ông là nhất này của anh đã chứng tỏ rằng đầu óc anh vẫn còn đầy những tàn dư của tư tưởng phong kiến. Chẳng lẽ bốn năm học đại học Lĩnh Nam cũng chưa thể rửa sạch sẽ những cặn bã còn lại trong đầu anh hay sao?

- Nói sai rồi, Yến Thanh, đây không phải là nọc độc tàn dư từ thời phong

kiến, chỉ là bàn luận sự việc mà thôi.

Lục Vi Dân thối chén trà nóng, nhấp một ngụm:

- Tình hình bên dự án máy móc Âu Dương thế nào rồi?

- Tôi tới tìm anh chính là để nói chuyện này. E rằng khá khó khăn. Một mặt, xí nghiệp máy móc Âu Dương cho rằng Nam Đàm chúng ta không có nền tảng, chỉ dựa vào giá đất và ưu đãi thuế, còn chưa đủ sức hấp dẫn. Lúc trước chúng ta đề xuất trên huyện phụ trách giúp bọn họ tuyển công nhân trước, đồng thời cũng ủy thác cho các trường dạy nghề tiến hành đào tạo cơ bản, bọn họ lại rất coi trọng điểm này. Nhưng Chủ tịch huyện Tào và Phó chủ tịch huyện Lã đều không đồng ý. Chủ yếu vẫn là trong vấn đề tiền trợ cấp đào tạo, chủ tịch huyện Tào kiên quyết phản đối. Những vấn đề khác như cung cấp điện đều không lớn, cho nên...

Tô Yến Thanh chặc lưỡi có chút tiếc nuối:

- Xem ra chuyện này không thành rồi.

Lục Vi Dân nhìn xuống, im lặng suy nghĩ.

Có thể nói dự án này vẫn là dự án mà hẳn coi trọng nhất. Công ty máy móc Âu Dương là xí nghiệp nổi tiếng sản xuất linh kiện máy móc thông dụng ở địa khu Chiết Giang. Bây giờ lần đầu tiên đến Xương Giang để xây dựng nhà máy, nếu có thể đầu tư xây dựng nhà máy ở Nam Đàm, thì sẽ là một bước đột phá quan trọng. Mặc dù quy mô đầu tư cũng không lớn, nhưng chỉ cần có một khởi đầu như vậy, sẽ thu hút và thuyết phục các ngành chế tạo khác đến Nam Đàm đầu tư, như thế sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên, anh muốn để xí nghiệp như máy móc Âu Dương đến xây dựng nhà máy, chỉ dựa vào đất đai, và vài điều kiện ưu đãi tầm thường về thuế thì không có khả năng cho lắm.

Anh có thể cung cấp, địa phương khác cũng có thể cung cấp. Sở dĩ xí nghiệp máy móc Âu Dương không xét tới Khu công nghiệp kinh tế mới Xương Châu, phần nhiều là vì dự án mang tính thử nghiệm này của xí nghiệp cơ khí Âu Dương quy mô không thể coi là lớn. Vốn đầu tư của nó chỉ vền vẹn hai triệu, hẳn là chỉ đủ để gia công linh kiện máy móc đơn giản nhất, bên Xương Châu thấy không đáng để cân nhắc, có chút khinh thường, thế nên mới cho mình một cơ hội.

Mà điều kiện chỉ có Nam Đàm mới thu hút được đối phương chắc cũng chính là sự bảo đảm về nguồn điện tương đối dồi dào. Nhưng điểm này rõ ràng là không đủ để khiến đối phương quyết định chắc chắn.

Lục Vi Dân đã tới Xương Châu nói chuyện với Phó chủ tịch thường vụ của Công ty hữu hạn chế tạo máy móc Âu Dương Âu Chấn Quốc hai lần. Âu Chấn Quốc có sự nhanh nhạy đặc biệt của người Chiết Giang, cũng có khả năng tùy cơ ứng biến của thương nhân Chiết Giang. Ông ta là nhân vật điển hình chưa thấy thỏ thì chim ưng chưa xòe cánh, trong lúc bàn về điều kiện với mình cũng đã đòi hỏi rất cao. Hiển nhiên Nam Đàm cũng không phải là lựa chọn vừa ý nhất trong mắt ông ta.

Mấy tháng nay, ngoài ở Nam Đàm ra, đối phương còn đến khảo sát môi trường đầu tư ở Lạc Khẩu và Côn Hồ. Nhưng có lẽ vì quy mô dự án quá nhỏ cùng với đòi hỏi quá cao, cho nên vẫn chưa thể quyết định. Với điều kiện của Nam Đàm, có lẽ là lựa chọn vạn bất đắc dĩ cuối cùng của Âu Chấn Quốc.

- Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, nhưng đối phương quả thực đòi hỏi khá cao, còn lãnh đạo trên huyện hình như cũng không thật tán thành chuyện này.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Vi Dân, nói thật, tôi cũng cho rằng bọn họ chào giá quá cao, hơn nữa rất thiếu thành ý.

Tô Yến Thanh hơi nhíu mày, cánh mũi nhếch lên, có thể nhìn rõ từng giọt mồ hôi nhỏ đọng khẽ trên mặt, rất hiếm khi được nhìn thấy cô xinh đẹp đáng yêu như vậy. Lục Vi Dân sau khi ngẩn ngơ lập tức chuyển ánh mắt theo hướng khác, sợ bị đối phương phát hiện.

- Tôi cũng không thấy dự án này còn ý nghĩa là bao, quy mô đầu tư cũng hơi nhỏ.

- Yến Thanh, tôi nói rồi, phải nhìn hướng phát triển lâu dài. Nam Đàm thiếu cơ sở công nghiệp, ngành chế tạo máy móc là một trong những ngành có thể tạo cơ hội công ăn việc làm nhất và thúc đẩy tài chính thuế vụ. Hơn nữa một khi đã phát triển, rất dễ hình thành hiệu ứng tập trung số đông, còn có thể bồi dưỡng một lượng lớn công nhân kỹ thuật. Tính mở rộng của dây chuyền sản xuất cũng rất cao, không giống với một số ngành dây chuyền sản xuất ngắn khác, rất dễ dàng hình thành cạnh tranh không lành mạnh. Cho nên tôi vẫn thấy đây là một cơ hội tốt. Đương nhiên có lẽ cái nhìn của tôi có chút phiến diện. Các lãnh đạo có góc độ nhìn nhận vấn đề của lãnh đạo, cô cũng vậy.

Lục Vi Dân xoa tay, dường như có chút bất đắc dĩ nói:

- Thật sự không được thì cũng chỉ có thể từ bỏ.

- Vi Dân, tôi thấy trong chuyện này anh cũng không nên khẳng định quyết giữ ý kiến mình. Tôi thấy chẳng những Chủ tịch huyện Tào rất không hài lòng với anh, cho rằng thái độ của anh đối với dự án quan trọng như giấy Khai Thiên là không nhiệt tình. Phó chủ tịch huyện Lã thấy anh năm lần bảy lượt làm trái ý kiến của ông ta, đi đàm phán với bên xí nghiệp máy móc Âu Dương nên rất không vui. Anh phải để ý thân phận của mình.

Khi Tô Yến Thanh nói những lời nói này, ánh mắt cô có phần lo lắng, giọng điệu cũng thấp xuống không ít.

Lục Vi Dân sợ hãi kinh ngạc, ánh mắt dừng lại trên mặt Tô Yến Thanh, do dự một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Tôi biết.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Đều Không Đơn Giản

Lục Vi Dân biết rõ sự bất mãn của Tào Cương với mình. Bắt đầu từ khi mình đảm nhiệm chức trợ lý chủ nhiệm Khu kinh tế mới này, Tào Cương liền có thái độ với mình. Nhưng hắn cũng không lo lắng, chỉ cần đảm đương tốt công việc, Tào Cương không thể làm gì được mình. Y tuy là Phó chủ tịch thường trực huyện, nhưng lại quản lý Khu kinh tế mới, mà bên trên y còn có Thẩm Tử Liệt và An Đức Kiện, nhưng Lã Ngọc Xuyên thì không như vậy.

Lã Ngọc Xuyên vẫn khá ủng hộ mình, hơn nữa còn là lãnh đạo trực tiếp ngay trên mình. Có thể nói trong thời gian Mã Thông Tài đến trường Đảng học, Lã Ngọc Xuyên rất thoải mái với mình. Đây có lẽ có liên quan đến việc An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt ngầm gợi ý. Nhưng bản thân Lã Ngọc Xuyên cũng thực sự rất coi trọng mình, y ủng hộ rất tích cực mấy ý kiến của mình. Tuy nhiên trong dự án máy móc Âu Dương, mình và Lã Ngọc Xuyên có chút mâu thuẫn.

Lã Ngọc Xuyên vẫn cảm thấy quy mô của dự án máy móc Âu Dương không lớn, vả lại thái độ của Phó tổng giám đốc thường vụ Âu Chấn Quốc rất kiên cường, lạnh nhạt. Trong hai lần đàm phán mà Lã Ngọc Xuyên tham gia thì ông ta đến muộn một lần, còn một lần thì không bàn đến nội dung thực chất, chỉ yêu cầu phía Nam Đàm cung cấp điều kiện ưu đãi. Điều này khiến Lã Ngọc Xuyên khá là bất mãn, thế cho nên về sau Lã Ngọc Xuyên liền không tham gia đàm phán với máy móc Âu Dương thêm một lần nào nữa.

Sau đó khi máy móc Âu dương đề xuất một loạt các yêu cầu khá cao, Lã Ngọc Xuyên vốn đã bất mãn với máy móc Âu Dương liền kiên quyết từ chối.

Chẳng qua là Lục Vi Dân vẫn hy vọng có thể hợp tác cùng máy móc Âu Dương cho nên vẫn đang tiếp tục giữ mối quan hệ. Điều đó khiến Lã Ngọc Xuyên có thể có chút ý kiến với mình.

Còn về dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên, thì là dự án mà Tào Cương giới thiệu đến Khu kinh tế mới.

Xí nghiệp giấy Khải Thiên nghe nói là xí nghiệp sản xuất giấy lớn nhất Xương Giang.

Nó là do mấy người xuất thân từ nhà máy sản xuất giấy Xương Châu cùng nhau ký hợp đồng xây dựng nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn, ở thành phố Lạc Môn đã là một xí nghiệp có chút danh tiếng. Lần này họ hy vọng đến Nam Đàm đầu tư xây dựng nhà máy.

Giai đoạn tiền kỳ của dự án này vẫn là do Mã Thông Tài liên hệ và bàn bạc, nhưng sau khi Mã Thông Tài đi học ở trường Đảng, dự án này liền tạm thời gác lại. Sau khi Lục Vi Dân và người phụ trách xí nghiệp giấy Khải Thiên đã tiếp xúc hai lần, đều không đi đến thống nhất, Lục Vi Dân liền gác lại việc đàm phán với đối phương.

Tào Cương cũng đã hai lần có lời với Lục Vi Dân, yêu cầu nhanh chóng đẩy mạnh việc đàm phán đầu tư xây dựng nhà máy ở Khu kinh tế mới của xí nghiệp giấy Khải Thiên. Lục Vi Dân cũng nói về vấn đề gặp phải khi đàm phán với Tào Cương, nhưng Tào Cương cũng không chấp nhận giải thích của Lục Vi Dân. Điều đó khiến Lục Vi Dân cũng rất bất đắc dĩ.

- Anh biết là tốt rồi, Phó chủ tịch huyện Tào thì tôi không nói, nhưng Phó chủ tịch huyện Lã từ trước đến nay vẫn rất coi trọng anh.

Tô Yến Thanh nhắc nhở một câu dường như mang nhiều ẩn ý, đứng dậy:

- Tôi đi đây, anh nghỉ ngơi một chút, nhớ kỹ sau này đừng uống nhiều

rượu như vậy, quý trọng sức khỏe mình một chút.

Cho đến khi nghe Lục Vi Dân tỏ ý rõ ràng sẽ chấm dứt sự tiếp xúc với bên cơ khí Âu Dương, vẻ mặt Lã Ngọc Xuyên mới trở nên dễ coi hơn một chút.

Trong lòng Lục Vi Dân cũng thở dài một hơi, xem ra Âu Chấn Quốc đó đã đánh đòn không nhẹ vào tự tôn của Lã Ngọc Xuyên, nếu không Lã Ngọc Xuyên sẽ không thể có ác cảm với máy móc Âu Dương đến như vậy.

Theo lý mà nói Lã Ngọc Xuyên dù thế nào thì cũng là một Phó chủ tịch huyện, cũng không thể có ác cảm như vậy đối với xí nghiệp có thể đến huyện mình đầu tư, ngay cả là không đàm phán ổn thỏa về điều kiện. Mà không biết vì sao y lại chán ngán Âu Chấn Quốc đó đến thế, đến mức không muốn tiếp xúc với đối phương một chút nào nữa.

- Vi Dân, tôi biết suy nghĩ của cậu. Khu kinh tế mới chúng ta quả thực rất cần thu hút được dự án và có tiền đầu tư, nhưng chúng ta cũng không thể làm tùy tiện. Máy móc Âu Dương tuy rằng nghe thì rất có tiếng, nhưng dự án họ đề xuất ở Nam Đàm chúng ta chẳng những quy mô nhỏ mà còn đặt điều kiện cao khác thường. Đây là điển hình về thái độ khư khư ôm lấy đồng tiền mà tự cho mình là nhất. Nếu chúng ta đồng ý với điều kiện bọn họ, vậy thì chúng ta sẽ giải thích với các xí nghiệp khác đến đây như thế nào? Chúng ta có phải cũng phải đáp ứng những yêu cầu vô lý kiểu này đối với những xí nghiệp sau này sẽ đến đây hay không?

Thấy vẻ mặt Lục Vi Dân rất tiếp thu, vẻ biểu cảm trên mặt Lã Ngọc Xuyên cũng sinh động lên rất nhiều. Y châm một điếu thuốc, chậm chậm hít một hơi:

- Vi Dân, phát triển Khu kinh tế mới là một kế hoạch lâu dài. Cơ sở hạ tầng của chúng ta hiện nay đang được đầu tư xây dựng rất nhiều, áp lực tài

chính cũng rất lớn, không thể vì một thứ nhất thời mà quá dễ dãi, cũng phải tính đến nguồn tài chính vài năm sau. Trong thời gian này danh tiếng Khu kinh tế mới Nam Đàm chúng ta cũng dần dần được quảng bá, không ít xí nghiệp đã lần lượt đến để tìm hiểu tình hình. Tôi đoán đến cuối năm có thể hoàn thành vượt mức nhiệm vụ của năm nay.

Lục Vi Dân trong lòng hơi cười khở, xét theo tình hình hiện nay, xu hướng phát triển của Khu kinh tế mới Nam Đàm quả thực khá tốt. Nhưng đây là xây dựng trong điều kiện khi các nơi khác đều chưa có Khu kinh tế mới.

Nếu xu thế chung của lịch sử không thay đổi, từ sau tháng hai năm sau, cả nước trên dưới đều dấy lên phong trào xây dựng khu kinh tế mới vô cùng dữ dội, đến lúc đó Nam Đàm sẽ đứng trước áp lực cạnh tranh vô cùng lớn. Nếu như không tận dụng thời gian, tranh thủ mấy tháng này đẩy nhanh tốc độ xây dựng và thu hút đầu tư, e rằng sau này Khu kinh tế mới Nam Đàm sẽ dần phai mờ trong đám đông.

Chỉ có điều những lời này Lục Vi Dân chỉ có thể giấu trong lòng, bề ngoài thì chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Lã Ngọc Xuyên đã là khá tốt, vừa có thể uỷ quyền cho mình, hơn nữa có chuyện gì cũng có thể tích cực ủng hộ mình. Ngoài dự án máy móc Âu Dương, mấy dự án tiếp sau khác đến thương lượng Lã Ngọc Xuyên đều rất nhiệt tình.

- Đúng rồi, Vi Dân, dự án giấy Khải Thiên này có chuyện gì vậy. Tôi nhớ rõ là và nó được bàn cùng lúc với dự án thực phẩm Thái Hòa và dự án lò xo Viễn Đạt. Tại sao hai dự án đó đều đã cơ bản đã thỏa thuận ổn thỏa, dự án giấy Khải Thiên vẫn chưa có tiến triển? Vẫn vì vấn đề xử lý kiếm?

Lã Ngọc Xuyên dường như nhớ ra điều gì, nhíu đôi lông mày, khẽ siết hàm răng hỏi:

- Phó chủ tịch huyện Tào đã hỏi tôi hai lần rồi, rốt cuộc là cậu có thái độ như thế nào với chuyện này?

Lòng Lục Vi Dân chùng xuống, điều gì nên tới trước sau gì cũng tới, xem ra xí nghiệp giấy Khải Thiên này cũng rất có địa vị. Tào Cương đã không tiếc sức để hỗ trợ cho nó đến như vậy, bên trong chắc chắn không chỉ đơn giản là một dự án thu hút đầu tư đơn thuần.

Dự án này đến mình sau khi báo cáo với Thẩm Tử Liệt xong, Thẩm Tử Liệt cũng không thể hiện thái độ gì rõ ràng một cách rất hiếm thấy. Điều này khiến hẳn cảm thấy thêm vài phần khác thường.

- Phó chủ tịch huyện Lã, xí nghiệp giấy kiểu Khải Thiên này đến Khu kinh tế mới Nam Đàm xây dựng nhà máy, cá nhân tôi không hẳn đã tán thành. Vấn đề ô nhiễm của ngành sản xuất giấy là một vấn đề vô cùng nan giải. Tôi không nghĩ rằng xí nghiệp giấy Khải Thiên có thể giải quyết ổn thỏa. Cho nên khi tôi tiếp xúc với bên họ có nhắc đến vấn đề về hệ thống xử lý kiềm, người phụ trách của đối phương nói rất mơ hồ, hay nói thẳng là rõ ràng lảng tránh. Tôi rất lo lắng về điểm này.

Trước mặt Lã Ngọc Xuyên, Lục Vi Dân cũng không che giấu, nói thẳng nỗi lo lắng của bản thân.

- Phó Chủ tịch huyện Lã, tôi biết xí nghiệp giấy Khải Thiên rất có sức ảnh hưởng. Hơn nữa quy mô đầu tư theo kế hoạch bọn họ đưa ra cũng rất lớn, có thể giúp đỡ rất nhiều cho việc giải quyết công ăn việc làm của nguồn lao động. Thêm nữa còn có thể tận dụng tài nguyên vỏ trấu và lau sậy của địa phương chúng ta. Thoạt nhìn thì đây là dự án có lợi về mọi mặt, nhưng chỉ riêng vấn đề xả nước thải tôi thấy rằng đã đủ để xóa đi tất cả những điểm lợi mà dự án này mang đến. Sông Nam Hà chúng ta nằm ở thượng nguồn Phong Giang, nếu xây dựng nhà máy giấy đó, với công nghệ xử lý ô nhiễm và quy mô đầu tư hiện nay, tôi có thể khẳng định quy mô sản xuất của dự án này

càng lớn, mức ô nhiễm đối với các xí nghiệp hạ nguồn lại càng nghiêm trọng.

Sắc mặt Lã Ngọc Xuyên có phần khó coi. Y sao lại không biết thực chất vấn đề của dự án này. Mã Thông Tài lúc ban đầu vô cùng hào hứng, nhưng sau hai lần tiếp xúc sau thì chuyển sang thái độ nhập nhằng. Vừa đúng lúc y tới trường Đảng học tập, vấn đề vô cùng gai góc này liền đẩy sang cho Lục Vi Dân.

Nhưng hiện nay Tào Cương thúc giục gay gắt như vậy, những việc này đều xếp thứ yếu.

Lã Ngọc Xuyên cũng không để ý đến Tào Cương, Thẩm Tử Liệt và Tào Cương bất hòa cũng là chuyện mà tất cả mọi người đều biết rõ. Nhưng dự án này cũng không phải chỉ Tào Cương đơn giản như vậy, mình cũng nhận được gợi ý từ lãnh đạo phía trên, hơn nữa còn là từ lãnh đạo rất có tiếng nói. Điều này khiến Lã Ngọc Xuyên cũng cảm thấy vô cùng nan giải.

Lã Ngọc Xuyên lúc này thực sự có chút hối hận đã kiêm nhiệm chức Bí thư Ủy ban công tác Đảng của Khu kinh tế mới này. Tuy nhiên ngẫm lại cho dù mình không kiêm chức vụ này, chỉ dựa vào thân phận lãnh đạo được phân công quản lý thì cũng không tránh nổi, vẫn phải đối mặt với hiện thực.

- Vi Dân, Chủ tịch huyện Thẩm nhìn nhận dự án này như thế nào?

- Chủ tịch huyện Thẩm chỉ nói phải tìm hiểu cận kẽ dự án, đánh giá tổng hợp, nhất là phải tiến hành đánh giá phân tích nghiêm ngặt với thiết bị bảo vệ môi trường của nó. Vừa làm được việc phải nhiệt tình chào đón doanh nghiệp đến đầu tư, vừa phải nghiêm khắc tiến hành phê duyệt hợp pháp luật và đúng quy tắc.

Lục Vi Dân cũng biết Lã Ngọc Xuyên e rằng cũng đau đầu không ngớt về dự án này. Hắn đã cảm thấy được tầm vóc của người ủng hộ đảng sau dự án

này. Đến Thẩm Tử Liệt sau khi nghe nổi lo lắng mà mình đưa ra vẫn không dám trực tiếp phản đối, nói gì đến Lã Ngọc Xuyên.

Nhưng lương tâm nói với hẳn hễ buông lỏng trong dự án này, có khả năng sẽ kéo theo tai họa cho công tác bảo vệ môi trường, nhất là đối với hạ nguồn Phong Châu mà nói, vấn đề này sẽ càng nghiêm trọng.

- Vi Dân, dự án xí nghiệp giấy Khai Thiên này e rằng vẫn phải đẩy nhanh tiến độ đàm phán thôi. Bất luận là dự án này thế nào, nó cũng vẫn cứ là một dự án đầu tư. Khu kinh tế mới Nam Đàm chúng ta rất hoan nghênh các dự án có quy mô lớn, muốn thể hiện thái độ đó ra một cách trọn vẹn. Cậu có hiểu ý tôi không? Nếu dự án đó bản thân nó đã tồn tại nguy cơ ô nhiễm thì chúng ta có thể yêu cầu các biện pháp xử lý ô nhiễm của nó phải đáp ứng, bảo đảm giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất. Nhưng chúng ta không thể vì rắc rối thì thôi không làm, không thể vì nó tồn tại sức ép về bảo vệ môi trường mà từ chối. Như thế sẽ mang đến ảnh hưởng bất lợi đối với những xí nghiệp đến Khu kinh tế mới chúng ta đầu tư.

Lã Ngọc Xuyên chậm rãi vừa xem chiếc hương trà trước bàn đọc sách, vừa nói rất thản nhiên:

- Đương nhiên, ý kiến của cậu cũng có lý ở mức nào đó. Ngay cả hiện nay công nghệ xử lý ô nhiễm của ngành sản xuất giấy vẫn chưa thực sự đạt tiêu chuẩn, chi phí vận hành cũng rất cao, tính khả thi của việc đầu tư và sản xuất được là bao. Ở điểm này, tôi thấy chỉ là chính quyền chúng ta đưa ra quyết định thì không đủ chặt chẽ. Có phải là có thể cân nhắc bộ ngành chuyên môn có thẩm quyền tiến hành đánh giá hay không, sau đó mới mời một số bộ ngành giám sát tiến hành chứng minh dự án này, nhằm xóa bỏ sự nghi ngờ của quần chúng bên ngoài.

Lục Vi Dân dường như hiểu ra được một chút. Những lời lúc trước của Lã Ngọc Xuyên khiến hẳn có phần lạnh cả người. Nếu Lã Ngọc Xuyên cũng ủng

hộ dự án này thì nguy rồi. Y là Bí thư Ủy ban công tác Đảng Khu kinh tế mới, rất có tiếng nói đối với việc xí nghiệp nào sẽ ở lại Khu kinh tế mới. Nhất là khi Mã Thông Tài không ở đó, y có thể trực tiếp đại diện cho Ban quản lý Khu kinh tế mới. Nhưng lời nói ngay sau đó của Lã Ngọc Xuyên lại khiến ở sâu thẳm trong cõi lòng Lục Vi Dân le lói một tia hy vọng.

Bộ ngành chuyên môn có thẩm quyền? Bộ ngành giám sát? Thế có nghĩa là gì?

Thấy Lục Vi Dân hơi hơi hiểu ra, nhưng vẫn chưa hiểu rõ hoàn toàn, Lã Ngọc Xuyên cười:

- Vi Dân, Chủ nhiệm Lâm rất quý cậu, dù gì cậu cũng phải đi thăm hỏi Chủ nhiệm Lâm một chút. Ông ấy là người đầu tiên tán thành việc cậu lên làm Phó chánh văn phòng Ban quản lý khu kinh tế mới.

Sợ Lục Vi Dân vẫn chưa nghe hiểu rõ, Lã Ngọc Xuyên lại có phần vẽ rắn thêm chân mà nói thêm một câu:

- Hội đồng nhân dân là cơ quan giám sát, có quyền giám sát và thẩm tra đối với những việc liên quan đến vấn đề kinh tế quốc gia và đời sống nhân dân trong huyện. Chúng ta phải học cách tôn trọng quyết định của Hội đồng nhân dân.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Dự Án Sản Xuất Giấy

- Vẫn chưa hiểu sao?

Thường Xuân Lai hít một hơi rồi nhả khói thuốc, bật cười, vẻ mặt đầy ẩn ý kỳ lạ, cười nói:

- Vi Dân, cậu không biết Lâm Thuận Lộc là người của lũy làng nhà họ Lâm hay sao?

- Là ý gì? Lũy làng nhà họ Lâm?

Lục Vi Dân không hiểu gì cả. Từ khi quay về hẳn luôn suy nghĩ ý tứ bên trong lời nói của Lã Ngọc Xuyên. Chắc chắn rằng điều này có chút liên quan đến phía Hội đồng nhân dân. Nhưng cụ thể mấu chốt bên trong là gì thì hẳn có chút không hiểu. Vì thế chỉ có thể xin Thường Xuân Lai chỉ bảo.

- Lũy làng nhà họ Lâm là cư trú quanh vùng nước, là khu nhà cổ nổi tiếng của huyện Nam Đàm chúng ta. Có đến hơn trăm hộ ở đó. Xí nghiệp giấy Khải Thiên nếu như đầu tư ở Khu khai thác kinh tế mới, không thể giải quyết được vấn đề nước thải, thì chắc chắn là nước thải chỉ có thể xả vào sông Nam Hà. Phía dưới Nam Hà một hai dặm nữa là lũy làng nhà họ Lâm. Các vùng xung quanh lũy làng nhà họ Lâm mỗi năm đều lấy nước tưới nông nghiệp từ sông Nam Hà, còn cả ao cá, hồ sen, hạn hán, úng lụt đều phải dựa vào vào sông Nam Hà. Xí nghiệp sản xuất giấy này xây dựng thì chẳng phải là sẽ cắt đứt đường sống của những ao cá hồ sen đó sao? Lâm Thuận Lộc nếu như không muốn sau khi trở về bị gia tộc nhà họ Lâm mắng nhiếc chửi rủa thì tuyệt đối không thể tán thành dự án này.

Thì ra là thế!

Trong lòng Lục Vi Dân lập tức thông suốt.

Lã Ngọc Xuyên thật giỏi, quả là túc trí đa mưu. Một mặt muốn mình tiếp tục đàm phán với giấy Khải Thiên, còn làm bộ rất tích cực nhiệt tình. Một mặt thì lại muốn mình nghĩ cách đẩy chuyện này sang cho Lâm Thuận Lộc. Chả trách cứ muốn mình tìm cơ quan chuyên môn có thẩm quyền để đánh giá.

Báo cáo đánh giá này nếu như là khách quan công bằng, đặt sang bên Hội đồng nhân dân, chỉ sợ rằng sẽ gây tranh cãi ầm ĩ vang trời trong toàn huyện, đương nhiên sẽ chỉ có thể gác lại mà thôi.

Nếu là cơ quan chuyên môn có thẩm quyền đánh giá không có vấn đề gì thì chứng tỏ xí nghiệp giấy Khả Thiên thực sự có sức mạnh phi thường rồi. Như thế cũng coi như là có một sự giải thích với các bên. Về sau nếu như thực sự có hậu quả của vấn đề nào đó thì cũng không liên quan đến Lã Ngọc Xuyên.

Thấy Lục Vi Dân đã hiểu ra phần nào, Thường Xuân Lai cười đứng dậy vỗ vai Lục Vi Dân:

- Vi Dân, cậu cho là Lã Ngọc Xuyên là người dễ đối phó sao? Ông ta gian xảo quyết lắm đó, đầu óc rất nhanh nhạy, nháy mắt một cái là có cách. Nhưng nói thực, dự án lớn như xí nghiệp giấy Khải Thiên chỉ sợ đối với huyện mà nói thì thực sự có sức mê hoặc không nhỏ. Nếu thực sự đầu tư và đi vào sản xuất thì số vỏ trấu và những cây lau sậy chẳng ai quan tâm ở bãi sông trong huyện chúng ta về cơ bản đều có thể xử lý hết. Điều này đối với nông dân trong xã mà nói cũng là một chuyện tốt.

Lục Vi Dân kinh ngạc. Làm sao đến Thường Xuân Lai cũng nói tốt cho xí

nghiệp giấy Khai Thiên? Điều này dường như quá kỳ lạ.

- Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó. Tuy tôi chẳng phải là hay ho gì nhưng cũng không đến nỗi giúp người ngoài lừa dối. Tôi thấy “Nhật báo Lê Dương” hai ngày nay chẳng phải là đều đang nói mỗi năm địa khu Lê Dương của chúng ta lãng phí số vô trấu vô cùng lớn. Hơn nữa lau sậy bên bãi sông cũng rất phí phạm. Nếu như có thể có một xí nghiệp sản xuất giấy có quy mô thì có thể nhất cử lưỡng tiện. Tôi thấy nói như thế cũng chẳng sai. Chỉ có điều cái cậu nói là nước thải ô nhiễm thì cũng là một vấn đề. Chẳng lẽ không có cách nào giải quyết được sao?

Lời của Thường Xuân Lai khiến Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh đều ngây người ra. “Nhật báo Lê Dương”? Xí nghiệp giấy Khai Thiên này quả nhiên cũng có đường đấy. Lại có thể坦然 nhiên phát động cả “Nhật báo Lê Dương” nữa, dùng cái lợi ích thu gom sử dụng được vô trấu và lau sậy ra thì thực sự là có chút hấp dẫn.

Địa khu Lê Dương là nơi trồng gối vụ lúa mạch và lúa. Việc xử lý đối với cỏ độc cũng khác nhau. Nếu xung quanh không có nhà máy sản xuất giấy hầu như chỉ có cách đốt để tiêu hủy, vừa gây khói bụi, ảnh hưởng đến môi trường, lại chẳng có chút giá trị nào.

Nếu như có nhà máy sản xuất giấy thì có thể bán một lượng lớn cho nhà máy giấy làm nguyên liệu sản xuất. Mấy huyện phía nam như Nam Đàm, Phụ Đầu đều không có nhà máy sản xuất giấy cỡ lớn, mấy nhà máy sản xuất giấy cỡ nhỏ hầu hết cũng đều phân bố nhiều ở Song Phong, Đại Viên. Nên nói là xây dựng nhà máy sản xuất giấy ở Nam Đàm thực sự là rất có tầm nhìn, nhưng mấu chốt nằm ở sức ép trong việc bảo vệ môi trường mà nhà máy giấy mang lại.

Ngay vấn đề xử lý nước thải hiện nay còn chưa có biện pháp nào thực sự tốt. Sự đầu tư và chi phí vận hành đối với thiết bị bảo vệ môi trường cũng yêu

cầu khá cao. Tuy là xí nghiệp sản xuất giấy Khải Thiên trong quá trình tiếp xúc thì cũng thể hiện rằng sẽ tiến hành lắp đặt các thiết bị bảo vệ môi trường theo yêu cầu. Nhưng dựa theo hiểu biết về tình hình kinh doanh của xí nghiệp sản xuất giấy Khải Thiên này thì Lục Vi Dân khẳng định đối phương chẳng qua là đang dùng kế hoãn binh, muốn cứ lên xe đã rồi mới suy nghĩ có mua mua tấm vé bảo vệ môi trường hay không, hoặc là nói sẽ mua tấm vé giá bao nhiêu.

Một khi xí nghiệp sản xuất giấy Khải Thiên đi vào sản xuất, hiệu quả sản xuất của nó đủ để khiến cho huyện Nam Đàm phải suy nghĩ thêm về vấn đề bảo vệ môi trường của nó. Theo Lục Vi Dân thì huyện Nam Đàm bất luận là do ai phụ trách, khi mỗi nguy hại của ô nhiễm còn thể hiện rõ rệt đến sát sườn, chỉ sợ là khó có thể vì vấn đề môi trường mà đưa ra quyết định có hại đến hoạt động kinh doanh sản xuất bình thường của xí nghiệp. Điều đó cũng có nghĩa là xí nghiệp này một khi xây dựng lên rồi thì trong một khoảng thời gian tương đối dài, việc xử lý chất thải của nó rất khó chịu sự kiểm soát hiệu quả.

- Anh Thường, theo như tôi biết, việc xử lý nước thải nếu của ngành sản xuất giấy nếu như áp dụng phương thức sản xuất bằng bột gỗ thì còn được. Nhưng đối với việc sản xuất không bằng bột gỗ mà bằng lau sậy, vỏ trấu như ở nước ta thì trong việc xử lý nước thải chúng ta không được hoàn thiện. Hơn nữa muốn xử lý thì chi phí đầu tư và vận hành đều tương đối lớn, những xí nghiệp không phải quy mô lớn thì khó có thể chịu được. Hay nói cách khác chỉ có những xí nghiệp có quy mô khá lớn thì mới có thể trả được chi phí cho bảo vệ môi trường mà vẫn có thể vận hành bình thường được. Còn các xí nghiệp vừa và nhỏ thì nếu muốn có được lợi nhuận khiến người ta hài lòng thì chỉ có thể kiếm được từ việc rút bớt phí dụng cho bảo vệ môi trường mà thôi.

Về vấn đề này Lục Vi Dân rất thẳng thắn:

- Hiện nay bao gồm rất nhiều cán bộ lãnh đạo của chúng ta cũng không ý thức được mối nguy hại mà nước thải ảnh hưởng đến môi trường sinh thái. Mà khi sự nguy hại và ảnh hưởng đến một mức độ nhất định thì chúng ta muốn loại trừ chúng, cái giá phải trả có lẽ sẽ gấp mấy lần thậm chí là mấy chục lần lợi nhuận mà chúng ta thu được ban đầu. Đây là ví dụ được minh chứng trong quá trình phát triển ở nước ngoài, còn tôi thì không mong những ví dụ đã được chứng thực bằng những bài học rất đau đớn ở nước ngoài sẽ tái diễn một lần nữa ở chính chúng ta.

Giọng điệu Lục Vi Dân vô cùng trầm trọng. Điều này đối với Tô Yến Thanh và Thường Xuân Lai đều là lần đầu tiên, khiến bọn họ đều cảm thấy có phần kinh ngạc và bất ngờ.

Chủ đề bảo vệ môi trường hiện nay tuy về bề ngoài thì ngày càng khiến khắp nơi chú ý, nhưng việc quyết định vấn đề này trong thể chế thì chưa thực sự thu hút được sự coi trọng. Khi Quốc vụ viện cải cách cơ cấu, năm 1988 tách ra từ bộ Xây dựng một đơn vị cấp phó bộ độc lập - Tổng cục bảo vệ môi trường quốc gia. Trong trí nhớ của hần thì phải đến năm 1998 mới trở thành đơn vị trực thuộc cấp bộ của Quốc vụ viện. Còn thực sự trở thành bộ phận cấu thành của Quốc vụ viện thì phải đến năm 2008.

Nói cách khác, mãi cho đến sau năm 2008 thì tính quan trọng của vấn đề bảo vệ môi trường mới thực sự được chú ý. Mà tính quan trọng của việc bảo vệ môi trường được thể hiện rõ cũng là nhờ vào sự phát triển nhanh chóng từng ngày từng giờ của thông tin inte, mới thực sự đưa vấn đề bảo vệ môi trường lên một tầm cao chiến lược. Dù là như thế, hai mươi năm sau, trong đầu của rất nhiều các vị lãnh đạo, quan niệm chú trọng phát triển, xem nhẹ bảo vệ môi trường vẫn là thâm căn cố đế chứ đừng nói gì đến hiện tại.

Nam Hà là con sông cái chủ yếu của thượng nguồn sông Phong Giang. Mà xung quanh tuyến Phong Giang đổ vào Trường Giang thì có bao nhiêu sông hồ lớn nhỏ. Những ao hồ có đó phong cảnh tươi đẹp, sản vật phong phú,

là khu cung cấp ngó sen và tài nguyên ngành nuôi trồng thủy hải sản. Nhiều ao hồ có rất các đường nước thông với sông Phong Giang, bồi đắp cho nhau, là van điều tiết nước tự nhiên. Khi mực nước sông Phong Giang quá cao thì có thể chảy vào các ao hồ để giảm áp lực đỉnh lũ. Khi cạn nước thì các sông hồ có thể chảy về sông mẹ, bổ sung nước cho sông Phong Giang.

Kiếp trước trong thời gian Lục Vi Dân ở Nam Đàm thì vô cùng tâm đắc với vùng nước của Phong Châu này. Nhưng vào cuối những năm chín mươi, cùng với sự phát triển kinh tế, ngành chế tạo giấy quy mô nhỏ, ngành công nghiệp hóa chất quy mô nhỏ nhanh chóng phát triển ở những khu vực như Phong Châu, Nam Đàm và nơi ở mãi tận hạ nguồn là Đại Viên, con sông Phong Giang vô cùng xinh đẹp biến thành một dòng sông ô nhiễm, trở thành nhánh sông có chất lượng nước tồi tệ nhất vùng trung du sông Trường Giang.

Còn sau khi bước vào thế kỷ hai mươi mốt, Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang ngày càng ý thức được mối nguy hại to lớn do ô nhiễm sông Phong Giang đem lại, tiêu tốn rất nhiều tiền để cải tạo chất lượng nước sông Phong Giang. Nhưng lúc đó chất lượng nước sông Phong Giang đã xấu đến mức nghiêm trọng đến cùng cực. Chất thải xả ra từ ngành sản xuất giấy, ngành hóa ra chất và nước thải sinh hoạt chưa qua xử lý đã biến sông Phong Giang hoàn toàn biến thành một dòng sông hôi thối.

Mãi cho đến năm 2012 ở kiếp trước, khi Lục Vi Dân đã chết, chất lượng nước của sông Phong Giang vẫn không có sự thay đổi mang tính triệt để. Đây cũng là điều mà Lục Vi Dân vô cùng tiếc nuối.

Lục Vi Dân không hy vọng trong kiếp này vì một con bướm vỗ cánh mà khiến cho Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm xuất hiện, còn khiến cho sự ô nhiễm đó còn xuất hiện ở bên bờ sông Phong Giang và Nam Hà sớm hơn, khiến cho cơn ác mộng ô nhiễm của kiếp trước diễn ra sớm ở kiếp này. Nếu như thực sự như vậy thì đó chắc chắn là thất bại và nỗi nhục nhã lớn nhất của cuộc đời mình. Lục Vi Dân quyết không thể khoan nhượng để tình

cảnh đó xuất hiện.

Mà hiện nay một khi xí nghiệp giấy Khải Thiên này được xây dựng ở bên sông Nam Hà thì sự ô nhiễm của nó nhất định sẽ kéo theo mỗi đe dọa cực kỳ lớn đối với các ao hồ dọc tuyến Phong Giang. Chính vì thế mà đối với người đã sống hai kiếp như Lục Vi Dân, lại không dễ dàng gì mới có thể được chức Phó chánh văn phòng Ban quản lý thì cũng phải tránh để dự án này thực hiện ở Khu kinh tế mới.

- Vi Dân, anh thực sự cảm thấy xí nghiệp sản xuất giấy Khải Thiên nếu ở lại Khu kinh tế mới sẽ đem lại nguy hại rất lớn?

Tô Yến Thanh nhíu mày hỏi.

- Yến Thanh, nếu như xí nghiệp giấy Khải Thiên có thể đặt được ở đây, tại sao các xí nghiệp giấy khác lại không thế? Lợi nhuận của ngành sản xuất giấy trong nước thực chất đa phần chính là ở chỗ kinh phí cho ô nhiễm thấp. Còn ở nước ngoài, phí tổn xử lý ô nhiễm chính là phí tổn chủ yếu nhất trong việc vận hành nhà máy sản xuất giấy. Cô cho rằng với tình hình tài chính hiện nay của huyện ta thì có thể trụ được với sức hấp dẫn của một xí nghiệp mỗi năm nộp thuế khoảng mấy trăm ngàn đến mấy triệu sao? Tôi thấy rất khó. Đối lại nếu như tôi ngồi ở vị trí của bọn họ thì chỉ sợ cũng chưa chắc đã làm được.

Lục Vi Dân nhún vai.

- Vậy anh tính nên làm thế nào?

Tô Yến Thanh cảm thấy Lục Vi Dân dường như đã có kế hoạch gì rồi. Sự trầm tĩnh thản nhiên trên khuôn mặt hảnh chính là dấu hiệu.

- Tôi nghe nói dự án này ngay cả đến Bí thư An cũng rất coi trọng.

Lục Vi Dân khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn xa xăm:

- Một dự án lớn như thế này, giá trị sản lượng, lợi nhuận, nguồn thu thuế đều rất khả quan. Hơn nữa có thể có được tiếng tốt là biết tận dụng và xử lý nguồn vỏ trấu và lau sậy ở huyện mình và những huyện xung quanh. Có thể nói là chỉ một điểm tốt đủ để che đậy trăm ngàn điểm xấu, sao lại không làm cơ chứ? Còn về những cái khác thì có lẽ lãnh đạo cũng không nghĩ được nhiều như thế. Có điều tôi tin rằng chắc chắn sẽ có người nhìn ra mối nguy hiểm trong đó, đâu phải tất cả mọi người đều thiên cận.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Mũi Nhọn Sau Lưng

Nhìn bóng Lục Vi Dân đi khuất dần, trong lòng Tào Cương thoáng thấy thoải mái hơn một chút.

Hắn coi như cũng biết điều, cuối cùng cũng hiểu được huyện Nam Đàm không phải chỉ dựa vào một mình Thẩm Tử Liệt là có thể thu tóm hết. Mình không cảnh cáo hắn, hắn liền không biết nước ở huyện Nam Đàm này nông hay sâu.

Tào Cương không hề nghĩ rằng Lục Vi Dân là một kẻ không có đầu óc. Ngược lại, y cũng cho rằng Lục Vi Dân rất nhạy bén, thông minh, về năng lực làm việc thì càng có phần nổi bật. Chẳng qua chỉ là sự non nớt về tuổi đời và kinh nghiệm khiến đối phương hơi có vẻ chưa đủ chín chắn, trong đầu có hơi nhiều những thứ mang tính lý tưởng.

Như vừa rồi, rõ ràng là đã biết quan điểm, thái độ của mình, nhưng vẫn không thuận theo đó mà cứ nói mãi về việc xí nghiệp sản xuất giấy Khải Thiên nếu ở lại Khu kinh tế mới có khả năng sẽ mang đến nguy hại. Nhưng ngược lại, điều này lại khiến Tào Cương cảm thấy có phần yêu thích Lục Vi Dân.

Biết rõ mình không muốn nghe về những điều đó, nhưng lại dám thẳng thắn trình bày ngay trước mặt mình, sự can đảm và khí chất đó thật sự không phải bất cứ thằng nhãi ranh nào cũng có thể có.

Ngành sản xuất giấy dù ít hay nhiều đều có vấn đề ô nhiễm, Tào Cương càng không phải là loại hoàn toàn không biết gì về kinh tế. Nhưng xí nghiệp

giấy Khải Thiên cũng được coi là xí nghiệp giấy có chút danh tiếng ở địa khu Xương Đông, nếu nó có thể xây dựng ở Nam Đàm, chẳng những tiêu thụ được vỏ trấu và lau sậy ở Địa khu Lê Dương, mà giá trị sản lượng, lợi nhuận và thuế mà nó mang lại chắc sẽ không hề thua kém so với tập đoàn Hoa Mỹ, sao lại không chọn.

...

Sau khi nghĩ một hồi, Tào Cương mới cầm điện thoại trên bàn lên gọi đến tổng đài, nhờ tổng đài kết nối với một số máy:

- Phó tổng giám đốc Tôn, bên tôi đã có lời với Khu kinh tế mới, các anh phải gấp rút đàm phán với phía Khu kinh tế mới, chủ động một chút mà. Hiện giờ, tiến độ xây dựng cơ sở tại Khu kinh tế mới đang phát triển rất nhanh. Nếu các anh không tận dụng thời gian đàm phán, sắp tới còn có mấy dự án khác có khả năng cũng muốn vào, thế thì mảnh đất mà các anh muốn chưa chắc có thể lấy được như ý nguyện đâu.

- Đúng vậy.

- Chúng tôi đương nhiên rất hoan nghênh các anh. Ý kiến của người khác không thể ảnh hưởng đến thái độ của Huyện ủy Nam Đàm chúng tôi.

- Về điểm này tôi có thể xác định rõ Bí thư Đức Kiện cũng rất ủng hộ. Đúng, không thành vấn đề. Đương nhiên, những chuyện cụ thể vẫn phải đàm phán với Khu kinh tế mới, bọn họ mới là chủ chốt. Yên tâm, hăn vừa mới rời chỗ tôi. Tôi đã phê bình hăn, thái độ của hăn cũng có thay đổi. Nhưng tôi cũng phải nói một câu, vấn đề bảo vệ môi trường rất quan trọng, hy vọng xí nghiệp giấy Khải Thiên không nói suông, chúng tôi mong rằng sẽ có những hành động cụ thể. Cụ thể tổng giám đốc Tôn có thể cử người tới Khu kinh tế mới nói chuyện tỉ mỉ hơn, đưa ra một phương án mà mọi người đều có thể đồng ý.

- Như vậy là tốt nhất. Phó tổng giám đốc Tôn, anh phải hiểu, sau này các anh chủ yếu là liên hệ với bên Ban quản lý. Từ khi lập kế hoạch xây dựng đến khi xây dựng xong tiến hành đầu tư, thì thời gian phải qua lại với Ban quản lý Khu kinh tế mới còn rất nhiều, không cần thiết vì một chút chuyện nhỏ mà sinh giận không đâu. Phó chánh văn phòng tiểu Lục tuổi còn trẻ, hành động có hơi theo cảm tính. Tuy nhiên không sao, còn nhiều thời gian, đừng nên so đo những chuyện nhỏ nhặt như vậy thêm nữa, được không? Ha ha, không sao, không sao. Tổng giám đốc Tôn, thế cứ như vậy đi. Được, để xem thời gian thế nào, có cơ hội mọi người cùng ngồi với nhau. Được, cứ như vậy đi.

Đặt điện thoại xuống, Tào Cương thở hắt ra một hơi. Mẹ nó, nếu như không phải là em trai của Tôn Chi Lan, mẹ nó, ai thèm khách khí với mày như vậy?

Một Phó tổng giám đốc cũng dám ở trước mặt mình ra vẻ cáo mượn oai hùm, vênh mặt hất hàm sai khiến, tự mình cũng phải cân nhắc ngôn từ và thận trọng. Cũng không biết Lục Vi Dân này xưa nay khôn khéo như vậy, sao trong chuyện này lại khinh suất như thế? Ngay cả An Đức Kiện cũng đã cho phép, hãn dám giả vờ giả vệt kéo dài thời gian, cũng khó trách người ta tức giận như vậy.

Trong dự án này, Tào Cương tự nhận là không có tư lợi gì. Ngoài quan hệ của Tôn Chi Lan, đằng sau xí nghiệp giấy Khải Thiên còn có rất nhiều quan hệ hậu thuẫn phức tạp. Có thể nói dự án này, Nam Đàm không nhận cũng phải nhận, hơn nữa còn phải nhận một cách vô cùng vui mừng phấn khởi, cũng phải đưa ra đủ loại chính sách ưu đãi.

Về những điều Lục Vi Dân đề xuất, Tào Cương không phải là không biết. Sản xuất giấy gây ô nhiễm không phải là chuyện gì mới mẻ, có xí nghiệp sản xuất giấy nào mà không gây chút ô nhiễm? Ngay cả là xí nghiệp sản xuất giấy của nhà nước cũng gây ô nhiễm, mấu chốt ở chỗ phải nhìn nhận vấn đề

này như thế nào.

Xí nghiệp giấy Khải Thiên ở lại Nam Đàm, quy mô đầu tư lớn như thế, hơn nữa còn có thể giải quyết lượng vô trấu của các hộ nông dân và lau sậy ở bãi sông trong huyện. Đây là một chuyện tốt một công đôi việc, còn được nhiều lãnh đạo chú ý như vậy, kẻ nào lại muốn tới chặn đường thì chính là tự mang vạ vào thân. Về phần nói vấn đề xử lý ô nhiễm, xí nghiệp giấy Khải Thiên cũng hứa hẹn sẽ trang bị các thiết bị xử lý ô nhiễm, bảo đảm đạt được yêu cầu của đơn vị bảo vệ môi trường. Đương nhiên để làm được điều này có lẽ cần một quá trình, nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do gây trở ngại ngăn dự án này ở lại đầu tư xây dựng.

- Trưởng phòng Tôn, tôi là Tào Cương ở huyện Nam Đàm. Chào ngài, vừa rồi tôi có gọi điện cho Phó tổng giám đốc Tôn. Vâng, không sao. Đúng, Nam Đàm chúng tôi rất hoan nghênh xí nghiệp giấy Khải Thiên đến đây. Khu kinh tế mới Nam Đàm đang rất cần những xí nghiệp lớn, dự án lớn như thế này. Tỉnh và địa khu sở dĩ muốn xây dựng Khu kinh tế mới Nam Đàm cũng chính là hy vọng thu hút các dự án lớn, các xí nghiệp lớn đến thực hiện phát triển kinh tế. Chắc chắn, chắc chắn. Dự án này nhất định sẽ được đưa vào trọng điểm ở huyện. Xin ngài yên tâm. Được, được, được. Hôm nào ngài có thời gian có cơ hội đến Nam Đàm chúng tôi... Được, Thư ký Đường và Trưởng ban Khương biết ngài muốn tới chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng. Nhất định. Tạm biệt.

... ..

An Đức Kiện ngồi tập mấy động tác vận động, lại hít thở sâu một lúc ở trước bồn hoa. Sau đó ông ta mới trở lại trước bàn, nhấp một ngụm trà nóng, tiện tay mở “Nhật báo Lê Dương” ngày hôm nay ra xem. Đây là thói quen từ lâu của ông ta, trước tiên là xem “Nhật báo Lê Dương”, sau đó là tới “Nhật báo Xương Giang”, cuối cùng mới là “Nhật báo nhân dân” và “Nhật báo kinh tế”.

Khi xem báo ông ấy có một đặc điểm, đọc lướt nhanh như gió. Trước tiên là xem đề mục, nếu bài viết nào cảm thấy hứng thú thì đọc lướt một lần, sau đó lại mở mấy tờ báo xem qua rất nhanh một lượt, cuối cùng mới giữ lại những bài viết chuẩn bị đọc kỹ, thường thức kỹ càng một lượt. Có bài viết hay thậm chí ông ta còn đọc đi đọc lại tới hai ba lần.

Sau khi đi làm, mười phút này là thời gian ông ta đọc sách đọc báo, ghét nhất là người khác đến làm phiền, cho nên thường thì thư ký sẽ không bước vào trong khoảng thời gian này. Thông thường thư ký đều phải chờ tới sau tám giờ bốn mươi lăm phút mới chính thức bắt đầu làm việc.

Hôm nay “Nhật báo Lê Dương” không có gì đáng xem cả. Ông ta lại mở “Nhật báo Xương Giang”, một dòng tiêu đề xẹt qua trước mắt, mới đầu ông ta cũng không để ý, nhưng rất nhanh sau đó ông ta lại lật trở lại.

Đây là bản tin thường ngày của “Nhật báo Xương Giang”, bình thường hay có một vài bài viết ngắn gọn sâu sắc bình luận về công tác ở các nơi trong toàn tỉnh, hoặc là nhắc tới một vài mầm mống xấu xuất hiện trong công việc. Đây cũng là trang mà An Đức Kiện thích nhất.

“Cảnh giác trước sai lầm trong công tác thu hút đầu tư”? Tác giả bài viết là một cây bút nổi tiếng Đàm Tiểu viết, đề cập tới hiện nay nước ta đang trong thời kỳ cải cách mở cửa, trong công tác thu hút đầu tư xuất hiện một số dấu hiệu đáng lo ngại.

Bài viết liệt kê mấy điểm như chiếm dụng đất canh tác bừa bãi, ô nhiễm môi trường, các ngành công nghiệp lạc hậu và việc di dời quá nhiều xí nghiệp có khả năng mang tới tai hoạ ngầm cho sự phát triển kinh tế. Nhất là còn đặc biệt nhắc đến các ngành sản xuất giấy, hóa chất, thuộc da, luyện kim quy mô nhỏ, công nghệ lạc hậu, dẫn đến ô nhiễm nghiêm trọng và hậu quả nặng nề.

Đồng thời chỉ ra một vài địa phương vì phát triển kinh tế địa phương, trong điều kiện còn hạn chế, đã liều lĩnh phát triển những ngành sản xuất công nghiệp đã bị trong và ngoài nước ra lệnh rất rõ ràng phải hạn chế phát triển và từng bước đào thải. Làm như vậy đã dẫn đến tai vạ và hậu họa cực kỳ nguy hiểm cho môi trường sinh thái địa phương sau này. Bài viết còn yêu cầu chính quyền Đảng uỷ địa phương phải có trách nhiệm với nhân dân, phân tích, nhìn nhận hiện tượng đang lan tràn này một cách thật nghiêm túc, nhằm phòng ngừa hiểm họa cho con cháu đời sau.

An Đức Kiện đọc bài báo này tới ba lần, mới đặt tờ báo xuống, trầm tư suy nghĩ.

Bài viết tuy rằng liệt kê mấy hiện tượng, nhưng phương hướng chủ yếu vẫn là ô nhiễm môi trường. Thậm chí nó còn liệt kê một vài địa phương ở tỉnh ngoài, bởi vì vấn đề bảo vệ môi trường không tốt dẫn đến thảm họa sinh thái, khá là có sức công kích.

Nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, An Đức Kiện day thái dương theo bản năng, trực giác nói cho ông ta biết, bài viết này hẳn phải có nguyên do.

Không biết Cục bảo vệ môi trường tỉnh tại sao lại biết được tin này. Ông ta đã chính thức hỏi Cục bảo vệ môi trường địa khu về việc xí nghiệp giấy Khải Thiên. Cục bảo vệ môi trường địa khu tuy rằng đã gửi trả lời giải thích, nhưng bài báo này lại giống như một bóng đen vắt qua tâm trí An Đức Kiện.

Dự án sản xuất giấy này đầu tư không nhỏ, lợi ích mà nó mang đến không ít, nhưng cùng lúc cũng có không ít vấn đề.

Những điều đó đều xếp sau, mấu chốt nằm ở chỗ dự án này còn có nhân tố khác trộn lẫn bên trong.

Nhà máy giấy ở Lạc Môn của xí nghiệp giấy Khải Thiên nghe nói đã

nhiều lần bị tố cáo đến cơ quan Bảo vệ Môi trường tỉnh, nhưng qua nhiều lần điều tra, vẫn chưa bị đóng cửa. Mấy vị cổ đông lớn của xí nghiệp đều là người rất có địa vị.

Bây giờ còn không biết Cục bảo vệ môi trường tỉnh làm sao lại biết rõ việc xí nghiệp giấy Khải Thiên muốn xây dựng nhà máy ở Nam Đàm. Có lẽ là Cục bảo vệ môi trường tỉnh luôn chú ý tới nhà máy giấy ở Lạc Môn của xí nghiệp giấy Khải Thiên, có lẽ là có người cố ý cung cấp thông tin cho Cục bảo vệ môi trường tỉnh, thậm chí còn báo cáo tình hình. Có lẽ khả năng sau có vẻ lớn hơn.

Nếu thật sự có người báo cáo lên thì có chút khác thường.

Việc xí nghiệp giấy Khải Thiên đến Nam Đàm đầu tư hiện mới chỉ đang trong giai đoạn đàm phán, thậm chí chưa thực sự bước giai đoạn vào đàm phán chính thức. Ngoại trừ những người ở các ngành có liên quan ở huyện, những người có thể biết nội tình cũng không nhiều. Sao chưa gì đã có người gây khó dễ rồi?

Ban quản lý Khu kinh tế mới dường như cũng không thật sự thích dự án này. Trong đàm phán với nhà máy sản xuất giấy, Lục Vi Dân đã đưa ra yêu cầu rất cao về vấn đề xử lý nước kiềm. Điều này làm cho Ban quản lý xí nghiệp giấy Khải Thiên rất tức giận, cho rằng Ban quản lý Khu kinh tế mới cố ý gây khó dễ bọn họ. Nhưng thái độ của Lục Vi Dân về vấn đề này rất cứng rắn, kiên quyết không chịu nhượng bộ các điều kiện này. Điều này chắc cũng làm cho xí nghiệp giấy Khải Thiên vô cùng đau đầu.

Cục bảo vệ môi trường tỉnh vừa mới bắt đầu nhúng tay vào điều tra tình hình, yêu cầu Cục bảo vệ môi trường địa khu Lê Dương phải chú ý tới dự án này. Bây giờ “Nhật báo Xương Giang” lại đột ngột tung ra một bản tin ngầm ngầm hại người như vậy, không thể không khiến An Đức Kiện cảm thấy tính phức tạp của vấn đề này.

Vào lúc này, An Đức Kiện cực kỳ không muốn xảy ra trò quý gì.

Địa khu Phong Châu sắp thành lập, đã có lãnh đạo nói với ông ta, ông ta chắc hẳn rất nhanh sẽ đến nhậm chức ở địa khu Phong Châu mới. Nhưng trong thời gian này, bản thân phải thực hiện tốt chức trách của một Bí thư Huyện ủy. Mà trong vấn đề mình đến địa khu Phong Châu nhậm chức, những người có liên quan tới dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên này lại có sức ảnh hưởng nhất định. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến An Đức Kiện cảm thấy buồn phiền lo lắng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Hội Đồng Nhân Dân Thực Hiện Nhiệm Vụ

- Bí thư An, Phó bí thư Lâm đã đến.

Thư kí nhẹ nhàng đi vào nói.

- Ồ?

An Đức Kiện hơi kinh ngạc, Lâm Thuận Lộc thường không đi làm sớm như vậy, trừ khi bên Hội đồng nhân dân có hội nghị, sớm như vậy đã đến tìm mình có việc gì?

- Vậy anh mau mời Phó bí thư Lâm vào.

- Bí thư An, tôi là người không có việc thì không đi tìm sự giúp đỡ, ông biết tính cách tôi rất thẳng thắn, nói lời cũng chính là lòng ngày dạ thẳng. Nghe nói Khu kinh tế mới của huyện sắp đón một dự án sản xuất giấy lớn? Là của bên Lạc Môn?

Tinh thần Lâm Thuận Lộc rất tốt, sắc mặt hồng hào, dường như trẻ ra mấy tuổi, nhưng gương mặt lại có chút không hài lòng.

- Đến đây ngồi đi, ông Lâm, tại sao đột nhiên lại có hứng thú với những việc này?

An Đức Kiện thân nhiên cười nói:

- Khu kinh tế mới hầu như mỗi tuần mỗi tháng đều có dự án đến thương lượng, tại sao ông lại có hứng thú với dự án sản xuất giấy này đến thế thế?

- Bí thư An, không phải vì sao tôi thấy có hứng thú, mà là tôi không thể không chú ý tới.

Lâm Thuận Lộc trả lời không chút khách sáo.

- Tôi nghe nói xí nghiệp giấy Khải Thiên này ở Lạc Môn làm cho ai nấy đều oán trách. Việc xử lý nước thải của xí nghiệp này bị các cơ quan bảo vệ môi trường điều tra ra và yêu cầu tạm dừng, người dân gần nhà máy sản xuất giấy Lạc Môn đã nhiều lần viết thư phản ánh về tình, hạ nguồn Lạc Giang tiếng oán thán dậy đất trời. Nếu xí nghiệp này đến Nam Đàm chúng ta, há chẳng phải muốn biến Nam Đàm trở thành một Lạc Giang khác sao?

Trong lòng An Đức Kiện hơi xao động, xem ra xí nghiệp giấy Khải Thiên này tác động đến rất nhiều người.

Ông ta đương nhiên biết Lâm Thuận Lộc là người của lũy làng nhà họ Lâm. Lũy làng nhà họ Lâm nằm ở bên dưới xã Bắc Đình, vừa vặn nằm dưới hạ lưu của Khu kinh tế mới, cách Khu kinh tế mới cũng chưa đến mấy dặm.

Chỉ có điều không biết tại sao ông ta lại cũng hiểu biết tường tận như vậy về tình hình xí nghiệp giấy Khải Thiên ở Lạc Môn, điều này dường như không phù hợp lắm với tính tích cực trong công việc hiện tại của Lâm Thuận Lộc. Nếu không có người chuyên tìm hiểu, thu thập về tình hình nhà máy sản xuất giấy của xí nghiệp giấy Khải Thiên ở Lạc Môn. Ông ta chắc chắn không thể hiểu biết rõ ràng thấu suốt như vậy về tình hình hoạt động của nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn.

An Đức Kiện bắt đầu cảnh giác, nhưng bề ngoài lại không thể không thể hiện vẻ vô cùng nghiêm túc:

- Ông Lâm, ít nhất cho tới bây giờ, Bí thư huyện ủy là tôi vẫn chưa nghe được tin rằng xí nghiệp giấy Khải Thiên chắc chắn muốn ở lại ở Nam Đàm.

Nhưng tôi biết xí nghiệp giấy Khai Thiên trước kia vẫn đang tiến hành đàm phán với Khu kinh tế mới và Cục thủy điện, hy vọng có thể ở lại Khu kinh tế mới Nam Đàm. Nhưng Khu kinh tế mới Nam Đàm hiện tại vẫn chưa đồng ý, cũng chính là đang suy xét dự án sản xuất giấy của xí nghiệp giấy Khai Thiên nếu ở lại Khu kinh tế mới Nam Đàm, về vấn đề bảo vệ môi trường tránh ô nhiễm có thể thỏa mãn yêu cầu của Nam Đàm chúng ta hay không. Đây là điểm mấu chốt, Nam Đàm là thượng nguồn của Phong Giang, liên quan đến sức khỏe, tính mạng của người dân nơi hạ nguồn. Điểm này tôi nghĩ Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện đều sẽ rất coi trọng, cũng không có ai dám liều lĩnh để phạm vào điểm mấu chốt đó.

Nếp nhăn trên mặt Lâm Thuận Lộc giống như dao khắc, ánh mắt lại sắc bén sáng ngời, quét đi quét lại trên mặt trầm tư của An Đức Kiện.

Ông ta đã lăn lộn mấy chục năm trên mảnh đất Nam Đàm này, đương nhiên biết rõ sự xảo quyệt của tên cáo già An Đức Kiện. Ông ta cũng không thể dễ dàng tin lời nói từ miệng An Đức Kiện.

Năm đó ông ta sẩy tay trong cuộc tranh giành vị trí Chủ tịch huyện với An Đức Kiện, bị An Đức Kiện đẩy đến Hội đồng nhân dân huyện. Lúc đó An Đức Kiện mới đến Nam Đàm đảm nhiệm chức Phó bí thư Huyện ủy chưa được ba năm mà đã có thể giành chiến thắng. Ngoài có chút mối quan hệ vững chắc bên trên, An Đức Kiện đã tạo lập một đội ngũ hùng hậu ngay trên mảnh đất Nam Đàm mà mình đã lăn lộn nhiều năm cũng là một sự thật.

Bây giờ Lâm Thuận Lộc vẫn còn nhớ như in cảnh tượng lúc An Đức Kiện vượt qua mình giành chiến thắng. Có điều thời gian trôi đi An Đức Kiện rất nhanh chóng thăng chức từ Chủ tịch huyện lên Bí thư, hơn nữa càng vị trí ở Nam Đàm càng ngày càng vững chắc. Ngay cả Lâm Thuận Lộc cũng phải thừa nhận An Đức Kiện quả thật có chút bản lĩnh, hơn nữa cũng rất tôn trọng mình. Tuổi tác lớn dần, Lâm Thuận Lộc đã không còn bao nhiêu ý tưởng trên con đường quan lộ, nổi cảm hận năm đó cũng dần phai nhạt. Trong mấy năm

nay Lâm Thuận Lộc cũng vô cùng ủng hộ công việc của An Đức Kiện.

Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là ông ta tín nhiệm An Đức Kiện. Sự đa mưu túc trí của An Đức Kiện thì ông ta đã lĩnh giáo từ lâu, ông ta đương nhiên không dám lơ là.

-Vậy thì tốt, Bí thư Đức Kiện, lão Lâm này không thể để yên. Nhà máy sản xuất giấy của xí nghiệp giấy Khải Thiên ở Lạc Môn đã gây ra ô nhiễm lớn đến thế, đem đến nguy hại lớn cỡ nào cho hạ nguồn Lạc Giang, tôi nghĩ không cần tìm chứng cứ gì nữa. Còn cơ quan bảo vệ môi trường tỉnh, thành phố làm thế nào mà có thể khoan nhượng cho xí nghiệp này tiếp tục tồn tại ở Lạc Môn thì tôi không thể hiểu hết, cũng không phải việc chúng ta có thể quản được. Nhưng xí nghiệp đã có những mặt xấu rất rõ ràng như vậy muốn đến Nam Đàm chúng ta làm dự án, tôi sẽ phải xem xét kỹ một chút. Tôi không thể tin một xí nghiệp ở Lạc Môn đã không thể giải quyết hoặc là nói không muốn giải quyết vấn đề ô nhiễm môi trường, đến Nam Đàm chúng ta thì có thể thay đổi lẽ lối. Về điểm này e rằng Bí thư Đức Kiện cần chú ý kỹ một chút.

Lời lẽ của Lâm Thuận Lộc cực kỳ sắc bén, từng câu đều nhắm đến trung tâm:

- Nam Đàm muốn phát triển cần thiết phải mở cửa đối ngoại, cần thu hút vốn đầu tư, nhưng không phải ai cũng có thể vào. Một xí nghiệp ô nhiễm nặng nề như thế này đem đến một chút thu nhập từ thuế và cơ hội việc làm, căn bản không đủ để xóa đi mối nguy hại mà nó gây ra đối với môi trường non xanh nước biếc của Nam Đàm chúng ta. Về điểm này thái độ của Hội đồng nhân dân huyện cũng rất rõ ràng, Hội đồng nhân dân huyện chúng tôi phải kiên quyết thực hiện chức năng giám sát theo pháp luật. Tôi báo cáo trước một chút với Bí thư Đức Kiện, để tránh Bí thư Đức Kiện về sau lại trách lão Lâm tôi không nói trước.

An Đức Kiện rất lễ độ tiễn Lâm Thuận Lộc ra khỏi văn phòng, trở lại văn phòng mới ngồi xuống, cân nhắc kỹ càng chuyện này.

Không hề nghi ngờ, bên Lâm Thuận Lộc là có người cố ý báo tin. Đối với kiểu cán bộ không có bao nhiêu ý tưởng trên con đường quan lộ như Lâm Thuận Lộc mà nói, là người sinh ra và lớn lên ở Nam Đàn, ngăn chặn người nơi khác vin vào các kiểu lý do để làm tổn hại đến quyền lợi của vùng đất Nam Đàn, bảo vệ lợi ích địa phương đã trở thành một trọng trách vì đạo nghĩa không thể từ chối trong công việc của ông ta.

Người nào báo tin cho Lâm Thuận Lộc đã không còn quan trọng nữa, mấu chốt ở chỗ hình ảnh xí nghiệp giấy Khải Thiên ở Lạc Môn rất xấu, rất khó để người ta tin một xí nghiệp làm đủ trò xấu xa ở Lạc Môn đến Nam Đàn thì có thể thay đổi triệt để.

Vì 30% lợi nhuận, nhà tư bản có thể bán đứng linh hồn mình, xí nghiệp giấy Khải Thiên cũng không ngoại lệ. Vậy thì triển vọng của dự án đầu tư này ở Nam Đàn như thế nào liền có chút khiến người ta lo lắng.

An Đức Kiện không phải kiểu người cố chấp, bảo thủ. Nếu chỉ là một vấn đề trái với nguyên tắc bình thường, đối với dự án lớn như xí nghiệp giấy Khải Thiên mà nói, trong phạm vi quyền lực của ông ta, ông ta có thể ngăn cản thì đã cản rồi, nhưng lần này dường như có chút khác biệt.

Trước kia Lục Vi Dân cũng rất thẳng thắn bày tỏ sự lo lắng khi báo cáo dự án này, nhưng An Đức Kiện không để ý lắm. Theo ông ta, nhà máy sản xuất giấy mà không có một chút ô nhiễm thì mới khiến người ta kinh ngạc. Cho nên khi Lục Vi Dân đề xuất xí nghiệp giấy Khải Thiên có thể có chút vấn đề về ô nhiễm, ông ta cũng chỉ yêu cầu đối phương nhất định phải đôn đốc xí nghiệp giấy Khải Thiên phải trang bị các thiết bị chống ô nhiễm cần thiết, không hề có yêu cầu đặc biệt nào khác.

Bây giờ xem ra sự việc đã này sinh một số sai lệch, xí nghiệp giấy Khai Thiên tiếng xấu lan xa, vấn đề ô nhiễm ở Lạc Môn thậm chí đến Lâm Thuận Lộc cũng biết rõ. Có thể tượng tượng được rất nhanh phía Hội đồng nhân dân huyện sẽ lan truyền đến khắp nơi, ai ai cũng biết, mà Hội đồng nhân dân huyện chắc chắn sẽ nhất nhất nhằm vào dự án này. Lại liên tưởng đến bài viết ngầm có hàm ý ở “Nhật báo Xương Giang”, thì không thể không khiến An Đức Kiện suy nghĩ kỹ.

Có một số thứ nóng vội thì hỏng việc, nghĩ đến đây, An Đức Kiện hơi chau mày, sau khi nghĩ một lát, mới cầm điện thoại lên.

- Lạc Khang? Đúng là anh!

Lục Vi Dân vui mừng reo lớn, hiệu quả âm thanh trong điện thoại mặc dù không phải rất tốt, nhưng Lục Vi Dân vẫn nghe ngay ra giọng đối phương.

- Anh vẫn còn biết gọi điện thoại cho tôi? Tôi còn tưởng rằng anh đã mất tích rồi chứ.

Từ sau khi liên hệ với Lạc Khang về việc tiêu thụ kiwi năm ngoái, Lục Vi Dân cũng không liên lạc được với anh chàng này.

Đã gọi điện thoại hai lần, đều không thể tìm được đối phương. Điện thoại trong huyện còn chưa hoàn toàn thực hiện điều khiển tự động, không tiện gọi điện thoại đường dài.

Nghe nói phải đợi đến sau khi Địa khu Phong Châu chính thức thành lập, điện thoại mỗi huyện mới bắt đầu cải tạo điều khiển tự động một cách toàn diện. Đây cũng là công trình lớn mà khắp nơi trong toàn tỉnh đã trông chờ từ lâu.

Nghe nói đây cũng là một “món quà lớn” của tỉnh cho việc Địa khu Lê Dương và Phong Châu phân tách. Đó chính là hai cơ quan tài chính tỉnh và

bưu điện tỉnh liên kết tăng vốn đầu tư, mau chóng hoàn thành việc cải tạo điện thoại điều khiển tự động của Địa khu Lê Dương và Phong Châu. Mà việc này không thể nói là không lớn, ngoài Xương Châu ra, việc cải tạo điện thoại điều khiển tự động của một số thành phố cấp ba như Côn Hồ, Quế Bình cũng đều phải xếp sau Lê Dương và Phong Châu.

- Vi Dân, liên hệ với bên các anh thật không dễ, tôi đã gọi điện thoại cho anh mấy lần. Không phải gọi không được, chính là không liên lạc được, trung gian còn phải chuyển tiếp mấy lần. Anh cũng không nỡ gọi điện cho tôi?

Giọng nói của Lạc Khang trước sau vẫn trầm thấp và hơi khàn như xưa.

- Nhưng hai bức thư anh gửi đến tôi đã nhận được rồi, lười viết thư trả lời, vẫn cảm thấy gọi điện thoại thuận tiện hơn. Bên chúng tôi đã khai thông đường dây điện thoại di động rồi, hiện nay rất nhiều người có tiền đều bắt đầu mua điện thoại di động, liên lạc khá là thuận tiện.

- Anh thật là, gọi cuộc điện thoại này không phải để nói cho tôi biết bây giờ anh đang dùng điện thoại di động để gọi cho tôi?

Lạc Vi Dân bật cười. Mấy năm trước điện thoại di động bắt đầu xuất hiện lần đầu tiên ở Quảng Châu. Ở Xương Giang mặc dù vẫn là một thứ mới mẻ, nhưng trong phim ảnh Hồng Kông cũng cho người ta thấy quá quen mắt, người đại lục cũng không còn lạ lẫm với thứ đồ này. Đương nhiên muốn thật sự để ai ai cũng biết thì vẫn phải mấy năm nữa.

- Ha ha, tôi còn chưa có thứ đó, nhưng cha tôi đã làm một cái, xem như là lô đầu tiên ở chỗ chúng tôi, số là 90

Nếu không tìm được tôi, anh cứ gọi vào số máy này, thêm mã vùng là được.

Lạc Khang ở đầu dây bên kia cũng không che giấu điều gì.

- Bây giờ anh không làm ở cơ quan nữa?

Lục Vi Dân rất nhạy bén đã cảm thấy được một số điều gì, hỏi có chút hiếu kỳ.

Thanks

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Gió Từ Chiết Giang

- Ủ, ra ngoài rồi, ở cơ quan chẳng có gì thú vị, cả ngày chỉ kiếm ăn rồi chờ chết. Tôi lại không muốn treo đầu dê bán thịt chó như người khác kiểu đó. Cái kiểu không làm được việc còn chặn đường cũng làm tôi chướng mắt, nên bỏ luôn đó đến giúp cha và anh tôi.

Nghe giọng Lạc Khang qua điện thoại có vẻ rất bình thản:

- Tôi nghe Thiệu Thành nói anh đã quay lại Lĩnh Nam hai lần. Khi nào qua bên chúng tôi xem đi, đừng lúc nào cũng để chỉ chú ý đến vùng châu thổ sông Châu Giang. Bên chúng tôi cũng không kém đâu, chắc chắn sẽ mang lại cho anh một cảm giác khác biệt.

- Lạc Khang, những lời này của anh nghe như kiểu tôi là một nhân vật lớn chuẩn bị đi thanh tra vậy.

Lục Vi Dân cũng biết hai người Lạc Khang và Hoàng Thiệu Thành tuy rằng có quan hệ có thể coi là khá tốt, nên nói là gia đình hai người có chút tương đồng, nhưng chính vì sự tương đồng đó của hai gia đình mới khiến bọn họ hơi có vẻ cạnh tranh ai hơn ai kém. Trong lời nói của Lạc Khang thực sự có chút mỉa mai Hoàng Thiệu Thành, cũng chỉ có Lục Vi Dân mới có thể nghe ra hàm ý sâu sắc trong đó. Cho nên hãn giả bộ như không hiểu, chuyển ngay đề tài.

- Ha ha, Thiệu Thành nói hiện anh được điều tới làm ở Khu kinh tế mới gì đó của huyện? Khu kinh tế mới của các anh có tính chất như thế nào? Có phải là có phần tương tự như bên địa khu mở rộng của chúng tôi, thu hút đầu tư,

phát triển các ngành sản xuất hay không?

Lạc Khang dường như cũng cảm thấy được điều này, chuyển sang đề tài khác:

- Không ngờ Xương Giang các anh cũng có tư tưởng cởi mở, mới mẻ như vậy, lại muốn làm Khu kinh tế mới này. Anh không phải từng nói quê các anh rất nghèo túng và hẻo lánh sao?

- Càng hẻo lánh nghèo túng lại càng cần cải cách mở cửa. Ôn Châu các anh chẳng phải cũng không khác gì, tài nguyên không có, đất ít người nhiều, thế nên mới đi con đường hiện nay sao?

Lục Vi Dân khẽ cười:

- Sao nào, bầu không khí bên các anh vẫn căng thẳng?

Ôn Châu là trung tâm kinh tế kinh doanh tư nhân. Chiều hướng chính trị ở Ôn Châu cũng đại diện cho sự thay đổi của môi trường chính trị trong nước. Lạc Khang dám nhảy ra khỏi cơ quan chính phủ thì không thể nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là đã đánh hơi được điều gì rồi.

Người này đầu óc rất linh hoạt, mà khứu giác cũng nhạy bén hơn người.

Trong ký ức của kiếp trước, anh ta trong cơn khủng hoảng tài chính hoành hành thẳng tắp, hệ thống tài chính bị tan vỡ, xí nghiệp lập tức ngừng sản xuất, ngã xuống tận đáy. Nhưng chưa đầy hai năm lại đứng lên một lần nữa, mãi cho đến năm 2011 mới lại vì mở rộng quá nhanh mà thất bại.

Chẳng qua là sau cú ngã lần đó anh ta còn có thể đứng lên hay không thì Lục Vi Dân lại không biết. Lúc ấy chỉ biết là anh ta chơi trò mất tích, mãi cho đến khi mình gặp tai nạn xe kỳ dị đó, cũng không nghe được tin tức gì của anh ta.

Tuy nhiên lúc ấy bởi vì địa bàn thuộc tập đoàn của anh ta quá lớn, dính dáng tới lợi ích các bên quá nhiều, chính quyền địa phương cũng bị ép can thiệp vào để chống đỡ gánh nặng này.

- Cũng khó nói.

Có điều sau khi lãnh đạo trung ương đến thì mọi việc cũng tốt hơn một chút. Nghe nói một cán bộ lão thành đã về hưu bên chúng tôi đã viết thư báo cáo lên trung ương: “Đi xe Honda, mặc quần áo sang trọng, ngủ thì dùng giường cao cấp, ở bên cạnh thì là gái đẹp”, phản ánh toàn bộ thói hư tật xấu của những ông chủ tư nhân chỗ chúng tôi. Ôn Châu chúng tôi thì lập tức nổi tiếng, các ông lớn đều chú ý đến nơi này, sau khi tới xem xong cũng không hé răng lời nào, khiến chúng tôi thấy rất mờ lung.

Trong điện thoại Lạc Khang không ngừng thở dài, dường như nghĩ lại còn thấy sợ.

- Ha ha, Lạc Khang, cha và anh của anh có phải cũng giống như vị cán bộ lão thành đó phản ánh?

Lục Vi Dân cười, trêu ghẹo nói.

- Cút! Cha và anh tôi đều là người làm ăn trung thực, thức khuya dậy sớm làm việc.

Tín hiệu âm thanh bên Lạc Khang có chút không tốt, lúc lớn lúc nhỏ.

- Được rồi, tín hiệu bên này không tốt, không nói nữa. Có thời gian anh cứ tới đây xem sao, tôi vẫn thấy không thể cứ tiếp tục tù túng mãi như vậy, phải có một ý kiến chính xác. Nhớ kỹ số điện thoại nhé, sau này còn thường xuyên liên lạc.

Gác điện thoại xong, sóng lòng Lục Vi Dân vẫn không ngừng cuộn cuộn.

Lạc Khang dám vứt bỏ thân phận cán bộ mà lao đầu vào thương trường. Dĩ nhiên trong đó cũng có nguyên nhân vì gia sản của dòng họ này, nhưng bên Chiết Giang có tinh thần lấy kinh doanh, mở doanh nghiệp làm bản lĩnh cũng là một nguyên nhân. Họ không giống như nội địa, đều đặt mục tiêu vào cơ quan nhà nước và nhà máy quốc doanh lớn lên hàng đầu.

Đúng là tinh thần này cũng khiến kinh tế Chiết Giang phát triển nhanh như khí hậu Lĩnh Nam. Nhất là những đơn vị kinh tế tư nhân lớn được hình thành từ các xí nghiệp xã, thị trấn sau này lại trở thành một trong những nơi có sức sống mạnh mẽ nhất trong nền kinh tế Trung Quốc.

Khi nói chuyện điện thoại, Lục Vi Dân vốn rất muốn nói chuyện với Lạc Khang về việc mời vài ông chủ tư nhân bên bọn họ đến Nam Đàm khảo sát môi trường đầu tư. Nhưng suy nghĩ một chút, hiện nay bọn họ còn thần hồn nát thần tính. Ngay cả bọn họ còn cảm thấy bản thân khó bảo toàn, e rằng căn bản cũng không có đầu óc đâu mà mở cửa phát triển ra bên ngoài.

Nếu như không có gì ngoài dự đoán, qua năm sau thì lại có thể lập kế hoạch cụ thể, xem liệu có thể đưa những nhân tố giàu sức sống nhất này đến Xương Giang hay không. Như thế sẽ khiến cho đầm nước Nam Đàm tù túng có thể nhờ vào những nhân tố đó mà bùng tỉnh.

Môi trường phát triển cứng nhắc và ngột ngạt của Nam Đàm đã càng ngày càng ảnh hưởng tới sự phát triển của Khu kinh tế mới. Trước khi những xí nghiệp trụ lại, hứa hẹn của Khu kinh tế mới dành cho họ đều vô cùng tốt đẹp, nhưng khi thực sự bước vào giai đoạn thực hiện, lại luôn có những phiền toái và vấn đề này kia nảy sinh.

Bất kể là Ủy ban kinh tế kế hoạch hay là Cục điện lực, hay là nhà máy nước, việc một vấn đề mà dây dưa cả một tuần vẫn chưa có kết luận đã thành một điều quá quen thuộc. Rất nhiều chuyện vặt vãnh đều phải do lãnh đạo huyện đến mở lời mới có thể được giải quyết. Điều này làm cho Lục Vi Dân

lĩnh hội một cách sâu sắc khi một đêm trở về hai mươi năm trước, hiệu suất công việc và thái độ phục vụ có sự chênh lệch vô cùng lớn.

Chuyện được phục vụ chu đáo sớm đã được coi là thường lệ trong kiếp trước ở đây vẫn là ý nghĩ viển vông. Rất nhiều quy chế báo cáo phê duyệt rõ ràng không thích hợp với tình hình hiện thực, nhưng trong mắt của các nhân viên công tác thì chúng lại vẫn là thánh chỉ, không có chỗ nào có thể thương lượng. Thậm chí là lãnh đạo huyện đến gợi ý vẫn gặp phải sự chống chọi rất lớn, bởi vì nó liên quan tới lợi ích của ban ngành.

Những tiếng bước chân vội vã vang lên dồn dập, khiến cho Lục Vi Dân đang chìm trong suy nghĩ bỗng bừng tỉnh lại. Về vô cùng lo lắng của Tô Yến Thanh khiến Lục Vi Dân ngẩn người:

- Làm sao vậy, Yến Thanh, sao trông cô có vẻ hoang mang như vậy?

- Vi Dân, Phó chủ tịch huyện Tào gọi anh đến văn phòng của ông ta. Tôi thấy sắc mặt của ông ta u ám đến ghê người, hình như là mới đi từ văn phòng của Bí thư An ra, đúng lúc đụng phải tôi, bảo tôi đi gọi anh tới văn phòng ông ấy ngay lập tức.

Tô Yến Thanh vì vừa chạy một đoạn, bộ ngực căng tròn đằng sau chiếc áo ngắn tay màu xanh nhạt phập phồng không ngừng, khiến Lục Vi Dân có phần hoa mắt.

Lấy lại bình tĩnh, Lục Vi Dân mới nói có chút nghi hoặc:

- Phó chủ tịch huyện Tào gọi tôi đến? Có chuyện gì chứ?

- Không biết, có phải là chuyện dự án của xí nghiệp giấy Khải Thiên đó không?

Tô Yến Thanh lắc đầu, ánh mắt đầy băn khoăn nhìn gương mặt Lục Vi

Dân.

- Rốt cuộc thì anh đã thương lượng dự án đó đến đâu, có phải lại hỏng việc rồi không?

Trong lòng Lục Vi Dân đã hiểu rõ, nhưng bề ngoài lại không thể không tỏ ra thản nhiên:

- Đâu có, tuần trước mới bàn một lần, mấy vấn đề lớn cũng đã gần xong. Những chính sách ưu đãi mà huyện có thể tạo điều kiện thì đều đã cung cấp, chỉ có duy nhất một vấn đề chính là thiết bị xử lý ô nhiễm để bảo vệ môi trường. Vấn đề này cũng có tiến triển rất lớn, xí nghiệp giấy Khải Thiên đã hứa hẹn sẽ trang bị thiết bị xử lý ô nhiễm theo yêu cầu của Cục Bảo vệ Môi trường huyện, đồng thời cũng đồng ý chịu giám sát. Tuy nhiên phải là sau khi hoàn thành xong công trình chính mới thực hiện, về điểm này hơi có vấn đề. Tôi không dám quyết định, đã xin chỉ thị từ Phó chủ tịch huyện Lã. Phó chủ tịch huyện Lã chỉ thị tôi tiếp tục đàm phán.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Nhưng tôi cảm thấy Phó chủ tịch huyện Tào hình như rất tức giận. Anh phải cẩn thận một chút.

Tô Yến Thanh lắc đầu hoài nghi:

- Đúng rồi, mấy ngày nay sao tôi không thấy Chủ tịch huyện Thẩm?

- Hình như bố vợ của Chủ tịch huyện Thẩm không được khỏe. Ông ấy đã xin nghỉ vài ngày.

Bây giờ Lục Vi Dân đã không còn là thư ký của Thẩm Tử Liệt. Ban quản lý Khu kinh tế mới và tòa nhà Huyện ủy cũng không gần nhau, tuy rằng qua lại cũng không ít, nhưng cơ hội gặp được Thẩm Tử Liệt thì lại không nhiều. Tuy nhiên Lục Vi Dân vẫn duy trì mối quan hệ này, chỉ cần có cơ hội là lại đến chỗ Thẩm Tử Liệt nói chuyện.

Đây là một loại thói quen tốt. Anh càng không qua lại, tình cảm ban đầu cũng sẽ dần phai nhạt, từ phai nhạt đến lạnh nhạt, cuối cùng trở thành xa lạ, rất nhiều mối quan hệ trước kia gìn giữ rất tốt sẽ dần dần mất đi. Khi anh thực sự cần tới những mối quan hệ, anh sẽ phát hiện ra có rất nhiều chuyện đã không thể còn như mong đợi.

Lục Vi Dân vẫn duy trì mối quan hệ này một cách rất cẩn thận.

Thẩm Tử Liệt có ơn tri ngộ đối với hắn, nhưng hắn giờ đã không còn là thư ký của Thẩm Tử Liệt, mà là Phó chánh văn phòng Ban quản lý khu kinh tế mới. Xét từ một mức độ nào đó, An Đức Kiện mới là người chủ chốt khiến hắn có thể từ Trợ lý Chủ nhiệm đề bạt lên Phó chánh văn phòng Ban quản lý, sự tinh tế trong đó chỉ có chính hắn mới hiểu rõ.

Lục Vi Dân được bổ nhiệm làm cán bộ Huyện ủy Nam Đàm, không phải là cấp dưới của cá nhân ai. Lục Vi Dân có thể hiểu rõ ý tứ hàm súc bên trong.

Trong vận dụng thủ đoạn chính trị, chắc chắn là An Đức Kiện cao hơn Thẩm Tử Liệt một bậc, dù sao ông ta cũng là một tay già đời đã chìm nổi ở cấp cơ sở vài chục năm. Về phương diện này, so với ông ta thì Thẩm Tử Liệt còn non nớt hơn rất nhiều. An Đức Kiện có thể đề bạt mình đến vị trí này cũng đủ chứng minh ông ta đã vô cùng thuần thục với những chiêu kiểu này.

Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là Lục Vi Dân không thể duy trì mối quan hệ cá nhân tốt đẹp với Thẩm Tử Liệt. Về điểm này, Lục Vi Dân làm đâu ra đó, ở thời điểm thích hợp đều gặp mặt nói chuyện, làm chặt chẽ mối quan hệ một cách thích hợp. Nhưng trong công việc cụ thể, hắn lại nghiêm túc thực hiện theo quy tắc, tuyệt đối không vượt quá. Khi cần báo cáo với Mã Thông Tài thì sẽ báo cáo với Mã Thông Tài, nếu Mã Thông Tài không có mặt thì báo cáo với Lã Ngọc Xuyên. Về điểm này ngay cả Lã Ngọc Xuyên cũng rất hài lòng.

Cho nên Lục Vi Dân cũng xử lý rất tốt mối quan hệ giữa mình với thư ký hiện tại của Thẩm Tử Liệt - Tiểu Ôn. Mà quan hệ giữa Lục Vi Dân và Thẩm Tử Liệt cũng khiến Tiểu Ôn vô cùng ngưỡng mộ.

Anh sinh viên được điều từ xã lên này còn tốt nghiệp đại học sớm hơn Lục Vi Dân tận hai năm. Anh ta lại không sao nghĩ ra được Lục Vi Dân làm thế nào mà có thể chỉ trong thời gian ba tháng ngắn ngủi có thể tạo được mối quan hệ tốt như vậy với Chủ tịch huyện Thẩm. Cho nên đối với sự thân cận của Lục Vi Dân, anh ta cũng có một cảm giác ngưỡng mộ không rõ lý do, vô cùng hy vọng có thể học được từ Lục Vi Dân một vài bí quyết để có thể trở thành người thân thiết của Chủ tịch huyện một cách nhanh nhất.

- Thảo nào mấy ngày hôm nay tôi đều không thấy Chủ tịch huyện Thẩm. Anh mau đi đi. Bản thân phải cẩn thận một chút. Tôi vẫn thấy Phó chủ tịch huyện hình như đang chia mũi nhọn vào anh.

Tô Yến Thanh không biết nội tình trong đó, nhưng trực giác lại nói cho cô biết giữa Lục Vi Dân và Tào Cương chắc chắn có điều gì không bình thường. Nhất là những lời hằn đã từng nói lần đó đã dự báo điều này. Tuy rằng Tô Yến Thanh cũng không quá để ý tới Nam Đàm này, nhưng cô biết Lục Vi Dân lại rất coi trọng con đường mà hằn đã tự mình đi từng bước, cho nên cô không hy vọng Lục Vi Dân bởi vì chuyện này mà bị hạ gục.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tuyệt Đối Không Lảng Tránh

Đúng như Tô Yến Thanh đã dự đoán, tâm trạng Tào Cường vô cùng tồi tệ.

Khi An Đức Kiện gọi y vào văn phòng hỏi tình hình dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên, y còn rất vui mừng, nghĩ rằng An Đức Kiện chuẩn bị tăng cường đẩy mạnh dự án này. Vừa vặn khoảng thời gian này Thẩm Tử Liệt đang vắng mặt, bản thân mình tạm thời chủ trì công tác ở Ủy ban nhân dân huyện. Một dự án lớn như vậy được khẳng định chẳng những có thể ghi rõ chiến tích của mình, hơn nữa, còn quan trọng hơn là nó có thể chứng minh với Trường phòng Tôn là mình thật sự đã cố gắng hết sức để thúc đẩy dự án này nhanh chóng được thông qua.

Không ngờ, khi y vừa đến văn phòng An Đức Kiện lại nhận được một cú đánh lén, khiến y gần như bị đánh gục.

An Đức Kiện giao ý kiến chất vấn mà Hội đồng nhân dân huyện đưa ra cho y, lại hỏi y về tình hình ô nhiễm của xí nghiệp giấy Khải Thiên khi vận hành nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn. Ông ta còn nói cho y biết Cục Bảo vệ Môi trường địa khu cũng đang hỏi đến chuyện này, mà dự án này cũng là trường hợp bị phản ánh đầu tiên mà Cục bảo vệ môi trường nhận được, muốn mình phải xử lý thật nghiêm túc.

An Đức Kiện còn yêu cầu Ủy ban nhân dân huyện phải khảo sát nghiêm túc xem dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên, nếu trụ lại Khu kinh tế mới Nam Đàm thì có khả năng kéo theo vấn đề ô nhiễm cho Nam Hà hay không. Còn phải tiến hành nghiên cứu, đánh giá dự án này thật cẩn thận, phải đưa ra

chứng cứ khoa học, làm như thế nào để phòng ngừa, giải quyết vấn đề ô nhiễm có thể xuất hiện, đưa ra một vào ý kiến khách quan, công bằng.

Đi ra khỏi văn phòng An Đức Kiện, Tào Cương còn chưa hoàn hồn.

Cú đánh này thật sự tác động không nhỏ đến y. Lúc trước, An Đức Kiện cũng tán thành dự án này như y, sao bây giờ thái độ của ông ta lại đột nhiên thay đổi lớn đến như vậy?

Ô nhiễm? Nói đến chuyện ô nhiễm, chẳng lẽ nói trước kia An Đức Kiện không biết gì về tình hình ngành sản xuất giấy? Thời gian này vấn đề ô nhiễm là cái thá gì!

Có ngành nào, có doanh nghiệp nào không gây ô nhiễm? Sao chưa từng thấy Hội đồng nhân dân các ông lên tiếng, cũng không thấy An Đức Kiện thận trọng với chuyện này đến như vậy, yêu cầu phải trả lời chất vấn của Hội đồng nhân dân thật nghiêm túc?

Nhất là ngành sản xuất giấy, nhìn khắp cả nước, xí nghiệp lớn nào cũng có ô nhiễm. Anh muốn cho nó không ô nhiễm, không bằng cứ trực tiếp xóa luôn ngành sản xuất này đi!

Nghĩ đến đây Tào Cương lại càng thấy tức giận. Nếu ông ta sớm chỉ trích thái độ của mình đối với phía Tôn Chi Lan thì đã đành, lại không nói cho rõ ràng. Bây giờ thì tốt rồi, trong nháy mắt liền đẩy mình tới vách núi, lời hứa như đinh đóng cột bảo đảm với Tôn Chi Lan, bây giờ không thực hiện được, đối phương sẽ nghĩ mình là người như thế nào?

Như thế này không phải là cố ý kiếm chuyện hay sao? An Đức Kiện là nhàn quá thì vẽ việc ra? Hay là cảm thấy phải thoát thân, nên mới cố ý đem chuyện này đổ lên đầu y? An Đức Kiện từ lúc nào lại trở nên sợ phiền phức như vậy?

Y cũng tin rằng Tôn Chi Lan chắc chắn cũng thông qua người khác mà có lời với An Đức Kiện. Nếu không với tính cách thâm trầm chu đáo của An Đức Kiện, trước kia căn bản sẽ không phát biểu ý kiến về công việc cụ thể vốn dĩ là của Ủy ban nhân dân. Nhưng bây giờ An Đức Kiện lại ra đòn này.

Hội đồng nhân dân huyện, nghĩ đến đây trong lòng Tào Cương thoáng hiểu ra một chút. Cái lão chó già Lâm Thuận Lộc này xem ra lại đến gây sức ép rồi. Lão chó này còn thực sự nghĩ rằng Hội đồng nhân dân huyện chính là cơ quan quyền lực có thể phủ quyết mọi chuyện. Mẹ nó, không biết tự lượng sức mình!

Nếu không phải Lâm Thuận Lộc là người của lũy làng nhà họ Lâm, ông ta có phải vội vã lao ra đến như vậy không?

Chẳng qua lúc này An Đức Kiện đang nghiêng vai, đổ hết gánh nặng lên vai mình. Mình nên xử lý như thế nào đây, giải thích như thế nào với các bên?

Tào Cương không nghĩ rằng một tờ giấy của Hội đồng nhân dân lại có thể ngăn cản một dự án trụ lại. Chỉ cần chuyện mà Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện đã bật đèn xanh, Hội đồng nhân dân làm được cái trò trống gì! Chẳng lẽ nói Hội đồng nhân dân không phải là do Đảng uỷ lãnh đạo nữa? Lâm Thuận Lộc không phải Phó bí thư huyện ủy sao?

Về phần Cục bảo vệ môi trường địa khu gì đó, tạm thời không cần để ý tới.

Trường hợp đầu tiên thì sao? Lên xe trước rồi mua vé sau là chuyện xảy ra ở khắp nơi, chẳng phải nói phải phát huy hiệu suất hành chính, với những chuyện đặc biệt có thể xử lý linh động sao? Dự án này của xí nghiệp giấy Khải Thiên hoàn toàn có thể dựa theo quy định việc đặc biệt mà xử lý linh động. Cùng lắm thì nộp chút tiền phạt là xong chuyện.

Chỉ cần hành động nhanh một chút, đợi đến khi Hội đồng nhân dân biết được, thì nền móng cũng đã được làm xong, hợp đồng cũng đã ký kết, còn có thể làm gì được nữa? Chẳng lẽ còn có thể bắt Ủy ban nhân dân huyện hủy bỏ hợp đồng rồi bồi thường sao? Làm vậy thì Hội đồng nhân dân huyện sẽ trở thành kẻ thù chung của người dân huyện Nam Đàm!

Mấu chốt là ở An Đức Kiện. An Đức Kiện không gật đầu thì toàn bộ đều chỉ là nói suông. Bản thân mình chỉ là Phó chủ tịch huyện tạm thời chủ trì công việc, trong những chuyện kiểu này mà dám cứng đầu cứng cổ đắc tội với đám lão làng quý quyết của Hội đồng nhân dân kia thì đúng là chuốc vạ vào thân. Nếu muốn thuyết phục được Lâm Thuận Lộc, ở huyện Nam Đàm này ngoại trừ An Đức Kiện ra thì không có người nào khác có thể làm được.

Nhưng An Đức Kiện rõ ràng là không muốn động đến Lâm Thuận Lộc. Cho dù là mình ở vào vị trí của An Đức Kiện, chắc chắn cũng sẽ không đi đọ sức với Lâm Thuận Lộc. Nhưng bây giờ mình nên làm thế nào?

Nghĩ đến chuyện mình đã vỡ nợ mà hứa hẹn trước mặt Tôn Chi Lan và Tôn Bảo Đình, trong lòng Tào Cương trào lên vị đắng ngắt, nhưng làm thế nào cho phải?

Mấu chốt là tình hình ô nhiễm của nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn của xí nghiệp giấy Khải Thiên sao lại đến tai Hội đồng nhân dân huyện?

Đương nhiên, Tào Cương biết tình thế của Lâm Thuận Lộc. Nếu như xí nghiệp giấy Khải Thiên trụ lại Khu kinh tế mới Nam Đàm, chắc chắn sẽ có một chút ảnh hưởng đối với hạ nguồn sông Nam Hà, lũy làng nhà họ Lâm kia đương nhiên sẽ phải đứng mũi chịu sào. Lâm Thuận Lộc nhất định không vui vẻ gì.

Nhưng xí nghiệp giấy Khải Thiên là báo cáo theo đúng trình tự. Trong báo cáo xây dựng của dự án này cũng đã quy hoạch rất rõ ràng về xây dựng

thiết bị xử lý ô nhiễm. Theo lý thuyết, chỉ cần thiết bị xử lý ô nhiễm này được hoàn thành, dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên sẽ hợp lý hợp pháp, về việc ô nhiễm đối với sông Nam Hà cũng nằm trong phạm vi có thể khống chế, có thể chấp nhận. Lúc đó sẽ không ai có thể nói ra nói vào, cho dù là Lâm Thuận Lộc cũng không thể nói này nói kia được.

Một vấn đề kỳ lạ nhất chính là ai đã nối mối dây liên hệ giữa dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên với tình trạng ô nhiễm của nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn? Là kẻ nào đã cho Lâm Thuận Lộc biết tường tận tất cả chuyện này?

Tình hình ô nhiễm do nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn gây ra đặc biệt nghiêm trọng, nó cũng là nguồn ô nhiễm trầm trọng nhất của sông Lạc Giang- sông mẹ của địa khu Lạc Môn. Có thể nói mức độ ô nhiễm của nó vượt qua sự tưởng tượng về một xí nghiệp giấy thông thường.

Bởi vì nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn là nhà máy cũ, thiết bị trong xí nghiệp đã cũ nát thậm tệ, thêm vào đó là tình hình kinh doanh khó khăn, lúc này mới thầu lại quyền kinh doanh. Hiện tại nhà máy này đã được vài người liên kết nhận thầu, cũng không bỏ vốn đầu tư vào việc nâng cao kỹ thuật, cải thiện thiết bị. Hiệu suất sản xuất được nâng cao, giá trị sản lượng cũng tăng theo, nhưng tình hình ô nhiễm còn tăng lên gấp bội, cũng gây xôn xao rất lớn ở chính tại Lạc Môn.

Nhưng hiệu quả và lợi nhuận của xí nghiệp lại rất tốt, cũng là nguồn thuế quan trọng của chính quyền địa phương, lại thêm việc nó cũng giải quyết vấn đề sinh kế cho công nhân viên chức của nhà máy sản xuất giấy. Cho nên hàng năm phía Lạc Khẩu tuy nhận được không ít đơn thư tố cáo về vấn đề ô nhiễm, nhưng cũng chỉ ra vẻ làm lấy lệ, còn xí nghiệp vẫn không hề thay đổi.

Tình hình này mặc dù ở địa khu Lạc Môn cũng không coi là điều gì bí mật, nhưng đối với Nam Đàm mà nói cũng không có bao nhiêu người biết,

cũng chẳng có bao nhiêu người chú ý tới tình hình ô nhiễm ở một nơi khác. Điều còn quan trọng hơn chính là người biết được mối liên hệ giữa xí nghiệp giấy Khải Thiên và nhà máy sản xuất giấy ở Lạc Môn lại càng ít hơn. E rằng ngoại trừ những người tham gia đàm phán cụ thể ở huyện, thì ngay cả lãnh đạo huyện cũng không có nhiều người biết được điều này.

Nhưng một người sớm đã không quan tâm đến công việc cụ thể ở huyện như Lâm Thuận Lộc lại biết, hơn nữa còn biết vô cùng tường tận. Trong ý kiến chất vấn của Hội đồng nhân dân huyện, ông ta đã đưa ra đánh giá của Cục Bảo vệ Môi trường tỉnh về tình hình bên đó một cách tương đối tỉ mỉ và xác thực, khác nào trực tiếp đưa ra phiếu không tín nhiệm đối với xí nghiệp giấy Khải Thiên.

Xí nghiệp giấy Khải Thiên của anh có thể gây ra ô nhiễm nghiêm trọng ở Lạc Môn mà nhiều năm qua chưa được giải quyết. Vậy anh làm thế nào để có thể đảm bảo dự án của anh ở Nam Đàm có thể giải quyết được vấn đề ô nhiễm đúng như lời anh đã hứa hẹn?

Nội gián!

Sâu thăm trong lòng mình, Tào Cương thầm mắng bản thân một tiếng. Không nghi ngờ gì nữa, chính là người liên quan đến dự án này có vấn đề.

Nếu Hội đồng nhân dân huyện không biết được tình hình, chính quyền sẽ phê duyệt theo trình tự thông thường, một khi đã được duyệt là xong hết. Đợi cho tới lúc nhà máy được xây dựng lên, cho dù là có chút vấn đề, thì cũng chỉ cần chỉnh đốn và cải cách mà thôi. Nhưng bây giờ, Hội đồng nhân dân huyện lấy trình tự chính quy mà xem xét tình hình này, hơn nữa lại là thông qua bàn tay của An Đức Kiện mà chuyển cho y. Như thế rõ ràng là muốn can dự đến cùng.

An Đức Kiện, cái lão cáo già này đương nhiên không muốn có chuyện ầm

ĩ nào xảy ra vào lúc này. Hiện nay đang là thời kỳ then chốt. Ai cũng biết rằng có khả năng chỉ trong vòng một, hai tháng nữa, tới khi thời cơ chín muồi, ông ta sẽ tới địa khu Phong Châu nhậm chức. Bây giờ những chuyện khác đều phải ổn định để nhường đường, không thể gặp phải bất cứ rắc rối gì. Nhưng chuyện mình đã nhận lời với Tôn Chi Lan và Tôn Bảo Đình thì phải làm sao?

Tên Lục Vi Dân chết tiệt!

Một cơn phản nộ điên cuồng trào dâng từ trong lòng Tào Cương. Ngoại trừ hãn ra thì còn có thể là ai?

Nghĩ đến đây, Tào Cương liền hận tới mức ngứa cả răng. Thằng nhãi kiêu ngạo, ngông cuồng vô lối này thực sự còn tưởng rằng hãn là chúa tể có thể tùy tiện phủ quyết bất kỳ dự án nào. Hãn không dám làm trước mặt mình, liền chơi trò đó, mình thật đúng là đã đánh giá hãn quá thấp.

Khi Lục Vi Dân tới văn phòng Tào Cương luôn cân nhắc mãi về việc nên ứng phó với lời chỉ trích của Tào Cương như thế nào.

Việc dự án xí nghiệp giấy Khai Thiên bị lật ngược, với trí tuệ chính trị của An Đức Kiện đương nhiên cũng biết lúc này nên làm gì. Ông ta có thể nhẹ nhàng bỏ lại một câu khiến chính quyền địa phương phải khảo sát đánh giá thật nghiêm túc, còn phải giải thích với Hội đồng nhân dân huyện, như vậy cũng đủ rồi. Nhưng người tiến cử dự án là Tào Cương e rằng sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Lã Ngọc Xuyên đã gợi ý cho mình cách này, nhưng cách này thoạt nhìn có vẻ khá là cao tay, cũng có thể đạt được mục đích, nhưng cũng lại có khiếm khuyết.

Lợi dụng Hội đồng nhân dân huyện để ngăn cản dự án này, tất nhiên là có

thể đạt được mục đích, nhưng Tào Cương chắc chắn sẽ nghĩ đến mưu mẹo trong đó. Lâm Thuận Lộc sao có thể hiểu được tình hình cụ thể mà dự án này có liên quan, hơn nữa lại có thể hiểu biết tường tận như thế? Dù cho bản thân mình có thừa nhận hay không, tiếng xấu này, không, không thể tính là tiếng xấu, chỉ có thể nói là nỗi oán hận của Tào Cương, cuối cùng đều sẽ đổ lên đầu mình.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân không khỏi cười khổ. Lã Ngọc Xuyên này quả là cao tay. Bản thân mình vẫn còn ít tuổi, ông ta lợi dụng tinh thần chuộng chính nghĩa và lương tri của mình, thản nhiên đẩy gánh nặng này lên vai mình. Còn mình thì phải cam tâm tình nguyện gánh lấy trọng trách này, thậm chí còn phải nhận của ông ta một món nợ ân tình.

Có những thứ chung quy cũng không thể tránh, đã không thể tránh được thì phải dũng cảm đối mặt. Đây là nguyên tắc làm người của Lục Vi Dân.

Nếu như vì tránh đắc tội với Tào Cương mà bỏ mặc cho một dự án tồn tại mỗi nguy hại ô nhiễm lớn như vậy ở lại Khu kinh tế mới Nam Đàm, Lục Vi Dân thà chọn đắc tội với Tào Cương còn hơn. Cho dù là chỉ trì hoãn được việc trụ lại của dự án này, Lục Vi Dân cũng cảm thấy đáng làm. Ít nhất bản thân mình cũng đã cố gắng, về phần làm được hay không thì mình cũng không thẹn với lương tâm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Linh Tê

- Chuyện gì thế này?

Tào Cương nén cơn giận dữ trong lòng xuống, nhẹ nhàng đưa tờ nghị án chất vấn của Hội đồng nhân dân tới trước mặt Lục Vi Dân. Ánh mắt hung ác nham hiểm của y dừng ngay trên mặt Lục Vi Dân một cách gay gắt:

- Hội đồng nhân dân huyện tại sao lại có thể nắm rõ về dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên đến như thế này?

Lục Vi Dân xem cẩn thận tờ giấy mà Tào Cương ném trước mặt mình với thần sắc không thay đổi, hơi nhíu mày:

- Phó chủ tịch huyện Tào, ở trong này tại sao đến tình hình điều tra xử lý của Cục Bảo vệ Môi trường tỉnh đều có hết nhỉ? E là Hội đồng nhân dân huyện thông qua Ủy ban công tác của Hội đồng nhân dân địa khu để tìm hiểu từ Cục Bảo vệ Môi trường tỉnh?

Tào Cương khẽ hừ một tiếng:

- Tôi hỏi cậu Hội đồng nhân dân huyện tại sao có thể bỗng nhiên có hứng thú với dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên?

- Việc này tôi không rõ lắm. Tuy nhiên một thời gian trước Huyện ủy không phải đã tổ chức cho một đoàn đại biểu Hội đồng nhân dân đến thị sát Khu kinh tế mới sao? Là Chủ nhiệm Lâm đưa họ tới, xem xét cả buổi sáng, buổi chiều còn tiến hành toạ đàm ở Ban quản lý, Phó chủ tịch huyện Lã đại

diện Ban quản lý để báo cáo công việc. Nhưng tôi nhớ rõ hình như đâu có nhắc đến một dự án nào cụ thể đâu.

Lục Vi Dân giả bộ đang nhớ lại chuyện gì.

- Đúng rồi, Cục trưởng Trương của Cục Bảo vệ Môi trường huyện còn đặc biệt giới thiệu về thiết bị xử lý ô nhiễm, bảo vệ môi trường tiên tiến mà xí nghiệp giấy Khải Thiên chuẩn bị trang bị. Lúc ấy Chủ nhiệm Lâm còn có vẻ khá là vui vẻ.

Thở một hơi nhẹ nhõm, Tào Cương nghiêng chặt hàm răng. Gã thanh niên đứng trước mặt này khiến y hận tới mức ngứa cả răng. Cục trưởng Cục Bảo vệ Môi trường Trương Bảo Liên dù có cho thêm mấy lá gan thì cũng không dám cố ý đến phá hỏng chuyện của mình. Làm sao có thể khi không lại tới trước mặt Lâm Thuận Lộc để trêu ghẹo? Dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên căn bản vẫn chưa được khẳng định chắc chắn, Trương Bảo Liên sao có thể đứng ra giới thiệu?

Chắc chắn là thằng nhãi này đã đốt một đồng lửa ngay sau lưng mình, hơn nữa còn đốt khiến cho mình đau đớn đến như vậy, đau đến mức mình có cảm giác không thở nổi.

Ngả người vào chiếc ghế dựa, Tào Cương đã không còn lòng dạ nào để hỏi tiếp nữa.

Mình sẽ không thể hỏi ra được bất cứ điều gì từ miệng cái thằng đang đứng trước mặt, hơn nữa mình cũng không có cách nào chứng minh dựa vào điều gì mà Hội đồng nhân dân không thể hỏi về dự án này. Hội đồng nhân dân là cơ quan quyền lực, đương nhiên là có quyền hỏi bất kỳ việc quan trọng nào của huyện. Đó là quyền mà pháp luật giao phó cho Hội đồng nhân dân.

- Tốt lắm, Lục Vi Dân, dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên tạm thời để đó

đã. Đợi sau khi xí nghiệp giấy Khải Thiên đưa ra phương án xử lý ô nhiễm khiến mọi người tin tưởng thì sẽ nghiên cứu dự án này tiếp. Cậu thấy thế nào?

Trên mặt Tào Cương hiện lên một nụ cười lạnh lùng có phần gượng gạo, quay đầu hỏi.

- Vâng, Phó chủ tịch huyện Tào, tôi thấy nếu những vấn đề mà Hội đồng nhân dân huyện chất vấn là thật, thì tôi thấy xí nghiệp giấy Khải Thiên muốn thuyết phục Hội đồng nhân dân huyện, e rằng cũng không chỉ đơn giản là đưa ra một phương án xử lý ô nhiễm. Nếu bọn họ có thể đưa ra một phương án xử lý ô nhiễm có tính thuyết phục ở Nam Đàm, tại sao lại không thể dùng phương án đó ở nhà máy giấy Lạc Môn? Nếu bọn họ có thể xử lý ô nhiễm thành công ở nhà máy giấy Lạc Môn, vậy chẳng phải là càng có sức thuyết phục sao? Tôi nghĩ đến lúc đó căn bản không cần giải thích bao nhiêu về chất vấn của Hội đồng nhân dân. Sự thật còn tốt hơn là hùng biện nhiều, đúng vậy không?

Lục Vi Dân bình tĩnh nói không chớp mắt.

Ánh mắt hần cứng rắn nhìn thẳng vào đối phương, Tào Cương chỉ cảm thấy phổi mình sắp nổ tung vì tức.

Một Phó chánh văn phòng Ban quản lý nho nhỏ lại dám dùng những lời lẽ kiêu ngạo như thế để mỉa mai mình, như thế ngang với việc cho mình một cái tát thẳng vào mặt. Những lời nhắc nhở lúc thì ngầm ám chỉ lúc thì nói thẳng khi trước của mình đã bị hần bỏ ngoài tai hết, không có bất kỳ tác dụng gì với hần cả. Hần thực sự nghĩ là Thẩm Tử Liệt có thể che chở cho hần cả đời?

Nhất thời Tào Cương phát hiện ra mình lại không nói nổi lời nào thích đáng để ứng đối với đối phương. Uy hiếp? Đe dọa? Hay là quát mắng? Đường như đều không hề có ý nghĩa. Đối phương không phải đồ ngốc, dám

nói như vậy đương nhiên là có căn cứ. Giây phút này trái lại chính Tào Cương lại có chút sợ sệt, chột dạ, hay là đằng sau người này thật sự có mối quan hệ hậu thuẫn nào đặc biệt?

Tào Cương càng nghĩ càng thấy có khả năng. Từ Hiếu Xuân dựa vào điều gì mà có thể sắp xếp cho hắn ta làm thư ký của Thẩm Tử Liệt. Thẩm Tử Liệt lại dựa vào điều gì mà dốc hết sức giúp đỡ hắn ta lên chức, chỉ dựa vào việc hắn bán được vài cân kiwi?

An Đức Kiện lại dựa vào gì mà đàn áp tiếng nói của những người khác để cho hắn thăng chức vọt thẳng lên Phó chánh văn phòng Ban quản lý? Để duy trì mối quan hệ tốt với Thẩm Tử Liệt?

Không thể nào, An Đức Kiện không phải loại người dễ khuất phục người khác. Vương Tự Vinh và An Đức Kiện độ sức suốt mấy năm trời, ông ta cũng không chịu lấy lòng một chút nào, An Đức Kiện lại sợ một người từ nơi khác đến như Thẩm Tử Liệt ư?

Một khi bướng bỉnh, không nghe ai can ngăn, trong khoảng thời gian ngắn sẽ rất khó thoát khỏi xu hướng tâm lý bình thường này, đến Tào Cương cũng không biết mình làm sao lại nói mấy câu nhạt nhẽo xua Lục Vi Dân đi, chỉ còn lại một mình y ngồi trong văn phòng.

Mặt trời chiều đã từ từ xuống núi, sắc trời đã tối dần, nhưng Lục Vi Dân vẫn rất cao hứng mà đi men theo ven hồ.

Đầm Linh Tê không cho phép bơi lội, chủ yếu là vì nước sâu, sợ sẽ nguy hiểm, cho nên dọc theo bên đầm đều nhắc nhở không được bơi lội. Có điều Lục Vi Dân thật sự không cưỡng lại nổi sức hấp dẫn của nước đầm, vẫn thường xuyên lén đến thưởng thức vài lần.

Ven bờ đầm Linh Tê cây cối um tùm, gò đất thấp này đã đóng cửa núi để

bảo vệ rừng nhiều năm, men theo bờ hồ quanh co, tạo thành rất nhiều các góc hồ u tĩnh. Ở đây có thủy sam, tùng đen, long não, lan Quảng Ngọc, ngô đồng, phong kê túc, còn có cây du và phong tam giác, hòa trộn với nhau, phủ kín mít sườn dốc xung quanh đầm Song Long này.

Nơi góc nhánh hồ nho nhỏ này là sau nhiều lần lựa chọn Lục Vi Dân mới tìm được. Trước tiên phải đi từ một con đường nhỏ lát đá đi xuống sườn núi, sau đó theo một ngã ba không người chú ý trượt theo góc nghiêng xuống, lại rẽ những bụi cây nhỏ thấp thoáng, vừa vịn có thể chui qua bức tường thành màu xanh này. Sau đó đi dọc theo sườn dốc là có thể xuống đến bên nhánh hồ nhỏ.

Gò thấp này kéo dài mãi đến dưới nước. Vì mùa hè nước mưa nhiều, mực nước đầm cũng dâng lên không ít. Sườn núi nông này vốn dĩ lộ ra bên ngoài, bây giờ đã bị mặt nước nhấn chìm. Có điều Lục Vi Dân đã coi nơi này là khu vực độc chiếm của riêng mình, mỗi lần đến đều đi thẳng tới chỗ này, khá là quen thuộc với khu vực này.

Huyện Nam Đàm vẫn chưa có một bể bơi ra hồn. Bể bơi ở thị trấn thì cũ kỹ kinh khủng, hơn nữa người ngày càng đông như kiến, gần như đã thành nơi hay ho để học sinh tiểu học chơi các trò dưới nước trong kỳ nghỉ hè. Còn những người bơi tốt một chút thì đều đến sông Nam Hà bơi.

Nhưng nơi thích hợp để bơi lội ở sông Nam Hà chỉ có một đoạn chưa đầy năm trăm mét. Thời tiết hễ nóng lên, khắp bờ sông đều chen chúc đông nghìn nghịt, tuy rằng năm nào cũng có người chết đuối nhưng lại chưa bao giờ có thể ngăn mọi người đến đây bơi lội.

Đầm Linh Tế thì xa hơn một chút, chủ yếu nhất là có người chuyên tuần tra, nghiêm cấm bơi lội. Mấy năm trước từng có một vụ chết đuối thương tâm của ba em học sinh, từ đó về sau, mỗi năm vào mùa hè huyện đều cử người chuyên tuần tra đầm Linh Tế, đề phòng có trẻ em đến đây bơi lội.

Tô Yến Thanh gần như là thấp thỏm không yên mà theo gót Lục Vi Dân chui qua các bụi cây, mãi cho đến nhánh hồ nhỏ này.

Cô cũng biết mình đi theo Lục Vi Dân tới đây không thật thích hợp, nhưng cô vốn rất thích bơi lội. Khi ở đại học, cả mùa hè ngoại trừ mấy ngày sức khỏe không tiện, gần như ngày nào cô cũng ngâm mình trong làn nước bể bơi. Nhưng tới Nam Đàm, điều kiện nơi đây thực sự quá kém, không có nơi nào phù hợp để bơi lội, cũng chỉ có thể ru rú ở cơ quan. Hoặc là đến nhà tắm công cộng tắm rửa, hoặc là chỉ có thể đun nước tắm rửa ở ngay trong buồng ngủ ở ký túc, rất bất tiện, bơi lội thì càng không thể nghĩ đến.

Hơn nữa cô luôn có cảm giác mong chờ đối với lời mời của Lục Vi Dân, nhất là kiểu riêng tư chỉ có hai người đi cùng nhau này. Đến chính bản thân Tô Yến Thanh cũng không nói rõ được sâu thẳm trong cõi lòng mình tại sao lại có thể có nỗi thích thú không rõ lý do như vậy. Thậm chí cô đến nghĩ cũng không kịp nghĩ mà đã đồng ý ngay, đợi đến sau khi nhận lời mới ý thức được rằng có chút đường đột, nhưng lại không tiện nuốt lời.

Có điều sau khi nhìn thấy mặt nước xanh biếc phẳng lặng như gương, Tô Yến Thanh liền hoàn toàn bỏ lại những nỗi thấp thỏm và do dự lúc trước. Hơi nước mát lạnh và khung cảnh vắng lặng, an toàn khiến cô ngay lập tức quên hết mọi thứ. Không đợi Lục Vi Dân nói gì, Tô Yến Thanh đã vô cùng vui vẻ mà cởi ngay xăng-đan rồi chạy tới bên bờ nước, lập tức bước ngay xuống nước, khiến Lục Vi Dân vội vàng gọi cô lại, rất sợ cô nhất thời xúc động, không biết nước ở đó nông hay sâu.

Nước đầm Linh Tê trong veo nhìn thấu tận đáy, trong suốt nhiều năm như vậy đến nay vẫn giữ gìn rất tốt, hơn nữa nước sâu và lại cũng hơi xa xôi, cho nên bình thường cũng không có nhiều người đến. Lục Vi Dân cũng rất thích sự u tĩnh ở nơi này, thích một mình tận hưởng những gì thiên nhiên ban cho ở nơi đây. Khi ở trong làn nước cũng có thể có được những điều thấu hiểu mà bình thường nghĩ không ra.

Hôm nay hẳn cũng là lần đầu tiên mời Tô Yến Thanh. Sau khi cất lời mời cũng thấy có phần đường đột, rất sợ Tô Yến Thanh có ý nghĩ gì khác, nhưng thấy cô nhận lời rất nhanh chóng thì lại cảm thấy xấu hổ vì mình quá nhút nhát.

Tô Yến Thanh mặc áo bơi ở bên trong chiếc váy liền, rất thoải mái mà cởi ra ngay trước mặt Lục Vi Dân. Chiếc túi nhỏ cô mang theo người đựng quần áo để thay khi bơi xong liền để bên bờ nước.

Sau khi xuống nước Tô Yến Thanh cũng không mạnh dạn mà bơi ra phía ngoài giống Lục Vi Dân, mà chỉ bơi vài vòng trong nhánh hồ nhỏ. Cô thích tận hưởng cảm giác được đắm mình trong làn nước trong vắt như thế này hơn.

Lục Vi Dân thì không sợ, một mình bơi thẳng vào giữa hồ. Đoạn này vì bờ hồ ngoằn ngoèo, hơn nữa cây cối lại um tùm, địa hình cao thấp khác nhau, tầm nhìn rất hạn chế, ngay cả là có người thì cũng không thể nhìn thấy góc này. Đây cũng là điều Lục Vi Dân yên tâm nhất.

Nhìn thấy thân hình uyển chuyển của Tô Yến Thanh bơi lội thoải mái ở nhánh hồ, thỉnh thoảng lại lướt qua trước mặt mình, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy tim mình có phần đập thình thịch một cách rất vội vã, phấn khích. Mái tóc cô được búi rất tùy ý trên đầu, mấy sợi tóc lòa xòa buông xuống bị nước hồ làm ướt dính trên trán và mặt, phản chiếu lại ánh nắng chiều đã nhạt dần. Giây phút này lại có một vẻ kiêu diễm rung động lòng người.

Dường như là cảm nhận được sức bỏng rát mà ánh mắt kia mang đến, Tô Yến Thanh hơi theo bản năng mà co người lại trong nước, bơi chậm chậm vào bờ. Cô dừng lại, vốn định lên bờ, nhìn thấy ánh mắt rực cháy của Lục Vi Dân ở trên bờ đang dồn cả vào mình, một nỗi ngỡ ngàng không hiểu tại sao lại trào dâng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Ngẫu Nhiên Có Được

- Vi Dân, anh có thể nhìn đi chỗ khác được không?

Giọng điệu có chút quở trách nhưng cũng có thêm vài phần thân thiết, Tô Yến Thanh hai má ửng đỏ, cắn môi, hai tay cô bắt chéo ẩn đôi vai mình.

- Sao tôi cứ cảm giác đôi mắt anh có thể nhìn thấu người khác vậy? Khiến người ta thấy không thoải mái.

- Thật sao? Đôi mắt tôi lợi hại đến thế sao?

Lục Vi Dân cũng bật cười. Hoàng hôn mùa hè, dù là mặt trời đã xuống núi, nhưng trời vẫn còn rất sáng, thảo nào Yến Thanh cảm thấy hơi ngượng ngùng.

- Được rồi, tôi thay đồ trước, cũng gần đến giờ rồi.

Lục Vi Dân đứng dậy, lắc đầu:

- Đàn ông con trai vẫn cứ thích hợp nhất. Mặc đồ, thay đồ đều đơn giản nhanh gọn.

- Vi Dân, có phải anh có tâm sự gì không?

Tô Yến Thanh ngồi dưới làn nước, nói yếu ớt.

Lục Vi Dân đang định bước đi chợt hơi chần chộ, xoay người lại nhìn Tô Yến Thanh đang ngồi dưới nước, như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Yến Thanh, ánh mắt cô cũng thật ghê gớm. Tôi thấy mình đã che đậy rất tốt, tin rằng không ai có thể nhìn ra, nhưng không ngờ lại không thể qua nổi mắt cô.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Yến Thanh đứng dậy, bước từ trong nước lên bờ, nói với vẻ rất quan tâm:

- Tôi thấy hai ngày nay anh hơi lặng lẽ.

- Không có việc gì.

Lục Vi Dân lắc đầu, có vẻ rất điềm tĩnh, thản nhiên.

- Tâm trạng không được tốt lắm, tự tôi điều chỉnh là được rồi.

- Chuyện gì khiến tâm trạng anh không yên?

Tô Yến Thanh vừa lấy trong cái túi nhỏ ra một cái khăn tắm để lau người vừa hỏi.

- Ha ha, tôi nói rồi, không có việc gì đâu. Cô đi thay quần áo trước đi.

Lục Vi Dân chuyển đề tài, nhìn xung quanh một lượt.

- Bên này, vừa khéo, cô thay quần áo ở bên này đi. Đừng cố ý thử thách tôi đấy.

Tô Yến Thanh vốn còn định hỏi đến cùng nhưng lại bị lời nói này của Lục Vi Dân làm cho phân tâm, mặt nóng bừng bừng:

- Người chẳng ra gì thì có bao giờ nói được câu nào tử tế!

Tô Yến Thanh lúc này mới nhìn bốn phía. Nơi Lục Vi Dân chỉ cho cô là phía sau một bụi thông Mã Vĩ, địa thế cũng hơi thấp hơn so với bên này, vừa vặn có thể che kín được. Đó thực sự là một nơi tốt để thay quần áo.

Nhìn thấy bóng dáng thướt tha của Tô Yến Thanh biến mất sau bóng cây, Lục Vi Dân nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Mấy ngày nay tâm trạng của hắn thực sự có phần không tốt.

Bệnh tình của bố vợ Thẩm Tử Liệt rất nghiêm trọng, không dậy nổi.

Sức khỏe ông cụ Trương vốn dĩ khá tốt. Sau khi đến Hội đồng nhân dân thì cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu gì, ngoài việc có chút mạch máu bị xơ cứng ra thì cũng không có gì khác. Không ngờ bệnh lại đến nhanh như vậy, đột nhiên bỗng bị xuất huyết não, suýt nữa mất mạng. Cũng may được cấp cứu kịp thời mới cứu được ông cụ Trương từ bàn tay Diêm Vương.

Dù rằng đã được cứu mạng nhưng ông cụ Trương lại bị liệt nửa người, về cơ bản ông không có khả năng đến Hội đồng nhân dân làm việc nữa. Dù là sau khi bệnh tình ổn định, xuất viện được rồi thì cũng chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh mà thôi. Như thế cũng có nghĩa là tầm ảnh hưởng của ông trong thời gian sau sẽ nhanh chóng bị thu hẹp. Đó quả là một tin không mấy tốt lành với một người đang rèn luyện ở dưới cơ sở như Thẩm Tử Liệt.

Mà lúc này phòng nghiên cứu ban Tuyên giáo Tỉnh ủy đang trống ghế Chủ nhiệm. Trương Tú Toàn nằm trên giường bệnh nhìn Phó bí thư Tỉnh ủy Cổ Chiêu Nam đến thăm mình, đưa ra ý nghĩ muốn cho con rể mình là Thẩm Tử Liệt được điều về tỉnh để tiện chăm sóc cho mình. Cổ Chiêu Nam rất vui vẻ đồng ý ngay với nguyện vọng của Trương Tú Toàn.

Thẩm Tử Liệt hai ngày nay chỉ là vội vội vàng vàng trở về Nam Đàm một lần, ở lại nửa ngày rồi lại quay về Xương Châu. Ông ta cố dành ra chút thời

gian gặp Lục Vi Dân, nói chuyện về vấn đề lựa chọn khó khăn mà hiện nay ông ta đang đứng trước.

Bởi vì lý do thời gian, Thẩm Tử Liệt cũng chưa kịp nói chuyện nhiều với Lục Vi Dân. Nhưng Lục Vi Dân cũng đã cảm thấy được sự mâu thuẫn và do dự trong nội tâm Thẩm Tử Liệt. Hơn nữa dựa vào sự phán đoán về tính cách và tâm lý của Lục Vi Dân đối với Thẩm Tử Liệt thì Thẩm Tử Liệt cuối cùng cũng sẽ chọn quay về tỉnh.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân liền không khỏi thở dài một hơi.

Nói thực thì tính cách Thẩm Tử Liệt cũng không thật thích hợp làm chủ quản đảng và chính quyền của một vùng ở cơ sở. Phòng nghiên cứu ban Tuyên giáo Tỉnh ủy là nơi thích hợp với ông ta nhất. Hiện nay ông ta mới đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện, vừa khéo cũng là cán bộ cấp Trưởng phòng, quay trở về ban Tuyên giáo Tỉnh ủy cũng là vừa đúng chỗ.

Chuẩn xác mà nói, một Chủ tịch huyện ở huyện nghèo và hẻo lánh như Nam Đàm có thể đảm nhiệm chức Chủ tịch phòng nghiên cứu ban Tuyên giáo Tỉnh ủy thì là một bước tiến không nhỏ. Nếu như không phải là Trương Tú Toàn đang ở trên giường bệnh thì e rằng Thẩm Tử Liệt phải làm Bí thư huyện ủy hai năm mới có thể mơ đến vị trí này.

Mà hiện tại, về cơ bản là Trương Tú Toàn dùng sức ảnh hưởng chính trị còn sót lại của mình để cho con rể chen chân lên vị trí này. Nếu như không nắm chắc cơ hội này thì có lẽ về sau cũng chưa chắc còn có thể có được cơ hội tốt như thế nữa.

Người đi trà ngụy. Câu nói này ở trong chốn quan trường có thể nói là đã thể hiện vô cùng chân thực. Nếu như Trương Tú Toàn có thể ngồi vững ở vị trí Phó chủ tịch Hội đồng nhân dân tỉnh ba đến năm năm nữa thì Thẩm Tử Liệt không hẳn không thể làm tốt một cách vững chắc ở cơ sở trong mấy năm

để chen chân lên cán bộ cấp Phó giám đốc sở. Nhưng hiện nay khi Trương Tú Toàn bệnh liệt giường, ba năm, năm năm sau còn ai nhớ đến Trương Tú Toàn cơ chứ?

Lục Vi Dân có thể hiểu được sự đau khổ, mâu thuẫn bây giờ của Thẩm Tử Liệt. Ông ta khó khăn lắm mới được giữ chức Chủ tịch huyện, đang chuẩn bị xắn tay áo lên làm một vụ lớn. Đối với cán bộ từ cơ quan bộ ngành cấp tỉnh điều xuống như ông ta mà có thể làm từng bước chắc chắn, giành được một số thành tích ở phía dưới thì không những có thể tăng thêm kinh nghiệm, cũng thực sự là một sự rèn luyện toàn diện với năng lực của mình. Không ngờ lại phải đứng trước sự lựa chọn như thế này, thật sự là đã làm khó ông ta.

Thẩm Tử Liệt không nói chắc chắn rằng ông ta phải về ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, nhưng Lục Vi Dân khẳng định cuối cùng Thẩm Tử Liệt vẫn sẽ nghe theo lý trí mà trở về tỉnh. Tuy rằng nếu tiếp tục làm việc ở Nam Đàm thậm chí có khả năng rất lớn sẽ được tiếp nhận chức vụ Bí thư huyện ủy của An Đức Kiện. Nhưng tiếp nhận chức vụ Bí thư huyện ủy thì lại sẽ thế nào?

Nếu làm Bí thư huyện ủy ba đến năm năm mà vẫn không thể không trở về tỉnh, thậm chí chưa chắc đã có thể có được cơ hội như hiện nay, thì đối với Thẩm Tử Liệt mà nói thì đó chính là tổn thất lớn nhất. Chỉ sợ bản thân Thẩm Tử Liệt cũng không cho rằng mình ở vị trí Bí thư Huyện ủy Nam Đàm vài năm là chắc chắn có thể được thăng cấp lên cán bộ cấp Phó giám đốc sở. Hơn nữa nếu là cán bộ cấp Phó giám đốc sở của địa khu Phong Châu thì cũng chưa chắc là điều mà Thẩm Tử Liệt hy vọng có được.

Có lẽ mình nên nói chuyện với Thẩm Tử Liệt kỹ càng một chút để giúp ông ta xua tan nỗi rối bời trong nội tâm. Lục Vi Dân đang nghiên ngẫm thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai vọng lại từ phía rừng cây bên kia. Lúc này hăn sớm đã thay xong quần áo, chỉ còn chờ Tô Yến Thanh. Còn tiếng kêu sợ hãi này thì chắc chắn là của Tô Yến Thanh.

Lục Vi Dân sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại ngay. Hắn bật cười, nói có ý trêu chọc:

- Yến Thanh, sao thế, vẫn muốn thử tôi đó hả? Yên tâm đi, tôi rất quân tử, tuyệt đối không giống như mấy cảnh trong tiểu thuyết hay trên phim đâu. Có phải cô nhìn thấy chuột hay đẽ không đấy? Hay là cô muốn dùng cách này để giải tỏa nỗi phiền muộn trong lòng tôi? Ha ha, vậy thì sự hy sinh của cô chẳng phải quá lớn sao?

- Không, Vi Dân, là rắn, có rắn!

Giọng nói của Tô Yến Thanh đầy sợ hãi và hoang mang, không giống như đang làm bộ chút nào.

Lục Vi Dân giật mình kinh ngạc, rắn?

Thật sự như thế sao?

Không nghĩ được nhiều nữa, hắn vội vàng lao đến nhanh như một mũi tên, xuyên qua bụi rậm, nhảy thẳng vào đó:

- Đâu, rắn ở đâu?

Tô Yến Thanh cũng không biết làm sao lại gặp phải tình cảnh như thế. Cô vừa mới kịp cởi chiếc áo tắm ra, trên người vẫn còn có chút bọt nước. Cô lấy khăn tắm trong chiếc túi nhỏ ra, lau người xong mới mặc quần áo.

Quần áo lót đều ở trong chiếc túi nhỏ. Khi đến đây, ngòi xe đạp của Lục Vi Dân, cô ngỡ ngàng không dám để nó ở giỏ xe nên đành phải giữ chặt trong tay.

Vừa mới kịp lôi áo lót ra, đang chuẩn bị mặc vào thì ánh mắt Tô Yến Thanh lại vô tình phát hiện ra cái thứ ở trên cây đang uốn lượn cách cô không

đến ba mét.

Rắn! Cái thân thể ngoằn ngoèo màu đen loang lỗ kia khiến Tô Yến Thanh sợ đến cứng cả người, nổi da gà từ đầu đến chân.

Ánh mắt lạnh lẽo của con rắn cùng với cái lưỡi thò ra thụt vào liên tục của nó khiến Tô Yến Thanh lập tức nghĩ tới vô số những cảnh kinh khủng mà người ta thường nói.

Cô gần như là theo bản năng mà thét ầm lên, không biết mình nên đối mặt với tình hình này như thế nào.

Hồi còn nhỏ nghe thấy người lớn nói khi thấy rắn độc thì không thể tùy tiện động đậy lung tung, cũng không được chạy, nếu không thì nó sẽ đuổi theo ngay. Nhưng cứ đứng ngây ra đấy, con rắn mà lao tới cắn mình thì làm thế nào?

Tô Yến Thanh chỉ cảm thấy chân tay mình run rẩy, toàn thân cứng đờ. Đầu óc cô hoàn toàn đông cứng lại, ngoại trừ tiếng thét chói tai thì cô hoàn toàn không biết mình nên làm gì.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng chui vào, thuận tay liền kéo người Tô Yến Thanh về phía sau mình. Sau đó nhìn theo hướng ánh mắt của Tô Yến Thanh, trong lòng lại thoải mái, có chút dở khóc dở cười.

- Rắn hoa cải, chỉ là một con rắn hoa cải mà thôi!

Nó bò trên cây, chắc là muốn đi ăn trộm trứng chim trong một tổ nào đó. Bộ dạng nhe nanh múa vuốt muốn tấn công người của nó ở trong mắt Lục Vi Dân thì lại chỉ thấy mắc cười.

Khi còn bé, ở quê Vi Trang, đưa nhỏ lên núi bắn chim xuống sông bắt cá như hăn thì chẳng lạ gì việc bắt rắn. Loại rắn có tên sách là Vương Gấm này

trông có vẻ ghê gớm nhưng thực ra không hề có độc, thường là món ăn Trung Quốc ưa thích của những người có tâm hồn ăn uống.

Hắn tiện tay nhặt một hòn đá dưới đất lên ném về phía đó, con rắn sợ hãi liền lủi đi ngay. Chỉ trong chớp mắt nó đã nhanh chóng bò từ trên cây xuống, lủi vào trong lùm cây, biến mất tăm.

Lục Vi Dân quay người lại, theo bản năng mà vỗ vai Tô Yến Thanh đang run bần:

- Không sao, có việc gì đâu. Yến Thanh, chỉ là một con rắn hoa cải thôi mà. Cô lớn thế này sao lại có thể

Lời còn chưa dứt, Lục Vi Dân đã ngẩn người chết lặng nhìn trước mắt mình.

Trời ơi! Lục Vi Dân lần đầu tiên có cảm giác chân tay luống cuống không biết làm thế nào. Tô Yến Thanh cũng hết như thế!

Lại một lần nữa tiếng thét chói tai lại vang lên. Tô Yến Thanh đã phản ứng lại từ nỗi kinh hoàng, theo bản năng mà lấy một tay che ngực. Đột nhiên nhớ ra phần thân dưới cũng chưa kịp mặc quần lót thì chỉ đành lấy tay kia ra che mắt Lục Vi Dân. Sau đó vô cùng xấu hổ mà kêu lên:

- Nhắm mắt, nhắm mắt lại ngay!

- Tuyệt đối không nhìn!

Lục Vi Dân cũng vội vàng nhắm mắt lại ngay.

- Thật sự tôi không hề cố ý!

Lúc trước vì nghĩ rằng tình huống khẩn cấp nên Lục Vi Dân cũng không hề để ý, chỉ biết lao vào, thậm chí còn thuận tay kéo Tô Yến Thanh về đằng

sau mình, rồi lại còn vỗ vai cô. Đến lúc này mới phát hiện ra Tô Yến Thanh không có lấy một mảnh vải trên người, tay vẫn còn cầm chiếc áo lót. Hai người lại ở gần sát nhau đến như thế.

Thanks

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Anh Đang Nghĩ Gì?

Thân hình đầy đặn cân đối gần như không có chút gì che giấu lại hiển hiện ngay trước mặt Lục Vi Dân. Làn da nõn nà như lụa, dưới những tia nắng cuối cùng còn sót lại của buổi chiều tà, hiện ra một vẻ đẹp rực rỡ như nữ thần Vệ Nữ.

Tuy chỉ là trong thoáng chốc nhưng lại in sâu trong đáy mắt. Thân thể óng chuốt như ngọc thạch dưới ánh mặt trời hoàng hôn mang một vẻ rực rỡ mơ màng rung động lòng người, dường như mỗi tấc da thịt đều tỏa ra ánh sáng kì lạ đầy mê hoặc. Bờ vai mềm mịn màng và xương quai xanh nhỏ nhắn, đôi chân thẳng dài tròn trịa kết hợp lại với nhau tạo thành một vẻ hoàn mỹ tới không ngờ. Cặp mông cong đầy đặn đẹp không chút tỳ vết, đôi cánh tay nửa khép nửa hở vừa khéo che bộ ngực nở nang. Phần bụng dưới lộ ra như một ngọn lửa làm khuấy đảo nội tâm Lục Vi Dân.

Cảnh tượng này khắc sâu như in dấu vào trí nhớ của Lục Vi Dân. Cho dù là nhiều năm về sau, hẳn vẫn nhớ kỹ như lần đầu tiên.

Vừa tức giận vừa xấu hổ, Tô Yến Thanh nhất thời cũng không biết tại sao mà trong lòng đột nhiên lại thấy nóng rực, nước mắt lại tuôn rơi như rèm châu.

Lục Vi Dân đột nhiên không nghe thấy gì, đôi mắt đang nhắm theo bản năng lại mở ra, thấy hai tay Tô Yến Thanh đang che trước ngực, vai cô khẽ run rẩy, nước mắt lưng tròng, lại bắt đầu thổn thức.

Chân tay Lục Vi Dân bỗng thêm luống cuống. Đây là lần đầu tiên hẳn gặp

phải tình cảnh như vậy. Lúc trước hấn lao vào là do tình thế cấp bách, tuy nhiên cho dù hấn có vô tình thấy được thân thể Tô Yến Thanh thì cũng không phải là chuyện gì to tát cho lắm. Giờ là thời đại nào rồi, chẳng lẽ có cô gái còn có thể bởi vì việc vừa xảy ra lại bắt hấn phải lấy thân mình ra để hứa hẹn hay sao?

Nhưng nhìn gương mặt Tô Yến Thanh giàn giụa nước mắt, đôi mắt diêm lệ đầy u oán, khiến Lục Vi Dân cảm thấy hụt hơi:

- Yến Thanh, tôi thực sự không cố ý, tôi...

Hấn còn chưa nói xong, Tô Yến Thanh đã khép hờ đôi mắt, mặc cho nước mắt đua nhau rơi xuống.

Hít một hơi thật sâu, cô lắc đầu không nói.

Vừa thẹn thùng lại hơi giận dữ, lại có chút uất ức, Tô Yến Thanh cũng không biết cảm xúc của mình vì sao lại bỗng nhiên trào dâng như thế.

Cô tự nhận mình là một cô gái kiên cường. Mặc dù năm trước cô đã gặp phải thất bại lớn như vậy tấn công, cô vẫn chống đỡ được, không hề sợ hãi mà nhất quyết kiên trì, nhưng không ngờ tới lúc này lại có nỗi uất ức không nói nên lời muốn trút ra.

Đột nhiên nhìn thấy trong đôi mắt đẹp kia thoáng vẻ yêu thương mà oán giận, giống như bóc trần tấm vải mỏng như có như không trong lòng mình, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy đầu óc lập tức nóng lên, gần như không nghĩ ngợi gì mà nâng cằm Tô Yến Thanh lên.

Trong giây lát hấn cúi xuống hôn thăm thiết lên đôi môi cô.

Một tiếng “ A “ chưa kịp phát ra, Tô Yến Thanh chỉ cảm thấy đầu mình tựa như bị sấm đánh rền vang. Hai tay cô theo bản năng mà ôm chặt người

đàn ông trước mắt, không giữ gìn gì mà mở đôi môi anh đào thơm mùi đàn hương. Cái lưỡi nhỏ thơm tho linh hoạt hòa theo đầu lưỡi của đối phương đang mãnh liệt lao vào, quấn quýt lại với nhau. Những hơi thở ướt át như tiếng cây cỏ mọc sau mưa xuân càng khiêu khích điểm mấu chốt lý trí của Lục Vi Dân.

Thật ra trong giây phút khi vừa nâng đôi má Tô Yến Thanh lên, Lục Vi Dân cũng đã kịp tỉnh lại. Nhưng khi hẩn nhìn thấy tia thẹn thùng trong đôi mắt đẹp đang khép hờ của Tô Yến Thanh, Lục Vi Dân biết rằng mình đã không thể nào dừng lại.

Đã không thể dừng lại, chi bằng bỏ mặc tất cả lại sau lưng, tận hưởng thời khắc sung sướng và hoan lạc này, còn những điều khác, đợi sau rồi hẵng nói.

Nụ hôn nồng cháy nhanh chóng nhen nhóm trong Tô Yến Thanh một thứ tình cảm mãnh liệt, hai tay cô ôm chặt cổ Lục Vi Dân.

Cô hoàn toàn quên rằng mình đang không một mảnh vải che thân. Thân thể cô gắn chặt vào trước ngực Lục Vi Dân, vô cùng phóng túng mà nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của Lục Vi Dân. Gò má cô nóng rực như lửa cháy, đôi mắt long lanh, như muốn thiêu đốt Lục Vi Dân thành tro bụi.

Lục Vi Dân cũng thật không ngờ một Tô Yến Thanh điềm tĩnh thanh nhã ngày thường một khi nảy sinh tình cảm lại nồng nhiệt như thế. Chẳng trách Thường Xuân Lai hay nói với mình Tô Yến Thanh là một cô gái bề ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng ấm áp, là người có đời sống tình cảm mãnh liệt, muốn mình đừng nên phụ lại tình cảm của Tô Yến Thanh.

Nhưng trước đây Lục Vi Dân chưa từng ý thức được tình ý được che giấu dưới một lớp vỏ nào đó giữa mình và Tô Yến Thanh. Hẳn vẫn nghĩ tình cảm giữa mình và Tô Yến Thanh là hai người tâm đầu ý hợp, vượt lên trên cả tình yêu nam nữ. Không ngờ chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã chứng minh tất cả

những điều hãn nghĩ chỉ là hư ảo, giữa nam và nữ ngoại trừ tình yêu ra thì không thể có thứ tình bạn nào thực sự.

Quyết định bỏ qua mọi thứ khiến Lục Vi Dân đương nhiên cũng thả lỏng cả thể xác và tinh thần để tận hưởng giây phút ngọt ngào này. Ôm Tô Yến Thanh trong lòng, Lục Vi Dân cảm nhận được sức hút từ bầu ngực mềm mại nở nang của cô, nụ hôn nồng nhiệt lúc trước dần biến thành nụ hôn ướt át sâu lắng. Hai tay Lục Vi Dân đã sớm theo bản năng mà mân mê cặp mông cong gợi cảm của thiếu nữ.

Sóng tình nổi tiếp hết cơn này đến cơn kia dâng lên, tung Tô Yến Thanh tới tận mây xanh. Cô không biết lúc này mình đang ở đâu, đầu óc mơ màng, đắm say đã khiến cô không thể suy nghĩ. Cô chỉ biết sự ngọt ngào đến say lòng người đó khiến cả đầu óc và cơ thể cô giống như đang trôi lơ lửng trong suối nước nóng. Cô không muốn nghĩ tới bất kỳ điều gì, cũng không muốn làm bất kỳ thứ gì, cứ trôi bồng bềnh như vậy, mặc cho suối nước nóng từ từ nhấn chìm mình.

Mãi cho đến khi đột nhiên cảm thấy một cái gì đó khác thường chạm đến nơi cấm địa của thiếu nữ mới khiến Tô Yến Thanh hét lên như mới tỉnh từ trong mộng:

- A!

Lục Vi Dân thật sự không thể điều khiển được thân thể của chính mình. Trong tình cảnh này, hãn có thể duy trì được lý trí như vậy đã là giỏi lắm rồi, nhưng một số bộ phận trên cơ thể lại không chịu để cho ý chí điều khiển. Hai người ôm nhau chặt như vậy, khó tránh khỏi đụng chạm tới một vài nơi nhạy cảm.

Lúc này Tô Yến Thanh mới đột nhiên nhớ ra mình không có lấy một mảnh vải trên người, mà cảnh tượng kia cũng như tia chớp cắt ngang qua tâm

trí cô, khiến cô tỉnh lại. Sao mình có thể quên rằng người thanh niên trước mặt này đã có bạn gái rồi chứ?

Cảm giác hổ thẹn trộn lẫn với nỗi uất ức, một cảm giác phức tạp như một con rắn độc quấn quanh tâm trí Tô Yến Thanh.

Lục Vi Dân nhìn thấy gương mặt Tô Yến Thanh biến sắc, dường như cũng nghĩ tới điều gì, chỉ có điều đã ở tình cảnh này, còn có thể nói được gì?

- Yến Thanh, rất xin lỗi, là do anh...

- Không, Vi Dân, đừng nói như vậy. Thứ gọi là tình cảm là từ cả hai phía, chẳng trách được ai. Vừa rồi chẳng phải chúng ta đã cảm thấy rất vui vẻ, rất ngọt ngào, rất hạnh phúc đó sao?

Tô Yến Thanh dần lấy lại được bình tĩnh, lắc đầu, trên gương mặt nở một nụ cười thản nhiên:

- Anh không phải là thánh, em cũng vậy.

Lục Vi Dân hơi ghen lời mà chỉ biết gãi đầu, thật lâu sau mới nói có phần buồn bã:

- Có phải anh hơi trơ tráo đúng không?

- Tình cảm xuất phát từ con tim chẳng lẽ có thể dùng từ “trơ tráo” để sỉ nhục sao?

Một tay Tô Yến Thanh che ở trước ngực, một tay che phía dưới:

- Quay lưng đi, để em mặc quần áo tử tế đã.

Lục Vi Dân lúc này mới vội vàng quay người đi.

Đợi sau khi Tô Yến Thanh mặc quần áo xong mới quay người lại.

- Đi thôi.

Tô Yến Thanh chỉnh lại mái tóc còn hơi rối, cười tươi nói:

- Cũng không còn sớm nữa.

Lục Vi Dân vẫn còn hơi ngỡ ngàng.

Tô Yến Thanh có thể lý tính và thản nhiên như thế, thu lại tất cả tình cảm mãnh liệt cuộn trào thực sự nằm ngoài suy nghĩ của hắn, lại có thêm cảm nhận khác lạ về Tô Yến Thanh.

Cô gái này thật sự không tầm thường, bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm thì ấm áp, nhưng lại có thể kiềm chế cảm xúc rất tốt. Nếu là một người đã nhiều lần gặp thất bại trong đời sống tình cảm có lẽ còn có thể hiểu được, nhưng lúc Lục Vi Dân hôn Tô Yến Thanh, sự run rẩy của cô chứng tỏ rằng trong mặt này cô vẫn còn rất non nớt. Nhưng cô lại có thể thu lại cảm xúc một cách đầy lý tính như vậy, không thể không khiến Lục Vi Dân có chút bất ngờ.

Ngay cả Tô Yến Thanh cũng khó có thể tin được sau cơn sóng cảm xúc trào dâng đó mình lại có thể trở nên nhẹ nhõm, dễ chịu như thế.

Có lẽ là do bản thân cô trước kia luôn vì sắp phải rời khỏi Nam Đàm mà có chút bị dồn nén, sau khi cảm xúc được tuôn trào thoải mái và nồng nhiệt như vậy lại cảm thấy như được giải tỏa? Hoặc là bản thân mình cuối cùng cũng dũng cảm mà xé bỏ lớp voan mỏng như có như không trong lòng mà không chút hối hận với những gì đã xảy ra?

Trên đường từ đầm Song Long trở về thị trấn, cả hai người đều tỏ vẻ rất bình thản. Tô Yến Thanh nhẹ nhàng ôm lấy lưng Lục Vi Dân, ngồi vắt chân ở

ghế sau xe đạp, trên mặt luôn hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Việc gì làm thì cũng đã làm rồi, cũng không có gì đáng để phải nhìn trước ngó sau lo sợ. Trái lại lúc này Tô Yến Thanh lại cảm thấy khúc mắc trong lòng mình suốt thời gian qua bỗng được giải tỏa, không cần phải bối rối lo được lo mất như trước kia, ít nhất mình đã can đảm nói ra tình cảm trong lòng, khiến Lục Vi Dân có thể đối diện với tình cảm trong lòng.

Lục Vi Dân cũng suy nghĩ miên man, chỉ có điều so với sự thẳng thắn của Tô Yến Thanh, Lục Vi Dân lại đang rất hài lòng, vui mừng, mà cũng không thể không có thêm vài phần lo lắng không yên.

Có thể lọt vào mắt xanh của một cô gái như Tô Yến Thanh chắc chắn có thể khiến người ta ngạo mạn. Lúc trước ngay cả Quách Hoài Chương cũng từng có mong muốn theo đuổi Tô Yến Thanh, nhưng sau vài lần tiếp xúc, biết không làm nên trò trống gì, anh ta đã rất quyết đoán mà loại bỏ tình cảm đó. Lúc ấy ngay cả Lục Vi Dân cũng rất khâm phục sự lạnh lùng, quyết đoán của Quách Hoài Chương.

Nhưng có thể lọt vào mắt xanh của Tô Yến Thanh dĩ nhiên là chuyện đáng để hoan hỉ, nhưng nên xử lý tình cảm này như thế nào lại là vấn đề khiến hẳn phải đau đầu.

Chân Ny mới là bạn gái danh chính ngôn thuận của mình, tình cảm của mình và Chân Ny đến giờ vẫn rất gắn bó. Nhất là sau khi Chân Kính Tài bật đèn xanh cho tình cảm của mình và Chân Ny, ngay cả Nhạc Thanh cũng không phản đối nữa. Tuy rằng hai người cách xa nhau đến mấy trăm dặm, nhưng ít nhất đến giờ tình cảm giữa mình và Chân Ny vẫn chưa từng bị ảnh hưởng bởi nhân tố khoảng cách.

- Vi Dân, em sắp đi rồi.

- Há?

Lục Vi Dân kinh ngạc, ghi đông xe lệch sang một bên, loạng choạng tay lái, suýt nữa làm cho cả hai người ngã xuống. Thoáng định thần lại, Lục Vi Dân mới dừng xe ở ven đường, Tô Yến Thanh xuống xe rất dứt khoát, Lục Vi Dân cũng dắt xe đi theo.

- Em muốn đi đâu?

- Anh không hỏi vì sao em phải đi sao?

Trên mặt Tô Yến Thanh hiện lên nụ cười tinh nghịch hiếm thấy.

- Em muốn đi hiển nhiên phải có lý do. Nói thật anh cũng cảm thấy rất ngạc nhiên khi em có thể ở lại Nam Đàm lâu như vậy.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng hít một hơi, cố ổn định tinh thần mình. Điều này cũng khó trách, mấy ngày nay hẳn cũng thấy cô có chút dồn nén nói không nên lời, mà hôm nay thứ tình cảm này bùng nổ như vậy dường như cũng có chút khác thường, thì ra là thế.

- Ý anh là em không nên ở lại Nam Đàm?

Tô Yến Thanh mở to đôi mi thanh tú hỏi vặn lại.

- Em không thuộc về nơi này.

Lục Vi Dân không nói thêm gì, chỉ trả lời ngắn gọn.

- Em không thuộc về nơi này, chẳng lẽ anh lại thuộc về?

Tô Yến Thanh càng cảm thấy tò mò.

- Nói như thế nào nhỉ? Anh sẵn lòng ở lại đây, có lẽ anh có thể có cơ hội

rời khỏi nơi này, nhưng anh lại cảm thấy hiện nay nán lại đây cũng không có gì không tốt. Ít nhất anh có thể học được rất nhiều điều, cũng có thể giành được rất nhiều cơ hội.

Ở trước mặt Tô Yến Thanh, Lục Vi Dân có vẻ cởi mở hơn rất nhiều.

- Cơ hội? Anh thấy có rất nhiều cơ hội cho anh ở Nam Đàm này?

Tô Yến Thanh không thể lý giải được.

- Anh chắc hẳn là có thể quay lại Xương Châu. Chẳng lẽ cơ hội ở Xương Châu lại ít hơn sao?

- Ở khu vực lớn có cái tốt của khu vực lớn, ở địa phương nhỏ lại có ưu thế riêng của địa phương nhỏ. Chẳng phải có câu nói, thà làm đầu gà chứ không làm đuôi trâu sao? Cơ hội ở Xương Châu tất nhiên không ít, nhưng đối thủ cạnh tranh thì cũng nhiều hơn, muốn trở hết tài năng, thì các nhân tố nằm ngoài bản thân mình lại càng nhiều. Anh hy vọng mình có thể nắm giữ được vận mệnh của bản thân. Khi anh ở Nam Đàm thì khả năng này lớn hơn rất nhiều.

Lục Vi Dân vừa dắt xe đi vừa nói.

- Ít nhất trước mắt là như thế.

Trời đã sẫm tối, cũng may hai người đã đi tới con đường gần thị trấn. Hiện giờ đang là mùa hè, cũng có không ít người đi hóng mát tản bộ vào buổi tối. Hai người trai tài gái sắc đi trên đường, nhìn rất xứng đôi vừa lứa.

- Vì sao lại nói em không thuộc về nơi này?

Tô Yến Thanh không bỏ qua.

- Em từng thuộc về nơi này sao?

Lục Vi Dân lắc đầu mỉm cười.

- Em chưa từng thực sự thuộc về nơi này, càng nhiều lúc em giống như một người đang đứng quan sát mà thôi. Có lẽ bản thân em cũng đang cố gắng muốn thay đổi tâm tính của mình, nhưng dường như em lại không thể làm được.

Lục Vi Dân nhún vai, ánh mắt có vẻ hơi lạnh lẽo.

- Thật ra em cũng không cần phải ép mình thay đổi điều gì. Mỗi người đều có thể lựa chọn con đường thích hợp hơn với mình.

Tô Yến Thanh dừng bước, chăm chú nhìn vào khuôn mặt Lục Vi Dân. Ánh mắt u ám của Lục Vi Dân dưới dần sắc trời đang tối dần hiện lên đầy sâu sắc. Cô nói:

- Anh thực sự hy vọng em sẽ đi trên con đường thuộc về mình sao?

Lục Vi Dân đột nhiên nở nụ cười, trong ánh mắt mang theo một chút buồn rầu và bối rối:

- Đương nhiên không phải vậy. Nói thật, anh mong em có thể ở lại, chúng ta cùng làm việc. Như vậy anh nghĩ mình sẽ rất vui vẻ, rất phấn khởi, hiệu suất công việc cũng sẽ rất cao, nhưng anh có cái quyền đó sao?

Trong lòng Tô Yến Thanh cảm thấy đau xót, hàm răng cắn chặt vào môi, giọng nói cũng trở nên hơi khàn:

- Em dám thổ lộ rằng em thích anh, vậy mà anh lại không dám thừa nhận là anh thích em sao?

- Yến Thanh, em nói sai rồi. Vì sao anh không dám thừa nhận là anh thích em? Có lẽ anh đã thích em từ lâu, chẳng qua là hôm nay mới thực sự xé bỏ

tấm màn mà chúng ta đều đã giữ gìn thật cẩn thận và củng cố đó mà thôi.

Lục Vi Dân như tự chữa thẹn ngẩng đầu nhìn lên trời sao.

- Nhưng anh lại không thể giải thích được tình cảm của mình tạo sao lại có thể phân thành hai. Có lẽ về mặt tình cảm anh thật sự là một kẻ nguy quân tử, anh không muốn lừa gạt bất cứ ai.

Tô Yến Thanh nhận ra giờ khắc này mình lại muốn cuộn tròn trong lòng đối phương đến nhường nào, lại có một cảm giác kích động muốn khóc không rõ lý do.

Nét mặt tự hào và bướng bỉnh của đối phương dưới bầu trời sao hiện lên cô độc mà lại tự tin như vậy, mặc dù là tự chữa thẹn nhưng giọng điệu lại thẳng thắn đến thế. Có lẽ mỗi người đàn ông không tầm thường đều có những thiếu sót kiểu này hay kiểu khác khiến người ta khó lòng chấp nhận, nhưng chính sự thiếu sót đó lại làm cho bọn họ càng nổi bật hơn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tình Cảnh Nguy Cấp

Lục Vi Dân phát hiện đây là lần đầu tiên kể từ sau khi trở lại thế giới này mình đã lâm vào tình trạng sa sút khó có thể tự mình thoát ra.

Tô Yến Thanh đã đi, trước khi đi còn thoải mái tâm sự với mình một hồi.

Lục Vi Dân không biết nên làm như thế nào với tình cảnh khúc mắc phức tạp này. Mặc dù đã có kinh nghiệm của kiếp trước, nhưng trong tình cảm, mọi kinh nghiệm đều chỉ có thể là con số không. Mà có thêm hồi ức của kiếp trước, tất cả còn khiến hấn thấy mờ mịt hơn.

Hấn biết Tô Yến Thanh cũng đã lâm vào hoang mang và bối rối. Có lẽ Tô Yến Thanh vốn dĩ đã dự định rời khỏi Nam Đàm, nhưng tình cảm rối rắm giữa hấn và cô đã thúc đẩy cô rời đi.

Tô Yến Thanh nói với hấn, hai bọn họ đều cần một khoảng thời gian để bình tĩnh một chút, phân tích một cách lý trí mấu chốt tình cảm của mình.

Lục Vi Dân chỉ có thể cười khổ.

Hấn có thể nói điều gì? Là hấn lãng nhãng? Hay là cho rằng sự từng trải khác lạ của mình có đủ khả năng để có nhiều phụ nữ cùng lúc? Hoặc là thật sự đã không kìm nén nổi tình cảm một cách rất tự nhiên? Vậy tình cảm giữa hấn và Chân Ny thì là gì?

Lục Vi Dân không biết rốt cuộc là kiếp trước việc Chân Ny rời xa mình để lại một bóng đen sâu thẳm trong cõi lòng mình, hay là việc kiếp trước mình

và Nhạc Sương Đình ly hôn đã gieo một hạt giống thiếu đi lòng tin với tình yêu và hôn nhân trong lòng mình. Tóm lại hẳn nhận ra mình thậm chí có chút sợ hãi thậm chí chán ghét hôn nhân. Đối với tình yêu, hẳn vừa khát khao lại vừa bài xích, điều này và tâm lý phức tạp dường như luôn chi phối thái độ của mình với những người phụ nữ xung quanh.

Đương nhiên bản thân mình cũng cố gắng muốn xóa đi bóng đen đó, thậm chí có một dạo còn nghĩ rằng mình đã thành công, mối tình ngọt ngào với Chân Ny dường như cũng đã khẳng định điều này. Nhưng đến khi Tô Yến Thanh xé tan lá chắn mỏng manh trong lòng mình một cách gay gắt, hẳn mới ý thức được mình vẫn chưa thể thành công.

Nó dường như đã tạo thành một khúc mắc khó lòng hóa giải.

Bản thân mình không thể nào chứng minh Chân Ny sẽ có thể vì nguyên nhân bên ngoài mà rời xa mình hay không. Nếu thật sự phải chứng minh điểm này có lẽ sự thật tàn khốc sẽ khiến cho mình còn đau khổ hơn. Như thế có ý nghĩa sao?

Bế tắc này khiến cho Lục Vi Dân nghĩ đến đau đầu. Hẳn thậm chí cảm thấy mình đang giày vò chính mình, việc chưa xảy ra, ai có thể đoán trước? Anh cố ý thúc đẩy chuyện như vậy xảy ra, có phải càng buồn chán hơn không?

Sự việc nghĩ chưa rõ thì tạm bỏ qua, Lục Vi Dân chỉ có thể an ủi mình như vậy. Nhưng câu nói họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai này cho tới giờ vẫn đúng.

Thẩm Tử Liệt đã chính thức nói cho Lục Vi Dân biết, trong thời gian rất ngắn ông ta có thể sẽ được điều đến Ban tuyên giáo Tỉnh ủy đảm nhiệm chức Chủ nhiệm Phòng nghiên cứu. Đây là quyết định sau khi ông ta đã suy nghĩ cặn kẽ.

Đối với điều này Lục Vi Dân chỉ có thể tỏ ý tán thành và chúc mừng. Thậm chí hẳn cũng phải thừa nhận, quyết định này của Thâm tử Liệt quả thực là khá sáng suốt mà lại lí tính. Nó cũng là một sự đánh dấu khá chuẩn xác về thực lực và tiền đồ phát triển sau này của chính ông ta, nhưng với hẳn mà nói lại là một đòn đả kích nặng nề.

Bất kể mình có thừa nhận hay không, nếu Thâm Tử Liệt có thể ở lại Nam Đàm tiếp tục con đường quan lộ của ông ta, con đường quan lộ của mình cũng sẽ tương đối sáng sủa.

Một khi An Đức Kiện rời đi, Chủ tịch huyện là Thâm Tử Liệt ngay cả về kinh nghiệm và lý lịch tuy có chút kém hơn, nhưng tiếp nhiệm chức Bí thư huyện ủy của An Đức Kiện chắc hẳn cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Khi hai mối quan hệ với Trương Tú Toàn và Thượng Quyền Trí vẫn còn, không có ai có thể tạo ra quá nhiều trở ngại trong vấn đề này.

Lục Vi Dân đã thông qua một số nguồn tin biết rõ Trương Tú Toàn có ơn dùi dắt Thượng Quyền Trí. Lần trước Thâm Tử Liệt có thể ở lại tiếp nhận chức Chủ tịch huyện, trong đó cũng có sự giúp đỡ của Thượng Quyền Trí. Thậm chí ngay cả Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành cũng không thể không thỏa hiệp.

Nhưng hiện nay tình hình đang thay đổi rất nhanh, Thâm Tử Liệt rời khỏi Nam Đàm, trở về Ban tuyên giáo Tỉnh ủy. Mà một cán bộ cấp Phòng đến Ban tuyên giáo Tỉnh ủy không có tư cách được đưa thư kí theo.

Mà Thâm Tử Liệt có muốn thì cũng không thể đưa mình đến Ban tuyên giáo Tỉnh ủy. Điều này cũng có nghĩa là không thể không ở lại Nam Đàm một mình, tự thân tác chiến.

Mà cùng lúc đó hẳn còn biết được một tin không tốt, An Đức kiện có khả

năng rất nhanh sẽ thôi chức vụ Bí thư Huyện ủy Nam Đàm.

Lục Vi Dân lần đầu tiên phát hiện mình lại có khả năng sa vào một cảnh ngộ vô cùng nguy hiểm mà xa lạ.

Mặc dù vẫn không biết sự thay đổi vị trí của An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt mà ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng có một điều có thể khẳng định, cục diện tương lai sẽ trở nên rất gian nan. Bất luận là Tần Hải Cơ hay Tào Cương, đối với hắn mà nói đều sẽ là một hiện thực không thể lảng tránh.

Lục Vi Dân vẽ lên tờ giấy trắng một cách vô thức, hắn phân tách những mối quan hệ của mình ra thành từng tầng một riêng rẽ.

Người có thể trực tiếp ảnh hưởng đến mình, An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt không thể nghi ngờ là những người trực tiếp nhất. Nhưng Thẩm Tử Liệt đã chắc chắn phải đi, hơn nữa vốn dĩ nền tảng của Thẩm Tử Liệt ở Nam Đàm căn bản không vững chắc, ở trong huyện càng không có phe phái thực quyền thực sự có thể tác động.

Có thể nói ông ta vừa đi, ảnh hưởng ở Nam Đàm gần như trở thành không đáng kể.

Sức ảnh hưởng của An Đức Kiện ở Nam Đàm thì vẫn rất lớn. Những người đứng đầu trong mấy cơ quan lớn của Huyện ủy ngoài Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật kiêm Phó bí thư Huyện ủy Đặng Viễn Sơn là trung lập, còn có Trưởng ban Tuyên giáo Vi Quốc Minh và Chủ tịch huyện tiền nhiệm Vương Tự Vinh có quan hệ thân thiết ra, bất luận là Trưởng ban tổ chức cán bộ Cù Tuấn, hay là Chánh văn phòng Huyện ủy Từ Hiếu Xuân, cùng với Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Trương Lập Bản và Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc kiêm Chủ tịch Công đoàn Đào Kiến Vĩ đều có thể nói là dòng chính nòng cốt của An Đức Kiện.

Có thể nói trong số mười một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, An Đức Kiện cầm chắc năm phiếu, còn sáu vị trí khác thì dựa vào sức tư cách làm chủ và sức ảnh hưởng của Bí thư huyện ủy, An Đức Kiện có thể cầm đến hai, ba phiếu dễ như trở bàn tay. Vì vậy nói trong mấy năm làm việc cùng Vương Tự Vinh, coi như Vương Tự Vinh đốc toàn lực, bất luận là Hội nghị công việc Bí thư hay Hội nghị thường vụ cũng chưa thể thắng An Đức Kiện một ván nào trong cuộc đọ sức.

Hơn nữa An Đức Kiện hiện tại có khả năng rất cao là có thể thăng chức lên lãnh đạo Địa khu Phong Châu sắp thành lập, vì vậy bất luận sau này ai cầm lái ở Nam Đàm, đều phải đối diện với sức ảnh hưởng từ thế lực của hệ An Đức Kiện.

Vấn đề ở chỗ mình từ trước đến giờ chưa thực sự thiết lập mối quan hệ vững chắc với phía An Đức Kiện, về điểm này, trong lòng Lục Vi Dân biết rõ ràng.

Nếu nói trong vấn đề bổ nhiệm mình đảm nhiệm chức Trợ lý chủ nhiệm Ban quản lý là một sự khen thưởng dành cho mình trong công tác tiêu thụ Kiwi, vậy thì bổ nhiệm cho mình đảm nhiệm Phó chánh văn phòng Ban quản lý rất có khả năng chính là bởi vì lúc đó Ban quản lý quả thực thiếu một người có thể xúc tiến công việc. Mà An Đức Kiện cũng không muốn chỉ vì một vị trí Phó chánh văn phòng Ban quản lý nho nhỏ này mà gây căng thẳng trong mối quan hệ với Thẩm Tử Liệt, nhất là trong thời điểm then chốt.

Tính ra, ở Nam Đàm mình lại không có một người có thể thực sự lên tiếng vì mình. Có lẽ ấn tượng của Lã Ngọc Xuyên về mình cũng khá tốt, nhưng ông ta chỉ là một Phó chủ tịch huyện, còn chưa có quyền lên tiếng.

Nói tới nói lui, vẫn là thời gian mình ở Nam Đàm quá ngắn, mình đã thành công trong việc để lại ấn tượng khá tốt trong mắt của Từ Hiểu Xuân và Trương Lập Bản. Nếu cho mình thêm một chút thời gian, mình có lẽ có thể

lập được mối quan hệ thân thiết với hai người, nhất là Từ Hiếu Xuân.

Trong huyện đã có lời đồn đại nói Từ Hiếu Xuân rất có khả năng sẽ thay thế Tần Hải Cơ đảm nhiệm Phó bí thư quản lý công tác Đảng và quần chúng của huyện, mặc dù tiếng nói của Cù Tuấn cũng rất cao.

Một khi hai người An Đức Kiện và Thẩm Tử liệt cùng lúc rời khỏi, tình cảnh của mình liền cực kỳ nguy cấp. Việc điều chỉnh một cán bộ cấp Phó phòng như mình thật sự quá đơn giản. Cứ tùy ý tìm một cái cơ cũng có thể tống anh đến vị trí xa xôi nào đó chôn chân ba hay năm năm, đương nhiên đó là sự gián đoạn tệ nhất. Mình cũng không đến mức khoanh tay chịu chết, chẳng qua là trong thời gian ngắn muốn đảo ngược tình thế quả thực không hề dễ dàng.

Khẽ thở dài một hơi, Lục Vi Dân vô thức mà lắc đầu, có những điều không phải anh biết thì có thể thay đổi được. Giống như Tần Hải Cơ và Tào Cương, vị trí đã quyết định, mình không thể lấy lòng cả hai bên, chỉ có thể đi tiếp theo con đường mình đã chọn. Còn những thay đổi bất ngờ của thời gian, ai có thể đoán trước được?

Vốn tưởng rằng Thẩm tử Liệt có thể tiếp tục ngồi ở vị trí Chủ tịch huyện, tiếp nhận chức Bí thư huyện ủy của An Đức Kiện một cách thuận lợi, vậy thì tiền đồ của mình chắc chắn sẽ sáng chói. Ai lại nghĩ đến chuyện Trương Tú Toàn đột nhiên đổ bệnh, mà cơ hội bày ra trước mặt này Thẩm Tử liệt lại không thể từ chối. Điều này chắc đã là số mệnh.

Cửa kê thành thạch rồi bị gạt tung ra, Thường Xuân Lai đứng trước cửa, người hơi có mùi rượu, trong mắt hằn lên vài tia máu, liếc xéo Lục Vi Dân.

- Anh Thường? Sao thế, vừa uống rượu à?

Lục Vi Dân nhú mày, đứng lên, nhìn xung quanh tìm chén trà.

- Vi Dân, sao cậu để cho tiểu Tô đi? Rốt cuộc giữa cậu và tiểu Tô đã xảy ra chuyện gì?

Thường Xuân Lai đi vào với dáng vẻ hơi xiêu vẹo, đặt mông ngồi ngay trước mặt Lục Vi Dân. Anh ta đã uống không ít, hai má hơi tai tái, ánh mắt thêm chút hung hãn.

- Hôm nay cậu phải nói cho rõ ràng, tiểu Tô có điểm nào không tốt? Lại có điểm nào không xứng với cậu?

Lục Vi Dân vừa bực mình vừa buồn cười. Hẳn biết Thường Xuân Lai vẫn khá thích ghép đôi mình và Tô Yến Thanh, nhất là cảm thấy Tô Yến Thanh ở bên mình chính là một đôi trời sinh, không biết bao nhiêu lần lúc nói rõ khi thì ám chỉ chuyện này trước mặt mình. Mình đã nói với anh ta là mình đã có bạn gái, nhưng Thường Xuân Lai lại không tin, khẳng định Tô Yến Thanh mới là đối tượng thích hợp nhất với mình.

- Anh Thường, tôi chẳng phải đã nói với anh rồi sao? Tôi đã có bạn gái, thật đấy, không hề dối anh đâu.

- Được, Vi Dân, không cần nói với anh Thường của cậu những lời này. Cậu có bạn gái hay không tôi mặc kệ, nhưng cậu dám nói cậu không có chút tình cảm nào với Tô Yến Thanh? Cậu đối diện với lương tâm mình rồi nhìn vào mắt tôi mà nói xem!

Thường Xuân Lai nhìn thẳng vào mắt Lục Vi Dân một cái, đập bàn, nước trà bắn tung tóe, chảy khắp bàn.

- Chút chuyện nhỏ đó của thanh niên các cậu tôi còn không biết sao? Cậu có bạn gái thì đã làm sao? Cô ta là người phù hợp nhất với cậu sao? Cô ta thật sự hiểu cậu, hợp ý cậu, xứng với cậu sao? Có thể ở bên cậu cả đời chứ? Đôi mắt này của anh Thường không thể nhìn nhầm người. Tiểu Tô là người thích

hợp nhất với cậu, trong lòng cậu có cô ấy, trong lòng cô ấy cũng có cậu, đừng ở đó mà tự lừa bản thân mình. Xem lại tình cảm của cậu trong thời gian này đi, nam tử hán đại trượng phu, ngày cả điếm này cũng không dám thừa nhận, còn dám nhận mình là đàn ông?

- Anh Thường!

Lục Vi Dân thở dài một hơi. Thường Xuân Lai là người sống tình cảm, một khi thấy rằng anh hợp ý, thì sẽ cởi mở chân tình, sống rất thật. Mặc dù mới chỉ quen nhau mấy tháng, quan hệ giữa mấy người họ lại như bạn tốt qua lại đã nhiều năm. Lục Vi Dân cũng rất ít khi có điều gì giấu diếm trước mặt anh ta.

- Anh Thường, tôi biết ý tốt của anh, nhưng bây giờ tôi thực sự...

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Phân Chia

Thấy Lục Vi Dân lắc đầu thờ dài không nói, Thường Xuân lại càng thêm tức giận:

- Vi Dân, tôi không quen nhìn thấy cậu ngại ngùng như vậy trong những chuyện thế này. Thích là thích, không thích là không thích. Trước kia thích, hiện nay không thích cũng là chuyện rất bình thường. Đàn ông trước khi hết hôn ai chẳng có vài cô bạn gái?

Trong phương diện này, Thường Xuân lại là một điển hình cho chủ nghĩa đàn ông là nhất. Lục Vi Dân thấy không thoát nổi đối phương, chỉ đành miễn cưỡng nói:

- Anh Thường, chuyện này trong lòng tôi đều hiểu, nhưng có thể cho tôi một chút thời gian được không? Hơn nữa, tôi và Yến Thanh đều còn trẻ, cũng nói tình cảm thật sự sẽ chịu được sự thử thách của thời gian. Tôi nghĩ tôi và cô ấy nếu thật sự có duyên thì cô ấy có đi đến đâu, chúng tôi vẫn có thể gặp lại nhau. Nếu không có duyên, thì mỗi ngày ở cùng nhau, cũng không thể thành được phải không?

Thường Xuân Lai chuyển từ giận thành vui:

- Ủ, Vi Dân, nói như vậy cũng không sai cho lắm. Tôi đi tiễn tiểu Tô, tuy rằng cô ấy trở về Xương Châu, nhưng tôi cảm giác được, cô ấy rất luyến tiếc nơi này. Đương nhiên không phải là cô ấy luyến tiếc vùng này, mà là nơi này có người mà cô ấy thích! Cậu phải biết trân trọng điều đó. Tiểu Tô thực sự là một người đáng để trân trọng.

Lục Vi Dân hít sâu một hơi, cười lắc đầu không nói một câu gì.

- Có phải có tâm sự gì hay không? Vì chuyện Thẩm Tử Liệt phải đi?

Thường Xuân dường như cũng bởi vì Lục Vi Dân đáp ứng yêu cầu của anh ta nên tâm tình cũng tốt dần lên. Anh ta vốn là một người không biết che giấu. Ở trước mặt Lục Vi Dân thì lại càng có thể làm cho anh ta nói ra mọi thứ.

Lục Vi Dân bất ngờ, kinh ngạc nhìn về phía Thường Xuân.

- Đừng nhìn anh Thường của cậu với ánh mắt đó. Anh Thường của cậu bản lĩnh khác thì không có, chỉ có đôi tai rất thính này. Về chuyện điều động Thẩm Tử Liệt thì chiều hôm qua Địa ủy cũng đã chính thức nghiên cứu xong, hình như là sẽ quay về Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, chắc trong hai ngày là sẽ đi theo trình tự.

Người anh họ của Thường Xuân Lai chính là Phó chủ tịch Ủy ban nhân dân địa khu Lê Dương, được phân công quản lý lĩnh vực công nghiệp. Anh ta cũng là Ủy viên Địa ủy Lê Dương, là nhân vật có tư cách tham gia hội nghị Địa ủy.

Không đợi Lục Vi Dân tiêu hóa hết tin này, Thường Xuân Lai lại tung ra quả bom tấn khác:

- Nghe nói Quốc vụ viện đã có ý kiến phúc đáp chính thức xuống tỉnh, đồng ý phân chia địa khu Lê Dương ra thành hai, đó là địa khu Lê Dương mới và địa khu Phong Châu. Phân ra thành sáu huyện phía bắc, và bảy huyện phía nam. Ha ha, như thế cũng rất tốt. Vài huyện kém cỏi nhất trong địa khu Lê Dương đều nằm ở phía nam. Nói vậy hóa ra câu “Phong Châu thiếu thốn” giờ là chỉ toàn bộ bảy huyện phía nam chứ không phải chỉ có huyện Phong Châu như trước kia. Nghe nói An Đức Kiện sẽ tới Địa ủy Phong Châu làm

Trưởng ban thư ký.

- Hà? Bí thư An sắp đi sao?

Lục Vi Dân thấy chấn động, chẳng lẽ An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt sẽ cùng nhau rời khỏi đây. Điều này dường như có chút không phù hợp với quy tắc điều chỉnh nhân sự cơ bản. Nhưng rất khó nói, rất nhiều điều anh cảm thấy không phù hợp với lẽ thường, lại luôn có thể phá vỡ cái gọi là lẽ thường đó. Ai nói Bí thư huyện ủy và Chủ tịch huyện không thể bị điều động cùng một lúc?

- Hừ, chỉ sợ cũng gần như vậy. Đã hơn nửa năm rồi, vốn dĩ nói địa khu Phong Châu phải thành lập trước cuối năm, dù thế nào cũng phải chuẩn bị trong khoảng một hay hai tháng. Ủy ban nhân dân Địa khu này lập tức được thành lập gấp gáp như vậy, sẽ có nhiều cơ quan, đơn vị cũng phải đi theo, dù sao cũng phải có quá trình thích ứng chứ nhỉ?

Thường Xuân phun ra một hơi rượu, ngửa đầu suy nghĩ một lúc lâu:

- Vi Dân, nghe nói Tần Hải Cơ sẽ tiếp nhận chức vụ của An Đức Kiện, có lẽ Tào Cương sẽ tiếp nhận chức vụ của Thẩm Tử Liệt thì phải. Cậu cũng nên cẩn thận một chút.

Không thể không thừa nhận hiệu suất và tính chuẩn xác của tin đồn ở rất nhiều thời điểm còn vượt qua cả con đường chính thức. Ngày hôm sau Thẩm Tử Liệt đã về tới Nam Đàm.

Trước khi rời bỏ chức vụ Chủ tịch huyện, Thẩm Tử Liệt cũng đã nói chuyện với Lục Vi Dân một lần, hỏi xem Lục Vi Dân có muốn được điều đến Ban Tuyên giáo Địa ủy Lê Dương hay không. Đây là khả năng lớn nhất mà ông ta có thể làm được.

Dù cho có muốn điều Lục Vi Dân đến Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, tạm thời

ông ta còn chưa đủ khả năng. Hơn nữa, ông ta cũng đã nói rõ ràng với Lục Vi Dân rằng rất nhanh thôi bộ máy huyện Nam Đàm sẽ phải đón một cơn chấn động lớn. Đúng như lời Thường Xuân Lai đã nói, thực sự là có thể Tần Hải Cơ và Tào Cương sẽ nắm quyền chủ quản Đảng và chính quyền huyện Nam Đàm. Vì thế ông ta hy vọng Lục Vi Dân hãy suy xét thận trọng một chút.

Sau khi Lục Vi Dân dẫn đo suy nghĩ hết lần này đến lần khác, vẫn từ chối lời đề nghị điều đến Ban Tuyên giáo Địa ủy Lê Dương.

Thẩm Tử Liệt cũng tỏ ý thông cảm. Dù sao Lục Vi Dân cũng là sinh viên vừa mới tốt nghiệp, công tác ở Nam Đàm tương đối xuất sắc, nhất là trong việc xây dựng Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm đều đã thể hiện mình rất tốt. Mặc dù là An Đức Kiện và mình rời khỏi đây, cũng không thể phủ nhận được thành tích của Lục Vi Dân. Sở dĩ ông ta nghĩ cho Lục Vi Dân, cũng là suy xét đến việc Tần Hải Cơ và Tào Cương một khi đã hợp lại với nhau trong bộ máy, chỉ sợ Lục Vi Dân sẽ rất khó có thể sống yên ổn qua ngày.

- Chủ tịch huyện Thẩm, tôi biết Phó bí thư Tần và Phó chủ tịch huyện Tào không vừa mắt với tôi. Có điều tôi nghĩ tôi không phải làm quan vì một người nào đó, cũng không phải làm việc cho ai. Nếu bọn họ cho rằng tôi có thể làm tốt ở vị trí ở Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới này, có thể tiếp tục làm, thì tôi cũng chẳng có gì để nói. Nếu bọn họ cảm thấy tôi không thích hợp, muốn điều tôi đi, tôi nghĩ tôi cũng có thể làm tốt ở cương vị mới. Tôi thực sự tự tin về điều này.

Lục Vi Dân có vẻ rất thản nhiên, giọng điệu bình thản, không nghe ra chút cảm xúc nào.

- Vi Dân, chỉ sợ không đơn giản như vậy. Nhưng cậu đã tự tin như vậy, tôi cũng tôn trọng lựa chọn của cậu. Có điều tôi sẽ giữ lại một con đường này cho cậu.

Thẩm Tử Liệt thoáng chút suy nghĩ mà gật đầu:

- Nay mai, hội nghị thường vụ Hội đồng nhân dân huyện sẽ tổ chức hội nghị tiếp nhận đơn xin từ chức của tôi, cũng bổ nhiệm Tào Cương vào vị trí quyền Chủ tịch huyện. Tôi biết ở dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên, y đã rất bất mãn với cậu. Dự án này có rất nhiều bối cảnh phức tạp mà cậu không biết, tôi đoán dự án này cuối cùng vẫn sẽ được đẩy mạnh một lần nữa. Tôi biết việc này có lẽ không phù hợp với tác phong làm việc của cậu, nhưng cậu cũng phải học cách nhẫn nại. Công việc tiếp theo, cậu nhất định phải chú ý tới cách thức làm việc, phải cẩn thận một chút trong mọi mặt.

- Chủ tịch huyện, tôi chỉ làm việc tôi nên làm. Về phần nói ngày sau sẽ thế nào, tôi nghĩ tôi không phải hồ thẹn với lương tâm mình.

Lục Vi Dân hít một hơi, có thể tưởng tượng ra sau khi Tào Cương đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện, dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên sẽ có thể ngóc đầu trở lại. Nhưng Lục Vi Dân đoán chắc khi Tào Cương còn chưa chính thức được chọn làm Chủ tịch huyện, y còn không dám vì dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên này mà trở mặt thẳng thừng với Lâm Thuận Lộc. Nếu không hình thức bầu cử mà ứng cử viên chắc trúng trăm phần trăm cho ghế Chủ tịch huyện chưa từng xuất hiện ở diễn đàn chính trị Xương Giang có lẽ sẽ xảy ra với y.

Cho dù Tào Cương được chọn làm Chủ tịch huyện, muốn cho dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên trụ lại ở Nam Đàm, cũng sẽ gặp phải sự ngăn cản mạnh mẽ của Lâm Thuận Lộc. Không phải trải qua một cuộc đấu sức long tranh hổ đấu ác liệt thì dự án này sẽ rất khó đứng vững được ở Nam Đàm.

Thẩm Tử Liệt nhìn thật sâu người thư ký tiền nhiệm đã mang đến cho mình rất nhiều bất ngờ này một cái. Nói thật, ông ta rất hy vọng Lục Vi Dân có thể đi theo mình đến Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy. Nhưng mình chỉ là Chủ nhiệm một phòng nghiên cứu, không phải là Ban lãnh đạo, còn không có

quyền phát ngôn trong việc dùng người. Nếu không ông ta nhất định sẽ không chút do dự mà đưa Lục Vi Dân tới Ban Tuyên giáo.

- Vi Dân, những điều khác tôi không nói nhiều nữa. Cậu ở Nam Đàm làm cho tốt, nếu thật sự không được như ý, thì không phải ngại, cứ suy nghĩ một chút về đề nghị của tôi. Trước tiên cứ tới Ban Tuyên giáo Địa ủy Lê Dương, sau này có cơ hội có thể được điều đến Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy. Đương nhiên bây giờ tôi còn chưa thể hứa hẹn bất cứ điều gì với cậu, tuy nhiên chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ giúp cậu thực hiện.

Thâm Tử Liệt có thể nói đến như vậy đã khiến Lục Vi Dân khá là cảm động. Với cách đối nhân xử thế cẩn thận của ông ta, chắc chắn sẽ không nói bất cứ điều gì mà mình không nắm chắc. Huống chi hiện nay ông ta cũng vừa đi, có thể nói ra những lời này, chứng tỏ rằng ông ta thực sự coi trọng mình.

- Chủ tịch huyện, ngài yên tâm. Bất kể đi đến đâu, tôi cũng sẽ nắm chắc tương lai của mình thật nghiêm túc, cố gắng làm việc, tuyệt đối không phụ sự đào tạo và kỳ vọng của ngài.

Lục Vi Dân nói rất chân thành.

Tất cả mọi chuyện đều đến tự nhiên và cũng đột ngột như vậy.

Hai ngày sau, cũng chính ngày 9 tháng 8 năm 1991, Tỉnh ủy Xương Giang Đảng cộng sản Trung Quốc, Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang nhận ý kiến phúc đáp của trung ương, chính thức phát công văn đồng ý chuẩn bị xây dựng địa khu Phong Châu. Quyết định lấy bảy huyện Phong Châu, Song Phong, Đại Viên, Nam Đàm, Cổ Khánh, Hoài Sơn, và Phụ Đầu trong Địa khu Lê Dương cũ làm khu vực hành chính. Huyện Phong Châu nơi Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu đặt trụ sở chuẩn bị đổi thành thành phố. Đồng thời cũng bổ nhiệm Bí thư Địa ủy Lê Dương Hạ Lực Hành làm Tổ trưởng tổ lãnh đạo trụ bị của địa khu Phong Châu, Phó trưởng ban thư ký Ủy ban nhân dân

tỉnh Lý Chí Viễn, Phó chủ nhiệm Ủy ban cơ sở Đoàn tỉnh Tôn Chấn, nguyên Phó thị trưởng thành phố Thanh Khê Vương Chu Sơn đảm nhiệm Tổ phó tổ lãnh đạo trừ bị.

Ngày 10 tháng 8, Địa ủy Lê Dương miễn đi chức vụ Bí thư Huyện ủy Nam Đàm của An Đức Kiện, bổ nhiệm Tần Hải Cơ vào chức Bí thư Huyện ủy Nam Đàm. Cùng lúc đó, An Đức Kiện đảm nhiệm Chánh văn phòng kiêm thành viên tổ lãnh đạo trừ bị ở địa khu Phong Châu.

Bất cứ ai cũng cảm thấy bất ngờ khi Hạ Lực Hành được đảm nhiệm Tổ trưởng tổ lãnh đạo trừ bị địa khu Phong Châu, thậm chí bao gồm cả Thượng Quyền Trí.

Thượng Quyền Trí sớm đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị đến Phong Châu nhậm chức, thậm chí đã bắt đầu sắp xếp bố cục trước. Nhưng thay đổi bất thành linh của Tỉnh ủy lại khiến Thượng Quyền Trí vô cùng kinh ngạc, lại có chút quá đổi vui mừng.

Mọi người đều biết địa khu Lê Dương mới có nghĩa là bỏ đi hết toàn bộ gánh nặng của Địa khu Lê Dương cũ. Sáu huyện phía bắc đều thuộc loại tinh hoa của Địa khu Lê Dương cũ, gần như mỗi huyện dù nhiều dù ít đều có chút tài nguyên khoáng sản. Hơn nữa, số xí nghiệp công nghiệp ít ỏi của Địa khu Lê Dương cũng phần lớn tập trung ở mấy huyện này. Chẳng qua là điều kiện giao thông của sáu huyện phía bắc có hơi khó khăn hơn, nhưng một khi đã bỏ công ra để khắc phục, mở mang thêm đường xá, có thể tưởng tượng ra được triển vọng phát triển của Địa khu Lê Dương mới.

Mà hiện nay, bảy huyện ở địa khu Phong Châu, ngoại trừ vài huyện cá biệt có chút tài nguyên ra, phần lớn các huyện đều là huyện đồi núi điển hình. Hơn nữa chúng còn thuộc loại khu vực nông nghiệp điển hình vừa không có tài nguyên, lại không có cơ sở công nghiệp. Có lẽ ưu thế duy nhất chính là tài nguyên dân cư.

Mà từ góc độ nào đó mà nói, điều này cũng là bất lợi. Núi nhiều, đất ít, người nhiều lại càng làm cho những nơi này thêm khốn cùng lạc hậu. Bảy huyện gần như mỗi huyện đều là huyện nghèo khó của tỉnh hay quốc gia. Mặc dù là ở Phong Châu – nơi sau này Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu đặt trụ sở, thì tỉ lệ số người nghèo khó cũng còn tương đối lớn.

Cán bộ địa khu Lê Dương đều thuộc câu vè: “Phong Châu thiếu thốn, Nam Đàm khó khăn, Hoài Sơn gian nguy, Phụ Đầu không lâu, Song Phong trống trơn, Đại Viên cơ hàn”. Toàn bộ bảy huyện phía nam của Địa khu Lê Dương vốn dĩ cũng chỉ có huyện Cổ Khánh ở phía đông bắc xa xôi là tình hình còn tốt hơn một chút. Mà huyện Cổ Khánh cũng vẫn hy vọng có thể sát nhập vào Địa khu Lê Dương chứ không phải là địa khu Phong Châu. Điều này cũng khiến cho khoảng cách giữa bảy huyện phía nam và sáu huyện phía bắc càng rộng hơn rõ rệt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Cá Tính

- Thật sự sắp phân chia rồi, phòng nông nghiệp bọn em cũng đang động viên, khuyến khích mọi người tự nguyện đăng ký đến Phong Châu. Vi Dân, em cũng không biết em có thể ở lại Nam Đàm hay không.

Trần Cương há to miệng, lập tức lùa hết mì trong bát vào miệng.

- Ăn uống chẳng có phép tắc gì cả.

Mợ đi vào tức giận nói với con mình một câu, sau đó lại đỡ lấy bát của Lục Vi Dân:

- Đại Dân, ăn thêm một chút nữa chứ?

- Dạ đủ rồi ạ. Mợ nhìn xem bụng cháu đã to sắp bằng bụng gấu trúc rồi.

Lục Vi Dân đột nhiên nhớ tới A Bảo trong bộ phim hoạt hình “Kungfu Panda”.

Lục Vi Dân thích nhất là ăn mỳ tương do mợ làm.

Tương mợ làm không giống với tương bình thường. Tương mợ làm đều là dùng thịt băm nhuyễn rồi dùng dầu cải xào chín, sau đó cho thêm một lớp hành thái, nếu có thể còn đặt một quả trứng gà rán lên trên. Đó chính là cuộc sống mà Lục Vi Dân luôn mơ ước khi còn học cấp hai, ngay cả khi học đại học, nhớ tới tương mợ làm, Lục Vi Dân đều không kìm nổi nhỏ nước miếng. Ở ký túc xá, hẳn thường xuyên nói về món tương gia truyền của mợ, khiến

bọn Tào Lãng cũng đều thềm nhỏ dãi.

- Trần Cương, Phong Châu đáng sợ như vậy sao?

Lục Vi Dân vẫn rất quý mến cậu em họ này của mình, trong việc hướng dẫn gieo trồng kiwi, Trần Cương đã giúp mình không ít việc. Nhất là kéo được một đám đồng nghiệp của cậu ta từ trạm nông nghiệp, chạy đi chạy lại tới Nam Đàm đến mấy lần. Đó cũng là do đồng nghiệp của Trần Cương nể mặt anh ta mới gắng gượng làm.

- Hài, vấn đề không phải là đáng sợ hay không đáng sợ. Những điều kiện ở Phong Châu nhìn rõ sờ sờ, so với Lê Dương, thật đúng là một trời một vực, ai muốn đi chứ? Hơn nữa xây dựng đơn vị mới, cái gì cũng không có, phòng làm việc không có, ký túc xá không có, cái gì cũng phải liệu cơm gắp mắm, cố gắng chấp vá. Mọi người đã quen sống ở Lê Dương, bây giờ lập tức lại phải tới thị trấn Phong Châu, như vậy chẳng khác nào bị đi đày, ai đi?

Trần Cương lắc đầu liên tục, thở dài một hơi:

- Trạm nông nghiệp bọn em chẳng có một ai đăng ký, xem ra chỉ có thể chỉ định phân công mà thôi.

- Xem ra khả năng em bị phân đến Phong Châu rất lớn?

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Bộ dạng gục đầu ủ rũ, đến nỗi thế sao?

- Đại Dân, anh có biết gì không?

Cô gái từ ngoài phòng đi vào trêu ghẹo nói:

- Anh em và Băng Nhận đúng lúc đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, sao có thể tách ra được? Như vậy chẳng phải là muốn giết chết anh ấy sao?

Nếu anh ấy thực sự bị phân đến Phong Châu, ai biết...

Thấy ông anh trợn mắt nhìn, cô gái cười che miệng mình lại:

- Coi như em thối mồm, nhưng anh à, nếu hai người bọn anh đến chuyện nhỏ nhặt này mà cũng không vượt qua được, thì em thấy chuyện giữa hai người bọn anh cũng khó mà nói.

- Trần Cường, em sợ đi Phong Châu như vậy sao? Là một người đàn ông, sao lại không thể xông pha một phen?

Đi theo Trần Lam vào là chị hai của Lục Vi Dân - Lục Chí Hoa. Hôm nay hai chị em đến nhà cậu ăn cơm:

- Hơn nữa, nếu cậu thực sự không muốn đi Phong Châu mà trạm nông nghiệp vẫn bắt em đi, thì cứ bỏ quách công việc đó đi mà ra ngoài làm ăn, có lẽ còn có thể tìm được một tiền đồ rộng mở hơn.

- Chí Hoa, đừng có ở đó nói bậy.

Trần Nguyên Quý nghe được không khỏi nhú mày, đứa cháu gái này cũng là một đứa chỉ muốn thiên hạ rối loạn. Trần Lam đến mức này phần nhiều cũng chính là đi theo người chị họ này mới hình thành tính cách như vậy.

Chẳng qua Lục Chí Hoa còn ngang ngạnh, bướng bỉnh hơn, ở nhà ngay cả cha mẹ cô cũng không quản nổi. Cũng may, Lục Chí Hoa này coi như là có chí, thi đỗ vào trường Đại học Sư phạm Hoa Đông, cũng có thể coi là một trường đại học trọng điểm. Sau khi cô được phân đến trường trung học số một ở Lê Dương, chỉ trong vài năm đã trở thành một trong những giáo viên tiếng anh đứng đầu bảng của trường.

- Cậu, cháu chỉ nói thật thôi. Cậu xem Đại Dân khi được phân đến Nam

Đàm chẳng phải vẫn rất ổn đó sao? Phong Châu có kém hơn nữa thì vẫn hơn Nam Đàm chứ?

Mái tóc ngắn của Lục Chí Hoa khiến cô trông rất nhanh nhẹn, tháo vát. Cô chẳng hề để ý mà nói:

- Cháu đang cân nhắc, ngày nào đó khi cháu chán việc dạy học ở trường trung học số một, sẽ thôi việc rồi tự mình ra ngoài xông pha một phen, xem có thể làm được chút gì hoành tráng hay không.

Trần Nguyên Quý vừa nghe xong liền cảm thấy có chút tức giận. Mọi người nhà họ Lục sao toàn như vậy. Lục Ứng Quân không hé răng một lời mà bỏ vị trí Phó chủ nhiệm một phân xưởng ở nhà máy cơ khí Hồng Kỳ chạy đến Thượng Hải đi làm cho một xí nghiệp tư nhân. Giờ Lục Chí Hoa lại ở đây nói xằng nói bậy, khuyến khích người nhà mình, làm vậy không phải có ý chống đối lại mình hay sao?

- Chí Hoa, cháu cũng bớt đem những chuyện kỳ cục như vậy mà rêu rao bàn luận ở đây đi, đừng dạy hư Trần Cương và Trần Lam.

Trần Nguyên Quý tỏ vẻ uy nghiêm, nói sâu xa:

- Đại Dân làm cán bộ ở Nam Đàm vô cùng nghiêm chỉnh, nhìn biểu hiện của Đại Dân, hiện nay đã là Phó chánh văn phòng Ban quản lý, thật sự là cán bộ cấp Phó ban. Ở tuổi của hắn có mấy người có thể làm được? Cháu dạy học ở trường trung học số một, rất có danh tiếng, đó là một cơ hội rất tốt. Tranh thủ thời gian rồi vào Đảng, với năng lực của cháu, hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức Chủ nhiệm phòng nghiên cứu giáo dục. Đó cũng có thể coi như là một bậc thang. Đến lúc đó, cậu có thể nói thêm với hiệu trưởng Sầm của các cháu mấy câu.

Thấy chị hai không có cách nào mà tiếp tục khinh người, Lục Vi Dân

tranh thủ quay đầu sang một bên cố nín cười.

Mỗi lần đến nhà cậu, cậu đều lặp đi lặp lại một cách rập khuôn quan điểm của ông ấy. Đối với ông tất cả các con đường đều là hạ cấp, chỉ có con đường quan lộ là cao sang.

Hai nhà Lục Trần vốn chưa từng có ai làm cán bộ cho ra hồn, thật vất vả mới thấy anh cả làm tới chức Phó chủ nhiệm phân xưởng của nhà máy cơ khí Hồng Kỳ. Điều này làm cho cậu rất hài lòng, gặp ai cũng nói cháu ngoại mình đã là cán bộ cấp Phó phòng, tuy chỉ là ở xí nghiệp, nhưng dù sao cũng là từ cấp bậc hành chính. Không ngờ anh cả lại không nói lời nào liền bỏ đi, khiến cậu tức giận đến mức thiếu chút nữa thì huyết áp tăng cao, không kém gì cơn giận của cha hẳn.

Vì chuyện này, cậu thậm chí còn đặc biệt gọi mẹ hẳn đến Lê Dương giáo huấn một hồi, nói gia giáo nhà họ Lục có vấn đề, mới có thể dung túng mấy đứa con nhà họ Lục thành tính cách không biết trời cao đất dày, chẳng phân biệt nặng nhẹ như vậy.

Có lẽ Trần Nguyên Quý bị lời nói của Lục Chí Hoa làm tức giận không ít, cơm nước xong liền một mình đi ra ngoài tản bộ. Mẹ ở trong bếp rửa chén bát, chỉ còn lại có vài người trẻ tuổi ở trong phòng.

- Vi Dân, anh thấy em có nên đi Phong Châu hay không?

Trần Cường rất coi trọng nhận định của Lục Vi Dân. Bình thường anh vẫn thường xuyên nghe cha mình khen ngợi Lục Vi Dân, mới tốt nghiệp một năm đã có thể làm tới cán bộ cấp phó ban. Ngẫm lại cha mình cũng sắp phải về hưu, lúc này mới lăn lộn đến chức cán bộ cấp ban, chẳng trách cha mình luôn nói Lục Vi Dân có năng lực, thực sự có khả năng làm quan.

- Việc này còn phải xem em thấy thế nào. Điều kiện Phong Châu vài năm

này khẳng định kém hơn so với Lê Dương. Nhưng Phong Châu dù sao cũng là địa khu mới thành lập, cũng giống như trạm nông nghiệp các em, hơn phân nửa là người được chọn ra từ các huyện phía dưới, sau đó lại phân từ trạm nông nghiệp xuống. Mà người được điều từ Lê Dương xuống chắc chắn sẽ chiếm ưu thế hơn so với điều từ huyện lên. Đương nhiên hiện nay em là người có nơi có chốn, phải suy xét một chút đến cảm giác của bạn gái, cho nên cuối cùng vẫn là chính em phải quyết định.

Lục Vi Dân cũng biết Trần Cương là người có chút lưu luyến gia đình, có thể để gia đình và bạn gái ở lại mà đến Phong Châu hay không, chỉ sợ bản thân Trần Cương cũng khó hạ quyết tâm. Lại thêm với cách nhìn của cậu mợ thì dù thế nào thì Phong Châu cũng không thể so sánh với Lê Dương, cũng sẽ không đồng ý cho em họ chủ động đến Phong Châu. Thậm chí có khả năng cậu còn muốn tìm mối quan hệ để giữ Trần Cương ở lại Lê Dương.

Hướng chi với quan điểm của Lục Vi Dân, Trần Cương đến Phong Châu cũng chưa chắc sẽ gặp được nhiều cơ hội. Mà hạnh phúc đời người cũng không hoàn toàn là thăng quan phát tài, cho nên khi em họ hỏi ý kiến, hẳn cũng nói rất chung chung mà thôi.

Lục Vi Dân vừa nhắc đến bạn gái, Trần Cương lập tức liền ỉu xìu. Bạn gái anh ta kiên quyết phản đối việc anh đi Phong Châu, hơn nữa vẫn luôn yêu cầu mình nói chuyện để cha ra mặt dùng quan hệ để giữ anh lại Lê Dương. Tuy rằng cũng chưa nói mình bị phân đến Phong Châu thì sẽ thế nào, nhưng Trần Cương cũng không dám mạo hiểm.

Thấy vẻ mặt Trần Cương như vậy, Lục Vi Dân liền bật cười:

- Thật ra ở lại Lê Dương cũng tốt. Trần Cương, em có kiến thức chuyên ngành, ở đơn vị cũng là cán bộ nghiệp vụ nòng cốt, chưa chắc đã không có cơ hội. Nếu phân đến Phong Châu, sau này kết hôn rồi, mỗi người một nơi cũng khá khó xử, trừ phi người đó của em cũng bị điều đến Phong Châu.

Trần Cương lắc đầu lia lịa:

- Bãng Nhạn chắc chắn không muốn đi Phong Châu. Cô ấy nói Phong Châu thuần túy là một huyện nghèo, so với thị trấn của các huyện Lâm Hà, Quý Phố còn kém xa.

- Đây cũng chỉ là tạm thời, tốt xấu gì Phong Châu cũng là nơi đặt Ủy ban nhân dân. Sau này toàn bộ tài nguyên của địa khu Phong Châu cũng sẽ hướng về phía thành phố Phong Châu, việc xây dựng phát triển hẳn là sẽ tương đối nhanh. Có lẽ ba năm, năm năm sau sẽ khác bây giờ rất nhiều.

Những lời này của Lục Vi Dân chính là lời nói thật, thường thường địa khu mới xây dựng giống như là vẽ trên tờ giấy trắng, quy hoạch, xây dựng dễ dàng hơn rất nhiều so với cải tạo một thành phố cũ. Mà trong việc quy hoạch, thiết kế để xây dựng thành phố cũng có thể có điểm xuất phát cao hơn và nhiều kinh nghiệm tốt để tham khảo.

- Trần Cương, em cũng chỉ thế là giỏi. Cả ngày ru rú bên cha mẹ, cậu ngày nào cũng chỉ bảo em suốt ngày, em thích cuộc sống như vậy sao?

Lục Chí Hoa bĩu môi với vẻ khinh thường, rất không đồng ý với biểu hiện của người em họ này:

- Một người đàn ông đừng giống như đàn bà, cả ngày cân nhắc đến suy nghĩ của bạn gái. Chị thấy sau này em sẽ phải khổ sở thôi.

- Chị hai, Trần Cương cũng có chỗ khó của Trần Cương.

Lục Vi Dân thấy Trần Cương có chút xấu hổ, cười nói đỡ lời:

- Em lúc ấy cũng muốn ở lại Xương Châu mà, nhưng nhà máy không cần em, mới buộc phải quay về Nam Đàm. Ai lại không muốn đến nơi có điều kiện hơn hẳn, môi trường tốt đẹp hơn? Con người thì hướng về nơi cao hơn,

nước thì chảy xuống chỗ thấp, đây cũng là chuyện thường tình.

- Đại Dân, em nói không sai, Trần Cương đi nơi nào không quan trọng. Nhưng cậu ấy lại chỉ phụ thuộc vào suy nghĩ của bạn gái mà thay đổi, làm như vậy thật chẳng có ý nghĩa gì. Một người đàn ông tuổi còn trẻ như vậy, nên lấy sự nghiệp làm trọng, sao có thể chỉ để ý đến những thứ đó chứ?

Lục Chí Hoa ở nhà họ Lục cũng là người rất cá tính, ngay đến anh cả Lục Ứng Quân của Lục Vi Dân cũng bó tay với cô em này.

Trêu đùa cũng tốt, tranh cãi cũng được, Lục Ứng Quân đều chưa từng khiến cô em này phải chịu thua. Trước đây từng vì thách nhau có dám đi qua nghĩa địa vào ban đêm hay không, Lục Ứng Quân và Lục Chí Hoa, hai anh em đã cùng nhau đến nghĩa địa. Tuy rằng Lục Chí Hoa cẩn thận, sợ tới mức nước mắt ngân ngấn, nhưng vẫn đi cùng Lục Ứng Quân tới tận nơi, rồi lại cùng trở về, khiến Lục Ứng Quân cũng không thể không thừa nhận em mình quả thật không tầm thường.

Thậm chí Lục Chí Hoa còn dám vì hai anh em Lục Vi Dân và Lục Ái Quốc mà đánh nhau với học sinh nam cùng khóa. Hai anh em Lục Vi Dân và Lục Ái Quốc đều khá là kính trọng người chị hai này.

Trần Cương không lên tiếng, lời này của Lục Chí Hoa quả thực có chút châm chọc, nhưng lại rất có lý. Nhưng nếu muốn Trần Cương rời xa người bạn gái hiện tại, cũng là điều tuyệt đối không thể làm được, cho nên anh ta chỉ có thể im lặng.

Thấy Trần Cương vẫn giữ tính cách như vậy, Lục Chí Hoa bĩu môi, cũng không nói thêm nữa. Dù sao cũng là em họ, cách một bậc, nói nặng quá, chỉ ảnh hưởng đến tình cảm chứ cũng chẳng có tác dụng gì.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Sắp Có Thay Đổi Lớn

Sau khi ăn xong bữa tối được một lát, Trần Cương lẳng lẳng biến mất, không cần nói cũng biết là đi tìm bạn gái. Trần Lam cũng lấy cớ rời khỏi, tuy rằng Trần Lam còn chưa tìm đối tượng, nhưng lại không thích lúc nào cũng ru rú trong nhà, rất có tâm lý thích làm trái lại với ý mọi người.

Hai chị em Lục Chí Hoa và Lục Vi Dân đi từ nhà cậu ra, men theo con đường Lê Giang mà đi. Ký túc xá của trường Đảng Địa ủy cũng tính cả ký túc xá Ủy ban nhân dân Địa khu, cũng được thơm lây không ít. Phong cảnh con đường Lê Giang này có thể được gọi là khu vực tinh hoa nhất của thành phố Lê Dương, cho dù là các công trình xanh ven sông hay là trang trí đường phố, đều là kiểu mẫu của thành phố Lê Dương, cũng chẳng trách nhân dân thành phố muốn đi dạo hóng gió đều thích tới đây.

- Đại Dân, mẹ nói Lục Ứng Quân đến Thượng Hải cũng là do em xúi giục, khiến cha vô cùng tức giận. Em thích làm mọi thứ loạn lên à, Lục Ứng Quân không hề dễ dàng mới leo đến được vị trí Phó chủ nhiệm phân xưởng, em không phải cố ý khiến cha phiền lòng sao?

Lời của Lục Chí Hoa tuy rằng là đang trách cứ Lục Vi Dân, nhưng vẻ mặt và giọng điệu như cười như không lại để lộ thái độ thực sự của cô.

- Ha ha, chị hai, chị đâu cần nói những lời này. Anh cả thật sự muốn đi chẳng lẽ là việc em có thể chi phối sao? Chị cũng không phải không biết tính anh cả, chẳng qua là viện cớ đổ lên đầu em, để em gánh trách nhiệm cho anh ấy, tránh bị trách mắng quá gay gắt mà thôi.

Lục Vi Dân nhìn Lục Chí Hoa một cái, cười hì hì nói:

- Chị hai, chị dù sao cũng đừng nói với em rằng chị cũng định bỏ việc, cũng muốn em đứng ra làm lá chắn nhé.

- Sao, em có thể gánh bớt trách nhiệm cho Lục Ứng Quân, nhưng lại không thể làm lá chắn giúp chị hai này?

Lục Chí Hoa trừng mắt nhìn Lục Vi Dân.

- Nói không chừng ngày nào đó chị hai này sẽ phải nhờ em làm lá chắn đấy.

- Há?

Lục Vi Dân kinh ngạc dừng bước.

- Chị hai, chị không phải thực sự muốn học theo anh cả đấy chứ? Anh cả vì tìm con đường tốt hơn nên mới đi, chị đang dạy học rất tốt ở trường, chẳng phải nói ở trường cũng rất được coi trọng đó sao? Sao chị lại không vừa ý?

- Cũng không phải. Công việc trường học chỉ có như vậy, trình độ của chị em mà không trị được mấy đứa nhóc trung học sao?

Lục Chí Hoa nói rất tùy ý:

- Chị chính là cảm thấy chán dạy học rồi, cứ dạy hết lứa học sinh này lại đến lứa khác, cứ như vậy chẳng hề cảm thấy mới mẻ và thấy có cảm giác thành công. Em biết tính chị rồi đấy, không thích loại công việc chẳng có chút thử thách như thế này.

Chị hai ở kiếp sau cũng không thật an phận ở trường học, tính cách cũng là rất độc lập và cá tính, tôn thờ chủ nghĩa độc thân. Mãi cho đến khi mình gặp tai nạn giao thông kỳ lạ đó, chị hai vẫn chưa kết hôn, trở thành giáo viên

chủ chốt tiếng tăm lẫy lừng ở trường trung học số một. Mỗi năm vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè liền xách ba lô đi du lịch một mình, đó có thể nói là điều chị ấy thích nhất.

Lục Vi Dân hơi xao động:

- Chị có kế hoạch gì chưa?

- Bây giờ vẫn chưa có. Đại Dân, có phải em định đưa ra một lời đề nghị hay ho nào đó cho chị đúng không?

Lục Chí Hoa nhìn xéo cậu em rất có cá tính giống mình. Nhất là sau khi tốt nghiệp, Đại Dân dường như thay đổi không ít. Vốn tưởng rằng hẳn bị phân trở về Nam Đàm đã bị đả kích rất lớn, không ngờ Đại Dân lại bình thản chịu đựng gian khổ. Thậm chí trong thời gian ngắn như vậy đã có thể được đề bạt làm một bậc lãnh đạo, không thể không khiến Lục Chí Hoa cũng có chút bất ngờ.

- Không. Có điều em thấy chị hai nói rất đúng, đời người giống như một bộ phim. Bộ phim này là do vô số đoạn ngắn và tình tiết tạo thành, những đoạn phim và tình tiết trùng lặp và không có điều gì mới mẻ ghép lại với nhau tuyệt đối không thể là một bộ phim xuất sắc. Mà phải có những tình tiết bất ngờ và không ngừng thay đổi mới có thể thực sự khiến đạo diễn và người xem hài lòng.

So sánh của Lục Vi Dân rất giàu ngụ ý.

- Chị là một người dũng cảm trước thử thách. Em không nghĩ rằng cuộc sống của một giáo viên có thể thỏa mãn ham muốn thử thách của chị.

- Ồ? Đại Dân, em nghĩ về chị như thế thật ư?

Ánh mắt Lục Chí Hoa sáng bừng lên, nhìn một lượt từ trên xuống dưới

cậu em trai đã mang lại cho mình niềm vui bất ngờ này.

Nói thật thì Lục Chí Hoa không thể gọi là xinh đẹp, vừa không thừa hưởng được dáng người đẹp của cha, cũng không có ưu điểm làn da đẹp như mẹ.

Trái lại là làn da hơi ngăm đen, có lẽ nếu đối với nam giới thì không có ảnh hưởng gì đáng kể, nhưng đối với một cô gái trẻ mà nói thì chỉ có thể là khuyết điểm. Những sợi lông mày ngắn và rậm nếu ở trên gương mặt đàn ông thì có thể nói là trông có phần hùng dũng, nhưng ở trên gương mặt cô gái thì dù nhìn thế nào cũng thêm phần sát khí. Thêm vào đó đường nét gương mặt có vẻ hơi mạnh mẽ càng khiến cho Lục Chí Hoa nhìn giống như một nữ đặc công. Cũng may mái tóc ngắn đen tuyền của cô nhìn khá nhanh nhẹn, và cả việc cô thích nhất là mặc áo đen và quần tây, lại có thêm vài phần nhanh nhẹn, có kinh nghiệm và ghê gớm, thiếu đi vài phần nữ tính, dịu dàng và thanh nhã.

- Ha ha, chị hai, em là em trai chị, lớn lên cùng chị từ nhỏ, ngoài em ra thì ai là người hiểu chị nhất chứ?

Lục Vi Dân nhướn lông mày thân nhiên cười:

- Càng khó khăn, càng lạ lẫm, càng là công việc có tính thử thách cao, chị lại càng thích, càng muốn thử. Thời trung học điểm môn toán, lý, hóa của chị là cao nhất, lên đại học chị lại muốn học tiếng Anh, giờ nghe nói chị còn đang tự học tiếng Tây Ban Nha. Bây giờ chị là giáo viên trẻ xuất sắc của trường trung học số một thì bất cứ lúc nào chị cũng nghĩ đến chuyện bỏ việc. Chị hai, chị thực sự định sẽ thử phá bỏ giới hạn của năng lực bản thân?

Lục Chí Hoa khoanh tay, lim dim mắt quan sát kỹ Lục Vi Dân, một hồi lâu sau mới gật đầu:

- Đại Dân, chị không nhìn lầm em, em quả nhiên trở nên chín chắn hơn nhiều, có tầm nhìn! Đúng vậy, chị không có sở thích gì khác, chính là thích thách thức những chuyện có độ khó nhất định. Tự học tiếng Tây Ban Nha là do một bạn học đã nói rằng đó là thứ tiếng khó học nhất. Chị nói đều là chữ cái, có gì khó học cơ chứ, không tin là chị có thể, thì đánh cuộc luôn một ván đi. Trong mấy năm nay chị em cũng đã học được kha khá tiếng Tây Ban Nha, ít nhất là khẩu ngữ hội thoại và những cuốn sách thông thường thì không thành vấn đề. Tết âm lịch vừa rồi chị vừa gặp người bạn đó, khả năng tiếng Tây Ban Nha của chị khiến cô ta phục sát đất. Chị chính là không bao giờ chịu thua bất cứ thứ gì.

- Vậy có phải là chị hai thấy anh cả đến Thượng Hải gây dựng sự nghiệp, trong lòng cũng liền nóng lòng muốn thử?

Lục Vi Dân đi guốc trong bụng cô chị hai của mình. Anh cả và chị ấy cho tới bây giờ vẫn chưa hòa bình với nhau. Mặc dù là sau khi mỗi người tốt nghiệp đại học rồi đi làm, hai người cũng là gặp mặt là châm chọc khiêu khích. Điều này cũng trở thành hiện tượng thú vị mỗi dịp Tết âm lịch khi mọi người khi cùng tụ họp của nhà họ Lục. Đến sau này khi anh cả và chị hai dần dần trưởng thành, không đấu võ mồm nữa, Lục Vi Dân vẫn nhớ những câu chuyện khi anh cả và chị hai đấu võ mồm kịch liệt mỗi dịp Tết xưa kia.

- Ừ, có lẽ cũng có nhân tố từ mặt này. Có điều chị hai em làm giáo viên tiếng anh bốn năm năm rồi, thực sự có chút chán ngán khi phải tiếp tục làm ngành này. Chị muốn tìm một cơ hội thử trải nghiệm một lĩnh vực mới, tốt nhất là một lĩnh vực hoàn toàn mới mẻ mà lại có tính thử thách.

Lục Chí Hoa cũng không giấu giếm dự tính ban đầu của cô, thần thái lấp lánh trong đôi mắt cũng thể hiện tính cách và quan điểm độc đáo khác người của cô.

- Xem ra chị hai đã có mục tiêu?

Lục Vi Dân trong lòng xao động.

- Hay là để em đưa ra mấy lựa chọn để chị tham khảo?

- Ừ, chị vẫn chưa nghĩ kỹ. Chị không có hứng thú với mấy công việc trong các bộ ngành chính quyền. Cái kiểu công việc rập khuôn cứ nghênh đón rồi đưa tiền không phù hợp tính chị. Chị thấy mình chắc là nên làm kinh doanh hoặc là làm nhân viên tiếp thị?

Lục chí hoa thuận miệng tự giễu mình.

- Quả thực vẫn một sự lựa chọn khiến người ta đau đầu.

Lục Vi Dân bị mấy lời này của chị hai làm cho phì cười. Chị hai này của hẳn thật đúng là rất thú vị, còn chưa nghĩ kỹ muốn làm gì, mà đã quyết định thử. Thật sự là không hề giống với những người xung quanh đều là nghĩ thật chín chắn đường lui rồi mới thử, rất có khí phách tự đặt mình vào chỗ khó để thử thách.

- Đúng rồi, Đại Dân, không phải em nói là cái vị Chủ tịch huyện khá là quý mến em bị điều về tỉnh sao? Thế thì có ảnh hưởng gì đến em không?

Lục Chí Hoa dường như nhớ tới điều gì nên đột nhiên hỏi.

- Ảnh hưởng thì chắc chắn cũng có một chút. Thời gian công tác của em quá ngắn, chỉ trong một năm đã lên được vị trí hiện tại này, rất nhiều người trong lòng cũng không thật tin phục. Trước kia Chủ tịch huyện Thẩm còn ngồi trên ghế Chủ tịch thì đương nhiên không có gì để nói, bây giờ Chủ tịch huyện Thẩm đi rồi, chắc chắn là sẽ có ý kiến.

Lục Vi Dân biểu hiện rất thản nhiên.

- Có điều em đã chuẩn bị tâm lý, có đôi khi lùi một bước có lẽ là vì tiền đồ

tốt hơn, cũng có thể để cho mọi người thấy Lục Vi Dân tuyệt đối không phải là dựa vào đề bạt của một ai đó mới có thể lên được một vị trí nào.

Gương mặt Lục Chí Hoa dần bừng sáng, vỗ mạnh vai Lục Vi Dân:

- Đại Dân, như thế này mới đúng với tính cách của người nhà họ Lục chúng ta. Chị ủng hộ em. Không cần những thứ trong chốc lát, là vàng thì mãi mãi có thể tỏa sáng.

Khi đi ra từ phòng họp nhỏ cùng với Chánh văn phòng Phòng quy hoạch xây dựng Cúc Trì Quốc và Trưởng phòng tài vụ Mạnh Bình, Lục Vi Dân đã biết tình thế đã thay đổi.

Vừa nãy khi báo cáo công tác thường lệ, Cao Nguyên có vẻ vô cùng sôi nổi, gần như là tranh giành để phát biểu ý kiến. Máy cán bộ cấp trung trong Ban quản lý đều cảm thấy được điều này, tuy nhiên đều phụ họa rất ăn khớp với lời của Cao Nguyên.

Ba tháng học tập của Mã Thông Tài đến tuần trước là chính thức hoàn tất, kết thúc thời gian ngắn ngủi Lục Vi Dân tạm thời chủ trì công việc của Ban quản lý. Người luôn có vẻ rất tiêu cực là Cao Nguyên lập tức tích cực hẳn lên.

Có tin đồn nói Lã Ngọc Xuyên có khả năng sẽ không được phân công quản lý lĩnh vực công nghiệp và giao thông vận tải của Khu kinh tế mới này nữa, mà vị trí Bí thư Ủy ban công tác Đảng của Khu kinh tế mới cũng sắp giao cho Mã Thông Tài. Tin tức này chưa được khẳng định, nhưng Lục Vi Dân thấy tâm trạng Mã Thông Tài sau khi trở về quả thực khá tốt.

Khu kinh tế mới này quy mô tuy nhỏ nhưng lại đủ hết tất cả bộ ngành, ngoài phòng tổng hợp, phòng thu hút đầu tư và phòng quy hoạch xây dựng là hai cơ quan nghiệp vụ chủ chốt, còn có thêm phòng tài vụ.

Tuy nói Ban quản lý Khu kinh tế mới không có nguồn tài chính chính thức, chủ yếu dựa vào tài chính huyện rót tiền đến để hoạt động, nhưng Ban quản lý phụ trách các công trình xây dựng của toàn bộ Khu kinh tế mới, ngân sách của công trình cũng phải đổ vào phòng tài vụ của Ban quản lý Khu kinh tế mới. Quyền lực của nó nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải nhỏ.

- Phó chánh văn phòng Cao sao mà tự dưng lại trở nên phẫn chấn thế? Hai tháng nay quả là rất khó nhìn thấy Phó chánh văn phòng Cao tích cực, sôi nổi như vậy.

Mạnh Bình là em vợ Trưởng ban Tổ chức cán bộ Huyện ủy Cù Tuấn, được điều từ phòng Tài chính huyện tới. Cô ta cũng là người phụ nữ chanh chua không sợ trời chẳng sợ đất, nói năng chua ngoa không nể mặt ai. Cao Nguyên vì chuyện ngân sách đã không ít lần tranh cãi với Mạnh Bình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Tiến Thoái

- Ha ha, điều này cũng bình thường. Phó chánh văn phòng Cao đã nghỉ ngơi lâu như vậy, đều là một mình Phó chánh văn phòng Tiểu Lục đảm nhiệm. Bây giờ cũng nên để cho cậu ta gánh vác một phần trọng trách được rồi.

Cúc Trị Quốc cười, giơ tập tài liệu trong tay:

- Chánh văn phòng Tiểu Lục, việc xây dựng đường phụ ở cổng sau và đường ống xả chất thải của tập đoàn Hoa Mỹ, cậu xem...

- Ừm, Chánh văn phòng Mã đã trở lại rồi, tôi cũng chỉ quản lý lĩnh vực thu hút đầu tư này thôi. Chuyện này ông vẫn nên thương lượng một chút với Phó chánh văn phòng Cao, sau đó hãy báo cáo để Chánh văn phòng Mã quyết định.

Lục Vi Dân dường như không ý thức được điều gì, nói có vẻ rất tùy ý.

- Vậy được. Tôi sẽ bàn bạc lại với Phó chánh văn phòng Cao.

Cúc Trị Quốc tươi cười gật đầu:

- Vậy tôi đi sắp xếp tài liệu.

Nhìn bóng dáng Cúc Trị Quốc rời đi, Mạnh Bình bĩu môi có chút khinh thường:

- Người này có phần quá màu mè chẳng? Tôi nhớ là việc xây dựng đường

phụ ở công sau và đường xả chất thải của dự án tập đoàn Hoa Mỹ chẳng phải đã sớm nghiên cứu xong xuôi rồi sao? Đều sắp xây dựng đến nơi rồi, làm sao...

Lục Vi Dân cười ôn tồn, không chút để ý nói:

- Phó chánh văn phòng Cao chẳng phải luôn có chút ý kiến bất đồng đó sao? Chánh văn phòng Mã quay trở về rồi, cũng vừa hay, cứ để cho Chánh văn phòng Mã quyết định.

Mạnh Bình hơi có chút bất ngờ nhìn Lục Vi Dân một cái, dường như đang suy nghĩ Lục Vi Dân rốt cuộc là nói đang khách sáo hay là thực sự cho rằng nên để Mã Thông Tài quyết định. Nhìn vẻ mặt của Lục Vi Dân thì không nhìn ra được manh mối gì, cô ta đột nhiên cảm thấy bụng dạ của Phó chánh văn phòng Tiểu Lục này còn sâu xa hơn so với mình nghĩ rất nhiều.

- Phó chánh văn phòng Tiểu Lục, nhiệm vụ thu hút đầu tư của năm nay hiện nay cũng đã hoàn thành. Tiền thưởng của sáu tháng cuối năm chắc sẽ cấp cho Ban quản lý chúng ta phần cao nhất nhỉ?

Thấy Lục Vi Dân đi thẳng về văn phòng của hẳn, con người của Mạnh Bình bỗng chuyển dời, lại không đi về phía văn phòng của mình mà đi theo Lục Vi Dân vào văn phòng của hẳn.

- Ha ha, chị Mạnh, cái này cũng khó nói. Tôi nghe ý của Chánh văn phòng Mã, mục tiêu ban đầu do huyện định ra bởi vì không tham khảo đối tượng nên đưa ra hơi thấp, điều này bộ máy trong huyện cũng điều chỉnh rồi. Các lãnh đạo chủ chốt sợ rằng vẫn phải nghiên cứu lại, chắc là nhiệm vụ của chúng ta vẫn phải nâng cao chỉ tiêu mới được.

Lục Vi Dân nói không chút để ý:

- Khu kinh tế mới đã xây dựng rồi, doanh nghiệp cũng tới rất thuận lợi.

Các lãnh đạo trong huyện có khả năng càng có mục tiêu và yêu cầu cao hơn chẳng?

- Hà, nói dễ dàng thế!

Mạnh Bình vừa nghe xong thì chau mày, lập tức nổi giận:

- Ai nói thế vậy? Cứ ngồi đó mà nói thì ai chẳng nói được? Ai cho rằng việc này dễ làm thì để người đó thử làm xem! Nhiệm vụ mục tiêu đã xác định xong rồi làm sao có thể nói muốn thay đổi là thay đổi được? Chúng ta chịu bao nhiêu khổ cực, chạy bao nhiêu quãng đường, tốn bao nhiêu nước bọt mới có thể lập nên cái khung cho Khu kinh tế mới này. Bây giờ nhìn thấy các xí nghiệp thi nhau tới thì lại có người nói mát. Làm sao? Ghen tỵ rồi à? Thấy chúng ta lấy nhiều quá sao? Thế thì để bọn họ đến xem. Tôi muốn xem có ai có thể kéo về được một hai dự án cho ra hồn thì Mạnh Bình tôi coi như phục anh ta!

Mạnh Bình nói những lời này cũng là nói thật. Trong lòng Lục Vi Dân cũng có chút xúc động.

Bắt đầu từ công ty thực phẩm Lâm Cẩm Ký, nhựa Tam Minh và điện tử Khải Năng đều tới rất thuận lợi. Dù là dự án của tập đoàn Hoa Mỹ tuy phải trải qua chút khó khăn nhưng cũng đã ký được hợp đồng và đi vào xây dựng. Đối với người ngoài mà nói việc thu hút đầu tư này là việc ra ngoài ăn uống, cùng người ta ăn tiệc uống rượu, thậm chí còn có thể dùng tiền công để ăn chơi giải trí. Chỉ cần đi cùng với các vị khách đó cho vui vẻ, bọn họ chỉ thoáng tay, tiền dự án sẽ tự nhiên rơi xuống. Thậm chí đến Mã Thông Tài cũng ngầm có chút cảm giác như vậy.

Những người giống như Cao Nguyên thì thường xuyên nói nghe rất chối tai, cho rằng bản thân anh ta cả ngày chạy khắp công trường, đốc thúc tiến độ của công ty xây dựng. Bên này thì việc chi ngân sách, tài chính lại thường

xuyên không ra sao, khiến cho công ty xây dựng chửi lên chửi xuống. Cái việc ăn no rượu say nhàn hạ thì đều bị những người bên công tác thu hút đầu tư giành hết rồi, còn tất cả những việc mệt chết người, lại còn bị người ta chửi này thì những người bên quy hoạch xây dựng phải lãnh đủ. Vì thế nên những người làm quy hoạch xây dựng khi nói đến những người làm công tác thu hút đầu tư thì vô cùng tức giận.

Mà tâm trạng của những người ở phòng tổng hợp cũng giống như của những người làm quy hoạch xây dựng. Tâm lý người nghèo hận người giàu là chuyện quá bình thường. Điều này khiến cho những người làm thu hút đầu tư đều sắp trở thành cái đích cho mọi người đả kích. Lục Vi Dân cũng chẳng có biện pháp nào hay hơn. Mạnh Bình rất năng nổ, tửu lượng rất tốt, trong mấy buổi tiệc chiêu đãi sau khi thương lượng hoàn tất với doanh nghiệp, Lục Vi Dân đều mời Mạnh Bình đến, cũng để Mạnh Bình hiểu được không ít cái khó khăn trong công tác thu hút đầu tư.

Về phần này người bên ngoài chỉ nhìn thấy những doanh nghiệp này tự đứng ngụ lại Khu kinh tế thì chỉ biết vậy. Nhưng mấu chốt bên trong đó thì không hề biết một chút nào, khó tránh khỏi sẽ nổi lên một số chuyện.

- Được rồi, chị Mạnh, chuyện này hiện nay vẫn chưa có một tiêu chuẩn xác định. Trong huyện nếu như thực sự cảm thấy nhiệm vụ năm nay của chúng ta đã xác định thấp và muốn tăng thêm trọng trách cho chúng ta thì đương nhiên cũng phải có suy tính kỹ càng của họ. Dù sao thì Khu kinh tế mới Nam Đàm của chúng ta cũng coi như là Khu kinh tế mới đầu tiên của huyện, phải tạo được chút thành tích cho ra hồn để tỉnh nhìn vào. Đặc biệt là nó chẳng phải chẳng mấy chốc sẽ thuộc sở hữu của địa khu Phong Châu hay sao? Có lẽ ở huyện cũng hy vọng Khu kinh tế mới có thể cho huyện có chút thể diện ở địa khu Phong Châu mới thành lập.

Lục Vi Dân cười an ủi đối phương.

- Ôi, Phó chánh văn phòng Tiểu Lục, cậu thật là nhìn thoáng đó. Chỉ tiêu năm nay đặt ra cao thì năm sau sẽ làm thế nào? Lãnh đạo không để ý đến cậu nhiều được như thế đâu, người ta chỉ biết năm nay phải tốt hơn năm trước. Sáu tháng đầu năm làm tốt như thế này, sáu tháng cuối năm thì sao? Như thế có phải đẩy trọng trách lên một tầng cao hơn, tầng này chông chất lên tầng kia. Giờ cậu chịu nhin, không đấu tranh theo lý lẽ, đến lúc đó chịu thiệt nhất chính là cậu- lãnh đạo được phân công quản lý đó!

Mạnh Bình hăm hừ nói:

- Cũng chẳng hiểu Chánh văn phòng Mã đang nghĩ gì nữa? Chỉ để ý đến chuyện lấy lòng nịnh bợ cấp trên. Đến lúc đó thật sự không hoàn thành được nhiệm vụ thì tôi thấy vị Chánh văn phòng này cũng ngủ không yên đâu.

- Ha ha, cho nên chị Mạnh à, có cơ hội thì chị phải nói giúp tôi với Chánh văn phòng Mã, không phải là chúng ta không cố gắng nhưng cũng cần phải suy nghĩ cho chúng ta. Khoe khoang trước mặt lãnh đạo, đến khi không hoàn thành được thì người phải chịu trách nhiệm chính là chúng ta.

Giọng điệu Lục Vi Dân rất chân thành. Mối quan hệ giữa Mạnh Bình và Mã Thông Tài khá tốt. Là trưởng phòng tài vụ thì đương nhiên cũng coi như là nhân vật được tin cậy số một, lại thêm vào là em vợ của Cù Tuấn thì hiển nhiên cũng có tiếng nói.

Tiền bước Mạnh Bình, Lục Vi Dân ngồi dựa vào chiếc ghế mây, day huyệt thái dương của mình, cười tự khỏa lấp, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thái độ của Mã Thông Tài đã có chút thay đổi so với trước khi đi học. Lục Vi Dân không biết có phải là vì mình tạm thời chủ trì công việc của Ban quản lý trong hai tháng qua hay không, chắc ít nhiều có chút nhân tố về phương diện này. Mã Thông Tài có thể chịu đựng được việc Cao Nguyên chủ trì công việc nhưng lại khó chấp nhận được hẳn chủ trì công việc. Có lẽ đối

với ông ta mà nói hẳn có tính đe dọa lớn hơn chăng?

Điều này dường như có chút nực cười. Dù thế nào thì kinh nghiệm lý lịch của mình đều hiện ra có chút non nớt, hẳn là không thể tạo nên sự đe dọa lớn lắm với Mã Thông Tài mới đúng. Vậy thì tại sao thái độ của Mã Thông Tài với mình lại thay đổi như vậy chứ?

Suy cho cùng chắc vẫn là có liên quan đến thái độ ở huyện. Lục Vi Dân cầm chiếc bút bi trên bàn xoay trong bàn tay.

Mã Thông Tài là một người vô cùng thông minh, đương nhiên cũng hiểu rõ rằng ấn tượng của mình trong mắt Tần Hải Cơ và Tào Cương là như thế nào. Thẩm Tử Liệt đi rồi, An Đức Kiện tạm thời cũng không quản lý bên này. Huống hồ là mình cũng chưa bao giờ được coi là dòng chính của An Đức Kiện. Như vậy có phải là cũng sắp có động thái chăng? Lục Vi Dân vẫn chưa khẳng định.

Ít nhất hẳn cảm thấy với tình hình Khu kinh tế mới Nam Đàm hiện nay, công việc trong mấy tháng nay của mình cũng coi như là có chút thành tích. Không nói rằng không có mình thì công tác thu hút đầu tư Khu kinh tế mới này sẽ bị gác lại, nhưng ít nhất hiện nay hẳn thấy vẫn không có ai có khả năng thay thế được mình. Đặc biệt là ở thời điểm địa khu Phong Châu sắp thành lập thì dường như không cần thiết phải điều chỉnh mình mới đúng.

Lúc Đồng Lập Trụ đi vào văn phòng của Lục Vi Dân thì Lục Vi Dân vẫn ngồi thất thần trước bàn.

- Sao thế? Có tâm sự à?

Đồng Lập Trụ lấy ra hai điếu thuốc:

- Hút một điếu không?

Lục Vi Dân lắc đầu:

- Chuyện xe cảnh sát của đồn cảnh sát các anh làm đến đâu rồi? Khoản tiền tài trợ của mấy xí nghiệp đến đúng hạn chứ?

- Vi Dân, đến lúc này mà cậu vẫn còn tâm trí quan tâm đến điều này sao?

Đồng Lập Trụ thở ra một hơi khói, làn khói màu lam nhạt bay ra từ trong mũi:

- Cậu nên để tâm trí mà quan tâm nhiều hơn đến chuyện của bản thân cậu đi.

- Sao vậy? Lại có chuyện gì?

Lục Vi Dân cười hỏi lại.

- Cậu thật sự là không biết hay giả vờ không biết đấy? Hay là cậu không quan tâm?

Đồng Lập Trụ khẽ hừ một tiếng:

- Tôi nghe nói có người đã thích cái vị trí của cậu, đang tích cực hoạt động để giành lấy nó.

- Thích vị trí này của tôi?

Lục Vi Dân lắc đầu không đồng tình:

- Hoan nghênh thôi, ai muốn đến cứ đến, dù sao tôi cũng đang muốn nghỉ ngơi một thời gian.

- Vi Dân, cậu đừng giả bộ trước mặt tôi. Nếu thực sự cho cậu rời khỏi thì cậu có tâm phục khẩu phục không?

Trên gương mặt trầm tư của Đồng Lập Trụ là nụ cười mỉm:

- Giang sơn vất vả lắm giành được, chẳng lẽ lại để cho mấy người không hiểu chuyện đó gây sức ép hay sao?

- Ha ha, anh Đồng, có cần phải cường điệu như vậy không?

Lục Vi Dân lắc đầu không cho là đúng, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

- Muốn đến thì cứ đến, xem xem vị trí này có đơn giản, dễ dàng như trong tưởng tượng hay không?

Đồng Lập Trụ nhìn thật kỹ anh chàng thanh niên rất không màng danh lợi trước mặt này. Bề ngoài hơi có chút cảm xúc nhưng lại càng giống như là đang che giấu kỹ trong nội tâm, làm ra vẻ không quan tâm. Cuộc đời làm cảnh sát bao nhiêu năm nay khiến cho ông ta có thói quen quan sát sắc mặt đối phương để phán đoán suy nghĩ thực sự trong lòng họ.

- Cậu cũng không làm gì sao? Về phía Chánh văn phòng Mã tôi thấy cậu có thể thử xem sao. Phó chủ tịch huyện Tào với ông ta là đồng hương, lại là bạn học, quan hệ giữa Trưởng ban Cù và Chánh văn phòng Mã cũng không tồi.

Đồng Lập Trụ lập tức nói thẳng:

- Có những khi cậu không hành động cũng có nghĩa là cậu tự nguyện rời khỏi.

Lục Vi Dân có chút bất ngờ liếc nhìn Đồng Lập Trụ một cái. Người này xem ra thực sự đang lo lắng thay cho mình.

- Anh Đồng, chuyện này sợ là không phải tôi tìm được ai đó là xong. Nếu cho rằng ở vị trí này, tôi có thể phát huy được tác dụng lớn hơn thì tôi đương

nhiên làm tốt. Nếu cho rằng tôi cần bị điều động thì tôi sẽ tuân theo.

Đồng Lập Trụ cũng không kìm nổi thở dài một hơi. Y cũng nhận được thông tin trong huyện lần này có một lần điều chỉnh cán bộ. Ban quản lý Khu kinh tế mới sẽ đứng mũi chịu sào, thậm chí ngay cả bản thân ông ta là Ủy viên Đảng ủy Ban quản lý cũng phải đối mặt với phiền toái. Bản thân ông ta cũng đang hành động, nhưng cái người trước mặt này thì lại bình chân như vại, cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Lục Vi Dân đương nhiên biết bản thân mình là cái gai trong mắt của nhiều người. Hãn cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Nhưng Tần Hải Cơ và Tào Cương đã có thành kiến sâu sắc với mình, nếu như muốn bọn họ lập tức thay đổi thì không có khả năng. Cách duy nhất là nếu như bản thân mình có thể tiếp tục ở vị trí này một khoảng thời gian thì có lẽ mới có cơ hội thay đổi cục diện.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Ra Tay

Tuy nhiên có đôi lúc mọi người thường quá xem trọng bản thân, hoặc nói cách khác là quá khinh thường quyết tâm của đối phương.

- Điều tới Ủy ban công tác Đoàn?

Trên mặt Mã Thông Tài hiện lên vẻ giận dữ, y cố kìm chế sự bất mãn trong lòng, trầm giọng nói:

- Chủ tịch huyện Tào, việc này có phải có chút không thích hợp hay không? Khu kinh tế mới lúc này mới vừa tháo gỡ được cục diện. Cho dù là có một số việc Lục Vi Dân xử lý không được thỏa đáng, cũng là do hãn còn ít kinh nghiệm. Nhưng công tác thu hút đầu tư này thực sự không thể thiếu hãn được.

- Anh Mã, anh đang nói gì vậy? Chẳng lẽ là thiếu một đồ tế thì sẽ phải ăn thịt lợn sống sao?

Tào Cương rất không hài lòng. Y cũng biết trong lòng Mã Thông Tài hiện giờ rất bất mãn, nhưng chuyện này đã được quyết định. Thái độ của Tần Hải Cơ rất rõ ràng. Mà mình tuy rằng cảm thấy dường như có chút nóng vội, nhưng với tình hình hiện nay, y đương nhiên sẽ không vì Lục Vi Dân mà đi gây chuyện với Tần Hải Cơ.

- Cậu thanh niên Lục Vi Dân này có chút tài hoa, nhưng tâm tính cao ngạo, thiếu sự rèn dũa. Người xưa cũng nói ngọc không mài không sáng, huống chi đưa hãn đến Ủy ban công tác Đoàn huyện đảm nhiệm chức Phó

chủ nhiệm cũng là một kiểu rèn luyện. Hiện nay từ trung ương đến địa phương đều coi trọng thời gian làm việc tại Ủy ban công tác Đoàn. Lục Vi Dân mới hai mươi bốn tuổi, Ủy ban công tác Đoàn huyện chúng ta cũng cần cán bộ trẻ tuổi như vậy đến thúc đẩy công tác. Anh Mã, anh cũng phải hiểu, lại càng phải ủng hộ.

Tào Cương cũng hiểu cách nghĩ của Mã Thông Tài. Y vừa mới trở về chủ trì công tác còn chưa đến nửa tháng đã động đến bộ máy, nhưng chuyện này đã được quyết định rồi, cũng không phải do y.

- Anh Mã, không cần làm cho sự tình phức tạp đến như vậy, quả đất này thiếu đi người nào thì vẫn cứ quay. Hiện giờ có một số người thấy rời mình ra thì công tác dường như không triển khai được, có thể ý vào sự trọng dụng đó mà sinh ra kiêu ngạo, tư tưởng mà tôi muốn nói là tự cao tự đại. Anh là nhân vật quyền lực số một của Ban quản lý, càng phải trị cái tác phong lệch lạc ấy đến tận gốc rễ. Mặt khác, ông Tần và tôi cũng đã thương lượng, Ngọc Xuyên từ giờ sẽ không giữ chức Chủ nhiệm Ủy ban công tác Đảng Ban quản lý nữa. Chức đó sẽ do anh kiêm nhiệm, như vậy cũng có thể giúp anh triển khai công việc.

Vừa đấm vừa xoa, Tào Cương nhìn thấy sắc mặt Mã Thông Tài có chút biến đổi, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm:

- Anh Mã, cần phải tạo cơ hội cho người trẻ tuổi va chạm rèn luyện về nhiều mặt, nhiều góc độ. Lục Vi Dân trẻ tuổi như vậy đã có thể giữ chức cán bộ cấp phó ban, cũng thể hiện sự tín nhiệm và coi trọng của Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện đối với hă, nhưng cũng không có nghĩa là hă hoàn mỹ không có khuyết điểm. Trong công tác của hă đã lộ ra một số khuyết điểm, cũng nhắc nhở chúng ta khi sử dụng cán bộ trẻ tuổi phải suy xét xa hơn, chu toàn hơn một chút. Thay đổi vị trí công tác cũng giúp cho hă có thể bồi dưỡng năng lực trên nhiều phương diện hơn. Ông Tần và tôi đều nghĩ như vậy.

Mã Thông Tài cũng không có nhiều lời để nói với Tào Cương. Người này sau khi lên chức quyền Chủ tịch huyện dường như càng có vẻ tự tin cũng biết trình tự quy cách. Việc điều chỉnh công tác của Lục Vi Dân từ miệng ông ta liền thành ra là sự coi trọng và rèn luyện của Huyện ủy đối với Lục Vi Dân. Chẳng qua là trong tình hình này anh ta cũng chỉ có thể tuân theo. Thậm chí anh ta cũng biết Tần Hải Cơ và Tào Cương đều muốn điều chỉnh công tác của Lục Vi Dân. Điều này cũng có nghĩa là việc Lục Vi Dân rời khỏi Ban quản lý đã là kết cục đã định.

Cảm giác của Mã Thông Tài về Lục Vi Dân có hơi phức tạp. Lục Vi Dân có năng lực, điều này không cần phải nói nhiều. Thành tích của hắn trong việc thu hút đầu tư đã chứng minh tất cả, khả năng xử lý tình hình khẩn cấp của hắn cũng rất khá.

Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Huyện ủy Trương Lập Bản trước đây đã đặc biệt khen ngợi biểu hiện nội trợ đầy xuất sắc của Lục Vi Dân khi xử lý sự kiện ở bãi tha ma. Nhưng sự khen ngợi của Trương Lập Bản chỉ dừng lại ở một chừng mực nào đó, người quyết định vận mệnh của Lục Vi Dân không phải là ông ta, cũng càng không phải là mình.

Cán bộ trẻ tuổi mà lại ưu tú như vậy khiến Mã Thông Tài không thể không cảm động. Mã Thông Tài cũng đang nghĩ lại thái độ của mình đối với Lục Vi Dân, anh ta thậm chí cảm thấy sau khi Thẩm Tử Liệt rời khỏi, bản thân mình có thể thoải mái sử dụng hắn, nhưng sự thay đổi của thế cục lại khiến anh ta không biết làm thế nào.

Lục Vi Dân nghe được tin đúng lúc đang ở công trường xây dựng cùng người phụ trách dự án ở Nam Đàm của tập đoàn Hoa Mỹ là Giang Đạt Xương xem xét tiến độ công trình.

Do Tập đoàn Hoa Mỹ cung cấp tài chính đúng lúc đúng chỗ cho nên tiến

độ công trình cũng tương đối nhanh. Hầu như cả ngày lẫn đêm đều tăng ca thêm giờ đẩy nhanh tốc độ, dự tính khoảng giữa tháng tám sẽ hoàn thành xây dựng nhà xưởng. Mà Khu kinh tế mới đã dùng hết khả năng có thể để tạo điều kiện, ưu tiên mở đường trước cửa tập đoàn Hoa Mỹ, bảo đảm các loại máy móc cơ giới có thể đến đầy đủ trước thời gian thi công. Việc này cũng khiến tập đoàn Hoa Mỹ vô cùng hài lòng.

- Tổng giám đốc Giang, tôi thấy tiến độ xây dựng nhà xưởng rất nhanh, nhưng việc vận hành và chạy thử thiết bị sợ rằng vẫn cần phải gia tăng tốc độ thêm nữa mới kịp. Chậm nhất là giữa tháng chín này kiwi sẽ bắt đầu đưa ra thị trường. Hơn nữa anh cũng biết tính thời vụ của kiwi rất ngắn, sợ là các anh sẽ không kịp xây dựng xong kho lạnh.

Qua mấy lần tiếp xúc, quan hệ giữa Lục Vi Dân và Giang Đạt Xương đã trở nên vô cùng thân thiết. Giang Đạt Xương vô cùng tán thưởng Lục Vi Dân, cho rằng ở nội địa có cán bộ trẻ tuổi mà lại suy nghĩ rộng mở, có năng lực làm việc đến nơi đến chốn thật sự rất hiếm có. Ngược lại những cán bộ chỉ biết chỉ tay năm ngón nói phét lại không ít.

- Ủm, kho lạnh của chúng tôi có thể sẽ không kịp xây xong, vẫn phải cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi liên hệ với bên Lâm Cẩm Ký. Kho lạnh của bọn họ có thể giúp chúng tôi chứa được một phần, như vậy cũng có thể tạm duy trì vận hành bình thường của dây chuyền sản xuất.

Giang Đạt Xương đội mũ bảo hộ, mồ hôi chảy ròng ròng, ánh mặt trời vào tháng chín vẫn rất chói chang. Đứng ở công trường cảm nhận được tiếng máy móc nổ ran, tiếng mô tơ âm ầm. Nhà xưởng ban đầu đã thành khung hình, lô máy móc đầu tiên đã được đưa vào, tuy chưa đầy đủ nhưng đã được vận hành thử ở ngay nhà xưởng chưa được xây dựng xong xuôi.

- Tôi nghe nói huyện các cậu không hài lòng với việc chúng tôi chỉ dùng các thiết bị sản xuất đã qua sử dụng. Tôi cũng không biết tại sao bọn họ lại

chú ý tới điểm này như vậy? Chỉ cần các thiết bị của chúng tôi sản xuất ra sản phẩm đạt yêu cầu về chất lượng, sản phẩm tiêu thụ tốt là được rồi. Như vậy thiết bị cũ hay mới cũng chẳng liên quan gì đến điều đó mới phải? Nếu thật sự phải dùng thiết bị mới, thì sẽ phải trì hoãn thời gian cho quá trình vận hành thử. Như vậy sẽ nhớ mất quý một năm nay.

- Ha ha, về điểm này Tổng giám đốc Giang không cần phải để ý, có lẽ huyện cũng không hiểu nhiều về công việc của các ông, cảm thấy thiết bị mới là tiên tiến nhất. Tôi đồng ý cách nói của ông, trên thực tế máy móc cũng không phải cứ mới nhất, tiên tiến nhất thì mới tốt. Ngược lại đối với một xí nghiệp, thích hợp nhất mới là tốt nhất.

Qua lớp mũ bảo hộ mà ánh nắng gay gắt cuối thu dường như không giảm chút nào. Lục Vi Dân cởi bớt cúc áo, mồ hôi đã ướt đầm áo sơ mi.

- Ha ha, vẫn là Phó chánh văn phòng Lục hiểu xí nghiệp chúng tôi. Thiết bị mới yêu cầu công nhân phải có kỹ thuật thao tác rất cao, hiệu suất trong thời gian ngắn chưa chắc có thể nâng cao. Hơn nữa quy mô đầu tư không phải quá lớn, thời gian chúng tôi thu hồi vốn phải rất dài, đối với chúng tôi mà nói cũng không thể tính được.

Giang Đạt Xương lộ vẻ hài lòng.

- Trên thực tế lô thiết bị mà chúng tôi đưa vào thời gian sử dụng cũng chưa đến năm năm, nhập khẩu từ Italy, chi phí cũng không ít. Hơn nữa quan trọng nhất là những công nhân kỹ thuật mà chúng tôi đưa đến đã quen với kỹ thuật này, cũng có thể hướng dẫn công nhân ở đây thích ứng với tốc độ nhanh nhất. Nếu là thiết bị mới thì ngay cả công nhân kỹ thuật của chúng tôi cũng phải mất thời gian để thích ứng, như vậy sao có thể hướng dẫn được công nhân nơi này? Như vậy thì ngay cả việc sản xuất bình thường còn không thể nói gì đến đẩy nhanh sản xuất.

Hai người đang nói chuyện rất ăn ý thì thấy Hứa Dương đang đạp xe đến từ đằng xa.

Lục Vi Dân nhìn thấy Hứa Dương đầm đìa mồ hôi và vẻ mặt vô cùng lo lắng thì trong lòng đã sơ sơ hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Buổi sáng Mạnh Bình đã ngầm nói cho hắn rằng buổi chiều Huyện ủy sẽ mở hội nghị thường vụ nghiên cứu về vấn đề nhân sự, có khả năng sẽ phải điều chỉnh nhân sự ở huyện. Lúc này Hứa Dương vội vã tới mức không thể chờ đợi mà chạy thẳng đến công trường, trừ việc có kết quả ra, còn có thể là chuyện gì?

Lúc trước Lục Vi Dân cũng cân nhắc mãi về tình hình biến đổi nhanh chóng ở huyện, nhưng hắn lại thực sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt để giải quyết vấn đề khó khăn này. Thẩm Tử Liệt đã rời đi, cho dù quan hệ giữa hắn và Thượng Quyền Trí có tốt đến mấy thì hắn lại cũng không thể vì chút việc của mình mà đi tìm Thượng Quyền Trí. Còn An Đức Kiện tất nhiên có thể gây ảnh hưởng nhất định, nhưng quan hệ giữa hắn và An Đức Kiện chưa tới mức ông ta có thể vì hắn mà ra sức xoay sở. Còn chưa nói đến việc An Đức Kiện cũng vừa rời khỏi, ông ta cũng cần chú ý tới cảm nhận của Tần Hải Cơ và Tào Cương vừa mới lên nhậm chức.

Từ Hiếu Xuân thì hắn cũng đã tìm đến, nhưng bất kể là Lục Vi Dân hay là Từ Hiếu Xuân đều hiểu rõ, nếu Tần Hải Cơ và Tào Cương thật sự hạ quyết tâm phải động tới mình, thì một người vừa mới được đề bạt lên chức Bí thư như anh ta cũng không thể ngăn cản được, nhiều lắm cũng chỉ có thể tỏ thái độ khi nghiên cứu mà thôi.

Xem ra mọi việc cũng đành dựa theo quỹ đạo đã định mà chuyển biến. Hắn cũng đã từng tính đi gặp Cao Anh Thành một chuyến để báo cáo một chút về tình hình hiện tại. Nhưng hiện giờ, trong tình hình Lê Dương và Phong Châu đã chắc chắn sẽ tách riêng, ảnh hưởng của Ban tổ chức cán bộ

Địa ủy Lê Dương đối với bảy huyện phía nam đã suy yếu đi rất nhiều. Mà tổ lãnh đạo trú bị ở địa khu Phong Châu cũng được lập thành theo một tổ chức nhân sự mạch lạc. Cũng chính vì sự hình thành của Ban tổ chức cán bộ địa ủy và phòng nhân sự Phong Châu sau này, mà Cao Anh Thành đương nhiên là sẽ không thể đi Phong Châu. Cho nên trong vấn đề này Cao Anh Thành cũng có vẻ lực bất tòng tâm.

Nên cố gắng thì cũng đã cố gắng rồi, Lục Vi Dân lại nghĩ rất thoáng. Hẳn nghĩ mình mới đến Nam Đàm hơn một năm, có thể bằng thực lực của mình mà lên tới chức cán bộ cấp phó ban, đây là một chức vụ mà nhiều cán bộ cả đời cũng không thể đạt được, còn có thể cầu mong xa tới đâu nữa?

Coi như nhất thời chịu ngủ đông một thời gian, tích góp năng lực để sau này có thể tiến bước mạnh mẽ.

Lục Vi Dân thở dài khe khẽ, có chút không đành lòng mà liếc nhìn công trường đang rộn rã. Giang Đạt Xương ở bên cạnh dường như cảm thấy được điều gì, thoáng nhíu mày, ngập ngừng hỏi:

- Phó chánh văn phòng Lục, tôi thấy cậu hình như có chút tâm sự?
- Ha ha, Tổng giám đốc Giang nói gì vậy?

Lục Vi Dân mỉm cười, có vẻ rất bình tĩnh.

- Ủ, tôi nghe được một vài tin tức, tuy nhiên...

Giang Đạt Xương cảm thấy khó có thể tưởng tượng được. Ông ta không biết Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm là suy xét từ góc độ nào mà phải điều động vị Phó chánh văn phòng trẻ tuổi trước mặt này. Ông ta thấy vị Phó chánh văn phòng này tuy tuổi còn trẻ, nhưng thật sự là một cán bộ làm việc rất nghiêm túc. Hơn nữa suy xét vấn đề tương đối chu toàn, đề xuất rất nhiều ý tưởng mà thậm chí ngay cả đến chủ một dự án như ông ta cũng chưa nghĩ

tới. Mà một vài đề nghị của hẳn lại giúp ích rất lớn cho công việc của ông ta.

- Không sai, đúng như những gì ông đã nghe được. Có khả năng tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi Ban quản lý Khu kinh tế mới đến công tác ở cơ quan khác. Tuy nhiên, tôi tin điều này cũng không ảnh hưởng hiệu suất làm việc của Ban quản lý khu kinh tế mới. Nếu Hoa Mỹ gặp phải vấn đề gì, các ông có thể đi tìm Chánh văn phòng Mã. Tôi tin anh ấy có thể dốc sức trợ giúp cho các ông.

Lục Vi Dân không thể không tiếc nuối mà buông tay:

- Tôi cũng rất hy vọng có thể ở lại Ban quản lý làm việc, nhưng có lẽ lãnh đạo cấp trên cũng có sự cân nhắc toàn diện của bọn họ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Ủy Ban Công Tác Đoàn - Tu Tâm Dương Tính

Giang Đạt Xương có chút thất vọng mà xoa tay với vẻ bực bội:

- Cân nhắc toàn diện? Cái gì gọi là cân nhắc toàn diện? Tôi không thể hiểu nổi! Lẽ nào không có cách nào xoay chuyển sao? Phó chánh văn phòng Lục, tôi thấy Hoa Mỹ chúng tôi và anh hợp tác rất vui vẻ, hơn nữa đánh giá của Lâm Cẩm Ký và mấy xí nghiệp khác về anh cũng rất tốt. Tôi cũng thấy anh dường như không hề muốn rời khỏi Khu kinh tế mới, lẽ nào lãnh đạo cấp trên của anh không biết sao?

- Tổng giám đốc Giang, tôi đã nói rồi, lãnh đạo cấp trên có sự cân nhắc toàn diện của bọn họ. Có lẽ bọn họ nghĩ tôi đáng lẽ hoạt động ở cương vị khác có thể có được sự rèn luyện tốt hơn, hoặc nói có thể phát huy tác dụng tốt hơn.

Lục Vi Dân cười.

- Tôi cũng tin sự ảnh hưởng này không lớn, phương hướng phát triển của Khu kinh tế mới sẽ không thay đổi, Tổng giám đốc Giang hoàn toàn không cần phải quá lo lắng.

- Phó chánh văn phòng Lục, có cần tôi đi nói vài lời với cấp trên của anh không? Điều động anh trong lúc này tôi thấy đối với việc xây dựng phát triển của xí nghiệp chúng tôi sẽ...

Giang Đạt Xương do dự một lát, vẫn cảm thấy phải thể hiện rõ thái độ.

- Xin lĩnh tâm lòng của ngài, Tổng giám đốc Giang. Không cần thiết đâu, hơn nữa như thế chỉ thu được kết quả hoàn toàn ngược lại. Việc xây dựng của tập đoàn Hoa Mỹ ở Khu kinh tế mới đã đi vào quỹ đạo, tôi nghĩ dù là ai đến phụ trách, đều hoan nghênh xí nghiệp như Hoa Mỹ. Đây là quan điểm, thái độ của toàn bộ Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm, sẽ không chịu bất cứ sự ảnh hưởng nào từ việc thay đổi nhân sự. Không có buổi tiệc nào mà không có lúc chia tay, dù có làm việc ở Khu kinh tế mới hay không, tôi cũng hy vọng có thể trở thành bạn của Tổng giám đốc Giang.

Giọng điệu Lục Vi Dân rất tha thiết, thái độ chân thành, khiến Giang Đạt Xương cũng vô cùng xúc động.

Ông ta từ Lĩnh Nam đến Hồng Kông cũng đã nhiều năm, trước kia hiểu biết về cán bộ nội địa cũng không nhiều. Nhưng cùng với cải cách mở cửa, tập đoàn Hoa Mỹ bắt đầu vào đại lục đầu tư, cơ hội tiếp xúc với các cán bộ đại lục cũng dần nhiều lên.

Trong ấn tượng của ông ta, cán bộ đại lục hoặc là tầm mắt thiếu cận, đầu óc cứng nhắc, không biết chút gì về thế giới bên ngoài, chỉ biết tự cao tự đại. Nếu không thì là cố làm ra vẻ, tham những nguồn lợi trước mắt, xem các nhà đầu tư bên ngoài vào là gà đẻ trứng vàng, có thể kiếm lợi được chút nào thì hay chút đó, hễ thực sự nói đến công việc cụ thể thì cãi cọ đùn đẩy trách nhiệm.

Anh muốn đi hết trình tự thường cần gấp mấy lần thời gian, rất nhiều vấn đề vụn vặt phải hết lần này đến lần khác lấy chữ kí này con dấu nọ. Trái lại là một số việc cần thật sự kiểm tra một cách nghiêm túc thì lại lược qua một cách cầu thả. Điều này để lại ấn tượng rất xấu cho Giang Đạt Xương.

Nhưng người thanh niên trước mặt này lại không như vậy, có lẽ vì đối phương học đại học ở Quảng Châu, vô cùng hiểu biết về cơ chế vận hành kinh doanh của xí nghiệp, cũng rất rành rẽ về vấn đề hóc búa nhất của xí

nghiệp. Trong quá trình Hoa Mỹ ngụ lại Nam Đàn, rất nhiều vấn đề trình tự khiến Giang Đạt Xương đau đầu đều là đối phương giúp đỡ, đi phối hợp xử lý. Mà ông ta mấy lần tặng quà hoặc mời đối phương tới Hồng Kông du lịch đều bị đối phương từ chối khéo, điều này khiến ông ta rất kinh ngạc.

Ban đầu ông ta vẫn lo lắng là hẳn có tham vọng quá lớn, nhưng về sau tiếp xúc nhiều, ông ta mới phát hiện ra đối phương không hề xấu xa như trong tưởng tượng của mình. Điều này khiến Giang Đạt Xương có thêm nhiều suy nghĩ khác về cán bộ Đảng Cộng Sản.

- Phó chánh văn phòng Lục, Giang tôi đây không biết nói lời gì khách sáo. Tôi chỉ hi vọng Phó chánh văn phòng Lục cho dù rời Khu kinh tế mới, vẫn là bạn của Giang tôi này. Tôi vẫn hoan nghênh Phó chánh văn phòng Lục đến Hoa Mỹ chúng tôi chơi, Giang tôi và Hoa Mỹ sẽ không bao giờ quên những người bạn thực sự đã giúp đỡ chúng tôi.

Giang Đạt Xương nắm chặt tay Lục Vi Dân, lay mạnh.

Khi Hứa Dương giúp Lục Vi Dân thu dọn đồ đạc thì có không ít người đến chào tạm biệt, nhưng hầu như đều đến nói dăm ba câu rồi đi ngay. Ngoài Thường Xuân Lai tán chuyện vui vẻ trong văn phòng Lục Vi Dân, Ban quản lý đông vui náo nhiệt trước kia không ngờ trong chốc lát liền vắng vẻ im lìm.

- Nhìn xem, đường xa mới biết sức ngựa, ở lâu mới biết lòng người. Đám người này, hừ!

Thường Xuân Lai hung hăng vứt mẫu thuốc lá trong miệng xuống mặt đất, di chân thật mạnh cho tắt lửa rồi lại đá tung đi, dường như phải giải tỏa cơn giận này.

- Hứa Dương, cậu ra sức giúp Vi Dân thu dọn như vậy, coi chừng các lãnh đạo mới đến sẽ trừng trị cậu.

- Hì hì, anh Thường, anh không phải nói làm quan thì một thời, làm người làm cả đời sao? Tôi giúp Phó chánh văn phòng Lục thu dọn đồ đạc thì có cản trở gì ai? Nếu lãnh đạo mới đến ngay cả tấm lòng cũng không có, vậy tôi cũng chẳng có gì để nói nữa.

Hứa Dương cười hì hì xếp sách của Lục Vi Dân vào trong hộp giấy.

- Phó chánh văn phòng Lục Vi Dân, bây giờ anh lại trở về tòa nhà Huyện ủy, nhưng phải thường xuyên trở lại thăm chúng tôi nhé.

Thường Xuân Lai nhả ra một hơi khói thuốc, vẻ mặt khá khó coi:

- Mã Thông Tài trốn rồi, cả ngày hôm nay cũng không thấy đâu. Chẳng lẽ lão ta có tật giật mình?

- Anh Thường, đừng nói càn, Chánh văn phòng Mã đến Huyện ủy họp rồi, buổi chiều anh ta phải đến Cục Tài chính bàn công việc. Anh ta đã nói riêng với tôi, tối mai tổ chức cho tôi một buổi tiệc tiễn bước.

Lục Vi Dân dùng băng dính dán chặt hộp giấy mà Hứa Dương chuyển qua một cách đầu vào đấy.

- Tôi nói không cần mà, cũng không phải là rời khỏi Nam Đàn, chỉ là trở về tòa nhà Huyện ủy mà thôi. Nhưng Chánh văn phòng Mã nhất quyết phải làm, tôi nghĩ cũng được, cứ coi như một buổi cáo biệt ngăn ngui với mọi người cũng được.

- Phó chánh văn phòng mới tới nghe nói là Phó cục trưởng Cục Thương nghiệp. Anh Thường, anh chắc chắn rất quen nhỉ.

Hứa Dương chuyển chủ đề.

- Hừ, tôi đương nhiên là quen. Những kẻ ở Cục thương nghiệp, chẳng

khác gì nhau, đợi đến khi anh ta đến thì cậu sẽ biết.

Thường Xuân Lai bĩu môi khinh thường.

- Sau này tôi lại thoải mái rồi. Hứa Dương, chỉ có cậu là bị hành thôi.

- Cùng lắm thì giống như khi ở Ủy ban Xây dựng, ngoài cái chết thì làm gì có gì khó, còn có thể làm sao?

Hứa Dương cười hì hì nói:

- Có lẽ ngày nào đó Phó chánh văn phòng Lục thăng chức rồi lại có lúc cần đến tôi, gọi đến tôi, tôi liền có thể lên như điều gặp gió.

Thường Xuân Lai liếc nhìn chàng trai lớn tuổi hơn Lục Vi Dân một chút này với ánh mắt có phần bất ngờ. Không ngờ chàng trai này lại biểu hiện thật ngay thẳng, thức thời như vậy, có thể bỏ cả thể diện mà nói ra những lời này một cách rất thẳng thắn.

Hứa Dương thì lại không có nhiều cảm nhận như vậy, cảm thấy những lời này cũng không có gì khó nói.

Biểu hiện của Lục Vi Dân một năm nay đã đủ để chứng minh sự chênh lệch giữa hãn và đối phương. Hứa Dương không phải loại người bịt tai trộm chuông, anh ta tự biết rõ bản thân mình, biết rõ bản thân đứng ở đâu, mới có thể tìm đúng vị trí của mình, xác định rõ mục tiêu. Điểm này cũng là kết luận rút ra sau khi anh ta chịu đựng mọi sự xem thường ở Ủy ban Xây dựng. Sự không phục Lục Vi Dân theo sự thay đổi của thời gian và kinh nghiệm đã chuyển thành thật lòng khâm phục.

Theo anh ta Lục Vi Dân mặc dù lần này vì sự thay đổi lãnh đạo chủ chốt trong huyện mà bị ảnh hưởng, nhưng với độ tuổi 24 tuổi của Lục Vi Dân đã đảm nhiệm chức cán bộ cấp Phó ban, những biểu hiện ở huyện cũng rõ như

ban ngày, chỉ cần có chút cơ hội, thì có thể đứng dậy một lần nữa. Bản thân có quan hệ tốt với đối phương cũng chẳng qua chính là một thái độ mà thôi, có lợi mà chẳng mất gì, có lẽ sẽ có một ngày Lục Vi Dân thật sự thăng chức rất nhanh, chưa chắc không thể được hưởng chút lợi nào.

Quan trọng hơn là Lục Vi Dân cũng đáng để mình phục, chuyện ở Tùng Hạc Cư đó nếu không phải Lục Vi Dân dũng cảm đứng ra, Hứa Dương không biết đêm hôm đó mình sẽ gặp phải những chuyện gì. Có lẽ chính biểu hiện lần đó của Lục Vi Dân mới dẫn đến hậu quả ngày hôm nay. Từ điểm đó mà nói, Hứa Dương càng chất chứa áy náy với Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân sắp xếp lại một chút tập tài liệu trong tay, để bên cạnh bàn làm việc, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó lại bắt đầu công việc của ngày hôm nay.

Công việc của ngày hôm nay rất đơn giản, chính là sửa đổi, hoàn thiện tài liệu giống như bản đề xướng “Về việc phát huy hơn nữa các hoạt động có tác dụng tiên phong của tổ chức Đoàn Thanh niên cộng sản trong phát triển kinh tế nông thôn toàn huyện” mà hôm qua tiểu Trình đã viết xong.

Lục Vi Dân là người tốt nghiệp khoa Sử, lại làm thư kí trong ba tháng cho Thẩm Tử Liệt, đối với loại công việc này có thể nói dễ như trở bàn tay. Không đến mười phút, Lục Vi Dân sửa rất trôi chảy tài liệu này, sau đó chỉ mất năm phút xem lướt hai lần. Công việc tiếp theo chính là uống trà, xem báo.

Làm việc ở Ủy ban công tác Đoàn huyện, việc đầu tiên Lục Vi Dân làm là học uống trà.

Việc uống trà này không phải có ý nghĩa thông thường, mà là phải học cách tu tâm dưỡng tính một cách bình tĩnh, nhàn nhã. Khi nhàn thì xem báo, khi bận thì uống trà, điều này cũng rất cần một tâm thế.

Trong văn phòng im ắng, dãy nhà một tầng ở góc xa cách toà nhà Huyện ủy cách nhau dù không xa lắm, nhưng lại cách một rùng cây. Mà muốn đến dãy nhà một tầng, còn phải vào cửa lớn rồi rẽ tay trái, tiểu Lục men theo con đường sát mép tường rào tới. Từ tòa nhà Huyện ủy đến cũng phải vòng mấy đường, điều này cũng khiến ngoại trừ có công việc, về cơ bản người của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện sẽ không bao giờ đi đến bên này, mà thời gian người ở các xã bên dưới và nhân viên các phòng đến nơi này cũng không nhiều.

Tấm biển Đoàn thanh niên cộng sản Trung Quốc Huyện ủy Nam Đàm uế oải dựa trên bức tường bên ngoài, so với tấm biển Đảng cộng sản Trung Quốc Huyện ủy ban Nam Đàm treo ở ngoài toà nhà Huyện ủy, về khí thế có phần thiếu sót.

Ủy ban công tác Đoàn huyện thuộc toà nhà Huyện ủy, các tổ chức đoàn thể thanh niên, công nhân và phụ nữ đều tập trung trong dãy nhà một tầng bên cạnh toà nhà Huyện ủy này. Mùa đông thì lạnh mùa hè thì nóng, cũng là do toà nhà lớn của của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện quả thực không thừa văn phòng, mới sửa dãy nhà một tầng bên cạnh bức tường vây này, sắp xếp các tổ chức đoàn thể thanh niên, công nhân và phụ nữ.

Có điều Lục Vi Dân lại rất thích ở đây, nguyên nhân rất đơn giản, thanh tĩnh.

Bước ra khỏi cửa chính là rùng cây, dùng gạch chịu lửa xây thành bồn hoa, thậm chí đến cả xi măng cũng không trát, vài nhánh hải đường và hoa sơn trà cũng không biết là ai trồng bên trong, cũng thêm vài phần mùi vị thoát tục.

Xi măng bề mặt dãy nhà một tầng trát rất mỏng, thời tiết hễ thay đổi, nền nhà liền bị ẩm, còn lớp xi măng trên vách tường đã bắt đầu ẩm ướt.

Duỗi thẳng lưng, nâng chén trà lên, Lục Vi Dân đi đến trước cửa nhìn xung quanh một chút.

Bên Tổng công đoàn đóng cửa im ỉm, điều này cũng là hiện tượng bình thường. Lục Vi Dân điều đến bên này công tác hai tuần, về cơ bản không thấy văn phòng Tổng công đoàn mở cửa toàn bộ thời gian bao giờ. Đa phần là mở cửa khoảng hai tiếng buổi sáng, sau đó đóng cửa im ỉm, còn buổi chiều, hai vị trung niên một người luyện kiếm một người đan len, xem chừng có chuyện đáng vội vàng cần hoàn thành.

Bên Hội liên hiệp phụ nữ cũng không khác nhiều, thỉnh thoảng có tiếng cười vọng lại, chắc chắn là vị Phó chủ nhiệm thường xuyên báo ốm lại bói toán tán gẫu rồi. Mỗi tuần một lần, dường như đã thành quy luật.

Đây chính là cuộc sống, có coi là thoải mái ung dung không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Lục Vi Dân Thật Không Đơn Giản!

Mê mẩn ngắm những đóa Hải Đường trong bồn hoa, tay cầm chén trà nhấp một ngụm, Lục Vi Dân cười tự chữa thẹn. Vốn tưởng rằng mình có thêm hơn hai mươi năm trải nghiệm thì có thể tung hoành ngang dọc, tay nghề điêu luyện, nhưng đến khi thực sự bước vào vòng xoáy này, mới phát hiện ra tất cả đều khác hoàn toàn một trời một vực so với những gì mình nghĩ.

Không sai, mình thực sự đã chiếm rất nhiều thế mạnh, bất kể là làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt hay là quen với Hà Khanh, Lôi Đạt. Nhưng điều này cũng không có nghĩa mọi chuyện đều có thể được như mình mong muốn.

Sự thay đổi vận mệnh của Thẩm Tử Liệt cũng đã rung cho Lục Vi Dân một tiếng chuông cảnh báo. Vẫn nghĩ Thẩm Tử Liệt sẽ tiếp nhận chức vụ Bí thư Huyện ủy của An Đức Kiện, như vậy con đường quan lộ của mình cũng có thể coi như được trải thảm đỏ. Chẳng ngờ bỗng dưng lại gặp một sự thay đổi gần như khiến người ta không thể tiếp nhận được.

Từ Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới đến Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn huyện, thuyên chuyển ngang như vậy, khiến hẳn không có lời nào để nói. Bề ngoài còn phải ra vẻ yên tâm thoải mái đi nhậm chức, thậm chí còn phải cảm ơn sự rèn luyện mà lãnh đạo dành cho mình.

Chìm nổi trôi giạt, không có kiếp sống như thế này, con đường quan lộ cũng có phần quá vô vị. Đời người cũng chẳng phải cũng nhờ chính sự lên xuống gập ghềnh này mà trở nên càng rục rờ thú vị hơn hay sao?

Lục Vi Dân cảm thấy mình thực sự có thể coi là một người theo chủ nghĩa lạc quan, ít nhất có thể tương đối bình thản trước toàn bộ sự việc mà không có bao nhiêu cảm xúc tiêu cực. Đương nhiên, nếu không từng trải qua hai mươi năm ở kiếp trước, Lục Vi Dân cảm thấy bản thân mình cho dù tâm tính có hài hòa hơn nữa cũng không thể phóng khoáng được đến như thế. Đây chính là ưu thế.

Lương Ngạn Băng cắp cặp vội vàng đi ra từ văn phòng Phó bí thư Huyện ủy Từ Hiếu Xuân, đã thấy một chiếc xe con màu đen từ từ tiến vào tòa nhà huyện ủy.

Phó bí thư Huyện ủy mới lên Từ Hiếu Xuân là đánh bại Trưởng ban Tổ chức cán bộ Cù Tuấn trong cuộc cạnh tranh để giành chức, bởi vậy có thể thấy được thế lực của vị Chánh văn phòng Huyện ủy tiền nhiệm này. Trước kia anh ta từng qua lại với Từ Hiếu Xuân, nhưng cũng không tiếp xúc nhiều lắm, bây giờ phải nghĩ cách bù đắp lại điểm này.

Tuy nhiên trong lòng Lương Ngạn Băng vẫn chắc chắn. Công việc của Ủy ban công tác Đoàn huyện cũng chỉ có như vậy, mình ở Ủy ban công tác Đoàn huyện cũng đã hơn một năm, sắp được hai năm, có chút công việc như vậy, anh ta lại không làm tốt sao. Hai Phó bí thư mỗi người quản lý một mảng, yêu cầu của anh ta cũng không cao, mỗi người làm tốt công việc của mình, không cần biết là công việc do bên Huyện ủy hay là bên Ủy ban công tác Đoàn địa khu giao phó, anh sắp xếp thật hợp lý, sắp xếp ổn rồi, có thể trả lời bất cứ lúc nào là được.

Chiếc xe con dừng lại ở cổng, dường như là đang hỏi ông Trương ở cổng điều gì đó. Biểu tượng trên đầu xe bắt mắt lạ thường, một vòng tròn bằng kim loại được phân thành ba khối, Mercedes-Benz!

Lương Ngạn Băng biết loại xe này vẫn là khi ở Lê Dương, lúc tham gia hội nghị công tác Đoàn toàn địa khu, đi thăm Nhà máy rượu Lê Dương. Khi đó

anh ta nhìn thấy dưới dãy nhà hành chính của Nhà máy rượu Lê Dương có một chiếc xe con có biển kiểm soát 01 của Xương Giang, cũng có biểu tượng này, tuy rằng không lớn như vậy, màu xám nhạt, nhưng cũng lấp lánh đến loá cả mắt. Sau đó lại có người nói đây là xe Mercedes-Benz được sản xuất từ Liên Bang Đức, là dòng xe nổi tiếng trên thế giới. Nghe nói một chiếc xe đó có thể đổi vài chiếc xe Volga hoặc là xe Thượng Hải.

Chiếc ô tô không dừng ở trong sân tòa nhà mà lại quay đầu trở lại cổng lớn, đỗ nơi ngã rẽ cổng chính thông với bên “tòa nhà” của công đoàn, thanh niên và hội phụ nữ.

Lương Ngạn Bân có chút kinh ngạc mà liếc nhìn người đàn ông đang bước xuống từ trên xe. Người này dường như còn có chút không thật quen với ánh sáng gay gắt phía ở ngoài xe, lái xe vội vã đưa kính râm cho anh ta. Sau khi đeo kính râm vào, anh ta mới bắt đầu nhìn một lượt xung quanh đó.

- Xin hỏi một chút, văn phòng Ủy ban công tác Đoàn huyện Nam Đàm là ở đâu?

Nhìn thấy Lương Ngạn Bân vừa từ tòa nhà kia tới, người đàn ông liền hỏi một câu với giọng Bắc Kinh rất chuẩn.

- Ủy ban công tác Đoàn?

Lương Ngạn Bân ngạc nhiên. Người này tới Ủy ban công tác Đoàn có việc gì nhỉ? Nhưng trong ấn tượng của mình hình như chưa từng gặp người này, mà sắp tới trên huyện cũng không sắp xếp công tác chuyên ngành nào đặc biệt mà. Cho dù là có, dường như cũng không quan hệ gì với người đàn ông đi xe Mercedes-Benz trước mắt này mới đúng.

- Đúng, Ủy ban công tác Đoàn.

Người đàn ông dường như có chút khó hiểu trước vẻ mặt của Lương Ngạn

Bên, nhìn Lương Ngạn Bên một cái.

- Ở bên này, đi theo đường này.

Lương Ngạn Bên vừa nhanh chóng suy nghĩ xem người đàn ông này đến Ủy ban công tác Đoàn làm gì, vừa phỏng đoán thân phận của người này.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, một chiếc thắt lưng rất cầu kỳ, quần tây phẳng phiu, giày da sáng bóng như mới, trên cổ tay trái là đồng hồ mà Lương Ngạn Bên không đoán ra nhãn hiệu. Chất liệu của chiếc cặp da anh ta mang theo không biết phải tốt hơn chiếc cặp mình đang cầm gấp bao nhiêu lần. Một người như vậy tại sao lại đến Ủy ban công tác Đoàn ủy nhi?

Sự thận trọng khiến Lương Ngạn Bên không dám mạo muội hỏi đối phương đến có chuyện gì. Trong lòng y lại có chút tò mò, buồn bực dai dẳng mà nhìn theo mãi. Cho đến khi người đàn ông kia đi đến trước cửa văn phòng Ủy ban công tác Đoàn, y mới xác nhận rằng đối phương thực sự là đến Ủy ban công tác Đoàn. Nhưng làm chuyện gì, tìm ai thì còn chưa biết.

Đến khi thấy Lục Vi Dân vui vẻ mừng rỡ ra đón và bắt tay thân thiết với đối phương, thì một cảm giác hụt hẫng không nói nên lời chọt dâng lên trong lòng Lương Ngạn Bên. Hoá ra người này tới tìm Lục Vi Dân, xem ra anh ta là bạn của Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân sao lại quen biết với người bạn như vậy? Người bạn này của hẳn làm nghề gì? Có thể đi Mercedes-Benz, thì người này phải có cấp bậc gì?

Xem ra, Lục Vi Dân này thực sự không tầm thường, thảo nào vừa mới đến Nam Đàm có một năm đã có thể lên tới chức Phó chánh văn phòng Khu kinh tế mới. Bây giờ điều đến Ủy ban công tác Đoàn xem ra cũng chỉ có thể xem như một thời kỳ quá độ thôi.

Một loạt những thắc mắc giống như tảng đá đè nặng trong lòng Lương Ngạn Bân suốt mấy ngày tiếp đó. Anh ta cũng muốn hỏi Lục Vi Dân, nhưng lại không tìm được lý do thích hợp.

Lục Vi Dân cũng không ý thức được việc Lôi Đạt đến lại có thể mang đến cho cấp trên của mình nỗi nghi hoặc và phiền não lớn đến như vậy. Hắn chỉ nói với Lương Ngạn Bân là có một người bạn đến thăm, cần ra ngoài tiếp bạn, sau đó liền đi khỏi.

Ở điểm này, Lương Ngạn Bân cũng coi như là thấu tình đạt lý. Nói đi cũng phải nói lại, Ủy ban công tác Đoàn cũng chỉ có chút công việc. Trong bốn người ngoài y là Chủ nhiệm và Phó chủ nhiệm Lục Vi Dân này, chỉ còn lại hai nhân viên. Trong đó, một người vừa mới sinh con chưa lâu, còn ở nhà tĩnh dưỡng. Trên thực tế hiện nay cũng chỉ có ba người ở Ủy ban công tác Đoàn ủy đi làm, hai lãnh đạo và một nhân viên.

Kiếp trước, Diệp Mạn cũng từng đi một chiếc Mercedes-Benz, chỉ có điều là một chiếc Mercedes-Benz đời mới. Nhưng chiếc Mercedes-Benz 560SEL của Lôi Đạt tuy rằng là đời cũ, nhưng được chế tác vô cùng xa hoa quý phái. Nhất là toàn bộ nội thất bên trong đều bằng gỗ đào, hơn nữa cần gạt nước cùng biểu tượng nổi bật hiếm thấy ở phía trước xe, không một cái nào không thể hiện khí thế hơn người của nó.

Ở thời đại này có thể đi chiếc xe như vậy đã thể hiện một thân phận không tầm thường. Không giống như ở hơn mười hay hai mươi năm sau, ở thời đại coi trọng vật chất, chỉ cần có tiền, có thể mua được mọi thứ. Còn hiện nay, tuy rằng xe buôn lậu đã bắt đầu đổ ào ạt vào trong nước, nhưng giống kiểu Mercedes-Benz 560 này với biển kiểm soát Bắc Kinh vẫn là tương đối hiếm. Nhất là ở Xương Giang, muốn tìm cũng không ra nổi mấy chiếc như vậy.

Lái xe là người Lôi Đạt đưa từ Bắc Kinh tới, trầm tĩnh kiệm lời, hầu như là không nói lời nào, nhưng rất kính trọng Lôi Đạt.

Tuy rằng cũng không phải hiểu rất rõ về mối quan hệ giữa Lôi Đạt và tập đoàn Trung Kiến, nhưng Lục Vi Dân cũng mơ hồ biết được Lôi Đạt hẳn là một trong những người đầu tiên nghỉ làm không lương từ tập đoàn Trung Kiến, tự mình ra ngoài kinh doanh buôn bán rất mạnh mẽ. Mà có thể mang theo chiếc xe Mercedes-Benz dù vào Nam ra Bắc cũng khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa này, ngay cả bản thân cũng chứng minh được rất nhiều điều.

- Định đưa anh Đạt đến chỗ nào ngồi vậy? Nếu có thời gian, thì cùng anh Đạt đi Quỳ Hoa Bình một chuyến?

Lôi Đạt nhìn nhìn chiếc đồng hồ trên tay:

- Xem xong vừa vặn có thể đến Phong Châu ăn cơm trưa, thế nào?

Lục Vi Dân thoáng suy nghĩ một chút, rồi đáp rất nhanh:

- Được, đúng là chưa được đến xem đầu mối của anh Đạt. Đúng lúc có thể đi xem nền tảng đầu tiên cho sự nghiệp thịnh vượng của anh Đạt sau này.

- Cậu nhóc này, miệng còn ngọt hơn cả mật, kêu cậu đến giúp anh, cậu còn không chịu, sợ anh bạc đãi cậu phải không?

Lôi Đạt thoải mái nằm ở trong xe, bật cười:

- Thế nào, bây giờ đến cũng chưa muộn, lời hứa của anh Đạt đối với cậu mãi mãi có hiệu lực.

Người lái xe có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Lục Vi Dân một cái. Anh ta thật không ngờ ông chủ mình lại coi trọng người thanh niên này đến như thế. Đây là lần đầu tiên anh ta nghe thấy ông chủ mình nói chuyện với người khác như vậy, muốn có được lời hứa của ông chủ tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy được sự thay đổi trên vẻ mặt của lái xe. Xem ra lời hứa này của Lôi Đạt quả nhiên là đáng chú ý.

- Ha ha, anh Đạt, bên cạnh anh thật ra có người còn thích hợp hơn. Tôi cũng chỉ nói mồm giúp anh tham mưu này nọ thôi, chứ nếu thật sự phải giúp anh làm những việc thật, tôi tự biết còn phải rèn luyện mấy năm mới được. Nếu không, khi tôi qua bên anh làm không tốt, không chừng còn bị người ta nói sau lưng, như vậy sẽ khiến anh mất mặt.

Lục Vi Dân cũng nói khá khéo léo.

- Vi Dân, những lời đường mật của cậu làm cả người anh Đạt dễ chịu như nở hết lỗ chân lông đây này. Được, không đến thì không đến, đừng cho anh Đạt uống thuốc tưởng. Có điều bây giờ cậu không làm ở Khu kinh tế mới nữa, đến làm ở Ủy ban công tác Đoàn này, có phải rất không quen hay không?

Lôi Đạt như cười như không, liếc mắt nhìn Lục Vi Dân đang ngồi bên cạnh.

- Đúng vậy, vài ngày đầu đúng là có chút không quen, cũng cần có một quá trình. Không sao, anh Đạt, tôi sẽ làm rất tốt.

Ánh mắt Lục Vi Dân rất bình tĩnh, giọng điệu thản nhiên.

- Ồ?

Lôi Đạt gật đầu không để người khác nhận thấy.

- Có muốn anh Đạt giúp cậu...

Mặc dù anh ta ở Phong Châu, nhưng bất cứ lúc nào cũng không quên tìm hiểu về tình hình của Lục Vi Dân. Thật ra khi Nam Đàm vừa điều chỉnh nhân

sự, anh ta đã biết e rằng Lục Vi Dân không ở lại Khu kinh tế được bao lâu nữa. Tốt xấu gì anh ta cũng đã ở trong thể chế này một thời gian tương đối dài, hiện tượng mỗi lãnh đạo một bộ máy riêng cũng không phải là hiếm thấy. Bây giờ như vậy cũng là lẽ dĩ nhiên. Bạn học của Hà Khanh là Thẩm Tử Liệt làm Chủ tịch huyện ở Nam Đàm, Lục Vi Dân là đi theo Thẩm Tử Liệt chạy tới đây. Bây giờ Thẩm Tử Liệt đi rồi, vị trí ở đơn vị béo bở như Khu kinh tế mới có không biết bao nhiêu người nhìn ngó. Lục Vi Dân lại trẻ tuổi như vậy, khả năng bị thuyên chuyển đi cũng rất lớn.

- Tạm thời không cần, Anh Đạt, thật ra tôi cảm thấy thay đổi vị trí công tác cũng không phải chuyện xấu. Nói không chừng còn có thể là trong họa gặp phúc thì sao?

Lục Vi Dân cười nói:

- Ở vị trí công tác nào không quan trọng, mấu chốt là anh ở cương vị đó có thể làm được chuyện gì ra hồn hay không.

- Nói rất hay!

Lôi Đạt giơ ngón tay cái lên, tươi cười rạng rỡ:

- Anh Đạt chính là rất thích khí phách này của cậu. Con người sống làm gì, cũng phải sống cho khí thế. Hồ chết không hết uy phong. Một khi đã có năng lực, thì ở bất cứ chỗ nào cũng phải tỏa sáng rực rỡ.

- Anh Đạt quá khen,...

Lục Vi Dân liên tục xua tay tỏ ý không xứng nhận lời khen.

Ô tô nhanh chóng lên tới đường Phong Nam, hướng về phía Phong Châu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Một Khoản Tiền Lớn

Lục Vi Dân đi theo Lô Đạ đến Quỳ Hoa Bình đã là sắp mười một giờ, đúng lúc cả công trường Quỳ Hoa Bình đang huyên náo, tưng bừng nhộn nhịp cả một vùng.

Quỳ Hoa Bình cách trung tâm thành phố Phong Châu khoảng mười hai km, dọc theo bờ sông Phong Giang, một khe núi cách bờ sông chưa đến hai km. Nói là khe núi thật ra địa thế cũng không cao, chẳng qua nơi này vừa khéo hình thành một Giáp Cốc Câu hình chữ C, mà bên ngoài chính là Quỳ Hoa Bình, mà vùng núi non Giáp Cốc Câu này cũng đã từng có tên là sườn núi Quỳ Hoa.

Không thể không nói Lô Đạ đã rất mạnh tay, mới trong mấy tháng ngắn ngủn, vùng Quỳ Hoa Bình này về cơ bản đã được định hình. Một vùng trước kia là gò đồi gập ghềnh này bị máy ủi và máy xúc làm cho bằng phẳng, cao thì đào, thấp thì lấp đầy. Hiện giờ ở trước mặt Lục Vi Dân chính là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, chỉ có sườn núi lộ ra còn có thể chứng minh vùng này vừa bị san bằng cách đây không lâu.

Lối vào bên trong Giáp Cốc Câu đã bắt đầu tiến hành làm nền đường. Lục Vi Dân đi tới bên cạnh nền đường cẩn thận xem xét từng chút một, gật đầu. Đây đúng là rất bỏ công sức, nền đường đủ rộng, quan trọng hơn là xem xét tới độ dày của nền đường. Đây là để chuẩn bị cho sau này các xe vận tải hạng nặng sẽ thường xuyên ra vào, nếu không nền đất không tốt, rất dễ dàng bị xe tải hạng nặng phá hỏng.

Địa thế của Giáp Cốc Câu rất thích hợp cho việc đánh bộc phá. Dựa theo quy mô sản xuất của xí nghiệp này, cũng có thể thấy trình độ phát triển cũng không nhỏ. Tuy rằng Lục Vi Dân cũng không thực sự hiểu rõ về việc xây dựng nhà máy xi măng, nhưng cũng có thể nhìn thấy được Lôi Đạt đã bỏ không ít công phu vào việc xây dựng xí nghiệp. Từ hệ thống xử lý nguyên liệu đến xưởng than thô đều đã quy hoạch xong, mà xem ra Lôi Đạt còn chuẩn bị ở xây dựng đường chuyên dụng cho khu vực khai thác mỏ.

- Anh Đạt, anh tính xây dựng đường chuyên dụng cho khu vực khai thác mỏ hay là dùng máy băng chuyền dài để vận chuyển?

Lục Vi Dân thuận miệng hỏi.

- Ừ, trước tiên cứ dùng băng chuyền dài, nếu không thích hợp, sẽ dùng thêm đường chuyên dụng này. Anh đã đặt hàng, rất nhanh sẽ được đưa tới.

Lôi Đạt khoanh tay nhìn công trường đang nhộn nhịp, không khỏi không tự hào nói:

- Vi Dân, cậu thấy thế nào? Có cảm giác nhiệt huyết sôi sục không? Nhìn cả một vùng hoang dã trước mặt từng ngày từng ngày biến thành nhà xưởng, cậu sẽ thực sự có cảm giác thành công.

- Anh Đạt, chất lượng của đá vôi ở sườn núi Quỳnh Hoa khá chứ?

Lục Vi Dân hỏi thêm một câu.

- Ừ, tương đối tốt, hàm lượng canxi cao, tính kiềm thấp, nói chung là ổn định, khai thác dễ dàng, hơn nữa số lượng dự trữ rất lớn.

Nhắc tới điểm này, mặt mày Lôi Đạt liền hớn hở, dường như ngay cả ánh nắng chói chang cũng trở nên dịu mát:

- Vẫn phải cảm ơn cậu đó Vi Dân, nếu không có cậu nhắc nhở, anh Đạt thật đã bỏ lỡ vùng đất trù phú này. Cho nên anh Đạt của cậu cũng chẳng sợ một lần đầu tư lớn một chút, cũng phải làm cho đủ, cho tốt công tác tiền kỳ.

- Anh có suy xét tới nhiệt lượng thừa khi hệ thống phát điện hay không?

Lục Vi Dân cũng biết xí nghiệp này trên danh nghĩa là công ty Lôi Đạt đến đầu tư, nhưng trên thực tế còn có một vài cổ đông khác. Phải nói rằng đây chính là một xí nghiệp với hình thức đầu tư cổ phần, cổ đông đều là một vài người bạn thân của Lôi Đạt, được Lôi Đạt tin tưởng, cho nên mới làm như thế.

- Vi Dân, cậu thật sự chê anh Đạt nhiều tiền nên nên cứ vung ra sao sao?

Lôi Đạt hít mạnh một hơi. Chiếc quạt trong tay được mở ra rồi lại xếp lại, bên trên hiện ra bốn chữ “ Nan đặc hồ đồ “ (Hiếm khi hồ đồ) rất có phong cách.

- Hiện tại anh Đạt cậu còn chưa có suy xét được nhiều như vậy, chỗ cần phải chi tiền vẫn nhiều, ở đây thì chưa. Từ khu nhà máy còn phải tiếp tục tu sửa một đoạn đường nối từ thành phố Phong Châu ở phía ngoài đến thị trấn Quỳ Hoa, ước chừng cũng hơn một km. Anh đã nói chuyện vài lần với tên cáo già Tiêu Tiến Thành, nhưng vẫn chưa thể thỏa thuận ổn thỏa với con người đó. Y còn muốn bản thân anh phải đến sửa, y mới đồng ý cho tu sửa đoạn đường từ thành phố Phong Châu đến thị trấn Quỳ Hoa. Còn chuyện của bến tàu trên cơ bản anh cũng đã đàm phán thỏa đáng với bên Phong Châu. Nếu muốn bắt đầu sử dụng càng sớm càng tốt, thì phải bỏ một số vốn đầu tư lớn vào giai đoạn tiền kỳ, anh đang cân nhắc xem nên xử lý như thế nào.

- Anh Đạt chưa từng nghĩ đến chuyện đi vay sao?

Lục Vi Dân có chút khó hiểu, với bản lĩnh của Lôi Đạt, về điểm này thì

chắc hẳn phải làm được mới đúng.

- Vi Dân, anh Đạt cậu mà đi vay thì khẳng định không thành vấn đề. Nhưng anh Đạt này cũng là lần đầu tiên thực hiện dự án công thương nghiệp, không muốn làm cho người ta có ấn tượng không tốt về mình. Cho nên anh tính sau khi dùng vốn của mình xây dựng được cái khung đã, để bên Phong Châu thấy anh Đạt cậu không phải một kẻ tay không bắt giặc, sau đó mới suy xét đến chuyện đi vay. Hơn nữa, tạm thời anh cũng không tính vay bên Phong Châu.

Giọng điệu Lôi Đạt rất kiêu ngạo:

- Anh Đạt cậu còn có vài người bạn, có thể bỏ ra ba trăm tới năm triệu cho anh vay cũng không ít. Bây giờ còn quay vòng vốn được.

- Ha ha, điều này thì tôi tin. Tuy nhiên, tôi lại thấy với tình hình kinh tế trước mắt có thể thấy điều kiện cho vay còn tương đối rộng rãi. Sang năm sau có lẽ sẽ quản lý chặt về vòng quay chu chuyển tiền tệ, đến lúc đó, nếu muốn vay chỉ sợ cũng không còn dễ dàng như vậy. Cho nên tôi vẫn đề nghị anh Đạt suy xét về chuyện vay vốn càng sớm càng tốt. Còn về tài chính của bạn bè anh Đạt, nếu không ngại cứ để dành lại sau này khi thực sự cần mới vận dụng đến. Như vậy cũng là một đường lui tốt.

Lục Vi Dân thoáng cười:

- Còn về phần nói muốn chứng minh bản thân mình thì không nhất định phải dùng tới cách thức này. Đường xa mới biết sức ngựa, ở lâu mới biết lòng người. Anh Đạt có thể vững vàng tiến hành công việc của mình ở đây, bản thân nó đã chứng minh rất nhiều điều. Tôi cảm thấy Chủ tịch huyện Tiêu vẫn rất tin tưởng vào anh Đạt. Anh Đạt không cần câu nệ quá làm gì.

Lôi Đạt thoáng suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Ủ, anh biết phải làm thế nào. Đúng rồi, Vi Dân, như anh đã nói lúc còn trên xe, cậu xem có cần anh nói với Bí thư Hạ nói một câu không? Anh với Hạ Lực Hành còn có chút quan hệ, không nói tới việc khác, ít nhất cậu có thể khỏi phải chịu uất ức.

Sau khi hơi sững sờ, Lục Vi Dân chỉ suy nghĩ trong vài giây ngắn ngủi liền cười lắc đầu:

- Anh Đạt, tôi đã nói rồi. “Tái ông mất ngựa” cũng chưa biết là họa hay là phúc. Tôi tới Ủy ban công tác Đoàn rèn luyện, cũng không phải chuyện gì xấu. Hiện nay những ý kiến trái chiều về việc thu hút đầu tư cũng rất lớn, tạm thời tránh khỏi nơi thị phi cũng chưa chắc đã là chuyện không tốt. Anh cũng biết hiện tại lãnh đạo cấp cao vẫn chưa có ý kiến rõ ràng,...

- Sai rồi, Vi Dân. Nếu là vì nguyên nhân đó, anh có thể nói rõ ràng cho cậu biết, thật ra bên Bắc Kinh đã có một vài dấu hiệu, tuy rằng còn chưa thông báo ra ngoài, nhưng nếu đầu có tinh táo một chút, khứu giác nhạy bén một chút, hoàn toàn có thể cảm nhận được điều gì trong đó. Về điểm này anh Đạt cậu đã chính tai nghe được. Nếu không, cậu cho là anh Đạt cậu tự dưng ù ù ù lao đến Phong Châu này để quẳng tiền chơi cho vui sao?

Lôi Đạt rất khí thế mà vung tay lên, nói quả quyết:

- Không thể đi ngược lại với trào lưu. Anh đoán các lãnh đạo cấp cao ở Bắc Kinh đều đã nhìn rất rõ, chẳng qua hiện tại phải chờ đợi thời cơ thích hợp đến để lên tiếng cuối cùng mà thôi. Về điểm này cậu cứ tin tưởng vào đôi mắt và cái mũi của anh Đạt này.

Trong lòng Lục Vi Dân thầm khen ngợi, bản thân hẳn là dựa vào trí nhớ kiếp trước, còn Lôi Đạt lại có thể dựa vào phán đoán của bản thân. Đương nhiên có lẽ bối cảnh thân phận thần bí của anh ta đã cung cấp cho anh ta rất nhiều tin tức không ai biết, nhưng dù là như vậy, hiện nay anh ta dám khẳng

định như thế, cũng không phải là điều mà bất cứ người nào cũng làm được. Lục Vi Dân đoán có không ít cán bộ cấp tỉnh trong lòng cũng thấp thỏm không yên, không thể nắm chắc.

Thấy vẻ mặt Lục Vi Dân thoáng chút suy tư, Lôi Đạt liếc mắt nhìn đối phương:

- Vi Dân, cậu đừng có giả vờ giả vịt trước mặt anh. Hà Khanh ca ngợi cậu hết lời, mấy hôm trước anh ấy và anh đã nói không ít chuyện qua điện thoại. Hừ, nhóc, còn có bao nhiêu bí mật định giấu bọn anh vậy?

- Anh Khanh lại nói xấu tôi sao?

Lục Vi Dân rất thản nhiên, hẳn biết Hà Khanh chắc chắn sẽ không trở về. Trước đây, hai người đã từng thảo luận qua về tình hình Liên Xô, Lục Vi Dân từng khẳng định thế lực bảo thủ của Liên Xô sẽ có hành động quá khích, với ý đồ định xoay chuyển cục diện, nhưng không thật sự có khả năng thành công.

Lục Vi Dân và Hà Khanh đã sớm nói đến hậu quả do lịch sử Liên Xô mang lại. Hơn nữa Lục Vi Dân cũng khẳng định với Hà Khanh, thế lớn không thể đi ngược lại, lòng dân không thể trái. Không ai có thể thay đổi được dòng chảy của lịch sử, thành công nhất thời cũng không thay đổi được đại cục. Người thông minh cũng chỉ có thể thuận thế mà làm, thậm chí dựa thế mà lên. Đây mới là sách lược tốt nhất để điều khiển tình hình chung, còn xem Hà Khanh có thể nắm bắt được hay không.

- Hừ, anh ấy cứ khen cậu suốt cả ngày, thiếu điều bảo cậu là thần tiên nữa thôi. Trong khoảng thời gian này anh ấy cũng sẽ không trở về, chắc phải hết năm. Trong điện thoại, anh ấy cũng không nói tỉ mỉ, hình như bên đó rất bận rộn.

Lôi Đạt cũng biết Hà Khanh có bối cảnh, quan hệ của riêng mình, hai người mặc dù quan hệ cũng khá thân thiết, nhưng lại đều tuân thủ giới hạn mấu chốt của một người bạn, tuyệt đối không hỏi đến những điều không nên hỏi.

Kết bạn quý ở tấm lòng, nếu thực sự cần nói với bạn mình, cảm thấy tới lúc rồi, tự nhiên sẽ thẳng thắn mà nói. Bối cảnh và mạng lưới quan hệ của Hà Khanh ở Liên Xô rất sâu, Lôi Đạt cũng mơ hồ cảm thấy Hà Khanh chắc chắn không đơn giản chỉ là thương nhân muốn buôn bán xuất nhập khẩu với các nước khác như vẻ bề ngoài. Chẳng qua Hà Khanh không nói, anh ta cũng sẽ không hỏi, giống như bản thân anh ta cũng chưa từng nhắc tới quan hệ của gia đình với Hà Khanh, mà Hà Khanh cũng chưa bao giờ hỏi tới điều đó.

Hà Khanh cũng đã gọi điện thoại cho Lục Vi Dân, nhưng điện thoại bên Lục Vi Dân đều là máy nội bộ chuyển đến, không tiện nói chuyện cho lắm. Hơn nữa, đôi khi trong phòng làm việc còn có những người khác, cho nên nói chuyện cũng không tiện. Trong điện thoại, Hà Khanh cũng là lời ít mà ý nhiều, nhưng mặc dù là cách xa ngàn dặm, Lục Vi Dân cũng nghe được sự hưng phấn trong giọng nói của Hà Khanh. Không nghi ngờ gì, Hà Khanh cũng hiểu được lời mình đã chỉ dẫn, tìm được con đường thích hợp làm bước đệm, hơn nữa xem ra đã bắt đầu thu được hiệu quả.

Tuy nhiên Lục Vi Dân cũng ngầm nhắc nhở Hà Khanh, người Nga trong nước cũng tốt, người Ukraine cũng được, hay là bên Trung Á cũng khá, nếu chỉ đầu cơ trục lợi thì không có tác dụng, cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực, cũng chính là dùng vốn mà nói. Thời kì hiện tại đang rối loạn, có lẽ có thể chiếm chút lợi thế, một khi cục diện chính trị có xu thế ổn định, như vậy mới là chân chính tiến vào giai đoạn đấu trí.

Xem xong công trường thì đã hơn mười hai giờ. Tính chên lệnh thời gian, Lôi Đạt liền gọi một cuộc điện thoại cho Hà Khanh. Bên kia là hơn bảy giờ sáng, xưa nay Hà Khanh không có thói quen ngủ nướng, lúc này vừa lúc

đã ngủ dậy.

Hai người lần lượt cùng Hà Khanh hàn huyên trong chốc lát. Trong điện thoại, Lục Vi Dân cũng không nói thêm gì, chỉ nhắc nhở Hà Khanh chú ý an toàn. Dù sao Liên Xô sắp giải thể đến nơi rồi, lòng người thay đổi, rất khó có thể nói có hay không một vài người có ý không tốt có những hành động cực đoan. Nhất là khi Hà Khanh lại là một người ngoại quốc như vậy.

Hà Khanh cũng xem thời gian biểu nói năm tới sẽ trở về, cũng muốn nói chuyện thật lâu với Lục Vi Dân.

Hai người chọn ăn cơm trưa ở khách sạn Phong Châu bên bờ sông Phong Giang. Nơi này cũng là khách sạn mà Hà Khanh đã từng ở.

Những phòng làm việc của nhà máy xi măng bên kia cũng đã bắt đầu xây dựng nền móng. Hóa ra anh ta cũng có suy xét về chuyện có nên xây văn phòng hành chính trong nội thành hay không, nhưng Lôi Đạt đã bác bỏ một cách đầy quyết đoán. Lôi Đạt yêu cầu văn phòng hành chính phải ở cùng nơi với khu sản xuất, nếu không không thể hiểu rõ một cách trực quan nhất, nhanh và tiện nhất về tình hình sản xuất của xí nghiệp.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Thể Hiện Rõ Sự Không TÂM Thường

- Vi Dân?

Chu Du Minh có chút kinh ngạc mà nhìn người thanh niên bước ra từ chiếc xe Mercedes-Benz, hình như là mắt mình có vấn đề. Nhưng chàng trai mới xuống đó không còn nghi ngờ gì nữa chính là Lục Vi Dân.

- Chủ tịch Chu? Ngài cũng ở đây sao?

Lục Vi Dân cũng có chút ngạc nhiên, nhanh chóng đi tới. Chu Du Minh đối xử với hắn không tồi, bất kể là trước mặt An Đức Kiện hay là Lã Ngọc Xuyên cũng đều nói tốt về hắn. Phải nói rằng cách nhìn của An Đức Kiện đối với Lục Vi Dân đã có sự thay đổi rất lớn, mà phần nhiều là do sự trợ giúp của Chu Du Minh.

- Ừ.

Chu Du Minh nhìn xung quanh, lại liếc mắt nhìn Lôi Đạt đang bước xuống từ chiếc xe Mercedes Benz, lúc này mới hạ giọng nói:

- Bí thư An cũng ở đây, cậu đi với bạn...

- Vâng, tôi và một người bạn từ nơi khác đến. Bí thư An cũng ở đây sao?

Lục Vi Dân trong lòng biết rõ.

Chu Du Minh hồi đầu năm được bổ nhiệm làm Chủ tịch Ủy ban nhân dân huyện, cũng coi như là được thỏa ước mong. Không ngờ An Đức Kiện rất

nhanh đã đến Phong Châu, mà Thẩm Tử Liệt cũng quay trở về Xương Châu một cách không ngờ. Hai lãnh đạo chủ quản Đảng và chính quyền mới nhậm chức, bất luận là Tần Hải Cơ hay là Tào Cương thì cũng không thích gì hẳn. Đặc biệt là Tào Cương thì càng muốn xóa sạch dấu vết của Thẩm Tử Liệt.

Còn Chu Du Minh thì vừa may trong thời gian Thẩm Tử Liệt đảm nhiệm chức Phó chủ tịch thường trực huyện, vì chuyện giúp tiêu thụ được lượng lớn kiwi mà trở thành người được lợi nhất. Tuy rằng vì thời gian Chu Du Minh đảm nhiệm Chủ tịch Ủy ban nhân dân huyện không lâu mà tạm thời chưa động đến Chu Du Minh, nhưng bản thân Chu Du Minh cũng cảm thấy ngôi vị trí Chủ tịch ở Ủy ban nhân dân huyện này rất khó chịu. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Lục Vi Dân bị điều sang làm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn, rất có cảm giác thỏ chết cáo thương, cũng đang cân nhắc làm thế nào để thoát khỏi cảnh khó khăn.

- Ừ, đợi một lát thì sang uống chén rượu đi. Không có ai đâu, chỉ có tôi và Phó bí thư Từ, còn có Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Trương nữa thôi.

Chu Du Minh gật đầu.

- Được, lát nữa nhất định tôi sẽ qua.

Xem ra hẳn là An Đức Kiện và mấy cán bộ cấp dưới cũ tụ họp. Nhưng Cù Tuấn không tham gia, điều này khiến cho Lục Vi Dân có chút ngạc nhiên. Nghĩ lại thì có lẽ là vì Từ Hiếu Xuân. Trong cuộc đua giành ghế Phó bí thư Huyện ủy, Từ Hiếu Xuân thắng, vị trí của Cù Tuấn không thay đổi. Điều này đã gây ra bàn tán sôi nổi ở huyện Nam Đàm. Có điều cũng có lời đồn đại rằng Cù Tuấn có khả năng sau này sẽ điều động rời khỏi Nam Đàm, đến huyện khác nhậm chức.

Cùng với Lôi Đạt và mấy trợ thủ chủ yếu khác uống ba tuần rượu, Lục Vi

Dân nói cho Lôi Đạt mình phải sang đó một chút. Mấy lãnh đạo xưa và lãnh đạo hiện tại đều đang ở ngay bên vách, mình phải sang đó kính một chén. Lôi Đạt cũng không để ý, chỉ hỏi là ai.

Lục Vi Dân nói có An Đức Kiện và mấy người nữa. Lôi Đạt nói là biết người này. An Đức Kiện hiện tại là Chánh văn phòng tổ lãnh đạo trừ bị Địa khu Phong Châu, cũng đã có không ít người gọi trước An Đức Kiện là Trưởng ban thư ký rồi. Ngụ ý là An Đức Kiện rất có khả năng trở thành Trưởng ban thư ký Địa ủy Phong Châu mới thành lập.

Dự án nhà máy xi măng của Lôi Đạt tuy hiện nay chủ yếu là tiếp xúc với huyện Phong Châu, nhưng đây là một dự án lớn, đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của Địa khu Phong Châu sắp thành lập.

Hiện tại vẫn đang là Bí thư Địa ủy Lê Dương Hạ Lực Hành lại kiêm nhiệm Tổ trưởng tổ lãnh đạo trừ bị địa khu Phong Châu đã từng hai lần dẫn Lý Chí Viễn, Tôn Chấn đi khảo sát tình hình thi công nhà máy xi măng. Lôi Đạt đã tiếp một lần, cũng vừa khéo lần đó An Đức Kiện bởi vì phải tiếp đãi khách ở tỉnh đến nên không tham gia. Cho nên Lôi Đạt cũng không biết mặt An Đức Kiện.

- Thế này, Vi Dân, cậu đi mời rượu trước đi. Lát nữa tôi cũng qua đó mời một chén.

An Đức Kiện nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi nghe bên Xương Châu nói chỉ sợ bên tỉnh mong việc thành lập địa khu Phong Châu đẩy nhanh tiến độ, không cần cứ phải đợi đến cuối năm mới chính thức công bố, có thể làm xong trước một cách thích hợp. Xem ra chắc hết quốc khánh thì đã công bố thành lập rồi.

- Ồ?

Lục Vi Dân trong lòng khẽ xao động.

- Xác định là Bí thư Hạ sẽ sang sao?

Tuy rằng Hạ Lực Hành đã đảm nhiệm Tổ trưởng tổ lãnh đạo trừ bị địa khu Phong Châu nhưng vẫn rất nhiều người cảm thấy Hạ Lực Hành từ vị trí Bí thư Địa ủy Lê Dương rồi lại lên vị trí Bí thư Địa ủy Phong Châu thì có chút không thể tin được. Bọn họ cho rằng Hạ Lực Hành rất có khả năng chỉ là phụ trách công tác trừ bị, một khi chính thức thành lập thì Hạ Lực Hành liền có khả năng phải tiếp tục đảm nhiệm vị trí Bí thư Địa ủy Lê Dương, thậm chí còn có thể được điều lên tỉnh.

- Ha ha, chuyện này tôi nói không rõ, tuy nhiên theo lệ thường, Hạ Lực Hành đảm nhiệm Bí thư Địa ủy Phong Châu mới là hợp lẽ thường.

Lôi Đạt liếc mắt sang nhìn Lục Vi Dân một cái:

- Cậu chẳng phải là không quan tâm đến chuyện này sao?

- Ha ha, tôi chỉ là hỏi thế thôi. Người bên ngoài đều nói Bí thư Hạ từ Lê Dương đến Phong Châu có chút nói không thông.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy có chút khó hiểu. Trong trí nhớ thì Hạ Lực Hành vẫn chưa đảm nhiệm Tổ trưởng tổ lãnh đạo trừ bị địa khu Phong Châu mà là Thượng Quyền Trí đảm nhiệm chức vị này, về sau cũng thuận lý hợp tình mà lên đảm nhiệm vị trí Bí thư Địa ủy Phong Châu kỳ đầu tiên. Nhưng về sau người đảm nhiệm vị trí Chủ tịch Địa khu Phong Châu cũng không phải là người chưa từng nghe nói đến - Lý Chí Viễn mà lại là nguyên Bí thư Địa ủy Lê Dương Đường Văn Trung. Nhưng Tôn Chấn lại không bị ảnh hưởng bởi những chuyện bất ngờ này mà vẫn đến Phong Châu.

- Vi Dân, với những người đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo bậc một như bọn họ, thực ra đến đâu thì cũng chẳng còn là vấn đề nữa rồi. Điều mà bọn họ chờ

đội chẳng qua chỉ là một cơ hội mà thôi. Đến Lê Dương hay đến Phong Châu khác nhau cũng không nhiều lắm.

Lôi Đạt ăn một miếng thịt ba ba mà người bên dưới gắp vào bát anh ta, đặt đũa xuống rồi nói:

- Hạ Lực Hành bất kể ở Lê Dương hay Phong Châu thì thời gian cũng sẽ không quá dài, nhiều lắm là một năm rưỡi. Người này có chút bản lĩnh.

Lục Vi Dân có thể nghe được ra hàm ý ẩn sâu trong câu nói của Lôi Đạt. Cái từ “có chút bản lĩnh” này ý nghĩa rất phong phú, có thể hiểu thành nhiều kiểu. Còn anh hiểu như thế nào, chỉ cần hiểu thôi, không cần nói ra.

An Đức Kiện cười nhận chén rượu từ Lục Vi Dân, ra hiệu bảo Lục Vi Dân ngồi xuống.

Người thanh niên này rất hiểu lễ nghĩa, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Người trẻ tuổi có khí chất như thế thì không nhiều, chẳng trách Thẩm Tử Liệt rất kỳ vọng vào người này. Chỉ có điều có chút thời vận không tốt.

An Đức Kiện vẫn có chút bất đồng đối với cách làm của Tần Hải Cơ và Tào Cương, chỉ có điều ông ta đã rời khỏi cái ghế đó, có một số lời không dễ nói. Từ Hiếu Xuân còn nói riêng đến việc điều chỉnh chức vụ của Lục Vi Dân với An Đức Kiện, cho rằng Tần Hải Cơ và Tào Cương đã làm quá, nhưng An Đức Kiện không tỏ thái độ gì.

An Đức Kiện thật ra không quá để ý đến những điều này. Với thân phận hiện nay của ông ta, việc điều chỉnh một cán bộ cấp phó ban đương nhiên không khiến ông ta phải để mắt. Nhưng thật ra biểu hiện của Lục Vi Dân thì ông ta rất xem trọng, đã là vàng thì ở đâu chẳng sáng, với ưu thế tuổi trẻ của Lục Vi Dân, thứ hẳn có chính là cơ hội.

Trên thực tế khi Từ Hiếu Xuân báo cáo với ông ta việc Tần Hải Cơ và

Tào Cương quyết điều động một loạt cán bộ bậc trung, đứng mũi chịu sào chính là Lục Vi Dân thì ông ta liền cân nhắc.

Bây giờ trong tay ông vẫn giữ bài viết của Lục Vi Dân khi còn ở Văn phòng Huyện ủy. Bài viết chủ yếu nói về một số suy nghĩ và kiến nghị về việc huyện Nam Đàm tranh thủ giành việc đường sắt Kinh Cửu đi qua, rất có kiến giải. Nhất là một số kiến nghị về việc tổng hợp chính sách và phương thức điều chỉnh của trung ương có liên quan đến việc giúp đỡ xóa đói giảm nghèo ở các nơi xa xôi nghèo khó để giành lấy đường phía đông đường sắt Kinh Cửu chạy qua địa khu Lê Dương khá là sâu sắc.

Khi Thẩm Tử Liệt giới thiệu bài viết này cho An Đức Kiện, An Đức Kiện lúc ấy liền trầm đật bàn ngạc nhiên. Chỉ có điều tiếp sau đó là vấn đề kiwi và việc xây dựng Khu kinh tế mới khiến cho An Đức Kiện tạm thời không có nhiều thời gian để suy nghĩ đến vấn đề này. Tiếp đó lại bận bịu với việc điều chỉnh nhân sự. Hiện nay ông ta đã không còn ở vị trí Bí thư Huyện ủy Nam Đàm nữa, nhưng đứng trên góc độ toàn bộ Địa khu Phong Châu mà nói, bài viết này của Lục Vi Dân rất có giá trị và ý nghĩa thực tế.

Lục Vi Dân tay nâng chén rượu, chúc rượu từng người một, bắt đầu từ Từ Hiếu Xuân, rồi đến Trương Lập Bản, Chu Du Minh, tuyệt đối không lâu la dài dòng, không mánh lới. Chất rượu chính là phẩm chất con người, Lục Vi Dân biết rõ rằng rất nhiều lãnh đạo đều có tâm tư như thế. Tuy hẳn không đồng tình với quan điểm này, nhưng bản thân mình đã như thế rồi thì cũng không cần thiết phải ngượng nghịu thoái thác làm gì.

- Ngồi đi, Tiểu Lục, đừng câu nệ.

An Đức Kiện khoát tay, cười tùm tùm nói:

- Trong công việc thì là lãnh đạo của cậu, sau công việc thì mọi người đều giống như bậc cha chú và bạn bè thôi, không cần phải câu nệ căng thẳng như

vậy đâu. Hiểu Xuân và Du Minh rất đánh giá cao biểu hiện của cậu. Bây giờ cậu đã thích ứng được ở Ủy ban công tác Đoàn chưa?

- Cũng tạm ổn, bên Ủy ban công tác Đoàn không có nhiều công việc cụ thể như ở Khu kinh tế mới, nhưng cũng có rất nhiều công việc cần triển khai. Thời gian này tôi vẫn đang làm quen. Xin Bí thư An cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt công việc.

Lục Vi Dân trả lời rất trôi chảy.

- Ừ, thế thì tốt. Cậu còn trẻ, làm việc ở nhiều cương vị đối với bản thân là một sự rèn luyện nhiều mặt, rất có lợi cho sự trưởng thành về sau này của cậu. Về sau cậu sẽ cảm thấy kinh nghiệm ở mỗi một cương vị công tác đều sẽ là tài sản quý báu hiếm có. Đó là điều mà không có cách nào khác có thể thay thế được. Sau này cậu sẽ có cảm nhận sâu sắc về điều đó.

An Đức Kiện cũng là một nhân vật lão luyện thành tinh. Lục Vi Dân tuy trả lời rất gọn gàng nhưng ông ta đương nhiên cũng biết rõ chi tiết bên trong. Chỉ có điều ở vị trí của ông ta lại không thể nói gì nhiều.

- Cảm ơn Bí thư An đã chỉ bảo.

Lục Vi Dân nâng chén rượu lên:

- Bí thư An, xin cảm ơn sự quan tâm của ngài khi tôi làm việc ở Nam Đàm. Tôi lại kính ngài thêm một chén.

- Được, Tiểu Lục, chén rượu này tôi phải uống. Nhưng Hiểu Xuân, Lập Bản, Du Minh, hai anh cũng là lãnh đạo của Tiểu Lục, chẳng phải cũng nên uống sao? Tuy tôi đi rồi nhưng các anh vẫn còn ở đây, cũng phải quan tâm nhiều hơn một chút đến công việc và cuộc sống của Tiểu Lục đấy.

An Đức Kiện rất sáng khoái nâng chén rượu lên.

Bữa tiệc rất tưng bừng, Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản cũng đều cười nâng chén rượu lên. Chu Du Minh lại không ngừng rót đầy cốc cho các lãnh đạo, không khí vô cùng vui vẻ.

Khi Lôi Đạt gõ cửa đi vào, mấy người bên bàn tiệc đều chú ý đến phong thái phi phàm của Lôi Đạt. Lục Vi Dân cũng nhanh chóng giới thiệu thân phận của Lôi Đạt, sau đó giới thiệu mấy người ngồi đó với Lôi Đạt.

- Bí thư An, lần trước Bí thư Hạ đến thị sát nhà máy xi măng ở Phong Châu của tập đoàn Thác Đạt chúng tôi nhưng ông lại không đến. Tôi vẫn cứ tiếc mãi vì không được gặp ông. Không ngờ lại gặp ông ở đây. Ông nói nên làm thế nào đây?

Lôi Đạt đã quá quen thuộc với những bữa rượu như thế này. Anh ta là người phương Bắc, tửu lượng vốn rất tốt. Rượu Phong Châu 38 độ mà người ta thường uống ở Phong Châu đối với anh ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Vì thế nên anh ta vừa đi vào đã khí thế đầy mình.

- Ha ha, Chủ tịch Lôi đầu tư xây dựng nhà máy ở Phong Châu chúng tôi, Phong Châu chúng tôi vô cùng hoan nghênh. Lần trước thực sự có việc nên không kịp đến, tôi cũng rất lấy làm tiếc. Như vậy hai người chúng tôi sẽ uống ba ly trước, thế nào? Mấy vị ở đây đều là những đồng nghiệp cũ của tôi ở Nam Đàm, họ cũng phải chúc Chủ tịch Lôi. Tôi cũng không thể hưởng một mình được, đúng không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thật Chẳng Ra Sao!

Thái độ của An Đức Kiện khiến Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản đều trợn tròn mắt.

Từ lượng của An Đức Kiện không kém, bọn họ đều biết. Nhưng trong tiệc rượu bình thường, An Đức Kiện cực kỳ ít khi vượt quá ba chén rượu trắng, chỉ cần đến ngưỡng giới hạn ba chén là ông ta không uống nữa. Dù là lãnh đạo Địa khu Lê Dương trước đây hay là các cơ quan có liên quan của tỉnh đến Nam Đàm thì ông ta cũng là lấy ba chén rượu làm giới hạn. Việc ông ta chủ động đề nghị phải uống ba chén như thế này, bọn họ và An Đức Kiện công tác với nhau vài năm nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Bọn họ đột nhiên có cái nhìn khác với thân phận của vị Tổng giám đốc Lôi này.

- Được, Bí thư An quả nhiên rất khí khái, danh bất hư truyền!

Lôi Đạt sau khi hơi ngấn ra thì tươi cười, khá là vui vẻ nâng chén rượu lên, tỏ ý vô cùng hài lòng với thái độ hào sảng của An Đức Kiện. Lục Vi Dân cũng thay Lôi Đạt rót ba chén rượu.

- Vi Dân là cậu em tôi. Nó đã sớm nhắc đến đại danh của Bí thư An, vô cùng ngưỡng mộ ông, cũng bao gồm cả các vị lãnh đạo khác nữa. Hôm nay nhân cơ hội này tôi xin kính Bí thư An trước, sau đó sẽ mời các vị lãnh đạo khác.

Lôi Đạt sau khi mời rượu xong thì đi luôn. Còn Lục Vi Dân ở lại một lát, lại mời thêm một tuần rượu nữa rồi mới về.

- Bí thư An, ông Tổng giám đốc Lôi này xem ra cũng có chút lai lịch?

Trương Lập Bản không kìm nổi sự hiếu kỳ trong lòng liền hỏi.

- Ừ, anh ta từ Bắc Kinh đến. Hình như tự gây dựng từ khi ra khỏi tập đoàn Trung Kiến, chắc hẳn là có chút bối cảnh.

An Đức Kiện không muốn nhiều lời về vấn đề này. Tuy mấy người ngồi đây đều coi như là tâm phúc của ông ta nhưng có một số chuyện cũng không nên nói sâu.

Ông ta biết được khái quát lai lịch của Lôi Đạt. Ngay cả Hạ Lực Hành cũng rất khách khí với Lôi Đạt. Đối với việc đầu tư xây dựng nhà máy của Lôi Đạt ở Phong Châu, trong tỉnh vốn có người đã nói với Hạ Lực Hành. Hạ Lực Hành cũng là đã có lời riêng với Cầu Trị Lương và Trương Thiên Hào, yêu cầu cung cấp sự ủng hộ và giúp đỡ lớn nhất trong phạm vi chính sách, đủ để thấy được sức mạnh của người này.

- Ồ, chẳng trách, từ Bắc Kinh đến mà.

Trương Lập Bản hiểu ra.

- Xem ra chính sách hiện nay của nước ta cũng càng ngày càng rộng mở. Xu hướng những người trong những doanh nghiệp lớn của nhà nước ra ngoài làm ăn kinh doanh càng ngày càng trở thành thời thượng.

- Muốn làm ăn kinh doanh thì cũng phải biết vùng vẫy mới được. Hiện nay trung ương dồn lực cho việc chinh đốn việc quan lại đầu cơ không nhỏ, muốn hoàn toàn dựa vào cái gọi là quyền lực quan hệ để kiếm tiền thì không thể thực hiện được nữa. Đương nhiên nếu như bản thân anh có bản lĩnh, dám ra kinh doanh vật lộn nơi thương trường, tạo ra sự nghiệp thì đó mới là bản lĩnh.

An Đức Kiện lắc đầu, không muốn nói nhiều.

- Vị Tổng giám đốc Lôi này nghe nói là thực sự kiếm ra hơn chục triệu để xây dựng nhà máy xi măng này, không phải chỉ là chơi tay không. Ủy ban nhân dân huyện Phong Châu nhận được số vốn đầu tư này thì vô cùng mừng rỡ, Ủy ban nhân dân, Huyện ủy Phong Châu rất coi trọng dự án này.

- Thật không thể tưởng được Lục Vi Dân lại có một người bạn như thế này.

Chu Du Minh có chút cảm thán nói một câu.

- Trước đây chưa từng nghe Lục Vi Dân nhắc tới. Người bạn này xem ra rất coi trọng Lục Vi Dân!

Điều này thì mấy người đang ngồi đó đều ý thức được. Tuy Lục Vi Dân cũng rất tôn trọng Lôi Đạt nhưng có thể thấy Lôi Đạt cũng giữ sự tín nhiệm và coi trọng không thể tả nổi đối với Lục Vi Dân. Với thân phận hiện tại của Lôi Đạt mà nói, bất luận là từ góc độ nào thì cũng có chút gì đó không phù hợp. Điều này tất cả mọi người bao gồm cả An Đức Kiện nữa cũng suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không tìm được lời giải đáp. Chỉ có điều mọi người giữ trong lòng không tiện hỏi mà thôi.

Mấy người Lục Vi Dân và Lôi Đạt dùng cơm xong thì chủ động đến chỗ An Đức Kiện, cũng vừa lúc bàn ăn của An Đức Kiện cũng vừa dùng bữa xong, liền vừa nói chuyện và cùng nhau đi ra cửa. Đang đi ra cửa liền gặp ngay một đám người túm tụm đi tới từ phía hành lang đối diện.

Gian phòng thượng khách của khách sạn Phong Châu đều ở phía sau đại sảnh, một hành lang theo đường tròn đi từ cửa chính ở đại sảnh có thể đi sang hai bên. Bên trái được đặt tên bởi tên những thành phố hiện đại bây giờ như Rome, Pari, London, Hồng Kông, còn bên phải thì dùng tên các loại hoa để

đặt như hải đường, hoa hồng, phù dung, mẫu đơn.

Hai cô gái tiếp tân khách sạn đứng hai bên cửa đều cao ráo, phong thái thanh lịch, dung mạo xinh đẹp. Chiếc áo sườn xám màu hồng tím thêu hoa phía dưới khiến hai cô gái trông thướt tha mê hồn. Khi thấy khách đến là các cô mỉm cười khom lưng chào khách đi thông thả, rất có vẻ của một khách sạn ba bốn sao.

Nhìn thấy đám người đối diện đó đều thấp thoáng hơi rượu, đám thanh niên trẻ vui cười đùa giỡn đi đến. Nhất là khi nhìn thấy đoàn người An Đức Kiện và Lôi Đạt đi về phía trước, có khả năng ra khỏi cửa trước thì mấy thanh niên đi phía trước ở hai bên lập tức chen vào, cố bước trước một bước chắn ngang cửa ra, chặn An Đức Kiện và Lôi Đạt, để cho nhóm người của mình nghênh ngang đi ra ngoài trước.

An Đức Kiện và Lôi Đạt đều mỉm cười hiểu ý nhìn nhau. An Đức Kiện lắc đầu còn Lôi Đạt thì nhún vai, đều rất biết ý mà dừng bước để nhóm người kia đi trước, đương nhiên không muốn tranh giành với lũ trẻ ranh, tránh ảnh hưởng đến thân phận của mình.

Nhìn thấy họ tự động dừng lại để cho mình đi, người thanh niên đi đầu đó lại càng vô cùng không coi ai ra gì. Y mặc bộ vest phẳng phiu mở rộng, hai chiếc cúc đầu tiên của chiếc áo bên trong sơ mi bên trong để mở, một cái sợi dây màu hồng đeo một viên ngọc Tỳ Hưu, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo và đắc ý, không chút để ý liếc An Đức Kiện và Lôi Đạt một cái. Ánh mắt y có chút u ám, lại thêm góc nhìn nửa nên cũng không nhìn rõ, dường như cũng là người không quen biết, cũng không để ý nữa. Anh ta tiện tay sờ soạng vào chỗ xẻ của tà áo sườn xám bên đùi của cô gái tiếp tân, sờ soạng rồi lại vỗ một cái thật mạnh vào mông cô gái tiếp tân.

Cô gái tiếp tân hiển nhiên là biết đám khách này. Khi cô nhìn thấy đám khách này bước đến thì gương mặt trắng bệch mà cúi đầu, hai tay bắt chéo

trước bụng, răng cắn chặt môi, không ngờ vẫn không tránh được hành động ghê tởm của kẻ đi đầu nhóm thanh niên.

Khi gã thanh niên mặc vest sờ lên đùi cô, cô sợ tới mức tránh ngay đi theo bản năng. Nhưng không ngờ người thanh niên đó rất nhanh tay, không những sờ vào đùi cô mà còn nhéo một cái vào mông của cô khiến cô sợ tới mức không kìm nổi kêu lên một tiếng.

Sắc mặt An Đức Kiện và Lôi Đạt đều hơi trầm xuống. Dám ngang nhiên trêu ghẹo phụ nữ ngay trước mặt mình, gã này thật quá láo xược.

Chẳng qua là còn chưa biết cô gái tiếp tân này có phải là quen với gã ta hay không, nếu là người quen thì cũng không tiện can thiệp. Với sự thận trọng của An Đức Kiện và Lôi Đạt thì chắc chắn sẽ không dễ dàng hành động thiếu suy nghĩ.

Tiếng kêu sợ hãi của cô gái dường như đã kích thích người thanh niên đó. Gã vốn đã định đi nhưng lại dừng bước:

- Ôi chà, Phạm Liên, hôm nay lại trực ban rồi. Thôi, đừng có đứng ở đây nữa, đi uống rượu ca hát cùng anh hai của em nào!

- Xin lỗi, tôi đang trực, không đi được.

Cô gái với ánh mắt hoảng sợ thất thần càng trở nên lo âu, bất an trước ánh mắt sáng quắc của đối phương, đôi tay lại càng áp chặt vào bụng, không biết nên làm thế nào.

- Còn làm việc cái gì nữa, tiểu Lâm tử, mày gọi điện thoại cho ông Quế, bảo người đến thay Phạm Liên. Cứ bảo là tao mời Phạm Liên đi rồi. Đến lúc đó cùng lắm tao xin lỗi ông Quế là được chứ gì.

Gã thanh niên mặc vest mỉm cười dâm dăng.

- Đi thôi, như thế không còn vấn đề gì nữa chứ?

- Không, không được.

Sắc mặt cô gái càng tái nhợt nhưng trong ánh mắt cô vẫn không chịu khuất phục, nhìn về phía cô gái cùng trực ca với mình như cầu xin giúp đỡ. Cô gái đó sớm đã sợ đến mặt mũi trắng bệch, thậm chí ngay cả người cũng run lên, làm gì dám hé miệng.

- Không được?Ồ, tôi có nghe nhầm không đấy? Phạm Liên, ở Phong Châu này số người dám từ chối lời mời của tôi cũng không nhiều đâu. Nếu như tôi nhớ không nhầm thì đây là lần thứ ba tôi mời cô rồi đó. Cô có phải là quá kiêu kỳ chẳng? Hay là cố ý dẫn đo làm khó tôi?

Có lẽ là cảm giác được có người khác đứng bên cạnh quan sát, người thanh niên thấy có gì lướt qua gương mặt mình. Cậu Diên Sinh y ở Phong Châu này không hề nhượng bộ bất kỳ ai, cái cô gái tiếp tân không hiểu chuyện này không ngờ lại năm lần bảy lượt từ chối lời mời của y. Sắc mặt y trở nên u ám.

- Không phải, anh Cậu, tôi thực sự là phải trực không thể đi được, xin anh bỏ qua cho tôi.

Vẻ hoảng sợ càng hiện rõ trên khuôn mặt cô gái. Nhưng sự tức giận và quật bướng bỉnh trong mắt cũng không giảm đi. Cô cúi đầu xuống, bộ ngực đầy đặn càng lộ lên phập phồng. Ánh lửa dâm đãng trong mắt gã thanh niên càng đậm nét.

- Phạm Liên, cô thực sự có còn muốn làm ở đây nữa hay không? Hay là muốn anh hai gọi cho ông Quế của các cô? Quế Kiến Quốc trước mặt anh hai này chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn nghe lời hay sao?

Một thanh niên trên cánh tay có xăm chữ “Nhân” đang đút tay vào túi

quần, cười nham hiểm nói:

- Thân phận của anh hai lẽ nào cô không biết, đừng có ra vẻ trước mặt anh hai, nếu không thì ngày mai cô phải cuốn xéo đi!

- Đúng thế, Phạm Liên à, anh hai chỉ bảo cô cùng đi uống rượu ca hát thôi, chứ có làm gì đâu. Còn làm bộ làm tịch ngay cả trước mặt anh hai đây sao? Chẳng phải hơi quá rồi sao?

Một người thanh niên khác mặc áo hoa cũng bước tới sát cô gái từ một bên khác:

- Đừng có mà ra vẻ quá mức. Đến lúc muốn giữ thể diện thì chẳng có đâu.

- Đúng thế, biết điều chút đi. Thật sự tưởng mình là tiểu thư công chúa hay sao? Tiếp tân đứng ở đại sảnh, làm bộ cái gì chứ?

Một người thanh niên khác đeo kính râm hút thuốc, khoanh hai tay, nói hung tợn:

- Anh hai nhìn đến cô là cái phúc của cô đó. Thật là nể mặt mà còn không biết đường. Đừng tưởng người ta để ý đến mình là mình hay lắm đấy? Có tin không, thì hôm đó tìm người thay cô luôn.

Sự ngạo ngược của nhóm người này khiến An Đức Kiện và Lôi Đạt đều có phần chết lặng. Tuy biết nhóm thanh niên trước mặt đa phần đều là có chút lai lịch, nhưng trông mắt nhìn cái đám thanh niên không kiêng nể gì ai đùa giỡn, làm nhục một cô gái, khiến An Đức Kiện ở trước mặt Lôi Đạt vẫn thấy nóng rực bên tai như phát sốt.

Tuy Phong Châu này không phải là địa bàn của ông ta, nhưng mình dù sao đi chăng nữa ông ta cũng là thành viên trụ bị tổ lãnh đạo Địa khu Phong Châu. Huyện Phong Châu này cũng là thuộc quyền quản lý của Đảng Cộng

Sản. Ôi chao, là một cán bộ Đảng Cộng Sản, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến người ta không thể nào nhắm mắt làm ngơ.

- Bí thư An, cậu thanh niên mặc vest kia hình như là con trai của Cầu Trì Lương - Cầu Diên Sinh. Tôi đã từng gặp một lần.

Trương Lập Bản thân nhiên đứng sát sau lưng An Đức Kiện nói nhỏ. Ông ta vốn là Phó chánh án Tòa án huyện Phong Châu, về sau điều đến huyện Nam Đàm làm Chánh án Tòa án, rồi lại thăng chức lên làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy Nam Đàm, Chủ nhiệm Ủy ban chính trị pháp luật, có thể coi như rất hiểu rõ tình hình Phong Châu.

- Thật chẳng ra sao!

An Đức Kiện mặt sa sầm xuống, âm thanh không thấp không cao, người vẫn chưa động đậy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Phải Biết Chừng Mực

Lục Vi Dân cũng nghe thấy lời nói của Trương Lập Bản với An Đức Kiện, trong lòng hơi xao động.

Trong trường hợp như thế này, chỉ sợ bất kể là An Đức Kiện hay là Từ Hiểu Xuân cũng đều không tiện ra mặt.

Hiện tại, Cầu Trì Lương cũng là thành viên của tổ lãnh đạo trú bị Địa khu Phong Châu, nghe nói rất có khả năng sẽ đảm nhiệm chức vị quan trọng tại Địa ủy Phong Châu. Chẳng qua còn chút khác biệt giữa ông ta và An Đức Kiện là ông ta tạm thời còn chưa từ chức, vẫn kiêm nhiệm chức Bí thư huyện ủy Phong Châu.

Như vậy hiện tại quan hệ giữa An Đức Kiện và Trì Lương cũng rất tinh tế. Hai người đều là Bí thư huyện ủy, sắp tới đều rất có khả năng tới đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo ở Địa khu Phong Châu mới thành lập. Trong tình hình này, nếu An Đức Kiện phải đứng ra ngăn lại, chỉ sợ rất dễ khiến cho người ngoài có một vài liên tưởng không cần thiết.

Nhưng trong tình hình này, nếu An Đức Kiện không ra mặt, làm bộ như gì không có chuyện này xảy ra thì chẳng những khiến cho Lôi Đạt có ấn tượng rất không tốt, hơn nữa một khi có người ngoài biết được, chỉ sợ cũng sẽ có ảnh hưởng rất tiêu cực.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân tựa mình bước ra:

- Làm gì thế? Làm cái trò gì vậy? Các cậu muốn làm gì?

- Hả? Đồ điếc không sợ súng này ở đâu ra thế? Không nhìn thấy sao? Anh hai đang ở đây, mẹ nó, có phải mày mù mắt rồi hay sao mà dám làm ồn ở trong này?

Người thanh niên mặc bộ quần áo hoa đột nhiên quay người lại, trừng mắt với Lục Vi Dân với ánh mắt hung tợn:

- Ai da, thắt lưng còn chưa cài chặt, lộ cả thứ đồ chơi của mày ra thì phải?

Lục Vi Dân sớm đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng vẫn bị lời nói vô cùng ác hiểm của đối phương làm cho nổi cơn tam bành. Tên khốn khiếp này sao lại thối miệng như vậy?

- Ăn phân xong chưa rửa miệng thì tranh thủ đến vòi nước dưới kia mà rửa cho sạch đi! Nếu không chỉ có thứ súc sinh được đẻ ra mà không ai dạy dỗ mới có thể nói ra những lời không phải tiếng người như vậy? Sớm muộn cũng phải nhốt vào chuồng gia súc mà dạy dỗ xem sao!

Lục Vi Dân lúc này cũng bất chấp, cơn tức giận nổi lên, cần gì biết mẹ nó là ai, có An Đức Kiện và Lôi Đạt đứng ở phía sau, dù thế nào cũng không sợ bị thiệt.

Bị Lục Vi Dân mắng lại như vậy, gã tức giận đến sôi máu, chắc cũng là lần đầu tiên gã gặp cảnh như thế này ở Phong Châu. Gã mặc quần áo hoa bổ nhào tới muốn tóm lấy ngực áo sơ mi Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân cũng không khách khí, thời gian dài rèn luyện giúp hắn bất kể là sức lực hay là thân thủ linh hoạt, đều vượt xa kẻ miệng cọt gan thỏ này. Lục Vi Dân giơ một tay đỡ lấy cú đánh của đối phương, tay kia thì thừa cơ dùng sức đẩy.

Đối phương vốn đã uống vào một ít rượu giờ lại bị Lục Vi Dân hung hãn đẩy một cái, lập tức lão đảo lui vài bước về sau, suýt nữa thì ngã. Nếu không

phải có những người khác đỡ chỉ sợ sẽ chổng bốn vó lên trời.

- Mẹ nó, hỏng rồi!

- Ở đâu chui ra một kẻ khốn khiếp như vậy, lên đây cho ông xem!

- Anh hai, đây là cố ý đến gây chuyện, đừng đưa nào nghĩ đến chuyện đi khỏi!

Giống như vừa chọc phải tổ ong vò vẽ, cả đám người lập tức vội vàng hăm hè, xắn tay áo tính nhào lên đánh Lục Vi Dân. Thậm chí còn có hai kẻ đã chuyển mục tiêu về phía An Đức Kiện và Lôi Đạt, đang nghĩ xem nếu cả đám người này đi cùng nhau, thì đánh luôn cả hội.

Lôi Đạt sớm đã có chút không kìm chế được lửa giận. Anh ta cũng biết đám người đối diện kia không ít kẻ là con cháu cán bộ ở địa phương nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự khiến anh ta khó có thể chịu được. An Đức Kiện và các cán bộ khác không tiện ra mặt, anh ta cũng có thể hiểu được, thậm chí ngay cả anh ta cũng thấy mình cũng không tiện ra mặt. Có lẽ Lục Vi Dân ra mặt chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Không ngờ bên kia lại không hề sợ hãi. Sau khi Lục Vi Dân ra mặt chẳng những lại càng hung hăng hơn, mà lại còn muốn đánh Lục Vi Dân, khiến Lôi Đạt cảm thấy điều gì có thể nhịn được chứ việc này thì không thể.

An Đức Kiện cũng thấy khó xử, Lục Vi Dân ra mặt thực sự khiến ông ta thở phào một hơi. Nếu Lục Vi Dân ra mặt có thể ngăn lại chuyện này thì không còn gì tốt hơn, cho dù là dàn xếp ổn thỏa, An Đức Kiện cũng có thể đồng ý. Nhưng không ngờ đối phương vừa lên tiếng đã nói những lời cặn bã, khiến ông ta cũng phải nổi giận, chứ đừng nói đến một người trẻ tuổi như Lục Vi Dân.

Chẳng qua là diễn biến lần này lại thành màn diễn võ, ông ta cũng không

muốn thế. Nếu tin thật sự truyền ra ngoài, ông ta đưa mấy cán bộ đi đánh nhau với đám tiểu du côn kia, chẳng cần biết là vì nguyên nhân gì, cũng khiến ông ta phải trả giá về mặt chính trị.

Nhưng An Đức Kiện cũng không muốn mình sẽ co đầu rút cổ mà chạy, ít nhất, An Đức Kiện cũng chưa từng sợ hãi mà nín nhịn như vậy bao giờ.

An Đức Kiện đang cân nhắc nên ứng phó với phiền toái trước mắt như thế nào, thì nghe thấy Lục Vi Dân gầm lên giận dữ:

- Muốn làm gì? Còn có pháp luật hay không hả?
- Mẹ nó, ai thèm nói chuyện pháp luật với mày?
- Thằng chó này chán sống rồi, dám tự tìm cái chết ở đây!

Mấy thanh niên sớm đã không kiềm chế được, xông lên động thủ.

- Cậu Diên Sinh, mày thực sự định gây chuyện cho cha mày hả?

Lục Vi Dân lớn giọng nói gay gắt.

- Ấy, dừng tay!

Cậu Diên Sinh nhất thời giật mình, cảm giác say cũng lập tức tiêu tan đi không ít, tách mọi người ra, bước lên trước, nhìn Lục Vi Dân một lượt:

- Mẹ nó, mày là ai? Dám to mồm trước mặt anh hai này?
- Mày không cần biết tao là ai, tao nghĩ nếu là Bí thư Câu ở đây, chỉ sợ sẽ cũng không cho phép người được làm càn như vậy?

Thân thể Lục Vi Dân cao lớn cường tráng, giọng nói vang dội, khiến Diên Sinh lại càng ngạc nhiên. Đối phương lại lớn mật như thế, hơn nữa âm giọng

cũng không giống như âm giọng người Phong Châu, ngược lại giống với người Xương Châu hơn.

Cha gã đã nhiều lần căn dặn trong thời gian này không được ra ngoài gậy chuyện. Tuy rằng gã không quan tâm cũng biết thời gian này đang là thời kỳ mấu chốt của cha gã. Địa khu Phong Châu sắp tới sẽ được thành lập, trong thời gian này, cha gã có khả năng cũng được đề bạt, cho nên gã đã ở trong nhà cũng một thời gian khá dài. Hôm nay mới tìm được một cơ hội ra ngoài thối mái một lát, không ngờ lại gặp phải đám người này.

Bởi vì ánh sáng không rõ ràng lắm khiến Diên Sinh không nhìn thấy rõ mấy người đứng sau, cũng không chắc chắn lắm. Lẽ ra trong thành Phong Châu này ai mà lại không biết tới cậu hai nhà họ Câu, ngay cả vài kẻ có máu mặt, nhìn thấy gã cũng phải tỏ ra nhún nhường một chút. Vậy mà bây giờ kẻ đứng trước mặt gã còn ra vẻ như vậy, đứng trước mặt mình lại còn nói xằng nói bậy. Rốt cuộc thì người này có lai lịch lớn đến cỡ nào?

- Mà biết cha tao?

Cậu Diên Sinh sinh nghi liếc mắt nhìn bốn phía. Nếu lúc này mà bị cha gã bắt gặp, chỉ sợ ngay cả bản thân gã cũng chịu không nổi.

- Xem như có biết đi. Cậu hai nhà họ Câu cũng nổi danh ở Phong Châu, tội gì phải chấp nhận với một cô gái? Cũng không sợ làm bại hoại thanh danh cha sao?

Lục Vi Dân có vẻ rất thản nhiên, khoát tay, giọng nói hơi thấp dần, chỉ hai người nghe thấy:

- Cậu không cần hỏi tôi là ai, nghe tôi, còn chưa muộn thì đi mau, nếu sự việc bị làm to chuyện, tôi nghĩ cha cậu cũng chưa chắc đã bảo vệ được cậu. Và lại tôi nghĩ vào lúc này cậu cũng không muốn thêm phiền phức cho cha

mình?

Lời nói này vừa được nói ra, Cầu Diên Sinh lập tức hơi thay đổi sắc mặt, chẳng lẽ gã này thật sự là người ở tỉnh tới?

Chẳng lẽ là con cháu hoặc thư ký của một nhân vật tai to mặt lớn nào đó?

Gã cũng từng nghe chính cha mình nói, Phong Châu sắp thành lập Địa khu, chẳng những một đoàn cán bộ ở Lê Dương phải qua đây, mà ở tỉnh cũng có người tới đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo ở Địa khu Phong Châu. Sắp tới sẽ có cán bộ ở tỉnh xuống đây khảo sát, bao gồm cả cha gã cũng nằm trong số cán bộ bị đưa vào đối tượng khảo sát. Đây là một việc lớn, bất kể là chuyện gì cũng phải nhường đường.

Cầu Diên Sinh có ăn gan hùm cũng không dám lấy tiền đồ chính trị của cha mình ra làm trò đùa. Chẳng lẽ người này thực sự là thân cận của một nhân vật tai to mặt lớn nào đó sao?

Cầu Diên Sinh có chút không cam lòng cố nhìn rõ người ở phía sau, nhưng ánh sáng ở hành lang vốn không tốt lắm, hơn nữa lại là khuất bóng, ngoại trừ hai người đứng trước và người kia, những người khác gã đều không nhìn thấy rõ mặt. Nhưng hai người đứng phía trước khí thế cũng không giống người bình thường. Trong lòng gã cũng cảm thấy không dễ chịu, nếu thật sự gây họa ảnh hưởng tới chuyện lớn của cha gã, thì chắc chắn gã có sống cũng bị tróc mất mấy lớp da.

Hiện giờ gã cũng không thể nhìn kỹ xem người phía sau rốt cuộc là những nhân vật thế nào, nhưng chỉ nhìn bộ dạng của hai người phía trước thì gã lại cũng có chút ấn tượng, chỉ cần điều tra một lát là có thể biết đám người này là từ đâu tới.

Hung hăng nhìn Lục Vi Dân một cái, Cầu Diên Sinh cân nhắc mấy lần,

vẫn cảm thấy không nên tiếp tục gây chuyện nữa, sau này vẫn có cơ hội tới xử lý cô em Phạm Liên này. Quế Kiến Quốc tuy mạnh, nhưng gã cũng không tin y có thể vì một con bé này mà trở mặt với mình. Đến lúc đó tìm một cơ hội bắt nó, sợ gì nó không chịu thua.

Thấy Cầu Diên Sinh không nói một tiếng quay người khoát tay đi ra ngoài, đám nhãi ranh đang kêu gào ầm ĩ định tiến tới trừng trị Lục Vi Dân liền trợn mắt há hốc mồm, mấy đứa không rõ chuyện còn không ngừng lớn tiếng gọi: “Anh hai, anh hai “, những vẫn không thể khiến anh hai quay đầu lại.

Đám người kia chẳng phản ứng nổi gì, chỉ chán nản bỏ đi theo sau Cầu Diên Sinh.

Thấy Lôi Đạt vẫn đang giận, dường như là có chút không hài lòng với cách xử lý tình huống của mình, còn An Đức Kiện lại không thay đổi nét mặt, nhưng Lục Vi Dân có thể cảm nhận được đối phương rất hài lòng với cách giải quyết của mình. Trương Lập Bản lại mỉm cười lặng lẽ đi đến phía sau vỗ vai mình tỏ ý khen ngợi. Trong lòng Lục Vi Dân cũng là thầm kêu may.

Loại tình hình này nếu xử lý không tốt, hành động vì chính nghĩa dĩ nhiên nhìn có vẻ rất vinh quang, nhưng với thân phận của An Đức Kiện nếu xảy ra huyện náo, chỉ sợ sẽ tạo thành ung nhọt trong lòng An Đức Kiện và Cầu Trị Lương. Tuy rằng An Đức Kiện chưa chắc sẽ sợ Cầu Trị Lương, nhưng Địa khu Phong Châu này còn chưa chính thức thành lập, chỉ sợ An Đức Kiện cũng không muốn hai thành viên bộ máy có khúc mắc. Chỉ sợ đó cũng là điều An Đức Kiện không muốn thấy, ít nhất hiện tại là như thế.

Lôi Đạt chỉ sợ cũng thế, Cầu Trị Lương dù sao cũng được cho là nhân vật của đất Phong Châu. Tập đoàn Thác Đạt ở Phong Châu muốn làm một dự án lớn như vậy, sẽ phải giao tiếp rất nhiều với lãnh đạo huyện Phong Châu. Cho dù là Cầu Trị Lương sắp rời khỏi vị trí Bí thư huyện ủy Phong Châu này, với

ảnh hưởng và mạng lưới quan hệ của ông ta ở Phong Châu, nếu thật sự không nể mặt nhau chút nào, cũng sẽ mang đến rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Như bây giờ có chút “cáo mượn oai hùm” dọa cho đám người Diên Sinh bỏ đi, coi như cũng tạm hài lòng. Ít nhất cũng tránh cho mâu thuẫn hai bên trở lên kịch liệt. Nhưng cô gái tên Phạm Liên này, sau này nếu muốn tiếp tục ở lại khách sạn Phong Châu, thì có hơi phiền phức.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Ghi Điểm

Đoàn người Lôی Đạt và An Đức Kiện từng người chào từ biệt. Lục Vi Dân vẫn ngồi xe Lôی Đạt rời khỏi, còn Từ Hiếu Xuân, Trương Lập Bản và Chu Du Minh thì đợi An Đức Kiện lên xe rồi mới đi.

- Ông Từ, Bí thư An xem ra rất coi trọng Lục Vi Dân?

- Ừ, có thể. Tên nhóc Lục Vi Dân này có tài đấy, nhìn biểu hiện hôm nay xem, đầu óc và mánh khéo của hẳn, người bình thường có thể làm được khéo léo như vậy không? Tôi thấy Bí thư An rất hài lòng với biểu hiện hôm nay, còn hơn cả hẳn làm mười việc khác! Việc này nếu không phải hẳn đứng ra ngăn chặn, thật sự hơi khó xử lý.

Từ Hiếu Xuân vừa đi bật cười có vẻ suy tư.

- Địa khu này vẫn chưa thành lập, cục diện lại càng ngày càng phức tạp. Tôi thấy sau khi Bí thư An đến Phong Châu, tính tình cũng đã kiềm chế không ít.

- Có phải Cầu Trị Lương sắp làm Trưởng ban tổ chức cán bộ không?

Trương Lập Bản và Từ Hiếu Xuân có mối quan hệ rất tốt, cho nên nói chuyện cũng rất thoải mái.

- Có người nói như vậy, cũng có thể nói ông ta có khả năng sẽ làm Phó chủ tịch thường trực Địa khu. Điều này còn phải xem quyết định cuối cùng ở tỉnh, bây giờ vẫn còn khó nói.

Từ Hiếu Xuân lắc đầu.

- Thằng nhóc Lục Vi Dân này thật sự rất khá, thật sự đã dọa được thằng nhóc nhà họ Cầu chạy mất, cũng không biết hẳn đã nói gì với thằng nhóc đó.

- Không tiện hỏi hẳn, nhưng hẳn rất nhanh trí, chỉ trong nháy mắt đã có một chủ ý, miệng cũng khéo nói, đóng vai thần ra thần, quỷ ra quỷ. Việc làm loạn ở bãi tha ma lần trước nhiều người như vậy, cậu ta không hề sợ, lại nói khiến một đám nông dân tươi cười như hoa, bản lĩnh này ăn đứt nhiều người.

Ấn tượng của Trương Lập Bản về Lục Vi Dân vẫn rất tốt.

- Tôi vẫn luôn nói, nếu hẳn không muốn làm bên Ủy ban công tác Đoàn thì Ủy ban Chính trị Pháp luật bên tôi luôn thiếu người như vậy.

- Ha ha, ông Trương, Lục Vi Dân là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn huyện, đến chỗ ông làm gì? Phó chủ nhiệm? Phó chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật 23, 24 tuổi, điều này thích hợp sao? Mặc dù tuổi tác không phải vấn đề, nhưng đặc thù của Ủy ban Chính trị Pháp luật bên ông, có phải là người có tuổi tác càng lớn, lý lịch càng sâu, kinh nghiệm càng phong phú thì càng thích hợp hơn không?

Từ Hiếu Xuân hiện nay đã là Phó bí thư quản lý cán bộ Đảng và quần chúng, nói chuyện cũng là đạo lý rõ ràng.

- Được rồi... Tôi thấy Lục Vi Dân không ở Nam Đàm chúng ta được bao lâu đâu, sớm muộn cũng đi, đi thôi.

Trương Lập Bản mở cửa xe, nói có chút tiếc nuối:

- Tần Hải Cơ và Tào Cương dường như đều không hài lòng lắm về Lục Vi Dân. Ông Lã cũng không buồn nói, cứ như thế mà đẩy Lục Vi Dân đến Ủy ban công tác Đoàn thì có ý nghĩa gì chứ?

- Có một số người lòng dạ quá hẹp hòi... có một số người thì bị giới hạn trong lối suy nghĩ xưa cũ, xử lý cảm tính trong việc đối đãi với việc bổ nhiệm cán bộ. Tôi cảm thấy điểm này rất không tốt.

Từ Hiếu Xuân lắc đầu, dường như có chút không hài lòng.

- Làm cán bộ lãnh đạo nếu không thể có tính dự đoán và tầm nhìn xa khi nhìn nhận vấn đề thì con đường sẽ chỉ có thể càng ngày càng hẹp.

- Ông Từ, tinh thần của ông cũng có vấn đề đấy, có vấn đề gì có thể đưa ra trong cuộc họp... Chế độ dân chủ tập trung mới là nguyên tắc cơ bản của Đảng chúng ta mà.

Trương Lập Bản cười.

- Tôi cảm thấy có một vài lời vẫn là giáp mặt nói rõ tốt hơn, ít nhất tốt hơn so với nói trong cuộc họp. Chủ tịch Mao không phải cũng từng nói lời phản đối không nói trong cuộc họp, sau cuộc họp thích gì cứ nói sao? Có một số quan điểm, thái độ chúng ta không thể hiện rõ... có một số người thì cảm thấy mình có thể một tay che kín trời, thích làm gì thì làm.

Từ Hiếu Xuân nhìn Trương Lập Bản một cái, lắc đầu, nhưng không nói tiếng nào. Trương Lập Bản cũng biết ý của Từ Hiếu Xuân. Hiện tại thời cơ vẫn chưa chín muồi, nhất là sau khi Cù Tuấn và Từ Hiếu Xuân có khúc mắc, ngay cả Bí thư An cũng vì chuyện này mà có chút đau đầu. Hơn nữa Tần Hải Cơ và Tào Cương mới xây dựng bộ máy, lúc này ai đến khơi mâu thuẫn, chỉ sợ đều sẽ gặp phải sự phản kích liên kết của hai người... Từ Hiếu Xuân cũng hy vọng để ổn định lại một chút rồi mới nói.

An Đức Kiện trở lại văn phòng, suy nghĩ một lát, lại tìm bài viết trong kẹp tài liệu trên tủ sách của mình, đọc chăm chú.

Địa khu Phong Châu vẫn chưa chính thức công bố thành lập, Tổ lãnh đạo

trù bị đã thuê tòa nhà văn phòng cũ của nhà máy phân hóa học Phong Châu.

Tòa nhà hành chính mới trong nhà máy phân hóa học Phong Châu đã được xây dựng xong. Các văn phòng hành chính của nhà máy phân hóa học đã chuyển đi, còn tòa nhà bốn tầng cũ gần đường vừa vận tiện lợi, được Tổ lãnh đạo trú bị thuê tạm thời.

Nơi này nằm ở phía Bắc thị trấn Phong Châu, vị trí thích hợp, cách trung tâm thị trấn vừa phải, vừa khéo thích hợp làm văn phòng tạm thời của Ủy ban nhân dân Địa khu sau này. Hơn nữa nhà máy phân hóa học vốn dĩ chính là xí nghiệp quốc doanh của huyện Phong Châu, về sau Ủy ban nhân dân Địa khu mượn dùng cũng chưa bàn đến vấn đề tiền thuê.

Tòa nhà khi Tổ lãnh đạo dọn đến đã được trang trí một cách đơn giản, cũng chính là đã trát vôi ve lại văn phòng một chút, sau đó đổi gạch lát ở những nơi bị hỏng trên sàn nhà và trên tường. Những văn phòng do lãnh đạo Địa ủy và Ủy ban nhân dân Địa khu sử dụng thì thêm ốp chân tường và trần thạch cao, nhà vệ sinh cũng đã sửa lại. Tuy nhiên muốn đạt đến chất lượng như Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương thì hiển nhiên không hiện thực lắm.

Địa bàn của Địa khu Phong Châu đại khái đã định, rất nhanh sẽ chính thức treo biển, bước vào giai đoạn chuyển dời mang tính thực tế. Theo ý kiến của Tỉnh ủy, việc Địa khu Phong Châu treo biển không nên chậm trễ, thời gian trú bị nên để ngắn. Chính thức triển khai công việc càng sớm càng tốt, cũng có lợi cho việc ổn định lòng người, trước tiên làm tốt cơ sở cho công tác toàn diện của Địa khu Phong Châu đi vào quỹ đạo.

Việc Hạ Lực Hành đảm nhiệm Bí thư Địa ủy Phong Châu cũng cơ bản đã thành kết quả định sẵn. Mặc dù không hiểu rõ lắm Tỉnh ủy suy tính vấn đề này như thế nào và bản thân Hạ Lực Hành là xử lý điều này như thế nào, nhưng An Đức Kiện cảm thấy được, bản thân Hạ Lực Hành dường như cũng không bất mãn về sự sắp xếp này. Điều này khiến cho An Đức Kiện cũng hơi

khó hiểu.

Hạ Lực Hành đã từng nói chuyện rõ ràng với mấy thành viên bộ máy Địa khu Phong Châu, yêu cầu mọi người phải suy xét cẩn thận bước tiếp theo sau khi Địa khu Phong Châu thành lập nên khai triển công việc như thế nào, công việc cấp bách và công việc trung tâm là gì. Điểm này An Đức Kiện có ấn tượng rất sâu sắc.

Hai từ công việc cấp bách và công việc trung tâm này nghe ra dường như có chút giống nhau, nhưng An Đức Kiện đã phân tích tỉ mỉ hàm nghĩa trong lời nói của Hạ Lực Hành, cảm thấy Hạ Lực Hành cũng là có ý rõ ràng cả. Công việc trung tâm là chỉ liên quan đến công việc mang tính toàn cục của việc phát triển kinh tế xã hội của cả Địa khu. Mà công việc cấp bách thì có khả năng là chỉ công việc cụ thể mà mỗi lĩnh vực cần triển khai ngay lập tức. Hai vấn đề này có lẽ có liên quan đến nhau, nhưng lại cần suy xét phân tích cẩn thận, làm rõ suy nghĩ, đề xuất ý tưởng.

Mặc dù vẫn chưa có quyết định cuối cùng, nhưng An Đức Kiện cũng sơ lược biết rằng mình rất có khả năng sẽ đảm nhiệm chức Trưởng ban thư ký Địa ủy Phong Châu. Đây là một việc không đơn giản.

Hạ Lực Hành cũng được coi là cấp trên cũ của ông ta, An Đức Kiện cũng vô cùng hiểu và quen Hạ Lực Hành. Với sự phỏng đoán của An Đức Kiện, yêu cầu của Hạ Lực Hành với công việc của Trưởng ban thư ký không chỉ đơn giản là yêu cầu công việc mang tính hằng ngày. Nhất là Hạ Lực Hành có thể đến Địa khu Phong Châu mới thành lập đảm nhiệm Bí thư một cách bình thản chịu đựng gian khổ, mà không ở lại nơi có điều kiện tốt hơn Phong Châu là Địa khu Lê Dương, điều này càng khiến An Đức Kiện phải cân nhắc kỹ lưỡng một hồi.

Địa khu mới cần có không khí mới, đây là câu cửa miệng của Hạ Lực Hành trong thời gian này. Địa khu Phong Châu phải thoát khỏi thói quen

trong lối suy nghĩ, dám có những hành động cụ thể trong cải cách mở cửa. Những lời này An Đức Kiện ít nhất cũng đã nghe tới hai lần, vậy thì làm thế nào để quán triệt ý đồ này của Hạ Lực Hành chính là vấn đề Trưởng ban thư ký tương lai An Đức Kiện cần suy xét kỹ càng.

Đưa ra cái xưa cũ sẽ chỉ bị phê bình, An Đức Kiện cũng không muốn để Hạ Lực Hành khinh thường mình, vậy thì phải đưa ra một thứ mới mẻ cho ra hồn mới được. Nhưng điểm đột phá chọn ở đâu, điều này cũng khiến An Đức Kiện phải suy xét rất nhiều.

An Đức Kiện thở dài một hơi, thiếu người bên cạnh, nhất là thiếu người có tư tưởng, có thể làm việc được, đó là vấn đề lớn nhất.

Mặc dù đã rõ ràng Địa khu Phong Châu thành lập sẽ chủ yếu điều người từ các bộ ngành và cơ quan từ Địa khu Lê Dương đến, số ít chọn lựa và điều động từ huyện. Nhưng đại đa số cán bộ trong các bộ ngành và cơ quan ở Địa khu Lê Dương không muốn đến Phong Châu, ngay cả người của sáu huyện phía bắc muốn đến Phong Châu cũng không nhiều. So với sáu huyện Lê Dương, tình hình bên Phong Châu quả thật hơi tồi tệ, nhất là việc xây dựng thành phố càng kém xa.

Mặc dù đã xác định những cán bộ phải đến Phong Châu, thời gian này cũng vẫn đang lấy cơ thể này thế kia, kì kèo ở lại Lê Dương không muốn đến. Nhất là lấy lí do không có văn phòng và nhà ở để chậm trễ, điều này cũng đã thành chuyện khó giải quyết nhất bên Phong Châu hiện tại.

Huyện Phong Châu này bỗng chốc tiến lên trở thành Thành phố Phong Châu quả thật còn cần một ít thời gian. Sự chênh lệch rất lớn về việc xây dựng thành phố này cũng không phải bù lại được trong thời gian ngắn. Nhưng An Đức Kiện cũng cảm thấy có lẽ đây chính là một ưu thế. Một tờ giấy trắng hiển nhiên càng thích hợp để người làm chủ quy hoạch theo phương án thích hợp nhất.

Suy nghĩ trở lại bài viết trong tay, An Đức Kiện đã trầm ngâm một lúc lâu.

Lợi dụng việc xây dựng đường sắt Kinh Cửu để thực hiện thúc đẩy sự phát triển kinh tế của cả Địa khu Phong Châu hẳn là một ý tưởng rất hay, mặc dù độ khó không nhỏ, nhưng việc không có độ khó thì cần gì phải cố gắng.

Bảy huyện Phong Châu phân chia ra từ Địa khu Lê Dương, có thể nói là Địa khu Lê Dương đã giảm bớt được gánh nặng vô cùng lớn. Nhưng đối với trong tỉnh mà nói, mảnh đất nghèo khó này vẫn tồn tại, thậm chí còn bởi vì đơn độc thành lập một Địa khu mà có vẻ nổi cộm hơn.

Làm thế nào để giúp đỡ cho sự phát triển của Địa khu Phong Châu mới thành lập, để Phong Châu không đến nỗi vừa mới thành lập thì trở thành khu ổ chuột khó coi nhất tỉnh Xương Giang, tin rằng trong tỉnh cũng sẽ xem xét vấn đề này kỹ càng. Vậy thì đường sắt Kinh Cửu có lẽ chính là một cơ hội tốt nhất.

Nghĩ đến đây An Đức Kiện lại chau chuốt một cách cẩn thận một số quan điểm trong bài viết của Lục Vi Dân. Mặc dù điều này chỉ là đứng ở góc độ Nam Đàm xem xét vấn đề, nhưng quan điểm lại phù hợp cho suy nghĩ của Phong Châu hiện tại, hoàn toàn có thể trở thành một công việc quan trọng cần thực hiện sau khi Địa khu Phong Châu thành lập. Đương nhiên, điều này còn phải xem quyết tâm của Hạ Lực Hành.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Trở Lại Nhà Máy

- Cậu bị điều đến công tác ở Ủy ban công tác Đoàn?

Chân Kính Tài hơi kinh ngạc mà đặt tờ “Nhật báo Xương Giang” trong tay xuống, ngược mắt lên nhìn hẳn:

- Cậu chẳng phải đang làm ở Khu kinh tế mới đó rất thuận lợi hay sao? Sao thoáng cái lại bị điều chỉnh, có phải xảy ra vấn đề gì không?

Lục Vi Dân cũng biết chuyện này dù muốn giấu cũng không giấu được, hướng chi hẳn thấy đây cũng không phải là chuyện gì to tát cả, bình tĩnh gật đầu:

- Lãnh đạo chủ chốt ở huyện điều chỉnh, có lẽ lãnh đạo mới có cách nghĩ mới thôi ạ.

Chân Kính Tài cũng là người từng trải, đương nhiên cũng hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Lục Vi Dân, hơi gật đầu:

- Vậy hiện tại cậu có ý tưởng gì?

- Cháu cũng không nghĩ nhiều về ý tưởng khác, Ủy ban công tác Đoàn tuy rằng công việc đơn giản một chút, nhưng cháu cảm thấy cũng còn có một số việc có thể làm một lần cho biết. Ở chỗ nào cũng đều là công việc, cũng chỉ là một quá trình làm quen mà thôi. Cháu tin rằng mình có thể làm được một điều gì đó ở Ủy ban công tác Đoàn này.

Trong giọng nói của Vi Dân tràn đầy sự tự tin.

Chân Tiệp mang đĩa lê đã gọt xong từ phòng bếp ra, đặt lên bàn:

- Đại Dân, ăn lê đi.

- Cảm ơn chị.

Lục Vi Dân nói một tiếng cảm ơn, cũng không khách sáo mà cầm lấy một miếng lê đưa lên miệng ăn.

Chân Ny lại không ở nhà, cô và bạn học đi chơi ở sàn nhảy Gia Lạc trên đường Kiến Quốc.

Sàn nhảy là vừa mới ra đời, lấy âm thanh lớn và nhảy nhạc disco là chủ đạo, là phòng khiêu vũ kiểu mới, rất nhanh liền giành được sự yêu thích của thanh niên các thành phố lớn vùng duyên hải. Mà Xương Châu là thành phố tỉnh lỵ của tỉnh Xương Giang, đương nhiên cũng không thể thiếu. Sàn nhảy Gia Lạc là sàn nhảy đúng nghĩa đầu tiên ở Xương Châu, quy mô tuy rằng không lớn, nhưng có chất lượng âm lượng tuyệt đỉnh khiến cho các dàn âm thanh khác đều phải chịu thua. Mười tệ một tấm vé vào cửa cũng không phải thứ người bình thường nào cũng có khả năng được hưởng thụ.

Sàn nhảy vừa mới khai trương chưa đến ba tháng, mỗi ngày đều chật ních, đã trở thành chong chóng đo chiều gió cho ngành giải trí Xương Châu. Nghe nói đã có hai ba ông chủ có thực lực đã bắt đầu noi theo sàn nhảy Gia Lạc chuẩn bị bỏ vốn đầu tư khổng lồ vào việc mở sàn nhảy xa hoa hơn, lớn hơn nữa.

Khi Lục Vi Dân đến Xương Châu đã gần bảy giờ tối, bởi vì muốn tạo bất ngờ cho Chân Ny, nên cũng không gọi điện báo trước cho Chân Ny, không ngờ ăn xong cơm tối đến nhà họ Chân thì Chân Ny lại đi sàn nhảy với bạn. Nhạc Thanh tham gia tập luyện văn nghệ ở Công Đoàn nhà máy, chuẩn bị

cho buổi biểu diễn văn nghệ nhân ngày lễ quốc khánh mừng một tháng mười. Trong nhà chỉ còn lại có Chân Kính Tài và Chân Tiệp.

- Hiện tại công tác ở Ủy ban công tác Đoàn cũng dần dần được coi trọng, nhất là đối với việc bồi dưỡng cán bộ Đoàn cũng đã đặt ra nhiều quy cách cao hơn nhiều so với trước kia. Cấp trên rõ ràng cũng muốn bồi dưỡng nghiêm túc cán bộ Đoàn, muốn tạo cơ hội đưa cán bộ đoàn ưu tú vào cương vị quan trọng để rèn luyện. Cậu tới công tác ở Ủy ban công tác Đoàn, nói không chừng lại trong họa có phúc.

Mặc dù Chân Kính Tài có chút bất ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Mặt khác ông ta xem ra, với năng lực của Lục Vi Dân, tiến thêm một bước thì đề bạt cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cán bộ Đoàn vốn có một chút ưu thế, nhất là về tuổi tác. Với hẳn, ưu thế lại càng rõ ràng.

- Chú Chân, cháu lại không nghĩ nhiều như vậy. Tuy nhiên Ủy ban công tác Đoàn là cơ quan không mấy lợi lộc, muốn làm ra chút thành tích thì khó khăn còn lớn hơn nữa. Nhưng thật sự làm được, thì ý nghĩa cũng lớn hơn. Cho nên cháu cũng có chút ý tưởng, tranh thủ ở bên trong Ủy ban công tác Đoàn làm chút chuyện thực tế.

Lục Vi Dân cũng không che dấu điều gì.

- Cũng đúng, rất nhiều công việc ở Ủy ban công tác Đoàn là về nghiên cứu, muốn lãnh đạo chủ chốt có ấn tượng sâu sắc thật sự phải bỏ chút công sức.

Chân Kính Tài cũng có chút tiếc nuối.

Không ngờ Lục Vi Dân vừa mới đi vào ổn định, lãnh đạo chủ chốt ở huyện lại bị tổ chức lại bộ máy. Xem ra lãnh đạo mới nhậm chức cũng không thật coi trọng Lục Vi Dân, có lẽ là liên quan đến việc nhậm chức của lãnh

đạo. Quan mới bộ máy mới, tập tục xấu từ thời phong kiến này tồn tại ở mức độ rất lớn ở cơ quan chính phủ các cấp. Như vậy, phải xem Lục Vi Dân sẽ làm thế nào để thay đổi những điều này. Tuy nhiên Chân Kính Tài vẫn vô cùng tin tưởng Lục Vi Dân. Ông ta đã từng chứng kiến tài thao lược của Lục Vi Dân. Trong lòng Chân Kính Tài sớm đã nhận định Lục Vi Dân không phải thứ trong ao tù, sớm hay muộn cũng sẽ vút thẳng lên trời. Hiện tại cũng chỉ mới là ngủ đông mà thôi.

- Chú Chân, không sao. Trong lòng cháu đều hiểu mà.

Lục Vi Dân cũng biết suy nghĩ trong lòng Chân Kính Tài, thản nhiên cười nói.

- Ha ha, hiểu được là tốt. Con bé Tiểu Ny đáng chết này lại cùng các cô bạn học đi ra ngoài chơi. Hay là thế này, chúng ta đi sang nhà ông Quách, ông Quách có ấn tượng rất tốt về cậu. Vài lần trước, khi tôi nói đến cậu, ông ấy cũng hỏi cậu có muốn trở về không. Nếu muốn trở về thì tính hôm nào qua nói với ông Cô một câu, vấn đề hẵn là không lớn.

Chân Kính Tài nhìn Lục Vi Dân một cái:

- Tôi nói vậy, cậu cứ suy nghĩ xem. Quyết định chính vẫn là cậu. Cũng đừng vì Tiểu Ny ở đây mà bị vướng bận. Các cậu đều còn trẻ, sự nghiệp quan trọng hơn.

- Cũng được ạ, cháu cũng lâu rồi không gặp chú Quách.

Lục Vi Dân rất sáng khoái nhận lời. Quách Chinh vốn là người mình muốn kết giao, ấn tượng đối với mình cũng tốt. Cơ hội như vậy Lục Vi Dân đương nhiên sẽ không để lỡ.

Khi từ nhà Quách Chinh ra đã hơn mười giờ tối, Lục Vi Dân và Chân Kính Tài đều có chút cảm xúc dào dạt.

Sau hơn hai tiếng thảo luận, tâm tình ba người đều có chút biến động. Tuy rằng Lục Vi Dân càng là người ngoài cuộc, nhưng người ngoài cuộc này khi nói xen vào lại thường là vẽ rồng điểm mắt, điều này chẳng những khiến Chân Kính Tài chấn động một cách khó hiểu, cũng khiến Quách Chinh dao động.

Dù thế nào, Chân Kính Tài cũng không thể tưởng được Lục Vi Dân có thể liên hệ vận mệnh nhà máy 195 và dự án máy bay lớn liên hệ với thế cục đang lung lay của Liên Xô, mà quan điểm hẳn đề xuất cũng rất có lý. Khi hẳn nói đến ý nghĩa của dự án máy bay lớn, ngay cả Quách Chinh theo bản năng cũng nghiêm túc lắng nghe ý kiến của Lục Vi Dân.

Quách Chinh đã không hề che giấu ý muốn điều Lục Vi Dân quay lại nhà máy 195, thậm chí nói thẳng vấn đề này ông ấy sẽ phụ trách liên lạc với Cô Minh Lương. Quách Chinh vẫn có đủ quyền lực để điều một sinh viên vào nhà máy. Mặc dù trước đây, Cô Minh Lương có lý do này kia mà không đồng ý, thì ông ta cũng không thể không nể mặt Quách Chinh này.

Nhưng trái lại thẳng nhóc Lục Vi Dân này còn giả bộ còn cần suy xét một chút, điều này làm cho Chân Kính Tài cũng có chút không vui. Cũng may Quách Chinh lại vô cùng rộng rãi, nguyên nhân có lẽ bởi vì cảm nhận, ấn tượng của ông ta đối với Lục Vi Dân thật sự rất tốt, cũng không bởi vậy mà mất hứng.

- Đại Dân, ông Quách cũng mở lời, cậu còn do dự gì? Chẳng lẽ nói quay lại nhà máy còn không bằng việc cậu ở lại huyện làm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn sao?

Hai người đi trên đường qua khu sinh hoạt nhà máy, hai hàng cây Hoàng Cát xòa bóng, lối đi bộ có những bồn hoa, có chỗ còn có bãi dừng xe, cũng là chỗ ban ngày chuyên đỗ xe đạp.

Khu vực hai bên đường làm công trình xanh tương đối tốt, đường đi theo lối bàn cờ, hai bên đường khu sinh hoạt đều là cây Hoàng Cát trên hai mươi năm tuổi trở lên, lại có cây đạt tới hơn ba mươi năm, còn xanh mượt hơn so với loại ngô đồng ở các khu sinh hoạt kiểu Pháp khác.

Mùa hè, bất kể là xe hay là người khi đi lại trên đường phố này, cũng quên đi cái nóng của mùa hè, cũng thành nơi hóng gió tốt nhất cho các ông lão bà lão đã về hưu. Buổi chiều, vẫn có không ít người thích ngồi dưới bóng cây, bôn hoa tâm sự chuyện hàng ngày, đánh cờ vua, đánh bài tú-lơ-khơ. Nơi này cũng đã trở thành một điểm tụ họp của khu sinh hoạt nhà máy 195.

- Ông Quách hiện tại rất được cấp trên coi trọng. Việc thực hiện cải tạo chế độ cổ phần xí nghiệp hiện đại và tách rời công nghiệp phụ cùng với chấn hưng công nghiệp chế tạo hàng không trong nước do ông ấy đề xuất nghe nói đã gây chấn động rất lớn. Ngay cả trung tâm nghiên cứu phát triển Quốc vụ viện cũng vô cùng chú ý tới đề nghị của ông ấy. Tôi đoán nhà máy 195 chúng ta đẩy mạnh cải tạo chế độ cổ phần xí nghiệp hiện đại hẳn là việc phải làm. Mà điều này cũng sẽ song song với việc nhà nước chú ý đẩy mạnh ngành chế tạo hàng không một lần nữa, thực hiện phát triển song song, trong đó cũng ẩn chứa ý đồ phải khởi động dự án máy bay lớn.

-Ồ? Trung ương đã có ý cho dự án máy bay lớn?

Tinh thần Lục Vi Dân chột bưng tỉnh.

Về dự án máy bay lớn này, Lục Vi Dân cũng đã cùng Quách Chinh và Chân Kính Tài nghiên cứu thảo luận nhiều lần. Hẳn chú ý thấy Quách Chinh cũng thực sự hứng thú với quan điểm của mình, cho nên có ý thức nói đến một vài ý tưởng mang tính dự đoán. Tối nay, hẳn cũng đem việc Liên Xô có thể giải thể khiến cho chiến lược của Mỹ với Trung Quốc bị yếu đi, thái độ đối địch kiểm soát với Trung Quốc sẽ thay đổi, khả năng làm cho kỹ thuật tiến tiến của ngành hàng không Trung Quốc thêm một bước bị phong tỏa.

Đánh giá được đề xuất chỉ ra một cách xác thực cũng khiến Quách Chinh rất đồng ý.

Quách Chinh cũng cho rằng một thời gian tương đối dài sau này Trung Quốc trên diễn đàn quốc tế còn có thể tiến thêm một bước chuyển biến xấu. Mĩ sẽ đều áp dụng chiến lược cấm thù và ngăn chặn đối với Trung Quốc ở các phương diện. Trong sự cạnh tranh tiềm lực ngày càng mãnh liệt, Trung Quốc sẽ bị vây hơn nữa trong hoàn cảnh xấu, mà trong sự cạnh tranh lâu dài, sản nghiệp hàng sẽ trở thành một ngành mấu chốt.

Hơn nữa xét kinh nghiệm lịch sử cùng với hiện thực khách quan, ngành công nghiệp hàng không trong nước nếu muốn dùng công nghệ được chuyển giao từ nước ngoài nhất là Âu Mĩ để nâng cao khả năng sản xuất của ngành thì tính khả thi gần như bằng không. Nếu không đẩy mạnh khởi động dự án máy bay lớn, càng về sau, ngành hàng không ở Trung Quốc trong cả lĩnh vực quân dân có ý nghĩa chiến lược này sẽ bị lạc hậu ngày càng xa. Sau này, nếu muốn một lần nữa đuổi theo không thể không phải trả cái giá nhiều hơn vài lần thậm chí mấy chục lần giá hiện giờ phải trả.

- Ông Quách cùng ông Cô và Lương Quảng Đạt lúc trước có thời gian đã đi Bắc Kinh một chuyến, lãnh đạo trên bộ cũng đặc biệt cùng ông Cô, Lương Quảng Đạt và ông Quách nói tới dự án máy bay lớn và vấn đề cải tạo xí nghiệp với hình thức đầu tư cổ phần. Ông Quách nói Trung ương đang nghiêm túc nghiên cứu tới toàn bộ lĩnh vực liên quan của dự án máy bay lớn. Đây là một hệ thống công trình tương đối lớn, không phải một xí nghiệp thậm chí mấy xí nghiệp và bộ hàng không có thể tiếp nhận được tới. Điều này cần có nhà nước nâng đỡ, cần Trung ương thống nhất đưa ra quyết sách. Nhưng xem ra Trung ương có chút ấn tượng với đề nghị của ông Quách, có một nhận thức rất cao đối với chuyện này, đang trưng cầu ý kiến và đề nghị về các phương diện. Xem ra là muốn tiến hành đánh giá một cách toàn diện về ý kiến của ông Quách cùng một vài chuyên gia học giả khác, chuẩn bị cho

quyết sách tổng hợp của Trung ương. Nhưng tôi thấy Trung ương lúc này đây không giống như vài lần trước kia chỉ hỏi hợt trưng cầu ý kiến, mà là thực sự có chút ý phải hành động lớn. Tuy nhiên điều này có lẽ còn cần một ít thời gian...

Chân Kính Tài vừa đi vừa liếc nhìn Lục Vi Dân:

- Cho nên tôi mới hy vọng cậu nghiêm túc suy nghĩ kỹ một chút. Nếu như nói bây giờ cậu vẫn còn làm ở Khu kinh tế mới được thuận lợi, thì thôi, nhưng hiện tại cậu ở Ủy ban công tác Đoàn tuy nói là rèn luyện, nhưng tôi lại cảm thấy quay về nhà máy thì cậu sẽ có thể có được càng nhiều cơ hội hơn nữa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Suy Nghĩ Kỹ Rồi Mới Làm

Nếu nói Lục Vi Dân không chút động lòng thì là nói dối. Nhà máy 195 là một nhà máy lớn, cấp bậc cao, mình trở về phần nhiều là sẽ vào văn phòng nhà máy. Có sự coi trọng của Quách Chinh, trong ba năm, năm năm có thể lên cấp trưởng ban chứ chẳng phải nói chơi, xem chừng muốn tới cấp cán bộ cấp phòng cũng chỉ là chuyện trong vòng vài năm. Trước ba mươi lăm tuổi lên đến cấp Trưởng phòng cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng điều này chỉ có thể có khi mọi chuyện đều thuận lợi.

Lục Vi Dân không thể không suy xét tới những chuyện xấu cùng khả năng tồn tại biến số nếu mình quay trở lại nhà máy.

Mình không phải học về chuyên ngành máy móc hàng không, thậm chí ngay cả mảng khoa học cũng còn không dính tới. Mình có thể khiến cho Quách Chinh coi trọng đều là dựa vào trí nhớ hai mươi năm trước của mình về xu hướng phát triển của thế giới. Nói khó nghe một chút, hiện nay ở trước mặt Quách Chinh nói bốc nói phét, lý luận suông khoe khoang một chút còn được, nếu thực sự để mình vào nhà máy 195 tiếp xúc thực tế, chỉ sợ chưa chắc đã thuận lợi như vậy. Mà theo thể cục phát triển hiện nay, người ngoài ngành làm lãnh đạo sẽ từng bước thay đổi, nhất là ở một xí nghiệp quốc doanh quy mô lớn như nhà máy 195, phương diện này cũng sẽ càng được coi trọng.

Còn có một nguyên nhân quan trọng hơn đó là nhân tố Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung cùng với Cô Minh Lương này còn chưa thể xác định được.

Trong kiếp trước Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung đều là hơn mười năm sau mới bị thất bại. Một đời này bởi vì mình tham gia vào, đã thành công trong việc để Chân Kính Tài tránh bị loại khỏi cuộc chơi. Mà hiện tại Quách Chinh cũng bởi vì mình cung cấp một vài ý nghĩ quan điểm mà càng được cấp trên coi trọng, xem ra đã có thay đổi rất lớn. Nhưng Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung vẫn còn tại vị, mình thực sự muốn về nhà máy, khó tránh khỏi sẽ bị cuốn vào trong đó. Cục diện sẽ lại diễn biến thành kiểu gì nữa, điều này đối với mình mà nói đến rất cuộc là họa hay phúc thật sự vẫn rất khó nói.

Mà Cô Minh Lương là một người có tính cách vô cùng cố chấp, bảo thủ. Ông ta một khi đã nhận định sự việc, thì anh muốn đảo ngược lại cũng không dễ dàng. Cho dù ông ta miễn cưỡng đồng ý để Quách Chinh điều động mình vào nhà máy, nhưng điều này có lẽ sẽ tăng mạnh phản cảm của ông ta đối với mình, thậm chí có khả năng mình sẽ bị chèn ép trong một thời gian. Điều này cũng là một biến số.

Cho nên Lục Vi Dân cần cân nhắc kỹ một chút. Hẳn cảm thấy có lẽ mình nên ở lại, cung cấp cho Quách Chinh một vài trợ giúp trên các phương diện khác dường như thích hợp hơn.

- Chú Chân, chú cảm thấy cháu ở nhà máy phát triển thật sự rất thích hợp sao?

Lục Vi Dân trầm ngâm một chút mới nói:

- Cháu biết chú Quách rất coi trọng cháu, nhưng những người Bí thư Cô và Lương Quảng Đạt, Trần Phát Trung chưa chắc cũng như thế. Cháu thật sự cũng muốn quay về, nếu chỉ được điều đến phân xưởng hoặc là bộ phận rửa ri khác có lẽ còn tạm được, nhưng nếu đến bộ phận văn phòng nhà máy, chỉ sợ ngược lại sẽ gây ra một vài mâu thuẫn không cần thiết. Nhất là thời điểm hiện tại đang khá là nhạy cảm, chú Chân từng suy xét về điều này chưa?

Trong lòng Chân Kính Tài thấy chấn động. Những lời này của Lục Vi Dân không phải không có lý. Bởi vì chuyện của mình mà mấy người Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung cùng với Diêu Chí Bân đang rắc rối hơn, mà quan hệ giữa Quách Chinh và mình cũng ngày càng chặt chẽ. Hiện tại con của Diêu Chí Bân là Diêu Bình hiện đang ở văn phòng nhà máy, nếu Lục Vi Dân cũng quay về nhà máy làm việc ở văn phòng chỉ sợ còn có chút châm chọc. Cảm giác của Cô Minh Lương sẽ như thế nào?

Nếu Lục Vi Dân thực sự được điều về, ngược lại dễ dàng trở thành một mối lửa. Điều này đối với phía Lục Vi Dân và mình mà nói, chỉ sợ cũng không phải là thượng sách.

Hiện tại Phó giám đốc nhà máy phụ trách mảng mua bán Trương Tuấn An rất có khả năng bị điều đến nhà máy 132. Chiếc ghế trống này đang có Diêu Chí Bân và quản đốc phân xưởng 28 là Hoắc Liên Như đang dốc sức cạnh tranh. Quan hệ giữa Hoắc Liên Như cùng Quách Chinh và mình cũng khá tốt, nếu liệu điều Lục Vi Dân trở về sẽ gây ra mâu thuẫn, chỉ sợ cũng khiến trong lòng Cô Minh Lương lưu lại một ấn tượng không tốt lắm. Như thế còn ảnh hưởng đến ưu thế cạnh tranh giữa Hoắc Liên Như và Diêu Chí Bân.

Thấy Chân Kính Tài dường như có điều gì xúc động, Lục Vi Dân biết rằng lời nói của mình đã tác động được tới đối phương.

Chân Kính Tài cũng không phải người bình thường, để có thể tồn tại ở vị trí đó trong nhà máy như hiện nay cũng đã trải qua không biết bao nhiêu khó khăn mới leo lên được. Tuy rằng Lục Vi Dân vẫn cảm thấy sức thu hút và tầm nhìn của Chân Kính Tài so với Quách Chinh còn hơi kém, nhưng sự khôn khéo, thiết thực của Chân Kính Tài thì không người nào có thể phủ nhận.

- Vi Dân, cậu suy xét sự việc rất thận trọng, như thế rất tốt. Tuy nhiên trước sau gì tôi cũng cảm thấy đây cũng là một cơ hội. Sau khi cậu trở về

cũng có nhiều thời gian với Chân Ny hơn. Hiện tại, tình cảm của Chân Ny chưa ổn định. Ở nhà không có việc gì liên cả ngày cùng đám bạn học ra ngoài vui chơi. Tôi sợ con bé học cái xấu, nhưng bắt nó ở nhà cả ngày cũng không phải cách xử lý, cũng không phải là kế lâu dài. Cho nên tôi đề nghị cậu vẫn nên suy xét kỹ một chút.

Đúng lúc đã bước đến cửa chính, lúc này Chân Kính Tài mới dừng bước nói:

- Cậu xem, con bé kia giờ này còn chưa về. Nếu cậu ở nhà máy, bậc bề trên như chúng tôi cũng yên tâm hơn một chút.

Lục Vi Dân thoáng động lòng.

Lời nói của Chân Kính Tài cũng là đánh đúng điểm yếu. Chân Ny vốn thích vui chơi, nếu mình không ở Xương Châu, với vẻ xinh đẹp như cô, sẽ không tránh được một vài ruồi bọ sẽ vo ve loanh quanh bên cạnh cô, như Diêu Bình là một điển hình. Hiện tại tuy rằng Chân Ny đã cảnh giác với Diêu Bình, nhưng bạn học của cô suốt ngày cứ mời cô đi chơi, lâu dần, người ta đều thấy bên cạnh cô không có bạn trai, chắc chắn sẽ có người nghĩ cách cửa cầm.

Tình cảm nam nữ rất khó nói, kiểu tình yêu sông cạn đá mòn không thay đổi đối với Lục Vi Dân mà nói có vẻ có chút viễn vông. Quan hệ giữa hắn và Chân Ny đã đến mức độ như hiện nay, nhất là người đã có thêm ký ức kiếp trước như hắn mà vẫn để người bạn gái mình yêu thương nhất rơi vào tay kẻ khác, bất kể là vì nguyên nhân gì, Lục Vi Dân đều không thể chấp nhận. Trừ phi chính mình cam tâm tình nguyện chủ động rời bỏ cô ấy, nhưng ít ra bây giờ mình còn chưa có ý như thế.

Thấy Lục Vi Dân dường như thoáng chút suy nghĩ, Chân Kính Tài cũng không nói thêm nữa.

Nói thật, ông ta cũng có chút lo lắng khi thấy Lục Vi Dân cứ ở Nam Đàm lâu như vậy, khoảng nửa tháng mới có thể về một lần. Con bé Chân Ny kia lại có tính cách hoàn toàn khác với người chị, thích đi ra ngoài chơi, hôm nay đi sàn nhảy, ngày mai có thể lại đi hát karaoke, nếu không thì cùng với nhiều người khác đi xem biểu diễn và dạo chơi ở ngoại thành. Chuyện nam nữ thanh niên ở bên nhau lâu ngày nảy sinh tình cảm, thật sự rất nguy hiểm. Ông ta thật sự sợ đây sẽ là nguyên nhân hủy hoại đi nhân duyên của Lục Vi Dân và Chân Ny.

Đang cân nhắc, chợt nghe được từ bên kia vọng đến tiếng bước chân cùng với tiếng trai gái cười đùa.

Lục Vi Dân liếc mắt một cái liền thấy Chân Ny đi giữa vài người.

Cô đi tất, mặc váy ngắn kẻ ô vuông cùng với chiếc áo trắng ngắn tay, nhất là chiếc nơ kiểu thủy thủ ở cổ áo càng làm cô trông có vẻ quyến rũ hơn vài phần. Đôi mắt mê hồn người trên gương mặt ửng hồng như làn mây trong cõi mơ mộng huyền ảo, nhìn rất hấp dẫn. Đôi môi màu anh đào căng mọng, cánh tay trắng nõn và đôi chân dài trắng mịn trong đêm tối có một sức hấp dẫn khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Mặt Chân Kính Tài lập tức trầm xuống, vừa nhìn Chân Ny cũng biết là đã uống rượu. Con bé này thật sự không làm cho người khác bớt lo được. Ông đã nhiều lần nói với cô, ra ngoài phải tỉnh táo, không bao giờ được tùy tiện uống rượu, cho dù là bia hay rượu vang. Hiện nay ở bên ngoài rất loạn, một đám người cả trai lẫn gái, sau khi uống rượu vào, khả năng điều khiển bản thân cũng giảm xuống không ít, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì Lục Vi Dân sẽ nghĩ như thế nào?

Chuyện hôm nay, trong lòng mình cũng không khỏi cảm thấy khó chịu chứ không cần phải nói tới Lục Vi Dân.

Chân Kính Tài đoán rất đúng, trong lòng Lục Vi Dân thực sự không vui. Nhất là nhìn thấy Chân Ny cười dịu dàng quyến rũ không giây phút nào không hấp dẫn ánh mắt của mấy người thanh niên kia. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Lục Vi Dân trở về thế giới này, hẳn cảm nhận được cảm giác chua xót.

Lục Vi Dân cứ lẳng lặng đứng đó như vậy, nhìn đoàn người chưa phát hiện ra mình và Chân Kính Tài đang dần dần đến gần, . Giờ phút này không ngờ lại dài như một thế kỷ.

Cũng không có gì, bọn họ chỉ là vài người bạn học ra ngoài chơi một chút mà thôi, không phải Diêu Bình. Lục Vi Dân cố gắng nhắc nhở mình phải bình tĩnh, phải rộng lòng, nhưng hẳn phát hiện ra mình không ngờ lại không làm được. Không phải Diêu Bình, theo phương diện nào đó mà nói có lẽ còn nguy hiểm hơn cả Diêu Bình nữa. Bởi vì Diêu Bình rõ ràng đã là kẻ thù, Chân Ny đã sớm có cảnh giác và phòng bị. Còn “ kẻ thù “ này có lẽ còn ẩn sâu chưa lộ mặt.

- Đại Dân?

Tiếng gọi bất ngờ lập tức đánh thức Lục Vi Dân khỏi trạng thái như gần như xa này, trong lòng Lục Vi Dân chợt tỉnh táo, mình làm sao vậy? Ngay cả chút tự tin cũng không có, chẳng phải uổng đi lòng tự trọng này sao? Còn những kế hoạch lớn đợi mình đi thực hiện. Chỉ vồn vắn vấn đề tình cảm chẳng lẽ mình cũng không thể thu xếp được. Vớ vẩn!

- Lục Tiểu Ny!

Lục Vi Dân cười lên tiếng đáp lại.

Chân Ny vui vẻ, đi vội vàng như chú nai con, trên mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào trước niềm vui bất ngờ, chạy như bay tới. Có lẽ là còn do cả chút rượu, cô thậm chí không bận tâm đám bạn học phía sau mình, cũng

không nhìn thấy Chân Kính Tài đang đứng bên cạnh Lục Vi Dân, cách đó không xa, lập tức nhào vào trong lòng Lục Vi Dân.

- Anh trở về lúc nào? Sao không nói trước một tiếng?

Vẻ mặt đầy yêu thương của cô khiến lòng Lục Vi Dân trong nháy mắt cũng như có hơi rượu:

- Hơn bảy giờ chiều anh mới về, không kịp gọi điện thoại cho em.

- Con còn biết trở về sao? Bây giờ đã là lúc nào rồi?

Giọng Chân Kính Tài trầm thấp vang lên chẳng hề đúng lúc. Lúc này Chân Ny mới phát hiện cha mình đang đứng cách Lục Vi Dân không xa, sắc mặt sa sầm.

- Cha, sao cha cũng không lên tiếng vậy? Khiến con sợ muốn chết!

Chân Ny bĩu môi đầy xinh đẹp nói:

- Cha như ngáo ộp vậy, dọa người cũng không vui như vậy đâu.

Chân Kính Tài cảm thấy đau đầu, ông ta đúng là không có cách nào với một cô con gái này. Mình tức giận tới tái mặt, vậy mà nó này ngang nhiên như không, khiến mình chuyển giận thành vui, chắc là do được mình chiều từ nhỏ thành ra như vậy. Nhưng việc hôm nay thực sự phải dạy bảo Chân Ny kỹ càng, nếu không sau này thật sự khiến Lục Vi Dân và Chân Ny có khúc mắc gì, vậy cũng không tiện xử lý.

- Con đi đâu vậy? Vi Dân khó lắm mới trở về một chuyến, mà ngay cả bóng của con cũng không thấy, giờ muộn như vậy mới về, thật không ra gì!

Chân Kính Tài nghiêm mặt nói.

- Người ta sao biết được Đại Dân sẽ về? Bạn học đã hẹn con cùng tới sân nhảy Gia Lạc chơi mà, chúng con đi cả đám đông, thì có gì chứ?

Chân Ny có chút mất hứng, ôm cổ Lục Vi Dân, nói lấy lòng:

- Đại Dân, anh nói cha em có phải rất kỳ lạ hay không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Lại Có Một Kẻ Muốn Cướp Người Yêu?

Trong lòng Lục Vi Dân lúc này đã bình tĩnh lại, nhất là thấy Chân Ny không chút e dè mà ôm ghì lấy mình, trong lòng cũng trở nên thoải mái:

- Chú Chân, không sao đâu ạ. Tiểu Ny và các bạn học cùng ra ngoài chơi cũng tốt, nếu không cả ngày ru rú ở nhà làm gì? Hôm nay cũng là cháu không báo trước, không nên trách Tiểu Ny, mà nên trách cháu.

- A! Em quên băng mắt.

Chân Ny dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, vội giã ra khỏi lòng Lục Vi Dân, hơi ngượng ngùng nói:

- Các bạn học của em vẫn ở bên kia. Lại đây, Đại Dân, em giới thiệu với anh một chút.

Thật ra Lục Vi Dân đã sớm chú ý tới đoàn người trở về cùng Chân Ny. Trong đó có ba nam hai nữ, cách ăn mặc đều rất thời thượng, phong thái cũng khá sành điệu.

Chẳng qua là khi Chân Ny lao vào ôm mình, mấy nam thanh niên đều đứng ở xa tận bên kia trên mặt đều có chút khinh thường và không thật tự nhiên, còn hai cô gái kia cũng có chút coi thường. Chỉ có điều những sắc thái đó chợt lướt qua nhưng lại đều lọt vào mắt Lục Vi Dân không sót chút nào.

Chân Ny nắm tay Lục Vi Dân bước về phía kia, Lục Vi Dân cũng mỉm cười rất tự nhiên, độ lượng mà đi theo Chân Ny. Nhưng Chân Kính Tài thấy

Lục Vi Dân rất bình tĩnh, dường như không thật để ý điểm này, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút, quay lưng bước vào nhà.

- Đại Dân, bọn họ đều là của bạn ở đại học của em. Đây là Doãn Hồng, Đào Sánh Doanh, đều là bạn học thân nhất với em. Hai bạn này là Hoàng Tiềm, Triệu Vân Lâm, cũng là bạn cùng lớp với em. Đây là anh của Sánh Doanh, Đào Trạch Phong.

Chân Ny giới thiệu từng người với Lục Vi Dân.

- Doãn Hồng, Sánh Doanh, đây là bạn trai mình - Lục Vi Dân.

Cô gái tên Đào Sánh Doanh còn cao hơn Chân Ny một cái đầu, vóc dáng cũng dễ coi, chỉ có điều gò má hơi cao một chút, nhưng trông rất cá tính. Còn Doãn Hồng lại là một cô gái có gương mặt tròn vô cùng đáng yêu. Có điều hai cô gái tuy rằng trên mặt cũng mang nét cười, nhưng Lục Vi Dân lại có thể cảm nhận được sâu trong họ là một thái độ kiêu căng và lạnh nhạt không nói ra.

Con vật thì sống thành đàn, con người thì sống theo hội. Khi ở đại học tuy rằng chưa hẳn đã rõ rệt như vậy nhưng ở trường đại học mang tính địa phương giống như Học viện Thương mại Xương Giang này, hoàn cảnh gia đình thường thì không giấu nổi người khác. Chân Ny là con gái Phó giám đốc nhà máy 195. Phó giám đốc nhà máy 195 ở thành phố Xương Châu cũng coi như là một nhân vật kha khá, cho nên những bạn học có thể chơi khá thân với Chân Ny hiển nhiên cũng là tự nhận mình có chút thân phận.

Đám người đó rõ ràng là do Đào Trạch Phong dẫn đầu, Lục Vi Dân có thể cảm nhận được sự khinh thường của bọn họ đối với mình và sự bất đồng với Chân Ny. Tuy nhiên hẳn cũng không hề để ý.

Trông mặt mà bắt hình dong, hoặc là nói dựa vào những hiểu biết về nghề

nghiệp, gia thế mà mình biết để đánh giá một người đã trở thành một thói quen. Lục Vi Dân biết rằng e rằng quan hệ tình cảm giữa mình và Chân Ny đã bị bạn học phản đối và coi thường, chắc cũng không ít lần nói mình và cô không thích hợp, khuyên cô nên chia tay. Những người này có sức ảnh hưởng rất lớn với Chân Ny.

Ít nhất trong ấn tượng từ kiếp trước khi mình và Chân Ny tìm hiểu nhau, Chân Ny chưa bao giờ để mình và những bạn đại học thân thiết này của cô gặp mặt. Có lẽ là những người bạn này của cô thấy mình chướng mắt, có lẽ là Chân Ny không muốn để những cuộc gặp đó trở nên gượng gạo. Tóm lại trong kiếp trước hẳn hoàn toàn không biết gì về những người bạn này của Chân Ny, hôm nay cũng được tính là lần đầu tiên gặp mặt.

- Chào mọi người, tôi là Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân giơ tay rất thoải mái về phía người thanh niên cao gầy. Đào Trạch Phong, cái tên này nghe hình như khá quen, nhưng Lục Vi Dân nhất thời có chút nhớ không ra. Mình dường như không có khả năng từng qua lại gì với đối phương, vì sao lại có cảm giác dường như đã nghe cái tên này rồi.

- Đào Trạch Phong, làm việc ở Ngân hàng Trung Quốc tỉnh.

Người thanh niên cao gầy gật đầu nhẹ nhàng, chỉ bắt rất nhẹ bàn tay Lục Vi Dân rồi buông tay rất nhanh.

Lục Vi Dân có chút buồn cười, người kia dường như quả làm ra vẻ, rất có vẻ bề trên nhìn xuống mình. Cũng không biết y lấy cái thứ cảm giác mình xuất chúng hơn người đó đến như vậy ở đâu ra. Hẳn đã nhớ ra người này, trong kiếp trước mình còn qua lại với người này hai lần.

Khi đó mình đã là Phó chủ tịch thường trực quận, bởi vì ở quận phải xây dựng môi trường tài chính mà đã liên hệ với người là Phó giám đốc Ngân

hàng Trung Quốc ở Xương Châu Đào Trạch Phong này. Nhưng sau này người này hình như được điều đến Côn Hồ đảm nhiệm Giám đốc ngân hàng Trung Quốc ở Côn Hồ, sau đó liền không liên hệ với người này nữa.

Lục Vi Dân lại bắt tay làm quen với hai người bạn học nam khác của Chân Ny. Còn hai cô bạn học nữ, Lục Vi Dân chỉ mỉm cười gật đầu nhẹ, tỏ ý làm quen.

Về cơ bản cuộc gặp mặt lần đầu tiên cũng nên kết thúc, mỗi người đều nói từ biệt rồi về nhà, ai cũng sẽ không ngại ai. Tuy nhiên Đào Trạch Phong dường như luôn có ý không muốn buông tha, nhìn Chân Ny quyến rũ yêu kiều một cái, lại nhìn Lục Vi Dân trong trang phục rất bình thường, trong ánh mắt kia luôn có một thứ tiếc nuối trộn lẫn thương hại không nói thành lời.

Lục Vi Dân chợt nhớ tới một câu thường dùng để trêu đùa trên mạng trong kiếp trước là “Bông hoa nhài cắm bãi phân trâu”. Chỉ e người đứng trước mặt này trong lòng cũng đang nghĩ như vậy, nghĩ không ra mình dựa vào cái gì có thể giành được trái tim người đẹp. Hơn nữa người đẹp này có điều kiện tốt như vậy, quả thực hoàn toàn không xứng bị cắm vào “bãi phân trâu” trước mặt này.

- Xem ra cậu Đào hình như có chuyện muốn nói với tôi?

Vẻ mặt như cười như không của Lục Vi Dân trong mắt Đào Trạch Phong lại càng đáng ghét. Hắn dường như thật sự không biết thân phận của mình, thực sự nghĩ rằng ỷ vào chút thiện cảm của cha Chân Ny và chút tình nghĩa thanh mai trúc mã là có thể chắc chắn?

- Có sao không? Chân Ny là cô em nhỏ trong hội chúng tôi. Chúng tôi rất quan tâm tới cô ấy, cho nên có một số chuyện cũng muốn tìm hiểu một chút.

Dường như cảm thấy anh mình hơi khó xử, Đào Sảnh Doanh lạnh lùng

nói chen vào.

- Ồ? Tìm hiểu? Chẳng lẽ Chân Ny chưa từng nói về tôi?

Lục Vi Dân càng cảm thấy thú vị, xem ra Đào Trạch Phong này dường như rất có cảm tình với Chân Ny. Mà cô em này của y hình như cũng một lòng muốn làm mối cho y, muốn biến mối quan hệ với Chân Ny thành chị em dâu.

- Chính vì Chân Ny đã nói với chúng tôi về anh, chúng tôi mới cảm thấy cần thiết phải hỏi rõ ràng.

Đào Sánh Doanh nhìn thẳng vào con người mà trong lời nói có chút hương vị bất cần đời này, không có chút thiện cảm nào.

Chân Ny sao có thể thích một người như thế này? Không biết hẳn có điểm nào tốt? Đại học Lĩnh Nam tuy rằng cũng khá, nhưng thế thì có là gì?

Hiện nay hẳn được phân tới Nam Đàm – nơi thâm sơn cùng cốc nghèo khổ mà nhiều người đến cái tên cũng chưa bao giờ nghe đến, có thể điều trở về hay không cũng là điều không chắc. Tuy nói Chân Ny khẳng định có thể điều về nhà máy 195, thế cũng là dựa vào quan hệ của nhà Chân Ny.

Chân Ny thường xuyên nói với các bạn học của mình là bạn trai cô rất tài năng, có bản lĩnh, mấy chị em đều dè bủ, nếu hẳn có tài năng, có bản lĩnh thì sẽ không phải dựa vào nhà họ Chân để quay về nhà máy 195. Hơn nữa bây giờ hẳn cũng chưa được điều về, có thể thấy được đến cha của Chân Ny bây giờ chắc cũng chưa hạ quyết tâm.

Vì để giữ thể diện thay cho người này, Chân Ny còn biện bạch nói là anh chàng của mình nói là bây giờ không muốn trở về. Thật sự là buồn cười, có thể như vậy sao? Cơ hội trở về Xương Châu thì không muốn, lại thích ở cái xó xỉnh Nam Đàm đó, nói ra có ai tin được không? Những năm này mà muốn

điều về Xương Châu rất khó khăn, điều này người trong cả tỉnh Xương Giang ai cũng biết.

Lục Vi Dân còn chưa kịp nói, Chân Ny cũng đã có chút không hài lòng mà trừng mắt:

- Sánh Doanh, chị làm gì vậy?

- Không có gì, bọn chị chính là muốn hỏi một chút về hãn thôi, ngoài ra thì hỏi khi nào thì hãn được điều trở lại Xương Châu, những điều này thì có gì?

Đào Sánh Doanh đảo mắt, lập tức cười đáp lại nói:

- Chẳng phải em cũng mong hãn được điều trở về sao, bọn chị chỉ khuyên hãn một chút thôi.

- Vậy được, mọi người cứ ở đây nói chuyện.

Chân Ny cũng rất không hài lòng với thái độ cứ lần lữa không muốn điều trở về của Lục Vi Dân. Nhưng cha cô rất tôn trọng ý kiến của Lục Vi Dân, nhất quyết muốn để Lục Vi Dân tự quyết định, còn nói Lục Vi Dân có suy xét của chính hãn. Ở lại Nam Đàm chưa chắc đã kém phát triển hơn so với ở nhà máy 195.

Điều này làm cho Chân Ny cảm thấy có phải cha mình đang cố ý đánh lừa cảm giác của mình hay không.

Mấy người bạn thân thiết này của mình luôn có phần khinh thường bạn trai mình, luôn cảm thấy Đại Dân tìm hiểu mình là có ý đồ, mình đã nhiều lần giải thích mà bọn họ không tin. Nhất là sau khi biết được Đại Dân bị phân đến Nam Đàm, liền càng cảm thấy mình và Đại Dân tuyệt đối không xứng đôi. Bọn họ muốn mình sớm hạ quyết tâm chia tay với Đại Dân, làm cho

Chân Ny cũng rất không vui.

Nhưng Chân Ny cũng biết mấy người bạn thân nhất thời đại học này của mình cũng là mong điều tốt cho mình, cũng không có ý gì xấu, cho dù là Đào Sảnh Doanh có chút ý khác, muốn “quảng cáo” anh trai cô ta cho mình. Đó cũng là do cô ấy thấy điều kiện của anh cô tốt hơn Lục Vi Dân rất nhiều.

Nhà Đào Sảnh Doanh là Sở Tài chính tỉnh, cha cô là Phó giám đốc sở Tài chính, mẹ cô làm Trưởng phòng Nhân sự ở Cục thuế tỉnh, điều kiện gia đình vô cùng tốt. Anh cô là Đào Trạch Phong, là sinh viên ưu tú tốt nghiệp Học viện Tài chính trung ương, từ khi còn trong trường đã là Đảng viên dự bị. Anh ta được phân trở về tỉnh chỉ mới bốn năm, lúc này cũng đã chính thức đến Ngân hàng Trung Quốc chi nhánh tỉnh tạm thời rèn luyện. Nghe nói anh ta cũng được xem là một ngôi sao mới đang lên trong ngành ngân hàng, có thể nói là tiền đồ vô cùng rộng mở.

Ở trường Sảnh Doanh cũng có quan hệ thân thiết nhất với mình, vẫn rất muốn làm em chồng mình. Ý định này của cô ở ký túc ai cũng biết, chẳng qua lúc ban đầu bởi vì lý do tuổi tác của mình nên không nói chuyện yêu đương. Sau này mình lại thành đôi với Đại Dân, điều này làm cho Sảnh Doanh rất không vui, cũng giận mình một thời gian dài.

Sau khi tốt nghiệp biết Đại Dân bị phân đến Nam Đàm, cô ấy lại nuôi ý định cũ. Cô ta luôn nói trước mặt mình là mình và Đại Dân không môn đăng hộ đối, giờ lại cách xa nhau vài trăm dặm, một ở Xương Châu, một ở nơi xa xôi hẻo lánh, căn bản không có khả năng thành đôi. Nói thà đau ngắn còn hơn đau dài, phải quyết định sớm, điều này làm cho Chân Ny cũng là không biết nên khóc hay cười.

Hôm nay Doãn Hồng và Sảnh Doanh mời mình cùng tới sàn nhảy Gia Lạc, cũng không nói trước là có Đào Trạch Phong, chỉ nói là đi cùng mấy bạn học cũ. Cô cũng không để ý, không ngờ Đào Trạch Phong cũng đi, nếu sớm

biết thì Chân Ny đã không đi.

Lúc này thấy nhóm bạn thân của mình nói chuyện với Lục Vi Dân, trong lòng Chân Ny cũng lo lắng, sợ mấy chị em thân thiết của mình sẽ nói một vài lời không dễ nghe. Bạn trai mình tuy rất độ lượng với mình, nhưng cũng chỉ đối với mình, chưa chắc sẽ nể nang gì mấy cô bạn thân mồm mép ghê gớm của mình. Nếu thật sự bọn họ căng thẳng với nhau, cô đứng giữa cũng rất khó xử.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Cậu Tưởng Cậu Là Ai?

- Chân Ny, ở đây làm sao tiện nói chuyện? Em ở ngay trước mặt, có một số chuyện khó nói lắm.

Đào Sảnh Doanh đã sớm tính đến điều này, lắc đầu không đồng ý:

- Em yên tâm, mọi người chỉ hỏi hănh mấy câu thôi. Rất đơn giản thôi mà, chỉ muốn nghe ý kiến cá nhân của hănh. Bọn chị cũng là vì muốn tốt cho em thôi, đúng không? Chỉ mấy câu thôi, tìm hiểu một chút, cho anh ta một số ý kiến. Hănh là một nam tử hán đại trượng phu, lẽ nào lại sợ không nghe được mấy câu? Chẳng lẽ lại hẹp hòi vậy sao?

- Đúng vậy, Chân Ny. Hănh tốt nghiệp đại học ra công tác một năm rồi. Lẽ nào còn sợ gặp người lạ sao?

Người thanh niên tên Hoàng Tiềm cũng phụ họa theo.

- Đây cũng đâu phải là chuyện xấu xa. Mọi người chỉ là nói chuyện chân thành với nhau thôi. Chỉ là cảm thấy có em ở đây thì có một số chuyện không tiện nói rõ. Yên tâm đi, cứ coi như là có chút quá giới hạn đi chẳng nữa, lẽ nào một người nam nhi như hănh lại còn sợ nghĩ không thông hay sao?

Miệng lưỡi của người này quả thật là có chút cay nghiệt. Cái hương vị đầy đắc ý kia dường như toát ra từ mỗi câu nói. Cũng không biết lấy đâu ra thứ cảm giác tự tin vào bản thân mình đến vậy, Lục Vi Dân cũng có thể mơ hồ đoán được nhóm người này muốn nói gì với mình. Hănh cảm giác có chút buồn cười.

Nhóm người này chắc là cảm thấy mình không chỉ vì thích vẻ xinh đẹp của Chân Ny, mà hơn thế nữa là nhắm rõ vào gia đình Chân Ny. Là thấy hẳn muốn có thể thấy người sang bắt quàng làm họ, mượn mối quan hệ với Chân Kính Tài để quay trở về nhà máy 195. Chỉ là không hiểu tại sao hẳn lại khiến cho Chân Ny mê hoặc đến khăng khăng như thế. Vì thế nên mới muốn “nói chuyện riêng” với hẳn, dùng cơ hội này để tìm ra sơ hở của hẳn.

Bây giờ lại còn dùng mấy lời nói này để chụp mũ mình. Đại khái cũng là muốn tránh việc mình chịu không nổi mấy lời sỉ nhục của bọn họ nên sẽ thẹn quá thành giận chăng? Có lẽ đám người này cũng hy vọng mình có thể thẹn quá thành giận. Như thế thì càng thể hiện ra sự hèn nhát, vô dụng của mình.

Chẳng lẽ mình thực sự sợ cái đám người này hay sao? Từ sâu thẳm trong lòng, Lục Vi Dân cười lạnh một tiếng. Tuy hẳn cũng biết từ các góc độ khác nhau mà xem xét, biểu hiện của đối phương thực ra rất bình thường, thậm chí có thể nói là vì nghĩ “tốt” cho cuộc đời sau này của Chân Ny. Nhưng lại đổ vào đầu hẳn, nổi đè nén trong lòng lại thật sự không biết xả ra đằng nào.

Khó khăn lắm mới đuổi được đồ vô liêm sỉ Diêu Bình. Bây giờ lại có người tự xưng là sứ giả bảo vệ hoa. Chân Ny này thực sự là có chút hấp dẫn. Chủ trách tình địch xuất hiện liên tục, không để mình yên. Chỉ có điều đối diện với một nhân vật như thế này thì vẫn cần phải suy nghĩ cho kỹ nên dùng cách gì để ứng phó, để tránh mất mặt, mất thân phận.

- Tiểu Ny, không sao đâu. Em thấy không, mấy người bạn học này cũng rất quan tâm đến em. Họ cũng là vì nghĩ cho em thôi. Lẽ nào em lại không có niềm tin với anh sao?

Lục Vi Dân cười đùa nói:

- Em cứ qua một bên đi. Nói không chừng một lúc thôi rồi bọn anh đã có thể bắt tay vui vẻ đấy.

- Đại Dân...

Chân Ny do dự một chút. Miệng lưỡi Đào Sánh Doanh cũng đã rất nổi tiếng trong trường học, hạ gục vô số người. Vì thế nên mối quan hệ của cô ta ở trong trường cũng không tốt lắm. Chỉ có mình và Doãn Hồng mới khá gần gũi với cô ta. Tính cách bạn trai của mình thế nào Chân Ny cũng biết, bên ngoài hòa nhã, bên trong cứng rắn. Đào Sánh Doanh nếu như thực sự ăn nói quá giới hạn thì Chân Ny thực sự sợ làm tổn thương đến lòng tự tôn của Lục Vi Dân.

- Không sao, ngoài ra anh là sinh viên mới tốt nghiệp. Một năm ra nay anh cũng đã luyện cho mặt đủ dày rồi. Anh cũng muốn biết mọi người muốn nói gì.

Lục Vi Dân hạ giọng, nói ôn tồn:

- Yên tâm đi, dù là bọn họ có nói điều gì khó nghe thì anh cũng vẫn có thể chịu được mà. Lẽ nào ngay cả niềm tin này với anh mà em cũng không có sao?

- Không phải, Đại Dân,...

Chân Ny muốn nói rồi lại thôi.

- Ha ha, anh biết. Chẳng phải là Đào Trạch Phong muốn theo đuổi em sao? Đuổi được một Diêu Bình đi rồi thì lại mọc ra một Đào Trạch Phong. Điều này cũng chứng tỏ em rất có sức hấp dẫn đấy. Không sao, anh có niềm tin, bọn họ sẽ thấy.

Tiếng Lục Vi Dân tuy thấp nhưng giọng điệu lại toát ra vẻ thản nhiên, tự tin, khiến cho Chân Ny tự nhiên có một cảm giác vui mừng đặc ý.

Chân Ny cuối cùng cũng buông tay Lục Vi Dân ra. Cô có chút lưu luyến

gật đầu, thể hiện rằng cô có niềm tin với Lục Vi Dân. Cô cũng muốn xem Lục Vi Dân khi đối diện với một người miệng lưỡi như dao, nói năng chua ngoa và đang muốn theo đuổi mình như Đào Trạch Phong thì sẽ có biểu hiện như thế nào.

Nói thật cô cũng không có ác cảm với Đào Trạch Phong, trái lại Đào Trạch Phong bất kể phương diện nào cũng khá là xuất sắc. Trong mắt của người ngoài nhìn vào thì Đại Dân dường như căn bản không thể so sánh với Đào Trạch Phong. Nhưng Đào Trạch Phong lại chỉ có thể làm anh của Đào Sánh Doanh, căn bản không thể nào đi vào trái tim cô được. Điều này có thể là vì cô đều dành hết tâm tư cho Đại Dân.

Cô gái còn tên Doãn Hồng chủ động đi lên kéo tay Chân Ny đi sang một bên. Còn Đào Trạch Phong và hai người bạn nam khác và cái người có vẻ mặt không thiện cảm là Đào Sánh Doanh này thì cứ như là hồ rình mồi. Điều này khiến cho Lục Vi Dân càng thấy thú vị. Cái này thì có là gì cơ chứ? Là thử mình hay là muốn khiến mình thấy khó mà rút lui đây?

Lục Vi Dân thờ ơ nhìn Chân Ny đi sang một bên. Lúc này mới ung dung quay đầu ra nhìn hai anh em:

- Bây giờ được rồi chứ? Có điều gì thì lúc này có thể nói thoải mái được rồi.

- Lục Vi Dân, anh và Chân Ny là bạn học cùng cấp ba à? Chắc là khi Chân Ny đỗ đại học thì hai người vẫn chưa yêu nhau đúng không? Chắc phải đến năm thứ ba mới bắt đầu yêu nhau?

Đào Sánh Doanh nhìn anh trai mình đang đứng bên, khẽ hừ một tiếng nói:

- Hồi cấp ba mà còn chẳng có ý yêu nhau. Tại sao đến khi học đại học mới theo đuổi Chân Ny?

- Ha ha, thật là buồn cười quá! Tình yêu lẽ nào cũng phải chịu thời gian quy định sao?

Lục Vi Dân biết đối phương muốn nói điều gì. Những người này đều là nghĩ người khác xấu xa như vậy. Hả như cười như không cười nói:

- Mọi người muốn nói gì, có phải là muốn nói lúc đó cha của Chân Ny vẫn chưa làm Phó giám đốc nhà máy, vì thế nên tôi không có ý đó. Về sau khi cha của Chân Ny làm Phó giám đốc nhà máy rồi thì tôi mới có ý, muốn thấy người sang bắt quàng làm họ đúng không?

Gương mặt Đào Sảnh Doanh hơi nóng. Cô không ngờ đối phương lại suy nghĩ được nhanh như thế. Bản thân mình chỉ là hỏi thôi, đối phương liền đã có thể qua câu hỏi để nắm lấy ý đồ của mình. Điều này khiến cho cô có chút không biết đáp lời như thế nào mới ổn.

- Lục Vi Dân, tôi cũng biết anh với Chân Ny của chúng tôi là bạn học đại học với nhau bốn năm. Chân Ny giống như người em gái của chúng tôi vậy. Tôi nghĩ nếu như anh thực sự thích Chân Ny thì chắc chắn sẽ muốn tốt cho Chân Ny. Nhưng hiện nay anh đang ở đâu, Nam Đàm, là một huyện nghèo của địa khu Lê Dương đúng không? Nghe nói anh có chí căm rở ở Nam Đàm, phải tạo ra sự nghiệp ở đó. Nói thật chúng tôi đều rất khâm phục ý chí của anh. Nhưng anh đã từng nghĩ đến Chân Ny sẽ phải làm thế nào chưa?

Người nói chen vào chính là một bạn học khác tên là Triệu Vân Lâm. Đây là người bạn rất tốt khi Chân Ny học đại học. Diện mạo anh ta xấu xí nhưng trong ấn tượng của Lục Vi Dân thì anh ta là người duy nhất xuất hiện giúp đỡ Chân Ny từ khi Chân Ny bị Diêu Bình ruồng bỏ.

Nghe nói anh ta vẫn thầm yêu Chân Ny, nhưng khi Chân Ny ly hôn với Diêu Bình mang theo đứa con, anh ta sớm đã là người đã có vợ nhưng lại không tiếc sức giúp đỡ Chân Ny. Ở kiếp trước, Lục Vi Dân tuy không liên hệ

nhieu với Chân Ny nhưng hẳn vẫn luôn quan tâm đến tình hình của Chân Ny, cũng biết rằng Triệu Vân Lâm là một người đứng đắn.

- Cậu Triệu, tôi nghĩ hiện nay nói đến vấn đề này có vẻ hơi quá sớm không?

Lục Vi Dân khẽ cười phản kích. Tuy Triệu Vân Lâm là người tốt nhưng cũng không có nghĩa là về lập trường thì cũng giống như hẳn. Lúc này hoặc là anh ta cũng yêu thầm Chân Ny, hoặc là anh ta ủng hộ Đào Trạch Phong, chứ không thể là ủng hộ mình được. Vì thế nên không cần thiết phải khách khí:

- Khoảng cách chẳng thể hiện được điều gì. Chúng ta không nói ghê gớm là tình yêu có sức mạnh vô địch, nhưng ít nhất tôi cho rằng đối với tôi và Chân Ny mà nói thì đây không phải là vấn đề gì cả.

- Không là vấn đề gì sao?

Khuôn mặt hơi có chút thư sinh của Triệu Vân lúc này toát ra một khí thế rất hùng hổ :

- Lời nói này không thực tế lắm nhỉ? Gặp nhau một lần cũng phải đi ô tô năm sáu tiếng đồng hồ. Anh cảm thấy như thế không phải là vấn đề hay sao? Chuyện tình cảm và hôn nhân lẽ nào không cần sự bảo đảm về vật chất? Hay nói khác đi anh rất nhanh sẽ được điều về Xương Châu?

- Tôi đã nói rồi, thời đại thay đổi rất nhanh. Các anh cho rằng có vấn đề, thật sự chưa chắc đã là vấn đề. Điều này không liên quan lắm đến việc tôi có được điều về hay không.

Lục Vi Dân cảm thấy chính mình dường như có chút già mồm át lẽ phải.

- Cậu Triệu, tôi vẫn còn muốn nói một câu nữa. Chân Ny, cô ấy đã trưởng

thành rồi. Cô ấy có tư duy, có cách nhìn nhận của riêng mình, có thể phân biệt được đúng sai, cũng có thể dùng lý trí phân tích tất cả. Tôi nghĩ tình cảm giữa tôi và cô ấy không cần thiết phải có người ngoài khoa tay múa chân, bất kể là ai. Trong chuyện tình cảm, ngoại trừ người trong cuộc ra thì ai có thể hiểu được cảm giác thực sự chứ?

Sở dĩ hẳn có chút khách khí với Triệu Vân Lâm là vì Lục Vi Dân cũng nghĩ đến người này coi như vẫn là người đứng đắn. Hơn nữa hẳn cũng nghe ra được rằng đối phương chỉ là thấy mình và Chân Ny xa cách nhau như vậy, hơn nữa điều kiện chênh lệch khá nhiều. Như thế mới là lo lắng cho Chân Ny, khác hoàn toàn so với thái độ của anh em họ Đào và Hoàng Tiềm kia. Vì thế nên mới kiềm chế cơn tức giận trong lòng.

Đối với hai anh em nhà Đào Sánh Doanh, Lục Vi Dân càng không khách khí.

...

- Tôi không thể hiểu nổi. Hai anh em cậu có tư cách gì mà dám khoa tay múa chân trước mặt tôi? Chuyện của tôi và Chân Ny, từ lúc nào lại đến lượt người ngoài giương nanh múa vuốt cơ chứ? Cậu Đào à, cậu tưởng cậu là ai chứ? Dựa vào mối quan hệ thân thiết với Chân Ny thì có thể ở đây ăn nói bừa bãi được hay sao? Cậu không cảm thấy cậu quá khoa trương, quá nực cười sao?

Lời nói của Lục Vi Dân hết sức khiêu khích. Hẳn chính là muốn xem xem Đào Trạch Phong này sẽ dùng thái độ như thế nào để đối phó với mình.

Cái kiểu dựa vào bóng của bậc cha chú đời trước, học một trường đại học lớn, ở cơ quan có một số người chiếu cố, cả đời thuận buồm xuôi gió thì cảm thấy mình không gì là không làm được. Hơn thế nữa còn cho rằng mình đã có thể bỏ xa người khác, cảm giác mình ở bất cứ phương diện nào cũng cao hơn

người khác một bậc, bất luận là đái ngộ gì thì cũng phải ưu tiên bản thân mình trước. Trên thực tế lại là kiểu bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa.

Lục Vi Dân từ sâu trong nội tâm chán ghét vô cùng mấy con cháu nhà quan chức có cảm giác hơn người quá rõ rệt như thế. Khi thực sự gặp phải chuyện rắc rối hay khó giải quyết thì sợ hãi lúng túng, chẳng hề có chút trách nhiệm. Tuy không hẳn là tất cả nhưng kiếp trước Lục Vi Dân gặp phải không ít loại người kiểu này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Đừng Tự Đề Cao Mình Quá!

Đào Sánh Doanh hoàn toàn bất ngờ khi thấy Lục Vi Dân vừa rồi còn nói chuyện với Triệu Vân Lâm có vẻ nho nhã lễ độ vậy mà bây giờ khi nói chuyện với mình lại dường như thay đổi thành một người khác. Hẳn thô lỗ mà công kích vài câu đã khiến cô đỏ mặt, không thể át được cơn giận, hai con mắt cháy lên ngọn lửa phẫn nộ, gần như muốn nung chảy Lục Vi Dân.

Tên không biết xấu hổ này quá đáng ghét. Cô chưa từng gặp người nào kiêu ngạo ương ngạnh như vậy. Muốn kiêu ngạo ương ngạnh thì cũng phải có điều gì để kiêu ngạo ương ngạnh chứ. Nghĩ đến một người chỉ tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam mà ngạo mạn như vậy đã khiến cô cảm thấy không chịu nổi. Một gã bị phân đến một huyện nghèo xa xôi hẻo lánh, nếu không dựa vào quan hệ, không đi cửa sau cũng chẳng thể trở lại được thành phố Xương Châu này, vậy mà lại dám ở trước mặt mình và anh trai vênh váo tự đắc, nói xằng nói bậy. Điều này làm cho cô quả thực càng không thể chịu đựng được.

Đào Trạch Phong cũng vô cùng phẫn nộ. Anh ta thừa nhận mình và em cũng có phần hơi quá, nhưng anh ta cảm thấy làm vậy cũng không có gì là không đúng. Lục Vi Dân trước mặt thì dừng dừng, sau lưng lại ngấm ngấm kiêu căng, khiến anh ta cũng không hiểu vì sao mà tức giận, cũng không biết vì sao cậu thanh niên trước mặt có vẻ khinh mạn này lại dễ dàng khiến mình tức giận đến vậy. Không chỉ do lời nói, mà là do ẩn chứa bên trong lời nói của đối phương thực sự có chút khinh miệt.

Hắn có tư cách gì mà tỏ thái độ như vậy trước mặt mình? Điều còn làm Đào Trạch Phong cảm thấy phẫn nộ hơn là hắn là một thằng nhà quê, hơn

nữa lại là một thằng nhà quê ở một huyện nghèo xa xôi, nếu không dựa vào nhà Chân Ny căn bản hẳn không có khả năng được điều trở về Xương Châu. Anh ta có nghe Chân Ny nói người này trước sự giúp đỡ của cha Chân Ny còn giả bộ làm cao, điều này càng khiến Đào Trạch Phong cảm thấy khinh bỉ.

Hắn ta dựa vào sự giúp đỡ của gia đình Chân Ny để được điều động thì không nói làm gì, dựa vào cái gì còn bày đặt bộ dạng phải cắm rễ ở nông thôn, không lập được sự nghiệp thì không bỏ cuộc vậy? Làm vậy cho ai xem? Cho Chân Ny xem, hay là cho cha Chân Ny xem? Một người đối trá vô sỉ như vậy, khiến Đào Trạch Phong càng cảm thấy nếu Chân Ny theo một người đàn ông như vậy, chỉ sợ cả cuộc đời cũng sẽ chìm trong đau khổ .

- Vi Dân, là đàn ông thì hãy giữ một chút phong độ.

Đào Trạch Phong ngăn không để em mình nổi cơn giận, thể hiện rất bình tĩnh mà không mất phong độ:

- Em tôi chẳng qua là lo lắng cho việc lớn cả đời của bạn tốt của mình, như vậy có gì không đúng? Cậu cảm thấy cậu rất xứng với Chân Ny sao? Đừng nói với tôi những lời hão huyền như cậu phải phấn đấu, phải trở nên nổi bật hơn người, chuyện mười năm, hai mươi năm sau thì không ai trong chúng ta có thể nói rõ? Tôi chỉ nói một câu, cậu không dựa vào cha của Chân Ny, cậu có thể được điều về Xương Châu sao? Hay là cậu thực sự định cắm rễ ở Nam Đàm? Không được điều về Xương Châu, cậu có tư cách gì mà tiếp tục quan hệ với Chân Ny, hay là định sau này vẫn kéo dài tình cảnh như bây giờ với Chân Ny? Hay là cậu tính kéo Chân Ny tới cái huyện khi gió đó!

- Đừng diễn trò trước mặt chúng tôi, cậu lừa được Chân Ny, nhưng không lừa được tôi đâu. Loại người như cậu tôi thấy nhiều rồi. Vô cùng thủ đoạn. Tôi thật sự cảm thấy xấu hổ thay cho cậu.

Đào Trạch Phong nói rất bình tĩnh, không vội vàng không nóng nảy, rất

có phong thái tao nhã bình thản. Ánh mắt anh ta lại như ngọn đuốc gặt gao nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân.

- Đừng nói với tôi là cậu thực sự định không quay về Xương Châu. Màn kịch vật vãnh cậu chơi trò “tha vờ để bắt thật” trước mặt người nhà Chân Ny, đừng nói là chúng tôi, tôi nghĩ chính cha Chân Ny cũng nhìn rõ hết. Nếu cậu có bản lĩnh thì đừng dựa vào cha Chân Ny mà hãy tự mình nghĩ cách để được điều về Xương Châu, thì tôi còn nhìn nhận cậu tử tế một chút. Hoặc là cậu thực sự lập được sự nghiệp ở Nam Đàm, Đào Trạch Phong tôi cũng sẽ coi cậu là một người đàn ông, một người đáng để tôn trọng!

Lục Vi Dân càng thêm hứng thú nghe hai anh em nhà này biểu diễn trước mặt mình, đến cuối cùng mới thật sự không kìm nổi mà bật cười ha hả, cười đến mức sắp chảy cả nước mắt.

- Cậu Đào, tôi thật sự phục hai anh em cậu. Nói lâu như vậy, hoá ra cũng chỉ là một chiêu khích tướng đơn giản. Sao nào, em cậu chẳng phải đã thăng bốc cậu lên tận trời, thiên hạ chỉ có một sao? Sinh viên ưu tú tốt nghiệp Học viện Tài chính Trung ương, thời học sinh làm Đảng viên. Cậu là cán bộ thanh niên được Ngân hàng Trung Quốc ở tỉnh chú trọng bồi dưỡng, đang tạm giữ chức vụ ở Ngân hàng Trung Quốc tỉnh, rất nhanh sẽ chính thức được đề bạt vào làm ở đó. Ha ha, nghe có vẻ Lục Vi Dân tôi và cậu cách xa đâu chỉ ngàn dặm vạn dặm? Cậu sợ cái gì? Trong mắt em cậu chẳng phải cậu và Chân Ny mới là một đôi trời sinh hay sao? Thiếu tự tin như vậy, sao có thể cạnh tranh với tôi được?

Lục Vi Dân khó khăn lắm mới dừng cười được, lúc này mới vừa lắc đầu vừa nói:

- Sao thế, không phải là muốn khích tôi phải tự mình tìm cách được điều về Xương Châu mà không cần dựa vào nhà họ Chân, hoặc là cũng đừng trở về Xương Châu mà ở lại Nam Đàm “lập được sự nghiệp”, thế mới là đàn

ông, mới là nam tử hán đúng không?

Gương mặt Đào Trạch Phong có chút u ám. Anh ta cũng biết đối phương chưa chắc đã có thể nhìn thấu được tâm tư mình, nhưng đối phương không chút khách khí mà nói thẳng ra như vậy, vẫn khiến anh ta cảm thấy có hơi nóng mặt.

- Đào Sánh Doanh, cô tông anh mình lên cao như vậy, cũng không sợ ngã xuống mà chết sao? Nếu không dựa vào cha mẹ cô, anh cô có thể được người ở Ngân hàng tỉnh coi trọng chắc? Có thể trong nháy mắt được tạm giữ chức vụ ở Ngân hàng Trung Quốc chi nhánh tỉnh? Cô định lừa tôi hay là tự lừa mình dối người? Về bản chất, biểu hiện của anh cô cùng với điều mà hai người nói là tôi muốn lợi dụng nhà họ Chân để được điều về Xương Châu có khác nhau bao nhiêu? Tôi thành thật khuyên cô, đừng tự đề cao mình quá, sẽ khiến mình đứng càng cao thì ngã càng đau!

Thái độ Lục Vi Dân ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại không như vậy khiến hai anh em nhà họ Đào đều bực bội mà không nói lên lời.

- Tôi được điều về Xương Châu hay không là chuyện của tôi, không đến lượt người khác tới chỉ tay năm ngón. Tôi dùng cách gì để được điều về, cũng không cần ai đó phải quan tâm. Tôi sẽ không bởi vì Đào Trạch Phong anh khích bác vài câu mà phát khùng, tức sùi bọt mép, không tìm được phương hướng. Tôi chỉ có một câu, tôi có lối suy nghĩ của riêng mình, sẽ không chịu sự ảnh hưởng của người khác. Hai người đã hiểu chưa?

Sắc mặt Đào Trạch Phong càng thêm tối sầm, thấy Lục Vi Dân thể hiện như vậy, trong lòng anh ta biết màn biểu diễn của mình vừa rồi căn bản là không có bất cứ ảnh hưởng gì tới đối phương. Hẳn quả thực chính là kiểu người chẳng biết sợ ai, lời nói nào cũng đều bỏ ngoài tai. Sự thâm trầm ghê gớm này sao có thể là của một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học, cho dù là có so với những kẻ lưu manh lão luyện trên giang hồ thì cũng không thua

kém gì.

Lối suy nghĩ rõ ràng, cảm xúc ổn định, căn bản không thể bị nhân tố bên ngoài nào chi phối. Lời lẽ sắc sảo, thái độ cứng rắn mà vẫn mềm mỏng, thảo nào Chân Ny bị hấn nắm chắc trong tay. Phải nói rằng điều kiện của mình so với hấn không biết là tốt hơn bao nhiêu lần, nhưng bất kể Sảnh Doanh và mình có ra sức như thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi được thái độ của Chân Ny.

Thấy Đào Trạch Phong sắc mặt u ám kéo tay Đào Sảnh Doanh đang nổi giận đùng đùng, chỉ chào qua loa rồi đi ngay, Chân Ny cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cách xa như vậy, cô thậm chí còn nhìn thấy Lục Vi Dân cười ha hả rất vui vẻ, còn tưởng rằng bọn họ nói chuyện rất hợp, trong lòng còn thấy nhẹ nhõm. Không ngờ hai người Đào Trạch Phong và Đào Sảnh Doanh một người mặt sa sầm lặng lẽ, một người thì tức giận đùng đùng, chỉ bỏ lại hai câu nói Đại Dân không phải là người tốt, muốn mình nên giữ đầu óc cho tỉnh táo, rồi đi ngay. Nhưng ngược lại gương mặt Hoàng Tiềm và Triệu Vân Lâm lại có chút phức tạp, cũng không nói thêm gì, khiến Chân Ny và Doãn Hồng đều không hiểu gì cả.

Chân Ny vội vàng chạy tới kéo Doãn Hồng, nhờ Doãn Hồng giúp mình tìm hiểu một chút về tình hình khi này từ phía Đào Sảnh Doanh và Hoàng Tiềm, Triệu Vân Lâm.

Chân Ny cũng không chắc có thể tìm hiểu được chuyện gì đã xảy ra từ phía Đại Dân. Cô phát hiện điều mình hiểu về Lục Vi Dân dường như càng ngày càng ít, mà cách nghĩ của Lục Vi Dân cũng lại càng ngày càng khiến cô thêm mơ hồ, thậm chí cô cảm thấy Lục Vi Dân có hơi một cảm giác xa lạ rất bí hiểm. Thảo nào cha và chị đều thường hỏi mình và Lục Vi Dân quen nhau lâu như vậy, rốt cuộc mình hiểu Lục Vi Dân đến mức nào, ngay cả chính cô bây giờ cũng không thể nói rõ.

Lúc Lục Vi Dân rời khỏi nhà họ Chân thì đã hơn mười một giờ rưỡi.

Trận đấu khâu ngày hôm nay có chút ảnh hưởng đến tâm trạng Lục Vi Dân, nhưng Lục Vi Dân lại có một cảm giác dễ chịu, giống như là đâm thủng được tấm màng mỏng nào đó vẫn ẩn giấu sâu trong lòng hắn. Hắn cần một chút thời gian để làm tiêu tan một số điều mà cảm xúc vừa đưa đến.

Vừa đi qua cửa cổng nhà họ Chân, hắn lại nghe thấy tiếng bước chân đi theo đằng sau.

Lục Vi Dân quay người nhìn, là Chân Tiệp.

Lục Vi Dân không để ý rằng Chân Tiệp trở về khi nào, hình như lúc mình và Chân Ny vào nhà thì Chân Tiệp không ở đó.

- Chị Chân Tiệp?

- Đại Dân, những điều mà cậu và bạn học Chân Ny nói, tôi đều nghe thấy hết.

Chân Tiệp mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa thô in hoa, chắc cũng đã chuẩn bị đi nghỉ. Hắn là cô nghe thấy tiếng bước chân của mình, mới đuổi theo ra đây, bộ ngực nở nang, dù cho có lớp áo lót nhưng vẫn rung động rõ rệt.

- Ồ?

Lục Vi Dân cảm thấy hơi bất ngờ, nhướn lông mày lên nhìn Chân Tiệp dưới ánh đèn mờ mờ, không biết đối phương nói vậy là có ý gì.

- Những bạn học đó của Chân Ny đều như vậy, cậu không cần chấp nhận với bọn chúng làm gì. Những lời bọn chúng nói cậu cũng không cần để trong lòng.

Đôi lông mi cong của Chân Tiệp giống hệt Chân Ny, ánh mắt sáng trong như nước suối luôn khiến người ta thấy yên lòng.

Hai chị em về vẻ xinh đẹp thì có nét giống nhau, nhưng cũng có điểm khác. Có điều tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Chân Tiệp thích yên tĩnh, Chân Ny thích náo nhiệt. Chân Tiệp thích một mình ở nhà đọc sách, nghe nhạc, nếu không thì cùng vài người bạn thân ra ngoài uống uống cà phê, tâm sự. Còn Chân Ny thì thích cùng bạn bè ca hát, tới sàn nhảy hoặc là dạo phố mua sắm. Tuy nhiên cả hai chị em cũng có chung một sở thích, đó là thích đi du lịch.

- Chị thấy tôi sẽ chấp nhận với bọn họ sao?

Lục Vi Dân mỉm cười, nhìn đi nơi khác. Chân Tiệp dường như cũng cảm thấy được điều gì, hơi nóng mặt, vội vàng khoanh hai tay che trước ngực, vừa vặn che được vị trí nhạy cảm, nhưng vùng da dưới cổ trắng ngần vẫn làm người ta mê đắm.

- Tôi nghĩ cậu cũng sẽ không chấp. Tuy nhiên, Đại Dân, tôi vẫn muốn hỏi, cậu thực sự không định trở về? Tôi nghe cha tôi nói nếu chú Quách và ông đều tới nói với bác Cô, thì cho dù trước đây bác Cô phản đối chuyện cậu vào nhà máy, nhưng bây giờ vẫn có khả năng rất lớn sẽ có thể thuyết phục được bác Cô cho cậu trở về. Nhưng cha tôi nói cậu không thật sự muốn quay về, mà lại muốn ở lại Nam Đàm. Cậu nghĩ thế nào vậy? Bạn học của Chân Ny tuy rằng nói cũng có chút quá đáng, nhưng có một điểm vẫn rất đúng. Cậu và Chân Ny cứ ở hai nơi xa cách như vậy cũng không phải là cách hay. Tính nết Chân Ny cậu cũng biết, cứ tiếp diễn thế này, em ấy chắc chắn sẽ không vui, như vậy hai người chắc chắn sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Cậu phải nhìn thẳng vào vấn đề này.

Giọng nói của Chân Tiệp chất chứa lo lắng:

- Tôi thấy nếu cậu thật sự định ở lại Nam Đàm một thời gian nữa thì cậu phải nói rõ ràng với Chân Ny về suy nghĩ trong lòng cậu, đừng thấy Tiểu Ny còn ít tuổi không suy nghĩ gì.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Dẫn Thân

Trong lòng Lục Vi Dân hơi chấn động, hẳn không ngờ Chân Tiệp quan sát kỹ càng như vậy, lại có thể để ý thấy được thái độ của mình với Chân Ny có chút thay đổi. Chân Ny và mình đã từng nói mấy lần về việc điều động trở về, mình vẫn lấy lí do là còn sớm, thời cơ vẫn chưa chín muồi để thoái thác, nhưng mình lại chưa từng thực sự nói về suy nghĩ trong lòng mình với Chân Ny.

Hoặc nói thật ra bắt đầu từ khi bản thân mình trở về thế giới này, đã vô thức mà nhìn Chân Ny với một lăng kính khác? Lục Vi Dân để tay lên ngực tự hỏi.

Dường như có một điểm, nghĩ đến trong kiếp trước, sau khi Chân Ny được phân đến Nam Đàm gia đình lại gặp phải biến cố rất lớn, cuối cùng vào rơi vào vòng tay của Diêu Bình, trong lòng Lục Vi Dân liền dâng lên một cảm giác khó chịu. Cho dù chỉ là chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, hẳn vẫn khó có thể nguôi ngoai.

Nhưng điều này thực sự chỉ có thể trách một mình Chân Ny sao? Trong hoàn cảnh đó nếu đổi lại là chính mình, có thể chống đỡ áp lực vô cùng lớn lao của hiện thực tàn khốc sao? Lục Vi Dân đã nhiều lần suy nghĩ về vấn đề này.

Nếu là chính mình trong hiện thực, đương nhiên không có vấn đề. Nhưng Chân Ny là một cô gái, nhất là trong tình cảnh khi cha bỏ nhà đi, mẹ mắc bệnh không dậy nổi, chị gái vẫn còn đi học. Trong tình hình như vậy, bạn trai

lại ở nơi xa mấy trăm dặm, một tuần cũng không thể trở về nổi một lần, có thể chống chọi lại với chiều mưa dầm thấm đất của một người có điều kiện cũng khá như Diêu Bình sao.

Lục Vi Dân không có câu trả lời.

- Cảm ơn chị đã nhắc nhở, tôi hiểu rồi, Chân Tiệp.

Lục Vi Dân không trả lời đích xác câu hỏi này của Chân Tiệp, nhưng hẳn vẫn rất cảm kích lời nhắc nhở của cô. Đột nhiên hẳn dường như cảm thấy phương hướng tình cảm của mình đã có sự lệch đi nho nhỏ. Chân Ny dĩ nhiên vẫn chiếm vị trí tuyệt đối quan trọng trong mắt mình, nhưng đã không giống như trong kiếp trước, đã mất đi một Chân Ny từng khiến mình hồn xiêu phách lạc.

Năm đó dường như không thể tự mình thoát khỏi, còn hiện nay...

...

Tháng chín của Nam Đàm đã có hơi thu thấp thoáng.

Nhưng chỉ sáng sớm và chiều muộn mới có thể cảm nhận được.

Đã hơn mười giờ sáng, mặt trời vẫn chói lọi, mãi đến sau sáu giờ chiều, sức nóng hầm hập đó mới dần dần tiêu tan.

Lục Vi Dân ngồi xõm bên giàn cây, rất vui vẻ mà nhìn từng thùng bã mía và khuôn trồng mộc nhĩ được xếp gọn ghẽ, hai người đang bận rộn trong đó.

Hắn đang ngồi ở xã Đông Pha.

Lục Vi Dân đã từng đến Đông Pha mấy chuyến, ngoài ba lần khi tới nghiên cứu tình hình trồng Kiwi ở Đông Pha ra, trong thời gian này Lục Vi Dân lại bắt đầu thường xuyên đến hai xã Đông Pha và Hoắc Sơn.

Theo yêu cầu của huyện phát huy hơn nữa tác dụng đi đầu của Đoàn viên thanh niên trong việc phát triển kinh tế nông thôn, Lương Ngạn Bân và Lục Vi Dân đã bàn bạc nên đẩy mạnh công tác này như thế nào.

Công tác này là Ủy ban công tác Đoàn tỉnh ủy đề xuất ra năm nay, Ủy ban công tác Đoàn Địa khu Lê Dương cũng đã gửi văn bản xuống.

Nhưng cũng không gây được tiếng vang là bao trong các huyện.

Những công tác chuyên ngành giống như vậy mỗi năm đều có một hai lần, mọi người cũng đã quen rồi, nhưng tình hình năm nay có chút đặc thù.

Tổ phó tổ lãnh đạo trừ bị Địa khu Phong Châu Tôn Chấn là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn tỉnh, trước khi quyết định chính là ông ta đang phụ trách tập trung công tác này. Ông ta đến Phong Châu đảm nhiệm chức Tổ phó tổ lãnh đạo trừ bị, trên thực tế đã gánh vác vai trò của Phó bí thư Địa ủy Địa khu Phong Châu. Trước khi biết rõ tính cách vị sắp đến đảm nhiệm chức Phó bí thư Địa ủy Phong Châu này, Ủy ban công tác Đoàn của bảy huyện phía nam đều không dám coi nhẹ, bởi vậy công tác này cũng khá được chú ý.

Tuy nhiên sau khi Tôn Chấn nhậm chức Tổ phó tổ lãnh đạo trừ bị thì lại cũng không có nhiều hoạt động khác.

Dường như tâm trí chủ yếu đều dồn vào việc lớn chuẩn bị thành lập Địa khu, vì vậy hai tháng tiếp sau, trong lòng mọi người cũng uể oải.

Sau khi tuyên truyền văn kiện đi thì ở các huyện lại dẫu vào đấy.

Lương Ngạn Bân khi bắt đầu còn rất hứng thú, nhưng khi cảm thấy vị Phó chủ nhiệm Tôn mới đến dường như cũng không chú ý bao nhiêu vào công việc bên Ủy ban công tác Đoàn, cũng bắt đầu lười làm. Công tác này tự nhiên đẩy sang cho trợ thủ Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân thì rất dễ tâm, chủ động đề xuất phải làm thí điểm. Lương Ngân Bân lại rất thẳng thắn, giao toàn quyền công việc này ngay cho Lục Vi Dân, để Lục Vi Dân đến làm công việc cụ thể. Lục Vi Dân cũng không khách sáo, trong khoảng thời gian này hầu hết thời gian đều ở dưới xã, phát động hai người bạn học của hắn, chuẩn bị làm hoạt động đi tiên phong trong phong trào làm giàu.

- Đức Bảo, tình hình thế nào rồi?

Lục Vi Dân đứng dậy, khom người lại, lưng cũng hơi đau.

Phương Đức Bảo là bạn học cấp hai của Lục Vi Dân. Lần tụ tập bạn học đó Phương Đức Bảo lại không đến, nguyên nhân rất đơn giản, sau khi anh ta tốt nghiệp trung học, không đỗ được đại học, thậm chí ngay cả trường trung học chuyên nghiệp cũng không đỗ, liền về thẳng quê.

Cha của anh ta chính là người xã Đông Pha, kiếp trước khi Lục Vi Dân làm việc ở xã Đông Pha đã rất quen thân với Phương Đức Bảo. Mà lúc đó Phương Đức Kiên đã trở thành một nông dân Đông Pha chính hiệu, mỗi năm hoặc là ra vùng duyên hải làm thuê, tết đến trở về một lần, hoặc là ở nhà cày cấy trồng trọt và làm nghề phụ. Chẳng qua lúc đó việc trồng Kiwi ở Đông Pha đã gặp phải sự đả kích trước giờ chưa từng có, đại đa số các hộ gieo trồng đều nhổ tận gốc cây Kiwi, thề thốt không bao giờ tin bất cứ điều gì mà chính phủ khởi xướng.

- Tình hình vẫn ổn, Vi Dân, vẫn phải hoàn toàn dựa hết vào việc cậu đưa hai vị giáo sư đó đến hướng dẫn, nếu không chuyện này chúng mình cơ bản là không làm nổi.

Người thanh niên mặc một chiếc áo gilê màu xanh đã bạc màu trên làn da ngăm đen, chiếc áo sơ mi trắng hơi cũ sờn vạt trên vai, người thanh niên cường tráng đứng dậy.

- Dương nhiên quan trọng nhất vẫn là tiền, không có sự bảo đảm của cậu, quỹ tín dụng xã căn bản sẽ không cho mình vay tiền, lấy đâu ra tiền mà làm được giàn trồng mộc nhĩ này?

- Thôi nào, mình chỉ là đảm bảo mà thôi. Chẳng phải số tiền vay này cả vốn lẫn lãi đều là cậu phải trả sao? Tôi cũng là làm việc, giúp cậu cũng là giúp chính mình.

Lục Vi Dân xua tay, cười hì hì nói:

- Đến lúc đó nếu cậu thật sự có thể kiếm tiền làm giàu, đừng quên đến lúc đó mời các bạn học cũ này một chầu là được.

- Hi hi, Vi Dân, mình không nói nhiều nữa, nếu mình thật sự phát tài, chắc chắn không thể quên bạn học cũ.

Trên gương mặt thật thà, chất phác của Phương Đức Bảo hiện lên một vẻ cảm kích.

Anh ta cũng biết Lục Vi Dân vì mình làm việc trồng nấm này đã tốn không ít tâm tư. Ngoài việc giúp mình tìm nhân viên kỹ thuật từ Lê Dương đến để dạy kỹ thuật trồng mộc nhĩ, còn mấy lần giúp mình liên hệ với những hộ trồng mộc nhĩ lớn ở Côn Hồ, bỏ tiền túi ra đưa mình cùng đến Côn Hồ học tập kỹ thuật. Tuy nói rằng nhân viên kỹ thuật đến hướng dẫn cũng không thật phải cầu kỳ, nhưng giữa trưa cũng phải mời một bữa cơm tạm tạm, vị Tổng giám đốc Lâm đến rồi lại đi đã tốn không ít tiền, đều là Lục Vi Dân tự bỏ ra, khiến Phương Đức Bảo rất cảm động.

Lục Vi Dân đã chọn hai đoàn viên hai xã của Khu Đông Cố làm điểm liên hệ khi không có hấn ở đó. Phương Đức Bảo là bạn của hấn, mà Đinh Khắc Phong ở thôn Mã Đầu xã Hoắc Sơn cũng là bạn học của hấn. Nên nói là Phương Đức Bảo và Đinh Khắc Phong là hai bạn học bình thường nhất khi

hắn học cấp hai, cũng là bạn học đến từ nông thôn không thành công ở kỳ thi đại học.

Ở thời đại đó thi không đỗ đại học cũng là chuyện rất bình thường. Đây không phải thời đại hơn mười năm sau khi vào đại học chính quy, cao đẳng đều rất tự do, hàng ngàn hàng vạn người đổ xô vào một con đường duy nhất khiến vô số người phải chịu thất bại trong kỳ thi đại học là chuyện cơm bữa. Mà thời đại này cho dù muốn thi một trường trung học chuyên nghiệp thì cũng còn khó khăn chông chất, thi vào được trường trung học chuyên nghiệp cũng có nghĩa là anh đã có một đường kiếm sống ổn định, càng không cần nói tới đại học.

Bạn học ở thành phố không đỗ đại học thì chỉ có đường nghĩ cách tìm việc làm, còn bạn học ở nông thôn thì còn đơn giản hơn. Họ có thể chọn về thẳng nhà hoặc là bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, trở thành một thế hệ nông dân mới, hoặc là khăn gói quả mướp đến vùng duyên hải, trở thành một thế hệ công nông dân sớm nhất. Nói không chừng lại may mắn làm được gì đó cho thời đại, có lẽ sẽ có thể thoát khỏi sự giới hạn của hộ tịch, trở thành người thành phố mới.

Nhưng cuộc sống của đại đa số bọn họ vẫn chỉ có thể là cuộc sống hiện thực giản đơn nhất, lặp đi lặp lại ngày này qua tháng khác.

Gia cảnh của Đinh Khắc Phong cũng là Phương Đức Bảo nói cho Lục Vi Dân, nhà y đỡ hơn gia cảnh nhà Phương Đức Bảo một chút. Cha của Đinh Khắc Phong là Phó bí thư chi bộ nhiều năm ở thôn, trong thôn cũng có một số người kính nể. Lục Vi Dân cũng phát triển Đinh Khắc Phong trở thành một điểm liên hệ, như vậy hai hộ trở thành hai điểm liên hệ, cũng coi như là đã có hai bộ hàng mẫu, sau này nếu viết báo cáo tình hình tổng kết kinh nghiệm, cũng coi như đã có hai tài liệu thực tế vô cùng chân thực.

Đương nhiên hoàn cảnh Đinh Khắc Phong và Phương Đức Bảo không

giống nhau. Vì vậy mặc dù Đinh Khắc Phong cũng là triển khai trồng mộc nhĩ, nhưng về quy mô giàn trồng lớn hơn thì bên Phương Đức Bảo khá nhiều, một lần đã đầu tư ba mươi nghìn tệ tiến hành cải tạo và mở rộng quy mô gieo trồng. Sự mạnh tay này ngay cả Lục Vi Dân cũng phải tặc lưỡi, đương nhiên nó cũng có quan hệ nhất định với việc cha Đinh Khắc Phong là Bí thư chi bộ Đảng của thôn, hơn nữa Đinh Khắc Phong cũng đang đảm nhiệm Bí thư chi bộ đoàn của thôn.

Kiểu kĩ thuật tổ hợp nuôi trồng mộc nhĩ đen dưới giàn nho này thu được thành công cũng là Lục Vi Dân biết được từ em họ Trần Cương.

Trần Cương đến Sở Nông nghiệp tỉnh Xương Châu huấn luyện ba tháng, khi trở về đã nhắc tới nhiều kiểu phương hướng phát triển kinh tế ở nông thôn. Nếu thích hợp làm nông nghiệp thì làm nông nghiệp, thích hợp chăn nuôi thì chăn nuôi, thích hợp trồng cây ăn quả thì trồng, thấy hợp trồng rừng thì cứ làm, cổ vũ phát triển ngành nghề phụ. Nhưng cũng đã nói đến phải tránh hành chính can thiệp, chắc hẳn cũng là bài học từ vụ việc kiwi Hoắc Sơn.

Sau khi biết được tin này, Lục Vi Dân lập tức liên hệ nó với hoạt động đi đầu gương mẫu trong việc làm giàu của Đoàn viên thanh niên ở nông thôn mà Ủy ban công tác Đoàn huyện đang muốn làm. Nếu có thể lợi dụng dự án đã làm của trạm nông nghiệp tỉnh để thí nghiệm kết quả, tiến hành thí điểm ở Nam Đàm, chắc chắn sẽ có thể tạo được một hiệu ứng làm mẫu rất tốt. Vì vậy Lục Vi Dân lập tức nhờ Trần Cương giúp đỡ liên hệ với trạm nông nghiệp tỉnh.

Mà trạm nông nghiệp tỉnh cũng có ý lựa chọn một vài điểm làm mở rộng thí điểm, thấy bên huyện Nam Đàm nhiệt tình như vậy, cũng rất vui mừng, như vậy hai bên cùng ăn khớp với nhau.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Ân Nhân Kiếp Trước

Ủy ban công tác Đoàn huyện Nam Đàm và trạm nông nghiệp tỉnh cũng đã ký kết thỏa thuận hợp tác.

Trạm nông nghiệp cung cấp không hoàn lại hạt giống nho và khuôn trồng mộc nhĩ đen, cũng cung cấp chỉ đạo kỹ thuật, còn huyện Nam Đàm phụ trách hộ thí điểm. Ban đầu Lục Di Vân vốn hy vọng Ủy ban công tác đoàn huyện có thể rút một phần ngân sách trợ cấp cho hộ thí điểm, nhưng Lương Ngân Bân không hứng thú lắm. Còn báo lên Huyện ủy thì Từ Hiếu Xuân tuy rằng tỏ vẻ ủng hộ, nhưng cũng chỉ là ủng hộ trên mặt đạo nghĩa, nếu muốn khiến ở bên huyện bỏ tiền, còn có chút xa vời.

Vì thế Lục Vi Dân cũng không trông cậy phía huyện có thể ủng hộ được bao nhiêu. Nhân cơ hội này Lục Vi Dân trực tiếp quyết định Phương Đức Bảo và Đinh Khắc Phong – để hai gia đình bạn học mình hiểu rõ nhất trở thành hộ thí điểm.

- Đức Bảo, cậu và Khắc Phong có thể trao đổi nhiều một chút. Suy cho cùng, cơ hội có chuyên gia từ tỉnh đến không nhiều, hơn nữa càng nhiều cũng là dựa vào các cậu tìm tòi trong thực tế. Phía Côn Hồ là vùng cơ sở của trạm nông nghiệp tỉnh, làm được khá chuẩn mực, nhưng điều kiện ở các phương diện vẫn còn có chênh lệch, cho nên cuối cùng vẫn phải dựa vào các cậu.

Lục Vi Dân vỗ chỗ mùn gỗ trên tay. Cách dùng mùn gỗ tằm làm môi trường nuôi và kỹ thuật trồng kết hợp với nho cũng được coi là một bước đột phá, ở vùng cơ sở của trạm nông nghiệp tỉnh là Côn Hồ đã thành công.

Nhưng phải có được thành công trong thực tiễn của các hộ nông dân mới có thể coi là thực sự thành công. Vì vậy trạm nông nghiệp tỉnh cũng rất chú trọng, về cơ bản cứ cách hai tuần là đến xem một lần, còn Lục Vi Dân cũng cho Phương Đức Bảo Và Đinh Khắc Phong cùng đến Côn Hồ khảo sát hai lần.

- Ừm, yên tâm đi, quy mô bên Khắc Phong còn lớn hơn nữa, cậu ấy còn cẩn thận hơn mình, không có chuyện gì liên đến chỗ mình, hai bọn mình vẫn giữ liên lạc.

Phương Đức Bảo đưa chiếc áo đã ướt đầm mồ hôi cho người yêu mình, một cô gái nông thôn hiền lành, thật thà, rồi vung tay nói:

- Đi nào, trưa nay đến nhà mình làm một trận, đừng chê nhé.

- Ha ha, chê cái gì? Mình chẳng phải cũng là con nhà nông sao, đi!

Lục Vi Dân thoải mái khoát tay, cười nói:

- Uống vài chén.

- Được!

Phương Đức Bảo vui vẻ nói.

Lúc Lục Vi Dân trở lại phòng làm việc thì đã gần năm giờ chiều.

Tuyến xe ở Đông Pha rất ít, Phương Đức Bảo giúp hẩn tìm một chiếc máy kéo đi xuống thị xã Đông Cổ để đi nhờ, sau đó lại đi xe khách trở về thị trấn.

Ngồi trên máy kéo, lại thêm con đường đá dăm từ xã Đông Pha đến Đông Cổ, khiến Lục Vi Dân lại được nếm trải một trận.

Trong khoảng thời gian này, hẩn đã nhiều lần thưởng thức mùi vị này.

Loại khói dầu ma-dút chưa được đốt cháy hết xông lên đến mức khi trở lại văn phòng trên người hẳn vẫn toàn là mùi dầu ma-dút nồng nặc, làm cho những người làm việc trong phòng đều nghĩ là có thợ sửa xe từ đâu tới.

Vừa ngồi yên vào chỗ, tiểu Trình đã vội vã bước vào, vô cùng hoảng sợ nói:

- Phó chủ nhiệm Lục, hôm nay anh đi đâu vậy?

Lục Vi Dân có chút ngạc nhiên, trước nay tiểu Trình rất điềm đạm, nói chuyện đều rất nhẹ nhàng, tại sao hôm nay lại thành ra thế này?

- Sao vậy, tiểu Trình? Không phải tôi đã nói rồi sao? Hai ngày hôm nay tôi đến Đông Cổ, tôi phải giám sát hai hộ thí điểm, không được để xảy ra một chút sai sót nào. Trạm nông nghiệp tỉnh đã kí thỏa thuận với Ủy ban công tác Đoàn chúng ta, dù nói thế nào, phía trạm nông nghiệp tỉnh đã cung cấp nhiều loại hạt giống cho chúng ta mà như vậy, hơn nữa cách một tuần họ lại đến một lần. Họ đã rất chú trọng, chúng ta cũng không thể không chút để mắt đến, đúng không?

Lục Vi Dân hỏi với nụ cười:

- Có phải có chuyện gì không?

- Buổi chiều nay Bí thư Huyện ủy Tần tới, đến Ủy ban công tác Đoàn huyện chúng ta điều tra nghiên cứu, tại sao anh lại không tham gia? Nếu thực sự có chuyện thì có thể đợi đến ngày mai giải quyết chứ.

Tiểu Trình nói với vẻ khó hiểu.

- Bí thư Tần và Phó bí thư Từ đều hỏi anh, Chủ nhiệm Lương cũng không biết anh đã đi đâu. Phó chủ nhiệm Liễu liền nói hôm qua và sáng nay đều không thấy anh, không hiểu anh đang làm gì. Tôi thấy sắc mặt Phó bí thư Từ

rất khó coi, Bí thư Tần thì lại không nói gì.

Tiểu Trình cau mày.

- Anh không nói gì với Chủ nhiệm Lương sao?

Trong lòng Lục Vi Dân hơi chùng xuống, việc sắc mặt Từ Hiếu Xuân khó coi không quan trọng, nhưng Tần Hải Cơ không nói năng gì thì thật là có chút vấn đề. Lương Ngạn Bân hai ngày nay đến bóng cũng không thấy, nghe nói là đã đi Phong Châu. Người này có vẻ đang chạy đôn chạy đáo cầu cạnh, muốn đến Ủy ban công tác Đoàn Địa khu Phong Châu mới thành lập. Còn về Liễu Tuấn Thành, chẳng phải hôm trước mình đã nói với y là phải đến mấy nơi thí điểm của trạm nông nghiệp tỉnh sao? Sao y lại...

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân không kìm nổi khẽ hừ một tiếng, xem ra lại bị y chơi một vố.

Người này từ khi mình đến Ủy ban công tác Đoàn huyện đã có chút không thoải mái, cảm giác như mình đã đặt chân lên địa bàn của y. Lương Ngạn Bân đang cầu cạnh điều động, chỉ còn lại có mình và hai người bọn họ, kinh nghiệm và lý lịch của y cũng xấp xỉ với mình. Nếu Lương Ngạn Bân thật sự đi rồi, rất có khả năng một trong hai người mình hoặc y tạm thời sẽ chủ trì công tác ở Ủy ban công tác Đoàn ủy. Bây giờ người này đã bắt đầu ra tay với mình, chỉ sợ mình đã mất đi ấn tượng tốt trong mắt lãnh đạo rồi.

- Không sao, tiểu Trình, cảm ơn cô vì đã nhắc nhở, tôi nghĩ có thể là Chủ nhiệm Lương và Phó chủ nhiệm Liễu quên mất, hai hôm trước tôi có nói với họ là phải đi công tác, xem ra họ đã quên rồi.

Lục Vi Dân cười.

- Đến lúc đó tôi giải thích với Phó bí thư Từ một chút là ổn thôi.

- Vậy thì tốt.

Tiểu Trình thở phào nhẹ nhõm, khoát tay với Lục Vi Dân rồi mới ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Cô gái này có tấm lòng rất tốt, cũng thật là làm khó cô ấy, lục Vi Dân thở dài.

Ở những cơ quan kiểu này càng lâu, lại càng có một cảm giác mơ hồ. Lục Vi Dân không thích công việc của Ủy ban công tác Đoàn, nhưng mình đã được sắp xếp vào vị trí này, hắn sẽ phải làm tốt, làm cho người khác thay đổi cách nhìn về mình.

Lục Vi Dân tiện tay cầm tờ báo trên bàn lên, nhật báo Phong Châu nghe nói cũng chuẩn bị mở, nhưng vẫn chưa chính thức ra đời. Nghe nói có thể phải chờ đến Quốc khánh, cũng chính là khi Địa khu Phong Châu chính thức thành lập, lúc đó sẽ chính thức phát hành.

Ngay tại phía dưới trang đầu tiên, tên của Tổ phó tổ lãnh đạo trừ bị Địa khu Phong Châu là Tôn Chấn đã đập ngay vào mắt Lục Vi Dân

Trong lúc nhất thời Lục Vi Dân có chút ngần ngại, trong kiếp trước hắn đã làm thư kí cho vị Phó bí thư Địa ủy Phong Châu này, từng chút của kí ức vẫn đọng trong tim.

Không biết ông ấy hiện nay đang làm gì? Đang bận bịu cho giai đoạn công tác chuẩn bị cuối cùng cho Địa khu Phong Châu sao?

Tôn Chấn lúc này thực sự là đang bận bịu với công tác chuẩn bị cuối cùng cho việc thành lập Địa khu Phong Châu. Ngày 1 tháng 10 chính là ngày Địa khu Phong Châu của tỉnh Xương Giang chính thức ra đời.

Ngày 30 tháng 9, Tỉnh ủy, Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang sẽ chính

thức nhận được ý kiến phúc đáp của Quốc vụ viện. Trước đó tuy rằng mọi người đều biết việc Phong Châu thành lập Địa khu, thậm chí mọi người cũng đã bắt đầu công tác quy hoạch cho Địa khu Phong Châu, nhưng về bề ngoài thì vẫn không thể không tuân theo chỉ thị của Địa khu Lê Dương, ít nhất Hạ Lực Hành cũng vẫn là Bí thư Địa ủy Lê Dương.

Phải tới ngày 30 tháng 9, bảy huyện phía nam của Địa khu Lê Dương cũ mới có thể chính thức tách khỏi Lê Dương, thành lập Địa khu Phong Châu mới. Ủy ban nhân dân địa khu đặt ở Thành phố Phong Châu mới được sửa từ huyện Phong Châu.

Mấy tháng nay ông ta được coi là người bận nhất, tuy rằng Lý Chí Viễn cùng ông ta ở tỉnh đến, nhưng tình hình của ông ta và Chí Viễn không giống nhau. Lý Chí Viễn sắp đảm nhiệm chức Chủ tịch Địa khu Phong Châu, hiện tại đang chờ Địa khu chính thức thành lập. Nhiều lắm y cũng chỉ bỏ chút thời gian hiểu rõ hơn tình hình các huyện trực thuộc của Phong Châu, công việc của y chủ yếu là về phía chính quyền. Còn mình thì không giống, Địa khu sắp thành lập, mà một khi thành lập cũng có nghĩa là các bộ và ủy ban của Địa ủy, các cơ quan bộ ngành của Ủy ban nhân dân đều phải thành lập bộ khung, vấn đề quan trọng nhất chính là vấn đề nhân sự.

Tuy rằng nói cán bộ của Ủy ban công tác Đảng, Hội nghị hiệp thương chính trị, Đại hội đại biểu nhân dân sớm đã xác định, một số lãnh đạo của bộ phận trọng yếu của các bộ và ủy ban trung ương cũng đã cơ bản được quyết định. Nhưng trong số lãnh đạo các bộ và ủy ban trung ương được điều động đã quen việc, không ít đều phải trong khoảng thời gian ngắn mà quyết định. Còn ông ta lại là cán bộ từ nơi khác đến, không quen thuộc lắm với cán bộ ở Phong Châu, đối với ông ta mà nói đây là điều càng nan giải.

Ấn tượng của Tôn Chấn về Trưởng ban tổ chức cán bộ Địa ủy Cầu Trì Lương cũng không tốt lắm. Ngoài việc có một chút phản ứng không hay, theo ông ấy, Tỉnh ủy cũng là có chút không ổn khi cân nhắc vị trí Trưởng ban Tổ

chức cán bộ này. Một cán bộ công tác trong huyện Phong Châu nhiều năm, công tác chỉ trên địa bàn Phong Châu mà không hề đặt chân ra ngoài, hiểu biết về các cán bộ ở huyện khác cũng không hơn ông ta là bao. Lại thêm vào ông ta là người từ nơi khác đến, chắc chắn khiến cho Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành càng có quyền chủ chốt hơn trong lĩnh vực nhân sự.

Đương nhiên Tôn Chấn không phải muốn phủ nhận quyền chi phối chủ chốt trong lĩnh vực nhân sự của Hạ Lực Hành. Ông ta chỉ là cảm thấy làm một người sẽ điều khiển, ra quyết sách về nhân sự ở Địa ủy sau này, Tỉnh ủy hẳn là càng phải suy xét phối hợp một cách tổng hợp.

Hạ Lực Hành vốn là Bí thư Địa ủy Lê Dương được điều đến, luôn nắm thế chủ động tuyệt đối. Còn ông ta từ tỉnh đến, không hề nắm rõ về tình hình ở đây. Mà Trưởng ban Tổ chức cán bộ lại luôn công tác tại huyện Phong Châu, chưa từng làm việc tại các bộ và ủy ban trung ương hay các huyện khác của Địa khu, hiểu biết tương đối ít ỏi về tình hình cán bộ toàn địa khu. Cách phối hợp như vậy xét từ góc độ công tác có vẻ không thích hợp lắm.

Trên thực tế ông ta khi đó cũng đã đề nghị Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy liệu có nên cân nhắc điều chỉnh hợp lý phân công công việc một chút trong bộ máy hay không, xem xét một cán bộ nắm rõ tình hình cán bộ toàn bộ Địa khu Phong Châu hơn đến đảm nhận chức vụ Trưởng ban tổ chức. Nhưng ý kiến của ông ta chỉ có thể nói với người khá thân thiết với mình là Phó ban Tổ chức cán bộ thường vụ Tỉnh ủy Trần, nhưng vẫn chưa không được tỉnh chấp thuận.

Không được chấp thuận, Tôn Chấn chỉ có thể tự mình gánh chút vất vả, tăng ca thêm giờ đến các bộ ngành, tận dụng tất cả các cơ hội tiếp xúc với cán bộ địa khu Phong Châu, dồn hết sức mình để hiểu sâu hơn về các cán bộ. Cách này tuy nhìn có vẻ xưa cũ, nhưng cũng là phương thức thực tế nhất hiện nay.

Trong việc dùng người, Tôn Chấn luôn thích thông qua mắt thấy tai nghe những điều thực tế mà phân tích, phán đoán, chứ không phải nắm tình hình từ những báo cáo từ bên dưới gửi lên. Ông ta cảm thấy chỉ có cách dùng người này, nhất là những người ở vị trí quan trọng thì mới có thể yên tâm. Bản thân ông ta cũng thấy như vậy chỉ khiến mình mệt thêm, nhưng chỉ định cán bộ vào cương vị quan trọng, ông ta thà mệt một chút, cũng phải làm cho chắc chắn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tam Giác Nền Tảng Của Địa Ủy Phong Châu

Tôn Chấn cầm tập tài liệu trong tay đi về phía đầu kia của hành lang.

Hiện giờ Tổ lãnh đạo trừ bị phải chen chúc ở tòa nhà hành chính của nhà máy phân hóa học để làm việc. Tôn Chấn thấy thái độ của Hạ Lực Hành dường như còn rất vừa lòng với điều kiện ở đây, có chút không nghĩ cần phải xây dựng các phòng cho Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu sau này. Nếu không phải một vị Tổ phó khác, cũng chính là Chủ tịch Địa khu sau này - Lý Chí Viễn mạnh mẽ yêu cầu quy hoạch xây dựng các văn phòng cho Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu càng sớm càng tốt, chỉ sợ Hạ Lực Hành vẫn có phần vừa lòng với tình trạng hiện nay.

Hình như trong phòng làm việc Hạ Lực Hành có người, Tôn Chấn gõ cửa.

Tiếng nói ôn tồn của Hạ Lực Hành vọng ra từ bên trong:

- Mời vào.

Tôn Chấn đẩy cửa vào, liếc mắt một cái thấy An Đức Kiện ngồi ở sô pha:

- Chà, Bí thư Hạ, ông An cũng ở đây, không làm phiền hai người chứ?

- Ha ha, đến đây ngồi đi, ông Tôn, vừa lúc ông cũng đến, lại đây xem bài viết này đi, tôi thấy rất thú vị.

Hạ Lực Hành vẫn khá là tôn trọng vị Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn tỉnh, chẳng qua là trong chuyện xưng hô thì cân nhắc khá kỹ càng.

Gọi là tiểu Tôn ư, đối phương sau này chính là trợ thủ của mình, như thế có chút không thật tôn trọng, nhất là người trước kẻ sau lại càng không thích hợp. Nếu gọi là ông Tôn, dường như lập tức khiến cho người chỉ mới hơn ba mươi tuổi bị già đi rất nhiều, bản thân Tôn Chấn chưa chắc đã thoải mái. Còn nếu gọi thẳng là Tôn Chấn, nếu quan hệ rất thân thiết thì cũng thích hợp, nhưng hiện nay quan hệ của hai người còn chưa đạt tới mức đó, nghe có vẻ lạ tai, cũng không phù hợp với phong cách của Hạ Lực Hành. Gọi là Phó chủ nhiệm Tôn thì dường như lại đẩy quan hệ của hai người càng ra xa hơn, rất có cảm giác xử lý việc công, trong trường hợp gặp mặt riêng thì càng không thích hợp. Cuối cùng Hạ Lực Hành vẫn quyết định gọi là ông Tôn, gọi như thế già một chút, nhưng nghe thì ít nhất cũng chín chắn hơn.

- Ồ? Thứ Bí thư Hạ nói rất thú vị chắc chắn không đơn giản.

Tôn Chấn cười bước đến, An Đức Kiện đã đứng dậy, khi ba người ở sofa có một người đứng lên, hai người ngồi đối diện liền tạo thành một hình tam giác cân.

- Ha ha, đây là thứ Đức Kiện nghiên ngẫm, giới thiệu cho tôi xem, tôi thấy rất có giá trị, ông cũng xem đi.

Hạ Lực Hành ra ý cho An Đức Kiện đưa cho Tôn Chấn xem, An Đức Kiện đưa bài viết trong tay cho Tôn Chấn.

- Tôi cũng không dám tham công, đây là tôi nhận được khi ở huyện, nó là do một cậu thanh niên ở Văn phòng Huyện ủy viết. Khi ấy chỉ là tập trung suy xét cho việc phát triển Nam Đàm, nhưng tôi nó thấy càng phù hợp hơn cho việc bố cục định vị của Phong Châu chúng ta sau này, cho nên sửa chữa một chút, chỉnh tầm nhìn bao quát toàn bộ Phong Châu, nhưng cơ bản vẫn là “đạo văn” của cậu thanh niên đó.

An Đức Kiện cười ha hả nói.

- Bản thảo nguyên gốc của hãn cũng ở trong này, Phó chủ nhiệm Tôn cũng có thể xem qua.

Tôn Chấn nhận lấy thứ An Đức Kiện đưa qua, ánh mắt lập tức sáng ngời, “Lỗi suy nghĩ mới cho việc phát triển xóa đói giảm nghèo ở khu vực lạc hậu – tác dụng tự nuôi sống để các khu vực nghèo đói thoát nghèo của đường sắt Kinh Cửu”.

Hạ Lực Hành và An Đức Kiện đều không lên tiếng, Tôn Chấn cũng không khách sáo, tự mình xem, đọc lướt một lượt nội dung cơ bản, lại lật đi lật lại bản thảo gốc, lúc này mới ngẩng đầu lên:

- Bí thư Hạ, thứ này sợ không chỉ đơn giản là khá thú vị, nó rất có giá trị và ý nghĩa. Tôi thấy thực sự rất phù hợp với lối tư duy phát triển địa khu Phong Châu mới thành lập của chúng ta, hơn nữa cực kỳ có ý nghĩa vận dụng thực tế.

- Ha ha, cán bộ từ tỉnh xuống thật là khác biệt, từ “vận dùng” này phía dưới như chúng ta không hề dám dùng, chỉ có thể nói là làm công tác tranh thủ.

Hạ Lực Hành nói đùa, rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, khiến không khí cũng trở nên thoải mái hơn.

- Hiện nay địa khu Phong Châu sắp thành lập, công việc của rất nhiều đồng chí vẫn còn không có phương hướng, không biết mình nên làm gì, nên chú tâm vào việc gì, cả ngày chỉ buôn chuyện tán phét khắp nơi, nếu không thì lại mơ tưởng đến những thứ không thực tế. Tôi không thể chấp nhận tác phong làm việc đó.

- Ông Tôn, tôi thấy sau khi địa khu Phong Châu thành lập, việc lớn đầu tiên Địa ủy phải làm không phải là việc gì khác, chính là phải nghiêm túc

chỉnh đốn tác phong làm việc vô tổ chức và tầm thường đó. Chúng ta phải cho mọi người hiểu được trung ương và tỉnh sở dĩ phải thành lập địa khu Phong Châu mới, mục đích chủ yếu chính là muốn cải thiện triệt để diện mạo của địa khu lạc hậu này. Mà tôi cho rằng điểm then chốt nhất để cải thiện diện mạo của địa khu lạc hậu này chính là phải giải quyết vấn đề tinh thần lạc hậu, phải xây dựng đến nơi đến chốn một tinh thần và tác phong làm việc người thật việc thật.

Khi nói đến vấn đề này, giọng điệu Hạ Lực Hành đã trở nên khá là nghiêm khắc, Tôn Chấn gật đầu:

- Bí thư Hạ nói đúng, đây thực ra chính là vấn đề về mức độ tinh thần và diện mạo tinh thần. Trù tính công việc, công tác thực tế là thể hiện chí tiến thủ của cán bộ, nhất là cán bộ lãnh đạo. Đó cũng là quan đức của người làm quan, làm cán bộ chính là phải trù tính công việc, công tác thực tế vì dân chúng. Suốt ngày chỉ tầm thường, theo đuổi vật chất, tham hưởng thụ, đó thực ra chính là làm trái nguyên tắc căn bản của Đảng viên Đảng cộng sản chúng ta. Loại tác phong làm việc đó một khi lan tràn, sẽ trở thành chướng ngại vật lớn nhất cản trở sự nghiệp chúng ta phát triển.

Trong lòng An Đức Kiện thầm tán thưởng vị Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn tỉnh này, tu dưỡng về lý luận thực không phải người bình thường có thể bì kịp. Hạ Lực Hành vừa đưa ra quan điểm, anh ta lập tức có thể phát huy mở rộng ý nghĩa, hơn nữa còn có thể nắm bắt chắc chắn ý tưởng trung tâm của Hạ Lực Hành.

Tuy nhiên An Đức Kiện cũng đoán ra hàm ý sâu xa trong giọng nói của Hạ Lực Hành. Lúc này Lý Chí Viễn hào hứng nghênh ngang xây dựng chỗ này chỗ kia cho tòa nhà Ủy ban nhân dân Địa khu sau này, đã đưa ra một vài địa chỉ thích hợp. Mà các các bộ và uỷ ban trung ương của tổ trừ bị cũng bắt chước, tìm xung quanh những địa điểm xác định của Ủy ban nhân dân Địa khu để tìm nơi có lợi thế về địa hình. Ông ta cảm giác được Hạ Lực Hành

dường như có phần không tán thành việc đó.

Một khoảng thời gian trước, trong cuộc họp công việc của Tổ công tác trú bị, Hạ Lực Hành đề xuất yêu cầu mọi người tập trung tâm trí vào công việc trung tâm sau khi địa khu Phong Châu thành lập, phải dồn tâm sức phác thảo xem Phong Châu nên phát triển như thế nào. Nhưng dường như Lý Chí Viễn lại hiểu thành làm thế nào để khiến các bộ ngành của Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu mau chóng lập bộ khung, xây dựng văn phòng, các bộ ngành chức năng hành chính mới có thể bắt đầu thực sự hoạt động.

Hai chủ quản Đảng và Chính quyền sau này của địa khu Phong Châu còn chưa chính thức thành lập là Hạ Lực Hành và Lý Chí Viễn đã mơ hồ có một vài bất đồng. Điều này làm cho An Đức Kiện lại một lần nữa ý thức được hàm nghĩa sâu xa của câu nói “mâu thuẫn thì nơi nào cũng có”. Mình làm từ xã, thị trấn, rồi đến huyện, bây giờ tới địa khu, mỗi lần đổi một hoàn cảnh mới, đều có thể rất nhanh liền có thể cảm thấy được mâu thuẫn và tranh đấu ở nơi nào cũng có.

Chiêu đó của Lý Chí Viễn rất lợi hại, nhấn mạnh phải ưu tiên suy xét việc lớn xây dựng phòng làm việc cho các bộ ngành hành chính cùng với chỗ ở của các cán bộ, rất dễ lấy lòng được các cán bộ. Bất kể là cán bộ từ Lê Dương tới, hay là cán bộ điều động từ các huyện lên, hiện nay không ít đều là thuê nhà để sống, hoặc là mọi người phải chen chúc trong nhà trọ, rất cần một môi trường sinh hoạt, làm việc tử tế để lấy lòng những người đến địa khu mới xây dựng này.

Mặc dù ở giai đoạn trước cũng đã có không ít quy hoạch, nhưng Lý Chí Viễn lại không thật vừa lòng với quy hoạch ban đầu, cho rằng quá hà tiện, không phù hợp triển vọng phát triển của địa khu Phong Châu sau này, yêu cầu quy hoạch thiết kế mới toàn bộ. Hạ Lực Hành tuy rằng không rõ ràng phản đối động tác với thanh thế rất lớn này, nhưng An Đức Kiện cảm nhận được Hạ Lực Hành không thật vừa lòng.

Tuy nhiên Hạ Lực Hành dường như rất kiềm chế, có lẽ là muốn tránh cho địa khu chưa chính thức thành lập mà mâu thuẫn đã nổi cộm. Cho nên cũng chỉ là rất mờ nhạt yêu cầu mọi người phải phát huy tinh thần giản dị, chịu khó chịu khổ tại một số hội nghị, đừng nên quá chạy theo sự hưởng thụ vật chất và điều kiện đãi ngộ, mà phải tập trung tư tưởng vào việc việc lớn hàng đầu là làm thế nào để phát triển kinh tế địa khu Phong Châu.

- Ông Tôn nói rất hay, công việc này không thể trì hoãn, địa khu mà thành lập nhất định phải làm một lần vận động chỉnh đốn tác phong thật nghiêm túc, đặc biệt là cán bộ lãnh đạo chúng ta càng phải có sự thay đổi rõ rệt về tư tưởng.

Hạ Lực Hành hài lòng gật đầu, lại đưa câu chuyện về đề tài cũ:

- Việc đường sắt Kinh Cửu mà Đức Kiệt đề xuất, tôi thấy việc này không được chậm trễ, phải nhanh chóng đưa chuyên gia chuyên ngành đến “vận dụng”. Công tác này cũng là công việc trung tâm hàng đầu của Ủy ban nhân dân sau khi địa khu thành lập. Nếu có thể khiến đường sắt Kinh Cửu có tuyến phía tây đi qua Phong Châu chúng ta, như vậy chúng ta sẽ có ba huyện trực thuộc thành phố mà trong đó có Phong Châu được hưởng lợi. Việc này sẽ mang đến sức trợ giúp không thể tưởng tượng đối với việc phát triển kinh tế, xã hội của địa khu Phong Châu chúng ta. Thậm chí có thể nói đó là bộ phóng tên lửa cho Phong Châu chúng ta thành lập địa khu phát triển vượt bậc, không thua gì sự giúp đỡ của tỉnh khi khai thông dự án điện thoại tự động cho Phong Châu chúng ta.

Để giúp đỡ địa khu Phong Châu mới thành lập còn lạc hậu phát triển kinh tế xã hội, Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh quyết định từ năm nay đến sang năm sẽ thực hiện hai hoạt động để đẩy mạnh phát triển của địa khu Phong Châu. Thứ nhất là nâng cấp toàn diện đường quốc lộ và đường ở tỉnh từ Xương Châu đến Phong Châu thành đường lớn tiêu chuẩn cấp hai, ngoài ra

còn trích kinh phí để cải tạo các công trình cầu đường chủ yếu từ Phong Châu đến các huyện trực thuộc. Thứ hai là Bưu cục tỉnh quyết định ngoại trừ Xương Châu ra, tiến hành cải tạo địa khu Phong Châu đầu tiên, thậm chí còn trước cả các thành phố cấp ba có nền kinh tế phát triển như Côn hồ, Thanh Khê và Quế Bình. Những chi phí cần sử dụng, toàn bộ sẽ do tài chính tỉnh đảm trách.

Hai việc này cũng được coi là một khoản kinh phí lớn, nhất là đối với Phong Châu - một nơi có thể nói là địa khu hẻo lánh, nghèo nàn nhất toàn tỉnh mà nói, vấn đề tài chính vẫn là một vấn đề nan giải đeo bám lấy Phong Châu. Có tỉnh trợ giúp hoàn thành cải tạo điện thoại tự động và cải tạo nâng cấp cầu đường, chắc chắn sẽ giảm nhẹ một gánh nặng không nhỏ cho tài chính của địa khu Phong Châu sau này.

- Bí thư Hạ nói đúng, hiện nay không ít cán bộ của chúng ta vẫn có thái độ há miệng chờ sung, luôn thấy rằng Phong Châu là địa khu mới thành lập, tỉnh sẽ chú ý đặc biệt đến chúng ta. Nhưng điều kiện ưu đãi mà tỉnh cung cấp cho chúng ta cũng là có hạn. Không sai, Phong Châu thực sự rất nghèo khó, tỉnh nên chú ý suy xét, nhưng còn khu tự trị Xương Tây ở phía tây thì sao? Cũng là địa khu nghèo xơ xác, so với chúng ta Phong Châu thì điều kiện còn tồi tệ hơn, có nên chú ý đặc biệt hay không? Nếu nói tình hình đặc biệt, thì toàn bộ tỉnh còn nhiều lắm, tỉnh cũng không có khả năng chú ý đặc biệt hết được, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính chúng ta.

Tôn Chấn gật đầu.

- Cho nên cán bộ lãnh đạo chúng ta phải học cách mắt nhìn sáu đường tai nghe tam hướng, phải học cách nắm bắt các loại tin tức có lợi cho sự phát triển của chúng ta, phải dám thách thức khó khăn giành thành công. Đường sắt Kinh Cửu là dự án xây dựng trọng điểm quốc gia, nếu nói địa khu Phong Châu chúng ta cũng không có quyền phát ngôn là bao, muốn đi tranh thủ đường như cấp bậc cũng không đủ, nhưng có phải là chúng ta thấy không làm

được thì cứ để mặc như vậy? Tôi thấy không phải, anh không thử xem, làm sao biết sẽ không làm được? Phong Châu chúng ta cấp bậc không đủ, vậy chúng ta có thể thông qua các lãnh đạo và bộ ngành liên quan ở tỉnh để tác động hay không? Có thể thông qua các con đường khác nhau để thể hiện kỳ vọng và ý tưởng của chúng ta được không? Nó đúng như những gì mà bài viết này nói, sẽ có khả năng làm được. Chúng ta cũng chắc chắn phải làm, bỏ lỡ cơ hội lần này, chúng ta sẽ là tội phạm lịch sử của Phong Châu!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tiến Cử Người Tài Không Cần Tránh Người Thân Cận

Nghe Tôn Chấn lập tức đề cao ý nghĩa này đến cao độ như vậy, Hạ Lực Hành và An Đức Kiện đều mỉm cười.

- Phó chủ nhiệm Tôn, vẫn là ông nhìn được cao xa đấy, bỏ lỡ cơ hội này, có lẽ Phong Châu chúng ta sẽ không bao giờ có được nữa.

An Đức Kiện đồng ý nói:

- Tôi tán thành ý kiến của Bí thư Hạ và Phó chủ nhiệm Tôn. Nên thành lập đội ngũ chuyên nghiệp do các chuyên gia dẫn đầu càng sớm càng tốt, đưa việc ra sức thực hiện để tuyến đường sắt Kinh Cửu đi qua Phong Châu chúng ta lên thành việc quan trọng nhất. Hai việc tình tạo điều kiện cho chúng ta đã xác định, trên thực tế chỉ cần có bộ ngành liên quan phối hợp thực hiện. Cự đường sắt Kinh Cửu vẫn là nhân tố chưa xác định, tôi tin phía Lê Dương chắc chắn cũng đang chú ý, thậm chí bọn họ cũng sẽ cố gắng hết sức để tận dụng. Điểm này Bí thư Hạ hẳn là rất rõ, cho nên chúng ta phải dồn nhiều công sức hơn, nỗ lực ở mức cao nhất, động viên lực lượng ở các phương diện đi tranh thủ.

Ba người lại thảo luận một số việc liên quan đến dự án đường sắt Kinh Cửu đi qua. Tôn Chấn lúc này mới đột nhiên dường như nhớ tới cái gì:

- Đồng chí Đức Kiện, xem ra Nam Đàm thật nhiều nhân tài đấy, lối tư duy của đồng chí đã viết bài này rất khoáng đạt, tầm mắt rất sâu xa, đây đều là tài năng do ông bồi dưỡng.

- Ha ha, Phó chủ nhiệm Tôn quá khen, đồng chí viết bài này nếu muốn nói thì cũng không có quan hệ nhiều lắm đối với tôi. Khi hẳn viết bài này cũng chỉ mới được mấy tháng từ khi tốt nghiệp đại học rồi được phân đến Nam Đàm chúng tôi, còn làm thư ký cho đồng chí Thẩm Tử Liệt. Bài viết này cũng là đồng chí Tử Liệt giới thiệu với tôi, khi ấy tôi cũng rất ngạc nhiên.

An Đức Kiện cười.

- Có lẽ Bí thư Hạ cũng còn có chút ấn tượng, việc tiêu thụ kiwi ở Nam Đàm cũng là ý tưởng của cậu thanh niên đó. Hẳn đến Bắc Kinh tạo quan hệ với Á Vận Hội, sau đó lại đề nghị thành lập công ty khai thác và phát triển nông nghiệp, đầu óc thật sự rất nhanh nhạy.

- Sao? Vừa mới tốt nghiệp đại học?

Hạ Lực Hành và Tôn Chấn đều đồng thanh hỏi.

Hạ Lực Hành có chút nhớ ra gật đầu:

- Tôi đương nhiên là có ấn tượng, Bí thư Hải Hòa còn vì chuyện này mà khen ngợi riêng Lê Dương chúng ta.

Đương nhiên cũng vì chuyện kiwi này mà bị phê bình, còn người đã xử lý việc này tên là gì?

Tốt nghiệp trường đại học nào?

- Tên hẳn là Lục Vi Dân, tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam được phân trở về, quê hẳn chính là ở Nam Đàm.

An Đức Kiện thân nhiên cười, xem ra Hạ Lực Hành và Tôn Chấn đều bắt đầu chú ý tới Lục Vi Dân.

- Vậy hẳn hiện nay đang làm công việc gì?

Tôn Chấn cũng thấy rất hứng thú.

Chuyện kiwi ở Nam Đàm anh ta cũng đã từng nghe, Lê Dương trong chuyện này vừa được khen ngợi, vừa cũng bị phê bình. Theo những điều anh ta biết, Tỉnh ủy trước kia cân nhắc đưa An Đức Kiện vào bộ máy Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu chứ không phải bộ máy Địa ủy như hiện nay. Nhưng ông ta đã làm tốt trong chuyện kiwi ở Nam Đàm, biểu hiện xuất sắc nổi trội, là Bí thư huyện ủy, An Đức Kiện không thể không có công trong đó.

Mà Hạ Lực Hành cũng thúc đẩy cho An Đức Kiện thì Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy mới có thể tiến hành điều động nho nhỏ, An Đức Kiện mới có thể vào được bộ máy Địa ủy Phong Châu.

Không ngờ người có công lớn nhất trong việc tiêu thụ kiwi và việc ba người đang bàn bạc về tranh thủ đường sắt Kinh Cửu đi qua Phong Châu lại có mối quan hệ. Điều này không thể không khiến Tôn Chấn cảm thấy kinh ngạc, nhất là người này lại mới chỉ là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp.

- Khi tôi đi thì hẳn làm Phó chánh văn phòng ở Ban quản lý Khu kinh tế mới Nam Đàm, lúc ấy cũng là thấy đồng chí trẻ này biểu hiện nổi trội, xuất sắc, muốn cho hẳn gánh thêm trọng trách, rèn luyện một chút, hiện nay hình như đến Ủy ban công tác Đoàn huyện đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm.

An Đức Kiện không hề che giấu điều gì.

- Đến Ủy ban công tác Đoàn huyện chủ trì công tác?

Tôn Chấn là cán bộ được đào tạo từ Ủy ban công tác Đoàn tỉnh, khá hiểu về cán bộ của Ủy ban công tác Đoàn.

- Chắc là không phải, hiện nay Chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn huyện Nam Đàm cũng là một thanh niên mới đảm nhiệm chưa đến hai năm.

An Đức Kiện không giải thích nhiều, nhưng cũng để lại đầu mối.

Tôn Chấn nhíu mày, Phó chánh văn phòng Khu kinh tế mới Nam Đàm đến Ủy ban công tác Đoàn làm việc, mà lại không phải là Phó chủ nhiệm chủ trì công tác, dù nhìn theo cách nào cũng thấy có chút cảm giác bị giáng chức ở trong đó. Nhưng An Đức Kiện không nói rõ, anh ta cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng có thể đoán trong đó khó tránh khỏi là do điều chỉnh nhân sự sau khi An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt rời khỏi huyện Nam Đàm.

- Ha ha, Bí thư Hạ, các bộ và uỷ ban trung ương của Địa uỷ đều đã tạo dựng cơ cấu cơ bản, giống với văn phòng Địa uỷ. Phòng Nghiên cứu Chính sách cũng cần một nhân tố mới mẻ, tầm nhìn khoáng đạt, đầu óc linh hoạt đến bổ sung. Tôi thấy đồng chí Đức Kiện có thể cân nhắc chọn lựa một số người trẻ tuổi ưu tú vào đó. Việc này cũng rất có lợi đối với quyết sách của Địa uỷ chúng ta sau này.

Tôn Chấn cũng là người bắt đầu công việc từ vị trí thư ký, cũng rất nhạy cảm, cảm thấy được An Đức Kiện rất có thiện cảm với người thanh niên tên Lục Vi Dân này, cho nên cũng liền thuận nước đẩy thuyền, đưa ra lời đề nghị như vậy.

- Ủ, tôi thấy quan điểm của ông Tôn rất tốt. Tuy nhiên hiện nay địa khu sắp chính thức công bố thành lập, có thể đợi sau khi công bố xong rồi sẽ tuyển chọn kỹ càng, tuyển từ bậc cơ sở lên một loạt các đồng chí trẻ tuổi xuất sắc. Như thế vừa có lợi cho việc bồi dưỡng, rèn luyện cán bộ, cũng có thể khiến công việc của chúng ta nhận được một số quan điểm, tư tưởng từ cấp cơ sở. Những cán bộ trẻ như Lục Vi Dân thì các bộ ngành tổ chức như chúng ta nên khảo sát kỹ càng một chút, nếu thật sự là nhân tài, hơn nữa biểu hiện trong thực tế xuất sắc, thì nên xếp vào cán bộ dự bị cần chú trọng đào tạo mới đúng.

Hạ Lực Hành gật đầu, ông ta đã nhớ ra Lục Vi Dân này là ai, chẳng phải

là người đồng nghiệp mà trước kia Yến Thanh thường xuyên nhắc đến sao? Tuy rằng Yến Thanh hết lần này đến lần khác phủ nhận có vương mắc tình cảm gì với Lục Vi Dân này, nhưng vợ Bạch Phổ thì khẳng định nói Yến Thanh chắc chắn có tình cảm nhất định với Lục Vi Dân. Chẳng qua Lục Vi Dân đó có thể là trước đó đã còn có bạn gái, mới khiến Yến Thanh không thể không giấu kín tình cảm từ đáy con tim mình.

Hiện giờ Tô Yến Thanh tuy rằng đã điều trở về Xương Châu, nhưng nghe nói vẫn giữ liên lạc với Lục Vi Dân. Việc này khiến vợ mình rất băn khoăn, hỏi mình vài lần Lục Vi Dân rốt cuộc lai lịch như thế nào lại có thể khiến Yến Thanh say như điều đổ, khiến Hạ Lực Hành cũng có chút buồn cười. Lời nói của vợ mặc dù có chút khoa trương, nhưng không hề nghi ngờ Lục Vi Dân này chắc chắn là nhân vật có chút bản lĩnh, nếu không với sự kiêu ngạo, lạnh lùng của Tô Yến Thanh, sao có thể có cảm tình như thế với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp?

Hôm nay nghe An Đức Kiện nói như vậy, Hạ Lực Hành cũng chợt hiểu ra. An Đức Kiện đã đánh giá Lục Vi Dân này vô cùng cao như thế, thì có thể cân nhắc một chút có nên điều hăng đến Văn phòng Địa ủy hay không.

...

Một chiếc xe chở hàng từ thời trước giải phóng khó nhọc đi qua cửa, mang theo một đám bụi mù, đây lại là xe từ nơi khác đến vận chuyển kiwi.

Thị trường kiwi Nam Đàm năm nay khác nhiều so với tình hình năm trước, ngoài thị trường tiêu thụ kiwi ở một số thành phố như Bắc Kinh, Thượng Hải, Nam Kinh, Quảng Châu, Vũ Hán, Trùng Khánh, Thành Đô đã bắt đầu chủ động tiếp nhận nhãn hiệu kiwi Nam Đàm, đến Côn Hồ và Lê Dương cũng bắt đầu có thị trường tiêu thụ kiwi. Tuy nói thị trường còn rất nhỏ, nhưng đây dù sao cũng là một chuyển biến rất nổi bật. Mà số lái buôn chủ động đến liên hệ mua kiwi cũng tăng mạnh, việc này cũng khuyến khích

manh mẽ các hộ trồng trọt kiwi có lòng tin vào sản xuất.

Phụ Đầu và Hoài Sơn năm nay cũng làm theo Nam Đàm, thành lập công ty khai thác và phát triển nông nghiệp, nhưng về việc xây dựng nhãn hiệu kiwi như ở Nam Đàm, bọn họ mãi mãi không có cách nào sánh kịp với nhãn hiệu kiwi Nam Đàm đã có tiếng vang lẫy lừng.

Lựa chọn đầu tiên của người buôn bán từ các vùng khác đến chính là Nam Đàm, chỉ khi không thể đặt hàng ở Nam Đàm, họ mới có thể chọn kiwi Phụ Đầu và Hoài Sơn để thay thế. Về mặt giá cả cũng không tránh khỏi bị ép giá một mức nào đó, điều này làm cho các cán bộ và hộ trồng kiwi ở Hoài Sơn và Phụ Đầu đều vô cùng buồn bực.

Bất kể là từ các điều kiện như địa lý, thổ nhưỡng, chất đất, chiếu sáng, nước, nhiệt độ đều không chênh nhau là mấy, dựa vào cái gì mà kiwi Nam Đàm chẳng những giá cả cao hơn, mà còn cung không đủ cầu. Hơn nữa mặc dù là kiwi chất lượng không tốt nhưng cũng được xí nghiệp chế biến trái cây địa phương đặt hàng đến hết sạch, tình hình như vậy nếu ở Hoài Sơn và Phụ Đầu thì thực sự là không thể tưởng tượng.

Vị trí giám đốc công ty khai thác và phát triển nông nghiệp hiện đại hiện nay liền trở thành miếng ngon để ai nấy đều tranh giành. Chu Du Minh hiện giờ là Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, lại kiêm nhiệm vị trí này rõ ràng không thật thích hợp. Vì vị trí này, không thể tránh khỏi lại là một cuộc đua tranh.

Thấy Chu Du Minh vẻ mặt rất không vui đi ra từ cổng chính, Lục Vi Dân liền biết vị lãnh đạo cũ này e rằng lại gặp chuyện gì không vừa lòng.

Cuộc sống hiện nay của Lục Vi Dân tương đối đơn giản, nhàn hạ. Công việc của Ủy ban công tác Đoàn thật sự không thể nói là nhiều, Lương Ngạn Bân tuy rằng không thâm tóm quyền lực cho lắm, nhưng ngoài việc triển khai

hoạt động gương mẫu có tác dụng đi đầu trong việc làm giàu ở nông thôn là giao cho Lục Vi Dân ra, các công việc khác của cơ quan đều được một vị Phó chủ nhiệm khác là Liễu Tuấn Thành kiểm soát chặt chẽ. Mà vị Phó chủ nhiệm Liễu này gần như có một thứ cảm giác cảnh giác một cách vô thức với mình, dường như mình đến Ủy ban công tác Đoàn ủy là muốn tranh giành địa bàn với y. Điều này làm cho Lục Vi Dân thấy không hiểu vì sao mà vô cùng nực cười.

Lương Ngạn Bân dường như cũng vui vẻ được nhìn thấy tình hình này, cũng không tiến hành phân công rõ ràng các công việc của Ủy ban công tác Đoàn. Cũng may công việc ở đây năm này qua năm khác cũng lặp đi lặp lại như vậy, đều là tới sát nút thì Lương Ngạn Bân đến chỉ định ai phụ trách, Liễu Tuấn Thành thì rất vui vẻ, Lục Vi Dân đương nhiên cũng liền nhường bộ, cũng trở nên nhàn hạ.

- Có chuyện gì vậy Chánh văn phòng Chu, vẻ mặt không vui vẻ gì, có chuyện gì sao?

Lục Vi Dân cười chào hỏi Chu Du Minh.

Chu Du Minh dường như công tác ở chiếc ghế Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân cũng không dễ dàng, Lục Vi Dân đương nhiên cũng biết ngọn nguồn trong đó. Chẳng qua là Chu Du Minh vừa mới lên chức, vị trí này lại có không ít người mong chờ, còn phải vất vả một thời gian mới có thể đứng vững.

- Hừ, còn có thể có chuyện gì? Còn không phải là phải chúc mừng chuyện thành lập địa khu sao, vừa muốn làm cho đường hoàng, vẻ vang, lại không muốn tiêu tiền. Tài chính huyện hiện nay vô cùng eo hẹp, tôi liền nói thêm một câu là không được thì có thể mượn tạm từ phía công ty khai thác và phát triển nông nghiệp huyện để chi quay vòng một chút, liền có người cảm thấy tôi còn nhớ những việc bên công ty phát triển nông nghiệp, lại nói mát. Đây

thật đúng là người mới đến mà, cũng may không phải là cá nhân tôi muốn làm gì.

Chu Du Minh xưa nay vốn rất thân thiết với Lục Vi Dân, vốn dĩ cũng là một người thẳng tính, không có mưu mô gì, cũng sẽ không giấu giếm điều gì trước mặt Lục Vi Dân.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Hoàn Cảnh Khó Khăn

Lục Vi Dân cũng có chút xúc động. Công ty khai thác và phát triển nông nghiệp hiện đại này xây dựng nên tuy là từ chủ ý của mình nhưng xử lý cụ thể thì đều là do một tay Chu Du Minh. Hơn nữa Chu Du Minh tuy tính cách hơi mềm yếu một chút nhưng là người trung hậu chính trực, không có tâm địa gian xảo.

Công ty khai thác và phát triển nông nghiệp hiện đại này tiền qua tay không ít. Năm ngoái tính được số tiền thu được không ít. Đầu năm nay huyện mua hai chiếc xe Santana thì cũng đều là lấy từ trong khoản tiền này mà ra. Tần Hải Cơ và Tào Cương vừa mới lên nhậm chức thì liền miễn đi chức Giám đốc công ty khai thác và phát triển nông nghiệp của Chu Du Minh, ngoài ra còn sắp xếp người thân tín vào tiếp nhận vị trí đó. Trước khi Chu Du Minh rời chức cũng đã bàn giao lại một cách sạch sẽ, trong sạch, phỉ tay ra đi.

- Ha ha, Chánh văn phòng Chu hà cứ gì mà lại tức giận vì mấy chuyện này cơ chứ? Đều là vì việc công cả. Đúng sai thế nào thì các lãnh đạo đều tự đánh giá.

Lục Vi Dân và Chu Du Minh sóng vai bước đi, bước chân cách nhau chừng một bàn chân.

- Tôi chẳng thêm tức giận. Muốn thế nào thì thế đó. Bên cục Tài chính không lấy được tiền, chuyện này coi như không giải quyết xong! Đã muốn xe hoa lại còn muốn cả thuyền rồng, lại còn phải khiến bộ máy mới của Ủy ban

nhân dân Địa khu cũng phải thoải mái. Điều này lẽ nào không cần tiền? Chủ tịch huyện Tào không chỉ mới mua một chiếc Santana, phía Mặt trận Tổ quốc đã không vừa ý, cả ngày cứ quẩn lầy Bí thư Tần, nói rằng ba bộ máy lớn đều có rồi, Mặt trận Tổ quốc dựa vào cái gì mà vẫn phải đi chiếc Volga?

Chu Du Minh xoa tay, vể mặt thản nhiên:

- Ở mắt xích quan trọng này, ai muốn đắc tội người khác thì cứ việc. Lần này lương của giáo viên phải phát nữa thì Cục tài chính thực sự không chống đỡ được.

- Không đến mức đó chứ. Dù là có làm xe hoa, thuyền rồng thì cũng không tốn bao nhiêu tiền đâu.

Lục Vi Dân cảm thấy hơi có chút kỳ lạ.

-Vi Dân, thế là cậu không hiểu rồi. Đây là Cục Tài chính cố ý tung hỏa mù đó. Mấy ông cán bộ lão thành trong huyện nhìn thấy mua hết chiếc Santana này đến chiếc khác thì họ không làm nữa, nói là bọn họ không ít người tiền thuốc men y tế còn chưa trả đủ, tự nhiên lại bỏ ra cho anh mấy trăm nghìn tiền hóa đơn thuốc men ra, giữ ở Cục tài chính. Họ làm âm ỉ đến mức loạn hết cả lên. Chủ tịch huyện Tào cũng là gây sức ép đến sứt đầu mẻ trán, âm ỉ một buổi chiều. Như thế chẳng phải là đuổi các cán bộ lão thành đi sao?

Trên nét mặt Chu Du Minh có chút mất tự nhiên.

- Cậu nói xem đây là chuyện gì nào.

Tài chính Nam Đàm từ xưa đến nay vốn khó khăn. Mỗi năm việc bảo đảm tiền lương cho giáo viên đã là một khó khăn lớn. Cũng may Nam Đàm từ trước đến nay đều coi như khá coi trọng, về cơ bản đều đảm bảo được việc phát lương và thưởng cho giáo viên Nam Đàm không có vấn đề gì. Nhưng về

việc đầu tư cho xây dựng cơ sở hạ tầng thì bị chậm lại, đặc biệt là việc xây dựng các công trình cho chính quyền huyện, thành phố thì rõ ràng là lạc hậu hơn nhiều so với các huyện khác. Sau khi Khu kinh tế mới thực sự khởi động thì mới bắt đầu có sự đổi mới.

- Tài chính khó khăn trên thực tế chính là do nguồn thuế không đủ gây nên. Nam Đàm chúng ta không có nền công nghiệp tử tế mà chỉ dựa vào thuế nông nghiệp để duy trì một quỹ tài chính của một huyện là yếu kém và không thể tưởng tượng được. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà huyện muốn làm Khu kinh tế mới này. Công nghiệp không phát triển lên được thì tài chính mãi mãi nghèo khó, hơn nữa muốn làm việc gì cũng bị rơi vào bế tắc vì không có tiền.

Lục Vi Dân thuận miệng nói. Chu Du Minh thấy quen nên không ngạc nhiên. Trong thời gian hẳn cùng làm việc với ông ta, tri thức uyên bác và cách nhìn nhận sắc bén của hẳn đã khiến ông ta kinh ngạc quá nhiều, bây giờ ông cũng quen và coi như bình thường.

- Vi Dân, thời gian này có bận không?

Chu Du Minh vừa nhẹ nhàng khoát tay, vừa nói:

- Tình hình trong huyện là như thế. Nếu muốn thay đổi thì phải dốc sức. Nhưng hiện tại thì....

Thấy Chu Du Minh không nói thêm gì nữa, Lục Vi Dân cũng biết ý không theo chủ đề câu chuyện đó nữa:

- Bên này của tôi thì thế này, nhàn thì nhàn đó. Tôi liền chạy đi làm mấy công tác thúc đẩy hoạt động diễn hình cho phong trào làm giàu. Cũng khá, cũng có một số thu hoạch, cũng có nhận thức trực quan về tình hình nông thôn trong huyện chúng ta.

- Ồ? Tôi thấy cậu bị đen đi không ít đâu. Thế nào, thời gian gần đây chắc đều lẩn lộn ở đồng ruộng hả?

Chu Du Minh rất hào hứng hỏi.

- Cũng không phải là lẩn lộn ở đồng ruộng. Ủy ban công tác Đoàn tỉnh chẳng phải có hoạt động phát huy tác dụng đi đâu trong phong trào làm giàu của Đoàn viên thanh niên nông thôn hay sao? Chủ nhiệm Lương giao cho tôi phụ trách cụ thể, dù sao thì cũng không có chuyện gì khác. Tôi cũng vừa hay có thể mượn cơ hội này để chạy đi chạy lại một chút.

Lục Vi Dân không ngờ Chu Du Minh lại quan tâm đến công việc của mình như vậy, nên có chút cảm động.

- Vi Dân, cậu vẫn nên chú ý một chút. Khi đi đâu thì phải nói với Lương Ngân Bân. Nếu không lãnh đạo đến rồi không thấy người thì sẽ nghĩ rằng cậu đi làm hôm đực hôm cái, không xác định. Như thế thì sẽ để lại ấn tượng không hay trong mắt lãnh đạo.

Chu Du Minh trầm ngâm một lúc rồi mới hạ giọng nói :

- Tôi nghe nói ở hội nghị thường vụ Huyện ủy Đỗ Bảo Quốc đã đề nghị Huyện ủy phải nghiêm túc chỉnh đốn tác phong ở cơ quan, nhắc đến một số cán bộ lãnh đạo có mặt nhưng không có trách nhiệm, cả ngày bận rộn xử lý việc cá nhân. Nhất là tác phong của một số cán bộ trẻ tuổi còn hơi hợ, làm được một chút thành tích liền đắc chí, kỷ luật lỏng lẻo. Sau đó tôi nghe nói có khả năng là chỉ cậu. Có chuyện gì thế?

Lục Vi Dân hơi giật mình. Hẳn thật sự không ngờ có người lại lợi dụng việc này để chuyện bé xé ra to. Bản thân hẳn bị giam lỏng ở Ủy ban công tác Đoàn ăn chực năm chờ, đều là vì có người không thấy mình vừa mắt. Có phải là có chút quá đáng hay không?

Đỗ Bảo Quốc là Chánh văn phòng Huyện ủy mới lên, tiếp nhận chức vụ Chánh văn phòng Huyện ủy của Từ Hiếu Xuân. Hóa ra y là Bí thư Đảng ủy thị trấn Thành Quan, coi như là người thân cận do một tay Tần Hải Cơ đề bạt lên. Theo lý mà nói, kiểu Ủy viên thường vụ Huyện ủy mới nhậm chức thế này thì khoảng thời gian đầu đầu sẽ giữ thái độ mềm mỏng. Còn việc nói ra quan điểm rõ ràng như thế này, hơn nữa lại phát biểu ở hội nghị thường vụ Huyện ủy, là tuân theo ý của ai thì cũng đã rõ.

- Ồ, là thế à. Tôi nói Lương Ngạn Bân làm sao lại nhắc nhở riêng mình xuống xã cũng phải chào hỏi trước, để tránh lãnh đạo hiểu lầm.

Lục Vi Dân cười.

- Hai ngày trước, tôi về hộ thí điểm ở xã, đi liền suốt mấy ngày. Có khả năng là lãnh đạo không thấy bóng dáng tôi đâu nên cho rằng tôi đã chuồn đi đâu đó.

- Đỗ Bảo Quốc làm sao lại như thế ở hội nghị thường vụ chứ. Hóa ra là khi Bí thư Tần đến Ủy ban công tác Đoàn ủy điều tra nghiên cứu thì cậu không có mặt ở đó. Lẽ nào Lương Ngạn Bân không thông báo trước với cậu? Như thế thì thật chẳng ra sao!

Chu Du Minh nhú mày. Trong này chắc chắn có chút gì đó kỳ lạ. Lục Vi Dân ở Ủy ban công tác Đoàn xem ra cũng không phải rất thoải mái, chả trách Bí thư An nhờ mình chú ý đến tình hình của hẳn.

- Hai ngày nay, Lương Ngạn Bân cũng không ở cơ quan, tôi cũng không thấy bóng dáng đâu. Có khả năng là có người quên không thông báo với tôi, hoặc là cảm thấy việc tôi tham gia vào cuộc điều tra của Bí thư Tần cũng không quan trọng.

Lục Vi Dân nhún vai. Hẳn thấy Lương Ngạn Bân không đến mức bụng dạ

nhỏ nhen như vậy. Hơn nữa cũng nhiều khả năng hơn là Liễu Tuấn Thành đã giở trò trong đó.

- Không tham gia thì cũng không tham gia rồi, vừa vặn hai hôm đó tôi cũng có việc thật, cứ ở bên Đông Cổ suốt, sáng đi, chiều mới về, bận tối mắt tối mũi.

- Có bận hơn nữa cũng có thể để lỡ việc điều tra nghiên cứu của Bí thư Tần sao?

Chu Du Minh dường như cảm thấy Lục Vi Dân cũng có chút tâm trạng, nghiêm mặt nói.

- Vi Dân, không cần biết trong lòng cậu nghĩ thế nào. Nhưng người đứng dưới mái hiên thì phải cúi đầu, cậu phải học cách nhẫn nại. Chẳng phải người xưa đã đúc kết rồi sao? Trong họa có phúc mà trong phúc cũng có họa. Cậu điều về Ủy ban công tác Đoàn ủy chắc chắn là có chút không thoải mái, nhưng trong tình hình hiện tại thì cậu vẫn phải nhẫn nại.

- Ha ha, Chánh văn phòng Chu cứ yên tâm, tôi biết mà. Nói thật tổng tôi sang Ủy ban công tác Đoàn ủy, thoải mái thì thoải mái thật đấy, nhưng tôi thực sự có chút chịu không nổi nhàn hạ.

Lục Vi Dân cười nói.

- Nếu như muốn nói là không có chút suy nghĩ gì thì là nói dối. Nhưng cũng giống như ngài nói, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nhưng tôi cũng cảm thấy còn có một câu khác nữa. Đó chính là nơi này không ở được thì cũng có nơi khác, nếu thực sự không ở lại được thì chúng ta đi cũng được chứ?

Chu Du Minh kinh ngạc, dừng bước:

- Cậu muốn đi sao? Vi Dân? Cậu định đi đâu?

Chu Du Minh tuy đã sớm cảm thấy Lục Vi Dân không phải nhân vật tầm thường, nhưng bất ngờ nói có thể sẽ đi như thế thì vẫn khiến ông ta có chút ngạc nhiên.

- Chánh văn phòng Chu, tôi không muốn đi, tôi rất muốn ở lại Nam Đàm làm một số công tác thật sự. Nhưng ngài cũng thấy rồi đấy, cái này làm sao tự tôi quyết định được. Chuyện đẩy người ta vào lãnh cung thì thôi không nói, lại còn đến bói lông tìm vết, đuổi tận giết tuyệt, vậy thì tôi ở đây còn có ý nghĩa gì nữa? Cũng vừa lúc nhà máy của cha tôi cũng có thể cần người, nếu như thực sự có cơ hội thì tôi đương nhiên mong còn chẳng được nữa là từ chối.

Lời nói này của Lục Vi Dân cũng chẳng phải là nói dối. Lời nói của bạn học của Chân Ny và Chân Tiệp hôm đó cũng khiến hắn có chút xúc động. Quay trở về nhà máy tuy có chút tệ hại nhưng so với việc hiện tại làm chút chuyện ở Ủy ban công tác Đoàn ủy mà còn phải chịu sự khó chịu như vậy thì thật sự quay về nhà máy còn hơn. Chỉ có điều thực sự có chút đúng với lời nói của anh em Đào Trạch Phong rằng hắn dựa vào mối quan hệ với Chân Ny để được điều về nhà máy. Nhưng Lục Vi Dân không để ý đến điều này.

Quách Chinh thật sự là có ý muốn cho mình quay trở về nhà máy, Lục Vi Dân cũng tin nếu thực sự trở về nhà máy, việc đứng vững ở đó cũng không phải là một chuyện quá khó. Chỉ có điều trong nhà máy thì không giống như Nam Đàm, muốn thể hiện để khiến người xung quanh phải nể phục thì không hề đơn giản như thế.

Tình hình nhà máy 195 rõ ràng rành rành, chẳng phải là một người có thể thay đổi được cục diện. Việc này cần có sự kết hợp chính sách lớn của nhà nước và sự thay đổi chế độ xí nghiệp hiện đại đối với toàn bộ nhà máy 195. Nếu không thì không thể thích ứng với mô thức của các xí nghiệp dưới quỹ đạo

của nền kinh tế thị trường, sẽ rất khó để có thể tồn tại.

Tuy nhiên quay trở về nhà máy 195 thì điểm hại cũng không ít, cũng đồng nghĩa với việc vứt bỏ cơ sở đã tạo dựng ở bên này, lại phải thích ứng với một môi trường hoàn toàn mới. Ngay cả Quách Chinh cũng rất coi trọng tín nhiệm mình. Nhưng còn có Cô Minh Lương, Lương Quảng Đạt cùng với Trần Phát Trung mấy người này ở đó, chỉ sợ mình lại sẽ trở thành một tiêu điểm mới.

Lục Vi Dân không muốn mình khi trở về nhà máy 195 thì sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm. Như thế thì chỉ khiến mình rơi vào trận chiến không hồi kết mà thôi. Mục đích của việc quay trở về nhà máy 195 chính là muốn làm tròn giấc mơ của kiếp trước. Dự án máy bay lớn này là ước mơ của quá nhiều người, nếu như có cơ hội để tận tâm với ước mơ này thì Lục Vi Dân đương nhiên không tiếc bản thân mình.

Chỉ có điều trong trường hợp nào mới có thể phát huy tối đa năng lực của mình, đây cũng là một vấn đề cần suy nghĩ. Mạo muội quay trở về nhà máy 195, để bản thân mình rơi vào đó, làm mâu thuẫn trở nên gay gắt thì chỉ làm lỡ mất thời gian của mình mà thôi. Vì thế mới phải suy nghĩ kỹ càng một phen.

Lục Vi Dân tính sẽ dành chút thời gian để đi thăm Từ Hiếu Xuân, nghe ý kiến của ông ta. Từ sau đêm tiệc lớn hôm đó, thái độ của Từ Hiếu Xuân với mình thân cận hơn rất nhiều. Bình thường gặp thì đều phải nói mấy câu, có một người lăn lộn ở cơ quan nhiều năm như vậy góp ý cho mình thì cũng có thể có thu hoạch được không ít.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Mâu Thuẫn Nội Bộ

Lương Ngạn Băng cầm giấy xin nghỉ phép do Lục Vi Dân đưa tới, sau khi nhìn một lúc lâu, mới nhíu mày nói:

- Vi Dân, cậu xin nghỉ phép mười ngày? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì mà cần nghỉ nhiều như vậy?

- Chủ nhiệm Lương, nhà bạn gái tôi có chút chuyện, một mình cô ấy ở nhà không chống đỡ được, cho nên tôi mới phải về giúp đỡ. Anh cũng biết bình thường tôi cũng không về, nhưng tình hình hiện giờ lại không giống như vậy.

Lục Vi Dân cố gắng kiên trì giải thích:

- Hiện tại tôi buộc phải về.

- Nếu như vậy, tôi đương nhiên đồng ý, nhưng anh cũng biết nghỉ phép dài như vậy, anh cũng cần phải báo cáo với Phó bí thư Từ một tiếng.

Lương Ngạn Băng cảm thấy được trong mắt Lục Vi Dân hiện lên chút tức giận, theo bản năng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lục Vi Dân ở Ủy ban công tác Đoàn cư xử cũng rất có quy tắc. Anh ta cũng biết ngày đó Lục Vi Dân vắng mặt khi Bí thư huyện ủy Tần Hải Cơ đến điều tra nghiên cứu là do ai trong Ủy ban công tác Đoàn ủy giở trò. Động tác nhỏ này của Liễu Tuấn Thành chỉ là một trò lừa bịp nhưng lại khiến anh ta thấy buồn cười. Chỉ mới tiếp xúc trong thời gian ngắn, anh ta đã hiểu rất rõ ràng rằng chí hướng Lục Vi Dân không dồn vào Ủy ban công tác Đoàn. Nhất

là sau khi thấy một chiếc Mercedes-Benz tới đón Lục Vi Dân, Lương Ngạn Bân càng biết rõ Ủy ban công tác Đoàn huyện- cái miếu nhỏ này không giữ nổi vị Bồ Tát Lục Vi Dân. Vừa rồi Lục Vi Dân tìm anh ta xin phép, anh ta chỉ là theo bản năng dẫn đo một chút, cũng không ý tứ gì khác.

- Được, tôi sẽ báo cáo với Phó bí thư Từ.

Lục Vi Dân thấy Lương Ngạn Bân dứt khoát ký lên giấy xin phép của mình, cũng cố kìm chế sự bức bối trong lòng, chào đối phương một tiếng rồi nghênh ngang đi ra.

Trong vòng gần một giờ, Lục Vi Dân đã nhận được mấy cuộc điện thoại, nội dung đều là cha Chân Ny đã xảy ra chuyện.

Hắn nhận được cuộc điện thoại đầu tiên là của Chân Tiệp gọi đến. Chân Tiệp trong điện thoại có vẻ rất ưu tư, luôn miệng mắng chửi người đàn bà tên là Hắc Mẫu Đơn, dường như mọi sai lầm, trách nhiệm đều do người đàn bà này gây ra. Nhưng Lục Vi Dân biết rằng sự thật không phải vậy.

Chân Kính Tài và phát thanh viên ở nhà máy tên Hắc Mẫu Đơn này đây đưa với nhau cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, thậm chí cũng không phải là chuyện mới xảy ra một hai năm gần đây. Chân Ny có biết về chuyện này hay không thì Lục Vi Dân không rõ, nhưng Lục Vi Dân tin chắc ít nhất Chân Tiệp cũng biết chuyện này.

Ngồi trên xe khách trở về Xương Châu, Lục Vi Dân cứ nghĩ mãi chuyện này. Chân Kính Tài không phải là một người không cẩn thận, nhất là sau khi xảy ra chuyện kia, ông ta lại càng cẩn thận. Theo Lục Vi Dân biết, cơ bản một năm nay Chân Kính Tài lui tới với người đàn bà kia cũng không có bao nhiêu lần, sao vào lúc quan trọng này lại xảy ra vấn đề được?

Bị người ta bắt gặp có quan hệ với nhau ngay trên giường, đánh đến gần

chết, loại chuyện như vậy gần như cũng chỉ diễn ra trên phim ảnh và trong tiểu thuyết, không ngờ lại có thể xảy ra với Chân Kính Tài. Điều này làm Lục Vi Dân cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Nhưng nó đã thật sự xảy ra, hơn nữa bây giờ dư luận còn bàn tán xôn xao.

Lục Vi Dân nghĩ ngoại trừ bị người khác gài bẫy thì không có bất kỳ lý do gì khác.

Đương nhiên, nếu muốn gài bẫy Chân Kính Tài, cũng phải có sự phối hợp của người đàn bà kia. Ai có thể khiến người đàn bà kia thậm chí ngay cả chồng của bà ta cũng cúi đầu nghe theo mệnh lệnh như vậy. Người có thể làm được điều này trong nhà máy 195 cũng không nhiều.

Lục Vi Dân cũng biết người chồng của Hắc Mẫu Đơn - một kẻ ham rượu như ma rượu, làm ở Ban bảo vệ của nhà máy. Ông ta trong lòng sớm đã biết chuyện của Chân Kính Tài và vợ mình, nhưng chưa từng lên tiếng, luôn cùng bà xã tươi cười đón chào, tươi cười đưa tiễn. Thậm chí có người ở trước mặt ông ta ngấm ngầm nói về chuyện này, ông ta cũng giả ngu giả ngơ. Lục Vi Dân cảm thấy thật sự dù muốn nói “ độ lượng “ cũng không có mấy người có thể làm được.

Nhưng lúc này đây, ông ta lại đóng vai “ anh hùng “ hạ Chân Kính Tài từ trên giường xuống, đánh cho một trận mạnh tay trước mặt vô số người. Cảnh Chân Kính Tài quần áo rách rưới không đủ che thân khiến thanh danh của ông ta trước mắt bao người đều đã mất sạch.

Chiêu này quả thật quá độc ác.

Đương nhiên đây cũng không phải là một chuyện ngẫu nhiên.

Lục Vi Dân có thể tưởng tượng chỉ sợ lần trước sau khi Chân Kính Tài thoát thân thành công, bọn họ đã bắt đầu trù tính chuyện này. Chẳng qua bọn

họ cũng biết Chân Kính Tài sau khi mới xảy ra chuyện chắc chắn sẽ tương đối cẩn thận, hơn nữa vốn Chân Kính Tài và người đàn bà kia đã từ từ bớt lui tới, theo những lời người xưa nói, thì nên là ngẫu nhiên nổi hứng mà vui thú một chút mà thôi.

Chuyện này cũng chưa là gì, so với những câu chuyện diễm tình trước kia được ghi lại mà nói thì việc này cũng không tính là chuyện gì to tát. Hơn nữa có vô số người cũng làm những chuyện tương tự như vậy, chỉ cần không bị người ta bắt tại chỗ, thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Nhưng những loại chuyện này lại xảy ra với Chân Kính Tài.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân không khỏi có chút hối hận. Lúc ấy do cần nhắc Chân Kính Tài dù sao cũng là cha của Chân Ny, đề tài như vậy cũng khó có thể nói rõ ràng. Hẳn vốn tưởng rằng Chân Kính Tài hẳn là sẽ rút ra bài học, kiểm chế một chút, không ngờ cuối cùng gặp hạn trong chuyện này. Có lẽ có một số việc rõ ràng đều do trời xanh định đoạt, có thể vận mệnh Chân Kính Tài chắc chắn phải ngã cú này.

Đúng lúc Lục Vi Dân về đến nhà, hẳn tình cờ gặp cha mình.

Cha hẳn không nói thêm gì, chỉ thở dài, cuối cùng lại nói Lục Vi Dân mau đi tới nhà họ Chân, xem có thể giúp đỡ được gì hay không.

... ..

Khi Lục Vi Dân đi vào sân trước nhà họ Chân, mặt đất còn hơi ẩm, lá cây rơi đầy sân. Sau một trận mưa thu, mặt trời lại rực rỡ chiếu sáng trên không trung, những đám mây vốn đang khoan thai chậm rãi cũng lập tức biến mất.

Hai cánh cửa đóng chặt khiến Lục Vi Dân đột nhiên nhớ tới một câu thơ của Lý Bạch, “Môn tiền lãnh lạc xa mã hi”, không biết Chân Kính Tài sau khi gặp phải chuyện mất danh dự như vậy, còn có thể đứng lên được hay

không. Kiếp trước Chân Kính Tài gần như phải dùng hơn mười năm mới gây dựng được sự nghiệp ở một tập đoàn doanh nghiệp tư nhân, còn lần này thì sao?

Xảy ra chuyện kiểu này, nếu muốn có một chỗ đứng ở nhà máy 195 – một nhà máy quốc doanh lớn như vậy thật không có khả năng, thậm chí có thể nói toàn bộ thanh danh của nhà họ Chân ở nhà máy đều đã mất sạch, tin xấu lan xa khắp nơi.

Anh quan hệ với đàn bà cũng không sao, nhưng anh không thể để bị người khác bắt quả tang trên giường, hơn nữa còn bị người tóm được trước mắt bao người làm chứng, lại thêm có kẻ cố ý tuyên truyền. Hiện nay nhắc tới Chân Kính Tài không ai còn nhớ rõ diện mạo hiên ngang phong độ của một Phó giám đốc nhà máy, chỉ nhớ một kẻ đáng thương bị người bắt được ngay trên giường, áo quần không đủ che thân, thảm hại hết mức.

Lúc gõ cửa, trong nháy mắt Lục Vi Dân cũng chưa nghĩ được mình nên đối mặt người nhà họ Chân như thế nào, nên gặp mặt Chân Kính Tài như thế nào. Lúc này bọn họ có lẽ rất nhạy cảm, càng cần tới một hoàn cảnh yên tĩnh để lắng lắng chữa trị vết thương. Nhưng ở vào vị trí của hắn, lại không thể không đến.

Sau khi gõ cửa, phải một lúc sau, mới nghe thấy có tiếng bước chân có vẻ ngập ngừng:

- Ai đấy?

- Có phải Chân Tiệp không? Là tôi, Lục Vi Dân.

- Đại Dân? Cậu đã trở về rồi! Thật tốt quá!

Tiếng bước chân lập tức nhanh hơn, hai cánh cửa mở ra, khuôn mặt có vẻ tiêu tụy kinh khủng, vẻ xinh đẹp dường như biến mất lại rạn rở hiện ra trên

khuôn mặt cô gái. Chỉ một thoáng đó lại khiến Lục Vi Dân bất ngờ có chút ngần ngại.

- Ủ, vừa về đến nơi.

Lục Vi Dân gật đầu, nhắc chân bước vào cửa.

- Chú Chân có ở nhà không?

- Vừa về không lâu. Sau khi tới nhà máy một chuyến, trở về liền nhốt mình trong phòng.

Chân Tiệp sụp mắt xuống, nói có chút lạnh lẽo:

- mấy ngày nay người nhà chúng tôi cũng không ai dám ra ngoài. Tiểu Ny cũng xin nghỉ, ở nhà với mẹ tôi. Hai ngày nay tôi cũng không có nhiều tiết học, cho nên cũng về đây.

- Cô Nhạc...

Lục Vi Dân cảm thấy hơi khó mở miệng. Bất luận thế nào, người phụ nữ nào khi đối mặt với loại chuyện này của chồng mình chỉ sợ cũng rất khó có thể giữ bình tĩnh. Nhưng nếu là một người đàn bà lý trí, lúc này không nên chỉ đắm chìm trong phần nộ và đau đớn, mà phải suy xét nên làm thế nào để ứng phó và xử lý tốt mọi việc. Nhưng rất hiển nhiên, Nhạc Thanh không phải kiểu người như thế.

Chân Tiệp cảm thấy cũng hơi ngượng. Cha gây ra chuyện như vậy, dư luận đang xôn xao. Hiện nay toàn bộ nhà máy đều biết rằng Chân Kính Tài dan díu bị chồng người ta bắt ngay tại giường đánh tới gần chết, phải quấn khăn trải giường khó khăn lắm mới có thể thoát thân. Nhưng có thể nói cha cô 195 đã không còn có thể có chỗ đứng ở nhà máy nữa, ngay cả mình và em gái khi ra ngoài bất cứ lúc nào cũng có người ngấm ngầm nói sau lưng.

Có người không chút nề mặt, thậm chí ngay cả chồng của người đàn bà kia còn nói cha cô vui thú với vợ y, y sẽ lại vui thú với chị em cô để trả thù, nghe những lời đồn đại như thế làm Chân Tiệp và Chân Ny đều hoảng sợ. Hiện tại khi hai chị em ra ngoài đều cảm thấy có người nhìn chăm chăm đăm tiếu sau lưng bọn họ. Tâm trạng hoảng loạn này quả thực sắp làm cho người ta ngã gục. Cô cũng không biết sao khi vừa thấy gương mặt trầm tĩnh của Lục Vi Dân, trong lòng tự nhiên liền lập tức cảm thấy vững vàng hơn rất nhiều.

- Bên nhà máy phản ứng thế nào về chuyện này? Ý của chú Chân định thế nào?

Lục Vi Dân cũng thấy không tiện mở miệng, nhưng không cách nào khác phải đối mặt với sự thật này.

Chân Kính Tài gây ra chuyện này, tuy rằng không phải là vi phạm pháp luật, nhưng đối với cán bộ lãnh đạo, yêu cầu đạo đức cũng là một nguyên tắc cơ bản. Để xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn tiếp theo sẽ bị Đảng và chính quyền kỷ luật, điều này cũng sẽ gây ra ảnh hưởng lớn. Có thể nói việc này đối với toàn bộ bộ máy Đảng và chính quyền của nhà máy 195 đều là sự phá hoại cực độ, tất nhiên không thể đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo. Mấu chốt ở chỗ bản thân Chân Kính Tài nghĩ như thế nào.

- Nhà máy chỉ yêu cầu cha tạm dừng công tác, bảo cha chấp nhận để Ban kỷ luật điều tra, còn việc xử lý tiếp sau thì vẫn chưa nói tới.

Chân Tiệp đi sau Lục Vi Dân nhỏ giọng nói:

- Cha tôi nghĩ thế nào, chúng tôi cũng không biết. Hai ngày nay ông ấy cứ nhốt mình trong phòng sách, cũng không nói chuyện với chúng tôi. Chúng tôi cũng đều ở cùng mẹ, sợ mẹ tôi nghĩ không thông.

Lục Vi Dân thoáng nhìn về phía phòng sách của Chân Kính Tài, đứng lại

không nói gì.

Phòng sách của Chân Kính Tài ở hướng đông của sân, vị trí rất yên tĩnh. Bình thường lúc Chân Kính Tài không tiếp khách cũng ở ngay trong phòng đọc sách, thổi kèn ác-mô-ni-ca, kéo kéo đàn ác-cooc-đê-ông. Ông cũng là một người rất có tính nghệ sĩ và đa cảm, thảo nào lúc ấy có thể theo đuổi được hoa khôi của nhà máy số năm thời đó là Nhạc Thanh. Tuy nhiên cũng là do ông ta đa tài mà tạo nên tính cách phong lưu, chỉ có điều đến lúc này lại dính dáng đến đàn bà. Thật là một kết quả không thể không khiến cho người ta phải tiếc nuối.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Tất Cả Đã Có Anh!

- Chân Tiệp, tình hình cụ thể tôi vẫn chưa rõ, nhưng sự việc đại khái tôi cũng biết, việc này chú Chân có cách giải quyết gì chưa? Tinh thần của chú ấy thế nào?

Lục Vi Dân dám khẳng định Chân Kính Tài là bị người ta bày kế gài bẫy, nhưng hẳn vẫn cần làm rõ tình hình cụ thể hơn nữa.

- Sau khi cha tôi xảy ra chuyện chỉ có hôm qua tinh thần không tốt lắm, hôm nay đã đỡ nhiều rồi. Nhưng ông ấy không nói lời nào với ai trong nhà, mẹ tôi lúc này cũng không muốn nói chuyện với ông ấy. Ông ấy đến nhà máy hai chuyến, trở về thì nhốt mình trong phòng sách, ngay cả cơm cũng là tôi mang vào phòng sách cho ông.

Vành mắt Chân Tiệp ửng đỏ, xảy ra việc như vậy cô cũng không biết nên làm gì bây giờ mới đúng. Nếu giống với chuyện năm ngoái, ít nhất cũng có thể ra ngoài đi tìm một số chú bác Cô Minh Lương và Quách Chinh hỏi thử, chuyện như thế này, bị người ta bắt tại trận, một cô gái làm sao có mặt mũi mà ra ngoài?

Hai người nói chuyện mặc dù rất khẽ, nhưng vẫn kinh động đến người trong phòng.

- Chân Tiệp, con đang nói chuyện với ai đấy, ai đến vậy?

- Mẹ, là Đại Dân. Chân Ny, Đại Dân đến rồi!

Chân Tiệp liếc mắt nhìn Lục Vi Dân một cái, thần sắc có chút phức tạp nói:

- Cậu đi an ủi Tiểu Ny một chút đi, hai ngày nay con bé đã khóc mấy trận rồi, buổi sáng đi ra ngoài mua sữa đậu nành và quấy còn bị người ta nói móc một hồi, tức đến nổi chạy thẳng về nhà rồi khóc lớn một trận.

- Ừm, tôi biết.

Lục Vi Dân cũng đã thở dài một hơi, sự việc này ngược lại là mấy thành viên nữ trong nhà là khó chịu nhất, ra ngoài thì phải nghe những lời đồn thổi, cũng không có cách nào cãi lại.

- Đại Dân đến rồi? Ôi, cháu đi xem Chân Ny đi, đêm qua con bé ngủ không ngon, lúc này đang ngủ bù.

Nhạc Thanh từ trong phòng ra vẫn ăn mặc rất hợp thời, nhưng tinh thần không tốt lắm, xem ra sự phản bội của chồng đã mang lại cho bà ấy sự đã kích không nhỏ. Nhưng Lục Vi Dân biết kỳ thực Nhạc Thanh sớm đã biết quan hệ không trong sáng giữa Chân Kính Tài và Hắc Mẫu Đơn đó, nhưng bà ta vẫn giả vờ không biết. Thậm chí ngay cả Chân Tiệp cũng loáng thoáng biết được việc phong lưu của cha mình trong quan hệ nam nữ, sở dĩ Nhạc Thanh sở dĩ chịu đả kích không nhỏ kỳ thực phần nhiều là vì chồng mình khó giữ được quyền và vị thế mà lo lắng mới đúng.

- Vâng, cháu đợi cô ấy ngủ thêm một lát.

Đi vào phòng khách, Chân Tiệp bưng tới một chén nước cho Lục Vi Dân, Lục Vi Dân cũng không khách sáo, uống cạn một hơi, ngồi trên ghế sofa:

- Cô Nhạc biết chú Chân có dự định gì không?

- Hừ, ông ấy thì có thể có dự định gì? Bây giờ đợi nhà máy xử lý, tính

phong lưu đó mà không biết kiềm chế một chút, bao nhiêu tuổi đầu rồi, còn cả ngày chạy theo loại đàn bà đó!

Nhắc đến chồng mình, Nhạc Thanh bắt đầu tức giận, đôi mắt cũng đỏ lên, chiếc khăn trong tay cũng bắt đầu lau nước mắt

- Làm sao không đánh lão ta chết đi? Thế còn yên thân!

- Mẹ! lúc này mẹ nói những điều này làm gì!

Chân Tiệp vừa thẹn vừa giận. Mẹ mình là một người không biết chừng mực thì cô ta cũng biết, nhưng Lục Vi Dân dù sao cũng là người ngoài, cho dù là đã xác định quan hệ yêu đương với em gái, nhưng sự việc mất mặt đó lại nói một lần nữa thì thật vô nghĩa.

Thấy con gái lớn giận, Nhạc Thanh mới ý thức được mình có chút lỗ lời, nước nỡ vài tiếng rồi không lên tiếng nữa.

- Đại Dân, trước tiên cậu đi xem Chân Ny đi.

Chân Tiệp đã thở dài một hơi.

- Một lát rồi nữa cậu hãy đi gặp cha tôi, tôi thấy lời nói của cậu có thể cha tôi sẽ nghe, cha tôi có thể cũng muốn nói chuyện với cậu.

Lục Vi Dân gật đầu.

Đẩy cửa phòng ngủ của Chân Ny ra, ánh sáng không tốt lắm, tấm rèm đã che kín mít, từ giường vọng đến tiếng thở đều đặn, Lục Vi Dân nhìn cho quen với ánh sáng rồi mới đóng cửa lại.

Hai cánh tay trắng ngần của cô lộ ra ngoài tấm chăn mỏng, mái tóc lòa xòa che gần nửa khuôn mặt Chân Ny. Lục Vi Dân khẽ thở dài một hơi, rón rén đến bên giường, lặng lẽ ngồi xuống.

Chân Ny chỉ mặc một bộ váy ngủ, thàng chín ở Xương Châu, buổi trưa vẫn hơi nóng bức, tấm chăn mỏng chỉ che nửa người, tư thế nằm nghiêng khiến cho bộ ngực vốn dĩ rất gợi cảm ép xuống lại nhìn rõ hơn khe ngực hấp dẫn.

Trong kiếp trước Chân Ny đi ngủ chưa bao giờ mặc áo lót, cho dù là ngủ trưa một lát, cũng cởi bỏ áo lót, thói quen này trong kiếp này dường như cũng không thay đổi.

Tiếng hít thở đều đặn trộn lẫn mùi nước hoa thoảng thoảng khiến nổi bật bội trong lòng Lục Vi Dân bỗng chốc dịu đi không ít.

Lục Vi Dân ngồi lẳng lặng ở bên giường, suy nghĩ sự việc một cách lặng lẽ.

Trong kiếp trước Chân Ny chính ở trong tình cảnh này dần dần rơi vào sự tấn công của Diêu Bình. Hắn đã nghĩ thông suốt, đắm mình trong những kỉ niệm của quá khứ, chỉ sợ những hồi ức xưa chưa từng xảy ra không có nhiều ý nghĩa, sự việc chưa từng xảy ra vốn dĩ không thể nói rõ điều gì, mà kí ức hơn hai mươi năm của mình, còn có thể dễ dàng để chuyện kiểu này xảy ra sao?

Câu trả lời rất đơn giản, đương nhiên là không!

Sở dĩ Diêu Bình trước đây có thể ngạo mạn, phần nhiều là vì cha y là Diêu Chí Bân đã tiếp nhận vị trí Phó giám đốc nhà máy của Chân Kính Tài, mà anh y Diêu Phóng Tắc rất nhanh đã trở thành Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn, mà lập tức đã được điều tới Ủy ban công tác Đoàn tỉnh. Gia thế hiển hách như vậy đối với một Chân Ny như con phượng hoàng gãy cánh không thể nghi ngờ là có lực tác động và tính kích thích rất lớn. Chân Ny bị những ánh mắt và lời nói lạnh lùng bao quanh có lẽ cần một người có thể khiến cô

một lần nữa được tôn trọng để đánh lại những người gây tổn thương cho cô. Hơn nữa sự theo đuổi bám riết không tha của Diêu Bình quá dai dẳng, mà lúc này hẳn lại có vẻ bất lực như vậy.

Có người nói rất hay, con người cũng giống với các động vật khác trong giới động vật, giống cái lựa chọn giống đực có khí thể dũng mãnh, giống đực lựa chọn giống cái vì nhan sắc kiều diễm. Vì thế cuối cùng Chân Ny đã lựa chọn lao vào vòng tay của Diêu Bình, ở một góc độ nào đó mà nói, điều này không thể trách Chân Ny, mặc dù lựa chọn này của cô có chút ngây thơ mà ngu dại.

Đây thật sự toàn bộ là trách nhiệm và sai lầm của Chân Ny sao?

Nhìn thấy gương mặt yêu kiều lại có chút u sầu, Lục Vi Dân dâng trào cảm xúc, miên man bất định.

Đầu hàng hiện thực cũng là kết quả mà rất nhiều người không thể không lựa chọn, anh không thể hy vọng xa xỉ là ai cũng phải kiên cường bền bỉ, đó dù sao cũng là nghị lực cứng cỏi mà chỉ số ít người mạnh mẽ mới có được. Một cô gái ở trong hoàn cảnh cô đơn bất lực, lại bắt cô ấy kiên cường không chịu cúi đầu, quả là làm khó người khác.

Điều này có coi như mình đang tìm lý do để tha thứ cho Chân Ny không? Nhưng trong lòng mình thật sự tha thứ tất cả sao? Có thể hoàn toàn cho qua sao? Lục Vi Dân không khẳng định, nhưng hẳn phải thừa nhận ít nhất bây giờ hẳn vẫn tràn đầy nhớ nhung Chân Ny.

Thiếu nữ trên giường cuối cùng cũng xoay người, có chút bất nhã để lộ chiếc đùi trắng nõn ra ngoài chăn, cái váy ngủ hơi ngắn lật lên, lộ cả nửa mông ra ngoài.

Chiếc quần lót họa tiết phim hoạt hình ngày xưa đã được thay thế bằng

chiếc quần ren đen gợi cảm, sau khi có quan hệ thân thiết với Lục Vi Dân, Chân Ny cũng càng chú ý cách ăn mặc của mình, thiếu đi mấy phần nền nã, lại thêm vài phần xinh đẹp quyến rũ.

Lục Vi Dân lắc đầu, đáp lại chần cho cô gái một cách đầy yêu thương, hẳn không muốn phá vỡ không khí yên lặng dễ chịu, cứ ngồi trên giường lẳng lẳng suy xét vấn đề như vậy, khiến suy nghĩ của hắn trở nên rõ ràng, nhạy bén hơn.

Chân Kính Tài sẽ làm sao bây giờ, trong lòng Lục Vi Dân cũng không chắc chắn, trong tình hình này thì rời khỏi có lẽ là sự lựa chọn duy nhất. Nhưng Chân Kính Tài có thể rời khỏi, vậy Nhạc Thanh và Chân Ny, còn cả Chân Tiệp thì sao? Chân Tiệp vẫn xem như là học và ở kí túc xá trong trường, nhưng Nhạc Thanh và Chân Ny thì sao? Bọn họ vẫn còn có thể sống và làm việc tiếp ở nhà máy này sao? Lục Vi Dân không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đây Lục Vi Dân không kìm nổi nhẹ nhàng thở dài một hơi, có lẽ thay đổi môi trường là thích hợp nhất, nhưng hiện tại cũng không quá thực tế.

Tiếng thở dài của Lục Vi Dân dường như đã đánh thức thiếu nữ trên giường. Ánh mắt cô mở ra mông lung, liếc mắt nhìn lên thấy một bóng người ngồi bên giường, Chân Ny suýt nữa giật mình kêu ra thành tiếng, lại nhìn chăm chú, đó không phải bạn trai mình thì là ai?

Niềm vui rất lớn trộn lẫn sự suy nghĩ và lo lắng của hai ngày khiến Chân Ny không kìm nổi lập tức nhào vào lòng Lục Vi Dân òa khóc.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xõa của thiếu nữ, thể hiện tình yêu mà lau nước mắt trên má đối phương. Thiếu nữ khóc nức nở giống như đã chạm đến chỗ mềm yếu nhất sâu thẳm trong lòng hắn, khiến hắn không kìm nổi ôm đối phương vào lòng nhẹ nhàng thể hiện yêu thương, an ủi.

Cô gái khóc rất nhanh được bạn trai âu yếm thì nín ngay, đôi môi anh đào bĩu ra làm nũng giống như một đóa hoa anh đào màu đỏ tươi, đang đợi người hái. Lúc này Lục Vi Dân làm sao còn kiềm chế được, hôn thật mạnh, đầu lưỡi mạnh mẽ lùa trong miệng cô gái, hút lấy mùi thơm ngọt ngào.

Tiếng thở nặng nề giống như một liều thuốc tình dược tốt nhất, khiến Lục Vi Dân cấm dục đã lâu không ngờ có một loại kích động không thể từ kìm chế, hai tay tốc váy ngủ của cô gái lên không hề khách sáo. Thân thể ngọc ngà không hề có gì che đậy dăng ra trước mắt Lục Vi Dân.

Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, dịu dàng như một khúc tình ca mùa thu vẫy lấy trái tim Lục Vi Dân, tuy rằng hoàn cảnh hạn chế không thể làm được việc khác, nhưng cứ ôm nhau thế này cũng khiến hẳn cảm nhận được hết tình cảm đối phương, vẫn khiến Lục Vi Dân say đắm.

Mối tình đầu là đẹp nhất, điều này là của ai nói? Nhưng câu này thật sự không sai. Bất luận sau này tình yêu có rạn vỡ huy hoàng bao nhiêu, có bao nhiêu dịu ngọt của những nụ hôn, nhưng tình cảm chân thành đều mãi mãi không thể xóa nhòa thời khắc thanh xuân tươi đẹp đó trong lòng.

- Đại Dân, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thật lâu sau mới ra khỏi men tình đến lưu luyến, cô gái như viên kim cương đen phát sáng trong bóng tối làm rung động lòng người.

- Cái gì làm sao bây giờ? Sao lại là em, có anh ở đây, tất cả đã có anh! Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, người sống còn có thể sợ điều gì?

Lục Vi Dân biết lúc này cần mang lại dũng khí và sự ủng hộ hết sức cho đối phương, chỉ có như vậy mới có thể đẩy lên sự tin tưởng một cách lâu bền của đối phương. Mà bản thân biểu hiện ra càng kiên cường và điềm tĩnh chính là liều thuốc an thần tốt nhất.

- Chú Chân cũng không phải người không có bản lĩnh, cứ coi như không làm ở nhà máy này nữa thì có thể làm việc và phát triển nhanh chóng ở bất cứ đâu...

- Anh là nói cha em không thể làm trong nhà máy nữa?

Trong lòng thiếu nữ khẽ run lên, những cô gái đã coi nhà máy 195 như một phần không thể thiếu trong cuộc sống, rời khỏi nhà máy 195 dường như là một việc không thể tưởng tượng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Lối Thoát

- Trong tình hình hiện nay, anh nghĩ chú Chân e rằng cũng không có khả năng tiếp tục làm việc ở nhà máy 195 nữa. Đương nhiên, điều này phải xem ý kiến của chính chú Chân.

Lục Vi Dân không tiện trả lời câu hỏi này. Trên thực tế Chân Kính Tài cũng không có khả năng lựa chọn tiếp tục ở lại nhà máy. Bất kể là cuối cùng đưa ra xử phạt theo dạng nào, con người sống vì thể diện, Chân Kính Tài tốt xấu gì cũng là nhân vật có máu mặt ở nhà máy 195, gây ra những chuyện kiểu này, cách duy nhất chính là rời khỏi.

- Vậy cha em sau này sẽ làm sao? Chúng ta sẽ làm thế nào?

Đôi mắt mở to của người thiếu nữ chăm chú nhìn người yêu.

Hôn một chút gương mặt vẫn còn chưa hết ửng đỏ của đối phương một cách yêu thương, Lục Vi Dân nói với vẻ hơi suy tư:

- Chú Quách chẳng phải vẫn còn ở nhà máy sao? Anh nghĩ đối với em và cô Nhạc mà nói thời gian này có thể khó khăn một chút. Đợi thời kì nhạ cảm này qua đi, sức chú ý của mọi người dần dần chuyển theo hướng khác, cũng sẽ không có vấn đề gì. Cô Nhạc vốn tuổi cũng không ít nữa, công việc bên Công Đoàn nhà máy vốn cũng không có bao nhiêu, trong khoảng thời gian này có thể tạm xin nghỉ phép. Còn em, hai ngày nay em có thể xin phép nghỉ, anh sẽ nói chuyện với chú Quách xem ý chú ấy thế nào.

- Vậy còn anh?

Cô thiếu nữ trong lòng đã an tâm hơn một chút, áp sát thân thể mình vào trước ngực người yêu, ôm cổ hăn, khe khẽ uốn éo thân mình.

- Khi nào anh mới được điều về?

- Anh? Cũng để xem đã, bây giờ điều về e rằng thời cơ không thích hợp. Anh nghĩ đợi đến khi ảnh hưởng từ chuyện của cha em dần dần phai bớt rồi mới điều về.

Lục Vi Dân hít thở gấp gấp một hồi rồi mới hạ quyết tâm. Nếu Nam Đàm trong khoảng thời gian ngắn này không thấy được triển vọng, thì còn không bằng nhà máy quay trở về nhà máy 195. Tuy nhiên điều này cũng phải nói chuyện với Quách Chinh.

- Vậy muộn nhất là bao giờ?

Thiếu nữ vẫn có chút lo lắng.

- Ừm, sẽ cố gắng là nửa đầu năm sau.

Lục Vi Dân định một mốc thời gian cho bản thân mình. Nếu đến đầu năm sau khi mà tình cảnh của mình vẫn như cũ, không có gì thay đổi, thì mình liền thật sự có thể cân nhắc việc quay trở về nhà máy 195. Chẳng qua là thời gian hơn một năm này mình đã tạo lập cơ sở ở Nam Đàm về cơ bản cho dù coi như là uổng phí, trở về nhà máy 195 thì tất cả đều phải làm lại từ đầu. Hơn nữa hoàn cảnh ở đó chưa chắc đã tốt hơn bao nhiêu so với Nam Đàm hiện nay.

Khi Lục Vi Dân đi vào phòng sách của Chân Kính Tài, nhận thấy Chân Kính Tài dường như đã hoàn toàn trở lại bình thường. Ít nhất nhìn bề ngoài không ra nửa điểm có gì khác với bình thường, ngoài hốc mắt bên trái còn có vết xanh, cách ăn mặc và tinh thần cũng không khác gì so với ngày thường.

- Đại Dân đến rồi à, ngồi đi.

Nhìn thấy Lục Vi Dân bước vào, Chân Kính Tài cũng không có nét ngạc nhiên là bao, cũng không có gì nhiều thần sắc hổ thẹn và ngượng ngùng. Phải thừa nhận Chân Kính Tài có thể leo được đến vị trí này cũng không phải là bỗng dưng tay không có được. Nếu là người bình thường trong hoàn cảnh này, hoặc nhiều hoặc ít đều hơi ngượng ngùng hoặc là xấu hổ, nhưng Chân Kính Tài lại bình thản đến như thế mà bỏ qua tất cả những cảm xúc bối rối vây quanh.

- Chú Chân, bây giờ chú định giải quyết thế nào?

Lục Vi Dân thấy tâm trạng Chân Kính Tài rất ổn định, cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

- Có phải chú định rời khỏi Xương Châu hay không?

Trong mắt Chân Kính Tài ánh lên một tia sừng sốt và tán thưởng, gật đầu:

- Ừ, tôi định đi khỏi đây.

- Chú đã chọn được nơi nào tốt để đến chưa ạ?

Lục Vi Dân cũng không khách sáo.

- Nếu không có nơi nào tốt để đến, cháu muốn giới thiệu với chú một nơi. Điều kiện có thể kém một chút, nhưng cháu cảm thấy chắc chắn có triển vọng phát triển.

- Ồ?

Chân Kính Tài vô cùng kinh ngạc, ông ta thực sự dự định rời khỏi Xương Châu, trong hai ngày nay cũng liên hệ với vài nơi. Nhưng chuyện này đến quá đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn không tìm được nơi

thích hợp để đi. Không ngờ Lục Vi Dân lại sắp xếp nơi để mình đến, điều này rất khiến ông ta cảm thấy rất bất ngờ.

- Là nơi nào?

- Nhà máy xi măng của tập đoàn Thác Đạt ở Phong Châu.

Lục Vi Dân nói rất chắc chắn.

- Tập đoàn Thác Đạt? Chân Kính Tài có chút ngờ vực, ông ta thật sự là chưa từng nghe đến cái tên này.

- Một công ty theo hình thức đầu tư cổ phần, mới thành lập, hiện nay đang đầu tư xây dựng một xí nghiệp sản xuất xi măng theo kiểu mới ở Phong Châu. Quy mô đầu tư không nhỏ, dự tính quy mô sản xuất cũng tương đối lớn.

Lục Vi Dân trầm ngâm một chút, dường như là đang suy xét có nên nói thật với Chân Kính Tài hay không, cuối cùng vẫn cảm thấy với Chân Kính Tài không cần phải quá giấu giếm điều gì.

- Các cổ đông của công ty đều là những cá nhân và doanh nghiệp có chút lai lịch ở Bắc Kinh, hiện đang chuyển hướng làm công nghiệp, cần một số nhân tài quản lý cấp cao. Trong đó có một cổ đông lớn có chút quan hệ với cháu, cũng từng hy vọng cháu có thể giúp anh ta giới thiệu một số người có năng lực trong lĩnh vực quản lý. Cháu cảm thấy chú Chân khá là thích hợp.

Chân Kính Tài kinh ngạc há hốc miệng, từ Bắc Kinh? Đầu tư muốn làm công nghiệp? Bất ngờ mà Lục Vi Dân mang tới cho ông quả thực quá nhiều, cái nợ kế tiếp cái kia, khiến ông thực sự có chút không tiếp nhận được. Ông ta thật sự không nghĩ ra Lục Vi Dân làm thế nào lại có thể có quan hệ với nhân vật hoạt động lĩnh vực công nghiệp ở Bắc Kinh. Nghe giọng điệu của hắn thì hình như không phải bạn học của hắn.

Mà muốn xây dựng nhà máy xi măng, thì cũng không phải là dự án đầu tư ngắn hạn, quy mô nhỏ mà số vốn ít ỏi. Chân Kính Tài tuy rằng không phải làm trong ngành xi măng này, nhưng đâu phải không làm thì không đoán ra được điều đó? Dự án xi măng phải có đầu tư cơ sở hạ tầng không nhỏ. Kiểu xí nghiệp nửa tài nguyên nửa kinh doanh này, chẳng những giai đoạn tiền kỳ phải đầu tư cực lớn, mà còn có yêu cầu khá cao trong việc tiếp thị trên thị trường, phương diện bảo vệ môi trường cũng có hạn chế nhất định, thông thường đều cần chính quyền địa phương ủng hộ. Ông ta thật đúng là chưa từng nghe nói có doanh nghiệp tư nhân có gan đầu tư mạnh tay vào lĩnh vực này.

- Vi Dân, cháu là nói đây là một xí nghiệp tư nhân?

Chân Kính Tài thật sự không kìm nổi hỏi một câu, ông ta phải hiểu rõ về tình hình.

- Cũng coi như vậy, hẳn là vốn tư nhân là chủ yếu, nhưng cháu không rõ lắm về tình hình cụ thể của mấy cổ đông khác, cháu chỉ biết cổ đông lớn đứng đầu thì có chút lai lịch. Chú Chân, chú cứ yên tâm, nếu là xí nghiệp vớ vẩn, cháu cũng sẽ không giới thiệu cho chú. Cháu cũng biết chú đã công tác nhiều năm như vậy, chắc hẳn cũng có rất nhiều bạn bè người quen, có điều cháu thấy xí nghiệp này đang trong giai đoạn sơ khai, thực sự cần nhân tài quản lý. Chú có kinh nghiệm làm việc phong phú, làm công tác quản lý nhiều năm như vậy, nhất là vô cùng quen thuộc với mảng công tác hậu cần. Xí nghiệp này vừa mới bắt đầu xây dựng, chú tới đó vừa có thể lập tức phát huy năng lực bản thân, mặt khác với chú mà nói là một cơ hội phát triển bản thân một lần nữa, có thể mượn cơ hội này đứng lên trở lại. Hơn nữa cách Xương Châu không quá xa, chỉ có điều duy nhất là hiện nay điều kiện còn hơi yếu kém, nhưng cháu nghĩ đối với chú mà nói thì cũng không phải vấn đề gì.

Lời nói của Lục Vi Dân rất thẳng thắn và chân thành, Chân Kính Tài không khỏi tim đập thành thịch. Nhất là câu nói “phát triển bản thân một lần

nữa, có thể mượn cơ hội này đứng lên trở lại” khiến Chân Kính Tài lại có phần không kìm nén nổi cảm xúc của mình.

Ông ta biết mình hiện nay có thể coi là chẳng còn chút gì ở 195 nhà máy nữa. Ở một xí nghiệp nhà nước quy mô lớn như vậy mà nói, danh tiếng gần như là tất cả. Dù cho mình đã cống hiến bao nhiêu cho nhà máy 195, cũng không cần biết tầm quan trọng của mình ở nhà máy 195 là lớn đến thế nào, đối với một xí nghiệp quy mô lớn của ngành sản xuất quan trọng, về mặt đạo đức mà xuất hiện tỳ vết nào, hơn nữa lại theo kiểu này, mình chỉ có thể chọn cách rời khỏi, thậm chí e rằng trong cả lĩnh vực này cũng không còn chỗ đứng nữa.

Mà Lục Vi Dân mang đến cơ hội này cho ông ta chắc chắn là một cơ hội tốt mang trong đó cả thời cơ và thách thức. Xí nghiệp tư nhân, vừa mới xây dựng, hơn nữa lại là chức vụ quản lý cấp cao, tuy rằng mình cũng không quen với ngành này, nhưng cũng không có gì, Chân Kính Tài tin với năng lực bản thân có thể thích ứng rất nhanh. Mình cũng cần một cơ hội như vậy để chứng minh mình gặp hạn ở nhà máy 195, nhưng mình có thể đứng dậy từ lĩnh vực khác, không vì sao, chỉ vì chứng minh mình ở bất cứ nơi nào cũng có thể giành được thành công!

- Vi Dân, để tôi cân nhắc một chút, nếu có thể, cậu xem có thể đưa cho tôi một chút tài liệu cơ bản về xí nghiệp này hay không, để tôi tìm hiểu một chút?

Chân Kính Tài trầm ngâm một lúc lâu, lúc này mới ngược mắt lên nhìn Lục Vi Dân.

- Không vấn đề gì ạ, nếu chú Chân sau khi hiểu rõ về tình hình của xí nghiệp này thấy không có vấn đề gì, cháu sẽ liên hệ với đối phương, mời anh ta đến gặp chú. Cháu tin hai người có thể tìm được tiếng nói chung.

Lục Vi Dân nói rất tự tin.

Lôi Đạt hiện nay thực sự rất cần một người vừa hiểu rõ tình hình Xương Giang, lại vừa có thể đảm trách được việc xây dựng toàn diện nhà máy xi măng để giải phóng cho anh ta. Máy trợ thủ của anh ta đều chủ yếu là từ lĩnh vực thương mại, đối với việc làm về công nghiệp, nhất là một xí nghiệp mới xây dựng thì lại càng không thành thạo. Rất nhiều lúc Lôi Đạt đều không thể không tự mình ở Phong Châu để giám sát. Tuy nói gây dựng sự nghiệp phải gian nan, nhưng việc này yêu cầu Lôi Đạt phải ở Phong Châu trong thời gian dài không được rời mắt, anh ta cũng có chút không chịu nổi. Cho nên mới cực kỳ cần gấp một người có thể tin tưởng được, lại có thể đảm trách được gánh nặng này đến hỗ trợ.

Chân Kính Tài đảm nhiệm chức trợ lý Giám đốc nhà máy, sau khi thăng chức lên Phó giám đốc nhà máy mới được phân công quản lý hậu cần và xây dựng cơ bản, nắm rất rõ về hai mảng xây dựng cơ bản và mua bán. Hơn nữa Chân Kính Tài khá là vững vàng trong lĩnh vực kinh tế, điểm này Lục Vi Dân cũng có thể cam đoan. Thêm vào đó Chân Kính Tài đã làm trong xí nghiệp ở Xương Giang nhiều năm như vậy, cũng có không ít mạng lưới quan hệ, vừa lúc có thể bù vào chỗ thiếu sót là không nắm rõ tình hình Xương Giang của tập đoàn Thác Đạt. Như vậy đôi bên có thể ăn khớp với nhau, mà Lôi Đạt chắc cũng sẽ tin tưởng người đứng ra bảo đảm là hẳn.

Thấy Lục Vi Dân vô cùng tự tin, trong lòng Chân Kính Tài cũng có chút cảm thán. Đối phương một năm trước còn vì không vào được nhà máy 195 mà nhọc lòng, giờ lại thản nhiên như không mà sắp xếp tiền đồ giúp mình, sự tương phản cũng thật sự quá lớn. Cũng may Chân Kính Tài không phải kiểu người hay câu nệ, đối với Lục Vi Dân cũng là vui mừng, dù sao cũng liên quan đến vấn đề sau này mình có thể lợi ngược dòng một cách ngoạn mục hay không.

Thấy tâm trạng Chân Kính Tài đã khá hơn một chút, trong lòng Lục Vi

Dân cũng thoải mái hơn.

Hắn không muốn nhìn thấy Chân Kính Tài từ đây mà bị xuống dốc không phanh. Còn chuyện ông ta rời khỏi Xương Giang hơn mười năm bật vô âm tín như trong kiếp trước, đợi đến khi công thành danh toại mới ngẩng cao đầu trở về cũng là điều mà Lục Vi Dân không muốn thấy.

Trong kiếp trước Chân Kính Tài tuy rằng cũng ngẩng cao đầu trở về, nhưng lại không được hai chị em Chân Tiệp và Chân Ny tha thứ, tình cha con cũng không thể nối lại như xưa. Còn Nhạc Thanh tuy rằng vẫn không ly hôn với Chân Kính Tài, nhưng Lục Vi Dân lại biết cuộc hôn nhân của Nhạc Thanh và Chân Kính Tài kỳ thật đã sớm chỉ còn trên danh nghĩa, mà Nhạc Thanh cũng đã sớm có người khác, cũng chỉ như người đứng với Chân Kính Tài.

Một gia đình tan tành, mà cuộc sống của mỗi người đều vì Chân Kính Tài gặp chuyện mà bị ảnh hưởng tiêu cực vô cùng nặng nề, Lục Vi Dân hy vọng lúc này mình có thể thay đổi tất cả.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Anh Bất Nhân Thì Tôi Bất Nghĩa

- Chú Chân, cháu hỏi một câu không nên hỏi, chú đừng trách. Nhưng nếu không làm rõ chuyện này, cháu tin rằng chú cả cuộc đời sẽ mang theo một vướng mắc trong lòng, trong lòng cháu cũng không thoải mái, không chắc chắn.

- Cháu nói đi, chú Chân này giờ đã trong tình cảnh như vậy, còn có gì không thể nói? Có phải chuyện về người đàn bà đó đúng không? Hừ, đúng, chú Chân này có lỗi với cô Nhạc của cháu, quả thực vẫn giữ quan hệ với người đàn bà đó, cho nên xảy ra chuyện này cũng chẳng thể trách người khác.

Chân Kính Tài dường như ý thức được Lục Vi Dân muốn hỏi điều gì, cười khổ chủ động nhắc tới vấn đề này.

- Vậy chú xảy ra chuyện này có khả năng là bị người ta gài bẫy không? Cháu không phải đang nói tới người đàn bà đó và chồng cô ta, mà là những người khác, những người vẫn luôn muốn đánh đổ chú.

Lục Vi Dân thản nhiên hỏi.

Khi Lục Vi Dân hỏi đến vấn đề này, vẻ mặt Chân Kính Tài vừa mới thoải mái lại sa sầm xuống.

Vấn đề này ông ta đã cân nhắc vô số lần, người đàn bà đó và mình đã có quan hệ này trong rất nhiều năm, nhưng theo ông ta biết thì người đàn bà đó hẳn là không có quan hệ gì với bọn Trần Phát Trung và Diêu Chí Bản. Hơn

nửa một năm nay mình từ sau khi xảy ra chuyện đó luôn vô cùng cẩn thận, thời gian ở cạnh người đàn bà đó cũng ít đi rất nhiều, chính là đề phòng bị người ta chú ý, một hai tháng cũng chưa chắc ở cùng nhau một lần.

Nhưng lần gặp hai hôm trước thực sự có nhiều điểm đáng ngờ.

Phải nói là mình và người đàn bà đó lần trước hẹn hò cũng cách đây mới nửa tháng, cô ta lại chủ động hẹn mình. Bản thân mình cũng là ham muốn nổi lên, hôm đó thấy cô ta ăn mặc gợi cảm hợp thời, lại vô cùng thân mật, trong lúc nhất thời quên hết mọi thứ xung quanh và lên giường với cô ta. Phòng cao cấp của nhà khách nhà máy càng không công khai ra bên ngoài, khả năng người ngoài vào là rất thấp, tại sao người đàn ông đó biết mình và cô ta đang ở bên trong? Hơn nữa lập tức liền bật mở thẳng cửa, xông vào cùng một đám người, bắt mình ngay tại trận.

Chân Kính Tài đã nhớ lại từng chi tiết rất nhiều lần, gã đàn ông đó vốn dĩ là một kẻ bỏ đi. Y biết mình và vợ y có quan hệ với nhau nhưng chưa bao giờ có thái độ gì khác, thậm chí nhìn thấy mình cũng vẫn cung kính chào hỏi, đến bản thân Chân Kính Tài còn cảm thấy hơi ngượng. Đối phương bắt tại trận mình quan hệ bất chính, khiến mình thân bại danh liệt, Chân Kính Tài cũng không trách đối phương, dù sao cũng là mình sai trước. Nhưng nếu trong chuyện này có người lợi dụng y để gài bẫy mình, thì lại là một chuyện khác.

Chân Kính Tài ở trước mặt cậu con rể tương lai Lục Vi Dân này cũng không có gì giấu giếm. Ông ta giờ đã khẳng định Lục Vi Dân không phải là kẻ hèn kém, hơn nữa Nhạc Thanh cũng nói với ông ta là thấy bao cao su trong túi xách của Chân Ny. Xem ra Chân Ny và Lục Vi Dân cũng đã sớm có quan hệ thân mật, cho nên giữa hai người đàn ông trưởng thành càng không có gì đáng phải che giấu.

Chân Kính Tài cũng kể lại hoàn toàn chuyện mình và người đàn bà đó đến với nhau từ lúc nào, tình hình qua lại thời gian này ra sao, cùng với nỗi nghi

ngờ trong lòng mình cho hẳn.

- Chú Chân, theo cháu được biết chồng của người đàn bà đó một thời gian trước đột nhiên có qua lại với Diêu Chí Thiện, tuy rằng rất bí mật, nhưng vừa khéo bị bạn cháu nhìn thấy.

Lục Vi Dân nói một hơi.

Hắn đương nhiên sẽ không nói mình đã sớm sắp xếp người bắt đầu bám theo Diêu Chí Thiện. Chẳng qua là bọn Tiêu Kính Phong và Ngô Kiện không biết rõ ràng Diêu Chí Thiện sẽ cấu kết với gã đàn ông đó để đối phó với Chân Kính Tài, cho nên cũng không cảnh giác. Họ còn tưởng rằng gã đàn ông đó có phải cũng muốn cấu kết người trong kẻ ngoài với Diêu Chí Thiện bán trộm vật liệu của nhà máy hay không, cũng chưa từng nói với Lục Vi Dân, không ngờ lại xảy ra họa lớn thế này.

- Diêu Chí Thiện? Là Diêu Chí Bân? Thì ra là thế!

Chân Kính Tài hít một hơi, sắc mặt trở nên càng thêm u ám, lạnh lẽo.

- Chuyện ông Trương điều về nhà máy 132 đã gác lại, là bản thân ông Trương không muốn đi. Cho nên ban đầu nhà máy định đề bạt một người lên thay cho ông Trương quản lý công việc, hiện nay cũng liền tạm thời gác lại. Hừ! Bọn họ thế này là ngấm vào cái ghế của chú rồi, chẳng trách phải vội vàng ra tay với chú như vậy!

- Chú Chân, tuy rằng phán đoán kiểu này chúng ta vẫn còn thiếu chứng cứ, có chút chủ quan, nhưng cháu cảm thấy về cơ bản là không có gì không khớp với hiện thực. Đương nhiên chúng ta hiện tại cũng không tìm được chứng cứ, chuyện đã đến mức này, dù có tìm được chứng cứ cũng không có ý nghĩa gì.

Lục Vi Dân cup mắt xuống thân nhiên nói.

- Quả thực là như thế, hiện nay cho dù là biết bọn họ dựng ra chuyện này thì cũng chẳng có ý nghĩa bao nhiêu.

Chân Kính Tài có chút cảm thán nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Chỉ có thể trách bản thân mình.

- Chú Chân, chẳng có ý nghĩa gì cả, càng không có nghĩa bọn họ sử dụng thủ đoạn này mà không phải chịu sự trừng phạt.

Lục Vi Dân ngược mắt lên, vẻ mặt trở nên có chút ý vị sâu xa.

- Diêu Chí Bân không phải muốn tiếp nhận vị trí của chú sao? Diêu Phóng không phải muốn làm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn nhà máy sao? Nghe nói bây giờ còn muốn trực tiếp được điều đến Ủy ban công tác Đoàn tỉnh? Trên đời đâu có chuyện tốt như vậy, bọn họ có thể không kiêng nể gì mà giở thủ đoạn, còn có thể nghênh ngang thăng quan phát tài?

- Đại Dân, cháu cũng đừng làm bậy đấy.

Sau khi Chân Kính Tài ngẩn ra, lúc này mới nói:

- Chú Chân này gặp hạn, nhưng chú không trách người khác, bản thân chú cũng có vấn đề, nếu như cháu lại đi •••••, xảy ra chuyện gì thì thật khó xử kị.

- Chú Chân, không có chuyện này của chú, có một số chuyện cũng nhất định phải xảy ra, cháu chẳng qua là để nó xảy ra sớm một chút thôi. Bọn họ bất nhân thì chúng ta bất nghĩa.

Từng tiếng nói của Lục Vi Dân rõ ràng và kiên định lạ thường, trong ánh mắt càng lúc càng ánh lên vẻ sâu xa.

- Làm người cho đáng làm người, tuy rằng cháu cũng không cho rằng thủ

đoạn của cháu là hay ho, nhưng đối phó với loại không ra gì thì không thể không dùng thủ đoạn.

Trong ánh mắt Chân Kính Tài tràn ngập hoang mang, nhìn chăm chăm Lục Vi Dân. Cảm giác xa lạ và thần bí sớm đã ẩn giấu trong lòng ông ta, chẳng qua là lúc này càng hiển hiện. Ông ta không biết Lục Vi Dân muốn làm gì, nhưng ông ta có thể chắc chắn chuyện Lục Vi Dân nói được thì nhất định sẽ làm được. Hơn nữa ông ta cảm giác được trong đầu đối phương sớm đã sắp đặt rất nhiều chuyện, tính toán xong rồi sau đó mới hành động. Sự quả quyết trong giọng nói thậm chí còn mang trong đó cả thờ ơ và cay nghiệt.

Khi Lục Vi Dân rời khỏi nhà họ Chân, Chân Kính Tài có vẻ rất lặng lẽ, nhưng Chân Tiệp vẫn có thể cảm thấy được tâm trạng cha mình đã thay đổi.

Lúc trước cha tuy rằng bề ngoài vẫn giữ thái độ giống như bình thường, nhưng là phụ nữ, cô vẫn có thể cảm nhận được sự dao động và mất phương hướng trong lòng ông. Mà hiện nay tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng lại giống như đã quyết định điều gì. Cô không biết Lục Vi Dân đã nói gì với cha mình, nhưng chắc chắn đã có chuyện gì rất quan trọng mới có thể khiến cha cô thay đổi như vậy.

Trước khi đến nhà họ Chân, Lục Vi Dân đã gặp Tiêu Kính Phong, cũng biết cận kề từ Tiêu Kính Phong về tình hình chuyện này của Chân Kính Tài.

Những điều khác thì cũng không có gì, nhưng Ngô Kiện tận mắt nhìn thấy chồng người đàn bà tên Hắc Mẫu Đón đó đột nhiên qua lại với Diêu Chí Thiện, điều này khiến Lục Vi Dân có thể xác định Chân Kính Tài là thực sự bị người ta gài bẫy.

Chân Kính Tài nhắc đến chuyện Trương Tuấn An không muốn bị điều về nhà máy 132 mà ở lại nhà máy. Điều này cũng có nghĩa là cán bộ cấp Phó giám đốc nhà máy 195 không có ghế trống, mà Diêu Chí Bản tuổi đã không

ít, nếu không lên được cũng sẽ không còn cơ hội gì nữa. Có lẽ chính điểm này khiến cho bọn họ cuối cùng chọn cách sử dụng Hắc Mẫu Đơn.

Về phần nói làm thế nào để thuyết phục Hắc Mẫu Đơn và chồng cô ta thật sự quá đơn giản. Hắc Mẫu Đơn đó có quan hệ với Chân Kính Tài đương nhiên cũng không phải tình cảm thuần túy gì, chỉ có hai chữ “lợi ích” là hàng đầu, chắc chắn là có lợi ích lớn hơn và thêm vào cả sự uy hiếp của chồng, người đàn bà đó chắc chắn sẽ làm.

Liên kết những điều Chân Kính Tài nói và những điều mình nắm được về tình hình, khung sườn của chuyện này về cơ bản đã rõ ràng. Chẳng qua đây đã là kết quả không thể nào thay đổi, lại khiến Lục Vi Dân buộc phải sử dụng mạnh mỗi vốn định để lại một thời gian.

- Có thể khẳng định bọn họ sẽ giao hàng trong thời gian này sao?

Cái miệng nhỏ của Lục Vi Dân nhấp ngậm bia, ánh mắt sâu thẳm.

Hắn không thích uống rượu trắng, tuy tửu lượng không thấp, nhưng nhâm nhi từng ngụm bia như vậy cũng là một kiểu hưởng thụ. Quán nhỏ kiểu này cũng là loại Lục Vi Dân thích nhất, món ăn giản dị, đầy đủ cả sắc, hương và vị, giá cả rẻ mà ngon, khung cảnh cũng thoải mái. So với những khách sạn hạng sao, nhà hàng cầu kỳ thì nó có một phong vị rất đặc biệt.

- Ừm, về cơ bản thì có thể khẳng định. Ngô Kiện đã tìm hiểu được bọn ở nhà máy đã lén lút vận chuyển lô sắt đó ra, nhưng Diêu Chí Thiện vẫn không ra mặt, là tay chân của y làm chuyện này. Lô sắt đó ít nhất đã làm ra được hơn hai tháng, một thời gian trước trong nhà máy cũng kiểm soát khá chặt, công an cũng luôn điều tra, cho nên bọn họ không dám ra tay. Nhưng hai hôm nay tôi thấy bọn họ có chút động tĩnh, đang liên hệ xe hàng, chắc hẳn là sẽ thực hiện vận chuyển trong hai ba ngày tới.

Tiêu Kính Phong uống một ngụm rượu xái Hồng Tinh, loại rượu trắng 56 độ này có hương vị đậm đà, rất thích hợp với khẩu vị của Tiêu Kính Phong.

- Vậy thì không còn gì tốt hơn. Diêu Chí Thiện đó là con cáo già, nếu không nắm được chứng cứ rõ ràng, lão ta chắc chắn sẽ không chịu nhận, đám người đó theo lão đã lâu chưa?

Lục Vi Dân ngẩng đầu lên, lim dim mắt suy nghĩ, lấy một chiếc tấm ngậm trong miệng.

- Đều đi theo ông ta rất lâu rồi, chỉ có một kẻ là thời gian hơi ngắn, đầu mối của chúng ta chính là bắt đầu từ y.

Tiêu Kính Phong không kìm nổi xoa tay. Rốt cuộc cũng sắp ra tay, tuy rằng hiện nay điều kiện còn chưa được coi là vô cùng sẵn sàng, nhưng Lục Vi Dân quyết định phải động, đương nhiên cũng có lý của hẳn. Hơn nữa Tiêu Kính Phong cũng không thể chờ nổi mà muốn dạy cho lũ nhà họ Diêu một bài thật nhớ đời.

- Đám người đó đã theo Diêu Chí Thiện rất lâu, e rằng sẽ rất ngoan cố kín miệng, sẽ không chịu nhận tội. Nếu như bên công an có động tĩnh gì thì cuối cùng sẽ hỏng bét.

Lục Vi Dân biết rằng nhà họ Diêu và bên công an có chút dính dáng không rõ ràng.

Công an trong nhà máy đều là công an ở xí nghiệp, cầm tiền của nhà máy, sống nhờ tiền của nhà máy. Tuy nói về nghiệp vụ thì thuộc sự chỉ đạo của Cục Công an thành phố Xương Châu, nhưng thông thường vẫn là Cục Công an nhà máy tự xử lý. Với sức ảnh hưởng của nhà họ Diêu ở nhà máy 195, trừ phi là bằng chứng rõ ràng rành rành, e rằng nhà máy sẽ không dễ dàng động được đến Diêu Chí Thiện. Cho dù là bắt được lũ tay chân đó của y, y chỉ cần ngậm

miệng không chịu nhận tội, mà trong khi thẩm vấn y có giở trò gì ở bên công an thì y sẽ nhẹ nhàng thoát tội, cuối cùng sẽ không giải quyết được gì.

- Vậy thì làm thế nào?

Tiêu Kính Phong nhíu mày, đây thực sự là một vấn đề. Diêu Chí Thiện là cáo già xảo quyệt, lũ tay chân của lão đã đi theo lão nhiều năm, đều kiếm miếng cơm nhờ lão. Nếu lại có ai trong nội bộ công an giở trò, không bắt được những kẻ này mở miệng, rất dễ sẽ trở thành vụ án bỏ dờ.

- Để tôi nghĩ cách.

Lục Vi Dân xoa cằm, trên mặt lộ ra một nụ cười sâu xa khó lường.

- Lần này đã làm thì phải làm cho chắc chắn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Mượn Tay

Lục Vi Dân biết Hà Khanh có mạng lưới quan hệ khá tốt ở Xương Châu, nhưng hẳn không biết Hà Khanh và công an Xương Châu có quan hệ gì hay không.

Nếu muốn gạt công an nhà máy sang một bên, vậy thì phải để Cục công an thành phố Xương Châu tiếp nhận vụ án này mới được. Nhưng lô sắt này tuy rằng giá trị không nhỏ, nhưng xét theo tính chất vụ án mà nói, muốn Cục công an thành phố Xương Châu tới tiếp nhận thì cũng có chút khó khăn. Một vụ án ăn cắp vật tư sản xuất thông thường, theo lý mà nói chắc chắn là sẽ do cơ quan công an địa phương đó điều tra.

Nhưng theo bọn Tiêu Kính Phong bám sát và tìm hiểu, hiện nay lô sắt này hẳn là được cất giấu ở một điểm dân cư ngoài khu sinh hoạt của nhà máy.

Nơi đó là vùng giao cắt với ngoại ô, là khu dân cư của các hộ nông dân chuyển đổi thành phi nông nghiệp, cho những buôn bán thuê. Lô sắt này cụ thể được giấu ở đâu thì không biết, lúc ấy bọn Tiêu Kính Phong không dám bám theo quá sát, sợ bị đối phương phát hiện, cho nên chỉ biết đại khái là ở trong khu đó.

Mà bọn chúng phải vận chuyển đi thì chắc chắn sẽ chuyển từ vùng đó đi nơi khác, chỉ cần chọn con đường cửa ngõ hợp lý là hoàn toàn có thể ngồi đó đợi bắt. Đương nhiên trong đó quan trọng nhất là phải ước chừng được khoảng thời gian mà đối phương chuyển hàng.

Gọi điện thoại cho Hà Khanh, mãi đến buổi chiều mới gọi được, Hà

Khanh cũng không hỏi Lục Vi Dân rốt cuộc có việc gì cụ thể, trực tiếp cho Lục Vi Dân số điện thoại của một người. Đó là Đội phó Đội trinh sát hình sự Cục công an thành phố Xương Châu Bào Thành Cương, chỉ nói cho hẳn rằng Bào Thành Cương là người có thể tin cậy.

Ánh mắt như chim ưng của Bào Thành Cương dò xét Lục Vi Dân như kim châm. Nói thật, Bào Thành Cương rất tò mò về người thanh niên trước mặt này. Hẳn có thể khiến Hà Khanh gọi điện thoại cho mình, hơn nữa là vì một chuyện như vậy, thực còn khiến y cảm thấy có chút bất ngờ.

Hà Khanh gọi điện thoại cho mình, Bào Thành Cương thật sự là có chút lo lắng, rất sợ đối phương đưa ra cho mình vấn đề gì khó giải quyết. Nếu là một số chuyện vi phạm nguyên tắc mấu chốt, chính y thực còn không biết nên ứng phó như thế nào. Tuy nói rằng y cũng biết Hà Khanh cũng là người biết chừng mực, nhưng Hà Khanh nhiều năm như vậy bỗng dừng lại xuất hiện, thời gian trở về Xương Châu cũng không coi là nhiều. Hơn nữa Bào Thành Cương cũng biết Hà Khanh hiện này và Hà Khanh của mười năm trước đã hoàn toàn khác nhau, nếu thực sự có chuyện gì đó tìm mình, hoặc đó là chuyện vô cùng phiền toái, hoặc sẽ là chuyện gì đó thú vị, nhưng y không ngờ sẽ có thể là chuyện kiểu này.

Nói một cách chuẩn xác, đây không xem như một chuyện, chỉ có thể nói là một công việc hết sức bình thường. Nó cho dù là không phải lĩnh vực mình được phân công quản lý, nhưng chỉ cần mình muốn làm, cũng có thể tìm ra được hàng trăm lý do để tiếp nhận.

- Cậu muốn nói là sẽ có một lô nguyên vật liệu bị ăn cắp từ một thời gian trước của nhà máy 195 trong hai ba ngày tới sẽ được vận chuyển ra khỏi thành phố Xương Châu? Chỉ có một manh mối như vậy thôi? Tẩu tán, ăn trộm?

Bào Thành Cương có hơi thất vọng, y còn tưởng đối phương sẽ cung cấp

cho mình một manh mối để phá án lớn, án quan trọng. Chứng cứ mờ mịt như vậy, hơn nữa còn là Hà Khanh gọi điện thoại cho mình dặn phải xử lý nghiêm túc.

Không sai, nhà máy 195 là xí nghiệp công nghiệp quân sự nhà nước với quy mô lớn, nhưng những vụ án ăn cắp nguyên vật liệu trong các xí nghiệp hàng năm xảy ra liên tục. Cướp nhà khó phòng, trong ngoài cấu kết bán trộm vật liệu cũng không phải là chuyện bây giờ mới có, sau này cũng có không ít. Cho dù giá trị của lô thép đó không nhỏ, nhưng cũng chỉ là một hành động tẩu tán, cho dù là có điều tra sâu thêm, nhiều lắm cũng chỉ là một vụ án ăn trộm. Nhưng đối với một Đội phó của Đội hình sự chuyên phụ trách án lớn, án quan trọng mà nói thì có phần không xứng tầm.

Lục Vi Dân nghe ra trong lời nói của vị cán bộ hình sự này sự thất vọng và xem thường, hãnh cười:

- Đội phó Bào, tôi biết anh có thể có chút thất vọng. Có điều theo tôi biết, đám người này hẳn là đã kiểm soát từ con đường này ở nhà máy 195 cũng được một số năm. Từ sắt, đồng đến thép hợp kim, bọn họ không chỉ là tẩu tán đơn giản như vậy, trong nhà máy 195 hẳn là có một người đầu não có quyền thế chuyên “cung cấp” cho bọn chúng. Bọn chúng cũng sử dụng nhiều cách khác nhau, có ít thì báo thành nhiều, có cả việc biến những vật liệu chưa sử dụng thành phế phẩm để xuất xưởng, còn có loại trực tiếp mua chuộc Ban Bảo vệ rồi ngênh ngang đưa ra khỏi nhà máy. Anh có thể tính xem, như vậy đám người này một năm phải kiểm soát được bao nhiêu từ nhà máy? Cho dù là nhà máy 195 là xí nghiệp với quy mô lớn thì cũng không đáng nỗi sức ép như vậy đâu.

- Cậu nói đám người này đã có thời gian dài cấu kết với người trong nhà máy thành hệ thống trong ngoài tiến hành trộm cắp, có chứng cứ nào khác không?

Nếu đây là một chuỗi vụ án thì còn có chút đáng làm, Bào Thành Cường thoảng có chút hứng thú. Giá trị cũng không phải là quá nhỏ, hơn nữa là án xâu chuỗi, nếu có thể dính dáng đến một lũ đông, thì cũng khá thú vị. Ít nhất nó cũng có thể giải quyết được chỉ tiêu số người cần bắt mỗi năm của mình ở một mức nào đó. Chẳng qua là các vụ án kiểu này trong mắt lãnh đạo xem ra có thể sẽ cảm thấy mình hơi dưng mánh lối, không thiếu người sẽ nhắc mình nên tìm vụ án đáng làm hơn. Nghĩ đến đây Bào Thành Cường hơi mỉm cười nơi khóe miệng.

- Chứng cứ chỉ có lần này, trước kia thì chúng tôi không có. Nhưng phần vật tư bị ăn trộm trong nhà máy không được ghi chép, nhưng cũng có một phần kha khá có ghi chép báo cáo, nếu trình độ của người do Đội phó Bào chỉ huy cao như anh Khanh nói, tôi nghĩ là hoàn toàn có thể thu hoạch được kha khá.

Lục Vi Dân cười.

- Mặt khác theo tôi được biết, trong đám người này có một hai kẻ chưa gia nhập được lâu, có thể chưa chìm sâu vào với chúng, có lẽ có thể trở thành điểm đột phá của đội do Đội phó Bào chỉ huy.

Bào Thành Cường vẫn thật không ngờ đối phương lại chỉ đạo cho mình phá án, có chút không biết nên khóc hay nên cười:

- Được rồi, người anh em, tôi đã biết những manh mối cậu cung cấp. Cậu đã là bạn do Hà Khanh giới thiệu, lại tích cực cung cấp manh mối cho cơ quan công an chúng tôi, chúng tôi đương nhiên sẽ rất coi trọng. Cậu trước tiên cứ về đi, tôi sẽ sắp xếp người tìm hiểu một chút về tình hình.

- Đội phó Bào, đối phương có khả năng sẽ chuyển hàng chỉ trong hai ba ngày nữa, một khi chúng ra khỏi thành phố Xương Châu, có muốn tìm kiếm manh mối cũng không dễ dàng.

Lục Vi Dân cân nhắc một chút, suy xét xem nói thế nào nói mới có thể khiến đối phương bị thuyết phục nhất, nhưng lại không đến mức khiến đối phương cảm thấy mình đang chỉ đạo đối phương.

- Tôi có hai người bạn vốn dĩ ấp ủ ước mơ rất tha thiết là làm công an, đáng tiếc là không có cơ hội. Cho nên lần này đây bọn họ rất nhiệt tình, luôn bám sát chuyện này. Những manh mối và tình hình cũng đều là bọn họ mò ra, hy vọng Đội phó Bào có thể cho bọn họ một cơ hội, để bọn họ đi theo các anh em trong đội của anh để trải nghiệm một lần cảm giác làm công an.

Bào Thành Cương mỉm cười, người thanh niên này rất biết ăn nói, thảo nào Hà Khanh coi trọng hẳn như vậy.

Tuy rằng không biết Hà Khanh vì sao lại coi trọng đối phương đến như thế, nhưng qua lại với Hà Khanh nhiều năm như vậy, với sự chín chắn, chu đáo của Hà Khanh, làm việc cực kỳ có phương pháp, nhìn người cũng vô cùng tinh tường, cho nên Bào Thành Cương từ xưa tới nay vô cùng tín nhiệm. Tuy rằng nói người thanh niên trước mặt này tên tuổi chẳng có gì, lại không giống như con cháu gia thế, nhưng y cũng không dám chậm trễ, cho nên cũng liền gật đầu thuận theo tình thế:

- Như vậy cũng tốt, cậu đã khẳng định chắc chắn như thế, vậy hãy gọi hai người bạn đó tới đây, tôi cho người hỏi kỹ càng tình hình một chút rồi sẽ quyết định.

Làm xong tất cả những chuyện này, Lục Vi Dân cũng biết bây giờ coi như là cố hết sức người và đợi mệnh trời. Nếu nhà họ Diêu này hiện nay thực sự mệnh vẫn chưa hết thì mình cũng không có cách nào khác. Tuy nhiên Lục Vi Dân tin, trời không phụ lòng người, chỉ cần anh đồng ý bỏ công bỏ sức thì không vấn đề nào là không tìm ra được.

Lời mời dùng cơm của Lục Vi Dân bị Bào Thành Cương từ chối cũng là

điều có thể đoán được. Trong tình huống lần đầu gặp mặt như thế này, Lục Vi Dân cũng đoán được đối phương sẽ không thể nhận lời. Hãn cũng không cố nài ép, chỉ nói một lời đợi khi nào Hà Khanh trở thì mời tụ tập một buổi, Bào Thành Cương rất thoải mái mà nhận lời ngay.

Bào Thành Cương nói lời vẫn khá giữ lời, sau khi Tiêu Kính Phong và Ngô Kiện tiếp xúc với người của anh ta, thuật lại tình hình, đã bắt đầu có hứng thú. Nói cho cùng với một vụ án đã nắm rõ phạm vi tàng trữ cụ thể, giá trị cũng không phải là nhỏ, có thể nói là khá dễ dàng là có thể tóm gọn một mẻ lưới, bọn họ cũng không nỡ không hạ mình mà bỏ lỡ, huống hồ đây còn là một vụ án đã được cấp trên mở lời.

Mãi cho đến khi bóng dáng vừng vàng của Lục Vi Dân biến mất ở ngoài cửa, Quách Chỉnh mới như thoáng chút suy nghĩ mà đóng cửa, sau khi khoanh tay đi lại một vòng trong phòng khách, trở lại chỗ sofa và ngồi xuống.

Người vợ rất hiếm khi thấy Quách Chỉnh có vẻ như vậy. Mặc dù là sau khi Chân Kính Tài gặp chuyện chồng mình cũng chỉ là nhú mày, vẻ mặt hơi nghiêm khắc, không nói lời nào, nhưng lại không có vẻ trầm tư suy nghĩ nặng nề như hôm nay.

- Sao thế, ông à, cậu thanh niên vừa rồi là người yêu của Chân Ny, con trai thứ ba nhà ông Lục đúng không? Hiện nay hình như ở đâu đó, đúng rồi, Nam Đàm, là chỗ quê của ông Lục đúng không?

Vợ Quách Chỉnh dạy học cho trường dành cho con em nhà máy, bà là một người phụ nữ rất nhã nhặn, trầm tính.

- Không phải quê Lục Tông Quang, là quê đảng nhà vợ ông ấy. Lục Tông Quang là người Thanh Khê.

Đối với người gần như năm nào cũng là chiến sĩ thi đua của nhà máy như ông Lục, Quách Chinh là Phó bí thư Đảng ủy đương nhiên là năm khá rõ về tình hình.

- Xét theo hộ khẩu thì con theo mẹ, đây là chính sách của nước ta. Đến giờ vẫn chưa giải quyết được chuyện đưa nhà ông Lục vào nhà máy, tôi vẫn thấy trong lòng rất hồ thẹn. Cũng may mấy đứa con nhà ông Lục không đứa nào chịu thua kém ai, đứa sau còn hăng hái phần đấu hơn đứa trước.

- Nghe nói cậu con cả nhà ông Lục đã từ chức để đến Thượng Hải làm việc, cậu ta chính là tốt nghiệp đại học Thanh Hoa xong được phân về nhà máy cơ khí Hồng Kỳ, đã làm tới chức Phó chủ nhiệm phân xưởng.

Vợ Quách Chinh cũng biết rất rõ về tình hình của mấy người con nhà họ Lục.

- Ừ, nghe nói việc đó đã khiến cho Lục Tông Quang tức một cơn khá ghê gớm. Có điều tôi thì thấy rằng thanh niên ra ngoài xông pha, lăn lộn với cuộc đời chưa chắc là chuyện gì xấu. Hiệu quả và lợi ích của nhà máy cơ khí Hồng Kỳ không được tốt lắm, ở lì tại đó cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy. Lục Ứng Quân vốn là một người không chịu cam lòng, từ khi cậu ta học đại học tôi đã cảm thấy thế. Giờ ra ngoài rèn luyện, cọ xát một chút, có lẽ có thể có khả năng phát triển còn tốt hơn.

Quách Chinh dường như đang hồi tưởng lại cảnh tượng nhiều năm trước khi Lục Ứng Quân học đại học về nhà nghỉ hè. Lục Ứng Quân còn chủ động nêu yêu cầu được xuống phân xưởng thực tập, mình khi đó mới là Phó chủ nhiệm ban quản lý nhà máy, sắp xếp cậu ấy đến phân xưởng thực tập. Cậu ta ở phân xưởng cũng làm được không ít, nhận các vị công nhân lão làng làm sư phụ, đồng ý chịu khổ rèn luyện, tìm hiểu. Cậu ta chăm chỉ, cần mẫn học hỏi đến mức khiến các vị công nhân già đó rất vui. Chỉ tiếc rằng khi tốt nghiệp thì lại bị phân về nhà máy cơ khí Hồng Kỳ.

- Ông à, Lục Vi Dân đó tới nhà ta, không phải là nói chuyện của ông Chân đấy chứ? Hay là hẳn muốn được điều về?

Vợ Quách Chinh không phải là người lăm điều hay bép xép, tuy nhiên đối với Lục Vi Dân, người mà chồng bà khá là đánh giá cao, thậm chí có thể nói là lọt vào mắt xanh của ông thì bà đúng là có chút tò mò.

- Mỗi chuyện có một chút, chuyện của ông Chân đã không phải là chuyện mà ai trong chúng ta có thể giúp đỡ được. Ảnh hưởng của nó đã lan ra bên ngoài, cho dù là ở nhà máy không xử lý, bản thân ông ấy cũng không có cách nào mà tiếp tục tồn tại ở đó nữa. Hôn nữa với tính cách của ông ấy, ông ấy cũng không thể lẳng lặng mà bị đánh gục nhý vậy. Cho nên rời khỏi nhà máy 195 đối với ông ấy mà nói hẳn là lối thoát tốt nhất.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Một Đòn Chết Ngay

Quách Chinh không nói quá tỉ mỉ với vợ.

Trên thực tế Lục Vi Dân đến cũng không nói nhiều về chuyện của Chân Kính Tài. Hắn chỉ nói Chân Kính Tài xảy ra chuyện như thế này chắc chắn sẽ phải rời khỏi nhà máy 195. Có điều hắn nhắc nhở mình cần sớm cố gắng suy xét xem ai sẽ thay vị trí của Chân Kính Tài. Điều này khiến Quách Chinh rất ngạc nhiên.

Ông ta lúc đầu còn tưởng rằng Chân Kính Tài thông qua Lục Vi Dân để chuyển lời, nhưng ông ta rất nhanh liền phát hiện ra đây là phân tích, phán đoán của chính Lục Vi Dân. Có thể Chân Kính Tài cung cấp một số tình hình, nhưng phân tích được thấu đáo như thế thì không thật giống như phong cách của Chân Kính Tài.

Cuộc cạnh tranh giữa Diêu Chí Bân và Hoắc Liên Như lập tức sẽ trở nên quyết liệt. Hai ngày nay nhà máy còn đang bận rộn xóa bỏ ảnh hưởng của việc Chân Kính Tài gây ra. Ông Cô cũng tạm thời chưa suy xét đến điều này nhưng Quách Chinh thì cũng đang suy nghĩ đến ảnh hưởng tiếp sau của chuyện này.

Trên thực tế Chân Kính Tài xảy ra chuyện thì cũng là vấn đề đạo đức cá nhân, không có mối quan hệ lắm với những cái khác. Điều tra tình hình cũng rất rõ ràng, Chân Kính Tài cũng không che giấu nhiều gì chuyện này, cũng không có ý kiến phản đối gì với xử phạt kỷ luật của Đảng và Chính quyền, cũng không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ hiện tại được nữa.

Theo ý kiến lần trước của cấp trên, phải đề bạt một xưởng trưởng ở nhà máy 195 vào cương vị lãnh đạo nhà máy. Diêu Chí Bân trước đó đã bỏ rất nhiều tâm sức để làm việc. Hoắc Liên Như tuy rằng điều kiện cũng không kém, nhưng ngoài công việc ra, bản lĩnh về các mối quan hệ xã hội thì kém hơn Diêu Chí Bân khá nhiều.

Nếu như trong chuyện này có một số chi tiết mà không ai biết ở phía sau thì Quách Chỉnh có thể tưởng tượng được. E rằng Diêu Chí Bân đã chiếm được sự ủng hộ hết mình của không ít người trong đó có Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung, đồng thời y cũng vì chuyện này mà làm không ít việc. Đương nhiên chỉ dựa vào Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung thì không thể khiến Diêu Chí Bân lên được vị trí cán bộ cấp Phó giám đốc nhà máy. Bên trong đó chắc chắn vẫn phải có người ở cấp cao hơn giúp đỡ Diêu Chí Bân, nhưng nếu như không có cơ hội thì tất cả chỉ là công cốc. Bây giờ họ đã có cơ hội rồi, mình và Hoắc Liên Như bây giờ mới bắt đầu suy xét đến vấn đề này thì có thể tưởng tượng được kết quả của cuộc cạnh tranh sẽ là như thế nào. Nhất là trong khi Cô Minh Lương vẫn còn chưa có phản ứng gì từ chuyện này.

Làm thế nào để đối phó với cục diện biến đổi hỗn loạn và phức tạp này... Cục diện cân bằng đã chuyển sang phương hướng không có lợi cho mình. Đây là vấn đề bức thiết nhất trước mắt. Có lẽ Lục Vi Dân này thực sự có thể là một nhân tài có thể bồi dưỡng.

- Tôi biết ông Chân chắc chắn chỉ có thể rời khỏi nhà máy, vậy thì Lục Vi Dân hiện tại định như thế nào? Ông chẳng phải rất thích cậu ta sao? Có phải là cũng muốn điều hản về nhà máy? Người vợ hỏi rất quan tâm.

Quách Chỉnh trầm ngâm không nói.

Lần đầu tiên ông ta phát hiện ra bản thân mình thực sự có một số điều nhìn không thấu con người trẻ tuổi vừa mới rời đi kia.

Chính mình đã bật đèn xanh rõ ràng như vậy, ông ta tin rằng không có ai có khả năng có thể giữ được sự bình thản và vững vàng trước lời hứa hẹn rõ ràng như thế. Đặc biệt là đối với một sinh viên mới tốt nghiệp ra trường chỉ được một năm, hơn nữa còn ở một vùng thâm sơn cùng cốc như Nam Đàm. Nhưng đối phương vẫn không kiêu ngạo, không siểm nịnh, thậm chí có thể nói là có một sự tự tin và bình tĩnh quá mức bình thường.

- Bây giờ thời cơ vẫn còn chưa thực sự chín muồi. Ông Chân vừa mới xảy ra chuyện, mọi người đều biết Lục Vi Dân là người yêu của con gái ông Chân, lúc này mà điều về nhà máy, chỉ sợ tin đồn rộ lên không ít. Tôi nghĩ là tạm thời nên gác lại... đợi đến khi chuyện của ông Chân lắng xuống rồi mới tính tiếp.

Những lời này thực sự là do Lục Vi Dân đề nghị với Quách Chinh. Theo ý của Quách Chinh, không cần thiết phải e dè chuyện của Chân Kính Tài. Lục Vi Dân cũng chỉ là người yêu của Chân Ny mà thôi, từ một góc độ nào đó mà nói, Chân Kính Tài vì chuyện này mà đã thực sự có chút bất lợi.... Bù đắp lại, để cho người yêu của con gái ông ta quay trở về nhà máy thì cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm.

Quách Chinh tin mình tự mình ra mặt đi tìm Cô Minh Lương nói chuyện thì cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng đối phương chủ động đưa ra việc đợi đến đầu năm sau hãy đến thì sẽ hợp lý hơn một chút. Sự chín chắn và tự tin của hẳn thật sự không phải là người bình thường có thể làm được.

Lúc rời khỏi nhà Chân Ny thì đã là hơn mười một giờ đêm, nhìn thấy Chân Ny tiễn mình ra tận cửa, hai má ửng đỏ và đôi mắt đẹp tràn ngập tình yêu, bộ phận nào đó trong cơ thể Lục Vi Dân không ngăn nổi dao động.

Cảm xúc bị kìm nén mấy ngày nay của Chân Ny được vỡ òa khiến cho Lục Vi Dân thực sự cảm nhận được cái gọi là sự cuồng nhiệt của người phụ nữ. Hình tượng trong sáng đáng yêu bình thường hoàn toàn thay đổi, nghĩ

đến hình ảnh của Chân Ny ở trên giường phối hợp với mình, tiếng rên khe khẽ của cô khiến cho Lục Vi Dân gần như hoàn toàn bị thiêu đốt. Lục Vi Dân đã không được quan hệ lâu ngày cũng hoàn toàn chìm đắm trong biển tình.

- Trên đường về cẩn thận anh nhé.

Trong đôi mắt thiếu nữ tràn đầy tình cảm, thật sự là không nỡ rời xa người yêu. Cô phát hiện ra bây giờ trong nhà máy 195 bỗng nhiên đâu đâu cũng là kẻ thù, chỉ có ở bên cạnh người yêu mới thì tâm hồn mới thấy được thanh thản, cảm nhận được sự bình yên. Nếu như không phải là bố mẹ đều ở nhà thì Chân Ny cũng hy vọng Lục Vi Dân có thể ở lại đó với cô.

- Không sao đâu, sáng sớm mai anh sẽ sang.

Lục Vi Dân cười, vỗ yêu vào má cô. Thiếu nữ thật sự là chỉ mặc chiếc váy ngủ, thậm chí đến quần lót cũng chưa kịp mặc. Bộ ngực hiện rõ qua chiếc váy ngủ mỏng manh, đôi nhũ hoa ẩn hiện sau lớp áo. Nhìn thấy ánh mắt người yêu vẫn rực cháy, Chân Ny đắc ý mà liếc người yêu một cái, thấy xung quanh không có người, cô cầm rồi chủ động đưa tay hấn qua phần cổ áo rộng của chiếc váy ngủ.

Lục Vi Dân cũng không ngờ rằng Chân Ny lại bạo dạn như vậy. Bầu ngực mềm mại căng tròn thơm ngát của cô nằm gọn trong bàn tay hấn, rồi theo bản năng hấn mê mê và lại cảm nhận được sức hấp dẫn vô cùng ma mị của nó, trong lòng lại trào dâng cảm xúc.

Mãi cho đến khi đi xa hơn mười mét, Lục Vi Dân quay đầu lại vẫn nhìn thấy Chân Ny đứng ở bên cửa không rời. Lục Vi Dân trong lòng rất cảm động. Lúc này Chân Ny đã theo bản năng mà coi mình là chỗ dựa duy nhất, cho rằng chỉ có mình mới có thể cứu vớt được nhà họ Chân của cô.

Lục Vi Dân cũng không về nhà. Hấn còn phải đến hội ý với mấy người

bọn Tiêu Kính Phong.

Nhóm người của đội trinh sát hình sự đã canh gác ở vùng ngoại ô phía tây ba đêm mà vẫn chưa có động tĩnh gì. Bây giờ cũng không dám gióng trống khua chiêng đi điều tra, ở phía ngoại ô phía tây, khu dân cư và các nhà xưởng loại nhỏ đan xen nhau, mấy tấn sắt ném bừa ở trong góc nào đó anh cũng khó mà phát hiện được. Hiện tại manh mối duy nhất chính là biết rõ đối phương đã liên hệ một chiếc xe hàng Đông Phong mà bọn chúng hay thuê, chắc là trong mấy ngày này sẽ đến lấy hàng.

Cũng may quân trinh sát của đội trinh sát hình sự cũng là những người có kinh nghiệm, không vì phải canh ở đó mấy hôm mà nóng lòng thối thòm. Họ vẫn kiên định canh chừng, thậm chí ngay cả Bào Thành Cương cũng thường tự mình đến đó canh giữ.

Chiếc xe ô tô Diệu Tiến phủ vải bạt yên lặng dừng ở nơi bí mật trong rừng, từ đây có thể quan sát được những động tĩnh ở ngã ba trước mặt.

Xe cộ đi ra từ vùng đó, nếu như không muốn lách trong ngõ nhỏ thì đi đường này là nhanh và tiện nhất. Thông qua con đường này đi về phía trước không đến ba kilômet thì sẽ đến quốc lộ đi về phía Thanh Khê.

Thành phố Thanh Khê có chợ buôn bán đồ cũ lớn nhất toàn tỉnh. Theo Lục Vi Dân biết thì Diêu Chí Thiện có thường xuyên qua lại với một nhà máy luyện kim tập thể quy mô không nhỏ ở bên đó, và cũng nhiều lần qua lại với các điểm thu mua kim loại phế thải ở đó. Nếu như phải xuất hàng thì bọn chúng gần như là sẽ chọn nơi ấy.

- Đội phó Bào, sao mà hôm nay anh cũng phải đích thân đến đây gác?

Lục Vi Dân đưa điếu thuốc cho anh ta. Trong bóng đêm hai viên trinh sát khác ngồi ở bồn hoa sau cái cây phía trước cách chừng hơn mười mét, dựa

vào chiếc xe Diệt Tiến 131 để làm vật che chắn. Những người ở xung quanh đó không dễ phát hiện ra ở trong chỗ bí mật đó có bốn năm người.

- Ha ha, tôi có cảm giác đêm nay sẽ thu hoạch. Xem các điều kiện thì có thể biết đây là thời gian tốt để làm việc.

Sau mấy ngày tiếp xúc, Bào Thành Cường cảm thấy Lục Vi Dân này tuy không nói nhiều nhưng đã nói thì đều có thể trúng điểm mấu chốt. Hãn cũng rất khôn khéo trong cách đối nhân xử thế. Hãn mua hai cây thuốc Hồng Tháp Sơn để trên xe cho các anh em hút thoải mái, hơn nữa còn rất hào phóng, khiến cho Bào Thành Cường cũng có chút ngại ngại.

Anh ta có chút không hiểu Lục Vi Dân vì sao lại có hứng thú với một vụ án đến như thế, lại bỏ tiền túi để giúp cơ quan công an làm việc. Theo lý mà nói, nhà Lục Vi Dân tuy là người của nhà máy 195 nhưng không làm việc trong nhà máy 195. Còn hai người bạn của hãn cũng là từ nhà máy 195 ra, không còn có mối quan hệ gì với nhà máy 195 nữa. Nhưng họ lại tích cực đến hỗ trợ cơ quan công an điều tra vụ án như thế, tính tích cực trong công tác an ninh như thế khó tránh khiến người khác không khỏi hoài nghi.

Có điều trong điện thoại Hà Khanh cũng đã nói với mình, bảo mình cứ yên tâm tin tưởng Lục Vi Dân, thế nên Bào Thành Cường cũng không hỏi nhiều.

Chỉ cần khống chế được kẻ mang hàng, Bào Thành Cường tin rằng tình hình đương nhiên cũng sẽ tự nó lộ ra chân tướng. Nếu như đối phương thực sự có trò khác thì mình cũng truy ra đến cùng, đừng hòng giở trò trước mặt mình. Huống hồ lại có thể khiến Hà Khanh đặc biệt mở lời như thế, cũng không đến nỗi nhàm chán.

Cơn mưa lúc chập tối lập tức xua tan đi hơi nóng còn sót lại của ban ngày và dần thay vào đó là bầu không khí mát lạnh.

Bào Thành Cường đưa theo nhóm trinh sát này cũng đều là có lý do. Ít nhất thì sự kiên trì, dẻo dai của bọn họ cũng hơn người, lặng lẽ phục sau bồn hoa, yên lặng quan sát phía trước.

Phía trước vẫn còn có hai chốt quan sát, liên hệ với bên này thông qua bộ đàm, một khi phát hiện ra chiếc xe nào nghi vấn thì sẽ thông báo cho bên này. Khi điện thoại di động còn chưa phổ biến thì thứ này là trang bị bắt buộc phải có đối với người làm nhiệm vụ truy bắt đối tượng của cơ quan công an.

Xương Châu trong tháng này đã chính thức bắt đầu khai thông hệ thống mô phỏng điện thoại di động. Cái cục gạch đó một chiếc có giá cao đến ba mươi nghìn, tên gọi thông thường là Motorola 8800 chính thức xuất hiện. Nghe nói một trăm chiếc điện thoại đầu tiên bán hết sạch ngay trong ngày, hơn nữa gần như đều là đã đặt trước. Hai người là Bí thư Đảng ủy nhà máy 195 Cô Minh Lương và giám đốc nhà máy Lương Quảng Đạt đều đã có thứ đồ được coi là đồ dùng xa xỉ nhất này.

Toàn bộ Cục công an thành phố Xương Châu hình như cũng chỉ có một mình Cục trưởng được tạm thời trang bị loại điện thoại di động này. Theo Bào Thành Cường nói thì khi Cục trưởng của bọn họ cầm thứ này xuất hiện trước đám đông thì vẫn có chút không thoải mái lắm. Đại khái là vì quen với việc thấy trong phim Hồng Kông, những người có thứ đồ này đều là những ông trùm xã hội đen.

Màn đêm bao phủ yên lặng như tờ, Bào Thành Cường nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi. Anh ta đã quen với cuộc sống như thế. Mỗi khi có manh mối quan trọng cần phải canh gác phục bắt, anh ta đều thích tự mình lên tuyến đầu, trải nghiệm cảm giác phát hiện ra con mồi và bắt trúng. Anh ta có thể nhớ lại các chi tiết cụ thể mỗi lần bắt được can phạm trong vụ án lớn.

Lục Vi Dân nhìn đồng hồ, đã sắp một giờ. Đây là chiếc đồng hồ điện tử hần mua khi học đại học, chỉ là hàng lậu nhưng chạy vẫn rất chuẩn xác. Loại

đồng hồ này đơn giản và tiện dụng hơn nhiều so với đồng hồ cơ.

Trong khoảng từ một giờ đến bốn giờ là thời gian con người buồn ngủ nhất, cũng là lúc thích hợp để gây án nhất. Đám tay chân của Diêu Chí Thiện đều là có chút lai lịch. Trong đó không ít đã từng vào nhà đá, cũng đã có nghề trong việc đối phó với cơ quan công an trinh sát. Nếu như không bắt được chứng cứ sát thực ngay hiện trường thì rất khó công phá được phòng tuyến của chúng.

Ở ngã ba đường đó thỉnh thoảng lại có ánh đèn xe sáng lên, sau đó xẹt qua. Nhưng bên trong bộ đàm vẫn chưa có âm thanh gì, còn khiến Lục Vi Dân thì lo lắng không biết có phải là do bộ đàm tín hiệu không tốt hay không. Nhưng nhìn thấy mấy viên trinh sát ở phía dưới xe vẫn giữ im lặng, còn Bào Thành Cương thì cũng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Lục Vi Dân cảm thấy có chút lo lắng thái quá.

Trong bộ đàm có tiếng báo tín hiệu, Lục Vi Dân rùng mình, cơ thể đột nhiên căng ra. Còn Bào Thành Cương lúc này cũng đang mở to mắt, nhưng lại không có bất kỳ hành động nào.

- Đội phó Bào, phát hiện thấy có một chiếc xe chở hàng Đông Phong, biển số đã bị che mất...

- Biết rồi, Hướng Ninh, tổ các cậu giám sát thật chặt xe đó cho tôi.

Bào Thành Cương thản nhiên ra lệnh:

- Đừng bám quá sát xe, chú ý ánh đèn, nhóm người đó có thể sẽ cảnh giác. Trương Bằng, tổ của cậu cùng với tổ của Hướng Ninh luân phiên đuổi theo, duy trì liên lạc bất cứ lúc nào.

Chiếc xe Diêu Tiến 131 khởi động rền vang, hai viên trinh sát đang ngủ gật ở ghế sau lúc này như lấy lại tinh thần tập trung như người đi săn báo.

Bào Thành Cường vừa sắp xếp, chiếc 131 từ từ khởi động, bình thản đi vào đường chính.

Lục Vi Dân cũng không biết Bào Thành Cường đã sắp xếp mấy tổ trinh sát. Có điều xem ra Bào Thành Cường rất để tâm đến chuyện này. Chiếc xe Diệu Tiến 131 cũng không biết là do Bào Thành Cường mượn ở đâu ra, mùi dầu máy nồng nặc, vừa nhìn liền biết là mượn từ một xí nghiệp nào đó.

- Đội phó Bào, chiếc xe Đông Phong đó bắt đầu chạy, sắp chạy vượt quá xe của anh rồi.

Âm thanh truyền đến từ bộ đàm.

- Biết rồi, chờ nó vượt qua thì các cậu theo sau, đến phía trước thì vượt lên ở chỗ rẽ vào nhà máy, tôi sẽ vượt lên ngăn xe chúng lại, thì các cậu có thể ra tay.

Đang nói thì đèn chiếc xe phía sau lóe sáng, một chiếc xe chở hàng Đông Phong âm âm lao vụt qua. Chính trong giây lát chiếc xe Đông Phong đó vượt qua, Lục Vi Dân nhìn thấy rõ ràng hai người đàn ông ngồi ở chỗ buồng lái trong xe, trong đó có một người chính là một trong số những người đội mũ len kín tấn công mình trong đêm gió tuyết.

Đúng, tay chân của Diêu Chí Thiện chính là nhóm người này!

Sau khi có được câu trả lời chắc chắn của Lục Vi Dân, Bào Thành Cường phanh xe lại, bảo Lục Vi Dân xuống xe. Sau đó không nói thêm gì với Lục Vi Dân liền đột ngột tăng tốc lao thẳng đuổi về phía trước.

Đứng trong đêm mưa lạnh, Lục Vi Dân đút tay vào túi quần, lại nhìn ngọn đèn nhấp nháy xa xa nơi cuối đường, chậm rãi ngẩng đầu lên, thở một hơi.

Đêm nay trời thật đẹp.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Cao Tay

Nửa tháng thật sự cũng không phải là quá lâu, nhưng lại liên tiếp phát sinh những sự việc khiến mọi người trong nhà máy 195 đều nghe đến ong cả tai.

Sự việc Chân Kính Tài - Phó giám đốc nhà máy bởi vì quan hệ nam nữ bị bắt tại trận ngay trên giường còn đang huyên náo, nhà họ Diêu hiển hách một thời ở nhà máy 195 cũng đột nhiên xảy ra chuyện.

Diêu Chí Thiện buôn bán kim loại phế thải, bị đội hình sự Cục công an thành phố Xương Châu đột nhiên khám xét, bắt được bảy nhân viên, trong đó sáu người bị bắt thẩm tra. Hai ngày sau khi nhân viên bị bắt, mà người đại diện pháp nhân là Diêu Chí Thiện cũng chủ động đến Cục Công an thành phố Xương Châu để giải thích tình hình, cũng lập tức bị bắt lại để thẩm tra với tội danh tương tự.

Mà liên quan đến nhà máy 195 thì một vụ án lớn đặc biệt về nguyên vật liệu bị mất cũng trời lên mặt nước. Có đến chín công nhân chức của nhà máy 195 cấu kết với bảo vệ giám sát, ăn trộm một lượng lớn nguyên vật liệu công nghiệp trong nhà máy bao gồm sắt và đồng tấm để tuồn ra ngoài xưởng, bán cho Chí Thiện dưới dạng kinh doanh kim loại phế thải. Vụ việc này gây ra chấn động cực lớn trong nhà máy 195.

Đội hình sự của Cục công an thành phố Xương Châu không thông báo với phân cục thứ năm của Cục công an thành phố Xương Châu trực thuộc nhà máy 195 mà tự mình hành động. Trong đêm đã bắt được bảy công nhân và bảo vệ giám sát có liên quan tới vụ án, có hai công nhân liên quan tới vụ án

ngày hôm sau đã tự ra đầu thú.

Cục công an thành phố Xương Châu đưa công văn xuống nhà máy 195 chính thức thông báo, cho rằng trong vấn đề quản lý ban bảo vệ nội bộ và đội ngũ bảo vệ giám sát ở nhà máy 195 còn tồn tại rất nhiều vấn đề và thiếu sót, khiến nhà máy 195 liên tục trong hai năm xuất hiện một loạt vụ án cấu kết trong ngoài trộm nguyên vật liệu quan trọng nhà xưởng công nghiệp. Còn yêu cầu Ban bảo vệ nhà máy 195 phải thật sự tiếp thu bài học, tiến hành chỉnh đốn và cải cách hoàn toàn vấn đề tồn tại, phòng ngừa lại xuất hiện tình hình tương tự.

“Nhật báo Xương Châu” tiến hành theo dõi đưa tin về vụ việc Đội hình sự của Cục công an thành phố Xương Châu đã phá án, khiến vụ án lại càng được nhiều người chăm chú theo dõi.

Khi Lục Vi Dân và Chân Kính Tài quay về nhà họ Chân thì đã là tám giờ tối, nhưng ở khu sinh hoạt vẫn có rất nhiều người đang đi dạo.

Khi chiếc Mercedes-Benz 560 chậm rãi dừng lại trước cửa nhà họ Chân, vài người ở nhà máy khi đi qua cửa nhà họ Chân thấy một người tuổi còn trẻ bước xuống từ ghế trên của chiếc xe, còn Chân Kính Tài đã chính thức tuyên bố từ chức ở nhà máy cùng một người đàn ông trung tuổi với phong thái phi phàm chui ra từ ghế sau của chiếc Mercedes Benz.

- Phó tổng giám đốc Chân, chuyện này chúng ta coi như đã quyết định. Ngày kia tôi sẽ cho xe tới đón ông. Ngày sau chắc sẽ khiến ông phải vất vả rồi.

Người đàn ông trung tuổi nắm chặt tay Chân Kính Tài, lại cười nói:

- Những điều khác tôi cũng không nói nhiều. Mọi việc chờ sau khi ông tới chúng ta lại nói tiếp, tin rằng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.

- Tổng giám đốc Lôì, cậu quá khách khí rồi, lão Chân này tuy không có bản lĩnh gì khác, nhưng nguyện vì Lôì Đạt mà dốc hết tâm tư và sức lực, cũng có tin tưởng sau này có thể xây dựng tốt xí nghiệp này.

Chân Kính Tài cũng mỉm cười, gật đầu ra hiệu với đối phương.

- Tốt lắm, tôi đã chờ lời này của Phó tổng giám đốc Chân.

Người đàn ông trung tuổi kia hiển nhiên chính là Lôì Đạt.

- Chúng ta quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Sau khi Lục Vi Dân giới thiệu tình hình của Chân Kính Tài cho Lôì Đạt, lập tức khiến Lôì Đạt cảm thấy vô cùng hứng thú.

Về vấn đề quan hệ nam nữ của Chân Kính Tài, anh ta căn bản cũng không tính là gì. Những năm nay có bao nhiêu cán bộ lãnh đạo dám nói bản thân mình không dính líu tới chuyện nam nữ. Lôì Đạt cũng là người có hiểu rộng biết nhiều, huống chi loại chuyện này với việc quản lý xí nghiệp tất nhiên chẳng có liên hệ gì. Theo góc độ nào đó mà nói, chính là đối phương xảy ra chuyện này mới có thể khiến mình tìm được một người trợ thủ có thể trợ giúp mình xây dựng nhà máy xi măng ở Phong Châu thật tốt.

Nhờ Lục Vi Dân giới thiệu, Lôì Đạt và Chân Kính Tài đã ba lần gặp mặt nói chuyện, mỗi lần lại càng thêm thấu đáo. Chân Kính Tài cũng không có vẻ không gượng dậy nổi như trong tưởng tượng, cũng có chút có vẻ lo lắng ngại ngùng giống như những người xảy ra chuyện đó. Ngược lại, Chân Kính Tài hỏi rất nhiều vấn đề mà không ít vấn đề trong đó lại khiến Lôì Đạt cũng thiếu chút nữa không thể đáp lại được. Điều này khiến Lôì Đạt cảm thấy mình thật sự là tìm được một hòn ngọc.

- Có lẽ Tổng giám đốc Lôì còn sợ lão Chân đổi ý phải không?

Chân Kính Tài cũng mỉm cười.

- Ha ha, có lẽ tôi thật sự là sợ ông Chân chê miếu tôi nhỏ không giữ nổi vị phật lớn là Phó tổng giám đốc Chân đấy chứ.

Lôi Đạt cũng mỉm cười, đưa mắt chuyển hướng nhìn về phía Lục Vi Dân vẫn đang hé miệng mỉm cười:

- Vi Dân, chuyện này tôi cũng phải cảm ơn cậu thật nhiều. Tuy nhiên chuyện tốt không thể vội. Dù sao cậu cũng còn phải về Nam Đàm. Nếu như mai địa khu Phong Châu đó chính thức công bố thành lập, đến lúc đó cậu tới Phong Châu thì tôi và Phó tổng giám đốc Chân coi như là chủ nhà, sẽ mời cậu, à, còn cả bạn gái cậu cùng tới dùng cơm, thế nào?

Đang lúc ba người hàn huyên, Chân Tiệp vừa đạp xe về. Từ xa cô đã thấy có không ít người đang đứng ở gần cửa nhà mình chỉ trỏ, trong lòng lập tức thấy căng thẳng, không biết có phải trong nhà lại xảy ra chuyện gì hay không. Hay là lại có người đến nhà gây chuyện?

Thời gian gần đây, cô cũng thường có cảm giác hơi thần hồn nát thần tính, sợ bóng sợ gió, ngay cả nằm mơ cũng thường xuyên mơ thấy có người tìm tới cửa. Bây giờ vừa thấy trước cửa nhà lại có người chỉ trỏ, liền ngay cả đạp xe cô cũng cảm thấy không làm nổi, thiếu chút nữa thì ngã.

Cô vội vàng đạp nhanh tới, lại thấy một chiếc Mercedes Benz màu đen đỗ ở cửa nhà. Ba người đứng ở cửa nhà nói chuyện rất vui vẻ, hai người trong đó không phải Lục Vi Dân và cha thì còn có thể là ai?

Trong lòng Chân Tiệp nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, lập tức kiên định hơn rất nhiều, dắt xe đạp tới, chào hỏi một tiếng:

- Cha, Đại Dân.

- Chà, đây là con gái của Phó tổng giám đốc Chân, bạn gái Đại Dân sao? Quả nhiên là làm cho người ta được mở mắt rồi, Vi Dân rất tinh mắt nhỉ.

Lôi Đạt vui tươi hơn hở nhìn Chân Tiệp từ trên xuống dưới một lát, gật đầu, cảm thấy Lục Vi Dân quả thật có tầm mắt rất khá. Cô gái này thanh lịch thoát tục, vừa thấy đã biết là cô gái đáng tin cậy.

- Ha ha, Tổng giám đốc Lôi, nó là con gái đầu của tôi, tên là Chân Tiệp. Chân Ny là con gái út của tôi, con bé hôm nay có lẽ không ở nhà.

Chân Kính Tài cũng rất đặc ý, cũng có chút xúc động.

- Chân Tiệp, đây là Tổng giám đốc Lôi, bạn của Đại Dân, sau này cũng là sếp của cha con.

- Chào Tổng giám đốc Lôi.

Chân Tiệp tự nhiên chào hỏi Lôi Đạt, tuy rằng không biết câu nói phía sau của cha là có ý gì, nhưng Chân Tiệp cũng không hỏi nhiều.

- Cha, con đi vào trước.

Chân Tiệp dắt xe mở cửa đi vào nhà, dựng gọn chiếc xe, vẫn thấy Lục Vi Dân và cha còn đang nói chuyện với người đàn ông kia. Xem ra quan hệ giữa người đàn ông kia và Đại Dân rất thân thiết, trong lòng cũng có chút bồn chồn. Người quen của Đại Dân, sao cha lại còn nói là sếp của cha. Đây là chuyện gì vậy?

- Mẹ, người bên ngoài là ai vậy?

Chân Tiệp đi vào nhà mới phát hiện mẹ và em đều đứng cạnh cửa sổ vén tấm màn bằng lụa mỏng nhìn ra ngoài cửa:

- Nhìn ông ta cũng có dáng vẻ của một ông chủ lớn.

- Không biết, hai ngày nay Đại Dân và cha con đều rất lén lút, sớm đi tối muộn mới về. Mẹ hỏi Đại Dân, hẳn cũng không nói, chỉ bảo đến lúc đó sẽ biết. Cha con cũng vội vội vàng vàng đi theo Đại Dân ra ngoài. Thật không biết bọn họ đang làm cái trò gì.

Sau mấy ngày rối trí và đau khổ, Nhạc Thanh cũng đã dần dần bình tĩnh lại.

Thật ra bà cũng sớm biết chồng mình và người đàn bà kia có chút quan hệ không trong sáng. Chẳng qua là thứ nhất, vẫn chưa có chứng cứ rõ ràng, thứ hai là chồng mình trong phương diện này cũng rất cẩn thận, cũng không lại điều gì quá mức, bà cũng liền nhắm mắt cho qua. Chỉ là xảy ra chuyện này khiến bà không thể ngẩng đầu nhìn ai ở nhà máy 195, nhất là nghĩ đến người nhà đều cảm thấy hổ thẹn, bị trở thành đối tượng khiến người ta chê cười, cho nên mới vừa tức vừa sốt ruột.

Không ngờ mấy ngày nay nhà họ Diêu cũng đột nhiên gặp chuyện không may. Mọi người trong nhà máy lại chuyển sự chú ý đến mọi người trong gia đình họ Diêu, cũng ít chú ý tới bọn họ. Lúc đó bà mới dám thở phào nhẹ nhõm. Bà chỉ nghĩ đến việc chồng mình lại không còn chỗ đứng ở nhà máy, sau này biết làm gì. Đây cũng là một vấn đề phức tạp đeo bám cả gia đình.

Dù sao cũng không thể cả đời ở mãi trong nhà không dám ra ngoài gặp người khác. Bà biết chồng mình chỉ sợ cũng không muốn chịu uất ức ở lại nhà máy hoặc bị điều đến một góc nào đó của thành phố, im hơi bặt tiếng tới già.

- Mẹ, con thấy cha hình như sắp rời khỏi nhà máy. Con nghe cha gọi người kia là Tổng giám đốc Lô, mà người kia lại kêu ba là Phó tổng giám đốc Chân, chẳng lẽ cha chưa nói cho mẹ là ông ấy định đi đâu sao?

Chân Tiệp có chút không vui liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, chuyện quan trọng liên quan tới toàn bộ gia đình, mà người làm vợ lại không biết chồng mình định đi về phía nào là sao?

- Hừ, cha con giống như cái hũ nút, mẹ hỏi hơn hai câu là ông ấy liền mất kiên nhẫn, hình như để xảy ra chuyện đó ông ấy còn có lý, cũng không ngấm lại...

Đôi mắt Nhạc Thanh lập tức đỏ lên. Thấy mẹ mình vừa muốn mượn đề tài để nói về chuyện của mình, Chân Tiệp khẩn trương ra hiệu cho em mình.

- Được rồi, mẹ, còn có người ở ngoài cửa. Chốc nữa, cha và Đại Dân trở về, chúng ta hỏi bọn họ chẳng phải cũng sẽ biết sao. Ngày mai, Đại Dân sẽ trở về Nam Đàm. Hôm nay dù tình hình có thế nào bọn họ chắc chắn phải nói cho rõ ràng.

Chân Ny vội vàng lôi kéo, nắm lấy cánh tay mẹ mình mà lắc lắc.

Chân Kính Tài và Lục Vi Dân sau khi tiễn Lôi Đạt, vừa nói chuyện, vừa đi thẳng vào thư phòng.

- Trần Phát Trung cũng không thoát được bị dính líu. Hai gã bảo vệ giám sát đều là do ông ta đưa vào, vốn ở nhà máy là loại ham ăn lừa làm, từ lúc tới đội đó tới nay, tiền lương của cả hai còn không đủ để tiêu sao? Không hiểu sao lại còn nghĩ cách trộm vật liệu ngay trong nhà máy?

Chân Kính Tài có chút không cam lòng nói:

- Làm kiểm điểm ở trong cuộc họp Đảng ủy của nhà máy là có thể thoát sao? Vài năm nay, nhà máy bởi vì điều này mà tổn thất lớn đến mức nào, còn ai không biết? Vậy nguyên nhân cuối cùng là do chế độ, hay thật sự là do nhân tố con người gây ra. Chú thấy nguyên nhân thứ hai có khả năng lớn hơn.

Lục Vi Dân không kìm nổi bật cười, mình còn tưởng rằng ông ấy thật sự có thể xem nhẹ việc này. Không ngờ tới lúc này rồi vẫn còn để lộ ra ý nghĩ thực sự trong lòng ông ta, chẳng qua là tất cả dường như cũng hơi quá muộn. Trong sự việc đó, Trần Phát Trung có bao nhiêu trách nhiệm cũng đã không còn quan hệ tới Chân Kính Tài. Bất kể ông ta bị xử lý như thế nào, cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào tới Chân Kính Tài nữa.

- Chú Chân, chúng ta vẫn nên suy nghĩ về chuyện ngày kia sau khi chú đến Phong Châu. Mọi việc của nhà máy 195 là quá khứ, đã không còn liên hệ gì với chúng ta nữa cả. Nhà máy xi măng Phong Châu của anh Đạt hiện tại đang bắt đầu giai đoạn thi công rầm rộ, cho nên anh ấy đang cần gấp một người từng có kinh nghiệm trong việc xây dựng như chú tới phụ trách công việc, gánh vác một phần trọng trách cho anh ấy. Dự án này có lẽ không đáng để so sánh với nhà máy 195, nhưng đối với một xí nghiệp với hình thức đầu tư cổ phần mà nói, đối với Phong Châu mà nói, đã là một xí nghiệp rất quan trọng. Cho nên dù là anh Đạt và cổ đông của anh ấy hay là chính quyền địa phương Phong Châu đều rất coi trọng. Anh Đạt cũng rất nể trọng chú!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Sau “Cuộc Chiến”

Lục Vi Dân cũng rất vui vì Chân Kính Tài có thể có đường thoái lui như vậy, vừa giải quyết được vấn đề khó khăn bên Lôi Đạt, lại vừa tránh được việc Chân Kính Tài thực sự phải rời nhà, ít nhất có thể cho hai chị em Chân Tiệp, Chân Ny một gia đình coi như hoàn chỉnh.

Chân Kính Tài đảm nhiệm chức vụ Phó tổng giám đốc thường trực nhà máy xi măng của tập đoàn Thác Đạt ở Phong Châu, phụ trách việc xây dựng và các công việc thường ngày trong nhà máy về sau này, cũng coi như là một trọng trách lớn. Chỉ cần Chân Kính Tài có thể tạo dựng nên sự nghiệp ở đây thì ba năm sau, đợi đến khi nhà máy xi măng Phong Châu thực sự lớn mạnh thì chưa chắc không có cơ hội để cho Chân Kính Tài áo gấm về làng.

Bị câu nói của Lục Vi Dân khiến cho ngẩn ra, thật lâu sau Chân Kính Tài mới bình thường lại, có chút thương cảm nói:

- Vi Dân, may là có cháu nhắc nhở chú, nếu không thì chú thực sự đã bị đắm chìm trong tâm trạng này, đến Phong Châu để lại ấn tượng không tốt cho người ta thì không hay. Đúng thế, nhà máy 195 bây giờ không còn quan hệ gì với chú nữa. Nhưng tuổi thanh xuân của chú đã cống hiến cho nhà máy 195, không ngờ đến khi về già lại phải rời xa, thực sự có chút không chấp nhận được.

- Chú Chân, chú vẫn chưa già, mới hơn năm mươi tuổi làm sao coi là già được?

Lục Vi Dân lắc đầu, khích lệ đối phương.

- Nhà máy 195 là nhà máy quốc doanh lớn, thể chế cứng nhắc quá mức. Cháu có thể khẳng định, nếu sau này nhà máy 195 không tiến hành cải cách căn bản, không thi hành chế độ doanh nghiệp hiện đại thì tình hình sẽ ngày càng sa sút, không ai có thể cứu vãn được.

- Còn nhà máy xi măng Phong Châu là xí nghiệp theo hình thức đầu tư cổ phần, trên thực tế chính là thi hành chế độ giám đốc chịu trách nhiệm. Anh Đạt không có quá nhiều đầu óc lắm để quản lý xí nghiệp này, có thể nói việc kinh doanh thường ngày của xí nghiệp đều sẽ giao cho chú. Cháu cảm thấy đây chính là một cơ hội thể hiện tài năng của chú. Ở nhà máy 195, chú muốn lên đến vị trí của Cô Minh Lương hoặc là Lương Quảng Đạt thì chỉ sợ thêm ba năm, năm năm nữa cũng chưa chắc được. Hơn nữa dù cho là chú ngồi lên được vị trí của Cô Minh Lương hoặc là Lương Quảng Đạt thì cũng chưa chắc có thể triển khai theo đúng ý của mình. Thể chế quyết định nhà máy 195 phải tuân theo các chính sách phương châm lớn của nhà nước để tiến hành. Chẳng phải có một câu ngạn ngữ “Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi bò” đó sao? Nhà máy xi măng Phong Châu này cháu tin tưởng được coi như một con gà chứ? Chỉ chờ xem chú làm thế nào để nuôi dưỡng con gà này thành một con gà vàng vừa có khí thế, lại vừa có thể đẻ ra trứng vàng.

Chân Kính Tài không kìm nổi bật cười:

- Đại Dân, cháu thật biết an ủi chú đấy. Tình hình hiện tại này của chú, đừng nói là Tổng giám đốc Lôi chân thành tiếp đón mà ngay cả đạo đức tối thiểu nhất trong nghề nghiệp thì chú cũng phải làm tốt. Điều này còn chưa nói đến việc chú thực sự không chịu phục lần này, muốn thử xem nửa cuộc đời về sau có thể làm được chút thành tựu gì ra trò hay không.

Hai chị em Chân Tiếp và Chân Ny vẫn lặng lẽ trốn trong thư phòng nghe cha mình và Lục Vi Dân nói chuyện, nghe thấy cha mình muốn đến một nhà máy xi măng mới xây dựng ở Phong Châu làm Phó tổng giám đốc, trong lòng lập tức thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hai cô gái đều đã trải qua chuyện của mấy ngày nay, đều biết tình hình của cha mình sợ là không thể ở lại nhà máy 195 nữa, thậm chí ngay cả có ở lại ngành này. Đã xảy ra chuyện như thế thì danh tiếng của cha có thể nói là bị hủy hoại trong chốc lát, thậm chí mãi mãi bị bôi lên bóng đen và vết dơ. Nếu như ở lại đây thì mãi mãi sống trong sự chỉ trích và ánh mắt soi mói của người khác.

Cha rời khỏi Xương Châu đã là điều tất nhiên. Nếu như có thể đến thành phố khác của tỉnh thì dù là nơi có điều kiện kém hơn một chút tìm một công việc nào đó cũng liền cảm thấy hài lòng rồi. Không ngờ Lục Vi Dân lại nhanh chóng tìm được cho cha mình một nơi phù hợp để đi, mà như cách nói của hắn thì dường như mời cha mình đảm nhiệm chức vụ người phụ trách nhà máy xi măng. Mà tâm trạng của cha cũng có vẻ khá tốt, bộc lộ ra hào khí và có ý định gây dựng một sự nghiệp lớn.

Hai chị em rón ra rón rén rời khỏi cửa thư phòng, trở lại phòng khách nói lại nội dung câu chuyện của hai người kia cho mẹ biết. Nhạc Thanh cũng là có rất mừng.

Vì chuyện của chồng mà hai ngày nay bà ăn không ngon ngủ không yên. Tuy nói là nhà họ Diêu gặp chuyện không may đã phân tán sức chú ý đối với chuyện của chồng mình, nhưng bà cũng là một cán bộ cấp trung ở Công đoàn nhà máy, cũng biết chồng mình không thể ở lại nhà máy 195 được nữa. Dù là điều đến đơn vị khác thì cũng sẽ chịu ánh mắt ghét bỏ của người khác, với tính cách của chồng mình thì chưa chắc có thể chịu đựng được thực tại đó. Không ngờ lại có hy vọng mới như vậy. Chàng trai Lục Vi Dân này thực sự là có bản lĩnh, lại có thể khiến cho ông Chân có thể đến một nhà máy có quy mô không nhỏ khác làm lãnh đạo, hơn nữa lại còn là người phụ trách. Chẳng cần quan tâm là xí nghiệp tư nhân hay là xí nghiệp chế độ cố phần, chỉ cần thỏa mãn được tâm trạng hiện tại của ông Chân là được rồi, làm tốt còn có thể khiến ông Chân phấn chấn lên nữa.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cảm nhận của Nhạc Thanh đối với Lục Vi Dân có sự thay đổi rõ rệt. Cũng giống như Chân Kính Tài, bà cũng có chút lo lắng cho con gái nhà mình có chút không xứng với Lục Vi Dân. Đặc biệt là con gái mình có tính cách ham chơi đùa bay nhảy, lại thêm việc bây giờ Lục Vi Dân không ở Xương Châu, vì thế nên đang tính về sau phải quản chặt Chân Ny, tránh xảy ra những chuyện không hay. Nếu như Lục Vi Dân thực sự thích Chân Ny thì mình cũng bớt lo.

Quách Chinh sang lúc hơn mười giờ. Chân Kính Tài và Lục Vi Dân cũng không giấu diếm gì, nói với Quách Chinh ý muốn rời khỏi nhà máy 195 của Chân Kính Tài. Quách Chinh hơi kinh ngạc nhưng cũng tỏ vẻ hiểu và tôn trọng. Sau đó ý thức được Chân Kính Tài và Quách Chinh có một số điều gì đó bí mật muốn nói riêng với nhau, Lục Vi Dân liền chủ động đi ra ngoài.

Trên thực tế Chân Kính Tài và Quách Chinh muốn nói điều gì với nhau thì Lục Vi Dân cũng mơ hồ biết được.

Chân Kính Tài lần này, so sánh với Hoắc Liên Như - người mà Quách Chinh càng tin tưởng hơn, vốn là Diêu Chí Bân chiếm ưu thế cạnh tranh càng thêm rõ ràng, điều này cũng khiến cho Quách Chinh rất đau đầu. Nhưng không ngờ đường đi quanh co, ai mà ngờ được Diêu Chí Thiện lại xảy ra chuyện lớn như vậy, bị cơ quan công an lấy đi mất phòng kinh doanh vật tư cũ của anh ta. Hơn nữa bản thân anh ta cũng bị cơ quan công an tạm giữ để thẩm tra, đề cập đến rất nhiều nhân viên trong nhà máy và càng nhiều hơn là các bảo vệ giám sát, chẳng những sôi sục trong nhà máy 195 mà “Nhật báo Xương Châu” cũng đăng tin vụ án này, thu hút sự chú ý vô cùng lớn của cấp trên.

Mà quan hệ giữa Diêu Chí Bân và Diêu Chí Thiện thì càng khiến cho những người có dụng ý lan truyền một cách rất sôi động. Không ít người bao gồm cả các cán bộ trung tầng trong nhà máy cũng trực tiếp chỉ ra có khả năng

phân xưởng của Diêu Chí Bân chính là hợp lại âm mưu bán trộm nguyên vật liệu với Diêu Chí Thiện. Điều này khiến cho Diêu Chí Bân phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có nổi khổ mà không nói ra được, chỉ có thể ôm trong bụng đau.

Hiện tại chẳng những khả năng đề bạt Diêu Chí Bân là gần như bằng không, ngay cả bên trên vốn đã về cơ bản xác định khả năng Diêu Phóng có thể điều đến Ủy ban công tác Đoàn tỉnh cũng bị gác lại. Chuyện này đối với với nhà họ Diêu mà nói là sự đả kích chưa từng thấy, cũng khiến cho Diêu Chí Bân hận đến nghiến răng.

Chỉ có điều người nhà họ Diêu tạm thời còn chưa liên hệ chuyện này với Chân Kính Tài và Lục Vi Dân. Bào Thành Cương vẫn là rất có kinh nghiệm trong việc xử lý chuyện này. Lục Vi Dân chỉ gặp qua anh ta và hai viên trinh sát tâm phúc, còn Tiêu Kính Phong và Ngô Kiện thì rất ít khi lộ diện. Bình thường trinh sát viên cũng đều không rõ nội tình, Bào Thành Cương cũng đã nói riêng với những nhân viên tham dự vào vụ án này, nghiêm lệnh bất cứ ai cũng không được đề cập đến sự tồn tại ba người trong vụ án này.

Nhưng điều này cũng không thể đảm bảo chuyện này có thể giữ bí mật cả đời. Lục Vi Dân cũng không có hy vọng xa vời như thế.

Đã hình thành nên thế cục không đội trời chung với nhà họ Diêu, cũng có nghĩa là chẳng cần kiêng kỵ sợ đầu sợ đuôi nữa. Làm sao để chén ép nhà họ Diêu ở mức độ lớn nhất, làm sao để làm tổn thương nặng nhất nguyên khí nhà họ Diêu, khôi phục càng chậm, đó mới là điều quan trọng nhất.

Điều mình cần là thời gian. Thành công lần này đã cản trở việc Diêu Chí Bân và Diêu Phóng thăng chức, đã đánh một đòn nặng vào họ. Dao này khiến cho bọn họ trong ba năm cũng chưa chắc có thể trở lại bình thường.

Lục Vi Dân cũng biết lúc này hơi gấp một chút nhưng nếu như có thể tiến hành xử lý một năm rưỡi theo đúng ý của hắn thì tốt nhất có thể khiến cho

Diêu Chí Bản cũng bị trực tiếp cuốn vào bên trong, như thế mới là tốt nhất. Về cơ bản có thể trực tiếp hủy hoại căn cơ nhà họ Diêu. Nhưng hiện tại xem ra vẫn còn thiếu một thời khắc quan trọng.

Diêu Chí Thiện đương nhiên hiểu rõ Diêu Chí Bản có ý nghĩa thế nào với nhà họ Diêu. Cây đại thụ Diêu Chí Bản này vừa đổ xuống thì chẳng những y không có cơ hội ngoi lên mà còn liên đới cả đến việc anh em Diêu Phóng, Diêu An cũng sẽ chịu sự liên lụy. Nhà họ Diêu có thể nói là dốc toàn lực cũng không có kết quả. Vì thế nên cách duy nhất chính là bảo vệ gắt gao Diêu Chí Bản, không cho bị liên lụy vào, chỉ có giữ chặt được cửa này thì mới có thể nói đến những cái khác. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến y chủ động đến cơ quan công an đầu thú.

Chỉ cần đảm bảo Diêu Chí Bản vượt qua cửa ải này thì tất cả còn có hy vọng vùng lên được. Đây là nhận thức chung của nhà họ Diêu. Còn Bào Thành Cương cũng nói một cách mập mờ với Lục Vi Dân rằng biểu hiện của Diêu Chí Thiện thật sự rất lưu manh, đều giữ rất chặt tất cả, không tiết lộ, không nắm được bất cứ điểm yếu nào của Diêu Chí Bản. Điều này có nghĩa là từ trách nhiệm hình sự mà nói, về cơ bản cũng chỉ là dừng ở Diêu Chí Thiện mà thôi.

Lục Vi Dân cũng biết đạo lý đánh rắn không chết sẽ bị rắn cắn lại. Nhưng nhà họ Diêu ai nấy đều là cáo già bao nhiêu năm, đều thành tinh lươn lẹo cả rồi. Đặc biệt là Diêu Chí Thiện biểu hiện lại càng ghê gớm, cũng khiến cho Lục Vi Dân không thể không bỏ qua một số hy vọng không hiện thực.

Cũng may thông qua Thẩm Tử Liệt dùng cách của Trương Tĩnh, dùng truyền thông để đẩy lên sức oanh tạc đã phát huy tác dụng khá là mạnh. Không những khiến rất nhiều người trong nhà máy đều quay sang hoài nghi Diêu Chí Bản. Chỉ ngay điều này thôi cũng đủ để khiến ưu thế của Diêu Chí Bản trước Hoắc Liên Như đều trở về số không, thậm chí còn rơi hoàn toàn vào thế yếu. Làm thế nào để vận dụng ưu thế này để nắm bắt trúng thời cơ

rèn sắt khi còn nóng, Lục Vi Dân tin tưởng Quách Chinh và Hoắc Liên Như sẽ nắm chặt lấy cơ hội này.

Quách Chinh đến nhà họ Chân thực sự cũng có nghĩa là ông ta đang suy nghĩ đến việc làm thế nào để nắm vững được “công việc chủ yếu” sau khi Chân Kính Tài rời đi. Ông ta đến tìm Chân Kính Tài chính là muốn nghe ý của Chân Kính Tài. Tuy Chân Kính Tài đã xác định là rời đi, hơn nữa lại là rời đi trong không khí ảm đạm u tối. Nhưng Quách Chinh cảm thấy ông ta vẫn nên đến hỏi ý kiến của Chân Kính Tài một chuyến. Không thể ngờ Chân Kính Tài không hề có sự sa sút tinh thần như trong tưởng tượng của ông ta mà lại biểu hiện ra sự bình tĩnh, thậm chí còn có một sự giải thoát và mong chờ. Điều này không giống với gương cười. Điều này càng khiến cho ông ta càng không hiểu, cũng muốn hiểu sâu thêm về dự định tiếp theo của người đồng nghiệp, người đồng minh cũ của mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Ở Đâu Cũng Có Cơ Hội

Khi Chân Kính Tài tiễn Quách Chinh, Lục Vi Dân vẫn chưa đi.

Ngày mai thì hạn nghỉ phép mười ngày đến rồi, Lục Vi Dân nhất định phải quay về. Chân Ny với vẻ quyến rũ kia thật khiến cho Lục Vi Dân chỉ hận mình không thể có một căn phòng riêng cho mình, nếu không thì đêm nay cũng có thể tận hưởng niềm vui sướng thân mật rồi.

Tuy nói Chân Kính Tài và Nhạc Thanh hiện tại đều rất hài lòng với mình, nhưng muốn để cho Lục Vi Dân quang minh chính đại ở trong phòng Chân Ny thì Lục Vi Dân cũng không thể làm được. Hơn nữa dù sao cũng nên suy nghĩ đến thể diện của người lớn. Tuy rằng việc ở cùng với vị hôn phu thì cũng không còn là chuyện gì ghê gớm như xưa những vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn.

Nghe thấy tiếng cửa phòng vang lên, Lục Vi Dân biết là Quách Chinh sắp đi. Hắn nghĩ một chút vẫn quyết định rút tay từ phía dưới vạt áo của Chân Ny ra:

- Anh đi tiễn chú Quách.

- Vâng.

Chân Ny ngoan ngoãn đáng thương ngồi dậy ở trên giường.

- Đại Dân, hay là đêm nay anh ở đây đi. Bố mẹ em sẽ không nói gì đâu, coi như không nhìn thấy.

- Còn nhiều thời gian, anh vẫn muốn giữ ấn tượng tốt đối với cha mẹ em.

Lục Vi Dân khẽ vỗ vào hai má ửng hồng của thiếu nữ rồi đứng dậy.

Thấy Chân Kính Tài đã tiễn Quách Chinh ra đến cửa, Lục Vi Dân đi tới:

- Chú Chân, cháu sẽ tiễn chú Quách thay chú.

Hơn mười một giờ, đi qua nhà máy thì đã không còn mấy người đi lại nữa. Lục Vi Dân cùng Quách Chinh đi trên đường, trong lúc đó không biết nên nói gì.

-Vi Dân, chuyện của chú Chân xảy ra như vậy thực sự là đáng tiếc. Tuy nhiên cũng may cháu đã tìm được đường lui cho ông ấy, cũng coi như là mất cái này được cái khác.

Quách Trưng khoanh tay bước chậm đi về phía trước, đi rất chậm, hiển nhiên là có ý muốn nói chuyện nhiều hơn với Vi Dân một chút.*

- Chú cũng nói chuyện với ông Chân rồi, chuyện của cháu không thành vấn đề, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nếu cháu đồng ý thì bây giờ cũng có thể quay trở về nhà máy 195. Nhà máy cần những sinh viên đại học trẻ tuổi có đầu óc lại dám nghĩ dám làm như cháu. Cũng như cháu nói, nhà máy 195 không thể cứ như thế này mãi được, xây dựng một chế độ xí nghiệp hiện đại là điều bắt buộc, hơn nữa là điều vô cùng cấp bách. Mà dự án máy bay lớn hiện tại cũng đang chính thức đi vào chương trình. Đầu năm sau chú sẽ liên hệ với một số đại biểu hội đồng nhân dân để đưa ra dự án này ở Đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân, đề nghị với họ cho thêm dự án này vào kế hoạch 5 năm lần thứ tám. Thời gian này chú đã sắp xếp một số công việc, một khi dự án này có thể khởi động thì nhà máy 195 cũng sẽ đón chào một cơ hội phát triển mới. Chú hy vọng trong nhà máy có càng nhiều những người trẻ tuổi như cháu.

Nói được đến như thế thì có thể thấy được sự tín nhiệm và coi trọng của Quách Chỉnh đối với mình. Lục Vi Dân trong lòng có chút phấn chấn. Có thể tham gia vào dự án máy bay lớn, có thể khiến dự án máy bay lớn của Trung Quốc sớm được khởi động lại, tạo ra một ngành hàng không lớn mạnh có thể sánh với Boeing và Airbus thì mình sống kiếp này cũng không uổng.

- Chú Quách, cảm ơn chú đã quan tâm và yêu quý. Hiện tại trong nhà máy xảy ra bao nhiêu chuyện như thế, lại còn điều người đến nữa thì chắc chắn sẽ gây ra một số dư luận. Cá nhân cháu vẫn là có khuynh hướng muốn đợi một chút. Hơn nữa trong nhà máy cũng có rất nhiều sinh viên ưu tú. Lục Vi Dân cháu so với bọn họ thì cũng chẳng là gì, cùng lắm là thường ngày có thể cháu đọc sách và nhiều thứ linh tinh khác nhiều hơn chút thôi, chỉ là thích tìm hiểu những thứ đó thôi ạ.

Lục Vi Dân nói rất khiêm tốn.

- Sau thời gian này, tình hình trong nhà máy ổn định rồi thì cháu lúc nào cũng sẽ nghe theo sự triệu tập của chú.

- Được, cái này là cháu nói đó. Vi Dân, chúng ta một lời đã định đấy nhé.

Quách Chỉnh cười. Ông ta rất thích thái độ không quan tâm được mất của Lục Vi Dân. Những người thanh niên trẻ tuổi bình thường nào nghe xong những lời nói này của mình, chỉ sợ liền vội vội vàng vàng cảm ân tạ đức rồi. Lục Vi Dân này lại có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại trả lời mình một cách rất lễ nghĩa, chẳng trách Chân Kính Tài khen cậu ta không ngớt, chỉ tiếc không thể gả ngay con gái mình cho hẳn.

- Ha ha, chú Quách, lẽ nào chú sợ cháu sẽ chạy mất hay sao? Đến lúc đó cháu có khi sẽ đến tận cửa tìm chú thực hiện lời hứa ấy chứ.

Lục Vi Dân nói nửa đùa nửa thật.

- Ha ha!

Quách Chinh bật cười:

- Được rồi, cháu không cần phải tiễn chú đâu. Chú nghe Chân Ny nói ngày mai cháu cũng sẽ quay về Nam Đàm. Về sớm nghỉ ngơi đi.

Nhìn bóng dáng to lớn của Quách Chinh dần biến mất trong bóng đêm, Lục Vi Dân day day hai bên má của mình rồi cười.

Đối phương đương nhiên không hề thoải mái, phóng khoáng giống như vẻ bề ngoài, có thể làm đến chức Phó bí thư Đảng ủy một nhà máy lớn như thế, đó là được tôi luyện ra từ bao sóng gió. Bối cảnh, các mối quan hệ, năng lực, thủ đoạn, cơ hội, có thể nói là không thể thiếu một cái nào trong số đó. So với Quách Chinh, về tính toán và sự sắc sảo thì Chân Kính Tài đều kém một bậc. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Quách Chinh có thể đứng vững ở nhà máy 195 như thế, ngay cả Lương Quảng Đạt cũng phải nể Quách Chinh vài phần.

Không biết Quách Chinh có cảm nhận được phía sau việc nhà họ Diêu xảy ra chuyện có bóng mình ở bên trong hay không? Có lẽ sớm đã phát hiện ra nhưng lại ung dung không nói gì, có lẽ chuyện xảy ra rồi mới biết. Nói tóm lại, lúc này nếu như cho rằng Quách Chinh không biết gì về chuyện này thì quá là ấu trĩ. Chỉ sợ đến Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung, thậm chí Diêu Chí Bản không được bao lâu thì có thể đoán ra được một hai phần từ tình hình mà họ đã biết. Dù là không biết là có mình nhưng Lục Vi Dân đoán rằng sớm muộn cũng phải nghi ngờ từ phía mấy người Tiêu Kính Phong rồi đến mình.

Lục Vi Dân cũng không hề quan tâm đến điều này. Nhà họ Diêu làm được như thế thì đừng sợ người khác không làm như thế. Diêu Chí Bản dám tìm người đến để phục đánh mình, Diêu Chí Thiện dám mua chuộc người khác để đánh đổ Chân Kính Tài. Như thế thì cũng phải có sự giác ngộ bị người khác

tính kế lật đổ. Nếu như ngay cả điều này mà cũng không làm được thì Diêu Chí Bân cũng thế mà mấy anh em nhà họ Diêu cũng vậy, chẳng đáng để nhắc đến.

...

Chiếc xe khách chậm rãi đi trên đường vào bến xe, ngay trước mặt là một biểu ngữ rất lớn treo ngay ở cổng bến xe “Nhiệt liệt chúc mừng địa khu Phong Châu chính thức thành lập!”. Mấy chữ lớn trở lên càng bắt mắt trong ánh nắng trời thu.

Địa khu Phong Châu đã thành lập?

Lục Vi Dân có chút mờ mịt không hiểu. Mình mới đi chưa đến mười ngày mà địa khu Phong Châu liền thành lập rồi? Lục Vi Dân nhìn lên chiếc đồng hồ điện tử, là ngày 29 tháng 9, còn cách ngày Quốc khánh có hai ngày nữa thôi. Đại hội mừng địa khu Phong Châu thành lập thì phải diễn ra cùng với ngày mừng lễ Quốc khánh 1 tháng 10, nhưng có vẻ như không khí đón chào ngày lễ Quốc khánh đã đến, ít nhất là ở Nam Đàm này là như vậy.

Lục Vi Dân đeo ba lô không đi vào ký túc ngay mà trực tiếp tới văn phòng.

Giống như bình thường, phòng làm việc ngoài tiểu Trình ra thì không còn ai khác.

- Phó chủ nhiệm Lục, anh về rồi à?

- Ừ, Tiểu Trình, tặng cho cô.*

Lục Vi Dân lôi từ trong túi ra một chiếc đồng hồ điện tử, đưa cho tiểu Trình.

- Há? Phó chủ nhiệm Lục, như thế này sao được?

Tiểu Trình mặt vui mừng cầm lấy chiếc đồng hồ điện tử đẹp đẽ, nụ cười tươi rói trên mặt đã nói rõ tâm trạng của cô gái này.

Chiếc đồng hồ điện tử này không giống như đồng hồ điện tử màu đen, nó tinh xảo hơn, lại thêm màu trắng ở bên ngoài, thực sự rất được các cô gái yêu thích. Đây là trong lô hàng Tiêu Kính Phong đem về từ bên Lĩnh Nam, Lục Vi Dân tiện tay lấy mấy chiếc, không đáng bao nhiêu tiền, nhưng đem về bên Nam Đàm này, tặng cho những cô gái như tiểu Trình thì vẫn là rất thời thượng.

- Ôi, không đắt đâu. Một người bạn của tôi từ phố Trung Anh ở Thâm Quyển đi một vòng mang về mấy chiếc. Tôi thấy chiếc đồng hồ này thanh tú, phù hợp với con gái. Bạn gái tôi không thích đeo đồng hồ, vì thế nên tôi đem về tặng cô.

Lục Vi Dân ngồi trên chiếc ghế mây thờ phào. Quay trở về phòng làm việc thì liền có cảm giác quay về nơi của chính mình, dường như bản thân mình sinh ra đều đã phù hợp với môi trường làm việc này.

- Vậy thì xin cảm ơn Phó chủ nhiệm Lục.

Tiểu Trình cũng là một cô gái đơn thuần thẳng thắn. Trước mặt Lục Vi Dân liền đeo chiếc đồng hồ lên luôn, lật đi lật lại tay xem mấy lần, vui tươi nói:

- Phó chủ nhiệm Lục, mấy thứ này ở Hồng Kông rất là tinh xảo, tôi rất thích!

- Ha ha, thích là được rồi.

Lục Vi Dân vừa cầm cốc trà lên cho trà vào thì Tiểu Trình đã cầm phích

nước nóng tới, rót nước vào đó cho Lục Vi Dân:

- Phó chủ nhiệm Lục, anh đi mấy ngày hôm nay, cơ quan chúng ta thật là bận rộn.

- Làm sao vậy?

Lục Vi Dân có chút tò mò, bên Ủy ban công tác Đoàn này từ trước đến nay không nhiều việc lắm, chỉ có một chút công tác. Về cơ bản vẫn là Liễu Tuấn Thành sắp xếp, tiểu Trình chỉ gửi công văn, gọi điện thoại thúc giục là xong. Nếu như nói là bận thì là có chút khoa trương rồi.

- Nghe nói Phó bí thư Tôn ở Địa ủy địa khu Phong Châu chúng ta chính là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác đoàn tỉnh, khá là coi trọng công tác của Ủy ban công tác Đoàn. Bí thư huyện ủy Tần lần trước khi tham gia hội nghị mở rộng tổ lãnh đạo trừ bị địa khu Phong Châu, nghe nói bị Phó bí thư Tôn gọi lại hỏi chuyện tình hình công tác của Ủy ban công tác đoàn huyện Nam Đàm chúng ta. Bí thư Tần sau khi trở về liền gọi Chủ nhiệm Lương và Phó chủ nhiệm Liễu đến và cùng với Phó bí thư Từ nghe báo cáo công tác của Ủy ban công tác Đoàn chúng ta. Chính là lo lắng Phó bí thư Tôn nếu như về sau đến Nam Đàm chúng ta điều tra, có hỏi đến tình hình công tác của Ủy ban công tác Đoàn thì chúng ta lại không có cái gì để đưa ra.

Tin tức của tiểu Trình xem ra khá là nhanh nhạy. Có điều bên trong Ủy ban nhân dân Huyện ủy Nam Đàm này những người thích buôn chuyện thì không ít, không ít thông tin thông qua những người này được truyền đạt ra ngoài. Xem ra Tần Hải Cơ và Từ Hiếu Xuân vẫn là có chút hiểu về tình hình của Tôn Chấn, vì thế nên mới coi trọng Tôn Chấn như thế.

- Công việc của Ủy ban công tác Đoàn chúng ta còn gì cần chuẩn bị? Mỗi năm công tác đều là từng đó. Chỉ dựa vào tư liệu chuẩn bị ở nhà thì chỉ sợ không được. Tôi nghe nói vị Phó bí thư Tôn này là một người rất thích người

thật việc thật. Nếu như thực sự muốn xem xét tình hình công tác của Ủy ban công tác Đoàn huyện chúng ta thì chỉ sợ sẽ không đến để nghe mấy báo cáo đơn giản như thế này đâu, phải có chút gì mới mẻ để báo cáo mới được

Lục Vi Dân lắc đầu, hẳn đương nhiên biết điều tiểu Trình nói bạn là bạn làm cái gì.

Với tác phong làm việc của Liễu Tuấn Thành, khó tránh việc đốc thúc tiểu Trình làm thêm chuẩn bị thêm các loại tài liệu, lại thêm một số thí dụ tiên tiến. Sau đó căn cứ vào những chuyện như thế để chắt lọc kinh nghiệm, cũng coi như hoàn thành được từ lý luận đến thực tiễn, lại từ thực tiễn đến lý luận cũng không khác nhau là mấy.

Việc này lừa gạt các lãnh đạo khác thì có lẽ được. Nhưng Tôn Chấn thì Lục Vi Dân rất hiểu. Ở kiếp trước vị lãnh đạo này làm Bí thư ba năm, phong cách của Tôn Chấn hẳn rõ như lòng bàn tay, căn bản sẽ không bị lừa. Nếu anh muốn dùng mồm mép để đùa với ông ta hoặc đưa ra mấy thứ tài liệu na ná nhau cho ông ta thì ông ta chỉ hai câu thôi cũng sẽ chặn họng anh một cách không khách khí, muốn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, muốn anh đưa ra tài liệu thực tế. Nếu không đưa ra được thì sẽ nhìn anh chẳng ra gì, lần sau nếu như vẫn còn như thế thì anh sẽ không có kết cục tử tế.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Những Việc Ở Ủy Ban Công Tác Đoàn

- Chủ nhiệm Lương nói sao?

Lục Vi Dân nhú mày, chuyện này mình thật ra không thể coi nhẹ. Tôn Chấn là người nói lời giữ lời. Nếu thực sự ông ta nói đến chuyện công việc của Ủy ban công tác Đoàn với Tân Hải Cơ, điều đó cũng có nghĩa là không chừng một ngày nào đó ông ta sẽ đến Nam Đàm điều tra nghiên cứu, sẽ mở ra cánh cửa của cơ quan không ai để ý là Ủy ban công tác Đoàn này. Không biết Lương Ngạn Bân có cảm giác gì về chuyện này.

- Chủ nhiệm Lương đã bảo tôi tra chuốt một chút các công tác đã triển khai trong hai năm nay của Ủy ban công tác Đoàn, chỉnh sửa một chút, mặt khác cũng chuẩn bị mộ số ý tưởng mới trong công tác. Chủ nhiệm Lương còn sửa chữa mấy lần bản mà tôi gửi lên, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Tiểu Trình cũng không quá chú ý, trước mặt Lục Vi Dân nói mình bận tối mắt, chẳng qua cũng chỉ là theo bản năng làm bộ mình vất vả trước mặt lãnh đạo mà thôi.

Quả đúng như dự đoán, Lục Vi Dân trầm lắc đầu. Lương Ngạn Bân vẫn chuẩn bị theo các chiêu cũ từ xưa, lãnh đạo đến nghe báo cáo, nhiều lắm là xem lại tài liệu, chỉ cần hành văn tốt một chút, có thể khoa môi múa mép, cũng có thể lấy lòng được lãnh đạo. Nhưng gặp người giống như Tôn Chấn, nhất là người từ Ủy ban công tác Đoàn tình xuống như ông ta, chút chuyện đó của Ủy ban công tác Đoàn ông ta có thể không nắm rõ sao? Làm như thế sẽ có vẻ lừa gạt ông ta.

- Tiểu Trình, tôi đề nghị cô vẫn nên kết hợp với công việc mà Ủy ban công tác Đoàn cấp trên phân công xuống trong một hai năm nay, tìm một thí dụ cụ thể kết hợp những công việc này. Nếu chỉ tổng kết kinh nghiệm thì e rằng không được.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Chuẩn bị đầy đủ một chút thì càng thích hợp, đừng đến lúc đó bị lãnh đạo hỏi đến mà á khẩu không trả lời được.

Liễu Tuấn Thành vừa đi uống rượu về có chút vầng vất, lúc đi tới cửa vừa khéo nghe được cuộc nói chuyện của Lục Vi Dân và tiểu Trình, tùy tiện đi vào cười nói:

- Vi Dân đã về rồi à? Không có việc gì, chuyện ở đây không thành vấn đề, Chủ nhiệm Ngân Bản và tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi, cậu cứ yên tâm.

Thấy Liễu Tuấn Thành mặt đỏ bừng bừng, nói thì như gào lên, Lục Vi Dân cũng không để ý. Hắn đương nhiên nghe ra được hàm ý trong lời nói của Liễu Tuấn Thành, bề ngoài vẫn vui vẻ nói:

- Xem ra là tôi rồi hơi thừa lời, có Phó chủ nhiệm Liễu đứng ra xử lý, chắc chắn không thành vấn đề.

Liễu Tuấn Thành bật cười ha hả, đặt mông ngồi xuống ghế trúc:

- Vi Dân, quay về lâu như vậy, chắc xử lý xong chuyện ở nhà rồi hả? Có việc thì cứ nói một tiếng, nán lại vài ngày thì cứ nán lại, nhà ai lại không có chuyện chứ, đúng không?

- Ha ha, cảm ơn Phó chủ nhiệm Liễu đã quan tâm, tôi đã thu xếp ổn thỏa việc nhà, không sao.

Lục Vi Dân thản nhiên nói:

- Thời gian tôi đến Ủy ban công tác đoàn chưa lâu, công việc cũng chưa quen, không dám nán lại lâu, còn phải tận dụng thời gian thích ứng một chút với công việc của mình mới được.

- Không việc gì!

Liễu Tuấn Thành uống say bết nhè, một cơn gió thổi từ ngoài cửa vào, hơi rượu lập tức dâng lên, không thể nhịn nổi được nữa, nôn ồng ộc ra khắp sàn văn phòng. Một mùi rượu nồng nặc ngai ngái bao phủ khắp văn phòng.

- Á!

Bất ngờ không kịp đề phòng, tiểu Trình hoảng quá la lên, vội vàng nhảy ra để tránh. Còn Lục Vi Dân đúng lúc đang đứng đối diện với Liễu Tuấn Thành nên không tránh kịp, trên quần và đôi giày da bị bắn tung tóe đầy vết nôn.

Thấy đối phương lão đảo sắp ngã gục, Lục Vi Dân vừa lắc đầu cười khố, vừa bước lên đỡ lấy đối phương:

- Tiểu Trình, đi mở cửa văn phòng của Chủ nhiệm Lương ra, tôi dìu anh ta qua đó nằm một lát. Cô đi pha một chén trà đặc cho Phó chủ nhiệm Liễu.

Các phòng làm việc của Ủy ban công tác Đoàn chỉ có văn phòng của Lương Ngạn Bân mới có một chiếc xô pha có thể nằm nghỉ, Liễu Tuấn Thành đã đến mức này, cũng chỉ có thể để anh ta nằm một lát trong văn phòng của Lương Ngạn Bân. Bãi nôn này cũng phải dọn dẹp, nêu không cái mùi hôi thối này ngay đến mấy ngày cũng không bay mất.

Khó khăn lắm mới dìu nổi Liễu Tuấn Thành bê bết hơi rượu đến văn phòng của Lương Ngạn Bân, để y nằm lên xô pha. Lục Vi Dân lại đi lấy chiếc

xẻng hót rác ở chỗ bồn hoa, xúc một xẻng đất, đổ lên bãi nôn của Liễu Tuấn Thành, đợi một lát, lúc này mới bắt đầu quét dọn.

Tiểu Trình đã pha trà xong, đi tới thấy Lục Vi Dân một mình quét tước trong văn phòng, mùi tanh hôi trong đó khiến cô thiếu chút nữa cũng nôn ra. Nhưng Lục Vi Dân thì không hề để tâm mà cẩn thận đổ xẻng đất lên bãi nôn sau đó quét sạch vào xẻng, rồi cầm xẻng đất đi ra bên ngoài, trong lòng cô cũng có một cảm giác phức tạp không thể nói thành lời.

Cô tuy rằng còn trẻ, nhưng đã ở Ủy ban công tác Đoàn này hơn hai năm, những chuyện trong cơ quan cô cũng mơ hồ biết được một chút.

Thời gian Lục Vi Dân đến đây chưa lâu, nhưng không hề tỏ vẻ phách lối, hơn nữa nói chuyện cũng rất hài hước. So với người ra vẻ thâm trầm như Lương Ngạn Bân và kẻ cáo mượn oai hùm như Liễu Tuấn Thành, thì ấn tượng về hần của cô tốt hơn rất nhiều. Tuy nhiên cô cũng cảm giác được Lương Ngạn Bân cũng không thích gì Lục Vi Dân, mà Liễu Tuấn Thành lại có ý cảnh giác với Lục Vi Dân, chuyện gì cũng đề phòng chặt chẽ. Nhưng Lục Vi Dân lại như là không hề để tâm, không chút suy nghĩ, vẫn đối xử như lúc đầu.

- Phó chủ nhiệm Lục, cứ để tôi làm.

- Không sao, để tôi làm là được rồi. Tôi biết con gái các cô sợ nhất là thứ này, dù sao quần và giày tôi cũng bẩn rồi, tiện tay dọn luôn rồi đi thay một thế.

Lục Vi Dân cười lắc đầu, lập tức nhắc xẻng lên đi về phía thùng rác.

Đợi đến khi Lục Vi Dân khi quay về, Trình Bình đã cầm cây lau nhà đến văn phòng, Lục Vi Dân đi tới, giơ tay:

- Để tôi làm cho, đấng nào cũng thế rồi, một mình tôi làm là xong, cô cứ

đi làm việc của mình đi.

- Không sao, Phó chủ nhiệm Lục, tôi cũng không phải là đại tiểu thư cành vàng lá ngọc được chiều chuộng gì, ở nhà cũng thường xuyên làm việc dọn dẹp mà.

- Anh mau đi thay quần áo đi, nhìn trông ghê quá.

Trình Bình ra sức lau, ngẩng đầu lên, dường như còn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại cắn môi im lặng.

- Ủ, phải đi thay quần áo thôi, nếu không đứng từ xa cũng ngửi thấy mùi chua loét buồn nôn này.

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Việc ở đây đành phiền cô nhé.

- Phó chủ nhiệm Lục, anh đối xử với Phó chủ nhiệm Liễu như vậy, nhưng Phó chủ nhiệm Liễu...

Trình Bình thật sự không kìm nổi nói ra.

Lục Vi Dân cười không nói, khoát tay, lập tức đi khỏi.

...

Ngày Quốc khánh thoáng cái đã qua, Lục Vi Dân thậm chí còn chẳng có cảm giác gì, sinh nhật lần thứ 42 của đất nước cứ trôi qua như vậy. Rất hiển nhiên, việc chúc mừng quốc khánh đã nhường chỗ cho chuyện còn mang ý nghĩa quan trọng hơn đối với bảy huyện trước kia của địa khu Lê Dương diễn ra cùng ngày, đó chính là việc thành lập địa khu Phong Châu.

Lục Vi Dân đương nhiên không có tư cách đến Phong Châu tham gia Đại

hội thành lập địa khu Phong Châu. Có điều những chi tiết cụ thể của những chuyện kiểu này, chắc chắn sẽ có cảnh vô số người Phong Châu kể không ngớt lời về cảnh tượng tráng lệ khi đó ở nhà hát Hồng Kỳ, để khiến những người khác ngưỡng mộ bọn họ đã từng có mặt ở cạnh tượng huy hoàng đó, dù cho bọn họ chỉ ở một góc khuất nào đó, không ai để ý.

Việc thành lập địa khu Phong Châu đối với Lục Vi Dân mà nói có ý nghĩa không lớn. Mình hiện nay đã hoàn toàn khác xa với trong kiếp trước, mình không cần một lòng một dạ tới đó chạy đi chạy lại, nghĩ đủ cách để giành được sự chú ý của lãnh đạo cấp trên, nhằm giúp mình có thể nhanh chóng thoát khỏi nỗi khổ Đông Lục. Bây giờ hẳn chỉ cần đi theo phương hướng mình đã định trước, như thế còn tốt hơn.

Lời nói của Trình Bình khiến hẳn có một dự cảm nào đó, giống như chuyện của mình và Tôn Chấn trong kiếp trước, còn kiếp này thì sao?

Nếu những lời Trình Bình nói là thật, như vậy chuyện Tôn Chấn hỏi Tần Hải Cơ về tình hình công tác của Ủy ban công tác Đoàn không thể không khiến Lục Vi Dân có chút phấn khích mà lại cảnh giác.

Hẳn không hề biết tên hẳn không chỉ gây ấn tượng với Tôn Chấn, hơn nữa sớm đã được Hạ Lực Hành để mắt đến. Theo hẳn nghĩ, ngoài An Đức Kiện có lẽ có chút ấn tượng với mình, giờ ở địa khu Phong e rằng không ai biết mình là kẻ nào.

Cao Anh Thành cũng không thể được phân đến Phong Châu, đối với mình mà nói, trong con đường phấn đấu sau này cũng bị thiếu đi một người có thể hỗ trợ. Điều này làm cho Lục Vi Dân cũng có chút thất vọng. Một người trợ giúp như vậy gần như chưa kịp phát huy tác dụng đã mất đi hiệu lực, không thể không nói là có chút tiếc nuối. Chỉ tiếc kinh nghiệm và lý lịch của mình thực sự hơi yếu kém.

Tôn Chấn nếu thật sự muốn đến Nam Đàm điều tra nghiên cứu, hơn nữa nếu vẫn chú ý đến công việc của Ủy ban công tác Đoàn như Trình Bình nói, đó có lẽ là một cơ hội cho mình.

Lương Ngạn Bân cũng không để ý mấy tới các công việc cụ thể của Ủy ban công tác đoàn, có lẽ vị Chủ nhiệm Lương này để tâm trí vào việc khác. Nhưng con người Lương Ngạn Bân cũng coi như không tồi, tuy nói thái độ của ông ta đối với Lục Vi Dân cũng chỉ bình thường, nhưng ít nhất cũng không lạnh nhạt với Lục Vi Dân. Tần Hải Cơ cũng vẫn khá coi trọng Lương Ngạn Bân, nghe nói có khả năng Lương Ngạn Bân sẽ tới Bạch Tháp làm Phó bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Bạch Tháp, đương nhiên đây cũng chỉ là một kiểu đồn đại.

Liễu Tuấn Thành này khá quen với những công việc ở cơ quan, nhưng phần nhiều là nghiêng về công việc mang tính nghiên cứu. Nếu là một lãnh đạo khác đến điều tra nghiên cứu, có lẽ đối với y không thành vấn đề, nhưng nếu như quả thật là Tôn Chấn muốn tới Ủy ban công tác Đoàn huyện Nam Đàm, e rằng cũng thật sự có chút vấn đề .

Chuẩn bị thì chẳng bao giờ là thừa, cơ hội đều dành cho người biết chuẩn bị. Lục Vi Dân không muốn cứ vất vưởng kiếm miếng ăn kiểu này ở Ủy ban công tác Đoàn. Cho dù Quách Chinh đã cho mình một sự đảm bảo vô cùng chắc chắn, Lục Vi Dân cũng không muốn mấy tháng nay cứ sống cho qua ngày như vậy, cho dù chỉ là mấy tháng ngắn ngủi, hẳn cũng hy vọng có thể được một số chuyện để người ta còn nhớ tới. Nếu có thể nhân cơ hội này để gây chú ý với ân chủ kiếp trước là Tôn Chấn này, thế thì càng tốt.

Từ “ân chủ” này nghe có vẻ có chút mùi phong kiến, nhưng xét từ một góc độ nào đó, trong kiếp trước quả thực là Tôn Chấn đã cho mình một cơ hội, giống như trong kiếp này Thẩm Tử Liệt cũng từng giúp mình từ một sinh viên bình thường đột nhiên lên được cương vị cán bộ cấp Phó ban.

Nếu không có thời gian làm thư ký cho Tôn Chấn, mình vĩnh viễn không thể nhảy ra khỏi xó xỉnh Nam Đàm này. Tôn Chấn có ơn tri ngộ với mình khiến Lục Vi Dân mãi mãi không quên, giống như đối với Thẩm Tử Liệt trong kiếp này. Tuy Thẩm Tử Liệt và Tôn Chấn là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, nhưng ơn tri ngộ với mình thì giống hệt!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Các Ân Chủ

Chuyến đi trở về Xương Châu này, Lục Vi Dân cũng là có ý đi thăm Thẩm Tử Liệt, đưa Chân Ny theo cùng nhau đến nhà Thẩm Tử Liệt chơi.

Thẩm Tử Liệt khá là vui vẻ, hai bên không ra ngoài mà ăn ở nhà, trong bữa cơm cũng uống vài chén rượu, không khí khá vui vẻ.

Thẩm Tử Liệt vừa mới điều quay về cơ quan, cũng cần một khoảng thời gian để thích ứng. Xuống cơ sở làm đã hơn một năm, bây giờ đột nhiên trở về, hơn nữa lại là đề bạt tới rồi cán bộ cấp Trưởng phòng, điều này làm cho Thẩm Tử Liệt cũng là vừa phấn chấn, vừa có chút thấp thỏm không yên.

Cũng may Thẩm Tử Liệt cũng rất thành thạo các công việc của ban Tuyên giáo. Trước kia ông ta đã từng rèn luyện qua một số cương vị, hiện nay đã có kinh nghiệm rèn luyện hơn một năm dưới cơ sở, cũng tiến bộ không ít trong cách đối nhân xử thế, mấy tháng được điều về đây, cũng được coi là dần nhập cuộc.

Trên thực tế trong vấn đề vụ án của Diêu Chí Thiện, trong bữa cơm Lục Vi Dân thân nhiên đề cập đến. Tuy nói hai vợ chồng Thẩm Tử Liệt và Trương Tĩnh Nghi không rõ nội tình trong đó lắm, nhưng là ngầm hiểu, trong phạm vi không trái với nguyên tắc, chuyện kiểu này chính là thời cơ để nắm bắt. Ngày hôm sau “Nhật báo Xương Giang” liền bắt đầu theo sát vụ án này, cũng khiến cho ảnh hưởng của vụ án này nhanh chóng lan rộng.

Lục Vi Dân lại một lần nữa cảm nhận được sâu sắc uy lực hùng mạnh của giới truyền thông, cùng với sự chú ý của tin tức và truyền thông, mặc dù là có

một số người muốn ém nhem vụ việc nhà họ Diêu xuống thì cũng có vẻ lực bất tòng tâm. Ảnh hưởng đã lan ra, cho dù là phía sau có người bắt đầu mở lời để dập đi, nhưng hiển nhiên đã hơi muộn.

Trước khi rời Xương Châu để về Nam Đàm, Lục Vi Dân còn nói chuyện điện thoại với Thẩm Tử Liệt. Trong điện thoại, Thẩm Tử Liệt nửa đùa nửa thật nói cho Lục Vi Dân, nói cấp trên đang thông qua một số con đường dò hỏi Trương Tĩnh Nghi “Nhật báo Xương Châu” tại sao lại đột nhiên chú ý tới vụ án này, tuy nhiên tạm thời còn chưa gắn kết nó liên quan đến Thẩm Tử Liệt. Cũng may Trương Tĩnh Nghi sớm đã chuẩn bị, đăng liên tiếp một chuỗi các vụ án cơ quan công an Xương Châu phá án khá có ảnh hưởng ở chuyên mục pháp chế, thể hiện đây là tòa soạn báo muốn làm một loạt bài về cơ quan hình sự Xương Châu phá các vụ án lớn, án quan trọng. Chẳng qua là vụ án Diêu Chí Thiện là đầu tiên, càng đáng chú ý hơn mà thôi.

Sự giúp đỡ của Thẩm Tử Liệt với mình khiến Lục Vi Dân ghi nhớ trong lòng. Trung Quốc là một hình thái xã hội tình nghĩa, trong nhiều phương diện, tình cảm cá nhân đều có thể phát huy tác dụng khó có thể tưởng tượng... Giống như chuyện “Nhật báo Xương Châu” theo dõi đưa tin vụ án của Diêu Chí Thiện, nhìn bề ngoài tất cả đều rất bình thường, hoàn toàn dựa theo trình tự, truyền thông ca ngợi khả năng các cơ quan công an phá án các vụ án lớn, án quan trọng, tăng cường cảm giác an toàn của quần chúng nhân dân. Nhưng theo một mặt khác thì phát huy được sức ảnh hưởng không thể tưởng tượng.

Lời đồn đại được đồn xôn xao khắp nơi... Nếu muốn đề bạt anh cả ruột thịt của một chủ mưu vụ án tâu tán vật liệu vừa mới bị cơ quan công an tóm được, hơn nữa còn liên quan đến xí nghiệp quốc doanh, bất kể là ai cũng đều phải tránh đi mấy phần. Chuyện đề bạt và điều động của nhà họ Diêu đều bị gác lại, khiến Lục Vi Dân cũng rất hài lòng với chiêu này của mình.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì sẽ khiến đối phương đau thấu tận ruột

gan, ngay cả không thể diệt tận gốc, nhưng ít nhất cũng phải cho đối phương tạm thời sẽ không được yên thân.

Lục Vi Dân cũng rất muốn khiến Diêu Chí Bân bị liên lụy vào. Nhưng hẳn biết, với sự giáo hoạt già đời của Diêu Chí Bân chắc chắn sẽ không thể dễ phân xướng của ông ta dính dáng gì đến Diêu Chí Thiện, thậm chí có khả năng muốn ngăn chặn tận gốc chuyện tình ngay lý gian mà vô cùng chú ý. Lúc này đây có thể làm được đến mức này đã là không dễ dàng, nếu không có Hà Khanh mở lời, không có Bào Thành Cương đốc sức ra tay. . . Vụ án này nếu muốn xử lý gọn ghẽ như vậy, căn bản là không thể.

Ảnh hưởng tích cực của việc Phong Châu thành lập địa khu rất rõ ràng, đường từ Phong Châu tới Nam Đàm bắt đầu được đưa vào quy hoạch cải tạo. Mà điều còn làm cho tất cả cán bộ quần chúng địa khu Phong Châu cảm thấy phấn chấn hơn nữa chính là việc cải tạo hệ thống điện thoại điều khiển tự động ở toàn địa khu đã được bắt đầu. Đây là Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang vì ủng hộ địa khu Phong Châu phát triển mà đặc biệt ưu tiên xếp địa khu Phong Châu vào chỉ đứng sau thành phố Xương Châu trong toàn tỉnh được triển khai điện thoại điều khiển tự động.

Lục Vi Dân không hề biết chuyện năm trước mình đề xuất tranh thủ chuyện đường sắt Kinh Cửu đi qua, thúc đẩy phát triển kinh tế của các khu vực nghèo khó lạc hậu đã chính thức được đặt văn phòng của Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu mới thành lập. Hơn nữa nó đã được trở thành công trình đầu tiên, cũng được Địa ủy Phong Châu gửi gắm kỳ vọng rất cao... Hy vọng kế hoạch đó có thể thành công... khiến nó và hai công trình cải tạo đường sá và cải tạo hệ thống điện thoại điều khiển tự động cùng nhau trở thành điểm thúc đẩy quan trọng của phát triển kinh tế xã hội của địa khu Phong Châu.

Lúc này hẳn vẫn còn rất chuyên tâm làm thế nào để làm tốt công việc trong tay mình, làm ra được chút thành tích.

- Chủ nhiệm Lương... ngày mai không có chuyện gì chứ? Nếu không có việc gì, tôi định đến Hoắc Sơn một chút, tôi liên hệ với hai hộ làm thí điểm, lại giúp tôi phát triển mấy hộ nông dân thích thú với việc gieo trồng mộc nhĩ. Tôi muốn đến xem có thể phát triển Đông Cỗ thành vùng đất căn cứ trọng yếu và ruộng thí điểm của Ủy ban công tác Đoàn chúng ta sau này hay không.

Lục Vi Dân vừa sắp xếp tài liệu trong tay đưa sang cho Trình Bình, vừa hỏi Lương Ngạn Bân.

Lương Ngạn Bân nhú mày. Các lãnh đạo địa khu đều đã có kế hoạch đến các nơi điều tra nghiên cứu, ngoại trừ Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành ra, Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn và Phó bí thư Địa ủy Tôn Chấn mới tới Phong Châu công tác cùng dẫn đầu bắt đầu điều tra nghiên cứu.

Lý Chí Viễn chọn tới các các bộ và uỷ ban trung ương mới được xây dựng để điều tra nghiên cứu, còn Tôn Chấn lại bắt đầu xuống huyện, đã dẫn đầu đến Song Phong tiến hành điều tra nghiên cứu. Nghe nói ngay chính mấy ngày tới sẽ đến Nam Đàm điều tra nghiên cứu.

Phó bí thư Tôn là cán bộ từ Ủy ban công tác Đoàn tỉnh xuống, thêm vào đó lần trước lại từng hỏi Bí thư Tần về tình hình công tác của Ủy ban công tác Đoàn huyện, đến Nam Đàm có thể hỏi đến chuyện công tác của Ủy ban công tác Đoàn huyện, cũng là một ẩn số. Tuy rằng Lương Ngạn Bân đã xem qua tài liệu báo cáo do Liễu Tuấn Thành chuẩn bị, không có vấn đề gì, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng có chút không thật yên tâm. Nó thiếu đi một vài ý tưởng mới, một vài điểm sáng gì đó, nhưng công tác của Ủy ban công tác Đoàn cũng chỉ có thế, muốn độc đáo một chút thì sẽ hơi mạo hiểm.

Nhưng khi nào Phó bí thư Tôn đến thì cũng chưa chắc chắn, đến rồi cũng không chắc sẽ muốn xem xét công tác của Ủy ban công tác Đoàn. Địa khu

Phong Châu vừa mới thành lập, Phó bí thư Tôn lại là cán bộ từ nơi khác đến, cũng không thật nắm rõ tình hình các huyện trực thuộc Phong Châu, các chuyện cần tìm hiểu rất nhiều. Các công việc cần báo cáo của các lãnh đạo chủ chốt của huyện đã chiếm kín một ngày, huống chi thật sự muốn nghe báo cáo tình hình công tác của Ủy ban công tác Đoàn cũng không có gì.

- Không có việc gì đâu, cậu đi đi, nghe nói hộ thí điểm ở Đông Pha là bạn học của cậu, cũng là người cậu đứng ra đảm bảo để quỹ tín dụng xã cho vay tiền?

Lương Ngạn Bân tiện miệng hỏi.

Ông ta cũng không có ác cảm gì với Lục Vi Dân. Tuy nói Lục Vi Dân khi Thẩm Tử Liệt còn tại vị có vẻ rất có tài, rất được chú ý, khiến Lương Ngạn Bân đã có khoảng thời gian có chút ghen tị, nhưng Thẩm Tử Liệt vừa đi, Lục Vi Dân lập tức liền mất đi vầng hào quang.

Con người ai cũng muốn thể hiện bản thân, vậy thì phải có cơ hội, lãnh đạo không cho anh cơ hội, dù cho anh có bản lĩnh đến thế nào, cũng chỉ là uổng công mà thôi. Mà Lục Vi Dân như một ánh sao chổi lướt qua huyện Nam Đàm nhỏ bé này, chỉ trong nháy mắt, trở thành người bị gạt ra ngoài, chắc chắn đã là người bị thiệt hại nặng nề nhất trong thông lệ quan mới bộ máy mới.

Lương Ngạn Bân thậm chí còn có chút thông cảm với cảnh ngộ hiện nay của Lục Vi Dân. Hai vị lão làng ở huyện là Tần Hải Cơ và Tào Cương đều rất không ưa Lục Vi Dân, Lương Ngạn Bân cũng mơ hồ biết được nguyên nhân trong đó. Ngoại trừ có liên can đến quan hệ với lãnh đạo tiền nhiệm ra, cũng còn có một số nhân tố khác, ví dụ như chuyện của Tần Lỗ, hay là vấn đề dự án giấy Khải Thiên.

Hiện nay nghe nói dự án giấy Khải Thiên lại bước vào giai đoạn đàm

phán, bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của dự án này với hai vị lãnh đạo Tần, Tào. Lục Vi Dân muốn chặn dự án, chắc chắn là có phần lấy trứng chọi đá, ngoài việc khiến lãnh đạo càng thêm bất mãn với hắn, thì còn có thể được gì?

Lục Vi Dân thực sự có chút bản lĩnh giỏi giang, con người cũng khá, nhưng nói tóm lại vẫn là hơi trẻ người non dạ, suy nghĩ chưa sâu, thiếu kinh nghiệm và rèn luyện. Đây là kết luận mà Lương Ngạn Bản dành cho Lục Vi Dân. Sau này có lẽ mình phải nhắc nhở hắn một chút, đừng nên thể hiện rõ quá mức. Câu “không bị người ta đổ kị chỉ có kẻ bất tài” cố nhiên có một mặt tốt, nhưng những câu theo kiểu “người nổi bật dễ bị ghen ghét” trong nhiều lúc là để dành cho các cán bộ lãnh đạo trẻ tuổi, sức sát thương và trúng đích của nó thường khá cao.

- Đúng vậy, đó là bạn học cấp hai của tôi, gia cảnh không khá lắm, đến quỹ tín dụng xã và quỹ vay vốn vay tiền gặp nhiều khó khăn. Cậu ta còn nợ hai nghìn tệ của quỹ vay vốn, đó là khi mẹ cậu ấy bị ốm phải đi vay, còn chưa trả được, cho nên không có cách nào. Tôi liền đi giúp cậu ấy đảm bảo để được vay năm nghìn tệ.

Lục Vi Dân xoa tay.

- Đã đến mức như vậy, tôi cũng chỉ có thể bất chấp.

- Phó chủ nhiệm Lục, nếu người bạn học đó của anh làm không tốt, bị lỗ vốn thì làm thế nào?

Trình Bình hỏi có chút lo lắng, cô gái này là thật sự lo thay cho Lục Vi Dân.

- Làm thế nào? Linh tinh! Nhà cậu ta chỉ có như vậy, còn có thể làm gì?

Lục Vi Dân nhún vai rất thoải mái.

- Bạn học với nhau một thời, nói cho cùng cũng không đến mức phải buộc cậu ta phải trả khoản nợ đó chứ? Nếu cậu ta có khả năng trả được nợ, tôi đâu đến mức phải đi bảo đảm giúp cậu ấy nữa.

Lương Ngạn Bân gật đầu, Lục Vi Dân này thật ra còn là người có chút nghĩa khí. Thời nay, giữa bạn học với nhau, nói gì cũng được nhưng hễ nhắc đến tiền thì không còn thân thiết nữa. Số tiền năm nghìn tệ này cũng không phải là nhỏ, như lương và thưởng của Lục Vi Dân cộng cả năm vào, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn ba nghìn tệ. Số tiền năm nghìn tệ về cơ bản là phải hai năm mới có đủ.

Tuy nhiên đứng từ góc độ của Lương Ngạn Bân, Lục Vi Dân vẫn là người nhiệt tình và sống theo cảm tính. Một người vừa mới đến nơi công tác không lâu, lại đứng ra đảm bảo cho người khác một cách phóng khoáng như vậy, đương nhiên có thể giành được thiện cảm và khen ngợi của bạn bè, nhưng cũng phải suy xét một chút tình hình thực tế. Một khi năm nghìn tệ này cho vay rồi mà bị đi tong, chính anh là người đảm bảo sẽ phải gánh trách nhiệm liên can.

- Ủ, chỉ mong bạn học đó của cậu có thể nhân cơ hội này mà làm ăn tốt một chút, có lẽ cũng có thể thực sự trở thành một hộ chuyên nghiệp ở nông thôn Nam Đàm chúng ta.

Lương Ngạn Bân nói với vẻ thế nào cũng được.

- Như vậy đi, cậu cứ đi làm những việc của cậu, Ủy ban công tác Đoàn ủy cũng chỉ có mấy việc, có chuyện gì đến lúc đó hẵng nói.

- Vậy được, tôi sẽ đi làm những việc còn dở, đảm bảo sẽ không để Chủ nhiệm Lương mất mặt.

Lục Vi Dân cười ha hả nói.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Đặt Nền Móng

- Ông Tần, ông Tào, đây là lần thứ ba tôi đến Nam Đàm. Hai lần trước nói hơi khó nghe một chút, còn có chút danh không chính, ngôn không thuận. Dù sao thì địa khu Phong Châu vẫn còn chưa thành lập. Tổ trừ bị này cũng coi như là gà mờ. Nhưng tôi cũng đã tìm hiểu một chút tính hình. Công tác Nam Đàm cũng là có chút đặc sắc. Tôi nghĩ không cần phải máy móc đọc theo tài liệu báo cáo thế đâu.

Tôn Chấn ngồi ngay ngắn ở giữa, ánh mắt ào ạt, chậm rãi xẹt qua nhóm lãnh đạo Huyện ủy và Ủy ban nhân dân Nam Đàm ngồi đối diện phía bên kia bàn hội nghị hình bầu dục, nói nửa đùa nửa thật.

- Theo ý kiến của Bí thư Hạ, năm nay là năm địa khu Phong Châu thành lập, từ bây giờ đến Tết âm lịch còn mấy tháng nữa, mỗi huyện có dự định, suy nghĩ gì về công tác năm sau, hiện tại đang phát triển những công tác trung tâm gì, các ông là nhân vật quyền lực nhất của Đảng và chính quyền huyện thì đều phải nắm được. Tôi muốn nghe Ủy ban nhân dân Huyện ủy Nam Đàm từ bây giờ đến năm sau có dự định, kế hoạch gì, trọng tâm công tác của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện là gì, chủ yếu muốn làm gì. Đừng giấu giếm, nói những gì thực tế một chút, ông Tần, ông Tào, thế nào?

Tần Hải Cơ vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, ung dung quay ra liếc Chánh văn phòng Huyện ủy Đỗ Bảo Quốc một cái.

Đỗ Bảo Quốc chỉ cảm thấy trên mặt như kiến bò, một chút mồ hôi chảy ra từ trán. Phó bí thư Tôn trong lời nói có ý trêu chọc này dường như là đang

nói bóng gió tài liệu báo cáo có chút hình thức? Muốn nghe chuyện người thật việc thật?

Không biết cái gọi là người thật việc thật này rốt cuộc là chỉ cái gì?

Mới sáng sớm nhận được thông báo của Địa ủy, Phó bí thư Địa ủy Tôn Chấn muốn tới Nam Đàm điều tra, hơn nữa còn đang trên đường đi, Tần Hải Cơ và Tào Cương đều là giật mình kinh hãi.

Vị Phó bí thư Ủy ban công tác Đoàn tỉnh này có chút độ đáo. Xuống dưới điều tra nghiên cứu không thông báo trước với các đơn vị có liên quan, hơn nữa tình hình điều tra cũng không căn cứ theo phương án mà Địa ủy đã làm để tiến hành. Huyện Song Phong là nơi đầu tiên đón tiếp ông ta đến điều tra thì liền gây ra không ít chuyện. Bí thư Huyện ủy và Chủ tịch Huyện Song Phong đều bị vị Phó bí thư Tôn với tài ăn nói sắc bén này làm cho đỏ mặt tía tai. Vì thế huyện Nam Đàm cũng bỏ thời gian để tìm hiểu phong cách có chút gì đó khác người và không chính thống của vị Phó bí thư Tôn này.

Vì tài liệu báo cáo này mà Tần Hải Cơ và Tào Cương cũng không ít lần ngồi cùng nhau cân nhắc. Có thể nói phải sau nhiều lần dẫn đo cân nhắc mới làm ra. Không ngờ báo cáo này vừa mới đọc được một nửa thì Tôn Chấn lại đã nói như thế, làm sao mà không khiến Tần Hải Cơ và Tào Cương cảm thấy buồn bực cơ chứ?

- Phó bí thư Tôn, Bí thư Tân và tôi là suy nghĩ như thế này. Ngài đến Phong Châu chúng tôi thời gian chưa lâu, tình hình cũng không phải là rất quen thuộc. Đặc biệt là Nam Đàm chúng tôi, chúng tôi muốn báo cáo với ngài một cách toàn diện về tình hình công tác của Ủy ban nhân dân, Huyện ủy Nam Đàm, đồng thời cũng muốn nghe một số yêu cầu và chỉ thị của ngài đối với công việc của chúng tôi. Hay là thế này ngài xem có được không? Báo cáo của chúng tôi tạm thời cứ để đó đã, bây giờ xem trước sự xây dựng tổ chức Đảng cơ sở của huyện chúng tôi, rồi hãy xem đến tình hình kiến thiết

xây dựng Khu khai thác phát triển kỹ thuật Nam Đàm. Buổi chiều chúng ta sẽ đi xem tình hình phát triển vùng đất cơ sở sinh thái trồng kiwi của Nam Đàm của chúng tôi, sau đó chúng tôi lại báo cáo lên cho ngài, ngài thấy thế có được không?

Tào Cương liếc mắt một cái Tần Hải Cơ đang trầm mặc như nước và Đỗ Bảo Quốc đang có chút rụt rè, miễn cưỡng lên tiếng đề nghị.

Tôn Chấn sắc mặt gật đầu nói:

- Như vậy cũng được, ông Tần, ông Tào, đừng có cảm giác là tôi đang điều tra tình hình xây dựng mới địa khu Phong Châu của các ông. Tháng mười hai Bí thư Tỉnh ủy Hải Hoa có khả năng sẽ đến địa khu Phong Châu của chúng ta điều tra nghiên cứu. Bí thư Hạ khá là coi trọng việc này. Tháng sau Bí thư Hạ sẽ điều tra từng huyện một, tôi coi như là đi tiền trạm cho Bí thư Hạ, còn Bí thư Hạ là tiền trạm cho Bí thư Hải Hoa.

Ngừng lại một chút, Tôn Chấn dường như là đang điều chỉnh lời nói của mình. Làm thế nào để không đả kích tích cực công tác của hai người Tần Hải Cơ và Tào Cương nhưng lại cũng cho bọn họ ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình trước mắt.

- Nam Đàm từ năm ngoái đến năm nay thì tình hình công tác rất đặc biệt. Đồng chí Đức Kiện và đồng chí Tử Liệt để lại cơ sở không tồi. Đây cũng là bao gồm sự nỗ lực của các đồng chí đang ngồi đây. Bí thư Hạ muốn chuyển lời của tôi đến các vị, Nam Đàm sẽ là nơi điều tra đầu tiên của Bí thư Hải Hoa. Nam Đàm phải xuất hiện với diện mạo khiến cho lãnh đạo Tỉnh ủy hài lòng, phải làm được việc báo cáo với cách nghĩ, quan điểm, tham quan thì có điểm sáng, phải làm cho lãnh đạo hài lòng. Nếu như ấn tượng ban đầu này mà bị phá vỡ thì Địa ủy sẽ nghiêm túc truy cứu trách nhiệm chính trị đối với người phụ trách!

Bí thư Tỉnh ủy sẽ đến Nam Đàm khảo sát điều tra sao?

Điều này sao có thể?

Tần Hải Cơ và Tào Cương nhìn nhau với ánh mắt có chút sợ hãi. Hai người đều là lạnh cả sống lưng. Nam Đàm bao nhiêu năm nay chưa từng đón một nhân vật số một của Tỉnh ủy như thế bao giờ?

Trong trí nhớ của Tần Hải Cơ ít nhất cũng là hơn mười năm, lần gần nhất lãnh đạo tỉnh đến thăm Nam Đàm cũng đã là hai năm trước, khi Phó chủ tịch tỉnh quản lý nông nghiệp Trương Dự Hòa đến thăm Nam Đàm, còn Chủ tịch tỉnh đến thăm Nam Đàm thì cũng là chuyện cách đây năm năm, đó là Chủ tịch tỉnh ở nhiệm kỳ trước mà giờ đã rời khỏi Xương Giang rồi.

Lãnh đạo ở tỉnh đến địa khu Lê Dương khảo sát cũng tốt, điều tra nghiên cứu cũng vậy, về cơ bản đều là đến sáu huyện phía bắc, bảy huyện phía nam, cùng lắm là đi tới hai huyện Phong Châu và Cổ Khánh. Còn như Nam Đàm, Song Phong, Đại Viên, Hoài Sơn và Trác Đầu này thì rất ít khi được lọt vào mắt xanh của lãnh đạo tỉnh. Cùng lắm là có công tác chuyên đề nào đó thì có thể đến một chuyến, còn về cơ bản thì đều là chức Phó Ủy ban nhân dân tỉnh, ngay cả Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy cũng rất ít khi đến.

“Khách thì hay đến nhà giàu”- Câu nói này đã được thể hiện cụ thể đầy đủ ở mười ba huyện thành phố của địa khu Lê Dương.

Nếu Bí thư Tỉnh ủy thật sự muốn tới Nam Đàm khảo sát thì đối với Ủy ban nhân dân, Huyện ủy mà nói đây là chuyện vô cùng lớn. Tất cả mọi chuyện đều sẽ phải nhường cho chuyện này. Tất cả các công việc sẽ đẩy mạnh theo mục tiêu này.

Sự hơi bất mãn và buồn bực của Tần Hải Cơ và Tào Cương lập tức bay biến, thay vào đó là sự phấn chấn và căng thẳng.

Địa khu Phong Châu mới thành lập, Bí thư Tỉnh ủy muốn tới khảo sát điều tra nghiên cứu, nơi đầu tiên là Nam Đàm, chẳng trách Tôn Chấn lần này đến mới đưa lời như thế.

- Tình hình này cũng là chiều hôm qua trước khi tan ca Bí thư Hạ mới nhận được thông báo của Tỉnh ủy. Cái này là để chúng ta có một sự chuẩn bị về tư tưởng, cũng cho chúng ta càng nhiều thời gian chuẩn bị hơn. Nếu như trong tình hình này chúng ta vẫn không thể làm được tốt nhất thì chỉ sợ thực sự sẽ có người phải chịu trách nhiệm về việc này.

Tôn Chấn cũng không phải nói chuyện gì đe dọa mà thực sự là chuyện này, nói thật là ông ta không hài lòng lắm với báo cáo tình hình của Nam Đàm. Khi Địa ủy gửi công văn đi các huyện thì đã cố gắng đưa ra việc trong quy hoạch tư tưởng công tác thì kết hợp với thực tế, cần chuẩn bị để làm thật các công tác chuẩn bị sẽ làm, chứ đừng có theo một quy cách rập khuôn. Nhưng hiển nhiên hiệu quả phê bình của mình ở Song Phong vẫn chưa ảnh hưởng đến Nam Đàm, hoặc là sức ảnh hưởng không lớn.

Tôn Chấn không muốn mới đến thì đã mạnh tay, nhưng trong mấy tháng đến Phong Châu này, ông ta phát hiện địa khu Phong Châu sở dĩ lạc hậu thì chỉ sợ không phải chỉ là vì điều kiện địa lý và nguyên nhân lịch sử gây nên mà như Hạ Lực Hành nói sự lạc hậu về tư tưởng tinh thần mới là nhân tố chủ yếu nhất.

Có lẽ nguyên nhân về điều kiện địa lý và lịch sử dẫn đến người ở đây có tâm tính bảo thủ và khép kín hơn so với sáu huyện phía bắc. Nhưng tâm tính này lại có tác dụng ngược lại với sự phát triển của địa khu này, khiến cho sự phát triển sự nghiệp kinh tế xã hội của địa khu này ngày càng lạc hậu. Muốn thay đổi tình hình hiện tại ở đây thì đầu tiên cần phải làm là thay đổi diện mạo tinh thần và quan điểm tư tưởng của các cán bộ ở đây.

Mà Bí thư Tỉnh ủy sắp tới Phong Châu khảo sát, có đến Nam Đàm hay

không thì ông ta không biết. Điều này thì đến lúc đó sẽ do Địa ủy Phong Châu và Văn phòng Tỉnh ủy bàn bạc với nhau. Nhưng nếu không cảnh báo mấy người ở Huyện ủy Nam Đàm này thì sẽ vẫn là những báo cáo sòng yên biển lặng, dài dòng vô nghĩa. Đến lúc muốn xem thật sự thì chẳng có gì để xem, chẳng có gì để nói nữa.

Ông ta vốn luôn cho rằng Nam Đàm là một nơi khảo sát không tồi, có Khu kinh tế mới Nam Đàm, có trái kiwi có danh tiếng. Về lý thuyết thì hoàn toàn có thể chỉ ra được những điểm sáng ra hồn, nhưng ấn tượng đầu tiên đến Nam Đàm lần này đối với ông ta thì không tốt lắm. Vì thế nên ông ta không thể có chút không khách khí ngắt lời của đối phương, nói rõ với đối phương rằng hình thức báo cáo như thế này đã lỗi thời rồi.

Nhìn từ xa thấy có đoàn người từ trên triền núi bên kia sang, Lục Vi Dân có chút bồn chồn.

Chẳng lẽ tư tưởng của nông dân Hoắc Sơn này đã liền có thể ngay lập tức có sự giải phóng lớn hay sao, nghe nói đến kỹ thuật gieo trồng mọc nhĩ thì có hứng thú hay sao? Đột nhiên lại tin tưởng rằng kỹ thuật này có thể khiến bọn họ kiếm tiền phát tài chẳng?

Lúc trước Đinh Khắc Phong chẳng phải nói gãy lưỡi gần như là hết nhà này đến nhà khác mà mãi mới thuyết phục được mấy người bạn khá thân đến xem và học đó sao? Làm sao tự nhiên lại nhiều người đến thế này chứ?

Mấy kỹ thuật viên phòng Nông nghiệp huyện đang ở bên trong lều lớn ở ruộng đang giảng giải làm thế nào để nuôi nấm và mấy người đứng xung quanh cũng đều ngẩng cổ lên nhìn xem là ai đến.

- Phó chủ nhiệm Lục, Phó chủ nhiệm Lục!

Âm thanh có chút già dặn này là tiếng của Đinh Phủ Cao – cha của Đinh

Khắc Phong. Vị Bí thư chi bộ thôn Mã Đầu này rất thân thiết với Lục Vi Dân, bình thường đều là gọi tên, làm sao hôm nay lại gọi chức danh chứ? Làm sao mà nghe xong lại thấy khó chịu thế.

- Vi Dân, Vi Dân!

Lục Vi Dân kinh ngạc đứng lên lấy tay đặt lên trán che nắng, đang muốn xem những người này rốt cuộc là ai, Lương Ngạn Bân làm sao mà cũng đến đây? Ông ta quan tâm đến chuyện này từ bao giờ vậy? Dù sao cũng chẳng phải là lãnh đạo huyện...

Lục Vi Dân nhanh đi hai bước đến chỗ sườn núi, vẫy tay, ra hiệu là đang ở bên này. Đột nhiên ánh mắt dừng lại ở một cái bóng có chút thấp nhỏ nhưng khỏe mạnh. Cái bóng hình này quen thuộc nhưng lại xa lạ, khiến cho cơ thể hắn tự nhiên theo bản năng lại trở nên cứng ngắc.

Phó bí thư Tôn Chấn?

Không sai, mặt chữ điền, trán rộng, lông mày rậm, tóc đen cứng, hai tay chắp phía sau, đầu hơi cúi xuống. Ông ta dường như đang chăm chú nhìn xuống mặt đất, lại dường như là đang lắng nghe Tần Hải Cơ, Từ Hiểu Xuân đứng bên cạnh giới thiệu tình hình, thỉnh thoảng lại gật đầu, nhưng không nói lời nào, đi về phía trước chẳng để ý đến ai.

Lương Ngạn Bân lúc này bước chân có vẻ đặc biệt nhẹ nhàng, như con nai con trên thảo nguyên Châu Phi vậy. Lục Vi Dân lần đầu tiên nhìn thấy thân hình như có chút biến dạng của Lương Ngạn Bân. Có thể bước đi trên bờ ruộng dốc như thế này thì ngay cả Chủ tịch xã Hoắc Sơn Hoàng Đại cũng không theo nổi bước chân của ông ta!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Lần Đầu Tiên Tình Cờ Gặp Lại

- Chủ nhiệm Lương, Chủ tịch xã Hoàng.

Lục Vi Dân tới vừa kịp để chào hai người. Lương Ngạn Bân đổ mồ hôi đầy đầu, ngắt lời Lục Vi Dân:

- Vi Dân, tình hình thế nào? Các đoàn viên vẫn còn ở đó chứ? Buổi truyền thụ kinh nghiệm đã kết thúc chưa? Bí thư huyện ủy Tân và Chủ tịch huyện Tào muốn đưa Phó bí thư Địa ủy Tôn đến thực địa xem xét.

- Các đoàn viên còn ở đó là sao?

Lục Vi Dân không hiểu ra sao.

- Đây, không phải nói trong thôn lại tổ chức cho một vài người trẻ tuổi đến học kỹ thuật gieo trồng mộc nhĩ sao? Đây không phải là đoàn viên của chúng ta thì còn có thể là gì?

Lương Ngạn Bân đưa mắt ra hiệu với Lục Vi Dân, cũng là vì không kiêng kị gì với Hoàng Đại Mô. Hoàng Đại Mô chỉ cười.

- Chủ nhiệm Lương, hoàn toàn là chưa xong, kỹ thuật viên nông nghiệp vẫn còn đang giảng dạy chứ. Nhưng những người tới cũng không phải toàn là đoàn viên, có một vài người hơi lớn tuổi đến muốn nghe một chút, quan sát xem sao. Tôi cảm thấy không nhất định phải giới hạn chỉ cho đoàn viên hoặc là người trẻ tuổi, chúng ta dùng đoàn viên làm thí điểm để người dân tại địa phương nhìn mẫu học được một kỹ thuật làm giàu, xem như Ủy ban công tác

Đoàn chúng ta khai triển công tác này tạo ra hiệu ứng đi. Đây cũng là chuyện tốt mà.

Lục Vi Dân mỉm cười. Lương Ngạn Bân này ngược lại có chút nhanh trí và lớn gan, không ngờ dám ngông nghênh như vậy đưa Tôn Chấn đến nơi đây để xem xét tình hình. Xem ra ở trước mặt lãnh đạo cũng đã vỡ ngực, giờ không có nước xuống, chỉ đành bất chấp khó khăn mà đi vậy.

- Được, được, được, chỉ cần vẫn còn ở đây là được.

Lương Ngạn Bân lau mồ hôi, lặng lẽ liếc mắt về phía đoàn người Tôn Chấn đang đi tới:

- Vi Dân, không có cách gì khác, tôi cũng là bị buộc phải làm mà. Ai biết được tác phong của Phó bí thư Tôn lại cứng rắn như vậy? Ông ta hỏi về tình hình triển khai công tác của Ủy ban công tác Đoàn chúng ta năm nay. Lúc đó, tôi đành tùy tiện nói rằng đoàn viên đi đầu trong hoạt động làm giàu kiểu mẫu. Ông ta lập tức nói muốn tới xem tình hình thực tế, làm Bí thư Tần và Chủ tịch huyện Tào vô cùng lo lắng, rất sợ tôi thổi phồng làm hư chuyện. Tôi cũng đành không có trâu bắt chó đi cày, không có cách nào khác. May mắn là tôi còn nhớ rõ cậu nói hôm nay sẽ đến đây. Tôi cũng đành bất chấp khó khăn mà tới đây. Nếu hôm nay các cậu đã kết thúc bài giảng, tôi thật không biết phải trở về giải thích với Bí thư Tần và Chủ tịch huyện Tào như thế nào.

- Chủ nhiệm Lương, còn chưa đến mức ấy. Công tác này là do chúng ta khai triển, nhưng không nhất định lãnh đạo tới là có thể thấy được. Nếu lãnh đạo có thể thấy cũng tốt, nhưng nếu mỗi lần lãnh đạo đến đều đều thấy buổi truyền thụ kinh nghiệm, thì lại thành ra có vẻ diễn quá giả tạo rồi. Diễn giả rõ như vậy dù lãnh đạo có không thể cho qua.

Lục Vi Dân lắc đầu, cười nói với Hoàng Đại Mô:

- Tuy nhiên Chủ tịch xã Hoàng, buổi truyền thụ kinh nghiệm của chúng ta hôm nay là làm thật, không ai diễn trò. Ông thấy tôi nói vậy có đúng không?

- Vậy không phải cũng là hành động sao? Ở trên xã, Phó bí thư Từ đã kéo tôi đến, đặc biệt hỏi tôi có phải cậu thật sự đang ở thôn Mã Đầu hay không, có phải hôm nay phải cậu đang ở đó giao lưu truyền thụ kinh nghiệm hay không, tôi đâu có biết. . . Tôi đâu có biết cậu xuống thôn Mã Đầu, cũng đoán cậu đang ở ngoài ruộng, cho nên liều đến đây, như vậy không phải cũng rất tốt sao? Đúng lúc tạo cơ hội cho lãnh đạo nhìn thấy tác phong làm việc của cán bộ ở huyện chúng ta.

Thời gian gần đây Lục Vi Dân rất hay đến Hoắc Sơn, và cũng trở thành gương mặt rất quen thuộc ở xã. . . Nhất là mỗi lần Lục Vi Dân đến đều là đi xe buýt, sau đó lôi kéo Chủ nhiệm ủy ban công tác Đoàn xã trực tiếp xuống thôn, chẳng hề mảy may lên mặt tỏ vẻ ta đây là một cán bộ từ huyện xuống với cán bộ cấp dưới. Hơn nữa giữa trưa đều là tùy tiện ăn cơm ở căn tin hoặc là ăn tạm chút gì ở thôn, các cán bộ ở xã đều nhìn Lục Vi Dân với một ấn tượng khác biệt .

Hoàng Đại Mô cũng đã làm lâu ở Hoắc Sơn, đã thay bí thư hai lần, vậy mà một Chủ tịch xã như ông ấy ngược lại vẫn không đổi. . . Ông ấy đã làm từ khi bốn mươi tuổi làm đến giờ đã là năm mươi tuổi. . . Đối với cán bộ ở địa khu và ở huyện thì những trường hợp như vậy cũng thấy nhiều, hơn nữa ở tuổi này rồi. . . cho nên ông ta cũng không để ý lắm, nói chuyện cũng rất thoải mái.

- Chủ nhiệm Lương, Phó bí thư Tôn thật sự là sẽ xuống?

Thấy Tôn Chấn và Tần Hải Cơ cùng một số người đang đến gần, Lục Vi Dân tự động đứng tránh sang một bên cạnh Lương Ngạn Bân nói:

- Đi xa như vậy cũng chỉ vì muốn đến xem. Xem ra Phó bí thư Tôn này

cũng không tin tưởng vào huyện chúng ta rồi.

- Này, cậu đừng nói vậy. Đã nói đó chính là tác phong của Phó bí thư Tôn. Bên Song Phong cũng xảy ra chuyện như thế này, nói mãi, Phó bí thư Tôn lại bảo nhất định phải đi xem, kết quả liền có thiếu sót. Bí thư Huyện ủy và Chủ tịch huyện đều phải làm kiểm điểm.

Lương Ngạn Bân nghe được kỹ thuật viên nông nghiệp và người nghe giảng vẫn đang ở đó, trong lòng cũng cảm thấy vững vàng hơn rất nhiều, giọng điệu cũng trở nên thoải mái hơn:

- Buổi sáng đang quan sát tình hình ở Khu kinh tế mới, cũng không nói muốn tới xem hoạt động kiểu mẫu này của Ủy ban công tác Đoàn, chỉ nói xem qua về khu vực gieo trồng kiwi, không ngờ khi quan sát khu vực gieo trồng kiwi xong, Phó bí thư Tôn đột nhiên nói muốn xem thí điểm, đầu tôi cũng thiếu chút thì chập mạch.

Đang lúc nói chuyện, một đám người đã đến bờ ruộng, nơi nhân viên kỹ thuật nông nghiệp đang giảng giải, truyền thụ kinh nghiệm cho nông dân. Mọi người vừa nhìn cũng biết có lãnh đạo đến đây thị sát, đều tự giác xếp thành một hình bán cung, chờ đợi lãnh đạo thị sát tới phát biểu.

Tôn Chấn hơi nhíu mày. Ông ta chú ý thấy những người đến đây nghe kỹ thuật viên nông nghiệp giới thiệu và truyền thụ kinh nghiệm cũng không phải đều là người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi chỉ có một phần, ngoài ra không ít người nông dân cũng đều khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi. Rõ ràng đây là nơi thí điểm của Ủy ban công tác Đoàn với đối tượng đoàn viên thanh niên là chủ thể, nhưng ở nơi này ông ta lại thấy chỉ giống một buổi đào tạo kỹ thuật bình thường.

- Ông Tần, ông Từ, đây là thí điểm học cách làm giàu của Ủy ban công tác Đoàn huyện các ông? Tất cả mọi người đều là tới học cách trồng mọt

nhĩ? Tỉ lệ đoàn viên chiếm được bao nhiêu? Ngoại trừ điểm này này, kể ra xem còn phát triển được bao nhiêu hộ?

Tôn Chấn tự mình đi tới đồng ruộng xem xét tình hình loại khuôn dưới giàn, vừa thuận miệng hỏi.

Tần Hải Cơ hơi sững sốt. Nói thật ông ta thật sự là không thích ứng được với tác phong của vị Phó bí thư Tôn này. Ông ta tự mình xuống bờ ruộng, còn muốn chính tay lấy thử xem, mỗi chi tiết đều hỏi rất rành mạch. Nếu nói về khu sinh thái kiwi đó thì bản thân mình đã sớm có sự chuẩn bị, còn có thể miễn cưỡng ứng phó được. Nhưng giờ lại sang bên này, thì ông ta thật sự không biết gì để trả lời. Ông ta lập tức đưa ánh mắt về phía Lương Ngạn Bân đang đứng bên cạnh.

Lương Ngạn Bân thầm kêu không ổn – ông ta chỉ cảm thấy mồ hôi trên lưng mình lập tức rịn ra.

Từ sau khi Địa khu Lê Dương Đoàn ủy bố trí hoạt động kiểu mẫu này xuống, ông ta cũng chưa từng hỏi đến. Hoạt động này hàng năm đều diễn ra không ít lần, đều là tuần tự từng bước mà tiến hành, cũng không cần ai thực sự đi đốc thúc, chứng thực. Cũng chỉ có Lục Vi Dân vừa mới đến Ủy ban công tác Đoàn mới có hứng thú lớn như vậy, muốn làm hoạt động này. Hôm nay, không ngờ mình chỉ thuận miệng nhắc tới, Phó bí thư Tôn lại cảm thấy hứng thú như vậy.

Lúc này Lương Ngạn Bân hận mình sao lại lảm mồm như vậy, mới gây ra tình cảnh này. Ông ta xem thì cứ xem đi, còn muốn hỏi kỹ như vậy, không phải cố ý làm xấu mặt người ta sao?

Nhưng những lời này có người nào lại dám nói ra miệng. Lương Ngạn Bân thấy Bí thư Tần nhìn lại phía mình, ông ta biết hôm nay mình muốn tốt thì phải cân nhắc một chút xem làm thế nào tạo ấn tượng với Bí thư Tần,

chẳng qua lúc này chỉ còn lại một cửa mà thôi. Ông ta quay sang liếc mắt nhìn Lục Vi Dân đang đứng ở bên cạnh đường như muốn cầu cứu, chỉ mong Lục Vi Dân có thể đưa ra một đáp án.

- Phó bí thư Tôn, hoạt động làm mẫu là do Ủy ban công tác đoàn huyện làm. Ở khu Đông Cổ chúng ta làm tại hai nơi, một là ở nơi này, còn một nơi nữa ở xã Đông Pha. Nơi này quy mô tương đối lớn, đầu tư khoảng ba mươi nghìn tệ, chủ yếu là lợi dụng việc mở rộng ứng dụng kỹ thuật mới của trạm khoa học nông nghiệp tỉnh, kết hợp ứng dụng giữa gieo trồng nho và trồng mộc nhĩ, kỹ thuật cũng mới bắt đầu vận dụng vào thực tế. Nam Đàm chúng tôi trước mắt chỉ có hai hộ. Hơn mười hộ hôm nay ông nhìn thấy bao gồm cả cũng mới bắt đầu đến học tập, số hộ đoàn viên chiếm được khoảng một nửa.

- Ồ?

Ánh mắt Tôn Chấn dừng lại trước khuôn mặt trầm tĩnh của người thanh niên trẻ tuổi. Lúc mới đến ông ta đã chú ý thấy người thanh niên này vẫn cùng đi với họ, xem ra người này hẳn là người của Ủy ban công tác Đoàn ủy huyện Nam Đàm phụ trách xử lý các hoạt động làm mẫu cụ thể. Trong lòng ông ta cũng có một vài phỏng đoán. Đó hẳn là Lục Vi Dân mà An Đức Kiệt đã từng nhắc tới. Chẳng qua đối phương vẫn chỉ đi bên cạnh đoàn người, hơn nữa lại còn cố tình đi ở phía sau, cho nên ông ta cũng không trực tiếp hỏi đối phương:

- Mới chỉ vận động được hơn mười hộ? Chỉ có một nửa là hộ đoàn viên?

Lục Vi Dân vốn định giải thích thêm một chút nữa rồi nhường lại vị trí chủ chốt cho Lương Ngạn Bân, nhưng hoạt động này từ đầu vẫn là do hắn phụ trách, mà Lương Ngạn Bân ngoại trừ biết về hoạt động này, đối với tình hình nội bộ lại hoàn toàn không biết gì. Thấy vẻ mặt Lương Ngạn Bân đầy trách nhiệm và ánh mắt Từ Hiếu Xuân cổ vũ ở bên cạnh, Lục Vi Dân cũng liền thoải mái nói.

- Phó bí thư Tôn, hơn mười hộ này cũng là do chúng tôi tìm mọi cách, đổ bao nhiêu công mới xem như làm cho họ động lòng. Nông thôn Nam Đàm chúng tôi trước đây cũng chưa từng gieo trồng loại mộc nhĩ này, nên cũng không có ghi chép và kinh nghiệm về việc gieo trồng nó. Ngay cả việc gieo trồng nho cũng chỉ mới phát triển từ hai ba năm gần đây, trong lòng dân chúng còn có chút lo lắng sợ bỏ vốn đầu tư nhưng lại mất trắng. Lợi dụng giàn nho để trồng mộc nhĩ có thể hoàn toàn lợi dụng được hết tác dụng của đất, đồng thời hạ nhiệt độ cho giàn nho, điều kiện độ ẩm và thông gió càng gần với môi trường sinh trưởng của mộc nhĩ hoang dại, trội hơn so với việc gieo trồng bình thường. Đây cũng là dự án trọng điểm của trạm khoa học nông nghiệp tỉnh nhằm giúp nông dân làm giàu. Ủy ban công tác Đoàn huyện chúng tôi cũng là do Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện ủng hộ mạnh mẽ mới có thể nhờ trạm khoa học nông nghiệp tỉnh tranh thủ đến đây làm thí điểm.

Nếu đã thế, Lục Vi Dân cũng không e dè gì nữa, nhẹ giọng nói tiếp:

- Mặc dù có trạm khoa học nông nghiệp ủng hộ, nhưng dù sao đây là một loại hình mới, cũng cần phải có vốn đầu tư nhất định. Hiện tại nông thôn còn chậm tiếp nhận các loại hình mới. Phần lớn dân chúng đều hy vọng nhìn thấy người khác thực hiện thành công sau đó bản thân mới từ từ noi theo. Như vậy cũng có thể giảm bớt tính mạo hiểm, nhưng làm vậy cũng có khả năng đánh mất cơ hội thị trường. Cho nên Ủy ban công tác Đoàn ủy huyện chúng tôi đặc biệt chọn lựa một vài thanh niên đoàn viên có suy nghĩ linh hoạt, tiếp nhận với những điều mới mẻ nhanh, có tinh thần mạo hiểm dám thử đến làm thí điểm. Đương nhiên chúng tôi cũng không giới hạn đoàn viên cũng như các hộ nông dân khác đến thử. Đây vốn là một phương pháp phổ biến cách làm giàu tới đông đảo các hộ nông dân ở nông thôn.

- Người dẫn đầu thử nghiệm là Bí thư chi bộ Đinh Khắc Đình ở thôn Mã Đầu của xã Hoắc Sơn chúng tôi. Nhà bọn họ vốn gieo trồng nho, thử gieo

trồng một nhĩ dưới giàn nho như vậy, điều kiện là thích hợp nhất, chúng tôi cũng hy vọng một vài hộ khác ở đầu thôn Mã Đầu đang trồng nho cũng sẽ thử, qua việc chúng tôi...

Lục Vi Dân rất tự nhiên mà nhận lấy quyền nói, dẫn đầu đoàn người đi vào trong vườn nho.

Vẻ mặt Tần Hải Cơ âm u, hung hăng trừng mắt, Lương Ngạn Bân nhìn vẻ mặt có chút khó coi, đi theo Tôn Chấn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Phải Có Mục Đích

Thời gian hai mươi phút trôi qua trong nháy mắt, Lục Vi Dân nắm rõ như lòng bàn tay về số liệu của gieo trồng nho và khuôn mộc nhĩ, rõ ràng cũng phải tốn chút tâm sức trong đó.

Nhất là nói tới việc Ủy ban công tác Đoàn tận dụng đoàn viên thanh niên nhanh nhạy tiếp thu với cái mới, tư tưởng khá sôi nổi, cởi mở, tích cực cổ vũ đoàn viên thanh niên và gia đình mạnh dạn thử nghiệm. Cơ sở đoàn tổ chức từ tích cực phối hợp liên hệ, giúp đỡ kết hợp với cơ quan tài chính, thúc đẩy sự ủng hộ về mặt tài chính đối với các hộ thí điểm, ở những dự án này đều rút ra được một số kinh nghiệm, Tôn Chấn nghe xong khá phấn khởi.

Ông ta là vốn là cán bộ của Ủy ban công tác Đoàn, đương nhiên hiểu rõ rằng công tác của đoàn thanh niên Cộng sản đa phần là nghiên cứu. Nhưng làm thế nào để kết hợp nghiên cứu với thực tế, làm thế nào để công tác đoàn thanh niên cùng công tác trung tâm là phát triển kinh tế này, đặc biệt là phát triển kinh tế nông thôn, thúc đẩy được nông dân làm giàu. Việc này đối với bản thân huyện Nam Đàm, thậm chí toàn bộ một vùng nông nghiệp như địa khu Phong Châu này kết hợp lại, vốn dĩ chính là một phương hướng đáng để tìm tòi.

Đầu năm khởi xướng hoạt động đoàn viên thanh niên gương mẫu tiên phong trong phong trào làm giàu tới toàn bộ các Ủy ban công tác Đoàn chính là điều ông ta hài lòng nhất. Vì thế ông ấy cũng từng nhọc lòng cân nhắc phương án này rất lâu, sau khi tuyên truyền đến các vùng, ông ta cũng vô cùng chú ý tới tình hình triển khai công tác này. Nhưng theo phản ánh của

các nơi, kết quả đáng xem vẫn còn ít ỏi, khiến ông ta cũng khá thất vọng và buồn phiền.

Không ngờ sau khi mình được điều tới địa khu Phong Châu, tại huyện Nam Đàm lại có thể thấy được một điểm sáng khiến ông ta phấn khởi.

Mỗi lãnh đạo đều muốn công tác do mình thúc đẩy có thể có được sự coi trọng và tuyệt đối chấp hành. Điều này cho thấy đối phương có coi trọng mình hay không. Tuy nói Tôn Chấn khi đó vẫn đảm nhiệm chức Phó bí thư Ủy ban công tác Đoàn tỉnh, nhưng công tác này thực sự cũng mang rất nhiều tâm huyết từ khi bắt đầu phương án trừ bì cho đến lúc công bố, đến khi thực thi cụ thể.

Ông ta đều dốc hết sức mình, thậm chí còn xác định vài huyện làm thí điểm. Nhưng từ hiệu quả sau này thấy rất khó có thể như ý, cũng khiến ông ta vì thế mà phiền muộn rất lâu.

Nhưng hôm nay ông ta trong điểm khó nói lại thấy được một người khiến ông ta hài lòng. Thậm chí có thể nói chỉ cần ở điểm quy hoạch và thực hiện cơ sở tốt một chút, hai tháng sau Bí thư Tỉnh ủy Điền đến Nam Đàm thị sát cũng hoàn toàn có thể làm một điểm khảo sát, coi như là một điển hình thực tế cụ thể cho việc triển khai công tác ở cơ sở của Ủy ban công tác Đoàn.

Tuy rằng nói đây mới chỉ là mô hình cơ sở, nhưng dù sao cũng đã tạo được căn cứ cho hoạt động này ở đây. Đến việc dùng đầu óc linh hoạt, dùng cảm thử nghiệm của các cán bộ ưu tú trong tổ chức Đoàn, đoàn viên bình thường đến dẫn đầu làm thí điểm, phát huy hiệu quả tăng thêm thu nhập cá nhân, vừa có thể có tác dụng dẫn đầu tiên phong trong triển khai phát triển kinh tế .

Tôn Chấn vẫn luôn cho rằng thực hiện công tác không ở chỗ anh có thanh thế lớn thế nào, mà ở tác phong cùng hiệu quả thực tế của anh. Giống như

Nam Đàm, lẳng lẳng làm mẫu thí điểm như vậy, hơn nữa còn khuyến khích các hộ nông dân khác đến quan sát học tập, khiến Tôn Chấn rất hài lòng.

Như vậy hiệu ứng kiểu mẫu mặc dù hiện tại vẫn chưa hoàn toàn nhìn thấy được, nhưng ít nhất đã có một mở đầu tốt. Chỉ cần sự hướng dẫn của nhân viên nông nghiệp theo kịp, họ cũng có thể được hưởng hiệu quả và lợi ích thực tế. Như vậy rất nhanh có thể khuyến khích một lượng lớn các hộ nông dân khác làm theo.

Mà trong hoạt động làm mẫu này, đoàn viên thanh niên vừa có thể tự rèn luyện bản thân, đồng thời cũng có thể thắt chặt mối quan hệ với quần chúng. Đó vừa khéo trở thành tổ chức thanh niên tiên tiến dưới sự lãnh đạo của Đảng, cũng là trở thủ của Đảng và quân chủ lực hậu phương có năng lực nhất. Đoàn viên thanh niên có thể thể hiện tác dụng dẫn đầu điển hình trong công tác trung tâm là giúp quần chúng phát triển kinh tế, thoát khỏi đói nghèo và làm giàu này, dần dần cũng có thể tiến từng bước nâng cao uy tín và sức ảnh hưởng của Đảng cộng sản đến quần chúng. Đây cũng là yêu cầu của Đảng đối với công tác của đoàn thanh niên trong thời đại mới.

- Ông Tần, khá lắm, quả thật rất khá. Không chỉ là dự án này rất tốt, mà ở chỗ cấp cơ sở chúng ta dưới sự lãnh đạo của Đảng ủy, kết hợp thực tế địa phương với tích cực triển khai công tác, dũng cảm đổi mới. Tôi đã nói rồi, có cơ sở tốt, kinh nghiệm tốt, không cần phải giấu giếm. Thế nào, vẫn sợ người khác học mất sao?

Tôn Chấn hai tay chống hông, đứng trên sườn núi, tâm trạng rõ ràng rất khá, nhìn xuống vườn nho phía dưới.

- Đồng chí Đức Kiện thường nói với Bí thư Hạ là cán bộ Nam Đàm có năng lực, thực hiện công việc xuất sắc, muốn chúng tôi có thời gian đến xem. Nói thật, sáng nay tôi nghe các ông báo cáo, rất không vừa lòng. Tôi tin Bí thư Hạ đến rồi cũng nhất định không thể hài lòng được, nhưng hôm nay thực

sự đến xem rồi, tôi thấy cũng khá. Khu kinh tế mới Nam Đàm cũng là khu kinh tế đầu tiên của Xương Giang chúng ta. Việc này rất khó có được, làm thế nào để đánh tốt con bài này, dùng kế sách tốt, tôi cảm thấy rất có tiềm lực có thể khai thác.

Nhìn xa trông rộng, tâm trạng thoải mái, Tôn Chấn hào hứng ngẩng cao đầu.

- Kiwi tự nhiên Nam Đàm nổi tiếng toàn quốc, tôi vừa nghe ông Tào giới thiệu, năm nay về cơ bản đạt được cân bằng cung - cầu. Điều này có quan hệ rất lớn với việc làm vững chắc hơn công việc tiền kì của huyện, mở rộng con đường. Tôi đã xem một số vườn cây, cũng tin kiwi có thể trở thành một lá bài vàng trong kết cấu điều chỉnh nông nghiệp Nam Đàm chúng ta, cũng có thể trở thành một con đường làm giàu cho nông dân Nam Đàm ta. Việc kết hợp dưới giàn nho có thể gieo trồng mộc nhĩ, tôi thấy cũng là một cách tốt. Còn quan trọng hơn là Ủy ban công tác Đoàn chúng ta có thể đi trước một bước, làm việc đến nơi đến chốn, làm đến mức chi tiết nhất. Nói thật, rất nằm ngoài những gì tôi đoán, rất khó khăn đấy. Cách nhìn điển hình của tôi là Nam Đàm phải làm tổng kết kinh nghiệm riêng, tôi cũng cần báo cáo tình hình với Bí thư Lực Hành. Nhân cơ hội này để nghiên cứu thảo luận tổ chức đoàn viên thanh niên làm thế nào để phát huy tác dụng tiên phong trong kinh tế nông thôn ở thời kì mới.

Trên mặt Tần Hải Cơ lộ ra chút tươi cười. Tuy rằng rất nhiều câu nói của Tôn Chấn nghe không dễ chịu lắm, nhưng dù sao đây cũng là đang khen ngợi công tác của Nam Đàm. So với lời đánh giá của Tôn Chấn ở Song Phong, Nam Đàm có thể nói là được đánh giá cao. Đặc biệt khi nghe Tôn Chấn thể hiện ý muốn báo cáo tình hình với Hạ Lực Hành, tâm trạng Tần Hải Cơ lại càng tốt hơn nhiều.

Việc Hạ Lực Hành đến địa khu Phong Châu đảm nhiệm Bí thư địa ủy rất nhiều người đều không thể ngờ đến, trong đó bao gồm Tần Hải Cơ.

Đều nói tin đồn thường là chính xác nhất, nhưng sở dĩ tin đồn bị gọi là tin đồn là do nhiều lúc nó thật sự không đáng tin.

Tin đồn vốn là Thượng Truyền Trí đến đảm nhận chức Bí thư Địa ủy, Đường Văn Trung sẽ đến làm Chủ tịch Địa khu. Không ngờ lại là Hạ Lực Hành đến đảm nhận Bí thư Địa ủy, còn hai người từ nơi khác đến là Lý Chí Viễn và Tôn Chấn làm Chủ tịch Địa khu và Phó Bí thư công tác Đảng và quần chúng.

Tần Hải Cơ tuy rằng cũng coi như khá quen với Hạ Lực Hành, nhưng y cũng biết rõ mình không thể hợp với tính cách của Hạ Lực Hành. Chỉ là khi An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt cùng lúc rời khỏi, Nam Đàm cần một cán bộ hiểu rõ tình hình và có uy tín đến ổn định cục diện Nam Đàm, mà Đường Văn Trung và Khương Định Quốc cũng toàn lực ủng hộ y, trong hoàn cảnh này Hạ Lực Hành mới công nhận y.

Nhưng hiện tại tình hình đột nhiên có thay đổi lớn. Đường Văn Trung và Khương Định Quốc đều ở lại bên Lê Dương, mà đối với hai người mới đến là Lý Chí Viễn và Tôn Chấn thì y đều chưa có quan hệ, thậm chí có thể nói trước giờ chưa hề qua lại. Trong tình hình này, y không thể không thận trọng mà ứng phó với tất cả.

Để lại ấn tượng tốt trong lòng Hạ Lực Hành và Tôn Chấn là rất quan trọng, đặc biệt là Tôn Chấn - một Phó bí thư nghe nói rất có cá tính và quan hệ với Hạ Lực Hành cũng rất thân thiết. Đã mơ hồ có cách nói, đó chính là Hạ Lực Hành, Tôn Chấn cùng An Đức Kiện rất gần gũi, ba người nghiêm nhiên trở thành trung tâm của Địa ủy. Mà ngược lại là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Cấu Trị Lương và Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn dường như đang tạo quan hệ.

- Yêu cầu của Phó bí thư Tôn khi quay về huyện Nam Đàm chúng tôi nhất

định sẽ học tập, lĩnh hội và sẽ nhanh chóng quán triệt thực hiện các dự án công tác của chúng ta. Với sự nhiệt tình công việc, chúng tôi cố gắng trong hai tháng làm vững chắc hơn những công việc hiện tại, lấy mặt tốt nhất của Nam Đàm đón tiếp chuyển khảo sát nghiên cứu của Bí thư Tỉnh ủy Điền.

Trống ngực Tần Hải Cơ gõ vang, bất kể thế nào, thái độ ít nhất phải được thể hiện ra, đừng để lãnh đạo thấy được anh đến điểm đó cũng không có, vậy anh làm thế nào có thể triển khai công tác chứ?

Tôn Chấn liếc Tần Hải Cơ bằng ánh mắt kiên quyết, thản nhiên mỉm cười gật đầu:

- Làm thế nào để làm tốt công việc trước mắt là việc quan trọng hàng đầu của huyện Nam Đàm, không cần thiết vì nghênh đón lãnh đạo tỉnh mà phải diễn kịch. Mà là phải suy nghĩ như thế nào làm thật chắc chắn, để sự nghiệp kinh tế xã hội Nam Đàm chúng ra được thúc đẩy. Đây mới là công tác trung tâm hàng đầu mà Đảng ủy và chính quyền phải làm.

Lục Vi Dân cũng không cùng các lãnh đạo về Nam Đàm, chỉ là đứng trên sườn núi bắt tay tạm biệt họ, dáng vẻ chảnh tề, hôm nay có chút nổi bật hơn các lãnh đạo. Mặc dù nói là bất đắc dĩ, nhưng e là Tần Hải Cơ cũng không thoải mái. Với người mà hãn vốn dĩ có quan hệ tạm ổn là Lương Bạc Ngân với cũng không biết trong lòng có cảm nhận thế nào. Nhưng Lục Vi Dân cũng không để ý được nhiều như vậy.

Đến hôm nay thái độ của Tần Hải Cơ cũng đã có thể nhìn ra, đòn giam lỏng của y với hãn nay đã được xử lý. Việc hôm nay làm không tốt sẽ tăng thêm ác cảm của đối phương với hãn, nghĩ đến đây Lục Vi Dân cũng có chút bất đắc dĩ, con người ta cũng là từng bước bị đẩy đến mức này.

Những cố gắng này của hãn vẫn chưa đạt được nửa câu thừa nhận của y, ngược lại là dọn dò Lương Ngân Bản phải đích thân thâm đầu công việc này.

Ngụ ý đó một người trong cuộc như hãn thì có gì mà còn không hiểu?

Trong lòng Lục Vi Dân dâng lên một chút chua xót mơ hồ. Rốt cuộc là hãn thể hiện quá nổi trội, khiến các lãnh đạo theo bản năng muốn gây sức ép hãn sao. Hay là do hãn có dấu vết là người của Thẩm Tử Liệt, đã bị định hình trong lòng họ, tóm lại xem ra nếu hãn muốn xoay sở ổn thỏa ở Nam Đàm thì không hề đơn giản. Thảo nào Chu Du Minh nhắc nhở hãn nên cân nhắc một chút chuyện liên hệ với An Đức Kiện, xem có phải có cơ hội chạy khỏi Nam Đàm này không.

Tuy rằng có chút luyện tiếc với cơ sở đã gây dựng rất tốt ở Nam Đàm này, nhưng có những lúc cũng cần phải có quyết tâm từ bỏ.

Cho dù là trở về nhà máy, hay là nghĩ cách đi Phong Châu, đều cần chủ động chuẩn bị tất cả rồi hành động mới được. Bị động trong việc đối phó với mọi chuyện cũng không phù hợp với phong cách của Lục Vi Dân

Phải dám bỏ, dám bỏ thứ này mới có thể có được thứ khác.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Nhìn Người

Chiếc xe Nissan cũ này là được phân đến khi địa khu Lê Dương tách ra, đã chạy lâu rồi nhưng biết giữ gìn nên cũng khá, đi vẫn tương đối dễ chịu.

Ánh mắt Tôn Chấn nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đã tới hai huyện, nói thật thì tình hình không lạc quan, thậm chí còn tệ hơn cả dự liệu ban đầu của ông ta.

Trước khi từ được điều từ Ủy ban công tác Đoàn tỉnh xuống, Tôn Chấn đã làm việc hai năm ở thành phố Thanh Khê, đảm nhiệm vị trí Phó ban thư ký Thành ủy thành phố Thanh Khê, cũng từng xem xét mấy huyện của Thanh Khê. Đó đều là chuyện của bốn năm năm về trước. Nhưng dù là Thanh Khê bốn năm năm trước thì tình hình cũng tốt hơn nhiều so với Phong Châu bây giờ.

Tình hình nghèo khó lạc hậu của Phong Châu ông ta đã sớm có sự chuẩn bị về tư tưởng. Trước khi xuống đây, khi Trần Thái Nhiên nói chuyện với mình cũng đã nói đến tình hình toàn tỉnh Phong Châu. Toàn tỉnh chỉ sợ cũng chỉ có khu tự trị Xương Tây là được thôi. Tỉnh sở dĩ phân tách Phong Châu từ Lê Dương ra, một mặt là vì muốn giải thoát gánh nặng cho Lê Dương, một mặt khác cũng là vì tỉnh muốn dồn sức để đẩy mạnh sự phát triển kinh tế, xã hội của địa khu Phong Châu, nhanh chóng giải quyết vấn đề xóa đói giảm nghèo của địa khu Phong Châu.

Nhưng sau khi tới hai huyện thì Tôn Chấn liền cảm thấy vấn đề lớn nhất, khó khăn nhất của hai huyện này không phải là cơ sở vật chất yếu kém mà là

vấn đề quan niệm, tư tưởng. Điều này thì Nam Đàm có vẻ nổi cộm hơn.

Không phải là ý nói cán bộ lãnh đạo Nam Đàm bảo thủ hơn cán bộ lãnh đạo Song Phong mà là tình hình phát triển kinh tế Nam Đàm đã có một không khí mới, đến nay dường như lại bị rơi vào giai đoạn trì trệ. Ít nhất Tôn Chấn có cảm giác rằng suy nghĩ của một số lãnh đạo cũng có một vẻ gì đó có chút thành công liền yên tâm, gật gù đắc ý.

Nghĩ đến đây Tôn Chấn cảm thấy khi trở về chắc chắn sẽ phải trao đổi với An Đức Kiện một chút. Ban đầu Nam Đàm khởi động Khu kinh mới này, hiện nay nó đã có một cơ sở xây dựng cơ bản, nhưng về vấn đề thu hút đầu tư thì dường như vẫn chưa có động thái gì. Đây là do nguyên nhân gì? Là muốn đi bước nào tính bước đó, lo lắng mình sẽ là con chim đầu đàn đỡ đạn, hay là cảm thấy tình hình Nam Đàm hiện tại đã rất tốt rồi, không cần phải củng cố thêm nữa?

Lời nói kia của Hạ Lực Hành xem ra không phải là bản tên không đích. Bản thân mình lúc đó cũng chỉ là thuận miệng phụ họa... chứ không chú ý lắm. Nhưng tới hai huyện này xong mới ý thức được rằng tư tưởng muốn ổn định, làm từng bước, đợi người khác làm trước, mình nhìn rồi mới làm rất phổ biến. Những cán bộ dũng cảm đột phá, dám thay đổi thì dường như không có... Điều này cũng khó trách các cán bộ bên dưới, bị chìm đắm trong kiểu quan niệm này, làm sao có thể yêu cầu xa xỉ các cán bộ có thể thoát bỏ sự trói buộc này?

Nghĩ đến đây, Tôn Chấn liền không kìm nổi thở dài một hơi. Nếu muốn thay đổi diện mạo Phong Châu thì việc đầu tiên cần làm là thay đổi diện mạo tinh thần của cán bộ Phong Châu, mở rộng tầm mắt, suy nghĩ của họ. Mà muốn làm được điều này thì khá khó khăn và con đường còn xa xôi.

Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách Cao Sơ thấy Tôn Chấn thần sắc buồn bực không vui, trong ánh mắt hơi có

chút lo lắng thì cũng mơ hồ biết rằng vị Phó bí thư Địa ủy này trong lòng đang có suy nghĩ, liền nói:

- Phó bí thư Tôn, chuyện này có vội cũng không vội được. Bảy huyện của Địa khu Phong Châu chúng ta vốn là mấy huyện lạc hậu nhất, nghèo khó nhất địa khu Lê Dương. Về quan điểm, tư duy trong những vấn đề phát triển kinh tế này thì không thể cởi mở như sáu huyện phía bắc được. Hơn nữa sự đấu đá bên trong loại trừ bên ngoài rất mạnh mẽ. Tôi nói một câu không khách sáo, các cán bộ từ nơi khác đến muốn đứng vững ở mấy huyện này thì phải bỏ tâm sức, muốn tháo gỡ được cục diện thì cần phải có bản lĩnh mới được. Nếu như ngay lập tức muốn thay đổi cục diện hiện tại của Phong Châu, để quan niệm tư duy của các cán bộ này có sự chuyển biến lớn thì không hề thực tế. Có điều địa khu Phong Châu mới xây dựng, đây cũng là một thời cơ... Làm thế nào để lợi dụng được thời cơ này để thay đổi quan niệm, tư tưởng, thúc đẩy sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội... thì cần phải xem mấy người anh, Bí thư Hạ, Chủ tịch Địa khu Lý lập kế hoạch tính toán một phen.

Nghe thấy Cao Sơ nói như vậy, Tôn Chấn không khỏi mỉm cười nói:

- Anh Cao, tôi cũng biết muốn giải quyết trong chốc lát thì không thực tế, nhưng đi hai huyện rồi, thực sự là tôi có chút ngồi không yên.

Thời gian không đợi ai. Bí thư Tỉnh ủy Điền muốn đến Phong Châu chúng ta thị sát, chúng ta báo cáo công tác với Bí thư Điền thế nào đây? Chẳng lẽ gặp Bí thư Điền cũng chỉ nói đến hoàn cảnh khó khăn của Phong Châu, chỉ nói mong tỉnh ủng hộ. E rằng với tính cách của Bí thư Hạ thì cũng không thể làm được? Trong tình sẽ nhìn nhận Địa ủy Phong Châu của chúng ta thế nào? Mình muốn tỉnh ủng hộ, không thành vấn đề. Nhưng ít nhất mình cũng phải đưa ra được một ý tưởng phát triển khả thi và phù hợp với tình hình thực tế chứ? Anh Cao, anh cũng thấy đấy, chúng ta tới huyện Song Phong và Phong Châu, tình hình thế nào? Huyện nào cũng chậm chạp như bò ra đường. Nếu như tôi nói một cách không khách khí thì những người này đều là ếch ngồi

đáy giếng, không có chí tiến thủ, chỉ biết ngày nào hay ngày ấy. Như thế không khiến người ta sốt ruột sao được?

Cao Sơ là thư ký mà Hạ Lực Hành đưa từ thành phố Côn Hồ sang Địa ủy Lê Dương. Hai năm trước y làm Phó chánh văn phòng văn phòng Địa ủy Lê Dương, nhưng vẫn kiêm chức vụ thư ký của Hạ Lực Hành. Sau khi Phong Châu tách ra khỏi Lê Dương thì đến đảm nhiệm vị trí Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách Phong Châu, cũng là một người được Hạ Lực Hành đánh giá tốt. Tôn Chấn và Hạ Lực Hành quan hệ tốt, mối quan hệ cũng ngày càng thân mật. Là thư ký của Hạ Lực Hành nên Tôn Chấn cũng đối tốt với Cao Sơ, vì thế nên nhiều câu nói rất thoải mái. Tôn Chấn cũng là một người có tính cách hào sảng của người phương Bắc, trước mặt Cao Sơ từ trước đến nay không che giấu điều gì, khiến Cao Sơ cảm thấy vị Phó bí thư Địa ủy tuổi xấp xỉ mình này rất hợp ý.

- Phó bí thư Tôn, chúng ta chia sự việc ra làm hai để xem xét. Giống như Nam Đàm, anh chẳng phải cũng nghĩ là có chút điểm sáng đó sao? Cũng hoàn toàn không phải là không có chỗ nào coi được.

Cao Sơ đang dàn xếp giúp Nam Đàm. Khi rời khỏi Nam Đàm, lúc đi vệ sinh, Tần Hải Cơ kéo riêng anh ta vào nhờ xoay xở một chút. Ông ta là lãnh đạo chủ chốt một vùng, có thể làm như vậy cũng coi như là giữ thể diện, huống hồ Tôn Chấn chỉ là Phó bí thư, chứ không phải là Bí thư Địa ủy. Ý ngoài lời của Tần Hải Cơ Cao Sơ cũng hiểu, không ngoài việc lo lắng Tôn Chấn nói về Nam Đàm quá kém trước mặt Hạ Lực Hành. Còn Phong Châu lại không mấy người có mối quan hệ với Tôn Chấn, cho nên không biết rõ về Tôn Chấn.

- Hừ, Nam Đàm là có chút điểm sáng, nhưng theo tôi thấy thì đó cũng là cơ sở do đồng chí Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt tạo dựng nên. Chỉ sợ là bộ máy hiện tại đang ăn vào cả gốc thôi. Bao nhiêu vốn mới có thể đủ để ăn như vậy chứ? Bây giờ không tính toán phát triển thì sẽ như đi ngược dòng nước, tiến

không được, lui không xong. Người ta ai cũng mong phát triển mà mình thì một mình nằm ngủ, khi tỉnh giấc thì sẽ phát hiện ra muốn đuổi kịp theo người khác thì không thể không nỗ lực hơn gấp mấy lần.

Tôn Chấn đáp lại rất giàu cảm xúc:

- Nói thật, lúc đầu đến Phong Châu cũng là xoa tay muốn làm một phen lớn. Nhưng mấy tháng gần đây, hiện thực khiến tôi đã tỉnh ra không ít. Nó cũng giống vô số sợi dây thừng vô hình trói lấy thân thể của mình vậy, khiến cho mình có sức mạnh đó nhưng lại không cựa mình nổi.

Cao Sơ yên lặng gật đầu. Anh ta có thể hiểu cảm giác lo lắng này của Tôn Chấn. Tôn Chấn thường ngày cũng hay đi với y xuống huyện, hai người tuổi tương đương nhau, suy nghĩ cũng gần giống nhau, có thể nói là không có gì giấu giếm. Một số quan điểm, suy nghĩ của Tôn Chấn anh ta đều hiểu rất rõ.

Ngay cả Bí thư Hạ cũng có chút kỳ lạ hỏi mình và Tôn Chấn làm sao lại hợp ý nhau như vậy. Đương nhiên Bí thư Hạ cũng rất vui khi mình có mối quan hệ tốt với Tôn Chấn như thế. Điều này đối với sự phát triển về sau của mình thì cũng là một ô dù cực lớn. Dù sao thì Bí thư Hạ cũng có thể ở Phong Châu bao lâu thì hiện tại còn chưa rõ, nhưng Cao Sơ loáng thoáng có cảm giác, Bí thư Hạ sẽ không ở Phong Châu lâu, nhiều lắm thì là hai năm, ít thì là một năm. Chỉ sợ Hạ Lực Hành sắp phải rời đi, vì thế nên Hạ Lực Hành cũng rất ủng hộ việc mình và Tôn Chấn có mối quan hệ tốt với nhau.

- Phó bí thư Tôn, trước mắt cách nhìn của cấp trên đối với quan điểm phát triển thì vẫn không giống nhau. Anh thấy...

- Anh Cao, chuyện này thì ở trên luôn để lộ sơ sơ, tuy chưa thể hiện ra rõ ràng nhưng theo quan điểm cá nhân tôi thì chính sách của trung ương vẫn là nghiêng về việc tích cực thúc đẩy mở cửa cải cách. Rất đơn giản, không phản đối rõ ràng, đó là một dạng thái độ. Hơn nữa việc mở cửa thành phố vùng

duyên hải ban đầu đạt được thành tích nổi bật. Hiện này thì còn đưa cả đồng Thượng Hải vào. Bản thân điều này cũng chính là một tín hiệu.

Giọng điệu Tôn Chấn rất chắc chắn, đối với Cao Sơ thì lại có ý nghĩa khác.

Tôn Chấn từng là thư ký của Bí thư Tỉnh ủy tiền nhiệm, bây giờ vị Bí thư Tỉnh ủy đó đã thành người lãnh đạo quốc gia. Tuy rằng chỉ đảm nhiệm Phó chủ tịch Quốc hội ở Hội đồng nhân dân, nhưng đứng ở góc độ đó, ở vị trí đó thì những thứ có thể nắm vững, có thể tìm hiểu không phải là những điều mà các lãnh đạo cấp tỉnh thành ở dưới có thể biết được. Giọng điệu của Tôn Chấn khẳng định như vậy, phải chăng là cũng từ một kênh nào đó bắt được mấy thông tin này chăng?

- Anh Cao, người thanh niên giới thiệu tình hình hôm nay chính là Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn Nam Đàm - Lục Vi Dân đúng không?

Lời nói của Tôn Chấn đã kéo Cao Sơ quay lại từ trong suy nghĩ. Nghe thấy Tôn Chấn nhắc đến Lục Vi Dân thì trong lòng anh ta cũng có cảm giác:

- Phó bí thư Tôn cũng quen hẳn?

- Không quen, nhưng có nghe thấy nhắc đến người này. Nói là có chút xíu tiếng tăm thì là xem thường hẳn, rất thú vị.

Trên mặt Tôn Chấn hiện lên vẻ mặt thoáng chút suy tư.

- Trưởng ban thư ký Đức Kiện từng nhắc đến với tôi về hẳn. Bài viết đề nghị tranh thủ để đường sắt Kinh Cửu đi qua Phong Châu, thúc đẩy sự phát triển kinh tế của Phong Châu vốn là do hẳn viết. Trưởng ban thư ký An Đức Kiện xem ra cũng có ấn tượng tốt với hẳn, dường như Bí thư Hạ cũng có ấn tượng với người này. Anh Cao, anh nói xem, một sinh viên mới ra trường, mới hơn hai mươi tuổi mà ngay cả Bí thư Địa ủy cũng biết đến. Điều này

chứng tỏ điều gì?

- Lục Vi Dân này hôm nay tôi cũng là lần đầu tiên tiếp xúc. Nhưng danh tiếng của kiwi Nam Đàm vang xa như vậy thực sự là một công lớn. Một sinh viên mới tốt nghiệp đại học mà có thể làm được điều này thì rất không đơn giản.

Cao Sơ cẩn thận cân nhắc ý tứ trong lời nói của Tôn Chấn. Bí thư Hạ cũng biết biết Lục Vi Dân, điều này thì cũng không có gì. Chuyện kiwi Nam Đàm vào được Á vận hội, địa khu Lê Dương lúc đó ồn ào huyên nào. Lục Vi Dân lại là người khởi xướng, Hạ Lục Hành và Thượng Quyền Trí lúc đó đều có ấn tượng. Có điều Tôn Chấn làm sao lại tự nhiên nhắc đến chủ đề này, là có ý gì?

- Nếu như chỉ đơn thuần là một chuyện gì đó thì cũng không là gì, có thể giải thích là gặp cơ hội. Nhưng đề nghị tranh thủ đường sắt Kinh Cửu đi qua Phong Châu thì tôi cảm thấy không đơn giản. Người có thể nhìn ra điểm đó không phải là không có, nhưng là một sinh viên đại học mới tốt nghiệp, tôi nghe Trưởng ban thư ký An nói đó là bài viết mà Lục Vi Dân vừa mới đến làm việc ở Nam Đàm vài tháng viết ra. Điều này chứng tỏ điều gì? Điều này chứng tỏ người thanh niên đó đang tận tâm làm việc, tận tâm suy tính kế hoạch. Hoạt động làm hồ sơ thí điểm của Ủy ban công tác Đoàn ủy ngày hôm nay, anh thấy đấy, về cơ bản đều là Lục Vi Dân độc diễn. Tôi vẫn có chút kinh ngạc làm sao mà một sinh viên mới tốt nghiệp đại học lại có thể trầm tĩnh, bình thản như thế? Còn trầm tĩnh hơn một số cán bộ của chúng ta đã làm việc mấy chục năm. Bình thản đến khó tin!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Những Người Tài Giỏi

Cao Sơ tuy rằng tuổi cũng không coi là lớn, nhưng cũng là người từng trải, đã vài lần chìm nổi ở cơ quan và dưới cơ sở.

Nghe ra trong lời nói Tôn Chấn có ý xem trọng Lục Vi Dân, y lập tức nói ngay:

- Có phải Phó bí thư Tôn thấy Lục Vi Dân vừa ý? Đúng lúc, phòng Nghiên cứu Chính sách chúng tôi cũng còn thiếu người...

- Ha ha, anh Cao, đây không phải là việc tôi bận tâm, mà là việc Trưởng ban thư ký Đức Kiện bận tâm. Tôi chỉ là có hứng mà thôi, điều từ Khu công nghiệp kinh tế mới Nam Đàm chuyển đến Ủy ban công tác Đoàn huyện, chính người xuất thân từ Ủy ban công tác Đoàn như tôi mà nói, mức độ coi trọng của Huyện ủy Nam Đàm đối với công tác của Đoàn thanh niên cộng sản quả thực rất không tầm thường. Người từng đảm nhiệm vai trò cán bộ Ủy ban công tác đoàn là tôi đây cũng cảm thấy rất vui mừng.

Trong lời nói của Tôn Chấn không phải không có ý giễu cợt.

Cao Sơ cũng phá lên cười, Tôn Chấn có lẽ chỉ có trước mặt mình mới để lộ ra một mặt hài hước của ông ta.

36, 37 tuổi đã nhậm chức Phó bí thư Địa ủy, cũng xem như hiếm có trong toàn bộ lịch sử Xương Giang.

Có điều vị Phó bí thư Tôn này trước mặt người khác lại tỏ ra khá chín

chấn. Ngay cả Hạ Lực Hành và An Đức Kiện đều rất tán dương sự chùng mực của Tôn Chấn, vừa không giống như một số lãnh đạo trẻ cố tỏ ra thâm trầm lão luyện, cũng không giống như một bộ phận cán bộ trẻ thích thể hiện.

Tôn Chấn cũng một mặt có chút thích thể hiện, nhưng phải tùy trường hợp, chí ít thì Cao Sơ đã từng thấy.

Hôm nay cũng coi như có chút thu hoạch, Tôn Chấn đánh giá Lục Vi Dân như vậy, Cao Sơ liền biết mình e rằng cần phải báo cáo một chút về tình hình hôm nay cho cấp trên trực tiếp của y là An Đức Kiện, chờ xem ý kiến của ông ta.

Ngay cả Bí thư Hạ cũng biết người này, nhưng từ “biết” này hàm nghĩa rất phong phú. Cao Sơ cũng không rõ từ “biết” trong lời nói của Tôn Chấn về Bí thư Hạ rốt cuộc là có hàm ý cụ thể khác hay không. Bản thân y không tiện hỏi Bí thư Hạ, chỉ có thể xem thái độ của An Đức Kiện.

Nghĩ đến đây Cao Sơ như chợt hiểu ra điều gì đó, chẳng lẽ?

Theo lý mà nói vấn đề thư ký của Bí thư Hạ không đến lượt Tôn Chấn đến hỏi, nhưng vừa rồi Tôn Chấn cũng đã nhắc đến An Đức Kiện, nói rằng An Đức Kiện đã nhắc đến người này trước mặt Bí thư Hạ. Hàm ý trong đó nhất định rất sâu xa, đáng để suy ngẫm.

Bí thư Hạ đến bây giờ cũng vẫn chưa xác định được thư ký chuyên trách. Văn phòng Địa ủy đã sắp xếp một thanh niên đến thử việc trong một thời gian, lúc đó cũng chưa xác định, nhưng Hạ Lực Hành không hài lòng lắm nên rất nhanh đã điều chỉnh lại. Thế nên bây giờ hầu như đều là mình giúp.

Nhưng ai cũng biết tình hình này chắc chắn không thể kéo dài quá lâu, chậm nhất là trước Tết phải giải quyết vấn đề này.

Nói thật Cao Sơ cũng không thật muốn rời khỏi Hạ Lực Hành. Anh ở bên

cạnh lãnh đạo, lãnh đạo bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh, nghĩ đến anh. Đây là điều mà người khác mãi mãi không thể nào thay thế được, nhưng anh lại không thể cả đời không rời đi. Thực tế mà nói, được cử làm Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách cũng là một bước đệm rất tốt, Cao Sơ cũng lấy làm vừa ý.

Ngồi ở vị trí Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách hai, ba năm, tích lũy được chút lý lịch, kinh nghiệm sau đó đến làm ở một bộ ngành quan trọng nào đó của Địa khu, hoặc đi xuống huyện phía dưới, chí ít cũng được bổ nhiệm chức Chủ tịch huyện, đây cũng là một con đường khá lý tưởng.

Tuy nói đến lúc đó Bí thư Hạ cũng không chắc còn đảm nhiệm chức Bí thư tại Địa ủy nhưng Cao Sơ tự tin rằng với lý lịch và năng lực làm việc hiện nay của mình, hoàn toàn có thể đắc cử chức Bí thư Huyện ủy và Chủ tịch của một huyện.

Tuy nhiên vấn đề quan trọng nhất hiện nay là tìm hiểu rõ suy nghĩ thật sự của Tôn Chấn và An Đức Kiện. Cao Sơ cần đánh giá xem nếu như người này thật sự có khả năng tiếp nhận chức vụ thư ký của mình thì phải ứng phó ra sao.

Phòng bị trước là hơn, Cao Sơ biết mình rời khỏi ghế thư ký của Hạ Lực Hành là tất yếu. Nhưng làm thế nào để lợi dụng được thời cơ mấu chốt duy trì được sức ảnh hưởng nhất định của mình với vị trí cực kì lý tưởng này, cũng là một việc cần phải suy tính, mà nếu chuẩn bị cẩn thận trước sẽ rất có thể đạt được mục tiêu.

Thời gian dài lăn lộn trong cơ quan đã khiến Cao Sơ tập thành thói quen chưa tính bước tiến đã tính bước lui. Mỗi bước đi đều phải tính toán chặt chẽ, làm thế nào để mỗi bước đi đều không vượt qua phạm vi đã được tính sẵn, để mỗi bước tiến đều đạt được kết quả mỹ mãn nhất. Đây cũng là một môn học

cao siêu, có dùng cả đời nghiên cứu cũng không đủ, điều này là do một vị tiền bối đã truyền dạy lại cho Cao Sơ.

Mà nhiều năm nay từ lúc bắt đầu làm thư ký cho Hạ Lực Hành, y đã từng bước trù tính cho tiền đồ của mình. Đến bây giờ y đã biết mình vừa phải hoạch định bản thân, đồng thời cũng phải khéo léo sắp xếp kẻ khác, để ngày sau giá trị của nó được thể hiện lớn nhất.

Lục Vi Dân tựa như một chú ngựa ô, mà biểu hiện hôm nay cũng thật ấn tượng, bỗng nhiên lọt vào mắt xanh của Ban lãnh đạo Địa ủy Phong Châu, mà còn để lại dấu ấn vô cùng sâu sắc. Nếu như không phải cố ý thể hiện thì độ sâu xa trong suy tính của hắn quả thật khiến người ta phải khiếp sợ.

Nghĩ đến đây Cao Sơ cũng không ngăn nổi tập trung tư tưởng nghĩ về Lục Vi Dân. Hắn còn trẻ như thế, tài ăn nói, khí chất đều hơn người, nếu như có thêm một số yếu tố khác, Cao Sơ gần như có thể khẳng định việc hắn tiếp nhận vị trí thư ký của mình sẽ chắc như đinh đóng cột.

...

Tiền đoàn người Tôn Chấn xong, Từ Hiếu Xuân trở lại văn phòng, cẩn thận nghiên ngẫm lại chuyện hôm nay.

Là Phó bí thư Huyện ủy, ông ta mơ hồ đoán biết được ý đồ của Tần Hải Cơ. Chuyện của Lương Ngạn Bản hôm nay xem như bất thành, chỉ sợ ông Chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn đã bị mất khá nhiều điểm trong mắt Tần Hải Cơ.

Tần Hải Cơ rất không ưa Lục Vi Dân, mà nguyên nhân trong đó rất phức tạp, ngoại trừ việc Lục Vi Dân là tâm phúc của Thẩm Tử Liệt ra, e rằng còn dính líu đến một số ân oán cá nhân trong đó.

Nghe nói cháu của Tần Hải Cơ là Tần Lỗi đã từng xảy ra xung đột với

Lục Vi Dân, nguyên nhân vì một cô gái. Nhưng hình như nói là vì Lục Vi Dân ra tay bênh vực một đồng nghiệp trong cơ quan. Tần Lỗi là một phần tử bất hảo khét tiếng, nếu không nhờ bọn ở Cục công an bao che cho, việc Tần Lỗi phải vào ngồi tù chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Lúc Tần Lỗi được đề bạt làm Đội phó đội Cảnh sát Hình sự nghe nói đã nổ ra một cuộc tranh cãi lớn.

Không ít thư tố giác được gửi thẳng đến Huyện ủy, nhưng vụ việc này cuối cùng bị ém nhẹm do không có chứng cứ, điều này cả huyện đều biết.

Lúc đó Từ Hiếu Xuân cũng rất phản đối việc này, nhưng bên Ủy ban Kỷ luật đều lấy cớ không tìm được chứng cứ để cho qua chuyện. Mà Tần Hải Cơ lại có mối quan hệ mật thiết với Cục trưởng Cục Công an Mã Đạo Minh, sự việc này xem như chìm xuống. Cuối cùng sau khi kéo dài mấy tháng, Tần Lỗi vẫn nghiêm nhiên trở thành Đội phó đội Cảnh sát Hình sự.

Từ Hiếu Xuân tuy rằng không tán thành việc Lục Vi Dân xuất đầu lộ diện vì những chuyện này, nhưng hiện nay đứng trước cường quyền mà lại có thể giữ được tinh thần chính nghĩa bất khuất thì cũng quả thật hiếm có. Điều này khiến cho Từ Hiếu Xuân cảm thấy có phần xúc động.

Tần Hải Cơ đá người thích đấu tranh là Lục Vi Dân đến Ủy ban công tác Đoàn huyện, Từ Hiếu Xuân khá bất mãn về việc này.

Ông ta cảm thấy với tư cách là một Bí thư Huyện ủy, Tần Hải Cơ có phần hơi hẹp hòi. Cứ cho là có thành kiến với Lục Vi Dân đi chăng nữa thì cũng chưa đến mức phải làm như vậy, đặc biệt ông ta hiện nay đã là Bí thư Huyện ủy, còn Lục Vi Dân chẳng qua chỉ là một cán bộ cấp phó ban nhỏ nhoi, ông ta cần gì phải chấp nhận đối phương ?

Vì chuyện này mà trong cuộc họp Bí thư, ông ta đã đưa ra ý kiến bất

đồng, Lâm Thuận Lộc cũng phụ họa theo ý kiến của mình.

Nhưng Tần Hải Cơ vẫn khăng khăng làm theo ý mình, mượn cố cán bộ trẻ cần phải trải qua rèn luyện ở nhiều vị trí khác nhau, cố ý đẩy Lục Vi Dân đến Ủy ban công tác Đoàn. Còn Cù Tuấn lúc ấy do tranh chấp chức Phó bí thư với mình mà trở nên xa cách, không hề lên tiếng trong chuyện này, cuối cùng khiến cho Lục Vi Dân bị đá ra khỏi Khu kinh tế mới.

Từ Hiếu Xuân cảm giác được gần đây thái độ của Tào Cương cũng có chút thay đổi.

Lúc trước Tào Cương tán đồng việc Lục Vi Dân bị đẩy ra khỏi Khu kinh tế mới, nhưng theo thời gian, Khu kinh tế mới từng bước phát triển vững mạnh, xem ra hoạt động cũng không tồi, nhưng lại thiếu đi hoạt động mới.

Mã Thông Tài tuy có nhiều kinh nghiệm, nhưng không thật thông thạo trong việc thu hút đầu tư, mấy dự án sau khi đi vào hoạt động lại có hơi hướng đình trệ, cho nên Tào Cương cũng có phần sốt ruột.

Không phải nói Khu kinh tế mới này không có Lục Vi Dân thì không hoạt động được, nhưng khung cơ bản của Khu kinh tế mới này là do Lục Vi Dân nghĩ ra mà dựng nên, bây giờ “người sáng lập” đi rồi, Phó chánh văn phòng mới tới làm việc lung tung, không tìm thấy nổi điểm bắt đầu.

Lúc thì muốn phát triển hình thức sản xuất lao động tập trung, lúc thì đề xuất muốn đưa xí nghiệp gia công nông phẩm vào. Cũng có thương nhân đến xem, nhưng rốt cuộc bởi muôn vàn lý do nên không thể ngụ lại, điều này khiến cho người dân ở huyện có phần không hài lòng.

Từ Hiếu Xuân biết Mã Thông Tài cũng từng tìm đến Tào Cương, cũng từng đề cập tới trước mặt mình, mong muốn điều Lục Vi Dân trở về, nhưng điều này rõ ràng là không thật thực tế. Dù có thế nào thì quyết định của

Huyện ủy cũng không thể chỉ qua có mấy tháng mà thay đổi được, tuy nhiên điều này cũng chứng minh được sức ảnh hưởng của Lục Vi Dân ở Khu kinh tế mới.

Sự việc này ngày hôm nay tên quý Lương Ngạn Bân đã để xảy ra một sơ suất không lớn không nhỏ.

Không phải nói đi thăm nơi kiểu mẫu như Ủy ban công tác Đoàn này thì có vấn đề gì, mẫu chốt ở chỗ để cho Lục Vi Dân lại một lần nữa chứng tỏ được tài năng trước mặt lãnh đạo Địa ủy, còn Lương Ngạn Bân vốn là nhân vật chính lại tối tăm mờ nhạt, như vậy lãnh đạo sẽ nghĩ thế nào?

Lương Ngạn Bân vốn là người được Tần Hải Cơ đánh giá cao, không ngờ biểu hiện ngày hôm nay lại có phần sa sút như vậy. Thiết nghĩ lúc này tâm trạng của Tần Hải Cơ cũng như trăm mối tơ vò.

Từ Hiếu Xuân phát hiện được một chi tiết mà người khác không để ý, đó là lúc Tôn Chấn khởi động xe, có nhìn thoáng qua Lục Vi Dân. Với sự từng trải của Từ Hiếu Xuân, ông ta cảm thấy cái liếc mắt này có chút hàm ý sâu xa, cũng không rõ rốt cuộc đó có phải do bản thân quá nhạy cảm hay không.

Ông ta thấy rằng tuy là Tôn Chấn chỉ nghe qua lời giới thiệu, thỉnh thoảng hỏi thăm tình hình một chút, tuyệt nhiên không hỏi tới tình hình cá nhân của Lục Vi Dân. Nhưng chắc chắn Lục Vi Dân đã để lại trong lòng Tôn Chấn một ấn tượng vô cùng sâu sắc, mà ấn tượng này lại là vô giá.

Tôn Chấn là một cán bộ mới tới Phong Châu, nhưng nghe nói ông ta với Hạ Lực Hành vô cùng ăn ý, nếu như ông ta có hứng thú với Lục Vi Dân, coi trọng Lục Vi Dân, sau này tiền đồ của hắn thật không thể hạn chế.

- Tiểu Vương, cậu đi xem, nếu như Lục Vi Dân đã về, bảo hắn đến văn phòng tôi một chuyến.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Người Tài Thì Quý Trọng Nhau

- Chú Chân, anh Đạt, anh Khanh!

Lục Vi Dân vừa xuống xe đã thấy ba người đang đứng trên công trường, nhất là Hà Khanh:

- Anh Khanh về lúc nào thế?

- Ha ha, còn tưởng đã quên anh Khanh này rồi chứ? Tôi không được về sao? Nơi này tốt xấu gì thì anh Khanh của cậu cũng là cổ đông, tuy rằng cổ phần hơi ít, nhưng chân muối thì vẫn là thịt đấy.

Hà Khanh đi tới vỗ mạnh vào vai Lục Vi Dân một cái, hạ giọng:

- Được đấy, mình không tới, lại đưa bố vợ tương lai sang đây. Có điều nói thật, bố vợ tương lai của cậu rất có năng lực, tôi thấy quản lý còn tốt hơn Lôi Đạt.

Lục Vi Dân mím miệng cười, nhìn nét mặt Chân Kính Tài rất phấn chấn là đủ biết Chân Kính Tài ở đây sống khá là thoải mái.

Thời gian xây dựng nhà máy xi măng này không ngắn, công việc bên trong phức tạp khiến Lôi Đạt cực kì mệt mỏi, mấy tháng đã gầy đi đáng kể.

Hiện giờ Chân Kính Tài đến thì lập tức tiếp quản toàn bộ công việc hàng ngày trước đây. Ngoại trừ phải quyết định những việc lớn, những việc khác đều là Chân Kính Tài phụ trách xử lý, nhanh chóng giảm bớt lượng công việc

rất lớn cho Lôi Đạt, để anh ta có điều kiện thoải mái tinh thần làm những việc khác.

Mà Chân Kính Tài cũng không phụ sự kì vọng của Lôi Đạt và Lục Vi Dân, hai tuần xuống đây đã xử lý công việc xây dựng nhà máy xi măng đầu vào đấy, phân công phụ trách, đốc thúc thực hiện, kí tên, xác lập quy định nguyên tắc, phân công rõ ràng.

Ngay cả mấy “bô lão ngành xây dựng” đã theo Lôi Đạt đến Phong Châu cũng không thể không thừa nhận Chân Kính Tài quả thực có tài, người xuất thân từ nhà máy quốc doanh lớn quả thực rất xuất sắc.

- Anh Đạt là làm những việc lớn, các công việc quản lý hàng ngày đều không phải sở trường của anh ấy.

Lục Vi Dân mỉm cười nói.

- Nếu để anh Khanh tới, e là anh Khanh còn không bằng anh Đạt đâu.

- Thằng nhóc này, cái miệng cậu đang cố lấy lòng Lôi Đạt hả, thế nào, Lôi Đạt là anh, anh Khanh của cậu lại không phải là anh sao?

Trong ánh mắt Hà Khanh có vài phần cao hứng, xem ra cũng rất hài lòng.

- Ha ha, đây là anh Khanh tự nói đấy nhé. Ở Liên Xô vẫn khá chứ?

Lục Vi Dân thuận miệng hỏi.

- E rằng từ “Liên Xô” này chỉ có thể tồn tại trong lịch sử thôi, không giữ được bao lâu nữa, Liên xô sẽ tiêu vong nhanh thôi.

Giọng Hà Khanh chắc chắn khác thường:

- Vi Dân, thật không biết cái đầu này của cậu làm bằng gì, cậu đúng là

thiên tài, chuyện gì cũng có thể bị cậu nhìn thấy. Không biết cậu còn muốn ở vùng đất Nam Đàm tồi tàn đó để làm gì.

- Anh Khanh, anh không phải cho rằng em có thể mơ hồ đoán được việc này là có thể làm được nhiều việc sao? Rất nhiều người có thể đoán trước được việc này, chẳng qua chỉ có vài người có gan mạo hiểm, anh Khanh. Trong việc này có lợi có hại gì, anh hiểu rõ hơn em, bản thân em cũng hiểu rõ.

Lục Vi Dân lắc đầu mỉm cười.

- Em tự biết mình mà.

- Chuyện này để sau anh và cậu sẽ cùng bàn luận, đi thôi, đừng để Lôi Đạt và bố vợ cậu cho rằng chúng ta có chuyện gì giấu giếm cần nói.

Hà Khanh còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy Lôi Đạt cất tiếng:

- Hà Khanh, cậu đừng lấy mấy cô nàng Nga và Ukraine xinh đẹp, lại thêm mấy thiếu phụ phong tình để cám dỗ Vi Dân, Phó tổng giám đốc Chân còn ở đây đấy.

Chân Kính Tài đứng bên cạnh, gương mặt tươi cười càng rạng rỡ hơn.

Hiện giờ tâm trạng ông ta rất tốt. Vốn tưởng rằng chán nản mà bị nhà máy tổng cổ đi, tới Phong Châu này, thuần túy là mang vẻ thất cơ lỡ vận, có thể tìm được nơi trú thân nghỉ ngơi lấy lại sức cũng rất thỏa mãn rồi. Nhưng rất nhanh ông ta phát hiện ra sự việc hoàn toàn không phải như vậy.

Bối cảnh tập đoàn Thác Đạt rất chắc chắn, từ quy mô đầu tư xây dựng nhà máy xi măng này ở Phong Châu có thể thấy được, tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm, không được cũng không tiếc. Đây rõ ràng là muốn tạo ra vùng cơ sở sản xuất xi măng có quy mô kha khá, chứ không phải chỉ là phải loại

dự án ngắn hạn xây dựng nhanh chóng để kiếm tiền, khiến ông ta cũng đánh giá Lôi Đạt cao hơn không ít.

Ông ta không biết Lục Vi Dân làm thế nào lại có được mối quan hệ sâu sắc như thế với Lôi Đạt và Hà Khanh. Theo ông ta, bất kể nói thế nào thì cuộc sống của Lục Vi Dân cũng không thể nào xếp cùng chỗ với Lôi Đạt và Hà Khanh, tiếp xúc với Lôi Đạt lâu như vậy, bối cảnh của Lôi Đạt ông ta cũng mơ hồ biết được chút ít.

Với địa vị là một Phó giám đốc ở một nhà máy công nghiệp quân sự quốc doanh lớn, đối với những nhân vật này họ ở Bắc Kinh cũng không tính là xa lạ. Nhưng những người kiểu này có không ít là những kẻ con ông cháu cha, mắt cao hơn trán, chí lớn tài mọn, nhưng cũng có những người giấu tài, không để lộ tài năng khuynh đảo thiên hạ.

Ông không dám nói Lôi Đạt thuộc loại người sau, nhưng khi tiếp xúc làm việc, phong thái anh ta toát ra đã đủ để Chân Kính Tài cho rằng mình không nhìn nhầm người. Mà Lục Vi Dân lại có thể giữ một vị trí khá cao trong mắt Lôi Đạt, thậm chí là một vị trí ngang hàng.

Không chỉ có một mình Lôi Đạt là thân phận, lai lịch có chút thần bí, mà Hà Khanh cũng như thế. Điều này càng làm cho ông ta cảm thấy rất đổi ngạc nhiên.

- Nhìn xem, tôi biết ngay là cậu không nói được câu nào tử tế mà, tôi là loại người như thế sao?

Hà Khanh vừa lắc đầu vừa vỗ vai Lục Vi Dân nói:

- May là cậu không đi theo cậu ta, nếu không niềm tin của cậu có kiên định hơn nữa cũng sẽ bị cậu ta làm cho hỏng hết.

- Cậu đang nói bản thân mình đấy à?

Lôi Đạt đi tới:

- Phó tổng giám đốc Chân tới hơn nửa tháng rồi, cậu cũng không tới gặp? Có kiểu con rể như cậu sao?

- Anh Đạt, chú Chân mới tới cũng cần có thời gian làm quen, em tới lại quấy rầy chú. Chẳng phải bây giờ em đã tới rồi sao?

Lục Vi Dân cảm thấy ở bên hai người anh em này tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều. Mỗi lần ở cùng với bọn họ, chung quy bao giờ cũng có chút gạt hái.

- Được rồi, đi thôi, vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Hà Khanh nhìn thoáng qua công trường.

- Sáu tháng cuối năm có thể đi vào sản xuất được không?

- Nếu nói tận dụng thời gian thì cũng có hi vọng, phải xem sau khi đưa thiết bị vào vận hành ra sao. Bên này việc xây dựng nhà máy và đường sá cỡ sở hạ tầng đều rất thuận lợi. Về phía Phong Châu cũng rất ủng hộ, phối hợp, có thể cung cấp đầy đủ các điều kiện ưu đãi gì thì đã cung cấp hết, hơn nữa còn đến đúng lúc đúng chỗ.

Chân Kính Tài vừa đi vừa nói.

- Vấn đề vay tiền tôi cũng đã cân nhắc phải bắt đầu càng sớm càng tốt. Không thể đợi tới lúc nước tới chân mới nhảy được, chuẩn bị trước chu đáo một chút thì càng tốt. Máy ngân hàng của địa khu Phong Châu đều vừa mới xây dựng cơ bản, vẫn chưa chính thức mở cửa, tôi tính tới liên lạc một chút, tôi thấy vấn đề cũng không lớn.

- Ồ? Phó tổng giám đốc Chân tự tin như vậy?

Hà Khanh vừa mới quay về, còn không thật thân quen với Chân Kính Tài.

Tuy nói tin được con mắt của Lục Vi Dân và Lôi Đạt, nhưng cũng vẫn muốn nghe một chút trình độ của người từng là một Phó giám đốc nhà máy này.

- Ha ha, Tổng giám đốc Hà, chuyện này cũng là có nguyên nhân.

Chân Kính Tài biết là Hà Khanh này cũng là một nhân vật không đơn giản, dù là hiểu biết hay phong thái đều hơn người. Muốn được những người kiểu này công nhận, không đạt được chút thành quả thì không được, ông ta cũng sớm đã chuẩn bị tư tưởng.

- Địa khu Phong Châu vừa mới xây dựng, nghe nói trên tỉnh có hỗ trợ lớn giúp đường sá cơ sở hạ tầng Phong Châu tiến hành thay đổi với quy mô lớn, thúc đẩy việc cải thiện môi trường phát triển của Phong Châu. Việc này tôi thấy được trong văn kiện trên tỉnh có đề cập đến, chắc đầu năm sau sẽ bắt đầu. Phong Châu sẽ bắt đầu liên tục đẩy mạnh dự án xây dựng đường sá, cơ sở hạ tầng trong ba năm. Công trình cải tạo ba con đường quốc lộ Phong Nam, Phong Đại, Phong Hoài dự tính sẽ khởi công xây dựng trước ngày 1/5 năm tới. Còn đường từ Song Phong đến Phong Châu, Phong Châu đến Phụ Đầu cũng sẽ phân giai đoạn tiến hành cải tạo trước trước cuối năm sau. Xây dựng với quy mô lớn như vậy, cần bao nhiêu xi măng? Điều này cũng có nghĩa Thác Đạt chúng ta đầu tư vào nhà máy xi măng Phong Châu sẽ vừa lúc bắt kịp một thời cơ tốt, ngân hàng không có lý do gì không tin tưởng chúng ta. Trong hoàn cảnh thị trường như vậy nhà máy xi măng Phong Châu của Thác Đạt chúng ta có thể không có khả năng hoàn lại tiền vay sao?

Đấy là điều thứ nhất.

- Ồ, ý của Phó tổng giám đốc Chân là còn có lý do thứ hai sao?

Hà Khanh cũng không hề bất ngờ, trước kia lí do này cũng là do Lục Vi Dân đề xuất, mới thuyết phục được Lôi Đạt.

- Đúng, lý do thứ hai chính là địa khu Phong Châu vừa mới thành lập, mấy ngân hàng của địa khu cũng vừa bắt đầu mở cửa giao dịch. Tuy nói mấy ngân hàng này là ngân hàng nhà nước chuyên nghiệp, nhưng với hiện trạng Phong Châu mà nói, xí nghiệp nhà nước đều phải đi từng bước khó khăn, trừ phi là yêu cầu của chính sách, e rằng các ngân hàng đó cũng không quá sẵn lòng vung tiền ra cho các xí nghiệp quốc doanh đang sống dở chết dở đó.

Giọng điệu Chân Kính Tài bình thản và nhẹ nhàng, nhưng toát ra phong thái ẩn chứa sự tự tin và tự kiêu.

Đây là phong thái đặc biệt hình thành từ thời gian dài đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo ở nhà máy quốc doanh lớn... những người giống như Lôi Đạt, Hà Khanh cũng vô cùng bái phục thái độ xử lý việc khó một cách dễ dàng của Chân Kính Tài. Theo góc độ nào đó, phong thái của một người phụ trách xí nghiệp trên thương trường chính là đại diện cho hình ảnh của xí nghiệp. Lôi Đạt và Hà Khanh muốn xây dựng nhà máy xi măng Phong Châu thành nhà máy vật liệu xây dựng quy mô lớn hạng nhất nhì ở Xương Giang, tuyển được một người phụ trách tốt, dám nghĩ dám làm là khá quan trọng.

- Mà tôi nghĩ nhà máy xi măng Phong Châu của Thác Đạt rất khác biệt, nếu có Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Phong Châu làm trung gian giới thiệu, tôi nghĩ chúng ta có thể có được một số cơ hội từ đó. Cái này còn chưa tính quỹ tín dụng nông thôn Phong Châu cũng được coi là ngân hàng của chính Phong Châu. Tôi tin rằng miễn là sự phát triển của chúng ta không có vấn đề, phía ngân hàng hẳn là nhìn thấy được triển vọng phát triển tốt đẹp của nhà máy xi măng Phong Châu của Thác Đạt. Đương nhiên, việc này có thể còn cần làm một số việc, nhất là những công việc với phía ngân hàng. Muốn bọn họ thay đổi quan niệm, cũng cần có chút nỗ lực, nhất là một vài nhiệm vụ ưu tiên làm trước, điều này Tổng giám đốc Lôi và tôi cũng đã từng bàn. Anh ấy cũng đồng ý với điểm này.

Chân Kính Tài đang nói quan điểm của bản thân một cách bình thản và

nhã nhận, vừa đưa ra vấn đề và khó khăn còn tồn tại, nhưng cũng chỉ ra cơ hội và hy vọng, rất khéo léo trình bày và phân tích quan điểm của bản thân.

Hà Khanh gật đầu, xem ra quả thực vẫn là người có khả năng, không phải chỉ là loại người chỉ biết khua môi múa mép. Điều này chắc cũng có quan hệ nhất định với việc đối phương đảm nhiệm chức vị lãnh đạo ở xí nghiệp quốc doanh trong thời gian dài. Nhân tài có kinh nghiệm phong phú mà lại quen thuộc với hoạt động vận hành xí nghiệp đúng là khó có được.

Lục Vi Dân đi phía trước, lặng lẽ nghe Hà Khanh và Chân Kính Tài nói chuyện. Anh Khanh cũng là người cẩn thận, tuy là bản thân mình giới thiệu tới, hơn nữa cũng có mối quan hệ, nhưng cũng phải kiểm tra rõ ràng một phen. Điều này ngược lại còn khiến Lục Vi Dân có chút tán thưởng tác phong của Hà Khanh: can đảm mà cẩn trọng, xử lý sự việc chứ không xử lý con người, bạn bè là bạn bè, công việc là công việc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Đầu Cơ Thời Kỳ Rối Ren

Ăn cơm xong, Chân Kính Tài liền trở về công trường. Ở Quỳ Hoa Bình có xây dựng một phòng làm việc tạm thời, Chân Kính Tài thường làm việc tại đó, mỗi ngày đều làm đến tối mới về trung tâm thành phố Phong Châu, sáng sớm lại phải đi. Thái độ làm việc rất nghiêm túc đó khiến Lôi Đạt rất cảm động.

Lục Di Vân cũng đi rồi, Lôi Đạt phát hiện thấy vẻ mặt Hà Khanh có chút ngẩn ngơ:

- Sao vậy, Hà Khanh?

- Lôi Đạt, tôi vẫn không thể hiểu được thằng nhóc Lục Vi Dân này, không phải cậu nói rằng hắn hiện nay ở Nam Đàm không thật như ý sao? Tôi đề nghị hắn cùng đi phương bắc, hắn vẫn từ chối. Hà Khanh tỉnh lại từ trong nỗi trầm tư, ánh mắt vẫn còn chút mơ hồ.

- Chuyện này có gì lạ, nếu không phải hắn độc lập, đặc biệt như vậy, cậu và tôi liệu có hứng thú với hắn như vậy không? Sao nào, có phải lại có gì đó kích động đến cậu?

Lôi Đạt mỉm cười.

Hà Khanh lắc đầu. Lôi Đạt đoán được phần nào chứ không phải tất cả, anh ta cũng không thể biết hết tình hình thực sự. Giữa bạn bè cũng có các bí mật riêng, giống như Lục Vi Dân, Lôi Đạt với mình cũng đều có các bí mật riêng, trừ phi đối phương bằng lòng, nếu không thì không ai có thể cố ý thăm

dò bí mật của đối phương.

Nhưng Hà Khanh thực sự là có chút luyện tiếc. Nếu như Lục Vi Dân đồng ý cùng anh ta đi Nga, anh ta tin rằng rất nhiều việc mình có thể làm tốt hơn, hoàn thiện hơn, thu hoạch cũng sẽ càng lớn. Bởi những gì mình đang làm chính là những điều Lục Vi Dân gợi ý cho.

Tuy rằng lần này mạo hiểm rất lớn, cũng còn tồn tại vô số biến số chưa được xác định, nhưng Hà Khanh đã thấy được một khi thành công, khối tài sản khổng lồ có thể kiếm được đang vẫy tay chào y.

Ngành thu lợi được nhiều nhất là gì, là đầu cơ.

Còn đầu cơ để có được lợi nhuận nhiều nhất là gì?

Chính là đầu cơ trong thời kỳ rối ren!

Nghĩ đến đây Hà Khanh liền không kìm nổi hít sâu một hơi. Lục Vi Dân nói những lời này thật quá sâu sắc, thế cho nên anh ta xúc động tới mức muốn khắc sâu những lời này làm vật kỷ niệm.

Mà hiện nay anh ta đang đầu cơ vào thời kỳ rối ren của một đất nước đang rối loạn.

...

Vẫn là chiếc xe Mercedes-Benz kia, Lục Vi Dân dựa lưng vào ghế sau bên phải.

Nhắm mắt trầm tư suy nghĩ.

Hà Khanh lại một lần nữa có thành ý mời hẳn cùng y đi Liên Xô phát triển.

Lục Vi Dân biết đối phương hẳn phải rất có thu hoạch rồi mới có thể lại có ý nghĩ đó trong đầu. Trên thực tế ngay cả Lục Vi Dân cũng không thể ngờ mạng lưới quan hệ ở Liên Xô của Hà Khanh lại sâu rộng đến như vậy, đối phương lại thực sự thiết lập được quan hệ với người của phe Sobchak.

Sobchak là người như thế nào, Lục Vi Dân đương nhiên biết rõ. Các nhân vật hoạt động mạnh mẽ trong lĩnh vực kinh tế và chính trị của Nga trong mười năm, thậm chí hai mươi năm tới có không ít đều có liên quan đến phe cánh của Sobchak xưa kia. Tuy rằng sau này bọn họ phân tách nhau ra, nhưng trong thời kỳ này họ đều đang trong trạng thái ngủ đông.

Lục Vi Dân nhớ rõ lúc ấy mình chỉ là khi nói đến tình hình Liên Xô với Hà Khanh, có nói đến vài phần tử tích cực hoạt động, trong đó quan trọng nhất đương nhiên là Sobchak và Chubais. Nếu có thể xây dựng mối quan hệ tương đối bền chắc với các nhân vật trong phe cánh của hai người này, cùng với tiến trình dân chủ hóa và tư hữu hóa của Nga dần trở nên rõ ràng.

Những người có thể sẽ bứt phá trong thời kỳ Nga đang rối loạn.

Muốn nhóm lửa bếp lạnh thì phải nói đến tầm nhìn và thời cơ nhóm lửa, càng phải chú trọng nghệ thuật, xem ra Hà Khanh là một cao thủ kha khá.

Lục Vi Dân có thể cung cấp tình hình cho Hà Khanh cũng chỉ dừng lại ở đó. Yeltsin vào lúc này không phải là người Hà Khanh có thể tiếp xúc đến được. Vậy thì hẳn cũng chỉ có thể nghĩ cách với những người có thể sẽ gia nhập phe của Yeltsin, để xem cái bếp lạnh này liệu có thể thành công không.

Tuy nhiên cũng như chính những gì Hà Khanh nói, đã là nhóm một cái bếp lạnh, dù phải đốt thêm một vài khoảng rộng hơn, chú trọng củng cố, dù cho chỉ cần có một hai mối có thể thiết lập quan hệ, cũng xem như là thành công rồi.

Lục Vi Dân rất tán thưởng tính khăng khăng và lí trí của Hà Khanh, một người và doanh nghiệp không phải của Liên Xô đừng hy vọng có thể làm mưa làm gió ở đất nước Liên Xô này.

Giống như một người ngoại quốc hoặc là một doanh nghiệp nước ngoài, anh vĩnh viễn không thể một mình lớn mạnh trên mảnh đất Trung Quốc này. Kế sách tốt nhất là tìm một người bản xứ thích hợp để hợp tác, bắt tay cùng tiến lên, cùng tính kế phát triển, như vậy mới có thể thu được lợi nhuận cao nhất.

Mà Hà Khanh đối với điểm này có nhận thức rất sâu sắc, đây có lẽ là kinh nghiệm anh ta thu được khi ở Liên Xô lâu như vậy.

Đứng trước lời mời của Hà Khanh, nếu nói không chút động lòng thì là nói dối, nhưng Lục Vi Dân rất nhanh có thể khống chế được trái tim đang đập gấp gáp của mình.

Ước vọng thì nhiều nhưng năng lực thì có hạn, nếu hấn đến đó cũng chưa chắc có thể suôn sẻ được như trong tưởng tượng. Sự thật thường ác liệt hơn nhiều so với trong tưởng tượng, chỉ có kiểu người như Hà Khanh mới có thể thực sự sinh tồn trên mảnh đất đó. Điều hấn có thể làm cũng chỉ là cung cấp cho anh ta một chút chỉ dẫn khái quát mà thôi.

Sống yên ở hiện thực thì càng lí trí hơn, Lục Vi Dân từng nghĩ vô số lần về vấn đề này, vẫn là cảm thấy mình nếu thực sự muốn tự mình ra thương trường làm một số việc không được trong sáng, chưa chắc có thể như cá gặp nước trong tưởng tượng. Mà cơ quan chính quyền lại chính là nơi mình quen thuộc trong kiếp trước, có ưu thế này mà không tận dụng tốt, lại muốn đi đến chỗ mà mình không hề hiểu rõ thật là quá khờ dại.

Huống chi Lục Vi Dân vẫn luôn cho rằng nếu hấn có thể đứng ở vị trí cao hơn, là có thể thử cống hiến nhiều hơn nữa cho sự phát triển, thay đổi của

một địa phương. Việc này so với làm trong xí nghiệp cũng tốt, so với làm kinh doanh cũng hay, có ý nghĩa hơn nhiều.

Trước mặt hẳn giờ có hai con đường, một là quay về nhà máy 195, đây là con đường phải làm lại từ đầu. Quách Chinh đối với hẳn đúng là rất coi trọng, mà hẳn cũng luôn muốn chấn hưng lại nhà máy 195, quyết tâm nỗ lực vì dự án máy bay lớn. Chẳng qua là đây có thể nói là một bước nguy hiểm, Chân Kính Tài rời khỏi nhà máy 195, cái lịch sử luân hồi này đến hẳn cũng không thay đổi được, vậy Quách Chinh thì sao? Nếu Quách Chinh vẫn ở nhà máy 195, có lẽ con đường trở về của hẳn cũng bằng phẳng hơn một chút, nhưng ba năm năm sau Quách Chinh nếu cũng rời nhà máy 195 như trong kiếp trước thì sao?

Khoảng thời gian ba năm năm đối với hẳn mà nói là quá ngắn. Bất kể hẳn nỗ lực như thế nào, cũng không thể trong vòng ba năm năm ngắn ngủi mà leo lên được vị trí đủ để cho Lương Quảng Đạt và Trần Phát Trung không thể làm cho dao động. Mà Lục Vi Dân không cho rằng mình có tài chống lại trời đất, một khi Quách Chinh rời khỏi, hẳn mất đi ô dù, e rằng chỉ còn đường cuốn gói. Những người Lương Quảng Đạt, Trần Phát Trung cùng với Diêu Chí Bản này có thể sẽ dùng đủ cách để gây khó dễ cho hẳn, còn nếu hẳn muốn đi khỏi, có lẽ sẽ lại phải đối mặt với một quá trình thích ứng mới.

Đương nhiên nếu hẳn có thể phát triển tốt, leo lên được chiếc ghế cấp Phó phòng ở nhà máy 195, rồi mới đi, nếu có thể có chút cơ hội thì cũng chưa chắc không có khả năng tìm được vị trí tốt ở địa phương, nhưng như thế biến số cũng rất lớn.

Con đường thứ hai chính là con đường hẳn đang cân nhắc, cũng là Chu Du Minh chỉ ra cho hẳn, nghĩ cách điều đến địa khu Phong Châu.

Chu Du Minh có thể nói với hẳn việc này, ít nhất cũng cho thấy ấn tượng của An Đức Kiện với hẳn cũng là không tồi, nếu không Chu Du Minh sẽ

không tùy tiện nói những điều này trước mặt hắn. Nhưng An Đức Kiện giờ không phải Bí thư huyện ủy Nam Đàm nữa, mà là Trưởng ban thư kí Địa ủy Phong Châu, lời nói của Chu Du Minh có bao nhiêu phần trăm là đại diện cho ý đồ thực sự của An Đức Kiện, trong lòng Lục Vi Dân không chắc chắn.

Theo cách nghĩ của Lục Vi Dân, nếu như lại điều đến một xá xính nào đó ở địa khu Phong Châu, bắt đầu lại từ đầu thì cũng chẳng có ý nghĩ gì. So với đến Phong Châu làm lại từ đầu thì còn không bằng về nhà máy 195. Nếu muốn tới địa khu Phong Châu, thì phải đến một cơ quan có chút tiếng nói. Chức vụ không nhất định phải cao, nhưng nhất định phải có thể phát huy tác dụng, nói cách khác là cơ quan có sức ảnh hưởng, nhưng xem ra hiện nay để đạt tới điều này vẫn còn quá xa.

Lục Vi Dân không biết ấn tượng hắn để lại cho Tôn Chấn là như thế nào, hắn tự nhận thấy lúc đó hắn thể hiện cũng khá. Nhưng mấu chốt ở chỗ cơ hội này quá nhỏ nhoi, Tôn Chấn vừa đến, cho dù là để lại ấn tượng tốt trong y, nhưng cũng chỉ dừng lại ở ấn tượng mà thôi.

Lục Vi Dân không hề biết rằng khi hắn đang chìm đắm trong nỗi phiền muộn, có một người khác như vậy cũng đang thăm dò hướng đi của hắn.

- Cậu nói Lục Vi Dân có thể thay cậu làm thư kí của Bí thư Hạ ư?

An Đức Kiện thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng lập tức lấy lại bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Đây là ý kiến của Phó bí thư Tôn?

- Không, không, Phó bí thư Tôn không hề nói vậy. Nhưng lần đi Nam Đàm điều tra nghiên cứu này, tôi cảm thấy Phó bí thư Tôn không thật hài lòng với công việc ở Nam Đàm, điểm sáng duy nhất chính là hộ thí điểm của hoạt động đoàn viên thanh niên đi đầu trong công tác làm giàu của Lục Vi

Dân ở Đông Cốc. Phó bí thư Tôn rất hài lòng đối với tình hình ở đó, nhận thấy rất có tiềm năng. Cao Sơ ngồi trên sofa đối diện An Đức Kiên, đang nói về tình hình điều tra lần này, cuối cùng mới nói đến việc của Lục Vi Dân.

- Không phải ý kiến của Phó bí thư Tôn? Chỉ có lý do này mà khiến cậu cảm thấy Lục Vi Dân có thể đảm đương chức thư kí của Bí thư Hạ?

An Đức Kiên lắc đầu:

- Tiểu Cao, cậu làm việc có hơi theo cảm tính rồi? Tôi từng công tác ở Nam Đàm, tình hình của Lục Vi Dân tôi cũng hiểu đôi chút. Cậu ta đúng là có năng lực, tầm nhìn rộng, ý tưởng nhiều, nhưng nó không có nghĩa hẳn có thể làm thư kí cho Bí thư Hạ được. Cậu đã làm thư kí cho Bí thư Hạ nhiều năm như vậy, yêu cầu của Bí thư Hạ cao như thế nào cậu cũng rất rõ, Lục Vi Dân chỉ là một người còn non nớt, hẳn sao có thể làm được?

- Trưởng ban thư kí, cảm thấy Lục Vi Dân khá là thích hợp với việc thay tôi làm thư kí cho Bí thư Hạ chỉ là ý nghĩ của tôi. Tôi làm thư kí cho Bí thư Hạ nhiều năm như vậy, không dám nói hiểu rõ sở thích của Bí thư Hạ được bao nhiêu, nhưng tôi biết bí thư Hạ cần một người thư kí có thể dùng đầu óc để làm việc, chứ không phải loại chỉ biết pha trà rót nước thông thường. Mà tôi thấy Lục Vi Dân rất năng động, hơn nữa như ông nói, cũng rất có năng lực và ý tưởng, Văn phòng Địa ủy chúng ta trong biên chế còn thiếu rất nhiều người tài như vậy, văn phòng Địa ủy ta nên suy xét điều hẳn lên.

Cao Sơ vẫn không hiểu rõ được suy nghĩ thật của vị Trưởng ban thư kí này, nhưng Tôn Chấn đã nói đối phương nhắc đến Lục Vi Dân này trước mặt ông ta và Bí thư Hạ, cho thấy đối phương rất có cảm tình với Lục Vi Dân. Lê nào nói cách thể hiện rõ ràng như thế y còn không hiểu?

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Thể Hiện Ý Tốt

- Tiểu Cao, cậu nói Văn phòng Địa ủy hiện đang thiếu người, nếu Lục Vi Dân có thể thử điều tạm đến Văn phòng Địa ủy thì tôi cũng đồng ý. Biểu hiện của hã ở Nam Đàm rất nổi bật, nhưng nếu liều để hã làm thư kí cho Bí thư Hạ thì e rằng không thích hợp.

An Đức Kiện hút một hơi thuốc, chậm rãi nói.

An Đức Kiện không ngờ Lục Vi Dân còn có thể bắt kịp một cơ hội như thế này để giành được thiện cảm của Tôn Chấn. Xem ra câu nói “luôn có cơ hội cho những người có sự chuẩn bị” không hề sai, câu nói “là vàng thì ở đâu cũng sáng” lại càng chính xác.

Tần Hải Cơ đẩy Lục Vi Dân đến Ủy ban công tác Đoàn để giam lỏng, hã liền có thể làm được rất ấn tượng ở đơn vị chẳng ai để ý đến này. Vừa khéo, Tôn Chấn chính là người của Ủy ban công tác Đoàn tỉnh, có thể gặp được mỗi duyên này, ông ta không thể không nói Lục Vi Dân thật may mắn.

- Trưởng ban thư ký, hay là ông xem thế này có được không. Điều Lục Vi Dân lên phòng Nghiên cứu Chính sách của chúng tôi. Hã tạm theo tôi một thời gian để làm quen thích ứng, tạm thời không chỉ rõ công việc của hã, để xem hã có nhanh nhẹn hay không, cũng xem cảm nhận của Bí thư Hạ. Nếu được thì để hã dần dần tiếp nhận công việc của tôi, nếu không hài lòng có thể để hã yên tâm công tác ngay tại phòng Nghiên cứu Chính sách.

Cao Sơ lấy lùi để tiến.

An Đức Kiện mỉm cười. Đầu óc của Cao Sơn rất lợi hại, hơn ba mươi tuổi, tầm nhìn rất tinh tế và tỉ mỉ, suy tính rất chu đáo. Trong những người mình đã gặp thật đúng là không có mấy ai có thể sánh bằng.

Xem ra Tôn Chấn đúng là rất có thiện cảm với Lục Vi Dân, cho nên Cao Sơn mới thuận nước đẩy thuyền mà tình nguyện làm việc này. Có lẽ anh ta cũng biết tâm tư của mình. Ở Văn phòng Địa ủy này, ai cũng là những người tài giỏi chuyên quan sát người khác, nhất là Cao Sơn này đã đi theo Hạ Lực Hành làm thư kí đã nhiều năm như vậy, khả năng đoán biết lòng người cũng thật không tầm thường.

- Tiểu Cao, chuyện này phải thận trọng. Như thế này nhé, tôi hỏi ý kiến của Bí thư Hạ trước đã. Bí thư Hạ tuy có dặn dò chuyện của cậu, bảo tôi cứ người tới tiếp nhận công việc của cậu, nhưng việc tìm thư kí cho Bí thư Hạ phải cẩn thận. Công việc của Bí thư Hạ rất nặng nề, việc tuyển chọn thư kí rất quan trọng, cậu cũng đừng vội tháo bỏ trọng trách. Việc bên phòng Nghiên cứu Chính sách có thể tạm hoãn, việc chính của cậu bây giờ là phục vụ Bí thư Hạ cho tốt đã.

An Đức Kiện suy nghĩ một lát rồi mới nói.

Cao Sơn từ văn phòng An Đức Kiện đi ra, suy nghĩ về ý tứ của ông ta. Sau khi anh ta trở về liền thông qua một số con đường hiểu thêm một chút về trường hợp của Lục Vi Dân này.

Lục Vi Dân ngay sau khi tốt nghiệp đại học thì được phân về Nam Đàm, Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy phân hấn làm thư kí của Thẩm Tử Liệt trong một thời gian rất ngắn. Nghe nói hấn rất được Thẩm Tử Liệt coi trọng, trong thời gian chưa tới một năm đã từ cán bộ bình thường nhảy vọt lên cấp Phó ban, giữ chức vụ Phó chánh văn phòng Khu Khai thác Phát triển kinh tế kĩ thuật Nam Đàm.

Nhưng người này dường như sinh ra đã có số phận lên xuống thất thường. Làm Phó chánh văn phòng Ban quản lý chưa được bao lâu, nhân sự ở Nam Đàm đã nhanh chóng thay đổi mạnh, hẳn liền bị điều tới Ủy ban công tác Đoàn.

Muốn nói lý lịch của hẳn đơn giản thì cũng đúng, dù sao chỉ với thời gian hơn một năm, hẳn đã từ Văn phòng Huyện ủy tới Khu kinh tế mới, rồi lại đến Ủy ban công tác Đoàn. Nhưng nói phức tạp thì cũng không sai, làm thư kí của Thẩm Tử Liệt - Phó chủ tịch thường trực huyện, Phó bí thư Huyện ủy, sau mấy tháng liền tạm rời chức rồi tới huyện Nam Đàm làm việc.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, kiwi Nam Đàm phát triển mạnh mẽ ở Lê Dương, thậm chí ở toàn tỉnh Xương Giang. Nó nổi tiếng khắp Á vận hội, vấn đề tiêu thụ nan giải đã được giải quyết dễ dàng, đều là nhờ bản lĩnh của hẳn. Ngay sau đó hẳn lại công tác ở mảng thu hút đầu tư ở Khu kinh tế mới rất có tiếng tăm, đến Ủy ban công tác Đoàn này mà cũng có thể làm ra như thế, theo Cao Sơ, xem ra hẳn thực sự có tài.

Cao Sơ phân tích tỉ mỉ quá trình làm việc của Lục Vi Dân. Việc hẳn đến Khu kinh tế mới đảm nhiệm chức vụ trợ lý chủ nhiệm là một điểm mấu chốt, mà điểm này không có Bí thư Huyện ủy khi đó là An Đức Kiện đồng ý thì không được.

Nếu nói An Đức Kiện vì muốn duy trì quan hệ với Thẩm Tử Liệt mà làm như vậy thì cũng hợp lý. Nhưng An Đức Kiện nhắc tới bài viết tranh thủ đường sắt Kinh Cửu đi qua để đẩy mạnh phát triển kinh tế Phong Châu của Lục Vi Dân trước mặt Bí thư Hạ và Phó bí thư Tôn, thì ý nghĩa hoàn toàn khác biệt. Điều đó có nghĩa là Lục Vi Dân không chỉ rất được Thẩm Tử Liệt tin cậy, hơn nữa còn lọt được vào pháp nhãn của An Đức Kiện, thậm chí có thể nói đã lọt vào tầm những nhân vật được chú ý của An Đức Kiện.

Cao Sơ dĩ nhiên biết rất rõ quan hệ giữa An Đức Kiện và Hạ Lực Hành.

Trên thực tế, từ việc Hạ Lực Hành lựa chọn ai giữ chức Trưởng ban thư kí liền có thể dễ dàng nhìn ra.

Theo Cao Sơ biết, hai vị trí Trưởng ban tổ chức cán bộ Địa ủy và Trưởng ban thư kí Địa ủy, Hạ Lực Hành cũng rất phân vân giữa hai người là Cầu Trị Lương và An Đức Kiện. Về điểm này Hạ Lực Hành có quyền đưa ra quyết định, nhưng cuối cùng ông ta lại chọn Cầu Trị Lương làm Trưởng ban tổ chức cán bộ, còn An Đức Kiện làm Trưởng ban thư ký.

Tuy Cao Sơ không rõ suy nghĩ của Hạ Lực Hành trong chuyện này như thế nào, nhưng ông ta sắp xếp như vậy đương nhiên là có lý do của ông ta. Điều này tuyệt đối không thể nói rằng Cầu Trị Lương được ông ta tin nhiệm hơn An Đức Kiện. Nhìn từ góc độ nào đó, Cao Sơ cho rằng An Đức Kiện càng được tin nhiệm hơn. Nhất là khi có Phó bí thư Huyện ủy Tôn Chấn có tác phong người thật việc thật và cực kì cứng rắn sẽ có thể hạn chế lợi thế của Cầu Trị Lương. Đương nhiên điều này Cao Sơ chỉ suy nghĩ trong lòng nhưng anh ta tin tưởng phán đoán của mình dù không trúng thì cũng không sai khác nhiều.

Hiện giờ, bản thân anh ta làm được như thế coi như cũng đã cố hết sức. An Đức Kiện tự có cân nhắc cân nhắc của ông ấy, tuy nhiên Cao Sơ tin rằng không bao lâu chuyện này sẽ rõ ràng.

...

Hạ Lực Hành về đến nhà thì đã sáu rưỡi tối. Vợ ông tối nay có một ca mổ, có gọi điện cho ông tối nay sẽ về trễ một chút, nhưng lại nói với ông là Yến Thanh ở nhà nấu cơm tối xong xuôi rồi. Điều này khiến Hạ Lực Hành có chút kinh ngạc.

Con bé này đến Phong Châu khi nào? Cũng không nói trước một lời nào.

Con bé này sau khi được điều về Xương Châu một thời gian cũng không có tin tức gì, phòng Ngoại vụ của Ủy ban nhân dân tỉnh cũng không phải là nhiều việc, đối với năng lực của Yến Thanh việc thích ứng không phải là vấn đề mới đúng. Nó vừa mới trở về, vừa đúng dịp lãnh đạo tỉnh sắp ra nước ngoài khảo sát, cũng đi theo ngay.

Điều kiện bên Phong Châu quả thực là khó khăn, cũng khó trách Lý Chí Viễn cả ngày nhắc tới việc đẩy nhanh sớm xây dựng tòa nhà cho các bộ và ủy ban trung ương và tòa nhà của Ủy ban nhân dân Địa khu, cùng với ký túc xá sinh hoạt cho các cán bộ công nhân viên chức.

Bản thân Hạ Lực Hành cũng nghe được không ít lời than phiền của các cán bộ, cảm thấy đến Phong Châu vốn dĩ đã là chịu thiệt, cơ sở kinh tế yếu kém, tài chính khó khăn thì không nói, hơn nữa điều kiện các mặt đều kém. Hiện giờ trên tỉnh có chương trình trợ cấp tài chính cho việc khởi động xây dựng ở Phong Châu, chính là nên dùng kinh phí này cho việc xây dựng tòa nhà văn phòng và khu ký túc xá của cơ quan.

Ngoại trừ tòa nhà Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu nằm ở tòa nhà hành chính của nhà máy phân hóa học cũ ra, các bộ và ủy ban trung ương cũng là nơi tạm bợ, hoặc là thuê, hoặc là tụ tập ở tòa nhà văn phòng của thành phố Phong Châu. Việc này khiến cho bên thành phố Phong Châu có rất nhiều lời ra tiếng vào.

Mà người nhà của cán bộ công nhân viên chức càng than phiền nhiều hơn. May là Trường trung học số 2 của Phong Châu vừa mới xây mới trường mới xong nên chuyển đi, các văn phòng và phòng học trở thành lựa chọn duy nhất của những người mới đến. Những người độc thân chen chúc cùng một chỗ, những người đến cùng người nhà hoặc là vợ chồng cũng nghĩ ra cách để chấp vá một chút. Cũng may Trường trung học số 2 cũ của Phong Châu ở ngay trong thành phố, vị trí cũng khá, nếu không Hạ Lực Hành biết sẽ không biết có bao nhiêu người nói sau lưng mình.

Mặc dù như vậy, trong Địa ủy cũng có không ít người nói bóng nói gió, đưa ra rất nhiều ý kiến, yêu cầu nhanh chóng đưa trợ cấp đặc biệt vào đầu tư xây dựng. Tất nhiên, chuyện xây dựng này tuyệt đối không chỉ là xây dựng đường sá, cơ sở hạ tầng, mà cả xây dựng văn phòng hành chính và ký túc xá sinh hoạt nữa.

Có một số việc đúng là không thể làm nhiều người tức giận, Hạ Lực Hành đương nhiên rõ điểm này. Cho nên ông ta không phản đối khi Lý Chí Viễn không thể chờ đợi mà yêu cầu sửa đổi phương án quy hoạch ban đầu. Thế nên trong cuộc họp nhấn mạnh phải liệu cơm gắp mắm, Ủy ban nhân dân tỉnh cam đoan dùng vốn trợ cấp được sử dụng ở chỗ cần thiết nhất.

Lời nói dùng ở chỗ cần thiết nhất thì rất linh hoạt. Xây dựng đường sá cũng là cần thiết, xây dựng thành phố cũng là cần thiết. Nhất là Phong Châu chỉ là một thành phố cấp huyện, quyền hạn và nghĩa vụ quản lý cơ sở của thành phố và chính quyền có chút đan xen với Địa khu, điều này tạo cho phía thành phố Phong Châu phần linh động để làm việc rất lớn.

Chuyện này cũng là một thời gian trước Trương Thiên Hào có nói với mình rất cặn kẽ về quy hoạch thành phố Phong Châu.

Xây dựng đúng là nguyên nhân chủ yếu của hiệu ứng kiêu mẫu cho việc thúc đẩy hơn nữa quá trình đô thị hóa của địa khu Phong Châu.

Hạ Lực Hành không phải không muốn đẩy mạnh mức độ đô thị hóa. Vấn đề ở đây là vốn trợ cấp chỉ có như thế, biểu thị rõ ràng là chỉ có thể dùng cho việc xây dựng cải tạo đường sá, giao thông của địa khu. Về phần khu văn phòng của các bộ và ủy ban trung ương cùng với nơi ở của các cán bộ liên không nói rõ ràng, ngoại trừ thắt chặt một chút vốn địa phương, còn xem các nhân vật số một của các bộ và ủy ban trung ương tự thể hiện.

Về phần xây dựng đường sá cũng có thể linh động. Đối với thành phố cấp huyện như Phong Châu, xây dựng thành phố bao gồm xây dựng đường sá trong thành phố, toàn bộ nằm trong giai đoạn sáng lập ban đầu. Trong tình hình công việc ở các phương diện chưa nằm trong chuẩn mực, Địa khu cân bằng thế nào để sử dụng khoản tiền này với thành phố Phong Châu. Và thành phố Phong Châu làm thế nào để có thể tranh thủ quyền lợi có thể là của mình, cũng có thể không phải là của mình từ tay địa khu Phong Châu. Nhất là đối với số vốn xây dựng đường sá này, liền trở thành món thịt Đường Tăng mà bao người dán mắt vào.

Vấn đề tài chính luôn là vấn đề phức tạp đeo bám lấy Chính quyền và Đảng ủy, họ đã quen với khổ cực, một khi có hi vọng, ý nghĩ đó như ngọn cỏ dại mọc toát lên trên từ dưới tảng đá lớn, cũng không có cách nào đè nó xuống được.

Hạ Lực Hành nhọc công suy nghĩ ít nhất là một năm rưỡi hoặc lâu hơn. Mình và Lý Chí Viễn cũng đều lao tâm khổ trí về vấn đề tài chính, làm thế nào để gỡ bỏ nút thắt tài chính này, làm thế nào để phân chia sử dụng hợp lý số tiền này, cũng là vấn đề nan giải số một đặt ra trước Ủy ban nhân dân Địa Khu.

Vừa nghĩ đến vấn đề, vừa thuận tay đặt chiếc túi lên trên bàn uống trà, Hạ Lực Hành vô thức ngồi lên sô pha, lúc này mới nhận ra vợ vẫn chưa về nhà, là Tô Yến Thanh ở nhà nấu cơm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Tình Cảm Ấm Áp

- Chú đã về rồi ạ?

Yến Thanh bưng lên một đĩa cá hấp và một đĩa mìn thầu, xếp bát đĩa lên bàn rất nhanh nhẹn.

Đã hai tháng không gặp, Hạ Lực Hành cảm thấy đứa cháu gái đang đứng trước mắt ông hình như đã có đôi chút thay đổi.

Chiếc tạp dề màu xanh trng sáo kết hợp với vóc dáng dong dỏng, cho dù là chiếc tạp dề thắt ngang eo cũng không che nổi nét thanh tao, kiều diễm, dường như trưởng thành hơn rất nhiều so với hai tháng trước. Khuôn mặt đẹp như tranh phẳng phất có nét như vợ mình lúc còn trẻ. Thảo nào Tô Yến Thanh và vợ mình là thân thiết nhất, mà vợ ông cũng quý đứa cháu gái này nhất. Thậm chí ngay cả con trai mình còn có chút ghen tị với chị họ vì chị ấy được mẹ yêu quý hơn.

- Ủ, Yến Thanh mới đến mà đã bận như vậy. Dì cháu biết cháu sẽ đến mà vẫn nhận ca mổ này, cái bệnh viện Trung tâm địa khu Phong Châu này chẳng lẽ không thể tìm được một người thay thế sao?

Hạ Lực Hành giả bộ bức tức, tâm trí ông lại đang để ở việc khác.

Bạch Phổ được điều tới bệnh viện Trung tâm Phong Châu, thực chất cũng chính là bệnh viện nhân dân huyện Phong Châu trước kia, nay đổi tên thành bệnh viện Trung tâm Phong Châu. Còn bệnh viện Trung y Phong Châu trước kia nay được đổi tên thành Bệnh viện nhân dân Phong Châu số 2, cũng thế

hiện Phong Châu đã chính thức thành lập địa khu, ít nhất cũng có hai bệnh viện cho ra hồn.

Ông Dương ở Cục Y tế cũng không ít lần tìm mình kể khổ, nói rằng hai bệnh viện này điều kiện quá kém, cho dù là thiết bị điều trị hay đội ngũ y tá đều thiếu hụt nghiêm trọng, yêu cầu nhanh chóng suy xét việc cấp ngân sách để giải quyết tình hình cấp bách hiện nay của bệnh viện.

Một câu nói, vẫn là thiếu tiền. Có tiền, thiết bị điều trị thiếu thì có thể mua ngay lập tức, đội ngũ y tá thiếu hụt, vừa có thể dùng phương pháp điều động bổ sung. Có tiền thì cũng có thể dùng tiền để mở rộng thêm biên chế cho những sinh viên mới ra trường ở những bệnh viện đa khoa. Nhưng nếu không có tiền thì ngay lập tức con đường dường như rộng rãi này sẽ biến thành ngõ cụt.

- Không sao đâu ạ, dì Hai đã nói với cháu rồi, cũng chỉ muộn hơn một tiếng thôi. Dù sao chú cũng về muộn, hay là chú chê cháu?

Tô Yến Thanh vừa sắp đĩa vừa giả bộ giận dỗi nói:

- Cháu còn nói sẽ làm một bữa ăn ngon cho chú đấy, không ngờ chú lại chê.

- Ha ha, cái con bé này cũng học cách trêu chú cơ đấy. Chú chê tay nghề của cháu lúc nào?

Hạ Lực Hành rất thích bầu không khí gia đình ấm cúng này, chỉ tiếc rằng nhà chỉ có hai cậu con trai, tính cách thích tự do, thi đỗ đại học là không muốn về nhà. Coi như có được nghỉ hè thì cũng tìm lí do để không về nhà, nếu có về nhà cũng chỉ được mấy ngày đầu, không đợi kỳ nghỉ hè kết thúc là đã đi rồi.

- Vậy thì chú thích những món ăn do cháu làm đúng không?

Tô Yến Thanh sắp xếp bát đĩa, nhìn đồng hồ, đoán chắc chút nữa dì Hai sẽ về, bèn đi bật ti vi. Cô biết rằng dì mình nếu như không có chuyện gì đặc biệt khác thì mỗi tối đều không thể bỏ qua hai chương trình tiếp sóng tin tức thời sự của Đài truyền hình Trung ương và Đài truyền hình Xương Giang.

- Được rồi, chẳng phải muốn chú khen ngợi đó sao?

Hạ Lực Hành mỉm cười.

- Chẳng lẽ nói làm cơm cho chú mà cũng đòi thưởng sao?

- Dạ, nếu chú đã nói như vậy thì định sẽ thưởng gì cho con?

Tô Yến Thanh cầm một quả táo lên và gọt cho Hạ Lực Hành.

- Cháu lại không ở Phong Châu, chú có thể thưởng cho cháu quà gì đây?

Hạ Lực Hành liếc Tô Yến Thanh, khẽ mỉm cười nói:

- Ngược lại, có một số người không cần đợi chú thưởng, chỉ cần dựa vào bản lĩnh của mình cũng có thể đạt được.

Tô Yến Thanh sau khi ngẩn ra, lập tức phản xạ lại, trong nháy mắt tim cô đập thình thịch, hai gò má không thể kiềm chế mà nóng bừng lên. Nhưng cô vẫn cố ý làm bộ không hiểu, vừa gọt táo vừa hỏi rất tùy ý:

- Ai đạt được ạ?

Hạ Lực Hành chỉ cười không nói, quay sang xem ti vi.

Tô Yến Thanh cảm thấy tim mình cũng sắp nhảy ra ngoài. Câu nói dường như mang hàm ý của Hạ Lực Hành khiến lòng cô lập tức dậy sóng, lẽ nào người mà chú đang ám chỉ là Lục Di Vân? Nhưng hình như chưa từng nghe Lục Vi Dân nhắc tới.

Trong điện thoại Thường Xuân Lai cũng chỉ nói bây giờ Lục Vi Vân đã thực sự bị giam lỏng hoàn toàn, một bước là tới Ủy ban công tác Đoàn ủy, cả ngày không thấy, nghe nói là hôm nào cũng xuống xã. Tô Yến Thanh cũng vì thế mà thời gian này đứng ngồi không yên, vẫn muốn tìm cơ hội đến Phong Châu, tìm chú dì để nghe ngóng chút tin tức. Nhưng cô vừa mới đến phòng Ngoại sự, công việc cũng không ít, chưa được mấy ngày lại bị lãnh đạo sắp xếp đi cùng với lãnh đạo tỉnh đến Hồng Kông và Singapore khảo sát. Việc này trong mắt người khác thì vốn dĩ là chuyện tốt, nhưng đối với Tô Yến Thanh thì lại cơ bản không muốn đi, nhưng lại không thể không đồng ý.

Nhưng lời nói đó của chú thực sự lại rất mơ hồ, không đầu không cuối, vừa giống như trong công việc có chút cảm nhận, lại vừa giống như cố ý trả lời mình. Điều này làm cho Tô Yến Thanh lòng dạ rối bời, đến quả táo đã gọt xong cũng quên không đưa cho Hạ Lực Hành.

- Sao thế, nói không thường nữa, đến quả táo cũng không đưa cho chú ăn nữa à?

Hạ Lực Hành nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của Tô Yến Thanh, không kìm nổi bèn thăm thở dài trong lòng, nhưng cũng càng tò mò hơn về Lục Vi Dân.

Con nhóc Yến Thanh này đã được điều về tỉnh rồi mà vẫn còn quan tâm đến Lục Vi Dân như vậy, còn nói là quan hệ bạn bè bình thường, có mối quan hệ bạn bè bình thường nào như vậy không? Có lẽ đến Phong Châu chuyến này là tiện đường. Xem ra đến thăm chú dì chỉ là cái cớ, ngày mai lại lao ngay đến Nam Đàm. Nhưng chẳng phải nói là Lục Vi Dân đã có bạn gái rồi sao?

- Dạ?

Tô Yến Thanh nóng bừng mặt, vội vã đưa quả táo trong tay cho Hạ Lực Hành, giả bộ như không quan tâm, cũng không mở miệng hỏi gì thêm.

Hạ Lực Hành lắc đầu, có chút không đành lòng trêu cô cháu gái mình nữa:

- Sao thế, Yến Thanh, không muốn hỏi một câu người mà khi này chú vừa nhắc đến là ai sao?

- Dạ, chuyện này chú thích thì nói, không nói thì thôi, có liên quan gì đến cháu đâu ạ?

Tô Yến Thanh có chút ngượng ngùng, lại cả phần khởi, trong đó còn pha chút buồn rầu. Về cơ bản cô đã có thể khẳng định người mà chú cô đang nhắc tới là ai. Nếu không phải vì hấn, mình cần gì phải đi chuyến này? Vốn nghĩ rằng mình rời khỏi Nam Đàm, không thường xuyên ở bên hấn nữa, thì vết thương trong lòng cũng sẽ dần nguôi ngoai. Nhưng không đến một tuần thì cô đã không chịu đựng được, muốn nhắc điện thoại lên, mặc dù không gọi trực tiếp cho đối phương, nhưng lại gọi cho Hứa Dương và Thường Xuân Lai. Biết về tình hình gần đây của hấn, cô cũng yên tâm hơn rất nhiều.

- Con bé này, miệng nói một đằng đầu nghĩ một nẻo, thật sự không muốn hỏi sao, thế thì chú thật sự sẽ không nói đâu nhé.

Hạ Lực Hành liếc nhìn Tô Yến Thanh:

- Nếu như thật sự không liên quan gì đến cháu thì chú chẳng buồn hỏi nhiều nữa.

Bị chú trêu như vậy, Tô Yến Thanh không chịu được nữa:

- Chú, người mà chú nhắc đến có phải là Lục Vi Dân không ạ?

- Chẳng phải là không có quan hệ gì với cháu sao?

Hạ Lực Hành vuốt râu cười phá lên.

- Tại sao lại bắt đầu hỏi thế?

- Không phải có quan hệ như chú và dì tưởng tượng đâu ạ. Cháu đã nói rồi, Lục Vi Dân đã có bạn gái rồi, hơn nữa tình cảm giữa họ cũng rất tốt, cháu đã gặp cô ấy rồi, cô ấy xinh đẹp hơn cháu rất nhiều. Cô ấy với hẳn là cặp đôi thanh mai trúc mã.

Yến Thanh thanh minh.

- Ái chà, đến bạn gái của người ta cũng biết rõ như vậy, còn nói không có quan hệ gì. Cô bé ngốc này, đừng tự lừa dối bản thân mình nữa, lừa được người khác, nhưng không lừa được lòng mình đâu. Nói dối là mặt đỏ ngay. Cháu xem bộ dạng cháu bây giờ, thực không biết cháu đang nghĩ gì nữa. Chú tuy không tán thành quan điểm của dì cháu, nhưng nếu như cháu thực sự cảm thấy hẳn là bạch mã hoàng tử trong tim mình, mà hẳn cũng có ý với cháu, chi bằng cứ thử xem sao, xem các cháu có duyên có phận với nhau không. Chuyện tình cảm mà, mỗi người một khác.

Câu nói cuối cùng của Hạ Lực Hành rất có mùi triết lí và thi ca, đối với Tô Yến Thanh thì lại có ý nghĩa vô cùng sâu sắc.

- Không, không được.

Tô Yến Thanh lắc đầu, muốn vứt bỏ đi cái ý nghĩ ghê gớm đó, định thần lại rồi hỏi:

- Chú, chú vừa nói Lục Vi Dân làm sao?

- Cũng chẳng có gì, Tôn Chấn và An Đức Kiện từng nói với chú về cậu thanh niên này. An Đức Kiện thì không nói làm gì, Bí thư Huyện ủy Nam Đàm lên, bài viết tranh thủ đường sắt Kinh Cửu đi qua, tăng cường khả năng tự nuôi sống của các khu vực lạc hậu là do ông ấy giới thiệu với chú, rất có ý nghĩa thực tế. Tôn Chấn hai ngày trước đi Nam Đàm khảo sát, cũng chú ý đến Lục Di Vân, thấy hẳn không những có con mắt tinh tường, tầm nhìn rộng

mở mà quý giá hơn là còn có một tinh thần làm việc đáng quý. Tôn Chấn đến Phong Châu đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên chú thấy Tôn Chấn khen ngợi một người như vậy, nói thật, khiến chú rất ngạc nhiên.

- Điều gì khiến cho ông rất ngạc nhiên đấy, ông Hạ?

Tiếng chìa khóa lách cách, Bạch Phổ đã ở trước cửa, thay dép, đón lấy cốc nước mà Tô Yến Thanh đưa cho, uống một hơi, thở phào nhẹ nhõm:

- Vẫn là có con gái là hơn. Tôi nuôi hai đứa con trai, từ trước tới nay chưa hề thấy chúng nó rót cho mẹ nổi một cốc nước. Ông Hạ, ông nói điều gì đã làm ông ngạc nhiên vậy?

- Tôi nói Tôn Chấn khen ngợi người khác làm tôi rất ngạc nhiên.

Hạ Lực Hành thấy vợ về cũng liền đứng dậy.

- Tôn Chấn? À, chẳng phải ông nói Tôn Chấn rất kén người sao, các cán bộ Phong Châu ông ta đều không cho lọt vào mắt sao? Người nào lại điễm phúc được ông ta khen thế?

Bạch Phổ có chút ngạc nhiên hỏi. Chồng mình tại sao lại nói chuyện công việc với con bé Yến Thanh nhỉ?

- Bà nói xem?

Hạ Lực Hành hỏi lại vợ.

Bạch Phổ sau khi ngẩn ra một lúc, lập tức phản xạ lại, liếc mắt nhìn Yến Thanh đang ngượng ngịu, rất bất ngờ nhướn đôi lông mày hỏi:

- Chà, là cái cậu họ Lục đó, tên là gì nhỉ, Yến Thanh? À, đúng rồi, tên Lục

Vi Dân nhi, làm Phó chánh văn phòng ở Khu kinh tế mới Nam Đàm đúng không?

- Hiện nay không ở Khu kinh tế mới nữa rồi ạ, anh ấy đang ở Ủy ban công tác Đoàn huyện.

Tô Yến Thanh lặng lẽ trả lời một câu.

- Ủy ban công tác Đoàn huyện?

Bạch Phổ ngờ vực nhìn chông một cái. Mặc dù không thật biết rõ về những thứ trong thể chế, nhưng Bạch Phổ cũng biết giữa Khu kinh tế mới và Ủy ban công tác Đoàn ủy có gì đó chênh lệch.

- Thay đổi chỗ làm? Là vì nguyên nhân gì?

- Là việc điều chỉnh công tác bình thường, rèn luyện những người trẻ tuổi ở nhiều cương vị khác nhau thì sẽ có ích cho sự phát triển sau này của họ. Nếu như không phải lần này Tôn Chấn đi Nam Đàm khảo sát thì sao có thể khen ngợi công việc ở Ủy ban công tác Đoàn của Lục Vi Dân?

Hạ Lục Hành không muốn chuyện vụn vặt cũng coi là quá khứ này ảnh hưởng đến không khí ấm cúng của bữa cơm hôm nay.

- Tôn Chấn đánh giá cao cậu ta, không biết là có ý gì?

Bạch Phổ tùy tiện nói:

- Ông Hạ, đừng nói là Tôn Chấn cũng có một cô con gái đấy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Bước Đi Này Cực Kỳ Phi Thường

- Bạch Phổ, bà nói gì thế? Tôn Chấn mới ba mươi tám tuổi, anh ta dù là có con gái thì mới bao nhiêu tuổi chứ?

Hạ Lực Hành trừng mắt nhìn người vợ có tính cách hơi bộp chộp của mình. Hai đứa con trai của mình tính cách cũng giống mẹ, chỉ có con bé Yến Thanh này ngoại hình giống vợ mình nhưng tính cách thì không giống chút nào.

- Như vậy thì Lục Vi Dân thực sự là rất có bản lĩnh hả?

Bạch Phổ không để ý đến chồng mình:

- Yến Thanh, cháu chẳng phải là có liên quan đến Lục Vi Dân đó sao? Phát triển đến đâu rồi? Nói thật với dì Hai đi, hôm nay cháu đến chỗ dì Hai, không phải mục đích chính là đến thăm dì và chú đúng không?

Hạ Lực Hành vui vẻ. Người vợ của mình tuy tính cách bộp chộp nhưng không ngốc chút nào, đã hỏi đến vấn đề mấu chốt.

Tô Yến Thanh đè nén tâm trạng phức tạp của mình, hất phần tóc lòa xòa trên trán rồi nói:

- Dì Hai, cháu chẳng phải đã sớm nói với dì rồi sao? Cháu và anh ta là bạn tốt, giống như anh em tốt với nhau vậy, không giống như mối quan hệ mà chú dì tưởng tượng đâu. Anh ta có bạn gái rồi, cháu còn phải nói mấy lần nữa đây?

- Thôi đi, Yến Thanh, cháu dối người khác thì được, chứ dì Hai thì không được đâu. Dì Hai từ nhỏ đã thấy cháu lớn lên, làm sao mà không biết cháu chứ? Cháu hất tóc lên như thế chính là dấu hiệu cháu nói dối đấy. Hừ.

Bạch Phổ không khách khí liền nói thẳng luôn:

- Cháu không muốn nói đến chuyện này thì thôi. Nhưng dì vẫn muốn nói câu đó, đừng có lấy thứ gọi là duyên phận hư vô mờ mịt kia để an ủi bản thân mình. Cháu không đi giành giật thì làm sao thuộc về cháu được? Thời đại này là như vậy.

Buổi tối nằm trên giường Bạch Phổ hỏi chồng mình về chuyện của Lục Vi Dân. Hạ Lực Hành lúc này mới nói với vợ về việc An Đức Kiện hỏi ý kiến của mình.

- Muốn Lục Vi Dân làm thư ký cho ông? Đây là chuyện tốt đấy! Như vậy thì ông có thể khảo sát một chút Lục Vi Dân rốt cục là rỗng hay giun, cũng có thể tìm hiểu tính cách của hắn thế nào, có thể xứng với Yến Thanh nhà chúng ta không ?

Bạch Phổ quả nhiên chồm dậy, mắt mở to :

- Ông Hạ, ông cũng biết tôi chưa bao giờ can thiệp vào chuyện công việc của ông, cũng chưa từng nói tốt cho ai. Lục Vi Dân này tôi cũng chưa từng gặp bao giờ, nhưng đã là An Đức Kiện hỏi ý kiến của ông, ông và Tôn Chấn cũng đều thấy Lục Vi Dân có chút bản lĩnh. Vậy thì để cậu ta ở bên ông để thử xem, đừng nói là có liên quan gì đến Yến Thanh, cứ theo như quan hệ công tác cấp trên cấp dưới bình thường là được rồi.

- Được rồi, được rồi, tôi biết nên làm thế nào. Ý của ông An chính là cứ để cho ông ta và Cao Sơ chạy trước, xem cảm tưởng của tôi thế nào, làm thư ký cho tôi để thế sao? Ông An cũng sợ lựa chọn một thư ký nữa thì tôi cũng

sẽ không hài lòng, như thế chẳng phải mất mặt ông ta sao?

Hạ Lực Hành kéo vợ vào trong chăn, nhẹ nhàng nói:

- Đừng có căng thẳng, dù là không có mối quan hệ với Yến Thanh thì tôi cũng định tìm cơ hội để thử cậu ta. Người có thể khiến Tôn Chấn khen, tôi cũng muốn xem thế nào.

- À, Yến Thanh thì làm thế nào? Tôi thấy nó thực sự đã sa vào đó rồi. Hỏi nó nó cũng không nói nhiều. Lục Vi Dân này thật có sức hấp dẫn lớn thế sao, lại có thể khiến Yến Thanh nhà chúng ta mê muội đến như vậy. Lại còn có bạn gái rồi nữa chứ. Tôi thấy anh chàng đó đúng là đào hoa... Ông cần phải nhắc nhở cậu ta hẩn hoi.

Bạch Phổ càng nghĩ càng xa xôi.

- Tốt nhất là để cho anh chàng Lục Vi Dân này an phận thủ thường, đối tốt với Yến Thanh nhà chúng ta.

- Bà nói đi đâu rồi thế?

Hạ Lực Hành không biết nên khóc hay cười.

- Còn chưa đâu vào đâu mà. Hơn nữa Yến Thanh có đồng ý như thế không? Chuyện tình cảm thì có thể cố gắng là có kết quả được sao? Tôi nói cho bà biết, anh chàng Lục Vi Dân này nếu như thực sự là thư ký cho tôi thì Yến Thanh chắc chắn sẽ không muốn anh ta biết mối quan hệ giữa nó và chúng ta, càng không muốn đối phương biết vai trò của nó trong đó... nếu không chỉ có thể mang đến tác dụng ngược lại

- Được rồi. . . Hạ Lực Hành, có mình ông thông minh, cái gì ông cũng nghĩ đến hết. Tôi dốt nát, tôi không nói nữa, không hỏi cái gì nữa được chưa? Vậy thì ông còn nói với tôi làm gì? Tôi không nghe nữa. Chuyện này giao

cho ông hết.

Bạch Phố có chút thẹn quá hóa giận nhéo chồng một cái rồi quay người sang một bên.

Bạch Phố cũng biết chồng mình về phương diện này không biết mạnh hơn mình gấp mấy lần, người khác đều nói đằng sau một người đàn ông thành công là một người phụ nữ thông minh. Nhưng Bạch Phố thật sự không biết mình có được coi là một người phụ nữ thông minh hay không.

Bản thân mình hơn hai mươi năm nay cũng cứ như vậy với Hạ Lực Hành. Những chuyện về công việc của Hạ Lực Hành thì bà căn bản không hỏi, nhưng chồng lại thích nói chuyện với bà về công việc. Nhưng nói với bà rồi, bà đưa ra chủ ý và ý kiến thì cuối cùng hoặc là sẽ bị chồng phản bác cho là chủ ý không hay, hoặc là chồng sẽ không biết nên khóc hay nên cười, lắc đầu thở dài không nói gì.

Chính bà cũng cân nhắc sợ rằng ý kiến của mình thực sự có chút không hay, vì thế về sau bà cũng kiên quyết không phát biểu ý kiến nữa. Mỗi lần nói chuyện với chồng thì bà đều ậm ừ cho qua chuyện, nhưng chồng bà dường như cũng không để ý, vẫn cứ vui vẻ như vậy.

Về sau bà mới dần dần ngẫm nghĩ ra được rằng chồng mình căn bản không phải muốn có được ý kiến gì từ bà mà đơn giản chỉ là coi bà như một người để kể chuyện, chỉ có điều nội dung của câu chuyện chính là công việc của chồng.

Hạ Lực Hành mỉm cười, tính tình hấp tấp này của vợ bao năm nay vẫn không thay đổi. Chuyện gì cũng tùy tiện, lại thích hô hào to lên, ngay cả hai đứa con trai của mình cũng phải thấy kỳ lạ vì sao ngày xưa mình lại thích mẹ chúng nó. Đại khái là cảm thấy mẹ chúng nó ngoài vẻ ngoài xinh đẹp ra thì tính cách hoàn toàn là không giống với mình. Đây có lẽ là do sức hấp dẫn bù

trừ.

Tuy nhiên chuyện của Lục Vi Dân cũng gọi lên hứng thú không nhỏ cho mình. Mình cũng muốn suy nghĩ một chút con người có thể khiến Tôn Chấn phải khen, có thể khiến An Đức Kiện kiêu ngạo, có thể khiến Yến Thanh động lòng thực sự có sức hút như thế nào.

Ông ta chỉ có thể quy về là do sức hút. Chỉ dựa vào năng lực đơn thuần không đủ để khiến cho những người không tốt về thân phận, kinh nghiệm, tầng lớp văn hóa và tính cách được xem trọng như vậy. Ngoài sức hút - cái từ có chút huyền ảo này ra thì Hạ Lực Hành tạm thời không tìm ra được từ nào thích hợp hơn để hình dung.

Khi Lục Vi Dân nhận được tin thì đã là giữa trưa.

Bí thư Huyện ủy Tần Hải Cơ đặt điện thoại xuống, một mình ngồi buồn bực trong phòng làm việc hồi lâu rồi mới gọi Phó bí thư Từ Hiếu Xuân và Chánh văn phòng Huyện ủy Đỗ Quốc Bảo đến, nói lại ý mà An Đức Kiện nói qua điện thoại, muốn Từ Hiếu Xuân và Đỗ Quốc Bảo sắp xếp chuyện điều động Lục Vi Dân.

Đối với việc Lục Vi Dân điều đến Văn phòng Địa ủy thì Từ Hiếu Xuân cũng không cảm thấy lạ. Với năng lực của An Đức Kiện, muốn điều Lục Vi Dân đến Địa ủy không có gì là khó khăn. Huống hồ hiện tại địa khu Phong Châu mới thành lập, các ban ngành đều đang lấy người ở phía dưới để lấp đầy các bộ và uỷ ban trung ương của Ủy ban nhân dân Địa khu. Điều này cũng là hợp lý. Nhưng Từ Hiếu Xuân không ngờ Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách Cao Sơ đích thân đến bàn với mình về chuyện điều động của Lục Vi Dân.

Cao Sơ là người ra sao Từ Hiếu Xuân đương nhiên hiểu rõ. Thư ký của Bí thư Hạ khi nhậm chức ở địa khu Lê Dương, mãi cho đến khi đến Phong Châu

này Cao Sơ đều chưa hoàn toàn vứt bỏ đi chức trách của một thư ký.

Nghe nói giai đoạn trước Bí thư Hạ sắp xếp lại một thư ký nhưng rất nhanh lại đổi người, vẫn là Cao Sơ phụ trách sắp xếp công tác hàng ngày cho Bí thư Hạ. Chỉ có điều ai cũng biết thời gian đảm nhiệm thư ký cho Bí thư Hạ của Phó ban thư ký Cao sẽ không thể quá lâu.

Cao Sơ đích thân vì chuyện điều động Lục Vi Dân mà đến khiến cho Từ Hiểu Xuân cũng rất ngạc nhiên, nói bóng nói gió hỏi vài câu. Cao Sơ lại không nói nhiều, chỉ nói Lục Vi Dân tạm thời sẽ điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách, cho nên mình mới đến đây một chuyến.

Từ Hiểu Xuân đương nhiên không tin lắm vào lí do thoái thác này. Nếu là phòng Nghiên cứu Chính sách điều một người đi mà Cao Sơ đều phải đến một chuyến như thế thì chức vụ Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách chẳng phải là quá mất mặt rồi. Chỉ có điều Cao Sơ không muốn nói nhiều, ông ta cũng đành coi như không có gì.

Từ Hiểu Xuân có thể lên làm Phó bí thư Huyện ủy đương nhiên cũng có những con đường riêng của ông ta, mất chút công sức là có thể biết được đại khái, tuy rằng không chính xác nhưng ít nhất cũng coi như là có được những nét định hình.

Điều này cũng khiến cho ông ta vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì Lục Vi Dân này không ngờ lại có thể một bước nhảy lên cao được như thế. Chiêu này của tạo hóa thực sự là vượt quá tưởng tượng, sợ là ngay cả An Đức Kiện cũng không thể dễ dàng sắp xếp được như vậy. Trong đó chắc là phải có một số nhân tố khác. Mừng là vì Lục Vi Dân lên được vị trí này, như thế thật không tầm thường, ngay cả bản thân mình nhiều lúc cũng phải yêu cầu cái này cái kia, cũng không uổng công mình thời gian này đã nhắc nhở.

Cũng chẳng trách Cao Sơ giữ bí mật, Hạ Lực Hành đồng ý với ý kiến của

An Đức Kiện, tạm thời sắp xếp Lục Vi Dân đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy đảm nhiệm Phó phòng nghiên cứu công tác kinh tế và xã hội, chủ trì công tác hàng ngày của phòng chứ không nói rõ muốn để Lục Vi Dân đi theo mình phục vụ Bí thư Hạ.

Nói là chủ trì công tác, trên thực tế phòng Nghiên cứu công tác kinh tế xã hội cũng chỉ có hai người, thêm Lục Vi Dân sắp đi nhậm chức Phó phòng nữa là có ba người.

Sự sắp xếp của An Đức Kiện khiến Cao Sơ vừa thất vọng lại có chút mừng thầm. Thất vọng là vì An Đức Kiện dường như có chút không yên tâm lắm về việc Lục Vi Dân thay thế mình, bản thân mình tạm thời vẫn chưa vứt bỏ được công việc này, thà gác lại công việc ở phòng Nghiên cứu Chính sách cũng được. Còn mừng thầm là bây giờ không có ai có thể thách thức vị trí hiện tại của mình. Tuy nói rằng thân phận thư ký này không lâu dài được, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh lãnh đạo thì có thể không ngừng tích lũy các mối quan hệ xã hội cho chính mình.

Sau khi bàn với bên Huyện ủy Nam Đàm, Cao Sơ cũng không ở lại, lập tức trở về Phong Châu.

Thông tin Lục Vi Dân được điều đến Địa ủy Phong Châu làm thư ký cho Bí thư Hạ không chân mà nhanh chóng lan truyền đến khắp nơi trong tòa nhà Huyện ủy Nam Đàm.

Tính chính xác của lời đồn đại lại hiện ra trong giây phút này.

Lục Vi Dân cũng không ngờ thông tin lại truyền nhanh như vậy. Chính hẳn vừa mới từ chỗ Chu Du Minh biết được thông tin mình sẽ được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy Phong Châu thì Thường Xuân Lai bên này đã lập tức điện thoại gọi mình đến Tùng hạc cư để ăn mừng rồi.

Thường Xuân Lai là một người bạn tốt, sau khi Lục Vi Dân điều đến Ủy ban công tác Đoàn thì Thường Xuân Lai vẫn thỉnh thoảng ngồi đến Ủy ban công tác Đoàn này, khó tránh những lúc nói những lời càu nhàu để bức xúc thay cho Lục Vi Dân, còn thỉnh thoảng lôi Lục Vi Dân đi uống rượu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Bóng Ma Không Tiêu Tan

- Tôi đã nói cậu không phải là nhân vật tầm thường mà. Chỗ nước cạn như Ủy ban công tác Đoàn làm sao có thể giữ được một con giao long như cậu chứ. Thế nào, lời nói của anh Thường đã thành hiện thực rồi, đúng không?

Thường Xuân Lai cầm một bình rượu Giang Hà Đại Khúc lên nói đầy tự hào đắc ý, dường như người được điều đến Địa ủy là anh ta chứ không phải là Lục Vi Dân.

- Hứa Dương, cậu phải học tập Lục Vi Dân đấy, đừng có suốt ngày chỉ biết dính lấy Tiểu Phàn. Hai vợ chồng yêu thương lấy nhau, thời gian còn dài. Bây giờ cậu phải tranh thủ cố gắng đảm đương chức vụ gì chứ, về sau khỏi hối hận.

- Anh Thường, em làm sao có thể so sánh với Phó chủ nhiệm Lục được chứ? Phó chủ nhiệm Lục là sinh viên ưu tú tốt nghiệp trường đại học trọng điểm, bản lĩnh này em không sánh được.

Hứa Dương cười hì hì nói.

Từ sau lần đánh đó, Tần Lỗi về sau lại đến quấy rầy một lần nữa. Nhưng về sau thì không bao giờ đến quấy rầy Phàn Thiên nữa. Còn có hai lần gặp ở hoàn cảnh khác, đối phương cũng chỉ liếc nhìn hai người với ánh mắt lạnh lùng nhưng cũng không đến gây sự. Nói chung Hứa Dương cuối cùng đã có thể yên tâm.

Cũng không biết Lục Vi Dân dùng biện pháp gì mà có thể khiến cho Tần

Lỗi vốn kiêu ngạo ngông cuồng lại có thể phục tùng như vậy. Nhưng Hứa Dương xem như đã xác nhận được bản lĩnh của Lục Vi Dân.

- Anh Thường, anh đừng nói lung tung thế. Còn chưa nói đến chuyện này đã xác định hay chưa, cho dù là thực sự điều em đến Địa ủy thì cũng là một công việc lật vạt thôi. Chẳng lẽ lại nói Địa ủy cao hơn người một bậc sao?

Đối với Thường Xuân Lai, Lục Vi Dân cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể cười giải thích.

- Ôi, Vi Dân, đừng giả bộ trước mặt anh Thường. Bây giờ cậu là cán bộ cấp Phó ban, là điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy. Tôi đoán cũng phải sắp xếp cho cậu một chức vụ tương đương với Trưởng phòng. Chẳng phải nói sẽ cho cậu làm thư ký của Bí thư Hạ sao? Thế thì việc cho cậu làm cấp Phó phòng chẳng phải là vấn đề thời gian hay sao. Làm thư ký cho nhân vật số một của Địa ủy, về cơ bản thì đều kiêm luôn Phó chánh văn phòng Địa ủy. Dù cho bây giờ kinh nghiệm của cậu còn non, cấp bậc nhất thời không thể phất cái lên được thì cũng chỉ là chuyện của một năm rưỡi nữa.

Thường Xuân Lai nói chính xác, đối với những mấu chốt bên trong thể chế này thì nắm rõ như lòng bàn tay.

Anh trai của của Thường Xuân Lai là Thường Xuân Lễ hiện tại đã được phân là Phó bí thư quản lý kinh tế của Địa ủy Lê Dương mới từ vị trí cũ Phó chủ tịch Địa khu, cũng coi như lên được một bước nho nhỏ, xếp thứ tư trong Địa ủy Lê Dương.

- Anh Thường, lời này đừng có tùy ý nói ra ngoài thế. Em chỉ là điều đến làm việc ở phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy thôi, chứ đâu có nói là phục vụ cho Bí thư Hạ. Chuyện này không thể nói bừa được.

Lục Vi Dân lập tức trở nên căng thẳng. Cũng không biết làm sao Nam Đàm lại có tin đồn rằng mình sẽ làm thư ký cho Bí thư Hạ Lực Hành. Điều này gần chấn động hơn rất nhiều so với thông tin mình được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy.

- Được, cậu phản ứng chậm quá, Phó ban thư kí Cao đích thân đến giải quyết việc điều động cậu, cậu liền tưởng rằng cậu sẽ có cái thể diện lớn điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách. Phó ban thư ký Cao trước đây luôn làm thư ký cho Bí thư Hạ. Nếu như không có ý muốn để cậu tiếp nhận công việc thư ký đó thì ông ta sẽ đích thân đến một chuyến sao. Cậu tưởng rằng cậu đến phòng Nghiên cứu Chính sách, ông ta là Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách mà lại phải đích thân chạy đến đây sao? Chuyện cười!

Thường Xuân Lai vẻ mặt đầy xúc động và hưng phấn, đặt mạnh bình rượu xuống bàn:

- Vi Dân, nói cho cậu biết, chuyện này cậu tin anh Thường đi, ở bên trên làm chuyện gì thì cũng không thích lộ liễu. Nếu như ba tháng, không, trong một tháng, thân phận của cậu còn chưa lộ rõ thì cái đầu của anh Thường này sẽ cắt đi làm bóng cho cậu đá!

Lục Vi Dân và Hứa Dương, Phàn Thiên đều lập tức bật cười. Đây là từ ngữ mà Thường Xuân Lai thường dùng khi thề thốt. Mỗi khi lời thề son sắt cần được cam đoan thì dùng những lời như thế này để thể hiện độ tin cậy của anh ta.

- Phó chủ nhiệm Lục, đến Phong Châu rồi thì phải nhớ đến những người cấp dưới của cậu ở đây đó nhé. Không bận lắm thì về đây thăm mọi người. Nếu không thì cũng điều tôi đến Phong Châu đi.

Hứa Dương cười hì hì nói, cũng là nửa đùa nửa thật.

Lục Vi Dân tốt nghiệp đại học mới phân đi làm được hơn một năm, đã hoàn thành nhảy ba cấp. Bất kể là ai cũng phải trở mắt nhìn, dù là hăn từ chức vụ Phó chánh văn phòng Ban quản lý khu kinh tế mới được đặt lên vị trí Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn của huyện đã dẫn đến không ít nghị luận.

Nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ một chút thì từ chỗ là thư ký Chủ tịch huyện lên trợ lý Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới, rồi lên đến Phó chánh văn phòng. Khoảng thời gian đó chỉ có mấy tháng ngắn ngủi. Dù là làm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn, nhưng đó cũng là cán bộ cấp Phó ban, và như thế đã thu hút không ít nghị luận của một số người, cảm thấy không nên không biết trọng nhân tài. Hiện tại càng là một bước vượt qua khỏi Nam Đàm này, chính vì thế rất nhiều người ghen tức muốn chết.

Tần Lỗi ngà ngà say đi ra từ phòng vệ sinh, vừa thân thiết vỗ vào bả vai đối phương vừa nói:

- Không sao, Hoài Chương, trước đây chúng ta tuy không qua lại nhiều với nhau nhưng thằng Quân là cậu em bao nhiêu năm nay của tôi, cùng nhau lớn lên. Về sau cậu có chuyện gì thì dù là nói một tiếng thôi thì anh Tần này sẽ quyết không chối từ. Vấn đề cậu nói không lớn, yên tâm đi, chuyện này anh nói là xong rồi.

- Đúng vậy, Hoài Chương, anh Tần rất trượng nghĩa, nói một là một hai là hai, chuyện anh ấy đồng ý rồi thì sẽ có thể làm tốt, cậu cứ yên tâm đi.

Trương Quân từ bên cạnh tiếp lời, vừa lấy lòng vừa đưa thuốc lên châm cho Tần Lỗi:

- Hoài Chương, cậu đến Hoài Sơn, cũng không thường xuyên quay về, không có việc gì thì cậu phải quay về Nam Đàm chúng ta xem sao nhé.

Quách Hoài Chương mỉm cười bắt chặt tay Tần Lỗi

- Chuyện này xin nhờ anh Tần, tôi cũng là người sinh ra ở Nam Đàm, cha mẹ tôi đều ở bên này, trong nhà cũng không vướng bận gì, chỉ có anh tôi là không ra sao, gây ra chuyện rồi mà lại phiền cho anh Tần giúp việc lớn. Quân cũng là anh em tốt của tôi, chuyện này cậu ấy cũng đã giúp được không ít. Mỗi ơn này Quách Hoài Chương cũng xin ghi nhớ.

- Hoài Chương, cũng muộn rồi, chúng ta đi thôi.

Diệu Linh đứng ở phía sau Quách Hoài Chương có chút không kiên nhẫn nhìn đồng hồ sốt ruột nói:

- Em còn phải quay về Phong Châu nữa. Cha nói là tối nay sẽ về nhà ăn tối, anh cũng chuẩn bị sớm một chút đi.

- Ha ha, đúng vậy, Hoài Chương, mau đi về đi, đừng để lỡ chuyện lớn.

Trương Quân cũng là một người vô cùng thông minh, vội nói:

- Lần đầu tiên gặp phải chuẩn bị một chút, nghiêm túc một chút.

- Ha ha, sau này Hoài Chương kết hôn thì nhất định không được quên anh Tần và Quân đó nha.

Tần Lỗi khó có khi nói khách khí như thế, liền bước vào đại sảnh:

- Há?

Nhìn thấy một bàn khách trong đại sảnh, đôi mắt Tần Lỗi tự nhiên híp lại, trên mặt lộ vẻ bất thường. Nhất là khi nhìn thấy thiếu nữ ngồi dựa vào người con trai bên cạnh vui vẻ nói cười anh anh em em. Cái vẻ mặt say mê chìm đắm trong tình yêu kia, người con trai còn chọn thức ăn cho cô gái một cách thân thiết. Dường như có một đốm lửa bị ném vào trong thùng xăng, gần như muốn đốt sạch lý trí còn sót lại trong đầu anh ta.

Mẹ nó! Đây đúng là cái gọi là oan gia ngõ hẹp!

Tần Lỗi chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình rung lên thành thịch. Nghĩ đến chuyện người phụ nữ này nằm ở dưới người đàn ông này uyển chuyển hầu hạ người đàn ông kia thì y liền đau khổ như bị người ta xé nát tim gan. Từng đợt huyết khí dâng lên trong đầu không ngừng công kích điểm mấu chốt bên trong lý trí y.

Con điểm này, mình cầm tay cô ta một chút thì cô ta không đồng ý. Lần này lại xúm lấy thằng nhân viên quèn, cũng không biết là nó thực sự là nhìn thấy cái gì hay ho ở cái thằng họ Hứa này. Là dựa vào cái vẻ mặt thư sinh trắng trẻo của nó hay là cái miệng lưỡi ngọt ngào biết nịnh?

- Ái chà, ăn uống nhìn vui thế nhỉ?

Tần Lỗi nghiêng răng, lặng lẽ đi đến phía sau hai con người không hề phòng bị đó, từ phía say một tay ấn lên bả vai cô gái, một tay ghì mạnh vai của người đàn ông xuống, đột nhiên rướn người lên, cho đầu vào giữa hai người đang nói chuyện, hung tợn nói.

Như gặp phải ác quỷ, cô gái lập tức đứng lên khỏi chiếc ghế, như con chim nhỏ bị giật mình núp sang một bên:

- Hứa Dương, mau chạy đi!

- Chạy? Chạy đi đâu? Anh có làm gì đâu, chạy cái gì mà chạy?

Con mắt đỏ trừng lên, Tần Lỗi ấn Hứa Dương vào chỗ ngồi, đưa miệng đến sát bên tai Hứa Dương, nói vô cùng thâm độc:

- Xem ra mày không coi việc tao chào mày ra gì thì phải! Tao cho người truyền lời tới mày là gió bên tai đó hả?

- Tần Lỗi, anh muốn làm gì? Buông tôi ra.

Hứa Dương kinh ngạc giãy giụa muốn thoát khỏi sự khống chế của đối phương. Nhưng lại bị đối phương ghìm chặt bả vai xuống, do giãy giụa quá mạnh, suýt nữa thì trở mình té ngã trên đất.

- Mà y ngồi yên đó cho tao!

Tần Lỗi cười áp sát mặt vào bên tai Hứa Dương, mùi rượu cùng với mùi hôi thối ở miệng khiến Hứa Dương không thể không quay đầu sang một bên:

- Mà y tưởng rằng thời gian này tao không có thời gian đi tìm mà y thì mà y có thể giả ngây giả ngô sống được sao? Ông đây nói cho mà y biết người phụ nữ mà ông mà y muốn thì không ai cướp đi được. Cái bến Nam Đàm này là do họ Tần này định đoạt. Mà y chỉ là một tên cái bộ nhai nhép mà dám cướp thịt từ trong miệng hổ. Mà y thực sự chán sống rồi à? Mà y có tin không? Lần sau mà y chẳng còn có cơ hội ngồi đây mà ăn nữa đâu!

Hứa Dương sắc mặt tái nhợt, nhưng máu trong xương tủy lại kích động lên.

Sau khi xảy ra chuyện đó, Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh cố vũ anh ta không ít, chính là đừng để bị Tần Lỗi dọa sợ. Đối phương chỉ dám ngằm cho ngáng chân thôi, đùa giỡn chứ thực sự làm xằng thì cũng không dám. Chính là muốn lợi dụng thủ đoạn này để đạt được mục đích. Chỉ cần mình có thái độ kiên quyết, chú ý đến phương pháp, phương thức thì đối phương cũng chẳng làm được gì. Cũng là vì có sự khích lệ của Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh nên anh ta mới kiên quyết ở bên Phàn Thiên.

Lục Vi Dân đều không chút do dự vì một người không được coi là bạn này mà đứng ra cáng đáng, chẳng lẽ nói chính bản thân mình, là chính chủ mà lại không dám vì bạn gái của mình mà làm cứng rắn một phen. Cùng lắm

là để đối phương tìm đến đánh mình một trận thôi, nó cũng không dám đánh chết mình.

- Tần Lỗi, tôi và Phàn Thiên yêu nhau quang minh chính đại, cả hai đều tự nguyện, có liên quan gì đến anh chứ? Anh dựa vào đâu mà điều võ dương oai ở đây? Ý vào chú anh là Bí thư huyện ủy sao? Tôi không tin chú anh lại có thể dung túng cho anh như thế này. Có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi. Nếu không thì tôi sẽ trực tiếp đến Địa ủy tìm Bí thư Hạ, Chủ tịch Địa khu Lý, xem rốt cục Nam Đàm này có còn có vương pháp, còn có lẽ phải hay không?

Kéo tay Tần Lỗi khỏi vai mình thật mạnh xuống, Hứa Dương đứng dậy, nửa bước không lùi, đối mặt với con mắt như bốc lửa của đối phương, nói rất đúng lý hợp tình:

- Tôi cũng không tin đời này không tìm thấy được nơi để nói lý lẽ, không có người quản được anh!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Hổ Sâu Ngăn Cách

- Mẹ nó, mà là tên tạp chủng liều lĩnh...

Tần Lỗi tức điên. Dù thế nào, y cũng không thể ngờ được hoá ra kẻ suốt ngày ở trước mặt mình chỉ dám sợ hãi rụt rè, nhỏ giọng thanh minh hiện tại lại bất ngờ dám vụng tay mình ra, hơn nữa còn mở miệng uy hiếp mình.

- Được, tối nay tao sẽ cho mày biết ông mày lợi hại đến đâu!

- Anh lợi hại đến đâu thì chúng tôi cũng không biết, nhưng chúng tôi lại biết rằng Nam Đàm là nơi có luật pháp.

Vừa mới từ buồng vệ sinh đi ra, Lục Vi Dân và Thường Xuân Lai không chút khách khí liền lên tiếng.

- Tần Lỗi, anh muốn làm gì? Anh cho rằng đây là thời kỳ nào? Hình như xem nhiều “Bến Thượng Hải” quá thì phải? Cục công an sao lại có loại rác rưởi như anh chứ. Bản thân anh không tìm được người yêu, không ngờ phải dùng tới phương thức này, tôi thật sự cảm thấy buồn thay cho anh. Anh chẳng làm mất mặt một người công an, cũng làm mất mặt cánh đàn ông. Anh có bản lĩnh thì làm cho người ta cam tâm tình nguyện đi theo anh, chứ sao lại dùng thủ đoạn vụng về khó coi như vậy. Anh không biết là mình giống như một thằng hề sao?

Tần Lỗi bị Lục Vi Dân mắng đến đầu óc choáng váng, trong lúc nhất thời hai tay nắm chặt, tức giận xông lên đầu.

Lúc này, nếu trên người có mang súng, y thật sự muốn rút súng bắn thẳng vào người kia. Giờ khắc này Hứa Dương đã không còn là người mà y căm hận nhất. Trước mắt, Lục Vi Dân mới là đối tượng mà y muốn trừng trị nhất.

Trước kia chú Ba còn nói mình đừng nên gây chuyện với hắn, mình cũng đã từng cố ý làm dấy đi mối quan hệ giữa hai người. Hắn lại giả vờ giả vịt. Hừ, hiện tại thì hay rồi. An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt đều đi rồi, cái huyện Nam Đàm là do nhà họ Tần định đoạt, hắn cũng bị cho một đá, bị tống đến Ủy ban công tác Đoàn, không ngờ vẫn còn dám tinh vi trước mặt mình!

Thực sự còn tưởng rằng mình vẫn là thư ký của Chủ tịch huyện hoặc là Phó chánh văn phòng Ban quản lý?

Sắc mặt từ hồng biến thành tím, ánh mắt Tần Lỗi có chút cuồng loạn gắt gao nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân, ngực nhấp nhô một cách gấp gáp. Y đột nhiên cười một cách điên cuồng:

- Lục Vi Dân, mày còn tưởng mình là ai? Mẹ nó, một Phó chủ nhiệm ở Ủy ban công tác Đoàn rẻ rách, vẫn nghĩ mình là một nhân vật ở huyện Nam Đàm? Tao nhổ vào! Mẹ nó, mày có biết vì sao mày phải cút tới Ủy ban công tác Đoàn không? Đầu óc tốt thì suy nghĩ kỹ một chút, kéo quay hai ba vòng vợ vẫn lại không biết mình họ gì. Cảm thấy lãnh đạo đều coi trọng mày, nghĩ rằng dường như trái đất rời mày thì không chuyển động. Hừ, kết quả thế nào? Biết điều thì cút đi, nếu không mày còn phải chuyển chỗ nữa đấy. Đông Pha, Thạch Cổ, có muốn ở lại đó vài năm không?

Lục Vi Dân không biết nên khóc hay cười khi nhìn kẻ đang ở trước mắt này gương nanh múa vuốt. Thật không biết người này vì sao lại kiêu ngạo, ngông cuồng như vậy, thật sự còn tưởng rằng gã có thể thay Tần Hải Cơ quyết định toàn bộ công việc ở huyện Nam Đàm này. Thật đáng buồn mà cũng lại buồn cười, nhưng không thể không nói, cũng chính vì được nuông chiều quen thân nên hình thành tính ngông cuồng tự cao tự đại như thế. Đối

lại là người khác có lẽ đã thực sự bị y dọa rồi.

- Tần Lỗi, tôi cũng không biết nên nói thế nào với loại người như anh. Anh cảm thấy anh có thể quyết định mọi thứ của tất cả mọi người sao, cảm thấy có thể là chúa tể ở Nam Đàm sao? Bản thân anh cũng nên suy xét lại chính mình một chút đi, đừng có gây chuyện khiến cho Bí thư Tần phải mất mặt.

Lục Vi Dân không muốn tổn lời với loại người như thế. Trong mắt hắn loại người bị khát khao quyền lực che mờ cả lý trí, có những lúc thật sự là không thể nói lý lẽ cho hiểu được. Cũng không biết Tần Hải Cơ như thế nào lại có một đứa cháu như vậy, nếu không rắn dạy người này sớm một chút, sớm muộn gì cũng sẽ gây liên lụy cho Tần Hải Cơ.

Vẻ mặt và giọng điệu hơi khinh miệt của Lục Vi Dân thậm chí càng kích thích Tần Lỗi hơn so với lúc trước. Y cũng không biết vì sao mình lại cảm thấy căm hận người đang đứng trước mắt tới như vậy. Đối phương là khinh thường mình từ tận tâm cam, y có thể cảm nhận được sự coi thường và khinh miệt đối với mình trong nội tâm đối phương. Điều này giống như một miếng sắt đốt in một vết hằn thật sâu trong tâm khảm Tần Lỗi.

- Chuyện gì xảy ra vậy, anh Tần? Hả, Vi Dân. Là cậu?

Trương Quân đi từ hành lang ra kinh ngạc nhướn mày, thấy Tần Lỗi định xông lên đánh nhau với Lục Vi Dân, vội vàng đi tới giữ chặt đối phương:

- Anh Tần, xảy ra chuyện gì? Đừng, dù thế nào cũng đừng. Đều thường xuyên chạm mặt nhau cả, chuyện gì thế?

- Quân, cậu tránh ra. Hôm nay, tôi phải dạy cho tên khốn khiếp này một trận mới được!

Ánh mắt Tần Lỗi gắt gao nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân:

- Không trừng trị hắn, hắn thật không biết sức mình đến đâu, còn thực sự nghĩ rằng mình có thể nắm cả trời đất!

- Anh Tần, được rồi, có chuyện gì để sau hẵng nói, ở đây nhiều người, đừng làm vậy! Lục Vi Dân là bạn học của em và Hoài Chương, có chuyện gì từ từ nói!

Trương Quân thấy tình hình này biết Tần Lỗi và Lục Vi Dân có lẽ đã sớm kết thù kết oán, mà hôm nay Tần Lỗi lại vừa uống vào mấy chén rượu, có chút không kiểm soát được. Không biết thế nào mà bọn họ lại gặp nhau ở đây, cho nên mới xảy ra chuyện.

- Tránh ra, Quân. Nếu không anh sẽ trở mặt với cậu đấy! Mẹ nó, thằng nhóc kia dám chơi đểu anh, bạn học này của cậu còn không xứng, còn dám nói đỡ cho tên khốn khiếp kia!

Tần Lỗi đẩy Trương Quân, nhưng do uống hơi nhiều rượu, ngay cả đi cũng có chút lảo đảo, sao có thể vượt qua được Trương Quân đang cản ở trước mặt.

- Vi Dân, đã xảy ra chuyện gì thế? Chuyện gì mà cậu lại đắc tội với anh Tần vậy?

Trương Quân vốn không có thiện cảm đối với Lục Vi Dân, thấy Tần Lỗi có xung đột với Lục Vi Dân, trong lòng cũng không vui nhưng lại nói không nên lời.

Lục Vi Dân này cảm thấy mình từng làm thư ký cho Chủ tịch huyện, thoảng cái đã tới Ban quản khu kinh tế mới lẫn lộn một hồi mới làm Phó chánh văn phòng. Mỗi lần Hà Lâm và Thư Nhã nói đến Lục Vi Dân thì mặt mày đều rất hớn hờ, khiến anh ta cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại khó mà nói được gì. Thậm chí anh ta nghi ngờ Hà Lâm vẫn luôn hững hờ với mình cũng

là bởi vì bị Lục Vi Dân ảnh hưởng, còn nói mình không tiền đồ, chỉ biết uống rượu đánh bài, điều này càng làm cho trong lòng Trương Quân không ngót cảm phần.

Lục Vi Dân thấy Trương Quân đi ra, thoạt nhìn lại có vẻ rất thân thiết với Tần Lỗi như vậy thì cũng sững sốt. Sau đó lại nghe được đối phương nói như vậy, lập tức hiểu được thái độ của đối phương, thân nhiên cười:

- Cậu muốn hỏi hãy hỏi anh ta kìa.
- Anh Tần không phải là đã uống nhiều rượu sao?

Trương Quân nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lục Vi Dân một cái:

- Cậu còn so đo với anh ấy làm gì?

Lục Vi Dân chán không buồn để ý đến Trương Quân. Người như thế, vừa thấy đã biết là một lòng một dạ muốn tôn tên Tần Lỗi này lên cao, đừng nói là quan hệ bạn học bình thường, cho dù là bạn bè có tốt hơn nữa thì lúc này cũng đã bị quăng đi.

- Trương Quân, có một số việc nên so đo vẫn phải so đo, nếu không như vậy thực sự không được gọi là người, mà gọi là cầm thú.

Lục Vi Dân thân nhiên nói:

- Trương Quân, chúng ta cũng coi như là bạn học, tôi nhắc nhở cậu một câu, có vài người cậu cần tránh xa ra một chút, đừng có hòa trộn với họ, đi với người tốt thì học cái hay, đừng có đi với kẻ chẳng ra gì học cái xấu, không có lợi!

Nghe được trong giọng nói của Lục Vi Dân có sự khinh thường, trong lòng Trương Quân cũng thấy lửa giận bốc lên, lời nói cũng không dễ nghe:

- Vi Dân, đừng có ở đó mà hò hét như thế được không? Chẳng ai nhờ vả cậu điều gì, họ Trương tôi cũng sẽ không cầu đến cậu. Bạn học hay không bạn học, họ Trương này cũng không để ý. Đừng ở trước mặt tôi mà khoe khoang chút bản lĩnh của cậu. Hoài Chương làm đến Phó chánh văn phòng Huyện ủy cũng không làm bộ làm tịch như cậu!

Còn chưa dứt lời, Quách Hoài Chương và cô gái kia cũng thanh toán tiền xong đi ra, nhìn một cái đã thấy đám người Lục Vi Dân và hai người Tần Lỗi cùng Trương Quân như sắp lao bổ vào nhau:

- Vi Dân? Làm gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

- Hoài Chương? Cậu cũng ở đây sao? Trở về lúc nào vậy?

Ngay sau khi ngăn người, Lục Vi Dân lập tức phản ứng lại. Quách Hoài Chương chắc chắn là đi cùng với Trương Quân, nhưng Trương Quân đi cùng với Tần Lỗi, xem ra mấy người đó cùng nhau dùng cơm.

Quách Hoài Chương có chút xấu hổ mà đưa cọt, vừa nhìn quanh bốn phía, vừa nói:

- Vi Dân, chuyện gì xảy ra vậy, sao lại gây chuyện với Đội phó Tần? Chuyện gì lớn cơ chứ? Đều là người thường xuyên chạm mặt mà. Anh Tần, nể tôi một chút, mọi người bắt tay giải hòa nhé.

- Tiểu Quách, chuyện không liên quan đến cậu. Chuyện giữa tôi và hãn vĩn viễn không kết thúc được!

Tần Lỗi mở to cặp mắt say lời dờ, lão đảo muốn đến đánh Lục Vi Dân.

- Hoài Chương, cậu không biết chuyện đâu.

Lục Vi Dân lắc đầu, liếc mắt một cái, thấy Tần Lỗi say có chút đứng

không vững, liền nói:

- Thôi đi, chuyện này nhất thời cũng nói không rõ được, tốt nhất cậu đừng dính vào việc này. Cậu và anh ta cùng dùng cơm à?

- À, tôi tìm anh ta nhờ giúp tôi chút việc riêng.

Ngoài mặt, Quách Hoài Chương không thay đổi thái độ, nhưng trong lòng đã có chút không thoải mái:

- Nếu đã như vậy, coi như tôi nhiều chuyện đi.

Anh ta không ngờ Lục Vi Dân lập tức liền từ chối đề nghị của mình. Anh ta cũng biết rõ tình hình hiện tại của Lục Vi Dân, từ một Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới nổi tiếng lại bị điều tới Ủy ban công tác Đoàn ăn không ngồi chờ. Trong chuyện đó có vấn đề thì anh ta cũng biết rõ, vốn định mượn cơ hội này để hóa giải mâu thuẫn giữa Tần Lỗi và Lục Vi Dân. Không ngờ Lục Vi Dân lại không chút nể mặt như vậy, khuôn mặt có chút không vui.

- Đi thôi, Hoài Chương, đừng dính vào chuyện của người khác, anh muốn giúp nhưng người ta còn không vừa ý nữa kìa.

Cô gái trẻ đứng ở sau lưng Quách Hoài Chương liền có chút không vui, lạnh lùng liếc mắt một cái về phía Lục Vi Dân:

- Quản mấy chuyện này làm gì? Có lòng tốt còn bị người ta coi là lòng lang dạ thú! Đi thôi!

Lục Vi Dân cũng thật không ngờ một câu nói vô ý của mình lại khiến cô gái này nói như thế, thản nhiên nhìn một lượt cô gái đứng bên cạnh Quách Hoài Chương. Bộ dạng cũng coi như là xinh đẹp, ăn mặc cũng rất tốt, chẳng qua nét ngạo mạn trên mặt thực sự rất khinh người, xem ra cũng là một kẻ

vênh váo.

- Im đi!

Quách Hoài Chương tối sầm mặt, giọng điệu cũng lập tức trở nên tàn nhẫn:

- Anh nói chuyện với Vi Dân, em xen vào làm gì? Vi Dân, không có việc gì. Cứ như vậy đi, hôm nào trở về chúng ta lại tụ tập. Tôi và Trương Quân khuyên Tần Lỗi về đã.

- Anh!

Tuy rằng cô kia thoát nhìn có vẻ không phục lắm, nhưng thấy ánh mắt Quách Hoài Chương lạnh lùng như vậy, vài lần muốn nổi cáu, bộ ngực cũng phập phồng kịch liệt, nhưng cuối cùng không có dám làm loạn, chỉ oán hận xoay đầu qua một bên, thở phì phì không hề lên tiếng.

- Vi Dân, ngại quá, khiến cậu chê cười rồi. Rảnh rồi thì đến Hoài Sơn chơi, tôi cũng sẽ làm người chủ tận tình, đừng ở mãi Nam Đàm này, cũng phải đi ra ngoài nhiều một chút, quan sát nhiều một chút, phải không?

Không để ý tới bạn gái mình, Quách Hoài Chương vỗ vào vai Lục Vi Dân, nhoẻn miệng cười.

- Được rồi, tôi đi trước, nhớ khi nào đến Hoài Sơn thì gọi điện cho tôi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Phiền Não Của Bí Thư Địa Ủy

Thấy Quách Hoài Chương và Trương Quân kéo mạnh Tần Lỗi biến mất khỏi cửa khách sạn, Lục Vi Dân cười khổ lắc đầu.

- Vi Dân, xem ra đã làm cậu đắc tội với người bạn học đó rồi. Tuy nhiên người bạn học này của cậu cũng coi như có chút phong độ.

Thường Xuân Lai vỗ vai Lục Vi Dân:

- Nghe nói người này cũng ghê gớm lắm đấy, vừa mới được đề bạt làm Phó chánh văn phòng Huyện ủy Hoài Sơn.

Lục Vi Dân cũng nghe nói, Quách Hoài Chương vẫn là đang là thư ký của Vương Tự Vinh, nhưng đã chính thức được đề bạt làm Phó chánh văn phòng Huyện ủy Hoài Sơn. Tốc độ tiến bộ của cậu ta coi như là tương đối nhanh, tuy nói là được thơm lây từ Vương Tự Vinh, nhưng phản ứng ở bên Hoài Sơn cũng rất tốt. Hơn nữa cậu ta công tác sớm hơn mình một năm, tuổi cũng lớn hơn mình hai tuổi, được đề bạt lên Phó chánh văn phòng cũng là chuyện rất bình thường.

- Phó chủ nhiệm Lục, hôm nay lại đem thêm phiền toái cho cậu rồi.

Vẻ mặt phần uất của Hứa Dương xen lẫn một chút suy tư buồn bã.

- Hứa Dương, nói đi đâu vậy. Loại chuyện này dù chỉ là người có chút tinh thần trọng nghĩa cũng sẽ không ngồi nhìn, càng không cần nói chúng ta còn là đồng nghiệp, bạn bè. Không có gì đáng ngại. Chỉ mạnh miệng thì ai

chẳng làm được, già trái non hột. Nếu anh ta thật muốn làm gì, đã sớm tìm tới cửa. Hôm nay Trương Quân nói như vậy có lẽ là do quá chén, không kiểm soát được, mới đến gây chuyện.

Lục Vi Dân an ủi Hứa Dương. Quả đúng là như thế. Lâu như vậy, Tần Lỗi cũng không đi tìm Hứa Dương gây chuyện. Hôm nay cũng là do uống vài chén rượu, lại thấy Hứa Dương và Phàn Thiên cùng nhau ăn cơm thân thiết như vậy, liền không kìm chế nổi nỗi ghen tị trong lòng.

- Phó chủ nhiệm Lục, nếu như có cơ hội, cậu xem xem có thể giúp Phàn Thiên được điều đến Phong Châu hay không? Lần này cậu đi, Tần Lỗi chắc chắn sẽ còn đến gây chuyện.

Hứa Dương thu hết dũng khí, trong lòng chan chứa hy vọng nói:

- Tôi ở đây cũng không sao, nhưng Phàn Thiên chỉ là một cô gái, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, tôi sợ...

Lục Vi Dân cười khở nhìn Hứa Dương:

- Hứa Dương, anh thực sự cho rằng tôi là lãnh đạo sao? Vận mệnh của bản thân tôi còn bị người khác nắm giữ trong tay. Anh muốn tôi giúp cho Phàn Thiên được điều động, tôi có khả năng lớn như vậy sao?

- Phó chủ nhiệm Lục, tôi thấy chắc chắn cậu làm được, tôi cũng không trông chờ là ngay lập tức, nhưng nếu cậu là thư ký của Bí thư Hạ, tôi tin chuyện này liền không thành vấn đề.

Hứa Dương cũng hiểu được chuyện này có chút làm khó người khác, nhưng anh ta cũng không có mối quan hệ nào khác, nếu không cũng sẽ không thể bị người ta đá một cú ra khỏi Ủy ban Xây dựng. Cũng may là Ban quản lý mới thành lập, mới cho anh ta tới Ban quản lý.

- Được rồi, Vi Dân, Hứa Dương. Chuyện này giờ có thể nói tới đây thôi, sau này nếu thật sự có cơ hội, Vi Dân sẽ cân nhắc cho cậu. Nhưng hiện tại giống như Vi Dân đã nói, chuyện của hắn còn không quyết định được, chờ đến khi hắn đứng vững rồi nói sau.

Thường Xuân chen vào và chấm dứt chủ đề.

Chiếc Audi 100 chậm rãi đi vào đại lộ, Hạ Lực Hành ngồi ở ghế sau, yên lặng nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Nơi này là khu náo nhiệt nhất Phong Châu, tòa nhà Phong Thành cao tới mười hai tầng một dạo là biểu tượng huy hoàng cho công ty ngoại thương Phong Châu. Phong Thành cũng là nơi duy nhất trong toàn bộ huyện Phong Châu khi đó có thang máy. Phong Thành hoàn toàn xứng đáng là công trình kiến trúc tiêu biểu ở huyện Phong Châu khi đó. Nhưng bây giờ thì lớp gạch men sứ trông hơi quê mùa ở tường ngoài không biết đã bao nhiêu lâu không được cọ rửa, nhìn trông có vẻ cũ kỹ, đồng thời cũng tượng trưng cho ngành ngoại thương đã xuống dốc của Phong Châu.

Toàn bộ diện mạo trung tâm thành phố Phong Châu thật sự không thể nói là tốt. So với Lê Dương, ít nhất chênh lệch từ năm năm trở lên, thậm chí còn hơn thế. Cũng khó trách được các cán bộ từ Lê Dương tới đều rất khinh thường việc xây dựng thành phố ở Phong Châu. Điều này cũng khiến cho việc làm thế nào để cải tạo diện mạo của thành phố Phong Châu, thể hiện hình tượng trung tâm thành phố của địa khu Phong Châu được tốt hơn, đã trở thành vấn đề chủ đạo của Ủy ban nhân dân Địa khu.

Không khí của cuộc họp toàn thể Địa ủy lúc chiều không tốt lắm. Hạ Lực Hành cũng biết mấu chốt nằm ở chỗ nào, thiếu một suy nghĩ rõ ràng về công tác là điểm mấu chốt. Ở điểm này, quan điểm của Ủy viên Địa ủy không đồng nhất, mà mình làm Bí thư Địa ủy cũng có trách nhiệm rất lớn.

Làm Bí thư Địa ủy, sang năm nếu không đưa ra được quan điểm về công tác của trung tâm địa khu cho ra hồn, đương nhiên sẽ cho các lãnh đạo Địa ủy khác có rất nhiều con đường để tự do phát huy. Ban đầu, Hạ Lực Hành muốn cho mình một ít thời gian để suy nghĩ về công tác sang năm, để mình có thể suy xét cho chu toàn, cẩn thận hơn một chút, đồng thời cũng muốn nghe xem ý tưởng của nhóm Ủy viên Địa ủy. Nhưng không ngờ trong cuộc họp lần này lại bất ngờ nảy sinh ra vấn đề bất đồng lớn như vậy.

Phải nói là quan điểm của Tôn Chấn và ý tưởng Lý Chí Viễn là mỗi bên đều có cái hay của nó.

Lý Chí Viễn có khuynh hướng thống nhất việc quy hoạch xây dựng tòa nhà văn phòng cho các cơ quan của Địa khu và việc nâng cao hình tượng thành thị. Ý tưởng này phải nói là rất phù hợp với tiếng lòng hiện nay của các cán bộ, nhất là cán bộ từ Lê Dương tới, vốn có cảm giác đến Phong Châu như bị đi đày. Nếu tiếp tục không thể làm một vài bồi thường khiến tâm lý bọn họ được an ủi, ví dụ như điều kiện làm việc và điều kiện ăn ở càng tốt càng nhiều ưu đãi hơn, thực sự sẽ làm cho bọn họ có cảm giá mất mát rất lớn. Cho nên Lý Chí Viễn đề xuất ý kiến này lập tức giành được sự tán đồng của nhiều người, bao gồm các cán bộ được điều từ huyện lên, cũng rất ủng hộ ý kiến này.

Bây giờ chẳng qua mới chỉ là một đề xuất, cũng đã làm cho toàn thể cán bộ thảo luận sôi nổi, chiêu phủ đầu ra oai này thực sự rất lợi hại.

Hạ Lực Hành cũng mơ hồ nghiên ngẫm đến một vài ý tưởng của Lý Chí Viễn, vị cán bộ từ tỉnh tới này nhưng không hề non nớt một chút nào như các cán bộ ở cơ quan cấp tỉnh xuống, thủ đoạn cũng thực sự rất lợi hại.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hạ Lực Hành liền hơi có nét cười, như vậy là tốt nhất. Nếu là một nhân vật không đủ thủ đoạn, ông ta thật sự lại có chút lo lắng Lý Chí Viễn trông thể nắm được cục diện trong tay. Hạ Lực Hành không

sợ người có năng lực mạnh mẽ, chỉ sợ người không có bản lĩnh.

Tôn Chấn cũng không đơn giản.

Theo góc độ nào đó mà nói, Hạ Lực Hành càng thích cách nghĩ của Tôn Chấn hơn.

Trong cuộc họp toàn bộ Địa ủy, Tôn Chấn đưa ra ý kiến thành lập thành phố công nghiệp, một thành phố công nghiệp hùng mạnh. Tuy rằng địa khu Phong Châu còn không phải là thành phố, nhưng Tôn Chấn đề xuất ra ý tưởng chính là muốn cố gắng trong ba đến năm năm tiến hành đổi mới địa khu Phong Châu thành một thành phố. Mà nhân tố mấu chốt để địa khu đổi thành một thành phố chính là thực lực kinh tế phải đạt tới một trình độ nhất định. Mà nếu muốn thực lực kinh tế toàn bộ địa khu Phong Châu lên được tầm cao mới, thì hai quá trình công nghiệp hoá và đô thị hóa là không thể thiếu. Nhưng phải đi bước nào trước, hoặc là bước nào cần bước xa hơn, chính là một vấn đề đáng để nghiên cứu.

Ý kiến của Tôn Chấn chính là muốn ưu tiên ủng hộ phát triển công nghiệp. Địa khu Phong Châu phải xây dựng khu công nghiệp, ưu tiên dùng số tiền trợ cấp của Ủy ban nhân dân tỉnh cho việc Phong Châu thành lập địa khu dùng cho việc xây dựng cơ sở hạ tầng của khu công nghiệp, xúc tiến đẩy nhanh việc xây dựng và hoàn thiện khu công nghiệp, củng cố hệ thống kinh tế công nghiệp thuộc cấp địa khu. Dựa trên cơ sở này lại tiếp tục cân nhắc đến việc từng bước đẩy mạnh xây dựng trung tâm thành phố.

Thích quan điểm của Tôn Chấn, cũng không có nghĩa là Hạ Lực Hành ủng hộ ý kiến của Tôn Chấn.

Phong Châu là một vùng thuần nông, còn không đủ cơ sở công nghiệp hoặc là nói hiểu biết về công nghiệp còn yếu kém. Anh muốn liều đẩy mạnh việc xây dựng và phát triển hệ thống công nghiệp có vẻ hơi tắc trách. Tuy

rằng Tôn Chấn cũng có một vài ý tưởng, nhưng Hạ Lực Hành không cho rằng những ý tưởng đó của anh ta có thể thực hiện được.

Mà so sánh với ý tưởng của Lý Chí Viễn trước đó tuy rằng có vẻ có chút cơ hội, thậm chí có chút hương vị mua chuộc lòng người, nhưng lại nắm bắt được một nhân tố mấu chốt. Đó chính là tốc độ đô thị hóa ở Phong Châu cũng là một nhân tố quan trọng của việc địa khu Phong Châu mang diện mạo của một thành phố.

Trừ phi Tôn Chấn có thể đưa ra một quy hoạch làm cho người ta tin phục, nhưng hiện nay xem ra Tôn Chấn thậm chí ngay cả Phó bí thư Địa ủy phân công quản lý công tác kinh tế Vương Chu Sơn cũng không thể thuyết phục được.

Phát triển công nghiệp, rốt cuộc là bắt đầu từ đâu? Muốn làm khu công nghiệp, ưu thế của Phong Châu lại ở chỗ nào? Chính sách trung ương đã chỉ rõ, chính quyền cấp huyện thành phố trên nguyên tắc phải rút khỏi kinh doanh xí nghiệp. Trong hoàn cảnh đó, một địa khu không có hiểu biết tường tận về công nghiệp như Phong Châu làm thế nào để thực hiện phát triển kinh tế công nghiệp lớn mạnh. Tôn Chấn cũng không thể đưa ra một đáp án khiến người ta có thể tin tưởng và nghe theo.

Hạ Lực Hành cũng biết, lúc này Tôn Chấn cũng vô cùng buồn khổ. Quan điểm của anh ta chỉ chiếm được sự ủng hộ miễn cưỡng của vài người, rõ ràng chênh lệch với ý tưởng của Lý Chí Viễn. Về điểm này, Hạ Lực Hành cũng là lực bất tòng tâm.

Trên thực tế ngay cả bản thân Hạ Lực Hành cũng không có được một suy nghĩ toàn diện, rõ ràng về vấn đề này, ông ta cũng vì thế mà cảm thấy buồn bực.

Làm thế nào để kết hợp được quan điểm của những người này, để nó trở

thành một chiến lược phát triển có tính khoa học, hợp lý mà lại có tính thực tế và phát triển bền vững. Đây chính là trách nhiệm của một Bí thư Địa ủy như ông ta.

Tỉnh ủy giao cho ông ta một cục diện rối rắm như vậy không phải để ông ta chuyển tiếp đơn giản như thế, mặc dù đang có không ít người đều cho rằng ông ta đang trong thời kì quá độ. Thậm chí ngay cả ông ta cũng từng có tia suy nghĩ may mắn rằng mình đến đây quá độ một thời gian, để những người Lý Chí Viễn bắt nhịp được và lên cao hơn, mình liền có thể quay lại tỉnh. Nhưng ông ta rất nhanh liền vứt bỏ suy nghĩ về tia may mắn này.

Nếu mình không nghiêm túc đối mặt với tình hình nghiêm trọng hiện nay ở địa khu Phong Châu này, một thời gian sau nếu tình hình ở Phong Châu vẫn y nguyên, chỉ sợ đừng nói rằng hy vọng muốn quay lại tỉnh của mình sẽ hóa thành bọt nước, nếu làm không tốt bản thân mình còn phải trả một cái giá vô cùng đắt.

Ông ta cần nhìn thẳng vào tình hình khó khăn mà Phong Châu đang gặp phải. Làm như thế nào để hiện thực hóa sự nghiệp kinh tế - xã hội của Phong Châu phát triển khoa học, hợp lý, hơn nữa còn có tốc độ phát triển cao và bền vững, vấn đề nặng trĩu này đè lên tâm khảm Hạ Lực Hành.

Cải thiện diện mạo thành phố, xúc tiến thu hút đầu tư, cải thiện môi trường, tiến tới thực hiện phát triển công thương nghiệp; hay là đẩy mạnh phát triển kinh tế công nghiệp, mở rộng nguồn thuế, khiến cho thực lực tài chính trở nên vững mạnh, tiến tới cải thiện diện mạo thành phố, tối ưu hoá môi trường thành thị, tiến thêm một bước nữa xúc tiến phát triển công thương nghiệp. Điều này giống như là câu hỏi không có lời đáp theo kiểu con gà có trước hay là quả trứng có trước. Muốn giải được câu đố này, còn phải hạ quyết tâm, còn phải thật sự dồn sức nghiên cứu kỹ lưỡng một phen.

Lần đầu tiên Hạ Lực Hành ý thức được vấn đề khó khăn mà mình phải đối

mặt khi tới Phong Châu. Phải khiến cho một nơi nghèo khó có bước phát triển nhảy vọt, ít nhất hẳn là phải tạo một cơ sở thật tốt cho bước phát triển nhảy vọt sau này. Đây là nhiệm vụ lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy giao cho mình. Nếu không làm được điều này, tiền đồ chính trị của mình sẽ bị một bóng đen bao phủ, mà làm được điều này, có lẽ mình sẽ thực sự tiến được gần hơn tới mục tiêu đã phấn đấu bấy lâu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Nhập Tiệc

Lục Vi Vân là đi chiếc xe con Thượng Hải của Văn phòng Huyện ủy để đến Văn phòng Địa ủy nhận công tác.

Đây là do Từ Hiếu Xuân đặc biệt sắp xếp, khiến trong lòng hãn cũng rất cảm động.

Theo như lời Từ Hiếu Xuân, thì việc Lục Vi Dân được điều đến Địa ủy, bất kể nói thế nào cũng là vinh dự của huyện Nam Đàm, nên được khẳng định cao độ.

Huyện uỷ đặc biệt tổ chức tiệc rượu tiễn Lục Vi Dân, đích thân Từ Hiếu Xuân chủ trì. Ngay cả Tần Hải Cơ và Tào Cương cùng với Lâm Thuận Lộc đều tham gia bữa tiệc, khiến Lục Vi Dân cũng có chút cảm giác được yêu quý quá mà lo sợ.

Bữa tiệc này làm cho Lục Vi Dân có được một cơ hội phát huy. Ngoài Tần Hải Cơ và Tào Cương cùng Lâm Thuận Lộc đều đến chào hỏi một chút, thậm chí ngay cả những vị lãnh đạo khác như Lã Ngọc Xuyên, Mao Dung cũng đặc biệt đến tham gia buổi tiệc này.

Lúc này hãn thật sự vô cùng vui vẻ, đến nỗi ai đến chúc rượu hãn cũng không từ chối, mãi cho đến khi mình nằm lăn ra mới thôi.

Đến tận hôm sau hãn vẫn còn trong tình trạng choáng váng ngây ngất. Mà buổi trưa lại là ban lãnh đạo Khu kinh tế mới dẫn đầu là Mã Thông Tài đặc biệt đến tổ chức tiệc tiễn biệt cho mình, buổi tối lại tiệc rượu của Ủy ban

công tác Đoàn, khiến cho đêm đó Lục Vi Dân không thể không cầu cứu Thường Xuyên và Hứa Dương đến chống đỡ, thế mới xem như gượng gợng qua được cửa ải.

Liên tiếp hai ngày hăn đều chiến đấu trên bàn rượu, hăn xưa nay tự cho rằng tử lượng của mình không sợ bất cứ ai, nhưng hôm nay rốt cuộc hăn cũng đã hiểu thế nào là sức người có hạn.

Bề ngoài Lục Vi Dân chỉ là được điều từ Ủy ban công tác Đoàn huyện đến phòng Nghiên cứu Chính sách của Địa ủy, nhưng thực ra là Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách đích thân điều động. Hơn nữa vị Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách này lại chính là thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ. Ý nghĩa trong đó đối với những người ở huyện thì đã quá rõ ràng. Tin tức Lục Vi Dân có khả năng sẽ đảm nhiệm thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ nhanh chóng truyền khắp toàn bộ huyện Nam Đàm.

Lục Vi Dân không dám nhận lời mời của mấy người bạn học như Thư Nhã, Hà Lâm. Mà lời mời của Đồng Lực Trụ, Từ Bình cũng bị hăn trì hoãn, hăn lần đầu tiên ý thức được rằng mình thật sự không chịu nổi sự “tàn phá” kiểu này.

Mặc dù Lục Vi Dân luôn hết lần này đến lần khác giải thích rằng mình không phải đảm nhiệm chức thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ, mà chỉ là được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy làm việc, nhưng không ai tin điều này. Trên thực tế chính Lục Vi Dân cũng khó có thể thuyết phục bản thân mình tin vào điều đó. Nếu chỉ đơn thuần là được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, thì đâu cần Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách Cao Sơ phải đích thân đến?

Sự việc này đúng thật là quái lạ, mà từ thái độ của Tần Hải Cơ và Tào Cương đối với mình, những tin đồn này vẫn khá là chuẩn xác mà nhắm trúng

điều chân thực trong đó.

Lục Vi Dân cũng không biết rằng chuyến đi đến Nam Đàm của Tôn Chấn cũng đóng một vai trò quyết định cho việc mình được được vào làm việc ở phòng Nghiên cứu Chính Sách Địa ủy. Nhưng hẳn phân tích An Đức Kiện chắc chắn có vai trò đặc biệt trong việc này, mà biểu hiện ngày đó của hẳn ở khách sạn Phong Châu mới là mấu chốt.

Có đôi khi chỉ là một động tác không lưu tâm mà được lãnh đạo để ý, mà thiện cảm hoặc một ấn tượng đặc biệt thường có thể làm thay đổi cuộc đời một người. Lục Vi Dân tuyệt đối tin tưởng điều này.

- Ngồi đi, tiểu Lục.

An Đức Kiện bình thản ngồi ở sô-pha, khoát tay. Nhìn biểu hiện kính cẩn mà không câu nệ của Lục Vi Dân, An Đức Kiện càng ngày càng tin tưởng cậu thanh niên này là nhân vật không tầm thường. Mặc dù biết chính hẳn có thể đảm nhiệm chức vụ gì, nhưng vẫn có thái độ tốt như vậy, việc này không phải bất cứ ai cũng có thể làm được. An Đức Kiện tin cho dù đổi lại là mình, e rằng cũng không làm được.

- Cảm ơn Trưởng ban thư ký.

Lục Vi Dân gật đầu, ngồi xuống phía đối diện An Đức Kiện.

- Ủ, chắc là Phó ban thư ký Cao đã nói sơ qua với cậu. Cậu tạm thời đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy làm, nhưng công việc thực tế chính là hỗ trợ Phó ban thư ký Cao trong công việc thư ký của Bí thư Lực Hành, đồng thời phải nhanh chóng thích ứng với tình hình, làm quen với công việc. Trong thời gian Phó ban thư ký Cao làm việc, rất được Bí thư Lực Hành đánh giá cao, Bí thư Lực Hành vô cùng hài lòng với công việc mà cậu ta thực hiện. Tôi hy vọng cậu sẽ là thư ký kế nhiệm của Bí thư Lực Hành, có thể học tập

được những ưu điểm của Phó ban thư ký Cao. Hơn nữa tôi tin cậu có thể làm được điểm này, phát huy những ưu điểm của cậu, thậm chí còn có thể làm tốt hơn cả Phó ban thư ký Cao. Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?

- Trưởng ban thư kí, tôi hiểu. Tôi sẽ cố gắng làm được tốt nhất, có gì không hiểu tôi sẽ lập tức báo cáo với ngài và Phó ban thư ký Cao.

An Đức Kiện đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói rõ ràng trọng tâm câu chuyện, điều này có chút không giống với suy nghĩ ban đầu của bản thân ông ta.

Suy nghĩ trước kia là Lục Vi Dân chỉ tạm thời theo Cao Sơ làm những công việc thông thường, xem Hạ Lực Hành có hài lòng đối với Lục Vi Dân hay không. Suy cho cùng thì tài hoa hơn người và việc có thích ứng được với công việc thư ký là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Có rất nhiều lãnh đạo càng không thích thư ký quá thông minh, nhất là kiểu thư ký có lối tư duy quá nhanh nhạy càng dễ dàng bị lãnh đạo tránh đi. Tuy rằng Hạ Lực Hành không phải là kiểu lãnh đạo lòng dạ hẹp hòi, nghĩ không thoáng như vậy, nhưng là Trưởng ban thư ký thì vẫn cần cân nhắc điểm này.

Có điều là sau khi An Đức Kiện nói về chuyện này với Hạ Lực Hành, An Đức Kiện phát hiện ra Hạ Lực Hành dường như rất hứng thú với Lục Vi Dân này, thậm chí còn hỏi đến một số điều cụ thể hơn về tình hình của hắn. Điều này làm cho ông tạm thời thay đổi chủ ý, thẳng thắn bảo cho Lục Vi Dân mau chóng thích ứng, gánh vác công việc thư ký của Hạ Lực Hành. Việc này có chút mạo hiểm, nhưng An Đức Kiện cảm thấy có thể thử một lần.

- Hiểu Xuân nói khi cậu đảm nhiệm vai trò thư ký của Tử Liệt thì thích ứng rất nhanh, tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng phản ứng rất tốt, cho nên tôi cũng tin rằng cậu có thể làm tốt công việc này. Làm thư ký cho Bí thư Hạ không phải là công việc dễ dàng, vừa mang trên mình trọng trách nặng nề, vừa vinh dự, vừa phải làm cho nghiêm túc, cũng là một cuộc khảo nghiệm

đối với cán bộ từ Nam Đàm chúng ta. Tôi hy vọng cậu ghi nhớ những lời căn dặn của Hiếu Xuân, tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc làm việc của một người ở bên cạnh lãnh đạo.

An Đức Kiên thấy vẻ mặt Lục Vi Dân nghiêm trọng, lại khoát tay, mỉm cười nói:

- Cậu cũng đừng mang áp lực quá lớn, Bí thư Hạ là một người rất hoà nhã, dễ gần, cũng dễ sống. Nhưng làm người thân cận bên cạnh Bí thư Hạ, thì cần yêu cầu bản thân mình rất nghiêm khắc. Tiểu Lục, cậu làm việc bên cạnh Bí thư Hạ, cũng là một cơ hội hiếm có, có thể học được kinh nghiệm và nguyên tắc trong cách đối nhân xử thế của Bí thư Hạ. Đây là một tài sản khá là quý giá, sẽ có điểm tốt khó mà ngờ đến đối với sự phát triển và chín chắn sau này của cậu. Hy vọng cậu sẽ nắm chắc cơ hội này, đừng để phụ lòng mọi người đã sắp xếp cho cậu cơ hội hiếm có này.

- Xin Trưởng ban thư ký yên tâm, tôi sẽ dốc hết khả năng, làm đến mức tốt nhất, khiến lãnh đạo hài lòng.

Lục Vi Dân nói tương đối ngắn gọn mà lại rõ ràng, khiến An Đức Kiên vừa cảm thấy hài lòng vừa có chút ngạc nhiên. Dốc hết khả năng, làm đến mức tốt nhất, khiến lãnh đạo hài lòng, ba câu nói này nói ra rất dễ, nhưng để thực sự làm được thì không hề đơn giản. Nhưng cậu thanh niên trước mặt này lại có một sự tự tin bí hiểm tràn ngập trong giọng nói.

- Tốt lắm, có sự tự tin và tinh thần thế là tốt.

An Đức Kiên gật đầu:

- Chờ mười phút nữa, trong phòng Bí thư Hạ còn có người đang báo cáo công việc. Sau mười phút, cậu và Phó ban thư kí Cao cùng tôi đi gặp Bí thư Hạ.

Khi An Đức Kiện và Cao Sơ đưa theo một người thanh niên trẻ tuổi vào, Hạ Lực Hành theo bản năng đánh giá một lượt từ trên xuống dưới rất tỉ mỉ. Đây là người có thể khiến Yến Thanh hồn vía lúc nào cũng ở trên mây. Ông ta muốn nhìn xem người này rốt cuộc có cái gì mà khiến Yến Thanh phải hồn xiêu phách lạc đến như vậy.

Nhìn bề ngoài, hắn cùng lắm chỉ có thể được xếp vào hạng bình thường, nếu nói là từ ánh mắt đầu tiên đã có thể hấp dẫn người khác thì hắn không sức hút đó. Nhưng nếu quan sát kỹ, Hạ Lực Hành có thể cảm thấy được hắn có một sự điềm tĩnh ung dung rất sâu sắc, tỏa ra từ tận sâu trong nội tâm. Hắn không may may vì lần đầu tiên gặp mặt mình – người mà sau này sẽ là lãnh đạo mà hắn sẽ phải phục vụ mà căng thẳng, câu nệ. Càng ngược lại là hắn không hề quá phấn chấn, vui sướng như thường gặp ở những người khác. Dường như lúc này hắn đã có một thứ tự tin rằng chắc chắn mình sẽ công nhận hắn, mà hắn có thể ở bên cạnh mình và hoàn thành xuất sắc công việc.

- Bí thư Hạ, đây là tiểu Lục, Lục Vi Dân.

Cao Sơ dẫn Lục Vi Dân bước vào, An Đức Kiện bước vào sau.

- Ừ, ngồi đi, Đức Kiện, ông cũng ngồi đi.

Hạ Lực Hành gật đầu.

- Cao Sơ, tiểu Lục sau này chính là người của phòng Nghiên cứu Chính sách của cậu. Địa khu Phong Châu vừa mới thành lập, công việc của phòng Nghiên cứu Chính sách rất nặng nề, cậu phải dồn tâm sức vào, mấy công việc cũng phải nhanh chóng sắp xếp chu đáo. Trước khi Bí thư Điền đến Phong Châu khảo sát, tôi cần nhìn thấy những thứ đó. Về tiểu Lục, cậu cũng nên đưa theo, để hắn mau chóng thích ứng với công việc. Cậu cũng có thể giao vài nhiệm vụ mà tôi giao cho phòng Nghiên cứu Chính sách các cậu để tiểu Lục tiếp xúc một chút. Hắn cũng là người của phòng Nghiên cứu Chính sách các

cậu mà.

- Vâng, tôi biết, thưa Bí thư Hạ.

Cao Sơ cũng thật không ngờ Trưởng ban thư kí lại thay đổi chủ ý, muốn cho Lục Vi Dân trực tiếp làm thư kí cho Bí thư Hạ, không cần một thời gian chuyển tiếp.

Suy cho cùng là cảm thấy áp lực công việc ở phòng Nghiên cứu Chính sách quá nặng nề, hay là cảm thấy Lục Vi Dân có khả năng đảm nhiệm công việc thư kí, Cao Sơ cũng không thể nào biết được. Trong lòng anh ta lại cảm thấy có chút mất mát, từ nay về sau, người bên cạnh Bí thư Hạ đã chính thức thay đổi, công việc thư kí chính thức do Lục Vi Dân đảm nhiệm.

Cũng may lời nói của Bí thư Hạ cũng khiến Cao Sơ dễ chịu hơn một chút. Lục Vi Dân cũng là người của phòng Nghiên cứu Chính sách chứ không phải là người của Địa uỷ, Lục Vi Dân cũng phải tham gia công việc khác của phòng Nghiên cứu Chính sách. Đây có thể chỉ là một cách thể hiện, những vẫn làm cho Cao Sơ thấy thoải mái hơn không ít.

- Đức Kiện, sáng mai, Phó chủ tịch tỉnh Quốc Cường sẽ đến đây xem tình hình xây dựng thành phố và giao thông cầu đường của địa khu Phong Châu chúng ta. Ngoài tôi và Chí Viễn đều phải tham gia, ông thông báo cho đồng chí Minh Chiêm ở Ủy ban nhân dân và Thành uỷ Phong Châu. Những lãnh đạo chủ chốt đều phải tham gia, ông cũng thế.

Theo lý mà nói, Phó chủ tịch tỉnh được phân công quản lý xây dựng và giao thông đến Phong Châu, Bí thư Địa uỷ và Chủ tịch Địa khu cùng nhau đi cũng đã là coi trọng. Nhưng đến cả những vị lãnh đạo chủ chốt của thành phố Phong Châu cũng đến, điều này ngụ ý rất rõ ràng, đường sá giao thông và xây dựng thành phố của địa khu Phong Châu phải xoay quanh thành phố Phong Châu.

Lục Vi Dân ngồi bên cạnh cẩn thận nghiên ngẫm phân tích từng điều mình mắt thấy tai nghe. Bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ phải nhanh chóng nhập vai, hiểu và lĩnh hội từng câu, từng động tác của Hạ Lực Hành. So với những kinh nghiệm khi làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt trong thời gian ngắn ngủi, thì làm thư ký cho Hạ Lực Hành đúng là một thử thách thực sự.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Thoáng Như Trong Mơ

Sau khi An Đức Kiện và Cao Sơ đi ra... Trong văn phòng chỉ còn lại hai người Hạ Lực Hành và Lục Vi Dân.

Hạ Lực Hành rất muốn thử thách Lục Vi Dân này một chút, nhưng cũng biết bây giờ làm vậy có chút nóng vội, cho nên quyết định vẫn nên quan sát thêm một chút, để người này có thời gian thích ứng:

- Tiểu Lục, cứ đi làm việc của cậu đi, văn phòng của cậu ở ngay đối diện. Có chuyện gì thì tôi sẽ gọi.

- Được, Bí thư Hạ, vậy tôi xin phép đi trước.

Lục Vi Dân gật đầu, yên lặng đi ra.

Tuy rằng nơi làm việc của Địa ủy còn rất đơn sơ, nhưng làm Bí thư Địa ủy, điều kiện làm việc tất yếu vẫn phải được đảm bảo. Ít nhất từ văn phòng của Bí thư Địa ủy cũng có thể nhìn ra được điều đó.

Phòng không lớn, nhưng vẫn có một bộ sofa bằng da thật mới mua, trên bàn trà có để một hộp đựng trà bằng đồng và gạt tàn thuốc lá, mấy chén uống trà được rửa sạch sẽ đặt trong tủ kính bên cạnh.

Cao Sơ sớm đã dẫn hẳn đi làm quen với nơi này. Một bàn làm việc rất bình thường, nhưng trong mắt của Lục Vi Dân lại rất vừa vặn, không lớn không nhỏ; một tấm kính ép lên tấm bản đồ các huyện, thành phố của địa khu Phong Châu và sổ địa chỉ của các lãnh đạo các bộ ngành quan trọng. Một

chiếc điện thoại được đặt trên bàn làm việc.

Lục Vi Dân cầm trong tay một bản chương trình trong ngày hôm nay của Hạ Lực Hành. Hắn xem một lượt rất cẩn thận, buổi sáng Hạ Lực Hành gặp Cục trưởng cục Tài chính, Cục trưởng cục Y tế Địa khu Phong Châu. Từ bây giờ đến giữa trưa còn có Bí thư Huyện ủy Hoài Sơn Vương Tự Vinh đến để báo cáo công việc. Lục Vi Dân nhìn đồng hồ, còn cách thời gian cuộc hẹn khoảng bốn mươi phút, nói cách khác bốn mươi phút này còn chưa có kế hoạch gì.

Đang cân nhắc thời gian, lại nghe được từ ngoài hành lang vọng đến tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân không đều, tiếng cũng không nhỏ. Lục Vi Dân vừa mới đứng dậy, chợt nghe từ ngoài cửa truyền tới tiếng nói có phần quen thuộc:

- Phó ban thư ký Cao, ơ?

- Bí thư Trương, là tôi. Giờ tôi đã được điều tới Địa ủy rồi...

Trương Thiên Hào vừa đi vào, nhìn thấy Lục Vi Dân liền ngạc nhiên, lập tức phản ứng lại, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười:

- Ha ha, tôi đã sớm dự đoán được cậu em là người xuất chúng mà, thật không ngờ, cậu lại được điều đến Địa ủy làm thư ký của Bí thư Hạ? Chúc mừng, chúc mừng!

- Bí thư Trương, ngài quá khách khí rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, có rất nhiều tình huống còn không quen, nếu có gì không đúng, còn mong Bí thư Trương phê bình, chỉ bảo.

Lục Vi Dân từ sau bàn làm việc bước ra đón Trương Thiên Hào, vừa chuẩn bị đi lấy chén trà.

- Ha ha, cậu em khiêm tốn quá. Địa khu Phong Châu chúng ta có hơn sáu triệu người, có thể được Bí thư Hạ và Trưởng ban thư ký An cùng chú ý, thì còn có thể sai sao? Với bản lĩnh của cậu, chắc chắn có thể trở thành người tiếp bước Phó ban thư ký Cao, đâu cần ai đến chỉ bảo? Sau này, trái lại còn cần cậu chiếu cố ông anh này nhiều hơn mới phải.

Trương Thiên Hào nói cũng rất khách khí. Thời gian Cao Sơ từ Địa ủy Lê Dương đi theo Hạ Lực Hành, còn chưa tới bốn năm, đã từ một cán bộ cấp Trưởng ban lên tới cán bộ cấp Trưởng phòng, không thể không nói là không nhanh, cũng khiến rất nhiều người ghen tức.

Về thông tin thư ký của Hạ Lực Hành sắp phải thay người này cũng được rỉ tai nhau ở bên dưới đã một khoảng thời gian, nhưng bên Địa ủy vẫn chưa xác định rõ.

Tuy rằng Cao Sơ đảm nhiệm chức Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách, nhưng vẫn luôn bên cạnh Hạ Lực Hành. Không ai dễ gì tùy tiện hỏi Hạ Lực Hành có phải muốn đổi thư ký hay không, cũng không dám tùy tiện đề cử thư ký, chỉ có thể âm thầm phỏng đoán xem đến khi nào thì Cao Sơ mới có thể dứt bỏ hoàn toàn chức vụ thư ký này của Hạ Lực Hành. Không ngờ đột nhiên Hạ Lực Hành lại đổi thư ký, hơn nữa là đổi thành một người mà mình đã có duyên gặp gỡ.

Thảo nào ngay cả đến Lôi Đạt cũng coi trọng người này như thế. Có lẽ trong vấn đề người này đảm nhiệm chức vụ thư ký của Hạ Lực Hành cũng là có sự tác động của Lôi Đạt? Mấy suy nghĩ lướt qua trong đầu Trương Thiên Hào.

- Bí thư Trương, ngài nói vậy không phải giết tôi sao?

Lục Vi Dân mỉm cười lấy mấy chén trà từ quây thủy tinh, lại bị Trương Thiên Hào xua tay ngăn lại.

- Không cần. Ông em, Bí thư Hạ có ở trong phòng hay không vậy, tôi có chút công việc cần phải báo cáo với ông ấy một chút.

Lục Vi Dân biết rằng quan hệ giữa Trương Thiên Hào và Hạ Lực Hành không như bình thường. Cầu Trị Lương đảm nhiệm chức Ủy viên Địa ủy Phong Châu, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy, Bí thư Thành ủy Phong Châu, Trương Thiên Hào được chọn làm Chủ tịch thành phố Phong Châu nhiệm kỳ đầu tiên. Ngay sau đó, Cầu Trị Lương tạm rời chức Bí thư Thành ủy Phong Châu, Trương Thiên Hào tiếp nhận chức vụ Bí thư Thành ủy Phong Châu. Nhưng có chút bất ngờ là ông ta không rời chức Chủ tịch thành phố, mà là một vai gánh vác chức Bí thư, một vai lại gánh vác chức Chủ tịch thành phố. Tuy rằng tình hình này không thể kéo dài, nhưng cũng đủ để thấy được ông ta là một người không đơn giản.

Theo bản năng, Lục Vi Dân lại nhìn bản chương trình đang đặt trên bàn.

- Vừa khéo, Bí thư Trương, hiện giờ Bí thư Hạ có nửa giờ chưa có kế hoạch gì. Nửa giờ sau, Bí thư Hạ còn phải nghe lãnh đạo cơ quan khác báo cáo công tác.

- Tốt lắm, cảm ơn cậu em, nửa giờ là đủ rồi.

Trương Thiên Hào hài lòng gật đầu. Người thư ký này vẫn khá là linh hoạt.

- Vậy, Bí thư Trương, xin ngài chờ một lát, tôi qua xin ý kiến một chút.

Lục Vi Dân lịch sự mời Trương Thiên Hào ngồi xuống trước, lúc này mới thản nhiên cầm lấy bản chương trình trên bàn, vừa đi vừa gấp gọn bỏ vào trong ngực, rồi đi ra ngoài.

Cũng không ngoài dự tính của Lục Vi Dân, Hạ Lực Hành lập tức bảo hấn mời Trương Thiên Hào vào. Khi Hạ Lực Hành không ra hiệu gì, Lục Vi Dân

cũng rất biết điều mà lui ra.

Trương Thiên Hào rất đúng giờ, đúng nửa tiếng sau thì đi ra. Lục Vi Dân nghe được tiếng mở cửa phòng, khẩn trương ra đón. . . Khi Trương Thiên Hào đi ra, vỗ vai Lục Vi Dân rất thân thiết, tỏ vẻ muốn bớt chút thời gian cùng Lô Đát tụ họp một lần. Lục Vi Dân không tiện từ chối, cũng chỉ có thể chấp nhận. Lúc này, Trương Thiên Hào mới chuyển giận thành vui rồi rời đi.

Thấy bóng dáng Trương Thiên Hào dần dần biến mất, Lục Vi Dân không khỏi có chút cảm thán. Trước kia, khi mình và Trương Thiên Hào cùng nhau dùng cơm, tuy rằng Trương Thiên Hào cũng có chút chú ý tới mình, nhưng chú ý này ban đầu chỉ thuần túy là nể mặt Lô Đát, thậm chí có thể nói phần nhiều là mang tính lễ nghĩa. Chỉ đến khi nói đến việc mình là Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới Nam Đàm, sắc mặt Trương Thiên Hào mới thật sự hơi chút thay đổi.

Điều này cũng là do mình giành được sự chú ý trong cuộc họp thu hút đầu tư ở Xương Châu khi đó. Nếu không một cán bộ cấp Phó ban nhỏ, còn trẻ tuổi như vậy, rất khó khiến cho một người lãnh đạo cả một vùng như Trương Thiên Hào chú ý tới.

Tuy nhiên hôm nay Lục Vi Dân đã thực sự cảm nhận được sự coi trọng của Trương Thiên Hào đối với mình. Đương nhiên, nói rằng ông ta coi trọng mình, không bằng nói là ông ta coi trọng thân phận thư ký của Hạ Lực Hành. Tất nhiên cũng không loại trừ nguyên nhân là một vài biểu hiện trước kia của mình đã để lại ấn tượng cho ông ta. Nhưng Lục Vi Dân cho rằng nhân tố thứ hai thì nhỏ hơn rất nhiều.

- Bí thư Vương, Bí thư Hạ đang đợi ông.

Nhìn thấy Vương Tự Vinh giơ tay ra, Lục Vi Dân vội bước nhỏ hai bước, bắt tay Vương Tự Vinh.

- Chúc mừng Tiểu Lục, phục vụ Bí thư Hạ là một nhiệm vụ vinh dự mà gian khổ, đối với cậu mà nói cũng là một rèn luyện khó có được, phải cố gắng nắm chắc...

Vương Tự Vinh lời ít mà ý nhiều, hiển nhiên là sớm đã biết việc Lục Vi Dân đảm nhiệm chức vụ thư ký của Hạ Lục Hành.

- Cảm ơn sự quan tâm và động viên của Bí thư Vương, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài. Bí thư Vương, mời đi bên này.

Lục Vi Dân cũng không nói nhiều, giơ tay mở ra, mời Vương Tự Vinh vào.

Vương Tự Vinh mỉm cười gật đầu, cầm theo cặp đi vào. Lục Vi Dân cũng đi vào theo, sau khi pha trà xong, liền tự mình lui ra. Trong phòng làm việc chỉ còn lại Lục Vi Dân và Quách Hoài Chương.

Vẻ mặt Quách Hoài Chương có chút phức tạp, nhưng cũng chỉ là trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy Lục Vi Dân, còn lúc này sớm đã trở lại thái độ bình tĩnh và tự nhiên:

- Vi Dân, cậu giấu kỹ thật đấy. Hôm đó gặp mặt cũng không nói một tiếng? Lúc Bí thư Vương nói với tôi chuyện này, tôi thiếu chút nữa đã không tin.

- Lúc ấy tôi cũng vừa mới nghe nói, còn chưa chính thức thông báo.

Lục Vi Dân cũng cười.

- Không phải cậu cũng vậy sao. Làm Phó chánh văn phòng Huyện ủy cũng không nói một tiếng, để chúng tôi còn chúc mừng cậu.

- Thôi mà, cái chức Phó chánh văn phòng Huyện ủy này chẳng qua cũng

chỉ là có cái danh, vẫn là phục vụ Bí thư Vương.

Nếu là bình thường, trong lòng Quách Hoài Chương chắc chắn sẽ thấy rất thoải mái, nhưng bây giờ, dù thế nào Quách Hoài Chương cũng cảm thấy những lời này của Lục Vi Dân có chút không phải. Hôm đó Lục Vi Dân không nói một tiếng, giống như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng bây giờ thái độ của Lục Vi Dân cũng vô cùng thẳng thắn, càng không hề có mảy may kiêu căng. Có thể nhìn ra, dường như Lục Vi Dân thật sự không thấy chức thư ký của Hạ Lực Hành có gì đó không tầm thường. Có lẽ hẳn cảm thấy việc này với việc làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt trước đây cũng giống nhau?

Có thể như vậy sao? Một đợt sóng nội tâm phức tạp cứ vương vấn mãi trong lòng Quách Hoài Chương.

- Vậy không phải cũng giống nhau sao? Cậu phục vụ cho Bí thư Vương, tôi phục vụ cho Bí thư Hạ. Giống như lúc trước cậu phục vụ cho Chủ tịch huyện Vương, tôi phục vụ Chủ tịch huyện Thẩm vậy, đều là phục vụ lãnh đạo cả.

Lục Vi Dân xoa tay, mỉm cười lấy chén trà ra, rót cho Quách Hoài Chương một chén.

- Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, hay là nói về cậu đi. Nghe nói cậu đã xác định được đối tượng rồi hả? Lúc nào mở tiệc rượu cũng nên báo trước một tiếng, đám bạn học cũ chúng tôi cũng tiện đến góp vui.

- Còn sớm, còn chưa nói đến chuyện đó nữa kìa.

Quách Hoài Chương lắc đầu. Từ trước đến nay vẫn rất tự hào vì khiến cho Cầu Hà - con gái nhỏ của Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy si mê, tìm mọi cách theo đuổi mình, thậm chí còn khiến ông chủ có chút khen ngợi mình. Nhưng thời gian gần đây đột nhiên giống như mất đi hứng thú, cũng không

biết là vì nguyên nhân gì.

Thời gian Vương Tự Vinh báo cáo công tác vượt quá hơn bốn phút, mãi cho đến gần mười một giờ ba mươi mới đi ra. Lục Vi Dân và Quách Hoài Chương cũng nhân cơ hội này hàn huyên một hồi. Về căn bản thì Quách Hoài Chương cũng không đề cập tới chuyện ngày hôm đó, dường như Tần Lỗi đã là nhân vật không đáng để nhắc tới.

Mười hai giờ, Hạ Lực Hành đúng giờ xong việc về nhà ăn cơm. Lục Vi Dân cầm cặp đi theo Hạ Lực Hành xuống lầu, lái xe Mã đã lái chiếc xe Audi tới.

Chiếc xe con Audi 100 mang giấy phép Xương Giang 50-00001. Nghe nói hai chiếc Audi này của hai lãnh đạo chủ chốt của Ủy ban nhân dân Địa khu là do tài chính tỉnh trực tiếp bỏ tiền mua cho địa khu Phong Châu mới thành lập. Xe của các lãnh đạo khác dùng thì cần rút trong số tiền phí dụng của tỉnh cho việc địa khu Phong Châu thành lập.

Lục Vi Dân bước nhanh vài bước lên trước, mở sẵn cửa sau của xe. Hạ Lực Hành lên xe, Lục Vi Dân cũng khẩn trương ngồi bên ghế lái phụ. Trong thoáng chốc, giờ khắc này khiến Lục Vi Dân cảm thấy mình dường như đã về tới kiếp trước, về cái ngày đầu tiên hẳn làm thư ký cho Tôn Chấn!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Năm Chắc Mọi Cơ Hội

Lục Vi Dân không về nhà, trên thực tế hẳn cũng không có nhà đúng nghĩa để về.

Ủy ban nhân dân Địa khu có căng tin, cũng giống như Nam Đàm, phần lớn là chỗ ăn cơm của của cơ quan cho các vị đàn ông độc thân và các cán bộ không có người nhà tới cùng. Ba bữa sáng, trưa, tối đều có, có cơ quan trợ cấp một phần, giá rẻ, ăn cũng tạm được, cho nên người tới ăn không ít.

Hạ Lực Hành có đôi khi ăn cơm ở căng tin của cơ quan, có đôi khi thì muốn về nhà, phải căn cứ theo tình hình làm việc của người nhà để quyết định.

Đây cũng là Cao Sơ dặn dò riêng Lục Vi Dân. Vợ Bí thư Hạ làm việc tại bệnh viện Trung tâm địa khu, nếu không phải trực ban hoặc là không có ca mổ, sẽ về nhà nấu cơm, như vậy Hạ Lực Hành sẽ về nhà ăn cơm. Mà nếu phải trực hoặc là có công việc gì khác, Hạ Lực Hành không có ai chuẩn bị cơm cho, đương nhiên cũng ăn ngay tại căng tin cơ quan.

Làm thư ký, Lục Vi Dân đương nhiên không thể tiễn Hạ Lực Hành lên xe đơn giản như vậy, trước tiên hẳn phải tiễn Hạ Lực Hành về tận nhà, sau đó lại quay về căng tin cơ quan ăn cơm. Tuy rằng như thế có chút phiền toái, nhưng lại là phép tắc.

Trước khi Hạ Lực Hành thể hiện rõ ý không cần mình tiễn về tận nhà, vẫn phải tuân theo phép tắc này một cách nghiêm túc.

Khi quay về đến căng tin cơ quan thì đã không còn bao nhiêu người, thậm chí không cần xếp hàng, Lục Vi Dân liền lập tức đến cửa sổ lấy đồ ăn.

Hai món mặn, một món chay, giá tám hào, cơ quan trợ cấp tám hào, cũng chính là dựa theo tiêu chuẩn một tệ sáu hào. Với tình hình vật giá ở Phong Châu hiện nay, cũng coi như không tồi, ít nhất Lục Vi Dân cũng cảm thấy tạm được.

Nhìn lướt bốn phía, Lục Vi Dân không nhìn thấy mặt lãnh đạo nào khác của Ủy ban nhân dân Địa khu, chỉ có Tôn Chấn đang ngồi một mình ăn cơm ở một chiếc bàn tròn sát bên cửa sổ.

Lục Vi Dân lưỡng lự một chút, không biết mình có nên qua đó hay không. Nhưng lập tức trong lòng vừa xao động, bước chân thoáng lệch về một bên, đi theo hướng vào giữa căng tin.

- Phó bí thư Tôn.

-Ồ, tiểu Lục, lại đây, Bí thư Hạ về nhà rồi à? Lại đây, ngồi đi.

Tôn Chấn ngẩng đầu lên, gật đầu ra ý chào đối phương.

Lục Vi Dân lập tức cảm giác được xung quanh có ít nhất hơn mười đôi mắt đổ dồn vào mình, tuy nhiên hẳn cũng không hề để ý.

Ánh mắt của hơn mười đôi mắt đó thật ra đa phần trong lòng đều hy vọng có thể có cơ hội ngồi cạnh Tôn Chấn, nhưng lại không ai làm vậy.

Không có được cái gật đầu của lãnh đạo mà liếc qua đó ngồi, nếu chẳng may bị lãnh đạo cảm thấy anh là người không hiểu cấp bậc, lễ nghĩa, ấn tượng sẽ bị hủy hoại... Mặt khác, xung quanh nhiều người như vậy đang nhìn vào, ba chân bốn cẳng chạy tới lấy lòng lãnh đạo, dường như cũng có chút đề tiện.

Tôn Chấn đến Phong Châu cũng đã được một thời gian, không ít người đều biết rằng vị này Phó bí thư được phân công quản lý công tác Đảng và quần chúng này không thật dễ làm thân, tính cách cũng rất rõ ràng, dứt khoát. Điều này cũng có nghĩa là một khi để lại ấn tượng không tốt, thì sẽ không dễ gì thay đổi. Cho nên khi Tôn Chấn xuất hiện ở căng tin cơ quan, ngoại trừ những người tự thấy rằng mình đủ tư cách nói chuyện ra, người bình thường đều không dám tùy tiện đến gần.

Lục Vi Dân xuất hiện bên cạnh Tôn Chấn, khiến ánh mắt rất nhiều người lập tức đổ dồn vào hắn. Người trẻ tuổi xa lạ này là từ đâu ra? Lại dám nghênh ngang ngồi ngay cạnh Tôn Chấn như vậy?

- Vâng, Bí thư Hạ đã về nhà ăn cơm.

Lục Vi Dân đặt hộp cơm xuống.

- Phó bí thư Tôn một mình đến đây... Sợ là không quen với đồ ăn ở đây của chúng tôi đúng không?

- Có gì mà không quen? Ngon lắm, người Xương Giang chúng ta khẩu vị đều không khác nhau là mấy.

Tôn Chấn nhìn người thanh niên trước mặt một cái. An Đức Kiện sắp xếp hắn làm thư ký cho Hạ Lực Hành ông ta cũng không có ý kiến gì phản đối, mà chuyện này cũng không tới lượt ông ta nói xen vào.

An Đức Kiện có quyền này, mấu chốt ở chỗ bản thân Hạ Lực Hành cảm thấy thế nào. Tuy nhiên Tôn Chấn vẫn là rất có thiện cảm với cậu thanh niên này.

Có đôi khi quyết định ấn tượng về một người thường chỉ là một hai chuyện. Mà một khi ấn tượng tốt này hình thành, những việc khác người ta làm cũng sẽ tự nhiên lọt vào tầm mắt đối phương... theo bản năng thường sẽ

hương về chiều hướng tốt. Mà ấn tượng xấu một khi định hình thì cũng như vậy, bất kể người ta làm gì... bạn đều sẽ theo bản năng mà cân nhắc trong đó có phải tồn tại vấn đề gì hay không.

Bài viết đường sắt Kinh Cửu với tác dụng cho công tác xóa đói giảm nghèo mà An Đức Kiện đưa đã tạo cho Tôn Chấn ấn tượng rất sâu sắc. Mà bản thảo đầu tiên, thậm chí ý tưởng đều là của người thanh niên này. Còn trong chuyến đi Nam Đàm, điểm sáng duy nhất cũng là người thanh niên này mang đến, vừa có tầm nhìn rộng lớn và lối suy nghĩ không bị bó buộc, lại rất có tác phong và cách thực hiện rất thực tế. An Đức Kiện đưa một nhân vật như vậy đến bên cạnh Hạ Lực Hành, quả thực là rất khéo léo – đến Tôn Chấn cũng đánh giá rất cao chiêu này của An Đức Kiện. Có thể lên làm Trưởng ban thư ký Địa ủy, trong phương diện dùng người quả thực là một cao thủ.

- Phó bí thư Tôn hình như không là người Xương Giang thì phải? Giọng nói của ngài có chút âm giọng của người An Huy.

Lục Vi Dân đi rất tự nhiên đến ô cửa mua thức ăn ở căng tin, múc hai bát canh rau đến, đặt một bát cạnh hộp cơm của Tôn Chấn. Lục Vi Dân lúc này mới ngồi vào chỗ của mình.

Tôn Chấn ăn cơm rất thông thả, thích ăn chậm nhai kỹ, hoàn toàn khác với cách ăn của Lục Vi Dân, hơn nữa sau khi ăn cơm xong còn thích uống canh. Lục Vi Dân gần như là làm theo tất cả như trong kiếp trước một cách vô thức.

- Hả?

Tôn Chấn cảm thấy kinh ngạc. Ông ta nguyên quán là Phúc Kiến, cha là người Tuyên Châu, mẹ lại là người An Huy, mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp hai mới theo cha mẹ chuyển đến Xương Châu, xem như lớp sinh viên đầu tiên sau cách mạng văn hóa. Sau khi ông ta tốt nghiệp đại học được phân tới

Xương Giang, cho rằng khẩu âm An Huy của mình đã gần như biến mất trong thời gian hơn mười năm từ khi học đại học đến lúc đi làm, lại không ngờ rằng người thanh niên trước mặt này lại tinh tế như thế, lại có thể nhận ra khẩu âm An Huy của mình.

Ở Phong Châu gần như không có ai biết ông ta là người An Huy, đến ngay cả trong hồ sơ cũng ghi quê quán của mình là Tuyên Châu, Phúc Kiến. Tôn Chấn đương nhiên không thể biết người đang đứng trước mặt này lại biết rất tường tận về mình.

- Tôi có một bạn học là người An Huy, cho nên tôi có thể cảm giác được khẩu âm của Phó bí thư Tôn có một chút giọng điệu của người An Huy.

Lục Vi Dân giải thích.

- Ồ, tôi cũng thấy rằng giọng An Huy của mình cũng đã không còn là bao, làm sao mà vừa mới gặp một lần cậu đã có thể nghe ra nhỉ.

Tuy nói như thế, Lục Vi Dân tinh tế như vậy, vẫn khiến Tôn Chấn rất vui sướng.

- Tiểu Lục chính là người Phong Châu đúng không?

- Cha tôi là người Thanh Khê, mẹ là người Nam Đàm.

Lục Vi Dân thản nhiên nói:

- Cho nên tôi tốt nghiệp đại học xong cũng liền phân trở về Nam Đàm.

- Ừ, chế độ phân công sinh viên trở về đúng nguyên quán của nước ta không hề khoa học chút nào. Nhưng nó cũng có liên quan với chế độ phân công thống nhất mà nước ta áp dụng đối với sinh viên tốt nghiệp đại học. Nhà nước cũng đang nghiên cứu kinh nghiệm trên mặt này, tôi đoán không đến

mấy năm nữa, chế độ phân công thống nhất này sẽ bị loại bỏ. Hai bên cùng lựa chọn, tự do lựa chọn nghề nghiệp mới là phù hợp với chiều phát triển của lịch sử.

Khứu giác và lối suy nghĩ của Tôn Chấn đều rất khiến Lục Vi Dân khâm phục. Trong kiếp trước Tôn Chấn cũng làm khá xuất sắc ở vị trí Phó bí thư Địa ủy Phong Châu, vài năm sau trực tiếp trở về Ủy ban công tác đoàn tỉnh đảm nhiệm chức Bí thư, thế cũng mới có cơ hội cho mình nhảy khỏi Phong Châu đến Xương Châu.

- Phó bí thư Tôn nói rất đúng. Hiện nay mà nói sinh viên tốt nghiệp đại học chính là một loại tài nguyên khan hiếm. Nhưng loại tài nguyên này có nhất định phải do nhà nước phân công thống nhất hay không càng nhiều là quyết định bởi chính sách của một quốc gia đối với phân bố tài nguyên. Cơ quan chính quyền và xí nghiệp nhà nước đã trở thành bộ ngành độc quyền tài nguyên, trên thực tế cũng không hề khoa học, hợp lý chút nào. Nhất là sau khi trung ương xác định phương hướng lấy phát triển kinh tế làm việc chính, hẳn là suy xét đến phương thức phân bố linh hoạt, khoa học hơn đối với loại tài nguyên này, để nó có thể tự do đến những nơi thấy cần. Ví dụ như những nhân tố kinh tế nằm ngoài thể chế kinh tế nhà nước, hơn nữa còn hẳn là cổ vũ mạnh mẽ.

Đây là một cơ hội làm ấn tượng trong lòng Tôn Chấn thêm sâu sắc, Lục Vi Dân thì chưa từng bỏ lỡ cơ hội. Bây giờ lịch sử đã thay đổi, mình đã thành thư ký của Hạ Lực Hành, nhưng không hề có nghĩa là mình để lại bỏ quên một chiếc ô mà có lẽ sau này có thể nâng đỡ mình là Tôn Chấn.

Ánh mắt Tôn Chấn ngưng đọng, khẽ gật đầu không để ai biết.

An Đức Kiện tán dương tầm mắt cởi mở và đầu óc linh hoạt của cậu thành niên này thật là không phải không có lý do. Căn cứ theo chiều hướng trong lời nói của mình mà lập tức có thể bật ra ngay dòng suy luận như vậy, cho dù

là có ý lấy lòng mình hay là suy nghĩ thực sự của hẳn, đều không đơn giản. Nhất là câu nói cuối cùng đó, tự do đến nơi các nhân tố nằm ngoài thể chế kinh tế nhà nước, rất thú vị.

- Tiểu Lục, tư tưởng của cậu thật cởi mở đấy.

Tôn Chấn thân nhiên nói một câu.

- Phó bí thư Tôn, đây có thể là ảnh hưởng tôi tiếp nhận khi học ở Lĩnh Nam.

Lục Vi Dân ngại ngần gãi đầu:

- Nhưng tôi cảm thấy nếu trung ương đã xác định phải lấy phát triển kinh tế làm trung tâm, như vậy thì nên cân nhắc làm thế nào để phát huy công dụng phối hợp của các loại tài nguyên ở mức cao nhất, khiến nó thông qua cạnh tranh lành mạnh mà hiện thực hóa sự kết hợp hợp lý nhất, mà không phải là một số ràng buộc và quy định do con người tạo ra. Chỉ cần có lợi cho phát triển kinh tế, có quy định, có thể thử, không có quy định, có thể thăm dò.

Tôn Chấn mỉm cười. Người này hơi có ý khoe khoang hoặc là nói có vẻ cố ý muốn thể hiện bản thân trước mặt mình. Tuy nhiên ông ta rất thích cách rõ ràng như vậy của đối phương. Là con la hay là ngựa, cứ lôi ra cho đi thử xem, anh không thể hiện bản thân, thì làm sao có thể để cho người khác biết được ưu khuyết điểm của anh?

Tuy nhiên nếu chỉ là chút đòn gió khoa môi múa mép thì không được, người lý luận suông thì nhiều vô số, Tôn Chấn cũng từng gặp không ít. Nói đến lý luận, quan điểm thì đâu ra đấy, thực sự bảo anh ta hiện thực hóa nó trong công việc thực tế thì chẳng ra sao.

Thấy Lục Vi Dân và Tôn Chấn nói chuyện rất hợp ý, những người khác trong căng tin trong lòng cũng là hàng trăm cảm xúc lẫn lộn. Chẳng qua là

ánh mắt Tôn Chấn không hề nhìn sang xung quanh, không ít người cũng chỉ có thể ăn cơm xong rồi mang cả cối lòng chua xót dần dần rời đi.

Ứng phó đơn giản một lát ở căng tin cơ quan, cùng Tôn Chấn đi đến cửa căng tin, Lục Vi Dân lúc này mới chào tạm biệt Tôn Chấn.

Buổi trưa là lúc Tôn Chấn muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, Lục Vi Dân biết thói quen này của ông ta, cho nên cũng không quấy rầy. Tuy nhiên có cuộc nói chuyện hôm nay, thành công trong việc rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, Lục Vi Dân tin rằng Tôn Chấn dường như cũng có cảm giác gần gũi rất tự nhiên. Đây là bắt nguồn từ tình cảm ở kiếp trước khi cả hai cùng làm việc với nhau trong ba năm. Bữa cơm hôm nay không có người ngoài làm phiền, liền rất tự nhiên như vậy mà thấy thân thiết hơn.

Duyên phận là do trời định, mình có lẽ là không thể có quan hệ thư ký-lãnh đạo với Tôn Chấn, nhưng chưa chắc không có duyên phận làm cấp dưới-lãnh đạo. Sự thay đổi của một khoảng thời gian đẹp đẽ nào đó cũng không thể chứng minh điều gì, thậm chí có thể còn mang đến một phần đời còn thú vị hơn?

Khi Lục Vi Dân đi ra khỏi cổng nhà máy phân hóa học đã nghĩ như thế!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Sân Chơi

Địa khu Phong Châu đang xây dựng bước đầu, rất nhiều cán bộ từ Lê Dương và các huyện khác đổ tới Phong Châu, điều này cũng khiến cho vấn đề nhà ở của Phong Châu trở thành một vấn đề lớn cần nhanh chóng giải quyết.

Trừ các phòng học ở trường trung học số hai Phong Châu tạm thời thống nhất do Địa ủy và Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu tiến hành sắp xếp chỗ ở cho các cán bộ ở các bộ phận khác nhau từ nơi khác đến địa khu ra, cũng có một bộ phận các bộ và uỷ ban trung ương trực tiếp cấp thẳng một số tiền trợ cấp cho các cán bộ từ nơi khác đến, để bọn họ ra ngoài thuê nhà.

Thể lệ này lập tức được các cán bộ vô cùng hoan nghênh. So với điều kiện cư trú ở những nơi thông hành lang, nhà ống như các phòng học kiểu này, ra ngoài thuê nhà dù thế nào cũng còn tốt hơn rất nhiều.

Địa ủy Phong Châu cũng đặc biệt tiến hành nghiên cứu về vấn đề này. Ngoài lãnh đạo Địa ủy và Ủy ban nhân dân tạm thời do Văn phòng Địa ủy và Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu thống nhất thuê nhà ra, các cán bộ khác thì đều nhận tiền trợ cấp được phát để thuê phòng nhằm giải quyết vấn đề. Họ đưa ra một tiêu chuẩn thống nhất, chia làm ba loại là kết hôn, chưa kết hôn và kết hôn đã có con tuổi vị thành niên để tiến hành trợ cấp.

Trước khi tòa nhà sinh hoạt cho các cán bộ ở các bộ và uỷ ban trung ương được xây dựng, đều tạm thời phải chấp hành chính sách tiền trợ cấp này. Tuy

nhiên điều này lại khiến Cục trưởng cục Tài vụ La Canh có thêm vài nếp nhăn trên trán.

Văn phòng Địa ủy sắp xếp cho hẳn tới một gian phòng chứa đồ ở trong góc dãy nhà phòng học của trường trung học số hai Phong Châu. Hơn nữa còn sát gần nhà vệ sinh, điều này làm cho Lục Vi Dân cũng rất ảm ức. Dường như số mình từ khi sinh ra đã có duyên với phòng chứa đồ, phân đến Huyện ủy Nam Đàm đã ở phòng chứa đồ, điều đến Địa ủy Phong Châu lại phải ở phòng chứa đồ.

Tuy nhiên Lục Vi Dân cũng biết mình phân đến phòng chứa đồ này còn là do Văn phòng Địa ủy suy xét đến việc mình là thư ký của Hạ Lực Hành. Tuy nói hiện nay đa phần các cán bộ đã có gia đình đều đã chuyển khỏi tòa nhà phòng học của trường trung học số hai Phong Châu, nhưng vẫn đang có khá khá một bộ phận người nhà đầu bếp chưa đến và thanh niên chưa lập gia đình cũng ở tại đó, cũng phải có đến vài chục người.

Nhiều người như vậy chẳng lẽ có thể phân đủ cho mỗi người một gian phòng. Như một số những người đưa theo gia đình mà chưa chuyển đi liền có thể được phân một gian mà trước kia là phòng làm việc của giáo viên. Mà đàn ông độc thân về cơ bản là ba đến năm người được phân chung một gian phòng học, diện tích cũng rất lớn, nhưng sống chung với người khác, đương nhiên cũng có những chỗ không thuận tiện.

- Chà, mới tới à?

Cửa của căn phòng sát vách bật mở, một người đàn ông thân hình cao lớn đẹp trai bê một chiếc chậu ra, thấy Lục Vi Dân đang mở cửa phòng chứa đồ, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lục Vi Dân một chút, cười hỏi.

- Đúng vậy, tối hôm qua tôi vừa mới chuyển đến.

Lục Vi Dân thấy vẻ mặt đối phương có nét cười, cũng liền cười đáp lại:

- Tối hôm qua tôi về muộn, sáng nay lại đi từ sớm. Cho nên còn chưa gặp ai cả.

- Cậu ở một mình?

Người đàn ông đẹp trai rất ngạc nhiên mà nhìn Lục Vi Dân một lượt:

- Cậu làm ở cơ quan nào?

- Vâng, một mình tôi.

Lục Vi Dân nghe ra trong lời của đối phương dường như có chút nói không nên lời, gãi đầu, dường như cảm thấy có chút không tiện trả lời. Nhưng nghĩ lại sớm muộn gì cũng phải biết, cũng may mình cũng không định ở đây lâu dài, đợi khi tìm được phòng thích hợp liền chuyển ra, cũng trả lời luôn:

- Tôi làm việc ở phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy.

- Thảo nào, tôi nói sao có thể một người được phân riêng một gian phòng. Tuy nói là phòng chứa đồ nhưng vẫn là một gian phòng.

Anh ta nhún vai, dường như tâm trạng cũng thoải mái hơn, đặt chậu nước xuống, đưa bàn tay ra:

- Trương Hải Bằng. Cục Văn hóa địa khu.

- Xin chào, Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân không ngờ đối phương lại thoải mái, phóng khoáng như vậy, giơ tay ra bắt tay đối phương.

- Lục Vi Dân? Cái tên này hay đấy, Vi Dân, nghĩa là “vì nhân dân phục vụ”. Cậu là lấy câu cách ngôn kinh điển của ông Mao để chặt lọc thành cái tên cho mình đấy nhỉ.

Người đàn ông đẹp trai nói không phải không có ý châm chọc.

- Tôi cũng không đề cao mình như vậy. Tên đều là cha mẹ đặt cho, a Mao, a Cầu thì cũng như nhau thôi.

Lục Vi Dân thuận miệng nói đùa, liếc nhìn quần áo chất đầy trong chậu của đối phương, lại toàn là quần áo lót của phụ nữ, lập tức nhìn người trước mặt với cặp mắt khác.

Thấy nơi ánh mắt của Lục Vi Dân hướng vào, người đàn ông đẹp trai lập tức đỏ mặt:

- Bà xã tôi làm ở cục Tài vụ địa khu, công việc bề bộn quá...

Không đợi đối phương nói hết câu, Lục Vi Dân đã ôm nắm tay với vẻ mặt đầy nét cười. Hẳn thật sự đúng là lần đầu tiên nhìn thấy trong số những thanh niên có người giặt nội y cho vợ:

- Tôi hiểu, tôi hiểu.

Có lẽ là cảm thấy có chút xấu hổ, người đàn ông đẹp trai chào Lục Vi Dân rồi bưng chậu quần áo vội vã đi về hướng nhà vệ sinh.

Lục Vi Dân mở cửa vào phòng. Hẳn thấy người hàng xóm của mình khá thú vị, xem ra cũng là kết hôn chưa lâu, rất yêu thương vợ mình, cho nên đến chuyện kiểu đó cũng làm. Có điều Lục Vi Dân lại không thấy là như thế có gì không đúng. Thích một người, liền sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì vì người đó, mình kiếp trước chẳng phải cũng như thế sao? Nghĩ đến đây Lục Vi Dân không kìm nổi thở dài khe khẽ một hơi.

Phòng chứa đồ này có điều kiện tốt hơn nhiều so với phòng chứa đồ ở tòa nhà Huyện ủy Nam Đàm. Tốt xấu gì cũng là nhà lầu, coi như là có chút thu hoạch, nhưng tầng bốn ít nhất cũng tránh được hơi ẩm. Thiết kế của trường trung học số hai Phong Châu này có kiểu dáng rất cũ, một tầng có bốn phòng học, thêm một phòng làm việc của giáo viên và phòng chứa đồ, bốn tầng đều thiết kế giống nhau.

Mở cửa sổ ra, vừa vặn có thể thấy cỏ dại mọc thành bụi ở sân thể dục, sân bóng trống không, sân bóng rổ bên cạnh cũng mất đi sự ồn ào náo nhiệt trước kia, lập tức trở nên cũ nát.

Mình cũng coi như là đã chính thức làm việc ở Địa ủy Phong Châu- Nằm trên giường, Lục Vi Dân gối đầu lên tay yên lặng nghĩ thầm.

Mấy ngày nay hẳn đều có chút lơ mơ, dường như có chút khó có thể tiếp nhận chuyện mình làm thế nào lại được điều đến Địa ủy Phong Châu đột ngột như thế. Hẳn không tin chỉ vì Tôn Chấn một ngày đến điều tra nghiên cứu, nghe mình giới thiệu một lần xong liền có thiện cảm với mình đến như vậy, thậm chí có thể điều mình đến Địa ủy Phong Châu làm thư ký cho Hạ Lực Hành.

Trước kia thiện cảm và ấn tượng của Tôn Chấn chỉ là một mặt, sự tiến cử của An Đức Kiện có thể là quan trọng nhất. Có điều cuối cùng làm sao lại quyết định mình trở thành thư ký của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân cảm thấy trong đó e rằng còn có một số nguyên nhân khó có thể nói rõ ràng.

Lục Vi Dân không tin trong vấn đề thư ký của Hạ Lực Hành lại không có những người khác tác động. Kinh nghiệm thu được từ trong kiếp trước chính là có thể biết thư ký bên cạnh lãnh đạo là quan trọng biết chừng nào, nhất là thư ký của nhân vật số một Địa ủy như Hạ Lực Hành. Mặc dù An Đức Kiện là Trưởng ban thư ký Địa ủy, chỉ sợ trong việc chọn người này vẫn phải tôn trọng ý kiến của Hạ Lực Hành.

Làm Trưởng ban thư ký, ông ta có thể cài trong đó một số suy nghĩ của mình, nhưng như thế cần có phương pháp vô cùng khéo léo, bởi vì cuối cùng còn phải được Hạ Lực Hành tán thành. Nếu không, một khi Hạ Lực Hành cho rằng An Đức Kiện có ý nghĩ gì muốn không một ai biết ở trong đó thì chỉ có thể hoàn toàn ngược lại.

Tuy nhiên hiện nay xem ra An Đức Kiện làm được rất thành công. Ấn tượng về mình trong lòng Tôn Chấn rất tốt, thêm vào đó là cả nỗ lực của An Đức Kiện, cho nên hẳn đã thành công, cũng tạo nên vị trí hiện nay của mình.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân không kìm nổi hơi cười khở. Quân cờ là hẳn trên bàn cờ sau này e rằng còn phải bị bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào, trong mắt rất nhiều người, mình có lẽ đã mơ hồ bị đóng dấu vết của An Đức Kiện.

Vị trí thư ký quả thực là một sân chơi khó có được. Đứng ở vị trí này thường có thể có được mạng lưới quan hệ phong phú hơn so với vị trí khác, cũng có thể mượn góc độ của lãnh đạo để xem xét vấn đề sâu xa hơn. Đây cũng là lý do tại sao rất nhiều người muốn giành được vị trí này bằng bất cứ giá nào, không ngờ lại bị một kẻ từ nơi khác đến như mình giành lấy ngon ơ.

...

Đoàn xe nối đuôi nhau đi qua, các cảnh sát giao thông đứng xếp hàng vô cùng cung kính cuối cùng cũng được thả lỏng, vừa nhìn vừa chửi bới đoàn xe đang lao nhanh đi và cuốn lên một lớp bụi mù, không tiếc lời chửi rửa cho các hành khách trên xe.

Người cảnh sát giao thông chỉ huy bảo các anh em tận dụng thời gian nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa các lãnh đạo còn phải quay về, nửa giờ sau lại một lần nữa vào vị trí.

Lục Vi Dân ngồi một mình trong xe Audi.

Bí thư Hạ lên chiếc Audi của Phó chủ tịch tỉnh Phương Quốc Cường. Lý Chí Viễn và Phó chủ tịch Địa khu Tiêu Minh Chiêm đi chiếc Audi số 2 của Lý Chí Viễn, chiếc Santana của Trương Thiên Hào thì theo sát phía sau. Còn có một chiếc xe công tác của Đài truyền hình địa khu đi theo đằng sau.

Đoàn xe sau khi đi qua chiếc cầu lớn ở Phong Giang thì chuyển hướng về phía đông, tình trạng mặt đường bắt đầu kém dần, rung không ngừng, cuối cùng dừng bên bờ sông Phong Giang.

Bên bờ sông đang đúng hướng gió mạnh, ý thu tiêu điều làm cho người ta theo bản năng mà kéo chặt quần áo trên người.

Lục Vi Dân nhanh nhẹn xuống xe, cầm cặp theo sát sau đoàn người Hạ Lực Hành.

Đoàn người đi tới chỗ cao ở bờ sông, sau một hồi chào hỏi, Phó chủ tịch Địa khu Tiêu Minh Chiêm bắt đầu giới thiệu tình hình.

Lục Vi Dân đứng không xa không gần, vừa khéo có thể nghe được Tiêu Minh Chiêm giới thiệu, lại không làm người khác chú ý.

- Phó chủ tịch tỉnh Phương, bảy huyện Phong Châu địa thế không bằng phẳng và thấp, xưa nay vốn là một địa khu nông nghiệp. Xét về địa thế mà nói, trừ vùng núi phía bắc Cổ Khánh nằm ở phía đông bắc địa khu thuộc về dãy núi Lê Sơn có địa thế còn hơi cao một chút, sáu huyện còn lại có độ cao so với mực nước biển đều dưới sáu trăm mét. Dãy núi Đại Hoài Sơn là dãy chính yếu của địa khu Phong Châu, diện tích thung lũng, bồn địa, gò đất nông, gò đất sâu chiếm một phần ba, là địa khu canh tác nông nghiệp và cây công nghiệp kinh tế trưởng thành...

Tuy rằng không nhìn thấy sắc mặt của Phương Quốc Cường, nhưng Lục

Vi Dân cảm thấy lời giới thiệu mang tính khái quát này sợ là khó có thể khơi dậy bao nhiêu hứng thú của đối phương. Nhưng những lời giới thiệu mở đầu này lại không thể không có.

Địa khu Phong Châu là địa khu mới thành lập. Trong địa khu Lê Dương cũ, bảy huyện của Phong Châu, ngoại trừ Cổ Khánh ra, sáu huyện khác đều là các huyện trung và hạ du nghèo khó huyện, trừ các lãnh đạo được phân công đảm nhiệm công tác nông nghiệp ra, các lãnh đạo khác đều thật sự không quen với vùng này.

- Thành phố Phong Châu là đầu mối giao thông then chốt của địa khu Phong Châu, cũng là thành phố trung tâm trong quy hoạch. Điều kiện giao thông của nó thật ra còn kém, nhất là hiện nay con đường Phong- Cổ còn chưa đạt đến yêu cầu quốc lộ cấp hai. Tình trạng đường sá rất kém, mà Cổ Khánh lại là huyện có thực lực kinh tế mạnh nhất địa khu Phong Châu. Trong địa khu Phong Châu, cơ sở công nghiệp của Cổ Khánh cũng là tốt nhất, việc cải tạo toàn diện con đường Phong- Cổ là nhiệm vụ nặng nề nhất trong công tác xây dựng giao thông của Ủy ban nhân dân Địa khu chúng ta...

- Phó chủ tịch tỉnh Phương, tôi bổ sung một chút về công tác xây dựng thành phố của Phong Châu chúng ta mà Phó chủ tịch Địa khu Tiêu vừa nói. Thành phố Phong Châu nằm ở vị trí trung tâm địa khu Phong Châu, điều kiện địa lý thuận lợi, nhưng đã bị ảnh hưởng khi địa khu Lê Dương thiên về phát triển kinh tế ở phía bắc. Thành phố Phong Châu trước khi địa khu Phong Châu thành lập thực sự vẫn là huyện lấy nông nghiệp làm chủ đạo, nhưng việc địa khu Phong Châu thành lập cũng mang cho thành phố Phong Châu một cơ hội vô cùng lớn để phát triển. Thành phố Phong Châu trở thành thành phố trung tâm của địa khu Phong Châu là điều mang tính tất yếu của lịch sử. Nơi này từ xưa đã là bến tàu và nơi tập kết vật tư, hàng hóa trên bộ, dưới nước của vùng phía nam Lê Dương. Sông Phong Giang nước sâu, bờ rộng, là cảng tốt tự nhiên của sông nội địa, khoảng cách đến tuyến chính Trường

Giang không đến một trăm hai mươi km đường thủy...

Trương Thiên Hào nói xen vào khiến Tiêu Minh Chiêm có phần không thật vui, nhưng thấy Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành và Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn đều không thể hiện gì, y cũng cũng chỉ có thể nén xuống, lạnh lùng nhìn Trương Thiên Hào biểu diễn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Chi Tiết Công Việc Thư Ký

- Bởi nguyên nhân lịch sử mà công cuộc xây dựng quản lý thành phố Phong Châu bị tụt hậu nghiêm trọng, điều này làm suy giảm cực độ vị trí và hình tượng thành phố trung tâm của địa khu là thành phố Phong Châu. Sự thiếu thốn nghiêm trọng về cơ sở hạ tầng cũng làm cho môi trường thu hút đầu tư của thành phố bị ảnh hưởng nặng nề. Điều này cũng làm hạn chế nguồn đầu tư nước ngoài tới đây, hình thành một vòng tròn luẩn quẩn tiêu cực...

Lục Vi Dân cẩn thận suy xét tính chú trọng lúc giới thiệu tình hình của Tiêu Minh Chiêm và Trương Thiên Hào. Hắn cũng lảng máng nghiền ngẫm ra một số dư vị không giống nhau.

Tiêu Minh Chiêm giới thiệu thiên về tình trạng giao thông toàn khu vực, nhấn mạnh sự chú trọng của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh trong việc cải thiện điều kiện giao thông, đường sá Phong Châu. Đồng thời cũng nhấn mạnh rằng việc cải thiện giao thông sẽ mang đến tác dụng thúc đẩy to lớn trong sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội toàn khu vực Phong Châu, trong đó đặc biệt nhắc đến công trình đường Phong- Cổ.

Tiêu Minh Chiêm từng là Bí thư Huyện ủy huyện Cổ Khánh trước khi làm Phó chủ tịch địa khu Phong Châu, mà huyện Cổ Khánh cũng là một vùng khác hoàn toàn với toàn địa khu Phong Châu.

Xét về điều kiện địa chất, vùng phía bắc huyện Cổ Khánh thuộc đoạn cuối dãy Lê Sơn nên có nguồn tài nguyên kim loại màu rất phong phú, vùng phía

nam thì thuộc dãy Đại Hoài, còn trung bộ thì thuộc khe bồn địa chân núi Đại Hoài. Ngành công nghiệp khai thác quặng và tinh luyện kim loại màu luôn là nguồn tài sản chính của huyện Cổ Khánh, mà huyện Cổ Khánh chỉ cách Lê Dương có 48 km, nhưng lại cách Phong Châu đến 65 km. Quốc lộ cấp 2 từ Cổ Khánh đến Lê Dương đã sớm được tu sửa và lưu thông, còn con đường từ Phong Châu đến Cổ Khánh thì mãi vẫn là đường cấp ba.

Về mặt liên hệ kinh tế, mối liên hệ giữa Cổ Khánh và Lê Dương khá khít hơn hẳn mối quan hệ giữa Phong Châu và Cổ Khánh. Thậm chí từ địa vị kinh tế ở địa khu Lê Dương cũ mà nói, Cổ Khánh cũng bỏ xa Phong Châu, chính bởi điều này mà người dân Cổ Khánh vẫn luôn coi thường bên Phong Châu. Tuy rằng theo sự phân chia về mặt địa lý thì Cổ Khánh vẫn thuộc bảy huyện phía nam, nhưng trong lòng thì người dân Cổ Khánh lại luôn xem mình là người Lê Dương, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ hợp thành người Phong Châu.

Lúc địa khu Lê Dương cũ chuẩn bị phân chia, Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Cổ Khánh vẫn luôn hy vọng sẽ được sát nhập vào Lê Dương chứ không phải Phong Châu, nhưng lại không được như ý. Có lẽ là một cách đền bù ngầm, Bí thư Huyện ủy Cổ Khánh Tiêu Minh Chiêm được gia gia nhập bộ máy Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu, trong bộ máy Ủy ban chỉ xếp sau Phó chủ tịch thường trực địa khu.

Rất nhiều cán bộ lâu năm, bao gồm cả cán bộ huyện Cổ Khánh thấy bất mãn với việc Cổ Khánh sát nhập vào địa khu Phong Châu, cảm xúc này đặc biệt mạnh mẽ trong toàn thể cán bộ huyện Cổ Khánh. Họ cho rằng sau khi Cổ Khánh bị sát nhập vào địa khu Phong Châu thì tình hình kinh tế của các huyện lạc hậu ở địa khu Phong Châu sẽ liên lụy đến sự phát triển kinh tế ở Cổ Khánh, thậm chí địa khu Phong Châu sẽ xem Cổ Khánh như sự cứu cánh cho một Phong Châu lạc hậu.

Tăng cường mối quan hệ giữa Phong Châu và Cổ Khánh, củng cố sự tán

thành của Cỗ Khánh đối với địa khu Phong Châu đã trở thành hai việc song song tất yếu trong lĩnh vực chính trị và kinh tế.

Ý kiến của Tiêu Minh Chiêm hẳn là đại diện cho thái độ của Ủy ban nhân dân Địa khu.

Nhưng Trương Thiên Hào rõ ràng là một nhân vật xử sự không theo lẽ thường. Ông ta vừa mở miệng là giới thiệu ngay tính đặc thù của vị trí địa lý, giao thông Phong Châu, nhấn mạnh địa thế ưu việt của bờ sông Phong Giang, tầm quan trọng và thiết yếu trong việc liên kết tuyến đường hàng hải chính với Trường Giang, làm nổi bật đặc tính và sức ảnh hưởng của thành phố Phong Châu đối với các huyện xung quanh với tư cách là thành phố trung tâm của địa khu Phong Châu. Hơn nữa lại một lần nữa nhấn mạnh tình trạng cơ sở hạ tầng lạc hậu của Phong Châu. Điều này rõ ràng là muốn nhấn mạnh Phong Châu là lựa chọn hàng đầu trong việc xây dựng thành phố và xây dựng giao thông.

Lục Vi Dân vẫn chưa nhìn ra được những lời nói của Trương Thiên Hào có được sự đồng ý, thậm chí là gợi ý của Hạ Lực Hành hay không. Tuy nhiên có thể khẳng định là điều này và việc hôm qua Trương Thiên Hào đích thân đến tìm Hạ Lực Hành báo cáo tình hình công việc có mối quan hệ nhất định.

Sau khi Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn tổng hợp những điều được giới thiệu, Hạ Lực Hành lại không nói gì. Sau khi Phương Quốc Cường nói sơ lược một số suy nghĩ về tình hình ở tỉnh, Hạ Lực Hành liền nói thêm một vài câu xã giao, lần điều tra thị sát này về cơ bản xem như kết thúc.

Phương Quốc Cường không ở lại Phong Châu dùng bữa tối mà đi ngay. Trước khi đi ông ta còn yêu cầu địa khu Phong Châu phải nhanh chóng vạch ra một phương án quy hoạch thiết thực, khả thi, cố gắng trước đầu năm phải nộp bản hoàn chỉnh lên sở Giao thông tỉnh, đảm bảo ngay đầu năm 1992 sẽ toàn diện khởi công công trình cải tạo đường sá của địa khu Phong Châu.

Việc cải tạo đường sá từ Phong Châu đến Xương Châu đã được khởi công sớm, trong đó chủ yếu cải tạo lại đoạn đường giữa khu vực Lạc Môn và Phong Châu.

Căn cứ theo yêu cầu của tỉnh, trước tiên sẽ khởi công cải tạo ở phía đông thành phố Lạc Môn là con đường s331 từ Lạc Môn đến Lạc Khâu và đường s315 từ Lạc Khâu đến Song Phong. Đây cũng là con đường bắt buộc phải đi qua từ Phong Châu đến Xương Châu, cũng là con đường xuống cấp nhất, đồng thời cũng là lời hứa của tỉnh dành cho Phong Châu. Đó chính là nâng cấp con đường từ Xương Châu đến Phong Châu thành quốc lộ cấp hai theo tiêu chuẩn.

Trên đường về Lạc Vi Dân để ý thấy tâm trạng của Hạ Lực Hành không được tốt lắm, cũng không biết là do cái tật nhạy cảm của mình hay là vì nguyên nhân khác. Hắn cảm thấy Hạ Lực Hành không hài lòng lắm với tình hình Phó Chủ tịch tỉnh Phương Quốc Cường đến điều tra nghiên cứu.

Rốt cuộc là nhằm vào bản thân Phương Quốc Cường hay là nhằm vào công việc này ở địa khu Phong Châu, Lạc Vi Dân vẫn chưa thể biết.

Chiếc Audi đỗ dưới lầu, Lạc Vi Dân vừa xuống xe, Hạ Lực Hành cũng đã đẩy cửa bước xuống và đi thẳng lên lầu.

Dẫu cho không rõ tác phong của Hạ Lực Hành, lúc này Lạc Vi Dân cũng biết Hạ Lực Hành trong lúc tâm trạng bình thường cũng có thể có dáng vẻ như vậy.

Còn khoảng một tiếng nữa mới hết giờ làm việc, nhưng Lạc Vi Dân đoán e rằng tối nay không thể tan ca đúng giờ.

Văn phòng của hắn chéo với văn phòng của Hạ Lực Hành, vừa vặn có thể nhìn thấy mọi hành động của Hạ Lực Hành ngay tại bàn làm việc. Như thế

không phải để giám sát lãnh đạo, mà là để tiện cho lãnh đạo gọi.

Hạ Lực Hành thả người trên chiếc ghế bành lớn nhắm mắt nghiên ngẫm một hồi, lại cầm tập tài liệu trên bàn lên đọc và đánh dấu. Lục Vi Dân để ý thấy sau khi đánh dấu chỉ một vài văn bản xong, Hạ Lực Hành ném luôn cây bút lên bàn, tiện tay gạt đống tài liệu sang một bên, lại tựa lưng vào ghế.

Điện thoại vang lên, Lục Vi Dân với tay lấy ống nghe, nói khẽ:

- Xin chào, tôi là Lục Vi Dân.

- Chào thư ký Lục, tôi là Ôn Vinh Diệu ở Đại Viên đây, không biết giờ Hạ Bí thư có rảnh không, tôi muốn gặp ông ấy báo cáo một chút về tình hình công việc.

Âm thanh trong điện thoại nhẹ nhàng, hòa nhã. Ôn Vinh Diệu, Đại Viên? Những cái tên ở danh sách lập tức hòa trộn với thông tin từ đầu dây bên kia, Bí thư Huyện ủy Đại Viên Ôn Vinh Diệu?

- Bí thư Ôn, chào ngài, Bí thư Hạ hiện đang ở trong văn phòng, ngài có việc gấp sao?

Lục Vi Dân nhỏ giọng hỏi.

Ôn Vinh Diệu ở đầu dây bên kia lập tức nghe ra điều gì:

- Ồ, cũng không có việc gì quá gấp, chỉ là đến Phong Châu nên muốn tranh thủ chút thời gian báo cáo vài điều về công việc với Bí thư Hạ.

- Vậy ngài xem như thế này có được không, Bí thư Hạ hôm nay tiếp đón Phó chủ tịch tỉnh Phương đến điều tra nghiên cứu, vừa mới về, có thể hơi mệt mỏi, hay là ngài xem...

Lục Vi Dân ngập ngừng một chút rồi nói.

- Tôi hiểu rồi, không sao, vậy hôm khác tôi sẽ đến.

Ôn Vinh Diệu ở đầu dây bên kia cũng rất thẳng thắn, lập tức hiểu được lúc này Hạ Bí thư có chút không thật thuận tiện, hoặc là có một số nguyên nhân đặc biệt nào đó mà không muốn tiếp khách.

- Vậy được, thật ngại quá, Bí thư Ôn, bất kỳ lúc nào ngài cũng có thể gọi điện lại, chỉ cần thuận tiện tôi sẽ lập tức...

- Ha ha, thư ký Lục quá khách sáo rồi, hôm nào tôi sẽ bảo chủ nhiệm Kim liên lạc với cậu một chút, chúng ta ngồi với nhau một buổi.

Giọng nói của Ôn Vinh Diệu trong điện thoại rất thoải mái, rất có cảm giác như đã thân quen từ lâu.

- Dạ được, cảm ơn sự quan tâm và ưu ái của Bí thư Ôn. Tôi mới vừa đến, có gì làm không được tốt, xin Bí thư Ôn chỉ bảo thêm.

Lục Vi Dân gác điện thoại xuống, hẳn không biết việc này nên xử trí thế nào. Nếu như Ôn Vinh Diệu và hẳn rất thân thiết, có lẽ hẳn sẽ dễ ăn nói hơn một chút, nhưng bản thân hẳn vừa mới ngồi vào vị trí này, còn rất xa lạ đối với những chức lãnh đạo của cả một địa phương như Bí thư huyện ủy, Chủ tịch huyện. Nếu như mạo muội đi hỏi Hạ Lực Hành, chỉ sợ Hạ Lực Hành đồng ý gặp đối phương, kết quả tâm trạng không tốt, ngược lại có thể chuốc một số phiền phức không đáng có. Vì thế hẳn cũng đánh liều giả truyền thánh chỉ một phen.

Một hồi tiếng bước chân từ đầu khác của hành lang vọng lại, Lục Vi Dân đứng dậy đi ra như không có việc gì, nhìn thấy Cao Sơ đang đi tới.

- Phó ban thư ký Cao.

Thấy sắc mặt của Lục Vi Dân, Cao Sơ liền biết có chuyện, bèn ra hiệu cho Lục Vi Dân đi vài bước sang bên kia, hạ giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Sau khi tiếp Phó chủ tịch tỉnh Phương đến điều tra nghiên cứu trở về, tâm trạng Bí thư Hạ liền không được tốt lắm...

Nghe Lục Vi Dân thuật lại tất cả tình hình xong, sau đó lại nghe chuyện Lục Vi Dân tự ý từ chối khéo yêu cầu gặp mặt của Bí thư huyện ủy Đại Viên Ôn Vinh Diệu, ánh mắt Cao Sơ lay động, hơi thở dài trong lòng.

Có một số người sinh ra đã là nhân vật hơn người. Chỉ dựa vào việc Lục Vi Dân quan sát nhất cử nhất động của Hạ Lực Hành cẩn thận, tỉ mỉ như thế, thì có thể biết người này có thể được Tôn Chấn xem trọng, có thể được An Đức Kiện lựa chọn tuyệt đối không phải do ngẫu nhiên. Mà có được suy nghĩ tinh tế và hành động quyết đoán, thậm chí còn có khả năng hiểu ý không cần truyền đạt qua lời nói, đều tuyệt đối không hề đơn giản.

Anh ta thậm chí có chút đổ kỵ với người thanh niên trước mắt, còn trẻ tuổi như vậy nhưng lại có được khả năng quan sát nhạy bén và sự hiểu biết, sau này e rằng muốn không thể hiện bản thân cũng khó.

- Ủ, tiểu Lục, cậu rất chu đáo, như thế rất tốt. Lúc tâm trạng Bí thư Hạ không thật tốt, những việc có thể bỏ qua thì cố gắng bỏ qua. Những người muốn gặp Bí thư Hạ nếu như không phải rất đặc biệt và có việc rất quan trọng cần báo cáo, thường thì cũng đừng sắp xếp cho gặp. Như thế đối với mọi người đều tốt, tất nhiên đối với người đến tìm hoặc gọi điện đến cũng phải giải thích cho hợp lý.

Cao Sơ vỗ vai Lục Vi Dân, gật đầu:

- Cậu làm rất tốt, đợi mai tôi sẽ gọi điện giải thích với Bí thư Ôn một chút.

- Cảm ơn Phó ban thư ký Cao đã nhắc nhở.

Lục Vi Dân gật đầu lia lịa.

Nhìn thấy Cao Sơ rất tự nhiên bước vào văn phòng của Hạ Lực Hành, lại trò chuyện cùng Hạ Lực Hành, có thể thấy được quan hệ giữa Hạ Lực Hành và người thư ký tiền nhiệm quả thật rất khá. Tuy không rõ Cao Sơ và Hạ Lực Hành rốt cuộc đã nói những gì, nhưng Lục Vi Dân cảm nhận được sắc mặt của Hạ Lực Hành đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mười phút sau Cao Sơ cùng với Hạ Lực Hành bước ra:

- Tiểu Lục, hôm nay nghỉ sớm chút đi.

Nhìn thấy Hạ Lực Hành và Cao Sơ cùng nhau mất hút nơi cuối dãy hành lang, Lục Vi Dân phát hiện thấy trong lòng mình lại xuất hiện một cảm giác cay đắng, cảm giác lạc lõng do bị người khác lạnh nhạt lại khiến hãn không thể thoát ra.

Lục Vi Dân tự cười khò lấp, điều này có lẽ phù hợp với tâm lý bình thường, chứng minh rằng mình đã thật sự hòa nhập vào thời đại này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Hàng Xóm

- Ái chà, sớm như vậy đã về rồi? Ăn gì chưa? Chưa ăn thì sang nhà tôi ăn một bữa, nếm thử tay nghề của tôi xem thế nào.

Lục Vi Dân vừa mới đi lên hành lang đã gặp người hàng xóm đang đeo tạp dề nấu cơm.

- Ủ, tôi ăn rồi. Hôm nay không có việc gì nên ăn cơm tối ở căng tin xong là về nhà luôn.

Lục Vi Dân cười. Người hàng xóm này tính tình rất dễ chịu, có chút cảm giác đã thân quen từ trước, hơn nữa lại rất phóng khoáng, nhiệt tình.

- Vẫn là cơ quan Địa ủy các cậu tốt. Tôi nghe nói ở đó tám hào là ăn no? Ha ha, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy, nếu không có các lãnh đạo Ủy ban nhân dân Địa khu ăn cơm ở đó, một tệ năm hào thì các cậu cũng không chắc đã nuốt trôi.

Anh ta đẩy lại mắt kính ở sống mũi, vừa lắc đầu vừa nói:

- Đây có tính là kiếm lợi riêng từ chức quyền không? Hay là lấy của công để đập vào thân?

- Ha ha! Anh Trương, anh chụp mũ như vậy hơi quá lời rồi, đó chỉ là trợ cấp một chút cho cán bộ thêm chút thức ăn thôi, sao có thể nâng cao vấn đề đến như thế được?

Lục Vi Dân nghe ra trong lời nói của anh ta có một nỗi tức giận chua xót nói không nên lời, cười nói.

- Tiểu Lục à, không thể nói như vậy được, trợ cấp ở đâu mà có? Từ tài chính, mà tài chính cũng chính là thuế mà ra. Thuế là thu từ dân và dùng cho dân, cán bộ cơ quan đã có tiền lương, tại sao còn cần trợ cấp? Có thể cậu sẽ nói trợ cấp này là từ việc tiết kiệm chi phí việc công, nhưng việc tiết kiệm này cho thấy là không cần thiết, lần sau dự toán cũng nên cắt giảm. Hơn nữa số tiền tiết kiệm được cũng không nói là có thể tùy ý chi tiêu, cán bộ cơ quan các cậu được trợ cấp, vậy nhân dân có nên được trợ cấp hay không? Cùng là công dân Trung Quốc, tại sao cán bộ cơ quan được trợ cấp mà công nhân, nông dân đang thất nghiệp lại không được trợ cấp?

Lục Vi Dân không ngờ hàng xóm của mình lại ăn nói ghê gớm như thế. Một việc trợ cấp thức ăn cho căng tin mà lại có thể nâng lên đến độ cao như vậy, hơn nữa lại nói rất rõ ràng, mạch lạc, nghĩ kỹ cũng thấy phải thừa nhận rằng lời nói của anh ta thực sự rất có lý.

- Anh Trương học luật sao?

Lục Vi Dân trái lại thực sự rất có hứng thú với người hàng xóm này.

- Hài, về pháp luật xem như có biết chút ít. Ở trường đại học tôi học kinh tế chính trị.

Dường như thoáng chạm đến nỗi đau, người đàn ông vốn đang rất vui vẻ, thoáng cái đã trở nên u ám, vừa nhặt rau vừa nói:

- Có quý mới biết sao tôi lại bị phân công đến cục Văn hóa? Cả ngày chẳng có việc gì làm.

- Anh Trương, hai vợ chồng anh đều từ Lê Dương tới sao?

Lục Vi Dân lách qua bếp than đặt ở hành lang đi về phía phòng chứa đồ nơi mình ở. Ở đây có thể thấy loại bếp than tổ ong này khắp mọi chỗ, trên một hành lang ít thì cũng có tới ba bốn cái.

- Đều ở Lê Dương thì tôi lại phải tới đây sao?

Anh ta tức giận nói:

- Vợ tôi ở Ứng Lăng, muốn được điều tới Lê Dương nhưng không được. Vừa đúng lúc Phong Châu thành lập địa khu, có thể điều tới Phong Châu. Dù sao cũng không thể hai người đôi nơi, tôi căn rằng tới đây liền trở thành ân nhân của lãnh đạo đơn vị, thiếu chút nữa là đập đầu chấp tay thi lễ cảm tạ tôi rồi. Lúc trước nói ba hoa chích chòe, đến đây mới biết là bị lừa. Sớm biết vậy thì dù có hai người hai nơi thì tôi cũng không đến đây.

Lục Vi Dân cũng biết khi Lê Dương và Phong Châu phân chia thì không ai muốn đến, thậm chí không ít cán bộ cơ quan thà rằng nghỉ hưu sớm vì bệnh cũng không muốn đến Phong Châu. Tìm cái chết để đe dọa cũng có, chấp thuận rút thăm cũng có. Có một người sẵn lòng chủ động đến Phong Châu như người trước mặt này, vị lãnh đạo cơ quan kia còn lại còn không tăng đến tận mây như ân nhân sao?

- Anh Trương, tôi nghĩ đây cũng chỉ là tạm thời thôi. Địa khu chắc chắn sớm đã có kế hoạch, rất nhanh sẽ thúc đẩy xây dựng trên toàn bộ các phương diện.

Lục Vi Dân mở cửa phòng, cầm chìa khóa lên.

- Nói thì là như thế. Đúng rồi, người anh em, cậu làm ở phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, cũng là nói nghiên cứu những phương châm, chính sách quan trọng lớn này. Phong Châu đã thành lập Địa khu, nhưng điều kiện ở đây so với bên Lê Dương đúng là kém quá xa, ngay cả so với huyện ở bên đó

cũng không bằng. Cậu nhìn xem, đường phố thì xập xệ, thư viện, công viên, rạp chiếu phim thứ nào cũng không có, nếu có cũng là thảm hại không chịu nổi, lẽ nào những vị lãnh đạo đó có thể ngồi vững? Không phải nói là tỉnh có vốn riêng để hỗ trợ Phong Châu phát triển sao? Sao lại lâu như vậy, chỉ nghe sét đánh bên tai mà không thấy trời mưa một chút nào, một chút động tĩnh cũng không có, đây là chuyện gì thế hả?

Lời nói của người hàng xóm lập tức đâm thủng lớp màng bí ẩn vẫn luôn che lấp trong lòng Lục Vi Dân.

Đúng vậy, phải nói là Phong Châu đã thành lập được hai tháng, nhưng tại sao lại không thấy được bao nhiêu động tĩnh gì?

Không nói đến hiệu quả nhanh chóng, muốn xem bao nhiêu dự án khởi công, bao nhiêu công trường bắt đầu làm việc, nhưng ít nhất trong một số cuộc họp cũng nên có tin tức truyền ra mới đúng. Bản thân mình cũng đến Phong Châu được hai ba ngày rồi, ở ngay tại trung khu thần kinh của Địa ủy này, lại cũng không nghe được bao nhiêu thứ gì ra hồn. Nhất là hôm nay thấy Hạ Lực Hành sau khi cùng lãnh đạo tỉnh đi điều tra nghiên cứu về thì tâm trạng lại không tốt. Điều này càng làm cho hẳn cảm thấy không thể lý giải nổi.

Đang suy nghĩ, nghe được đầu kia của hành lang truyền đến tiếng giày da đang bước đến, không đợi Lục Vi Dân kịp phản ứng, người đàn ông sớm đã ra đón:

- Băng Lăng, đã về rồi đấy à?

- Ừ, về rồi, mệt chết đi được, bận rộn cả ngày. Hải Băng, sao sớm như vậy anh đã về?

Đập vào mắt Lục Vi Dân là một phụ nữ trẻ rất xinh đẹp, tóc được chải

trông đầy sức sống, tay cầm một chiếc túi xách màu tím. Cách ăn mặc của cô rất thanh nhã, mái tóc dài đen nhánh được búi rất đẹp ở sau đầu, một vẻ dịu dàng mê đắm khiến ánh mắt người ta cũng sáng ngời. Nhất là đôi chân dài kia không mặc kiểu quần bò đang thịnh hành mà là một chiếc quần ống đứng màu tối vừa khít với thân hình, rất có vẻ mang phong cách của phụ nữ công sở. Thật không nhìn ra anh hàng xóm trông rất bình thường lại tìm được một cô vợ xinh đẹp nổi bật như vậy. Thảo nào anh ta thà rằng đi đến Phong Châu, còn sẵn lòng giặt đồ lót cho vợ, vào bếp nấu cơm, đều không phải là không có nguyên nhân.

- Cơm xong xuôi rồi, anh đang chuẩn bị làm thức ăn. Băng Lăng, đây là hàng xóm của chúng ta, tiểu Lục, Lục Vi Dân, làm bên phòng Nghiên Cứu chính sách Địa ủy.

Không đợi Lục Vi Dân lên tiếng, Trương Hải Băng đã rất tự hào mà ôm qua eo vợ, vẻ mặt mang nụ cười đắc ý:

- Tiểu Lục, đây là bà xã tôi, Giang Băng Lăng, làm ở cục Tài chính địa khu.

- Chà, anh làm ở phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy sao?

Người phụ nữ trẻ nhướn bờ mi xinh xắn lên, đánh giá Lục Vi Dân một lượt rất kỹ càng từ trên xuống dưới, tò mò nói:

- Trẻ tuổi như vậy đã làm trong phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, anh vừa tốt nghiệp đại học sao?

- Không, tôi tốt nghiệp đại học được hơn một năm rồi, mới điều từ Nam Đàm lên đây.

Lục Vi Dân lắc đầu.

Trong ánh mắt người phụ nữ có một sự linh hoạt nói không nên lời. Đã chìm nổi mấy chục năm trong kiếp trước, độ nhạy cảm Lục Vi Dân đối với ánh mắt phụ nữ vượt xa tuổi hiện nay của hắn. Người phụ nữ này rất có khí chất đặc biệt, nếu không phải Trương Bằng đang ôm eo cô, đối phương chỉ cười có chút bất đắc dĩ, Lục Vi Dân không thật tin trình độ của Lương Hải Bằng có thể theo đuổi được người phụ nữ đang đứng trước mặt này.

- Ồ, tốt nghiệp trường đại học nào vậy?

Người phụ nữ gật đầu. Có thể lẫn lộn ở huyện được hơn một năm rồi được điều vào làm ở phòng Nghiên cứu chính sách Địa ủy Phong Châu, tuy nói Địa khu Phong Châu vừa mới thành lập, đâu đâu cũng thiếu người, những không phải tùy tiện ai cũng có thể được điều vào. Tốt xấu gì cũng là một địa khu, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, không phải ai muốn cũng có thể tới.

- Đại học Lĩnh Nam.

Lục Vi Dân có chút không thích cách hỏi theo kiểu hỏi đến cùng của đối phương. Nhưng lần đầu gặp mặt, hắn cũng không muốn quá thất lễ, chỉ là trong giọng nói lạnh nhạt đi không ít.

Cô ta rất nhạy cảm, dường như cảm thấy sự lạnh nhạt Lục Vi Dân, cẩn thận nhìn Lục Vi Dân một cái, lúc này mới chuyển ánh mắt:

- Chưa ăn thì cùng ăn với chúng tôi nhé, tay nghề của Hải Bằng nhà chúng tôi không tồi đâu.

- Cảm ơn, tôi đã ăn tối ở căng tin rồi.

Lục Vi Dân không nói thêm nữa.

- Hai người cứ ăn đi.

Nhìn Lục Vi Dân đi vào phòng, Trương Hải Bằng vừa vội vàng đổ đồ ăn vào nồi, vừa cười nói với người phụ nữ:

- Vẫn là hai chúng ta ăn thì ngon hơn.

Người phụ nữ không nói nhiều, đi thẳng vào phòng. Trương Hải Bằng sắp xếp đồ ăn trong nồi lên bàn, thuận tay đóng cửa lại.

- Lục Vi Dân này là mới tới đúng không?

Đây là gian phòng làm việc khoảng chừng bốn mươi mét vuông, có một tấm rèm hoa ngăn thành hai phần. Giang Băng Lăng đứng bên kia màn hoa thay quần áo, đã thấy chồng mình chui vào, ôm eo, mặt cũng áp sát vào vai cô. Có nét buồn bã hiện lên trên khuôn mặt, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi:

- Hải Bằng, anh không được như vậy, lúc nào cũng thế này, toàn về sớm, lãnh đạo cơ quan thấy sẽ nghĩ thế nào?

- Không việc gì, lãnh đạo đều không ở đó nên anh mới lạng lẽ ra về, ở cơ quan cũng không có việc gì làm. Vị chủ nhiệm kia của bọn anh ngoại trừ uống trà, xem báo thì chẳng bao giờ để ý đến chuyện gì, viết nộ cho ông ta thứ gì ông ta còn bới lông tìm vết. Nếu anh thực sự bỏ lại cho ông ta, ông ta phải trọn tròn mắt.

Thấy vợ mình tâm trạng không tốt, Trương Hải Bằng đảo mắt nói:

- Băng Lăng, nghe nói bên bờ sông mới mở một quán cà phê, có thể coi là quán đầu tiên ở Phong Châu này, hay là đợi lúc nữa ăn cơm xong chúng ta tới đó thưởng thức một lát?

Anh ta biết thời đi học Băng Lăng rất thích những chuyện lãng mạn. Anh lúc trước cũng chính là dựa vào tay chơi đàn ghi-ta thành thạo, giọng hát nồng ấm, lại thêm bề ngoài tuấn tú với ăn nói thanh nhã mới giành được hoa

khôi của trường là Băng Lãng về tay mình. Chẳng qua là sự thật luôn tàn khốc, sau khi tốt nghiệp lại bị phân ra, Băng Lãng bị phân về Ứng Lãng, còn mình thì cũng không tốt hơn là bao. Lê Dương tuy là địa khu, nhưng cũng là một trong những địa khu nghèo nhất của tỉnh. Ai bảo hai bố mẹ mình đều là người Lê Dương, mà hiện nay vì muốn ở cùng một nơi với Băng Lãng mà không thể không tới vùng đất Phong Châu nghèo khó này.

- Thôi đi, hôm nay em hơi mệt.

Thấy tay Hải Băng đang sờ quanh ngực mình, Băng Lãng vốn định đẩy tay anh ra nhưng lại thờ dài một hơi yếu ớt. Cô cũng không biết anh tại sao thoáng cái lại thành ra như thế này. Sự tự nhiên, phóng khoáng hồi đại học hoàn toàn không biết đã biến đi đâu, trong ba năm phân về cơ quan ở Lê Dương không để lại được ấn tượng tốt. Bản thân mình ở tốt xấu gì cũng là cán bộ nghiệp vụ nòng cốt ở phòng Tài chính huyện Ứng Lãng. Nhưng còn anh ấy, ở cục Văn hóa địa khu cũng không có mấy người nói được tử tế về anh ấy.

Hai năm nay ở Lê Dương đều không nhận học sinh từ trường dạy nghề, tám bằng trường dạy nghề của mình không được nhận, để được điều đến cùng nhau, Hải Băng và mình đều đến Phong Châu. Giang Băng Lãng vẫn rất cảm động về điểm này của Hải Băng, cho nên không do dự đáp ứng đề xuất của Hải Băng là muốn đi đăng kí kết hôn. Hóa ra là hai người ở hai nơi thì không nhận ra, nhưng thực sự hai thánng ở với nhau, Giang Băng Lãng phát hiện rất nhiều tật xấu của Hải Băng.

Những thứ khác Giang Băng Lãng đều có thể dễ dàng cho qua, duy chỉ có nét tính cách đó của Hải Băng là cô không thể chấp nhận được. Đã là về Phong Châu này, Hải Băng vẫn tự cho mình là tài trí hơn người, nhưng ở Phong Châu còn lạ nước lạ cái, chỉ sợ sẽ khiến cho người ta ghét.

Hải Băng vốn từ Lê Dương tới đây, nếu cố gắng một phen, lại có bằng tốt

nghiệp đại học chính quy này, muốn tìm một cơ hội để vươn lên cũng không khó. Nhưng Giang Băng Lăng không thể hiểu nổi anh ta làm thế nào mà ngay ở cục Văn hóa – nơi vốn xem như một cơ quan chẳng có chút bổng lộc gì mà cũng thành nhân vật khiến ai gặp người ấy ghét?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đề Thi

- Đi thôi, đến Phong Châu lâu như vậy rồi, ở vùng đất lạc hậu này cũng không có nơi nào để đi, đâu đâu cũng tồi tàn rách rưới hết cả. Anh cũng nói với cậu Lục Vi Dân đó rồi, những kẻ ở Ủy ban nhân dân Địa khu kia đều là ngòi không ăn sẵn. Người ta đều nói địa phương mới, lãnh đạo mới, sẽ có không khí mới, nhưng xem Phong Châu này, có không khí gì mới chứ? Anh thấy có đợi thêm mười năm nữa thì cũng vậy thôi.

Trên mặt lộ ra vẻ coi thường, Trương Hải Bằng vừa lắc đầu vừa nói:

- Có cơ hội chúng ta vẫn nên quay về Lê Dương. Hải, vẫn là Xương Châu tốt, thật nhớ thời gian học tập ở Xương Châu, cứ đến cuối tuần là có thể xem phim, nghe nhạc, đi dạo ngắm cảnh...

Lời nói của Trương Hải Bằng cũng gợi lên những kỉ niệm xưa với Giang Bằng Lăng, nhưng trong nháy mắt cô liền quay về với thực tế:

- Nói nhỏ một chút, Hải Bằng, đừng nói linh tinh trước mặt hay sau lưng người khác.

- Sợ gì chứ ? Anh nói có gì sai sao ?

Trương Hải Bằng không đồng ý nói :

- Em lo lắng cái gì, tên ở sát vách kia? Hấn là ở phòng Nghiên cứu Chính sách, ai biết được tên đó là cậu cạnh ai mới có thể được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy! Hừ, nếu không thì cũng là con cháu gã quan

chức nào đó !

Giang Băng Lăng nhú mày, không nói gì thêm :

- Hải Bằng, đừng nói bừa, cũng có thể người ta là có thành tích biểu hiện tốt sau khi tốt nghiệp đại học mới được chọn lựa đến đây. Lần này Phong Châu thành lập địa khu vốn cũng từ các huyện tuyển lên không ít.

- Hừ, ở đâu ra chuyện đơn giản như vậy? Lần này lựa chọn người điều lên hầu như đều phải có trên ba năm kinh nghiệm công tác, có mấy người tốt nghiệp đại học một năm liền có thể được điều đến địa khu chứ? Cơ quan em có không? Nếu không phải nhờ mối quan hệ thì có thể điều đến Phong Châu sao?

Nghe lời vợ có chút cẩn thận khi mới gặp Lục Vi Dân có một lần, Trương Hải Bằng có chút không bằng lòng:

- Em xem hăn đi, một mình mà được phân đến một gian phòng riêng, chúng ta hai người cũng phải có đăng ký kết hôn mới được phân một gian ở đây, hăn dựa vào cái gì? Anh không tin ở đây không có uẩn khúc gì!

- Nhỏ tiếng chút!

Thấy Trương Hải Bằng đột nhiên lớn giọng Giang Băng liền đẩy y ra :

- Anh làm gì thế, có cần thiết phải lớn tiếng thế không ?

- Chà, nói vài câu cũng không được ư? Hay là bọn họ làm được còn dân thường chúng ta thì đến nói cũng không được?

Trương Hải Bằng càng cao giọng, liếc mắt nhìn vợ mình:

- Làm gì mà nhìn anh bằng ánh mắt đó? Anh nói sai sao?

Giang Băng Lăng hơi giận. Đối phương càng ngày càng phức tạp, cô thật không thể nhận ra cái thân nhiên, ung dung thời đại học của bạch mã hoàng tử của cô đã đi đâu mất rồi. Mình là một học sinh trường dạy nghề của trường tài chính tỉnh có được người bạn trai là sinh viên đại học, vừa chu đáo vừa lãng mạn, lại có vẻ ngoài tuấn tú, trong nhóm bạn thân ai ai cũng ngưỡng mộ. Ai biết được mấy năm nay, Hải Bằng đã biến thành như vậy.

Nếu nói là anh ta không hiểu chuyện ư, chuyện gì cũng biết nhưng lại không khắc phục nổi cái tật đó, mồm miệng cũng trở nên khó chịu hơn. Từ một góc độ nào đó, nói đàn ông không biết nói chuyện còn hơn nhiều so với người “quá biết cách nói chuyện”.

Thấy mặt vợ có chút đỏ lên, Trương Hải Bằng biết vợ thật sự đã nổi giận, trong lúc nhất thời không lui được, chỉ biết hừ một tiếng, đi lấy bát đĩa đặt lên bàn nói:

- Ăn cơm!

Thấy bộ dáng tức tối của Trương Hải Bằng, Giang Băng Lăng cũng mềm lòng. Hải Bằng không vừa lòng với công việc ở cơ quan, bụng dạ có vẻ càng lúc càng hẹp hòi. Nghe nói người chủ nhiệm cơ quan chồng đã không có bản lĩnh gì lại còn hay bắt bẻ, tính Hải Bằng lại như vậy nên mới đến được hai tháng đã khiến không vui vẻ gì.

- Ăn cơm xong, mình ra bờ sông uống cà phê nhé.

Nghe vợ nói như vậy, Trương Hải Bằng đang tức giận mới vui dần lên:

- Ừ!

Lục Vi Dân phát hiện hẳn mới đến Địa ủy có một tuần, cũng đã quen với cuộc sống ở đây, hơn nữa còn có cảm giác càng ngày càng hòa nhập.

Cảm giác hóa nhập đến từ việc hiểu thói quen tác phong của Hạ Lực Hành, đến từ sự nắm chắc về khuynh hướng tình cảm và chừng mực mối quan hệ với các những vật quan trọng như Hạ Lực Hành, Lý Chí Viễn, Tôn Chấn, An Đức Kiện. Có lúc hẳn thậm chí cảm thấy mình liệu có phải sinh ra là để làm thư kí hay không. Có lẽ do có kinh nghiệm từ kiếp trước mới khiến hẳn có cảm giác như cá gặp nước như vậy.

Nhưng Lục Vi Dân biết như thế còn xa mới đủ, nếu chỉ là hy vọng cùng Hạ Lực Hành duy trì mối quan hệ lãnh đạo - thư kí thân thiết như kiếp trước giữa mình với Tôn Chấn, hẳn tin rất dễ làm được, nhưng mục tiêu của hẳn không chỉ có vậy.

Thư kí chỉ là một sân chơi, một bàn đạp, bất luận là hẳn hay người khác, hay bản thân lãnh đạo, cũng đều rõ điểm này. Nhưng làm thế nào ở trên sân chơi này, vừa phục vụ tốt lãnh đạo, khiến lãnh đạo vừa lòng, lại cũng khiến lãnh đạo ý thức được thư kí là anh không giống với các người khác. Thậm chí phải cảm thấy anh chính là người thích hợp cho vị trí quan trọng nào đó, đây mới là mục tiêu của Lục Vi Dân.

Sân chơi chính là nơi để anh học tập, rèn luyện, cũng để chính anh trình diễn, mà chỉ có phát huy hết khả năng tốt nhất ở sân chơi, anh mới có thể nhảy cao hơn trên bàn đạp cuối cùng.

Lục Vi Dân cẩn thận rửa sạch ấm trà một lần, mặc dù Địa ủy có nhân viên công theo giờ đến rửa ấm trà, nhưng Lục Vi Dân đều tự mình rửa, phòng có mùi chất tẩy rửa còn lưu lại, đối với người uống trà mà nói là một ấn tượng không tốt.

Lục Vi Dân phát hiện được một điều thú vị, đó là vài lãnh đạo bộ máy Địa ủy Phong Châu đều rất thích uống trà, hơn nữa mỗi người một sở thích.

Hạ Lực Hành thích uống trà, đương nhiên ông ta có đồ uống trà riêng của

mình, một bộ đồ uống trà tử sa Nghi Hưng, nếu không ra ngoài, mỗi ngày đều pha một ấm, nếu cần ra ngoài thì dùng bình giữ nhiệt.

Khách của Hạ Lực Hành thường cũng phải pha trà phục vụ, có thể đến báo cáo công việc với Hạ Lực Hành đương nhiên không phải người bình thường. Vì thế việc chuẩn bị dùng cụ pha trà và lá trà Lục Vi Dân không dám xảy ra sơ xuất.

Hạ Lực Hành thích uống trà Thiết Quan Âm, cho nên Cao Sơ ngoài trừ Thiết Quan Âm ra, cũng chỉ chuẩn bị một loại trà xanh khá ngon khác. Nhưng sau khi Lục Vi Dân đến có chút thay đổi.

Tôn Chấn không hút thuốc lá, nhưng Lục Vi Dân biết Tôn Chấn thích uống hồng trà, đặc biệt là hồng trà Kỳ Môn, gần như ngày nào cũng uống. Mà An Đức Kiện lại thích trà xanh, đặc biệt thích uống trà Mông Đỉnh, đây có lẽ do có liên quan tới thời đi lính hồi còn trẻ của An Đức Kiện khi ở Tứ Xuyên.

Lục Vi Dân từng nghe An Đức Kiện nhắc đến những chuyện thú vị khi ông ta khi tham ra quân ngũ ở Tứ Xuyên. Nói ông ta làm là công tác văn thư, thực ra cũng là một kiểu thư kí, phục vụ đối tượng Chính ủy đoàn là ba thứ điển hình, thuốc, rượu, trà, lúc nào cũng không thể thiếu.

Thuốc là xì gà, rượu thì là rượu mạnh Miên Trúc, trà là trà ở núi Mông của địa phương, làm ông ta làm lính mấy năm trời cũng học theo mấy thứ ham mê này. Rượu thì còn có thể có chừng mực, nhưng khi muốn viết gì thì thuốc và trà lúc nào cũng cần.

Chính vì thế, Lục Vi Dân khi chuẩn bị trà cũng có chút thay đổi, ngoài loại trà xanh bình thường, cũng có một chút hồng trà Kỳ Môn và trà Mông Đỉnh. Đương nhiên chưa chắc có thể tốt như loại trà mà lãnh đạo tự mình chuẩn bị, nhưng có tấm lòng này đã có thể khiến đối phương cảm nhận được

rồi.

Chi tiết quyết định thành bại, Lục Vi Dân biết rõ điểm này. Ấn tượng của lãnh đạo thường là hình thành ở những tiểu tiết người ta không hay để ý, đặc biệt là ở vị trí thư kí như hắn, càng cần cẩn thận từng hành vi.

- Tiểu Lục, cậu đến đây một lát.

Nghe được tiếng Hạ Lực Hành từ văn phòng đối diện, Lục Vi Dân nhanh chóng đứng lên, tiện tay với quyển sổ tay, rào bước đi vào.

- Tháng sau có một buổi họp liên quan đến việc thảo luận nghiên cứu phát triển xây dựng thành phố ở địa khu Phong Châu. Có thể có một số học giả chuyên gia của tỉnh đến giúp địa khu Phong Châu chúng ta trong tiến trình đô thị hóa và xây dựng thành phố. Tôi cần tham dự, đây là vài ý tưởng của tôi, cậu giúp tôi thêm chi tiết và triển khai một chút, cho cậu thời gian mười ngày, có vấn đề gì không?

Đã xem qua bài viết về đường sắt Kinh Cửu kia của Lục Vi Dân, Hạ Lực Hành đã có một nhận thức tương đối trực quan đối với lối hành văn của của Lục Vi Dân, học lịch sử, lối hành văn dù ít dù nhiều cũng rất khá. Nhưng bài viết này để lại ấn tượng sâu nhất với Hạ Lực Hành lại là lối suy nghĩ của Lục Vi Dân.

Phải nói là ý nghĩ lợi dụng xây dựng đường sắt để tăng cường khả năng tự nuôi sống của công tác xóa đói giảm nghèo ở khu vực khó khăn này nói thì nghe rất bình thường, nhưng ai có thể đề xuất ý tưởng này đầu tiên, có thể kết hợp thực tế bản địa để nhìn thấy điểm này, thì không đơn giản. Vì thế ông ta muốn đưa ra chút suy nghĩ của mình về việc phát triển thành phố để thử thách thư ký này, xem ở lĩnh vực xây dựng, phát triển thành phố có ý tưởng gì mới mẻ.

- Vâng, có chỗ nào không rõ tôi sẽ hỏi ngài và Phó ban thư kí Cao.

Lục Vi Dân không hỏi nhiều, đón lấy bản thảo từ tay Hạ Lực Hành, gật đầu.

- Ủm. Cứ trực tiếp hỏi tôi là được. Đây là suy nghĩ của tôi trong khoảng thời gian này, nhưng vẫn thấy còn thiếu sót gì đó, nhưng thời gian của tôi không cho phép. Việc phát triển xây dựng thành phố Phong Châu không thể trì hoãn thêm được nữa, vì thế hội thảo nghiên cứu này rất quan trọng. Tiểu Lục, cậu ở bên Quảng Châu học mấy năm, nghe nói cũng có không ít kinh nghiệm xã hội thực tiễn. Cậu cũng có thể kết hợp với mấy ý tưởng này của tôi, giúp tôi bổ sung phong phú thêm. Bên Cao Sơ có chút tư liệu liên quan đến vấn đề này, cậu có thể xem, tiếp thu một chút.

Những gì Hạ Lực Hành nói khiến Lục Vi Dân rất ngạc nhiên, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Kinh nghiệm xã hội thực tiễn của hần thực tình vốn học từ bạn học bên ngoài đại học, không nhiều người biết, cũng chỉ có người nhà. Ở Phong Châu thì hần chỉ từng nói với Tô Yến Thanh. Nhưng hần cũng không để ý lắm, đầu óc đều đặt hết vào nhiệm vụ khó khăn đầu tiên mà Hạ Lực Hành giao cho.

- Bí thư Hạ, ngài đề cao tôi quá. Tôi chỉ là học vài năm ở Quảng Châu, đi làm trong vài kì nghỉ hè, làm sao dám đưa ra bình luận gì với việc phát triển một thành phố? Nhưng tôi có thể dựa vào ý tưởng của ngài để viết, đến lúc đó ngài và Phó ban thư kí Cao lại xem xét và cho ý kiến thêm.

Lục Vi Dân biết đây có lẽ là bài kiểm tra chính thức đầu tiên của hần sau khi vào phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy. Hơn nữa vừa đến đã là một đề tài rất đáng giá - xây dựng và phát triển thành phố, đề bài này bao hàm tất cả mọi mặt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Hiếu Kỳ

Nhận tờ nội dung chủ yếu quan điểm của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân cảm thấy trong lòng có một áp lực nặng trĩu như bị một tảng đá đè lên.

Chuyện kiểu này sớm muộn cũng phải đến, nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy, mà lại đến bất ngờ như thế.

Lục Vi Dân không biết làm sao Hạ Lực Hành lại đột nhiên nghĩ ra giao nhiệm vụ này cho mình. Theo lí mà nói, một vấn đề lớn mang tầm vĩ mô như vậy, hoặc là do Địa ủy viết, hoặc là do phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy gánh vác, về cơ bản đều là do Chủ nhiệm đích thân viết, dù thế nào cũng không đến lượt mình. Dù coi như là kiểm tra mình, thì cũng không cần đến vấn đề lớn như thế mới đúng, như có cảm giác một gánh nặng ngàn cân chất lên một đứa trẻ con.

Lục Vi Dân hoàn toàn không biết Tô Yến Thanh ở nhà họ Hạ đã thôi phòng mình lên một cách diệu kì. Một, hai lần thì thôi, nhưng mấy lần cứ nói đến Lục Vi Dân, người luôn thận trọng từng lời nói như Tô Yến Thanh lại như không dừng lại được.

Điều này khiến cho hai vợ chồng Hạ Lực Hành và Bạch Phổ đều cảm thấy ngạc nhiên.

Lại liên quan đến mấy việc ở Nam Đàm từ tiêu thụ kiwi đến Khu kinh tế mới, như đều có liên quan đến Lục Vi Dân. Lại có sự tiến cử của An Đức Kiên, lời khen của Tôn Chấn, ngay cả con người điềm tĩnh như Hạ Lực Hành cũng cảm thấy phải dò xét kỹ càng viên thư kí mới này, vì thế mới có chuyện

như ngày hôm nay.

Đương nhiên Hạ Lực Hành cũng không trông mong Lục Vi Dân có thể viết ra một tác phẩm vĩ đại, ông ta chỉ muốn nhân cơ hội này xem tầm mắt và lối suy nghĩ của Lục Vi Dân

Ông ta chỉ đưa ra vài điểm khái quát cho Lục Vi Dân, muốn biến mấy điểm này thành một bài phát biểu cho ra hồn, phong phú, thì còn phải tỉ mỉ mà traу chuốt cẩn thận, từng bước từng bước tỉ mỉ, cân nhắc từng chút, làm cho phong phú, lượng công việc tương đối nhiều.

Lục Vi Dân cuối cùng có thể nộp cho ông ta một số lối suy nghĩ, ý tưởng mới cũng coi như là bất ngờ rồi, không, cũng bình thường thôi. Suy cho cùng mấy việc như thế này về cơ bản cũng phải cần mấy người cũng làm. Cho dù là người đã lâu năm hiểu rõ ý tưởng của mình như Cao Sơ cũng phải mất mấy ngày để chuẩn bị tài liệu, lại phải thêm mất mấy ngày nữa để viết.

Theo lời dặn dò của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân lại đến chỗ Cao Sơ để báo cáo ý của Hạ Lực Hành. Lúc giao tài liệu cho Lục Vi Dân, Lục Vi Dân cảm thấy trong ánh mắt của Cao Sơ đối với hắn có một điều gì đó không nói lên lời.

Lê từng bước chân mệt mỏi đến tầng một, trong những ngày mùa đông ngọn đèn đường mờ tối lại càng thêm phần tối tăm, đưa tay lên xem giờ, Giang Băng Lãng lại nhìn vào cái cầu thang như đang chìm trong màn đêm, có chút sợ hãi.

Đèn hành lang ở trong khu nhà đã bị hỏng, Hải Băng lại không nói sớm với mình. Anh ấy và mấy người bạn hẹn tụ tập, đêm nay sẽ đánh bài thông đêm, nghĩ đến đây, Giang Băng Lãng liền không kìm nổi thở dài một tiếng.

Không phải cô không đồng ý Hải Băng đánh bài, lúc nhàn rồi vui vẻ một

chút cũng không phải việc gì xấu. Nhưng đánh bài thông đêm như thế này, vừa hại sức khoẻ, sang mai lại còn phải đi làm, cứ mắt đỏ lừ mà đi làm như thế, cấp trên sẽ thấy thế nào đây?

Cứ coi như là ở cơ quan công việc ít, nhưng cũng phải chú ý đến hình tượng của mình. Cấp trên vốn dĩ cũng không mấy thiện cảm với Hải Bằng, nếu cứ như vậy ấn tượng sẽ không phải càng xấu đi hay sao?

Nghĩ đến đây Giang Bằng Lăng không kìm được mà cắn môi. Có lẽ mình nên nói chuyện với Hải Bằng rõ một chút, để cho anh ấy đừng tự cho mình là thanh cao, quan hệ giữa cấp trên và đồng nghiệp cũng phải xử lý tốt mới được. Nếu không, có cơ hội phải nhờ Cục trưởng La nói một tiếng với Cục trưởng cục Văn hoá Tà của bọn họ?

Tòa nhà dạy học mang phong cách kiến trúc cũ này thiết kế theo hình chữ L ngược. Phòng làm việc của giáo viên và phòng chứa đồ ở trên cùng, có cầu thang lên, còn bên đó mỗi tầng có ba gian phòng học cũng có cầu thang lên, từ phòng học đến phòng làm việc bên này có lưới sắt ngăn cách.

Lúc mới đến thì cửa lưới sắt đó đều mở, đi hai bên đều được. Cũng không biết một thời gian trước ai đem rất nhiều thùng gỗ và thùng giấy đựng đồ linh tinh đặt bên lưới sắt, liền chẳng biết cố ý hay vô ý mà chặn cửa lại, cho nên muốn lên tầng bốn chỉ có thể đi từ cửa cầu thang bên này.

Những ngày đầu đông mặt trời thường lặn rất sớm, bây giờ mới hơn tám giờ mà trời đã tối đen, mưa bụi bay nhẹ, khiến cho thời tiết thoáng chốc lạnh giá âm u. Một luồng gió lạnh thổi từ hành lang đến, lạnh đến nỗi khiến cho Giang Bằng Lăng tự nhiên rùng mình.

Căn chật rắng, cũng chỉ là tầng bốn, đi một mạch lên, sau đó nhanh chóng đóng chặt cửa lại, đi nghỉ sớm, thật quyết tâm, Giang Bằng Lăng hít một hơi, lao lên tầng trên trong màn đêm u tối.

Lục Vi Dân vừa kịp đứng lên chiếc ghế đầu. Đèn ở cầu thang này đã bị hỏng, hẳn ta chạy đi mấy tiệm mới mua được một cái chuẩn bị thay, chỉ nghe thấy tiếng giày da dồn dập ở cầu thang, một bóng đen thoáng chốc vọt lên từ cầu thang, còn chưa kịp phản ứng lại, cái bóng đó đã lao mạnh vào chân hẳn.

- Úi!

Lục Vi Dân bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức ngã từ trên ghế xuống. Bóng đen đó cũng kêu lên một tiếng, như muốn kéo Lục Vi Dân đang ngã từ trên ghế xuống, nhưng lại không ngờ cô ta đâu có thể kéo được thân hình Lục Vi Dân, lại bị Lục Vi Dân trong lúc hoảng loạn kéo xuống cùng.

Một tiếng “A”, hai người một kéo một ngã lập tức lại cuốn vào nhau, chiếc bóng đèn tuột khỏi tay, văng ra xa, chỉ có một tiếng “Bốp”.

Một làn hương thơm mềm mại ủa vào ngực, Lục Vi Dân chỉ cảm thấy bàn tay mình đang chạm đến một nơi mềm mại khác lạ, khiến cho hẳn nghĩ đến nơi nào đó của Chân Ny. Nhưng cùng với tiếng “A”, Lục Vi Dân cũng giật mình, nhanh chóng bỏ tay ra. Một thân hình với hương thơm nhẹ nhàng như đập vào mũi cũng vội vã bỏ từ người mình dậy.

- Anh điên à, trong đêm khuya không đèn lại đứng đây làm gì?

Bị bàn tay của Lục Vi Dân sờ vào người, Giang Lăng Băng vừa xấu hổ vừa tức giận lại cuống cuồng. Thật không ngờ vừa mới gặp mặt lần thứ hai đã bị người ta lợi dụng, tuy rằng chỉ là vô ý nhưng Giang Lăng Băng vẫn có chút tức giận.

Lục Vi Dân ngã chổng vó, đang đứng dậy, lại nghe thấy những lời oán trách của đối phương, trong lòng chỉ có thể cười khỗ:

- Bóng đèn bị hỏng, tôi đang chuẩn bị thay cái mới, ai nghĩ rằng cô lại cầm đầu mái miết lao lên như vậy?

Giang Lăng Băng ghen cứng họng. Tiếng “bốp” vừa nãy, cô vẫn chưa để ý đến, giờ nghe đối phương nói thì biết chắc là bóng đèn đã vỡ. Đối phương ngã mạnh từ trên ghế xuống, chông cả bốn vó lên trời, cũng không biết có bị thương hay không, trong lòng cô bỗng chốc cũng có chút áy náy.

- Ồ, anh đang thay bóng đèn? Xin lỗi, là do tôi vô ý, anh có bị thương không?

Giang Băng Lăng đã đứng dậy chỉnh lại quần áo. Lãnh đạo trong cục rất coi trọng bề ngoài của nhân viên, nghĩ rằng văn phòng là đại diện cho hình tượng của cục Tài chính, cho nên Giang Băng Lăng mỗi ngày đi làm đều rất chú ý tới hình tượng của mình. Cái áo gió hôm nay cũng mới mua chưa lâu.

Lục Vi Dân lắc đầu, cũng bò dậy, nhìn bóng đèn vỡ vụn có chút tiếc nuối:

- Không sao, tôi không bị thương. Cô cũng không sao chứ?

- Tôi không sao.

Giang Băng Lăng nhất thời cũng không biết nên nói gì:

- Bóng đèn cũng vỡ rồi à?

- À, không sao, chỉ đành mai lại đi mua bóng khác, nếu sớm biết tôi đã mua thêm một cái.

Lục Vi Dân chặc lưỡi:

- Cái hành lang của chúng ta đành phải đành phải để tối om trong đêm nay rồi.

Bên tòa nhà phòng học này khi cán bộ chuyển đến thì đã bỏ trống một thời gian, chỉ là quét dọn qua loa một chút thì có thể cho mọi người ở tạm. Phía bên này lại càng hoang vắng, đặc biệt là sau khi người ở mấy gian phòng

học đặt mấy cái thùng gỗ, thùng giấy dọc theo chỗ cửa lưới sắt, thì bên này thật sự xem như bị bị cách li. Mà nhà vệ sinh ở bên này thậm chí ngay cả cái cửa sổ cũng không có, cũng không biết rốt cuộc là bị hỏng từ đâu hay bị kẻ trộm lấy đi mất trong thời kỳ bị bỏ hoang.

May mà ở bên này chỉ có Lục Vi Dân và Trương Hải Bằng, Giang Băng Lăng ở. Bình thường hai nhà chạm mặt nhau rất ít, cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Không có ngọn đèn này, đi tới nhà vệ sinh thì phải mò mẫm trong bóng tối, nghĩ đến đây Giang Băng Lăng lại càng buồn nản:

- Tôi ra ngoài mua một cái.

- Đừng đi, đều đóng cửa hết rồi. Cái bóng đèn này tôi phải chạy hết mấy cửa tiệm đấy, chen vào cái tiệm cuối cùng mới mua được, giờ sớm đã đóng cửa rồi.

Lời mà Lục Vi Dân nói là sự thực. Số dân của thành phố Phong Châu này vốn không nhiều, thêm nữa xây dựng thành phố vô cùng lạc hậu, các cửa tiệm bán hàng cũng sắp xếp không hợp lí. Như khu vực trường trung học số hai cũ này tuy rằng ở trong thành phố, nhưng cùng với việc trường trung học số hai chuyển đi, lập tức liền trở nên vắng vẻ. Những cửa hàng vốn dựa vào trường trung học số hai để sinh sống cũng lần lượt chuyển đi, đợi khi những cán bộ này đến mới phát hiện ra cuộc sống nơi đây thật bất tiện.

- Thật là đen đui.

Giang Băng Lăng lẩm bẩm:

- Mai tôi sẽ đi mua cái khác thay vào.

- Hải Bằng nhà cô vẫn chưa về à?

Lục Vi Dân xếp lại ghế, sau đó lấy chổi quét những mảnh vỡ của đèn, vừa thuận miệng hỏi.

- Anh ấy tối nay có chút việc với đám bạn.

Giang Băng Lãng cũng không thể nói Hải Bằng đi đánh bài được, đành nói qua loa.

- Ồ, không có việc gì rồi, cô mau vào phòng đi, ngoài trời càng lúc càng lạnh đó.

Lục Vi Dân khoát tay.

Đợi đến khi Giang Băng Lãng thu dọn lại phòng xong, đặt ấm nước lên bếp lò, tùy ý ngẩng đầu nhìn, lại thấy ngọn đèn ở góc đối diện cheo chéo kia đã sáng lên, một bóng người đang dựa vào bàn viết trước cửa sổ.

Cô có chút tò mò. Người này vừa tốt nghiệp đại học đã được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, tuy nói phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy và Văn phòng Địa ủy là có chút khác biệt, nhưng suy cho cùng đều thuộc Địa ủy. Hải Bằng bảo người này là do dựa vào quan hệ đi cửa sau mới được điều lên, chắc hẳn là con cháu nhà khá giả. Nhưng thấy người này buổi tối không ra ngoài mà ở trong phòng viết lách, cô liền thấy có chút ngạc nhiên.

Sau khi thay đôi dép lê, cô lặng lẽ đi men theo tường, nghiêng mình nhìn hẳn đang vùi đầu vào viết gì đó. Trên bàn còn chất một đống tài liệu lớn, hai trang không biết là bài viết tay của ai để ở một bên. Hẳn lúc thì lật tài liệu, lúc thì xem tờ giấy viết tay đó, vô cùng trầm tư, như là đang nghiền ngẫm nội dung hàm ý trong bản viết tay đó.

Giang Băng Lãng cố hết sức để nhìn cho rõ, nhưng do khoảng cách và ánh đèn, cô chỉ nhìn thấy trên bản viết tay đang đặt trên bàn đối phương có viết

một đề mục “Đẩy nhanh hơn nữa phát triển xây dựng cơ sở hạ tầng thành phố Phong Châu, đảm bảo vững chắc cho việc thúc đẩy tiến trình công nghiệp hoá ở Phong Châu”.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Giấu Mình

Thật là một đề tài lớn!

Giang Băng Lãng tuy không phải là làm về ngành này nhưng cũng biết đề tài này không phải tùy tiện bất cứ ai cũng có viết được. Tuy nói phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy có nhân viên chuyên phụ trách viết bài cho lãnh đạo Địa ủy nhưng một đề tài lớn như thế này tại sao lại để một người trẻ tuổi như thế viết chứ?

Cái này chắc là một trò đùa lớn đây. Ngay cả Giang Băng Lãng là người ngoài ngành cũng cảm thấy có chút gì đó không thể tin nổi.

Lục Vi Dân cũng không biết bên ngoài cửa sổ của mình còn có một người đang đứng. Lúc này hắn đã dốc hết sức vào việc làm cho tốt bài viết này.

Hạ Lực Hành ra đề này thật không hề đơn giản. Tuy có mấy điểm mấu chốt, nhưng điểm mấu chốt có rồi, làm thế nào để kết hợp những điểm mấu chốt này với tình hình thực tế Phong Châu, đưa ra một số biện pháp cụ thể để làm rõ hơn. Đây mới là thử thách bản lĩnh khó khăn nhất.

Lúc này Lục Vi Dân mới phát hiện ra Hạ Lực Hành và Tôn Chấn của kiếp trước vẫn là có một số điểm không giống nhau.

Tôn Chấn mặc dù là muốn mình viết nhưng không những muốn mình phải quán triệt triệt để cách suy nghĩ, quan điểm của ông ta mà còn muốn lắng nghe mức độ lý giải của mình về quan điểm của ông ta, lúc cần thiết còn chỉ cho mình. Chứ đâu giống như Hạ Lực Hành cứ đưa phắt một cái cho mình,

mà mình xin ý kiến chỉ bảo của Cao Sơ, đối phương cũng chỉ đưa ra một số tư liệu của địa khu Phong Châu chứ chẳng nói rõ phải bắt tay vào từ phương diện nào.

Lục Vi Dân cũng có chút không rõ ràng về tâm tư hiện tại của Cao Sơ. Rốt cuộc là muốn mượn cơ hội này để thử thách một chút hay là cảm thấy nhiệm vụ mà Hạ Lực Hành sắp xếp thì anh ta không tiện can thiệp vào, hay là có chút cảm giác xa cách như người ngoài không nói ra được như thế.

Lục Vi Dân cũng là người từng trải, đương nhiên biết mối quan hệ đặc thù của việc là thư ký và phục vụ các lãnh đạo. Đột nhiên mất đi mối quan hệ đó thì vừa cảm thấy một sự thoải mái, đồng thời cũng có một cảm giác mất mát và sự đổ kỵ đối với người đến sau. Lục Vi Dân không biết Cao Sơ hiện tại có phải cũng có cảm giác như thế hay không. Nhưng hẳn luôn cảm thấy về vấn đề này Cao Sơ dường như có chút hơi ghen tức.

Nhưng điều này cũng chẳng có gì to tát. Đã là một lần khảo sát lớn thì Lục Vi Dân cũng hạ quyết tâm muốn viết cho thật tốt bài viết này. Vì thế nên hẳn thu thập không ít tài liệu về các phương diện phát triển kinh tế, văn hóa, xã hội của toàn bộ địa khu Phong Châu từ sau khi giải phóng. Hơn nữa đặc biệt là có sự hiểu biết tỉ mỉ về tình hình lịch sử và tiến trình phát triển của Phong Châu.

Mấy ngày nay Lục Vi Dân đều không dễ dàng đặt bút mà muốn trước tiên phải hiểu rõ về tình hình hiện tại của Địa khu Phong Châu rồi mới suy nghĩ đến quy hoạch phát triển sự nghiệp kinh tế xã hội của toàn tỉnh Xương Giang để tiến hành xác định cho Phong Châu. Cuối cùng kết hợp môi trường chính trị trong nước hiện tại và triển vọng chính sách kinh tế để định tính cho bài văn này.

Lục Vi Dân chú ý đến những ý tưởng mà Hạ Lực Hành đưa ra cho mình trên thực tế là có chút mơ hồ, thậm chí còn là mâu thuẫn.

Xây dựng, phát triển thành phố và thúc đẩy công nghiệp hóa, cái nào nặng, cái nào nhẹ, cái nào trước, cái nào sau, ưu tiên và chú trọng suy nghĩ đến phương diện nào trước. Về điểm này, không phải dùng suy luận nghe có vẻ là đúng theo kiểu phát triển cân bằng cả hai bên là có thể giải quyết được. Hẳn cảm giác thấy Hạ Lực Hành dường như là cố ý đặt ra một vấn đề khó cho bản thân hẳn, muốn xem quan điểm của hẳn về vấn đề này là như thế nào.

Lục Vi Dân cảm giác Hạ Lực Hành càng có xu hướng ưu tiên suy nghĩ đến phát triển ngành công nghiệp, xây dựng phát triển thành phố phải phục vụ cho sự phát triển công nghiệp. Nhưng phát triển công nghiệp nên phát triển như thế nào, xây dựng thành phố phải làm thế nào để đảm bảo sự phát triển về sau. Đây mới là vấn đề phía sau bài viết cần giải quyết, chỉ đơn giản là đưa ra một số quan điểm, đề nghị như quy hoạch thì ý nghĩa không lớn. Lục Vi Dân cảm thấy đây mới là mấu chốt.

Đương nhiên vấn đề này không phải bản thân mình có khả năng giải quyết, điều mình cần là từ quan điểm của Hạ Lực Hành, hiểu rõ lối suy nghĩ, giải thích quan điểm cho tốt.

Giang Băng Lăng cứ như vậy đứng ngoài cửa sổ quan sát đối phương. Khi đối phương bắt đầu hạ bút cô mới xác định, đối phương thực sự phải viết bài viết này. Trước đó, cô luôn có thái độ hoài nghi.

Người đó rốt cuộc là nhân vật như thế nào? Không ngờ dám viết ra được bài viết như vậy. Nghi vấn này luôn quanh quẩn trong lòng Giang Băng Lăng, mãi cho đến sáng ngày thứ hai tình dậy nhìn thấy Lục Vi Dân vươn người đứng dậy đi rửa mặt.

- Tiểu Lục, hôm qua thấy đèn phòng anh để rất muộn, đang cặm cụi làm gì sao?

Giang Băng Lăng rất chú ý đến hình tượng bản thân. Khi ra khỏi nhà thì đã trang điểm nhẹ nhàng, mặt mày như tranh. Trong con mắt của Lục Vi Dân thì cũng là rất có cảm giác xinh đẹp. Người phụ nữ này thực sự biết trang điểm, lại thêm thái độ thoải mái tươi cười, nhưng lại có thêm chút phong tình của người phụ nữ. Ừ, nói thế nào đây. Lục Vi Dân đột nhiên nghĩ ra, giống như cái hơi thở mê đắm tuôn trào từ bên trong chiếc áo sườn xám của Vương Giai Chi trong bộ phim “Sắc giới”.

- Đâu có cặm cụi gì đâu. Công việc lãnh đạo sắp xếp thì đem về suy nghĩ chút thôi. Mới đến cơ quan mới, có rất nhiều thứ còn chưa quen, cần phải nhanh chóng thích ứng.

Biểu hiện từ trong ánh mắt sáng ngời của Lục Vi Dân lại bị Giang Băng Lăng nhìn thấy, vừa có chút thẹn thùng, lại vừa có một chút kiêu ngạo vì người đàn ông khí khái này vì dung nhan mình mà rung động.

- Phòng Nghiên cứu Chính sách rất nhiều việc đúng không?

Giang Băng Lăng giả bộ hỏi một cách rất tùy ý.

- Cũng được, tôi vừa mới đến thì làm mấy công việc lặt vặt, giúp đỡ sắp xếp lại tài liệu, viết lách một chút.

Lục Vi Dân cười sáng lóa:

- Chị Giang cũng rất bận phải không? Cục Tài chính địa khu mới thành lập được chưa lâu, chắc chắn có rất nhiều việc.

- Đúng vậy. Sự giao nhận giữa Lê Dương và chúng tôi cũng có không ít lỗ hổng, cần phải bổ sung. Ngoài ra cũng cần xử lý các mối quan hệ với các ban ngành thuế ở các huyện và thành phố, không mất đến nửa năm thì căn bản không xử lý êm xuôi được.

Nghĩ đến chuyện công việc, Giang Băng Lăng liền thấy đau đầu. Tuy nhiên cô cũng rất thích cái cảm giác phong phú này, bận tối mắt tối mũi ở cơ quan, nhưng lại có thể khiến cô cảm giác được giá trị sự tồn tại của mình.

- Cứ xử lý dần dần là được rồi, cũng thế mà.

Lục Vi Dân gạt đầu, lấy chậu múc một ca nước lạnh chuẩn bị rửa mặt.

- Có muốn lấy một chút nước nóng không? Trong ấm bên tôi vẫn còn nước nóng đó.

Giang Băng Lăng thấy Vi Dân dùng nước lạnh rửa mặt, mà bây giờ đã là đầu đông rồi, trời đã có chút lạnh rồi.

- Không cần đâu, tôi quen rồi.

Lục Vi Dân trong lòng ấm áp. Người phụ nữ này thực sự rất cẩn thận, nhiệt tình.

- Vậy được. Tôi đi trước nhé. Nếu như muốn dùng nước nóng thì cứ tự lấy.

Giang Băng Lăng cũng không miễn cưỡng, nói xong liền đi luôn.

Nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ xinh đẹp biến mất ở chỗ cầu thang, Lục Vi Dân cười. Người phụ nữ này thật là cũng có chút thú vị, đối xử với người và sự việc đều rất phong độ, không hề cùng tầng lớp với Trương Hải Băng nói như rồng leo, làm như mèo mửa kia. Chẳng biết tại sao hai người này lại có thể ở cùng với nhau...

Sau khi nộp những thứ đã viết cho Cao Sơ, Lục Vi Dân cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trên thực tế bài viết này hẳn cũng không thực sự hài lòng lắm, nhưng

theo như tình hình trước mắt mà nói, chỉ có thể viết được đến thế thôi. Bởi vì mấy điều Hạ Lực Hành liệt ra đã hạn chế sự phát huy của hần.

Hần đã có lần muốn vượt quá mấy điều đó, tự do phát huy bản thân. Nhưng suy đi tính lại thì vẫn là bỏ đi ý định đó.

Có một số lúc nào đó giấu dốt thực sự cũng là biểu hiện trí tuệ, ít nhất thì trong thời điểm này là như thế.

Có lẽ điều này sẽ khiến Hạ Lực Hành có chút thất vọng, nhưng Lục Vi Dân cảm giác được nếu như Hạ Lực Hành thật sự muốn gọt giũa bài viết này một phen thì mình sẽ có cơ hội.

Đọc xong thứ mà Lục Vi Dân đưa đến, Cao Sơ rất vừa lòng.

Người này khá là hiểu biết quy tắc. Về cơ bản là trình bày lại cái mà Bí thư Hạ nêu ra, rất phù hợp với quy tắc.

Ngay bản thân Cao Sơ ngay cũng không rõ suy nghĩ nội tâm của mình, là bản thân mình lo Lục Vi Dân ỷ vào sự yêu quý mà kiêu căng, mà khoe khoang, hay là có chút ghen tị Lục Vi Dân sẽ biểu hiện ra tài năng sáng chói qua bài viết giống như bài viết về công dụng của việc đường sắt Kinh Cửu đi qua đối với việc tự nuôi sống và phát triển ở các khu vực nghèo khó. Tóm lại anh ta cũng không muốn nhìn ra mặt quá xuất sắc của hần trong bài viết này.

Còn bài viết này thì rất thật thà, quan điểm rõ ràng, luận cứ có sức thuyết phục, về cơ bản cũng phù hợp với mấy điều mà Hạ Lực Hành đưa ra, anh ta vô cùng hài lòng.

- Tiểu Lục, bài viết này viết khá lắm. Tôi thấy không cần phải sửa đổi gì nhiều nữa đâu là có thể dùng được rồi.

Chánh văn phòng Địa ủy hiện tại là do Trưởng ban thư ký An Đức Kiện

kiêm nhiệm. Chuyện này từ khi địa khu Phong Châu mới thành lập thì vẫn luôn là như vậy. Trên thực tế Cao Sơ đảm nhiệm vị trí Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách, cũng có chút hương vị Phó chánh văn phòng “Thường vụ”.

Tuy rằng Văn phòng Địa ủy còn có hai vị Phó chánh văn phòng nhưng bọn họ đều không phụ trách việc phát biểu và sắp xếp công việc của Hạ Lực Hành. Mà là do Trưởng ban thư ký An Đức Kiện trực tiếp phụ trách, còn An Đức Kiện lại chủ yếu lại để cho Cao Sơ – Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách đảm nhiệm. Vì thế Cao Sơ nói như vậy cũng coi như là một sự đánh giá rất cao rồi.

Giống như sự sắp xếp có chút như hơi sai chỗ này ở trong cơ quan Địa ủy ở thời kỳ đầu thì có chút không thích ứng lắm. Nhưng lâu dần thì ngay cả Hạ Lực Hành đều không nói gì, tự nhiên liền cũng không có nhiều người nói thêm gì nữa.

- Vẫn cần Phó ban thư ký Cao góp ý, chỉ bảo nhiều để mai sau tôi tiến bộ hơn.

Lục Vi Dân cười tùm tùm nâng bình nước lên rót đầy chén trà cho Cao Sơ.

- Người trẻ tuổi khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng quá khiêm tốn thì là coi nhẹ mình.

Cao Sơ tâm trạng rất tốt, cũng hiếm khi nói đùa:

- Đúng rồi, buổi tối Bí thư Huyện ủy Nam Đàm Tần và Chánh văn phòng Đỗ sẽ sang, cậu có rỗi không thì cùng ăn cơm. Bí thư Hạ chưa có việc gì chứ?

- Phó ban thư ký Cao cũng không lớn hơn tôi nhiều tuổi lắm đâu.

Tần Hải Cơ? Lục Vi Dân cảm giác hơi kinh ngạc. Nhưng vẻ bề ngoài thì

thần sắc không thay đổi, cũng cười đáp lời:

- Bây giờ còn chưa biết. Anh là người có kinh nghiệm, biết rằng sự sắp xếp của lãnh đạo luôn luôn có thể thay đổi, tôi đâu có thể chắc chắn được.

- Ừ, thế thì tôi sẽ không tính trước cậu nữa. Có thời gian rảnh thì cậu qua đây đi, ở Phong Thành Sơn Trang. Cậu theo Bí thư Hạ thì cũng không có nhiều thời gian tự do lắm, còn tôi thì hết khổ rồi đây.

Cao Sơ tươi cười, trong lòng lại không vui lắm:

- Bài viết này lát nữa tôi sẽ nộp cho Bí thư Hạ, bảo ông ấy có thời gian thì đọc.

Nhìn bóng dáng rời đi của Lục Vi Dân, tâm trạng Cao Sơ dao động. Lục Vi Dân này thật là có chút khí chất. Hẳn còn trẻ như vậy mà giống như một người đã làm vài chục năm trong những cơ quan như thế này.

Ngay lúc đang nói thì điện thoại vang lên:

- Alô, ai đó, à, Chánh văn phòng Đỗ, xin chào. Ừ, không thành vấn đề. Bí thư Tần đã nói với anh rồi thì tôi dù có bận thì cũng phải sắp xếp thời gian chứ. Được thôi, các anh có mấy người, ồ, vui đấy. Được, hay là tôi gọi tiểu Lục sang nữa?

Cao Sơ rõ ràng cảm giác được đối phương trong điện thoại có phút giây dừng lại. Tuy rất nhanh, cái âm thanh sang sảng trong điện thoại đã làm hòa tan phút giây ngừng lại đó nhưng một người nhạy cảm như Cao Sơ thì lập tức nhận thức được dường như bản thân mình có chút hơi đường đột.

- Tiểu Lục Lục Vi Dân? Được, đương nhiên là được. Phó ban thư ký Cao gọi cậu ta đến cũng được. Tiểu Lục cũng là cán bộ từ Nam Đàm chúng tôi mà.

Âm thanh trong điện thoại của Đỗ Quốc Bảo rất tự nhiên, không hề cảm giác có sự khác thường nào. Nhưng trong lòng Cao Sơ lại đã sớm hiểu ra:

- À, có lẽ tối nay tiểu Lục phải làm thêm giờ, chắc sẽ không đến được...

- Không sao, Phó ban thư ký Cao cứ sắp xếp là được rồi...

Đỗ Bảo Quốc đáp lại như không có việc gì.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Thấy Rõ

Hạ Lực Hành không phải là người thực sự thích tiệc tùng xã giao, mới đến Địa ủy bên này một thời gian, cơ hội cùng Hạ Vạn đi ăn cơm xã giao cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Có thể đẩy được thì cứ đẩy, nếu có thể không đi thì cố gắng không đi, đây là nguyên tắc của Hạ Lực Hành. Về điểm này, Lục Vi Dân lại rất kính nể Hạ Lực Hành.

Đợi mãi tới giờ tan ca, Lục Vi Dân cũng không thấy Cao Sơ, anh ta cũng không thông báo cho mình.

Lục Vi Dân cũng không thêm để ý. Nếu có Từ Hiểu Xuân, có lẽ hẳn sẽ đi, nhưng chỉ có Tần Hải Cơ và Đỗ Bảo Quốc thì Lục Vi Dân cần suy xét một chút xem có cần thiết phải đi hay không.

Ngược lại không phải Lục Vi Dân sợ giao tiếp với Tần Hải Cơ và Đỗ Bảo Quốc, cũng không phải là do có nhiều thành kiến với Tần Hải Cơ và Đỗ Bảo Quốc. Trong quan trường vốn là như thế này, rất nhiều lúc, rất nhiều chuyện còn để trong bụng.

Tần Hải Cơ đối với mình cũng không tử tế gì, nhưng sau khi mình được điều đến Địa ủy, Tần Hải Cơ đã đặc biệt tham gia bữa tiệc tiễn mình. Hương vị của buổi tiệc rượu thực sự có một chút hy vọng dùng tiếng cười để tiêu tan ân thù. Lục Vi Dân cũng không nhỏ nhen đến mức như vậy, nhưng cũng không có khả năng không có chút khó chịu nào.

Tuy nhiên Tần Hải Cơ làm được như vậy, cũng có thể xem như đã rất nỗ lực. Dù sao ông ta cũng là Bí thư Huyện ủy của một huyện, có thể hành

động như vậy cũng tương đối không dễ dàng.

Đỗ Bảo Quốc đã mấy lần vật lộn nhưng khi An Đức Kiện nắm quyền thì không thể lên được, nhưng sau khi Tần Hải Cơ nhậm chức Bí thư Huyện ủy, thì liền vào được Ủy viên thường vụ Huyện ủy, làm Chánh văn phòng Huyện ủy. Đương nhiên không cần nhiều lời về ơn tri ngộ, như vậy đã phải tuân theo ý đồ của Tần Hải Cơ, bắt lỗi mình chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ, Lục Vi Dân có thể hiểu được.

Hiện tại, Tần Hải Cơ và Cầu Trị Lương đi lại khá gần, ngược lại mơ hồ tạo khoảng cách với An Đức Kiện. Hai tuần này, Lục Vi Dân đã thấy Tần Hải Cơ đưa theo Đỗ Bảo Quốc xuất hiện hai lần tại Địa ủy, đi tiếp Tôn Chấn và Vương Chu Sơn, cũng thấy Cầu Trị Lương nhưng không tới văn phòng của An Đức Kiện.

Tất nhiên, điều này không thể nói lên điều gì. Với địa vị của Tần Hải Cơ hiện tại, ông ta đi tới văn phòng ai, hay không đi tới văn phòng ai đều rất bình thường... Nhưng lúc này, bất cứ lúc nào Đỗ Bảo Quốc cũng nhắm mắt theo đuôi phía sau Tần Hải Cơ thì có chút kỳ quái. Phải nói rằng Chánh văn phòng Huyện ủy thường xuyên đi theo Bí thư Huyện ủy cũng là chuyện bình thường, nhưng bất cứ lúc nào cũng theo sau từng bước. . . vậy lại là chuyện không bình thường.

Có một lời đồn đại nói Cù Tuấn rất có khả năng phải rời khỏi Nam Đàm, mà lúc này Đỗ Bảo Quốc lại sinh động như thế, chưa chắc là không vì nguyên nhân gì. Nếu đúng như mình đã dự đoán, Tần Hải Cơ cố ý hện Cao Sơ, vậy cũng có chút ý vị khác thường ở trong đó.

Tần Hải Cơ không phải là người thân thiết nhất với Hạ Lực Hành, bất kể là đám người ở huyện Nam Đàm hay là bản thân Tần Hải Cơ đều rất rõ . . . Có thể ngồi vào vị trí Bí thư Huyện ủy này, quan hệ của ông ta và Hạ Lực Hành cũng không quá kém, nếu không ông ta cũng không ngồi lên được vị trí

này.

Tần Hải Cơ cũng nhậm chức Bí thư Huyện ủy được có mấy tháng, nhưng trên phương diện công tác thì còn xa mới có thể so sánh với sự khống chế quyền lực thời An Đức Kiện. Khả năng nắm giữ hội nghị thường vụ Huyện ủy càng có chút thiếu sót, nhất là đối mặt với người có kinh nghiệm lý lịch và mạng lưới quan hệ không kém hơn bao nhiêu so với ông ta là Tào Cương. Trước cục diện tinh tế của Nam Đàm này thì điều này càng thêm có ý vị sâu xa.

Mà muốn tạo nên uy tín cho một Bí thư Huyện ủy, biện pháp tốt nhất không có gì hơn là nắm giữ quyền khống chế tuyệt đối về mặt nhân sự. Về điểm này, Tần Hải Cơ cũng rõ ràng hơn so với bất cứ ai khác. Với một cán bộ cấp phó ban như Lục Vi Dân mà nói, ý kiến của Tần Hải Cơ cũng gặp phải sự chống lại của Phó bí thư Từ Hiếu Xuân. . . Nếu không phải là Tào Cương ủng hộ Tần Hải Cơ, vả lại Cù Tuấn và Từ Hiếu Xuân có khúc mắc, Tần Hải Cơ không biết chuyện này có thể là lần đầu tiên mình bị chuyển từ thắng sang bại hay không.

Đương nhiên, trong tình huống giành được sự ủng hộ của Tào Cương thì không có vấn đề, nhưng nếu giao tranh với Tào Cương thì sao?

Như vậy trong tình huống khó có thể có được sự ủng hộ vô điều kiện của Từ Hiếu Xuân, Trưởng ban Tổ chức cán bộ là một vị trí tương đối mấu chốt.

Lục Vi Dân nghiền ngẫm ảo diệu trong đó. Phải nói rằng với thân phận của Tần Hải Cơ không mấy khi cần đến Cao Sơ. Nên nói là giữa Bí thư Huyện ủy và Phó ban thư ký Địa ủy cũng không có bao nhiêu công tác đan xen, mà trước đây giữa hai người bọn họ cũng không có bao nhiêu giao tình. Hiển nhiên, như biểu hiện lúc này thực sự còn có chút dụng ý khác.

Xem ra Tần Hải Cơ thật sự muốn đẩy Đỗ Bảo Quốc lên vị trí Trưởng ban

Tổ chức cán bộ, nhưng hiển nhiên điều này có hơi đi trái với lẽ thường... Đỗ Bảo Quốc vừa mới vào Ủy viên thường vụ, hơn nữa được bổ nhiệm làm Chánh văn phòng Huyện ủy, nếu muốn đổi vị trí lên chức Trưởng ban Tổ chức cán bộ cũng sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng nếu Bí thư Huyện ủy mới nhậm chức dùng sức mạnh thúc đẩy chuyện này, cũng không phải là không có khả năng. Mấu chốt là bên Địa ủy thấy thế nào về chuyện này.

Việc này vốn không quan hệ nhiều tới Lục Vi Dân... Mình đã nhảy ra khỏi phạm vi luân quân ở Nam Đàm, những trận mưa gió Nam Đàm có thể sinh ra đánh chết ai thì hãn cũng thờ ơ lạnh nhạt. Chẳng qua Đỗ Bảo Quốc khiến Lục Vi Dân cũng không có thể không suy nghĩ nhiều một chút.

Thường Xuân Lai từng nói, em trai Đỗ Bảo Quốc là Đỗ Bảo Hồng và Lưu Tam Nhi cùng anh trai của Lưu Tam Nhi là Lưu Hoắc Oa lui tới rất thân thiết. Ở Lê Dương, anh ta từng nhìn thấy Đỗ Bảo Hồng và Lưu Hắc Oa đi chung trên một chiếc xe con, hơn nữa lời nói cử chỉ tương đối thân mật. Mà ở Nam Đàm, Đỗ Bảo Hồng cũng là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Hãn kinh doanh Đàm Loan Sơn Trang với món thịt thú rừng nổi tiếng, từng nhiều lần bị phòng Kiểm lâm địa khu Lê Dương điều tra xử lí, nhưng lại chưa bao giờ bị lật thuyền.

Lắc đầu một cách vô ý thức, Lục Vi Dân cảm thấy mình buồn lo thực sự có chút vô cớ. Đỗ Bảo Quốc làm Trưởng ban Tổ chức cán bộ có quan hệ gì với mình đâu?

Huống chi Tần Hải Cơ có phải vì chuyện này mà phải liên lạc thông qua Cao Sơ hay không, cũng là một vấn đề. Phải nói rằng Tần Hải Cơ hoàn toàn có thể trực tiếp tìm Hạ Lực Hành mới đúng. Cho dù là Cao Sơ được Hạ Lực Hành tín nhiệm sâu sắc, trong loại chuyện này, dường như không thật có khả năng có thể tác động. Khả năng lớn hơn là muốn cố ý quan hệ tốt với Cao Sơ vì tính triển khai hoạt động lâu dài sau này.

Ăn cơm ở căng tin xong, Lục Vi Dân có chút mất hứng quay trở về.

Ở Phong Châu, hẳn không có người bạn học hay bạn bè nào, cũng không có người quen, mà đi theo làm thư ký cho Hạ Lực Hành, thoạt nhìn là một vị trí thực sự không tệ, trên thực tế lại hạn chế phạm vi kết giao của anh. Bình thường, anh và đồng sự trong phòng làm việc cũng không có nhiều cơ hội ngồi cùng một chỗ, mà anh cũng cần suy xét thân phận của mình mà không thể không có sự lựa chọn bạn bè khi giao lưu. Cho nên cứ như vậy, bạn bè có thể lọt vào tầm mắt cũng không nhiều.

Người ở tại ký túc xá của trường trung học số hai Phong Châu cũng không coi là nhiều, nhưng bây giờ còn ở lại cũng chính là một vài "phần tử ngoan cố", trong khoảng thời gian ngắn cũng không định chuyển đi.

Nhất là nhóm người đàn ông độc thân này, ra bên ngoài thuê nhà ở, nói như thế nào một tháng cũng phải mất mấy chục tệ, cho dù điều kiện đỡ một chút, nhưng ngầm lại phải tiêu một phần tiền lương như vậy, sao có thể tốt bằng cứ ở không tại nơi này?

Hiện tại nhà máy xi măng Phong Châu đã bước vào giai đoạn thi công bận rộn nhất, tiến độ xây dựng đường sá và cơ sở hạ tầng rất nhanh, nhà xưởng được mở màn xây dựng. Bình thường, Chân Kính Tài gần như đều ăn ngủ ở công trường, muốn tranh thủ trước tết âm lịch xây dựng được bộ khung chủ yếu của nhà xưởng chủ chốt. Sang năm sẽ là các công trình phụ thêm và quy hoạch. Hơn nữa việc vận hành, đưa trang thiết bị vào điều chỉnh thử được quyết định sẽ gấp rút thử vận hành vào tháng mười sang năm. Thoạt nhìn thời gian còn sớm, nhưng nếu anh cẩn thận tính toán, mới biết thời gian tương đối nhanh.

Lục Vi Dân đến Phong Châu đã hai tuần, nhưng cũng chỉ gặp Chân Kính Tài hai lần. Trên cơ bản, Lô Đạt giao lại toàn quyền quyết định đối với nhà máy xi măng Phong Châu cho Chân Kính Tài phụ trách, bản thân anh ta trở

về Bắc Kinh vì đang có chuyện khác, mà Chân Kính Tài cũng tương đối tận tâm đối với công tác.

Ngày mai, hai chị em Chân Tiệp và Chân Ny cùng với mẹ là Nhạc Thanh sẽ cùng tới đây. Thứ nhất là muốn xem điều kiện sinh hoạt và làm việc của Chân Kính Tài, thứ hai cũng là muốn đến xem tình hình mình được điều đến Phong Châu.

Đối với việc mình được điều đến phòng Nghiên cứu Chính sách ở Địa ủy Phong Châu, biểu hiện của Chân Kính Tài thật sự rất thoải mái, tỏ vẻ tôn trọng lựa chọn của bản thân. Nhưng phải làm tốt công tác tư tưởng bên Chân Ny; Chân Ny thì rất buồn, vừa mới nghe nói qua điện thoại cũng đã khóc một hồi, nói một mình ở Xương Châu rất cô đơn, nhất là hiện tại sau khi Chân Kính Tài rời khỏi, nhà máy có không ít tin đồn, tên Diêu Bình lại có chút náo động.

Cũng may Diêu Chí Thiện vừa mới bị tạm giam, mấy tay chân của gã cũng không chạy thoát, cho nên Diêu Bình cũng chỉ có tà tâm mà không có gan kẻ trộm. Hơn nữa sau khi Tiêu Kính Phong và Ngô Kiện từng cảnh cáo Diêu Bình một hồi, Diêu Bình cũng không có động tác nào lớn. Điều này cũng khiến Lục Vi Dân yên tâm hơn nhiều.

Ngày mai, Chân Ny sẽ tới đây. Lục Vi Dân sẽ không thể không phải làm công tác tư tưởng một phen. Tuy nhiên Lục Vi Dân lại rất tin tưởng ở trong tình hình trước mắt Chân Ny nhiều lắm cũng chính là giận đối với mình mà thôi, còn chưa nói tới những việc khác.

Trở về tòa nhà phòng học của trường trung học số hai, Lục Vi Dân thấy cửa phòng hàng xóm mở, dường như lại chỉ có một mình người phụ nữ đó, không thấy Trương Hải Bằng.

- A, chị Giang, Hải Bằng lại chưa về sao? Bên cục Văn hóa cũng bận thế

sao, hôm nay là cuối tuần mà.

Lục Vi Dân vừa đùa, vừa mở cửa.

- Hừ, không dễ gì mới được nghỉ cuối tuần, còn không được chơi đùa vui vẻ một đêm?

Nhắc tới chuyện này, Giang Băng Lăng còn có chút tức giận. Sáng sớm ngày mai, mình còn phải đi Ứng Lăng. Ban đầu, Hải Bằng cũng nói cùng về với mình, nhưng nghe nói đêm nay lại có vài người bạn hư hỏng gọi đi đánh bài, liền lập tức đem chuyện ở Ứng Lăng ném qua sau đầu, khiến mình phải về một mình. Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Băng Lăng liền có chút chua xót.

- Chà, thật là, cuối tuần cũng nên thả lỏng một chút.

Ngược lại, Lục Vi Dân không nghĩ nhiều như vậy, nhìn đối phương dường như đang sắp xếp gì:

- Chị Giang sắp ra ngoài sao?

- Ừ, ngày mai tôi trở về Ứng Lăng một chuyến, ở nhà có chút việc.

Giang Băng Lăng thở ra một chút hờn dỗi, thản nhiên nói:

- Tiểu Lục, thoát nhìn, bên phòng Nghiên cứu Chính sách các anh cũng thật nhàn nhã nhỉ.

- Vừa mới bận vài ngày, hôm nay mới xem như bàn giao được mấy chuyện, có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Lục Vi Dân cười đáp lại:

- Hải Bằng không cùng chị Giang trở về sao? Tuy nhiên Ứng Lăng cũng

không xa, có lẽ đi mất ba giờ nhỉ?

Ứng Lăng nằm ở phía tây bắc bộ địa khu Lê Dương, cũng là một huyện vùng núi. Tuy nhiên, tình hình bên vùng núi Ứng Lăng không hề giống với bên này. Chẳng những có nhiều khoáng sản như than đá và quặng phốt pho, hơn nữa chất lượng than đá tương đối tốt, là loại than không khói hiếm có, trữ lượng đá phốt pho cũng tương đối lớn, chẳng qua hiện tại quy mô khai thác đều còn không lớn!

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Năm Bắt

- Hơn 140 km, nhưng tình hình giao thông không tốt, ba tiếng chưa chắc đã về đến nơi.

Giang Băng Lãng mệt mỏi lắc đầu:

- Vốn dĩ mới về không bao lâu, nhưng trong nhà lại bảo về bàn bạc một chuyện. Tôi đã nói có gì cần bàn đâu, việc đều do nội bộ nhà máy cùng cấp trên quyết định, anh là một công nhân bình thường, thì cứ thuận theo là được, cần gì để tâm nhiều như vậy làm gì?

- Ồ, cha mẹ chị Giang có vấn đề gì sao?

Dù sao cũng không có việc gì làm, Lục Vi Dân liền cùng Giang Băng Lãng nói chuyện phiếm. Cùng một người vừa xinh đẹp vừa dịu dàng quyến rũ nói chuyện phiếm, quả thực là một kiểu hưởng thụ.

- Nội bộ nhà máy hiện tại đang xôn xao, nói cấp trên có chính sách, xí nghiệp sẽ chuyển từ núi ra, không chừng sang năm sẽ xác định. Tôi nói chuyện này đâu có vài ngày là có thể quyết định chắc chắn? Dưới một năm rưỡi thì đừng nghĩ đến, chuyển đi đâu? Làm thế nào để chuyển? Là chuyển toàn bộ hay là chuyển bộ phận? Nếu chỉ là chuyển bộ phận, thì ai nên ở, ai nên đi?

Giang Băng Lãng cũng thấy rất phiền lòng. Mọi người trong nhà ngoài mình ra, cha mẹ, em trai đều làm việc tại nhà máy cơ khí Trường Phong, đều là chuyển đến xí nghiệp công nghiệp quân sự ở vùng núi Tam Tuyến. Hiện

giờ có cơ hội chuyển ra, hơn nữa có khả năng được chuyển đến thành phố, tất cả mọi người đều rất phấn chấn, ai ai cũng chờ mong.

- Ồ? Nhà máy cơ khí Trường Phong sắp chuyển ra?

Lục Vi Dân chợt hiểu ra. Gia đình Giang Bằng Lăng hình như là ở nhà máy cơ khí Trường Phong, mà xí nghiệp công nghiệp quân sự ở vùng núi Ứng Lăng này và địa phương cũng không có nhiều liên hệ.

Trong trí nhớ, nhà máy cơ khí Trường Phong thực sự là được chuyển ra vào năm 1992. Các nhà máy công nghiệp quân sự được xây dựng ở vùng núi đều là được di dời từ vùng duyên hải hoặc xây dựng từ những năm sáu mươi và bảy mươi, khi chuẩn bị cho chiến tranh. Nó có quy mô không nhỏ, nhà máy có quy mô hàng ngàn người xây dựng ở sâu trong núi, tương đương với một cơ sở sản xuất then chốt. Xung quanh các xí nghiệp này còn có một số cơ sở hỗ trợ đời sống, bệnh viện, trường học, và chợ. Nó cũng bao gồm vấn đề việc làm trong tương lai cho con cái của những nhân viên này.

Theo tiến trình cải cách và mở cửa bước vào giai đoạn kinh tế thị trường, bất kể là xí nghiệp quốc doanh hay là xí nghiệp công nghiệp quân sự, thì việc cần thiết nhất phải làm là từng bước thích ứng với cơ chế kinh tế thị trường. Việc quân sự chuyển thành dân sự cùng hình thức sản xuất phối hợp quân sự và dân sự đã dần trở thành một đề tài không thể lảng tránh. Mà tình hình thực tế bị hạn chế trong vùng núi, những xí nghiệp ở vùng núi này không những bị hạn chế về thông tin, còn cả giao thông và điều kiện cuộc sống của công nhân viên chức, trong việc phát triển này cũng phải chịu rất nhiều hạn chế... Mà trong điều kiện khi các nhân tố đe dọa bên ngoài đã càng ngày càng xa, chính quyền trung ương đã ra chính sách cho phép các xí nghiệp đủ điều kiện chuyển ra sẽ trở thành một sự lựa chọn.

- Ừ, cũng đồn đại được một hai năm rồi. Nhưng mà lần này nghe nói bên trên cuối cùng đã có chính sách đồng ý cho nhà máy Trường Phong chúng tôi

chuyển đi.

Giang Băng Lãng vừa vì nghe nhà máy Trường Phong có thể chuyển ra mà cảm thấy vui mừng, cũng vì những chuyện mà nếu mọi người chuyển ra sẽ phải đổi mặt mà cảm thấy phiền lòng.

- Chuyển đi đâu?

Lục Vi Dân hơi động lòng.

- Hiện tại còn chưa biết. Trong nhà máy hình như cũng chưa xác định rõ. Nghe đâu sẽ chuyển đến thị trấn Ứng Lăng . . . Cũng có người nói sẽ chuyển đến Lê Dương, còn có tin là sẽ chuyển đến Côn Hồ. Nghe nói nhà máy cơ khí Phương Bắc ở Bắc Bắc cũng sẽ chuyển đi giống như nhà máy Trường Phong chúng tôi.

Giang Băng Lãng thấy Lục Vi Dân dường như rất hứng thú với đề tài này.

- Sao thế, tiểu Lục, anh cũng có người thân ở nhà máy Trường Phong sao?

- Không, không có. Chẳng qua gia đình tôi là ở nhà máy 195 của Xương Châu. . . Cho nên tôi rất có cảm tình đối với những xí nghiệp công nghiệp quân sự. Thế hệ con người này vì yêu cầu của đất nước, làm việc, sinh sống ở vùng núi trong mấy chục năm. . . Không ít người làm việc cho đến khi nghỉ hưu, chẳng phải nói là, họ đã cống hiến cả tuổi thanh xuân, hiến cả con cái, nên cho bọn họ chuyển ra ở trong thành phố sống sung sướng hưởng phúc.

Lục Vi Dân rất xúc động nói:

- Cha mẹ chị Giang đều ở nhà máy Trường Phong, bọn họ chắc cũng rất hy vọng nhà máy được chuyển ra?

- Thế không phải là tốt sao? Cả gia đình tôi đều ở trong nhà máy, hiện tại

lại bế tắc, giao thông cũng bất tiện, trong núi chỉ có một con đường duy nhất thông đến thị trấn Ứng Lăng, điều kiện chữa bệnh và giáo dục trong nhà máy cũng không tốt. . . Tôi học ở trường dành cho con em công nhân, vào được trường dạy nghề đã là khá lắm, nhưng muốn đến trường trung học ở thị trấn Ứng Lăng theo học, huyện còn tài trợ cho nhà máy một khoản tiền mới được. Hàng năm trong nhà máy cũng thật sự không thoải mái với thị trấn Ứng Lăng.

Giang Băng Lăng có chút xúc động nói:

- Cha mẹ tôi tuổi đã cao, sức khỏe ngày càng yếu. . . điều kiện chữa bệnh ở địa phương cũng tốt hơn xưa một chút, nhưng nếu có thể chuyển ra đương nhiên là một chuyện tốt. Cũng không biết chuyện này cuối cùng có thể thành hay không?

Nhà máy Trường Phong vốn là thuộc Bộ công nghiệp Cơ khí số 2, mà nhà máy cơ khí Phương Bắc ở Bắc Bắc hình như cũng thuộc loại đó, hiện tại đều thuộc về tổng công ty binh khí công nghiệp Trung Quốc trong Bộ công nghiệp điện tử cơ khí. Tình hình hai nhà máy này đa phần là giống nhau, về cơ bản đều chuyển đến Lê Dương này và xây dựng lên trong cùng một thời kỳ.

Trong ấn tượng của Lục Vi Dân, những xí nghiệp này có rất ít liên hệ với địa phương, thậm chí là có kiểu cả đời không qua lại với nhau. Hơn nữa một số chính quyền địa phương cũng xử lý quan hệ với các nhà máy này không tốt, chẳng hạn như thị trấn Ứng Lăng và nhà máy Trường Phong chính là một kiểu mẫu khá điển hình.

- Tôi nghĩ không đến mức không có căn cứ mà đồn, chẳng qua điều này chắc chắn phải có một quá trình, nhất là lựa chọn dời đến địa phương nào xem ra cũng cần suy xét thận trọng. Có điều cá nhân tôi cho rằng chuyển đến huyện có lẽ không thật thích hợp, ít nhất cũng nên phải đến những nơi như Lê

Dương hay Phong Châu?

Lục Vi Dân vừa suy tư vừa thuận miệng nói:

- Chí ít đến cấp địa khu, sau này địa khu đổi thành thành phố cấp ba, coi như là ở giữa thành phố, mọi loại điều kiện tài nguyên xã hội cũng nhất định phải theo kịp, không thể so sánh với thị trấn.

- Ừ, nghe nói sẽ chuyển đến thị trấn Ứng Lăng. Mọi người trong nhà máy đều phản đối, cảm thấy từ vùng núi hẻo lánh đến thị trấn chỉ hơn mười dặm, ý nghĩa không lớn, muốn chuyển phải chuyển đến thành phố Lê Dương hoặc là Lạc Môn, Côn Hồ. Đây cũng là việc có lợi cho sự phát triển của nhà máy.

Giang Bằng Lăng cũng đồng ý với quan điểm Lục Vi Dân. Thành phố và thị trấn là hai khái niệm khác nhau, nhất là về triển vọng phát triển càng có sự chênh lệch vô cùng lớn.

Trong nhà máy không ít người đều hy vọng được chuyển đến Lê Dương. Ở Côn Hồ điều kiện tuy rằng tốt hơn, nhưng chi phí di chuyển nhất định cũng sẽ lớn hơn rất nhiều so với đến Lê Dương. Mà suy xét cho triển vọng phát triển của nhà máy Trường Phong sau này, nghe nói nhà máy Trường Phong cũng hy vọng được chuyển đến một nơi có điều kiện giao thông tốt hơn, Lê Dương chắc chắn là một lựa chọn khá tốt. Nhất là còn nghe nói đường sắt Kinh Cửu sẽ đi qua Lê Dương.

Lục Vi Dân biết rằng trong kiếp trước, nhà máy Trường Phong cuối cùng lại lựa chọn tới Lạc Môn. Nghe nói lúc ấy Bí thư Địa ủy Lạc Môn và Bí thư Đảng ủy nhà máy Trường Phong là chiến hữu có quan hệ rất thân thiết. Trong tình huống Lạc Môn nhiệt tình mời, cuối cùng nhà máy Trường Phong quyết định ở lại Lạc Môn.

Sau khi thành công trong việc thực thi chiến lược quân sự chuyển thành

dân sự, nhà máy Trường Phong ở thời kỳ đầu thế kỷ hai mươi mốt nhanh chóng thực hiện doanh nghiệp lên thị trường, trở thành thiết bị vệ tinh đứng nhất nhì cả nước. Xí nghiệp sản xuất cáp điện sợi quang học cùng với thiết bị mạng cũng trở thành xí nghiệp mang tính trụ cột của thành phố Lạc Môn.

Mà Bí thư Thành ủy Lạc Môn sau đó thậm chí vài vị Phó chủ tịch tỉnh Xương Giang đều là các cán bộ trưởng thành từ nhà máy Trường Phong, cùng nhà máy Xương Châu 195 trở thành hai nhà máy điển hình có lãnh đạo xí nghiệp trở thành lãnh đạo địa phương. Còn nhà máy cơ khí Phương Bắc cuối cùng lại chuyển đến một huyện ngoại ô Xương Châu.

Lúc đó cho rằng hai xí nghiệp này vốn ở Lê Dương, nếu đã từ vùng núi chuyển đến thành phố, Lê Dương bất kể thế nào cũng sẽ có một xí nghiệp ngụ lại, nhưng thật không ngờ cả hai xí nghiệp đều không ngụ lại Lê Dương.

Nghe nói lúc ấy ở Lê Dương có không ít xí nghiệp quốc doanh kinh doanh gặp khó khăn, Ủy ban nhân dân vì giải quyết những vấn đề khó khăn của các xí nghiệp này mà gánh vác không ít gánh nặng. Nhà nước lại từng bước thực thi quyết sách chiến lược phân tách chính trị và xí nghiệp, bắt đầu buông tay đối với xí nghiệp, khuyến khích xí nghiệp đi theo hướng thị trường. Còn Địa ủy Lê Dương lo lắng sau khi nhà máy Trường Phong và nhà máy Phương Bắc đến, một khi nhà máy kinh doanh hiệu quả không tốt, sẽ mang đến cho địa khu Lê Dương gánh nặng lớn hơn nữa. Nỗi lo lắng này cũng chính là vấn đề mà Địa ủy Lê Dương do dự, cuối cùng làm cho hai nhà máy này không thể ở lại nơi vốn là lựa chọn hàng đầu là Lê Dương.

Hai người lại chuyện trò thêm vài câu, Lục Vi Dân cũng hỏi tình hình hiệu quả và lợi ích hiện tại của nhà máy Trường Phong. Giang Băng Lăng cũng không thật hiểu rõ về tình hình của nhà máy, nhưng từ tình hình thu thập, phải nói nhà máy Trường Phong bây giờ không tồi, so với những cơ quan hành chính của địa phương cũng lớn mạnh hơn nhiều. Mà ở địa phương thì doanh thu của các xí nghiệp nhà nước lại càng không thể so sánh với với

nhà máy công nghiệp quân sự quốc doanh.

Nếu nói nhà máy Trường phong thật sự chuyển ra khỏi ngọn núi Ứng Lăng, như vậy Phong Châu có thể nói là một lựa chọn hay không?

Lục Vi Dân bị tin tức bất ngờ này khuấy động, nảy ra một số ý tưởng khác biệt. Phong Châu hiện tại phải đối mặt với thách thức cực lớn của quá trình chuyển đổi đô thị hóa và công nghiệp hoá. Nếu nói đô thị hóa thì còn có quy tắc, có thể theo thứ tự từ từ tiến hành, nhưng công nghiệp hoá thì là một vấn đề nan giải nhất bày ra trước mắt.

Ở một huyện nông nghiệp không hề có nền tảng công nghiệp huyện phải thực hiện chuyển đổi từ huyện nông nghiệp lên thành phố công nghiệp, trước khi cải cách mở cửa, về cơ bản đều là do tài chính nhà nước đầu tư để xúc tiến xây dựng hệ thống công nghiệp của một địa phương.

Hiện nay chính sách quốc gia đã có thay đổi, rõ ràng đã đề cập không khuyến khích chính quyền địa phương các cấp trực tiếp tham gia đầu tư xí nghiệp loại công nghiệp như chế tạo, mà chủ yếu là thông qua chính sách để hướng dẫn và khuyến khích công thương nghiệp phát triển.

Hơn nữa ở địa khu Phong Châu mới xây dựng còn vô cùng nghèo khó này, nếu muốn thực hiện một bước nhảy vọt từ huyện nông nghiệp thành thành phố công nghiệp, làm thế nào để thu hút đầu tư nhằm phát triển công thương nghiệp, cần phải có một chiến lược quy hoạch mang tính tổng hợp. Hơn nữa chiến lược quy hoạch này còn cần có biện pháp cùng sách lược cụ thể để thúc đẩy triển khai.

Ngoại trừ lợi dụng chính sách nhẹ tay để khuyến khích phát triển công thương nghiệp trong nhân dân và thu hút đầu tư ra, Lục Vi Dân cho rằng việc lợi dụng chính sách nhà nước để điều chỉnh, nhà máy công nghiệp quân sự quốc doanh cỡ trung và lớn chuyển ra có thể là một cơ hội hiếm có. Nó chắc

chắn là sự trợ giúp vô cùng đặc lực đối với một thành phố đang ở trong thời kỳ đặc thù chuyển nhanh từ thị trấn nông thôn thành các thành phố công nghiệp như Phong Châu. Để xem có thể nắm bắt được cơ hội này hay không.

Lục Vi Dân đương nhiên cũng biết muốn để những nhà máy công nghiệp quân sự như nhà máy Trường Phong và nhà máy Phương Bắc ngụ lại Phong Châu, những vấn đề sẽ gặp phải chắc chắn rất nhiều, độ khó khăn cũng chắc chắn sẽ vượt cả tưởng tượng, nhưng đây thực sự là một cơ hội.

Vẫn là câu nói đó, anh không thử, làm sao biết có thể làm được hay không?

Hơn nữa, hiện tại với vị trí đặc biệt là thư ký cho Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân cũng thấy mình hoàn toàn có thể tìm kiếm cơ hội, phát huy hiệu quả khác biệt, thậm chí thay đổi cả lịch sử.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Có Duyên

- Vi Dân, như vậy không phải rõ rồi hay sao? Đồn trưởng Đồng có ý đến gặp, chẳng lẽ ngay thời gian ăn bữa cơm cũng không có sao?

Từ Bình giả vờ giận dữ nói.

- Đây cũng là việc đã bàn xong xuôi. Chúng tôi chờ đợi chạy từ huyện lên đây, tốt xấu thì cũng đã từng cùng nhau làm việc, hai chúng ta còn là bạn cũ, ăn bữa cơm cũng không được sao?

- Ôi, cái miệng của cậu chỉ đúng là dùng để lôi kéo người khác, không phải mình đã nói rồi sao? Bạn gái mình khó khăn lắm mới đến được một chuyến, lại là cả nhà cùng tới, chẳng lẽ mình không phải đi cùng họ sao? Bạn họ khó khăn lắm mới đến một lần, mình có thể bỏ lỡ sao?

Lục Vi Dân bị Từ Bình ép quá, vừa thở dài vừa nói:

- Cậu đừng ở đây mà chia rẽ quan hệ của mình với anh Đồng. Mình và anh Đồng là từ thân nhau trong khó khăn, chiêu đó của cậu không có tác dụng đâu!

- Ha ha, bạn gái cậu đến thật đúng lúc, ăn cơm mà còn được gặp người đẹp, mình vẫn chưa nhìn thấy bạn gái cậu, thế nào, người đẹp giấu kỹ thế, còn sợ người khác làm gì sao?

Tài ăn nói của Từ Bình cũng không vừa, cọt nhả nói:

- Chúng tôi ăn cơm xong rồi đi, còn phải về Nam Đàm mà, chẳng lẽ thời gian cả buổi tối mà không đủ sao? Để cho cậu và bạn gái thích làm gì thì làm, chẳng ai nán lại mà cản trở cậu đâu?

Đồng Lập Trụ nhìn đồng hồ, cười rất đằm đạm rồi nói:

- Vi Dân, cùng ăn bữa cơm đi. Cậu đi, chúng tôi cũng chưa có bữa cơm riêng mà tiễn cậu, ai biết được cậu chẳng mấy chốc mà chạy đến Địa ủy này, anh Đồng sau này còn nhờ cậu chiếu cố đấy, bữa hôm nay coi như là nịnh cậu trước đi. Từ Bình, cậu cũng phải lo mà nịnh khéo người bạn lâu năm này của mình đi, sau này sẽ có lúc cậu được hưởng phúc.

- Ha ha, Vi Dân, Đồn trưởng Đồng đã lên tiếng rồi, thế nào, ngay đến cơ hội nịnh bợ mà cũng không cho người bạn học cũ này sao?

Từ Bình mỉm cười nói.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy không dễ từ chối. Đồng Lập Trụ tuy rằng miệng nói là đến Phong Châu làm việc, nhưng hôm nay là chủ nhật, tới để làm việc gì? Với lại chỉ đưa theo Từ Bình, xem ra cũng là có ý đến để liên lạc với mình, tặng thêm tình cảm.

Có điều Lục Vi Dân cũng có thể hiểu được. Suy cho cùng bản thân bây giờ cũng là thư kí của Bí thư Địa ủy, thân phận vô cùng đặc biệt. Mà trước đây quan hệ giữa hai người cũng tốt, Lục Vi Dân thậm chí ngưỡng mộ tác phong mạnh mẽ, quyết đoán của Đồng Lập Trụ, mà hai người nói chuyện lại cũng rất hợp nhau, nhưng cũng không hoàn toàn là do Từ Bình ở giữa tác động. Đối với người bạn như vậy đến làm thân với mình, Lục Vi Dân hoàn toàn không bài xích, trái lại còn rất vui mừng.

- Hài, đừng nói nghe buồn nôn như vậy, ai nịnh bợ ai? Mình bây giờ chỉ là một chân làm việc vặt, làm sao có thể so sánh với những người quan trọng

như các cậu được chứ?

Lục Vi Dân vừa trêu đùa vừa nhận lời:

- Được, cùng ăn cơm thì cùng ăn cơm, nhưng đừng trách mình dẫn theo bạn gái và chị của cô ấy đến nhé.

- Chà chà, cậu còn mong một mũi tên trúng hai đích sao? Bạn gái đến thăm sao lại còn dẫn thêm chị gái?

Từ Bình hơi cảm thấy ngạc nhiên, tiện miệng hỏi.

- Đừng có nói bừa, bọn họ là có việc, tiện đường qua thăm mình thôi.

Lục Vi Dân cũng không giải thích nhiều:

- Em à, ở đâu vậy? Đến giờ anh sẽ trực tiếp qua đón.

- Vậy cứ như thế nhé, khách sạn Phong Châu được không? 6 rưỡi, đến lúc đó em trực tiếp qua đó luôn, anh bảo Từ Bình đợi đón em ở cửa.

Tâm trạng của Đồng Lập Trụ lập tức vui vẻ.

Nói thực, Đồng Lập Trụ đến Phong Châu thăm Lục Vi Dân cũng phải do dự rất lâu. Tuy nói y và Lục Vi Dân có quan hệ trong Ban quản lý Khu kinh tế mới khá tốt. Nhưng đối phương suy cho cùng lại nhỏ hơn mình gần 10 tuổi, nếu đến chỉ để mời Lục Vi Dân ăn bữa cơm, da mặt cũng có chút vuốt không xuôi.

Thế nhưng Cục trưởng Ngư nói phải, mỗi quan hệ tốt như thế, nếu như anh không biết duy trì, thì đó chính là một kế sách sai lầm thảm hại nhất. Mỗi quan hệ này một khi đã mất đi, sau này muốn nối lại, đừng nói phải phí nhiều tâm sức như thế nào mà độ vững chắc đó cũng không biết sẽ thấp hơn so với cứ duy trì như hiện nay đến bao nhiêu. Cho nên Đồng Lập Trụ cuối cùng vẫn

quyết tâm đi chuyến này.

Hai chị em Chân Tiệp, Chân Ny cùng Chân Kính Tài đi dạo phố. Tất nhiên các con phố của thành phố Phong Châu này chẳng thể nào so sánh được với Xương Châu, nhưng hai chị em vẫn rất hào hứng. Cùng với mặt trời đẹp đẽ trên cao chiếu rọi, hai chị em cùng Chân Kính Tài - người suốt ngày vùi đầu vào công việc lâu như vậy đi dạo loanh quanh.

Có điều Chân Kính Tài vẫn phải vội chạy về nhà máy ăn xong cơm. Khoảng thời gian này là lúc nhà máy bận rộn nhất, lại thêm Lôi Đạt không có ở đây, tất cả mọi việc trong nhà máy hầu như đều đè nặng trên vai Chân Kính Tài. Chân Kính Tài quả thật không dám lơ là.

- Đây coi như là khách sạn tốt nhất của Phong Châu các anh?

Chân Ny hơi chút tò mò mà nhìn toà nhà mang kiến trúc cũ. Tuy nói bất luận là từ vị trí con phố hay khí thế của nó, đều có thể nhận ra toà nhà này cũng coi như là kiệt tác của thành phố Phong Châu. Nhưng nếu nhìn với con mắt của nơi khác thì khách sạn này cũng thực sự hơi khó coi một chút.

Ở thành phố Xương Châu chọn bừa ra một khách sạn cỡ bốn, năm sao, bất luận là cách sắp xếp bài trí hay là các thiết bị các loại đều cao hơn toà nhà này ít nhất một bậc. Nhưng dựa vào việc dùng cái tên “Khách sạn Phong Châu” thì có thể biết tối thiểu khách sạn này cũng được coi là đứng nhất nhì trong thành phố Phong Châu này.

- Thế nào, em coi thường à? Phong Châu vốn chỉ là một huyện, khi trở thành nơi đặt Ủy ban nhân dân Địa khu thì mới đổi thành thành phố, chưa được ba tháng. Em mong ước xa xôi là ba tháng thì có thể thay đổi lớn đến thế nào?

Lục Vi Dân cười liếc nhìn Chân Ny một cái.

Cô ấy có chút không ưng, luôn cảm thấy mình không nên ở lại đây, mà nên nghĩ cách mau chóng được điều về nhà máy. Đặc biệt là khi nghe thấy mình làm thư kí cho Bí thư Địa ủy, cô ấy vừa có chút đắc ý, nhưng lại có chút thất vọng. Đắc ý là bởi vì mình được lãnh đạo xem trọng, thất vọng đương nhiên là vì nếu như được làm thư kí cho Bí thư Địa ủy, trong thời gian ngắn thì tính khả thi của việc điều về nhà máy liền trở nên rất xa vời.

- Đại Dân, anh thực sự muốn ở lại cái thị trấn thôn quê này sao?

Chân Ny thân mật kéo tay Lục Vi Dân, xoay người, hơi chút hờn dỗi mà nói:

- Ở lại nơi đây có nghĩa lí gì chứ? Cứ coi như là anh có thể làm Bí thư Huyện ủy thì đã làm sao? Ở đây cái gì cũng không có. Hôm nay em và chị cùng cha đi dạo mấy vòng trên phố, đường phố thì tàn tạ, cửa tiệm cũ kỹ, quả thật là chẳng có cái gì đáng xem. Duy nhất chỉ có dòng sông Phong Giang nước trong hơn dòng Xương Giang của Xương Châu. Nhưng mà cuộc sống nơi đây không thể dựa vào dòng nước trong đó mà sống mãi được?

Chân Ny mặc một chiếc áo gió màu trắng, chiếc áo rộng, chiếc áo len cao cổ màu hồng đào bên trong khiến bộ ngực trông càng nở nang như muốn làm mê hoặc con mắt người khác. Hành động xoay người làm nũng dựa sát lấy bờ vai Lục Vi Dân, bộ ngực mê đắm chết người đó lại áp vào cánh tay Lục Vi Dân, một cảm giác xác thịt tràn trề truyền đến, khiến cho Lục Vi Dân không kìm nổi làn môi khô khốc, hơi thở lập tức nặng nề hơn mấy phần.

Cô nhóc này, chẳng lẽ cố ý khiến cho mình phải lòi mặt xấu đây? Đã biết mình rất thích bộ ngực mềm mại nở nang của cô ấy, trong những ngày mùa đông lại mặc cái áo ngực của mùa hè, còn là loại mặc nửa ngực nửa chứ, tưởng chừng như muốn để mình không thể nhìn nổi mà hành động với cô ấy ngay tại đây sao?

Lục Vi Dân vừa ngẫm kiếm chế lại dự vọng tình ái của bản thân, vừa hưởng thụ cảm giác mà cánh tay trái kia đang mang lại.

- Tiểu Ny, ở đây cũng không phải quá kém. Suy cho cùng cũng là nơi đặt trụ sở địa khu, tuy rằng vừa mới thành lập, chị thấy sớm muộn gì cũng phải có thay đổi. Chị lại thấy rất có hứng thú với những con phố cổ ở nơi đây, khiến cho người ta như đi lạc vào một đường hầm thời gian và không gian, trở về mấy chục năm trước. Nếu như trong lúc xây dựng mà phá bỏ ngay lập tức, thì không khỏi có phần tiếc nuối.

Chân Tiệp lại rất thích khung cảnh của Phong Châu. Không ít những con phố cổ của những năm 40, 50 vẫn còn được lưu lại, thậm chí có thể thấy đâu đó những con phố cổ của những năm 20, 30, tuy rằng đã mục nát cũ hỏng nhiều, nhưng những cơn gió lịch sử từ những công trình này khiến cô rất hồi hận khi không mang theo máy ảnh. Nếu không cũng có thể đem mấy bức hình về trường đại học, để cho chúng bạn chiêm ngưỡng cảnh sắc thành cổ.

- Chân Tiệp, chị theo chủ nghĩa lí tưởng quá mức đấy. Nếu như ở đây một hai ngày chị còn cảm thấy mới mẻ, thú vị, nhưng nếu như để chị sống cả đời ở đây, chị có đồng ý không?

Cái mũi nhỏ của Chân Ny nhăn lại, không đồng ý:

- Em lại thấy Xương Châu tốt hơn. Đến Côn Hồ hay Thanh Khê đều kém hơn Xương Châu quá nhiều. Khoảng cách giữa thành phố lớn và thành phố vừa và nhỏ thật khó mà san lấp được, bởi vì sống ở đó dễ chịu hơn, thuận tiện hơn. Đây cũng chính là nguyên nhân mà mọi người đều muốn ở lại Xương Châu mà không muốn tới thành phố khác sinh sống.

Trong lúc nói chuyện, Lục Vi Dân và Chân Tiệp, Chân Ny đã đến trước cửa của khách sạn. Từ Bình sớm đã đứng đợi ở đó, vừa nhìn đồng hồ vừa đi tới:

- Vi Dân, rất đúng giờ đấy, mình là sợ nhất bị cậu cho chúng mình leo cây, thế thì mình và Đồn trưởng Đồn quả thật quá mất mặt.

- Đến nỗi đó sao? Mình có lúc nào nói lời không giữ lời chưa? Chân Ny, Chân Tiệp, đây là bạn hồi cấp ba Từ Bình của anh, hiện giờ đang làm ở Phòng công an huyện Nam Đàm. Từ Bình, đây là bạn gái mình Chân Ny, đây là Chân Tiệp.

Lục Vi Dân cũng không khách sáo, giới thiệu đơn giản.

Từ Bình có chút hiểu ra, khó trách ngay cả Thư Nhã, Hà Lâm xinh đẹp như thế mà Lục Vi Dân cũng đều lạnh lùng khi đối mặt. Có bạn gái xinh đẹp như vậy, không những cách ăn mặc, trang điểm vừa nhìn qua cũng đã thấy rất khác con gái Phong Châu, mà khí chất, dung mạo cũng là hoa thơm cỏ lạ, đi vào cửa khách sạn Phong Châu này không thiếu những ánh mắt nhìn theo.

- Tôi nói Vi Dân này giấu người đẹp, cậu ấy vẫn không thừa nhận. Mấy cô bạn lớp chúng tôi đều để ý Vi Dân, mà cậu ta không chút động lòng, hoá ra có người bạn gái đầy khí chất như thế này, thảo nào!

Câu nói của Từ Bình trong chốc lát đã khiến cho ấn tượng của Chân Ny đối với Từ Bình tốt hơn hẳn, nụ cười còn rạng rỡ hơn bông hoa khi nở rộ.

Lục Vi Dân cũng không ngờ tài ứng biến của Từ Bình lợi hại đến thế. Câu nói khen con gái có khí chất tốt nếu ở 20 năm sau thì chính là nói dung mạo người khác không dám ca tụng, nhưng ở trong thời này lại khiến cho con gái nghe xong là hài lòng nhất.

- Anh Đồn cũng đến rồi à?

Lục Vi Dân cười nói.

- Ừ, đến từ sớm, món ăn cũng đã gọi xong rồi, chỉ đợi các cậu đến thôi.

Từ Bình vừa đưa tay ra, có thể thấy anh ta không chút lạ lẫm với khách sạn Phong Châu này.

- Đi bên này.

Lúc đi vào đại sảnh, Lục Vi Dân liếc mắt đã nhìn thấy nguyên nhân mà mình và đoàn người An Đức Kiện xung đột với con trai thứ hai của Cầu Trị Lương là Cầu Diên Sinh – Cô gái dáng cao cao tên Phạm Liên đang đứng ở hành lang, xem ra lại là cô ta trực ban.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Đã Nhắm Trúng

Cô gái kia rõ ràng cũng lập tức liền nhận ra Lục Vi Dân. Dù sao chuyện xảy ra hôm đó khiến cô ấn tượng quá sâu sắc, chẳng qua là sau hôm đó thì chưa gặp lại Lục Vi Dân, cũng không biết Lục Vi Dân rốt cuộc là người tốt ở nơi nào.

Hôm nay vừa nhìn thấy Lục Vi Dân, trên gương mặt cô gái lập tức nở nụ cười với niềm vui bất ngờ, vốn dĩ định bước lên chào hỏi Lục Vi Dân, nhưng nhìn thấy Lục Vi Dân và cô gái đi cùng có vẻ rất thân mật, dường như lại có chút sợ bị hiểu lầm, cho nên chỉ bước một bước nhỏ, rồi lại bước lùi trở lại.

Từ Bình và Chân Tiệp, Chân Ny đều nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của đối phương. Không đợi ba người có phản ứng, Lục Vi Dân đã thoải mái cười và chào hỏi đối phương:

- Lại trực à?

- Vâng, tôi đang trong ca trực. Hôm đó thật sự là cảm ơn anh, nếu không phải anh, còn không biết sẽ có thể xảy ra chuyện gì.

Gương mặt cô gái đỏ bừng, bộ sườn xám bằng cotton yếu điệu ôm sát người lại khiến cho dáng người thon thả cao ráo của cô thêm thướt tha, thanh thoát. Còn kiểu tóc được chải rất khéo theo kiểu mái hỉ nhi cũng khiến vẻ ngọt ngào thuần khiết của cô gái thêm đậm đà.

- Ha ha, không có gì, phẩy tay thôi mà, bất kỳ ai trong hoàn cảnh đó cũng sẽ làm như vậy. Không phải nói là trên đường gặp chuyện bất bình rút dao

tương trợ sao? Tôi ngay cả dao cũng chưa rút, chỉ mồm mép một chút thôi.

Lục Vi Dân nói rất dí dỏm.

- Anh khách khí quá, nếu không phải anh, không ai dám...

Gò má hồng như trái táo của cô gái hiện lên nét cười, ánh mắt lại dừng ở Chân Ny:

- Đây là bạn gái anh sao? Anh phải cẩn thận một chút, coi chừng mình sẽ trở thành đối tượng để tất cả mọi người ghen tị.

Cô gái sau khi nói từ “coi chừng” rõ ràng có dừng lại, nhưng lời nói tiếp sau lại khiến chị em nhà họ Chân đều mỉm cười. Đến Từ Bình cũng cảm thấy ngạc nhiên vì cô gái này khéo ăn nói đến như vậy, cũng không biết Lục Vi Dân làm thế nào đến Phong Châu chưa được mấy ngày, đã có thể có duyên với phụ nữ đến thế.

Lục Vi Dân cũng rất ngạc nhiên. Hắn không ngờ cô gái này ăn nói lại thoải mái tự nhiên như thế, hoàn toàn khác biệt với biểu hiện hôm đó, xem ra thật đúng là không thể xem thường cô gái này.

- Chà, cảm ơn lời khen của cô. Đây là bạn gái tôi - Chân Ny, đây là chị cô ấy - Chân Tiệp, xem tôi này, còn chưa hỏi quý danh cô.

Lục Vi Dân vốn định đi, nhưng thấy Chân Ny được người ta khen ngợi thì sướng như mở cờ trong bụng, cũng không tiện làm mất hứng. Nhưng nếu không hỏi tên người ta, cũng có chút không lịch sự.

- Tôi tên là Phạm Liên.

Đôi mắt xéch long lanh của thiếu nữ nhìn có vẻ rất thoải mái. Theo lý mà nói mắt xéch cô gái tính cách khá mạnh mẽ, cứng rắn, mới có, nhưng xuất

hiện trên gương mặt cô gái này, lại có thêm vài phần hòa trộn với vẻ đẹp thanh lịch thoát tục đầy dịu dàng.

Đều nói ngày trước địa khu Lê Dương có hơn mười triệu người, được xưng là đàn ông phía bắc, phụ nữ phía nam. Chính là nói đàn ông con trai ở sáu huyện phía bắc dũng cảm khí khái, đàn bà con gái bảy huyện phía nam dịu dàng, đức hạnh. Hiện nay Lê Dương và Phong Châu phân chia, cũng chính là khen con gái ở địa khu Phong Châu.

Đoàn người hiên ngang bước vào đại sảnh khách sạn Phong Châu. Vừa mới rẽ vào góc hành lang, Cầu Diên Sinh liếc mắt một cái đã nhìn thấy mấy người cả nam lẫn nữ đang đứng ở bên hành lang nói chuyện. Ánh mắt y lập tức liền trở nên phấn khích.

Một cánh tay y chặn mấy người phía sau, ra hiệu cho cả đám im lặng, Cầu Diên Sinh cẩn thận trốn sang một bên quan sát.

Đúng vậy, hai cô gái đó chính là hai người đã khiến y thực sự là choáng váng đến hồn siêu phách lạc khi nhìn thấy họ ở trên phố!

Chẳng qua lúc ấy y không kịp dừng xe, đợi sau khi dừng xe, quay đầu lại tìm người, thì không thấy bóng dáng hai cô gái đó nữa. Y tìm trên đường cả ngày cũng không thấy, thậm chí còn đã đi một vòng các bến xe đường dài.

Từ cách ăn mặc có thể biết hai cô gái đó tuyệt đối không phải người Phong Châu, phần nhiều là tỉnh thành tới. Chẳng qua là Phong Châu này cũng rộng lớn như vậy, cậu hai nhà họ Cầu như y có vênh váo ngút trời hơn nữa cũng không thể lật cả Phong Châu này lên để tìm hai cô ấy?

Thật đúng là thú vị, hẳn cũng ở đó!

Vất vả bao công tìm kiếm hóa ra lại ở ngay trước mắt!

Sau ngày hôm đó y đã tốn không ít tâm sức để tìm hiểu về căn nguyên của người đó, còn thực sự nghĩ rằng đó là một người đi theo cán bộ ở tỉnh đến khảo sát Phong Châu, hoặc con cháu của vị lãnh đạo tai to mặt lớn nào đó. Kết quả căn bản là không phải như vậy.

Khoảng thời gian đó căn bản là không có vị lãnh đạo nào đến Phong Châu, tổ khảo sát của tỉnh cũng đã sớm trở về Xương Châu. Xem ra mình đã bị mắc một trò lừa độc địa, đường đường là cậu hai nhà họ Cầu tung hoành ở thành phố Phong Châu nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ bị mất mặt như thế. Y bị một tên vật vãnh chưa bao giờ gặp dọa cho sợ đến mức phải cụp đuôi lui đi mất, hơn nữa còn là ngay trước mặt con bé Phạm Liên kia, nghĩ đến điểm này y liền cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nhưng không tìm thấy người thì có thể làm gì được? Y cũng điều tra, con bé Phạm Liên kia cũng căn bản không biết tên kia là ở đâu ra, lại chặn ngang một đò như vậy. Nghĩ đến đây Cầu Diên Sinh chỉ hận không thể tát hai cái vào chính mặt mình, sao có thể bị người ta hù dọa như thật?

Ngày hôm đó còn có mấy người đi cùng thằng nhóc con chưa ráo máu đầu đó, nhưng lúc ấy lại không thấy rõ, sau cũng không tra ra được kết quả. Không ngờ hôm nay lại chạm mặt thằng nhóc đó ở đây, còn dám đến khách sạn Phong Châu này, thật đúng là chán sống rồi đây!

- Ấy? Anh hai, đó không phải cái kẻ chúng ta đã tìm vài ngày mà chưa thấy tung tích sao? Thật tốt quá, hôm nay cuối cùng cũng bắt được thằng này!

Đôi mắt tên mặt trắng đứng bên cạnh cũng rất ghê gớm, lập tức liền nhận ra Lục Vi Dân.

- Hôm nay đúng thật là trùng hợp, hai con bé đó, hi hi, anh hai, anh nói đây có phải là duyên phận không chứ!

- Ha ha, anh hai, quá trùng hợp, còn trùng hợp hơn cả cảnh trong phim truyền hình. Anh nói lát nữa chúng ta sẽ xử thằng này ra sao?

Một tên có gương mặt cũng hung tợn khác cười nham hiểm nói:

- Hôm nay không xử hẳn cho ra trò, chúng ta sẽ không mang họ Cầu!

Mấy tên này đều là những kẻ có mặt tối hôm đó, sau chuyện đó cũng cùng Cầu Diên Sinh đi tìm cả mấy ngày, nhưng lại không tìm được tung tích thằng nhãi dám vượt râu hùm kia. Không ngờ hôm nay lại gặp ở đây, hơn nữa còn đi cùng hai con bé mà cậu hai khi nhìn thấy trên phố đã thèm nhỏ dãi. Bây giờ lại còn nói chuyện với Phạm Liên, đây không phải trùng hợp thì là gì?

- Đừng nóng vội, tao thấy thằng này cũng có chút lai lịch. Có thể một hai lần đến khách sạn Phong Châu này ăn cơm, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút lai lịch, ít nhất tiền nong cũng khá đúng không?

Cười nham hiểm một cái, Cầu Diên Sinh cũng không ngạc nhiên. Khách sạn Phong Châu được coi là nơi có thể được xếp hạng đẳng cấp trong thành phố Phong Châu, tới nơi này ăn cơm đa phần cũng là có chút lai lịch.

Tuy nhiên những người có máu mặt trong thành phố Phong Châu thì hẳn đều biết. Cho dù là địa khu Phong Châu đã thành lập, có một số cán bộ lãnh đạo từ nơi khác đến đây, nhưng theo y biết lãnh đạo bên trong Ủy ban nhân dân Địa khu hầu như đều không có người nhà đến đây. Y thậm chí còn tìm hiểu về tình hình gia đình một số lãnh đạo của Ủy ban nhân dân Địa khu, về cơ bản có thể loại trừ khả năng là hẳn là con cháu của vị lãnh đạo nào. Chính là vì tránh không rước lấy phiền toái không cần thiết.

- Vậy anh hai định hôm nay xử lý hẳn thế nào?

Gã to con mang vẻ mặt dữ tợn cũng mỉm cười:

- Hôm nay xem như có trò vui rồi.

- Thăng này lần trước lại dám làm tao sợ, giả mạo lãnh đạo tỉnh, còn thật sự đã dọa ta sợ thật, mới trúng bẫy trò độc địa của hắn. Hừ, chỉ dựa vào điều này thôi, vì tội giả danh lừa bịp này hắn phải trả nợ cho tao. Tao thấy hắn còn khá thân thiết với con bé đó, không chừng thằng này chính là chơi trò lừa tình lừa tiền. Chúng mày nói có đúng không?

Cầu Diên Sinh nói, nụ cười nham hiểm trên mặt như có như không:

- Đối phó với loại này, biện pháp tốt nhất chính là dùng thủ đoạn chuyên chính dân chủ nhân dân. Tam Bảo, mày nói có đúng không?

- Anh hai, anh nói là để người trong cục tới xử lý hắn?

Gã thanh niên mặt trắng hiểu ra, có chút hưng phấn xoa tay:

- Như vậy là tốt nhất, tổng thằng này tới cục, muốn xử lý thế nào thì xử lý. Đến lúc đó khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong. Tốt nhất là có thể gom luôn cả hai con bé kia và Phạm Liên đến cục, kiểm tra xem sao. Có điều anh hai, chuyện này anh Chu sẽ không nghe lời em, phải là anh lên tiếng thì anh ấy mới nhận lời.

Cầu Diên Sinh thực sự đang cân nhắc xem nên giải quyết thằng nhãi vẫn đang chuyện trò vui vẻ với mấy cô gái.

Khách sạn Phong Châu là từ nhà khách Ủy ban nhân dân huyện Phong Châu tiến hành cải tạo mở rộng rồi dần dần hình thành.

Cũng chính là khách sạn quan trọng để tiếp đãi khách ở thành phố Phong Châu hiện nay, bình thường cán bộ chính quyền lui tới rất nhiều. Tổng giám đốc của nó thậm chí còn là Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Phong Châu xưa kia và nay là Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành

phố Phong Châu Quế Kiến Quốc kiêm nhiệm.

Quế Kiến Quốc là một người không dễ nói chuyện, đối xử kiểu gì cũng khó. Mặc dù khi cha mình làm Bí thư Huyện ủy khi, Quế Kiến Quốc ỷ vào có Trương Thiên Hào làm hậu thuẫn, thái độ với mình cũng có chút không rõ ràng. Khách sạn Phong Châu này rất có vẻ “độc chiếm” của lão. Mình đã mấy lần muốn ra tay với con bé Phạm Liên kia, đều là bởi vì nguyên nhân này kia, tránh giở trò ở địa bàn của Quế Kiến Quốc, cuối cùng phải liên lụy đến Trương Thiên Hào, khiến việc trở nên không có đường cứu vãn, cho nên mới không thể không từ bỏ.

Đến việc ăn uống rồi ký hóa đơn nợ, vốn dĩ tưởng rằng Quế Kiến Quốc này có thể nào, cũng phải nể mặt mũi cha mình một chút, nhưng vừa đến thời gian, đúng giờ liền có người đến đến thúc giục. Nếu không đến, chính là Quế Kiến Quốc này ra mặt gọi điện thoại, hoặc là đợi khi mình đến ăn uống, đích thân ra “hầu hạ”, mục đích rất rõ ràng. Đây điển hình là một nhân vật thích làm gì thì làm, đâu có e ngại ai. Cho nên Cầu Diên Sinh bình thường cũng không thật muốn xung đột trực tiếp với Quế Kiến Quốc.

Phải gây chuyện ở trong này khó tránh khỏi sẽ chọc đến Quế Kiến Quốc, chẳng qua y không không muốn gây ra chuyện gì ở đây, để tránh có khả năng lại để cho cha mình biết chuyện.

Cầu Diên Sinh không phải là sợ Quế Kiến Quốc. Bố mình tuy rằng đã đi, nhưng là thăng chức lên làm Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy. Huống chi bất kể là Phó bí thư Thành ủy Phong Châu hiện tại Ngụy Nghi Khang hay là Phó Chủ tịch thường trực thành phố Quách Khôn Tùng đều là nhân vật do cha mình một tay nâng đỡ lên. Quế Kiến Quốc có ghê gớm hơn nữa, trước mặt Ngụy Nghi Khang và Quách Khôn Tùng cũng không dám làm càn.

Cách tốt nhất chính là tổng được hãn tới cục Công an, như vậy cho dù Quế Kiến Quốc không vui, nhưng cảnh sát muốn dẫn hãn đi thẩm tra, đó

cũng là quyền lực của công an, Quế Kiến Quốc cũng không có cách nào khác. Tới cục rồi thì đều nằm trong tay mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Quần Thế Nhỏ

- Ừ, tao biết, Tam Bảo, đợi chút tao gọi điện thoại cho anh mày. Anh ấy ở đâu?

Sau khi đưa ra quyết định, Cầu Diên Sinh gật đầu:

- Mày tập tức giúp tao liên lạc tìm anh ta, để tao nói với anh ta, tối nay chúng ta phải vui vẻ một đêm.

- Cậu hai, tôi thấy hai con bé kia không giống với người Phong Châu mình, có cần đi hỏi thăm tình hình, hỏi lai lịch không?

Người đàn ông tuổi hơi lớn hơn một chút mặc áo jacket đứng ở phía cuối do dự một chút mới nói xen vào.

- Không cần đâu, tùy cơ mà hành động là được rồi. Tôi biết hai con bé đó là người từ nơi khác đến, xem dáng dấp không chừng từ tỉnh hành đến, thế thì có sao? Đến địa bàn Phong Châu này ắt phải nghe chúng ta. Ở mảnh đất này bọn họ có thể gây được sóng gió là bao! Anh còn chưa thấy thẳng nhãi kia dính lấy một đứa sao? Nhìn nó người không giống người, quý không giống quý, thì có bản lĩnh làm được chuyện lớn gì chứ? Nhiều lắm là có thể kinh doanh kiếm một hai đồng, quen biết được vài người bạn liền không biết trời cao đất dày là gì. Lần trước lại dám can thiệp cả vào việc của tôi, ha ha, còn thật sự đã dọa tôi một trận.

Giọng điệu Cầu Diên Sinh rất khinh thường, đất Phong Châu trong lòng bàn tay này y đúng là không sợ ai. Cha y đã lăn lộn ở vùng đất này nhiều năm

như vậy, đường nào ngành nào không có mấy người quen hay thân tín quyền lực chứ.

Đương nhiên y cũng không đến mức đại dột muốn đi chọc mấy vị lão làng bên Ủy ban nhân dân Địa khu kia, y cũng không có cơ hội đó. Bọn họ cũng không có nhiều thời gian mà đến khách sạn Phong Châu dùng bữa. Ủy ban nhân dân Địa khu bên đó dường như đều thích tiếp đãi khách ở khách sạn Thiên Hà.

Hơn nữa mấy người Hạ Lực Hành, Lý Chí Viễn, Tôn Chấn cùng Vương Thuyền Sơn y đều từng gặp. Y thậm chí còn thơm lấy được cùng ngồi chung dùng cơm với Chủ tịch Địa khu Lý.

- Vậy anh hai, chúng ta hay là ăn cơm trước đi, giờ em sẽ đi tìm cách liên hệ với các anh em. Bên này ta làm như cũ, có lẽ bọn họ cũng đang ăn cơm, không thể đi ngay lập tức được. Đến lúc đó chúng ta đến bắt ba ba trong chum, diễn một trận thật hay, thế nào? Ha ha, anh hai, anh phải đích thân ra trận đó.

Thanh niên mặt trắng cười bí ối đến nỗi không thể nói thành lời, nhưng ở trong mắt Cầu Diên Sinh lại là vô cùng thú vị.

Lục Vi Dân cũng không biết đoàn người mình đã bị người khác để mắt đến, hẳn thế nào cũng không ngờ đến sự tình có thể trùng hợp như vậy. Đồng Lập Trụ có thể tổ chức bữa cơm ở khách sạn Phong Châu, hơn nữa còn trùng hợp là có thể gặp đúng lũ Cầu Diên Sinh.

Không khí dùng bữa rất nhẹ nhàng, Đồng Lập Trụ vẫn có chút tiếc cho cặp đôi Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh.

Đối với y, Tô Yến Thanh mới là đối tượng thích hợp nhất với Lục Vi Dân. Mặc dù tiểu thư Chân Ny này nói về dung mạo và phong thái, khí chất cũng

khá tốt, tuy nhiên lại đem đến cho Đồng Lập Trụ cảm giác như không phải là người cùng chí hướng với Lục Vi Dân vậy.

Tô Yến Thanh nghe nói đã điều đến Ủy ban nhân dân tỉnh, hiển nhiên cũng là có lai lịch không tầm thường. Nếu Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh thân thiết, chỉ sợ sau này tương lai của Lục Vi Dân là không thể hạn chế.

Đương nhiên cách nghĩ này cũng chỉ ở trong lòng Đồng Lập Trụ. Mỗi người một tiêu chuẩn, tìm đối tượng cũng như đi giày vậy, hình thức, giá cả đều không quan trọng, mấu chốt là phải hợp với chân. Chỉ có đôi giày thích hợp nhất với chân mình mới là đôi giày tốt nhất.

- Cao Nguyên một mực không nói rõ cuộc là người nào đã mở lời với y. Chúng tôi cũng không tiện hỏi kỹ, vì thế manh mối bên này coi như bị chặt đứt. Người đánh Cao Nguyên vốn dĩ chúng tôi có một đối tượng khả nghi, nhưng bỗng nhiên có người phản ánh là chính hòn đá của tên Tam Mãng Tử đầu óc có vấn đề ở huyện Thủy Ngưỡng đã khiến Phó chánh văn phòng Cao bị thương. Mà chúng tôi đã hỏi tên Tam Mãng Tử đó, y cũng nói chính y ném. Muốn hỏi thêm mấy câu nhưng hỏi không ra. Nhưng chúng tôi đoán đây là có người lo lắng chúng ta tiếp tục điều tra đến cùng, cố ý đưa tên Tam Mãng tử này ra nhận tội, hiện tại tạm thời không có động tĩnh gì. Cách nghĩ của tôi là im hơi lặng tiếng mà điều tra đến cùng.

Đồng Lập Trụ rất khéo nói, y cũng biết Lục Vi Dân vẫn không thôi để ý đến Khu kinh tế mới. Chỉ là đây lại không chuyển biến theo ý của Lục Vi Dân, sự thực chiếc ghế trưởng đồn công an ở Khu kinh tế mới này y sở dĩ có thể tiếp tục ngồi, cũng cùng Mã Thông Tài cảm thấy Khu kinh tế mới không rời được y, dốc hết sức bắt tay vào giúp chu toàn, nếu không ở huyện sớm đã gây khó dễ cho y.

Vì thế lần dùng cơm này y cũng có ý kiểm chút việc về Khu kinh tế mới để nói. Như vậy vừa tiện nói tình hình làm việc của y, mặt khác cũng kéo

được hưng phấn của Lục Vi Dân. Y không hề ý thức được mình đã vô ý đề cao Lục Vi Dân lên thành lãnh đạo mà chỉ trong nói chuyện cũng vô ý mang tính chất báo cáo công việc. Điểm này thậm chí đến chính Lục Vi Dân cũng không để ý đến, chỉ có Từ Bình và chị em hai chị em nhà họ Chân là hơi nghe ra được.

- Đồn trưởng Đồng, chuyện này phải để tâm, không được kinh suất. Quả pháo chưa nổ này không phá được, sau này Khu kinh tế mới có thể sẽ càng nhiều phiền toái, về sau có thể phải trả giá đắt hơn.

Lục Vi Dân dù không ở tại khu Kinh tế mới nhưng Khu kinh tế mới cũng xem như tích tụ bao tâm huyết của hắn. Mắt thấy một đứa trẻ tập chững biết đi, mình lại không thể rời. Hắn cũng rất lấy làm tiếc, vốn muốn lợi dụng Khu kinh tế mới Nam Đàm để tạo thành một bản mẫu, nhưng giờ xem ra nguyện vọng không thể thực hiện được, nhưng hắn vẫn không kìm nổi phải nói vài câu.

Hắn hậm chí còn có thể dự đoán được, nếu lịch sử không có gì thay đổi, theo làn sóng vĩ nhân về phía nam và cơn bão táp của Thần Châu quét qua, chính quyền và đảng ủy các nơi đều phải tỉnh ngộ kiên quyết bắt đầu đẩy hướng cải cách một bước nữa về chiều sâu, tiến thêm một bước xác lập chiến lược lấy phát triển kinh tế làm trung tâm. Đến lúc đó, ưu thế đi trước của Khu kinh tế mới Nam Đàm rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu, thật sự rất khó nói.

- Ủm, tôi cũng có cảm giác này. Nhưng hiện tại tôi thấy rất nhiều người trong đó có cả Chánh văn phòng Mã và Phó chánh văn phòng Cao không để tâm lắm đến việc này. Có lẽ các công việc khác của bọn họ quá bận chằng, hiện tại khu Kinh tế mới có chút cảm giác mù mờ, dự án có khả năng quy mô tương đối lớn duy nhất cũng vẫn là xí nghiệp giấy Khải Thiên mà cậu từng đàm phán từ khi còn ở đó, giờ lại bàn với huyện. Xem ra ở huyện có ý muốn thực hiện dự án này tại khu Kinh tế mới.

Đồng Lập Trụ không hiểu rõ lắm bối cảnh của xí nghiệp giấy Khải Thiên này, nhưng y cảm thấy được Tào Cương lưu ý đặc biệt đến dự án này. Không biết vì nguyên nhân gì mà tại thời điểm Lục Vi Dân được phân công quản lý thu hút đầu tư của lại luôn ỳ tắc không thể tiến tiếp, lui đến giờ mới lại nói đến.

- Há? Dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên lại đang thương lượng?

Lục Vi Dân thoáng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh thì trở lại bình thường. Xí nghiệp giấy Khải Thiên này thực sự có hậu thuẫn rất vững chắc, An Đức Kiện và Thẩm Tử Liệt đều đã đi rồi, chương ngại vật là hãn cũng đã bị đá khỏi, có thể lui được đến giờ cũng là khó khăn lắm rồi.

- Bên Hội đồng nhân dân có phản ứng gì không?

- Bên Hội đồng nhân dân?

Đồng Lập Trụ có chút không hiểu, điều này với Hội đồng nhân dân thì có liên quan gì?

- Cái này vẫn chưa nghe nói.

Lục Vi Dân suy nghĩ thêm một chút, hoặc Tần Hải Cơ và Tào Cương vừa nghĩ cách xử lý được Lâm Thuận Lập rồi, hoặc là Lâm Thuận Lộc đang chờ phát động lực lượng, tìm cơ hội gây khó dễ.

Tuy nhiên căn cứ vào phán đoán của Lục Vi Dân, tính khả thi của điều thứ hai không lớn. Dựa vào sự đa mưu túc trí của Tần Hải Cơ và Tào Cương dễ dàng biết Lâm Thuận Lộc rất khó thỏa hiệp ở dự án này. Ngoại trừ ý nghĩ biện pháp thỏa hiệp để khiến Lâm Thuận Lộc ngậm miệng ra, thực hãn không tìm ra được cách nào khác. Nhất là đối với người cứng nhắc, đã không còn bao nhiêu ý tưởng trên con đường quan lộ như Lâm Thuận Lộc.

Con người Lâm Thuận Lộc vốn không có suy nghĩ gì, cũng không có nghĩa nhà họ Lâm của ông ta lại không có người nghĩ. Nhà họ Lâm vẫn còn không ít con cháu làm việc tại cơ quan chính quyền Nam Đàm. Con trai của Lâm Thuận Lộc làm việc ở viện Kiểm sát, con rể đảm nhiệm chức Phó bí thư xã Thập Đầu ở Bạch Tháp. Chỉ dựa vào điểm này, Lâm Thuận Lộc bề ngoài nhìn có vẻ rất hùng mạnh, nhưng đến lúc biết cần thực chất lại chưa chắc có khí chất như vậy.

Con rể ông ta muốn làm Chủ tịch xã ở một xã nào đó, con trai ông ta muốn đề bạt đến một Viện kiểm sát làm, điều này đều phải luồn lách không ít. Lâm Thuận Lộc dĩ nhiên là Phó bí thư Huyện ủy kiêm chủ tịch Hội đồng nhân dân nhưng nếu không có cái gậy đầu của Bí thư Huyện ủy, con rể ông ta muốn từ cán bộ cấp phó ban lên trưởng ban mãi mãi là xa vời.

- À, tôi tiện mồm hỏi thôi. Xí nghiệp giấy Khai Thiên tiếng tăm không hay, ở Lạc Môn bọn họ cũng có một xí nghiệp, ô nhiễm khá nghiêm trọng, là nguồn ô nhiễm lớn nhất của sông Lạc Giang. Người dân vùng hạ lưu Lạc Giang vẫn luôn phản ánh.

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

- Ô nhiễm? Vi Dân, ô nhiễm đã là cái gì? Xí nghiệp nào mà không ô nhiễm chứ? Cậu thấy vấn đề ô nhiễm có thể ảnh hưởng được đến quyết định của lãnh đạo ư?

Đồng Lập Trụ cũng khẽ cười, thoáng vẻ suy nghĩ nói:

- Cậu đi rồi cũng là chuyện tốt. Giờ Khu kinh tế mới được xây dựng xong, áp lực cũng càng ngày càng lớn, đối với hai vị lãnh đạo chủ chốt mới lên mà nói đây là một chùng mực. Chiêu bài mà Bí thư An và Chủ tịch huyện Thẩm đưa ra, giai đoạn tiền kì rầm rộ, hiệu quả thấy rõ. Bây giờ cờ vào tay họ rồi thì phải xem họ thôi. Đặc biệt là Bí thư An hiện tại là lãnh đạo Địa ủy, chắc

chấn cũng rất quan tâm đến phát triển của Khu kinh tế mới Nam Đàm. Nếu cứ ngồi không như vậy, chỉ sợ không dễ giải thích, vì thế Chánh văn phòng Mã cũng lo lắng lắm.

Lục Vi Dân thở nhẹ một hơi. Đồng Lập Trụ nói đều là lời nói thật, hẳn đi rồi không hẳn không phải là chuyện tốt. Thu hút đầu tư là hoạt động có tính nối liền, kỳ đầu anh kiếm được không ít đầu tư, vậy sau này? Chỉ có thể càng ngày càng nhiều, không thể càng ngày càng ít được. Con số cứ tăng dần, vậy anh phải tính làm sao?

Nhất là như địa khu nội địa kiểu Nam Đàm, có thể đến đầu tư về cơ bản đều phải chấp thuận, cơ bản không có sự lựa chọn nào khác.

Dự án xí nghiệp giấy Khải Thiên nếu không phải mức ô nhiễm quá nghiêm trọng, nếu không phải danh tiếng quá kém, nếu không phải người có ký ức của kiếp trước là hẳn tác động, nếu không phải Lâm Thuận Lộc là người nhà họ Lâm, có lẽ đã sớm thuận lợi qua cửa. Nói về việc ô nhiễm, lấp liếm một chút, tùy tiện làm chút động tác đẹp qua mặt cơ quan Bảo vệ Môi trường, lãnh đạo chủ chốt lại mở lời, chuyện đối trên lừa dưới nhiều lắm rồi, mọi người đều nhắm mắt cho qua.

- Được rồi, được rồi. Vi Dân, mau dừng nói chuyện công việc lại. Hôm nay cũng xem là Đồn trưởng Đồng đến tiễn cậu, muộn một chút, như tấm lòng vẫn vậy.

Từ Bình cười nâng chén rượu lên:

-Như thế này, ly này tôi mời hai người. Vi Dân là hình mẫu của khóa học sinh chúng tôi, cũng là tấm gương cho bọn tôi noi theo. Hoan nghênh sau này mọi người thường xuyên đến Nam Đàm chúng tôi chơi. Nam Đàm cũng là quê của Vi Dân, Vi Dân, cậu cũng phải thường xuyên về, tốt xấu chúng ta cũng từng trên cùng một chiến hào, có mối quan hệ như vậy, thế mà còn

không thường xuyên liên hệ? Coi như là duyên phận phải không? Sau này không chừng cậu quay lại làm lãnh đạo, cũng cần phải có một đám người cầu cạnh chứ nhỉ?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Ngang Ngược

Nhưng thật ra Lục Vi Dân cảm thấy được Từ Bình thay đổi không ít. Có lẽ là chuyển từ đội Cảnh sát Hình sự tới đồn công an, nhất là đồn công an của Khu kinh tế mới công việc nhiều, thường xuyên phải phối hợp với Ban quản lý và cán bộ thôn xã địa phương tiếp xúc với dân chúng, cũng gặp nhiều loại chuyện hơn, cũng dần dần luyện được tài ăn nói, sửa được tính không thật thích nói chuyện từ xưa...

Chân Tiệp và Chân Ny đều rất hứng thú nhìn Lục Vi Dân cùng Từ Bình cạn ly, chỉ là nâng ly rượu vang lên nhấp một ngụm. Rượu vang Thông Hóa ở thời kì này cũng coi như rất tốt, nước rượu vang đỏ sẫm trong ly có vẻ vô cùng chói mắt, mà lại đỏ như lửa, hợp nhau lại càng thêm sức mạnh.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ. Lục Vi Dân tới Phong Châu không quen người quen cảnh, ngoại trừ có theo Hạ Lực Hành tham gia một vài bữa tiệc, đều chỉ là ngồi cạnh ghế thêm, ngoài ra, quả thực đúng là không có bữa tiệc nào cho ra hồn.

Nhưng thật ra Trương Thiên Hào đã một lần gọi điện tới mời cùng ăn cơm. Tuy nói cũng gọi cả Lôi Đạt, nhưng Lục Vi Dân lại biết mưu kế của Trương Thiên Hào rất lợi hại, ngoại trừ bối cảnh đặc biệt của Lôi Đạt được anh ta coi trọng ra, thì bản thân hẳn cũng có thân phận đặc biệt là thư kí của Hạ Lực Hành, nên cũng có ý muốn giao hảo với hẳn.

Chẳng qua Lôi Đạt luôn ở Bắc Kinh chưa về Phong Châu, nên bữa cơm này liền tạm thời hoãn lại.

Ăn cơm xong, Đồng Lập Trụ và Từ Bình xin từ biệt trước, chiếc xe cảnh sát ma hai người đi đỗ trong bãi đỗ xe ở sân sau của khách sạn Phong Châu. Lục Vi Dân lịch sự từ chối để Đồng Lập Trụ và Từ Bình tiễn, lúc này trời vẫn còn sớm, cùng hai chị em Chân Tiệp và Chân Ny vừa đi vừa nói chuyện cho khuây khỏa, tâm sự nghe ra cũng không tồi.

Lục Vi Dân cân nhắc để Chân Tiệp và Chân Ny tới khách sạn Thiên Hà. Điều kiện chỗ đó với khách sạn Phong Châu cũng không chênh lệch lắm, nhưng không nằm ở nơi sầm uất mà có vẻ có chút ồn ào như khách sạn Phong Châu, mà không khí và phong cảnh ven sông cũng tốt hơn một chút. Từ khách sạn Phong Châu tới khách sạn Thiên Hà cũng không quá mười phút đường đi, nên đi bộ tới.

Chưa kịp đi ra cửa, trước mặt lại gặp phải một đám người đông nghịt từ phía bên kia vòng tới.

- Ái chà, thật là trùng hợp nhỉ, vừa ăn cơm sao? Đã cơm no rượu say chưa?

Gã thanh niên áo trắng gương mặt dữ tợn hai tay vẩy lầy... có hứng thú trêu chọc mà cản Lục Vi Dân không cho đi :

- Bây giờ còn vội đi đâu? Cùng ngồi xuống đây, thế nào?

Lục Vi Dân cũng thật không ngờ ở chỗ này gặp phải lũ người Cầu Diên Sinh này, thoáng ngạc nhiên, lại nhìn năm sáu người phía sau Cầu Diên Sinh, chỉ biết mình đã sớm bị đối phương nhìn thấy... Lúc này mới đặc biệt tới chặn đường mình, xem ra Cầu Diên Sinh cũng không biết mình.

Ngẫm lại thì bản thân hẳn ở Lê Dương chỉ có hơn một năm, hơn nữa hầu hết thời gian đều là ở Nam Đàm, số lần đi Lê Dương không nhiều. Càng không cần phải nói Phong Châu mới thành lập này, hẳn được điều đến Địa ủy

Phong Châu cũng mới được hai tuần... Trong thành phố Phong Châu này người nào lại có thể biết một vô danh tiểu tốt như hấn chứ?

Chân Tiệp và Chân Ny đều kinh ngạc, vừa thấy nhóm người này chặn đường hấn sẽ không phải là người lương thiện gì. Dáng vẻ lưu manh không nói, hơn nữa còn ánh mắt như lưỡi rắn độc càn rỡ nhìn trên người hai chị em, ghê tởm không nói nên lời. Nhất là khi tên đứng đầu có thái độ kiêu ngạo không coi ai ra gì, xem ra có vẻ như có khúc mắc gì với Đại Dân.

- Cùng ngồi xuống? Tôi không bao giờ và cũng không phải là bạn bè để cùng ngồi.

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

- Cậu hai nhà họ Cầu, anh muốn làm gì?

- Hô hô... trong thành phố Phong Châu này gặp được Cầu thiếu gia tao không có một trăm cũng phải có năm mươi ngàn, nhận ra tao rồi mà mà còn dám bõn cợt, xem ra mà chán sống rồi... Lại dám dọa tao? Mẹ nó, giả danh lừa bịp cả cậu hai họ Cầu này. Mà cũng không nhìn đây là nơi nào, hôm nay tao xem mà còn chạy đi đâu!

Cầu Diên Sinh cười gằn, ánh mắt liếc về phía hai chị em Chân Tiệp, Chân Ny.

- Chậc, còn lừa được hai cô gái ngây thơ này!

- Sao mồm miệng anh lại thối như vậy, không súc miệng hay như thế nào? Ở đây nói bậy bạ gì thế, ai lừa ai?

Chân Tiệp cũng không ngờ gặp phải chuyện này, thấy ánh mắt sáng quắc của đối phương chảy trên người mình... Ghê tởm không nói nên lời, nghĩ thầm sao thành phố Phong Châu này an ninh trật tự xã hội lại kém như vậy,

không ngờ ở trong khách sạn cũng gặp phải người như thế.

- Đừng để ý đến bọn họ, Chân Tiệp! Cầu Diên Sinh, chớ khôn không cản đường, tránh ra!

Lục Vi Dân thật đúng là có chút đau đầu... Gặp một tên vô lại như vậy, trong thời đại này anh thật đúng là khó đối phó với y, nên nói là một kẻ chẳng ra gì, ý vào người cha quyền thế sẽ không biết mình họ gì. Nhưng loại chuyện này anh vẫn cứ gặp phải, khiến anh muốn tránh cũng không được.

- Thằng khốn nạn, mà thật sự chán sống rồi, dám nói như thế với anh hai!

Hai kẻ sau lưng Cầu Diên Sinh sớm không kiềm chế được, lao lên. Hai gã cũng biết Lục Vi Dân khá khỏe, lần trước đã có kẻ chịu thiệt, cho nên cũng là quyết định lao tới trước tóm lấy chị em Chân Tiệp, Chân Ny, không quan tâm dù là Lục Vi Dân 'ném chuột sợ vỡ đồ' hay là chiếm chút lợi thế trong tay, đều là có lợi hơn.

Lục Vi Dân vừa thấy tình hình không ổn, vội vã kéo Chân Tiệp, Chân Ny ra phía sau mình, lạnh lùng nói:

- Cầu Diên Sinh, anh đừng có không biết tốt xấu...

- Không biết tốt xấu, hôm nay cậu hai họ Cầu đây sẽ không biết tốt xấu một lần. Trái lại tao muốn xem mà cậu có thể làm gì được cậu hai họ Cầu này?

Cầu Diên Sinh vẻ mặt tươi cười, vung tay, vài người liền lao tới:

- Mẹ nó, dám lừa gạt trước mặt tao, mà còn dám lừa đảo. Mà cậu còn non một chút, mà cậu cũng không hỏi xem, trong cái thành phố Phong Châu này, cậu hai nhà họ Cầu này đã từng sợ ai?

Lục Vi Dân không ngờ đối phương nói đánh liền đánh. Máy người thoáng cái lao tới, hơn nữa có hai tên rõ ràng nhằm vào Chân Tiệp và Chân Ny, đang định liều mạng đọ sức, lại nghe đằng sau có tiếng bước chân vang lên.

Đồng Lập Trụ và Từ Bình từ phía sau lao lên. Từ Bình giơ chân đá tên đang nhào tới bên cạnh Chân Tiệp khiến y ngã sấp xuống, còn Đồng Lập Trụ ngăn đánh một tên tóc dài ở khu vực thuận thế, tên kia liền ngã lăn mấy vòng ở đại sảnh, lăn ra hơn mấy mét.

- Vi Dân, sao lại thế này? Nhóm người này định làm gì?

Từ Bình trừng mắt lạnh nhìn. Anh ta tốt nghiệp trường cảnh sát, đừng nhìn dáng người không lớn, một quyền một cước đều vô cùng mạnh mẽ, sắc bén, hơn nữa cũng rất có chừng mực. Tên kia bị anh ta một cước đá vào đùi, lập tức bị quăng ngã bổ nhào, nhưng không bị thương tích rõ ràng. Còn tên bị Đồng Lập Trụ tóm tóc đánh lăn mấy vòng trên mặt đất, rên rỉ như đang làm trò hề.

Cầu Diên Sinh không ngờ từ phía sau lại chui ra hai người này, thoáng cái liền đánh cho hai người anh em của mình ngã lăn ra đất, sau khi ngạc nhiên lại càng cao hứng.

Y cũng biết Lục Vi Dân rõ ràng không phải không có lai lịch, lại có thể năm lần bảy lượt gặp được ở khách sạn Phong Châu này. Tuy nói trước kia chưa bao giờ gặp hẳn, nhưng cũng không giống nhóm con cháu của mấy ông to mới tới địa khu này, nhưng đoán hẳn chắc là thằng nhãi trong gia đình có chút bối cảnh, hoặc là ở bên ngoài kinh doanh kiếm được vài đồng thì không biết trời cao đất dày.

Vốn chỉ nghĩ sẽ dạy dỗ hẳn một chút, không ngờ hẳn còn mang theo hai cô gái có gương mặt và dáng người đều rất đẹp, hơn nữa xem thái độ còn rất thân mật. Chiều hôm nay lúc ở trên đường hai cô gái làm y liêu xiêu, lừa lòng

hừng hực, kết quả không tìm thấy người, mới nghĩ đến khách sạn Phong Châu có thể có cơ hội với con bé Phạm Liên kia hay không, không ngờ tới có thể gặp người này, có thể nói là tự dẫn xác đến.

Chẳng qua Cầu Diên Sinh có kiêu ngạo cũng không dám giơ đuốc cầm gậy làm càn, làm thế nào để trừ tính một cái bầy cho hẳn mà khiến y suy nghĩ lâu như vậy, mới nghĩ tung ra một chiêu thế này, xem đối phương có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn phép hay không.

Thấy hai người anh em của mình lăn trên mặt đất không đứng dậy nổi, một kẻ thấy ánh mắt Cầu Diên Sinh sớm đã lạnh lẽo chuẩn khỏi khách sạn, mà Cầu Diên Sinh cũng cười vỗ tay:

- Được lắm, đang yên đang lành đánh hai người của tao ngã sấp xuống, Cầu Diên Sinh tao đời này coi như gặp lần đầu tiên gặp ở thành phố Phong Châu kẻ vênh váo đến thế. Thăng ranh, hôm nay chúng mày đã làm to chuyện rồi!

Đang nói, từ cửa nghe thấy bên ngoài một đám đông người như ong vò vẽ tiến vào. Hai người đi trước cầm trong tay côn cảnh sát và còng tay, còn một người cố ý lôi súng lục bên hông ra:

- Người nào dám ở trong này gây rối? Chà, hai người nằm trên mặt đất là có chuyện gì? Mau đưa đến bệnh viện, gọi xe cứu thương! Chuyện gì đã xảy ra? Ai đánh bọn họ bị thương?

Kiểu chuyện võ hiệp xưa không ngờ ở thời đại này còn có thể xuất hiện. Lục Vi Dân thực xem như phục Cầu Diên Sinh đã hao tâm tổn sức nghĩ ra mưu kế này. Thấy hai người đang lăn lộn trên mặt đất ăn vạ, để đối phó với hẳn mà phải vất óc tìm mưu kế, mà ỷ vào thế trận lớn như vậy, cũng không biết mình với y có thù hận lớn đến như vậy sao? Chẳng phải chỉ là khiến y mất hứng và trả đòn một lần thôi sao? Không ngờ lại còn trừ tính một cái bầy

để mình tự chui vào.

Nếu không phải Đồng Lập Trụ và Từ Bình đến động thủ trước, chỉ sợ những tên này cố ý đến ầu đả thì tội là đổ lên đầu mình. Hơn nữa bản thân cũng không có cách nào tự bào chữa, nhưng hiện giờ là Đồng Lập Trụ và Từ Bình động thủ, chỉ sợ cuối cùng lời khai đều sẽ đổ lên đầu hẳn. Nếu không hay thì hẳn lập tức phải bị tạm giam trong sở cảnh sát, nói không chừng chính hẳn trở thành kẻ mắc tội lưu manh gây chuyện cũng chưa biết. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là bản thân hẳn là dân thường không có quyền, không có tiền.

Đồng Lập Trụ và Từ Bình đều có chút kinh ngạc. Vài tên đang lao lên nhìn cũng biết là cùng một nhóm, trong lời nói cũng có mùi vị bất chính. Chúng không hỏi ngọn nguồn sự tình, cũng không xem tình hình đối phương thế nào liền trực tiếp kết luận là đối phương bị thương. Sắp xếp gọi xe cấp cứu không thành vấn đề, nhưng lại nói thẳng là ai ở đây gây rối, ai đánh bọn chúng bị thương, mấy câu nói có chút khó hiểu - điều bọn chúng làm với điều vừa nghe thấy có chút không thống nhất.

- Nhóm người này chặn đường gây chuyện, chúng tôi...

Từ Bình tiến lên giải thích.

- Đủ rồi, tình hình thế nào tôi rất rõ, bọn họ không chặn đường gây chuyện, mà là các anh cố tình đánh người!

Một gã mặc trang phục cảnh sát hơi có hơi rượu lố mãng đây Từ Bình ra.

- Ông đây cho hết ba người này về đồn công an, dám làm chuyện này ở đây à, ông đây phải cho các người tỉnh táo một chút! Đem mấy người bọn họ ra xe!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Làm Xăng Làm Bậy

Bên ngoài chiếc xe jeep với đèn hiệu lóe sáng phanh kít một tiếng ở ngoài cửa, đưa bọn họ lên xe, về rồi từ từ thẩm tra.

Mấy người đàn ông mặc trang phục cảnh sát ùa lên, vừa xô đẩy vừa chặn hai chị em Chân Ny, Chân Tiệp, Lục Vi Dân và Đồng Lập Trụ, mà Từ Bình lại bị hai người mặc trang phục cảnh sát khác nhưng không có bất kỳ phù hiệu gì kẹp chặt ở giữa, như muốn phòng Từ Bình phản kháng.

Lục Vi Dân đã lâu lắm rồi không được cảm thấy cái loại “đãi ngộ” này, tuy rằng hẳn biết Cầu Trị Lương rất có thể lực ở Phong Châu này, nhưng cái loại ngang nhiên lợi dụng luật pháp tùy tiện bắt người. Hẳn cảm thấy thật sự coi thường cái khí phách của Cầu Trị Lương.

Đồng Lập Trụ cũng cảm thấy bất ngờ như thế. Lục Vi Dân là thư kí của Hạ Lực Hành, lại có thể bị cơ quan công an địa phương Phong Châu dùng thủ đoạn chẳng ra làm sao để “xử lý”, đối với anh ta mà nói cũng là mở rộng tầm mắt.

Làm trong nghề công an này đã bao nhiêu năm, đối phương dùng trò hề này để hãm hại Lục Vi Dân và mình, quả thực khiến cho người ta cảm thấy buồn cười. Chẳng lẽ những kẻ kia là không biết thân phận của Lục Vi Dân? Nhưng không biết thân phận Lục Vi dân làm sao lại trực tiếp nhắm đến Lục Vi Dân? Hay là đại gái quá thật rồi?

Bạn gái và chị bạn gái của Lục Vi Dân quả thực rất đẹp, nhưng cử chỉ, cách ăn nói của 2 cô không giống với con gái bản địa Phong Châu, lại thêm

cách ăn mặc, trang điểm lại rất mang phong cách tây âu, đến đâu cũng như thiên nga giữa bầy vịt. Chẳng qua là chỉ vì nguyên nhân này mà dẫn đến có người không nghĩ đến hậu quả mà dùng cách vụng về này, có phải có chút khó mà tin nổi?

Nếu quả thực như thế, Đồng Lập Trụ buộc phải nói tình hình trị an của Phong Châu quả thực rất là không thể chịu nổi.

- Cầu Diên Sinh, anh làm như thế chẳng khác nào đang mang hoạ đến cho bố mình!

Lục Vi Dân lạnh lùng chặn mấy viên cảnh sát đang lao lên muốn tóm mình lại, hơi nghiêng đầu, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Cầu Diên Sinh, nói:

- Tôi quả thực cảm thấy hành vi quá khích mù quáng của anh không thuyết phục chút nào. Rốt cuộc là anh cảm thấy quyền lực của bố anh có thể che lấp tất cả ở Phong Châu này sao? Hay là cái tinh trùng của anh dâng lên não khiến anh tẩu hoả nhập mà? Dùng cách này động đến tôi, anh không nghĩ tới hậu quả sao?

Bị ánh mắt có chút hung bạo của Lục Vi Dân đổ dồn vào người, Cầu Diên Sinh lần đầu tiên phát hiện bản thân mình lại bị ánh mắt như của con rắn chúa chuẩn bị cắn nhìn trừng trừng. Cảm giác khó chịu đó khiến cho anh ta muốn rụt cổ lại tránh né cái ánh mắt tràn đầy hận thù của đối phương. Mẹ nó chứ, rốt cuộc việc gì đang xảy ra vậy, một thằng oắt con cứ coi như nhà nó có chút thế lực thì đã làm sao? Cầu Diên Sinh tự động viên bản thân, chỉ có điều mấy câu nói của đối phương như có một lớp khói mù cứ quanh quẩn trong lòng mãi không tan.

- Ha ha, thằng nhãi, mày cho rằng cậu hai họ Cầu đây chỉ doạ thôi sao, mày và người của mày đã đánh bị thương anh em tao, đó là sự thực? Bây giờ

là xã hội pháp chế, đều phải tuân theo pháp luật. Mà phạm pháp thì phải trả giá, đúng không, anh Chu?

Cầu Diên Sinh vẫn mạnh miệng, nhưng trong lời nói lại không lộ ra cái âm sắc để chuyên vấn đề sang cho người cầm súng kia.

Có lẽ là đã uống nhiều rượu, lời cảnh cáo Lục Vi Dân nghiêng rãng nghiêng lợi lại chẳng được người đàn ông đã hơi bị rượu mê hoặc chú ý được là bao, trái lại một câu anh Chu của Cầu Diên Sinh lại khiến ông ta sung sướng.

- Ha ha, thằng nhóc, đừng có mà ở đây giả thần giả quỷ, đưa chứng minh thư cho tôi xem!

Lục Vi Dân hơi sững sốt, không ngờ cái tên say khướt kia hoàn toàn không ngốc, còn biết kiểm tra chứng minh thư trước, dùng một câu để chiếm lại lí lẽ:

- Tôi là dân bản địa, không mang chứng minh thư. Hai cô kia là bạn tôi, cũng không mang chứng minh thư.

Trong những năm này chứng minh thư tuy rằng sớm đã làm rồi, nhưng nói thật tần suất sử dụng là rất thấp. Không giống như mười mấy năm sau làm cái gì cũng cần phải có chứng minh thư, thiếu chứng minh thư thì chẳng làm được gì. Chân Ny Chân Tiệp cũng không có thói quen mang chứng minh thư, cũng không ngờ đến có một hai ngày lại phải mang theo chứng minh thư.

Thấy Lục Vi Dân sững sốt, cái viên cảnh sát vừa nãy bắt cầu cười một cách nham hiểm:

- Không mang? Không sao, vậy đi theo chúng tôi, chúng tôi sẽ tra giúp anh, tìm hiểu thông tin cơ bản của anh. Tôi nghĩ chúng tôi phải tìm hiểu một cách toàn diện thông tin về thân thế của anh, vừa không thể vu oan cho 1 người tốt, lại không thể bỏ sót một kẻ xấu. Tôi làm sao càng nhìn lại càng

thấy mấy người các anh lại giống mấy tên tội phạm bị truy nã đang bỏ trốn kia? Ha ha ha ha!

- Ha ha ha ha, anh Chu nói chí phải. Mấy người anh em của tôi cũng bị bọn họ đánh bị thương, hung hãn như thế này, không khéo lại là tội phạm giết người cướp của. Khéo anh Chu lại lập công lớn đó!

Cầu Diên Sinh và mấy trợ thủ phía sau cũng cười ồ lên. Chỉ cần vào đồn công an, thì chỉ có mấy tên đó là dễ chịu. Đến lúc đó bản thân có thể trêu chọc hai cô nương xinh đẹp không biết trời cao đất dày kia một chút, để cho mấy cô ấy rõ, ở trên đất Phong Châu chỉ có đi theo thiếu gia nhà họ Cầu thì mới được yên ổn.

Lục Vi Dân lần đầu tiên cảm thấy sự bất tiện của phương tiện thông tin đem lại. Hắn vừa không thể liên lạc được với Trương Thiên Hào, cũng không thể báo cáo được với An Đức Kiện. Mà hội kia tất nhiên là không thể cho mình gọi điện, hy vọng duy nhất chính là thân thể của Đông Lập Trụ và Từ Bình. May mà 2 người bọn họ đến kịp, nếu không mình quả thực sẽ gây xung đột với đám người Cầu Diên Sinh, chưa biết chừng lại bị bắt giải về đồn công an, thậm chí phải vào trại tạm giam cũng không chừng.

- Đồn trưởng Chu, tôi là người của phòng công an huyện Nam Đàm, đây là chứng minh thư của tôi.

Tuy rằng không quen vị Chu Đình Quốc này, nhưng Đông Lập Trụ cũng biết người này. Trước kia y là Đồn trưởng phòng Công an vùng sát cổng thành huyện Phong Châu, bây giờ đồn được đổi tên thành đồn cảnh sát phía tây thành phố. Nghe nói Đồn trưởng Chu này đang cạnh tranh vào chức Phó cục trưởng Cục công an thành phố Phong Châu, cũng là nhân vật có máu mặt trong hệ thống chính trị pháp luật của Phong Châu.

- Phòng công an huyện Nam Đàm?

Chu Đình Quốc sau khi ngạc nhiên thì nhìn Đồng Lập Trụ một cái, nhận lấy thẻ công tác và xem, hơi rượu đã bớt đi không ít, nhưng sắc mặt bỗng chốc tối lại.

Không ngờ lại gặp phải hai tên trong ngành. Nếu như thay đổi lúc trước, suy cho cùng là người nội bộ, y cũng coi như là người hoà giải. Nhưng lần này lại khác, Cầu Diên Sinh khó khăn lắm mới bày ra được vở kịch này, nếu như mình làm đối phương mất hứng, chỉ sợ sẽ khiến trong lòng người ta không vui vẻ. Mà với tình hình hiện giờ, chỉ sợ nếu như mình giảng hoà, Cầu Diên Sinh cũng chưa chắc sẽ nể mặt mình, còn có thể sẽ rơi vào cái cảnh mất lòng cả hai.

Bản thân đang ở vào thời kỳ then chốt, không thể có chút sơ xuất nào. Nếu như bị Cầu Diên Sinh chơi chiêu hiểm trước mặt mấy người sẽ quyết định vận mệnh của mình, chỉ sợ mình sẽ mất đi cơ hội này.

Phòng công an huyện Nam Đàm thì làm sao? Việc bọn họ đánh người của Cầu Diên Sinh là sự thực, bây giờ chỉ cần bám lấy cái điểm này. Lại thêm một nam hai nữ kia không mang chứng minh thư, đưa về đồn công an thẩm tra 1 chuyến, nói thế nào nghe cũng thuận. Cầu Diên Sinh cũng không phải nhắm vào hai người ở phòng công an Nam Đàm này, mà là một nam hai nữ kia. Chỉ cần đưa về đồn công an, nghe theo Cầu Diên Sinh để đám người họ đắc ý một phen, không vượt quá nguyên tắc cơ bản, Chu Đình Quốc cũng có thể gánh vác được. Còn về hai người kia, cùng lắm thì sau này nghĩ cách bù đắp một chút là được.

Muôn vàn suy tính trong thoáng chốc xẹt qua trong đầu Chu Đình Quốc. Biểu hiện của ông ta lại không có sự thay đổi gì quá lớn, chỉ là nghiêm nghị nói:

- Xin lỗi. Người trong ngành cũng không thể vượt quá nguyên tắc, việc này chúng ta phải công tư phân minh. Người anh em, xin mời đi cùng chúng

tôi đến đồn công an, muốn nói gì đến đồn công an hãy nói.

Đồng Lập Trụ hơi trầm tư. Anh ta biết việc này sợ rằng có chút phiền phức. Đều nói công an khắp mọi nơi đều là người nhà, thông thường mà nói chỉ cần chưa vượt quá nguyên tắc, người trong ngành đứng ra ít nhiều cũng phải nể mặt. Nhưng không ngờ Chu Đình Quốc này vốn dĩ cũng là nhân vật không vừa, hôm nay lại không nể mặt tý nào. Điều này cũng có nghĩa là mấy người này sợ rằng rất có thân thế.

Nếu nói đối phương có thân thế Đồng lập Trụ cũng không phải là quá kinh sợ. Mấu chốt là ở chỗ hôm nay đối phương đã sắp xếp kĩ, mình và Từ Bình động tay động chân như vậy, mà đối phương đã lập tức lặn ra như thế, còn cố ý để chảy máu mũi. Âm mưu này đã quá rõ ràng, như muốn sắp đặt cho Lục Vi Dân, không ngờ hai người mình lại mắc vào.

Lục Vi Dân thấy tình hình này tính nếu cứ kéo dài cũng không phải là cách. Người dân xung quanh đã bắt đầu vây xúm lại, nếu như để âm ỉ lên, bất luận kết quả như thế nào thì đều không có lợi với mình. Bản thân mình cũng không giống loại vô lại như Cầu Diên Sinh, nếu như chuyện này ảnh hưởng ra ngoài, đặc biệt là khi mình vừa làm thư kí cho Hạ Lực Hành, nếu như thế, khó tránh sẽ gây ra không ít lời thị phi không cần thiết.

- Thôi được, anh Đồng, chúng ta đi theo họ.

Lục Vi Dân suy nghĩ một hồi rồi nhận lời, ánh mắt lại lạnh lùng quét qua Đồn trưởng Chu:

- Đồn trưởng Chu, sự việc này hi vọng ông sẽ xem xét một cách công minh rõ ràng, đừng vì lợi ích trước mắt mà hồ đồ, đừng bị người ta lợi dụng mà không biết.

Lúc này Cầu Diên Sinh đã đưa theo mấy người chạy sang một chỗ khác,

một chiếc xe Honda màu đen chạy đến, lập tức có người đến mở cửa chỗ tay lái phụ, Cầu Diên Sinh nhảy vào xe, khoát tay:

- Anh Chu, chúng tôi đến đồn công an trước đây.

Có một cảnh sát đã có chút hơi men khoát tay ra hiệu đưa mình đi cùng lên xe, quay đầu lại bên này nói:

- Lên xe đi, có việc gì đến đồn công an hãy nói.

Đồng Lập Trụ và Lục Vi Dân trao đổi ánh mắt, gật đầu. Trong tình hình này nếu lại phản kháng, thì không có ý nghĩa gì, nhưng thật ra Từ Bình rất khó chịu, nhìn trừng trừng mấy tên kia cùng ngành kia như hồ rình mồi.

Trong buổi rạng sáng, chiếc xe cảnh sát đưa đám người Lục Vi Dân đến đồn cảnh sát phía tây thành phố.

Đồng Lập Trụ và Từ Bình oan ức ngồi đằng sau, còn Lục Vi Dân và Chân Ny Chân Tiệp lại ngồi ở giữa, một viên cảnh sát muốn chen chúc ngồi sát bên Chân Tiệp, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của Lục Vi Dân hình như cảm thấy có chút không thích hợp, cuối cùng lại ngồi bên cạnh Lục Vi Dân.

Lúc xuống xe Đồng Lập Trụ không kiềm chế được mà chửi một câu:

- Mẹ nó chứ, thật chưa từng thấy. Làm cảnh sát bao nhiêu năm, lại bị người ta đuổi ra ngồi đằng sau, Phong Châu này rốt cuộc là cái nơi khỉ nào? Một đám khốn nạn làm loạn mà không ai dám quản?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Vòng Xoáy

- Đồn trưởng Chu, tình hình có lẽ không giống như lời ông nói, hẳn là người bên này khiêu khích trước, đối phương chỉ là phòng vệ chính đáng...

Trong đôi mắt của người đàn ông thông minh với làn da ngăm đen gầy gò hiện lên một chút dị sắc, tuy giọng nói khiêm tốn cung kính, nhưng lời nói cũng không chịu nhường một câu:

- Sự chủ quan định tính như vậy chỉ sợ không thích hợp lắm...

- Không thích hợp lắm?

Cơ tức vốn dĩ đã nguôi ngoai của Chu Đình Quốc giờ lại bắt đầu nổi lên:

- Tôi ở đó, tận mắt nhìn thấy, lẽ nào lại có thể sai lầm sao? Chuyện này cứ dựa theo những gì tôi đã nói mà làm tài liệu thật kĩ, phải làm rõ về hành động của bọn họ! Thôi đi, chuyện này không cần cậu làm. Lưu Cương, Vương Tiền Dũng, hai người các cậu hãy đem tìm bằng chứng, hỏi rõ ràng mọi chuyện cho tôi, lấy chứng cứ chắc chắn cho tôi!

Người đàn ông da đen gầy gò thản nhiên nói:

- Đồn trưởng Chu, làm như vậy không thật thích hợp. Hôm nay tôi chỉ huy trực ban, chuyện này nên để tôi giải quyết mới đúng. Ông nói lúc ấy ông ở đó, tôi thấy lúc ấy có lẽ ông không thấy rõ tình hình, hơn nữa bằng chứng cũng không nên chỉ lấy từ người phe này. Tôi nghĩ lúc ấy ở trong khách sạn cũng có những người khác nhìn thấy, ví dụ như nhân viên phục vụ chẳng hạn,

như vậy sẽ có thể tìm hiểu tình hình thực sự một cách khách quan hơn.

Chu Đình Quốc tức giận, hai tay chống nạnh, dường như muốn nhổ nước bọt vào mặt đối phương:

- Cậu chỉ huy trực ban? Tôi là Đồn trưởng, chuyện này do tôi sắp xếp, giao cho mấy người của tổ Lưu Cương giải quyết, không cần cậu bận tâm!

- Đương nhiên, Đồn trưởng Chu, ông là Đồn trưởng, ông đã quyết định tôi đương nhiên phải nghe theo. Nhưng tôi thấy ông không nên giải quyết chuyện này theo cảm tính, nên thận trọng một chút.

Người đàn ông da đen gầy gò liền buông tay, giọng điệu rõ ràng rất điềm tĩnh, cũng không hề vì thái độ gay gắt của đối phương mà lui bước.

- Hừ, không cần cậu dạy tôi!

Chu Đình Quốc không ngờ vị chính trị viên này bình thường không mở miệng nói một lời giờ lại dám chống đối mình. Điều này khiến y dù phần nộ có thừa nhưng cũng mang một tia cảnh giác. Ánh mắt y đảo qua kẻ thân tín đứng bên cạnh:

- Lưu Cương, cậu đem người đến đưa những người này tới các phòng thẩm vấn đằng sau để điều tra. Nhớ là phải tách ra để thẩm tra, khoảng cách xa một chút, phòng này cách âm không tốt lắm. Thẩm tra cho thật kỹ, bọn họ đều không có chứng minh thư, thẩm tra cho nghiêm túc, không được để bọn họ thông đồng nhau bịa đặt lời khai!

- Xin lỗi, Đồn trưởng Chu, tôi không biết ông cần thẩm tra chúng tôi cái gì? Nếu chỉ để điều tra thân phận, tôi nghĩ tôi đã nói rõ tình hình cho đồng chí cảnh sát lúc nãy rồi. Hai vị đây là bạn tôi, tôi có thể đảm bảo danh tính của họ. Còn chuyện ông muốn tách riêng ra để thẩm tra, tôi từ chối!

Lục Vi Dân đi từ trong phòng ra, giọng điệu trầm ổn cương quyết:

- Tôi tận mắt nhìn thấy con trai Cầu Diên Sinh của Cầu Trị Lương, cũng chính là người có liên quan, nghênh ngang đi vào phòng làm việc của ông. Mà mấy tên đồng bọn láo xược của y cũng thân thiết với mấy viên công an, chuyện trò vui vẻ. Tôi nghi ngờ giữa các ông có mối quan hệ không chính đáng, cho nên nếu các ông muốn điều tra, tôi yêu cầu những công an vừa tới bao gồm cả ông phải tránh đi, nếu không chúng tôi từ chối việc điều tra của các ông!

Lời lẽ danh thép của Lục Vi Dân khiến cho Chu Đình Quốc vô cùng kinh ngạc. Y lần đầu tiên ý thức được lần này e rằng mình đã thật sự gặp phải sự việc khó giải quyết. Không ngờ đối phương lại dám trực tiếp gọi rõ tên Cầu Trị Lương, điều đó chứng tỏ đối phương biết rõ thân thế của Cầu Trị Lương, không những không sợ chút nào, mà còn chỉ thẳng ra là mình và Cầu Diên Sinh có mối quan hệ qua lại không chính đáng. Tình huống này lần đầu tiên y gặp phải.

- Yêu cầu tránh đi, cậu có tư cách gì mà yêu cầu tôi phải tránh đi? Cậu có hiểu quy tắc phải tránh mặt là gì không?

Chu Đình Quốc nói với giọng lạnh lùng có chút gay gắt:

- Ở đây cậu chỉ có thể tuân theo, không đủ tư cách để lên tiếng.

- Thật không biết loại người như các ông tại sao lại leo lên được vị trí này. Tôi yêu cầu các ông tránh đi chính là để cấp trên của các ông giải quyết. Ông thì lấy tư cách gì mà nói chúng tôi chỉ có thể tuân theo? Người nói những lời như vậy chính là người mù pháp luật! Loại người mù pháp luật như ông còn có thể làm Đồn trưởng, hoặc là ông đã che đậy lương tâm, cố tình như thế, hoặc là thật sự là việc lựa chọn cán bộ của Đảng ủy Cục công an Phong Châu đã có vấn đề nghiêm trọng!

Lục Vi Dân có ý kéo dài thời gian, cho nên cố tình chọc tức đối phương.

Sau khi Chu Đình Quốc ngăn người ra đột nhiên ùng ùng giận dữ, y không ngờ người này lại ngông cuồng đến thế. Đến Đồn trưởng công an như y mà còn như thế này. Lời nói ngông cuồng, thậm chí còn láo xược hơn so với khi nãy, trong sự kích động, thực sự có phần muốn thể hiện thái độ cho đối phương.

Vừa tiến lên trước một bước muốn cho đối phương một cái bạt tai đáng đời, Chu Đình Quốc thoáng thấy đối phương không chút sợ hãi, khóe miệng nhếch lên như cười như không, trong lòng y đột nhiên sợ hãi. Y cũng là kẻ cáo già thành tinh, lúc trước tuy có uống một ít rượu, hơn nữa được điều kiện mà Cầu Diên Sinh mê hoặc, nên nhất thời quên hết tất cả. Nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt và thái độ kỳ lạ của đối phương, lập tức ý thức được chuyện này không đơn giản như vậy, nhất là thân phận của người đứng trước mặt đây có lẽ cũng không đơn giản.

- Cậu này, cậu quá càn quấy rồi đấy! Vương Tiền Dũng, cậu mau đưa hăn đi, điều tra thật kỹ thân phận của hăn, cho dù là cậu làm gì, đều cần phải tuân thủ pháp luật!

Chu Đình Quốc sau khi suy nghĩ, thản nhiên ra lệnh.

Lời còn chưa dứt, một viên công an bước nhanh như chạy vào thì thầm bên tai Chu Đình Quốc:

- Đồn trưởng Chu, Chính ủy tới.

- Chính ủy tới?

Chu Đình Quốc hơi ngạc nhiên. Theo y biết thì Chính ủy Hồ Báo Quốc mới từ Phòng công an địa khu Lê Dương đến Phòng công an địa khu Phong Châu, sau đó xuống dưới tạm đảm nhiệm chức vụ Chính ủy. Ông ta không có

quan hệ gì với Trưởng ban Tổ chức cán bộ Cầu mới đúng, làm sao lại biết chuyện này mà đến? Ý lập tức cảm thấy mình đã đoán sai, chẳng lẽ là Chính ủy lại vì vài tên đó mà lại đến đây, lẽ nào hai người Nam Đàm đó tìm người lại liên hệ với Chính ủy?

- Đến thì cũng đến rồi, để tôi đi xem.

Chu Đình Quốc mặc dù có chút nghi ngờ nhưng cũng không nghĩ nhiều đến những điều khác. Hồ Báo Quốc mới đến Phòng công an địa khu Phong Châu nhậm chức chưa đến hai tháng, chính y và ông ta qua lại cũng không nhiều. Bình thường chỉ cảm thấy ông ta là một người vui vẻ hòa đồng, giống Phật Di Lặc, thật là có diện mạo của cán bộ công tác chính trị. Trọng lượng lời nói của ông ta trong Cục thậm chí còn không bằng mấy vị Cục phó. Chu Đình Quốc ngoài mặt vẫn tôn trọng đối phương nhưng trong lòng thì không lấy gì làm kính trọng cho lắm.

Chu Đình Quốc mới đi từ trong phòng ra, liền thấy Hồ Báo Quốc từ bước nhanh vào tử cửa đồn công an, phía sau còn có Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật cục Triệu.

- Chính ủy!

Chu Đình Quốc vui vẻ chào hỏi:

- Tối nay sao lại có thời gian rảnh mà đến thăm chúng tôi thế này?

Nụ cười thường trực trên môi Hồ Báo Quốc dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm nghị:

- Ông Chu, các ông hôm nay có giữ một người tên là Lục Vi Dân không?

- Lục Vi Dân? Làm gì?

Chu Đình Quốc cũng không chú ý tới sự thay đổi sắc mặt của Hồ Báo Quốc, ngẩn ra nhớ lại hai cái thẻ công tác của hai người Nam Đàm kia, một người họ Đồng, một họ Từ, không phải là họ Lục.

- Ông Chu, ông không cần biết là làm gì. Tôi chỉ hỏi ông, có người này không?

Trong mắt Hồ Báo Quốc mắt lóe lên một chút nghiêm nghị.

- Chính ủy, việc gì phải nghiêm trọng như vậy? Lục Vi Dân, thật tình tôi không nghe nói tới.

Chu Đình Quốc bật cười ha hả, quay đầu lại về phía người đàn ông da đen gầy gò:

- Ứng Vũ, chúng ta hôm nay đâu có giữ ai tên là Lục Vi Dân?

- Có, chính là người trẻ tuổi trong số mấy người Đồn trưởng Chu vừa áp giải về. Hẳn chính là Lục Vi Dân!

Người đàn ông da đen gầy gò đã chạy tới, cúi đầu lịch sự:

- Chính ủy!

- Ừ, ông Chu, chuyện này là thế nào? Tiếng nói Hồ Báo Quốc lập tức trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lại tìm kiếm:

- Hẳn đang ở đâu? Đã có chuyện gì?

Trong lòng Chu Đình Quốc dao động, Hồ Báo Quốc không phải vì hai người Nam Đàm trong ngành mà đến đây, mà là vì người trẻ tuổi bất hòa với tiểu Cầu kia? Y lập tức rùng mình, xem ra việc hôm nay e rằng có chút phức tạp.

- Chính ủy, chuyện là thế này. Chúng tôi được báo có người gây hấn, đánh người ở cửa khách sạn Phong Châu, cho nên chúng tôi lập tức đến. Nghi phạm và nạn nhân đều đưa về đây, hai người bị thương thì ở bệnh viện, chỉ đưa mấy người này về đây chưa lâu, mọi chuyện vẫn còn đang được điều tra.

Chu Đình Quốc cũng là một người từng trải, những chuyện như thế này cũng không khiến cho y sợ hãi, nhưng trong lòng cũng thầm kêu may mắn. Bây giờ còn chưa làm gì khác, nếu Hồ Báo Quốc đến trễ hơn một chút, thì thật là khó nói.

- Đúng thế không? Đây là đương sự mà ông nói?

Hồ Báo Quốc khoanh tay bước vào, nhìn mấy người đang ngồi khệnh khạng ở phòng họp đối diện, thậm chí còn gác hai chân lên bàn phòng họp. Ánh mắt ông ta sáng như đuốc:

- Đây là cái mà ông gọi là thẩm tra?

Chu Đình Quốc nghẹn lời, ánh mắt quét về phía Lưu Cương và một gã công an khác:

- Còn không mau tách bọn họ ra để điều tra? Đừng ngăn ra đó làm gì?

Hồ Báo Quốc liếc Chu Đình Quốc một cái thật sắc, cái nhìn đó khiến Chu Đình Quốc có chút sợ hãi.

Tuy vị Chính ủy này đến chưa được bao lâu, cũng chưa từng thấy hành động nào của ông ta. Nhưng dù thế nào ông ta cũng là Phó bí thư Đảng ủy, là Chính ủy, ông ta không có khả năng cho mình lên chiếc ghế Cục phó, nhưng nếu muốn gây phiền phức cho mình thì quá dễ dàng. Hơn nữa còn có thể được điều từ Lê Dương đến Phòng công an địa khu Phong Châu giữ chức vụ Chính ủy. Nghe nói lúc ấy vừa kiêm nhiệm chức Phó phòng công an địa khu là Cục trưởng Nhiếp kiên quyết phản đối, hy vọng có thể đề bạt một trong số

mấy Cục phó ở Cục công an thành phố Phong Châu, nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự bổ nhiệm này, dù thấy người này có năng lực không tầm thường.

- Được rồi, ông Chu, ông đưa Lục Vi Dân ra đây.

Sắc mặt Hồ Báo Quốc không chút thay đổi nói:

- Tôi không biết chuyện xảy ra như thế nào, nghe nói ông ở đó, trong khách sạn Phong Châu cũng có vài người chứng kiến. Chuyện này rốt cuộc là thế nào tôi nghĩ ông hiểu rõ hơn tôi. Có đúng là có người tìm cơ gây sự hay không, cuối cùng cũng là bên nào gây hấn, chuyện này...

Hồ Báo Quốc còn chưa nói hết, Cầu Diên Sinh đã xuất hiện ở cửa, vẻ hơi ngại ngùng trên mặt liền biến mất:

- Chính ủy Hồ cũng ở đây?

- Tiểu Cầu?

Tia ngạc nhiên của Hồ Báo Quốc lướt qua đáy mắt, ông ta lập tức hiểu ra được mọi chuyện. Khó trách Bí thư Trương giải thích chùng mực như vậy, bảo mình xử lý ổn thỏa chuyện này. Trong lời nói tuy rằng có nhắc nhở mình, nhưng bản thân lại không ngờ chính là người đó.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Va Chạm

- Ha ha, Chính ủy Hồ, thật ngại quá, lại thêm phiền phức cho các ông rồi. Là người quen của ông sao?

Mặc dù trong lòng không muốn nhưng Cầu Diên Sinh biết nếu Hồ Báo Quốc đã ra mặt thì bản thân y cũng phải dập tắt âm mưu của mình, trong lòng khó chịu nhưng ngoài mặt tươi cười nói:

- Đám người này rất ngang ngược, có phải là có lai lịch gì không? Bọn họ đánh mấy người bạn của tôi bị thương, chuyện này không thể cho qua được. Đồn trưởng Chu, anh nói có đúng không? Cho dù anh ta là ai, thì cũng phải xử theo pháp luật đúng không?

- Đúng vậy, người nào cũng cần phải tuân theo pháp luật, lấy sự thật làm căn cứ, lấy pháp luật làm thước đo. Hai bên đều không thể được thiên vị.

Hồ Báo Quốc cười hiền hòa, tỏ ra rất thản nhiên:

- Tôi tin là có nhiều người liên quan như vậy, còn có mấy người phục vụ của khách sạn Phong Châu nghe nói cũng chứng kiến sự việc rất rõ ràng. Rốt cuộc là bên gây hấn gặp phải sự phòng vệ chính đáng, hay là cách khác, hay là cố ý gài bẫy hãm hại. Chuyện này không khó để điều tra rõ ràng, tôi tin tưởng vào khả năng điều tra của công an Phong Châu chúng ta, tiểu Cầu, cậu nói đúng không?

Cầu Diên Sinh bị một loạt lời không cứng không mềm của ông ta tấn công đến mức hồi lâu không nói nên lời. Ánh mắt u ám dạo qua một vòng trên mặt

Hồ Báo Quốc, trong lòng thâm nổi giận. Viên Chính ủy từ Lê Dương này tới nghe ông Nhiếp nói thì rất không vừa, đứng nhìn vẻ mặt ôn hòa vui vẻ, thực ra nghe nói thủ đoạn ngầm thực không đơn giản. Ngay cả ông Nhiếp cũng không thể nào lấy lòng được ông ta. Y thuần túy chính là đầy tớ trung thành của Trương Thiên Hào.

Buổi tối hôm nay quả thực là có hai nhân viên phục vụ trông thấy sự tình cụ thể. Trong đó còn có một đứa chính là con bé liêu lĩnh Phạm Liên. Nếu thật sự gọi những người đó đến làm nhân chứng để điều tra, chuyện này sẽ trở thành chuyện tự mình làm mất mặt, trộm gà không được mà còn mất năm gạo. Nghĩ tới đây, Cầu Diên Sinh biết chuyện ngày hôm nay sợ là chỉ có thể dừng lại ở đây.

Chẳng qua là y không nghĩ ra người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể khiến Hồ Báo Quốc đích thân ra mặt, xem ra thậm chí không tiếc việc xung đột với mình cũng phải xử lý xong chuyện. Bình thường Hồ Báo Quốc này chẳng mấy khi lên tiếng, y cũng từng mở lời, nhưng người này vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nghe nói đến Nhiếp Minh Lượng cũng không thật ưa ông ta, ở trong cục Công an vẫn khá khiêm tốn, không hiểu vì sao hôm nay lại cương quyết như thế mà so đo với mình.

- Được rồi, Chính ủy Hồ, chuyện này ông đã ra mặt, tôi cũng không tính toán nữa, có điều...

Cầu Diên Sinh vừa chuyển ý, ánh mắt liền nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân đang đi tới, sắc mặt có chút chuyển sang u ám:

- Thăng nhãi, lần này là may nhờ có ông Hồ ra mặt, có điều lần sau may không may mắn như vậy đâu, may nhớ kỹ cho tao!

- Ái chà! Đây là đang uy hiếp hay dọa tôi sợ? Tôi chính là kẻ gàn dở, không ai nhòm ngó để mắt đến tôi thì tôi thực sự là khó chịu. Chỉ cần làm

việc đứng đắn thì sợ cái gì?

Lục Vi Dân biết chuyện hôm nay được như thế này coi như khá lắm rồi. Nhóm người Cầu Diên Sinh kia khá là giáo hoạt, nhất là Cầu Diên Sinh, đừng nhìn anh ta bên ngoài gào to lỗ mãng như người kích động nhưng trong chuyện cụ thể thì khá là thận trọng. Ấn tượng bên ngoài hoàn toàn khác biệt.

- Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu hai nhà họ Cầu, từ “cậu hai” này chỉ dùng trong gia đình giai cấp tư sản hoặc địa chủ ở xã hội phong kiến. Trưởng ban Cầu là lãnh đạo Địa ủy Phong Châu của chúng ta, từ này kỳ thực là từ mang nghĩa xấu, không biết anh có hiểu điều này không? Nếu không hiểu thì tốt nhất là tự rèn luyện bản thân đúng mực hơn một chút, đừng khiến cho Trưởng ban Cầu mất mặt!

Bị lời nói của Lục Vi Dân làm cho giận xanh cả mặt, Cầu Diên Sinh có ý muốn hỏi hẵn rốt cuộc là cái gì, nhưng nghĩ một chút vẫn nên nhịn đi thì hơn. Qua chuyện ngày hôm nay, y ngay cả muốn giấu cũng không được, muốn tìm hiểu về người này cũng quá đơn giản.

- Đừng có dọa, thẳng nhãi, đừng ở đây mà khua môi múa mép, không cần biết mày là ai, có gia cảnh thế nào, không cần biết có ô dù hay hậu thuẫn ra sao, đất Phong Châu này không phải là chỗ cho mày muốn làm gì thì làm đâu! Chúng ta đi!

Cầu Diên Sinh tức giận liếc Hồ Báo Quốc đang đứng bên cạnh nhin cười không nói một cái, lửa giận trong lòng quả thực không thể diễn tả bằng ngôn từ được. Tối nay nhất định phải tìm một hai con bé tới giải khuây. Hồ Báo Quốc, ông nhớ kỹ cho tôi, chuyện này tôi nhất định không để yên đâu!

Thấy đám người cứ như thế không cam lòng mà rời đi, trong lòng Hồ Báo Quốc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này gương mặt mới thả lỏng mà cười nói:

- Thư ký Lục, tôi là Hồ Báo Quốc, Chính ủy của cục Công an thành phố Phong Châu, chuyện hôm nay thật là ngại quá...

Lục Vi Dân cũng không phải người không biết chừng mực, kết quả chuyện hôm nay cũng khiến hắn thở phào nhẹ nhõm. Nếu không cho dù bản thân hắn và hai chị em Chân thị kia có thể thoát thân thì người động thủ đánh người của Cầu Diên Sinh là Đồng Lập Trụ và Từ Bình ắt không tránh khỏi bị liên lụy phiền phức. Nhất là Cầu Diên Sinh đã sớm trù tính đầy đủ muốn đối phó với hắn, lại bị Đồng Lập Trụ và Từ Bình phá hỏng, Lục Vi Dân không muốn vì ân oán của hắn mà liên lụy tới người khác.

Cầu Trị Lương lần lượt đảm nhiệm chức vụ Phó chủ tịch huyện, Trưởng ban Tổ chức cán bộ, Phó bí thư, Chủ tịch huyện rồi tới Bí thư Huyện ủy ở Phong Châu. Có thể nói ở Phong Châu có lực can thiệp và sức ảnh hưởng sâu rộng không người nào bằng. Mặc dù tài năng Trương Thiên Hào cũng không tầm thường, nhưng nếu muốn trong thời gian ngắn loại bỏ ảnh hưởng của Cầu Trị Lương thì thật không thực tế chút nào. Nhất là bây giờ Cầu Trị Lương còn là Trưởng ban tổ chức cán bộ Địa ủy, cục diện này có vẻ càng ngày càng phức tạp.

- Chính ủy Hồ, làm phiền ngài rồi, chuyện này tôi cũng không tiện nói gì nhiều, nhưng có vài điều khiến người ta thật sự kinh ngạc. Tôi còn phải cảm ơn Chính ủy Hồ đã giúp đỡ.

Lục Vi Dân lạnh lùng liếc Chu Đình Quốc đang đứng cạnh có chút ngượng ngùng không biết nói gì một cái.

- Chuyện này tôi sẽ tới gặp Bí thư Trương nói lời cảm ơn.

Hồ Báo Quốc có thể hiểu lúc này Lục Vi Dân trong lòng rất tức giận cùng không hài lòng, nhưng hắn cũng là một nhân vật khá lý tính. Tuy rằng anh ta không rõ lắm tình hình nhưng có thể tưởng tượng ra vì Cầu Diên Sinh ngang

ngược, kiêu ngạo, vừa không quen Lục Vi Dân, đương nhiên sẽ ngang ngược vô độ. Có điều nếu không xảy ra chuyện này, thì mình cũng không có cơ hội làm mối quan hệ với Bí thư Trương thêm gần gũi.

Bí thư Trương không trực tiếp gọi điện cho ông Nhiếp mà là nói rõ mình trực tiếp tới giải quyết chuyện này, đủ thấy anh ta rất coi trọng chuyện này.

Phải nói tuy Lục Vi Dân là thư ký của Bí thư Hạ, nhưng với quan hệ của Bí thư Trương và Bí thư Hạ thì dường như không cần phải coi trọng việc này mới đúng, lại để anh ta đặc biệt tới đây một chuyến. Dường như Hồ Báo Quốc có chút hiểu ra tâm tư các lãnh đạo không dễ tìm hiểu, nhất là bây giờ Bí thư Trương tuy rằng tiếp nhận chức vụ Bí thư Thành phố Phong Châu, nhưng không thể đảm nhiệm Ủy viên Địa ủy. Trong chuyện này có phải có nhân tố người khác không biết hay không, cũng đáng để suy nghĩ. Cho nên vẫn là một câu, xử lý tốt chuyện này theo như lãnh đạo đã phân công.

- Thư ký Lục, cậu đừng khách sáo, Bí thư Trương nhận được điện thoại vô cùng tức giận, tình hình trị an ở Phong Châu quả thực là có chút vấn đề. Đội ngũ công an chúng tôi vẫn còn tồn tại nhiều điều thiếu sót.

Hồ Báo Quốc đột nhiên thấy có phải mình hơi lấy lòng người thanh niên này quá mức hay không, tuy nói Bí thư Trương rất coi trọng người này, anh ta cũng là thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ. Nhưng dù sao một người trẻ tuổi như vậy, nói nhiều hơn sẽ có chút mùi vị xu nịnh.

- Yên tâm, thư ký Lục, chuyện này chúng tôi nhất định điều tra rõ ràng, xử lý tốt.

Lục Vi Dân cười, vị Chính ủy Hồ này cũng quả là có chút thú vị, sự tình đã đến nước này, nhưng ăn nói vẫn rất đầu ra đấy.

- Cảm ơn Chính ủy Hồ đã quan tâm, nếu không có việc gì khác...

Lục Vi Dân liếc mắt nhìn hai chị em nhà họ Chân thị phía sau mình, còn Đồng Lập Trụ và Từ Bình cũng đang nói chuyện với một vị chính trị viên da đen gầy gò. Chỉ có Chu Đình Quốc sắc mặt u ám đang đứng một bên không biết làm sao.

- Không có gì, sau này có chuyện gì cứ điện thoại cho tôi.

Hồ Báo Quốc nắm chặt lấy tay Lục Vi Dân, tươi cười nói.

Mãi cho đến lúc mấy người Lục Vi Dân rời khỏi, sắc mặt Hồ Báo Quốc mới chợt trầm xuống:

- Ông Chu, có chuyện gì với ông vậy? Không ngờ lại chọc vào cái mớ rắc rối này, ông là cảm thấy thời gian này trong cục nhàn nhã quá mức không có việc gì làm phải không?

Nghe lời nói của ông ta không chút khách khí, Chu Đình Quốc cũng có chút tức giận. Nhưng đối phương là Chính ủy, là lãnh đạo của mình, y cũng không tiện nổi giận, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Chính ủy, có phải chuyện gì lớn đâu? Tên cứng đầu to mồm kia có lai lịch thế nào? Ông cũng thấy đấy, bọn người đó với bọn người tiểu Cầu đã xảy ra xung đột, tôi có thể không đi được không? Huống chi bọn họ đánh nhóm người của tiểu Cầu bị thương, lại nói ra sao, ...

- Đủ rồi! Ông Chu, tôi thấy ông càng ngày càng hồ đồ rồi!

Hồ Báo Quốc tức giận ngắt lời đối phương. Ông ta biết đối phương dựa vào quan hệ tốt với Nhiếp Minh Lượng, ở phía thành phố cũng có có quan hệ tốt với mấy lãnh đạo, cho nên có chút làm càn, đối với mình cũng tỏ thái độ. Mình sớm muốn tìm cơ để chinh đốn anh ta, chỉ có điều vẫn chưa có cơ hội, bây giờ được dịp:

- Cầu Diên Sinh là người như thế nào ông không rõ sao? Trưởng ban Cầu là Trưởng ban Cầu, Cầu Diên Sinh là Cầu Diên Sinh, ông không được lẫn lộn vào làm một. Trưởng ban Cầu có biết hành vi của Cầu Diên Sinh không? Tôi thấy nếu biết thì cũng sẽ yêu cầu xử lý nghiêm minh, ông đừng ở đây ăn nói linh tinh cái gì mà ai là người bị hại, lừa người ngoài còn được, định lừa tôi, tôi nói cho ông biết một điều, còn kém lắm!

Gương mặt Chu Đình Quốc biến sắc, anh ta không nghĩ Hồ Báo Quốc xưa nay điềm đạm đột nhiên thay đổi, phê bình mình gay gắt. Hơn nữa còn ngay trước mặt bao nhiêu người trong đồn, điều này đúng là mình nhún nhường thì ông ta lại càng lấn tới.

- Chính ủy, chuyện này đã qua, cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm, không phải đã để bọn họ đi rồi sao? Không cần phải nâng cao quan điểm như thế? Thế nào, người quen của Chính ủy, hay là lại có vị lãnh đạo nào mở lời?

Hồ Báo Quốc cũng biết Chu Đình Quốc này cũng là một tên giáo hoạt, điển hình cho dạng chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Hiện giờ ông Nhiếp cũng có ý đề bạt y, cho nên càng ăn nói ngang ngược. Tuy nhiên hôm nay cần phải cho y nhớ:

- Chu Đình Quốc, tôi nói cho ông về chuyện hôm nay, Bí thư Trương rất tức giận, người trẻ tuổi vừa rồi làm việc ở Địa ủy, nói chuẩn xác một chút là thư ký của bí thư Hạ! Ông không nghĩ lại xem hành vi của ông khiến cho Cục Công an thành phố Phong Châu gặp bao nhiêu phiền toái? Nếu hôm nay tôi không đến, không biết ông còn khiến cho sự việc trở nên như thế nào! Chuyện này bản thân ông tự kiểm điểm một chút đi, phải viết một bản kiểm điểm nộp cho tôi, tôi cũng sẽ báo cáo chuyện này với Cục trưởng Nhiếp!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Nhất Định Phải Mưu Tính Trước, Hành Động Sau

Thư ký của Bí thư Hạ? Chu Đình Quốc lập tức suy nghĩ thật nhanh. Điều này sao có thể? Cầu Diên Sinh lại không biết thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ sao? Nếu biết, sao anh ta còn dám trảng trợn gây sự như vậy?

- Chính ủy, không thể nào, tên kia là thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ? Tôi đã từng gặp thư ký của Bí thư Hạ, không phải là Phó ban thư ký Cao sao?

Suy nghĩ lòng vòng một hồi, dường như nhớ ra cái gì, vẻ mặt Chu Đình Quốc hồ nghi nhìn Hồ Báo Quốc. Muốn lừa tôi? Tôi cũng không phải là không biết những người ở bên trên!

- Ông biết cái con khỉ! Bí thư Hạ vừa mới thay thư ký. Người này chính là Lục Vi Dân, nếu không phải hần và Bí thư Trương có quen biết, gọi điện thoại trước cho Bí thư Trương, mà trực tiếp gọi điện thoại cho Bí thư Hạ, tôi xem ông làm như thế nào để thu dọn cục diện này! Bí thư Trương còn muốn nghe báo cáo về chuyện này. Ông tỉnh lại cho tôi, tranh thủ lúc đối phương còn chưa truy cứu chuyện này thì mau viết ra một bản kiểm điểm tự nhận lỗi đi!

Hồ Báo Quốc cũng chẳng muốn nhiều lời với người này. Nếu không phải Lý Ứng Võ đã đồng ý để đối phương gọi điện thoại cho Bí thư Trương thì chuyện này đã âm ỉ, thì thật khó mà thu dọn được cục diện này. May mắn là vị thư ký Lục này cũng khá đúng mực, không có ý gì là không tha thứ, nếu không cục diện biến thành quá căng thẳng, bản thân mình cũng khó sống.

Chu Đình Quốc bị Hồ Báo Quốc nói mấy câu thì cảm thấy chấn động, Bí

thư Trương sắp xếp Hồ Báo Quốc tới? Chuyện xấu rồi!

Chu Đình Quốc chỉ cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh giá, không kìm chế được mà rũ xuống.

Điều này có thể sao? Cầu Diên Sinh không phải đã nói hẳn là kẻ bịp bợm sao? Sao lại lập tức biến thành thư ký của Bí thư Hạ, hơn nữa còn rất quen thuộc với Bí thư Trương?

Cho dù Cầu Diên Sinh là khoác lác hơn nữa, có ngang ngược hơn nữa trong thành Phong Châu này, cũng phải xem đối tượng!

Hiện tại thành Phong Châu không giống với thành Phong Châu một năm trước. Lúc ấy, cha anh ta là Bí thư Huyện ủy Phong Châu, chính là người nắm quyền sinh quyền sát trong thành Phong Châu này, nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện lớn đến đâu đều có thể giải quyết được. Nhưng hiện tại đã không còn giống như trước nữa!

Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu nằm tại thành phố Phong Châu này. Hiện tại, đừng nói là cha anh ta đã không còn làm Bí thư Thành ủy Phong Châu, cho dù cha anh ta vẫn còn làm, vẫn phải xem thái độ của các lãnh đạo ở Ủy ban nhân dân Địa khu trước. Huống chi hiện tại ai cũng biết quan hệ giữa Bí thư Trương mới nhậm chức và Trưởng ban Cầu không được thân thiết. Nếu quả thật Bí thư Trương sắp xếp Hồ Báo Quốc đặc biệt vì chuyện hôm nay mà đến, vậy phen này mình cần cạnh nhưng lại sai chỗ rồi. Làm không tốt bản thân mình sẽ thành không ăn trộm được gà còn mất năm gạo. Ngay cả chức Cục phó của mình sợ cũng lập tức biến thành bọt nước.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Đình Quốc lập tức nóng như lửa đốt, chỉ có điều đang ở trước mặt Hồ Báo Quốc lại không thể biểu lộ ra. Ngoài mặt còn là có chút không tin tưởng, nhưng giọng điệu đã yếu hơn rất nhiều:

- Chính ủy, chuyện này thực không thể trách tôi. Là do Cầu Diên Sinh báo án nói anh ta bị người khác chặn đường khiêu khích, còn bị người ta đánh bị thương. Trong lúc nhất thời tôi cũng không quan sát kỹ, liền... tuy nhiên cũng may ông tới nhanh, cũng chưa có hậu quả gì. Chính ủy, ông thông cảm một chút mà nói tốt, giải thích với Bí thư Trương giúp tôi vài câu.

- Hừ, Cầu Diên Sinh ở trong thành Phong Châu còn có thể bị người khác chặn đường khiêu khích, đánh bị thương sao? Ông Chu, ông là hiểu được nhưng giả bộ hồ đồ hay là uống nhiều rượu đầu hồng rồi?

Hồ Báo Quốc không chút khách khí nói:

- Thôi đi, chuyện này ông về viết một bản kiểm điểm, tôi sẽ giải thích với Bí thư Trương.

Mãi đến khi hình bóng của Hồ Báo Quốc biến mất ngoài cửa lớn của đồn công an, mặt Chu Đình Quốc cũng chưa thể khôi phục trở lại, chuyện này có thể xem như chữa lợn lành thành lợn què rồi.

Lý Ứng Võ chết tiệt, không ngờ dám để cho tên họ Lục kia gọi điện thoại sau lưng mình. Nghĩ đến đây ánh mắt lạnh lẽo của Chu Đình Quốc không kìm nổi mà nhìn lướt qua đối phương, trong lòng lại cảm thấy hơi hơi rùng mình.

Dường như đối phương cũng không thực sự sợ mình, xem ra cũng không phải là dễ đối phó. Nói đi phải nói lại, nếu không phải đối phương đồng ý cho tên họ Lục gọi điện thoại, thì chuyện này thật sự có khả năng biến thành tình trạng không thể cứu vãn được. Cuối cùng cho dù Cầu Diên Sinh nói như thế nào, chỉ sợ mình cuối cùng chỉ có trở thành vật hy sinh chịu tội thay. Nghĩ đến đây, Chu Đình Quốc lại thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Trời không tuyệt đường người. Chuyện hôm nay mà vỡ lở ra, phải lập tức

báo cáo với ông Nhiếp một tiếng, nhờ ông ta giúp nghĩ một chút biện pháp để xoay chuyển, nhất là với Bí thư Thành ủy Trương. Nếu ấn tượng này không được thay đổi, chỉ sợ vị trí Cục phó thật sự là không có duyên với mình.

Rời khỏi đồn công an phía tây thành phố, Đồng Lập Trụ và Từ Bình liền đưa ba người Lục Vi Dân đến khách sạn Thiên Hà, sau đó nói lời từ biệt với ba người Lục Vi Dân.

Đối với hai người mà nói, Cầu Diên Sinh tuy nói là nhân vật sừng sỏ ở Phong Châu, nhưng không có quan hệ bao nhiêu với bọn họ. Người mà Cầu Diên Sinh muốn đối phó chính là Lục Vi Dân. Tuy nhiên hai người chẳng qua là may mắn gặp dịp làm quân cờ, xét trình tự của hai người cũng tạm thời còn chưa đủ tư cách tham gia vào mối quan hệ ân oán đó, cho nên Đồng Lập Trụ cũng tỏ vẻ rất thản nhiên.

Tuy nhiên Đồng Lập Trụ cũng nhìn ra được, dường như Lục Vi Dân cũng không thực sự lo lắng về chuyện này. Ngẫm lại thì Bí thư Trương mà vị Chính ủy Hồ kia nói có lẽ là Bí thư Thành ủy Phong Châu đương nhiệm - Trương Thiên Hào. Hơn nữa cũng không thêm nề mặt một nhân vật ngang ngạnh ương bướng, hống hách sừng sỏ như Cầu Diên Sinh, có thể để Trương Thiên Hào đặc biệt sắp xếp Chính ủy cục Công an đích thân đến xử lý chuyện này, đủ thấy trọng lượng của thư ký Bí thư Địa ủy Lục Vi Dân này.

Có lúc, địa vị cao thấp không quan trọng, mấu chốt ở chỗ trọng lượng của anh có đủ nặng hay không. Đồng Lập Trụ cũng là nhân vật từng có nhiều năm công tác trong ngành công an, đương nhiên rõ ràng người bên cạnh lãnh đạo hẳn là không tầm thường. Hiện tại anh ta lại một lần nữa lĩnh hội được sự không tầm thường của Lục Vi Dân.

Ban đầu Lục Vi Dân tính phải thuê cho hai chị em Chân Tiệp Chân Ny một phòng đôi, còn mình thì quay về ký túc xá. Nhưng hai chị em nhà họ Chân đều có chút lo lắng, sợ chẳng may đám người Cầu Diên Sinh lần theo

dấu vết tới khách sạn Thiên Hà gây chuyện, nhất là Chân Ny sống chết không muốn để Lục Vi Dân rời khỏi.

Lục Vi Dân không thể không đồng ý ở lại, vì thế liền thuê thêm một gian phòng, hai phòng cạnh nhau. Hơn nữa, hẳn còn lựa chọn hai căn phòng sát nhau ở đầu hành lang để phòng chuyện có thể xảy ra.

Thật ra, Lục Vi Dân cũng biết Cửu Diên Sinh không có khả năng lại đến gây phiền toái, ít nhất trong một thời gian tương đối dài. Do y không biết thân phận của mình mới có thể cả gan làm loạn như vậy, khi thực sự đã biết thân phận của mình, mà y còn dám làm xằng làm bậy, thì không còn là kích động lỗ mãng mà hẳn là đầu người não heo.

Tuy rằng nhân cách của Cửu Diên Sinh rất kém cỏi, ti tiện, ác độc, cũng kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng không hề ngu xuẩn. Nếu không anh ta sau khi phát hiện được tung tích của mình cũng sẽ không thiết kế một cái bẫy như vậy khiến mình chui vào. Về kích động, lỗ mãng của anh ta cũng ẩn giấu một chút giáo hoạt ác độc, thật sự là cao tay hơn nhiều so với một kẻ như Tần Lỗi. Dường như con cháu quan chức trời sinh ra đã có chút sở trường trong việc giở những thủ đoạn này.

- Đại Dân, người cậu vừa nói là con trai Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy Phong Châu. Con trai của một Trưởng ban tổ chức đã hoành hành ngang ngược như vậy, vậy con của Bí thư Địa ủy không phải là giết người phóng hỏa đều không ai dám hỏi đến chứ? Thành phố Phong Châu này còn có pháp luật hay không?

Vị trí khách sạn Thiên Hà xa hơn một ít so với vị trí khách sạn Phong Châu, nhưng cũng coi là một khách sạn lớn trong nội thành. Giá phòng không quá đắt, phương tiện thiết bị nói chung cũng bình thường, giường tủ và các loại đồ dùng đều có vẻ hơi cũ kỹ. Một chiếc tivi mười bốn inch được coi như là trang bị kiểu mẫu, đây cũng là tiêu chuẩn phòng hạng nhất của khách sạn.

Ngồi ở trên giường, Chân Tiệp khoanh chân, buông tóc xuống, có vẻ dịu dàng quyến rũ lay động lòng người. Hiển nhiên, trong lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi trước cảnh tượng vừa rồi:

- Cậu và anh ta có oán thù lớn sao?

- Oán thù? Tôi vừa tới Phong Châu, còn chưa từng qua lại với anh ta. Lần trước cũng ở khách sạn Phong Châu, y trêu chọc cô gái mà chúng ta gặp ở cửa hôm nay, bị tôi ngăn lại. Chuyện chỉ có như vậy mà gặp phải một phiền toái lớn như thế này?

Lục Vi Dân cười khổ lắc đầu.

Hắn dựa người ngồi ở trên giường của Chân Ny, Chân Ny cũng co người, vô cùng thân thiết dựa sát bên người Lục Vi Dân, ánh mắt đầy tình ý, nhìn đến mức trong lòng Lục Vi Dân cũng nóng như lửa.

- Sao lần trước anh ta có thể nhẫn nhịn được?

Ý nghĩ của Chân Tiệp rất miễn cảm, trong đôi mắt đẹp liền hiện lên một chút khó hiểu.

- Ha hả, chị không nghe anh ta nói tôi hù dọa anh ta sao? Hôm đó, tôi không mẫn không nhạt nói một hai câu, do trong lòng y có tật giật mình, lại thiếu tự tin, khiếp đảm. Đại khái đã cho rằng tôi là cán bộ đi theo nhân vật lớn ở tỉnh đến Phong Châu khảo sát, sợ làm hỏng tiền đồ chính trị của cha anh ta, lúc này mới xám xịt cúp đuôi mà đi. Hiện tại, vị trí mà cha anh ta ngồi đã ổn định, lại tìm ra đường như không có nhân vật nào như tôi nói. Anh ta cảm thấy bị một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi đùa giỡn một hồi, nhất thời tức nghẹn đầy bụng, còn không tìm cách trả thù lại hay sao?

Tay Lục Vi Dân cuốn lọn tóc mềm mại, đen nhánh của Chân Ny, ngón tay chậm rãi trượt đến vành tai đối phương, nhẹ nhàng trêu đùa.

Một cảm giác nóng hổi như có như không từ vành tai xuôi xuống toàn thân thể của cô gái trẻ. Chân Ny không kìm nổi vịn vẹo thân hình một chút, cô gái đã hưởng qua hương vị tình ái, ngửi được hơi thở nam tính của người yêu, mà thân thể của hấn lại áp sát trước ngực mình, dường như nhịp đập của trái tim cũng có thể theo huyết mạch nhảy lên truyền lại đến chính trái tim mình.

- Đại Dân, chuyện này có thể ảnh hưởng tới cậu hay không?

Chân Tiệp có chút lo lắng nói:

- Trưởng ban Tổ chức cán bộ chắc là quản lý cán bộ hả? Nếu anh ta trở về trước mặt cha anh ta mà thêm mắm thêm muối mưu hại cậu, chẳng phải sẽ ảnh hưởng lớn tới công tác sau này của cậu sao?

Lục Vi Dân cười, lắc đầu rất bình tĩnh.

- Chuyện không đơn giản như vậy, người này không ngu. Cha anh ta là Cầu Trị Lương, là một người đã lăn lộn nhiều trên đấu trường chính trị Phong Châu, chỉ với vài lời nói của anh ta sao có thể bị lừa được? Hơn nữa, sợ là ông ta đã sớm nghe được về nhân cách của con trai mình, chẳng qua mắt không thấy tâm không phiền mà thôi. Nếu Cầu Diên Sinh thật sự ở trước mặt cha anh ta mà kể ra chuyện chấn động này, chỉ sợ cha anh ta mà biết được sẽ trừng trị anh ta. Anh ta còn phải tới nhận lỗi trước mặt Bí thư Hạ. Bản thân Cầu Diên Sinh cũng rõ điều đó. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là tạm thời che giấu chuyện này, chờ một thời gian sự việc sẽ tự động hoàn toàn phai nhạt. Về phần nếu sau này có thể có cơ hội xử lý tôi, đương nhiên anh ta sẽ không bỏ qua, cũng như tôi có cơ hội cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta. Nhưng khi đó lại là một chuyện khác, có lẽ đây cũng coi như cuộc giữa đàn ông với nhau.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Cử Chi Diên Rồ

Khoé miệng nhếch lên của Lục Vi Dân mang theo nụ cười có chút kỳ quái. Có lẽ chỉ có hần mới hiểu nổi hàm ý của câu nói cuối cùng của mình.

Nếu như Cửu Diên Sinh không lộ vẻ dâm dê đối với chị em họ Chân thì hần cũng không phản nộ như thế. Cửu Diên Sinh có hung hăng cũng chẳng sao, suy cho cùng bản thân cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, còn không có sức mạnh thay đổi tất cả. Nhưng y ước hiếp người khác lại đổ lên đầu mình, mà còn dùng cái cách thức hoành tráng để tự chuốc họa, vậy cũng không thể trách bản thân mình được.

Có lẽ là trải qua hai lần thay đổi tình cảm to lớn đau đớn ở kiếp trước, khiến hần trong kiếp này luôn muốn công kích những người khác giới xung quanh người con gái mà anh ta cho rằng thuộc về mình, muốn xé nát đối phương thành trăm mảnh. Diêu Bình như vậy, Đào Trạch Phong như thế, Cửu Diên Sinh cũng thế thôi.

Lục Vi Dân cũng hiểu trọng lượng của bản thân mình hiện nay, dùng câu nói xưa để nói vị trí thấp kém mà lại “nặng quyền”. “Nặng quyền” ở đây không phải là chỉ bản thân có quyền lực lớn, mà là chỉ bản thân ở vị trí được gọi là “thấp hèn” nhưng lại tương đối nhạy cảm, mà có thể phát huy được cái tác dụng khó mà tưởng tượng nổi. Thậm chí từ mặt nào đó, một câu nói không chút lưu tâm hoặc là nói một dấu hiệu ngầm vô ý đều có thể dẫn đến sự thay đổi hàng loạt ở trường chính trị Phong Châu này.

Đương nhiên, Lục Vi Dân bây giờ cũng hiểu rõ bản thân mình hiện giờ

không có sức ảnh hưởng lớn đến như vậy, nếu muốn hiện thực hoá sức ảnh hưởng đó thì đầu tiên phải trở thành một người không thể thiếu bên cạnh Hạ Lực Hành. Mà muốn đạt được điều đó, chỉ giữ những trò khôn vặt, bỏ ra một tí chút thì vĩnh viễn không bao giờ đủ.

Nhưng bản thân hẳn cũng tự tin rằng nếu như mình tiếp tục ở bên cạnh Hạ Lực Hành, thì hẳn có thể làm được điều đó, mà còn có thể làm tốt hơn.

Đây cũng là lí do vì sao mà Cao Sơ đã được thăng chức làm Phó ban thư kí Địa ủy kiêm Chủ nhiệm phòng nghiên cứu chính sách mà vẫn muốn gắn bó với vị trí này. Chính là sự tinh tế mà người ta khó mà định nghĩa - cảm giác khiến cho người ta không thể buông tay ra được. Rồi sẽ có một ngày Cầu Diên Sinh sẽ vì hành động hôm nay của y mà cảm thấy hối hận suốt đời. Trong sự kiên quyết mang theo nỗi cay nghiệt hiện lên trên mặt của Lục Vi Dân dường như đang muốn nói gì đó với hai chị em đang ở trong phòng. Nghe thì Lục Vi Dân không hề để chuyện này trong lòng, mà sự tự tin mạnh mẽ thể hiện ra cùng với giọng điệu không chế càng khiến cho Chân Tiệp có cảm giác ngẩn ngơ không nói lên lời.

Thứ cảm giác mà người con trai trước mặt đem đến cho cô làm sao mà càng ngày càng mơ hồ. Mỗi lần gặp mặt, cách cư xử của đối phương luôn đem đến cho cô một cảm giác hoàn toàn mới. Vị đặc biệt của người đàn ông trưởng thành toát lên từ vùng trán đã hoàn toàn xoá đi những dấu vết ngây ngô của người đàn ông trong giai đoạn tuổi tác này, khiến cho từng cử chỉ của anh ta luôn có một sức hấp dẫn đến kì lạ.

Lục Vi Dân cũng để ý thấy nét mặt của Chân Tiệp có chút thay đổi, ánh mắt như mắt đầu trở nên mơ hồ, dường như đang chìm trong một bầu không khí nào đó. Cứ thế cho đến khi Lục Vi Dân cẩn thận di chuyển một chút mà Chân Ny dường như đang cuộn tròn trong lòng mình, Chân Tiệp mới đỏ mặt mà bừng tỉnh.

Sau khi tắm rửa xong, Chân Tiệp nằm trên giường có chút khó ngủ. Cô cảm thấy cô em nằm kế bên cũng thế, cũng giống như lại cho mình một ám hiệu ngầm nào đó, cho nên Chân Tiệp nằm nghiêng trên giường không chút động đậy.

Tiếng thở đều đặn làm cho cô xem ra cứ như đã ngủ say. Trong phòng có chút khô hanh, nhiệt độ ban đêm của Phong Châu tháng 12 có thể xuống đến 2, 3 độ. Không gian yên tĩnh trong đêm khiến cho các tiếng động dù nhỏ nhất cũng vô cùng rõ ràng.

Cũng không biết phải qua bao lâu, trong mơ hồ Chân Tiệp cảm thấy cô em bên cạnh lặng lẽ thức dậy, dường như vẫn dừng bên cạnh mình một lát, hình như muốn quan sát xem mình đã ngủ thật hay chưa. Có thể sau khi đã xác định mình đã ngủ say, rón rén chạy ra cửa, cẩn thận mở khoá, đẩy cửa, đi ra ngoài.

Chân Tiệp không cần đoán cũng biết được em mình đi đâu.

Chân Ny và Đại Dân sớm đã vượt qua cái ranh giới đó, mẹ và Chân Tiệp sớm đã biết rồi. Chiếc bao cao su trong túi của Chân Ny đã đủ để nói rõ tất cả, Chân Tiệp nghĩ mẹ cũng nói với cha, nhưng cha hình như cũng không biểu hiện gì.

Có điều bây giờ cùng với xu thế ngày càng thoáng của xã hội với vấn đề này, dường như càng ngày càng ít quan tâm đến chuyện quan hệ tình dục trước hôn nhân như thế này nữa.

Nghĩ lại thời gian hai năm trước mình còn học đại học thường cảm như hèn với mấy việc như thế này, mà bây giờ lại thường xuyên nghe thấy bạn cùng phòng mình hoặc nói hẳn ra hoặc ngầm nói đến cái việc sống chung cùng bạn trai. Và người bạn rất thân với mình đó thậm chí còn cố ý nói về cuộc sống với bạn trai ngay trước mặt mình, chỉ nghe thôi mà khiến cho mặt,

tai Chân Tiệp đều đỏ hết lên, mỗi lần đó đều phải chặn họng thì đối phương mới có thể dừng lời.

Chân Tiệp không phải không ngưỡng mộ những đôi tình nhân ân ái ngọt ngào trong trường, nhưng khi tình cảm quả thật rơi vào mình, cô mới phát hiện rằng những thằng con trai ngày ngày kè kè bên cạnh thật là nông cạn.

Nếu đúng như những điều mà Đào Trạch Phong nói khi bồi nhọ Lục Vi Dân, không ít người đều đến với mình vì vẻ mặt xinh đẹp hoặc là vì mình là con gái Phó giám đốc nhà máy 195, hoặc cả hai nguyên nhân đó. Cô ấy không đơn thuần như Chân Ny, luôn cảnh giác hoặc có cảm giác không tin tưởng với những người đàn ông xung quanh mình.

Cô ấy cũng từng qua lại với mấy người ưu tú trong đó, nhưng cũng không ngoại lệ, chẳng mấy chốc mà chia tay. Ngay cả giai đoạn chớm nở của tình yêu như cầm tay, ôm ấp cô cũng chưa từng bước vào, thể hiện sự thất bại trong tình yêu. Điều đó đã khiến cho Chân Tiệp vô cùng đau khổ, nhưng nếu như phải hạ thấp yêu cầu của bản thân để bước vào tình cảm mà chính bản thân mình cũng không thể toàn tâm toàn ý... cô thà chọn ở vậy cô đơn.

Cho nên cô nói với người nhà và bạn bè xung quanh rằng cô không có ý định tìm đối tượng trong lúc học cao học, suy nghĩ này khiến cho một vài người bạn của cô cũng không thể hiểu nổi.

Có thể là yêu cầu đối với người trong mộng quá cao, hoặc cũng có thể là điều kiện của bản thân mình quá hà khắc, Chân Tiệp rất khó mà để mắt đến những người bạn cùng trang lứa còn đang đi học chưa ngấm mùi đời của mình. Cô lại thích những người đàn ông hơn cô 9, 10 tuổi, chững chạc tràn đầy tự tin. Tiêu chuẩn chọn đối tượng này thậm chí ngay cả cô cũng cảm thấy không giống với người khác, cứ thế cho đến khi Lục Vi Dân này xuất hiện

Lục Vi Dân vốn dĩ chẳng có ấn tượng đặc biệt gì đối với Chân Tiệp. Cười

con mắt của cô, Lục Vi Dân và Chân Ny qua lại chưa chắc đã vì gia đình mình, nhưng vẻ đẹp của Chân Ny lại là nguyên nhân quan trọng trong đó. Đương nhiên, con trai ai mà chẳng thích con gái xinh đẹp, nếu như lại có một gia thế tốt thì không còn gì tốt hơn.

Mà hình tượng Lục Vi Dân trong mắt cô có chút gì đó kém cỏi, hèn yếu, tuy rằng tình cảm của hắn với Chân Ny có thể là thật, nhưng sự khác biệt giữa hai người vô cùng rõ. Nói chuẩn xác ra là cô không cho rằng Lục Vi Dân ưu tú được là bao nhiêu, cũng không xứng với Chân Ny.

Với vai trò người chị, Chân Tiệp thấy tình cảm này chẳng có gì tốt đẹp.

Nhưng biểu hiện của Lục Vi Dân từ sau lần đầu cha xảy ra chuyện, đã khiến cho cô thay đổi hoàn toàn cách nhìn của cô với Lục Vi Dân

Liên tục mấy ngày sau đó, những cử chỉ chín chắn đầy kinh nghiệm của Lục Vi Dân, mà còn có một chút gì đó cảm giác thần bí, đã hoàn toàn thuyết phục Chân Tiệp, khiến cho cô bắt đầu tò mò về con người Lục Vi Dân, muốn khám phá thế giới nội tâm và cuộc sống của người bạn trai của em gái mình.

Trong năm nay, số lần mà Lục Vi Dân về không nhiều, nhưng Chân Tiệp phát hiện ra bản thân mình thậm chí không kiềm chế nổi cảm xúc. Mỗi lần Lục Vi Dân trở về cô phát hiện dường như bản thân mình còn phấn chấn hơn cả cô em, cô buộc phải cẩn thận giấu kín cảm xúc đáng xấu hổ đó.

Mà phong thái của Lục Vi Dân sau khi cha xảy ra chuyện, quả thực khiến cho hình tượng người cha không thể thay thế trong cô phút chốc mà phai mờ.

Lục Vi Dân như một người anh hùng vô thức bước vào trong tim cô, kéo gia đình cô ra khỏi sóng gió, vực lại tòa nhà vốn đã xiêu vẹo, cứu gia đình nhà họ Chân từ ranh giới của cơn trầm luân trở về. Mà chiếc Mercedes-Benz xuất hiện trong đêm hôm đó cùng với hình ảnh cha hiện ngang xuất hiện ở

trong nhà máy khiến cho không ít người phải rút lại cái ý định muốn làm cho nhà họ Chân sụp đổ.

Sau này nhà họ Diêu xảy ra chuyện nhanh chóng làm giảm đi sự chú ý của nhà máy 195 với gia đình họ, khiến cho mấy cô con cái nhà họ Chân cuối cùng cũng có thể yên ổn sinh sống.

Chân Tiệp vẫn hoài nghi rằng việc gia đình nhà họ Diêu xảy ra chuyện cũng có sự nhúng tay của Lục Vi Dân. Quả thực thời gian xảy ra sự cố thật trùng hợp, lúc gia đình họ Chân bị đẩy vào thế đầu sóng ngọn gió, nhà họ Diêu xảy ra chuyện mà không có điều gì báo trước, đây quả thực như sự sắp đặt trong tiểu thuyết, từng màn từng màn một, cứ thế mà thành hiện thực.

Cô cũng bóng gió hỏi cha mình, nhưng ông cứ lòng vòng, không trả lời câu hỏi của cô, sự việc này càng tăng thêm mối hoài nghi trong lòng Chân Tiệp.

Nhưng điều này không chút ảnh hưởng đến cảm nhận của Chân Tiệp với Lục Vi Dân. Cô thậm chí còn cảm thấy bản thân mình như một bé con ngây thơ vẫn cảm thấy Lục Vi Dân có vẻ anh hùng nào đó đáng để tôn sùng, như sự theo đuổi mù quáng của những người hâm mộ bóng đá, cuồng nhiệt và phi lý chí. Cảm giác này khiến cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi pha chút xấu hổ, nhưng cô không thể thoát khỏi.

Đó là bạn trai của em gái mình, cô không ngừng nhắc nhở bản thân, đó là điều không thể. Nhưng lập tức có một tiếng nói khác trong cô phản bác lại, bản thân chẳng qua là có chút tò mò với anh ta mà thôi, không có gì khác. Nhưng đến ngay cả cô cũng cảm thấy cái lời phản bác gượng ép đó tỏ ra vô tác dụng, quả thực là chỉ có tò mò thôi sao? Đâu có đơn thuần như vậy?

Có thể lừa gạt người khác nhưng liệu có thể lừa gạt chính bản thân mình không? Rõ đã biết là không thể có kết quả, nhưng Chân Tiệp lại bất lực với

cảm xúc của mình.

Trong đêm trải qua cuộc khải chiến nảy lửa của Lục Vi Dân và Đào Trạch Phong, cô dường như không kiềm chế nổi cảm xúc của bản thân mà xông ra an ủi Lục Vi Dân. Khi ánh mắt của Lục Vi Dân sơ ý lướt qua ngực cô sau làn áo ngủ, có một cái cảm giác như tê liệt toàn thân lập tức bao phủ lấy cô.

Mà điều làm cô kinh hoàng nhất là người mà cô yêu say đắm trong mơ của đêm hôm đó lại chính là Lục Vi Dân!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Từng Li Từng Tí

Thứ cảm xúc phức tạp đó như cuốn lấy Chân Tiệp trong khoảng thời gian này, khiến cho cô chìm trong mơ hồ mà lại bàng hoàng. Điều này thậm chí còn ảnh hưởng đến việc học của cô, ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng phải hỏi có phải cô có tâm sự gì.

Cô buộc phải ra sức cố gắng thử phân tán sức chú ý của bản thân mình, nhưng hiệu quả thu được vô cùng thấp.

Chân Tiệp sợ rằng bản thân mình đã rơi vào tình yêu đơn phương hay có trong tiểu thuyết, mà đối tượng mỗi tình đơn phương kia lại chính là bạn trai của em gái mình!

Đây quả thực khiến cho người ta khó tưởng tượng nổi mà cũng khó lòng chấp nhận được, nhưng lại cứ thế trở thành hiện thực.

Một âm thanh kỳ lạ khiến Chân Tiệp bừng tỉnh từ trạng thái nửa thức nửa ngủ, lồng ngực bỗng nhiên thắt lại, trong vô thức tìm về hướng âm thanh phát ra. Chân Tiệp bỗng chốc hiểu ra, một sự xao động không tên bỗng chốc bùng nổ khắp cơ thể, từ từ lan tỏa toàn thân.

Những tiếng rên rỉ, những lời thì thầm nhỏ nhẹ lúc thì thấy rõ ràng lúc thì thấy mơ hồ, cứ thế cho đến khi có tiếng va đập như thành tiết tấu từ bên tường truyền lại, Chân Tiệp mới từ trạng thái mơ màng mà bừng tỉnh đây là âm thanh phát ra từ đâu.

Cũng giống như một con côn trùng đột nhiên chui vào thân thể mình, lặng

lẽ bí mật mà nhúc nhích, khiến cho Chân Tiệp không chịu nổi mà khép chân vào, xoay người một cái. Nhưng thân thể không động đậy thì thôi, hễ động đậy lại cảm thấy có một cái gì đó khó chịu không thể nói ra. Cảm giác xao động đó cũng giống như một loại bệnh truyền nhiễm lan ra khắp toàn thân, khiến cho ngón tay cô vô thức mà vuốt lên người.

Âm thanh ở phòng bên cạnh càng ngày càng lớn, nó càng rõ ràng hơn trong màn đêm yên tĩnh. Chân Tiệp thậm chí có thể phân biệt rõ ràng tiếng thở nhẹ của em gái cùng với tiếng quan tâm giọng trầm trầm. Âm thanh đó lúc cao lúc thấp, lúc trầm lúc thanh, một hình ảnh nào đó từng xuất hiện trước mắt không ngừng hiện lên trong đầu Chân Tiệp.

Cuối cùng sau một tiếng rít lớn thì dần trở lại yên tĩnh.

Phòng bên cạnh cuối cùng cũng yên tĩnh, Chân Tiệp cũng cảm thấy thân thể mình cũng như một dây cung đã căng từ từ chùng xuống, nhưng khắp toàn thân lại có một cái cảm giác lạ thường.

- Em biết chị em thích anh, anh sớm cũng có ý với chị em, hay là anh sang...

Hai người ở phòng bên cạnh đang nhẹ nhàng bỗng nhiên phát ra câu nói như thế, khiến cho người ở phòng bên cạnh đang đóng tai lên nghe là Chân Tiệp cũng vô cùng bất ngờ. Đôi chân khép chặt trong vô thức vẫn chưa đợi cô phản ứng lại thì cửa bỗng nhiên bật mở, một người đàn ông cường tráng chỉ mặc áo phông và quần đùi bỗng nhiên xuất hiện trước giường mình.

Chân Tiệp không thể kiềm chế cảm xúc của mình mà hét lên, cuộn tròn trên giường, lấy chăn che kín người mình mà nhìn cái người đàn ông có ánh mắt tràn đầy yêu thương đang đứng trước mặt mình. Hấn cứ như thế mà ngồi gần bên cô, sau đó dịu dàng mà kiên quyết gỡ chăn ra, cơ thể dần dần sát lại.

Chân Tiệp muốn kêu lên, muốn vùng vẫy, nhưng khi đối phương hôn lên môi cô, đôi tay ôm chặt eo cô, cô mới cảm thấy chính cơ thể cô như đang bán đứng mình, gần như không có sự chống cự nào, cô dần dần trở thành tù binh của đối phương.

Ánh mắt tràn đầy ma lực đó như một cục nam châm hút hết tâm trí cô, lúc để cho đối phương hôn lên bờ môi mình, rõ ràng đã biết đối phương chính là bạn trai của em gái, Chân Tiệp vẫn không thể chống cự, toàn thân run rẩy. Cô chỉ nhắm chặt đôi mắt, để đầu lơ lửng như lửa đốt mở hàm răng ra, nụ hôn đầu cũng giống như tuyết đầu mùa dưới ánh nắng, hoà tan trong tình yêu vô tận.

Chân Tiệp hoàn toàn say đắm trong nụ hôn cuồng nhiệt đó, cho đến khi đôi tay mạnh mẽ đó xuyên qua làn áo ngủ bóp chặt lấy bầu vú của cô, nhẹ nhàng xoa lên vùng da bụng, thậm chí từ từ thám hiểm cái vùng đất cấm mà từ trước đến nay chưa từng cho ai khám phá. Cô mới nhận ra rằng mình hoàn toàn đã không còn phòng bị với người đàn ông này.

Những sự tiếp xúc mạnh mẽ như đưa Chân Tiệp lên đến đầu ngọn sóng lớn đang cuộn trào, lúc thì lên đến tận mây xanh, lúc xuống đến cực thẳm. Cùng với những khoái cảm vô biên đó là quần ngủ và quần lót trên người cô thoáng chốc rời xuống thấp tận đầu gối, lúc này cô mới choàng tỉnh, nhưng dường như đã quá muộn.

Cùng với tiếng động từ phía dưới, từng hàng nước mắt cũng chực tuôn rơi, nhưng rất nhanh cô lại ngất ngây trong vòng tay người đàn ông mạnh mẽ cuồng nhiệt đó.

Nhưng khi hình bóng của cô em xuất hiện ở đầu giường cô bất giác mà hét lên rồi muốn vùng vẫy thoát khỏi cái ôm phía đằng sau cô, biến mất khỏi cái cảnh tượng đáng xấu hổ này. Nhưng thân thể không thể thoát khỏi cảm giác mê mẩn từ phía sau, cô vô thức muốn chui vào trong chăn, nhưng những cái ôm cháy bỏng như ghì chặt cô lại, hai thân thể cuốn lấy nhau đó không

thể tách ra, cứ thế cho đến khi Chân Ny cũng bước lên giường.

Chân Tiệp cũng không thể né tránh được nữa, bưng khuôn mặt khóc nhoà, bỗng nhiên mọi thứ trước mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Chân Tiệp nằm trên giường chỉ cảm thấy tim đập không ngừng, hai mắt mở to, liếc sang giường bên cạnh, chăn của Chân Ny đã vứt sang một bên, bóng dáng đã không thấy đâu nữa.

Giấc mơ vừa rồi nửa thực nửa ảo, khiến cho Chân Tiệp cảm thấy nhục nhã vô cùng, làm sao mà có thể mơ một giấc mơ không biết xấu hổ như thế được? Nhưng cái đũng quần lót ướt sũng kia đủ nói rõ mối khát khao tình dục không thể diễn tả bằng lời đó sâu thẳm trong nội tâm mình.

Nằm trên giường nghĩ một hồi, Chân Tiệp mới bò dậy, lặng lẽ mở túi ra lấy cái quần lót mới thay cái quần lót đã ướt sũng kia, mới nằm trở lại, mơ hồ mà thiếp đi, Chân Ny trở về phòng lúc nào cô cũng không hay biết.

Nhìn thấy mặt mày tươi rói, sáng khoái của Chân Ny, Chân Tiệp cũng không biết rốt cuộc đây có phải là nguyên cơ của việc đang say mê trong dòng sông tình yêu hay là do cuộc mây mưa đem lại. Nhưng tóm lại hơi thở say đắm đó ngay cả người ngoài cũng có thể dễ dàng nhận ra được.

Nhìn thấy ánh mắt của chị, Chân Ny đỏ mặt hơi chột dạ, lúc đi đã cẩn thận quan sát xem chị đã ngủ say chưa mới dám đi. Lúc trở về chị vẫn như đang ngủ say, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt của chị có ý vị sâu xa gì đó không nói ra được.

Cuộc sống của thư kí là không có khái niệm tự do, lúc Chân Tiệp và Chân Ny đi Lục Vi Dân thậm chí còn không đến kịp để tiễn. May mà hai cô gái cũng rất cẩn thận, hình như là đã kịp lên chuyến xe đầu tiên đi Xương Châu.

Kiểm chế lại những mối suy tư tràn ngập, Lục Vi Dân biết mình e rằng

mới bước chân vào Phong Châu này đã bị cuốn vào vòng thị phi mà chính hẳn cũng không muốn bị lôi vào.

Có chút việc quả thực không phải xoay chuyển theo ý người. Giống như biết rõ rằng Cầu Trị Lương rất có tầm ảnh hưởng thâm căn cố đế ở thành phố Phong Châu này, đặc tội với con người này chẳng khác nào tự chuốc hoạ lớn vào thân, nhưng bản thân lại không thể lựa chọn. Hành vi của Cầu Diên Sinh đã khiến cho mình không còn lựa chọn nào khác, chỉ có cố gắng đấu lại. Còn về kết cục sau này thì không nghĩ được nhiều đến thế.

Lúc Cao Sơ bước vào phòng làm việc của Lục Vi Dân, Lục Vi Dân vẫn đang vui đùa trau chuốt nhiệm vụ mà An Đức Kiện và Cao Sơ giao cho hẳn. Thật ra nhiệm vụ rất đơn giản, thậm chí có thể nói người đưa ra ý tưởng đầu tiên là mình, phân tích tác dụng thúc đẩy của đường sắt Kinh Cửu với sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội của thành phố Phong Châu và giúp các khu vực nghèo đói xoá đói giảm nghèo. Đây là bản báo cáo mang tính bổ sung do Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu thông qua Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang đưa lên trung ương tranh thủ để đường sắt Kinh Cửu đi qua.

An Đức Kiện giao nhiệm vụ viết bản báo cáo bổ sung cho việc hoàn thiện một loạt phương án địa khu Phong Châu tranh thủ đường sắt Kinh Cửu đi qua này cho Cao Sơ, để Cao Sơ và Lục Vi Dân làm chi tiết bản báo cáo này. Yêu cầu từ mấy phương diện như phát triển kinh tế, xã hội của địa khu Phong Châu, phá bỏ tư tưởng lạc hậu bảo thủ, giải phóng sức lao động dư thừa mà tiến hành phân tích việc thực hiện xoá đói giảm nghèo ở khu vực nghèo đói.

Cao Sơ lại đem bản sơ thảo của nhiệm vụ này giao cho Lục Vi Dân. Anh ta cũng muốn thử nhân vật mà An Đức Kiện rất coi trọng này rốt cuộc tài năng thực sự ra sao, là la hay là ngựa, kéo đi vài vòng là biết ngay.

Lục Vi Dân là thư ký chuyên trách của Hạ Lực Hành, theo lí mà nói, tài

liệu này là không nên giao cho đối phương. Nhưng Cao Sơ lại muốn thử trình độ của Lục Vi Dân, cho nên yêu cầu Lục Vi Dân tranh thủ thời gian nhàn rỗi suy nghĩ kỹ văn bản này, cho hẳn thời gian một tuần.

- Tiểu Lục, thế nào rồi?

Nhìn thấy Cao Sơ bước vào, Lục Vi Dân nhanh chóng đứng dậy, pha cho Cao Sơ một chén trà xanh, đây là thói quen của Cao Sơ.

- Cũng sắp xong rồi, tôi đang xem lại lần cuối. Có điều Phó ban thư ký Cao, văn bản này tầm vóc quá lớn, tôi sợ tôi không nắm bắt được hết. Ngài lại giao cho tôi một việc lớn như thế này, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, cho nên chỉ có thể viết theo cách nghĩ của mình, cuối cùng vẫn phải làm phiền ngài sửa giúp tôi, phải nói trong địa khu Phong Châu này, ngài mới chính là người hiểu suy nghĩ của Bí thư Hạ nhất.

Lục Vi Dân thản nhiên khen Cao Sơ một câu, Cao Sơ cũng biết đối phương đang lấy lòng mình, có điều anh ta nghe cũng thấy thoải mái.

Bản thân cũng đi theo Hạ Lực Hành mấy năm, có thể nói là hiểu rõ nhất thói quen sống, cách nghĩ hay cả ý định của Hạ Lực Hành. Đây cũng là tố chất cơ bản nhất mà cũng quan trọng nhất của người làm thư kí chuyên trách.

Hạ Lực Hành là một người thích người thật việc thật, ghét nhất những thứ phù phiếm và biểu hiện bề ngoài, điểm này có chút giống với người mới đến tên Tôn Chấn. Cao Sơ từng phân tích, đây có lẽ cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến cho hai người thân nhau. Người sống theo nhóm, vật đi theo đàn, về điểm này thì Chủ tịch Địa khu Lý Trí Viễn và Hạ Lực Hành có chút không rõ ràng nhưng lại có sự khác biệt rất lớn.

- Ừ, đưa tôi xem.

Cao Sơ dựa vào ghế sofa một cách rất tự nhiên, thưởng thức chén trà

xanh mà Lục Vi Dân đưa. Mùi thơm do trà xanh mang đến khiến cho tâm trạng của anh ta lập tức khá hơn nhiều. Cái tên Lục Vi Dân này quả thực cũng có bài của hẳn, thậm chí ngay cách dùng trà cũng bỏ công sức, vị lãnh đạo nào thích uống loại trà gì thì lại hầu hạ rất chu đáo.

Con người bất kể làm nghề gì, cũng đều phải coi trọng khả năng nhận thức. Thiếu khả năng nhận thức, anh nhiều nhất chỉ có thể làm ở mức tốt bình thường, nếu thực sự muốn làm tốt nhất, buộc phải có khả năng nhận thức, mà Lục Vi Dân lại không thiếu điều đó.

Đang trong lúc xem, điện thoại trên bàn của Lục Vi Dân reo lên:

- Chào ngài, xin chào Bí thư Tề, ngài đợi một chút, để tôi xem. Vâng , buổi chiều Bí thư Hạ vẫn còn thời gian một tiếng chưa có sắp xếp. Đúng vậy, từ 3 giờ đến 4h30. 3h15 là thích hợp nhất, không vấn đề, được, nhất định rồi. Ngài quá khách sáo rồi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Khéo Léo

Mặt Cao Sơ không chút biểu cảm nhìn tập tài liệu trong tay, trong lòng lại có một chút cảm xúc phức tạp. Có thể nhìn ra Lục Vi Dân rất nhanh đã thích ứng được với vị trí hiện tại của hắn, trong điện thoại ứng đối lịch sự lễ nghĩa, vừa không phải kiểu cố ý lấy lòng, cũng không có giả bộ trình thượng lạnh lùng, có thể khiến người ta cảm thấy lịch sự nhưng lại không thể thấy quá vồn vã. Chút việc thử thách này hắn làm khá tốt, dùng từ trong ngành mà nói, đây phải gọi là khả năng nhận thức.

Đều nói người thầy chỉ dạy những điều cơ bản, luyện tập chủ yếu vẫn phải dựa vào bản thân. Cao Sơ sớm đã chuẩn bị tâm lý cho việc có người thay thế vị trí của mình, dù sao Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách kiêm nhiệm thư ký chuyên trách của Bí thư Địa ủy là không thể lâu dài, cũng không thích hợp. Nhưng sau khi Lục Vi Dân thực sự xuất hiện, Cao Sơ lại theo bản năng có một thứ cảm xúc mâu thuẫn và phản cảm không hiểu vì sao.

Anh ta biết thứ cảm xúc này của mình là không thích hợp, thậm chí có thể quy kết làm một loại ghen tị trong tiềm thức. Đó là ghen tị tính đặc thù khi mình làm thư ký bên cạnh Bí thư Hạ bị người khác thay thế, cho dù sự thay thế này là việc tất yếu.

Anh ta cũng cẩn thận kiềm chế cảm xúc của bản thân, nhưng trong công việc hàng ngày cũng khó tránh khỏi để lộ ra, chẳng qua là những người không ở trong cuộc thì không cảm thấy mà thôi.

Cao Sơ không biết Lục Vi Dân có cảm thấy được điểm này hay không.

Lúc hướng dẫn Lục Vi Dân cách xử lý các việc hàng ngày anh ta chỉ hướng dẫn rất sơ sài, rất nhiều chi tiết cụ thể yêu cầu Lục Vi Dân phải tự mình cân nhắc và trải nghiệm trong quá trình công tác. Đây thoạt nhìn là rèn luyện Lục Vi Dân, nhưng chỉ có chính bản thân Cao Sơ từ sâu thẳm trong nội tâm biết rằng mình vẫn là có chút cố chấp, có phần không muốn buông tay.

Nhưng hiện nay xem ra chút đòn làm khó dễ đó của mình cũng không hề có được tác dụng là bao. Lục Vi Dân có khả năng nhận thức hơn người, chỉ trong hai ba tuần ngắn ngủi, Lục Vi Dân đã có vẻ rất thành thạo, từ lời lẽ trong điện thoại đối với Bí thư Huyện ủy Phụ Đầu Tề Trọng Thiên đã có thể nhìn ra một vài phần.

- Phó ban thư ký Cao, Bí thư Tề ở Phụ Đầu gọi điện thoại tới, ông ấy muốn chiều này đến báo cáo công tác với Bí thư Hạ, vừa vặn buổi chiều bốn giờ Bí thư Hạ mới có cuộc họp...

Lục Vi Dân gác điện thoại xuống đi tới, nhỏ giọng nói.

- Hài, chuyện này cậu cứ cân nhắc xử lý là được. Nên nói là biên chế của cậu tuy đang ở phòng Nghiên cứu Chính sách chúng ta... Nhưng theo sắp xếp của Trưởng ban thư ký An, cậu được xem như thuộc về hai bộ phận. Công tác nghiệp vụ hàng ngày do Văn phòng Địa ủy quản lý, những việc gì nên báo cáo với Chánh văn phòng Phan phải báo cáo với ông ấy... Về phần việc bên phòng Nghiên cứu Chính sách, liền xem Trưởng ban thư ký sắp xếp, có sắp xếp mới phải làm, công việc chủ yếu của cậu vẫn là phục vụ Bí thư Hạ cho tốt.

Cao Sơ không quá để ý khoát tay:

- Tuy nhiên khi sắp xếp để Bí thư Hạ gặp gỡ khách phải chú ý, ngoại trừ các Bí thư Huyện ủy, Chủ tịch huyện cùng với những người đứng đầu các bộ và ủy ban trung ương lớn yêu cầu gặp Bí thư Hạ, phải báo cáo kịp thời với Bí

thư Hạ... Trong một số giai đoạn nhạy cảm thì càng cần nắm chắc việc thường xuyên xin chỉ thị và báo cáo, càng cần hiểu rõ thêm ý của Bí thư Hạ, ý tôi nói chính là...

- Cảm ơn sự nhắc nhở của Phó ban thư ký Cao. Tôi mới đến, rất nhiều điều còn chưa rõ lắm, còn phải xin Phó ban thư ký Cao thường xuyên góp ý, để tôi tránh bị phạm vào sai lầm mà cũng không biết.

Lục Vi Dân cười vô cùng chân thành, khiến trong lòng Cao Sơ cũng thoải mái hơn rất nhiều... Người này cũng coi như là hiểu chuyện, không giống như những kẻ vô ơn bạc nghĩa.

- Tiểu Lục, công việc thư ký này nhìn dường như chính là làm những công việc vụn vặt mà bề bộn như xách cặp, báo cáo cho lãnh đạo... Muốn làm được tiêu chuẩn như vậy rất đơn giản, nhanh tay lẹ mắt là được. Có thể nói hầu như các thư ký cũng cũng chỉ có thể dừng lại ở mức này, nhiều lắm cũng chỉ loanh quanh ở mức đó. Nhưng nếu cậu còn muốn trở thành cánh tay phải, thành trợ thủ tốt, thậm chí là người cố vấn uy tín của lãnh đạo, thì chỉ dựa vào nhanh tay lẹ mắt thì vĩnh viễn không đủ, còn cần khả năng nhận thức, học tập và tích lũy, phân tích và ngẫm nghĩ, ...

Nói đến đây Cao Sơ thoáng ngừng lại một chút...

- Nhất là ngẫm nghĩ cách nhìn của lãnh đạo về một dự án, một vấn đề nào đó là từ góc độ và xuất phát điểm nào, đặt mình vào vị trí của lãnh đạo để hiểu rõ, lĩnh hội quan điểm, suy nghĩ của lãnh đạo. Chỉ có không ngừng học tập và tích lũy như vậy thì cậu mới có thể nâng cao bản thân.

Trong lòng Lục Vi Dân hơi cảm động, Cao Sơ có thể nói ra những lời này có thể nói là có phần mang ý cởi mở chân thành.

Khoảng thời gian này hẳn cũng cảm giác thấy được thái độ của Cao Sơ

với mình có chút phức tạp. Hẳn cũng mơ hồ có thể ngẫm nghĩ ra một số thứ... cho nên chỉ có thể ứng đối lại bằng một thái độ bình thường. Suy cho cùng cảm xúc của con người cần một quá trình điều chỉnh để thích ứng. Mình đã dần dần tước đoạt mất vị trí người thân cận nhất bên cạnh Hạ Lực Hành của Cao Sơ, Cao Sơ chắc chắn cần một khoảng thời gian nhất định để hòa hoãn và thích ứng, hẳn cũng có thể hiểu được. Trong kiếp trước khi hẳn rời khỏi vị trí bên cạnh Tôn Chấn chẳng phải cũng có cảm giác hụt hẫng giống như vậy sao?

Xem ra hiện nay Cao Sơ đang từ từ vượt qua thời gian thích ứng này, phân tích và đối xử với mình một cách lý tính, bắt đầu thực sự bước vào vai trò Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc tiếp thu của Lục Vi Dân, Cao Sơ cười. Là người một nhân vật dù gì cũng có điểm khác người, nếu đối lại là người khác thì sớm đã lo sợ, người này thì lại có thể bình tĩnh.

Nhắc nhở một chút đối phương là rất cần thiết, vừa là trách nhiệm của mình, mặt khác thì chính là khống chế chặt chẽ người này trong tay đương nhiên là tốt. Ngay cả là không thể hoàn toàn khống chế thì cũng phải qua lại thân thiết và củng cố quan hệ giữa hai bên ở mức cao nhất. Việc này rất có ích cho công việc của mình sau này.

Dù sao thân phận của mình đã thay đổi, thời gian ở bên cạnh Bí thư Hạ không thể tránh khỏi sẽ bị giảm bớt, độ thân cận này đương nhiên cũng sẽ bị thay đổi. Có lẽ Bí thư Hạ sẽ càng coi trọng mình, nhưng về độ thân thiết lại sẽ có một quá trình dần dần suy giảm, từ cả tình cảm cá nhân dần dần đến sự coi trọng trong công việc. Cao Sơ biết mình phải nhận thức được điểm này một cách lý tính.

- Tiểu Lục, cậu sang đây một lát.

Từ phòng làm việc ở góc chéo đối diện vang lên tiếng của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân vội vàng đứng lên, nhìn Cao Sơ một cái, Cao Sơ cũng cười đứng dậy, khoát tay:

- Đi đi, Bí thư Hạ gọi cậu... Thứ này trước tiên tôi cầm về xem qua, có gì tôi sẽ gọi cậu.

Thấy bóng dáng Lục Vi Dân biến mất phía sau cánh cửa đi thẳng vào phòng làm việc của Hạ Lực Hành, Cao Sơ có chút thốn thức hít một hơi, đi khỏi với vẻ thoáng chút suy nghĩ.

Hạ Lực Hành day huyệt thái dương, dựa cả người vào ghế, tựa phần cổ đang hơi đau cứng của mình vào chỗ tựa ở ghế, cả đống tài liệu lớn bày trên bàn lúc này trông rất chướng mắt.

Ông ta đột nhiên có một sự kích động muốn gạt hết từng tập tài liệu đó xuống đất, mình đang làm sao vậy, làm Bí thư Địa ủy đã nhiều năm như vậy, sao có thể càng làm càng thụt lùi?

Mình vẫn là đã xem nhẹ cục diện nghiêm trọng ở địa khu Phong Châu này. Những vấn đề nan giải bày ra trước mắt thật sự quá nhiều, mà trọng trách đè nặng lên mình cũng không hề giảm đi. Nói đúng ra mười ba huyện và thành phố của Lê Dương cũ mình đều có thể quản lý dễ dàng, phân tách đi sáu huyện và thành phố, còn lại bảy huyện và thành phố hẳn là càng nhẹ nhàng mới đúng. Nhưng kiểu tính toán thêm một bớt một này lại không thể dùng trong công việc.

Những nơi khác nhau sẽ có yêu cầu khác nhau về công việc, mục đích của Tỉnh ủy khi tách riêng địa khu Phong Châu ra rất rõ ràng, đó chính là cảm thấy hóa ra mấy huyện của địa khu Phong Châu đã trở thành Xương Tây Châu thứ hai. Còn Địa ủy Lê Dương cũ đã quen với việc thể hiện mặt tốt ra cho lãnh đạo xem, mà giấu những mặt còn thiếu sót đi. Tỉnh chính là muốn

lật những mặt còn thiếu sót này ra, phải nhìn thẳng mà đối mặt với vấn đề này, chính là hạ quyết tâm phải giải quyết vấn đề nghèo khó của khu vực này.

Vấn đề nghèo khó là bệnh nan y, Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh không hy vọng địa khu Phong Châu sụp đổ, trở thành một Xương Tây Châu thứ hai. Nhưng Hạ Lực Hành hiểu rõ, trên thực tế so với Xương Tây Châu, địa khu Phong Châu không tốt hơn được bao nhiêu. Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang sở dĩ tách riêng địa khu Phong Châu ra, một mặt là muốn để địa khu Lê Dương có thể giảm bớt gánh nặng mà phát triển, mặt khác cũng chính là hạ quyết tâm dốc sức để giải quyết vấn đề phát triển kinh tế của địa khu Phong Châu.

Khi lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy nói chuyện với mình rằng muốn mình đến địa khu Phong Châu đảm nhiệm chức bí thư nhiệm kỳ đầu tiên, Hạ Lực Hành cũng có chút ngạc nhiên. Theo lẽ thường mà nói Bí thư Địa ủy Lê Dương thường thì không thể đến một địa khu mới phân tách làm nhân vật quyền lực số một. Nhưng Tỉnh ủy đã cân nhắc như vậy đương nhiên là có lý của họ, cho nên ông ta cũng không hề do dự mà tiếp nhận sự sắp xếp này của Tỉnh ủy.

Trong vài lần nói chuyện tiếp theo, mấy vị lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy đều nói với Hạ Lực Hành về một số ý tưởng và ý muốn của tỉnh. Hạ Lực Hành lúc này mới ý thức được Tỉnh ủy là muốn lợi dụng địa khu Phong Châu mới thành lập, phá vỡ một số tư tưởng và quan niệm cũ cùng với cục diện nhân sự. Đồng thời cũng có thể dễ dàng thí điểm ở một địa khu nông nghiệp không có bất kỳ cơ sở công nghiệp gì, ngay cả là kết quả không khiến người ta hài lòng cũng không đến mức gây ra ảnh hưởng quá lớn với cục diện toàn tỉnh.

Phá vỡ là ý kiến hay, nhưng chỉ có người hiểu rõ tình hình địa khu Phong Châu như lòng bàn tay như Hạ Lực Hành mới biết muốn thực hiện mục tiêu của tỉnh thì độ khó trong đó lớn đến thế nào.

Muốn làm một Bí thư chuyển tiếp một cách hời hợt thì rất dễ dàng, chú ý đến mọi mặt, làm một thời gian, công tác ở các phương diện cũng đều phải có một chút điểm sáng, thậm chí nói phải nhấn mạnh năm được một số công việc mà lãnh đạo thích nhìn thấy, đột phá một chút, cũng có thể làm cho ra hồn. Muốn làm những công việc mang tính bề mặt đó Hạ Lực Hành cũng không phải là không thể. Nhưng địa khu Phong Châu có hơn sáu triệu dân, không phải chỉ dựa vào năm một số công việc là có thể phát triển được, lấy một điểm tốt để che đủ thứ xấu thì không được. Tình sắp xếp mình vào vị trí này, cho dù mình làm ở đây trong bao lâu, mình đều phải chịu trách nhiệm với toàn bộ địa khu Phong Châu!

Việc xây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng không dễ làm, vạn sự khởi đầu nan. Hạ Lực Hành tự nhận mình có thể coi là người có chút dẻo dai, cứng cỏi và có thể kiên trì chịu đựng, nhưng hàng đống những vấn đề nan giải đặt ra trước mắt trong mấy tháng nay vẫn khiến ông ta cảm thấy có chút mệt mỏi.

Đều cảm thấy chiếc ghế Bí thư Địa ủy này khi làm thì vô cùng nở mày nở mặt, ngồi ở ghế cao ra lệnh xuống, vênh mặt hất hàm mà chỉ tay năm ngón, khi thực hiện công việc cụ thể có thể khoát tay đẩy sang cho Ủy ban nhân dân. Nhưng chỉ khi ngồi lên vị trí này anh mới biết được trách nhiệm và áp lực lớn đến thế nào. Cảm tưởng của dân chúng cũng tốt, ấn tượng của lãnh đạo cũng được, đó đều phải dùng số liệu thật để nói, không phải anh chỉ dựa vào một hồi khua môi múa mép là có thể cho qua chuyện.

Ở điểm này Hạ Lực Hành vẫn là khá tán thành với Lý Chí Viễn. Mặc dù ở một số điểm nghiêng về phương diện cụ thể hai người có chút bất đồng, nhưng ít nhất Lý Chí Viễn vẫn là muốn làm một chuyện lớn, muốn khiến cục diện công tác ở Phong Châu có thể nhanh chóng được tháo gỡ. Có một điểm chung như vậy làm cơ sở, Hạ Lực Hành thấy trong một số công việc cụ thể chưa chắc đã không thể điều chỉnh một chút quan điểm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Phải Đi Trước Một Bước

Chiếc xe audi đi chậm chậm qua con phố có chút xóc. So với sự sạch sẽ ở Lê Dương, thì thành phố Phong Châu lại giống như một vùng thôn quê lúc thất thế.

Có lẽ là do thành phố Phong Châu trong thoáng chốc có thêm không ít người ulla đến, những con đường trước kia mà người dân Phong Châu coi như là rộng rãi cũng trở nên chật chội, đặc biệt là sau khi có thêm nhiều chiếc xe ra vào nhà máy phân hoá học, nơi đây tỏ ra càng thêm chật chội.

Trong đầu Hạ Lực Hành vẫn đang nhớ lại số liệu kinh tế ở Phong Châu. Trở về từ cuộc họp ở tỉnh, những số liệu này như những viên đá đè nén trong tim khiến cho ông ta có cảm giác như không thở được. Ông ta không biết Lý Chí Viễn cảm giác thấy như thế nào, có thể vị Chủ tịch Địa khu vừa mới từ chức Phó ban thư kí Ủy ban nhân dân tỉnh chuyển xuống cảm giác mới mẻ vẫn chưa hoàn toàn mất đi, đã bị hiện thực nghiêm trọng và vấn đề nan giải tàn khốc đang bày ra trước mặt giày vò.

Đối với những số liệu này Hạ Lực Hành không lạ lẫm gì, làm Bí thư Địa ủy tiên nhiệm của Lê Dương, ông ta nắm rõ tình hình kinh tế công nghiệp của địa khu Lê Dương như lòng bàn tay.

Ngoài sáu huyện phía bắc ra, các xí nghiệp công nghiệp ra hồn của bảy huyện phía nam địa khu Lê Dương cũ cũng đã tính rồi, trong đó chủ yếu tập trung ở huyện Cổ Khánh. Ba mỏ than lớn và hai xí nghiệp quặng phốt pho lớn của Cổ Khánh chiếm hơn phân nửa trong các xí nghiệp công nghiệp có

quy mô nhất định ở Phong Châu. Nếu như tách Cổ kháng ra, thì ngoài nhà máy rượu Phong Đăng và nhà máy phân hoá học Phong Châu, thì phải xem tình hình phát triển của mấy xí nghiệp mà hiện nay Khu kinh tế mới Nam Đàm thu hút vào sẽ như thế nào.

Bí thư Hải Hoa hơn mười ngày nữa sẽ đến Phong Châu điều tra khảo sát, đây là việc làm quan trọng đầu tiên trước mắt. Để nghênh đón lần điều tra khảo sát này của Bí thư Hải Hoa cả Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu như bắt đầu hoạt động, nhưng điều khiến cho Hạ Lực Hành không thể yên tâm chính là kinh tế công nghiệp yếu kém của Phong Châu. Cũng không phải là cơ sở hạ tầng lạc hậu, mà là sau khi Bí thư Điền đến, mình nên báo cáo đường lối phát triển tiếp theo của địa khu Phong Châu như thế nào, đây là điểm quan trọng nhất.

Kinh tế công nghiệp yếu kém cũng không đáng sợ, đây là do lịch sử tạo thành. Cơ sở hạ tầng lạc hậu cũng không sao, trên tỉnh đã đang bắt đầu giúp đỡ Phong Châu cải tạo xây dựng lại đường sá và hệ thống điện thoại điều khiển tự động. Vấn đề nằm ở chỗ bản thân địa khu Phong Châu dự định làm thế nào mới là điểm mấu chốt.

Nếu như bản thân Địa ủy Phong Châu không có một đường lối quy hoạch hoàn chỉnh với việc phát triển địa khu Phong Châu, thì không nghi ngờ gì nữa những người ở Địa ủy Phong Châu mà đứng đầu là mình - Bí thư Địa ủy Phong Châu quả thật là không đạt yêu cầu.

Chính là vì nguyên nhân như thế, tài liệu báo cáo của Văn phòng Địa ủy Phong Châu đã sửa bản thảo đến mấy lần, nhưng Hạ Lực Hành lại vẫn cảm thấy không hài lòng, vẫn thấy thiếu sót chỗ nào đó. Rất cuộc là thiếu sót ở chỗ nào Hạ Lực Hành cũng nắm được linh cảm đó, nhưng đã lướt qua trong giây lát, chưa thể suy nghĩ thấu đáo.

- Anh Mã, trước tiên đừng vội về Địa ủy, ra ngoài đi dạo một chút.

Chiếc xe audi quay đầu trước mặt tòa nhà của nhà máy phân hoá học, lốp xe và mặt đất do độ chà quá lớn phát ra tiếng ma sát chói tai, nhanh chóng chạy theo đường cũ.

Hạ Lực Hành trong lúc vô ý chú ý đến tới quyển “Thuỷ triều lần thứ ba” trong tay Lục Vi Dân mà cảm thấy hơi sững sờ. Quyển sách này bây giờ rất nổi tiếng, từ độ mới cũ của quyển sách trong tay Lục Vi Dân, chắc hẳn không phải là một quyển mới:

- Tiểu Lục, cậu cảm thấy rất hứng thú với quyển sách này à?

- Vâng, Bí thư Hạ, tôi cảm thấy rất hay, đọc hai lần rồi, hai ngày hôm nay không có sách đọc lại lấy ra xem lại.

Lục Vi Dân ngồi ở ghế lái phụ hơi nghiêng người nói.

- Nước ngoài đều đang dự báo thế giới sắp bước vào thời đại làn sóng tin tức hoá, nhưng Phong Châu chúng ta ngay làn sóng công nghiệp hoá cơ bản nhất cũng chưa từng được trải nghiệm. Tiểu Lục, cậu nói có phải chênh lệch quá lớn không?

Hạ Lực Hành cười rồi nói.

Trong thời gian này ông ta vẫn luôn quan sát Lục Vi Dân. Yến Thanh khen ngợi người này không ngớt lời, mà người này cũng lọt vào mắt xanh của An Đức Kiện và Tôn Chấn, từ bài viết này có thể thấy, người thanh niên này quả thực có chút tài hoa. Nhưng có phải là nhân tài có thể đạo tạo hay không thì phải đợi quan sát.

Những năm này người nói như rồng leo, làm như mèo mửa không ít, mà những kẻ cậy tài khinh người thì càng không thiếu. Hạ Lực Hành lại rất ghét những loại không biết gì mà lại nghĩ mình hơn người, nhưng Tôn Chấn nói người trẻ tuổi này rất có thể yên tâm, đặc biệt là sau khi từ Phó chánh văn

phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới Nam Đam bị “trục xuất” đến Ủy ban công tác Đoàn còn có thể làm việc rất chắc chắn ở dưới xã, điểm này đặc biệt khiến cho Hạ Lực Hành cảm thấy ngạc nhiên.

Ông ta rất muốn kiểm tra tâm tính của người thanh niên này. Từ biểu hiện trong hai tuần này có thể thấy, con mắt nhìn người của Tôn Chấn quả thật không tồi. Người này quả thật có cái định tính và cỏi lòng mà những người trẻ tuổi bình thường không có được, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trầm tĩnh đúng độ, có lòng tu tâm dưỡng tính.

- Bí thư Hạ, hai mươi năm trước của cải cách mở cửa đất nước chúng ta đã bỏ lỡ, giờ đây đã bước vào hai mươi năm hoàng kim quan trọng nhất công nghiệp hoá của đất nước tư bản chủ nghĩa, đất nước phát triển cấp trung. Kinh tế của khu vực ven biển mười mấy năm cải cách mở cửa đã tăng mạnh, nhưng phía lục địa chúng ta lại chịu sự kìm hãm của tư duy, quan niệm và chính sách mở cửa, càng nhiều hơn là khi dựa theo mô hình kinh tế kế hoạch của đất nước mà vận hành, còn Phong Châu chúng ta lại ngay cả chút mưa bay ra từ mô hình kinh tế kế hoạch cũng chưa từng được thử. Bây giờ chính sách mà nước đã điều chỉnh, Phong châu chúng ta muốn hi vọng vào nhà nước hay tình đầu tư vào công nghiệp hoá quả thật không mấy thực tế. Muốn thay đổi cái tình hình này, chỉ sợ chỉ có đi con đường khác.

Lúc Lục Vi Dân nhìn thấy ý cười như có như không trong ánh mắt của Hạ Lực Hành vọng lại, thì biết hôm nay sợ là có một cuộc kiểm tra không lớn mà cũng chẳng nhỏ.

Hai ngày trước lúc báo cáo công tác với An Đức Kiện, An Đức Kiện như tùy ý mà hỏi cảm giác trong thời gian này.

Lục Vi Dân cũng trả lời đúng sự thực, cảm giác và biểu hiện của mình trong thời gian này. An Đức Kiện lại ngẫu hứng hỏi cảm giác khi làm thư kí cho Bí thư Hạ có gì khác biệt. Câu hỏi này khiến cho Lục Vi Dân có phần

không còn biết phương hướng gì nữa, không biết nên trả lời thế nào.

An Đức Kiện dường như không để ý đến câu trả lời của Lục Vi Dân, chỉ là trong lời nói bảo hấn không cần quá câu lệ, đã làm tốt công việc thường ngày, nhưng cũng phải có tinh thần phấn chấn mạnh mẽ của thanh niên, dám biểu lộ suy nghĩ quan điểm của mình. Cuối cùng bỏ lại một câu, trình độ Bí thư Hạ rất cao, điều ông ta cần không phải chỉ là những việc vặt vãnh như xách cặp đi theo sau, mà thích một thư kí có đầu óc có suy nghĩ.

Trong lời nói của Sao Sơ sáng nay là lần thứ hai nhắc đến từ “xách cặp”, nghĩa bóng của nó cũng gần với ý trong lời nói của An Đức Kiện, đó chính là thư kí của Hạ Lực Hành phải không giống với thư kí bình thường khác, phải có chút những thứ thuộc về riêng mình.

Những người không giống nhau, ở góc độ khác nhau đều nói đến điều này, lại có ký ức từ kiếp trước, Lục Vi Dân lại không rõ điều ảo diệu trong đó, vậy thật là giống như một thăng ngốc.

An Đức Kiện như muốn chứng minh một chút gì đó, Tôn Chấn cũng muốn tiết lộ một điều gì, mà Hạ Lực Hành hình như lại đang suy nghĩ tìm gì đó. Đây như mò mẫm trong bóng đêm mờ ảo trước bình minh.

Vậy mình có lẽ nên làm một cái gì đó.

Cho nên hấn to gan một chuyến.

Nói to gan, Lục Vi Dân biết quả thực thật ra không được coi là như vậy. Những quan điểm ngôn luận như thế này Hạ Lực Hành làm Bí thư Địa ủy không biết đã từng nghe bao nhiêu lần. Cái ông ấy thiếu chẳng qua chỉ là một chút dũng khí và quyết tâm để thuyết phục chính ông ta mà thôi.

- Con đường khác?

Hạ Lực Hành cười một cái thoáng chút suy nghĩ, nhưng không lập tức hỏi tiếp.

An Đức Kiện nói không sai, Yến Thanh nói cũng không sai. Quan điểm và đường lối tư duy của người thanh niên này quả thực rất khoáng đạt và nhạy bén. Có lẽ là học ở Quảng Châu và thực tiễn xã hội có thể càng trực quan hơn mà tiếp xúc với cách tư duy và không khí đến từ bên ngoài. Có vài thứ quả thực không phải những người ở nội địa trong thời gian dài có thể nghĩ được, ngay cả bản thân mình bây giờ cũng hình như có chút quen với không khí nặng nề hiện nay. Như thế không tốt.

Thấy Hạ Lực Hành không tiếp tục hỏi, Lục Vi Dân cũng biết ý mà không mở rộng thêm vấn đề nữa, chin quá hoá nẫu, điều này hẳn quá rõ.

Chiếc xe Audi chậm chậm dừng lại bên bờ đê của dòng sông Phong Giang, anh Mã tài xế hiển nhiên biết thói quen của ông chủ.

- Đi xuống một chút.

Những cơn gió đầu đông thổi trên đê lạnh thấu xương, lạnh kinh người, anh Mã nhanh tay lấy áo gió của ông chủ ra, Lục Vi Dân lấy áo giúp Hạ Lực Hành khoác vào, Hạ Lực Hành cũng không để ý đến, tự mình đi ven theo bờ đê.

Lục Vi Dân thấy anh Mã không theo kịp, biết Hạ Lực Hành chỉ muốn đi một mình. Anh tài xế này cũng biết suy nghĩ, cư xử đúng mực.

- Con đường? Người xưa nói, đào mạn không lời, tự thành đường thôi.

Hạ Lực Hành cười mỉm nhìn Lục Vi Dân.

- Tiểu Lục, tình hình Phong Châu chúng ta lại không phải như thế. Chúng ta bây giờ không có đào mạn, con đường không thể tự mọc ra, vậy cậu nói

phải làm thế nào?

- Vậy phải dựa vào cán bộ lãnh đạo chúng ta làm người đi trước, dám phát triển đổi mới, ra bên ngoài một chuyến!

Lục Vi Dân nói từng câu từng từ, âm thanh không quá to, mà lại tương đối rõ ràng.

- Chỉ có mạnh dạn đi một chuyến, cho dù đi sai đường, cùng lắm thì quay về làm lại. Nhưng nếu ngay cả dũng khí để đi cũng không có, vậy bốn mặt trước mắt vĩnh viễn đều là những hàng cỏ tranh. Anh muốn đợi đến khi người ta giúp anh mở được con đường, đợi đến lúc đó, con đường cũng đã có, dào mận ngon cũng sớm đã bị người đi trước hái mất, cái còn lại may ra chỉ là những thứ quả dập nát mà thôi.

Bị Lục Vi Dân mượn ngay chính câu nói vừa nãy của mình khai triển ra phong phú như trời cao biển rộng, khiến cho trong lòng Hạ Lực Hành thoáng chốc khá hơn rất nhiều. Tuy rằng nói những lời nói của đối phương có chút hàm ý trêu chọc ở bên trong, nhưng mà Hạ Lực Hành lại biết đối phương nói không chút giả dối.

- Muốn mở đường thì phải tìm đúng phương hướng, không phải là đi bừa, nếu không anh chỉ có thể quay trở lại. Không những không có kết quả gì, bản thân còn bị bụi gai làm cho toàn thân thương tích, mà còn bỏ lỡ thời cơ.

Hạ Lực Hành vừa giống như cổ vũ, vừa giống như đang chỉ điểm, mỉm cười nhìn Lục Vi Dân.

- Làm thế nào mà vừa dũng cảm mở đường, mà lại đạt được hiệu quả cao nhất đây?

Tim Lục Vi Dân giật thót lên, cứ coi như mình là người có kị ức của kiếp trước, đối mặt với ánh mắt cổ vũ của lãnh đạo với mình, cho một cơ hội mở

rộng như thế, hẳn ta có chút phần chân.

- Bí thư Hạ, mở đường không phải mơ hồ mà tìm, mà phải có tính mũi nhọn, càng cần là kế sách chung cụ thể. Tính mũi nhọn chính là phải kết hợp tình hình thực tế và phương hướng chiến lược của cấp trên. Mà kế sách chung cụ thể lại là căn cứ trong công việc thực tế làm thế nào để tìm được điểm đột phá. Tôi hiểu như thế, chỉ có như thế mới đạt được cái mục đích rõ ràng, bản tên có đích. Đây mới có thể có thu hoạch thực sự.

Lục Vi Dân nghĩ ngợi một lát mới trả lời.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

- Ủ, tiểu Lục, Bí thư Tỉnh ủy Điền lập tức sẽ xuống Phong Châu điều tra khảo sát, phần tài liệu báo cáo của Văn phòng Địa ủy cậu cũng xem rồi, cậu thấy thế nào?

Hạ Lực Hành quay lại, trực tiếp hỏi tới điểm mấu chốt.

Lục Vi Dân do dự một chút, nói qua loa thì không thành vấn đề, không nhằm vào ai. Nhưng nói tới vấn đề cụ thể thì hẳn phải cân nhắc lời nói một chút.

Đây là thứ Phó chánh văn phòng Địa ủy Phan và những người trong văn phòng dành ra rất nhiều tâm huyết để viết ra, nếu nói là không có chút trình độ cũng không đúng. Điều quan trọng ở chỗ bản báo cáo này có thể chỉ ra công tác trung tâm của địa khu Phong Châu hiện nay hay không, điểm này rất quan trọng.

Lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy đến Phong Châu điều tra, khảo sát, nói trắng ra chính là muốn nghe Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu của anh căn cứ theo tình hình Phong Châu tự mình xác định và chỉ ra bước tiếp theo của công tác trung tâm. Hay nói thẳng hơn chính là bước chuẩn bị tiếp theo anh chủ yếu nắm bắt những công tác trọng điểm nào, mấy nhiệm vụ này có phù hợp với ý muốn của Tỉnh ủy với Phong Châu hay không. Lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy có thể công nhận Địa ủy Phong Châu hay không cũng chính là năng lực, bản lĩnh của Hạ Lực Hành, chính là xem dự định của anh trong công việc tiếp theo.

Có thể nói điều này ở mức độ nào đó thậm chí là quyết định cả nhận xét về năng lực của Hạ Lực Hành trong mắt lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy.

Mười ngày sau ngoại trừ Bí thư Tỉnh ủy Điều Hải Hoa sẽ tới Phong Châu, thì Phó bí thư Tỉnh ủy phân công quản lý kinh tế Thiệu Kính Xuyên, Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Đào Hán cũng đi cùng với Điều Hải Hoa đến điều tra nghiên cứu. Có thể nói việc này cũng coi như là đội ngũ điều tra nghiên cứu có số lượng vượt mức, đủ để thấy rằng họ rất xem trọng công tác của địa khu Phong Châu.

Chính vì thế Hạ Lực Hành mới cảm thấy việc điều tra nghiên cứu này rất không bình thường. Ông ta cảm thấy lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy đến Phong Châu điều tra nghiên cứu tuyệt đối không chỉ đơn giản vì Phong Châu là địa khu mới xây dựng hay đơn giản là địa khu nghèo khó. Muốn nói nghèo khó thì Xương Tây Châu còn nghèo hơn Phong Châu, muốn nói là địa khu mới xây dựng thì Phong Châu chỉ là tách từ địa khu Lê Dương ra, kết cấu cũng không thay đổi nhiều, tại sao Tỉnh ủy lại có đội ngũ điều tra khảo sát với quy cách cao như vậy chứ?

Vì thế Hạ Lực Hành cũng đặc biệt đến Tỉnh ủy tìm Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy Đào Hán, người cùng đến điều tra nghiên cứu để tìm hiểu ý định điều tra lần này của Tỉnh ủy.

Đào Hán trước là lãnh đạo của Hạ Lực Hành, khi Hạ Lực Hành giữ chức Phó bí thư Thành ủy ở Côn Hồ... Đào Hán vẫn là Bí thư Thành ủy Côn Hồ, hai người có quan hệ rất tốt. Sau đó, Hạ Lực Hành lại đến Lê Dương đảm nhiệm chức vụ Bí thư Địa ủy, còn Đào Hán lại thăng chức lên làm Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy... Năm kia mới chính thức vào Ủy viên thường vụ, coi như chính thức trở thành lãnh đạo Tỉnh ủy, Hạ Lực Hành cũng vẫn duy trì liên lạc với Đào Hán.

Đào Hán cũng không gây khó dễ gì, nhưng ông ta nói việc điều tra nghiên

cứu lần này chủ yếu là do Bí thư Điền đề xuất, quy cách vì sao lại cao như vậy thì ông ta cũng không tiện đoán định. Nhưng Đào Hán vẫn tiết lộ một chút, nói rằng Bí thư Điền có nhắc tới địa khu Phong Châu đã là địa khu mới thành lập... lại có tiếng là địa khu nghèo khó, hẳn là phải cởi mở về tư tưởng, đã không có gì có thể mất, vậy nên phải mạnh dạn thử một lần.

Chính là điều mà Đào Hán tiết lộ ra này mới khiến Hạ Lực Hành mãi rối rắm lâu như vậy. Tài liệu của Văn phòng Địa ủy đưa lên tuy rằng về quy cách thì chu đáo các mặt, nhưng ông ta vẫn cảm giác tài liệu báo cáo này rất khó làm Bí thư Tỉnh ủy Điền hài lòng, hơn nữa, cũng không phù hợp với kỳ vọng của Tỉnh ủy đối với Phong Châu.

Đào Hán tiết lộ lời nói của Bí thư Điền cũng có chút không tường tận, nhưng từ “thử” thì ông ta nhớ rõ ràng... Chẳng qua là từ này rất làm cho người ta tốn công cân nhắc. Đây có lẽ là một điểm nút, vượt qua bước này... Hoặc là một vùng sáng sủa, hoặc là một bước đạp vào khoảng không. Nam Đàm đã bước đi rồi nhưng chỉ ở mức thấp, hơn nữa, bất kể là Lê Dương lúc đầu hay là Phong Châu hiện tại đều có ý thức duy trì ở mức khiêm tốn, làm nhiều nói ít, mà hiện giờ, ở tình huống như có chút chưa hài lòng với mặt này.

Cho nên ông ta muốn kiểm tra mức nhạy bén của Lục Vi Dân về phương diện này.

- Bí thư Hạ, tôi nghĩ tỉnh có khả năng có một số ý muốn thay đổi đột phá.

Lục Vi Dân lời ít mà ý nhiều.

- Ồ, nói thử xem.

Hạ Lực Hành thản nhiên.

- Nam Đàm xây dựng Khu kinh tế mới trên thực tế là một cái chong

chóng đo chiều gió, nhưng tỉnh lại tán thành... Trên thực tế nếu tung tin này ra, muốn tìm một huyện ở những địa phương như Côn Hồ, Thanh Khê và Quế Bình, có điều kiện chín muồi hơn nhiều, nhưng tỉnh lại không nói lời nào mà giao cho Lê Dương, đồng ý làm, nhưng không phô trương... Tôi nghĩ đây là một thái độ của tỉnh, dĩ nhiên việc này có thể có liên quan với việc tỉnh thấy Nam Đàm là một huyện hoang vu hẻo lánh, tiếng nói không đáng kể. Nhưng cũng có thể thấy trên tỉnh muốn thử một lần.

Lục Vi Dân vừa sắp xếp lại mạch suy nghĩ, vừa nhẹ nhàng nói.

- Nghĩ lại, Phong Châu chúng ta sao lại không phải như thế? So với các thành phố cấp ba khác ở tỉnh, tổng sản lượng kinh tế của Phong Châu nói chung so với Xương Tây Châu thì cũng chỉ cao hơn một chút? Hơn nữa là địa khu mới thành lập, có rất nhiều người còn chưa biết, tất cả mới ở giai đoạn sáng lập. Như vậy cho dù là chúng ta có đột phá, có sáng tạo vượt quy định thì cũng có thể hiểu được, sửa chữa một chút là được, sẽ không gây bao nhiêu chú ý. Không biết Bí thư Hạ thấy tỉnh có phải là nhìn nhận như vậy hay không? Cho chúng ta một cơ hội như vậy, trên thực tế chính là hy vọng chúng ta có thể mạnh dạn thử một lần, bất luận là thái độ nào, vẫn là triển khai hoạt động thực tế, làm chắc chắn là tốt hơn không làm. Hơn nữa tôi nghĩ Bí thư Tỉnh ủy Điền đến đây chuyến này, chỉ e không chỉ muốn nghe những lời lẽ sáo mòn mới đúng.

Câu nói sau cùng của Lục Vi Dân như tia chớp sáng lên bầu trời đêm, lập tức vạch ra vấn đề mà Hạ Lực Hành luôn trăn trở. Đúng vậy, Điền Hải Hoa dựa vào đâu lại muốn tới Phong Châu kiểm tra? Hơn nữa lại với quy cách như vậy, chẳng lẽ là bởi vì Phong Châu mới xây dựng? Như thế thật khó có thể thuyết phục người ta.

Cũng là một thái độ, một sự thúc đẩy!

Vì sao lại để mình đến Phong Châu nắm chính quyền? Chẳng lẽ chỉ là

muốn bản thân ở đây chuyển tiếp một, hai năm. Trong lòng Hạ Lực Hành lập tức sáng ra nhiều, liếc nhìn thấy sắc mặt ôn hòa thậm chí có chút ngưỡng ngùng của Lục Vi Dân, Hạ Lực Hành không nhịn được bật cười. Thảo nào An Đức Kiện trước mặt mình đồng dạng nói người thanh niên này có rất nhiều những suy nghĩ khác biệt. Cũng khó trách Yến Thanh trước mặt mình nói khoác rằng Lục Vi Dân không hề tầm thường thế này thế kia, bây giờ xem ra, tiếng tăm cũng không phải là sáo rỗng đâu, người thanh niên này thực sự có tài.

Lục Vi Dân không lên tiếng ngồi trong góc lắng nghe các vị lãnh đạo thảo luận, yên lặng ghi chép.

Thường thì bản ghi chép hội nghị của hội nghị công việc của bí thư phải do người làm chức Phó chánh văn phòng Địa ủy là Phan Tiểu Phương phụ trách. Nhưng hội nghị hôm nay này là hội nghị mang tính lâm thời, không phải là hội nghị công việc của bí thư thực sự, mà đề tài thảo luận cũng không phải là được chuẩn bị đặt ra từ trước, mà là sau khi Phó bí thư Vương Chu Sơn đến lúc gia nhập mới đưa ra.

Nhìn ý tứ của Bí thư Hạ thì cũng không muốn đem cuộc thảo luận mang tính lâm thời này quyết định trong hội nghị công việc bí thư, mặc dù thực tế thì số người tham gia cũng phù hợp quy định của hội nghị công việc bí thư. Cho nên hẳn cũng không thông báo với Phó chánh văn phòng Phan, mà tự mình đảm nhận chức vụ thư ký tạm thời.

- Trương Thiên Hào cả ngày tới chỗ tôi kêu nghèo, kể khổ, nói với tôi là thành phố Phong Châu là thành phố trung tâm của địa khu Phong Châu. Xây dựng giao thông thành phố là nhiệm vụ hàng đầu, là nhiệm vụ đặc biệt nặng nề trước mặt, chẳng phải là nhằm vào số tiền đầu tư của tỉnh sao? Chủ tịch địa khu Chí Viễn, hôm trước tôi thấy anh ta đi từ văn phòng anh đi ra, có phải là cũng tới tìm anh kêu ca không?

Vương Chu Sơn là người Thiểm Tây, nói giọng hoàn toàn mang phương ngữ Tần, có ý vị lên bổng xuống trầm. Ông ta tham gia quân ngũ ở Xương Giang, sau đó tìm một người vợ là người bản địa ở Xương Giang, liền ở lại Xương Giang, cũng công tác sinh sống ở Xương Giang hai mươi năm, nhưng giọng nói phương ngữ Tần này lại không thay đổi bao nhiêu.

- Đó không phải sao? Người này đều nói là người có tính cách thẳng thắn, tôi thấy căn bản không có điều đó. Chỉ có cái tài bám riết người khác là giỏi, anh không đuổi anh ta đi, thì anh ta có thể ở văn phòng anh cả buổi chiều!

Lý Chí Viễn vừa lắc đầu vừa nói:

- Chưa thấy Bí thư Thành ủy nào như vậy bao giờ.

- Ha ha, quyền lợi trước mắt nhất định không thể bỏ qua một chút nào, nhưng đó là thói quen của thành phố Phong Châu, ông Cầu chẳng phải cũng vậy sao? Vì một vấn đề cán bộ của thành phố Phong Châu cũng làm phiền tôi không ngớt. Trương Thiên Hào cũng thế, tôi thấy đây thật đúng là tác phong của Phong Châu đấy.

Tôn Chấn nửa nói đùa nửa chế nhạo.

Phó bí thư phân công quản lý công tác Đảng và quân chúng và Trưởng ban Tổ chức cán bộ vẫn ở giai đoạn làm quen hợp tác. Tính cách Tôn Chấn dứt khoát, mà Cầu Trị Lương cũng không phải là lựa tốt, lại phát triển từng bước ở Phong Châu lên, trong Địa ủy có không ít người đang xem hai vị này đấu nhau.

- Tôi thấy việc này cũng không phải là xấu, chỉ cần toàn tâm toàn ý với việc công, không gì là không thể tranh được. Chế độ tập trung dân chủ, trước là dân chủ, sau là tập trung. Tranh luận về cách nghĩ trong vấn đề công tác này cũng có thể coi như là một kiểu dân chủ. Bí thư Hạ, ngài nói có đúng

không?

Sắc mặt Lý Chí Viễn đang thản nhiên hơi thay đổi, lập tức lấy lại vẻ bình thường.

Tôn Chấn cũng thật không ngờ Lý Chí Viễn lại nhạy cảm như vậy, bản thân vô ý nói một câu vui đùa cũng có thể khiến cho ông ta phản ứng như vậy. Điều này vừa khiến ông ta thấy có chút buồn cười, vừa khiến trong lòng ông ta có chút tức giận.

Tuy nhiên trong trường hợp như thế này, ông ta dĩ nhiên sẽ không tranh cãi với đối phương, vừa không có ý nghĩa gì, cũng không cần thiết. Việc tranh luận, đọ sức cho tới giờ không phải bằng lời nói, mà phải bằng thực chất công việc mà nói. Tôn Chấn từ trước tới giờ đều cho là như vậy.

- Ủ, tôi đồng ý với quan điểm của Chí Viễn. Chế độ tập trung dân chủ, dân chủ có thể thực hiện thông qua nhiều hình thức. Còn tập trung chính là tôn trọng và bảo vệ dân chủ. Điều này cần chúng ta khi thực thi quyết sách càng phải gia tăng quán triệt để bảo đảm, điều này cũng là mấu chốt quan trọng để Đảng chúng ta duy trì sức chiến đấu.

Hạ Lực Hành giống như không cảm giác thấy điều gì, ánh mắt quét qua những người đang ngồi, một lần nữa nhìn xuống, tập trung vào tài liệu trên tay và nói.

- Trương Thiên Hào đã nhiều lần báo cáo với tôi và Chí Viễn về mấy hạng mục công tác xây dựng giao thông thành phố và thiết bị thành phố. Nhưng số tiền này chỉ có như vậy, nên dùng thế nào, tôi đoán các cơ quan, bộ ngành, từng người ở địa khu chúng ta đều có suy tính. Tuy nhiên, có một điểm tôi có thể khẳng định, bất kể phân phối ra sao, cũng sẽ không thể làm vừa lòng tất cả mọi người. Bởi vì điều này so với lượng công việc đang bày ra trước mặt chúng ta yêu cầu giải quyết có chênh lệch rất lớn, số tiền cần còn thiếu rất

nhieu. Về điểm này tôi nghĩ những người chúng ta ngồi đây đều biết rõ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Con Đường Giải Quyết

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Đá Thử Vàng

Những người có thể ở những vị trí như thế này không có người nào là tầm thường, tất cả những lợi hại, được mất sớm đã được tính toán rõ ràng.

Lý Chí Viễn không hổ danh là người tài giỏi, dùng chiêu này cũng rất lợi hại, lấy tiến làm lùi để làm sáng tỏ quan điểm của mình. Thanh thế cũng đã truyền ra ngoài, Địa ủy đưa ra quyết định đồng ý làm như vậy, thì Lý Chí Viễn chiếm được lòng dân, nhưng trách nhiệm lại do Địa ủy gánh. Nếu Địa ủy phủ quyết ý kiến của Lý Chí Viễn, Lý Chí Viễn cũng có thể giải thích với cấp dưới, nhìn xem, tôi đề nghị thế này, nhưng mấy người Hạ Lực Hành không đồng ý, những oán hận của các cán bộ công nhân viên chức này sẽ trút hết lên mấy người Hạ Lực Hành, chiêu này chỉ nghĩ thôi đã là ghê gớm.

Nếu chính Lý Chí Viễn là Bí thư Địa ủy, chỉ sợ ông ta sẽ không dễ dàng tỏ thái độ như vậy.

Kể cả Hạ Lực Hành, Tôn Chấn và chính mình trong lòng đều biết rõ ràng chiêu thức ấy của Lý Chí Viễn. Vương Chu Sơn bị kẹt ở giữa cũng khó cả đôi đường, biết rõ việc này là có chút vi phạm quy định, tuy rằng nói có thể lấy lòng được nhóm cán bộ công nhân viên chức, nhưng ảnh hưởng tiêu cực cũng rất lớn.

An Đức Kiện xem ra đây thực sự chính là vấn đề đạo đức chính trị. Lý Chí Viễn làm như vậy, nói sâu xa hơn, đó chính là thiếu đạo đức chính trị.

Hạ Lực Hành cũng không phải không muốn vẹn cả đôi đường, nhưng tình hình tài chính của địa khu Phong Châu bày ra trước mắt, việc tăng thu giảm

chi nhỏ giọt như vậy, trong khoảng thời gian khá dài sắp tới sẽ là nguyên tắc mà tài chính địa khu Phong Châu nhất quán làm theo, anh làm thế nào để thực hiện ý muốn của tất cả các bên?

Nói thì lúc nào cũng hay, nhưng trên thực tế, phải có gì đó mang tính hiện thực bày ra, không phải cứ khua môi múa mép là có thể lấy được tiền. Đội ngũ giáo viên phải kiếm sống, tiền thưởng, phúc lợi của cán bộ công nhân viên chức phải được thực hiện, giờ chẳng mấy mà hết năm, Hạ Lực Hành và Lý Chí Viễn đều còn phải trần trở là năm nay sẽ qua như thế nào. Là người đưa ra quyết sách quan trọng cho cả một vùng, không thể không suy xét sâu xa chu toàn một chút.

Nhưng hôm nay ý tưởng của Lục Vi Dân khiến đôi mắt An Đức Kiện sáng bừng lên.

Nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ khí Bắc Phương đều phải dời đi! Tuy rằng An Đức Kiện không không thật nắm rõ tình hình của hai nhà máy này, nhưng trong phạm vi Lê Dương, chuyện hai nhà máy này đều trực thuộc trung ương quản lý, hơn nữa quy mô và hiệu quả cũng khá khá thì An Đức Kiện biết rõ. Theo như lời Lục Vi Dân, nếu thực sự hai nhà máy này có thể chuyển hoàn toàn đến Phong Châu, vậy thì sẽ chiếm diện tích không nhỏ, lượng công trình xây dựng không cần nói cũng biết.

Các phòng ban của Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu sẽ có thể dựa hơi chuyện bọn họ xây dựng mà có thể kiếm chút lợi là chuyện hợp lẽ. Nếu như triển khai hoạt động tốt, thậm chí đến việc xây dựng các công trình cơ sở hạ tầng đồng bộ cho việc quản lý thành phố cũng có thể cài vào trong đó. Mời những nhà máy công nghiệp quân sự này hỗ trợ một phen, chẳng những có thể giúp việc xây dựng của thành phố Phong Châu được đẩy nhanh tiến độ, mà còn tiết kiệm được một khoản tiền không nhỏ.

Việc này nghe hình như có chút mất mặt, nhưng đối với một Địa khu

nghèo khó mới thành lập như Phong Châu mà nói, vấn đề khống chế tất cả chính là hiện thực tài chính khó khăn. Nếu có thể thu lợi từ việc mời nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ khí Bắc Phương đến, thì toàn bộ đều có khả năng lựa chọn.

Sau khi Lục Vi Dân đưa ra ý tưởng này cho An Đức Kiện thì không hỏi nhiều nữa, việc này cũng không phải là chuyện hãn nên để ý. Rất nhiều chuyện chỉ cần một gợi ý, các lãnh đạo đều là những nhân vật thông minh có thể tính toán ra lợi hại, được mất, đối với việc nếu có thể thu hút hai nhà máy quốc doanh lớn tới ngụ lại Phong Châu sẽ mang đến lợi và hại gì đương nhiên bọn họ có thể tính toán kỹ lưỡng.

Lục Vi Dân dù thế nào cũng thật không ngờ An Đức Kiện sẽ trực tiếp "bán" mình nhanh như vậy.

Vốn dĩ hãn nửa thật nửa giả đưa ý tưởng này cho An Đức Kiện, cũng là không muốn chen chân vào chuyện này. Theo hãn, đưa ra một ý tưởng, một con đường coi như đã đạt được mục đích, giành được sự tán thưởng và công nhận của An Đức Kiện thì đã coi là thành công. Mà chuyện này nói thì dễ nhưng làm thì khó, nếu thực sự muốn thực hiện ý tưởng này, những công việc cần làm quả thực quá nhiều. Hơn nữa xác suất thành công suy cho cùng có được bao nhiêu, không ai có thể nói rõ, cùng lắm cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi.

Nhưng khi hãn bị gọi vào văn phòng của Hạ Lực Hành, nhìn thấy Tôn Chấn và An Đức Kiện đều có mặt, mà mấy vị lãnh đạo đều nhìn mình với ánh mắt có chút khác thường, Lục Vi Dân đã biết có lẽ mình lại bị cuốn vào chuyện này, không thể nào thoát ra.

- Ha ha, thế nào, còn có chút không vui à?

An Đức Kiện trêu Lục Vi Dân:

- Trưởng ban thư ký này sắp xếp cho cậu không nổi sao?

- Không, không, Trưởng ban thư ký, đó chỉ là ý tưởng tùy tiện lướt qua trong đầu tôi, ngài dù gì cũng đừng cho rằng chuyện này là phương thức gì hiệu quả...

Thấy vẻ bồn chồn lo âu của Lục Vi Dân, Hạ Lực Hành và Tôn Chấn đều bật cười ha hả.

- Tiểu Lục, sao mà đưa ra một ý tưởng tốt lại còn sợ phải gánh trách nhiệm, hay là cảm thấy sợ lãnh đạo hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều rồi lại trút giận lây sang cậu?

Tôn Chấn cười rất vui vẻ, có thể thấy ấn tượng về Lục Vi Dân trong mắt Tôn Chấn khá tốt:

- Có phải cậu cũng xem thường mấy người chúng tôi quá không? Ý tưởng khá lắm, rất có giá trị, về phần nói có khả thi hay không, đánh giá lợi hại trong đó là việc của các bộ ngành liên quan ở Ủy ban nhân dân Địa khu, liên hệ với cậu là bao, cậu lo lắng như vậy làm gì?

- Đúng vậy, tiểu Lục, thường ngày tôi thấy cậu rất bạo gan mà, sao chỉ có chuyện này đã khiến cho cậu chịu áp lực thế? Đến mức như vậy sao?

An Đức Kiện vừa lắc đầu vừa cười:

- Xem ra là tôi đánh giá cao cậu nhỉ.

- Không phải, Phó bí thư Tôn, Trưởng ban thư ký, sau khi tôi nói chuyện với Trưởng ban thư ký mới cảm thấy chuyện này rất khó, cho nên sợ các ngài...

Lục Vi Dân không nói tiếp.

- Sợ chúng tôi vội vàng mà biến thành công dã tràng xe cát sao, không kiếm được chút gì?

Tôn Chấn thần nhiên nói chen vào:

- Những chuyện dễ dàng thì không tới lượt Phong Châu chúng ta. Việc càng khó khăn lớn, chứng tỏ lợi ích của chuyện này đối với Phong Châu chúng ta càng lớn, đây là phép biện chứng đơn giản nhất. Tôi muốn hỏi cậu, cậu cảm thấy nếu Phong Châu chúng ta tranh thủ việc hai xí nghiệp công nghiệp quân sự quốc doanh ngụy lại Phong Châu, ưu thế có gì, nhược điểm ra sao? Công việc đầu tiên chúng ta cần làm gồm những gì, mặt khác chúng ta lại có thể làm những gì để tăng cường ưu thế, bù đắp nhược điểm?

Lục Vi Dân ngạc nhiên. Lời này của Tôn Chấn quá đột ngột, tuy trong lời nói nói là muốn hỏi mình, nhưng một loạt các câu hỏi được đưa ra liên tiếp, chẳng lẽ lại chỉ là hỏi một chút đơn giản như vậy. Đây quả thực chính là khúc nhạc dạo cho quá trình khởi động công việc này.

Ánh mắt ba vị lãnh đạo đều dồn vào Lục Vi Dân. Lục Vi Dân ổn định tâm trạng, trên thực tế vấn đề này hẳn cũng sớm đã từng suy nghĩ, nếu không hẳn cũng không dám để lộ ý tưởng này trước mặt An Đức Kiện. Nhưng tình hình lúc này và khi chỉ có một mình An Đức Kiện lại không hề giống nhau. Ánh mắt Hạ Lực Hành và Tôn Chấn đều sáng rực, rõ ràng là muốn nghe ý kiến của mình trong vấn đề này. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, đây là một cuộc khảo nghiệm bản thân mình giống như đá thử vàng trong mắt bọn họ.

Thời gian trước kia có lẽ ấn tượng về mình trong mắt bọn họ cũng không tồi, nhưng nếu muốn tiến thêm một bước, làm sâu sắc hơn, củng cố hơn nữa, vậy cần phải không ngừng vượt qua từng cửa ải thử thách của bọn họ. Chuyện hôm nay coi như là một kỳ thi cuối năm.

- Bí thư Hạ, Phó bí thư Tôn, Trưởng ban thư ký, chuyện này có chút

không giống với việc thu hút đầu tư thông thường. Những xí nghiệp công nghiệp quân sự như nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương không giống những đối tượng xí nghiệp thu hút đầu tư hiện nay, chủ yếu đều là lấy việc thu nạp lực lượng lao động dư thừa của chúng ta là chính. Bọn họ là có công nhân viên chức của mình, hơn nữa đều là công nhân viên chức chính thức của xí nghiệp quốc doanh. Nói cách khác những xí nghiệp công nghiệp quân sự này sở dĩ phải chuyển đi, nguyên nhân chủ yếu trong đó ngoại trừ là cần thích ứng với thị trường không ngừng biến đổi, ví dụ như các nhân tố như giải quyết phí tổn giao thông, chi phí lưu thông tin tức ra, một nguyên nhân còn quan trọng hơn chính là muốn giải quyết nhu cầu cuộc sống đang ngày càng tăng của các công nhân viên chức cùng gia đình ở nhà máy bọn họ.

Đã nói ra, Lục Vi Dân cũng không định giấu lại điều gì.

- Tôi tìm hiểu một chút về nguyên nhân chủ yếu mà nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương phải di dời, chính là hai điều. Một là yêu cầu phát triển xí nghiệp, với tình hình hiện nay mà nói, hiệu quả và lợi nhuận của hai xí nghiệp này cũng rất khá, nhà nước lại có chính sách ủng hộ bọn họ di dời, đấy là thứ nhất. Mặt khác, một nguyên nhân khác còn quan trọng hơn chính là thế hệ công nhân viên chức trước đã dần và sẽ bước vào thời kỳ nghỉ hưu, bọn họ cần một điều kiện sống tốt hơn để an hưởng tuổi già. Mà cùng với điều kiện được cải thiện do quá trình cải cách mở cửa mang đến, người thân và con cái bọn họ đều không hài lòng về các vấn đề như giáo dục, y tế, cơ hội việc làm cùng với hiện trạng về các mặt như là văn hóa, giải trí, hôn nhân, hy vọng có thể có một điều kiện thuận tiện, thoải mái hơn. Chính hai nguyên nhân này khiến cho nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương hiện nay bắt đầu cân nhắc việc di dời. Mà hai xí nghiệp di dời, bao gồm toàn thể khu nhà máy và khu sinh hoạt, cá nhân tôi cảm thấy hẳn là mang đến cơ hội tương đối lớn.

- Cơ hội?

Tôn Chấn nhìn thoáng qua Hạ Lực Hành đang im lặng, tiếp lời nói:

- Cậu thấy xí nghiệp quốc doanh chuyển đến đây là một cơ hội?

- Phó bí thư Tôn, đây chỉ là ý nghĩ của cá nhân của tôi. Hai xí nghiệp này đều là xí nghiệp công nghiệp quân sự, tôi biết ngài lo lắng có thể là sợ trước mắt tình thế khó khăn của xí nghiệp quốc doanh bắt đầu hiện rõ, nếu chẳng may những xí nghiệp này đến đây, không bao lâu liền bị đình trệ, có thể mang đến cho Phong Châu chúng ta một vài nhân tố bất lợi hay không. Nhưng cá nhân tôi thấy trong hệ thống kinh tế của nước ta hiện nay, xí nghiệp công nghiệp quân sự hẳn là phải thuộc loại bảo đảm đặc thù, nhất là hai xí nghiệp này quy mô đều không nhỏ, sản phẩm của bọn họ đều tương đối có sức cạnh tranh. Hơn nữa nghe nói hai xí nghiệp này cũng đã bắt đầu phát triển kế hoạch phục vụ dân sự, với thực lực nghiên cứu khoa học của bọn họ, nếu có thể căn cứ vào nhu cầu thị trường để điều chỉnh, tôi nghĩ hẳn vẫn rất có triển vọng.

Tôn Chấn nhíu mày không tỏ rõ ý kiến:

- Ngoài điểm này, hai xí nghiệp này nếu chuyển đến Phong Châu chúng ta, có thể mang đến cho chúng ta lợi ích mang tính thực tế gì?

- Phó bí thư Tôn, lợi ích là tương đối. Những xí nghiệp này cũng không phải toàn gã ngốc, bọn họ cũng đánh giá lợi hại của việc chuyển đến Phong Châu chúng ta như vậy. Từ góc độ của Phong Châu chúng ta, tôi thấy hai xí nghiệp này nếu dời đến đây, không nói đến diện tích đất mà khu nhà máy sẽ chiếm, chỉ riêng mấy nghìn công nhân và người nhà bọn họ khả năng sẽ vượt hơn chục nghìn người, điều này cũng có nghĩa là bọn họ cần phải xây dựng mấy nghìn chỗ ở để đáp ứng nhu cầu của công nhân viên chức và người nhà của họ. Như vậy khu sinh hoạt sẽ liên quan đến quy hoạch và xây dựng công trình đồng bộ quản lý thành phố. Mà vừa vặn Phong Châu chúng ta là địa khu mới xây dựng, huyện Phong Châu đổi thành thành phố, về mặt tài nguyên đất

đai thiên nhiên tương đối phong phú, trong việc quy hoạch đất đai cũng có thể gọi là vẽ trên giấy trắng.

Nói cách khác chúng ta có thể đáp ứng nhu cầu quy hoạch xây dựng của bọn họ ở mức cao nhất. Đây là điều mà các thành phố khác khó có thể có được. Còn chúng ta cũng có thể dựa vào việc xây dựng của hai nhà máy công nghiệp quân sự lớn để quy hoạch xây dựng nhà ở cho các cán bộ công nhân viên chức của địa khu chúng ta. Như vậy không những tận dụng được toàn bộ công trình đồng bộ cho việc quản lý thành phố, cũng có thể giảm bớt áp lực tài chính trong việc xây dựng công trình đồng bộ quản lý thành phố của chúng ta, có thể nói là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Dàn Được Vừa Mắt

Những lời này của Lục Vi Dân xem như đã đánh trúng trọng tâm vấn đề.

Khó khăn lớn nhất của Phong Châu hiện nay chính là vấn đề tài chính, vấn đề chỗ ở của mấy trăm cán bộ công nhân viên chức không chỉ đơn thuần chỉ là sửa chữa.

Tình hình nội thành Phong Châu cũ rất không lạc quan, không có đủ diện tích thích hợp, Ủy ban nhân dân Địa khu thực sự cũng đã xem xét để xây dựng những dãy nhà ở của các cơ quan ở khu vực ngoại thành, nhưng như thế lại liên quan đến đường sá, mạng lưới quản lý và các cơ sở sinh hoạt cần thiết khác.

Có thể nói khoản kinh phí này chi tiêu cũng làm nhiều người kinh ngạc. Nếu có thể lợi dụng hai xí nghiệp công nghiệp quân sự xây dựng khu sinh hoạt để cùng hưởng, chắc chắn là có thể giảm bớt kinh phí, thậm chí ở một trình độ nhất định còn có thể thu được chút điều kiện ưu đãi do những nhà máy quốc doanh quy mô lớn này đem lại, ví dụ như khí đốt... đối với những xí nghiệp công nghiệp quân sự lớn, từ trung ương đến tỉnh đều có một loạt các chính sách ưu đãi.

Hơn nữa còn có một nhân tố khá có lợi chính là có thể lợi dụng việc chuyển dời và xây dựng hai xí nghiệp quân sự quy mô lớn này để thực hiện cả trung tâm thành phố Phong Châu tiến hành chuyển dịch theo ý đồ của Ủy ban nhân dân Địa khu, nâng cao hình tượng cả thành phố, để thực hiện quá trình Phong Châu từ huyện thành thành phố diễn ra nhanh nhất có thể.

- Tiểu Lục, cậu nói đều rất hay, nhưng những câu hỏi ban đầu tôi nhắc đến cậu vẫn chưa có câu trả lời đầy đủ.

Trong lòng Tôn Chấn đã công nhận quan điểm của Lục Vi Dân, trên thực tế ông ấy cũng vì làm thế nào để thỏa hiệp với việc thực hiện quan điểm của Lý Chí Viễn mà hao tâm tổn sức.

Ông ta nhận được một tin tức khá là đáng tin cậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng Hạ Lực Hành đảm nhận chức Bí thư Địa ủy ở Phong Châu chỉ là một thời kỳ chuyển tiếp, rất có khả năng sẽ quay lại tình nhiệm chức sau Đại hội đại biểu lần thứ 6 của Đảng và Đại hội đảng lần thứ 14.

Điều này cũng có nghĩa là Lý Chí Viễn rất có khả năng sẽ tiếp nhận chức vụ Bí thư Địa ủy của Hạ Lực Hành, mà hướng đi của mình tuy rằng vẫn chưa nói rõ ràng, nhưng khả năng tiếp nhận chức vụ Chủ tịch Địa khu của Lý Chí Viễn là khá lớn. Ở tình huống như vậy, giữ mối quan hệ quá căng thẳng với Lý Chí Viễn cũng không thích hợp lắm.

Tôn Chấn không phải loại người vì chức vị của mình mà bỏ qua nguyên tắc làm người, nhưng ông ta cũng phải công nhận quan điểm của Lý Chí Viễn cũng có mặt hợp lý. Đó là tập hợp sức mạnh của lực lượng cán bộ công nhân viên chức, giải quyết vấn đề mà bọn họ lo lắng nhất. Bản thân cũng mang trách nhiệm của Ủy ban nhân dân Địa khu, ở điểm này ông ta cần tìm được một điểm chung với Lý Chí Viễn, nhưng hiệu quả trao đổi ở giai đoạn trước không được tốt lắm.

Hiện tại người thanh niên trẻ tuổi trước mặt đang đề xuất việc thu hút nhà máy cơ khí Trường Phong cùng nhà máy cơ khí Bắc Phương dời đến Phong Châu hẳn là một cơ hội. Mượn việc nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ khí Bắc Phương dời đến để thực hiện ý muốn thỏa hiệp của cả hai bên, hơn nữa còn có thể ở trình độ rất lớn thúc đẩy được tiến trình đô thị hoá Phong Châu. Điều này đối với Phong Châu mà nói cũng là một cơ hội rất tốt,

tin rằng Trương Thiên Hào cũng rất vui vẻ khi thấy kết quả mà các bên đều có thể chấp nhận này. Nhưng tiền đề là nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương có thể đồng ý dời đến Phong Châu như phía Phong Châu mong muốn.

- Phó bí thư Tôn, thực ra tôi cũng đã nói một chút, hiện nay ưu thế của chúng ta không hề lớn. Địa khu mới thành lập, tài nguyên đất đai tương đối phong phú, có thể đáp ứng được yêu cầu chuyển dời của xí nghiệp ở mức cao nhất. Ngoài ra Phong Châu chúng ta gần sông, địa thế bằng phẳng, chất lượng không khí cũng rất tốt, lại là vùng đất cơ sở quan trọng sản xuất nông sản, những điều này cũng có thể miễn cưỡng coi là ưu thế. Nhưng bất lợi của chúng ta cũng rất rõ ràng, địa khu mới xây dựng nên cơ sở hạ tầng rất lạc hậu, bất luận là điều kiện giao thông, giáo dục, hay trình độ y tế mà những xí nghiệp quốc doanh này coi trọng đều không thể so sánh với cách thành phố khác. Đương nhiên những điều này đều không phải là tuyệt đối. Tôi cho rằng điều chúng ta cần làm hiện nay là nhanh chóng tìm hiểu rõ cách nghĩ của hai xí nghiệp này, không chỉ là suy nghĩ của những lãnh đạo xí nghiệp và cấp trên chủ quản bộ ngành của bọn họ, còn cần nắm được suy nghĩ của các cán bộ công nhân viên chức và người nhà của họ. Chỉ khi ta hiểu được cách nghĩ của bọn họ thì mới có thể triển khai công tác có tính mũi nhọn.

Lục Vi Dân cảm thấy những vấn đề mà Tôn Chấn đề ra có chút vượt quá phạm vi của hãn, mặc dù chỉ là hỏi vài câu, cũng cho thấy có chút vượt quá giới hạn. Đây không phải vấn đề mà hãn có thể trả lời, nhưng trong tình huống này hãn lại không thể không đáp.

Tôn Chấn hướng mắt về phía Hạ Lực Hành, mỉm cười nói:

- Bí thư Lực Hành, thế nào, xem ra người thư ký mà đồng chí Đức Kiện giới thiệu cho ngài quả không tồi. Tôi có chút hâm mộ đấy, để cậu ta ở phòng Nghiên cứu Chính sách có chút đáng tiếc rồi, tôi thấy đến văn phòng Địa ủy có lẽ càng thích hợp hơn.

Văn phòng Địa ủy và phòng Nghiên cứu Chính sách về cấp bậc thì giống nhau, nhưng công tác có liên quan thì khác. Phòng Nghiên cứu Chính sách chủ yếu nghiên cứu điều tra các phương châm chính sách lớn, cung cấp căn cứ quyết sách cho lãnh đạo, nói khó nghe một chút là hầu như chỉ trên lý thuyết suông. Còn văn phòng Địa ủy thì không như vậy, ngoại trừ cùng cung cấp căn cứ quyết sách cho lãnh đạo ra, hầu như là chấp hành thực hiện và đốc thúc cụ thể, lượng công việc và mức độ phức tạp đều lớn hơn nhiều. Nói theo một nghĩa khác, quyền lực trong tay cũng lớn hơn nhiều.

Hiện tại chức Chánh văn phòng Địa ủy vẫn là An Đức Kiện đích thân làm. Mặc dù An Đức Kiện đã đề xuất nên đề bạt một đồng chí đảm nhiệm chức Chánh văn phòng Địa ủy, nhưng Hạ Lực Hành và Tôn Chấn đều không hề tỏ thái độ gì về ý kiến này, việc cũng như vậy mà lẳng xuống.

- Ha ha, Phó bí thư Tôn, ông như vậy là nhất bên trọng, nhất bên khinh rồi, Cao Sơ nghe thấy sợ sẽ không dễ chịu gì đâu.

An Đức Kiện cũng mỉm cười.

- Nhưng tiểu Lục không chỉ có suy nghĩ khoáng đạt, nhiều ý tưởng, khả năng thực hiện cũng không tồi. Phó bí thư Tôn liệu có phải cũng nhìn đúng điểm này của tiểu Lục không?

Nghe được hai vị lãnh đạo khen ngợi như vậy, Lục Vi Dân đúng là hơi ngượng ngùng, vội vàng xin phép rời khỏi.

Nhìn thấy Lục Vi Dân rời khỏi, Tôn Chấn mới gật đầu:

- Bí thư Lực Hành, tôi thấy Lục Vi Dân là một tài năng có thể bồi dưỡng, điều đến văn phòng Địa ủy cũng tốt, phòng Nghiên cứu Chính sách cũng được, đều không thành vấn đề. Cũng như Trưởng ban thư kí Đức Kiện vừa nói, người thanh niên này rất có tư tưởng, hơn nữa điều hiếm có chính là tác

phong và khả năng thực hiện, đây là điều mà rất nhiều kẻ tài hoa trẻ tuổi không có được.

- Ông Tôn, chuyện này trước tiên không nói vội, giờ chúng ra cần nghĩ xem là có nên thu hút hai xí nghiệp công nghiệp quân sự lớn đến đây không. Một khi quyết định thu hút họ tới, vậy e rằng chúng ta phải thành lập một cơ quan chuyên môn triển khai công tác tiên kỳ, bảo đảm công tác này được hiện thực hóa.

Hạ Lực Hành nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp:

- Cá nhân tôi cho rằng nếu có thể thu hút hai xí nghiệp công nghiệp quân sự này thì có lợi ích rất lớn đối với phát triển kinh tế thành phố Phong Châu, lợi còn cao gấp nhiều lần hại, thậm chí có thể nói hàng trăm cái lợi mà không có một cái hại.

Giờ phút bước ra khỏi phòng làm việc của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân liền biết lần này hẳn đã được coi là thành công. Lần đề nghị thành công này đã đánh động được đến cả ba vị lãnh đạo.

Hắn thật không ngờ Tôn Chấn lại có hứng thú đối với ý kiến này đến như vậy, thậm chí còn vượt qua cả Hạ Lực Hành. Về lí mà nói ông ấy là Phó bí thư phân công quản lý công tác Đảng và quần chúng là không nên vội vàng như vậy mà quan tâm đến công việc trong mảng này mới đúng. Điều này khiến Lục Vi Dân có chút không ngờ.

Xem ra cục diện khó khăn của địa khu Phong Châu khiến vài vị lãnh đạo lớn đều muốn nhanh chóng đưa ra một chút thành tích gì đó cho ra hồn. Có lẽ là cuộc điều tra nghiên cứu khảo sát của Bí thư Tỉnh ủy sắp tới muốn cho Địa ủy Phong Châu đề xuất ra một chút gì đó có sức thuyết phục đối với công việc của một khoảng thời gian sau này. Con đường cũ hoặc các thứ theo lẽ thường thấy chắc chắn là khó có thể được chấp nhận, nhất là người vẫn bình

tình như Hạ Lực Hành cũng có chút nóng vội.

Cuộc sống vẫn là cuộc sống như vậy, công việc vẫn là công việc như thế, khi Lục Vi Dân biết được Địa ủy đã lắng lắng thành lập tổ công tác phối hợp liên lạc với Phó bí thư Địa ủy Vương Chu Sơn làm tổ trưởng, Lục Vi Dân rõ ràng rất thoải mái.

Lần này tổ công tác này cũng không như hăng hái mà cuốn hăng vào trong trong, tuy rằng nghe nói Vương Chu Sơn cũng có ý kiến này, nhưng rất dễ thấy mọi người đều cảm thấy không thích hợp lắm. Dù gì hăng cũng vừa mới đảm nhiệm chức vụ thư kí của Bí thư Hạ Lực Hành, vội vàng như vậy đã điều chỉnh đến chuyên môn thực hiện công tác này, dù thế nào thì vẫn cảm thấy có vẻ như thiếu một người nào đó thì công việc liền không thể phát triển được, điều này hiển nhiên là không thích hợp.

Nghe nói công việc này khiến Lý Chí Viễn và Trương Thiên Hào đều rất hứng thú. Phó chủ tịch Địa khu Tiêu Minh Chiêm đảm nhiệm chức Tổ phó tổ liên lạc, Bí thư Thành ủy Phong Châu kiêm Chủ tịch thành phố Trương Thiên Hào cũng trở thành thành viên của tổ công tác. Nhưng Lục Vi Dân rất rõ ràng, hăng dùng ý kiến này lại một lần nữa giành được một phần rất có giá trị của các lãnh đạo. Nếu nói ban đầu An Đức Kiện rất xem trọng hăng, Tôn Chấn cũng đánh giá hăng rất cao, vậy thì hăng đã thành công trong việc để lại được ấn tượng sâu sắc trong mắt Hạ Lực Hành. Ngoài ra Phó bí thư Vương Chu Sơn - một người mà lời nói có chút trọng lượng ở Địa ủy cũng có ấn tượng trực quan về hăng.

Ấn tượng cũng là một quá trình biến đổi về lượng được tích lũy, mà từ biến đổi về lượng đến biến đổi về chất chính là một sự tích lũy trường kỳ và liên tục. Việc hăng cần làm hiện tại là không ngừng làm việc, từng chút từng chút tạo ấn tượng sâu sắc hơn trong mắt lãnh đạo, hiện giờ bản thân đã có một khởi đầu rất tốt.

Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa đã sắp tới điều tra nghiên cứu khảo sát, Địa ủy còn đặc biệt thành lập một tổ công tác như vậy, đủ thấy rất coi trọng việc này. Đương nhiên đây cũng trở thành một công trình điểm sáng mà Địa ủy Phong Châu có thể nêu ra. Mặc dù vẫn chưa có gì, nhưng ít nhất có thể từ việc này mà tranh thủ được sự ủng hộ của tỉnh, cũng có thể thể hiện rõ trong thời gian ngắn như vậy mà Phong Châu cũng có một vài động thái.

Ở vấn đề này Ủy ban nhân dân Địa khu về cơ bản đã thống nhất ý kiến, nhất trí cho rằng nếu có thể khiến nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương xác định chắc chắn sẽ chuyển đến Phong Châu có thể sẽ thúc đẩy việc chuyển hóa từ địa khu nông nghiệp thành thành phố công nghiệp ở mức cao nhất. Chỉ riêng vấn đề này có thể Hạ Lực Hành cũng còn phải báo cáo với Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, tranh thủ sự ủng hộ của tỉnh.

Tuy nhiên theo Lục Vi Dân thì việc cấp bách nhất của địa khu Phong Châu hiện nay không phải là giành sự ủng hộ của tỉnh, mà là phải tìm hiểu rõ suy nghĩ của hai xí nghiệp công nghiệp quân sự, hiểu rõ cách nhìn của họ về Phong Châu, đồng thời cũng tiến hành bù đắp những nhược điểm của bản thân. Giống như Tôn Chấn nói, tăng cường ưu thế, bù đắp khuyết điểm, cố gắng để Phong Châu càng có sức cạnh tranh so với các thành phố có thể nằm trong phạm vi cạnh tranh.

Cũng may phía Phong Châu cũng có thể coi là rất coi trọng công tác này. Công tác tiền kỳ đã bắt đầu khởi động, Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm đều chia nhau đưa người đến tìm hiểu nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương, cũng mời lãnh đạo chủ chốt của hai xí nghiệp đến Phong Châu khảo sát tọa đàm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Nước Ngầm Dậy Sóng

Nhìn đồng hồ đã năm rưỡi, Lục Vi Dân hít một hơi, cẩn thận cân nhắc lời nói rồi mới đi về phía văn phòng làm việc của Hạ Lực Hành.

Chánh văn phòng Thành ủy Phong Châu Phùng Khả Hành gọi điện thoại tới mời tối nay cùng đi ăn cơm, đây là sắp đặt của Trương Thiên Hào. Lục Vi Dân đã từ chối nhiều lần, nhưng lại từ chối nữa có lẽ sẽ đắc tội với người ta, Lục Vi Dân cũng biết vị trí hiện tại của mình có chút nhạy cảm, ăn một bữa cơm thì đơn giản, nhưng cùng người nào ăn, ăn khi nào mới là mấu chốt.

Người bên ngoài thấy là Bí thư Thành ủy Phong Châu Trương Thiên Hào mời một Phó phòng Nghiên cứu Chính sách dùng cơm, đó là rất nể mặt hẳn. Cho dù hẳn là thư kí của Bí thư Hạ Lực Hành đi nữa, xét theo thân phận của Trương Thiên Hào cũng là đề cao hẳn rồi. Nhưng nhiều vấn đề không thể chỉ nhìn địa vị bên ngoài mà đưa ra quyết định được, rất nhiều người đều hiểu rõ điều này.

Với tư cách thư kí của Bí thư Hạ, theo câu nói có chút cay nghiệt thời phong kiến thì Hạ Lực Hành là vua nắm gọn địa khu Phong Châu này. Hẳn chính là cận thần bên cạnh Hoàng đế, thậm chí có thể nói là thái giám, tác dụng của thái giám là y ở một vị trí đặc biệt, có thể ở những thời khắc nhạy cảm nhất nắm được những tin tức mấu chốt, đồng thời lại có thể trong lúc không ngờ tới mà đưa ra phát huy tác dụng tinh tế nhất, tinh tế là ở chỗ đó người không thông thạo khó có thể hiểu ra.

Trương Thiên Hào mặc dù chưa hề từng làm thư kí của một lãnh đạo nào,

nhưng đã từng làm Phó chánh văn phòng Địa ủy Lê Dương. Anh ta rất rõ về điểm này.

Chính vì nguyên nhân này Lục Vi Dân vẫn còn chút mâu thuẫn và dè chừng trước lời mời, nhưng hẳn biết khi đã bước vào vòng tròn này, rất nhiều việc hẳn sẽ không còn kiểm soát được nữa.

- Tiểu Lục, có chuyện gì à?

- Bí thư Hạ, tối nay có công việc gì không ạ?*

Thấy Hạ Lực Hành đang đọc báo, bước chân Lục Vi Dân hơi ngập ngừng.

- Tối nay không có việc gì, cậu có việc thì cứ đi đi.*

Hạ Lực Hành nhìn Lục Vi Dân một cái rồi gật đầu. Ông ấy biết Lục Vi Dân và người bạn gái kia vẫn duy trì quan hệ, trong thâm tâm cũng thấy tiếc cho cháu gái mình.

- Thanh niên cũng đừng quá lù rù như ông cụ non, tham gia nhiều hoạt động giải trí, giao tiếp nhiều cũng là chuyện tốt. Điều kiện ở Phong Châu này vẫn còn kém một chút, hoạt động văn hóa giải trí còn thiếu sót, phải biết cách tự mình thích nghi.

- Vâng, tối nay tôi sẽ cùng Bí thư Thành ủy Phong Châu Trương dùng cơm. Tổng giám đốc Lôi của tập đoàn Thác Đạt với tôi là bạn bè, cũng khá quen với Bí thư Trương, vì thế Bí thư Trương sớm có lời mời cùng ăn cơm, mãi cho đến hôm nay...

Vấn đề này có nên báo cáo với Hạ Lực Hành hay không Lục Vi Dân cũng đã nghĩ nhiều lần rất lâu. Quan hệ của Trương Thiên Hào và Hạ Lực Hành không tầm thường, hẳn biết rõ, nhưng quan hệ của Trương Thiên hào và Hạ Lực Hành không tầm thường cũng không có nghĩa là thư kí chuyên trách của

ông ta có thể cùng Trương Thiên Hào “gộp lại” làm một được.

Phong Châu là một địa phương lớn như vậy, dùng cơm ở đâu đều có thể gặp người quen, đặc biệt là nhân vật trong quan trường, anh chưa nhìn thấy người ta, người ta đã sớm nhìn ra anh. Có thể Hạ Lực Hành không để ý việc mình cùng Trương Thiên Hào dùng cơm, nhưng trong mắt người khác mà Hạ Lực Hành lại không biết chuyện, liệu có thể có ảnh hưởng gì không cần thiết hay không, thực là không tiện phán đoán. Vì thế cuối cùng Lục Vi Dân vẫn quyết định dấu cho có chút vẽ rắn thêm chân, nhưng vẫn chủ động báo cáo một tiếng.

- Ha ha, chuyện này à, đi đi. Thiên Hào cũng đã nói với tôi. Không ngờ Lôi Đạt và cậu cũng thật cẩn thận.*

Hạ Lực Hành đặt tờ báo trên tay xuống, gật đầu.*

- Chắc Thiên Hào còn muốn hỏi về việc tranh thủ thu hút nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương đến Phong Châu. Ý tưởng này đã là do cậu đề xuất, chắc hẳn cũng có ý tưởng, nhận xét hay, có thể cho Thiên Hào một chút ý kiến.

Lục Vi Dân không ngờ Trương Thiên Hào sớm đã nói với Hạ Lực Hành về quan hệ này, trong lòng cũng toát mồ hôi lạnh. Hẳn vẫn là xem nhẹ mối quan hệ của Trương Thiên Hào và Hạ Lực Hành, cũng may mà hẳn đặc biệt báo cáo chuyện này với Hạ Lực Hành. Nếu hôm nay hẳn không cẩn thận một chút, nói không chừng ấn tượng của hẳn với Hạ Lực Hành khó khăn lắm mới có được liền đi tong. Ý nghĩ của lãnh đạo rất khó nắm bắt, là người bên cạnh họ, nếu bị coi là kết giao với “ngoại phiên” (chư hầu), nếu ở thời phong kiến thì đây là tội lớn. Dù cho là thời buổi này, cũng không cần biết Trương Thiên Hào và lãnh đạo có mối quan hệ gì, đây đều là điều cấm kị. Đã là cấm kị, vậy phải biết chủ động phá vỡ, phá được rồi, cấm kị sẽ không bị coi là cấm kị nữa.

- Bí thư Hạ, chuyện này tôi thật không dám khoe khoang trước mặt Bí thư Trương. Tôi cũng chỉ là biết đưa ra ý kiến, nếu thực sự để tôi nói việc làm chi tiết, vận hành như thế nào, chỉ sợ sẽ hỏng chuyện.*

Lục Vi Dân rất bình tĩnh rót đầy chén nước cho Hạ Lực Hành rồi đặt lên bàn.

- Đừng tự đánh giá thấp mình, cậu vẫn còn trẻ, đầu óc linh hoạt, người lại ham học, lại từng ở Lĩnh Nam vài năm, so với cán bộ ở đây, lối tư duy đều không giống nhau. Ông Tôn và ông An đều khen ngợi cậu rất nhiều lần. Tục ngữ nói người người dốt suy nghĩ kỹ càng thì cũng có thể nghĩ ra một ý hay, cậu nghĩ cậu có coi là người ngu dốt không? Mọi người giao lưu, tham khảo nhiều một chút là chuyện tốt, đừng nghĩ Trương Thiên Hào quá cao xa như vậy? Mấy năm trước cậu ấy chẳng phải vẫn còn lăn lộn ở văn phòng Địa ủy Lê Dương sao?*

Hạ Lực Hành cầm chén trà nhấp một ngụm.*

- Ai cũng từ công việc và học tập mà không ngừng trưởng thành. Mấu chốt là ở chỗ bản thân chịu học chịu làm, cần học tích lũy và tổng kết.

Câu nói kia của Hạ Lực Hành “Mấy năm trước cậu ấy chẳng phải vẫn còn lăn lộn ở văn phòng Địa ủy Lê Dương sao” gần như chứng minh cho suy nghĩ của Lục Vi Dân. Trương Thiên Hào thực sự có mối quan hệ không tầm thường với lãnh đạo. Có thể dùng lời nói này đánh giá với người ngoài, một mặt nào cho thấy hắn cũng đang dần tiến gần với lãnh đạo, một mặt khác cũng thấy ở trong lòng lãnh đạo sự thân mật và tình cảm với Trương Thiên Hào không hề tầm thường.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân cảm thấy tinh thần có chút không yên. Phùng Khả Hành nói muốn đến đón hắn, hắn vẫn thực sự cảm thấy có chút không dám nhận. Tốt xấu gì Phùng Khả Hành

cũng là Ủy viên thường vụ Thành ủy Phong Châu, Chánh văn phòng Thành ủy, chắc hẳn cũng là nhân vật tâm phúc của Trương Thiên Hào. Trước kia là Chánh văn phòng Huyện ủy Phong Châu giờ đổi sang đảm nhiệm Trưởng ban Tuyên giáo, Phùng Khả Hành cũng từ Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân tới, bởi vậy cũng thấy được thế lực của Trương Thiên Hào.

Trong điện thoại Lục Vi Dân cũng nói với Phùng Khả Hành để tự mình qua đó, nhưng Phùng Khả Hành kiên quyết muốn qua đón Lục Vi Dân, khiến Lục Vi Dân cũng không còn cách nào khác, cuối cùng cũng không thể tránh được đối phương, chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý.

Phùng Khả Hành đón Lục Vi Dân ở một ngõ nhỏ bên trái nhà máy phân hóa học, đây cũng là điều kiện Lục Vi Dân đồng ý để y đón.

Vị thư kí của Bí thư hạ này nhìn có vẻ rất cẩn thận khiêm tốn, có chút tương đồng với phong cách của Phó ban thư ký Cao trước đó, thậm chí còn khiêm tốn hơn, đây có lẽ là có liên quan đến tuổi tác của đối phương.

Tuy nhiên Phùng Khả Hành rất tán thưởng sự cẩn thận này của đối phương. Y cũng xuất thân từ thư kí, chỉ là thời gian làm việc không dài, nhưng đối với chức vụ thư kí cũng rất tâm đắc, cũng đã từng gặp nhiều thư kí ban đầu ra vẻ rất tốt, nhưng không lâu sau liền lộ ngay đuôi cáo. Càng có nhiều thư kí lấy tư cách lãnh đạo làm những việc không ra gì.

Ấn tượng của y với Lục Vi Dân rất tốt, ấn tượng của lần cùng ăn cơm rất sâu sắc. Bí thư Trương nói rằng người này không tầm thường, một vài người khác đều có chút không đồng ý, nhưng y lại nhận định chắc chắn rằng người thanh niên này sẽ có một ngày trở nên nổi bật, chỉ là tốc độ tới nhanh thế này vẫn là khiến y cảm thán không ngừng.

- Thư kí Lục, đi thôi. Máy người Bí thư Trương đang đợi cậu.*

Phùng Khả Hành cười ném cho Lục Vi Dân một bao Hồng Tháp Sơn.

- Cảm ơn, Chánh văn phòng Phùng, tôi không hút thuốc.*

Lục Vi Dân xoa tay, thuận tay để bao thuốc lên chiếc đồng hồ đo ở ghế lái xe của đối phương.

- Hài, không hút thì cũng phải mời thuốc, thư kí Lục, tôi biết những người ở văn phòng Địa ủy các cậu có nhận thuốc, cầm lấy, đến lúc đó cậu thuận tiện có thuốc, cũng có thể kéo gần được quan hệ với mọi người, đúng không?*

Phùng Khả Hành liếc mắt nhìn đối phương, Lục Vi Dân này có phải là cẩn thận quá không, chỉ là một bao thuốc mà cũng sợ?

- Ha ha, Chánh văn phòng Phùng, không hút thuốc mà đi mời thuốc vậy có chút giả tạo rồi, không bằng đừng làm gì cả, dần rồi mọi người cũng hiểu thôi.

Lục Vi Dân không để tâm. Hắn không phải sợ bao thuốc có vấn đề gì, đây thực ra cũng chỉ là một thói quen. Không hút thuốc thì đừng đi mời thuốc, tránh người ta tưởng mình chê thuốc của người khác dở, lại thành đắc tội. Không hút thuốc không mời thuốc, tự nhiên sẽ quen.

- Cũng đúng*

Phùng Khả Hành gật đầu, thừa nhận lời nói của Lục Vi Dân là có lý, cũng không cố ép. Chiếc Santana chậm rãi khởi động.

- Sự việc lần trước tôi cũng có nghe nói, Bí thư Trương cũng đã lệnh cho Ủy ban Kỷ luật thành phố và Ủy ban Kỷ luật cục Công an tiến hành điều tra nghiêm túc với những vấn đề còn tồn tại của đồn Tây thành, người Đồn trưởng kia cũng tạm thời bị cách chức, yêu cầu viết bản kiểm điểm. Đội ngũ công an này cũng không tốt, nhiều người tố chất không hợp, thực sự cần

chính đốn tử tế lại đội này. Tôi cũng đã đề nghị với Bí thư Trương, đội ngũ công an cần tiến hành một đợt vận động chính đốn tác phong thật nghiêm túc.

Lục Vi Dân trong lòng khê động, sau vụ việc đó, Đồn trưởng đồn công an Tây thành kia nhờ không ít người đến tìm hăn, hy vọng bậc đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho y một lần. Lục Vi Dân không hề nói một lời. Hăn không phải có thành kiến gì với tên Đồn trưởng đó, nhưng sự việc này là xảy ra với hăn, nếu đổi lại là xảy ra với một người dân bình thường thì sao? Chỉ sợ sẽ biến thành một vụ án oan động trời.

- Đội ngũ chính trị pháp luật là một tấm biển thể hiện hình tượng của Đảng ủy và chính quyền, có thể nói hình ảnh tốt xấu của đội ngũ chính trị pháp luật sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cái nhìn của người dân với Đảng ủy chính quyền. Hiện nay cả nước trên dưới đều đang thiết lập xã hội pháp trị, cơ quan công an cũng nên nghiêm túc căn cứ theo pháp luật để thực hiện chức trách. Chuyện lần trước nếu như cơ quan công an căn cứ theo pháp luật để thực hiện chức trách điều tra thì cũng không có gì. Nhưng nếu cơ quan công an là cơ quan của nhà nước lại trở thành con rối trong tay người nào đó, vậy thì thực sự quá nguy hiểm.

Lục Vi Dân vốn không muốn nói nhiều đến vấn đề này, nhưng lời nói của Phùng Khả Hành có chút giải thích và lấy lòng, nếu hăn không nói tiếp vấn đề này lại làm cho có vẻ không hợp nhau. Cũng may Phùng Khả Hành là người tâm phúc của Trương Thiên Hào, không phải là người theo phe Cầu Trị Lương, cũng không cần lo lắng vấn đề khác. Huống chi Lục Vi Dân cũng có thể nhận ra nếu hăn bị rơi vào tầm ngắm của Cầu Trị Lương, chỉ sợ đến cái tên cũng đã bị đánh dấu đen, cũng không cần thiết quá lo lắng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Chính Trị Pháp Luật Thật Ghê Gớm!

- Đúng vậy, Phong Châu vừa mới xây dựng thành phố, trong công tác dựa theo pháp luật để quản lý huyện trước kia làm vẫn chưa đủ. Tố chất của đội ngũ cán bộ chính trị pháp luật của thành phố chúng ta còn cách rất xa so với yêu cầu của Ủy ban nhân dân Địa khu, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố. Chuyện lần trước đã thể hiện ra đội ngũ chính trị pháp luật của thành phố chúng ta tồn tại không ít vấn đề, điều này thu hút sự coi trọng cao độ của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố. Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố cũng đang cân nhắc nghiêm túc vấn đề tác phong kỷ luật của đội ngũ chính trị pháp luật thành phố chúng ta, chuẩn bị tiến hành trao đổi và điều chỉnh với một số cán bộ trong đội ngũ chính trị pháp luật trong thời gian gần sắp tới.

Lời của Phùng Khả Hành khiến Lục Vi Dân kinh ngạc, nhưng hần lập tức liền phản ứng lại, đây chẳng qua chỉ là một cái cớ. Lục Vi Dân không cho rằng sức ảnh hưởng của mình lớn tới mức vì chuyện này mà có thể khiến đội ngũ chính trị pháp luật thành phố Phong Châu tiến hành chỉnh đốn. Đương nhiên việc này có khả năng trở thành một con bài trong tay Trương Thiên Hào, mượn cơ hội này để hành động.

Thấy Lục Vi Dân không nói gì thêm, Phùng Khả Hành cười, nhẹ nhàng nhấn ga, chiếc Santana bỗng tăng tốc.

Bữa cơm được đặt ở khách sạn Thiên Hà, đây cũng là một thay đổi sau khi Trương Thiên Hào nắm quyền chủ quản Phong Châu. Trước kia khi Cầu Trị Lương đảm nhiệm Bí thư Huyện ủy Phong Châu, những cuộc tiếp đãi của

huyện Phong Châu thường thì đều ở khách sạn Phong Châu. Nhưng hiện nay khi mà Trương Thiên Hào lên nắm quyền, những bữa cơm loại nhỏ dần được sắp xếp chuyển sang khách sạn Thiên Hà. Nhưng các buổi hội nghị các loại thường thì vẫn được sắp xếp ở khách sạn Phong Châu, dù sao nơi đó trên danh nghĩa thì vẫn thuộc về nhà khách của Ủy ban nhân dân thành phố Phong Châu.

Từ con số những người tham gia bữa cơm này thì có thể nhìn ra đây là một bữa cơm loại nhỏ khá thân mật, ngoài Phùng Khả Hành ra, còn có hai người khác tham gia, nên nói là đều là người quen. Một người trước kia là Phó chủ tịch huyện, nay hẳn là Phó bí thư Thành ủy Phong Châu Tạ Truyền Trung. Đây cũng là một động thái về nhân sự của Trương Thiên Hào sau khi huyện Phong Châu đổi thành thành phố, khiến Tạ Truyền Trung từ vị trí Phó chủ tịch huyện chuyển tới vị trí Phó bí thư.

Người còn lại là nguyên Bí thư Đảng ủy thị trấn Quỳ Lĩnh, hiện nay là Phó chủ tịch thành phố Long Phi. Trong công tác thu hút tập đoàn Thác Đạt đến Phong Châu xây dựng nhà máy xi măng, thị trấn Quỳ Lĩnh đã làm được tương đối chắc chắn, giành được đánh giá rất tốt của phía nhà đầu tư. Đây cũng là điểm mấu chốt để Long Phi có thể vượt hẳn lên mà thành Phó Chủ tịch thành phố sau khi đổi từ huyện lên thành phố.

Lần trước khi Lô Đật mời cơm, về cơ bản cũng chỉ có vài người này, chẳng qua là thân phận đã thay đổi. Phùng Khả Hành từ Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện thành Chánh ăn phòng Thành ủy, đồng thời vào ghế Ủy viên thường vụ. Tạ Truyền Trung từ Phó chủ tịch huyện trở thành Phó bí thư Thành ủy phân công quản lý kinh tế, cũng có thể coi là một bước tiến lớn. Còn Long Phi thì càng là nhảy vọt, từ một Bí thư Đảng ủy thị trấn bước vào bộ máy Ủy ban nhân dân thành phố.

Lục Vi Dân chú ý tới bất kể là Tạ Truyền Trung, Phùng Khả Hành hay là Long Phi, đều có một điều đặc biệt, đó chính là tuổi đều chưa vượt quá bốn

mười lăm. Nhất là Long Phi còn chưa đến bốn mươi tuổi, đều thuộc tầm tuổi đương sức, tinh thần và thể lực dồi dào. Đương nhiên điều này có thể cũng có quan hệ rất lớn với việc bản thân Trương Thiên Hào tuổi cũng không coi là lớn.

- Rất xin lỗi, tôi đã tới muộn.

Lục Vi Dân chú ý tới bên bàn còn khuyết một ghế trống, chẳng qua là Trương Thiên Hào và Phùng Khả Hành đều chưa nói, Lục Vi Dân cũng sẽ không tiện hỏi nhiều. Lúc này đột nhiên có một giọng nói trong trẻo vọng lại từ ngoài cửa.

Lục Vi Dân ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, một người phụ nữ với mái tóc ngắn đang đứng ở cửa, vừa xin lỗi vừa cười bước vào.

- Bí thư Trương, vị này chắc hẳn là Thư ký Lục. Sớm đã nghe Bí thư Trương nói đến danh tiếng của cậu, nhưng ở nhà có chút việc, nên đến muộn, thật sự xin lỗi.

Người phụ nữ vừa đi vào để tóc ngắn, khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo rất bình thường, nhưng lại toát ra một vẻ nghiêm nghị, dứt khoát, chiếc áo gió màu hung hung đỏ khiến cô trông càng có vẻ tài giỏi, nhanh nhẹn. Lục Vi Dân chú ý tới người phụ nữ này trên người không có một thứ đồ gì không cần thiết, những thứ như hoa tai, nhẫn, vòng cổ hoặc là vòng tay mà bình thường phụ nữ thích đeo đều không có. Thứ duy nhất cô đeo chính là chiếc đồng hồ ở cổ tay - đồng hồ Chopard. Vào thời đại này, ở Phong Châu, có thể đeo một chiếc đồng hồ Chopard trên tay, đủ để thấy người này không tầm thường.

- Vi Dân, hay tôi cứ gọi cậu là Vi Dân nhé, gọi là Thư ký Lục nghe có chút không thuận tai. Tôi giới thiệu một chút, đây là nữ đồng chí tài giỏi duy nhất trong chiến tuyến chính trị pháp luật của địa khu Phong Châu chúng ta,

trước kia là Chính ủy đại đội phòng Công an địa khu Lê Dương, cô Thượng Quan Thiên Tuyết. Hiện nay cô là Ủy viên thường vụ Thành ủy Phong Châu chúng ta kiêm Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật.

Trương Thiên Hào cười nói:

- Chủ nhiệm Thượng Quan, đã đến muộn thì lát nữa phải phạt uống ba chén rượu, phạt cô và Vi Dân uống ba chén!

- Bí thư Trương, như thế là không được đâu nhé. Mấy người đàn ông con trai tụ tập uống rượu, tôi đến muộn có vài phút, còn bắt tôi đỡ rượu thay các anh, các anh chẳng phải là muốn cùng Thư ký Lục uống vài chén sao? Có cần dùng đến cơ này không?

Thượng Quan Thiên Tuyết cởi chiếc áo gió ra, treo trên móc treo quần áo. Cô mặc một chiếc áo len màu trắng sữa và một chiếc váy kẻ ô vuông, chỗ nào cần khoe ra thì khoe ra, chỗ nào nên kín đáo thì kín đáo. Cô có làn da trắng như tuyết, tuy rằng dung mạo hơi không có gì nổi bật, nhưng một điểm đẹp che lấp trăm điểm xấu. Huống chi dung mạo của Thượng Quan Thiên Tuyết cũng không coi là xấu, chỉ có điều không nổi trội như những cô gái để lại ấn tượng sâu sắc với Lục Vi Dân mà thôi. Nhưng vẻ nghiêm nghị quyền thế độc đáo toát ra từ cô thì không phải là thứ những người phụ nữ khác có được.

- Ha ha, Chủ nhiệm Thượng Quan, câu nói ngày ghê gớm quá đấy. Tôi nói rõ trước, tôi và Thư ký Lục chắc chắn là phải uống trước ba chén, không cần ai tới giúp tôi đỡ rượu. Chẳng qua mấy người chúng tôi đều chờ cô đến để bắt đầu, cô lại đến muộn. Khi này Bí thư Trương còn nói đội ngũ chính trị pháp luật thành phố chúng ta cần phải nghiêm túc điều chỉnh tác phong kỷ luật, một Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật như cô ăn cơm còn đến muộn, không xử cô đầu tiên, thì xử ai đây?

Người tiếp lời chính là Long Phi. Người này trẻ trung, sức khỏe dồi dào,

tửu lượng lại tốt, thấy hôm nay Trương Thiên Hào đúng khi cao hứng, đương nhiên phải đón ý và nói hòa với lãnh đạo.

- Chà, tôi cũng là bận việc công nên mới đến muộn vài phút mà thôi, không đáng bị liệt vào vấn đề tồn tại về tác phong kỷ luật của đội ngũ chính trị pháp luật. Phó chủ tịch thành phố Long, anh cũng đừng tùy tiện chụp mũ tôi nhé, đừng biến nó thành các lãnh đạo đều cho rằng vấn đề tồn tại của đội ngũ chính trị pháp luật Phong Châu chúng ta đều là do một Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật mới lên chức là tôi mang đến, đó thật sự là mối oan uổng tày trời đấy.

Thượng Quan Thiên Tuyết thân nhiên liếc nhìn Trương Thiên Hào và Lục Vi Dân một cái, cười thoải mái tiếp lời:

- Có điều, Bí thư Trương ở đây, Thư ký Lục cũng không phải người ngoài, trong đội ngũ chính trị pháp luật thành phố chúng ta quả thực tồn tại một số vấn đề không thể xem nhẹ và dung thứ. Thư ký Lục là đương sự trong chuyện lần trước, trong chuyện này tôi là Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị và Pháp luật phải làm một bản kiểm điểm. Chuyện xảy ra lần đó cho dù có lý do nào khác, tố chất của đội ngũ chúng ta rất cần được nâng cao, một số cán bộ về cả tố chất tư tưởng và tiêu chuẩn nghiệp vụ đều khó có thể thích ứng được với sự thay đổi khi Phong Châu chúng ta đổi từ huyện lên thành phố và địa khu Phong Châu thành lập mang đến. Ở điểm này Bí thư Trương cũng đã đặc biệt đưa ra yêu cầu, chính là chuẩn bị tiến hành một cuộc chỉnh đốn thật nghiêm túc với đội ngũ cán bộ chính trị pháp luật thành phố Phong Châu chúng ta. Đối với những cán bộ không phù hợp với cương vị đang có nếu cần điều đi thì phải điều đi, cần thay đổi cương vị thì thay đổi, tuyệt đối không nhẹ tay với những vấn đề còn tồn tại, nhất định phải thay đổi triệt để tác phong không lành mạnh hiện nay.

Lục Vi Dân hơi cảm thấy ngạc nhiên, hẳn cũng không ngờ vị Chủ nhiệm Thượng Quan này lại nghiêm túc và thẳng thắn như vậy mà nói chuyện với

mình về chuyện đó, thậm chí còn có một chút hương vị nhận tội chịu phạt trong đó.

Không sai, chuyện hôm đó mình thật sự rất tức giận. Nhưng Cầu Diên Sinh là kẻ xấu xa khét tiếng, không biết y đã giở trò ở thành phố Phong Châu này bao nhiêu lần. Hơn nữa cha y vừa là Bí thư Huyện ủy Phong Châu tiền nhiệm, lại là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Địa ủy đương nhiệm, thân phận như vậy khiến y quả thực cảm thấy mình có thể diều võ dương oai, muốn làm gì thì làm. Hành động ở đồn công an Tây thành hôm đó chắc chắn khó có thể chấp nhận được, nhưng đây cũng chỉ là chuyện của đồn công an Tây thành, cho dù là có đề cao hơn một chút, cũng chỉ là cục Công an thành phố Phong Châu có chút vấn đề trong quản lý. Nhưng dù thế nào cũng không tới lượt đường đường là một Ủy viên thường vụ Thành ủy Phong Châu, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật tới nói lời xin lỗi với mình. Việc này không thể không khiến Lục Vi Dân cảm thấy có chút được đề cao quá mà lo sợ.

- Chủ nhiệm Thượng Quan nói quá lời rồi, trong đội ngũ chính trị pháp luật có trường hợp cá biệt con sâu làm rầu nồi canh không thể nói lên điều gì. Hôm đó Chính ủy Hồ cũng đã đích thân đến đồn công an, thật ra tôi lại muốn cảm ơn Chính ủy Hồ, nếu không chuyện hôm đó không biết sẽ còn đi tới mức nào. Tôi cũng tin tưởng cục Công an thành phố Phong Châu có thể xử lý tốt những vấn đề loại này.

Lục Vi Dân cân nhắc câu chữ. Hẳn cảm thấy chuyện này chỉ sợ không hề đơn giản như vậy. Nhìn thái độ có phần kỳ lạ của Trương Thiên Hào và Thượng Quan Thiển Tuyết cùng với Phùng Khả Hành, Lục Vi Dân cảm thấy mình dường như có chút cảm giác đã trở thành một khẩu súng. Chẳng lẽ bọn họ chính là muốn lợi dụng chuyện hôm đó mình gặp phải để biến thành mồi lửa cho một số hoạt động nào đó của họ?

Nhưng có cần dùng đến chuyện đó của mình để làm ngòi nổ không? Lục Vi Dân có chút không nắm chắc.

Đồng Lập Trụ sau đó lại tới chỗ mình một chuyến, cũng nói với mình chuyện lần này sau khi Phong Châu thành lập địa khu, đội ngũ chính trị pháp luật sẽ đón một đợt điều chỉnh thật lớn, cục Công an thành phố Phong Châu chắc chắn chính là lốc xoáy giữa cơn bão.

Đội ngũ chính trị pháp luật nguyên bản của huyện Phong Châu từ trước đến nay vẫn là đội ngũ do Cầu Trị Lương nắm chắc nhất. Trong thời gian dài Trương Thiên Hào đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện Phong Châu, đã nhiều lần, trong những hoàn cảnh khác nhau phê bình trị an xã hội Phong Châu hỗn loạn, tác phong của đội ngũ chính trị pháp luật không đứng đắn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội của Phong Châu, cũng kìm hãm sự hoàn thiện môi trường đầu tư ở Phong Châu. Anh ta cũng mấy lần đề xuất phải chỉnh đốn tác phong của đội ngũ chính trị pháp luật.

Nhưng đội ngũ chính trị pháp luật này vẫn luôn do tay chân trung thành của Cầu Trị Lương là Phó bí thư Huyện ủy kiêm Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Hà Trọng Cửu thu tóm. Ý đồ của Trương Thiên Hào liên chưa bao giờ có thể thực sự được quán triệt ở đội ngũ chính trị pháp luật này.

Hà Trọng Cửu này chưa từng làm trong đội ngũ chính trị pháp luật, lại có thể thu tóm chắc chắn quyền điều phối nhân sự của hệ thống chính trị pháp luật huyện Phong Châu, ngoại trừ sự ủng hộ mạnh mẽ của người có lúc đã đảm nhận Bí thư Huyện ủy là Cầu Trị Lương, người này cũng thực sự biết cách lộng quyền.

Một vài lãnh đạo chủ chốt của hệ thống chính trị pháp luật huyện Phong Châu đều theo sát từng bước, cục diện kiểu này vẫn liên tục duy trì trong nhiều năm. Đến Ủy ban Chính trị Pháp luật địa khu Lê Dương cũng từng hy vọng sẽ tiến hành chuyển đổi chức vụ giữa Trưởng phòng Công an huyện Phong Châu và Viện trưởng viện kiểm sát, nhưng bị vấp phải sự kiên quyết phản đối của huyện Phong Châu. Mấy lần phòng Công an địa khu muốn

chuyển đổi chức vụ với Trưởng phòng công an nhưng cũng không được như ý. Còn tình hình ở Viện kiểm sát cũng gần như tương tự như vậy. Việc này cũng khiến cho người ngoài gọi hệ thống chính trị pháp luật huyện Phong Châu là vương quốc độc lập không ai có thể can thiệp.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Bữa CƠM NÀY KHÔNG DỄ ĂN

Lôi Đạt cũng từng nhắc tới điểm này với Lục Vi Dân, nói nhà máy xi măng Phong Châu vừa mới mở sẽ có những bọn người lưu manh, sống tạm bợ muốn đến kiếm chác, chúng muốn nhúng tay vào công trình xây dựng nhà máy xi măng.

Tuy rằng nhà máy xi măng Phong Châu quả thực là công trình trọng điểm thu hút đầu tư của huyện Phong Châu, Trương Thiên Hạo hô hào nhiều lần, yêu cầu đội ngũ chính trị pháp luật bảo vệ sự vận hành bình thường hợp pháp của nhà máy, thậm chí còn trực tiếp chỉ đích danh, nhưng những người này không sợ tý nào, cứ bám riết mãi.

Mà hiển nhiên những người này cũng có dây mơ rễ má gì đó dính líu với đội ngũ chính trị pháp luật. Thậm chí còn có một số lãnh đạo của các bộ ngành Đảng và chính quyền cùng cán bộ lãnh đạo của cơ quan công an đến mở lời, đường hoàng đề ra phải quan tâm một cách thích hợp đến cảm xúc của quần chúng nhân dân bản địa, trong phạm vi quyền lực cho phép có thể ủng hộ và chiếu cố đến bọn họ, cho bọn họ chút công trình. Điều này khiến cho Lôi Đạt lần đầu tiên cảm thấy dường như ở bất cứ nơi nào đều không thoát khỏi sự ảnh hưởng của bóng mây đen thể lực nơi ranh giới giữa trắng và đen.

Từ một điểm có thể suy ra toàn bộ, cũng như thế mà có thể nhìn rõ tình hình trị an xã hội của Phong Châu, mà trong đội ngũ chính trị pháp luật của thành phố Phong Châu có không ít cán bộ lãnh đạo và các nhân vật ăn không ngồi rồi này có quan hệ không rõ ràng cũng là một nhân tố tương đối quan

trọng.

Sau khi tiếp nhận chức Bí thư Thành ủy Phong Châu, Trương Thiên Hào cũng đã ý thức đến điều này, bắt đầu có ý thức điều chỉnh nhẹ nhàng các cán bộ.

Cũng giống như Hà Trọng Cửu đảm nhiệm chức Phó bí thư phân công quản lý kinh tế, mà không còn kiêm chức Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật, mà là một Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật do Phòng công an địa khu Phong Châu điều đến. Cùng lúc đó vừa may chiếc ghế Chính ủy Cục công an thành phố Phong Châu bị trống, Trương Thiên Hào phủ quyết ý kiến để cho một vị Cục phó Cục công an thành phố Phong Châu thăng chức lên Chính ủy, mà trực tiếp lấy một cán bộ không chút liên quan từ Phòng công an địa khu Lê Dương đến Phong Châu xuống để đảm nhiệm Chính ủy. Hai động thái này khiến cho người ta cảm thấy Trương Thiên Hào muốn gia tăng quyền khống chế ở đội ngũ chính trị pháp luật Phong Châu, hiển nhiên là có tính nhắm đến.

- Tố chất của đội ngũ chính trị pháp luật quyết định đến hình tượng của Đảng ủy chính quyền trong lòng nhân dân. Tình hình của đội ngũ chính trị pháp luật chúng ta không được lạc quan cho lắm, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật là tôi cảm thấy áp lực cực kì lớn. Thuộc đảng già tật mà, tôi cũng báo cáo công tác với Bí thư Trương và Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật địa khu Chu, ông ấy cũng tán thành Phong Châu chúng ta nên phải vô cùng quyết tâm để thực hiện một lần chỉnh đốn triệt để đội ngũ chính trị pháp luật... Chủ yếu là nhắm vào tiến hành tự phân tích những vấn đề còn tồn tại của đội ngũ chính trị pháp luật chúng ta, cố gắng trong vòng hai đến ba năm khiến cho đội ngũ chính trị pháp luật Phong Châu có được sự thay đổi lớn

Lời của Thượng Quan Thiển Tuyết tràn đầy ý muốn quyết tâm, khiến cho Lục Vi Dân phải thay đổi cách nhìn với vị nữ Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị

Pháp luật khí thế ghê gớm này. Xem ra vị Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật này là một thanh kiếm sắc dành riêng để Trương Thiên Hào đối phó với Nhiếp Minh Lượng - Cục phó cục Công an thành phố Phong Châu kiêm Phó phòng Công an địa khu... Một người là Phó phòng Công an địa khu kiêm Cục phó cục Công an thành phố, một người là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật, cuộc đối đầu giữa hai người này thực tế cũng mờ mờ mà lộ ra cuộc đấu cờ giữa Bí thư tiền nhiệm và Bí thư đương nhiệm.

Bữa cơm này quả thật khiến cho Lục Vi Dân có chút không thoải mái.

Hắn có chút lo lắng bị cuốn vào vòng xoáy này, lại không phải sợ gì, mà là vị trí đặc biệt này của mình thường có ý nghĩ gì đó. Cho dù anh chưa từng làm, nhưng anh đang bước ngày càng gần với những người Trương Thiên Hào... có thể sẽ trở thành một điều tượng trưng nào đó trong mắt một số người.

Nếu mà nói thực trong lòng, ấn tượng của Lục vi Dân với Trương Thiên Hành tốt hơn Cầu Trị Lương nhiều. Nhưng trên bình diện chính trị anh không thể đơn giản xem người ta tốt hay xấu mà quyết định hành vi của mình, đặc biệt là mình đang ở vị trí đặc biệt mà có chút khó xử như vậy, nếu không cẩn thận sẽ đem những ảnh hưởng không tốt đến cho Hạ Lực Hành.

Có lẽ quan hệ giữa Hạ Lực Hành và Trương Thiên Hạo cũng rất tốt, điều này rất nhiều người biết, hình như mình bước càng gần đến Trương Thiên Hành cũng chẳng thể nói lên cái gì. Nhưng đứng từ phương diện bản thân mà nói lại không thể không suy nghĩ phải thận trọng hơn nữa... Với vị trí như thư kí này của mình, nơi tốt nhất chính là co đầu rụt cổ như con rùa mà quan sát cẩn thận, từng bước nắm chắc trong lòng... có thể sẽ có một ngày có thể dùng tới. Anh muốn thực sự nói lên tiếng nói của mình, vậy phải đợi khi anh có đủ thực lực và quyền phát ngôn hãy nói, bây giờ, mình còn kém xa.

Trên thực tế ai cũng biết việc Trương Thiên Hào không ăn ý với Cầu Trị Lương, trong hội nghị Địa ủy Tôn Chấn đề ra theo thông lệ thì Bí thư Thành ủy thành phố Phong Châu nơi đặt Ủy ban nhân dân Địa khu nên suy nghĩ đến việc vào Địa ủy, thì gặp phải sự phản đối của Trưởng ban tổ chức cán bộ Cầu Trị Lương.

Cầu Trị lương chỉ ra hiện nay theo quan điểm trung ương đề ra phải đẩy nhanh phát triển kinh tế, tất cả lấy xây dựng kinh tế làm trọng tâm, Ủy viên Địa ủy nên ưu tiên suy nghĩ đến Bí thư huyện, thành phố có thành tựu trên phương diện phát triển kinh tế. Ý bên ngoài lời nói cũng chính là phải suy nghĩ đến Cát Vân Khôn - Bí thư Huyện ủy Cổ Khánh. Ý kiến này nhận được sự tán đồng của Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn và một vị Phó bí thư khác của Địa ủy là Vương Chu Sơn.

Bây giờ số Ủy viên Địa ủy vẫn là số chẵn, cũng chính là còn thiếu một vị Ủy viên quận mới đúng nguyên tắc số lẻ. Nhưng vị Ủy viên Địa ủy này rất cuộc lấy từ đâu, vẫn chưa rõ ràng.

Trong câu hỏi rất cuộc ai đảm nhiệm chức Ủy viên Địa ủy đó, Hạ Lực Hành vẫn không thể hiện thái độ gì rõ ràng. Trương Thiên Hào lại có quan hệ tốt với Hạ Lực Hành, nhưng Cát Vân Khôn cũng là cán bộ do Hạ Lực Hành đề bạt lên. Lúc đầu khi bộ máy chính quyền huyện Cổ Khánh muốn được xếp vào Lê Dương, Cát Vân Khôn cũng từng dốc sức, nhưng sau khi Hạ Lực Hành đảm nhiệm chức Tổ trưởng tổ lãnh đạo trừ bị địa khu Phong Châu thì Cát Vân Khôn từ đó không thấy lên tiếng gì nữa, chỉ có Tiêu Minh Chiêm vẫn giữ thái độ rõ ràng hy vọng quay về Lê Dương. Chính vì sự tinh tế và phức tạp đó mà Tiêu Minh Chiêm được thăng chức điều về làm Phó chủ tịch Địa khu Phong Châu, mà Cát Vân Khôn làm Bí thư Huyện ủy Cổ Khánh.

Ý kiến của các Ủy viên Địa ủy khác đều rất mơ hồ, trước khi chưa biết được thái độ rõ ràng của Hạ Lực Hành, bọn họ không dám tùy tiện thể hiện thái độ. Điều này để lại cho mọi người khác vô số không gian để tưởng tượng

xa vời.

Làm thư ký chuyên trách của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân đương nhiên hiểu rõ quan hệ của Cát Vân Khôn và Hạ Lực Hành có phải phức tạp như người khác nói hay không. Có người nói lúc Cát Vân Khôn đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện Cổ Khánh là nhờ vào Chủ tịch Địa khu Lê Dương khi đó là Thượng Quyền Trí và Phó bí thư Địa ủy Đường Văn Trung, Hạ Lực Hành chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Thậm chí còn có người nói Cát Vân Khôn đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện Cổ Khánh là do có một vị lãnh đạo nào đó ở tình địch thân mở lời, Hạ Lực Hành không thể không tuân theo. Mà cũng có người nói Cát Vân Khôn từ chức Phó bí thư Huyện ủy Bắc Bắc thăng chức lên Chủ tịch huyện Cổ Khánh là do Hạ Lực Hành dốc sức thúc đẩy.

Điều mọi người quan tâm là Cát Vân Khôn có phải là nhân vật mà Hạ Lực Hành tin tưởng và yêu quý hay không, điều này có thể quyết định đến việc giữa hai người Cát Vân Khôn và Trương Thiên Hào, ai sẽ nhận chức Ủy viên Địa ủy.

- A, anh Hải Bằng, anh ở đây làm gì thế?

Lục Vi Dân hơi ngà ngà hơi men nhân cơ hội đi vệ sinh muốn hóng gió một lát để đầu óc được tỉnh táo một chút. Bữa cơm hôm nay quả thật có một sự sôi nổi quá mức ngoài ý muốn, bất luận là Thượng Quan Thiên Tuyết hay là Long Phi, tửu lượng đều không phải ở mức bình thường, mà dựa danh nghĩa xin lỗi về sự việc lần trước, tấn công liên tục, khiến cho Lục Vi Dân cũng có phần không trụ nổi.

Không ngờ vừa liếc mắt là nhìn thấy ngay người có chút lén lút đang nhìn ngang nhìn dọc, hình như muốn tìm người, Lục Vi Dân tò mò bước lại hỏi:

- Cũng ăn cơm ở đây à? Tìm ai đó?

Vị trí của khách sạn Thiên Hà hơi lệch một chút so với khách sạn Phong Châu, nhưng cũng coi như là khách sạn có chút tiếng tăm ở Phong Châu, chủ yếu là nhận đón tiếp những người bên quan khách. Đương nhiên, những người trẻ tuổi ở Phong Châu cũng thường tổ chức hôn lễ ở khách sạn Phong Châu hoặc khách sạn Thiên Hà, nhưng cá nhân đi mời khách thông thường thì không đến đây.

- Không, đâu có, tôi chỉ là đi dạo một lát.

Nhìn thấy Lục Vi Dân, trong mắt Trương Hải Bằng hiện lên một tia ghen ghét:

- Cậu lại đến đây ăn cơm chùa à? Phòng Nghiên cứu Chính sách các cậu rộng rãi thế, hôm nào cũng cá thối thừa mứa, cũng không sợ Ủy ban Kỷ luật soi đến các cậu à?

- Anh Hải Bằng nói gì vậy, chỉ là mấy người quen tụ tập lại ăn bữa cơm, làm gì có chuyện như anh nói?

Lục Vi Dân cũng không để bụng, mỉm cười nói:

- Ăn cơm chùa, nếu chưa ăn thì cùng...?

Trong lòng Trương Hải Bằng cảm thấy vô cùng khó chịu, lạnh lùng liếc Lục Vi Dân một cái:

- Tụ tập? Có thể tụ tập người quen ở khách sạn Thiên Hà này thì quả thật không đơn giản. Thôi đi, tôi ăn rồi, có chút việc ở đây, cậu cứ đi bận cái việc tụ tập ăn uống của cậu đi.

Thấy đối phương dường như không muốn nói chuyện với mình, Lục Vi Dân cũng biết ý mà chào rồi đi chỗ khác.

Hắn không biết khoảng thời gian này người hàng xóm này tại sao càng ngày càng không ưa mình, mấy lần gặp ở hành lang đều dùng những câu nói chế nhạo để nói móc mình, làm đến mức Lục Vi Dân cũng không biết rốt cuộc mình đắc tội đối phương ở chỗ nào, bóng gió hỏi han Giang Băng Lăng, Giang Băng Lăng cũng rất nhạy cảm, nhưng lại chỉ là một câu xin lỗi, cũng không nói rõ nguyên do.

Lúc Lục Vi Dân về ký túc xá cũng đã sắp chín giờ tối, Phùng Khả Hành cứ muốn đưa Lục Vi Dân về ký túc, Lục Vi Dân không thể chối từ, chỉ có thể để cho người ta đưa đến cổng trường cấp hai Phong Châu, mới từ biệt mà ra về.

Vừa bước đến cầu thang tầng ba, thì nghe thấy một tiếng “xoảng” giòn tan, giống như có cái gì đó rơi xuống đất, tiếp theo đó là một âm thanh trong trẻo quen thuộc:

- Hải Bằng, anh làm cái gì vậy? Được, lại nổi cơn điên rồi à? Tôi chẳng phải đã nói rồi sao? Tối nay là việc công mà bên cục tiếp cục Tài chính địa khu Lê Dương, sao anh lại không tin chứ?

- Hừ, cô vừa không phải lãnh đạo, lại không phải bên văn phòng cục, dựa vào cái gì mà đi đón tiếp?

Tiếng của Trương Hải Bằng tỏ ra có chút u ám và kiềm nén:

- Cô tính xem cô làm việc ở Phong Châu mấy tháng rồi, cô ở nhà được bao nhiêu? Không phải đi đón tiếp, thì là tăng ca, cục Tài chính các cô thiếu đi Giang Băng Lăng cô thì không làm việc nữa sao? Ngày mai cán bộ toàn địa khu không được phát lương nữa hay sao? Có phải cảm thấy công việc bên này quá phong phú, quá hăng hái, như cá gặp nước, quá thoải mái rồi?

- Hải Bằng, anh nói cái gì vậy?

Giọng nữ tỏ ra vừa tủi thân vừa đau khổ.

- Nói cái gì, tiếng Trung nghe không hiểu à?

Giọng của Hải Bằng trở nên có chút sắc bén:

- Cô cho rằng tôi không biết sao? Mấy ông lãnh đạo phòng của các cô vừa nhìn đều là cái bộ mặt đầy đức hạnh đó, không thèm nhìn con gái xinh đẹp. Cái tay La Trường Canh đó, lưng còng, tuổi đã lớn thế mà cái mắt dê cứ như lục lọi khắp nơi. Còn có một tay trẻ một chút, chắc tên là Đặng Thiếu Hải cũng không che lấp được cái cặp mắt dê xồm, tôi mà nhìn thấy thì biết tay tôi!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Gia Đình Bất Hạnh, Mỗi Nhà Một Cảnh

- Hả? Hải Bằng, anh, anh đi theo tôi?

Âm thanh trong trẻo vui tai vì giận dữ mà bỗng chốc biến thành gấp gáp.

- Trương Hải Bằng, anh làm thế là có ý gì. Công việc của tôi yêu cầu phải đi dùng bữa cơm, anh cũng bám gót tôi?

- Sao hả, chột dạ rồi ư? Tôi quan tâm đến cô cũng là sai? Trong lòng cô không có gì đáng xấu hổ thì sợ gì?

Trương Hải Bằng dường như bị vẻ giận dữ kích động của đối phương trong nháy mắt chặn lại, nhưng rất nhanh liền cao giọng trở lại:

- Tôi nói sai sao? Trước kia là cái tên La Trường Canh đó, bây giờ lại mọc ra một gã Đặng Thiếu Hải, gã Đặng Thiếu Hải đó nghe nói vừa mới ly hôn mà... Này, đừng tưởng có thể qua được mắt tôi! Đừng nghĩ rằng tôi không hề biết gì cả!

- Trương Hải Bằng, anh đang nói linh tinh gì thế! Cục phó Đặng là lãnh đạo cục phân công quản lý của tôi, tôi và ông ấy tiếp xúc hoàn toàn là vì việc công, căn bản không có chuyện xấu xa như anh nói. Tôi không biết lòng anh đã trở nên xấu xa, hẹp hòi như vậy từ khi nào. Giờ đây anh làm sao vậy, cả ngày ru rú ở nhà liên nghĩ ngợi lung tung, quả thực là không thể nói lý lẽ với anh được!

Tiếng nói Giang Băng Lăng cũng trở thêm phần gay gắt.

Lục Vi Dân đứng ở hành lang tầng ba, lên cũng không lên mà xuống cũng chẳng xuống. Hai căn phòng nghiêng đối diện nhau, xem ra vợ chồng nhà này cãi nhau cũng không thèm đóng cửa, tiếng nói tuy rằng đã cố ý đè nén, nhưng vẫn lọt vào tai nghe rõ mồn một. Cũng may mấy gian phòng bên này rẽ sang một góc, bên đó cũng có một số thứ đồ linh tinh chắn ở giữa, chắc những người ở phía bên kia không nghe thật rõ, nếu không Giang Băng Lăng bị chính chồng mình nói cho chẳng ra sao, sau này biết sống thế nào?

- Ái chà, xấu xa, hẹp hòi à, không thể nói lý, lúc này cô mới phát hiện đây, có phải hơi quá muộn hay không? Hừ, tôi cảm thấy cũng chưa chắc là quá muộn đâu!

Giọng nói Trương Hải Bằng trở nên có chút dư vị xót xa:

- Nếu cô thấy cái thằng tôi bây giờ là kẻ vô dụng, tranh thủ nói ra đi, tôi sẽ không ngăn trở cô đi tìm hạnh phúc của riêng mình đâu!

- Hải Bằng, anh nói cái gì thế!

Giọng nữ lập tức thấp xuống, mang trong đó tiếng khóc nghẹn ngào

- Anh đừng nghe người ngoài xuyên tạc, em không làm gì đáng hổ thẹn với bản thân, và cả với anh cũng vậy, xin anh đừng suy nghĩ bậy bạ!

...

- Hừ, ruồi nhặng không dán mắt vào quả trứng không có kẽ hở, chỉ cần mình đứng đắn thì sợ gì có người nói xuyên tạc? Trong lòng đứng đắn, sợ cái gì? Cô nhìn bộ dạng cô bây giờ xem, cả người nùng nặc hơi rượu, cô xem có người phụ nữ nào như vậy không?

Tiếng của Trương Hải Bằng lúc cao lúc thấp.

- Tôi cũng không tin lãnh đạo sắp xếp bảo cô đi dự tiệc tiếp khách, cùng người ta ăn uống, cô nói phải về nhà với chồng, lão ta có thể dí súng vào đầu mà bắt cô đi sao? Chẳng lẽ cô không đi hầu người ta ăn uống thì lão ta dám đuổi cô chắc?

- Hải Bằng, anh phải hiểu là cục Tài chính địa khu Phong Châu mới thành lập chưa lâu, rất nhiều việc đều là vừa mới bắt đầu từ những bước đầu tiên, phải giao lưu, liên hệ với sở Tài chính tỉnh và phía Lê Dương. Anh cũng biết cục Tài chính bọn em không giống với cục Văn hóa bên anh, công việc vừa nhiều hơn, vừa phức tạp hơn, hơn nữa việc nào cũng bị lãnh đạo thúc giục. Bây giờ số lượng người học tài chính ở cục tuy rằng không ít, nhưng những người đã từng làm công tác dự toán cụ thể thì lại chẳng có mấy ai, cho nên...

- Đủ rồi, cô không cần khoe khoang xem cô được chiều chuộng, được trọng dụng ở cục các cô đến thế nào. Tôi biết giờ đây trong mắt cô tôi chỉ là một kẻ phế nhân vô dụng, rác rưởi, nhưng tôi là chồng cô, tôi chỉ yêu cầu cô sau giờ làm về nhà đúng giờ, chúng ta sống một cuộc sống gia đình bình thường, yêu cầu đó khó lắm sao? Lãnh đạo cục nào của cô dám nói yêu cầu đó không được, ngày mai tôi sẽ đi hỏi lão, rốt cuộc là lão có ý đồ gì!

Dường như bị lời nói của đối phương lập tức gây kích động, thái độ Trương Hải Bằng lập tức lại trở nên tàn nhẫn.

Lục Vi Dân có thể hiểu tâm trạng Trương Hải Bằng lúc này.

Nhìn thấy vợ mình cả ngày chỉ cắm đầu vào việc công, mình lại trở thành một người nhàn rỗi, cảm giác trống rỗng, cô đơn mà sự chênh lệch đó mang lại không phải ai cũng có thể bình thản mà đối diện.

Khi mình tình cờ gặp Trương Hải Bằng ở khách sạn Thiên Hà chắc cũng chính là lúc Trương Hải Bằng đang bám theo vợ. Cục Tài chính địa khu tối nay đã mở tiệc chiêu đãi cục Tài chính địa khu Lê Dương ở khách sạn Thiên

Hà, Trương Thiên Hào còn đưa theo Tạ Truyền Trung, Phùng Khả Hành, Thượng Quan Thiển Tuyết và Long Phi đặc biệt qua đó mời rượu một vòng. Bản thân mình cũng là suy xét thân phận không thích hợp nên không sang đó. Nhưng thật ra Cục trưởng cục Tài chính La Trường Canh và Cục phó Đặng Thiếu Hải cũng sang bên mình đáp lễ, mình cũng không ngờ Giang Băng Lăng cũng ở bên đó, mà Trương Hải Băng chính là đến để theo dõi Giang Băng Lăng.

- Hải Băng, dù thế nào anh cũng đừng làm như vậy!

Giang Băng Lăng không kìm nổi bật khóc, mình có được như ngày hôm nay dễ dàng sao?

Những người từ Lê Dương đến cục Tài chính địa khu Phong Châu về cơ bản đều được cất nhắc lên một bậc. Những cán bộ không có mối quan hệ vững chắc như mình, chỉ dựa vào bản thân cố gắng làm việc để giành được sự khẳng định của lãnh đạo, cô tự thấy rằng về mặt khả năng học lực mình cũng không hề kém so với những Trưởng phòng đó, nhưng lại không thể không đối mặt với sự thật này.

Khi cục thành lập, ngoài một đợt cán bộ được điều từ Lê Dương đến, còn có các cán bộ điều từ các huyện của Phong Châu lên. Những người này đều là đội ngũ nghiệp vụ nòng cốt của hệ thống tài chính thương mại các huyện, tất cả mọi người đều nhắm vào chiếc ghế Phó phòng đang còn trống. So với những người khác, mình không có hậu thuẫn, không có quan hệ gì, vậy chỉ có thể dựa vào năng lực và bản lĩnh của chính bản thân mình để cạnh tranh.

Nhưng ai cũng biết rằng chỉ dựa vào năng lực nghiệp vụ tốt thôi thì mãi mãi không đủ. Trung Quốc là hình thái xã hội theo tình cảm, là xã hội thế diện. Lãnh đạo coi trọng anh, cho anh tham gia những buổi tiếp đãi công vụ kiểu này, thật ra cũng chính là một cách để hiểu toàn diện về anh, cũng là cơ hội tốt nhất để rút ngắn khoảng cách trong mối quan hệ. Nếu anh không tham

gia, một lần còn được, vài ba lần từ chối, không cần biết là anh có lý do gì, lãnh đạo sẽ nhìn anh với con mắt khác.

Sự nỗ lực của bản thân có thể cũng sẽ thành dã tràng xe cát.

- Được rồi, đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa, tôi xem đủ rồi!

Cùng với đó là một hồi tiếng bước chân dồn dập lao xuống, Lục Vi Dân vội vàng điều chỉnh vẻ mặt và động tác của mình, tỏ vẻ vừa mới đi từ tầng dưới lên, chưa hề nghe thấy điều gì:

- Hải Bằng, sao vậy, khuya như vậy còn ra ngoài?

- Hừ!

Trương Hải Bằng lạnh lùng liếc Lục Vi Dân một cái, không nói một lời mà giận dữ bỏ đi.

Lục Vi Dân gãi đầu, hẳn cũng không biết tại sao Trương Hải Bằng lại có thành kiến gay gắt với mình như vậy, hơn nữa của anh ta thái độ càng ngày càng lạnh nhạt, khi nói chuyện cũng bắt bẻ. Điều đó có lẽ có liên quan với tâm trạng của đối phương.

Lên lầu, Lục Vi Dân liền mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ vọng sang từ phía bên kia, cũng không tìm nổi mà dừng bước một chút.

Loại chuyện này lẽ ra mình không nên sang hỏi, nhất là khi Trương Hải Bằng đang có thành kiến càng ngày càng gay gắt với mình, chỉ một chút không chú ý sẽ phải tự rước lấy họa vào thân, hướng mũi dùi về phía chính mình. Chẳng qua chỉ là Lục Vi Dân thấy Giang Bằng Lăng chỉ lớn hơn mình một hai tuổi này thật sự cũng không dễ dàng, muốn được công nhận ở một cơ quan, đạt được thành công nào có dễ dàng như thế?

Hắn rất thích những cô gái có tính cách kiêu như Giang Băng Lăng, trái lại, đối với kiểu đàn ông bề ngoài tướng mạo đường đường, nhưng lòng dạ hẹp hòi như Trương Hải Bằng, Lục Vi Dân lại có chút coi thường. Bản thân không biết cầu tiến, chỉ biết sống cho qua ngày thì thôi, còn không chịu nổi khi người phụ nữ của mình nỗ lực phấn đấu, một người đàn ông như vậy đáng để một cô gái gửi gắm cả cuộc đời sao? Lục Vi Dân thực sự có chút vì Giang Băng Lăng tìm phải một kẻ bề ngoài thì đâu đến nỗi nào nhưng thực chất lại chẳng ra gì mà cảm thấy đáng tiếc cho cô.

Vừa lấy chìa khóa ra để mở cửa phòng, Lục Vi Dân vừa do dự có nên sang xem thế nào không. Xem ra Trương Hải Bằng đẩy cửa bỏ đi như thế trong chốc lát sẽ không trở về, bỏ lại cô ấy ở trong phòng một mình, mình cũng phải tránh đi để khỏi bị nghi ngờ mới đúng. Nhưng Giang Băng Lăng đối xử với mình khá tốt, nhất là trong chuyện nhà máy cơ khí Trường Phong sắp chuyển đi, Lục Vi Dân cũng thông qua Giang Băng Lăng mà biết được không ít về tình hình ý kiến người dân ở nhà máy Trường Phong.

Cha Giang Băng Lăng trước kia là Phó chánh văn phòng Đảng ủy nhà máy, khá là quen thuộc với tình hình nhà máy Trường Phong, tuy rằng Giang Băng Lăng cũng không biết Lục Vi Dân tìm hiểu những tình hình đó để làm gì, nhưng vẫn rất nhiệt tình cung cấp cho Lục Vi Dân một số chi tiết không ai biết. Ví dụ như Giám đốc nhà máy Trường Phong và Phó chủ tịch tỉnh Đồng Chiêu Dương là chiến hữu trong cùng một tiểu đoàn khi tham gia quân ngũ, Bí thư Đảng ủy nhà máy là người Thanh Khê, cũng là người huyện Yên Loan, Thanh Khê giống như Phó bí thư Vương Chu Sơn. Những chi tiết đó rất có ích cho việc phía Phong Châu xây dựng mối quan hệ với nhà máy Trường Phong trong giai đoạn tiền kỳ.

Sau khi đứng ở cửa do dự hồi lâu, Lục Vi Dân vẫn thấy mình nên sang xem sao, không vì điều gì khác, chỉ riêng việc hai người là hàng xóm khá thân thiết, hắn cũng nên qua xem, quan tâm một chút.

Cửa nhà hàng xóm chỉ đóng một nửa, lộ ra một khe để một người có thể lách vào.

So với phòng của Lục Vi Dân, căn phòng ký túc xá được cải tạo lại từ văn phòng mà hai vợ chồng Giang Băng Lăng đang ở rộng hơn khá nhiều. Một tấm rèm màu tối chia căn phòng thành hai phần, gian ngoài liền biến thành phòng ăn và phòng khách. Một chiếc ti vi mười bốn inch đặt ở chiếc bàn gỗ dựa sát vào tường, có một bộ sô pha hơi cũ kỹ chắc là mua từ chợ đồ gia dụng đã qua sử dụng. Điều khiến Lục Vi Dân có chút ngạc nhiên chính là đặt sát cạnh chiếc ti vi còn có một ống trúc, bên trong cắm hoa.

Những năm này ở thành phố lớn như Xương Châu, cắm hoa cũng không phải là nhiều, ít nhất người dân ở các thành phố bình thường đều chưa học được kiểu tiêu dùng hơi có phần xa xỉ này. Bó hoa này cũng không phải loại hoa gì đặc biệt, chính là hoa mai vàng mới nở. Loại hoa này ở Phong Châu có rất nhiều, nhưng dùng cách cắm vào ống trúc theo kiểu Nhật Bản rất mang hơi thở nghệ thuật như thế này, lập tức khiến căn phòng vốn có chút phần đơn sơ có thêm vài phần không khí tươi mới, sống động hơn.

Ở trên giường là đồng chăn gối đang quấn lẫn lộn vào nhau, người phụ nữ nằm rạp xuống đó khóc thút thít, chiếc áo len màu vani và chiếc quần tây kiểu công sở bám sát những đường cong hoàn mỹ khắp cơ thể. Đằng sau lưng còn mơ hồ nhìn thấy chiếc dây áo lót, vì cô ấy nằm rạp trên giường nên một phần da thịt trắng nõn lộ ra nơi khoảng cách giữa chiếc áo len và quần tây, theo từng tiếng khóc thút thít, thân hình cô nhẹ nhàng run rẩy, rất có cảm giác khiến người ta thương cảm không ngừng.

Lục Vi Dân đứng bên cạnh tấm rèm, không biết nên làm thế nào là tế nhị. Nghĩ một lát, hần lạt rón ra rón rén lùi ra tới cửa, lúc này mới nhẹ nhàng gõ cửa nói:

- Chị Giang, chị không sao chứ?

- Há? Tiểu Lục? Không sao, tôi không sao!

Cô gái rõ ràng là giật mình, vội vàng trả lời:

- Không sao, thực sự là không có việc gì.

Lục Vi Dân đứng ở cửa, trong lúc nhất thời không biết nên tiếp lời như thế nào.

Một lúc sau, Giang Băng Lăng đã lau hết những vết nước mắt trên mặt, gắng gượng tươi cười bước ra:

- Thật ngại quá, tôi chỉ là có chút...

Vẻ mặt Lục Vi Dân rất chân thành mà lắc đầu:

- Chị Giang, tôi đứng ở hành lang đều đã nghe thấy hết, đúng lúc tôi đi lên va phải Hải Băng đang ùng ùng tức giận lao ra ngoài. Chị cũng đừng buồn quá, có thể là tâm trạng Hải Băng không tốt nên không cân nhắc lời nói. Tôi đoán đợt lát nữa anh ấy bình tĩnh lại là mọi chuyện sẽ ổn thỏa ngay thôi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Cổ Khánh

Nghe Lục Vi Dân nói đã đứng ngoài hành lang nghe thấy hai vợ chồng mình cãi nhau, sắc mặt Giang Băng Lăng có chút buồn bã, có chút xấu hổ lại có chút thương tâm, đứng trước người hàng xóm này không biết nên nói gì cho phải, một lúc lâu mới cúi đầu nói nhỏ:

- Cậu Lục, không sao, quen rồi mà, đây cũng không phải lần đầu tiên. Cậu cũng nghe thấy hết rồi, chỉ có một chút việc như vậy mà cãi nhau đến không còn mặt mũi nào, tôi cũng không biết phải làm sao bây giờ? Tiểu Lục, cậu nói bây giờ tôi nên làm thế nào đây?

Thấy cô gái trước mặt lại bắt đầu nước mắt lã chã, chân tay Lục Vi Dân có chút luống cuống, suy nghĩ một lúc mới tới giá sách ở góc tường tìm được một cuộn giấy, xé một đoạn đưa cho cô:

- Chị Giang, càng yêu sâu, càng hận ghê gớm. Lời này đại khái là giống với nội tâm của Hải Băng hiện giờ. Chữ “hận” này sửa thành ghen thì càng đúng hơn, thực ra anh ấy không hề tin những chuyện mà mình nói ra đâu. Chẳng qua anh ấy dùng những lời đó để đả kích và làm tổn thương chị thôi, khiến chị chú ý tới anh ấy. Thật ra những lời đó cũng làm anh ấy tổn thương, chẳng qua nhất thời anh ấy không nhận thức thấy mà thôi.

Đang nức nở, Giang Băng Lăng có chút cảm thấy kỳ lạ ngược mắt lên, ngơ ngẩn nhìn vẻ mặt đằm đằm, thản nhiên của người thanh niên trước mắt. Hắn khoanh hai tay trước ngực, cứ như vậy dựa vào tường bên cạnh, lặng lẽ, nhẹ nhàng an ủi cô.

Cô thật không ngờ người này còn nhỏ tuổi hơn cô vậy mà có thể nói ra lời nói sâu sắc đến như vậy. Hẳn phân tích chuyện tình cảm và cãi vã nam nữ đến mức tinh tế, tỉ mỉ như thế, quả thực giống như là một kẻ phong lưu trong chốn tình cảm nhiều năm vậy. Điều này khiến người ta thật không thể tin nổi.

- Cậu Lục, không đơn giản như vậy đâu. Tôi và Hải Bằng từ lúc đến Phong Châu này đã có chút trắc trở. Tôi biết anh ấy rất yêu tôi, anh ấy từ nhỏ đã được chiều chuộng, chưa bao giờ làm nội trợ, lại có thể học nấu ăn, giặt quần áo cho tôi. Nhưng anh ấy đường đường là một người đàn ông, tôi không cần anh ấy quá xuất sắc, nhưng cũng không thể cả đời ở nhà làm nội trợ qua ngày được phải không?

Giang Bằng Lãng lau nước mắt... nói rất thản nhiên:

- Anh ấy với đồng nghiệp ở cơ quan có chút bất hòa. Anh ấy không quen nhìn một số lãnh đạo ra vẻ, tự thấy mình là sinh viên của đại học trọng điểm, bản thân không gỡ bỏ được cái mác đó xuống để lựa theo ý của lãnh đạo.... Nhưng hiện giờ thói đời là như thế, anh phải có bản lĩnh đủ để khiến cho lãnh đạo tin tưởng, công nhận mới được, anh có bản lĩnh hơn nữa thì cũng phải có người khác giúp đỡ mới xong. Anh tự cho mình là thanh cao như thế, như hạc giữa bầy gà, kết quả là tự tách mình khỏi tập thể, cuối cùng trở thành người không được hoan nghênh... bị cô lập. Con người là loại động vật sống mang tính xã hội, tới lúc anh bị những người xung quanh xa lánh, anh lập tức không còn cách để sinh tồn nữa.

Giang Bằng Lãng không biết tại sao bản thân tự nhiên mở lòng trước hẳn, dốc bầu tâm sự, nói những lời đã nói với Trương Hải Bằng, thậm chí những lời sợ làm tổn thương tới tự trọng của Hải Bằng mà không dám nói lại có thể không hề kiêng dè mà nói ra trước mặt người này... Cô phát hiện ra người đàn ông trước mặt này lại là người có thể lắng nghe những phiền não và buồn khổ trong lòng mình, thậm chí còn có thể giải thích về suy nghĩ của đàn ông cho mình nghe.

- Chị Giang, đời người vốn không thuận buồm xuôi gió... Có thể việc học tập của Hải Bằng ở đại học rất tốt, nhưng sau khi bước vào xã hội, đi làm mới phát hiện ra nó không như bản thân mình kỳ vọng, cho nên tâm trạng bị ảnh hưởng. Tôi nghĩ cần có chút thời gian để anh ấy thích ứng. Chị có thể khích lệ anh ấy một chút, có lẽ anh ấy chưa thích ứng được làm sao để xử lý các mối quan hệ với lãnh đạo, đồng nghiệp. Chị nên ủng hộ anh ấy, đưa ra một vài đề nghị cho anh ấy, thậm chí có thể giúp anh ấy tạo ra một vài cơ hội. Chỉ cần anh ấy có thể thành công ở bước đầu tiên... về sau sẽ trở nên thuận lợi hơn.

Lục Vi Dân cảm thấy mình rất thích hợp đảm nhiệm công việc làm chuyên gia điều trị tâm lý bởi vẻ kiên trì khích lệ, nhẹ nhàng an ủi. Ngay bản thân hẳn cũng không phát hiện ra mình có tài năng ở phương diện này.

- Cậu Lục, cậu nghĩ rằng tôi chưa từng thử sao? Anh ấy xem thường lãnh đạo và đồng nghiệp ở cơ quan... nghĩ bọn họ là những gã nhà quê, cả ngày chỉ tính toán chi li vì vài lợi ích nhỏ. Tôi còn nhờ lãnh đạo của cục đứng ra giúp đỡ làm cầu nối cải thiện quan hệ của anh ấy với lãnh đạo cơ quan, nhưng trên bàn tiệc anh ấy vẫn giữ cái vẻ cao ngạo đó. Cậu bảo tôi còn phải làm như thế nào nữa?

Nước mắt lại trào lên trong mắt Giang Băng Lăng.

- Anh ấy cảm thấy ở Phong Châu rất không thoải mái, muốn được điều về Lê Dương. Nhưng chuyển về Lê Dương đơn giản như vậy sao? Có lẽ anh ấy có thể nhờ quan hệ để được phân về đó, nhưng còn tôi? Tôi nên làm gì bây giờ?

Lục Vi Dân há miệng, khẽ than một tiếng. Xem ra Giang Băng Lăng quả thực cũng vì Trương Hải Bằng mà cố gắng không ít. Nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, với tính cách của Trương Hải Bằng, chỉ sợ rằng sẽ càng có

một nỗi phản cảm với hình với việc làm như vậy của vợ mình. Anh ta có thể làm rất nhiều việc vì vợ, nhưng lại không hề muốn vợ mình vui vẻ trước mặt người đàn ông khác để lấy lòng người ta trước mặt mình. Nét tâm lý này rất tế nhị, người trong cuộc khó có thể nhận ra, mà Giang Băng Lăng hiển nhiên không ý thức tới điểm này.

- Hải Bằng vốn không phải người như vậy. Thời đại học, anh ấy vừa phóng khoáng, cởi mở, vừa sôi nổi tham gia đủ loại hoạt động, nhưng vừa phân về Lê Dương thì không vừa ý, tới khi đến Phong Châu này thì anh ấy lại càng không hài lòng. Cũng không biết có phải tôi làm liên lụy tới anh ấy không, mới khiến anh ấy trở nên như vậy. Hiện giờ anh ấy căn bản là không tin tôi, lại còn theo dõi tôi, cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ? Phải làm như anh ấy nói mỗi ngày phải đi làm, đi về đúng giờ, không được đi bất cứ đâu sao?

Giang Băng Lăng cười đánh trống lảng, thở dài một tiếng, vẻ đau khổ, tuyệt vọng càng hiện rõ trên gương mặt.

- Cậu Lục, cảm ơn cậu, tôi không sao, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.

Lục Vi Dân gãi đầu, cảm thấy có lẽ nên cho cô ấy thêm một vài lời khuyên nữa. Hẳn quả thực không đành lòng nhìn cô gái mang trên vai quá nhiều áp lực từ công việc và cuộc sống gia đình như thế bị suy sụp.

- Chị Giang, tôi thấy nếu chị không sao thì tạm xử lý nhẹ nhàng việc này, giữ cho tư tưởng lạc quan. Đời người còn dài, giống như một vở kịch lớn vậy, còn có vô số cảnh tươi đẹp chờ chúng ta, cho dù có vài phần nhỏ nhỏ không như ý, chỉ cần chị giữ được tư tưởng tích cực luôn hướng về phía trước, tất cả những gì không theo ý mình đều đi qua. Cùng lắm, ngay cả chị với Hải Bằng quả thực có không thích hợp, không thể cùng nhau đi tiếp, thì hai người cũng có thể vui vẻ chia tay, không cần phải... giày vò nhau quá.

Giang Băng Lăng kinh ngạc nhường lông mày, người đàn ông này thực sự khiến cô kinh ngạc quá nhiều. Lời nói của hắn như lời chỉ bảo, dạy dỗ của bậc trưởng bối khi thấy hậu bối bị thất bại, mất phương hướng. Nó như một dòng nước ấm áp, chậm rãi thấm dần vào tim mình, khiến cõi lòng tràn ngập bực bội, đau khổ đều như được an ủi mà dịu đi, tảng đá nặng trĩu đè mãi trong lòng, tới giờ khắc này cũng dường như trở nên nhẹ nhõm không ít.

- Cảm ơn cậu, tiểu Lục, tôi sẽ ghi nhớ lời của cậu.

Hai câu nói thốt ra rất chân thành. Thấy đôi mắt trong suốt dịu dàng, ấm áp sáng lên chút xa xăm, trong lòng Lục Vi Dân không kìm nổi xao động, cố kiềm chế cơn xao động trong lòng, vội vàng gạt đầu:

- Không có gì, chị Giang, chị nghỉ đi, tôi phải về rồi.

Theo Hạ Lực Hành đi xuống lầu, Lục Vi Dân mới biết Hạ Lực Hành nhất thời quyết định muốn đi Cổ Khánh xem tình hình Phong Châu. Thời nay lại chưa có điện thoại di động, Lục Vi Dân không thể không đi tìm một văn phòng vội vã gọi điện báo cho Văn phòng Huyện ủy Cổ Khánh.

Bí thư Huyện ủy Cát Vân Khôn đi vắng, người ở Văn phòng Huyện ủy nhận điện thoại nghe nói Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành sắp tới trong chốc lát, liền cuống quýt. Ở thời đại không dùng điện thoại di động này, muốn tìm Bí thư Huyện ủy đang ở bên ngoài không phải chuyện dễ dàng.

May mà từ Phong Châu đến Cổ Khánh có tới sáu mươi km, ít nhất cũng phải nửa tiếng mới tới nơi. Lục Vi Dân chỉ có thể để phía bên kia nhanh chóng đi thông báo cho Bí thư Cát và Chủ tịch huyện Thích, về phần có thông báo được hay không thì khó mà biết được.

Hệ thống mạng thông tin di động kiểu tổ ong ở Xương Châu đã chính thức được hoạt động, tuy số nhà sử dụng dịch vụ có hạn, nhưng sự nhiệt tình

của những người sử dụng đối với những thứ mới mẻ vẫn khiến cho các lãnh đạo của Bưu cục tỉnh bất ngờ.

Việc cải tạo điện thoại điều khiển tự động ở Phong Châu đang được bước đầu áp dụng toàn diện. Việc cải tạo hệ thống điện thoại điều khiển tự động của ba thành phố Côn Hồ, Thanh Khê, Quế Bình cũng đã bước vào thời kỳ đếm ngược.

Theo kế hoạch của Cục quản lý Bưu điện tỉnh, vốn dĩ muốn đưa Phong Châu và ba thành phố Côn Hồ, Thanh Khê, Quế Bình cùng xếp vào nhóm thứ hai của dự án cải tạo điện thoại điều khiển tự động. Nhưng bởi vì Phong Châu thành lập Địa khu sớm ba tháng, Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang cũng yêu cầu phía Phong Châu được ưu tiên đặc biệt, khiến cho Cục quản lý Bưu điện tỉnh không thể không khởi động công trình hệ thống cải tạo điện thoại điều khiển tự động trước tiên, sớm hơn ba tháng so với Côn Hồ, Thanh Khê và Quế Bình.

Cùng với việc đẩy mạnh cải tạo hệ thống điện thoại điều khiển tự động, hệ thống thông tin vô tuyến cũng đồng bộ được đẩy mạnh. Nói cách khác sau khi hệ thống cải tạo điều khiển điện thoại tự động hoàn tất vào tháng sáu năm 1992, hệ thống thông tin vô tuyến cũng cơ bản phủ sóng toàn bộ sáu huyện một thành phố của địa khu Phong Châu. Ngoại trừ một vài nơi xa xôi như các xã vùng núi, thị trấn toàn bộ địa khu Phong Châu đều có thể liên lạc tự do bằng sóng vô tuyến.

Mà cùng lúc với việc hệ thống điện thoại điều khiển tự động của Phong Châu được đẩy mạnh vào giai đoạn hai, thì việc xây dựng hệ thống thông tin di động mạng lưới tổ ong của Phong Châu cũng nhanh chóng được mở rộng. Nói cách khác căn cứ vào ý tưởng của Cục quản lý Bưu điện tỉnh, năm 1992 hệ thống điện thoại di động chính thức được đưa vào sử dụng ở địa khu Phong Châu, cố gắng vào năm 1993 toàn bộ sáu huyện, một thành phố của Phong Châu đều được phủ sóng. Điều này so với ba thành phố có kinh tế phát

triển là Côn Hồ, Thanh Khê, Quế Bình đều đi trước một bước, coi như là chính sách hỗ trợ đặc biệt của tỉnh đối với Phong Châu.

- Bí thư Hạ, nghe nói bên Xương Châu đều đã bắt đầu sử dụng điện thoại di động, đến khi Phong Châu chúng ta cũng dùng cái đó thì thuận tiện hơn rất nhiều, tránh cho thư ký Lục đỡ phải chạy lên chạy xuống. Các lãnh đạo ở địa phương nếu không ở huyện cũng khó gặp được.

Mã Chí Dũng thuần thục đánh tay lái, anh ta là người đã lái xe cho Hạ Lực Hành trong nhiều năm, tuy chưa tới bốn mươi tuổi, nhưng đã bắt đầu lái xe cho Hạ Lực Hành từ khi còn ở Côn Hồ.

Anh ta làm việc cũng đã mười năm, nhà ở Côn Hồ, có thể đi theo Hạ Lực Hành từ Côn Hồ tới Lê Dương, lại tới Phong Châu, đây đã không chỉ là mối quan hệ công việc bình thường, mà là tình cảm cá nhân rất sâu sắc ở trong đó. Lục Vi Dân rất tôn trọng người tài xế mà trước mặt người ngoài thì rất ít nói, nhưng trước mặt Hạ Lực Hành lại có thể nói không ít điều này. Mà Mã Chí Dũng với Lục Vi Dân cũng rất hợp nhau, điều này khiến Hạ Lực Hành rất vui.

- Sắp rồi, trên tỉnh cũng có ý kiến ban đầu đối với quy hoạch của hệ thống cơ sở hạ tầng thông tin, đó là phải ưu tiên cân nhắc khu vực nghèo khó trước. Đây là một việc tốt, không thể để các khu vực nghèo khó ngày càng nghèo khó, khu vực phát triển càng lúc càng phát triển, khiến khoảng cách hai bên ngày càng lớn. Điều đó không phù hợp với mục tiêu đề xuất cùng hưởng giàu có của Đảng đề ra.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Bối Cục

Hạ Lực Hành rất thích kiểu không gian thư thái chỉ có ba người tùy ý nói chuyện phiếm.

Mã Chí Dũng là người cũ theo ông ấy đã nhiều năm, phẩm hạnh, ý tứ đều không thể nghi ngờ, mà Lục Vi Dân cũng đang hoà nhập vào bầu không khí đặc biệt này. Cao Sơ lúc trước cũng như vậy, trước đây Văn phòng Địa ủy cũng từng suy xét một người đi theo mình, nhưng vẫn không tìm được cái không khí đó, vì thế ông ấy mới bắt đắ dĩ một lần nữa để Cao Sơ lại bên cạnh mình một khoảng thời gian. Nhưng Lục Vi Dân này lại khiến ông ấy tìm lại được cảm giác đó. Ở một mức nào đó kiểu nói chuyện phiếm này cũng là một cách giảm bớt áp lực công việc đối với ông, hơn nữa còn rất hiệu quả, ít nhất đối với mình là như vậy.

- Bí thư Hạ, đây có lẽ là một kiểu thể hiện tính hiệu suất và công bằng phải không?

Lục Vi Dân cười mỉm tiếp lời:

- Tôi thấy mấu chốt của công tác xóa đói giảm nghèo đối với vùng nghèo khó vẫn là ở cách thức giúp đỡ. Cái cách đưa tiền đưa đồ vật nhìn thì tất nhiên là gọn gàng, nhưng vẫn là trị được ngọn không trị được gốc, thậm chí có thể khiến vùng khó khăn sinh ra tính dựa dẫm, không có tác dụng tự nuôi thân to lớn gì đối với bản thân những vùng nghèo khó đó. Mà thật sự muốn vùng khó khăn thoát khỏi nghèo khó đứng lên làm giàu, cải tạo diện mạo tinh thần, cải thiện cơ sở hạ tầng, không được thiếu một hạng mục tài trợ nào.

Như vậy mới có thể thật sự đưa những vùng khó khăn tự mình đứng lên phát triển tích cực mang tính tuần hoàn.

Hạ Lực Hành giật lòng mà không để ai biết, câu nói “cải tạo diện mạo tinh thần” này rất hợp ý ông ấy. Trong khoảng thời gian này ông ấy cũng đi đến một vài huyện, thành phố, cũng điều tra nghiên cứu được một vài cơ quan, cho ông cảm nhận sâu sắc nhất vẫn là diện mạo tinh thần lạc hậu, tư tưởng quan niệm bảo thủ, tâm trạng ngồi đợi xem càng rõ ràng. Nếu nói sáu huyện phía bắc của địa khu Lê Dương trước kia là tâm lý yên tâm sung túc chiếm giữ địa vị thống trị, thì bảy huyện phía nam bên này chính là sống trong tâm lý thanh bần đạo hạnh, tự đắc vui vẻ mà không cầu mong được thay đổi tích cực, thậm chí đi vào một loại tâm lý sai lệch xem ai tệ hơn ai.

Tôn Chấn sau khi điều tra nghiên cứu được vài huyện và thành phố cũng trao đổi ý kiến với mình, ở điểm này hai người nhất trí quan điểm.

- Tiểu Lục nói rất hay. Mấu chốt thay đổi vùng nghèo khó vẫn là ở chỗ thay đổi diện mạo tinh thần và quan niệm tư tưởng, đặc biệt là diện mạo tinh thần và quan niệm tư tưởng của cán bộ lãnh đạo. Mà đúng ở điểm này rất nhiều cán bộ lãnh đạo chúng ta đều không ý thức đến.

Hạ Lực Hành gật đầu:

- Hiện tượng này ở Phong Châu chúng ta càng nghiêm trọng hơn.

Lời này Lục Vi Dân khó mà phụ họa, làm Bí thư Địa ủy địa khu Phong Châu, Hạ Lực Hành đương nhiên có tư cách nói như vậy, hẳn một thư ký thì không thể đưa ra bình luận về quan điểm này được.

- Bí thư Hạ, thiết kế giao thông và cải tạo cơ sở hạ tầng thông tin cũng chính là một hành động thí điểm của tỉnh đối với vùng nghèo khó là địa khu Phong Châu chúng ta. Hai dự án này có thể đủ có tác dụng tự nuôi sống thật

mạnh mẽ để phục vụ của sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội của Phong Châu chúng ta.

Lục Vi Dân khéo léo chuyển hướng đề tài.

- Cải thiện cơ sở hạ tầng đương nhiên là chuyện tốt, nhưng càng quan trọng hơn là quan niệm, tư tưởng của cán bộ lãnh đạo cũng cần theo kịp mới được. Nếu không anh chính là khiến các huyện Phong Châu chúng ta đều thông đường cao tốc, giữa các huyện đều thông mạng điện thoại di động cũng là một chuyện, vấn đề tính căn bản, tính nội tại lại không giải quyết được, tất cả đều chỉ là nói suông.

Hạ Lực Hành lắc đầu, nhìn ô tô đi khỏi địa khu Phong Châu về hướng đông bắc. Sự chú ý của Hạ Lực Hành dồn ở việc cải tạo dọc tuyến đường.

Việc cải tạo đường Phong - Cổ đã bắt đầu. Công trình cải tạo quốc lộ cấp ba trở thành quốc lộ cấp hai không phải đơn giản chỉ cải tạo mặt đường, điều này còn liên quan đến mở rộng nền đường. Đoạn nền đường ở Phong Châu phải mở rộng từ tám mét rưỡi đến mười hai mét, mà đoạn đường ở Cổ Khánh cũng phải mở từ bảy mét rưỡi đến mười mét. Lượng công trình xây dựng này không nhỏ, hơn nữa theo yêu cầu, mặt đường quốc lộ này là phải lấy đường với mặt đường trải nhựa làm chủ yếu, số ít đoạn đường lại dùng tiêu chuẩn mặt đường xi măng. Dự tính phải tới lễ quốc khánh năm 1992, cũng chính là khi địa khu Phong Châu thành lập được một năm mới hoàn tất đường và thông xe cộ qua lại.

Có đảm bảo tài chính từ tỉnh, cộng thêm giai đoạn tiền kỳ tổ lãnh đạo trừ bị vừa thành lập liền chuẩn bị cho đường việc xây dựng đường Phong - Cổ, tiến độ xây dựng đường Phong - Cổ vẫn là khá nhanh. Lúc này mới chính thức khởi động toàn diện chưa đến một tháng, công trường đã có không khí làm việc hăng say, dọc tuyến đường đều có không ít máy móc công trình và máy kéo, còn có một lượng lớn dân công đang bận rộn làm việc ở công

trường.

Vì phân từng đoạn đường riêng để cải tạo, xe trên đường tuy không tính là nhiều, nhưng vẫn thường xuyên kẹt xe. Chiếc Audi chạy rất chậm, khi dừng khi đi, tiến vào đoạn Cổ Khánh lại càng chậm.

Sau khi tiến vào địa giới Cổ Khánh, địa thế núi nhấp nhô càng bắt đầu hiện rõ hơn. Nhưng đoạn này vẫn còn thuộc dãy núi Đại Hoài, tình trạng địa chất cũng còn giống với vài huyện và thành phố khác của Phong Châu. Mà thị trấn Cổ Khánh vừa khéo nằm ở nơi dãy núi Đại Hoài và phía bắc dãy núi Lê Sơn giao nhau.

- Anh Mã, đi như vậy, sợ rằng phải hơn một tiếng mới có thể đến nhỉ?

Kiếp trước khi Lục Vi Dân làm thư ký cho Tôn Chấn có cơ hội đến Cổ Khánh này thì đường Phong - Cổ đã làm xong, còn bây giờ vẫn trong giai đoạn đầu xây dựng lại, ánh mắt Lục Vi Dân cũng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

- Thế này đã là khá rồi đấy, đoạn đường này cách một đoạn lại sửa, ít nhất cũng có thể để xe chạy bình thường. Cũng may Cổ Khánh và Phong Châu trước giờ liên hệ không nhiều, lượng xe cộ không lớn. Tôi nghe không ít lái xe nói chỉ tình hình đoạn đường hiện nay cũng có thể thoả mãn nhu cầu. Địa khu muốn sửa thì trước tiên nên suy xét cho tuyến đường Song - Phong hoặc là đường Phong – Đại mới là cần thiết nhất.

Mã Chí Dũng liếc mắt nhìn ông chủ ngồi ghế phải phía sau qua gương chiếu hậu, cười nói:

- Bên đó lượng xe nhiều hơn rất nhiều so với đường Phong - Cổ này.

- Ồ, có cách nói này sao? Ha ha. Đường Phong - Cổ giờ thoát nhìn lượng xe cộ không lớn đó là do trước kia Phong Châu không phải trung tâm hành chính địa khu. Hiện giờ Phong Châu thành lập địa khu mà Cổ Khánh lại

thuộc Phong Châu, sau này liên hệ rất nhanh sẽ chặt chẽ lại, lượng xe cộ giữa hai khu cũng sẽ tăng nhanh.

Lục Vi Dân mỉm cười giải thích.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng có một số người nói cho dù là Phong Châu đã thành lập địa khu nhưng phía Cổ Khánh chủ yếu vẫn là có liên hệ qua lại với bên Lê Dương nhiều hơn, phía Phong Châu trên cơ bản không có liên hệ kinh tế gì với Cổ Khánh. Vốn dĩ con gái Cổ Khánh đều không muốn được gả đến Phong Châu bên này đâu, ngược lại không ít con gái Phong Châu lại được gả đến Cổ Khánh và sáu huyện phía bắc.

Trước mặt ông chủ và Lục Vi Dân, Mã Chí Dũng ở cũng không kiêng kị gì, nghĩ gì nói vậy.

- Nếu muốn khiến người bên Cổ Khánh phục Phong Châu, vậy Phong Châu chúng ta cũng cần đưa ra một chút gì cho ra hồn mới được. Hiện giờ Phong Châu này tuy cũng đã là thành phố rồi, nhưng nói thật xây dựng thành phố so với thị trấn Cổ Khánh thì vẫn kém không ít đâu.

Lời của Mã Dũng nói tới điểm này bất luận là Hạ Lực Hành hay là Lục Vi Dân đều yên lặng gật đầu, đồng ý với anh ta.

Lời nói hơi thô kệch nhưng lại không sai, huyện Cổ Khánh dựa vào cái gì mà chịu phục Phong Châu?

Nói về thực lực kinh tế tổng thể, về tình hình xây dựng thành phố, về mức giàu có của người dân, Phong Châu đều không cách nào so sánh được với Cổ Khánh. Dù là về nhân khẩu Cổ Khánh cũng cao hơn nhiều so với Phong Châu, vùng núi phía bắc có mấy mỏ than quốc hữu lớn, thêm nữa, Cổ Khánh đặc biệt có nghề trồng cây thuốc lá, khiến Cổ Khánh đương nhiên có thể ngạo mạn nhìn Phong Châu không chút sợ hãi.

Ưu thế duy nhất của Phong Châu chính là vị trí địa lý và điều kiện giao thông. Nơi tập kết hàng hóa thương mại của địa khu Lê Dương từ xưa đến nay chỉ có bắc Lê Dương, nam Phong Châu. Nhất là ở đầu những năm cuối triều Thanh, Phong Châu càng trở thành bến tàu tập hợp cả đường thủy lẫn bộ của địa khu Lê Dương. Nhưng sau khi giải phóng, nguồn tài nguyên khoáng sản của sáu huyện phía bắc được khai thác, kinh tế sáu huyện phía bắc phát triển nhanh chóng, bỏ lại bảy huyện phía nam ở đằng sau.

Mười năm trở lại đây của quá trình cải cách mở cửa, tốc độ phát triển kinh tế của sáu huyện phía bắc cũng vượt xa bảy huyện phía nam, nhất là khoảng cách nguồn thu tài chính càng được kéo xa hơn nữa, bất kể là nguồn thu tài chính của bất kỳ huyện nào phía bắc đều cao hơn nguồn thu tài chính của ba bốn huyện phía nam, trừ Cổ Khánh ra. Bảy huyện phía nam chủ yếu dựa vào nông nghiệp cũng rơi vào tình trạng càng nghèo càng lạc hậu, hoàn cảnh càng lạc hậu càng nghèo, cho dù là xây dựng cơ sở hạ tầng, đường sá hay là đầu tư công nghiệp, đều còn xa mới có thể so sánh được với sáu huyện phía bắc, khiến cho khoảng cách nam bắc càng ngày càng xa cách. Điều này cũng khiến cho Cổ Khánh về mặt địa lý thì đa phần khu hành chính đều thuộc về phía nam nhưng mức gắn kết trong liên hệ kinh tế với phía bắc lại vượt xa đối với các huyện phía nam, nó trở nên bị kẹp ở giữa và trở thành tiêu điểm tranh luận.

Trong các cán bộ lãnh đạo địa khu Lê Dương, tranh đua giữa phía nam và phía bắc từ trước tới nay cũng là bao giờ cũng là tiêu điểm. Thế cho nên Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang không thể không suy xét càng chu toàn hơn một chút về việc bổ nhiệm cán bộ địa khu Lê Dương. Hai lãnh đạo chủ chốt Đảng và chính quyền như Bí thư Địa ủy và Chủ tịch Địa khu bình thường đều suy xét để điều từ tỉnh xuống hoặc từ nơi khác đến. Từ nhiệm kỳ của Hạ Lực Hành thì kiên trì với nguyên tắc này, điều này ở mức độ nhất định cũng giảm bớt tạt cũ không đoàn kết của bộ máy đảng và chính quyền địa khu Lê Dương cũ. Nhưng ở cấp đảng và chính quyền cấp huyện và chức

phó thì tình hình này vẫn khá nổi cộm.

Khác biệt về đặc điểm khu vực và chênh lệch kinh tế giữa nam và bắc khiến địa khu Lê Dương cuối cùng cũng phân tách thành hai, nhưng Cổ Khánh là tiêu điểm tranh chấp lại bị quy hoạch cho Phong Châu, đây cũng tính là để lại một “tai hoạ ngầm” không lớn không nhỏ hoặc có thể nói là “mồi lửa”.

Như Bí thư Huyện ủy huyện Cổ Khánh xưa là Tiêu Minh Chiêm chính là người sinh ra và lớn lên ở đó, trưởng thành ở Cổ Khánh, đảm nhiệm chức Bí thư Huyện ủy rất có uy tín, nhưng sau khi thăng lên chức Phó chủ tịch Địa khu Phong Châu lại có chút cảm giác đơn độc ở Ủy ban nhân dân Địa khu. Điều này mọi người ở cả Địa ủy và Ủy ban nhân dân đều biết rõ nhưng không nói ra lời.

Mà giờ Cát Vân Khôn từ Chủ tịch huyện lên nhận chức Bí thư Huyện ủy là người huyện Phụ Đầu, nếu không phải là công việc luôn ở Cổ Khánh, thêm vào việc cha vợ cũng là Phó chủ tịch Hội đồng nhân dân huyện Cổ Khánh trước kia, có lẽ Cát Vân Khôn muốn phát triển ở Cổ Khánh cũng không dễ dàng như vậy.

Lập tức rời khỏi Cổ Khánh đến Phong Châu, Tiêu Minh Chiêm vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn ở Cổ Khánh, điều này cũng khiến cho công việc của Cát Vân Khôn ở Cổ Khánh bị ảnh hưởng không ít. Đều nói là hy vọng lúc ban đầu của Tiêu Minh Chiêm là đảm nhiệm chức Ủy viên Địa ủy Phong Châu kiêm Bí thư Huyện ủy Cổ Khánh nhưng không thể như ý nên liền cố ý để lại không ít rắc rối ở Cổ Khánh, khiến công việc của Cát Vân Khôn bị cản trở rất nặng nề.

Đủ loại tin đồn cũng thông qua các con đường khác nhau với các phiên bản khác nhau truyền đến Ủy ban nhân dân Địa khu, nhưng những người trong cuộc lại đều rất ăn ý mà ngoảnh mặt làm ngơ với tin đồn này.

Những điều này Lục Vi Dân cũng là ở Địa ủy lâu ngày mà hiểu ra được. Địa khu Phong Châu này vừa thành lập nhưng cũng có một đám cán bộ sáu huyện phía bắc không thể tránh khỏi việc phải đến, mà phía địa khu Lê Dương cũng có một số cán bộ trưởng thành từ bảy huyện phía nam. Hiện giờ thực sự hình thành cục diện trong anh có tôi, trong tôi có anh. Làm thế nào để loại bỏ được quan niệm khu vực từ các cán bộ này cũng là một vấn đề rất khó giải quyết của Địa ủy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Nghệ Thuật Lãnh Đạo

- Tiểu Lục, lời nói của Chí Dũng tuy là có một chút đánh đến tự ái, nhưng đó cũng là sự thật, cậu thấy sao?

Hạ Lực Hành cười hỏi thư ký của mình.

- Ha ha, Bí thư Hạ, phải biết xấu hổ thì mới biết cố gắng. Mấy huyện Phong Châu chúng ta bên này rất có vẻ như là bị phía Lê Dương đá đi, tục ngữ nói “Người ta coi thường mình, mình càng phải chứng minh điều ngược lại”, sáu huyện phía bắc rất coi thường bảy huyện phía nam chúng ta, chẳng lẽ chúng ta đến chính mình còn coi thường bản thân? Tôi cảm thấy việc này đối với các huyện ở Phong Châu chúng ta cũng là một sự thúc đẩy, nếu như chúng ta sử dụng nó trong công việc, cũng coi như là một việc tốt, chính là xem có thể sử dụng tốt nó hay không.

Lục vi Dân ưỡn mặt rồi mỉm cười nói:

- Thật ra sáu huyện phía bắc có điểm mạnh của sáu huyện phía bắc, bảy huyện phía nam cũng có ưu thế của bảy huyện phía nam, những điều này cũng chỉ có thể nói trong một thời, mấu chốt là có thể bắt lấy thời cơ hay không. Cố gắng đuổi kịp, nhất là với vị trí địa lý như Phong Châu, hoàn toàn có khả năng phát triển không chút thua kém với bên Lê Dương.

- Ha ha, tiểu Lục, có chút mèo khen mèo dài đuôi đấy. Hiện tại thì điều kiện địa khu Phong Châu so với bên Lê Dương thực sự chênh lệch tương đối lớn, chúng ta cần nhìn thẳng vào nó. Sự chênh lệch này không phải trong thời gian ngắn chúng ta có thể bù lại được, tình có cho chúng ta một số chính sách

ưu đãi và ủng hộ, quan trọng vẫn là chúng ta phải tự thân cố gắng.

Hạ Lực Hành uống một ngụm trà, để cốc giữ nhiệt gọn gàng.

- Cậu nói đúng, Phong Châu chúng ta chính là phải có tinh thần không chịu thua này. Chúng ta vốn dĩ là nơi nghèo khó thứ nhất, thứ hai trong tỉnh, một khi đã như vậy thì còn gì mà không dám thử chứ? Chẳng lẽ ném mùi thất bại còn có thể khiến cho chúng ta trở nên tồi tệ hơn, gặp phải tổn thất hơn nữa hay sao?

Lục Vi Dân nghe ra được hàm ý sâu xa trong lời nói của Hạ Lực Hành. Về việc Địa ủy có nên đi kéo dây bắc cầu để thu hút hai nhà máy công nghiệp quân sự vẫn còn có ý kiến bất đồng. Tuy rằng Địa ủy cuối cùng cũng thống nhất ý kiến, nhưng vẫn lo lắng vấn đề hai nhà máy công nghiệp quân sự nhà nước này sau khi đến hết hiệu suất kém, sẽ có thể mang lại áp lực lớn hơn đối với nơi nền tảng vốn đã yếu kém như Phong Châu hay không. Nhưng bao gồm cả Hạ Lực Hành, Tôn Chấn và Vương Truyền Sơn thậm chí cả Lý Chí Viễn đều cho rằng điều này là lo bò trắng răng.

Nhưng không thể phủ nhận rằng hai xí nghiệp này nếu thật sự chuyển đến Phong Châu, không chừng sẽ đưa ra rất nhiều những điều kiện vô cùng hà khắc, ví dụ như những phương diện đất đai, giáo dục, y tế... đều mang tới cho Phong Châu áp lực rất lớn.

Từ tình hình Vương Truyền Sơn tiếp xúc với nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy Bắc Phương trong giai đoạn tiền kỳ, hai xí nghiệp này đều không thật quan tâm đến Phong Châu, nếu muốn thu hút đối phương hơn nữa, chắc còn phải có hàng loạt công việc cần thực hiện.

Chiếc xe Audi cuối cùng nửa giờ sau cũng đi vào thị trấn Cổ Khánh.

Lục Vi Dân vẫn là lần đầu tiên tới huyện Cổ Khánh, kiếp trước hẳn đã đến

huyện Cổ Khánh không ít lần, nhưng đều là đi cùng Tôn Chấn đến.

Theo tác phong của Tôn Chấn, thời gian ở trong trụ sở Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện nghe báo cáo không nhiều, mà chủ yếu là xuống các vùng nông thôn và xí nghiệp để xem xét là tương đối nhiều. Hơn nữa Tôn Chấn cũng rất thích lãnh đạo Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Cổ Khánh vừa xem xét tình hình ngay tại đó vừa nói chuyện, tiện thể cũng coi như nghe báo cáo công tác.

Cách này ban đầu khiến các huyện phía dưới đều không quen, nhưng Tôn Chấn cũng rất kiên trì, mặc dù thực sự có rất nhiều công việc quan trọng cần sắp xếp, thời gian họp cũng rất ngắn, thường không vượt quá một tiếng đồng hồ, rất nhiều lần thời gian nghiên cứu đều không quá nửa giờ hay bốn mươi năm phút đã giải quyết được vấn đề.

Dần dà, những người cấp dưới lại quen với tác phong này của Tôn Chấn, phong cách thích làm báo cáo tràng giang đại hải, nhai đi nhai lại liền khiến cho cấp dưới có chút không quen. Điều này cũng để lại ấn tượng khá sâu sắc với các cán bộ Phong Châu, cho dù sau này khi Tôn Chấn được điều về Tỉnh ủy đảm nhiệm chức Bí thư thì Phong Châu vẫn còn có chút nhớ tới tác phong họp hành và điều tra nghiên cứu của ông ấy.

So với Phong Châu thì huyện Cổ Khánh dù là về tầng bậc công trình xây dựng hay quy mô đường sá, công trình xanh đối với quản lý thành phố đều cao hơn một bậc. Ngoại trừ trên các con đường ven hơi bụi ra, các công trình xanh trên các tuyến đường chủ yếu trong khu trung tâm đều thực hiện rất tốt. Còn về xây dựng quy hoạch thành phố, huyện Cổ Khánh cũng tương đương với sáu huyện phía bắc, có bao nhiêu tiền thì làm ngần ấy việc, nhưng lại thể hiện được đầy đủ phong cách đặc trưng của nơi đây.

Những con đường với rất nhiều những công trình xây dựng màu xám xen kẽ với những con đường hai bên phủ bóng cây xanh khiến cả thị trấn Cổ

Khánh tràn ngập hơi thở tươi mát của màu xanh mang đến, cho dù là trong ngày đông cũng có thể cảm nhận được sức sống từ mặt trời ấm áp. Ấn tượng đầu tiên đã khiến Lục Vi Dân vô cùng thoải mái, tuy rằng thị trấn này từng đấu tranh hết sức để thoát khỏi vòng tay Phong Châu để nhập vào Lê Dương.

Khi chiếc Audi dừng lại ở trụ sở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Cổ Khánh thì một đoàn người đã vây quanh.

Hạ Lực Hành đơn giản gọn nhẹ cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ, ở điểm này Hạ Lực Hành và Tôn Chấn có chút giống nhau. Tất nhiên khi Lý Chí Viễn xuống huyện điều tra nghiên cứu thì thích đưa theo nhân vật số một của các bộ và ủy ban trung ương, đối với ông ta, cuộc điều tra nghiên cứu như vậy chắc sẽ có hiệu quả lớn hơn.

Lục Vi Dân chưa nhìn thấy Cát Vân Khôn, mà chỉ thấy Chủ tịch huyện Cổ Khánh Tống Minh Đức và vài vị Phó bí thư.

Mã Chí Dũng giữ khoảng cách rất tốt, tránh dùng trực tiếp trước mặt đoàn người. Lục Vi Dân rất nhanh nhẹn mà không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống xe, tranh trước cả Tống Minh Đức tới mở cửa sau xe.

Đây cũng là một điều phải học, vừa tránh cho Bí thư Huyện ủy hay Chủ tịch huyện đến mở cửa xe cho Bí thư Địa ủy, như thế có vẻ hơi quá, hoặc là có một số lãnh đạo thích ra vẻ như vậy, nhưng ít ra Hạ Lực Hành không thích như vậy. Cách tốt nhất chính là duy trì khoảng cách thích hợp, còn động tác của thư ký lúc này phải có vẻ nhanh nhẹn mà không cuống quýt, khéo léo xuống xe, mở cửa xe cho lãnh đạo, sau đó ung dung đứng ra phía sau.

- Bí thư Hạ, Bí thư Cát vừa xuống làng, đến mấy xã ở phía bắc, nửa giờ phía trước mới liên lạc được, chắc phải nửa giờ nữa mới có thể về kịp.

Tống Minh Đức thật cẩn thận cười chào đón.

- Ừ, không sao, ông Tống, ông cứ đi cùng tôi một lát, Cổ Khánh các ông triển khai xây dựng quy hoạch thành phố khá lắm, Phong Châu nên đến học tập, lên xe tôi đi.

Hạ Lực Hành khi làm việc cũng tuyệt đối không dây dưa, không chút nghi ngại nói:

- Ông cứ để những người khác đi về trước đi, không cần phải huy động nhiều người rầm rộ như vậy, tôi chỉ là đến thăm thú thôi mà.

- Vâng!

Tống Minh Đức vô cùng mừng rỡ, không ngờ hôm nay có thể có cơ hội ngồi chung một xe với Bí thư Địa ủy như thế này, còn được đi một chuyến cùng Bí thư Địa ủy. Xưa nay cơ hội kiểu này về cơ bản đều là bị Cát Vân Khôn chiếm hết, căn bản không đến lượt một Chủ tịch huyện như mình, nhiều nhất cũng chỉ được đóng vai trò thế chỗ.

Hạ Lực Hành bắt tay chào hỏi với các lãnh đạo huyện đến nghênh đón, đủ thủ tục lịch sự rồi, sau đó Tống Minh Đức đứng ra nói mình sẽ đưa Bí thư Hạ đi một vòng rồi quay lại, mời mọi người vào phòng họp chờ một chút.

Từ khi Tống Minh Đức bước lên chiếc Audi, Lục Vi Dân luôn giữ im lặng. Trong tình huống kiểu này không có chỗ để hăn nói xen vào, còn Hạ Lực Hành và Tống Minh Đức cũng nói chuyện rất sâu, có một số đề tài theo Lục Vi Dân thậm chí còn vượt qua sự tưởng tượng của mình. Điều này khiến Lục Vi Dân có chút kinh ngạc.

Ban đầu trong mắt hăn, Cát Vân Khôn là nhân vật rất được Hạ Lực Hành coi trọng, Tống Minh Đức này lại có vẻ không có chút sức nặng. Nhưng hôm nay nghe Hạ Lực Hành và Tống Minh Đức vừa đi vừa nói chuyện, khả năng của Tống Minh Đức mới có cơ hội được thể hiện.

Chiếc Audi dựa theo chỉ dẫn của Tổng Minh Đức, đi một vòng men theo đại lộ Hồng Quang ở Cổ Khánh, hơi dừng lại ở trước cổng nhà máy cơ giới vùng mỏ Hồng Quang, nhưng không dừng xe, sau đó lại đi xem tình hình đường từ Cổ Khánh đến Lê Dương, lúc này mới quay trở về trụ sở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện.

Hạ Lực Hành và Tổng Minh Đức xuống xe ở giao lộ, Lục Vi Dân rất biết điều mà đứng ở xa xa. Hai vị lãnh đạo nói chuyện chừng mười phút, lúc này mới lên xe.

Khi trở lại trụ sở Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện thì Cát Vân Khôn đã chờ đón ở cửa.

Lục Vi Dân chợt hiểu ra, nghệ thuật lãnh đạo lúc này liền hiện rõ.

Bí thư Huyện ủy tạm thời không có mặt, để Chủ tịch huyện là Tổng minh đức này đại diện Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện báo cáo công tác rõ ràng là không thích hợp, nhưng ngồi chờ lại càng không hợp lý. Gọi Tổng Minh Đức cùng lên xe đi một vòng xem tình hình Cổ Khánh, nghe báo cáo cá nhân của Tổng Minh Đức, vừa có thể rút ngắn quan hệ các nhân với Tổng Minh Đức, vừa có thể từ một góc độ nào đó nghe quan niệm, ý kiến của y. Như thế khiến Tổng Minh Đức cũng gẫn gũi hơn nhiều, đồng thời cũng tránh cho Cát Vân Khôn phải khó xử khi quay về muộn.

Trong lòng Lục Vi Dân cũng âm thầm cảm thán, chiêu này có thể làm cho người ta cân nhắc thật lâu sau. Những điều mình học được từ các lãnh đạo thật sự quá nhiều, cho dù mình từng trí nhớ của kiếp trước và kinh nghiệm, nhưng đối với mình mà nói, vẫn có không ít thứ cần cân nhắc.

Cuộc khảo sát điều tra nghiên cứu của các lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy khiến Phong Châu chờ đợi đã lâu mà cũng thấp thỏm không yên cuối cùng đã đến. Tất cả mọi người hầu như đều đợi ngày này đến với đủ loại tâm trạng

khác nhau, điều này trên thực tế cũng được coi như là việc quan trọng nhất trong năm nay của Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu. Hoàn tất chuyện này, cũng nên dọn dẹp một chút và bàn chuyện đón Tết.

Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa đến thị sát điều tra nghiên cứu rất không đúng lúc, toàn bộ địa khu Phong Châu mấy ngày nay đều mưa mịt mù, thời tiết lạnh âm u ám làm cho tâm trạng người ta rất không thoải mái. Lục Vi Dân không biết điều này có thể cũng ảnh hưởng đến tâm trạng và ấn tượng của các lãnh đạo Tỉnh ủy khi xuống thị sát hay không. Nhưng từ tình hình mấy ngày nay Hạ Lực Hành cùng đoàn của Điền Hải Hoa đi khảo sát điều tra nghiên cứu, tình hình vẫn bình thường. Như thế cũng có nghĩa là lãnh đạo Tỉnh ủy có thêm hiểu biết tương đối trực quan và sâu sắc đối với tình hình thực tế và khó khăn của Phong Châu.

Trong cuộc họp báo cáo công tác ở khách sạn Thiên Hà, Hạ Lực Hành đại diện Địa ủy, Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu cùng với Hội đồng nhân dân, Ủy ban công tác Mặt trận Tổ quốc báo cáo công tác cũng không e dè trình bày thẳng khó khăn đang tồn tại trong công tác hiện nay của địa khu Phong Châu và vấn đề còn tồn tại về mặt tư tưởng của đội ngũ cán bộ. Việc này thoạt nhìn có chút tự vạch áo cho người xem lưng, nhưng mấy câu nói cuối cùng của Hạ Lực Hành lại khiến người ta phải ngẫm nghĩ.

Phải biết xấu hổ rồi mới biết cố gắng, có gánh nặng thì phải tiến lên phía trước, có áp lực mới có động lực, rơi vào thế khó mới có thể hồi sinh, không thay đổi tư tưởng thì thay đổi con người. Đây là những lời cuối cùng mà Hạ Lực Hành kiên định bày tỏ thái độ với các lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy, chẳng những khiến cho các lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy mà còn làm cho cả lãnh đạo Ủy ban nhân dân địa khu, Bí thư Huyện ủy, Chủ tịch huyện cũng vô cùng chấn động.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Tích Lũy Mạng Lưới Quan Hệ

- Quá khách sáo đấy, thư kí Lục, lãnh đạo biết lại mắng tôi.

Thư kí Ngụy Hành Hiệp của Thiệu Kính Xuyên vừa cười lắc đầu, vừa đưa Lục Vi Dân vào phòng ngủ.

- Bí thư Hạ của các cậu là biết tính của Phó bí thư Thiệu và Trưởng ban thư kí Đào rồi đó, còn làm như vậy, đấy không phải là làm khó cấp dưới chúng tôi hay sao?

Lục Vi Dân và Ngụy Hành Hiệp xem như đã gặp nhau vài lần, vì đón lần điều tra khảo sát này của Bí thư Tỉnh uỷ Điền Hải Hoa, Hạ Lực Hành đưa theo Tôn Chấn, Vương Chu Sơn, An Đức Kiên, Cao Sơ và Lục Vi Dân đi vài vòng quanh Xương Châu, cũng cùng Lý Chí Viễn đi Xương Châu một chuyến, chủ yếu là muốn tìm hiểu và xác định ý nghĩa mục đích của đợt khảo sát điều tra lần này ở Phong Châu của đoàn Bí thư Điền.

Lục Vi Dân cũng biết đây là một cơ hội, cho nên mỗi lần lên tỉnh đều rất tích cực mà chủ động tiếp xúc với các bộ phận cần thiết có liên quan. Đối với lãnh đạo có liên quan của các phòng như thư kí Đường Phong của Bí thư Tỉnh uỷ Điền Hải Hoa, thư kí Ngụy Hành Hiệp của Phó bí thư Thiệu Kính Xuyên, phòng thư kí, phòng tổng hợp của Văn phòng Tỉnh uỷ, hẳn đều cố gắng nhanh chóng làm quen, cố gắng quen thuộc với người phụ trách và nhân viên liên quan của các cơ quan trong ngành sau này phải thường xuyên tiếp xúc.

Ở phương diện này An Đức Kiên lại chỉ ra cho Lục Vi Dân rất nhiều điều,

ví dụ như sắp hết năm, mang theo đặc sản địa phương của Phong Châu, vừa có thành ý, hoà hợp mối quan hệ, lại không đi ngược lại quy tắc. Đây coi như là một quá trình hòa nhập vào tập thể.

Lục Vi Dân phát hiện ra An Đức Kiện rất quen thuộc với tình hình của Văn phòng Tỉnh uỷ, đặc biệt là Phó ban thư kí kiêm Chánh văn phòng Hồ Nhất Phạm rất thân thiết với An Đức Kiện. Mà kiểu thân thiết này tuyệt đối không phải dạng khách sáo bề ngoài, mà là kiểu thân thiết rất tự nhiên, thoải mái bộc lộ, anh chỉ có quan sát kĩ mới cảm nhận thấy. Điều này khiến cho Lục Vi Dân càng hiểu hơn về tài kín đáo của An Đức Kiện.

Làm thư kí chuyên trách của Phó bí thư Thiệu, Nguyễn Hành Hiệp treo chức Phó phòng thư kí, công việc thực tế chủ yếu là phục vụ Thiệu Kính Xuyên. Lục Vi Dân trong lúc đi cùng cấp trên đến Xương Châu cũng liên lạc hai lần, coi như là nói chuyện được.

Nguyễn Hành Hiệp ngay cái tên cũng có chút hào khí, rất có khí thế anh hùng của chàng trai Yến Triệu, nhưng con người này lại là một anh chàng cận với làn da trắng và vóc người cũng không cao, cũng gần 30 tuổi... nói chuyện ôn hoà thân mật, rất có duyên.

- Ha ha, Trưởng ban thư kí An dặn riêng, chính là nói vừa phải thể hiện thành ý của nhân dân Phong Châu chúng tôi, lại không thể đi ngược lại quy tắc. Mấy bao Trúc Tôn và măng khô tự nhiên, còn có nấm Dương Đỗ và sẵn dây nguyên sinh do chính núi Hoà Sơn chúng tôi sản xuất ra, tuy không đáng tiền, nhưng thuần tự nhiên không độc hại.

Lục Vi Dân xoa tay, cười nói:

- Phó phòng Nguyễn nếu như ngay cả những điều này còn không cho chúng tôi bày tỏ, chúng tôi cũng cảm thấy khó xử với hơn sáu triệu dân Phong Châu.

- Được rồi... Thư kí Lục, cậu làm như vậy thật quá khách sáo rồi, vẫn là Trưởng ban thư kí An của các cậu hiểu nỗi khó xử của bọn cấp dưới chúng tôi. Nào, ngồi đi, cấp trên đang nói chuyện, hai chúng ta không có việc gì thì cùng tán gẫu.

Giọng Đông Bắc của Ngụy Hành Hiệp nghe ra cũng có chút lạ. Anh ta là người Xương Giang... nhưng cha anh ta tham gia quân ngũ 20 năm ở vùng Đông Bắc, lấy được cô vợ Đông Bắc, cho nên lúc học tập cứ thế lớn lên ở Đông Bắc... Sau này cả gia đình theo cha chuyển nghề về sống ở Xương Giang, giọng Đông Bắc này vẫn không thay đổi được, tuy rằng sống ở Xương Giang cũng đã được mười mấy năm, nhưng vẫn chưa học được tiếng chuẩn của Xương Giang.

Cuộc nói chuyện của Bí thư Tỉnh ủy và Bí thư Địa ủy là việc bắt buộc của mỗi lần điều tra thị sát, hơn nữa thông thường mà nói đều là tiết mục quan trọng cuối cùng. Đương nhiên trước đó, lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy cũng căn cứ vào yêu cầu của công việc mà tiến hành suy tính, cũng phải nói chuyện với Chủ tịch Địa khu, còn các lãnh đạo khác cũng phải căn cứ vào tình hình mà xác định. Nhưng bất luận như thế nào một vị Phó bí thư và một vị Ủy viên thường vụ đi cùng Bí thư Tỉnh ủy đến cũng phải tham gia vào công việc này.

- Phó phòng Ngụy, giọng Đông Bắc của anh thật là đặc biệt, về Xương Giang lâu như vậy mà vẫn không sửa sao?

Lục Vi Dân đứng dậy dùng hai tay nhận chén trà của Ngụy Hành Hiệp đưa, cười nói:

- Chị nhà cũng là người Đông Bắc à?

- Hài, cậu đừng nói nữa, giọng của tôi làm sao mà mãi không sửa được? Ngoài ảnh hưởng từ mẹ ra, một nguyên nhân quan trọng khác chính là tôi lấy

một cô vợ vùng Đông Bắc... không phải là người chính gốc Đông Bắc, cũng là từ Đông Bắc chuyển tới. Trong môi trường sống như thế, cậu có sửa được một chút ở cơ quan, về nhà lập tức bị đổi trở lại. Ngay thẳng con trai tôi giọng nó cũng bị pha giữa giọng Đông Bắc và Xương Giang rồi, ở trên lớp mọi người đều cho rằng nó là từ nơi khác chuyển vào lớp.

Đừng thấy Ngụy Hành Hiệp trông hào hoa nho nhã, nhưng khi nói chuyện cũng rất khô hài, thoải mái.

- Người nói giọng phương bắc ở Xương Châu không nhiều, quả thực là một việc tốt đấy chứ. Sau này phổ cập tiếng phổ thông cũng là một xu thế tất yếu, đỡ mất thời gian sửa lại.

Lục Vi Dân cười nói:

- Bạn gái tôi cũng mang giọng phương bắc nhưng tôi lại không bị ảnh hưởng từ cô ấy.

- Ồ? Bạn gái của thư kí Lục ở nơi nào vậy?

Ngụy Hành Hiệp có chút kinh ngạc. Người nói giọng phương bắc ở Phong Châu rất hiếm, ở đây chẳng có xí nghiệp lớn nào của nhà nước, mà không khí buôn bán cũng rất mờ nhạt. Ông chủ của mình cũng đang nói Phong châu cần ra sức phát triển công thương nghiệp, nếu không thành phố này khó mà phát triển được.

- Phó phòng Ngụy, anh đừng gọi là thư kí Lục thế nữa, cứ trực tiếp gọi tên là được rồi. Nhà tôi ở nhà máy 195, bạn gái tôi làm việc ở phòng tài vụ của nhà máy 195.

Lục Vi Dân cười.

- Ha ha, được, tôi gọi cậu là Vi Dân, cậu cũng đừng gọi tôi là trưởng

phòng Ngụy, cứ gọi tôi là anh Ngụy, anh Hiệp đều được. Hai người thế là mỗi người một nơi à, Vi Dân, như vậy là vất vả lắm đó. Đúng rồi, nhà cậu là ở nhà máy 195, làm sao mà lại phân sang bên Phong Châu này? Hai người muốn điều đến cùng nhau cũng có chút khó khăn đấy.

Ngụy Hành Hiệp cảm thấy vô cùng bất ngờ. Anh ta biết Lục Vi Dân tốt nghiệp trường đại học Lĩnh Nam, cũng được coi là trường đại học có tiếng, tại sao nhà lại ở nhà máy 195, lại bị phân đến cái góc Phong Châu này.

- Mẹ tôi là người Nam Đàm, hộ khẩu của tôi cũng ở Nam Đàm. Phó phòng Ngụy, anh cũng biết nguyên tắc phân phối sinh viên tốt nghiệp đại học rồi đấy, cho nên tôi liền được điều về Nam Đàm, hai tháng trước mới điều đến Địa ủy làm thư kí cho Bí thư Hạ.

Lục Vi Dân thuận miệng cười trả lời:

- Ai nói không phải chứ, bạn gái tôi cũng than thở ghê lắm, không chừng có ngày nào đó lại nói chia tay.

- Ha ha, Vi Dân, mấy lời này của cậu chắc là nói đùa. Xương Châu nhìn thì rất xa, thông thường đối với người ta mà nói đương nhiên cũng là việc khó, nhưng đối với cậu chắc chẳng phải khó gì chứ? Chỉ có điều vị trí đặc thù của cậu bây giờ, cái này phải xem cơ hội rồi.

Ngụy Hành Hiệp không nói nhiều về đề tài này, với vị trí hiện giờ của Lục Vi Dân, tất nhiên là không thể có cơ hội điều về Xương Châu, nhưng cũng có ngoại lệ.

Hạ Lực Hành từng đảm nhiệm chức Bí thư Địa ủy ở Lê Dương hơn ba năm, bây giờ lại đảm nhiệm Bí thư Địa ủy Phong Châu. Nếu nói trong con mắt người ngoài thì từ Lê Dương đến Phong Châu, cũng đảm nhiệm chức Bí thư Địa ủy như thế, hình như có chút cảm giác bị giáng chức. Nhưng Ngụy

Hành Hiệp hiểu rõ điều ảo diệu trong đó.

Lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy đều rất thích cách đối nhân xử thế và phong cách làm việc của Hạ Lực Hành, nghe nói mấy lãnh đạo trong Ban Tổ chức Trung ương cũng từng có đánh giá rất tốt cho Hạ Lực Hành. Sở dĩ Tỉnh ủy để ông ta từ Bí thư Địa ủy Lê Dương về đến địa khu nghèo đói Phong Châu này đảm nhiệm chức Bí thư Địa ủy, đương nhiên cũng có lí do trong đó.

Dự tính thời gian Hạ Lực Hành ở Phong Châu đảm nhiệm chức Bí thư Địa ủy cũng không quá dài, mà khẳng định sẽ có không gian thăng tiến. Đây cũng là điều Ngụy Hành Hiệp nghiền ngẫm ra trong lúc làm việc từ những tin tức lộ ra từ lời nói của ông chủ của mình và Bí thư Tỉnh ủy Điền, tuy rằng chưa chắc chuẩn xác, nhưng Ngụy Hành Hiệp dự tính cũng phải tám chín phần mười.

Có điều Ngụy Hành Hiệp rất có thiện cảm với Lục Vi Dân, cho nên trong lời nói cũng lộ ra điều đó, còn về nói Lục Vi Dân có thể hiểu được hay không, thì còn phải xem tính nhạy bén của Lục Vi Dân.

- Không sao, anh Ngụy, tôi cũng chuẩn bị tâm lí rồi. Không phải khi bước vào đường này thì mình không thể quyết định được mọi chuyện hay sao?

Lục Vi Dân cười khẽ nói đánh trống lảng:

- Tôi và bạn gái cũng nói rồi, nhân lúc còn trẻ thì học nhiều, chăm chỉ làm việc một chút, để sau này khỏi phải hối hận. Cô ấy khá là tán thành quan điểm đó của tôi.

- Ừ, cậu có chuẩn bị tâm lí thì tốt. Chúng ta đều làm thư kí, vốn dĩ đã vất vả, không do mình quyết định, nhưng có thể làm việc bên lãnh đạo thì cũng là duyên phận, đúng không? Có thể học được, ngộ ra nhiều điều, sau này có ích

cho cả đời.

Trong mắt Ngụy Hành Hiệp xẹt qua một tia khen ngợi, Lục Vi Dân này tương đối biết cách nói chuyện, chẳng trách trẻ thế mà đã được Hạ Lực Hành chọn làm thư kí. Nghe nói còn từng làm Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới Nam Đàm, xem ra cũng xứng đáng.

- Anh Ngụy nói đúng, những điều học được từ bên lãnh đạo quả thật là tài sản vô giá, đủ để chúng ta dùng cả đời. Tuy rằng tôi chỉ mới ở bên Bí thư Hạ một tháng, nhưng đã khiến tôi thu được không ít.

Nhưng lời nói này của Lục Vi Dân lại không phải lời nịnh hót. Cách đối nhân xử thế của Hạ Lực Hành quả thật đáng học, ở mặt này ông ta hơi giống với Tôn Chấn, nhưng so với Tôn Chấn thì cá tính có phần mạnh mẽ hơn. Mà khí phách thẳng thắn khi Hạ Lực Hành làm việc và nói chuyện, đều thể hiện khí chất lớn của một con người dày dặn kinh nghiệm trên chốn quan trường. Điểm này có liên quan đến việc ông ta đảm nhiệm chức lãnh đạo quan trọng trong thời gian dài, nhưng cũng không phải kiểu như lãnh đạo bình thường có thể tích lũy mà thành.

Trong lúc hai người nói cười, có tiếng gõ cửa “ Cộc cộc”, Ngụy Hành Hiệp đứng dậy mở cửa:

- Chà, Phó ban thư kí Cao, mời vào, mau vào đi.

- Tiểu Lục cũng ở chỗ của Phó phòng Ngụy?

Cao Sơ thấy Lục Vi Dân đang cười tươi, hơi sững sờ một chút. Tên này thật lạnh lợi đấy, từ lúc nào mà trở nên thân thiết với Ngụy Hành Hiệp như thế này?

- Vâng, Phó ban thư kí Cao, Bí thư Hạ bảo tôi chín rưỡi qua đó, vẫn còn hơn một tiếng nữa, vừa đúng lúc Phó phòng Ngụy cũng không đi đâu, tôi đến

nói chuyện với Phó phòng Ngụy một lát.

Lục Vi Dân thân nhiên tiếp lời.

- Ha ha, thế nào, Phó ban thư kí Cao có sắp xếp gì à?

Ngụy Hành Hiệp cũng cười:

- Tôi và Vi Dân đều không có việc gì làm, liền ở đây nói chuyện phiếm thôi. Phó ban thư kí Cao có sắp xếp gì, chúng tôi đều nghe theo.

- Phó phòng Ngụy nói đi đâu vậy, Chủ tịch Địa khu Lý và Phó bí thư Tôn, Bí thư Vương đang cùng Phó bí thư Thiệu thưởng thức trà rồi. Trưởng ban thư kí An đưa Trưởng ban thư kí Đào đi chơi đêm trên núi Tỳ Ba. Năm đó Trưởng ban thư kí Đào nhiều năm làm thanh niên trí thức ở Phong Châu, rất có tình cảm với núi Tỳ Ba, lần này có thời gian cũng muốn đi xem. Đi chơi đêm nói chung lại càng có cảm giác đặc biệt.

Cao Sơ mỉm cười nói:

- Tôi chỉ lo các lãnh đạo đều có sắp xếp rồi, mấy anh em lại chưa được sắp xếp gì, cho nên qua xem sao.

- Không sao, chúng tôi cũng không dám đi xa, sợ lãnh đạo gọi, đành ngồi trong phòng.

Ngụy Hành Hiệp rất hiểu Cao Sơ, làm nghề này, điều gì cũng phải quan tâm, với những người ghê gớm thì không chừng chỉ một chút không cẩn thận thì có thể đắc tội, sau này có bù lại cũng là một vết hằn.

Lúc Lục Vi Dân cùng Cao Sơ rời khỏi phòng làm việc của Ngụy Hành Hiệp thì đã chín rưỡi rồi, hiển nhiên Bí thư Tỉnh uỷ Điền chắc cũng nói chuyện ăn ý với Hạ Lực Hành, vượt qua thời gian quy định đến tiếng rưỡi.

Đây là một tín hiệu rất tinh tế, cho đến mười giờ Hạ Lực Hành mới mặt mày vui vẻ bước ra từ phòng của Bí thư Điền.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Đánh Giá Cao

Tâm trạng Hạ Lực Hành thực sự rất tốt.

Mặc dù ông ta là miễn cưỡng tự vạch áo cho người xem lưng, điều này thậm chí còn có chênh lệch cực lớn so với bản tài liệu báo cáo dự thảo ban đầu mà Văn phòng Địa ủy đưa cho ông ấy. Thế nhưng ông ta vẫn can rằng chỉ thẳng ra những vấn đề còn tồn tại. Đặc biệt là những vấn đề vẫn còn tồn tại về mặt tổ chất, tác phong và quan niệm, tư tưởng của các cán bộ. Ông ta thậm chí còn chuẩn bị tinh thần rất kỹ càng sẽ nhận những lời giáo huấn đầy thấm thía của Bí thư Điền.

Nhưng không ngờ rằng Bí thư Điền lại rất khen ngợi quan điểm này của mình, cho rằng mình đã tìm đúng vấn đề chính còn tồn tại ở Phong Châu, không nằm ở điều kiện tự nhiên nghèo nàn, cũng không nằm ở chỗ cơ sở hạ tầng còn yếu kém, mẫu chốt vấn đề vẫn ở quan niệm, tư tưởng và tác phong, tổ chất của các cán bộ.

Bí thư Điền đặc biệt đánh giá cao việc mình đưa ra cách nghĩ phải biết xấu hổ rồi mới biết cố gắng, cho rằng Phong Châu chính là cần phải có niềm tin như vậy mới có thể thực sự thực hiện được việc thay đổi diện mạo. Ông ấy cũng khẳng định cao độ ý kiến không thay đổi tư tưởng thì thay đổi con người. Điều này cũng có nghĩa Tỉnh ủy vẫn ủng hộ ý kiến, quan điểm của mình. Việc này giống như được uống một liều thuốc an thần.

Nghĩ đến đây Hạ Lực Hành không nhịn nổi liếc nhìn Lục Vi Dân vẫn đang ngồi bình thản như không ở ghế phụ xe đằng trước.

Tài liệu báo cáo đó của Văn phòng Địa ủy ông ta cũng đích thân xem kỹ và sửa chữa mấy lần, thế nhưng trước sau vẫn không thật vừa lòng. Mãi cho đến khi ông ta nhận được lời gợi ý của Yến Thanh trong điện thoại, ma xui quỷ khiến thế nào ông ta lại đưa tập tài liệu này cho Lục Vi Dân tra chuốt lại.

Không ngờ rằng cậu Lục Vi Dân này lại dám quyết đoán sửa tập tài liệu này một cách thẳng tay đến như vậy, nhưng lại vừa chạm tới đúng ý mình muốn biểu đạt tận sâu trong tâm hồn, cho nên ông ta không giao tập tài liệu đó cho Văn phòng Địa ủy mà trực tiếp dùng trong bản báo cáo.

Mà mấy câu “phải biết xấu hổ rồi mới biết cố gắng, có gánh nặng thì phải tiến lên phía trước” và “không thay đổi tư tưởng thì thay đổi con người” càng trở thành dấu ấn nổi bật trong suốt bài viết. Đến Trưởng ban thư ký Đào Hán cũng chỉ thị rằng Văn phòng Tỉnh ủy phải mang bài viết đó về tham khảo một chút.

Thật sự có chút đáng tiếc, Hạ Lực Hành thực sự cảm thấy có chút tiếc cho Tô Yến Thanh, một người trẻ ưu tú như vậy mà đã có đối tượng. Hạ Lực Hành phát hiện ra mình có chút giống như mẹ vợ xem con rể - càng xem càng thấy vừa ý, đối với Yến Thanh mà nói thật đúng là một cặp trời sinh. Những năm này muốn tìm được một người trẻ ưu tú như vậy thật không dễ dàng, nếu như Lục Vi Dân và đối tượng kia của hắn chia tay thì tốt.

Nghĩ đến đây Hạ Lực hành không nhịn nổi cười... Mình làm sao vậy, đường đường là một Bí thư Địa ủy, lại đi quan tâm tới những chuyện kiểu này, mà còn có những ý nghĩa vô vị như vậy.

Bí thư Tỉnh ủy Điền đánh giá khá tốt công việc của mình... rất ủng hộ những ý tưởng do mình đề xuất. Việc tranh thủ đường sắt Kinh Cửu đi qua có được sự ủng hộ của Bí thư Điền thì độ chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều, đương nhiên Hạ Lực Hành cũng biết Thượng Quyền Trí cũng sẽ không dễ dàng từ

bỏ ý đồ đó như vậy. Trong năm nay năm sau xung quanh việc đường sắt đi qua vẫn phải có một cuộc đọ sức gay gắt, nhưng Hạ Lực Hành biết thuyết phục được Bí thư Điền tán đồng quan điểm về tầm quan trọng của luồng chính đường sắt đối với tác dụng tự nuôi sống của các khu vực nghèo khó, mình đã chiếm được lợi thế, chỉ cần tiếp tục triển khai sâu hơn nữa... kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ có lợi cho Phong Châu.

Mà trong vấn đề hai nhà máy công nghiệp quân sự quốc doanh lớn mà Bí thư Điền và Phó bí thư Thiệu đều tỏ thái độ công bằng, đồng thời cũng nhắc nhở mình phải suy xét cẩn trọng về các loại ảnh hưởng mà kiểu xí nghiệp công nghiệp quân sự này có thể mang đến, nhưng nói tóm lại vẫn có khuynh hướng đồng ý.

Đây là một dấu hiệu tốt, các lãnh đạo chủ chốt ở tỉnh nói chung sẽ không thể hiện thái độ với những vấn đề cụ thể như thế này, có thể có được thái độ như vậy đã là hiếm có rồi.

Có điểm này làm điểm tựa, sau này khi đàm phán với hai nhà máy công nghiệp quân sự thì phần linh động có thể thực hiện cũng lớn hơn rất nhiều. Xem ra phía Lê Dương cũng không thật nhạy cảm với điểm này này, thậm chí có thái độ không thật tích cực... đối với Phong Châu mà nói như thế lại là một cơ hội

Trên thực tế Hạ Lực Hành cũng biết rõ rằng tin hai nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương chuyển dời đều không phải là mới lộ ra, ít nhất cũng là một năm trước đây đã phong thanh rồi. Lúc đó mình đang là Bí thư Địa ủy Lê Dương, cũng không ý thức được việc này quan trọng và cần kíp đến như thế nào... Đương nhiên khi đó có thể có quan hệ nhất định với điều kiện không giống nhau của thành phố Lê Dương, nhưng Hạ Lực Hành vẫn cảm thấy nhận thức của mình trong phương diện này có chút lệch lạc. Một khi hai nhà máy công nghiệp quân sự lớn này ngụ lại Lê Dương hay Phong Châu thì đều mang đến ảnh hưởng khó lòng đoán định đối với việc

phát triển sự nghiệp kinh tế, xã hội của vùng đó, cho nên đặc biệt là với Phong Châu, thời cơ này nhất định không thể để mất.

Cũng may chuyện này giao cho Vương Chu Sơn dẫn đầu phối hợp liên lạc, Hạ Lực Hành xem như khá yên tâm, hiện nay càng chiếm được sự ủng hộ của tỉnh, vậy càng đáng tin cậy.

Chẳng qua là điều kiện ở Phong Châu sợ rằng phải có nhiều nhượng bộ khá lớn, nhưng đúng như lời Lục Vi Dân nói... Để nhìn nhận một việc cần xem sự phát triển lâu dài của nó. Huống hồ với điều kiện trước mắt mà nói, sau khi Phong Châu đổi từ huyện thành thành phố thì nguồn tài nguyên đất vừa vụn là giàu có nhất. Theo chỉ thị về đất đai, tỉnh cũng cho chính sách ủng hộ khá lớn với việc Phong Châu thành lập địa khu và huyện Phong Châu chuyển thành thành phố, cho nên về điểm này trong lòng Hạ Lực Hành vẫn là nắm chắc được phần nào.

Vấn đề khá là hóc búa duy nhất chính là các yêu cầu về nhiều lĩnh vực như giáo dục, y tế, cơ hội việc làm... mà hai xí nghiệp này đề xuất. Với điều kiện của Phong Châu hiện nay... ngay cả Hạ Lực Hành cũng cảm thấy khó vừa lòng. Mà muốn có thay đổi lớn ở những phương diện này, thứ nhất là thời gian rõ ràng có phần quá gấp gáp, thứ hai là cần sự đầu tư rất lớn bằng tiền mặt. Thế nhưng vấn đề này lại đúng là vấn đề then chốt mà cán bộ công nhân viên chức hai nhà máy công nghiệp quân sự lớn này quan tâm nhất.

Suy nghĩ của Hạ Lực Hành lại lật trở lại, Lý Chí Viễn và Vương Chu Sơn chẳng phải thật tán thành những lời của mình trong buổi họp báo cáo công tác, về điểm này chắc ở không ít Ủy viên Địa ủy cũng có sự đồng cảm. Nhưng Hạ Lực Hành cho rằng phán đoán của mình ở điểm này không sai. Nếu như cán bộ lãnh đạo địa khu Phong Châu đều mang tư tưởng như vậy, tiếp tục tình trạng từng bước đều theo những khuôn phép cũ, Phong Châu sẽ có thể mãi mãi vẫn quanh quẩn ở mấy vị trí xếp hạng thấp nhất trong toàn tỉnh, cơ bản là không thể có khả thực sự phát triển vượt bậc.

Từ “phát triển vượt bậc” này cũng là do Lục Vi Dân dùng trong tài liệu báo cáo, những từ ngữ kiểu này có thể dễ dàng tìm thấy trong bài viết đó, không thể không nói nó rất sâu sắc. Nghĩ đến đây Hạ Lực Hành lại không kìm nổi cảm giác muốn thở dài.

Đầu óc của cậu thanh niên này không cần phải nói, khả năng viết lách cũng không giống như một thư ký bình thường, không chỉ đơn giản là có thể nghiền ngẫm ý định của mình rồi có thể đặt bút viết ra một bài sâu sắc, hoàn hảo, mà lý luận mới mẻ, tầm nhìn sâu xa, mà trong từng câu chữ đều mang tinh thần khát khao cầu tiến. Đối với báo cáo công tác của một địa khu mới thành lập mà nói, tinh thần làm việc chính là một kiểu thái độ. Mà trong bài viết rất có vẻ mang điểm nhấn, rõ ràng, mạch lạc, lập tức có thể khiến cho cả bài viết ấn tượng hơn.

Một người thanh niên ưu tú như vậy, mà Yến Thanh còn có tình cảm với hẳn đến như thế, nhưng lại không có cách nào đến được với nhau, như thế không thể không nói là quá đáng tiếc. Những nói đi cũng phải nói lại, giống như vợ mình nói, bây giờ tất cả đều còn chưa định rõ, ai có thể nói rõ được về sau tình hình sẽ phát triển thế nào. Những chuyện của thanh niên vẫn nên thuận theo tự nhiên, ít nhất Yến Thanh bây giờ vẫn giữ mối liên hệ qua điện thoại rất thân thiết với cậu ta.

Lục Vi Dân không biết vị lãnh đạo ngồi phía sau hẳn lại có ý nghĩ như vậy. Đúng như Hạ Lực Hành biết, Tô Yến Thanh và hẳn vẫn giữ mối liên hệ khá là thân thiết.

Sau khi điều đến Văn phòng đối ngoại tỉnh, Tô Yến Thanh và hẳn vẫn duy trì mối liên hệ đều đặn bằng vài cuộc điện thoại mỗi tuần. Tô Yến Thanh tâm sự những mối bận tâm trong công việc với hẳn qua điện thoại, còn Lục Vi Dân cũng thảo luận một số vấn đề gặp phải trong công việc với Tô Yến Thanh. Việc nấu cháo điện thoại này gần như trở thành sự hưởng thụ tinh

thần không biết chán của hai người.

Lục Vi Dân lúc này vẫn còn cân nhắc về sự thay đổi tinh tế trong thái độ của Cao Sơ đối với mình.

Mặc dù Cao Sơ che giấu rất giỏi, nhưng Lục Vi Dân vẫn cảm thấy phần nào sự khác thường, nhất là khi Cao Sơ vô tình hay cố ý nhắc đến chuyện khi Bí thư Hạ báo cáo công tác làm khác với tài liệu báo cáo mà Văn phòng Địa ủy đã viết. Nói rằng Phó chánh văn phòng Phan rất lo sợ, Lục Vi Dân ý thức được Cao Sơ có chút nghi ngờ là hẳn đã viết bài đó cho Bí Thư Hạ.

Hắn không tiếp lời vấn đề này, mặc dù Cao Sơ rất nghi ngờ điểm này nhưng cũng không thể hỏi thẳng hắn được, càng không thể hỏi Bí thư Hạ, cho nên vẫn nên để cho bí mật này tiếp tục được giữ kín.

Lục Vi Dân không muốn bị cuốn vào những khúc mắc không cần thiết. Hắn cũng biết trong tài liệu báo cáo, Hạ Lực Hành đã dùng một số quan điểm, từ ngữ và câu nói của hắn, chắc chắn sẽ gây chấn động phần nào ở Ủy ban nhân dân địa khu và ở các huyện phía dưới. Nhưng từ biểu hiện của Bí thư Hạ, có thể thấy lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy rất tán thành bản báo cáo đó, thậm chí có khả năng còn đánh giá cao. Nếu không Văn phòng Tỉnh ủy đã không đặc biệt yêu cầu mang bản tài liệu báo cáo đi. Đây là thông tin Ngụy Hành Hiệp tiết lộ với Lục Vi Dân.

Mối quan hệ của mình và Cao Sơ đang có một chuyển biến tinh tế. Lúc đầu tiên là từ nhắc nhở, quan tâm, đến từng bước bắt đầu có những cảnh giác, có lẽ đến bản thân Cao Sơ cũng không ý thức được điều này. Cảm xúc hơi chút ghen tị xen lẫn với sự đề phòng đang chiếm phần nhiều trong đầu óc anh ta, Lục Vi Dân đã chuẩn bị tư tưởng cho việc này, chỉ không ngờ rằng cục diện này lại đến nhanh như vậy.

Khả năng có một không khí hòa hợp, anh vui, tôi vui, mọi người cùng vui,

ai ai cũng vui vẻ, đoàn kết phấn đấu vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện ở những cơ quan trụ sở như Địa ủy . Giống như một câu nói rất hay “có người sẽ có giang hồ, có giang hồ sẽ khó tránh khỏi đấu tranh”. Ở chốn quan trường cũng như vậy, giống như sự tinh tế giữa Phó chánh văn phòng Địa ủy Phan Tiểu Phương và Cao Sơ - cạnh tranh hoặc là đấu tranh. Hiện tại Cao Sơ dường như cũng dần dần xếp mình vào kiểu đối tượng cần đề phòng cẩn thận hơn.

Rất nhiều chuyện thật sự bản thân mình không thể kiểm soát. Bước vào vòng tròn này, anh phải có sự chuẩn bị tâm lý, mà bây giờ bản thân không thể không làm tốt trước những việc có thể xảy ra. Nhưng suy cho cùng, mấu chốt vẫn là ở quan điểm, thái độ của Hạ Lực Hành với mình.

Với tình hiện nay, có thể quyết định được vận mệnh của mình chỉ có riêng ông ấy. Chỉ cần ông ấy có ấn tượng tốt về mình, các vấn đề khác không cần quan tâm, ngay cả là Cao Sơ cũng không thay đổi được. Nếu như nói anh ta cho rằng mình có thể thay đổi được, chỉ có thể nói anh ta đánh giá bản thân mình quá cao, mà quá xem thường tâm tư và tầm nhìn của lãnh đạo!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Thủy Triều Mùa Xuân

Nếu nói Tùng Hạc Cư là con gái rượu của ngành ẩm thực Nam Đàm, vậy Yến Nhiên Lâu cũng được coi là đại tiểu thư khuê các của cả Phong Châu.

Vị trí độc đáo của Yến Nhiên Lâu quyết định vị trí đặc biệt của nó trong ngành ẩm thực Phong Châu. Nó nằm ở nơi giao nhau giữa sông Phong Giang và sông Tây Phong, nếu nói toàn bộ khu nội thành Phong Châu cũ vẫn còn điểm nào đó đáng để xem, có lẽ cũng chỉ có vùng này.

Quần thể công trình kiến trúc vùng đất này từ thời dân quốc đến thời kỳ cách mạng văn hóa sau giải phóng đều có, hơn nữa có thể nói giữ gìn khá tốt. Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Phong Châu trước kia cũng từng có ý tiến hành cải tạo khu đất này, nhưng bị hạn chế bởi đủ loại nhân tố kìm hãm và điều kiện chưa đầy đủ, cuối cùng cũng từ bỏ ý định đó. Sau khi cải cách mở cửa, thị trấn phát triển dần chuyển hướng xuống khu vực giao nhau giữa Phong Giang và sông Đông Phong ở phía hạ lưu, khiến vùng đất này càng ngày càng vắng vẻ.

Phong Châu ắt có lý do đặc biệt thì mới có thể trở thành nơi đặt Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu, đoạn sông Phong Giang ở vùng này dài không đến 10 km này lại có đến ba nhánh sông hợp lại: sông Đông Phong, Tây Phong, lại cộng thêm sông Nam Hà ở phía hạ lưu cũng chảy vào Phong Giang. Mà xung quanh Phong Giang đều có các ao hồ, đầm lầy lớn nhỏ, khiến vùng này có nguồn nước phong phú. Thêm vào đó là công nghiệp Phong Châu không phát triển nhiều, chất lượng nước vẫn duy trì được trạng thái tương đối tốt, địa thế cũng tương đối bằng phẳng, và cộng cả nguyên

nhân lịch sử, cuối cùng khiến Phong Châu trở nên nổi bật trong bảy huyện phía nam mà trở thành nơi đặt trung tâm địa khu.

Yến Nhiên Lầu ở chính nơi Tây Phong và Phong Giang giao nhau.

Nước sông Tây Phong mát rượi, lượng nước hàng năm đều ổn định, cho dù là mùa khô cũng có thể có lượng nước tương đối dồi dào. Đầu nguồn sông Tây Phong xuất phát từ núi Bàn Mã Lĩnh – nơi ranh giới giữa Song Phong và Lạc Khâu. Đó là đỉnh cao nhất của địa khu Phong Châu, thế núi tuy rằng không phải là hiểm trở, nhưng lại uốn lượn kéo dài mấy trăm dặm, hình thành đường phân cách tự nhiên giữa địa khu Lạc Môn với địa khu Phong Châu, Lê Dương.

Đỉnh núi cao nhất Bàn Mã Lĩnh có độ cao so với mực nước biển lên tới 1688 m, so với nơi có độ cao đạt tới 1592 m là đỉnh Loan Cung thì hoàn toàn đối lập. Nghe nói được lấy tên từ vị tướng quân nổi tiếng triều Đường là Lý Quang Bật dẫn quân xuất chinh khởi nghĩa Viên triều thời đó dừng chân nơi đây, thấy hai dãy núi đối nhau, phong cảnh tráng lệ kỳ vĩ, nên khắc thành Bàn Mã Loan Cung... Nơi này cũng là nguồn trữ nước quan trọng của Xương Giang, có bao nhiêu sông hồ đều xuất phát từ đây.

Vùng đất nơi xây dựng Yến Nhiên Lầu có lợi từ việc thị trấn Phong Châu phát triển về hướng bắc và hướng đông, mọi ngã đường con phố đều rất thanh tĩnh.

Yến Nhiên Lầu vốn là nhà riêng của một hộ gia đình bản địa lâu năm, sau này được ông chủ Yến Nhiên Lầu mua lại, sửa sang thêm, sau đó lại lần lượt mua thêm hai mảnh sân nhỏ ở xung quanh đó và cải tạo, hình thành một khoảng sân hiện nay theo kiểu cổ điển với phong cách Minh Thanh làm chủ đạo. Mà kiểu kiến trúc này dùng làm nơi ăn uống chắc chắn sẽ là một bước đột phá cực kỳ lớn, đừng nói là ở Phong Châu, cho dù là toàn bộ Xương Giang đều cực kỳ hiếm thấy. Loại hình mà sau này sẽ hình thành một trào lưu

ở Bắc Kinh lại có thể xuất hiện sớm như vậy ở Phong Châu... Điều này khiến đến Lục Vi Dân cũng phải kinh ngạc với tầm nhìn của người chủ, lại có thể dẫn đầu thời đại đến như vậy.

- Đã ra khỏi Bắc Kinh?

Lục Vi Dân đang chuẩn bị gấp miếng rau chọt tập trung ánh mắt, tay dừng lại trong không trung một lúc, trong lòng như có những cơn sóng dữ dội cuộn dâng. Lịch sử rồi cuộc vẫn vận hành theo quỹ đạo đã định.

Năm 1992 sẽ vĩnh viễn đi vào sử sách. Đúng là lần này chuyến đi tuần hành về phía nam của những vị kỳ cựu Bắc Kinh sẽ dẫn đến làn sóng cải cách mở cửa và phát triển hoàn toàn mới trên khắp Trung Quốc. Giải phóng tư tưởng, phát triển mới là đạo lý cứng rắn... Phải mạnh dạn một chút, cần cảnh giác “hữu” nhưng càng phải đề phòng “tả”... cho phép xem, nhưng cần kiên quyết thử. Một loạt những câu nói kiểu này trong hai mươi năm sẽ có thể ảnh hưởng sâu sắc đến toàn bộ Trung Quốc.

- Ủ, bên trên không hề công bố tin tức ra ngoài, nhưng những ai nhanh nhạy đều biết, ông ấy hai năm nay đều không đón tết ở Bắc Kinh, thích ra ngoài thăm thú, xem ra năm nay cũng không phải ngoại lệ.

Lôi Đạt còn đang có chút ngạc nhiên nhấp một ngụm rượu, liếc Lục Vi Dân một cái:

- Cậu kích động như thế làm gì? Đâu có dính dáng gì với chúng ta... nên làm gì thì vẫn phải làm chứ.

Chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến Tết, toàn bộ cơ quan Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu đều rõ ràng có phần rối loạn. Dù sao lần đón Tết đầu tiên từ ngày tách ra khỏi Lê Dương, những việc liên quan quá nhiều. Các bộ ngành đều là được xây dựng trong hai tháng này, tuy nói thời gian trừ bị giai

đoạn tiền kỳ cũng đã có một bộ khung chính... nhưng khi thật sự bước vào vận hành bình thường cũng phải cần thời gian ba tháng. Các bộ máy lãnh đạo các bộ ngành đều vẫn chưa hoàn toàn được trang bị đầy đủ. Giờ sắp sang năm mới, mọi việc không kể lớn nhỏ đều phải được tổng kết lại, cũng là một cách nhìn về Phong Châu kể từ khi thành lập địa khu được ba tháng.

Lôi Đạt về Phong Châu cũng đã được vài ngày. Tiến độ xây dựng nhà máy xi măng Phong Châu cũng rất thuận lợi, chắc ngày mùng một tháng năm bắt đầu đi vào sản xuất cũng không có vấn đề gì, điều này khiến Lôi Đạt rất vừa lòng, cũng càng thêm tin nhiệm Chân Kính Tài.

Anh ta một mực mời cùng ăn cơm, nhưng thân phận Lục Vi Dân bây giờ không còn giống với trước kia, có thể nói là không có chút tự do nào, tất cả đều xoay quanh Hạ Lực Hành, vì thế không thể quyết định chắc chắn được. Khó khăn lắm mới tìm được dịp Hạ Lực Hành cùng với một Phó ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy có quan hệ cá nhân khá thân thiết dùng cơm, không cần Lục Vi Dân tham gia, lúc này mới quyết định được cùng ăn cơm, cũng xem như là buổi tụ tập trước khi năm hết Tết đến.

- Anh Đạt, em cảm thấy lần này sợ sẽ không đơn giản như vậy. Anh là người ở Bắc Kinh, vốn dĩ đã có tính nhạy cảm với chính trị mới phải. Anh không thấy trong năm nay không khí chính trị có chút hỗn độn sao?

Lục Vi Dân gắp một miếng đùi cun cút hun khói, đặt vào bát của Chân Kính Tài đang ngồi đối diện:

- Chú Chân, chú nếm thử thịt chim cun cút hun khói của núi Đại Hoài xem, hương vị thực sự rất đặc biệt, cũng là món ăn đặc sản nơi đây.

- Hồn độn không rõ ràng?

Mắt Lôi Đạt khẽ động, như thoáng có suy nghĩ:

- Dùng từ rất chính xác, đúng vậy, ở Bắc Kinh anh cũng nghe vài người bạn nói đến chuyện này. Năm nay là năm mà thái độ, biểu hiện của mấy ông lớn đều có chút mâu thuẫn, khi thì tả khi thì hữu, nhưng mấy vị chủ chốt đều vẫn yên lặng, giống như đang đợi gì đó, có lẽ chính là đang...

Lôi Đạt làm một động tác rất mơ hồ, Lục Vi Dân mỉm cười:

- Anh Đạt, không phải nói người Bắc Kinh các anh ăn nói rất thoải mái sao? Sao anh lại cẩn thận như vậy? Nói thì đâu có tội gì, thảo luận cũng không bị coi là tội tà trời chứ?

- Ha ha. Người làm ăn nói chuyện làm ăn, anh giờ là thương nhân, không muốn dính đến mấy chuyện đó. Cậu nhìn Hà Khanh xem, rõ ràng là không quay lại nữa rồi, tên này, thời gian trước nước chúng ta chẳng phải đã chính thức thừa nhận sự độc lập của mấy nước cộng hòa thuộc Liên Xô cũ sao? Anh gọi điện thoại cho cậu ta, hỏi tình hình, hộ chiếu có cần đổi hay không, có khó khăn gì về mặt pháp luật không. Cậu ta vẫn còn thân mật với hai cô nàng German và Ukraine ở Bờ biển Đen, vui đến quên cả trời đất, căn bản không xem chuyện này ra gì. Hỏi cậu ta khi nào trở về, cậu ta nói có thể phải đến Tết âm lịch năm sau mới có thể về, việc bên đó nhiều, ha ha, căn bản là không để ý gì đến dự án của chúng ta ở đây ra gì mà.

Lôi Đạt cười lắc đầu.

- Anh Đạt, tình hình chính trị và kinh tế có thể tách biệt sao?

Lục Vi Dân hỏi vặn lại:

- Không có một cục diện chính trị ổn định, xu hướng chính sách rõ ràng nào, làm công thương nghiệp cũng tốt, làm thương mại cũng được, anh cũng có thể đủ dũng khí, yên tâm được sao?

- Nói cũng phải.

Lôi Đạt tán thành cách nói của Lục Vi Dân:

- Thế nào, cậu cảm thấy chính sách nước ta có thể có thay đổi lớn sao?

- Về xu thế chung sẽ không thể thay đổi, cải cách mở cửa là xu thế phát triển tất yếu, không ai có thể đi ngược lại với chiều hướng này. Nhưng em thấy cũng có thể sẽ có động tác và lực lượng lớn hơn nữa đến đây nhanh một làn sóng phát triển kinh tế mới. Nước ta trong hai năm trước vẫn đang thanh lọc chính đốn, để tránh áp lực lạm phát quá lớn, nhưng với tình hình hiện nay mà nói, thanh lọc chính đốn hẳn đã bước vào thời kỳ kết thúc, việc cần làm hiện giờ là nắm bắt thời cơ, lại một lần nữa khởi động kế hoạch phát triển kinh tế lớn.

Phân tích và phán đoán của Lục Vi Dân rất có ảnh hưởng đối với Lôi Đạt. Hà Khanh đã nhiều lần trao đổi với Lôi Đạt, chính là nói năng lực phân tích, phán đoán của Lục Vi Dân thực sự hơn người, hơn nữa luôn có những phân tích đúng đến điểm mấu chốt vào nơi có lợi, ở điểm này Hà Khanh được hưởng lợi rất nhiều.

- Anh thì vẫn thật lòng chờ mong chính sách mở cửa hơn một chút, khởi động lại kế hoạch phát triển kinh tế, đối với nhà máy xi măng Phong Châu chúng ta mà nói cũng là một chuyện rất tốt. Khởi động kinh tế chắc chắn sẽ có sự kích thích vô cùng lớn với thị trường xây dựng, điều này sẽ kéo theo nhu cầu về vật liệu xây dựng. Trong toàn bộ Xương Giang, quy mô đầu tư của nhà máy xi măng Phong Châu chúng ta cũng được coi là lớn, không ít người đều lo ngại thị trường không thể tiêu thụ hết. Đặc biệt là phía Lê Dương, gần như mỗi huyện đều có nhà máy xi măng, với tình hình hiện nay mà nói, thị trường hơi có dấu hiệu bão hòa. Anh sẽ đợi dự đoán của cậu thành hiện thực.

Lôi Đạt cười nói.

- Chắc hẳn là không thể có thay đổi gì lớn. Ít nhất là dự án xây dựng ở chính địa khu Phong Châu sẽ không ít. Trong hai ba năm này nhu cầu xây dựng thiết bị quản lý thành phố và đường sá của thành phố Phong Châu chính là một thị trường vô cùng lớn. Anh Đạt, anh cứ đợi đếm số tiền thu được đến mới như tay đi.

Lục Vi Dân cười đùa:

- Chỉ sợ đến lúc đó anh sản xuất cũng không kịp thôi.

- Không kịp thì sợ gì? Đến giai đoạn hai mở rộng sản xuất là được, có Phó tổng giám đốc Chân ở đó, anh có thể yên tâm làm việc khác rồi, nào, Phó tổng giám đốc Chân, tôi kính chú một ly, chú cũng là trưởng bối của Vi Dân. Vi Dân, lẽ nào cậu chỉ uống rượu một mình như vậy, phải cùng nâng ly lên mới được.

Vừa ăn cơm, Lôi Đạt cũng tiện thể nói đến trong thời gian sắp tới có khả năng trường chính trị Xương Giang sẽ thể có chút biến đổi. Anh ta nhắc đến Phó bí thư Tỉnh ủy Thiệu Kính Xuyên rất có khả năng sẽ tiếp nhận chiếc ghế của vị Chủ tịch tỉnh đương nhiệm đã có tuổi, nhưng đường hướng của Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa vẫn chưa rõ ràng. Thời gian Điền Hải Hoa đảm nhiệm chức Bí thư Tỉnh ủy ở Xương Giang chỉ có ba năm, chưa hết một nhiệm kỳ, theo lý mà nói vẫn không thật có khả năng rời khỏi Xương Giang. Nhưng năm nay là năm tổ chức đại hội lần thứ mười bốn, các tỉnh trên cả nước cũng có không ít tỉnh đứng trước việc Đảng ủy đổi nhiệm kỳ mới, cho nên cũng tồn tại khả năng sẽ rời Xương Giang.

Lục Vi Dân cũng biết quan hệ của Lôi Đạt chắc chắn không chỉ giới hạn ở Phong Châu, dám hạ quyết tâm chắc chắn đầu tư ở Phong Châu với quy mô lớn như vậy, chắc chắn cũng phải có căn cứ kiên định. Với mạng lưới quan hệ từ Bắc Kinh, chắc chắn cũng có không ít thông tin từ bên trên, dám nói như vậy, đương nhiên là có nguồn tin.

Trong lúc nói chuyện phiếm Lôi Đạt cũng nhắc đến Hạ Lực Hành, nói thời gian Hạ Lực Hành làm Bí thư Địa ủy ở Phong Châu sẽ không dài, muốn Lục Vi Dân phải nắm bắt cơ hội đảm nhiệm thư ký cho Hạ Lực Hành, cố gắng trong khoảng thời gian ngắn thực hiện được sự chuyển đổi vị trí, cũng tỏ ý có thể giúp Lục Vi Dân một tay.

Lục Vi Dân cũng biết Lôi Đạt có ý tốt, nhưng hãn làm thư ký chuyên trách cho Hạ Lực Hành vốn dĩ đã là một vị trí rất nhạy cảm. Hơn nữa hãn tự nhận thấy ấn tượng của mình trong lòng Hạ Lực Hành đang từng bước được củng cố, lúc này có người tác động từ bên ngoài vào ngược lại sẽ phản tác dụng. Hãn càng nghiêng về hướng dựa theo các bước đi hiện nay để ổn định từng bước, dựa vào bản lĩnh của hãn để có được sự công nhận của Hạ Lực Hành.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Nam Nhi Đang Ở Thế Phấn Đấu

Dùng cơm xong, Lôi Đạt rời khỏi rồi, còn lại hai người Chân Kính Tài và Lục Vi Dân:

- Đại Dân, chú đồng ý với cách làm của cháu. Tổng giám đốc Lôi mặc dù có một vài mối quan hệ, nhưng cậu ta suy cho cùng cũng là người ngoài cơ chế, hiện nay lại đi theo nghề này, mối quan hệ không phải dùng như vậy. Giống như cháu nói, giờ Hạ Lực Hành ngày càng tín nhiệm cháu, càng thêm coi trọng cháu, cháu không cần thiết phải nghĩ gì khác, kiên định làm tốt công việc của mình, là lãnh đạo họ đương nhiên sẽ để ý đến.

Đi dạo trên đường, Chân Kính Tài khá là vừa lòng đối với biểu hiện của Lục Vi Dân. Ông càng ngày càng coi trọng đứa con rể tiêu chuẩn này của mình, hơn nữa ông có chút lo lắng con gái ông không xứng được với Lục Vi Dân. Lục Vi Dân còn trẻ như vậy đã có được sự trọng dụng của lãnh đạo, nhất là ở bên Hạ Lực Hành vẫn còn rất có không gian để thăng tiến. Có thể nói sau này sự thăng tiến của Lục Vi Dân là không thể hạn chế.

- Không sao, chú Chân, ý tốt của anh Đạt cháu đã nhận, cháu biết nên làm thế nào.

Lục Vi Dân cười:

- Bí thư Hạ đối xử với cháu thực sự rất tốt, cũng rất tín nhiệm cháu, cháu cũng không làm ông ấy thất vọng. Chú yên tâm đi, ở bên cạnh Bí thư Hạ cháu cũng học được không ít thứ. Cháu còn thật sự hy vọng có thể ở bên cạnh Bí thư Hạ thêm vài năm nữa.

- Công việc thư ký nghe thì có vẻ không hay, có vẻ như chỉ là cầm cặp chạy khắp nơi, nhiều lắm cũng chỉ là giúp lãnh đạo viết chút tài liệu. Nhưng đây chỉ là hình ảnh bên ngoài, muốn làm tốt công việc của một thư ký không dễ dàng như vậy, thành công của lãnh đạo đều không phải ngẫu nhiên, tất phải có cái lý của sự thành công đó. Làm thư ký ngoài việc phải phục vụ lãnh đạo thật tốt, mấu chốt thật sự chính là cần học được cách suy nghĩ và phương thức xử lý của lãnh đạo trong công việc, nghiên ngẫm góc độ nhìn nhận vấn đề của lãnh đạo, từ đó rút ra kinh nghiệm, thế mới là điều quan trọng nhất.

Chân Kính Tài vui vẻ ân cần dạy bảo:

- Ngoài ra còn một bí mật không nói cho người ngoài, đó chính là xây dựng mạng lưới quan hệ cho mình. Cháu không thể làm thư ký cả đời, cháu cuối cùng cũng phải bay ra khỏi tầm cánh của lãnh đạo để đón những thử thách. Trong hoàn cảnh chính trị đặc biệt của Trung Quốc, cháu không thể không học cách thích ứng với các quy tắc, ví dụ như cách vận dụng mối quan hệ chính là một mắt xích cực kỳ quan trọng.

Có thể khiến Chân Kính Tài nói ra lời này... Lục Vi Dân cũng có chút cảm động, đối phương đúng là đã xem hẵn như con rể rồi. Giống như Chân Kính Tài đã nói, những lời phía sau ông ấy nói đều là không nói cho người ngoài... điều mà mọi người đều ngẫm hiểu trong lòng, anh chỉ có cách tự mình đi học tập, nghiên ngẫm, lĩnh ngộ từ công việc, sẽ không có ai nhắc nhở, giúp đỡ anh, thậm chí còn có thể cố tình gây trở ngại cho anh, khiến anh đi sai đường.

- Gây dựng mạng lưới quan hệ là một quá trình tích lũy lâu dài. Làm thư ký, cháu nắm được những nguồn tin khá quan trọng... mà nó đối với rất nhiều người mà nói chính là không thể thiếu được. Hơn nữa cháu có thể vận dụng nó với điều kiện là không vi phạm nguyên tắc, từ đó có được ân tình của đối phương, mà ân tình sau nhiều lần tích lũy và đọng lại là có thể chuyển hoá thành tình cảm đặc biệt. Nếu có thêm điều kiện thích hợp thúc

đây còn có thể tiến thêm một bước, trở thành mối quan hệ đồng minh vững chắc. Mà đối với hoàn cảnh chính trị đặc thù của nước ta, loại quan hệ này rõ ràng là cực kỳ không tầm thường... Đối với những cán bộ trẻ như cháu mà nói, chuẩn bị sẵn, tính toán sớm một cho sự tiến bộ, trưởng thành sau này của mình cũng rất quan trọng.

Trong lòng Lục Vi Dân thầm than... Chân Kính Tài bị loại ra khỏi nhà máy 195 thật sự là đáng tiếc. Quả thực đúng như lời ông ấy nói, lãnh đạo sở dĩ có thể trở thành lãnh đạo tất phải có lý do thành công của họ, Chân Kính Tài có thể ngồi được trên chiếc ghế Phó giám đốc nhà máy 195 cũng không phải là ngẫu nhiên. Chẳng qua là quá bất cẩn trong quan hệ nam nữ đã khiến ông ấy gặp hạn như vậy, mất đi cơ sở để phấn đấu trên con đường quan lộ.

- Chú Chân, cháu hiểu. Bây giờ cháu sẽ chăm chỉ, thật tâm làm tốt công việc của mình, không nghĩ tới những việc khác... Bí thư Hạ đi hay không đi, đi đâu, cháu cũng không suy sét, đây cũng không phải việc cháu nên nghĩ tới. Nhiệm vụ hàng đầu của cháu hiện này chính là làm việc và học tập, làm tốt việc phục vụ... Sau đó từ công việc mà học tập, tiếp thu, không ngừng nâng cao khả năng của bản thân.

Lục Vi Dân hít một hơi thật sâu:

- Cơ hội chỉ dành cho những người có chuẩn bị trước, cháu tin vào điều này.

- Nói rất hay! Đại Dân, chú nghĩ cháu đã thực sự bước vào một trạng thái làm việc rất tốt, chỉ cần cháu duy trì tới cùng, chú nghĩ cháu rất có thể có thu hoạch rất lớn.

Chân Kính Tài không kìm nổi tán thưởng một câu. Ở trước mặt mình Lục Vi Dân cũng không giấu điều gì, nói hết những ý nghĩ của hẳn, xem ra Lục Vi Dân đã tìm được vị trí của hẳn ở Phong Châu. Trước kia mình vẫn cần

nhắc xem hẳn có nên quay về nhà máy 195 không, giờ xem ra trong một thời gian ngắn sẽ không cần thiết cần nhắc vấn đề này nữa. Chỉ là phía Chân Ny mình cũng phải dự phòng một chút, ngoài ra cũng phải giải thích một chút với Nhạc Thanh và Chân Tiệp, không cho Chân Ny ngỡ cuồng ở bên ngoài. Con gái cũng cần phải có chút hình tượng của con gái, đừng làm Lục Vi Dân không thoải mái trong lòng.

- Chú Chân, chỉ là chú vẫn phải giúp cháu giải thích với Chân Ny một chút. Cô ấy có thể có chút không vui đối với việc cháu ở lại Phong Châu không muốn quay về, cảm thấy cháu hình như không để ý đến cảm xúc của cô ấy.

Lục Vi Dân cười khở, vừa đi vừa nói.

- Ủ, chuyện này chú biết nên nói với nó như thế nào. Tính khí Chân Ny vẫn còn trẻ con, đợi đến sau này nó sẽ hiểu đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, thời gian cho tình cảm nam nữ còn dài, nhưng cơ hội sự nghiệp nếu để trôi qua sẽ không thể quay lại.

Chân Kính Tài khoát tay:

- Chú nghĩ nó sẽ hiểu thôi.

Những việc gần kề năm mới rất phức tạp và lộn xộn, làm thư ký của Bí thư Địa ủy, rất nhiều chuyện Lục Vi Dân lúc nào cũng phải lo nghĩ. Mặc dù Cao Sơ cũng ở bên cạnh hướng dẫn, giúp đỡ, nhưng dù sao hẳn mới là thư ký thật sự, những chuyện nên tự làm Lục Vi Dân cũng không muốn phiền đến Cao Sơ. Những chuyện này anh không tự mình đi tiếp xúc thực tế thì anh mãi mãi không biết nên làm thế nào.

Giống như việc cùng Hà Lực Hành đến Xương Giang thăm hỏi và báo cáo công tác, mặc dù có lúc chỉ là chờ đợi ở phòng làm việc, hoặc chỉ là chờ

trong xe, nhưng đây cũng là một kiểu từng trải, chỉ có nhiều năm sau, anh mới có thể hiểu những kinh nghiệm này đối với mình quan trọng đến dường nào.

Lục Vi Dân còn cùng Hạ Lực Hành tới Bắc Kinh một chuyến. Đương nhiên rất nhiều chuyện hẳn chỉ là loáng thoáng biết được, Hạ Lực Hành cũng không có ý che đậy gì, nhưng Lục Vi Dân vẫn rất biết điều mà im lặng, chỉ cần lãnh đạo không nói, sẽ duy trì trạng thái “không nghe không hỏi”.

Chuyện của lãnh đạo bất luận lớn hay nhỏ đều là chuyện quan trọng. Thậm chí đến việc Hạ Lực Hành muốn đi chúc tết thầy giáo cũ và các lãnh đạo đã về hưu, Lục Vi Dân đều sắp xếp thời gian tỉ mỉ, đối chiếu nhiều lần, tận dụng mọi thứ, vừa phải không ảnh hưởng đến công việc, vừa phải chọn thời gian thích hợp. Việc này cũng thật sự hao tâm tổn sức, mãi hai ngày trước Tết âm lịch mới coi như cơ bản xong một bước.

Cũng may địa khu Phong Châu vừa thành lập, công việc của các bộ và ủy ban trung ương cũng đều là vừa mới bắt đầu triển khai, việc họp tổng kết cuối cùng sẽ do Ủy ban nhân dân Địa khu thống nhất sắp xếp, dựa theo các bộ ngành làm một cuộc họp tổng kết các ban ngành với phạm vi lớn, coi như là để sắp xếp công việc của mấy tháng này và năm sau mà đưa ra một buổi tổng kết đối phó.

- Vi Dân, thời gian này có chút mệt mỏi nhỉ? Cuối năm đều như vậy, quen rồi sẽ đỡ.

Đi vào phòng làm việc của Lục Vi Dân, đẩy chiếc gọng kính to màu đen, Phan Tiểu Phương đặt mông ngồi lên bàn Lục Vi Dân:

- Đều phải có quá trình thích ứng, cậu trẻ tuổi, cọ xát nhiều một chút sẽ có ích, đừng cả ngày ngồi nhớ thương người yêu.

Lục Vi Dân không biết nên khóc hay cười, hắn vừa xin vị Phó ban thư kí Phan này cho nghỉ phép, hy vọng có thể rời khỏi sớm một ngày, đây cũng là tự hắn điều chỉnh sau khi đã kết hợp với lịch công tác của Hạ Lực Hành. Hạ Lực Hành ngày ba mươi và mùng một đều phải ở Phong Châu, nhưng bố mẹ vợ của ông ấy vẫn ở Xương Châu, ông ấy phải về một chuyến, vì thế chuẩn bị ngày hai tám xin nghỉ phép về nhà đoàn tụ cùng gia đình, Lục Vi Dân cũng liền điều chỉnh theo.

Đương nhiên đây đều đã có được sự đồng ý của Hạ Lực Hành hắn mới dám xin Phan Tiểu Phương nghỉ phép.

Đối với Lục Vi Dân mà nói, vị Phó ban thư kí Phan này dường như mới là lãnh đạo trực tiếp thật sự của hắn. Mặc dù quan hệ của hắn là ở phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, nhưng trên thực tế thì chắc chắn công tác lại lệ thuộc vào phòng Thư ký Địa ủy. Phan Tiểu Phương là Phó ban thư ký kiêm Phó chánh văn phòng Địa ủy, An Đức Kiện tạm thời kiêm nhiệm chức Chánh văn phòng Địa ủy, chắc là năm sau có thể để trống chức Chánh văn phòng, mà ai sẽ ngồi vào chiếc ghế ấy quả thực rất khiến người ta phải suy nghĩ.

So với Cao Sơ, tính cách Phan Tiểu Phương hiền hòa và tử tế hơn rất nhiều. Trong mắt nhiều người vị Phó ban thư ký Phan này có thể đảm nhiệm chức Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Phó chánh văn phòng Địa ủy cũng là một điều lạ. Trước đó không ai tin người trước kia là Phó ban Tuyên giáo Địa ủy Lê Dương lại có thể đảm nhiệm vị trí này. Trong mắt nhiều người vị Phó ban thư ký Phan này tính cách đã không chỉ đơn giản là hơi quá thoải mái, mà thậm chí có chút hơi không nghiêm túc.

Ví dụ như bây giờ đặt mông lên bàn làm việc Lục Vi Dân như thế kia, tùy tiện nói chuyện với hắn, mà Hạ Lực Hành ở chính trong phòng làm việc đối diện, có thể nói ở Địa ủy không ai có thể làm như vậy, nhưng vị Phó ban thư ký Phan này lại có thể ngồi yên ổn.

Phan Tiểu Phương sở dĩ có thể ngồi yên ổn ở vị trí Phó ban thư ký kiêm Phó chánh văn phòng Địa ủy như vậy, đương nhiên cũng có lý của nó.

Lục Vi Dân đã từng phân tích vị lãnh đạo trực tiếp này. Thứ nhất, anh ta hành văn tốt, là sinh viên tốt nghiệp khoa Trung văn học viện sư phạm Xương Giang, văn vẻ vững vàng, những thứ viết ra có thể chạm được đến ý đồ của lãnh đạo. Thứ hai, có kinh nghiệm phong phú, từng làm giáo viên, từng làm Phó chủ tịch xã, Phó bí thư Đảng ủy xã, cũng từng làm Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Phó ban Tuyên giáo Huyện ủy huyện Khúc Cốc, lại đã từng đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban tuyên giáo huyện Phụ Đầu, cuối cùng mới đến đảm nhiệm chức Phó ban Tuyên giáo ở Địa ủy Lê Dương. Có thể nói là mỗi khi đổi địa bàn huyện thì lại có thêm một cương vị, khá là hiểu biết về công tác cơ sở. Thứ ba, cách hành xử ngày thường thoạt nhìn tuy rằng có vẻ quá tùy tiện đối với một quan chức, thích đùa giỡn, nhưng rất biết chọn trường hợp, đúng mực, làm việc chính sự chưa từng bị tụt dốc, đây cũng là mấu chốt của vấn đề.

Ít nhất Lục Vi Dân biết Hạ Lực Hành và Tôn Chấn đều rất coi trọng vị Phó ban thư ký Phan này. Tuy nói Cao Sơ và Hạ Lực Hành có quan hệ thân thiết hơn, nhưng Phan Tiểu Phương bất luận là ở những mặt như lý lịch, kinh nghiệm thì đều tốt hơn Cao Sơ một bậc. Đặc biệt là y từng đảm nhiệm chức Phó ban Tuyên giáo Địa ủy Lê Dương ba năm, kinh nghiệm này không thể không khiến lãnh đạo suy xét thêm vài phần.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Câu Chữ Như Dao Súng

- Phó chánh văn phòng Phan, cảm ơn ngài đã quan tâm. Tôi hiểu, tôi còn trẻ như vậy, bản thân rất cường tráng, có vài ba mối tình cũng là chuyện bình thường đúng không?

Hơn một tháng tiếp xúc, Lục Vi Dân biết vị lãnh đạo trực tiếp này rất biết ăn nói, hơn nữa trong tình huống riêng còn thích nói đùa, là một người rất vui tính. Ấn tượng của hắn về anh ta cũng rất tốt, theo góc độ nào đó mà nói, so với Cao Sơ thì người như thế này đáng tin cậy hơn.

- Ha ha, thằng nhóc này, mới khen cậu một chút mà đã coi là thật.

Phan Tiểu Phương mỉm cười gõ vào đầu Lục Vi Dân một cái:

- Buổi tối không có việc gì đúng không? Bí thư Hạ phải tham gia đi gặp mặt chúc Tết các cán bộ lão thành do ban Tổ chức cán bộ dẫn đầu, Trưởng ban Thư ký cũng phải tham gia, tôi chỉ còn một mình. Bí thư Ôn, Bí thư Tường và Chánh văn phòng Đông muốn tới dùng cơm, nếu không có việc gì thì cậu đi cùng tôi luôn.

Lục Vi Dân thoáng ngạc nhiên. Phan Tiểu Phương là Phó ban thư ký Địa ủy kiêm Phó chánh văn phòng Địa ủy, trên thực tế là chủ trì công việc hàng ngày của Văn phòng Địa ủy. An Đức Kiện rất thoải mái, về cơ bản là công việc của Văn phòng Địa ủy đều do Phan Tiểu Phương sắp xếp. Ngoại trừ những việc đặc biệt quan trọng thì An Đức Kiện mới đích thân hỏi đến, các công việc bình thường Phan Tiểu Phương đều báo cáo với An Đức Kiện là được. Ở vị trí này, trước khi sang năm mới, Bí thư Huyện ủy các huyện phía

dưới tới mời hẹn gặp và liên hệ cũng rất bình thường, nhưng kéo mình theo là có ý gì?

Thấy vẻ mặt Lục Vi Dân, Phan Tiểu Phương như cười như không liếc nhìn Lục Vi Dân một cái:

- Thế nào, Phó chánh văn phòng Địa ủy này mời không nổi Phó phòng Nghiên cứu Chính sách sao?

- Phó chánh văn phòng Phan, lời này của ngài khiến tôi có chút không dám nhận, tôi nào dám? Ngài đã mở lời mời, tôi còn không vội vàng mà đi cùng ý chứ, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đi. Hơn nữa, ngài đã sắp xếp rồi tôi lại không nghe theo sao?

Lục Vi Dân vội tiếp tục đáp lời.

- Ha ha, hiện giờ, tôi sắp xếp cậu thì có chút danh không chính mà ngôn cũng không thuận, tuy nhiên có lẽ sang năm tới là được đấy.

Phan Tiểu Phương cười ha hả.

Lục Vi Dân vừa nghe đột nhiên kinh ngạc, ánh mắt dừng trên gương mặt của Phan Tiểu Phương:

- Phó chánh văn phòng Phan, lời này tôi có chút không rõ,...

- Thôi nào, tôi không để cậu giả bộ ngờ ngẩn để lừa đâu nhé. Tôi đã nói chuyện với Trưởng ban thư ký, cũng nói chuyện với Bí thư Hạ về chuyện của cậu. Cậu phục vụ Bí thư Hạ, lẽ ra nên được xét biên chế ở Địa ủy, Phó ban thư ký Cao lại nhanh tay hơn chiếm được lợi thế, đưa cậu tới phòng Nghiên cứu Chính sách. Chuyện này không hợp lý, Địa khu Phong Châu của chúng ta vừa mới xây dựng, nhưng cũng phải làm việc theo quy củ. Trưởng ban thư ký đã đồng ý cân nhắc chuyện này. Thái độ của tôi rất rõ ràng, biên chế của

cậu nên thuộc về Văn phòng Địa ủy xử lý, tất cả đều dựa theo nguyên tắc thông thường.

Phan Tiểu Phương nói nghiêm túc. Trong sự kinh ngạc, Lục Vi Dân đứng là không rõ chủ ý của Phan Tiểu Phương là gì. Bản thân tuy nói là biên chế ở phòng Nghiên cứu Chính sách nhưng cũng khá tôn trọng vị Phó chánh văn phòng chủ trì công việc hàng ngày của Văn phòng địa ủy này, tại sao nói lại nghe có vẻ mình vì biên chế không ở Văn phòng Địa ủy mà không nghe lời, nhất định muốn chuyển biên chế của mình về Văn phòng Địa ủy ư? Cần thiết phải như vậy sao?

- Được rồi, chuyện này đợi tới năm sau rồi tính, tối nay cùng đi với tôi là được. Bí thư Ôn cũng sớm đã nói muốn có cơ hội để mọi người cùng ngồi với nhau một buổi. Bí thư Tường với cậu lại là đồng hương, tôi nhớ cậu là người Nam Đàm mà, Tường Minh Phú cũng là người Nam Đàm các cậu, còn có Chánh văn phòng Huyện ủy Đông Quốc Lập. Cậu và hai người bọn họ có lẽ còn chưa thật quen biết, cậu cũng phải tận dụng thời gian mà học cách nắm bắt và làm quen với tình hình. Vào năm sau là cậu phải tự mình triển khai công tác ngay, đừng hy vọng có người giúp cậu cả đời.

Lục Vi Dân cảm thấy lời nói của Phan Tiểu Phương dường như có hàm ý khác, nhưng tạm thời hẳn không nghĩ ra. Tuy nhiên có thể dám chắc chuyện này có liên quan tới Cao Sơ.

Nghe phong thanh quan hệ của hai vị Phó ban thư ký này không giống như vẻ ngoài. Điểm này thì Lục Vi Dân cũng rõ.

Cao Sơ đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng Địa ủy Lê Dương. Nhưng Chánh văn phòng Địa ủy Lê Dương là do một vị Phó ban thư ký kiêm nhiệm, anh ta tới đảm nhiệm chức Phó ban thư ký kiêm Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách cũng coi như là thăng một bậc, chính thức trở thành cán bộ cấp Trưởng phòng. Phan Tiểu Phương ở Lê Dương cũng là cán bộ cấp

Trưởng phòng, tới đây vẫn làm cán bộ cấp Trưởng phòng, đối với anh ta có lẽ việc tiếp nhận chức vụ Chánh văn phòng Địa ủy của An Đức Kiện cũng là lẽ đương nhiên, nhưng lại gặp phải cạnh tranh của Cao Sơ. Theo tình hình này thì hai người bọn họ nếu như vẫn có thể không chút khúc mắc mà “bạn tốt ở chung” có lẽ là khó tránh khỏi sỉ nhục chỉ số thông minh của mọi người.

- Phó ban Thư ký Phan nói rất phải, tôi sẽ theo đuôi ngài đi ăn bữa cơm này.

Lục Vi Dân nhìn đồng hồ, cười nói.

- Đúng, như thế cũng gần được.

Phan Tiểu Phương đứng dậy khỏi bàn làm việc của Lục Vi Dân, đang định đi ra, lại thấy tập tài liệu viết tay trên bàn của Lục Vi Dân. Ánh mắt anh ta khẽ động, thuận tay cầm lên, Lục Vi Dân có ngăn cũng không được:

- Đây là Bí thư Hạ yêu cầu?

- Không, không phải, đây là tôi viết linh tinh thôi. Hôm đó nghe Bí thư Hạ, Phó bí thư Tôn và Trưởng ban thư ký trao đổi, tôi có chút hứng thú, cho nên thuận tay viết ra một vài quan điểm và ý kiến của họ.

Lục Vi Dân thấy Phan Tiểu Phương tập trung như vậy thì cũng không muốn giải thích nhiều. Những việc kiểu này anh càng giải thích thì người ta càng không tin, còn không bằng thoải mái thừa nhận. Đây cũng không phải chuyện gì ghê gớm, chẳng qua là đối phương sẽ có vài nhận xét như thế nào thì không phải là điều Lục Vi Dân có thể kiểm soát.

Phan Tiểu Phương quả thực có chút chấn động, bản thảo trong tay anh ta hẳn là một vài đoạn văn, tuy chỉ trong vài trang giấy nhẹ nhàng, nhưng đặt trên tay anh ta lại nặng trĩu, rất có chất lượng.

Lục Vi Dân nói là sau khi nghe Bí thư Hạ, Phó bí thư Tôn và Trưởng ban thư ký An cùng trao đổi thì hứng thú viết ra, có khả năng như vậy.

Trình độ của Hạ Lực Hành thì không phải nói. Tôn Chấn cũng là từ Phó bí thư Ủy ban công tác Đoàn tỉnh xuống, quan trọng hơn nữa Tôn Chấn còn là thư ký của Bí thư Tỉnh ủy tiền nhiệm, rèn luyện lý luận khá cao. Phan Tiểu Phương và Tôn Chấn tiếp xúc lâu như vậy, rất khâm phục tầm nhìn và suy nghĩ của Tôn Chấn, tục ngữ nói “đứng trên cao thì nhìn được xa”, ông ấy từng làm thư ký của Bí thư Tỉnh ủy, tầm quan sát có thể khái quát rất rộng.

Nhưng nghe ba người họ trao đổi với nhau mà có thể đoán ra quan điểm, ý tưởng của họ mà viết thành một bài viết thế này, cũng không phải việc ai cũng có thể làm được. Nhìn các đề mục “đổi đầu khó khăn, tiến lên phía trước”, “quyết tâm đổi mới, quyết tâm thắng lợi”, “tiêu chuẩn kiểm nghiệm chính sách kinh tế chủ nghĩa xã hội”, từng đề mục càng ngày càng rộng, ý nghĩa càng lúc càng có tiếng vang.

- Tôi cầm xem một chút.

Phan Tiểu Phương không đợi Lục Vi Dân trả lời, khoát tay, tự động cầm lấy bản thảo, bước đi không quay đầu lại, rõ ràng là muốn đem về xem một lượt.

Như vậy cũng tốt, Lục Vi Dân nhìn bóng Phan Tiểu Phương đi khỏi, nhún vai. Vị Phó chánh văn phòng Phan này đúng là người tương đối thẳng thắn, để anh ta xem qua giúp mình một chút, coi như tính kế tiếp theo.

Khi biết tin từ Lôi Đạt rằng chuyện tuần hành phía nam vẫn không hề thay đổi, Lục Vi Dân liền trăn trở bản thân có nên làm chút gì đó hay không. Hẳn biết hiện giờ mình phát triển vững vàng như thế đã khá tốt rồi, thái độ của Hạ Lực Hành đối với hẳn có thể thấy được là càng ngày càng xem trọng, bản thân cũng để lại ấn tượng sâu sắc với Tôn Chấn và Vương Chu Sơn. Về phần

An Đức Kiện càng không phải nói, sự tín nhiệm và xem trọng của vị Trưởng ban thư ký đã vượt quá cả sự tưởng tượng của hắn. Điều này làm trong lòng Lục Vi Dân đôi khi dâng lên một thứ tình cảm có thể cống hiến hết sức vì người đã trân trọng mình.

Biết được xu thế chung như vậy mà không làm gì thì có vẻ quá bảo thủ, làm sao để có thể chuẩn bị trước cho cơn thủy triều mùa xuân của chuyến tuần hành phía nam đang cuồn cuộn tới này chắc chắn là có chút khảo nghiệm con người. Lục Vi Dân hiểu rõ bản thân hắn muốn làm được điều gì đó thì phải làm được, mà với thân phận trước mắt của hắn, viết bài nhất định là sách lược tốt nhất.

Vừa kịp lúc Hạ Lực Hành, Tôn Chấn và An Đức Kiện cùng nhau bàn luận sau buổi họp tổng kết hôm đó, ba người không tránh Lục Vi Dân, mà Lục Vi Dân cũng nhân cơ hội này đưa ra một số quan điểm mới để ba người nghiên cứu, thảo luận. Buổi chiều hôm đó gần như liền biến thành cuộc họp phán đoán, phân tích tình hình phát triển kinh tế chính trị trong nước hiện nay.

Hạ Lực Hành thì không cần phải nói, nhiều năm làm Bí thư Địa ủy, bất luận là rèn luyện lý luận hay là kinh nghiệm công tác đều là bậc thầy, mà kinh nghiệm đặc thù của Tôn Chấn cũng khiến ông ta có tầm nhìn khác hẳn người bình thường. Còn An Đức Kiện đã công tác ở cơ sở trong thời gian dài, hơn nữa sau khi ngồi vào chiếc ghế Trưởng ban thư ký cũng là có ý thức nâng cao trình độ tư duy của bản thân, cũng rút ra được những suy nghĩ riêng của chính mình. Bởi vì tất cả mọi người cùng đã uống một ít rượu, đều nói khá là cởi mở, quan điểm nghiên cứu cũng không khó hiểu, hàm súc như ngày thường, một vài quan điểm tương đối sắc bén và sâu sắc cũng nói thẳng thắn. Có thể nói Lục Vi Dân nghe ba người thảo luận cũng cảm thấy mở mang đầu óc.

Cho nên Lục Vi Dân liền bắt tay vào làm, hơn nữa vừa bắt tay vào đã viết được ba phần.

“Quyết tâm đổi mới, quyết tâm thắng lợi” là dựa theo góc độ ý kiến của Hạ Lực Hành mà viết ra, kết hợp với tình hình Phong Châu hiện giờ, nhưng lại thể hiện tầm nhìn của bản thân hẳn về thế cục, phải nói đã có chút đột phá trong quan điểm, lý luận. Về phần nói đầu tư đi đâu, đối phương có dám làm không, thì là chuyện khác.

“Đối đầu khó khăn, tiến lên phía trước ” là theo một số quan điểm của An Đức Kiện viết ra, tổng thể thì là kết hợp quan điểm của An Đức Kiện và quan điểm của Hạ Lực Hành trong cuộc họp báo cáo với Tỉnh ủy, còn có thêm một vài quan điểm của bản thân hẳn. Lục Vi Dân cho rằng điều này có thể hợp với suy nghĩ của An Đức Kiện.

Về phần “Tiêu chuẩn kiểm nghiệm chính sách kinh tế chủ nghĩa xã hội” đúng là phần Lục Vi Dân đã mạnh dạn nhất để viết ra, trực tiếp dùng tiêu chuẩn quyết định ưu khuyết điểm của chính sách kinh tế chủ nghĩa xã hội, chính là có thể cải thiện mức sống và giải phóng sức sản xuất của nhân dân hay không, có thể thúc đẩy thực lực tổng hợp của quốc gia hay không. Trên thực tế, lý luận mà sau này vốn thích hợp ở mọi nơi lúc này lại rõ ràng sắc bén như vậy. Tôn Chấn trong lúc trao đổi có nhắc tới một vài quan điểm về phương diện này, nhưng Lục Vi Dân tổng hợp, cô đọng chúng lại. Tôn Chấn có dám nói là có phần của riêng ông ta trong đó không, có ai dám nói ra không, đó lại là chuyện khác. Có thể nói bản thảo này quá đầy đủ và sắc sảo, vạch trần những điều nhiều người còn lảng tránh. Nhưng Lục Vi Dân thấy điều này hợp với phong cách của Tôn Chấn.

Lục Vi Dân vừa mới tra chuốt ba phần đó, còn chưa kịp giao cho ba vị lãnh đạo xem, đã bị Phan Tiểu Phương cầm đi mất, khiến hẳn cũng không có cách nào khác.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Sự Lựa Chọn

Phan Tiểu Phương đặt mấy tập bản thảo lên trên ghế rồi trầm tư một hồi lâu mới điều chỉnh lại tâm trạng mình được.

Có thể ngồi ở vị trí này mà chỉ dựa vào những thứ như lý lịch, quan hệ, kinh nghiệm thì thuần túy là nói vớ vẩn. Nguyên nhân đầu tiên để Phan Tiểu Phương có thể ngồi ở vị trí này chính là anh ta có thể ngồi ở vị trí này, có thể đảm nhận được công việc của nó, lãnh đạo có thể yên tâm, vui lòng, đó mới là điểm mấu chốt.

Yêu cầu để lên được vị trí này là gì? Thứ nhất là phải có khả năng viết, những thứ viết ra phải vừa lòng lãnh đạo, khiến cho lãnh đạo hài lòng, có thể khiến cho cán bộ cấp trên cảm thấy có thể dùng được. Thứ hai là có khả năng phối hợp khá cao, có thể thành thạo sắp xếp công việc ở các bộ và ủy ban trung ương trong Ủy ban nhân dân Địa khu một cách đến nơi đến chốn, có thể thúc đẩy công việc tiến hành thuận lợi ở mức cao nhất.

Hai điều này là kỹ năng cơ bản, mà thông thường mà nói đều có thể làm được. Đối với Phan Tiểu Phương, làm được hai điều này không khó, muốn làm được tốt hơn, còn phải thêm một điều nữa, chính là khứu giác chính trị nhạy bén.

Mà điểm này lại là điều mà rất nhiều người khó mà làm được hoặc rất khó làm tốt.

Khứu giác chính trị hoàn toàn không chỉ là nhạy cảm và phán đoán với môi trường chính trị của khu vực, còn bao gồm phân tích và phán đoán sự

biến đổi của không khí chính trị với tầng cao hơn, thậm chí đến cả trong cả nước, mà từ đó đưa ra phản ứng kịp thời, chính xác. Điều đầu tiên có lẽ là có người làm được, nhưng điều thứ hai rất nhiều người lại không làm được, thậm chí không có cách nào làm được.

Phan Tiểu Phương tự cho rằng mình đang nỗ lực làm được điều đó, nhưng cách đích còn rất xa, mà hôm nay anh ta nhìn thấy một hiện tượng lạ có tiềm năng phát triển rất lớn.

Dám viết ra bài viết như thế này, không chỉ văn phong, tư duy, suy nghĩ, quan điểm đơn giản như thế, đây có nghĩa là phán đoán chiều hướng, điều này Lục Vi Dân làm sao lại dám viết như thế? Hẳn ta dựa vào cái gì?

Hẳn nói là tổng hợp và cô đọng cuộc trao đổi, nghiên cứu thảo luận của mấy vị lãnh đạo, đơn giản vậy sao? Mục đích của việc hẳn ta viết bài này là gì? Phan Tiểu Phương không cho rằng mấy bài viết này dám tùy tiện công bố, dù cho là ở “Nhật báo Phong Châu” chỉ sợ cũng phải cân nhắc nhiều lần, trừ phi là tên của vị lãnh đạo nổi tiếng ra, thế thì lại khác. Nhưng như thế này lại tương đương với việc ngang nhiên thể hiện thái độ chính trị.

Đảm nhiệm chức Phó ban thư ký kiêm Phó chánh văn phòng Địa ủy, Phan Tiểu Phương vẫn luôn nhạy cảm với chiều hướng của cấp cao trong nước. Ngoài mấy tờ báo trung ương mà mỗi tháng đều có như “Cầu thị”, “Nói chuyện giữa tháng”... Còn mấy tờ báo và tạp chí ở Lê Dương, Phong Châu ít người đặt như “Phương nam cuối tuần” và “Cửa sổ gió nam” thì anh ta cũng đã đặt riêng.

Lúc Tôn Chấn đến Văn phòng Địa ủy điều tra nghiên cứu, khi nhìn thấy hai tờ báo này, cũng yêu cầu Văn phòng Địa ủy đặt cho ông ta tờ “Tin tức tham khảo” và hai tờ báo và tạp chí này, thấy mình muốn đọc hai tờ báo và tạp chí bắt nguồn từ Lĩnh Nam như “Phương nam cuối tuần” và “Cửa sổ gió nam” cũng đánh giá mình cao hơn không ít.

Tôn Chấn trong buổi họp toàn bộ Địa ủy cũng đề nghị Ủy viên Địa ủy nên tiến cùng thời đại, tăng cường học tập, tiếp thu tư tưởng mới và tin tức mới từ khu vực mở cửa vùng ven biển... không ngừng nâng cao tố chất của mình, để phù hợp với cục diện mới đang không ngừng thay đổi, điểm này nhận được sự tán đồng của Hạ Lực Hành.

Phan Tiểu Phương ngày càng không nhìn thấu Lục Vi Dân.

Cái tên từ Nam Đàm tới này bỗng nhiên trở thành thư ký của Bí thư Hạ, hơn nữa chiếm được biên chế bên phòng Nghiên cứu Kế hoạch. Lúc đầu anh ta chỉ mang thái độ lạnh nhạt thờ ơ, để xem tay này có tài cán đến đâu, rốt cuộc là có quan hệ với vị lãnh đạo nào... hay là thực sự có tài năng ghê gớm gì. Theo những hiểu biết của Phan Tiểu Phương về Hạ Lực Hành, trong vấn đề chọn lựa thư ký chỉ sự Hạ Lực Hành không bị người khác ảnh hưởng, trừ khi là tự bản thân ông ta xem trọng, công nhận. Người thư ký trước làm chưa được bao lâu thì đã bị thay, người này lại có thể ở lại bao nhiêu lâu?

Nhưng mà rất nhanh Phan Tiểu Phương liền biết người này không đơn giản. Đó là nhân vật gây không ít sóng gió ở Nam Đàm. Hẳn là cán bộ cấp Phó ban trẻ tuổi nhất, Phó chánh văn phòng Ban quản lý trẻ tuổi nhất, nhưng lại bị tổng đến Ủy ban công tác Đoàn, nhưng sự thay đổi lớn ở trong đó không tránh được có vô số các câu chuyện ly kỳ. Điều này khiến cho Phan Tiểu Phương vô cùng hứng thú với Lục Vi Dân.

Sự việc ngày hôm nay lại mang đến cho Phan Tiểu Phương một ấn tượng sâu sắc.

Buổi tối cùng ăn cơm với mấy vị lãnh đạo trong huyện Đại Viên, trong lúc ăn uống linh đình, Lục Vi Dân có thể cảm nhận được ánh mắt khác thường từ phía Phan Tiểu Phương.

Tuy rằng Phan Tiểu Phương che giấu rất khéo, nhưng mà đối với Lục Vi

Dân - người có trực giác đặc biệt ở phương diện này mà nói, thì vẫn cảm thấy sự biến đổi dù nhỏ nhất trong tâm tư của đối phương.

Điều này cũng nằm trong dự đoán của hãn. Nếu như nói sau khi xem ba bài viết của mình, Phan Tiểu Phương vẫn thờ ơ thì hoặc là khứu giác chính trị của Phan Tiểu Phương quá trì trệ, hoặc là anh ta giả ngu mà không có phản ứng gì.

Phan Tiểu Phương cố gắng đạt được điểm sau, nhưng sự thay đổi dù rất nhỏ trong thái độ vẫn bán đứng anh ta, suy cho cùng hãn cũng rất quen thuộc với Phan Tiểu Phương.

- Ủ... cũng có chút ý nghĩa, cậu nói đây là thứ mà cậu tổng hợp và cô đọng những suy nghĩ, ý tưởng trong buổi thảo luận của chúng tôi hôm đó sao?

Hạ Lực Hành kìm nén cảm xúc đang xao động, ánh mắt như nước, dừng trên người Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân ngồi trên chiếc ghế sofa có chút ngại ngùng:

- Vâng, tôi thấy buổi nghiên cứu thảo luận hôm đó của ngài, Phó bí thư Tôn, và Trưởng ban thư ký cho tôi rất nhiều gợi ý... hơn nữa tôi cảm thấy rất phù hợp với tình hình phát triển của đất nước chúng ta hiện giờ, cho nên ghi lại. Sau đó tôi lại làm chi tiết hơn và cô đọng một chút quan điểm của ba vị, sau đó lại kết hợp bổ sung với bài phát biểu giai đoạn tiền kỳ của các ngài, chính là như thế. Tôi thấy “Tiếng nói Xương Giang” đang còn dự thảo, cho nên tôi nghĩ...

“Tiếng nói Xương Giang” là tờ báo Đảng của cơ quan Tỉnh ủy Xương Giang, có điều Hạ Lực Hành dù thế nào cũng không thấy tờ báo này ra sao. Nó mang hình thức khô khan, phong cách bảo thủ, ngoài một số bài phát biểu

của mấy vị lãnh đạo Tỉnh ủy mà ông ta cần xem ra, về cơ bản ông ta thấy tờ báo này chẳng ra sao.

Mẫu chốt không ở bài viết này phát biểu ở đâu, mà là ở những quan điểm này khi công bố có thích hợp hay không!

Hạ Lực Hành cũng không nhớ rõ hôm nào đó mình và Tôn Chấn, An Đức Kiện rốt cuộc thảo luận vấn đề gì, mình lại đã nói một những gì, cũng chỉ có thể có một ấn tượng đại khái.

Hôm đó có chút quá chén, Tôn Chấn và An Đức Kiện chắc cũng như thế. Chính ở trạng thái đó, hứng thú nói chuyện của mấy người mới bị hấp dẫn, có chút quan điểm và suy nghĩ chắc cũng có chút quá giới hạn, lúc đó cũng không chú ý lắm, không ngờ bị người này ghi chép lại, giờ còn chỉnh sửa lại.

- Vâng, về cơ bản chính là những suy nghĩ, quan điểm này, sau khi chỉnh sửa xong hoàn thiện một chút, cảm thấy có thể công bố.

Lục Vi Dân cũng không sợ, đã quyết định làm việc này, thì phải nói rõ ràng. Đương nhiên, thuyết phục Hạ Lực Hành cũng không dễ, so với ông ta, Lục Vi Dân đoán thuyết phục Tôn Chấn và An Đức Kiện thì dễ dàng hơn rất nhiều, đặc biệt là nếu như Hạ Lực Hành đồng ý, thì càng đơn giản.

- Cậu thấy có thể công bố?

Hạ Lực Hành vừa bực mình vừa buồn cười. Cậu cho rằng cậu là người của Ban Tuyên giáo Trung ương sao?

Nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân gãi đầu:

- Bí thư Hạ, tôi nghĩ như thế. Cải cách mở cửa đã trở thành một trào lưu không thể đi ngược lại, mà hơn mười năm qua thực lực tổng hợp của nước

chúng ta tăng nhanh, cuộc sống của nhân dân cũng được cải thiện đáng kể. Tuy rằng nói có chút can thiệp từ một vài yếu tố không ngờ tới bên ngoài, nhưng đều không phải xu thế chính. Trong tình hình như vậy, kết hợp với thực tế các nơi, tiếp tục kiên định đi sâu cải cách mở cửa chính là xu thế chính, nói rõ quan điểm này có lợi cho việc nâng cao nhận thức của mọi người, thúc đẩy công việc.

- Chỉ đơn giản như vậy? Vậy có phải nhất thiết phải phát biểu trên trên tờ “Tiếng nói Xương Giang” không?

Hạ Lực Hành càng cảm thấy người thư ký của mình thật thú vị:

- Mà tôi thấy có chút quan điểm tuy rằng tôi cũng đã nhắc đến, nhưng không hề mang tính tuyệt đối giống như trong bài viết mà cậu nhắc đến, mà cảm thấy còn phải chờ để bàn bạc. Ví dụ như mối quan hệ giữa giải phóng sức sản xuất và chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội, đúng không?

Lục Vi Dân nghe ra trong giọng nói Hạ Lực Hành không có ý trách cứ, trong lòng càng nắm chắc:

- Đối với vấn đề này, tôi cảm thấy nói rõ quan điểm của mình không có gì đáng trách, mà tôi cảm thấy Bí thư Hạ thực ra đã quá thận trọng, là một người, nói rõ một số suy nghĩ của mình đối với vấn đề này, cũng là chuyện rất bình thường.

Hạ Lực Hành không lập tức thể hiện thái độ với quan điểm này của Lục Vi Dân, mà chìm vào trầm tư.

Mấy bài viết này của Lục Vi Dân động chạm đến thần kinh của ông ta. Lúc đi Bắc Kinh ông ta cũng nghe được một số tin tức, nhưng Bắc Kinh không thể so với các nơi khác, những tin tức này đều là ngầm lưu truyền khắp nơi, nhưng nếu thực sự đăng lên tờ báo của Đảng, đó lại là chuyện khác.

Nhưng mà Lục Vi Dân nói cũng có lý, là một viên chức bình thường có quyền nói rõ suy nghĩ của mình, chỉ có điều ở thời điểm này nói rõ những quan điểm đó thì có ý nghĩa gì?

- Bí thư Hạ, tôi thấy thái độ của cấp cao trên trung ương đối với cải cách mở cửa đã ngày càng rõ ràng, điều này đã biểu hiện ra ở một số lĩnh vực cụ thể. Lĩnh vực hình thái ý thức từ trước đến nay vẫn đi sau một nhịp, đây cũng là xu hướng tâm lý bình thường của môi trường chính trị nước chúng ta. Thực ra tôi cảm thấy thể hiện thái độ rõ ràng một cách thích hợp trước, khơi gợi sự đồng tình cũng là một sự kích thích và thúc đẩy đối với công tác ở một khu vực lạc hậu như Phong Châu chúng ta, thậm chí là cả Xương Giang.

Hạ Lực Hành hơi gật đầu không để người khác nhận thấy. Yến Thanh nói người này có một số quan hệ ở Bắc Kinh, đặc biệt là có người bạn có thể gia đình có chút quyền thế, xem ra cũng có được một chút tin tức, mới có thể mạnh dạn như vậy. Tuy rằng mình cũng tán đồng với suy nghĩ của đối phương, nhưng ở vị trí của mình, lại không thể không suy nghĩ thấu đáo, cẩn thận một chút.

Mạo hiểm và lợi ích luôn đi cùng với nhau, Hạ lực Hành đương nhiên hiểu rõ điều này. Ông ta rất thích điểm này của Lục Vi Dân, có lẽ có những lúc nên mạnh dạn thì phải mạnh dạn một chút. Nhưng lần này có cảm giác như được ăn cả ngã về không, tuy rằng Hạ Lực Hành không cho rằng quan điểm của mình có vấn đề gì, nhưng ở lúc này quả thực quá nhạy cảm.

Đúng là một sự lựa chọn khiến người ta vui, cũng khiến người ta lo.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Con Đường Của Mỗi Người

Lục Vi Dân biết ý, sau khi nộp ba phần bài viết cho ba vị lãnh đạo thì không hỏi gì nữa. Hắn đã làm việc bản thân nên làm, có thể làm, còn về phần nói có thể lọt được vào mắt lãnh đạo hay không, ý định của lãnh đạo muốn xử lý ra sao thì không phải việc hắn có khả năng xen vào.

Bản thân chỉ là hoàn thiện hơn nữa những quan điểm của ba người, cô đọng, nâng cao quan điểm lên một chút, cũng chỉ như thế mà thôi. Các lãnh đạo có chút không ngờ đối với việc quan điểm của họ lại có thể được hắn hoàn thiện một cách phong phú như thế, nhưng sâu thẳm trong lòng chỉ sợ là cũng có phần mong đợi, hiện giờ có thể đưa phát biểu hay không, phát biểu như thế nào, phát biểu trong hoàn cảnh gì, điều này phải xem các lãnh đạo đích thân lựa chọn.

Tuy nhiên, Lục Vi Dân cũng rất khéo léo nhắc tới quan điểm của chính mình. Kế hoạch của một năm lo liệu từ mùa xuân, cần tỏ rõ thái độ, lập tức cần phải đạt được vào khoảng trước hoặc sau Tết âm lịch.

Biết là tâm tư của lãnh đạo không dễ nắm bắt, nhưng Lục Vi Dân biết với sự linh hoạt về thông tin của Tôn Chấn, thì bài viết của hắn rất hợp với ý của ông ta, có thể xác định ông ta sẽ tiếp nhận ý kiến của hắn. Còn nói về phần Hạ Lực Hành và An Đức Kiện, quả thực rất khó nói. Hạ Lực Hành đúng là ở vào vị trí khác, mà tác phong điềm tĩnh của An Đức Kiện khiến việc ông ta có dám đột phá, thậm chí là mạo hiểm hay không, Lục Vi Dân cũng không hề dám chắc.

Trên đường từ Phong Châu quay về Xương Châu, Hạ Lực Hành nửa câu cũng không hề đề cập đến chuyện bài viết. Nhưng Lục Vi Dân cảm nhận được, trong lòng Hạ Lực Hành vẫn bị mấy bài viết đó làm cho rối bời. Đây là một loại trực giác, chỉ có người ở bên cạnh ông ta mới có thể cảm nhận thấy.

Có lẽ Hạ Lực Hành đến bây giờ vẫn chưa đưa ra quyết định rõ ràng, nhưng Lục Vi Dân tin là Hạ Lực Hành hẳn là có thể đưa ra được quyết định.

Khi vợ chồng Hạ Lực Hành về Xương Châu đón Tết, Lục Vi Dân cũng nhân tiện đi nhờ xe. Dọc đường đi, Lục Vi Dân cũng không biết làm sao vợ Hạ Lực Hành lại có hứng thú với cuộc sống cá nhân của hắn như thế, nào là học ở đâu, hoàn cảnh gia đình thế nào, hiện giờ có bạn gái hay chưa, bạn gái là người ở đâu. Mấy câu hỏi này cứ hết câu này đến câu khác đến nỗi khiến Mã Chí Dũng cũng phải liếc sang nhìn.

Lục Vi Dân thấy rất khó hiểu... Bí thư Hạ chỉ có hai cậu con trai đều đang học đại học, cho nên hai vợ chồng Bí thư Hạ cũng rất thoải mái, đào sâu tìm hiểu tình hình của hắn như vậy... dù thế nào cũng cảm thấy có chút khác lạ. Nhưng người nhà lãnh đạo đã quan tâm thì mình vẫn phải cảm tạ thịnh tình.

Chiếc Audi để Lục Vi Dân xuống ở ngã tư khu A2 nhà máy 195, tiễn Lục Vi Dân trước, sau đó lại tiễn Hạ Lực Hành, điều này làm Lục Vi Dân rất cảm động. Tuy nói khu A2 nhà máy 195 phải đi đường vòng không xa, nhưng như vậy cũng là một thái độ... đủ để chứng minh trọng lượng của hắn trong mắt Hạ Lực Hành, tin rằng điểm này Mã Chí Dũng cũng có thể nhìn ra.

Mã Chí Dũng cũng nhờ cơ hội này có thể trở về Côn Hồ, Hạ Lực Hành cũng cho Lục Vi Dân và Mã Chí Dũng nghỉ nửa ngày, tới trưa ngày mai quay mới về Phong Châu, có thể tranh thủ cơ hội này mà nghỉ ngơi nửa ngày.

- Đây chính là con đường cậu muốn đưa tôi đến xem?

Lục Vi Dân nhìn dòng người nhộn nhịp, nheo mắt quan sát xung quanh. Nơi này chính là Ngự Mã Trang – nơi sầm uất nhất của khu trung tâm thành phố Xương Châu. Mấy con phố dọc ngang đầy những biển hiệu sản phẩm tạo thành khu trung tâm buôn bán của thành phố Xương Châu.

- Cậu định làm gì?

Tiêu Kính Phong xoa tay, hơi thở dường như ùng gập gáp hơn không ít, sắc mặt có chút ửng đỏ tiết lộ suy nghĩ lúc đó của anh ta:

- Đại Dân... cậu cũng biết là tôi luôn suy nghĩ về ngành buôn bán máy điện thoại lâu như vậy, tôi cảm thấy nghề này có thể kinh doanh được. Bên kia phố Thanh Vân mới mở một cửa hàng mặt phố rất thuận tiện, cửa hàng không coi là to, nhưng gần ngay Ngự Mã Trang bên này. Tôi thấy đây là cơ hội rất tốt, nếu quả thực đoạn ngắn cách này được phá bỏ, thì kinh doanh của bên kia nhất định có thể phát triển, chắc đoạn ngắn cách này qua năm sau là có thể loại bỏ được... Tôi đã tìm người tới hỏi người bên quản lý thành phố.

- Cậu muốn kinh doanh thiết bị thông tin liên lạc? Vậy còn nguồn hàng?

Lục Vi Dân hơi nhướn mày, hẳn vẫn không ngờ Tiêu Kính Phong lại chọn ngành này. Với tình hình trước mắt mà nói, về cơ bản ngành kinh doanh thiết bị thông tin liên lạc là bị ngành bưu điện độc quyền, hoặc là phải có muôn vàn mối quan hệ với người trong ngành quan hệ mới có thể dám tham gia vào. Tiêu Kính Phong tuy phán đoán rất chuẩn xác, ngành này về sau nhất định sẽ bắt đầu vùng lên mạnh mẽ... nhưng mấu chốt là ở chỗ bắt đầu như thế nào.

Trên mặt Tiêu Kính Phong hiện lên nụ cười đắc ý:

- Đại Dân, chuyện này cậu biết là được rồi. Tôi đã tìm được một mối quan hệ trong ngành bưu điện, cùng hợp tác. Anh ta lo cung cấp nguồn hàng, còn

tôi thì phụ trách phần kinh doanh.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Lục Vi Dân đương nhiên không thể tin là đơn giản như vậy. Nếu đơn giản như vậy, thì căn bản là không tới lượt Tiêu Kính Phong làm ngành này.

- Đương nhiên là không hề đơn giản, nhưng Bưu cục đang dần buông lỏng phương diện này. Tôi đoán chẳng bao lâu nữa là phải mở cửa thôi. Tôi một mặt là định mượn con đường này, mặt khác thì dự định nhập hàng từ bên kia, chỉ mượn danh nghĩa này thôi.

Lục Vi Dân biết Tiêu Kính Phong đã lợi dụng thành công quan hệ của Hoàng Thiệu Thành ở Lĩnh Nam để phát triển thành mạng lưới quan hệ của chính mình, anh ta về mặt này thì đúng là nhân tài trời sinh. Hoàng Thiệu Thành chẳng qua chỉ là dẫn đường cho anh ta, anh ta liền có thể tạo cho mình một mảnh trời riêng ở đó.

- Kính Phong, tôi chỉ có thể nói ngành này trong một khoảng thời gian sẽ phát triển mạnh mẽ, nhưng ngưỡng cửa cho thiết bị thông tin liên lạc sẽ càng ngày càng thấp, cạnh tranh trong ngành này sẽ càng ngày càng ác liệt, cậu cần chuẩn bị tư tưởng. Tuy nhiên, chung quy thì tôi ủng hộ cậu.

Lục Vi Dân vỗ vai Tiêu Kính Phong, cười nói:

- Chuyện cậu đã chọn kỹ, thì mạnh dạn làm đi, cho dù có thất bại, cũng không hề gì, vẫn là câu nói đó, chúng ta còn trẻ, luôn có thể bắt đầu lại.

Tiêu Kính Phong nắm chặt bả vai Lục Vi Dân, không nói gì. Lục Vi Dân biết đây là biểu hiện sự xúc động của anh ta, trong lòng cũng cảm động. Đúng là tính cách thẳng thắn mà nghĩa khí này của Tiêu Kính Phong khiến anh ta có rất nhiều bạn bè, nhưng thành bại cũng do người tạo ra, tính cách nghĩa khí quá mức này cũng khiến trong kiếp trước anh ta bị liên lụy không

ít.

- Đúng rồi, tôi nghe nói cha Chân Ny đã tới Phong Châu?

- Đúng, sao thế?

Lục Vi Dân tuy không cố ý giấu diếm gì, nhưng cũng chẳng cố ý khoe khoang. Cho dù là đối với hai chị em Chân Tiệp, Chân Ny cũng chỉ là để họ nói với người ngoài là cha họ từ chức, nhận lời mời đến một xí nghiệp ở nơi khác, không nói nhiều về các vấn đề khác. Ý lộ ra trong lời nói của Tiêu Kính Phong không chỉ đơn giản là anh ta biết chuyện.

- Không có gì, trong nhà máy bàn tán sôi nổi về chuyện này, nói cha Chân Ny hiện giờ được lên chức vị cao rồi, nhận lời mời tới một xí nghiệp tư nhân làm việc, một năm có thể kiếm được một trăm nghìn tệ, gấp mấy lần khi còn ở trong nhà máy. Còn có người nhìn thấy ông chủ tư nhân kia dùng xe Mercedes Benz đưa cha Chân Ny về, còn là xe với giấy phép của Bắc Kinh, chắc là ông chủ lớn ở Bắc Kinh tới.

Lục Vi Dân quả thực là không ngờ sức mạnh của chiếc Mercedes Benz của Lôi Đạt lại lớn như thế, thoáng cái có thể biến hình ảnh Chân Kính Tài lầm lũi ra khỏi nhà máy 195 trở thành tốt như xưa. Con người sống phải có thể diện, Chân Kính Tài cũng không ngoại lệ, chiêu đó lại vừa giành được điểm tốt.

- Ừ, cũng gần như thế, đúng là chú Chân thực sự phụ trách ở một xí nghiệp quy mô lớn vừa mới xây dựng. Tuy nó không thể so sánh với nhà máy quốc doanh lớn 195, nhưng là xí nghiệp tư nhân theo chế độ cổ phần, các mặt đều phải linh hoạt hơn nhiều, thường thì đều áp dụng quy định lương theo năm, một trăm nghìn hay tám mươi nghìn cũng là điều bình thường.

Lục Vi Dân ngồi trên chiếc xe máy Gia Lăng 125 của Tiêu Kính Phong,

Tiêu Kính Phong đạp cần khởi động, hơi nhấn nhẹ chân ga, lập tức phát ra tiếng xe mô tô gầm rú với sức rung động rất mạnh, nhẹ nhàng rời đi. Chiếc Gia Lăng 125 như một mũi tên lao ra khỏi cung, hòa vào dòng xe cộ. Trong nháy mắt, Lục Vi Dân dường như lại trở về hai mươi năm trước trong kiếp trước.

Chiếc xe máy khéo léo lách trong dòng người đi xe đạp, xe máy lẫn lộn, không khí gần Tết âm lịch mang đến xao động, khiến người ta luôn có một cảm giác mơ màng khi dạo chơi giữa hư và thực. Lục Vi Dân không đội mũ bảo hiểm, chẳng may may để ý đến làn gió lạnh đang tạt vào mặt, dù cho gương mặt nhanh chóng bị gió làm cho lạnh buốt, hẳn muốn hưởng thụ cảm giác chân thật này.

- Đại Dân, cậu nói nghe dễ dàng thế, những năm này có thể kiếm được cái một trăm nghìn hay tám mươi nghìn, cho dù đổi lấy Chủ tịch thành phố cũng không làm.

Tiêu Kính Phong vừa điên cuồng nhấn ga vừa lớn tiếng nói.

Không khí mơ hồ xao động làm cho cả đất Trung Quốc đều chìm vào trong đêm trước thời kỳ bùng nổ, từ “vào thương trường” lại đón một thời kỳ thịnh hành trước nay chưa từng có. Rất nhiều người thành công hay thất bại trong quan trường đều không chùn bước mà lao vào làn sóng lớn mang tên thương trường, phấn đấu vì vận mệnh của chính mình.

Lục Vi Dân có chút hoảng hốt, ở thời đại tiền lương một tháng chỉ có một trăm tệ, lương một năm đạt đến một trăm nghìn quả thực là một giấc mộng xa vời. Cũng khó trách với người đã đặt chân vào thương trường, có đôi chút khả năng chống cự đối với tiền bạc như Tiêu Kính Phong cũng cảm thấy khó tin. Nhưng theo làn sóng thương trường cuồn cuộn, Trung Quốc sẽ đón một thời kỳ mới trước nay chưa từng có, vô số người tranh thủ gặp được con sóng lớn này sẽ phát lên như điều gặp gió, trở thành con cưng của thời đại.

Chiếc Gia Lăng đi vào khu sinh hoạt của nhà máy 195, một chiếc Honda CG125 vọt ra từ giữa hai tòa nhà khu sinh hoạt A3, suýt nữa đụng phải chiếc Gia Lăng của Tiêu Kính Phong. May là hai người đều phản ứng nhanh, kịp phanh xe lại, sau đó đi qua.

Một người đàn ông đội mũ bảo hiểm chở một cô gái rất xinh đẹp, lao đi trong nháy mắt. Lục Vi Dân thấy tia oán hận trong mắt người đàn ông đội mũ bảo hiểm.

- Có phải là thằng cha Diêu Bình không? Trông khá giống.

Chỉ đi lướt qua nhau, gương mặt lại bị mũ bảo hiểm che mất phân nửa nên Lục Vi Dân không nhìn rõ.

- Ừ, đúng rồi, người ngồi sau là con gái của ông Tống ở phân xưởng 28, cũng là cô bé rất xinh đẹp, sao lại đi thích một kẻ vô dụng như Diêu Bình nhỉ? Thằng nhóc này, không dám đi tán Chân Ny, lại muốn đi quấy rầy Mạc Đạm. Tôi với Ngô Kiện cũng không quên nó, thừa lúc đêm tối bí mật đánh cho một trận, nó ngay cả bị ai đánh cũng không biết, nhưng cũng biết điều hơn nhiều rồi, không dám thế nữa, liền nhắm tới con gái nhà ông Tống. Chuyện này không phải vừa khéo sao? Ha ha, nhà họ Diêu đặc tội với không ít người trong nhà máy, cứ để nó đó.

Tiêu Kính Phong cười có chút tùy tiện mà nhấn chân ga.

- Đưa cậu tới nhà Chân Ny hả? Ăn cơm tối xong chúng ta đi hát!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Quỷ Quái Nhà Máy 195

Diêu Bình cảm thấy cơn giận dữ trong ngực trong giây phút ánh mắt thản nhiên của đối phương liếc qua chột như muốn bùng nổ.

Y chắc chắn là đối phương nhận ra mình, giống như chính mình cũng nhận ra đối phương. Tên khốn nạn đó!

Thằng khốn nạn này quả thật là cơn ác mộng của nhà họ Diêu, tổng đi không được, toàn ở những lúc không để ý mà xuất hiện trong tầm mắt, nhắc nhở về sự tồn tại của hắn.

Cái tên Tiêu Kính Phong đó cũng không biết vì sao lại ngoan ngoãn nghe theo Lục Vi Dân đến như thế, giống như chó săn giúp ông chủ canh giữ tài sản, mình chẳng những đến Chân Ny cũng không lại gần được, ngay cả đi Mạc Đạm cũng bị đối phương cảnh cáo một phen. Đêm hôm đó không rõ bị kẻ nào hành hung nhưng phần lớn không tránh khỏi có liên quan đến Tiêu Kính Phong.

Chỉ tiếc là Tiêu Kính Phong bây giờ đã không còn làm ở phân xưởng của cha hắn, nghe nói đi buôn bán kiếm tiền. Không ngờ cũng có thể mua được một chiếc xe để đem khoa khoang trước mặt mình. Mẹ nó. Không phải chỉ là một chiếc xe Gia Lăng 125 sao? Chiếc xe của mình là Honda CG125 nhập khẩu nguyên chiếc từ Nhật Bản về cơ mà! Là cái thá gì chứ?

Tiêu Kính Phong thì không là gì, nhưng Lục Vi Dân thì sao?

Hắn giống như một con rắn độc cuộn quanh trong lòng mình, Diêu Bình

ngĩ đến thân hình quyến rũ mê hồn của Chân Ny đang quần quýt lấy Lục Vi Dân, y có một nỗi kích động từ trong lòng không thể khống chế. Cô gái đang ngồi phía sau này tuy rằng cũng được coi là người đẹp của nhà máy, nhưng không biết vì sao, Diêu Bình dù thế nào cũng không thể quên được hình ảnh quyến rũ yêu kiều của Chân Ny với má lúm đồng tiền và dáng người duyên dáng, cho dù mình chưa từng có được.

Thấy con mình nổi giận ùng ùng xông vào nhà, Diêu Chí Bân sa sầm mặt mày.

Trong thời gian này nhà họ Diêu cũng không thể sống yên ổn. Chuyện mình cạnh tranh vào chiếc ghế Phó giám đốc nhà máy sau khi Diêu Chí Thiện chính thức bị bắt liền tan như bong bóng xà phòng, kẻ trước kia không có chút cơ hội thắng nào là Hoắc Liên Như lại坦然 tiếp nhận chức Phó giám đốc nhà máy của Chân Kính Tài vừa mới từ chức. Trai cò đánh nhau, không ngờ Hoắc Liên Như lại là ngư ông đắc lợi trong chuyện này.

Chuyện của Chí Thiện lan truyền đi xôn xao khắp nơi. Bên ngoài đều nói việc Diêu Chí Thiện làm có mối quan hệ mờ ám với phân xưởng của mình, điều này cũng làm cho Diêu Chí Bân sợ hết hồn. Nếu nói là vài năm trước thì đúng là cũng có dây dưa dính líu, nhưng những năm gần đây Diêu Chí Bân đã sớm ý thức được điều này. Chí Thiện cũng coi như hiểu được điều này, không gây phiền toái cho mình nữa, nhưng cũng khó tránh khỏi có những ảnh hưởng.

- Cha. Con nhìn thấy Lục Vi Dân và Tiêu Kính Phong đi cùng nhau.

Diêu Bình cũng không quan tâm đến cô gái vừa trúng bẫy tình mình còn đang đứng ngay ở cửa, lớn tiếng nói.

- Lục Vi Dân đã về?

Diêu Chí Bân nhíu mày, hạ giọng nói một cách hung tợn:

- Mày cả ngày cứ dán mắt vào thằng Lục Vi Dân đó để làm gì? Con bé nhà Chân Kính Tài khiến mày điên đảo rồi sao? Xa nó là mày không sống nổi à? Không phải mày và Tiêu Tống đang qua lại với nhau sao?

Diêu Bình hít một hơi thật sâu, liếc mắt ra cửa nhìn cô gái đang nói chuyện với mẹ y, không cam tâm nói:

- Cha, không phải cha nói chú Hai gặp chuyện không hay chắc chắn là có người nhắm vào nhà họ Diêu chúng ta sao? Mọi người chẳng phải nghi ngờ là Tiêu Kính Phong có liên quan sao? Tiêu Kính Phong có thể nghĩ ra mưu kế hiểm ác như vậy, lại không sớm không muộn, đúng lúc này lại ra tay? Y có thật sự thông minh đến vậy không? Có thể là có liên quan đến thằng Lục Vi Dân đó hay không?

Không thể không nói rằng trực giác đôi khi là sự phán đoán chuẩn xác nhất. Mỗi thù hận trong tiềm thức với Lục Vi Dân và sự cảnh giác khiến Diêu Bình có thể ngay khi nhìn thấy Lục Vi Dân và Tiêu Kính Phong đang đi cùng nhau liền đột nhiên có phán đoán như vậy.

- Ồ?

Diêu Chí Bân nhíu mày nhìn đứa con lớn Diêu Phóng với vẻ mặt đang chút suy tư.

- Diêu Phóng, con thấy thế nào?

- Diêu Bình nói cũng có khả năng. Tiêu Kính Phong là kẻ thô lỗ, làm việc cũng không thể nghĩ sâu xa đến như vậy. Cho dù cha sa thải y, y có mối hận thấu xương với nhà chúng ta, nhưng nghĩ đến việc lợi dụng chuyện của chú Hai để đối phó với nhà họ Diêu chúng ta, nhất là không sớm không muộn mà chọn đúng lúc nhạy cảm này để ra tay, con cảm thấy y thực sự không thể nghĩ

ra kể đó. Nhưng Lục Vi Dân ...

Diêu Phóng ngồi xuống ghế sofa ngẩng đầu mím môi suy tư:

- Nếu thật sự đúng như vậy, thì mọi việc là do Lục Vi Dân sắp xếp, bày mưu tính kế. Tên Lục Vi Dân này thật quá nguy hiểm. Nhà họ Diêu chúng ta xem ra đã động đến một kẻ khó đối phó.

- Nhưng Lục Vi Dân chẳng phải làm việc ở Lê Dương sao? Cách Xương Châu cũng vài trăm dặm, Diêu Phóng, con nghĩ có khả năng như vậy sao?

Diêu Chí Bản không cho là đúng, cảm thấy chuyện này không thật thực tế.

- Cha, đừng trông mặt mà bắt hình dong, đâu có ai đo được nước biển, hừ. Nhà họ Lục đó cũng không vừa đâu. Tên Lục Ứng Quân đó đang làm Phó chủ nhiệm phân xưởng tại nhà máy cơ khí Hồng Kỳ, tiền đồ còn rộng mở, liền dám từ chức. Tên Lục Vi Dân này con thấy cũng không đơn giản. Đặc biệt là con nghe nói Quách Chinh còn định điều hẳn trở về nhà máy nữa.

Diêu Phóng bình tĩnh và thận trọng hơn cha mình nhiều.

- Tuy rằng nói chú Hai là gây tội thì tự phải chịu, nhưng nhà họ Diêu chúng ta bị người ta cài bẫy thế vẫn là lần đầu tiên, nếu như thực sự là Lục Vi Dân làm, chuyện này không thể để yên!

Thực ra nỗi căm hận trong lòng Diêu Phóng thậm chí còn sâu hơn cả cha mình. Cha mất đi một cơ hội, mà y cũng mất đi cơ hội. Chuyện điều về Ủy ban công tác Đoàn thành phố Xương Châu đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm về cơ bản đã chắc đến 90%, ngay lập tức liền bị gác lại hoàn toàn. Những người cạnh tranh chỉ dựa vào riêng điều này đã đủ để khiến mình hoàn toàn mất đi cơ hội. Đó lại là cán bộ cấp Trưởng phòng, nghĩ đến đây Diêu Phóng không kìm nổi muốn hét lên thật to để giải tỏa nỗi căm giận trong lòng.

Nhưng y lại biết bây giờ không phải lúc suy nghĩ những việc khác, chuyện đã xảy ra, chú Hai đã bị bắt. Cũng chính vì việc của chú Hai đã như ván đã đóng thuyền, nhất định sẽ phải chịu hình phạt, những ảnh hưởng trong thời gian ngắn không thể xóa hết. Chính bản thân mình và cha đều không thể nghĩ đến việc giành lại cơ hội đã mất, mà cần nghĩ đến việc giảm ảnh hưởng của việc chú Hai bị vào tù gây ra đến mức thấp nhất. Biện pháp tốt nhất chính là vờ ngu giả dại, khiến cho sự việc này mờ dần đi, nhưng như thế cũng không có nghĩa là không làm rõ căn nguyên của chuyện này.

Gặp nạn rồi, cũng phải tìm ra ai là người làm chuyện đó. Diêu Phóng chưa bao giờ tin là có kẻ chính nghĩa giữa đường gặp chuyện bất bình mà đi tố cáo, nhất là ở thời điểm nhạy cảm này, trên đời làm gì có việc trùng hợp như vậy?

- Vậy làm thế nào để xác minh chuyện này?

Diêu Chí Bân gật đầu.

- Không cần xác minh nữa, có một số việc chúng ta biết là được rồi. Diêu Bình, trong khoảng thời gian em hãy ngoan ngoãn một chút, đừng không dưng mà gây sự nữa. Nhà họ Diêu chúng ta bây giờ cũng đang trong thế nguy hiểm như Chân Kính Tài vậy, Chân Kính Tài có thể đi nơi khác, nhưng nhà họ Diêu chúng ta thì không thể.

Diêu Phóng hít một hơi thật sâu.

- Nhất là Lục Vi Dân và con nhóc nhà họ Chân đó, đừng đi kiểm chuyện với chúng. Trước khi mọi việc được làm sáng rõ, chúng ta vẫn phải nhịn một chút.

- Anh cả, nếu chúng ta khẳng định được chắc chắn chính là thằng Lục Vi Dân đó và Tiêu Kính Phong làm chuyện này thì sao?

Diêu Bình thực sự không nhịn nổi nữa, hỏi theo đến cùng.

- Hừ, vậy thì bây giờ cũng vẫn phải nhịn. Quân tử báo thù, ba năm chưa muộn. Bây giờ thời cơ chưa thật chín muồi, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội.

Diêu Phóng nói một cách nham hiểm.

Lần này quay về nhà Lục Vi Dân không chút nhàn rỗi, tuy rằng Chân Kính Tài không về, nhưng cũng phải đến nhà họ Chân ăn bữa cơm.

Thái độ của Nhạc Thanh đối với hắn đã thay đổi rõ rệt, nhiệt tình một cách khác thường, nhất là khi nghe Lục Vi Dân hiện nay là thư ký của Bí thư Địa Ủy, tuy có chút lo lắng đến vấn đề sau này Lục Vi Dân bị điều động, nhưng dù có thế nào, có thể trở thành thư ký của lãnh đạo cũng là một tiến bộ vô cùng lớn.

Chân Tiệp chưa về, Lục Vi Dân và Chân Ny sau khi ăn cơm xong cũng không đi đâu, chỉ ở trong nhà. Nhạc Thanh cũng rất hiểu ý, biết rằng con gái và bạn trai đã lâu như vậy mới được gặp nhau một lần thật hiếm hoi, cũng ra hiệu với Chân Ny là muốn đến thăm hỏi nhà một người bạn. Trong nhà cũng chỉ còn lại hai người Lục Vi Dân và Chân Ny.

Cùng với khoảng sân nhỏ thoáng trở nên yên tĩnh, trái tim Chân Ny cũng không kim nổi mà đập thình thình, gấp gáp trong lồng ngực.

Mẹ cô đi khỏi chắc chắn là ra hiệu ngầm, cũng có ý nghĩa là gia đình mình đã chính thức coi bạn trai là thành viên trong nhà. Người từ xưa tới nay phản đối gay gắt nhất là mẹ cô giờ cũng đã khen bạn trai không ngớt lời. Điều này làm cho Chân Ny vô cùng tự hào.

Cha cô mặc dù đã rời nhà máy 195, nhưng ai nấy đều biết cha cô được người ta mời đi làm với mức lương rất cao, bên ngoài còn đồn đại là một trăm nghìn tệ một năm, càng làm cho cả nhà máy bị chấn động. Những người trước kia vô cùng khinh thường gia đình mình giờ cũng đã thay đổi thái độ,

không ít người còn nói cha cô là người có năng lực, đi đến đâu cũng hơn người.

Nghĩ đến những điều này, ánh mắt Chân Ny hướng về người yêu liền tràn ngập yêu thương và tôn thờ, ngoài Đại Dân ra, còn có ai có thể làm được điều này?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của bạn gái, Lục Vi Dân mỉm cười. Nhạc Thanh cố ý nói là đến nhà bạn, ẩn ý chính là để cho hai người có không gian tự do trong hai tiếng này, có thể để hai người tùy ý thể hiện tình cảm ái ân.

- Anh cười gì thế?

Nhìn ánh mắt bạn trai sáng lên tràn ngập ý trêu chọc và đắc ý, trong lòng Chân Ny càng ngây ngất.

- Không có gì, chỉ là anh thấy mẹ em sao lại cũng trở nên tâm lý thế?

Vẻ mặt Lục Vi Dân càng trở nên bí hiểm.

- Anh còn dám nói như vậy? Mẹ em chẳng phải là...

Cô và bạn trai sớm đã vượt qua ngưỡng đó, nhưng nghe Lục Vi Dân nói vậy, Chân Ny vẫn thấy xấu hổ, lập tức lao vào lòng bạn trai mà đấm liên tục.

Thấy bạn gái tỏ vẻ xấu hổ không giấu nổi, Lục Vi Dân làm sao còn có thể chịu được, vòng tay ôm chặt vòng eo nhỏ xíu của Chân Ny vào lòng, miệng cũng đặt một nụ hôn thật sâu.

Những âm thanh của nụ hôn giống như que diêm cháy ném vào thùng xăng, lập tức dấy lên ngọn lửa tình hừng hực.

Bàn tay thành thạo luồn khéo vào trong áo, cởi chiếc áo ngực thật nhanh,

đôi gò bồng đào đầy đặn mềm mại như ngọc chạm vào bàn tay, hân nhẹ nhàng xoa bóp, bầu ngực bồng căng lên, thân thể thiếu nữ run lên, hai má ửng hồng như hoa đào, đôi mắt ướt chan chứa tình cảm. Giống như có điều gì đó đang thúc giục, cảm giác rục rịch cháy trong nháy mắt lan khắp cơ thể, khiến cô có cảm giác muốn rên lên, muốn áp sát thân mình hơn nữa vào lòng Lục Vi Dân.

Trong lúc như thế càng không thể kìm nén nổi nữa, Lục Vi Dân hít một hơi thật sâu, ôm chặt lấy thân hình mềm mại miên man của thiếu nữ, áp sát thân mình lên, chiếc chăn có hơi lạnh khiến hai người cảm thấy hơi sờn gai ốc.

Ngọn lửa tình hừng hực rất nhanh liền xua tan đi hơi lạnh của đêm đông, đôi trai gái đang trong vòng tay người yêu chìm đắm trong biển tình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Y Gắm

Lục Vi Dân lưu luyến không rời tách thân mình ra khỏi thân thể cô gái, cảm giác dễ chịu mềm mại đó khiến hần thiếu chút nữa không kiềm chế được, muốn tiếp tục một lần nữa. Nếu không phải nghĩ đến chuyện Nhạc Thanh không bao lâu nữa sẽ trở về, hần thật muốn cứ tiếp tục ôm bạn gái trong lòng mà ngủ một giấc thật say.

Cô gái cũng luyến tiếc cái ôm nồng nhiệt của bạn trai, nũng nịu uốn éo cơ thể, tấm thân ngọt ngào cọ sát lên vị trí nhạy cảm của Lục Vi Dân, khiến hần không thể không dùng nghị lực lớn nhất mới có thể khống chế được bản thân mình.

Chiếc đèn ở đầu giường có vẻ mờ mịt, hai người cùng ngồi tựa vào đầu giường, thảo nào nói đàn ông sau khi làm chuyện này đều muốn hút một điếu thuốc, quả thực, tựa vào đầu giường, hút một hơi, chậm chậm thưởng thức, cảm giác này còn hơn cả thần tiên.

- Đại Dân, Chân Tiệp nói anh hiện tại có chút không muốn được điều về?

Gò má lúm đồng tiền phấn hồng của Chân Ny tựa vào vai Lục Vi Dân, mái tóc xõa tung, đôi lông mi cong dài cùng đôi môi anh đào đỏ mọng, hơi thở thở hỗn hển, dường như còn chưa trở lại bình thường từ cuộc ái ân ban nãy, chiếc chăn gấm khó khăn lắm mới che lại trước ngực, bầu ngực trắng như ẩn như hiện.

- Ừ, hiện tại không phải thời điểm để trở về.

Lục Vi Dân lời ít ý nhiều.

- Thời cơ chưa chín muồi.

- Chưa chín muồi như thế nào? Chú Quách không phải rất thích anh sao? Anh trở về là có thể trực tiếp đến văn phòng nhà máy làm, nhà máy cần nhân tài ưu tú như anh, so với việc anh ở cái xá kia không phải tiền đồ rộng mở hơn nhiều sao?

Chân Ny có chút giận, đôi mắt nhìn sang hướng khác, nghiêng người, ôm lấy cánh tay hắn, cầm để ở trên vai Lục Vi Dân.

- Em không muốn cuộc sống như thế này, em muốn mỗi ngày đều được ở bên anh. Đại Dân, anh nhanh về đây đi, em biết chỉ cần anh muốn trở về, thì có thể về được, hơn nữa chắc chắn sẽ được coi trọng.

- Anh muốn trở về thì có thể về được? Ừ, lời này cũng không thể coi là sai. Nhưng Tiểu Ny, em là muốn anh về rồi sợ đông sợ tây mà nghe người ta vênh mặt hất hàm sai khiến hay là muốn anh khi trở về khiến ai nấy đều ngưỡng mộ?

Lục Vi Dân yêu thương đưa tay nhấn vào mũi Chân Ny một cái:

- Em muốn kiểu nào?

Cô gái không lên tiếng.

- Muốn có được thì phải trả giá, câu này không thể bàn cãi, đích thực là phép biện chứng có ý nghĩa sâu xa. Bánh chưa bao giờ từ trên trời rơi xuống, nếu như có rơi, vậy không phải là bánh có nhân, mà là cạm bẫy.

Lục Vi Dân rút cánh tay từ trong chăn nắm lấy bờ vai mịn màng trắng như ngọc của cô gái, tiện tay kéo chăn che khuất nơi nhạy cảm kia, lúc này mới

thoải mái vượt nhẹ nơi khiến người ta thêm khát đó.

- Anh không muốn khoe khoang gì, nhưng anh dám nói hiện tại anh làm việc rất tốt, lãnh đạo rất tín nhiệm anh. Nghề thư ký này ai cũng đều biết rằng chỉ là nền tảng, là bàn đạp, không thể làm cả đời. Thế nhưng độ cao và tính đàn hồi của nền tảng và bàn đạp lại không giống nhau, chính là xem sự nỗ lực cùng may mắn của mỗi người. Khi em đã có nền tảng cao, mà lực đàn hồi của bàn đạp cũng đã mạnh, em chỉ cần nhảy một bước, có lẽ chính là tương lai tươi sáng.

Chân Ny hoàn toàn bị khí thế hùng hồn toát ra từ lời nói của người đàn ông bên cạnh làm cho chấn động. Lúc này cô hoàn toàn say mê vì khí phách đặc biệt có sức hấp dẫn của bạn trai mình, có một khoảnh khắc cô thậm chí còn muốn hôn ngược đối phương, khát khao đối phương lại một lần nữa hòa nhập vào cơ thể mình, để đối phương lại cùng mình cảm nhận ái ân một lần nữa. Thứ tình cảm hỗn hợp giữa tôn thờ và yêu say đắm này lớn hơn nhiều tình yêu bình thường.

Bữa ăn của những người khác Lục Vi Dân có thể từ chối, nhưng lời mời của Từ Hiếu Xuân thì hẳn không thể từ chối, cho dù hẳn có bận rộn hơn nữa, thời gian eo hẹp hơn nữa, hẳn cũng phải đi.

Nếu như nói ở trụ sở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm còn có một người khiến hẳn còn có một chút cảm kích, thì đó chính là Từ Hiếu Xuân. Ngay cả đến Chu Du Minh cũng không được tính như vậy, nhiều lắm cũng chỉ là có chút thiện cảm mà thôi.

Từ Hiếu Xuân không giống như thế. Tuy nói mình đến Nam Đàm là thông qua quan hệ của Cao Anh Thành, nhưng quyền quyết định lại ở trong tay Từ Hiếu Xuân. Là Từ Hiếu Xuân cho mình cơ hội này, khiến mình có thể trở thành thư ký của Thẩm Tử Liệt, mà đúng là bởi vì mình làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt mới có thể có cơ hội có bước đột phá ở việc tiêu thụ kiwi, danh tiếng

vang xa, mới có thể thực sự lọt được vào mắt An Đức Kiện.

Chỉ có điểm này đương nhiên không đủ, Từ Hiếu Xuân ở phía sau vẫn luôn luôn giữ thái độ ủng hộ đối với mình. Ngay cả khi mình bị Tần Hải Cơ và Tào Cương liên kết đuổi ra khỏi Ban quản lý Khu kinh tế mới đến Ủy ban công tác Đoàn huyện, Từ Hiếu Xuân vừa mới tiếp nhận chức vụ Phó bí thư cũng vì mình mà đứng ra đấu lý một phen. Không quan tâm kết quả cuối cùng như thế nào, chỉ là thái độ này liền đủ để cho Lục Vi Dân ghi nhớ trong lòng. Sau này Từ Hiếu Xuân còn hết lòng nói tốt cho hẳn trước mặt An Đức Kiện, mỗi ân tình này hẳn phải nhớ kỹ.

Quan hệ Lục Vi Dân và Mã Chí Dũng đã rất thân thiết, một mặt là hai người tương đối hợp ý nhau, mặt khác là hai người đều ý thức được địa vị của từng người trong suy nghĩ của ông chủ cũng không thấp. Chính vì nhân tố này cũng khiến cho Mã Chí Dũng vô cùng tôn trọng Lục Vi Dân.

Nghe nói Lục Vi Dân muốn về Nam Đàm một chuyến, Mã Chí Dũng chủ động đề xuất muốn đưa Lục Vi Dân về Nam Đàm, Lục Vi Dân nhiều lần từ chối nhưng không được. Trùng hợp tối nay Bí thư Hạ có kế hoạch khác, Lục Vi Dân cũng liền xin Hạ Lực Hành và An Đức Kiện cho nghỉ phép về Nam Đàm một chuyến.

Mã Chí Dũng khẳng khẳng muốn đưa Lục Vi Dân một chuyến, Lục Vi Dân từ chối không được, cũng liền hưởng thụ hương vị có xe riêng đưa rước.

Đường Phong Nam cũng không được coi là tốt, nhưng việc cải tạo con đường này lại bị để muộn hơn một chút, chiếc Audi chạy một giờ mới chạy hết đoạn này. Lục Vi Dân cũng lịch sự mời Mã Chí Dũng đi ăn, tuy nhiên Mã Chí Dũng cũng không thể ở lại, chỉ hỏi Lục Vi Dân đến lúc đó có cần đón không, điều này khiến Lục Vi Dân có cảm giác được yêu quý quá mà lo sợ, liên tục tỏ vẻ không dám.

Khi Lục Vi Dân đến khách sạn Nam Đàm thì Từ Hiếu Xuân đã tới, cũng không ngoài dự đoán của Lục Vi Dân, còn có Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Huyện ủy Trương Lập Bản.

Thấy Trương Lập Bản bước lên trước đưa tay chào đón, Lục Vi Dân không thể không thừa nhận trước khác nay khác. mấy tháng trước, Trương Lập Bản còn nói với mình có hứng thú đến Ủy ban Chính trị Pháp luật làm việc hay không, mà hiện tại giữa đôi bên thậm chí đến một kiểu vị trí bất bình đẳng cũng không thể duy trì.

- Chủ nhiệm Trương, đã lâu không gặp ngài.

- Vi Dân, gọi cậu là thư ký Lục tôi cảm thấy quá xa lạ, gọi là Vi Dân nghe vẫn thân thiết hơn một chút.

Trương Lập Bản giơ bàn tay béo tròn bắt tay Lục Vi Dân, lắc một hồi, tay kia thì thân thiết vỗ vai Lục Vi Dân.

- Tôi thật ra rất muốn đến Phong Châu, chỉ sợ cậu quá bận thôi.

- Chủ nhiệm Trương, ngài nói gì thế, ngài là lãnh đạo của tôi, ngài đến Phong Châu, tôi dù có bận rộn đến thế nào cũng không dám tiếp đón ngài không chu đáo.

Lục Vi Dân không thật quen với phương thức gặp mặt đặc biệt thân thiết kiểu này, nhưng hẳn biết Trương Lập Bản là một người phóng khoáng, hơn nữa quan hệ với An Đức Kiệt cũng không tầm thường, có lẽ cũng hiểu tình hình hiện tại của mình trong Địa ủy, cho nên mới nhiệt tình như vậy. Việc này cũng có thể hiểu được.

- Ha ha, Vi Dân, nói được lời này khiến lòng tôi rất thoải mái, đi, vào trong đi, ông Từ cũng ở trong rồi.

Trương Lập Bản cùng Lục Vi Dân sóng vai đi, thậm chí còn thản nhiên đi sau nửa bước.

Lục Vi Dân đâu dám đi trước, vội vàng dừng chân, giơ tay mời Trương Lập Bản đi trước. Trương Lập Bản lại không đồng ý, nói Lục Vi Dân là khách, sau một hồi nhường đi nhường lại, Trương Lập Bản mới miễn cưỡng đi trước.

- Ông Chu tối nay có việc, không tới được, chỉ có ông Từ và tôi, ngoài ra còn có Mao Dung và Phó phòng Công an địa khu Tạ.

Trương Lập Bản vừa đi vừa giới thiệu.

- Phó phòng Tạ? Phó phòng công an Tạ Trường Sinh?

Bước chân Lục Vi Dân thoáng chậm lại, hẳn sớm chỉ biết bữa cơm này không đơn thuần là tụ họp trước năm mới, nhưng Từ Hiếu Xuân đối với mình xem như có ơn tri ngộ, hơn nữa cũng giúp mình không ít, cho nên về công hay về tư hẳn cũng phải nhận lời.

- Ha ha, Vi Dân, đừng nhạy cảm như vậy. Ông Tạ là người Nam Đàm, cùng xã với ông Từ, lại là bạn học cũ, quan hệ vẫn tốt lắm, cũng có liên hệ về nghiệp vụ với tôi, cũng là anh rể Mao Dung, cho nên ông ta về Nam Đàm, chúng tôi cũng tính tụ tập một buổi.

Trương Lập Bản cũng là người đã ở trong quan trường lâu năm, đương nhiên hiểu Lục Vi Dân kiêng kị điều gì, trong lòng cũng vô cùng tán thưởng sự thận trọng của Lục Vi Dân, vừa giải thích vừa nói:

- Ông Tạ này mới chuyển ngành từ bộ đội về, được phân đến phòng Công an địa khu, còn chưa quen thuộc tình hình, đúng lúc, mọi người cùng nhau tụ họp.

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Tôi không thật quen Phó phòng Tạ, chỉ là từng gặp mặt một lần, Chánh văn phòng Mao cũng là lãnh đạo cũ của tôi, đã lâu không được gặp chị ấy, hôm nay phải mời chị ấy một chén.

- Trước lạ sau quen, ông Tạ cũng là một người rất chính trực, rèn luyện ở bộ đội hơn hai mươi năm, là Chính ủy đoàn chuyển nghề trở về, cậu tiếp xúc vài lần sẽ biết ngay thôi.

Trương Lập Bản cười nói.

- Đi thôi.

Đi vào phòng riêng, Từ Hiếu Xuân và một người đàn ông khác đã ngồi vào bàn liền đứng lên, Mao Dung cũng đã sớm đứng ở cửa, cười đón Lục Vi Dân:

- Chà, ngài thư ký Lục hạ cố đến chơi, vinh dự cho kẻ hèn mọn này thật đấy, chị Mao đã lâu cũng chưa được gặp cậu.

- Chị Mao, chị đang trêu tôi đấy à? Chị gọi tôi là Vi Dân thì lòng tôi mới thoải mái, thư ký Lục gì chứ, tôi ở trước mặt chị vĩnh viễn là cấp dưới nhỏ nhoi mà.

Lục Vi Dân vội vàng bắt tay Mao Dung.

- Mấy tháng không gặp chị Mao, chị Mao càng ngày càng xinh đẹp.

Mao Dung cười khanh khách, cười đến nghiêng ngả cả người.

Cô mặc một bộ sườn xám tơ nhung vàng không tay khá hợp mốt, rõ ràng vô cùng ấn tượng trong thời đại này. Đường viền tơ thêu khéo léo tinh xảo, đường xẻ tà thật ra không cao, nhưng Mao Dung có dáng người được giữ gìn

tương đương tốt khiến chiếc sườn xám này lập tức làm rạng rỡ không ít, rất có vẻ phụ nữ quyền quý trong xã hội thượng lưu thời kỳ dân quốc. Càng làm cho Lục Vi Dân hoa mắt chính là bộ ngực của đối phương trong tiếng cười cũng phập phồng không ngớt, rung động mãnh liệt.

- Vi Dân, lời này của cậu nếu là người khác có thể mừng rỡ như điên, nhưng chị Mao của cậu không để mình bị lừa đâu nhé, đi thôi, Phó bí thư Từ thì không cần giới thiệu, cậu chắc cũng quen anh Tạ của tôi chứ?

Mao Dung cũng là chủ nhân tương đối thoải mái, thấy Lục Vi Dân vẫn không chút kiêu căng ngạo mạn, làm ra vẻ ta đây, trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Liên Hệ Và Nêu Gợi Ý

Mao Dung vốn dĩ có quan hệ cũng rất tốt với Lục Vi Dân, chỉ có điều khi ở Nam Đàm thời vận lại không được tốt cho lắm. Ân chủ Vương Tự Vinh bị điều đến Hoài Sơn, cô cũng muốn tới Hoài Sơn, nhưng thời cơ ở Hoài Sơn lại chưa chín muồi, vừa may anh rẽ chuyển nghề trở về phòng Công an địa khu, khiến cô ta cũng yên ảng một thời gian. Cứ đi theo Vương Tự Vinh như thế, dấu ấn cá nhân quá rõ nét, ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển sau này, cho nên cô liền ngoan ngoãn tiếp tục ở lại Ủy ban nhân dân huyện Nam Đàm.

Hôm nay anh rẽ trở về, nói muốn tụ tập cùng Từ Hiếu Xuân, Trương Lập Bản, nhắc đến có thể Lục Vi Dân - thư ký của Bí thư Địa ủy Hạ cũng sẽ quay về tham gia, cô mới để ý đến Lục Vi Dân mà ngày xưa mình vẫn hò hét sai vật giờ đã là cá vượt Long Môn, trở thành một nhân vật không thể coi thường trên trường chính trị địa khu Phong Châu.

Tuy rằng chỉ là một thư ký, nhưng trở thành thư ký của Bí thư Địa ủy thì không thể coi thường. Điều khiến Mao Dung kinh ngạc nhất chính là anh rẽ nói với cô Lục Vi Dân không những vô cùng được Hạ Lực Hành và An Đức Kiện tín nhiệm, mà nghe nói Phó bí thư Tôn Chấn cũng khá là quý mến hẳn, sau này tiền đồ không thể hạn chế.

Lục Vi Dân có thể lọt được vào pháp nhãn của Hạ Lực Hành cũng không có gì là lạ. Có sự hậu thuẫn của An Đức Kiện, lại thêm vào Lục Vi Dân này vốn dĩ quả thực cũng có chút bản lĩnh, Hạ Lực Hành quý mến, tín nhiệm cũng là điều dễ hiểu. Nhưng Lục Vi Dân lại có thể lọt vào được mắt xanh của Phó bí thư Tôn Chấn thì quả thật cũng có chút lạ lùng. Ngay cả là quan hệ

giữa Tôn Chấn và Hạ Lực Hành thân thiết nhưng cũng không thể nói là Phó bí thư lại quý mến thư ký của Bí thư, việc như thế quả thực chưa nghe thấy bao giờ. Lục Vi Dân này có thể làm được điều đó thì quả đúng là một kỳ tích.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, tên Lục Vi Dân này cũng đã từng tạo ra kỳ tích ở Nam Đàm, hẳn là cán bộ cấp Phó ban trẻ nhất, mà lại là Phó chánh văn phòng Ban quản lý Khu kinh tế mới nổi đình nổi đám. Chỉ có điều phúc cũng nhanh mà họa cũng sớm, Lục Vi Dân lướt qua như một ngôi sao băng, như một đóa hoa phù dung sớm nở tối tàn ở Ban quản lý Khu kinh tế mới, liền bị Tần Hải Cơ và Tào Cương vùi dập. Trong lúc mọi người đều cho rằng Lục Vi Dân e rằng trong nhiệm kỳ của Tần Hải Cơ và Tào Cương sẽ cuốn cờ im trống mà chọn cách ngủ đông, hẳn lại vượt khỏi Nam Đàm nhỏ bé... bước vào một không gian rộng lớn hơn.

Suy nghĩ đó chỉ là xẹt qua trong đầu Mao Dung, khiến cô tự dưng cảm thấy xúc động mà thôi. Lúc này cô cũng cần đối diện với hiện thực, người thanh niên trước mặt lại chính là người mà anh rể mình cũng cần phải nhìn thẳng với địa vị tương đương.

Thấy Từ Hiếu Xuân nhường chỗ cho mình vào vị trí trung tâm... Lục Vi Dân liên tục xua tay, tỏ ý tuyệt đối không dám ngồi vào chỗ đó, sau mấy lần chối từ, Lục Vi Dân mới ngồi xuống chỗ giữa Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản. Đây cũng là Từ Hiếu Xuân nói, dù thế nào thì Lục Vi Dân cũng là khách, nếu ngồi ở những vị trí xung quanh thì chính là chủ nhà cũng không hiểu quy tắc.

- Vi Dân... có thể cậu vẫn chưa thật quen với Phó phòng Tạ, người bạn cấp hai của tôi, còn cùng là người ở xã Thạch Phong, cùng nhau lớn lên. Chỉ có điều cậu ấy sống trong quân đội khá tốt, gần đây mới chuyển nghề đến phòng Công an địa khu. Cậu ấy đã đi bao nhiêu năm như vậy, cũng không thật nắm rõ tình hình Phong Châu chúng ta... sau này nếu có cơ hội cậu sẽ đỡ ông Tạ một chút.

Từ Hiếu Xuân cũng biết mình nói những lời này có chút không thật thích hợp, có điều Tạ Trường Sinh nhất định muốn mình thể hiện ý đó, anh ta cũng hết cách... Anh ta đương nhiên biết vị trí hiện giờ của Lục Vi Dân không như xưa, mình nói chuyện cũng phải suy tính một hồi, nhưng anh ta cảm thấy Lục Vi Dân vẫn là một người không quên tình nghĩa xưa, từ thái độ đối với mình cũng có thể nhìn ra điều đó.

- Phó bí thư Từ, ngài xem mình nói kìa, tôi chỉ là một chân thư ký quen, Phó phòng Tạ bây giờ là lãnh đạo của phòng Công an địa khu chúng ta, phải nâng đỡ tôi mới đúng.

Lục Vi Dân cười nói. Hắn cũng biết những lời nói này của mình có phần quá khiêm tốn, liền chuyển sang đề tài khác.

- Có điều Phó bí thư Từ đã dặn dò, tôi đương nhiên sẽ làm theo. Tôi cũng chỉ là một chân sai vặt, sau này Phó phòng Tạ nếu như cần tôi chạy qua chạy lại truyền tin gì, tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức lực.

Từ Hiếu Xuân gật đầu hài lòng, có thể khiến Lục Vi Dân nói những lời này thật không dễ dàng. Vị trí thấp mà quyền lực trong tay lớn, vị trí thư ký này vốn dĩ chỉ là phụ thuộc vào phục vụ lãnh đạo, lãnh đạo tín nhiệm anh, mọi người xung quanh đều phải ngưỡng mộ anh, lãnh đạo không tín nhiệm anh, thì anh chẳng là gì.

Nhưng tính quan trọng của vị trí này thì không ai rõ hơn Từ Hiếu Xuân.

Ông Tạ mới quay về, không chút hiểu biết về tình hình nơi đây, trên thực tế ngay cả Từ Hiếu Xuân cũng không thật sự hiểu rõ tình hình nhân sự địa khu.

Với những người đều là cán bộ được điều trực tiếp từ tỉnh xuống như Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn, Phó bí thư Địa ủy Tôn Chấn, còn cả Chủ nhiệm

Ủy ban Chính trị pháp luật Địa ủy Chu Nhạc Dục, còn Phó bí thư Địa ủy Vương Chu Sơn, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Địa ủy Nhạc Tùng Bách, Trưởng ban Tuyên giáo Địa ủy Lý Tuyền đều là người từ thành phố khác đến, có thể nói toàn bộ bộ máy Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu hoàn toàn không có nhiều nhân sự từ Lê Dương đến giống như trong dự tính. Trái lại là cán bộ trong bộ máy các bộ và ủy ban trung ương đến từ Lê Dương lại hơi nhiều hơn một chút, nhưng lại không chiếm tỉ lệ quá lớn, mà số người được đề bạt từ các huyện lên lại không ít.

Tình trạng như thế cũng khiến cho không ít cán bộ từ xưa đã làm việc ở Phong Châu lâu năm cũng không thật quen thuộc với lãnh đạo bộ máy Ủy ban nhân dân Địa khu. Tác phong làm việc của bọn họ cũng không ai biết, cần có một khoảng thời gian để làm quen và thích ứng. Đến ngay cả cán bộ lâu năm như Từ Hiếu Xuân cũng không quen thuộc với tình hình Phong Châu này, chứ đừng nói đến những cán bộ từ quân ngũ chuyển ra như Tạ Trường Sinh.

- Ha ha, thư ký Lục quá khách sáo rồi. Tôi trở về từ quân ngũ, không quen với công việc ở địa phương, cũng không có quan hệ qua lại gì với ai ở bộ máy lãnh đạo Phong Châu chúng ta, sau này nếu có việc gì làm không đúng, còn phải nhờ thư ký Lục giải thích. Tạ Trường Sinh tôi không sợ điều gì, chỉ sợ lãnh đạo hiểu lầm và không hiểu, nói thật, Tạ Trường Sinh tôi không quen bất kỳ lãnh đạo nào trong Ủy ban nhân dân Địa khu, ngoài Phó bí thư Chu và Chủ nhiệm Nhạc đã gặp hai lần ra, các vị lãnh đạo khác chắc cũng không để ý gì đến Tạ Trường Sinh này.

Tạ Trường Sinh tỏ ra tương đối thẳng thắn, phong cách nói chuyện rất có phong cách thẳng thắn của quân nhân. Có điều Lục Vi Dân lại biết có thể làm đến chức Chính ủy đoàn trong quân đội đâu có đơn giản như hai chữ thẳng thắn? Gian khó trong bộ đội không ít hơn ở địa phương, nhiều nhất cũng chỉ là lĩnh vực tiếp xúc không giống nhau mà thôi. Một vị cán bộ cấp Ủy ban

công tác Đoàn huyện như Tạ Trường Sinh quay về lại có thể được sắp xếp đến chiếc ghế Phó phòng công an địa khu vực thì có thể thấy nó không đơn giản như vẻ bên ngoài.

- Anh Tạ, trước lạ sau quen, Vi Dân là một người thoải mái, sau này hai người đều ở Phong Châu, có thể thường xuyên liên lạc. Vi Dân, Mao Dung mời cậu một chén, chúc cậu ở vị trí công tác mới càng làm càng vừa ý, sau này anh Tạ tôi có việc gì, mong cậu giúp đỡ giải thích nhiều một chút.

Mao Dung nâng chén rượu đứng dậy, chén rượu mắt bò đầy ăm ắp, uống ngay một hơi hết sạch, thần sắc lại không chút thay đổi, khiến Lục Vi Dân được thấy phong thái của một vị nữ kiệt.

- Chị Mao, chị nói như thế khác nào chế giễu tôi, điều tôi phải nói chính là Phó phòng Tạ sẽ không thể có lúc cần tôi tới giải thích, nếu thực sự có, đó phải là vinh hạnh của tôi mới đúng.

Lục Vi Dân cũng một hơi uống cạn.

- Chị Mao sau này cũng phải đến Địa ủy nhiều một chút, người ta thường nói con người càng qua lại nhiều thì càng quen thân mà, chị Mao mà không đến là coi thường tôi đấy. Khi này tôi vừa nói với Chủ nhiệm Trương, vẫn là Phó bí thư Từ nhớ tới tôi, biết tôi không dễ dàng, có thời gian gọi tôi đến ăn bữa cơm. Chủ nhiệm Trương cũng nhận lời với tôi khi không có việc thì cùng tôi ăn bữa cơm, nếu không tôi ở Phong Châu này quả thực là quá vô vị.

Nghe được những lời nói này khiến cho Từ Hiểu Xuân cảm thấy vô cùng dễ chịu, cũng khiến cho Trương Lập Bản thấy mát lòng mát dạ. Có thể có những lời này của Lục Vi Dân, bất kể đến lúc đó người ta có thể dành thời gian hay không, thì chí ít người ta cũng có ý tới.

Lục Vi Dân và Tạ Trường Sinh trở thành nhân vật chính của bữa ăn, có

thế là Từ Hiếu Xuân và Trương Lập Bản đã có ý như thế. Bữa cơm cứ thế mà tiếp tục đến tận chín giờ, Từ Hiếu Xuân lúc này mới điều chiếc xe Volga của Văn phòng Huyện ủy đưa Lục Vi Dân về Phong Châu.

Bữa cơm này cũng coi như là có thu hoạch. Biểu hiện của Tạ Trường Sinh vẫn trong quy tắc, nhưng có thể cảm thấy được vị Phó phòng Công an địa khu kiêm Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật phòng Công an này cũng là một người có xu thế biểu hiện tình cảm ra bên ngoài, hơn nữa có thể nhận ra đối phương thực sự có ý muốn kết giao với mình.

Lục Vi Dân cũng không cho rằng mình có sức hút lớn đến mức khiến cho vị cán bộ lão làng trưởng thành từ trong quân đội kia phải nhìn mình bằng con mắt khác, nhưng ít nhất đối phương cũng nhận thức được giá trị của mình, muốn mượn mối quan hệ của mình để mở rộng mạng lưới quan hệ vốn rất mỏng manh của ông ta tại Phong Châu này, thậm chí muốn tạo dựng quan hệ cá nhân với các vị lãnh đạo chủ chốt trong Địa ủy.

Một người không sợ bị người khác lợi dụng, bởi người khác lợi dụng cũng có nghĩa là anh có giá trị, chỉ sợ ngay cả giá trị để lợi dụng cũng không có. Mình và Tạ Trường Sinh chưa từng có quan hệ gì với nhau, đương nhiên không thể bỗng chốc vừa mới gặp mặt mà như quen đã lâu. Tình cảm cũng tốt, quan hệ cũng được, đều là từng bước xây dựng trong công việc, cái gọi là cùng chung chí hướng cũng chẳng phải do không ngừng tiếp xúc lâu dài mà thành sao?

Chính là giống như Từ Hiếu Xuân và mình. Nếu như không phải lúc mình ở dưới sự quản lý của ông ta, ông ta giúp đỡ, hướng dẫn mình không ít lần, trong lúc mình gặp khó khăn lại nâng đỡ và tiến cử, thì mình sao có thể duy trì mối quan hệ với đối phương khăng khít đến như thế?

Tình cảm phát triển đến mức càng cụ thể trong thực tế cũng sẽ biến thành cái gọi là mạng lưới quan hệ. Kiểu mạng lưới quan hệ này đối với công việc

mà nói, có thể là dầu bôi trơn, cũng có thể là chất xúc tác. Nhưng ở một mặt nào đó nếu như nắm bắt không tốt thì dầu bôi trơn với chất xúc tác cũng có thể ăn mòn giá đỡ vận hành của chốt quan trường, chính là xem anh ứng phó thế nào.

Lục Vi Dân trong lúc trao đổi với Tạ Trường Sinh cũng có ý nói đến vấn đề xây dựng đội ngũ công an, nhắc đến Hạ Lực Hành có yêu cầu cao hơn đối với tố chất của đội ngũ công an. Hãn cũng nhân tiện nhắc đến một số vấn đề còn tồn tại của đội ngũ chính trị pháp luật Phong Châu hiện giờ, đặc biệt là một số hiện trạng trong quá trình xây dựng đội ngũ công an cục Công an thành phố Phong Châu. Nhưng Lục Vi Dân tin rằng Tạ Trường Sinh sẽ hiểu được mình muốn nhắm vào điều gì.

Như thế hơi giống với giả truyền thành chỉ, nhưng Lục Vi Dân không cho rằng như thế. Trên thực tế hai người Hạ Lực Hành và Tôn Chấn cũng biết đến những vấn đề còn tồn đọng của đội ngũ chính trị pháp luật Phong Châu. Hạ Lực Hành cũng từng trao đổi với Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Địa ủy Chu Nhạc Dục, yêu cầu tăng cường sự chỉ đạo và giám sát của Ủy ban Chính trị pháp luật với việc xây dựng đội ngũ cơ quan công an, đảm bảo đội ngũ này phát huy tác dụng then chốt với việc bảo vệ sự phát triển của Phong Châu. Những lời nói này đúng ở mọi nơi, chỉ cần người giải thích phát huy thích hợp sẽ đây có thể cài thêm vô số ngụ ý khác. Lục Vi Dân chỉ là rất khéo léo mà dẫn ra một mặt trong đó, đương nhiên đó chính là mặt mà hãn thấy cần phải nhấn mạnh. Như thế này hoàn toàn chưa đủ, mấu chốt là ở chỗ Tạ Trường Sinh có hiểu được hàm ý trong đó hay không, có thể từ đó mà có một số hành động hay không.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tin Trước Tết

Khoảng thời gian trước Tết âm lịch đối với người Trung Quốc mà nói chắc chắn là thời gian bận bịu nhất trong năm. Tổng kết công việc của một năm, giao lưu, liên lạc, đối nhân xử thế trong việc công việc tư, đều phải thể hiện thông qua các cuộc thăm hỏi ở cơ quan, trên bàn rượu, bàn tiệc, trà lầu, hay phòng hát.

Hai thứ đầu tiên là loại truyền thống thường thấy nhất, mà hai thứ sau lại là trào lưu hiện đại ngày càng phổ biến. Cơm no rượu say xong là đi đánh bài, ca hát, vừa có thể thả lỏng tâm trí, lại có thể xoá bỏ khoảng cách giữa lãnh đạo và nhân viên, thu hẹp khoảng cách hai bên một cách tốt nhất, cho nên ba điều dần dần hình thành một chuỗi động tác dây chuyền.

Đối với địa khu Phong Châu mà nói, đương nhiên trong khoảng thời gian này thì Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành đương nhiên là người bận nhất. Chưa nói ông ta là Bí thư Địa ủy, hơn nữa ông ta vẫn là chuyển từ chức Bí thư Địa ủy Lê Dương tới, tuy rằng Phong Châu và Lê Dương đã phân tách, nhưng ngay cả các lãnh đạo ở một cấp bậc nhất định trong địa khu Lê Dương cũng không ai dám xem nhẹ vị Bí thư Địa ủy tiền nhiệm này. Không chừng sau này Bí thư Hạ này lại thăng chức lên tỉnh, lại trở thành lãnh đạo của bọn họ, điều này có ai có thể nói rõ ràng chứ?

Mà làm thư ký của Bí thư Địa ủy, Lục Vi Dân trong khoảng thời gian này cũng phải bỏ bao công sức để sắp xếp lịch trình cho lãnh đạo. Làm sao mà có thể trong khả năng lớn nhất để lãnh đạo tham gia đầy đủ các hoạt động và các buổi cơm rượu bắt buộc, mà lại phải phối hợp mức độ quan trọng, tính cấp

bách một cách hoàn hảo. Đây cũng là một cuộc khảo nghiệm năng lực đánh giá phân tích tổng hợp sự cân nhắc vai trò của các cuộc dự tiệc cơm rượu và đoán biết tâm tư lãnh đạo của một thư ký với lãnh đạo.

Sau khi sắp xếp bữa cơm cá nhân cho Trương Thiên Hà xong vào ngay sau Tết, một buổi tối trống rỗng ra là có thể đồng thời sắp đặt bữa cơm cho ba tốp người ở khách sạn Thiên Hà, Bí thư Hạ có thể điều chỉnh cho thích hợp trong khoảng thời gian này, cũng giải quyết được vấn đề nan giải của Phan Tiểu Phương. Mà thuyết phục bên Trương Thiên Hà cũng rất đơn giản, chỉ một câu nói rằng trước Tết Bí thư Hạ quá bận, hy vọng sau đó tìm lúc thư thư ngồi với Bí thư Trương, nói chuyện thoải mái, khiến cho Trương Thiên Hà cũng rất vừa lòng.

Đương nhiên sắp xếp kiểu này cũng đều phải được Hạ Lực Hành cho phép. Việc có quan trọng hoặc cấp bách hay không, các vị lãnh đạo khác nhau thì cách nhìn nhận cũng không giống nhau, đây đòi hỏi thư ký và lãnh đạo Văn phòng Địa ủy điều tiết. Đặc biệt là khi bữa cơm càng nghiên về hương vị cá nhân.

Những ngày bận như thế này cứ thế kéo dài đến mừng một Tết.

Mừng một Tết, Hạ Lực Hành dẫn đầu lãnh đạo của Ủy ban nhân dân Địa khu và Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc, Công đoàn cùng đến các cơ quan như: bến xe ô tô đường dài Phong Châu, đồn công an Tây Thành cục công an thành phố Phong Châu, điểm trực của đại đội cảnh sát giao thông phòng công an thành phố Phong Châu, trung tâm điều hành cục điện lực Phong Châu, nhà máy nước Phong Châu để thăm hỏi các đồng chí đang trực ban, coi như là làm tổng kết một năm, cũng coi như là sự khởi đầu một năm mới.

Bắt đầu từ mừng hai, theo thông lệ trực ban của địa khu Lê Dương, như thường lệ là mỗi ngày đều có một vị lãnh đạo ở Ủy ban nhân dân Địa khu đến

chỉ huy trực ban, mà thời gian trực ban của Hạ Lực Hành cũng phải theo thông lệ là sắp xếp cùng với Lý Chí Viễn vào mùng sáu tháng giêng, cũng chính là ngày đầu đi làm. Sắp xếp như vậy có lợi cho lãnh đạo có thể trở về công tác sớm, chuẩn bị về mặt tâm lí và tư tưởng cho năm mới.

Mà Lục Vi Dân cuối cùng cũng được đón kỳ nghỉ dài nhất trong khoảng thời gian làm thư ký. Từ mùng hai đến mùng năm tháng giêng, hẳn có thể vui vẻ mà tận hưởng thời gian riêng của mình, đặc biệt là trong những năm chưa có máy nhắn tin và điện thoại di động, hẳn về cơ bản có thể không cần suy nghĩ đến những việc khác.

- Đúng vậy, nghe nói vẫn dừng lại ở phía nam, tin này quyết đối đáng tin cậy.

Thẩm Tử Liệt có chút hưng phấn mà nâng chén rượu lên nhấp một ngụm. Đây quả là cảnh tượng tương đối hiếm thấy, đặc biệt là sau khi chuyển về ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, Thẩm Tử Liệt về cơ bản thì gần như bỏ hẳn rượu. Hôm nay có thể là do Lục Vi Dân đưa theo cả Chân Ny đến thăm hỏi khiến cho ông ta tương đối vui vẻ, cho nên mới phá lệ uống một chén cho tăng thêm khí thế.

- Vâng, Chủ nhiệm nói rất đúng, tôi cũng biết được tin này. Ông ta quả thật vẫn đang thị sát ở phía nam, nhưng đã có chút thông tin rò ra ngoài, nói trên đường ông ta nói không ít, mà vô cùng chần động. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, liên quan đến những phát biểu đó vẫn chưa thấy đăng báo, thậm chí ngay cả thông tin về ông ta cũng không hề nhắc tới.

Lục Vi Dân cân nhắc từng câu từng chữ, trong ánh mắt tuy rằng không hưng phấn như Thẩm Tử Liệt, nhưng cũng toát ra một ngọn lửa.

- Có thể ý nghĩa của chuyến đi này quá trọng đại, phía trên yêu cầu tiến hành nghiên ngẫm và đánh giá tổng thể và toàn diện về ý nghĩa và nội hàm

của cả quá trình của hoạt động này...

- Vi Dân, đúng vậy, cậu phân tích rất chuẩn xác. Xu thế chung đã định, bây giờ cần phải có một luồng gió nam thổi đi đám mây mù đang bao phủ trong đầu óc mọi người, thực sự định ra phương hướng của bước tiếp theo cho kế hoạch phát triển lớn của đất nước ta.

Thẩm Tử Liệt hít một hơi thật sâu.

- Bài “Tiêu chuẩn kiểm nghiệm chính sách kinh tế chủ nghĩa xã hội” trên tờ “Cầu thị” là do cậu viết hay là Tôn Chấn viết? Còn cả bài “Đổi đầu khó khăn, tiến lên phía trước” viết trên “Tiếng nói Xương Giang” nữa. Đúng rồi, ha ha, bài “Quyết tâm đổi mới, quyết tâm thắng lợi” hôm qua tờ “Nhật báo Xương Giang” đăng cũng là do Hạ Lực Hành viết sao?

Lục Vi Dân cười:

- Chủ nhiệm Thẩm, trước mặt ngài tôi không thể giấu diếm được điều gì. Ba bài viết này đều là quan điểm của Bí thư Hạ, Phó bí thư Tôn và Trưởng ban thư ký An, tôi ghi lại trong mấy lần trao đổi, đối thoại của bọn họ, sau đó cô đọng một số cách nghĩ và quan điểm của bọn họ, cuối cùng đưa bản thảo cho bọn họ và do bọn họ đích thân sửa. Còn về nói có thể công bố hay không, nói thật, trong lòng tôi lúc đó cũng không tự tin cho lắm, ngài cũng biết khoảng thời gian này tương đối nhạy cảm, không ngờ sau khi bọn họ sửa xong thì vẫn công bố.

Thẩm Tử Liệt mỉm cười đầy thâm ý, không nói tiếp nữa. Lục Vi Dân là người nhanh nhẹn, từ thời gian hẳn làm thư ký cho ông ta là đã biết điều đó. Ba bài viết này rõ ràng là có vết tích quan điểm và cách nghĩ của Lục Vi Dân trong đó, hoặc có lẽ Hạ Lực Hành, Tôn Chấn và An Đức Kiện cũng có quan điểm của mình trong đó, nhưng cách thể hiện, nhấn mạnh trọng tâm một cách rõ ràng, sắc bén như vậy, Thẩm Tử Liệt không cho rằng ba vị này có khí

phách và nhuệ khí như thế.

Không phải nói trên phương diện kiến thức và cách nghĩ ba người này kém hơn, mấu chốt là bọn họ bị ràng buộc bởi không khí và cục diện chính trị, không muốn suy xét đến phương diện sâu hơn. Mà trong mắt Thẩm Tử Liệt, tính nhạy bén trong khứu giác chính trị của Lục Vi Dân không ai có thể bằng. Ba bài viết này không nghi ngờ gì nữa chính là thứ mà Lục Vi Dân căn cứ theo ba người Hạ, Tôn, An để viết ra, hoặc là căn cứ vào một số đặc điểm về cách nghĩ, địa vị của ba người kia mà tỉ mỉ viết ra mấy bài như thế. Còn văn phong sắc bén và góc độ sắc bén kinh người, lại thêm thời kỳ nhạy cảm trước mắt, chẳng mấy chốc mà khiến cho luồng khí thế mạnh mẽ của ba bài viết này xuất hiện trên nhiều tờ báo khác nhau.

Có điều Thẩm Tử Liệt vẫn có phần khâm phục sự can đảm của Tỉnh ủy Giang Châu, nếu như nói bài “Đổi đầu khó khăn, tiến lên phía trước” của An Đức Kiện đã thể hiện rõ ràng khuynh hướng chính trị của địa khu Phong Châu mới thành lập, còn bài viết mang tính chất như bài hịch chiến đấu của Hạ Lực Hành xuất hiện trên một tờ như “Nhật báo Xương Châu” rõ ràng là một phán đoán rõ ràng lớn mật với thời cục hiện nay. Mà bài viết của Tôn Chấn lại xuất hiện trên tờ “Cầu Thị” đã dẫn đến không ít tranh luận. Bất kể cấp trên muốn tung ra bài viết này để thử, hay là nguyên nhân khác, ít nhất Tôn Chấn có thể dựa vào bài viết như thế công bố vào thời khắc nhạy cảm này mà giành được cơ hội bước vào tầm nhìn của cấp cao.

- Tử Liệt, anh cũng đừng coi thường mấy vị đó. Em nghe nói Hạ Lực Hành rất có khả năng trong nửa cuối năm sẽ trở về tỉnh, nghe nói không khéo lại chính là lãnh đạo của các anh đấy.

Trương Tĩnh Nghi cười rồi gấp thức ăn cho Chân Ny đang có chút ngại ngùng:

- Nào, Chân Ny, ăn thức ăn đi. Vi Dân đến nhà chúng tôi mấy lần, quen

rồi, cô là lần đầu tiên đến, đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình nhé.

- Cám ơn chị Tĩnh Nghi, tôi tự gặp là được rồi.

Trong lòng Chân Ny vui vẻ. Tuy rằng cô lần đầu tiên đến nhà họ Thẩm, nhưng cũng biết Thẩm Tử Liệt và Trương Tĩnh Nghi rất xem trọng bạn trai mình. Đây lại là cán bộ trên tinh, đặc biệt là nghe thấy câu “Hạ Lực Hành rất có thể quay về tỉnh”, quả thực xém chút nữa khiến cho cô vui mừng mà nhảy cẫng lên.

Tuy rằng không quá quan tâm đến việc Lục Vi Dân có thể quay về Xương Châu hay không, thậm chí cô cũng thừa nhận những lời Lục Vi Dân nói với cô sau cuộc ái ân lần trước trước cũng rất có ý nghĩa, nhưng cứ nghĩ đến việc mỗi ngày đều cô đơn một mình, mà mấy người bạn đã thành đôi cứ lượn lờ trước mắt, cảm giác cô đơn đó khiến cô khó lòng chịu được.

Chân Ny cũng tự nói với bản thân tốt nhất không nên quá tạo thêm áp lực trong công việc cho Lục Vi Dân, nhưng cô hy vọng bạn trai mình có thể ở bên cạnh. Nếu thực sự như Trương Tĩnh Nghi nói, lãnh đạo Lục Vi Dân sắp đi về tỉnh, mà Vi Dân nhất định cũng có thể cùng được đi về làm thư ký, đó chẳng phải là một việc tốt cả đôi đường hay sao?

- Ồ?

Thẩm Tử Liệt và Lục Vi Dân đều rất ngạc nhiên. Thẩm Tử Liệt cũng biết vợ mình nắm tin tức rất tốt, vợ ông là Phó tổng biên tập của báo “Nhật báo Xương Châu”, rất thân với Trưởng ban Tuyên giáo Thành uỷ Xương Châu Triệu Ly. Mà tin Hạ Lực Hành có thể đi về tỉnh cũng không phải tin gì mới, mà cách nói cũng không ít. Có người nói Hạ lực Hành sẽ đảm nhiệm chức Phó chủ tịch tỉnh, mà cũng có người nói Hạ Lực Hành sẽ đảm nhiệm chức Trưởng ban thư ký Ủy ban nhân dân tỉnh, cũng có người nói sẽ đảm nhiệm chức Trưởng ban thư ký Tỉnh uỷ. Trong những tin đó thì tin Hạ lực

Hành sẽ đảm nhiệm chức Phó chủ tịch tỉnh là mạnh mẽ nhất.

Nhưng nếu thông tin đó đến từ Triệu Ly, vậy thì tính xác thực của nó lập tức tăng thêm vài tầng.

- Tỉnh Nghi, em nói Bí thư Hạ có thể đảm nhiệm chức Trưởng ban Tuyên giáo? Như thế có phải là...

Hạ Lực Hành nếu như đến Ban tuyên giáo Tỉnh ủy, đương nhiên không thể là đảm nhiệm chức Phó ban, cho dù chức Phó ban thường trực cũng là không thể, vậy chỉ có thể đảm nhiệm chức Trưởng ban. Mà đảm nhiệm chức Trưởng ban thì có nghĩa là Hạ Lực Hành có thể tiến vào thường vụ, đây không khỏi có chút quá khoa trương.

- Đây cũng chỉ là một lời đồn đại, có điều em lại cảm thấy rất có khả năng. Cứ để xem, tháng sáu tỉnh sẽ họp đại hội Đảng, vậy chẳng phải trong phút chốc có thể rõ ràng sao. Tiếng nói của Hạ Lực Hành rất có trọng lượng với cấp dưới, lãnh đạo trong tỉnh cũng rất xem trọng ông ta, ông ta lên chức cũng là chuyện hợp lý.

Trong vấn đề này Trương Tỉnh Nghi dứt khoát hơn chồng mình.

- Lên chức không khiến cho người ta bất ngờ, nhưng vào thường vụ sợ rằng...

Thẩm Tử Liệt lắc đầu. Theo thông lệ, Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy Xương Giang phần nhiều là chọn ra từ những Phó chủ tịch tỉnh, thỉnh thoảng có tiền lệ là Bí thư Thành ủy của hai thành phố Côn Hồ và Thanh Khê hoặc Chủ tịch thành phố Xương Châu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Những Thay Đổi Nhỏ

Câu nói của Lục Vi Dân khiến Lục Ứng Quân bật cười ha hả.

Có điều anh ta cũng thừa nhận lời em mình vừa nói cũng không phải là không có lý. Mình đang ngồi yên vị ở chiếc ghế Phó chủ nhiệm phân xưởng nhà máy cơ khí Hồng Kỳ bỗng dưng không có nguyên do gì mà thôi việc. Những trải nghiệm thăm trầm trong thời gian hơn một năm kể từ khi tốt nghiệp của Lục Vi Dân không hề kém với các cán bộ công tác cả chục năm, bây giờ lại trở thành thư ký của nhân vật quyền lực nhất của cả một địa khu. Còn Lục Chí Hoa tốt nghiệp Học viện sư phạm Hoa Đông vốn dĩ là giáo viên rất có tiếng ở trường trung học số 1 của Lê Dương, tính cách đặc biệt của cô càng khiến cô trở thành nhân vật gây chú ý nhất trong trường. Nếu thật sự cô cũng thôi việc, thì nhà họ Lục sẽ thật sự trở thành gia đình khiến người ta nhìn với một ánh mắt khác.

- Anh thì lại thấy, Chí Hoa muốn làm gì không quan trọng, mấu chốt ở chỗ chỉ cần nó có ý tưởng của bản thân thì không có vấn đề gì, anh ủng hộ nó.

Lục Ứng Quân nói rất thoải mái.

- Ha ha, anh à, anh đương nhiên phải ủng hộ chị ấy rồi, nếu không một mình anh chẳng phải sẽ gặp áp lực quá lớn từ cha mẹ sao? Nếu chị Hai cũng thôi việc, vậy anh chẳng phải còn có thêm một quân đồng minh à, có thể hợp lực tác chiến chống lại cha mẹ.

Lục Vi Dân đi guốc trong bụng ông anh cả.

- Nói linh tinh. Anh cũng không đành lòng khiến cha mẹ quá lo lắng, nhưng nói cho cùng chúng ta vẫn phải có con đường riêng của mình, suy nghĩ của cha mẹ và của chúng ta không giống nhau cũng là điều dễ hiểu. Cho nên, Vi Dân, em mới là hợp ý cha mẹ nhất, phải cố gắng giúp bọn anh giải thích để cha mẹ thông cảm, để hai người nghĩ cho thông suốt.

Lục Ứng Quân thở dài một hơi.

- Đời người chỉ có mấy chục năm như vậy, không nhân lúc còn trẻ tận dụng thời gian, đến khi già rồi sẽ giống như lời Nikolai Alexeevich Ostrovsky nói, sẽ “ân hận vì những năm tháng sống hoài sống phí”.

Lời nói của Lục Ứng Quân đã cất lên tiếng nói từ đáy lòng Lục Vi Dân.

Khoảng thời gian hơn một năm trong nháy mắt đã trôi qua, Lục Vi Dân cảm thấy trong thời gian này đôi khi mình vẫn có một cảm giác ngẩn ngơ và không thực tế như bước ra từ trong mơ, chỉ có khi ôm chặt Chân Ny, hẳn mới có thể thực sự tin rằng mình đang có mặt ở hiện tại.

Đối với kế hoạch cho tương lai thì hẳn chỉ có một nét sơ lược mơ hồ. Nhất là hiện tại, mình làm thư ký cho Hạ Lực Hành, có thể nói thịnh suy vinh nhục đều phụ thuộc vào con đường quan lộ của Hạ Lực Hành có được suôn sẻ hay không. Như thế vừa có ưu thế cực lớn, đồng thời cũng ẩn chứa mạo hiểm cực độ. Mình không thể làm thư ký cho Hạ Lực Hành mãi được, nếu thật sự đúng như Trương Tĩnh Nghi nói, trong năm nay Hạ Lực Hành sẽ rời khỏi Phong Châu, tiền đồ của mình lại đứng trước một sự thay đổi.

Nếu Hạ Lực Hành thật sự sẽ thăng chức đến tỉnh, bất kể là đảm nhiệm chức Phó chủ tịch tỉnh hay là vào ghế Ủy viên thường vụ, mình đi theo Hạ Lực Hành dường như cũng là một điều đương nhiên. Cho dù là Hạ Lực Hành rời khỏi Phong Châu sau Đại hội Đảng lần thứ 14, mình làm thư ký cho Hạ Lực Hành cũng không đến một năm, Lục Vi Dân cũng tự tin rằng Hạ Lực

Hành sẽ công nhận người thư ký như mình. Nhưng đi theo Hạ Lực Hành lên tỉnh có phải là sự lựa chọn tốt nhất hay không?

Nhìn bề ngoài thì là như thế. Trong hoàn cảnh thông thường, đi theo lãnh đạo thì tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng Lực Vi Dân lại biết mình thực sự không phải một người thích hợp làm công việc thư ký, trong sâu thẳm tâm hồn mình cũng không thích cuộc sống làm thư ký. Hẳn càng hy vọng có thể có một không gian thuộc về bản thân mình để dốc sức sáng tạo.

Nhưng hiện nay nghĩ tới điều đó dường như còn có chút hơi sớm. Làm tốt công việc mỗi ngày của mình, giành được càng ngày càng nhiều sự công nhận từ những người bao gồm Hạ Lực Hành, thậm chí Tôn Chấn, An Đức Kiện, tận dụng mỗi công việc hàng ngày, mỗi chuyện nhỏ, không ngừng nâng cao vị trí của mình trong mắt bọn họ mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Cây đa ngoài cửa sổ trông xanh ngắt và tươi mát, xung quanh ao nhỏ là những bụi cây, hai chiếc ghế mây đặt ngay trên bãi cỏ. Tuy rằng màu sắc chính của cỏ vẫn là sắc vàng úa, nhưng mơ hồ có thể nhìn phát hiện thấy vài tia màu xanh non trong sắc vàng úa.

- Mang thêm một chiếc áo cho ông ấy đi, cẩn thận kéo cảm lạnh.

Người phụ nữ trung niên đứng ở trước cửa sổ đưa chiếc áo khoác cho cô giúp việc đứng bên cạnh.

Người đàn ông ngồi ở ghế mây không hề để ý tới sự quan tâm của vợ, vẫn tiếp tục đề tài của mình:

- Lực Hành, tôi đồng ý với quan điểm của cậu, tình hình Phong Châu khá đặc thù. Tôi nói thẳng là ban đầu tỉnh muốn tách Phong Châu ra là có ý cởi bỏ gánh nặng cho Lê Dương. Nhưng đó chỉ là một mặt, ở địa khu Lê Dương

cũ, khu vực hành chính quá lớn, dân số quá đông, tách Phong Châu ra có thể tạo cơ hội cho tỉnh ủng hộ Phong Châu một cách tập trung hơn, để các cậu có thể có được sức lực đầy đủ hơn để đẩy mạnh phát triển sự nghiệp kinh tế xã hội Phong Châu. Đây mới là chủ ý của tỉnh.

- Vấn đề chủ yếu của Phong Châu hiện nay là gì? Xóa bỏ sự chênh lệch tồn tại khách quan, quan trọng hơn chính là tư tưởng, quan niệm đội ngũ cán bộ chúng ta, nhất là cán bộ lãnh đạo! Giải quyết vấn đề đổi mới quan niệm của nhóm người này là nhiệm vụ đầu tiên và khó khăn nhất. Chỉ có giải quyết được vấn đề này, việc phát triển sự nghiệp kinh tế xã hội Phong Châu mới có bảo đảm chắc chắn nhất về tư tưởng và đội ngũ!

Hạ Lực Hành yên lặng lắng nghe lời nhận xét của người trước mặt. Ông ấy là Bí thư Tỉnh ủy, cho dù là Tết âm lịch về cơ bản cũng không có thời gian nghỉ ngơi, mình có thể có được hai tiếng buổi sáng nói chuyện thoải mái với Bí thư Điền đã là ưu ái đặc biệt. Hạ Lực Hành mơ hồ cảm giác thấy, đây đương nhiên là có liên quan đến một số ý tưởng, quan điểm của mình trong lần Bí thư Điền đến Phong Châu khảo sát, điều tra nghiên cứu. Chỉ sợ cũng có quan hệ nhất định với bài viết của mình đăng trên tờ “Nhật báo Xương Giang” hai ngày trước.

Nói thật, bài viết đó có thể được “Nhật báo Xương Giang” chọn, hơn nữa là đăng ngay ở trang đầu, khiến Hạ Lực Hành cũng có chút không ngờ tới, vì thế ông ta còn gọi điện thoại riêng cho Trưởng ban Tuyên giáo Tỉnh ủy Tần Cự.

Trong điện thoại Tần Cự cũng không giấu gì, nói thẳng là đã giới thiệu bài viết đó với Bí thư Tỉnh ủy Điền, mà Bí thư Điền sau khi xem xong bài này được hai ngày sau khi mới đột nhiên gọi điện thoại cho ông ta, bảo ông ta sắp xếp đăng ở một vị trí nổi bật ở “Nhật báo Xương Giang”.

- Tôi vẫn khá vừa lòng với tình hình bộ máy Phong Châu hiện nay, nhưng

chỉ có bộ máy này có nhận thức về vấn đề này thì còn chưa đủ, bộ máy ở cấp huyện và thành phố thì sao? Tư tưởng có phải đã thật sự được khai thông hay không, đã đưa ra được đối sách và biện pháp chưa?

- Phải có hành động! Tư tưởng đã được khai thông, vậy thì phải đưa ra những biện pháp, đối sách thực sự!

Người đàn ông già hơi dựa người vào chiếc ghế mây.

- Tôi nhớ rõ lần trước đồng chí Chính Hi từng nhắc tới một việc, nói khi Xương Châu triển khai hoạt động thu hút đầu tư đã bị cán bộ một huyện trực thuộc Lê Dương lúc đó “đánh lén”, khiến phía Xương Châu vô cùng giận dữ. Tôi cũng từng hỏi đồng chí Chiêu Dương, cậu ta nói thật sự là có chuyện như vậy. Nghe nói đồng chí “đánh lén” đó cũng nói năng rất hùng hồn, đầy lý lẽ, cho rằng khi triển khai hoạt động thu hút đầu tư tỉnh không nên phân biệt đối xử. Hơn nữa còn đưa ra một quan điểm, đại khái ý nói là nếu nhà đầu tư chọn bọn họ tuyệt đối không phải vì sự xuất hiện bọn họ, mà là do bản thân Xương Châu không đủ sức hấp dẫn, không có sự xuất hiện bọn họ thì nhà đầu tư cũng sẽ không lựa chọn Xương Châu, sẽ tới địa phương khác. Mà nếu các nhà đầu tư đã hạ quyết định chắc chắn sẽ chọn Xương Châu thì cũng sẽ không vì bọn họ xuất hiện mà thay đổi ngay chủ ý. Tôi rất đồng ý với quan điểm này!

- Hiện nay chúng ta muốn phát triển kinh tế thì phải thay đổi lối suy nghĩ, tâm lý khệnh khạng ngồi chờ nguồn lợi chạy tới cửa rất có vấn đề. Anh không cải thiện môi trường đầu tư của mình, không chuyển đổi tác phong làm việc thì sao có thể thích ứng với sự thay đổi của thời đại, sao có thể khiến nhà đầu tư từ nơi khác đến hài lòng?

Trong cuộc nói chuyện hôm nay rõ ràng là Điền Hải Hoa rất hứng thú.

- Cho nên tôi nói với đồng chí Chính Hi, cạnh tranh công bằng là đảm bảo

căn bản cho phát triển tốt đẹp, Xương Châu không nên so đo với các thành phố cấp ba anh em của mình, mà nên suy xét từ góc độ làm thế nào để cải thiện môi trường đầu tư, phát triển của mình. Điều kiện phía Xương Châu tốt, đủ sức hấp dẫn với nhà đầu tư, còn lo lắng các thành phố cấp ba khác tranh cướp các nhà đầu tư đi sao? Chẳng lẽ nói sức cạnh tranh của Xương Châu còn không bằng Phong Châu, Lê Dương? Không phải như vậy chứ!

- Đứng ở góc độ Lê Dương để nhìn nhận, với cán bộ biết cách “đánh lén”, chẳng những phải cố vũ, ủng hộ, hơn nữa phải gióng trống khua chiêng mà khen ngợi thật rõ ràng. Muốn làm được việc thì phải có tâm thế quyết tâm không sần, chỉ cần là phương pháp, sách lược hợp pháp, đều có thể thử một lần. Tôi thấy Xương Giang chúng ta chính là thiếu sức mạnh dứt khoát quyết tâm không nản chí!

Hạ Lực Hành thật sự không ngờ những gì Lục Vi Dân đã làm khi ở Ban quản lý Khu kinh tế mới Nam Đàm lại khiến cho Bí thư Hải Hoa có được ấn tượng sâu sắc đến như vậy. Khi đi ra khỏi nhà Điền Hải Hoa, ông ta vẫn còn đang nhớ lại những điều cần nghiên ngẫm trong buổi nói chuyện vừa rồi.

Thật sự là sau khi “Nhật báo Xương Giang” đăng nguyên văn bài viết của mình, Hạ Lực Hành cũng đã có chút cảm giác. Chiều hướng của cấp cao đang lặng yên không một tiếng động đã có thay đổi, mà Tỉnh ủy Xương Giang chắc chắn cũng cảm thấy được điểm này. Bí thư Điền sở dĩ dám mạnh dạn như vậy mà chỉ thị rõ ràng để đăng bài viết của mình lên, chính là một cách biểu thị công khai.

Con mắt đánh giá của Yến Thanh thật sự rất khá, khứu giác chính trị và tầm mắt của Lục Vi Dân đều hơn người. Mặc dù là lúc trước mình vẫn có chút lo ngại với bài viết này, nhưng lời nói “tinh sẽ có sự nhìn nhận đúng đắn” của Lục Vi Dân đã thuyết phục được Hạ Lực Hành.

Hạ Lực Hành biết hiện giờ mình đang ở trên một vị trí tương đối tinh tế.

Từ lần trước Bí thư Hải Hoa đến Phong Châu khảo sát, điều tra nghiên cứu Hạ Lực Hành liền mơ hồ cảm thấy mình có khả năng sẽ không ở Phong Châu trong thời gian quá dài. Thiệu Kính Xuyên cũng rất hàm súc mà nhắc đến một số ý chứng minh phán đoán của Hạ Lực Hành, sau Đại hội Đảng lần thứ 14 e rằng chức vụ của mình sẽ thay đổi, nhưng cụ thể thay đổi như thế nào thì bản thân Hạ Lực Hành cũng không xác định được.

Chính là vị trí tinh tế như thế khiến Hạ Lực Hành cũng rất do dự. Trong quan điểm, tư tưởng, “cấp tiến” quá mức không thể nghi ngờ chính là điều tối kỵ, nhưng ổn định, bảo thủ quá cũng có cái hại. Cân nhắc mãi, Hạ Lực Hành vẫn quyết định làm theo chủ ý của mình mà liều một lần, như Lục Vi Dân nói, giao trách nhiệm đầu tiên cho tỉnh, tỉnh sẽ đánh giá mức độ mạo hiểm của bài viết này.

Tuy rằng ý của Bí thư Hải Hoa là đồng ý với quan điểm của mình, nhưng rất nhiều việc chưa đến lúc chắc chắn thì chưa dám kết luận. Thường thường anh cho là mình nắm chắc phần thắng, kết quả lại không như mình tưởng tượng, những chuyện kiểu này tiền lệ quá nhiều. Nhưng bước này nếu đã thực hiện, chỉ sợ cũng không còn đường mà hối hận.

Nghĩ đến Tôn Chấn còn dám kí tên ở bài viết trên tờ “Cầu thị”, Hạ Lực Hành không kìm nổi lại vì sự thấp thỏm và lo nghĩ của mình mà bật cười. Có gì đáng sợ cơ chứ, mình quang minh lỗi lạc, coi trọng thái độ thực sự cầu thị, chẳng phải chỉ là thể hiện ý nghĩ, quan điểm thực sự của mình với truyền thông thôi sao!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Có Ý Tưởng

Đi từ trong nhà Tôn Chấn ra, Lục Vi Dân cũng rất phấn chấn.

Chuyến này đến nhà Tôn Chấn là rất đúng.

Rõ ràng Tôn Chấn có chút ngạc nhiên trước chuyến thăm hỏi này của hắn, nhưng phần nhiều vẫn là thái độ vui vẻ.

Tuy ông ta là Phó bí thư Địa ủy, nhưng mình là thư ký của Hạ Lực Hành, đối với Hạ Lực Hành, hoặc là đối với An Đức Kiện, Phan Tiểu Phương, cũng không có quan hệ trong công việc bao nhiêu đối với vị Phó bí thư Địa ủy này, nói đúng hơn là mình còn chưa đủ tư cách.

Tôn Chấn vẫn giữ ấn tượng tương đối tốt về bản thân mình, nếu nói là có ơn nâng đỡ cũng không quá đáng. Từ Ủy ban công tác Đoàn Nam Đàm đến Địa ủy Phong châu, tuy nói An Đức Kiện có công rất lớn trong đó, nhưng đòn tác động cuối cùng cũng có một phần công lao của Tôn Chấn.

Tuy chỉ có nửa giờ ngắn ngủi, nhưng Lục Vi Dân lại thu hoạch được không ít. Sự ưu ái và kỳ vọng trong những lời của Tôn Chấn khiến đến Lục Vi Dân cũng có phần cảm động, có lẽ đây chính là duyên phận trong chốn u minh, kiếp trước đã có, kiếp này càng sâu đậm.

Trong giọng nói Tôn Chấn toát ra sự quan tâm hết mực đến Lục Vi Dân, thậm chí ngay cả gia cảnh Lục Vi Dân cũng hỏi cặn kẽ, đối với Lục Vi Dân mà nói, tấm lòng quan tâm đó chính là một kiểu tiếp xúc không lời.

Lục Vi Dân không loại trừ khả năng Tôn Chấn coi trọng và yêu quý mình là có nhân tố từ bài viết đó. Nhưng trước kia Tôn Chấn đã rất thân thiện với mình, mà mình chẳng qua chỉ là làm một số việc nhỏ nhặt trong phận sự của mình, thực sự có dám công bố hay không, có thể công bố hay không, công bố ở đâu, thì vẫn là do Tôn Chấn đích thân quyết định và nghĩ cách, mình thì không làm được gì nhiều.

Một chiếc Peugeot màu xám sẫm 505 rẽ vào từ góc ngoặt phía bên kia, mang biển số 50 của Xương Giang rất nổi bật. Lục Vi Dân chỉ thoáng liếc nhìn là biết xe đến từ Phong Châu, hơn nữa từ biển số xe có thể thấy, hẳn là xe công của một cơ quan Đảng, chính quyền nào đó ở huyện trực thuộc Phong Châu. Xe Santana ở Xương Châu có lẽ không được coi là gì, nhưng đối với địa khu nghèo khó, hẻo lánh như Phong Châu mà nói, đại khái cũng chỉ có nhân vật số một, số hai ở huyện mới có tư cách hưởng thụ.

Từ sau khi Nam Đàm có tiền lệ mua xe, trong thời gian nửa năm sau đó, nhanh chóng dấy lên cơn bão mua xe ở bảy huyện phía nam địa khu Lê Dương, Santana và Peugeot 505 trở thành lựa chọn hàng đầu của các Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Chiếc xe Peugeot 505 màu xám sẫm mang biển số xe này không thể nghi ngờ liền biểu thị đây là xe của nhân vật số một trong một huyện nào đó.

Chiếc xe Peugeot dừng lại ngay trước tòa nhà Lục Vi Dân vừa đi ra, một người đàn ông dáng người có vẻ mập mạp và một người phụ nữ xem ra chắc chính là người nhà lần lượt bước xuống từ ghế sau.

Lục Vi Dân mỉm cười, đó là Bí thư Huyện ủy Phụ Đầu Tề Trọng Thiên.

Bình thường thì sau Tết âm lịch lãnh đạo sẽ không tiếp khách, ngoại trừ có quan hệ đặc biệt hoặc là có hẹn trước, mà có thể hẹn vào thời gian này bản thân nó cũng đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Tuy rằng sức ảnh hưởng của Cửu Trĩ Lương ở Phong Châu là thâm căn cố đế, nhưng từ góc độ nào đó mà nói làm việc ở Phong Châu trong thời gian dài cũng giới hạn sức ảnh hưởng của y.

Những người từng ngang vai ngang vế nhau với Cửu Trĩ Lương như Tề Trọng Thiên, nếu muốn khiến y lập tức ngoan ngoãn tuân theo Cửu Trĩ Lương răm rắp chắc chắn là không thực tế, thậm chí còn có khả năng sinh ra một sự chống đối từ sâu thẳm trong lòng. Mà đây cũng là một cơ hội cho Tôn Chấn, mà xem ra Tôn Chấn cũng nắm bắt cơ hội này rất tốt.

Lục Vi Dân vừa đi vừa nghĩ. Hắn phải phải tạo dựng được uy tín của mình, ngoại trừ phải tích lũy từng chút một trong công việc, ở phương diện khác cũng phải rút ngắn khoảng cách với một số cấp dưới có thể sử dụng hoặc là có tiếng nói chung với mình cũng là cách đơn giản và hữu hiệu nhất. Mà loại đối tượng thứ hai tương đối khó, đối tượng kiểu đầu tiên càng nhanh và dễ dàng hơn, đôi bên đều cần nhau có thể khiến cả hai đều ăn nhập hơn.

Có thể khiến vợ chồng Tề Trọng Thiên đến nhà thăm hỏi trong dịp Tết âm lịch, mà nếu như không có gì ngoài dự đoán, trong thời gian này thăm hỏi thì cũng là có tiệc tại nhà, Tôn Chấn xem ra cũng rất thành thạo trong việc hòa mình vào Phong Châu. Trong thời gian mấy tháng gần gũi, có thể làm được điều này, đủ thấy vị Phó bí thư Tôn xưa nay phong cách mạnh mẽ, cứng rắn nổi bật này không đơn giản.

Về đến nhà, Lục Vi Dân lại không ngờ nhìn thấy chị Hai Lục Chí Hoa đang ở trong nhà đọc sách, tuy nhiên nhìn vẻ mặt chị Hai, quyển sách trên tay chẳng qua chỉ là cầm cho có, dường như đang băn khoăn vì chuyện gì đó.

- Chị Hai, sao thế? Vẫn lo nghĩ vì chuyện thôi việc?

Lục Vi Dân đi đến bên cạnh Lục Chí Hoa và ngồi xuống.

Trong nhà rất yên tĩnh, Lục Ái Quốc cùng cha mẹ lên đường phố vẫn chưa về, Lục Ứng Quân hẳn là đi cùng với mấy người anh em tốt của anh ấy ở nhà máy, cơm trưa còn thừa rất nhiều, chỉ cần hâm nóng lại là đủ.

- Không phải vì chuyện đó đâu. Cha mẹ cũng đều biết tính chị, chị chỉ là đang nghĩ, sau khi thôi việc thì chị nên làm gì.

Lục Chí Hoa nói bất đắc dĩ.

Lục Vi Dân bị lời nói của chị Hai chọc cười, đến sau khi thôi việc sẽ làm gì còn chưa nghĩ ra, sao lại đã nghĩ đến chuyện thôi việc? Kiểu này khó tránh khỏi quá là khác người.

- Chị Hai, chị chưa nghĩ ra sẽ làm gì, sao đã nghĩ đến chuyện thôi việc? Không phải là chị làm việc ở trường không được hài lòng?

Lục Vi Dân thực không hiểu nổi chị Hai mình đang suy nghĩ cái gì.

- Không phải. Ở trường cũng không có việc gì, chỉ là chị không thấy hứng thú. Chị không thích kiểu công việc không có chút thử thách nào như thế, khiến người ta thấy đỡ đỡ.

Lục Chí Hoa dường như vẫn nói rất hùng hồn.

- Chị thích công việc mà ngày nào cũng bận rộn mà phong phú, thậm chí là vất vả. Chỉ cần có tính thử thách, công việc càng khó khăn thì chị càng thấy thú vị.

“Vậy chị thực sự nên đi bán bảo hiểm hoặc là chào hàng.” - Lời này Lục Vi Dân không nói ra miệng. Những năm này ngành bảo hiểm vẫn chưa phải là dựa vào việc bán hàng, công ty bảo hiểm độc quyền khiến bất kỳ loại bảo hiểm nào cũng không cần bán, mà là tất cả khách hàng đều tự giác đi mua, chỉ có duy nhất một đơn vị đó.

- Vậy thì chị thực sự phải suy nghĩ kỹ một chút là rốt cuộc sẽ làm gì. Hay là trước tiên hãy cứ tiếp tục làm ở trường, đến khi tìm được nghề thích hợp rồi mới thôi việc?

Lục Vi Dân đề nghị.

- Không, không có áp lực thì không có động lực, bị dồn vào chỗ chết thì mới có thể tái sinh. Thôi việc rồi thì chị mới có thể dồn hết sức mình vào thách thức, chị đã quyết định rồi.

Lục Chí Hoa nói như đinh đóng cột.

- Về phần sẽ làm gì, thì chị cần suy nghĩ kỹ càng một chút.

Lục Vi Dân không còn gì để nói.

- Đúng rồi, vừa rồi Chân Ny đến tìm em, nhìn hai em như vậy khổ quá, Đại Dân, em thật sự định cứ tiếp tục với Chân Ny như vậy sao?

Lục Chí Hoa quay đầu liếc nhìn Lục Vi Dân một cái.

Trong lòng Lục Vi Dân hơi rùng mình, hẳn biết trực giác của chị Hai mình rất sắc bén, lời nói này là có hàm ý khác.

- Sao cơ? Em và Chân Ny có gì không ổn sao?

Lục Vi Dân cười như không có việc gì.

- Nói chung chị cảm thấy em và Chân Ny có chút không hòa hợp, nhưng em muốn chị nói rõ ràng từng điều thì chị cũng không nói ra được, chỉ là cảm thấy hai đứa không có vẻ như có thể trở thành vợ chồng.

Lục Chí Hoa cũng không giấu gì trước mặt em trai, ánh mắt đã dò tìm trên gương mặt Lục Vi Dân.

- Bản thân em thấy thế nào?

- Em thấy em và Chân Ny rất tốt đấy chứ, mọi việc đều tốt.

Lòng Lục Vi Dân chột chùng xuống. Hắn tuy rằng không tin những thứ tương tự như thuyết định mệnh gì đó, nhưng lần này nó lại do chính miệng người chị Hai mà mình vẫn kính trọng từ trước đến nay nói ra, vẫn là khiến hắn có chút buồn bã trong lòng. Đối với tình cảm này của mình và Chân Ny, từ sau khi trở lại thế giới hắn liền cẩn thận gìn giữ, chú tâm bồi đắp, nhưng bóng tối đó lại tiếp tục như bóng đè không thể xua đi nổi. Nếu như... vậy thì..., giả thiết như vậy thỉnh thoảng lại chui ra từ một góc ngách nào đó trong sâu thẳm nội tâm mình, nhắc nhở Lục Vi Dân.

- Đều tốt là được rồi, có lẽ là chị Hai em nghĩ nhiều quá, nhạy cảm quá mức thôi. Cô bé Chân Ny đó rất xinh đẹp, cũng có thể thu hút người khác, có lẽ em thích tuýp người kiểu này. Coi như chị Hai em thối mồm, nhưng rốt cuộc vẫn thấy cô bé đó mang cái đẹp quá mê hồn người, phải có người đàn ông thực thụ mới có thể chinh phục được. Em tuy rằng không thành vấn đề, nhưng cô gái này trông quá dễ khiến người ta mê đắm, thật sự có chút...

Lục Chí Hoa nói đến đó liền dừng lại. Cô chính là cảm thấy Chân Ny có vẻ đẹp quá mê đắm lòng người, nếu là ở thời cổ đại thì làm thiếp cho em trai mình còn được, nếu làm vợ lớn liền có phần không thích hợp. Ý nghĩ đó khiến chính cô cũng cảm thấy buồn cười, nhưng cô lại có cảm giác này. Chẳng phải nói lấy vợ chọn đức, tuyển thiếp chọn sắc sao. Dung nhan Chân Ny như vậy mang đến cho Lục Chí Hoa cảm giác cô thích hợp để làm thiếp.

Lục Vi Dân thì không lĩnh hội được suy nghĩ thực sự trong lòng Lục Chí Hoa, tuy nhiên trong lòng hắn vẫn lẩn cẩn:

- Chị Hai, chị sợ em và Chân Ny phân cách đôi nơi, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm?

- Không hoàn toàn là vậy, chẳng lẽ chị lại không chút tin tưởng vào em trai mình sao?

Lục Chí Hoa trừng mắt, lại cảm thấy đề tài đó không tiện nhắc lại, đành phải chuyển sang hướng khác:

- Thôi nào, chuyện hai em chị không nói xen vào, coi như chị chưa nói. Giây có vừa chân hay không thì chỉ có chính mình mới có thể cảm nhận được, người ngoài nói cũng chẳng có tác dụng gì. Đúng rồi, vậy có phải em không định điều về Xương Châu nữa? Chân Ny chẳng phải vẫn hy vọng em được điều về sao, chị nghe cô ấy nói Quách Chinh cũng có ý điều em về nhà máy mà.

- Chỉ sợ tạm thời thì không được. Hiện giờ em đang làm việc rất suôn sẻ, hơn nữa ở bên cạnh Bí thư Hạ không gian thăng tiến rất lớn, có lẽ ngày nào đó sẽ có thể trở về tỉnh, đến lúc đó khả năng lựa chọn cũng nhiều hơn. Ý em là tận dụng khoảng thời gian này làm việc thật tốt, nếu Bí thư Hạ thật sự sẽ thăng chức lên tỉnh, nếu như ông ấy muốn em về tỉnh cùng ông ấy, đương nhiên là tốt, nếu như ông ấy thấy em ở lại Phong Châu càng có khả năng phát triển tiền đồ hơn, chắc chắn cũng sẽ sắp xếp thích hợp cho em.

Ở trước mặt chị gái mình Lục Vi Dân cũng không hề giấu điều gì.

- Ừ, như thế là hợp lẽ. Làm lãnh đạo mà đến thư ký của bản thân mình cũng không thể sắp xếp cho tốt, thì chỉ sợ sau này sẽ chẳng có ai đi theo ông ta.

Lục Chí Hoa gật đầu.

- Em còn trẻ, nhân cơ hội hiện giờ dốc sức một phen. Trong các cơ quan chính quyền rất coi trọng kinh nghiệm, lý lịch và cấp bậc, kinh nghiệm và lý lịch thì em cần dựa vào thời gian để tích lũy, nhưng cấp bậc lại có thể giải

quyết bằng cách đi theo lãnh đạo. Chỉ cần em có thể lọt vào pháp nhãn của lãnh đạo, chị tin rằng những việc này ông ấy cũng sẽ suy xét.

Lục Vi Dân không ngờ chị Hai mình lại nhìn thấu triệt vấn đề này đến như vậy, trong lòng cũng hơi lay động. Phan Tiểu Phương nói với mình đầu năm sẽ đưa mình về Văn phòng Địa ủy, hơn nữa còn hơi tiết lộ rằng đưa mình vào chức vụ cấp trưởng ban. Điều này làm cho lúc ấy tim Lục Vi Dân đập thành thịch.

Đây có lẽ chỉ là một biểu hiện lấy lòng của Phan Tiểu Phương. Muốn thu xếp mình vào cấp trưởng ban, cũng có nghĩa là mình cần đảm nhiệm một chức trưởng phòng nào đó ở Văn phòng Địa ủy, trong thời đại này tuy rằng nói không thật coi trọng tiêu chuẩn tuổi tác và cứng nhắc về nhậm chức, nhưng phân biệt đối xử về địa vị và ngôi thứ lại rõ rệt hơn nhiều so với sau thế kỷ 21. Trong Văn phòng Địa ủy có không ít cán bộ có kinh nghiệm và lý lịch, mấy vị trí trưởng phòng lại không có ghế trống, đến chính Phan Tiểu Phương cũng kiêm chức Trưởng phòng Thư ký, nếu muốn giải quyết chức vụ trưởng phòng cho mình, e rằng đó cũng là một việc khó, trừ phi là đề bạt đặc cách.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Yêu Quái Nhà Họ Lục

Trong vấn đề này thật ra Lục Vi Dân không tiện nói xen vào.

Thẩm Tử Liệt là lãnh đạo tiền nhiệm của hắn, mà Hạ Lực Hành lại là lãnh đạo đương nhiệm mà hắn đang phục vụ, giữa hai người lại không có bao nhiêu quan hệ qua lại. Ngược lại Thẩm Tử Liệt lại có quan hệ thân thiết với Bí thư Địa ủy đương nhiệm Lê Dương là Thượng Quyền Trí, mà quan hệ giữa Hạ Lực Hành và An Đức Kiện thì lại tương đối khăng khít.

Mối liên hệ ngầm đó khiến cho Thẩm Tử Liệt khó lòng bước vào phạm vi của Hạ Lực Hành, tuy nói loại liên hệ đó càng không phải là mãi mãi cố định, nhưng một khi đã hình thành, trừ phi có một số cơ duyên và nhân tố đặc thù, thông thường mà nói đều là khó có thể dễ dàng thay đổi.

Thẩm Tử Liệt dường như cũng ý thức được điểm này, hơi cười rồi không nói thêm nhiều nữa.

Người thanh niên trước mắt này đã không còn là thư ký của mình, mà là thư ký của Hạ Lực Hành. Có thể nói sự thịnh suy trên con đường quan lộ của Hạ Lực Hành càng quan trọng đối với hắn. Điều này làm cho ông ấy có chút cảm khái.

Cách đối xử đầy lễ nghĩa của Lục Vi Dân với mình vẫn khiến Thẩm Tử Liệt rất vui, ít nhất đôi mắt của mình đã không nhìn lầm người.

Cho dù mình đã đi lâu như vậy, thậm chí còn vì việc mình rời khỏi mà làm cho Lục Vi Dân bị mấy người Tần Hải Cơ đá sang một bên, Lục Vi Dân

vẫn nhớ tới mình rất sâu sắc.

Không chỉ là tới thăm hỏi mình, mà có chuyện gì cũng muốn đến tìm mình giúp đỡ, đây là chứng cứ rõ ràng cho lòng tín nhiệm của đối phương với mình, đồng thời cũng là điểm khiến mình vui nhất.

Khoảng thời gian Tết âm lịch thực sự thuộc về cá nhân Lục Vi Dân lại không hề nhiều, nhưng lại cũng là khoảng thời gian Lục Vi Dân cảm thấy thoải mái nhất.

- Chỉ có lúc này em mới có thể thực sự thư giãn, không phải nghĩ gì, cũng không phải làm gì, cứ nằm trên giường cả ngày thế này.

Vi Dân ôm đầu nằm trên giường trùm chăn, nhàn nhã nói.

- Vi Dân, em thật sự quá mệt mỏi sao?

Lục Chí Hoa với mái tóc ngắn ngời vừa gọt táo, vừa quan tâm hỏi:

- Làm thư ký chắc chắn là rất mệt mỏi, nhưng đây cũng là một cơ hội rèn luyện bản thân vô cùng quý báu... Từ các lãnh đạo, em có thể học được rất nhiều điều mà không bao giờ có thể học được từ những người khác, điểm này, chị tin rằng em chắc hẳn là nhận thức được.

- Chị Hai, làm thư ký chính là xách cặp, làm việc vất... có thể học được gì?

Một người thanh niên trông khá giống Lục Chí Hoa ngồi ở đầu kia chiếc sofa không cho là đúng nói:

- Anh Ba tốt nghiệp đại học Lĩnh Nam, làm việc gì mà không hơn vị trí thư ký?

- Em thì biết gì? Câu “Thực sự động minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt

diệp văn chương” trong “Hồng Lô mộng” có ý gì hả? “Nhân tình luyện đạt” chính là chỉ anh thấu hiểu về nhân tình thế thái, lí lẽ sự đời như thế nào, mà nếu muốn thấu hiểu nhân tình thế thái, lí lẽ sự đời, làm thư ký cho người khác chính là phương thức tốt nhất ... Anh có thể trở thành một thư ký đạt tiêu chuẩn, vậy là đủ để có thể làm một Chánh văn phòng đủ tư cách, có thể làm Chánh văn phòng đủ tư cách, vậy anh cũng là có thể đủ tư cách đảm nhiệm bất kỳ một chức vị nào trong chính phủ.

Lục Ứng Quân bước vào.

Lục Chí Hoa liếc nhìn anh cả một cái, tuy là cô không cùng cách nghĩ với Lục Ứng Quân, nhưng ở điểm này quan điểm của Lục Chí Hoa và Lục Ứng Quân nhất trí một cách không ngờ.

- Anh cả?

Lục Ái Quốc lập tức nhảy cẫng lên, mừng rỡ.

- Anh về lúc nào thế?

Lục Vi Dân cũng xoay người đứng dậy... bước tới:

- Anh cả đã về rồi à? Cả nhà đều đang đợi anh đấy.

- Anh vừa về! Việc nhiều quá, hơn nữa lại không mua được vé tàu... Chẳng phải chen chúc mãi mới về được sao?

Lục Ứng Quân vỗ mạnh vào vai Lục Vi Dân, lại vuốt má Lục Ái Quốc đang tràn đầy hứng thú, lúc này mới quay đầu lại:

- Chí Hoa vẫn khỏe chứ?

- Vẫn thế, em thấy thần sắc anh hình như khá lắm đấy, làm việc ở bên đó suôn sẻ lắm hả?

Gương mặt Lục Chí Hoa không chút thay đổi nói.

- Ừ, một lời khó nói hết, dù sao thế giới bên ngoài rất đặc sắc, thế giới bên ngoài cũng rất bất đắc dĩ. Dù sao vẫn còn hơn việc cứ sống qua ngày trong cái cơ quan dở sống dở chết.

Lục Ứng Quân đặt mông ngồi xuống... nhận lấy chén trà Lục Ái Quốc đưa cho, uống ừng ực một nửa chén trà xong, lúc này mới tiếp tục nói:

- Chỉ bằng một câu, chuyến đi này không tệ. Cây bị dịch chuyển thì chết, người dịch chuyển thì sống... anh thấy chuyến đi này rất có ý nghĩa.

- Trong nhà máy có không ít người đều đang nói về sự tích huy hoàng của anh cả đấy.

Lục Ái Quốc vô cùng phấn khởi.

- Ở trường, khi em nhắc tới chuyện anh cả từ chức, các bạn học của em đều cực kỳ khâm phục anh. Nhất là khi nghe nói anh vừa là Đảng viên, lại làm Phó chủ nhiệm phân xưởng, vẫn dám từ chức, tất cả đều ồ lên, cảm thấy anh thật quá khí thế.

- Ha ha, Ái Quốc, em thế này là đang khen anh hay là đang nói móc anh đấy?

Lục Ứng Quân bật cười lớn, cốc một cái lên đầu Lục Ái Quốc.

- Chuyện anh làm mấy năm trước khi làn sóng tham gia thương trường tràn đến đã có vô số người từng làm, những người đang có điều kiện sống tốt gấp mười lần anh cũng không hề chùn bước mà vào thương trường. Đây chẳng phải là vấn đề là chí hướng lớn lao hay không, mà là em có nguyện liệu một phen vì việc em muốn làm hay không mà thôi. Chuyện thành bại

đương nhiên là quan trọng, nhưng việc thực hiện mộng ước của đời mình còn quan trọng hơn, sau này già rồi cũng không hối hận, ít nhất mình cũng từng liều vì lý tưởng, nguyện vọng của mình, không oán trách, không hối hận.

Lời nói này của Lục Ứng Quân khiến ba chị em trong đó có cả Lục Chí Hoa đều biến đổi sắc mặt, Lục Vi Dân cũng không phải ngoại lệ.

Anh cả tới Thượng Hải mấy tháng mà phong thái phóng khoáng không giảm, lại thêm vài phần thâm trầm, độ lượng. Phần trải nghiệm và lắng đọng lộ ra trong lời nói đủ để chứng minh cuộc sống trong mấy tháng vừa rồi không hề suôn sẻ, vẻ vang như trong tưởng tượng. Có thể tưởng tượng được, lạ nước lạ cái, nếu anh muốn lập sự nghiệp ở nơi đất khách quê người, thì nào có dễ dàng như vậy?

- Anh à, cảm thấy cũng khá chứ?

Ánh mắt Lục Vi Dân dừng trên gương mặt anh cả.

Lục Ứng Quân gật đầu, dường như hiểu được hàm ý trong câu nói này của cậu em trai.

- Cũng khá, nhìn chung cũng có thu hoạch. Mệt cũng được, vất vả cũng xong, từ khi bắt đầu thì phải lao đi khắp nơi như lũ nhặng xanh, sau đó lại tích lũy, học tập từng chút một. Sự chênh lệch trong hệ thống tiêu thụ của xí nghiệp nhà nước và xí nghiệp tư nhân quả đúng là một trời một vực, chỉ có tự mình làm việc, tự mình trải nghiệm, mới có thể học được thứ mình muốn từ trong đó.

Thấy mấy đứa em bao gồm cả Lục Chí Hoa đều vô cùng hứng thú với cuộc sống làm việc của mình ở Thượng Hải trong mấy tháng vừa rồi, Lục Ứng Quân cũng liền giới thiệu sơ qua một lượt về những trải nghiệm sau khi mình tới Thượng Hải. Anh ta cũng nói về vô vàn những khó khăn và thất bại

mình gặp phải trong quá trình làm việc, ví dụ như bị từ chối khi mở rộng thị trường khách hàng, hay là không bắt nhịp được với nhịp làm việc, mãi cho đến khi dần học được cách thích ứng với cuộc sống với nhịp độ nhanh và cường độ cao.

- Nói tóm lại, rất vất vả, rất gian nan. Nhưng anh thích công việc mang tính thử thách và tính trưởng thành như vậy, nó có thể cho anh học được rất nhiều thứ, hơn nữa như thế rất có lợi đối với anh sau này.

Lục Ứng Quân cuối cùng cũng tùm tùm cười rồi ngồi xuống.

- Đại Dân, chuyện của anh kể xong rồi, có phải nên nói về cuộc sống thư ký của em với anh không? Ha ha, làm thư ký cho Chủ tịch huyện, lại làm thư ký cho Bí thư Địa ủy, rất hiếm thấy đấy. Lãnh đạo em đang phục vụ có thể nào không chút cảm thấy băn khoăn về điều này?

- Anh cả, anh nghĩ công việc thư ký này hơi phức tạp quá rồi, cũng không thần bí như mọi người tưởng tượng đâu,...

Lục Vi Dân và anh cả luôn luôn có những đề tài nói không hết chuyện, khi Lục Chí Hoa vào bếp giúp việc bếp núc, Lục Ái Quốc đi tìm bạn học của cậu, chỉ còn lại hai anh em, Lục Ứng Quân và Lục Vi Dân càng nói chuyện sâu hơn về đề tài.

- Thượng Hải phát triển rất nhanh, nhất là hiện nay ở Phố Đông có khả năng sẽ tiếp tục mở cửa, trở thành đặc khu giống như Thâm Quyển. Thời gian trước gây ồn ào, thời gian này lại trở nên yên ắng, nhưng anh vẫn thấy việc này e là chiều hướng phát triển chủ yếu.

Khả năng quan sát của Lục Ứng Quân cũng khá là nhạy bén.

- Quy mô doanh nghiệp đó của người bạn anh được mở rộng liên tục, cậu ta dự định trong năm nay sẽ xây dựng một thêm một phân xưởng nữa, hỏi

anh có đồng ý tới đó phụ trách hay không.

- Vậy anh định thế nào? Lục Vi Dân hỏi.

- Anh định từ chối khéo. Nếu làm quản lý sản xuất thì anh tự nhận thấy mình có chút cơ sở, nhưng nếu làm về làm thị trường tiêu thụ và đối ngoại, thì lại chính là điểm yếu của anh. Anh vừa mới vào công việc mới, phương diện này đối với anh mà nói vô cùng quan trọng.

Lục Ứng Quân lắc đầu.

- Thôi bỏ đi, đừng chỉ mãi nói chuyện của anh nữa, chuyện của anh bản thân anh chắc chắn rồi. Đại Dân, thế em thì sao?

- Rất tốt ạ, Bí thư Hạ rất tín nhiệm em, em tự nhận thấy là mình cũng có thể làm rất khá. Giống như anh nói, làm thư ký là cơ hội cực kỳ hiếm có, ở vị trí này em cũng học được không ít thứ, có lẽ cả cuộc đời cũng nhờ những trải nghiệm ở vị trí này mà thu được không ít.

Lục Vi Dân gật đầu.

- Em có niềm tin rằng em có thể làm được việc ở vị trí này.

- Ừ, làm được việc! Đại Dân, em dùng từ này thực sự rất có khí thế đấy.

Lục Ứng Quân mỉm cười, nói có chút cảm khái:

- Làm ngành nghề nào thì phải yêu ngành nghề đó, phải đạt kết quả tốt nhất. Đây là nguyên tắc làm việc của anh, anh thấy em cũng như thế, Chí Hoa cũng như vậy, người nhà họ Lục chúng ta dường như đều có tinh thần chiến đấu tới cùng, không chịu thua cuộc này.

- Đúng rồi, anh cả, chị Hai cũng muốn thôi việc.

Trên mặt Lục Vi Dân hiện lên một nụ cười khổ.

- Cha mẹ vẫn chưa biết, chị Hai chỉ nói với em, em thì ngay cả đến Ái Quốc cũng không nói, chính là sợ kích động cha mẹ.

- Hả? Chí Hoa cũng muốn thôi việc?

Lục Ứng Quân kinh ngạc.

- Nó chẳng phải làm việc rất thuận lời ở trường học sao? Có chuyện gì thế?

- Vậy anh chẳng phải cũng làm việc rất tốt ở nhà máy cơ khí Hồng Kỳ sao? Vậy vì sao anh muốn thôi việc?

Lục Vi Dân hỏi lại.

- Chí Hoa muốn làm gì? Nó nghĩ như thế nào thế?

Lục Ứng Quân nhíu mày. Anh ta đương nhiên hiểu rõ tính cách từ xưa đến nay không bao giờ chịu thua ai của cô em gái. Tính cách nó còn mạnh mẽ, cứng cỏi hơn cả mình, đến ngay cả mình nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ khiến nó chịu thua. Chuyện gì một khi nó đã quyết định, căn bản là không có cơ hội thay đổi, cũng là một nhân vật rất ghê gớm.

- Ha ha, anh còn chưa biết tính cách chị Hai nữa sao. Chị ấy chính là cảm thấy dạy học ở trường chẳng chút hứng thú, không có thử thách, chị ấy muốn tìm một công việc tràn đầy thử thách tiềm năng của chị ấy.

Lục Vi Dân xoa tay, có chút bất đắc dĩ. Khi Lục Chí Hoa nói chuyện này với hắn, hắn cũng không thể hiểu nổi.

- Có lẽ người nhà họ Lục chúng ta trời sinh đã là người không chịu an phận thủ thường. Suy nghĩ của những người trong nhà chúng ta đều có chút

không giống bình thường, trong mắt người khác thì tất cả nhà chúng ta đều như yêu quái.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Đền Bạt Đặc Cách

Tết âm lịch năm 1992 xẹt qua như một trận gió, dường như cũng không mang đến điều gì. Lục Vi Dân biết rõ cơn gió ẩn giấu ở sau sự bình yên sẽ dùng cách gì để quét ngang Thần Châu.

Bất kể dùng ngôn ngữ khoa trương kiểu gì cũng không đủ để hình dung ra những biến đổi lớn lao mà cơn gió tuần tra phía nam mang tới cho Trung Quốc. Vô số người chèo lái đã chìm nổi trong con sóng lớn kéo dài suốt hai mươi năm này, hình thức và quỹ tích phát triển của Trung Quốc như cầu vồng giữa ban ngày vô cùng chói mắt bày ra cho thế giới một cách phát triển mới, cũng khiến vô số người tới nghiên cứu và thăm dò.

Mới đầu năm, Địa ủy Phong Châu liền tổ chức hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác liên tục trong hai ngày, yêu cầu các huyện dựa theo yêu cầu năm trước, đưa ra sắp xếp công tác của các huyện, thành phố và các ban ngành trong năm nay. Trong văn kiện hội nghị mà Văn phòng Địa ủy đưa xuống yêu cầu các huyện và các ban ngành phải lời ít mà ý nhiều, hàm súc tinh hoa, chỉ cần nói rõ hai vấn đề, chuẩn bị làm cái gì, hiện thực hóa như thế nào.

Ba ngày trước khi hội nghị được diễn ra, cũng chính là một tuần đầu tiên của năm mới chính thức đi vào làm việc, Văn phòng Địa ủy đưa xuống một thông báo bổ nhiệm và miễn nhiệm mà không làm người khác chú ý. Miễn đi chức Trưởng phòng Thư ký của Văn phòng Địa ủy mà Phan Tiểu Phương đang kiêm nhiệm, đồng thời bổ nhiệm Trưởng phòng Tổng hợp Văn phòng Địa ủy Triệu Vĩnh Lai tới đảm nhiệm chức Trưởng phòng Thư ký Văn phòng

Địa ủy, bổ nhiệm Lục Vi Dân làm Trưởng phòng Tổng hợp của Văn phòng Địa ủy.

Tuy rằng chỉ lặng yên gửi xuống một giấy bổ nhiệm, nhưng lại gây một cơn chấn động gần bằng một trận động đất cấp tám trong Địa ủy.

Ai cũng biết rằng Lục Vi Dân rất được Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành và Trưởng ban thư ký An Đức Kiện tín nhiệm, nhưng dù sao hãn mới từ huyện đến chưa tới ba tháng, lại đột ngột như vậy được đề bạt làm Trưởng phòng Tổng hợp, khiến rất nhiều người ở Văn phòng Địa ủy khó có thể chấp nhận được.

Triệu Vĩnh Lai kế tiếp Phan Tiểu Phương đảm nhiệm Trưởng phòng Thư ký cũng là điều dễ hiểu. Anh ta là người làm lâu năm ở Lê Dương tới đây, trước kia đảm nhiệm chức Phó phòng Thư ký tại Văn phòng Địa ủy Lê Dương, bàn về khả năng viết lách, lý lịch kinh nghiệm, tài cán cũng đều không kém, điều chỉnh ngang hàng sang đảm nhiệm chức Trưởng phòng Thư ký cũng là chuyện rất bình thường. Triệu Vĩnh Lai đang thu xếp đồ đạc, chợt nghe từ cửa vang lên một tiếng lớn, ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng nhìn qua mặt người trợ lý đang sa sầm, mỉm cười.

- Thế nào... còn chưa trở lại bình thường được sao?

Triệu Vĩnh Lai đặt mấy cuốn sổ trong tay xuống, đây là bản ghi chép công tác của anh ta, cũng là tư liệu quý giá nhất. Anh ta dựa vào ghế mây với vẻ rất ôn hòa... nhìn trợ lý của mình, khẽ cười nói.

- Cũng không phải, Trưởng phòng Triệu, tôi cũng không phải là loại người quá thèm khát chức vị mà mê muội, nhưng một người tuổi còn trẻ như vậy lại đột nhiên đến làm cấp trên, cảm giác này thực vẫn là lần đầu cảm nhận. Tôi cũng không biết nên triển khai công việc như thế nào.

Người đàn ông đẩy chiếc gọng kính... bộ âu phục anh ta mặc có hơi cũ, mặc dù nó đã được là trông rất chỉnh tề, nhưng vừa thấy cũng biết không còn mới. Y có chút giận dỗi nói:

- Những năm nay, khi làm những công việc thực sự đều có thể nhìn thấy anh, đến khi nói đến đãi ngộ tăng cấp liền quăng anh sang một bên.

- Kiến Xuân, ăn nói kiểu gì thế?

Triệu Vĩnh Lai nghiêm mặt, lập tức cũng nghĩ chính xác là như thế. Lục Vi Dân dù có bản lĩnh lớn hơn nữa, nhưng dù sao cũng có rất ít kinh nghiệm... coi như là làm thư ký của Bí thư Hạ, nhưng làm thư ký cho nhân vật số một có phải nhất định làm Trưởng phòng hay không, làm Trưởng phòng có nhất định phải làm Trưởng phòng Tổng hợp hay không... Triệu Vĩnh Lai thực sự có chút ý kiến bất đồng, nhưng việc này cũng không vì ý của anh ta mà thay đổi. Muốn Trương Kiến Xuân làm chức Trưởng phòng này, anh ta cũng nói không ít lời tốt trước mặt Phan Tiểu Phương, thậm chí trước mặt An Đức Kiệt. Nhưng kết quả thì sao? Vẫn là như thế. Việc này cũng thực sự có chút đả kích đối với tinh thần làm việc tích cực của Kiến Xuân.

- Trưởng phòng Triệu, tôi nói không đúng sao? Với kinh nghiệm, lý lịch bản lĩnh của anh, việc điều anh tới làm Trưởng phòng Thư ký là hoàn toàn chính đáng. Phó chánh văn phòng Phan khi đó kiêm chức Trưởng Phòng thư ký cũng là tập hợp quyền lực. Nhưng Lục Vi Dân đã làm được chuyện gì ghê gớm... chỉ dựa vào việc hăn phục vụ Bí thư Hạ tốt? Người ở bên cạnh lãnh đạo liền có thể chiếm lợi lớn như vậy?

Người đàn ông mặc âu phục tức giận bất bình, đầy hậm hực tìm không thấy chỗ để giải toả, chỉ có thể nói trước mặt lãnh đạo cũ.

- Đủ rồi! Kiến Xuân, suy nghĩ và cảm xúc này của cậu là không được!

Mặt Triệu Vĩnh Lai nghiêm lại, lạnh lùng nói:

- Mới có chút chuyện như vậy, mà cậu cũng thiếu kiên nhẫn sao? Cậu cũng là người đã lăn lộn ở Địa ủy nhiều năm, sao lại không hiểu quy củ như vậy?

Thấy cấp trên thật sự có chút nổi giận... Lúc này, người đàn ông mặc âu phục mới thở hỗn hển, hít một hơi, oán hận ngồi ở ghế mây bên cạnh không lên tiếng nữa.

- Thế nào, cảm thấy chức Trưởng phòng Tổng hợp nên là do Trương Kiến Xuân cậu làm, người khác đều kém hơn so với cậu sao? Vị trí này không phải cậu thì không thể của ai khác? Tôi nói cho cậu biết, thiếu đi ai thì quả đất này cũng vẫn dịch chuyển. Văn phòng Địa ủy cũng tốt, phòng Tổng hợp cũng vậy, đều giống nhau!

Triệu Vĩnh Lai biết mình cần cảnh cáo và nhắc nhở người trợ lý trước kia có quan hệ khá tốt này, nếu không loại cảm xúc dùm trong công việc sẽ gây hại cho anh ta.

- Chỉ cậu là có bản lĩnh, người khác đều là khoác lác, nịnh hót mà đi lên. Ai ngồi ở vị trí này cũng ngồi không xong, không có cậu thì Phòng tổng hợp này không hoạt động nổi?

Lời nói của Triệu Vĩnh Lai không chút khách khí:

- Buồn cười! Cậu tin hay không, không nói Lục Vi Dân, nếu cậu không làm Phó phòng, còn nhiều người dòm ngó vị trí này, muốn tranh nhau chui lên! Đừng tưởng rằng chỉ có cậu mới có thể làm được công tác này. Cậu nghĩ vậy gọi là tự cao tự đại!

Bị cấp trên cũ mắng một trận xối xả, mặt Trương Kiến Xuân lúc hồng lúc trắng, nhưng cũng không dám phản bác.

- Cậu cảm thấy Lục Vi Dân không thể ngồi được vị trí này? Tôi nói cho cậu biết, cậu hiểu về Lục Vi Dân được bao nhiêu?

Thấy Trương Kiến Xuân tuy buồn bực, nhưng lại ngồi ngoan ngoãn ở trước mặt mình không dám già mồm, giọng điệu Triệu Vĩnh Lai thoáng chuyển sang hoà hoãn:

- Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tôi không phải nói Lục Vi Dân chính là kẻ thù của cậu, nhưng trong nội tâm cậu lại coi hăn như đối thủ. Vậy ngay cả đối thủ của mình, cậu còn không biết. Cậu định làm thế nào để đánh thắng trận này? Hơn nữa tôi có thể nói rõ cho cậu biết, nếu cậu đã coi hăn như là đối thủ, vậy cậu chẳng những không đánh thắng được trận này, hơn nữa sẽ còn hối hận không kịp.

Trương Kiến Xuân có chút không cam lòng lại có chút khó hiểu ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt nhìn cấp trên cũ của mình, hiển nhiên nghe ra trong lời nói của cấp trên có hàm ý khác.

- Tôi có thể nói rõ ràng cho cậu biết. Năm trước, khi Phó chánh văn phòng Phan và tôi nói về việc điều chỉnh của năm sau, tôi liền tiến cử cậu tiếp nhận chức vụ của tôi với Trưởng ban thư ký và Phó chánh văn phòng Phan. Theo ý tôi, cậu cũng thực sự có thể đảm nhiệm được chức vị này. Nhưng lãnh đạo không tiếp thu ý kiến của tôi, mà yêu cầu Lục Vi Dân đến đảm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp.

Triệu Vĩnh Lai hít một hơi, dường như đang cân nhắc về lời nói:

- Nói thật, ban đầu tôi cũng có chút thái độ đối với việc này, nhưng tôi không cho rằng Lục Vi Dân chính là kẻ không có một chút bản lĩnh, chỉ thuần túy dựa vào nịnh nọt mà đi lên như cậu nói.

- Có lẽ cậu so với Lục Vi Dân càng thích hợp với vị trí Trưởng phòng

Tổng hợp này. Nhưng cậu không thể phủ nhận năng lực của Lục Vi Dân!

Triệu Vĩnh Lai ngẩng đầu lên, dường như đang suy nghĩ điều gì.

- Tôi từng biết, Lục Vi Dân ở Nam Đàm, trước khi làm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn huyện, đã đảm nhiệm Phó chánh văn phòng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm. Chắc cậu cũng biết khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm chứ? Nghe nói người khởi xướng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật này chính là Lục Vi Dân!

Trương Kiến Xuân kinh ngạc. Anh ta thật sự không rõ lắm về người trẻ tuổi từ Nam Đàm lên làm thư ký của Bí thư Hạ. Anh ta chỉ biết hẳn là từ Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn huyện, điều chuyển ngang đến đảm nhiệm Phó phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, không ngờ trước kia còn từng đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm. Phải biết rằng Khu kinh tế mới Nam Đàm này là một điều mới mẻ ở địa khu Lê Dương cũ. Có thể phát triển Khu kinh tế mới này cũng không phải là một chuyện đơn giản.

- Trưởng phòng Triệu, ý của anh muốn nói là khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm này là do Lục Vi Dân làm lên?

Trương Kiến Xuân có chút chần chừ nói:

- Chuyện này thật không có khả năng chứ? Không phải hẳn vừa mới tham gia công tác hơn một năm sao? Chẳng lẽ hẳn vừa mới tham gia công tác liền được đề bạt lên sao?

- Hừ, ban đầu tôi cũng không tin. Hẳn làm thư ký của Chủ tịch tiền nhiệm huyện Nam Đàm hơn ba tháng, sau đó liền đi chuẩn bị xây dựng Khu kinh tế mới này, chỉ trong mấy tháng liền lập ra Khu kinh tế mới. Chẳng qua sau đó bởi vì nguyên nhân khác mới bị điều tới Ủy ban công tác Đoàn. Nhưng hoàn

toàn không thể nghi ngờ, Khu kinh tế mới này thật sự là do hãn một tay bày ra, một tay gây dựng.

Ở vấn đề này, Triệu Vĩnh Lai đã hỏi không ít người quen. Tuy rằng tất cả mọi người không nói tỉ mỉ, nhưng trên cơ bản vẫn là tán dương biểu hiện của Lục Vi Dân.

- Sự kiện kiwi ở Hoài Sơn khiến Bí thư Huyện ủy mất chức, nhưng Nam Đàm lại được tỉnh khen ngợi. Hiện tiếng tăm kiwi Nam Đàm lan xa, cũng là nhờ khi đó Lục Vi Dân còn công tác tại Huyện ủy Nam Đàm xử lý, lợi dụng Á Vận hội Bắc Kinh mà làm. Điểm này lại có mấy người biết được?

Trương Kiến Xuân há hốc miệng, không dám tin. Triệu Vĩnh Lai thản nhiên cười.

Khi anh ta vừa mới nghe nói thế, không phải cũng giống vậy sao?

Ban đầu, anh ta cũng không tán thành việc Lục Vi Dân tiếp nhận chức vụ Trưởng phòng Tổng hợp của mình, nhưng sau mấy lần tìm hiểu và nói chuyện với Phan Tiểu Phương, anh ta ý thức được Lục Vi Dân leo lên nhanh như vậy không phải đơn giản như mình tưởng tượng. Trong việc này, đương nhiên còn có sự coi trọng của Bí thư Hạ và Trưởng ban thư ký An, nhưng bản thân hãn thực sự có năng lực. Còn về những thăng trầm ở Nam Đàm, chẳng qua chỉ là chuyện người đi trà lạnh hết sức bình thường mà thôi, mà hiện tại chén trà này của An Đức Kiệt chẳng những không lạnh, hơn nữa càng phát ra sức nóng. Lục Vi Dân tới đây, đương nhiên sẽ không ở dưới trướng người khác lâu.

- Kiến Xuân, giữ bình tĩnh, thể hiện thái độ đúng đắn. Tôi chỉ nói một câu với cậu. Phòng Tổng hợp này giống như cái ao quá nhỏ bé, không chứa được con cá lớn là Lục Vi Dân này đâu. Cậu chỉ cần an tâm công tác, cái gì nên là của cậu, trước sau cũng sẽ là của cậu. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ phối hợp thật tốt

để Lục Vi Dân mau chóng làm quen với công tác, giúp hẳn làm công tác của Phòng tổng hợp này cho thật tốt.

Triệu Vĩnh Lai trầm ngâm một chút mới nói tiếp:

- Cậu cũng biết, công tác chủ yếu của Lục Vi Dân là phục vụ Bí thư Hạ, việc treo cái biển Trưởng phòng Tổng hợp chỉ là giải quyết vấn đề cấp bậc. Bình thường, hẳn sẽ không đặt bao nhiêu tâm trí vào công việc của phòng, công việc hằng ngày của Phòng tổng hợp vẫn phải dựa vào cậu. Tình hình này các lãnh đạo đều chú ý đến, có thể nói một thời gian sau, có thể nắm lấy công tác của Phòng tổng hợp hay không, lại là một sự khảo nghiệm với cậu.

- Đương nhiên, làm như thế nào để phối hợp với Trưởng phòng Lục, tập trung toàn bộ lực lượng của phòng để hoàn thành công tác cho thật tốt, điều này cũng là một khối đá thử vàng để khảo nghiệm giác ngộ chính trị và tổ chất của cậu. Bản thân cậu phải cân nhắc.

Cuối cùng, Triệu Vĩnh Lai bổ sung thêm một câu:

- Nhớ kỹ, bắt nạt người già, không bắt nạt người trẻ. Lục Vi Dân không phải là kẻ tầm thường, quan hệ tốt với hẳn, chỉ có lợi chứ không có hại.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Nhậm Chức

Mặc dù đã chuẩn bị một chút về tư tưởng, nhưng Lục Vi Dân vẫn có chút bất ngờ đối với việc mình được bổ nhiệm làm Trưởng phòng Tổng hợp nhanh chóng đến như thế.

Với dự đoán trước kia của hắn, bản thân hắn có khả năng sẽ được bổ nhiệm xuống các phòng ban không mấy quan trọng của Văn phòng Địa ủy như cục bảo mật hoặc phòng hành chính để làm trưởng phòng. Không ngờ, văn bản do Văn phòng Địa ủy đưa xuống lại trực tiếp cho mình đảm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp.

Ở Địa ủy, phòng Tổng hợp là cơ quan chỉ đứng sau phòng Thư ký. Chẳng những phải phụ trách chuẩn bị tổ chức các hội nghị lớn mang tính tổng hợp của Thành ủy, hơn nữa còn phải gánh vác nhiệm vụ điều tra nghiên cứu công tác bộ phận cùng với biên soạn tờ báo nội bộ “Tình hình Phong Châu” này. Chức năng điều tra nghiên cứu thì có thể một vài điểm giống với phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy, nhưng cũng có một vài điểm khác nhau rất nhỏ. Ví dụ như việc điều tra nghiên cứu của phòng Tổng hợp chủ yếu là công tác cụ thể đang được triển khai, phân tích vấn đề tồn tại trong công việc, biện pháp cụ thể để giải quyết vấn đề. Mà phòng Nghiên cứu Chính sách lại suy tính xa hơn, càng nhiều là điều tra nghiên cứu mang tính dự đoán để chuẩn bị cho việc triển khai bước tiếp theo của công việc.

Bất kể là chuẩn bị tổ chức hội nghị quan trọng hay là tiến hành điều tra nghiên cứu công việc cụ thể, hay là biên soạn tờ “Tình hình Phong Châu”, trọng lượng cũng không nhẹ.

Chính vì thế, đảm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp khiến Lục Vi Dân có chút ngạc nhiên.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nếu là chuyện đã định, Lục Vi Dân cũng đối mặt rất thản nhiên.

- Thế nào, mất bình tĩnh rồi hả? Hay là thiếu tự tin, sợ phụ sự kỳ vọng của lãnh đạo?

Phan Tiểu Phương như cười như không, ngồi nghiêng người ở trên bàn làm việc. Cũng không biết vị Phó chánh văn phòng chủ trì công tác Văn phòng Địa ủy này có sở thích oái oăm đó từ đâu ra, chính là thích ngồi nghiêng người trên bàn làm việc, gác một chân nói chuyện với người khác. Nếu là một lãnh đạo có quan điểm cứng nhắc thì sẽ phê bình gay gắt kiểu cử chỉ tùy tiện này của anh ta.

- Ha ha, Phó chánh văn phòng Phan, tôi đúng là có chút sợ hãi. Sợ phụ lòng kỳ vọng lãnh đạo thì đúng, còn mất bình tĩnh thì không đến mức đó. Ngài cũng biết tính tôi, dưới sự chỉ đạo của Phó chánh văn phòng Phan coi như là đã được rèn luyện mấy tháng. Chưa từng ăn thịt lợn, chẳng lẽ là có thể từng chưa thấy lợn chạy trên núi hay sao?

Lục Vi Dân cười xoa tay, thể hiện mình vẫn rất khiêm tốn mà lại phần chần. Hẳn biết ở trước mặt vị Phó chánh văn phòng Phan này ngàn vạn lần đừng giở những lời sáo rỗng ra, nếu không, đối phương sẽ nói những lời móc mỉa thật ghê gớm, khiến cho anh không còn chút thể diện nào.

- Được rồi, Vi Dân, đừng giả bộ trước mặt tôi. Tôi cảm nhận được, cậu đã có kế hoạch trước rồi. Tuy rằng nói đây là một công việc có tính thử thách nhất định, nhưng tôi không cho rằng nó sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho cậu.

Lời nói của Phan Tiểu Phương tràn đầy vẻ khuôn mẫu mang tính văn nghệ, hơi giống hương vị trêu chọc của các nam nữ diễn viên chính trên phim truyền hình mang tính giải trí cao ở đầu thế kỷ sau. Điều này làm cho Lục Vi Dân bất ngờ có một cảm giác quen thuộc như nửa thực nửa mơ.

- Phó chánh văn phòng Phan, ngài đề cao tôi quá rồi. Tôi nào dám có kế hoạch trước? Chuyện ở phòng Tổng hợp đều là chuyện lớn, trong lòng tôi thực sự còn có chút không yên tâm. Nếu không phải Phó phòng Trương còn có thể giúp tôi, tôi thật sự phải kêu trời.

Lục Vi Dân mỉm cười.

- Tuy nhiên, xin Phó chánh văn phòng Phan yên tâm. Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để có thể nắm bắt công việc của phòng.

- Vi Dân, công việc khác tôi không nói nhiều. Công tác của Phòng tổng hợp hơi tương tự với việc bổ sung cho phòng Thư ký, cũng giống một chút với phòng Nghiên cứu Chính sách. Suy nghĩ, năng lực, và cả lối hành văn của cậu đều không có gì để chê trách, điều thiếu sót duy nhất chính là kinh nghiệm.

Phan Tiểu Phương thu lại vẻ mặt vui vẻ lúc trước, giọng điệu cũng nghiêm túc một cách hiếm thấy.

- Trương Kiến Xuân nắm rất chắc công việc của phòng. Sau khi cậu qua đó phải xử lý tốt quan hệ với Kiến Xuân. Tôi nói thẳng, lúc này đây có lẽ Kiến Xuân có chút thái độ với sự điều chỉnh lần này. Hy vọng cậu có thể xử lý tốt tình huống này. Tôi tin rằng cậu có thể làm được.

Lục Vi Dân là do Phan Tiểu Phương đích thân đưa lên nhậm chức.

Phải nói là đây cũng có chút không tính là nghi thức nhậm chức, Phan Tiểu Phương đưa Lục Vi Dân đến phòng Tổng hợp.

Toàn bộ phòng Tổng hợp cũng chỉ có ba phòng làm việc. Ngoại trừ Trưởng phòng và Phó phòng mỗi người một phòng làm việc ra, còn ba nhân viên khác dùng chung một phòng.

Phan Tiểu Phương lời ít mà ý nhiều giới thiệu ngắn gọn vài câu, giải thích công việc một chút, liền lập tức rời khỏi, cũng không biết có phải cố ý muốn để Lục Vi Dân rèn luyện nhằm thích ứng một chút hay không.

Lục Vi Dân cũng không xa lạ gì đối với mấy người trong phòng Tổng hợp này, nhưng cũng không tính là quen thân cho lắm.

Phó phòng Trương Kiến Xuân cũng là người từ Lê Dương tới. Tuy nhiên, anh ta không phải từ Địa ủy Lê Dương tới đây mà là được điều lên từ vị trí Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Bắc Bắc, đảm nhiệm chức cán bộ cấp phó ban cũng đã vài năm.

Phòng Tổng hợp còn có ba cán bộ. Một là cây bút lão làng ngoài bốn mươi tuổi - Đồng Như Thuận, còn có một người được điều từ Văn phòng Huyện ủy Hoài Sơn lên - Hoàng Cẩm An, coi như là trụ cột của phòng. Còn có một sinh viên mới tốt nghiệp đại học được phân tới - Lôi Minh.

- Trưởng phòng Lục, anh đã đến rồi. Hay là tổ chức một cuộc họp, nói vài câu đi.

Sau khi Phan Tiểu Phương rời đi, trong văn phòng chỉ còn lại có năm người. Không khí có một chút cảm giác không được tự nhiên khó nói nên lời.

Nói thật ra cũng đúng là như vậy. Trong một phòng gồm năm người này, Trưởng phòng lại cũng chỉ hơn người sinh viên mới tốt nghiệp vừa mới được phân tới kia một chút, cho dù là về kinh nghiệm lý lịch cũng không biết là sâu hơn bao nhiêu. Một cơ quan lâu năm lại đón một cấp trên mới với tuổi ít hơn nhiều như vậy, cảm giác này thực sự rất phức tạp.

Lục Vi Dân cũng rất nhạy bén mà cảm nhận thấy bầu không khí này, đối với hẳn mà nói muốn phá bỏ cục diện này cũng không khó.

Những cơ quan phòng ban hành chính kiểu này, công việc hằng ngày nhiều như vậy, chủ yếu vẫn chính là xem anh có muốn triển khai công việc hay không. Nếu chỉ là đơn thuần chờ cấp trên sắp xếp, thì thật ra cũng tương đối thoải mái, nhưng nếu anh muốn tạo ra chút thành tích thật sự ở vị trí này, vậy anh phải thực sự bỏ công sức vào đó.

- Ủ, thật ra vừa rồi Phó chánh văn phòng Phan cũng đã giới thiệu tình hình, tôi và mấy người trong phòng chúng ta cũng không phải là chưa từng quen biết, chẳng qua trước kia tiếp xúc không nhiều. Tôi cũng không hiểu biết nhiều về công việc của phòng chúng ta, tuy nhiên nếu tôi đã được sắp xếp tới phòng Tổng hợp rồi, tôi quyết tâm sẽ cố gắng cùng với mọi người nắm bắt công việc của phòng.

Lục Vi Dân rất tự nhiên mà vào vị trí:

- Trước khi tôi đến, Trưởng ban thư ký An đã đặc biệt nói chuyện với tôi, chính là nhấn mạnh công việc của phòng Tổng hợp chúng ta. Ông ấy đưa ra một ví dụ, nói nếu Văn phòng Địa ủy chúng ta là trung khu thần kinh của Địa ủy, thì phòng Thư ký chính là dây thần kinh thứ nhất, còn phòng Tổng hợp chúng ta thì sao? Chính là đầu dây thần kinh thông từ đại não tới tứ chi.

Lời nói của Lục Vi Dân lập tức khiến mấy người cảm thấy hứng thú. Bình thường, thời gian An Đức Kiện đến phòng Tổng hợp cũng không nhiều. Mọi người cũng đều biết rằng tính cách của Trưởng ban thư ký An khá trầm tĩnh, yêu cầu cũng khá cao, cũng may mà vị Phó chánh văn phòng Phan Tiểu Phương này có thể coi như là người tài giỏi, mỗi công việc chỉ cần qua tay anh ta, về cơ bản đều có thể có kết quả khá mỹ mãn.

- Vì sao lại nói như vậy? Trưởng ban thư ký An nói, Văn phòng Địa ủy

chính là trung khu thần kinh truyền đạt mệnh lệnh xuống, mà công việc của phòng Tổng hợp chúng ta thì sao? Hoặc là bố trí và chuẩn bị cho các hội nghị quan trọng, hoặc là điều tra nghiên cứu công tác cụ thể, mặt khác chính là tìm hiểu tình hình xã hội, ý kiến của nhân dân trong toàn địa khu và phản ánh lại với lãnh đạo chủ chốt của Địa ủy. Nói cách khác công việc của chúng ta chính là không ngừng phân tích tỉ mỉ mệnh lệnh quan trọng được truyền đạt từ đại não, dựa theo yêu cầu của hội nghị mà bố trí, mà vấn đề tồn tại trong quá trình thực hiện công việc thì lại báo trở lại đại não. Đồng thời chúng ta còn phải thông qua hiểu biết và phân tích trong công việc để phán đoán tình hình vận hành công tác.

Lục Vi Dân làm một vài so sánh không thật thích hợp, hơi nâng cao chức trách của Phòng tổng hợp, mà thân nhiên làm suy giảm đi tính quan trọng của phòng Thư ký. Tuy nhiên mấy người trong phòng Tổng hợp này hiển nhiên cũng không quá chú ý tới điểm này. Bọn họ đều bị lời so sánh nghe nói là của An Đức Kiện thu hút.

- Lấy một ví dụ đơn giản, Địa ủy chẳng mấy chốc sẽ mở hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác toàn bộ địa khu năm nay. Đây là hội nghị quan trọng đầu tiên được tổ chức năm nay. Hội nghị sẽ diễn ra trong vòng hai ngày, cũng là hội nghị quan trọng nhất sau khi địa khu Phong Châu chúng ta được thành lập. Hội nghị này được giao cho phòng Tổng hợp chúng ta phụ trách chuẩn bị tổ chức. Từ trước tới nay, đều do chúng ta dẫn đầu, các ban ngành khác đều là phối hợp với chúng ta. Đây cũng là một cuộc khảo nghiệm đối với phòng Tổng hợp chúng ta.

Giọng điệu Lục Vi Dân rất bình tĩnh, nhưng sự kiên định lộ ra trong đó lại khiến cho mấy người trong phòng đều mơ hồ cảm giác được vị Trưởng phòng trẻ tuổi vừa mới nhậm chức này dường như không thật hài lòng với công việc của phòng.

Trong lòng Trương Kiến Xuân hơi căng thẳng. Sau khi tiếp thu lời đề xuất

của Triệu Vĩnh Lai, anh ta đã quyết định duy trì thái độ vô cùng ôn hòa để ứng phó với việc Lục Vi Dân được điều đến. Đó chính là phối hợp vừa phải, nhưng cũng phải duy trì tính độc lập của mình, không thể hoàn toàn phụ thuộc vào đối phương, phải cho các lãnh đạo nhìn thấy rốt cuộc trong phòng Tổng hợp này ai mới là người có thể phát huy vai trò chủ yếu.

Theo Trương Kiến Xuân, Lục Vi Dân có bản lĩnh cũng tốt, có quan hệ tốt với bên trên cũng được, mấu chốt vẫn là anh sẽ làm như thế nào để thúc đẩy công việc của phòng. Không phải anh làm tốt công tác thư ký cho Bí thư Hạ, quan hệ giữa anh và Trưởng ban thư ký tốt, thì công tác của Phòng tổng hợp liền đi lên. Chuyện này cũng phải tốn tâm tư công sức vào đó, mà Trương Kiến Xuân không cho rằng Lục Vi Dân có thể làm được.

Kết thúc hội nghị, Lục Vi Dân trở lại văn phòng Trưởng phòng.

Thời gian hẳn ở trong văn này không nhiều, phần lớn thời gian, hẳn còn phải ngồi ở văn phòng thư ký, đó mới là công việc chính của hẳn, còn công việc bên này chủ yếu vẫn phải dựa vào Trương Kiến Xuân. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là bản thân mình liền mất đi khả năng điều khiển công việc trong phòng Tổng hợp.

Mấu chốt chính là ở Trương Kiến Xuân.

Lục Vi Dân cũng biết, chỉ bằng độ tuổi, kinh nghiệm lý lịch của mình, muốn Trương Kiến Xuân tâm phục khẩu phục là không có khả năng. Nhưng bản thân mình đã ngồi trên vị trí này, chính là đã giao cho mình một chút quyền lực và tài nguyên, mà hẳn cũng đã thăm dò một chút về tình hình của Trương Kiến Xuân. Đối với việc làm thế nào để giải quyết được chướng ngại vật còn tồn tại là vị Phó phòng này cũng là một vấn đề khó khăn mà Lục Vi Dân không thể không đối mặt.

Hẳn không có quá nhiều thời gian và sức lực để hao tâm tổn trí vì chuyện

này. Hãn cần trong thời gian ngắn nhất làm cho Trương Kiến Xuân hiểu được, chung tay hợp tác với mình mới là sách lược tốt nhất, hợp tác thì cùng có lợi, nếu phân ra thì cả hai cùng bại. Về điểm này, Lục Vi Dân tin rằng hãn là Trương Kiến Xuân đã rất rõ ràng. Hiện tại, vấn đề cần giải quyết duy nhất chính là như thế nào khiến tâm trạng và nhịp bước của Trương Kiến Xuân nhất trí với mình.

Cho nên hãn cần nói chuyện kỹ càng với Trương Kiến Xuân. Mà làm thế nào để Trương Kiến Xuân chấp nhận lời đề nghị của mình cũng là chuyện cần Lục Vi Dân cân nhắc cẩn thận. Tính toán chắc chắn rồi sau đó mới hành động, đây là nguyên tắc mà trước giờ Lục Vi Dân luôn tin tưởng. Nếu đã phải làm, vậy phải làm cho tốt, hơn nữa phải thành công chỉ trong một lần.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Trước Tiên Phải Củng Cố Nội Bộ

Nhìn thấy chồng sáng sớm đã dậy lấy đôi giày đá bóng nhiều năm chưa đi ra để phủ bụi, hơn nữa còn thay một chiếc áo thể thao đã lâu chưa mặc, người vợ đang chuẩn bị giặt quần áo thấy vô cùng kinh ngạc.

- Kiến Xuân, anh làm gì thế?

- Làm gì đâu, anh đi ra ngoài một lát.

Trương Kiến Xuân cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên, đã nhiều năm anh ta đều không luyện tập, hôm nay lại phải lên núi Sơn Trà đạp thanh, ha ha, vị Trưởng phòng mới đến này thật là thú vị.

- Đi ra ngoài một lát? Lúc này là lúc nào mà anh thay quần áo như vậy làm gì, chạy bộ? Hay là tập bước nhanh?

Vợ cũng có chút mơ hồ:

- Anh không ấm đầu đấy chứ?

- Em mới ấm đầu đó, Trưởng phòng mới đến mời anh cùng đi leo núi Sơn Trà đạp thanh, đây lại là lần đầu tiên, anh có thể không đi sao?

Nói thật Trương Kiến Xuân cũng thấy không quen với lời mời của Lục Vi Dân.

Ý đồ của Lục Vi Dân anh ta cũng mơ hồ biết được. Hẳn ta là người mới đến, anh ta lại là Phó phòng, hơn nữa đối phương cũng đã lờ mờ đoán được

anh ta đại khái có chút thái độ, cho nên muốn giao lưu với mình, kéo gần khoảng cách, loại bỏ bất đồng để tiện triển khai công việc. Điều này không có gì kỳ lạ, chẳng qua dùng cách mời mình cùng đi leo núi thì có vẻ quá khác người.

Tuy nhiên lời nói của đối phương cũng rất có lý, hẳn là thư ký của Bí thư Hạ, không có bao nhiêu thời gian thực sự thuộc về bản thân hẳn, mọi thứ sắp xếp đều xoay quanh công việc của Bí thư Hạ, chỉ có sáng chủ nhật tuần này có thể có thời gian rảnh. Cùng uống trà có vẻ có chút quá câu nệ, cùng leo núi, rèn luyện, thưởng thức một chút cảnh xuân hoang dã của núi Sơn Trà cũng xem như là một kiểu lạc thú, Trương Kiến Xuân cũng chỉ đành nhận lời.

- Ồ? Ý anh là vị Trưởng phòng mới đến của phòng các anh?

Người vợ bỗng chốc có hứng thú, thời gian này tinh thần của anh chồng đều không tốt lắm, đương nhiên cũng là có liên quan đến chuyện trong công việc. Nhưng chồng không thích nói chuyện cơ quan ở trong nhà, mỗi lần mình hỏi dò cũng là hỏi ba câu mới trả lời một câu, hôm nay lại chủ động nhắc tới vấn đề này.

- Hẳn mời đi leo núi? Còn có nhã hứng này sao?

- Nhã hứng gì, hẳn là thư ký của Bí thư Hạ... nói chung mấy ngày này cũng chỉ có sáng hôm nay có thời gian.

Trương Kiến Xuân biết vợ mình thích tán chuyện, nên thường không nói chuyện cơ quan ở nhà. Nhưng việc kiểu này sao có thể giấu được, mình thất bại trong cuộc cạnh tranh chức Trưởng phòng...chuyện một thăng nhóc miệng còn hơi sữa đến Phòng tổng hợp làm Trưởng phòng sớm đã lan truyền khắp trụ sở Ủy ban nhân dân Địa khu rồi.

- Kiến Xuân, vậy xem ra Trưởng phòng này của các anh cũng là muốn có

quan hệ tốt với anh đấy.

Người vợ càng thêm hứng thú, vừa mở máy giặt, vừa cho quần áo vào máy.

- Hừ, có lẽ là sợ anh gây khó khăn rồi không phối hợp với hẳn đấy.

Trương Kiến Xuân khẽ hừ một tiếng.

- Kiến Xuân, em nghe nói Trưởng phòng mới đến của các anh rất không đơn giản đâu, mạng lưới quan hệ không phải là rộng bình thường... Lần này anh không làm Trưởng phòng cũng không sao, có quan hệ tốt với hẳn về sau có lẽ sẽ cực kỳ giúp ích cho anh mà.

Nghe những lời đánh giá này của vợ, Trương Kiến Xuân ngạc nhiên. Việc mình cạnh tranh làm Trưởng phòng vẫn chưa nói cho vợ, thậm chí ngay cả nhắc đến cũng chưa từng nhắc đến, nhưng Phong Châu chỉ có như vậy, rất nhiều việc cũng không giấu được ai.

Chính mình để được điều từ Huyện ủy Phong Châu đến Văn phòng Địa ủy cũng hao tổn không ít tâm trí, Triệu Vĩnh Lai xem như một người dẫn đường của mình, lần cạnh tranh vị trí Trưởng phòng lần này Trương Kiến Xuân cũng biết mình muốn trực tiếp chuyển sang cấp Trưởng có chút khó khăn... Điều anh ta hy vọng là cho dù điều chỉnh một cương vị, ví dụ đến Cục bảo mật hoặc Cục cơ yếu để làm cấp Trưởng cũng cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng không ngờ lại không được điều động gì, hơn nữa còn có một thanh niên mới làm việc chưa được hai năm được điều đến... cho dù là điều một người giàu kinh nghiệm, hơn anh ta cả về tuổi tác đến làm Trưởng phòng cũng có thể khiến tâm lý anh ta cân bằng. Lời nói của vợ khiến cho Trương Kiến Xuân có chút bất ngờ, anh ta trầm ngâm một lát mới nói:

- Em biết chuyện gì sao?

- Kiến Xuân, em biết lần này anh cũng muốn được thăng tiến, nhưng thời gian anh được điều từ huyện đến Địa ủy chưa lâu, lại không có quan hệ đủ chắc chắn, chỉ dựa vào Triệu Vĩnh Lai thì không có tác dụng là bao. Cho nên lần này anh cũng không cần thất vọng như thế, hơn nữa em thấy Lục Vi Dân làm Trưởng phòng của các anh cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Làm xong việc của mình, người vợ lại cầm giày thể thao từ trong tay Trương Kiến Xuân, tìm một cái bàn chải và phủ bụi.

- Ồ?

Trương Kiến Xuân hơi suy tư mà trở lại với thực tế... nhìn chăm chăm vào vợ mình nói:

- Đây là lời anh rể Đường đó nói?

Chị họ của vợ là vợ của Ủy viên thường vụ Huyện ủy Phong Châu, Chánh văn phòng Huyện ủy Phùng Khả Hành, mối quan hệ giữa mình và người anh em đồng hao này rất bình thường, nhưng trong việc điều đến Văn phòng Địa ủy Phong Châu thì người anh em đồng hao này vẫn ra tay góp sức tác động, điều này Trương Kiến Xuân vẫn nhớ kỹ.

- Ừ, hôm trước em đến nhà chị ấy chơi một lát, đúng lúc anh Phùng ở nhà... em liền nói việc của anh, anh ấy liền nói đây là việc tốt, xây dựng quan hệ tốt với Lục Vi Dân không có gì xấu, còn nói không nên so đo được mất trước mắt.

Trương Kiến Xuân cân nhắc ý tứ trong lời nói của vợ, xây dựng tốt quan hệ? Được mất trước mắt? Hừ, Phùng Khả Hành lại đề cao Lục Vi Dân đến như vậy, đương nhiên, cũng không tránh khỏi là muốn lấy lòng Hạ Lục Hành, cũng không nghĩ, chỉ dựa vào việc anh ta là một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, có tư cách tiếp xúc với Bí thư Hạ sao?

Thấy chồng mình không lên tiếng, người vợ biết trong lòng chồng không thoải mái. Nhưng việc này cô lại không thể không nói rõ ràng, phòng khi sau này thực sự xảy ra hậu quả, chồng lại trách mình lúc đó không nói rõ ràng:

- Anh Phùng còn nói Lục Vi Dân rất không tầm thường, ngay cả Bí thư Trương cũng rất xem trọng hẳn, còn nói một việc...

Sau khi nghe vợ nói sơ qua hết chuyện, Trương Kiến Xuân không thể không suy nghĩ một hồi.

Anh ta từ huyện Phong Châu mà ra, đương nhiên hiểu rất rõ về tình hình Phong Châu. Lúc trước cũng là ngòi không nổi trên vị trí Phó chánh văn phòng Huyện ủy Phong Châu, lúc đó Chánh văn phòng Huyện ủy vẫn là Mẫn Thái Nhân, thân tín của Cầu Trị Lương, chèn ép mình đến nỗi không gắng đầu lên nổi. Mình cũng thực sự không chịu nổi nữa, mới nghĩ trăm phương ngàn kế, nhân dịp Phong Châu thành lập địa khu, điều ra khỏi Văn phòng Huyện ủy Phong Châu đến Văn phòng Địa ủy.

Phùng Khả Hành lúc đó vẫn ở Văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, anh ta là thân tín của Trương Thiên Hào, nhưng Trương Kiến Xuân không muốn dựa vào mối quan hệ đó rồi đi xu nịnh Trương Thiên Hào, anh ta càng muốn dựa vào chính bản thân mình để phấn đấu được mở mày mở mặt.

Cho dù Lục Vi Dân là thư ký của Hạ Lực Hành, cũng không thể khiến Trương Thiên Hào nhìn hẳn với con mắt có phần nể trọng. Trương Kiến Xuân đã quá rõ về mối quan hệ mật thiết giữa Trương Thiên Hào và Hạ Lực Hành, không có sự giúp đỡ của Hạ Lực Hành, một người từ nơi khác đến như Trương Thiên Hào cho dù có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không có thể trong thời gian ba năm ngắn ngủi mà ở thể xây dựng sự nghiệp ở nơi địa bàn kiên cố mà Cầu Trị Lương đã quản lý hàng chục năm là huyện Phong Châu này.

Trương Kiến Xuân cũng biết chuyện nhà máy xi măng Phong Châu mà

Phùng Khả Hành nói, đều nói lai lịch ông chủ của nhà máy xi măng đó không vừa, nghe nói còn có quan hệ ở Bắc Kinh, nhưng Lục Vi Dân có thể tạo quan hệ được với ông chủ đó! Hơn nữa ý tứ trong lời nói của Phùng Khả Hành còn là quan hệ rất thân thiết, cho nên mới có thể khiến Trương Thiên Hào nhìn Lục Vi Dân với đôi phần nể trọng ngay từ trước khi Lục Vi Dân chưa làm thư ký của Hạ Lực Hành!

Trương Kiến Xuân cảm thấy đầu óc mình hơi rối loạn.

Những tin tức này đột nhiên đến lập tức làm đảo lộn đầu óc anh ta, về việc làm sao đáp lại thiện ý của Lục Vi Dân, những ý tưởng trước kia cũng cần xem xét kỹ lưỡng lại mới được.

Núi Sơn Trà nằm ở phía đông thành phố Phong Châu, ngay bên cạnh bờ sông Đông Phong, còn cách nơi sông Đông Phong và Phong Giang hội tụ một khoảng, trên núi có số lượng lớn cây sơn trà, bởi vậy mà được gọi là núi Sơn Trà. Tuy nhiên chất lượng sơn trà của các cây ở trên núi lại không được tốt, vỏ nhiều thịt ít, mùi vị cũng rất bình thường, cho nên phần nhiều là trở thành một loại cây cảnh.

Dưới núi Sơn Trà có một nông trường quốc doanh Hoa kiều Hồng Tinh, đã xây dựng từ năm 1957, là nông trường quốc doanh được thành lập cho các Hoa kiều gặp nạn năm đó. Nó có diện tích đạt đến 15.8 ki-lô-mét vuông, trong đó diện tích đất rừng và mặt nước đã chiếm đến 11 nghìn mẫu, vườn quả, vườn trà là 3 nghìn mẫu, đồng ruộng có hơn 4 nghìn mẫu, còn có gần 3 nghìn mẫu đất bờ sông và những bãi đất hoang lớn chưa được khai thác.

Núi Sơn Trà địa thế không cao lắm, nhưng thảm thực vật bảo tồn khá tốt. Chính vì núi Sơn Trà thuộc về nông trường quốc doanh Hoa kiều lúc đó, cho nên tránh được nạn chặt phá thời kỳ những năm bảy mươi tám mươi, khiến cho nơi này trở thành một khối bảo thạch xanh mướt nơi bồn địa Phong Châu.

Lục Vi Dân mặc một bộ quần áo thể thao, vô cùng phấn chấn mà leo lên chỗ cao trên sườn núi, thở một hơi. Leo lên núi Sơn Trà từ phía đông rõ ràng là khó khăn, nhất là chỉ có những đường hẹp quanh co mà thường ngày các công nhân ở nông trường đi, thì càng có vẻ hao tổn sức lực.

Nhìn xuống rừng rậm phía dưới chạy dài như tấm thảm xanh ngắt, trong lòng Lục Vi Dân thầm xúc động. Hai mươi năm sau, nơi đây đã trở thành khu biệt thự mà toàn Xương Giang chỉ dám nhìn nghiêng, mà hiện tượng chiếm đất một cách phi pháp ở đây dường như mỗi năm đều xảy ra, còn vùng xanh mướt phía nam càng trở thành mục tiêu mà các biệt thự cao cấp tư nhân xa hoa nổi tiếng nhất của Xương Giang nhắm đến.

Mấy phút sau, Trương Kiến Xuân mặt mày đỏ ửng, thấm đẫm mồ hôi mới thở như trâu mà hiện ra trong tầm mắt.

- Phó phòng, xem ra việc rèn luyện cơ thể của anh không tốt lắm, anh mới 25 tuổi chứ hả?

Lục Vi Dân vừa cười vừa trêu chọc đối phương. Nói thật, đi một chuyến như vậy, Lục Vi Dân cũng ngẫm có chút mệt mỏi, nhưng trong ngày xuân này đi một chuyến như vậy, cảm giác rất dễ chịu.

- Phù phù...

Thở hỗn hển một hồi lâu, Trương Kiến Xuân suýt nữa ngã lăn xuống đất, cũng chẳng còn để ý đến chuyện gì khác, ngồi bệt ngay xuống tảng đá bên cạnh, lấy lại nhịp độ hơi thở.

- Trưởng phòng Lục, tôi không dám đấu với anh, tôi cũng không có thời gian rèn luyện gì, lúc nào cũng bận những việc linh tinh.

- Ha ha, mạng sống nằm ở vận động, cái khác đều là của người khác, chỉ có sức khỏe mới là của mình.

Lục Vi Dân khẽ mỉm cười đáp lại.

- Bạn những việc linh tinh? Nếu là bạn những việc linh tinh thì Phó chánh văn phòng Phan cũng sẽ không coi trọng anh đến như vậy. Trước khi tôi đến phòng Tổng hợp, Trưởng ban thư ký và Phó chánh văn phòng Phan đều dặn riêng tôi, việc trong phòng có gì không hiểu thì cứ hỏi Phó phòng Trương, tuyệt đối không sai.

Mặc dù biết rõ đối phương có ý lấy lòng mình, trong lòng Trương Kiến Xuân vẫn thấy thoải mái, ngay cả bản thân anh ta cũng cảm thấy mình có chút hèn kém, chỉ có mấy câu nói như vậy thôi mà tâm tình mình đã tốt hẳn lên.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Thần Phục

- Trưởng phòng Lục quá khen rồi, chẳng qua là tôi ở cơ quan trong nhiều năm thôi, đâu dám nhận những lời này của Trưởng ban thư ký và Phó chánh văn phòng Phan?

Trương Kiến Xuân đã ổn định lại tinh thần, ngữ khí hơi nhạt nhẽo, nhưng vẫn không nhịn nổi muốn trút giận một chút:

- Nếu tôi thật sự có bản lĩnh đó, cũng sẽ không thể phải chui rúc mãi trong phòng này.

Lục Vi Dân khẽ cười, hắt lau mồ hôi dưới cằm, tiện tay đứng dậy ngắt một ngọn cây bên cạnh, đưa lên mũi, mùi hương cây cỏ nhẹ nhàng khiến không khí tươi mát như vậy.

Xem ra đối phương vẫn có chút không quên nổi, tốt nhất là như vậy, nếu là người không có tham vọng, vậy mới thật sự là không dễ đối phó, chỉ cần đối phương có ý tưởng thì tốt rồi.

- Phó phòng Trương, anh có thể không hiểu tôi nhiều, bản thân tôi quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, trong lòng có gì thì nói đó. Không giấu gì anh, chức Trưởng phòng Tổng hợp này trước kia tôi không hề nghĩ đến là tôi sẽ đảm nhiệm, không biết Phó phòng Trương có tin không?

Lục Vi Dân lập tức đưa ra những câu dứt khoát để cởi bỏ tất cả những cái khác, lập tức chạm đến vấn đề trung tâm.

Trương Kiến Xuân sững sốt, nói theo bản năng:

- Trưởng phòng Lục, tôi tin hay không cũng không quan trọng, tôi...

- Phó phòng Trương, nếu với ý ban đầu của tôi, hoặc nói ở vị trí của tôi hiện tại, bản thân tôi cảm thấy mình lấy tạm một chức ở Cục bí mật hoặc Cục cơ yếu thì càng thích hợp. Anh có thể cũng biết, dù sao Bí thư Hạ nhiều việc, tôi không thể dồn quá nhiều suy nghĩ ở bên này. Chức vị Trưởng phòng Tổng hợp phải nói là cần một người quen thuộc với công việc hàng ngày của Văn phòng Địa ủy chúng ta thì càng thích hợp. Có thể là cách nghĩ của lãnh đạo không như vậy, có lẽ bọn họ cảm thấy năm nay là năm bắt đầu mở ra cục diện của Phong Châu chúng ta, tôi lại đảm nhiệm thư ký cho Bí thư Hạ, hy vọng tôi có thể mau chóng hoặc trực tiếp nhất quán triết cách nghĩ và ý đồ của Bí thư Hạ vào công việc trong phòng chúng ta.

Lục Vi Dân cũng biết lí do này quá mức gượng ép, tuy nhiên hẳn không thể không nói như vậy, cho dù là một cái cố gượng ép, ít nhất cũng có thể khiến trong lòng đối phương nhẹ nhõm một chút. Lòng người chính là như vậy, biết rõ là lời giả dối, nhưng nói như vậy cũng coi như là một thái độ, có lúc điều cần chính là một thái độ.

Thấy Trương Kiến Xuân không hé răng, Lục Vi Dân biết lời nói của hẳn đã có chút đánh vào suy nghĩ của đối phương, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Năm nay xem như một năm thực sự mở ra cục diện từ sau khi Phong Châu chúng ta thành lập địa khu, Phó phòng Trương cũng biết tâm tư của Bí thư Hạ rất lớn, rất xa, Phong Châu chúng ta không thể làm kiểu không đến nơi đến chốn như khi còn ở địa khu Lê Dương trước kia. Trước đây là bám theo Lê Dương, bây giờ Phong Châu đã tách ra, nếu không làm được việc thì chẳng thể có ai tới giúp, có thể bất cứ lúc nào cũng đứng số một hay hai từ dưới lên trong toàn tỉnh, giống như Xương Tây Châu. Các lãnh đạo Ủy ban

nhân dân Địa khu bao gồm cả Bí thư Hạ e rằng không ai mong muốn địa khu Phong Châu bị lãnh đạo tỉnh xếp vào cấp ngang với Xương Tây Châu. Điều này có nghĩa là năm nay địa khu Phong Châu chúng ta phải có một số động thái lớn, mà nhiệm vụ của phòng Tổng hợp chúng ta có thể phải đảm nhiệm rất nặng. Tôi không dám nói bản thân tôi có bản lĩnh lớn đến đâu, nhưng làm Thư ký bên cạnh Bí thư Hạ, đã hiểu tâm tư của lãnh đạo rõ ràng hơn ít nhiều, các lãnh đạo nói chung cảm thấy tôi có ưu thế này, cho nên mới để tôi tạm thời làm vị trí Trưởng phòng Tổng hợp này.

Những lời này của Lục Vi Dân rất chân thành, cũng không có điểm nào khoe khoang khoác lác, Trương Kiến Xuân trong lòng cũng hơi suy nghĩ, nhất là câu: “Tạm thời làm Trưởng phòng Tổng hợp...” lại càng khiến anh ta nhớ đến câu nói của Phùng Khả Hành mà vợ nhắc lại ban sáng “không nên so đo được mất trước mắt...”.

- Trưởng phòng Lục, tôi biết anh lo là tôi có chút thái độ, nói thực, lúc trước tôi có chút thái độ, cảm thấy bản thân từ Văn phòng Huyện ủy Phong Châu đến Văn phòng Địa ủy coi như là căn trọng, tận tụy, sao có thể...

Trương Kiến Xuân đánh trống lảng cười.

- Tuy nhiên Trưởng phòng Lục có thể thành thật với nhau như vậy, Trương Kiến Xuân tôi còn có thể nói gì?

Lục Vi Dân cũng nhân thể ngồi xuống, lời của đối phương mặc dù nói rất hay, nhưng Lục Vi Dân vẫn cảm thấy được đối phương không hề tỏ vẻ “thần phục” thực sự.

Sự thật là khi mời Trương Kiến Xuân đi cùng một chuyến Lục Vi Dân luôn suy xét làm sao để bố trí phòng Tổng hợp một cách ổn thỏa. Hẳn không hề cho rằng An Đức Kiện và Phan Tiểu Phương đặt hẳn ở vị trí này là thích hợp nhất, theo cách nghĩ của hẳn, để hẳn vào Cục cơ yếu hoặc Cục bảo mật

kỳ thực càng thích hợp, cũng càng thuận tiện cho hãn dốc toàn tâm vào vai trò thư ký của Hạ Lực Hành.

Mà đặt ở vị trí Trưởng phòng Tổng hợp thì không thể tránh khỏi phải để bản thân phân chia một phần sức lực đến phòng Tổng hợp, với đầu năm đặc biệt như năm nay, nhất là trong tình hình Hạ Lực Hành phải đối mặt với các loại khả năng xảy ra, hãn càng phải chịu một mệt mỏi.

Đương nhiên Lục Vi Dân cũng biết ý tốt của An Đức Kiện. Cho hãn vào vị trí Trưởng phòng Tổng hợp, chỉ kém Trưởng phòng Thư ký, tác dụng rèn luyện nhanh chóng thành thực là không cần nói cũng biết, chẳng qua điều này đối với hãn lại là một cuộc khảo nghiệm rất lớn.

Hãn không có nhiều sức lực và thời gian như vậy để đấu trí với Trương Kiến Xuân, nhất định phải nhanh chóng “thu phục” Trương Kiến Xuân, khiến anh ta có thể cam tâm tình nguyện phục vụ cho hãn, không chỉ khiến anh ta sẵn sàng giúp đỡ hãn đứng vững trong phòng Tổng hợp, mà còn phải giúp đỡ hãn nắm được những điển hình khác nhau trong công việc của phòng Tổng hợp trong năm nay.

Đúng là dưới tình hình này, Lục Vi Dân luôn cân nhắc làm sao để phá vỡ được tấm giáp đề phòng trong lòng Trương Kiến Xuân, muốn làm được điều này, cách tốt nhất chính là phải dùng sức lực mạnh nhất đánh triệt để vào phòng tuyến tâm lý của đối phương, khiến đối phương phủ phục dưới thế mạnh của hãn.

- Phó phòng Trương, anh nói tôi với anh thành thật với nhau, ha ha, lời này e rằng bản thân anh cũng không tin.

Lục Vi Dân nói ra câu này khiến Trương Kiến Xuân trong vô thức giật này mình, sắc mặt cũng biến đổi trở nên lúng túng, miệng mấp máy như muốn giải thích gì đó, nhưng lại bị Lục Vi Dân xua tay ngăn lại.

- Những lời tôi vừa nói tuy là thật, nhưng nhiều người nghe sợ rằng cũng đều cho là lời sáo rỗng, năm nào đó ở nơi đâu cũng có thể dùng những lời này để lừa gạt người khác, nếu như anh cho là thật, dường như đã thành người khờ khạo, có phải không, Phó phòng Trương?

Lời nói của Lục Vi Dân không hề khách sáo khiến mặt Trương Kiến Xuân biến sắc, nhưng nhìn thấy biểu hiện không hề để ý của Lục Vi Dân, Trương Kiến Xuân còn thật sự không biết nên làm sao để đáp lại vị lãnh đạo mới ra đôn không theo quy tắc này.

- Là lời nói sáo rỗng hay là nói thật, tôi nghĩ chúng ta cũng không nhất định so đo quá mức, cứ chờ xem mọi việc thế nào là được. Nhưng công việc của phòng Tổng hợp chúng ta lại phải nắm bắt tốt, nhất là năm nay, công việc trong phòng càng phải tiến thêm một bước.

Lục Vi Dân hít một hơi, ánh mắt như đuốc, nhìn chăm chăm vào đối phương:

- Phó phòng Trương, tôi nói một câu, không biết anh có tin không?

Đây là câu thứ hai “không biết anh có tin không” của Lục Vi Dân mà Trương Kiến Xuân được nghe! Từng chữ như kim châm thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

- Trưởng phòng Lục, nếu nói thật, tôi tin hay không tin cũng không quan trọng, anh nói xem đúng không?

Trương Kiến Xuân lùi một bước, phản kích hai bước.

- Được!

Lục Vi Dân khẽ gật đầu, trên mặt dường như có vẻ như cười như không, càng thêm kì lạ:

- Nếu tôi nói tôi ở chức Trưởng phòng Tổng hợp dài nhất không đến một năm rưỡi, làm ngắn nhất không đến một năm, anh có tin hay không?

Trương Kiến Xuân toàn thân khẽ run lên, anh ta gắng sức muốn bình tâm lại, nhưng lại phát hiện mình không làm được, ngược mắt lên, đón ánh mắt của đối phương, vẻ mặt cũng biến đổi hơi khó hiểu.

- Những lời này của Trưởng phòng Lục là có ý gì, tôi nghe có chút không hiểu.

- Nghe không hiểu cũng không sao, chỉ cần nghe vào đầu là được.

Lục Vi Dân thản nhiên cười.

- Phó phòng Trương, tôi không muốn vòng vèo, hôm nay chỉ có hai người anh và tôi, chúng ta có thể làm việc cùng nhau, cũng coi như có duyên. Nói mấy câu thật lòng, cũng không quá đáng, tôi không thích công việc của phòng Tổng hợp, cũng không có hứng thú làm lâu ở vị trí này. Nếu nói thật sự nếu để tôi lựa chọn, tôi thà rằng đến huyện nào đó làm Chủ tịch thị trấn, Chủ tịch xã, cũng còn hơn cả ngày ở cơ quan với mấy tập tài liệu, văn bản, đây là suy nghĩ trong lòng tôi.

Ánh mắt Trương Kiến Xuân bất động, chỉ lẳng lặng nghe đối phương nói tiếp.

- Khi Trưởng ban thư ký An nói với tôi chuyện để tôi đến phòng Tổng hợp, tôi đã nói, tính cách của tôi thật sự không phù hợp, nhưng Trưởng ban thư ký An lại nói là tính cách tôi càng không hợp, thì càng chứng tỏ rằng tôi cần rèn luyện ở vị trí này. Sau này tôi nghĩ có lẽ những điều Trưởng ban thư ký An nói vẫn thật sự có chút lý lẽ, nhưng như thế không hề có nghĩa là tôi thích công việc này.

Giọng điệu Lục Vi Dân càng thản nhiên, nhưng lại càng khẳng định.

- Tôi nghĩ cho dù là rèn luyện, thời gian một năm cũng đủ, cho nên tôi thật sự hy vọng Phó phòng Trương có thể giúp đỡ tôi trong thời gian một năm này làm việc có được thành tích, tôi cũng tin rằng Phó phòng Trương hoàn toàn có thể nhận được sự tán thành của các lãnh đạo trong năm này. Anh nói có phải không, Phó phòng Trương?

Nếu đổi lại là một người khác nói như vậy, hoặc là hôm qua Lục Vi Dân nói như thế, Trương Kiến Xuân chắc chắn sẽ nghĩ đối phương kiêu ngạo quá mức, hoặc nói là muốn có được sự ủng hộ của anh ta mà nói khoác không biết ngượng. Nhưng hiện tại anh ta lại có chút hy vọng ẩn sâu trong sự chần chừ thừa trong lòng, đúng như Triệu Vĩnh Lai đã nói, phòng Tổng hợp này là cái ao quá bé, không chứa được con cá lớn như Lục Vi Dân, mà hiện tại Lục Vi Dân càng không hề e dè mà thể hiện điều đó.

Hạ Lực Hành, An Đức Kiện, còn có Tôn Chấn, không thể không nói anh chàng này có chút tài cán, Trương Kiến Xuân hít một hơi sâu, là lúc nên có một ý kiến.

- Trưởng phòng Lục, nói đến mức này, nếu Trương Kiến Xuân tôi vẫn không không biết chừng mực, chỉ sợ Trưởng phòng Lục hôm nay cũng sẽ không mời tôi đi đập thanh lần này.

Nếu đã quyết định, Trương Kiến Xuân cũng không có gì ngại ngùng, trầm giọng nói:

- Một câu, phòng Tổng hợp đương nhiên là do Trưởng phòng Lục chỉ đạo, có công việc gì Trưởng phòng Lục cứ việc chỉ bảo, Trương mỗi không có bản lĩnh gì khác, nhưng những việc sắp xếp, bố trí cũng không thua kém ai, đảm bảo sẽ không để Trưởng phòng Lục mất mặt....

- Được, Phó phòng Trương, tôi chỉ đợi câu nói này của anh.

Trong lòng Lục Vi Dân nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành.

- Tôi nhớ có câu ngôn ngữ là nghe lời nói, nhìn hành động, Lục Vi Dân tôi là la hay là ngựa, là người như thế nào, cũng không phải chỉ cần mồm mép là có thể khiến người ta tin phục. Chúng ta còn có nhiều thời gian và cơ hội cùng nhau sát cánh chiến đấu, tôi cũng tin rằng về sau chúng ta cũng sẽ cảm thấy tự hào vì những việc mà chúng ta đã từng cùng nhau hợp tác.

Nhiều năm về sau, Trương Kiến Xuân vẫn nhớ rõ sự chấn động và xúc động cực độ mà những lời nói của Lục Vi Dân mang lại cho anh ta trong giây phút đó.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Chí Nguyện To Lớn

Hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác của địa khu Phong Châu cuối cùng cũng kết thúc thắng lợi, Lục Vi dân cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi.

Trương Kiến Xuân thực hiện lời hứa của anh ta, phối hợp hoàn hảo với Lục Vi Dân hoàn thành công tác trừ bị, tổ chức cho buổi hội nghị lớn mà Lục Vi Dân lần đầu tiên đảm nhiệm, cũng khiến cho An Đức Kiện và Phan Tiểu Phương càng hiểu thêm về Lục Vi Dân.

Dưới con mắt bọn họ, Lục Vi Dân không sớm thì muộn sẽ khiến cho Trương Kiến Xuân phải cúi đầu, nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà đã khiến cho Trương Kiến Xuân trở nên nghe theo mà phối hợp như thế, thậm chí không thể chỉ đánh giá đơn giản là nghe theo mà phối hợp, mà nên là chủ động, tích cực giúp đỡ, tương trợ Lục Vi Dân hoàn thành công việc trừ bị, tổ chức cho cuộc hội nghị này, không thể không khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ.

- Vi Dân, công việc bên phòng Tổng hợp cũng thuận lợi chứ?

Hạ Lực Hành ngồi trên ghế sau xe nhắm mắt suy nghĩ, bỗng nhiên hỏi.

- Cám ơn Bí thư Hạ đã quan tâm, công việc trong phòng vẫn tốt, đồng chí Kiến Xuân rất ủng hộ công việc của tôi, người trong phòng cũng rất đồng lòng. Cuộc hội nghị này thành công mỹ mãn như vậy hoàn toàn là nhờ bọn họ, nếu không tôi quả thật có chút không làm nổi.

Lục Vi Dân nghiêng người cười nói:

- Đương nhiên Trưởng ban thư ký và Phó chánh văn phòng Phan cũng giúp đỡ tôi rất nhiều.

- Ai cũng đều phải có lần đầu. Trưởng phòng Tổng hợp cũng là một vị trí thử thách, trong vấn đề sử dụng cậu An Đức Kiện cũng đã hỏi ý kiến tôi, rốt cuộc là đặt cậu ở vị trí Trưởng phòng Tổng hợp hay là một vị trí mà lượng công việc không nhiều như thế, tôi nghiêng về cái trước. Tuy rằng nói cậu làm thư ký cho tôi, nhưng cậu còn trẻ, tràn trề sinh lực, từng công tác ở nhiều cương vị trong huyện, khi đến Địa ủy góc độ suy nghĩ, nhìn vấn đề cũng không giống nhau. Thêm nhiều trọng trách cho cậu, có thể khiến cho cậu trưởng thành nhanh hơn, cho nên mấy người Đức Kiện cuối cùng cũng quyết định để cậu đến phòng Tổng hợp.

Hạ Lực Hành mở to mắt, cười nhẹ:

- Xem ra cậu ở vị trí này rất thuận lợi đấy, làm rất tốt, cậu đã suy nghĩ về trọng điểm công việc bước tiếp theo của phòng Tổng hợp chưa, đã có ý tưởng và sắp xếp gì chưa?

- Tôi cũng có một vài ý tưởng.

Trước mặt của Hạ Lực Hành Lục Vi Dân cũng không khiêm tốn nhiều.

- Ồ?

Lông mày Hạ Lực Hành hơi động, có chút hứng thú:

- Nói tôi nghe xem.

- Công việc trong phòng chủ yếu có ba mục, thứ nhất là trừ bị tổ chức hội nghị quan trọng của Địa ủy, thứ hai là tiến hành nghiên cứu chuyên sâu với các vấn đề còn tồn đọng trong công việc, thứ ba là làm tốt tờ báo “Tình hình Phong Châu”. Suy nghĩ của tôi là mục một, mục hai giao cho Trương Kiến

Xuân, hai mục này anh ta đã làm quen rồi, hoàn toàn có thể đảm nhiệm, đương nhiên ở công việc mục hai tôi cũng định đưa ra vài ý kiến, tôi chủ yếu nắm công việc biên soạn tờ báo “Tình hình Phong Châu”.

Phân công của Lục Vi Dân khiến cho Hạ Lực Hành có chút bất ngờ. Ông ta không ngờ Lục Vi dân lại bỏ qua hai mục công việc trước, lại đi chọn công tác biên soạn tờ báo “Tình hình Phong Châu” nhìn có vẻ chẳng chút quan trọng này, như thế có chút giống như không biết phân nặng nhẹ.

Lực Hành biết Lục Vi Dân chắc chắn có cách nghĩ của riêng hẳn, người thư ký này của mình từ trước đến nay luôn có chút đặc điểm riêng, không ngừng đem đến bất ngờ cho mình.

- Ngài biết chủ yếu tâm trí tôi vẫn là phục vụ cho ngài, công việc của phòng Tổng hợp cũng tương đối nặng, tôi không thể làm hết. Mà đã làm không được, thì chi bằng mạnh dạn buông tay, những công việc có chút vị hành chính công vụ giao cho Trương Kiến Xuân không có vấn đề gì, trước kia Trương Kiến Xuân vốn dĩ đã làm rất tốt. Đương nhiên tôi cũng không thể hoàn toàn buông tay, phòng Tổng hợp trong mấy tháng thành lập địa khu, công tác tiến hành nghiên cứu, phân tích các vấn đề còn tồn đọng trong công việc thì không có động thái gì quá to lớn, đó là một điểm còn thiếu sót, tôi dự định sẽ phát triển mạnh công việc ở mặt này. Ngoài ra tờ báo “Tình hình Phong Châu” này vốn dĩ là một cửa sổ tốt nhất để lãnh đạo Ủy ban nhân dân Địa khu nắm bắt, tìm hiểu tình hình sáu huyện và thành phố, nhưng bây giờ xem ra cơ bản vẫn nằm ở trạng thái trống không, vẫn chưa triển khai công việc. Mà tôi cảm thấy ở điểm này rất có triển vọng, cho nên dự định muốn nắm bắt thật tốt công việc ở mặt này.

Trẻ nhỏ dễ dạy!

Hạ Lực Hành thầm khen ngợi, cậu Lục Vi Dân này quả thật có chút đầu óc, mình vẫn lo cậu ta ngồi ở vị trí Trưởng phòng Tổng hợp vẫn chưa chắc,

không ngờ mình quả thật vẫn hơi xem thường cậu ta, thoáng chốc đã có thể điều chỉnh mức độ nặng nhẹ, tính cấp bách của công việc ở phòng Tổng hợp.

Các công việc giống như trù bị, tổ chức hội nghị hay nghiên cứu công tác mang tính hàng ngày quả thật có thể giao cho người khác làm, làm Trưởng phòng có thể tự tin mà buông tay, còn muốn làm tốt tờ báo “Tình hình Phong Châu”, quả thật có chút khiến Hạ Lực Hành không ngờ tới. Mà Lục Vi Dân cũng đặc biệt đề cập đến sự thiếu sót trong công tác nghiên cứu, phân tích những vấn đề còn tồn đọng trong công việc, cũng đủ để nói rõ Lục Vi Dân đã có kế hoạch trong đầu với công việc trong phòng Tổng hợp.

- Cậu thấy phòng Tổng hợp chuẩn bị triển khai phân tích, nghiên cứu công việc ở mặt nào?

Hạ Lực Hành lại hỏi một câu thâm thúy, tư duy của Vi Dân liệu có hợp với của mình hay không.

- Vâng, suy nghĩ bước đầu của tôi là cơ hội phát triển khi nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương chuyển đến Phong Châu chúng ta và ảnh hưởng của tuyến đường sắt Kinh Cửu đến sự phát triển của Phong Châu chúng ta.

Lục Vi Dân trầm ngâm mà nói.

Việc nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương chuyển đến đã không phải tin tức gì mới. Bên Phong Châu trong năm trước cũng từng tiếp xúc mấy lần với nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương, cũng mời lãnh đạo bộ phận và đại diện công nhân viên chức của hai xí nghiệp công nghiệp quân sự quốc doanh này đến Phong Châu khảo sát, mà Phong Châu cũng tiến hành một cuộc điều chỉnh ở mức độ nhất định dựa theo tình hình này đối với việc quy hoạch thành phố Phong Châu, có thể nói cung cấp một môi trường tương đối ưu việt cho hai xí nghiệp chọn lựa.

Nhưng có chọn chuyển đến Phong Châu hay không lại không phải việc mà có thể tùy tiện quyết định đến thế, mấy thành phố khác trong tỉnh cũng có suy nghĩ đến mặt này, chỉ có điều không cấp thiết và có thành ý như Phong Châu.

Đặc biệt là ở Phong Châu đề ra ngoài việc có thể cung cấp khu đất xưởng cho nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương, còn muốn nối liền khu sinh hoạt của hai nhà máy và khu ký túc xá của cán bộ cơ quan Ủy ban nhân dân địa khu thành một khối. Phần thành ý này không thể nói là không cao.

Lãnh đạo và đại diện công nhân viên chức của hai nhà máy này đều rõ đây có nghĩa là gì. Đại đa số cán bộ của cơ quan Đảng ủy và Ủy ban nhân dân đều là từ nơi khác tới, đều chưa có nhà ở, cũng đều đứng trước việc ký túc đời xây dựng, mà thành phố Phong Châu lại đặc biệt chọn khu vực cảnh sắc đẹp nhất, nơi giao nhau giữa hai dòng Phong Giang và Đông Giang quy hoạch thành khu ký túc của cán bộ của cơ quan bộ ngành trong Ủy ban nhân dân địa khu. Lúc này Ủy ban nhân dân Phong Châu đồng ý đưa khu vực đẹp có vị trí ưu việt nhất thành phố Phong Châu này cho cán bộ công nhân viên chức của nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương cùng hưởng, không thể không nói phần thành ý này lớn đến đâu.

Lời đề nghị này là Lục Vi Dân trong lúc “vô tình” đề cập với Vương Chu Sơn. Nói đến vấn đề quan tâm nhất của hai xí nghiệp này là gì, Lục Vi Dân rất ngẫu hứng mà nhắc đến không ngoài ba điều là: nhà ở, cơ hội việc làm, điều kiện giáo dục và y tế, mà vấn đề nhà ở là điều đầu tiên. Vừa may cán bộ Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu lại cũng phải xây dựng nhà ở, vì sao không thể cùng xây, lại có thể phát huy đầy đủ tính hiệu quả của việc xây dựng thiết bị công cộng của thành phố, lại có thể thể hiện lòng thiện chí đầy đủ nhất cho công nhân viên chức của hai nhà máy lớn, còn có thể thơm lây trong việc quy hoạch xây dựng của hai nhà máy lớn.

Wương Chu Sơn khen ngợi không ngớt với những đề nghị này của Lục Vi

Dân, rất nhanh liền đưa đề nghị này lên hội nghị Địa ủy, cũng đạt được sự tán đồng của hội nghị Địa ủy. Vì thế đề nghị này được chính thức đưa vào điều kiện ưu đãi lớn lúc đàm phán giữa Phong Châu và hai xí nghiệp công nghiệp quân sự lớn, đặc biệt là Phong Châu còn “xúc động mà hứa hẹn”, xây dựng một cây cầu lớn ở sông Đông Phong, để thuận tiện cho giao thông đi lại cho công nhân viên chức hai xí nghiệp lớn. Việc này nhận được thiện cảm của các đại diện công nhân viên chức ở hai xí nghiệp.

Tuy rằng Phong Châu cũng có chỗ chưa được đầy đủ thế này thế kia, đặc biệt là so với hai thành phố Côn Hồ và Thanh Khê, về điều kiện cơ sở hạ tầng của Phong Châu còn kém xa, thậm chí lúc đầu hai nhà máy đều không xếp Phong Châu vào khả năng chọn lựa, nhưng sau khi Phong Châu liên tục đưa ra một chuỗi các chính sách, biện pháp, hình ảnh của Phong Châu dần dần có thiện cảm trong lòng công nhân viên chức hai nhà máy, lãnh đạo của hai nhà máy cũng bắt đầu đưa Phong Châu vào phạm vi khảo sát.

Lời của Lục Vi Dân lại chạm vào tâm khảm của Hạ Lực Hành, điều này khiến cho Hạ Lực Hành tương đối hài lòng.

Theo Hạ Lực Hành, một vị cán bộ có tác phong công việc vững chắc và tinh thần công tác cần trọng, chỉ có thể nói là một cán bộ tốt, nhưng nếu như muốn trở thành một cán bộ ưu tú, đó còn cần phải có ánh mắt nhạy bén và năng lực phán đoán, phân tích chuẩn xác, chỉ có như thế anh mới nắm bắt được trọng tâm công việc, và có thành tích tốt nhất.

Mà Lục Vi Dân không những tự hội được hai cái đó, mà năng lực của hai cái đó còn vô cùng xuất sắc. Chẳng trách Yến Thanh vừa nhắc đến Lục Vi Dân thì luôn dùng những lời khen ngợi hết lời để đánh giá, lúc đầu Hạ Lực Hành còn cảm thấy có phải Yến Thanh có lẫn tình cảm cá nhân trong đó hay không, bây giờ mới thấy những lời đánh giá của Yến Thanh không những không quá đáng, thậm chí còn có chút khiêm tốn rồi.

- Vi Dân, rất tốt, cậu có thể nắm bắt được trọng tâm công việc của địa khu Phong Châu chúng ta hiện giờ mà còn biết điều chỉnh lượng công việc nặng nhẹ, tôi rất vui mừng. Tôi cũng hy vọng phong Tổng hợp các cậu có thể đưa ra được những ý kiến và đề xuất có ích cho công việc, tôi có một đề nghị, nếu như cậu cảm thấy lực lượng nghiên cứu của phòng Tổng hợp không đủ, đừng ngại, có thể điều chỉnh với Cao Sơ một chút. Công việc nghiên cứu này không chỉ là công việc trước mắt, mà cũng bao gồm rất nhiều công việc tiếp sau này, trong công tác này, hoàn toàn có thể để cho Văn phòng Địa ủy các cậu và bên phòng Nghiên cứu Chính sách cùng làm.

Hạ Lực Hành cười, đưa ra ý kiến của mình.

Lục Vi Dân sau khi sửng sốt thì cười nhẹ:

- Bí thư Hạ, tôi không dám quyết định việc này. Tôi và Phó chánh văn phòng Phan đã nói qua về việc nghiên cứu, phân tích chuyện hai nhà máy chuyển đến, Phó chánh văn phòng Phan cũng rất tán thành. Nếu như ngài cũng để cho phòng Nghiên cứu Chính sách cùng tham gia vào, vậy ngài nên nói với Trưởng ban thư ký, để ông ấy nói với Phó chánh văn phòng Phan, tôi không tiện mở miệng.

Hạ Lực Hành cũng ngẩn ra, nhưng lập tức bình thường trở lại, cười to:

- Vi Dân, cậu quả thật quá cẩn thận đấy, nhưng như thế thì rất tốt, là nên để đồng chí Đức Kiện và Phan Tiểu Phương quyết định.

Hạ Lực Hành lập tức lại hỏi về suy nghĩ của Lục Vi Dân về tờ báo “Tình hình Phong Châu”, Lục Vi Dân cũng nói về suy nghĩ của mình, đặc biệt còn nói ra suy nghĩ muốn đưa “Tình hình Phong Châu” trở thành loại giống như tài liệu tham khảo nội bộ của Tân Hoa xã, cũng thu hút cái nhìn của Hạ Lực Hành. Có điều Hạ Lực Hành cũng ủng hộ quan điểm của Lục Vi Dân, chỉ có để cho lãnh đạo hiểu rõ tình hình cuộc sống người dân, xã hội một cách trực

tiếp nhất, chân thực nhất thì anh mới có thể đưa ra quyết sách một cách khoa học được.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Như Cá Gặp Nước

Sau khi giành được sự khen ngợi rất thản nhiên của An Đức Kiện, Trương Kiến Xuân biết bản thân đã hành động đúng.

Hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác đầu năm của địa khu rất quan trọng, Trương Kiến Xuân cũng tự tin có thể tổ chức tốt hội nghị này, nhưng dù có làm tốt hơn nữa thì cũng phải nhận được sự công nhận của lãnh đạo mới được. Đối với Trương Kiến Xuân bây giờ mà nói, An Đức Kiện giống như Diêm Vương nắm quyền sinh quyền sát trong tay, cho mình muốn lên trời thì lên trời, cho mình xuống địa ngục thì xuống địa ngục. Mà đến Văn phòng Địa ủy công tác lâu như vậy, anh ta vẫn là lần đầu tiên được An Đức Kiện khen ngợi.

Anh ta không biết An Đức Kiện là thật lòng khen ngợi mình chuẩn bị hội nghị lần này rất tốt, hay là khen ngợi mình thức thời nhìn đại cục mà hiểu đại thể, đương nhiên thức thời nhìn đại cục mà hiểu đại thể chính là rất tích cực chủ động mà phối hợp với Lục Vi Dân hoàn thành thuận lợi việc tổ chức hội nghị này.

Nhưng anh ta biết bản thân coi như là đã đi vào một tầng khác biệt.

Tuy vẫn là Phó phòng nhưng trước đây bản thân nhiều lắm cũng chỉ là có cơ hội làm quen với Phan Tiểu Phương, cơ bản không có nhiều cơ hội có thể thực sự lọt vào pháp nhãn của An Đức Kiện. Nhưng sau khi Lục Vi Dân đến phòng Tổng hợp, sự chú ý của An Đức Kiện đối với của phòng Tổng hợp lập tức tăng lên gấp bội, không biết Triệu Vĩnh Lai cảm nhận được điều này sẽ

suy nghĩ như thế nào.

Có lẽ Phùng Khả Hành nói quả thật không sai, Lục Vi Dân đến làm Trưởng phòng Tổng hợp, đối với anh ta mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu.

Xem ra trọng lượng của Lục Vi Dân ở trong lòng mấy ông chủ lớn không hề nhẹ. Hạ Lục Hành thì không nói, An Đức Kiện xem như là Bá Nhạc của Lục Vi Dân, cũng có thể không tính, nhưng Trương Kiến Xuân tận mắt nhìn thấy Lục Vi Dân nói chuyện vui vẻ với Tôn Chấn, mà Vương Chu Sơn thậm chí cũng ở một số trường hợp nào đó khen ngợi Lục Vi Dân. Anh ta thật sự có chút không hiểu.

Muốn có sự hài lòng của của một vị lãnh đạo không phải là khó, thậm chí hai vị lãnh đạo có ấn tượng tốt về hẳn ta cũng coi như hợp lí, nhưng ba, bốn vị lãnh đạo đều coi trọng hẳn. Đây thật là không thể tin nổi, nhưng nó xảy ra ngay trước mắt anh ta, muốn không tin cũng không được.

Trương Kiến Xuân không phải là loại người có tư tưởng cố chấp đầu không húc vào tường thì không quay đầu lại. Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, nếu như lúc này còn không hiểu rõ tình hình thì anh ta thật sự nên đi khỏi Văn phòng Địa ủy.

Cũng giống như Phùng Khả Hành khuyên anh ta, bây giờ việc cần làm duy nhất chính là dốc toàn bộ sức lực phối hợp tốt trong công việc với Lục Vi Dân. Cần tâm niệm một khi vinh quang thì tất cả vinh quang, một khi tổn hại thì tất cả tổn hại, để Lục Vi Dân trong khoảng thời gian có lẽ cũng không lâu ở phòng Tổng hợp này có ấn tượng sâu sắc và thiện cảm đối với bản thân Trương Kiến Xuân này.

Thiện cảm bắt đầu từ tình cảm, mà ấn tượng lại thể hiện năng lực. Tình cảm có tốt hơn nữa, bản thân không có bản lĩnh, vậy thì cũng là bùn lầy không đỡ được tường, bản lĩnh có lớn hơn nữa, không có người thừa nhận,

khen ngợi, vậy cũng có khả năng chính là phí hoài năm tháng, chỉ có sở hữu đầy đủ hai điều kiện, mới có thể một bước hóa rồng.

Bây giờ bày ra trước mặt bản thân dường như chỉ có một cơ hội này, đa mưu gần như yêu tinh, Lục Vi Dân này dường như còn khiến người khác cảm thấy khó tưởng tượng hơn cả yêu tinh. Cách mình vừa làm xem như đã sử dụng đúng chỗ, nhưng cứ tiếp tục áp dụng liệu có đúng không?

Tôn Chấn gác điện thoại xuống, cũng thấy sóng lòng dào dạt.

Trung ương đã chính thức đưa thông báo về việc học tập tinh thần phát biểu của đồng chí Đặng Tiểu Bình xuống, bây giờ tuy rằng vẫn chưa đến Phong Châu, nhưng thư ký của các lãnh đạo cũ đã gọi điện thoại cho mình khẳng định thông tin này.

Điều khiến sóng lòng Tôn Chấn dâng trào không chỉ là bản thông báo của trung ương gửi xuống, mà là phía các lãnh đạo cũ cũng truyền đến một thông tin khiến ông ấy vô cùng phấn chấn.

Một vị cấp trên nào đó trên trung ương đánh giá rất cao về bài viết của mình đăng trên tờ “Cầu Thị”, mà còn đặc biệt nhắc đến bài viết đó trong lúc khai giảng lớp bồi dưỡng nào đó ở trường Đảng Trung ương, yêu cầu mọi người phải giải phóng tư tưởng, phá bỏ ràng buộc, kiên quyết dám nghĩ dám làm.

Tin này khiến cho người luôn lấy dưỡng khí làm niềm tin như Tôn Chấn cũng có chút không cách nào khống chế nổi cảm xúc của bản thân.

Đã bước vào cửa này thì muốn vứt bỏ một số tư tưởng tầm thường là không thể, Tôn Chấn cũng biết mình chẳng qua chỉ là người một người bình thường, không có khả năng không thấy vui buồn vì được mất hay vật chất. Giờ phút này ông ta quả thật xúc động đến mức muốn tìm một người để trò

chuyện, mà mong muốn đó còn khá là mãnh liệt.

Hạ Lực Hành chắc chắn là một đối tượng tốt, nhưng ông ta và Lý Chí Viễn đã đi Xương Châu họp, không chừng cũng là muốn truyền đạt tinh thần bản văn kiện của trung ương này. Vương Chu Sơn xem ra cũng có thể miễn cưỡng xem như một khả năng lực chọn, nhưng lại không phải loại đề tài này. An Đức Kiện lại là miễn cưỡng có thể coi như một người để chọn lựa, chỉ có trong tâm trạng của bản thân mình hôm nay, không hề thích hợp.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tôn Chấn lại phát hiện ra cả một Địa ủy lớn như vậy, lại không thể được tìm một người có thể nói chuyện với mình, trừ Lục Vi Dân.

Theo bản năng mà lắc đầu, Tôn Chấn đứng dậy, thả lỏng cơ thể, bước đi vài bước trong phòng. Khả năng dưỡng khí của bản thân vẫn không đến đâu, nếu hôm nay không tìm được một người để trút cội lòng thì sợ rằng cả đêm sẽ không ngủ được.

Lục Vi Dân đứng trong phòng làm việc tưởng rằng mình nghe nhầm, Tôn Chấn mời mình cùng đi leo núi Sơn Trà? Vào lúc này?

Lục Vi Dân nhìn đồng hồ theo bản năng, bây giờ là năm rưỡi chiều, điều này dường như không thể tin nổi.

- Thế nào? Cảm thấy kỳ lạ? Tôi nghe nói hình như cậu rất thích leo núi còn gì, hôm nay tôi ngồi cả ngày, có chút mệt mỏi, muốn đi leo núi, đập thanh, hít thở chút không khí trong lành. Nghe nói cậu nắm rất rõ về núi Sơn Trà, làm hướng dẫn viên cho tôi nhé.

Tôn Chấn vờn vai rất tự nhiên.

- Cậu bận việc gì à?

- Đâu có, tôi vẫn không biết Phó bí thư Tôn lại có nhã hứng leo núi, đập

thanh, sao dám không theo tháp tùng?

Lục Vi Dân vui tươi hơn hờ nói.

Tin mình và Trương Kiến Xuân cùng leo núi Sơn Trà không biết bị ai ở Văn phòng Địa ủy truyền ra, lại trở thành biểu tượng của một sở thích tao nhã, càng lan truyền càng sai lệch, việc leo núi cũng lại trở thành sở thích lớn nhất của mình, điều này khiến Lục Vi Dân dờ khóc dờ cười.

Tôn Chấn chắc cũng biết “sở thích” này của mình nên mới nói như vậy. Có điều hẳn cũng nhớ rõ hình như Tôn Chấn chẳng hề thích thú gì cho lắm loại hoạt động kiểu leo núi, đập thanh này, sao có thể đột nhiên nghĩ ra muốn cùng mình đi leo núi, đập thanh được?

Cao Sơ thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi những lời mà mình nghe thấy ở cửa lại chính là của Tôn Chấn bảo Lục Vi Dân đi leo núi Sơn Trà cùng ông ta, một thứ cảm giác phức tạp không thể nói thành lời đang xao động trong lòng Cao Sơ.

Lục Vi Dân này quả thật không đơn giản, làm sao mà có thể cứ lẳng lẳng mà rút ngắn khoảng cách với Tôn Chấn nhanh như thế? Mình cũng chưa nhìn thấy hẳn ta lại gần Tôn Chấn chứ, nghe nói vị trí hiện giờ của hẳn cũng không thể có nhiều thời gian mà đi làm việc khác được, sao Tôn Chấn lại có thiện cảm với hẳn đến như thế?

Cao Sơ không tin nếu chỉ là chuyến đi Nam Đàm lần ấy mà có thể khiến cho thiện cảm của Tôn Chấn phát triển đến mức đó. Cao Sơ cũng hiểu tính cách Tôn Chấn, tiêu chuẩn nhìn người của ông ta rất cao, muốn lọt vào pháp nhãn của ông ta, chắc chắn không phải chỉ là anh có thể làm những gì mà đã đủ, có thể nói còn cao hơn, nghiêm khắc hơn cả yêu cầu của Hạ Lực Hành. Lục Vi Dân tài năng, đạo đức đến thế nào mà có thể khiến cho người có tầm mắt cao vời như Tôn Chấn cũng thân thiện với hẳn ta như vậy?

Liên tưởng đến lời khen của Ôn Vinh Diệu - Bí thư huyện uỷ Đại Viên đối với Lục Vi Dân, trong lòng Cao Sơ lúc này có một cảm giác chua xót càng tăng thêm. Anh ta không phải có thành kiến gì với Lục Vi Dân, nhưng Lục Vi Dân còn trẻ như vậy đã có thể xử lý thành thạo trong Địa uỷ như cá gặp nước, cảm giác khó chịu như xương mắc trong cổ họng không thể chỉ dùng vài câu đơn giản là có thể giải thích rõ ràng được.

Lúc Tôn Chấn và Lục Vi Dân bước ra cửa, Cao Sơ sớm đã biến mất khỏi cuối hành lang.

- Phó bí thư Tôn, tôi cảm thấy điều này là hợp lẽ.

Lục Vi Dân cuối cùng cũng cảm giác thấy tại sao hôm nay Tôn Chấn vui vẻ đến mức này.

- Cục diện hỗn độn này khiến trong một năm nay nhiều lần xuất hiện những điều bất định trong phát triển kinh tế và bầu không khí chính trị, lúc trái lúc phải, không ít người ở cao tầng đều đưa ra những điều không rõ ràng, khiến người ta phải hoa mắt, nhìn không rõ phương hướng. Như thế thì bên dưới làm sao có thể triển khai công việc đây?

- Ủ, cho nên nói có người dùng cách nói rẽ mây nhìn mặt trời để hình dung, rất có vẻ tuyên truyền thức tỉnh được cả người mê muội.

Tôn Chấn lau mồ hôi trên trán.

- Tôi cảm thấy ở điểm này Phong Châu chúng ta đã đi lên phía trước, tuy rằng chúng ta làm rất yên ả, nhưng có lúc điều này là rất cần thiết.

- Phó bí thư Tôn, nếu như nói trước kia là cần thiết, thì bây giờ tôi thấy là không cần thiết như thế. Bây giờ chúng ta không những phải quang minh chính đại, thể hiện thái độ dứt khoát khuyến khích phát triển, mà còn phải tích cực, chủ động đưa ra một loạt các biện pháp để khuyến khích và thúc đẩy

phát triển kinh tế. Bất kể là tính chất kinh tế gì, xí nghiệp quốc hữu cũng được, xí nghiệp tập thể cũng tốt, xí nghiệp tư nhân cũng ổn, chỉ cần tuân thủ pháp luật, tôi nghĩ đây không phải vấn đề gì.

Hứng thú nói chuyện của Lục Vi Dân được đối phương kéo lên:

- Tôi nhớ lãnh đạo trung ương từng nói, vịn đá mà qua sông, hiện tại việc mở rộng của khu vực duyên hải đã chứng minh hiệu quả ưu việt, vậy thì khu vực lục địa chúng ta làm thế nào? Đương nhiên phải gắng sức mà đuổi theo, mà vấn đề hàng đầu chính là phải giải phóng tư tưởng, điều này ở hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác của địa khu đã xác định rõ nhiệm vụ của địa khu Phong Châu chúng ta. Đó chính là phải phát triển kinh tế, cải thiện chất lượng cuộc sống người dân, vậy dưới tiền đề này, trong giới hạn không đi ngược lại luật pháp quốc gia, thì thử thế nào cũng được phép, thậm chí còn khuyến khích và bảo vệ nữa. Chỉ có như thế mới có thể điều động được nguồn lực các bên, phát huy tính năng động chủ quan của các bên, thực hiện phát triển kinh tế nhanh chóng của địa khu Phong Châu chúng ta.

Ánh mắt Tôn Chấn ngưng đọng, bước chân cũng hơi chậm lại:

- Ý cậu là địa khu Phong Châu chúng ta nên đưa ra một loạt các chính sách để khuyến khích phát triển kinh tế. Ủ, các kiểu thành phần kinh tế bao gồm cả kinh tế tư nhân?

Tuy rằng được biết cao tăng trung ương yêu cầu học tập tinh thần phát biểu của đồng chí Đặng Tiểu Bình, nhưng nếu như ở Phong Châu trong thoáng chốc đã tung ra các chính sách thể hiện rõ ràng sự ủng hộ và bảo vệ phát triển kinh tế tư nhân, vẫn khiến cho Tôn Chấn thấy có chút chần động.

Đề xuất này của Lục Vi Dân không thể coi là không to gan, không những cụ thể hoá một số quan điểm mà trước đây hai người từng thảo luận, mà còn hiện thực hóa chúng vào chính sách hiện hành, điều này quá mạo hiểm.

- Phó bí thư Tôn, không thể đi ngược lại xu thế chung, giải phóng sức lao động, phát triển kinh tế, cải thiện chất lượng cuộc sống người dân, đây là trọng điểm công việc mà trung ương xác định cho đất nước trong nhiều năm sau. Anh càng cố gắng đi đầu, đương nhiên có chút mạo hiểm, nhưng lại có thể chiếm được cơ hội trước.

Lục Vi Dân trầm giọng nói.

- Đặc biệt là ở khu vực khó khăn hẻo lánh như Phong Châu, ý nghĩa càng rõ rệt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Làm Sâu Sắc Thêm

Tôn Chấn lặng lẽ gật đầu, rõ ràng là tán đồng quan điểm của Lục Vi Dân, nhưng lại như đang tìm kiếm một vài thứ gì đó nhiều một chút, sâu thêm một chút.

- Vi Dân, quan điểm của cậu rất mới lạ, hoặc có thể nói là có chút cấp tiến trong mắt một số người, nhưng tôi cho rằng đây phù hợp với thể cục phát triển của đất nước ta. Tuy rằng sau mười năm cải cách mở cửa vừa qua, thực lực tổng hợp của đất nước và mức sống của người dân chúng ta đều có sự tăng vọt, nhưng do đại nạn cải cách văn hoá làm trì hoãn, khoảng cách giữa chúng ta và các nước phát triển tư bản chủ nghĩa khác đều không thể được kéo ngắn lại, mà đang xa hơn. Điều này khiến cho chúng ta không thể không suy nghĩ làm sao mới có thể đẩy mạnh tốc độ phát triển kinh tế của đất nước chúng ta. Chính là giống như cậu nói, điều này còn quan trọng hơn với khu vực xa xôi nghèo đói, lại mới thành lập như Phong Châu chúng ta.

- Thoát nghèo phát triển là một quốc sách mang tính tổng hợp của đất nước chúng ta, giải quyết vấn đề nghèo đói ở một khu vực, giúp đỡ một tốp người dân thoát nghèo làm giàu. Nó không chỉ đơn giản là tăng cường thực lực kinh tế địa phương, mà là thực hiện lời hứa của Đảng chúng ta với nhân dân, khiến cho bọn họ đi theo Đảng, có cuộc sống tốt đẹp hơn, đi con đường cùng hưởng sung túc, từ điểm nhỏ đến cục diện, công lao ở ngàn thu, ý nghĩa trọng đại.

Tôn Chấn đang trên đà hưng phấn, ngữ khí trở lên càng mạnh mẽ.

- Từ trung ương đến địa phương đều luôn tìm quan hệ biện chứng nhân quả giữa phát triển và thoát nghèo, làm thế nào để cho hai cái đó hỗ trợ thúc đẩy lẫn nhau, đây cũng là vấn đề mà Địa ủy Phong Châu chúng ta cần nghiên cứu kỹ. Việc nghiên cứu mà phòng Tổng hợp các cậu đang làm tôi cũng xem qua một phần, cảm thấy rất có ý gợi mở, trong việc tìm kiếm đề tài tìm hiểu trọng tâm công tác Địa ủy năm nay, Phòng Nghiên cứu Chính sách còn không bằng phòng Tổng hợp các cậu.

Lục Vi Dân nhú mày không để ai biết, Tôn Chấn trong lúc hưng phấn cũng không chú ý đến sự thay đổi trong thần sắc của Lục Vi Dân.

Sau khi hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác của Địa ủy kết thúc, Lục Vi Dân vẫn đang suy nghĩ về công việc của phòng Tổng hợp, ngoài sắp xếp, tổ chức hội nghị mang tính thường nhật ra, làm sao để tìm kiếm đề tài nghiên cứu, cũng là một vấn đề nan giải khiến người ta phải suy nghĩ.

Công việc này ở phòng Tổng hợp của Văn phòng Địa ủy và phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy có chút chòng chéo, sau khi Hạ Lực Hành cho Lục Vi Dân gợi ý, Lục Vi Dân cũng ngầm để lộ ý này cho Phan Tiểu Phương, nhưng Phan Tiểu Phương lại không tiếp nhận quan điểm của Hạ Lực Hành.

Nói như Phan Tiểu Phương, anh ta thà rằng rút người từ một nơi khác đến cho phòng Tổng hợp để làm tốt công việc này, cũng không muốn cùng phòng Nghiên cứu Chính sách làm nghiên cứu gì hết. Theo anh ta, hễ hợp tác, ai là chủ, ai là thứ, liền rất khó nói rõ. Văn phòng Địa ủy không muốn lợi dụng phòng Nghiên cứu Chính sách, phòng Nghiên cứu Chính sách cũng không muốn được thơm lây từ văn phòng Địa ủy, ai làm việc người nấy, so sánh thành quả của từng bên làm được, đúng sai đã có công luận.

Phan Tiểu Phương thậm chí còn tỏ ý riêng với Lục Vi Dân, yêu cầu Lục Vi Dân suy nghĩ kỹ càng bước tiếp theo của phòng Tổng hợp về công việc mà Địa ủy đã triển khai, tích cực triển khai nghiên cứu, phân tích tổng hợp,

đưa ra thành quả cho ra hồn, rõ ràng có chút cạnh tranh giữa Văn phòng Địa ủy và phòng Nghiên cứu Chính sách.

- Phó bí thư Tôn, công việc của phòng Nghiên cứu Chính sách và Văn phòng Địa ủy chúng ta vẫn có chút khác biệt, bọn họ càng mang tính dự đoán trước một chút, mà chúng ta lại yêu cầu thực hiện ở hiện thực.

Lục Vi Dân ung dung giải thích, hẳn không muốn vì vấn đề này mà gây mâu thuẫn với Cao Sơ, cũng không muốn làm khẩu súng cho Phan Tiểu Phương chĩa vào Trần Cao Sơ.

- Cũng chính vì nguyên nhân này, phòng Nghiên cứu Chính sách càng nên lựa chọn đúng phương hướng, trọng điểm của công tác Địa ủy sớm đã chỉ ra. Làm thế nào để kết hợp với phương hướng công tác của Địa ủy để lựa chọn đúng đề tài nghiên cứu, đây chính là một khối đá thử vàng năng lực phân tích vĩ mô của phòng Nghiên cứu Chính sách. Cao Sơ cũng đảm nhiệm vai trò Phó chánh văn phòng Địa ủy nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay cả cái khứu giác, tầm nhìn này cũng không có.

Lời nói của Tôn Chấn không hề khách khí, khiến cho Lục Vi Dân càng thêm khổ tâm, nếu như để cho Cao Sơ nghe thấy những lời này, không cẩn thận sẽ nghi ngờ có phải mình có tác động gì trong đó hay không nữa.

- Các cậu chọn đề tài nghiên cứu là làm thế nào để thu hút nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ khí Bắc Phương chuyển đến Phong Châu là rất tốt, vừa phù hợp với một trong những công việc trọng điểm của Phong Châu chúng ta hiện giờ, lại suy nghĩ làm sao để kết hợp được với xây dựng quy hoạch thành phố Phong Châu chúng ta, thực hiện ưu thế hỗ trợ lẫn nhau để cùng vươn lên. Phó bí thư Chu Sơn nói với tôi, bài viết của các cậu cung cấp không ít sáng kiến mới cho công việc của ông ấy, ông ấy rất vừa lòng, phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy thì sao?

Đề tài này là do Lục Vi Dân xác định và phác thảo ra đề cương nghiên cứu, do Trương Kiến Xuân và Hoàng Cẩm An phụ trách tiếp tục triển khai công tác cụ thể, cuối cùng mới hoàn thành, Lục Vi Dân kiểm định lần cuối, cảm thấy rất vừa lòng. Trương Kiến Xuân và Hoàng Cẩm An cũng coi như đã nắm bắt được yêu cầu và ý đồ của mình, bài viết đã phân tích sâu sắc, luận cứ tỉ mỉ xác thực, đặc biệt là trong phần đề nghị đưa được ra những ý kiến, quan điểm, thấy rất hợp khẩu vị của Vương Chu Sơn.

- Phó bí thư Tôn, tôi thấy ngài xem xét vấn đề quá phiến diện, phòng Nghiên cứu Chính sách chọn đề tài là có suy tính của bọn họ, vẫn khác so với Văn phòng Địa ủy chúng ta...

Lục Vi Dân buột phải miễn cưỡng giải thích.

Hắn không muốn bởi vì sau khi bản thân chuyển về phòng Tổng hợp làm việc thì khiến cho giữa Văn phòng Địa ủy và phòng Nghiên cứu Chính sách hình thành sự đối lập quá rõ rệt, đưa bản thân sang phía đối lập với Cao Sơ, vốn dĩ quan hệ của hắn ta và Cao Sơ hiện giờ có chút tế nhị - thay đổi. Đặc biệt là sau khi Cao Sơ chú ý đến mình và Phan Tiểu Phương khoảng thời gian này ngày càng thân nhau, thêm nữa Phan Tiểu Phương lại tiến cử mình đến Văn phòng Địa ủy đảm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp, rất khó nói là trong lòng Cao Sơ có thể có suy nghĩ gì hay không.

- Được rồi, cậu đừng cho rằng tôi không biết cậu đang suy nghĩ gì, có phải là sợ Cao Sơ có ý kiến gì với cậu? Tuổi còn trẻ mà đã suy xét nhiều thế, dồn nhiều tâm tư vào công việc, đừng có cả ngày mà suy nghĩ những điều đó.

Tôn Chấn như cười như không mà liếc Lục Vi Dân, tiếp tục leo theo con đường quanh co của sườn núi.

- Nếu Cao Sơ ngay cả chút khoan dung, tấm lòng này mà cũng không có, vậy tôi phải nói cái chức Phó ban thư ký của anh ta cũng xem như sắp chấm

dứt rồi. Cậu cũng đừng xem Cao Sơ nhỏ mọn như thế.

- Ha ha, Phó bí thư Tôn, tôi biết rồi.

Lục Vi Dân hơi nghiêng đầu, cười trả lời, đi ngay sau lưng Tôn Chân.

Leo lên đỉnh núi Sơn Trà, quan sát hết phía tây khu vực thành phố Phong Châu, Tôn Chân chống tay nhìn ra bốn phía. Khung cảnh thành phố Phong châu gần như không có ô nhiễm vì công nghiệp có tầm nhìn tương đối tốt, hai dòng Đông Phong và Phong Giang uốn lượn bên hồ Ngọc Đới, xa xa men theo vùng rìa thành phố Phong Châu, núi Sơn Trà đứng sừng sững ở phía đông, mà Kỵ Long Lĩnh đối lập lại ở phía tây xa xa.

Cả khu vực thành phố Phong Châu vừa vịn được bốn dòng sông, hai ngọn núi và hai hồ phân cắt thành những mảnh nhỏ. Núi Sơn Trà và Kỵ Long Lĩnh thì giống như hai núp nhũ hoa trước ngực của hai thiếu nữ đôi bên tương xứng, mà hồ Điều Thuyền và hồ Ngọc Đới thì như rốn ngọc và đường nét nào đó của người con gái, được khảm vào mảnh đất này. Thêm vào đó bốn dòng sông lớn như ngăn bụng người con gái, yếu điệu mà lướt qua vùng đất này, khiến cho mảnh đất Phong Châu này càng thêm mầu mỡ, phì nhiêu.

Tháng ba hoa cải vàng.

Màu xanh bóng của lúa mạch non và màu vàng của hoa cải như điểm tuyết đêm vào bức tranh thổ cẩm trăm màu, phóng mắt nhìn ra xa, khiến cho trong lòng người có một cảm giác dễ chịu không nói thành lời. Phong Châu sở dĩ có cái tên như vậy chắc cũng là một khu vực bằng phẳng mà sông ngòi dày đặc giống như cả vùng Xương Nam, điều kiện tự nhiên để phát triển nông nghiệp tương đối thích hợp, lại thêm sự ảnh hưởng của sông ngòi với giao thông, đối với thể chế xã hội cổ đại mà nói, chỗ này chắc chắn sẽ trở thành trung tâm thành phố tốt nhất.

- Vi Dân, cậu xem, một mảnh đất tốt như vậy, vì sao lại trở thành khu vực nghèo nhất cả tỉnh Xương Giang chúng ta?

Tôn Chấn nhìn thật lâu xuống dưới chân núi, mới hỏi một câu xa xôi.

Lục Vi Dân cảm thấy câu hỏi này không dễ trả lời, không phải dăm ba lời mà có thể nói rõ ràng. Nhưng Tôn Chấn đã hỏi, nếu như mình trả lời bừa vài câu, chỉ sợ khiến cho Tôn Chấn không vừa lòng, cho nên hẳn ta suy nghĩ một lát rồi nói:

- Phó bí thư Tôn, câu hỏi này quá rộng, không dễ trả lời. Có điều tôi nghĩ ít nhất cũng có hai nguyên nhân.

- Ủ, nói tôi nghe xem.

- Thứ nhất, xã hội hiện nay đã bước từ xã hội nông nghiệp vào xã hội công nghiệp. Hệ thống nông nghiệp truyền thống chỉ có thể duy trì vấn đề cơ bản là ăn no mặc ấm, mà muốn con người thực sự bước vào xã hội hiện nay, một mặt cần phải đẩy nhanh tiến trình đô thị hoá, một mặt càng phải đẩy mạnh tiến độ công nghiệp hoá. Mà điều trước là bảo đảm, điều sau là cơ sở, mà hai điều này lại là nhược điểm lớn nhất của Phong Châu chúng ta.

- Ủ, cũng có lý, gần giống với quan điểm kinh tế học hiện đại chủ yếu hiện nay.

- Thứ hai, đây vẫn còn một vấn đề so sánh ngang và dọc. Nếu như so sánh cuộc sống của chúng ta hiện giờ với những năm năm mươi, sáu mươi, chắc chắn thay đổi rất nhiều. Nhưng mà nếu như so sánh với khu vực kinh tế phát triển ở duyên hải, so sánh với khu vực kinh tế phát triển của nước ngoài, chúng ta đương nhiên sẽ thấy chênh lệch càng ngày càng lớn. Bởi vì khu vực kinh tế mở cửa vùng duyên hải phát triển rất nhanh, so sánh với khu vực giàu có trong tỉnh chúng ta, khoảng cách cũng là rất lớn. Giống như khi đi ngược

dòng nước, không tiến tức là lùi, bọn họ phát triển rất nhanh, chúng ta phát triển chậm, tự nhiên sẽ cảm thấy chúng ta tại sao ngày càng nghèo đi, đây cũng là một khái niệm đối lập.

- Cậu thật biết giải thích đấy.

Tôn Chấn không tỏ ý kiến gì với lí do này của Lục Vi dân.

- Nhưng hiện thực bày ra trước mắt chúng ta chính là Phong Châu ngày càng lạc hậu, ngày càng nghèo khó, so với các khu vực khác của tỉnh thì chúng ta chênh lệch quá lớn. Khát vọng được sống cuộc sống tốt đẹp hơn của người dân ngày càng mãnh liệt, chúng ta có trách nhiệm phải thay đổi cục diện này.

Lục Vi Dân yên lặng gật đầu.

Hắn biết tâm tư của Tôn Chấn. Tôn Chấn vẫn không thật vừa lòng với cục diện hiện nay, ông ta cũng từng đề nghị với Hạ Lực Hành. Muốn thay đổi cục diện trước mắt, chỉ dựa vào những người ở Ủy ban nhân dân Địa khu là không đủ, phải có sự ra tay của bộ máy các huyện, nhấn mạnh câu “không thay đổi tư tưởng thì thay đổi bộ máy”. Hạ Lực Hành tương đối tán đồng quan điểm này, nhưng mà thực thi cụ thể thế nào, Hạ Lực Hành lại không muốn hành động một cách đao to búa lớn và mạnh mẽ như Tôn Chấn.

Điều này cơ bản là đứng ở góc độ không giống nhau thì góc độ suy nghĩ cũng không giống nhau.

- Phó bí thư Tôn, muốn thay đổi cục diện hiện nay không phải là việc một sớm một chiều.

Lục Vi Dân vừa nói ra câu này thì bị Tôn Chấn ngắt lời.

- Chỉ riêng câu “một sớm một chiều” chính là nhắm vào thái độ của không

ít đồng chí của chúng ta hiện giờ. Anh càng cảm thấy thời gian dài, dục tốc thì bất đạt, vậy thì càng có cơ hội buông lỏng bản thân, quan điểm của tôi là, chiến lược cậu phải có khí thế mạnh mẽ, chiến thuật thì phải từ từ từng bước, chỉ có như vậy, mới có thể đi cùng được với thế cục, mới có thể không thụ lùi, mới có thể vươn lên.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Nhân Tình Luyện Đạt Tức Văn Chương

Từ tháng ba đến tháng tư, cả địa khu Phong Châu thậm chí toàn bộ Xương Châu và cả nước, đều đang ở thời kì háo hức đầy hưng phấn.

Hai mươi tám tháng ba, “Nhật báo Xương Giang” đưa tin đầy đủ bản gốc “Gió phương Đông đến, tràn đầy sắc xuân” mà lần đầu được đăng ở tờ “Báo đặc khu Tâm Quyến”. Liên tiếp mấy ngày liền, sức ảnh hưởng của tin này đã lan truyền đến từng góc ngách của cả nước với một tốc độ và sức chấn động mà trước nay chưa từng có. Hễ là người liên quan đến chính trị, hễ là cán bộ, quan chức trong thể chế thì không có một ai là không suy nghĩ đến sức ảnh hưởng của bài viết này.

Trước khi bài viết “Gió phương Đông đến, tràn đầy sắc xuân” được đăng trên “Nhật báo Xương Giang” hai tuần, Địa ủy Phong Châu đã làm theo yêu cầu của Tỉnh ủy, truyền đạt ý kiến của trung ương về học tập tinh thần phát biểu của đồng chí Tiểu Bình, nhưng chỉ giới hạn trong các cán bộ trong thể chế, mà sức kích động của bài viết này mang đến cho cả xã hội từ tháng tư mới bắt đầu thể hiện rõ ra ngoài.

- Em Ba, chị thôi việc rồi.

Ngồi trong phòng làm việc của Lục Vi Dân, Lục Chí Hoa tỏ ra rất thoải mái.

- Hà? Chị Hai, chị thôi việc thật rồi sao?

Tuy rằng sớm biết có ngày này, Lục Vi Dân vẫn hơi ngạc nhiên.

- Chị dự định làm gì?

- Ừ, muốn đi các nơi xem thế nào, nghe nói Hải Nam bây giờ rất hấp dẫn, chị định đi xem sao.

Lục Chí Hoa nói theo cách sao cũng được, thấy Lục Vi Dân lộ ra vẻ lo lắng, Lục Chí Hoa cười ồ lên.

- Đừng nghĩ chị em ấu trĩ như thế, chị chỉ đi xem một chút, đi cảm nhận cái không khí nghe nói sôi động đến mức nóng như lửa ấy. Chị biết, càng điên cuồng, càng sôi động, thường thường ẩn chứa nguy cơ và cạm bẫy cực lớn, đây là quy luật cơ bản không thể bàn cãi.

Nghe Lục Chí Hoa nói như thế, Lục Vi Dân thở phào nhẹ nhõm. Xem ra bà chị mình không phải kiểu người đầu óc nóng lên thì dễ dàng kích động, cũng nhìn nhận vô cùng thấu đáo với làn sóng đổ xô đi Hải Nam.

- Chị Hai biết thế thì tốt, càng sôi động, nói không chừng lại là đòn gió, mà thổi phồng lên, không chừng vừa đâm vào đã nổ tung.

Lục Vi Dân thở phào nhẹ nhõm.

- Người dân đất nước chúng ta có thói quen đầu óc cứ nóng lên là lại kích động.

- Có kích động thì mới có cảm xúc mãnh liệt, không có cảm xúc mãnh liệt thì không có động lực. Cái cần là làm sao để khống chế tốt sự kích động của bản thân, mà không đến mức để cho sự kích động, thứ cảm xúc mãnh liệt đó khống chế bản thân mình là được.

Lục Chí Hoa lắc đầu.

- Chị có hai người bạn học ở Hải Nam, cũng không biết tình hình bên đó

rốt cuộc như thế nào nữa. Một người nói Hải Nam là vùng đất hoàng kim, một người nói Hải Nam chẳng có cái gì, chị thấy vẫn là mình nên tự đi quan sát, tự mình cảm nhận mới biết thật giả thế nào.

Lục Vi Dân bật cười:

- Vừa là thiên đàng, vừa là địa ngục, một nửa là nước, một nửa là lửa.

Lục Chí Hoa nhìn Lục Vi Dân một cái đầy kinh ngạc:

- Em cũng thích thơ Vương Sóc sao? Chị nhớ em chỉ thích loại lịch sử thôi, ...

- Không, em chỉ tiện thể lấy một câu.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Chị Hai, đến đó gọi điện thoại cho em, báo bình an vô sự nhé.

- Ha ha, em sợ chị em xảy ra chuyện hay sao? Chỉ cần máy bay không rơi xuống, chị em không có chuyện gì đâu. Chị em tiền không có, sắc cũng không, không thể xảy ra chuyện được.

Lục Chí Hoà tự cười trừ chọc mình.

- Yên tâm đi.

Lục Vi Dân biết có không ít người đón lấy làn sóng tuần hành phía nam mà thôi việc, tham gia kinh doanh, chỉ ngay trong các bộ và ủy ban trung ương của Ủy ban nhân dân Địa khu và Địa ủy Phong Châu cũng có một hai người thôi việc và tham gia kinh doanh. Nghe nói những nơi như ngân hàng, trường học thì số người thôi việc còn nhiều hơn, Thẩm Quyển, Hải Nam, còn có Thượng Hải đều trở thành lựa chọn đầu tiên của một số người nhiệt huyết trào dâng lao vào kinh doanh.

Nhưng mà Lục Chí Hoa rõ ràng không thuộc đám người đó.

- Cảm nhận một chút hơi thở của kinh tế thị trường, chị thấy có một số giới truyền thông nước ngoài đều đang đánh giá chính sách hiện giờ của đất nước chúng ta. Em Ba, không phải em hay nói với chị sao, kinh tế thị trường không có nghĩa là tư bản chủ nghĩa, nhưng thể chế kinh tế chủ nghĩa xã hội chúng ta dường như đang nhấn mạnh kinh tế công hữu theo kế hoạch, đây không phải đang đi ngược dòng sao?

Lục Chí Hoa hiển nhiên không muốn dập đề tài nói chuyện nhanh như thế.

- Chị Hai, xã hội chủ nghĩa là giai đoạn sơ cấp, mà đất nước chúng ta lại đi trực tiếp từ xã hội nửa thực dân nửa phong kiến quá độ sang xã hội chủ nghĩa. Nói như chủ nghĩa Mác, chúng ta thiếu hụt mất giai đoạn tư bản chủ nghĩa, cũng chính là nói kinh tế hiện giờ của chúng ta không hoàn chỉnh, tương đối yếu kém, mà nếu như muốn bù đắp điểm này, thì phải nhanh chóng đẩy mạnh phát triển kinh tế. Ở giai đoạn đặc thù này, tất cả phép thử có thể đẩy mạnh phát triển kinh tế đều đáng khuyến khích, thậm chí có thể nói, chỉ cần là chính sách có thể thúc đẩy kinh tế phát triển đều là hợp lý. Điều này có lẽ hơi tuyệt đối, nhưng ở một góc độ nhất định nào đó thì lại là chân lý, chỉ khi kinh tế của chúng ta phát triển đến một trình độ nhất định, mức sống của nhân dân và hệ thống bảo hiểm xã hội đạt đến một mức độ nhất định, thì mới có thể nói đến những cái khác.

Lục Vi Dân vừa sắp xếp lại suy nghĩ, vừa nói.

Trong mắt Lục Chí Hoa tỏ ra có chút khác thường, nhìn em mình từ trên xuống dưới một hồi lâu, mới nói ra một lời có suy nghĩ:

- Em Ba, chị Hai quả thật đánh giá thấp em rồi, lúc đầu cảm thấy em có

chút khôn vặt, cũng dám nghĩ dám làm, nhưng có thể nhìn thấu đáo vấn đề như thế chị có chút ngạc nhiên, xem ra em thu hoạch từ vị trí này không phải là ít.

Lục Vi Dân cười. Tuy rằng nói chút quan điểm này của mình không phải ngộ ra từ vị trí này, nhưng mà những thứ học được từ vị trí thư kí lại quan trọng hơn cả những lí luận cụ thể, trừu tượng này. Những điều này ở những vị trí khác vĩnh viễn không thể hiểu và cảm nhận được.

Lục Vi Dân cẩn thận đọc bài viết trên tay một lúc lâu, mới đưa mắt lên. Không thể không nói bài viết này rất phù hợp với thực tế, sau khi mình chỉ ra một chút đường lối suy nghĩ cho Trương Kiến Xuân, tầm nhìn người trợ lý của mình bỗng chốc thoáng ra rất nhiều, cũng dám mạnh dạn kết hợp với một số vấn đề mới hiện giờ để tiến hành phân tích, bình luận, nhưng bài viết này...

- Kiến Xuân, nói thế nào nhỉ? Bài viết này của anh và anh Đồng phải nói là rất có giá trị, đặc biệt là kết hợp việc sử dụng đất của đường sắt Kinh Cửu và mấy vấn đề trong quy hoạch thị trấn nhỏ rất đúng trọng tâm, rất chuẩn xác, rất có ý nghĩa chỉ đạo cho bước tiếp theo của công việc. Có điều...

Nhìn thấy trên mặt của Lục Vi Dân như có ý khác, Trương Kiến Xuân biết vị cấp trên vô cùng ít tuổi này vẫn có lời nói còn ẩn sâu, liền yên lặng chờ đợi.

Tiếp xúc qua một thời gian, Trương Kiến Xuân càng ngày càng phải nhìn Lục Vi Dân với con mắt khác, đúng là không tiếp xúc thì không biết, vừa tiếp xúc là sợ thót tim.

Lối suy nghĩ, quan điểm của Lục Vi Dân hoàn toàn không giống với cấp trên và đồng nghiệp mà anh ta từng tiếp xúc trước kia. Triệu Vĩnh Lai tuy rằng hành văn cao siêu, phân tích vấn đề thấu đáo, nhưng độ rộng và độ sâu ở

tâm nhìn, lối suy nghĩ lại không thể so sánh được với Lục Vi Dân.

Trương Kiến Xuân vẫn cố gắng đuổi theo vị cấp trên có tư duy như ngựa thần lướt gió tung bay này, nhưng anh ta cảm thấy quả thật quá mệt mỏi. Nhưng anh ta lại không thể không thừa nhận rất nhiều quan điểm của Lục Vi Dân có tính dự đoán tương lai và tính thực tế rất lớn, thậm chí còn bất giác mà cũng đang chịu ảnh hưởng của đối phương. Bài viết này là một ví dụ minh chứng.

- Trưởng phòng Lục, có vấn đề gì sao?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Năm Bắt Cơ Hội Bất Cứ Lúc Nào, Bất Cứ Ở Đâu

Lục Vi Dân kéo thân thể mệt mỏi trở về phòng ký túc xá của mình. Hắn vừa mới đi tới tầng ba, chợt nghe một tiếng giòn vang:

- Xoảng!

Giống như là có đồ gốm sứ nào đó rơi xuống mặt đất, ngay tiếp sau đó là tiếng gầm lên giận dữ.

- Ái chà, làm sao vậy, sao lại nóng nảy như vậy? Hay là cảm thấy ở đây chán rồi, không muốn để ý tới tôi nữa? Giang Băng Lăng, cô có tin hay không thì tùy. Cô muốn chơi tôi một ván, tôi nói cho cô biết, không có cách nào đâu. Cô có tin không, ngày mai tôi rời sẽ đến Cục Tài chính của các cô, sau đó sẽ tới gặp Cục trưởng La và Cục phó Đặng kia của các cô, tìm bọn họ hỏi thăm một chút về công việc và cuộc sống sắp tới của cô, thuận tiện cũng thử báo cáo với bọn họ về suy nghĩ của tôi xem sao?

- Anh! Tẻ ngắt!

Giọng nữ trước giờ vẫn trong trẻo lúc này lại trở nên vô cùng cô đơn, bất lực.

- Hải Bằng, rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Cuối cùng, anh muốn tôi phải làm như thế nào anh mới tin đây? Chẳng lẽ muốn tôi móc trái tim ra cho anh xem sao?

- Hừ, làm gì à? Cái gì tôi cũng không muốn làm, chỉ muốn yên ổn mà

sống! Giang Băng Lăng, đừng tưởng là tôi không biết cô ở bên ngoài làm những chuyện gì. Tôi nói cho cô biết, Phong Châu tồi tàn này cũng chỉ nhỏ như vậy, hôm nay cô làm gì, ngày mai cả thành phố đều biết. Cả ngày Đặng Thiếu Hải gọi cô làm cái gì? Quản lý trực tiếp các cô là Trưởng phòng, Phó phòng, anh ta dựa vào cái gì, định làm chuyện gì mà lại gọi cô lên? Lão cầu La Trường Canh muốn ăn một bữa cơm cũng phải gọi cô lên, anh ta có chủ ý gì chẳng lẽ mọi người còn không nhìn thấy hay sao?

- Trương Hải Bằng, đừng có ngậm máu phun người như vậy nữa! Bản thân anh không biết xấu hổ, nhưng tôi còn muốn giữ thể diện!

Có lẽ là bị lời nói của chồng mình làm cho tức giận, giọng nữ lập tức trở nên cao vút.

- Tôi chỉ muốn làm tốt công việc của mình, chẳng lẽ như vậy có gì sai sao? Cơ quan sắp xếp cho đồng nghiệp hội họp, tôi cùng đi ăn cơm, thế thì có gì sai? Một đám người chúng tôi đi cùng nhau, Cục trưởng La và Cục phó Đặng nào có làm gì quá đáng như lời anh nói chứ? Hải Bằng. Tôi xin anh, anh cũng đừng nghi thần nghi quỷ khắp nơi như vậy. Giang Băng Lăng tôi có thể thề với trời, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh! Anh không tôn trọng bản thân anh, nhưng mong anh hãy tôn trọng vợ mình!

- Hừ, đừng nói những lời nghe hoàn hảo như lời ca vậy, cũng đừng giả vờ trình nữ thuần khiết trước mặt tôi!

Giọng nói của Trương Hải Bằng trở nên xót xa.

- Cô giơ đầu ngón tay mà tính cho tôi, tháng này cô thực sự về nhà đúng giờ được mấy ngày. Sau khi về nhà, bộ dạng không phải là mỗi một không chịu nổi, thì cũng là ngả đầu liền ngủ. Cô ở bên ngoài làm những gì? Có phải đã có trò gì vui vẻ không...

Còn chưa dứt lời, lại "Bốp" một tiếng giòn vang.

- Đê hèn! Vô liêm sỉ! Anh cú đi cho tôi!

Lại là những tiếng động hỗn loạn. Trong lòng Lục Vi Dân cảm thấy căng thẳng, nhất định là hai bên bắt đầu động tay động chân. Lục Vi Dân thật sự không muốn dính dáng vào chuyện giữa vợ chồng họ. Tuy rằng càng ngày hẳn càng khinh thường Trương Hải Bằng, cũng cảm thấy Giang Băng Lăng tìm một người chung chăn gối như vậy thật không đáng. Nhưng dù sao người ta là một đôi vợ chồng chính thức, mạo muội can thiệp, làm không tốt, không chừng còn phản tác dụng, thậm chí cũng khiến mình gặp phải những phiền toái không cần thiết.

Nhưng hiện tại dường như hai bên đã bắt đầu động tay chân. Một người là đàn ông lại ra tay với phụ nữ, điều này thực sự không thể nào chịu nổi. Lục Vi Dân chỉ có thể bước nhanh thêm hai bước, cố ý dẫm chân thật mạnh. Dường như hai người ở trên tầng cũng nghe được tiếng bước chân của Lục Vi Dân, sau khi hơi dừng lại một chút lại vang lên tiếng động hỗn loạn, rồi sau đó lại yên tĩnh trở lại.

Lục Vi Dân vừa mới đi tới tầng bốn, một bóng đen từ phía trước mặt liền vọt tới. Vai hai bên chạm vào nhau. Lục Vi Dân cảm nhận được trong ánh mắt của đối phương có sự thù địch và bất mãn rất sâu. Lục Vi Dân không lên tiếng, mà đối phương cũng chỉ hừ một tiếng ở trong mũi, đầy vẻ khinh miệt, tiếp sau đó lại ngênh ngang mà đi thẳng xuống tầng dưới.

Trên tầng bốn lại chìm trong yên lặng như tờ. Lục Vi Dân thoáng nhìn qua một cái, thấy bóng một người phụ nữ đứng lặng lẽ ở trước cửa số, hai vai hơi co lại, khóc không thành tiếng.

Lục Vi Dân biết trong tình hình này thực sự không tiện can thiệp, nhưng hẳn lại lo lắng đối phương trong lúc nhất thời quẫn trí mà đi tới cực đoan, nên

chỉ đành hơi dừng lại ở cửa.

Dường như nghe thấy có tiếng động, người phụ nữ xoay người lại thoáng nhìn về phía Lục Vi Dân, hơi ngượng ngùng lại xoay người sang chỗ khác, lấy khăn tay lau nước mắt một lúc, sau đó mới quay đầu lại lần nữa.

- Tiểu Lục, là cậu à.

- Chị Giang, chị không sao chứ?

- Không sao, lại để cậu chê cười rồi.

Người phụ nữ tự đánh trống lảng mà cười khỗ.

- Quen rồi, cứ năm ngày ba bận như vậy, tôi cũng không hiểu rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì.

Lục Vi Dân cũng không biết nói gì hơn.

Giang Băng Lăng khá cố gắng trong công việc ở cục Tài chính, hơn nữa cũng rất tinh thông nghiệp vụ, cho nên tuy rằng còn không phải là cán bộ tầm trung của cục, nhưng mấy lãnh đạo cục đều có ấn tượng rất tốt với cô, đại khái cũng có ý muốn bồi dưỡng, rèn luyện một chút, chuẩn bị đề bạt cô lên cán bộ tầm trung. Bởi vậy, Giang Băng Lăng cũng đặc biệt trân trọng cơ hội này.

Mà hiện tại, Trương Hải Băng ở cục Văn hóa cũng chỉ là một kẻ ngoài lề, thực sự là càng ngày càng tẻ, sống ngày nào hay ngày ấy, làm việc không ra gì, kết giao với một đám bạn bè hư hỏng, chìm đắm trong cờ bạc, tâm tính anh ta cũng trở nên méo mó hơn. Anh ta yêu cầu Giang Băng Lăng mỗi ngày phải đi, về đúng giờ, nếu phải tăng ca hoặc là có cơm rượu xã giao, phải xin trước, nếu không khi trở về sẽ biến thành cuộc chiến giữa hai vợ chồng.

Thấy Lục Vi Dân không nói gì, Giang Băng Lăng cũng ý thức được điểm này, cười khố.

- Không sao rồi. Tiểu Lục, cậu cũng bận suốt một ngày rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.

- Không có việc gì đâu. Chị Giang, nếu chị thật sự không chịu nổi Hải Băng nữa, không bằng giải tán cho rồi, không cần phải kéo dài như thế này, không làm vợ chồng cũng không cần phải trở thành kẻ thù của nhau.

Lục Vi Dân nghĩ một lát mới nói:

- Con người tôi không thích ba phải. Thành thật mà nói, tôi cảm thấy hai người cứ như vậy, sớm muộn gì cũng phải chia tay. Chị không thể từ bỏ điều mà chị luôn theo đuổi, nhưng những điều mà Hải Băng muốn, chị lại không có khả năng đáp ứng. Sống một cuộc sống luôn có sự nghi ngờ như vậy, chỉ khiến hai bên đều bị tổn thương, thậm chí, ngay cả khoảng ký ức đẹp vốn có cũng sẽ hoàn toàn chôn vùi. Nếu vậy không bằng sớm cắt đứt một cách bình tĩnh, coi như giữ lại một ký ức đẹp trong lòng cả hai người.

Lời nói của Lục Vi Dân khiến Giang Băng Lăng cảm thấy hơi ngạc nhiên, sau đó lại lập tức im lặng.

Cô không phải là không biết những lời Lục Vi Dân nói là từ tận đáy lòng hẳn, chỉ có điều mỗi tình đầu tươi đẹp của thời đại học kia lại khiến cô cảm thấy thực sự có chút không đành lòng mà từ bỏ. Nhưng câu nói cuối cùng của Lục Vi Dân, “giữ lại một ký ức đẹp” đã làm cô xúc động. Chính xác là như thế, nếu cứ tiếp tục như vậy, tình cảm trước kia của hai người sớm đã bị ăn mòn chẳng còn lại bao nhiêu.

Trên thực tế, cả cô và Trương Hải Băng đều hiểu rõ, bọn họ không có khả năng trở lại như trước kia. Thậm chí Trương Hải Băng vô cùng hối hận vì bị

điều đến Phong Châu, anh ta cảm thấy nếu hai người không bị điều đến Phong Châu, sẽ không xảy ra những việc này. Nhưng Giang Băng Lãng lại biết, cho dù không bị điều đến Phong Châu, cuộc sống của hai người vẫn sẽ xuất hiện rạn nứt. Trương Hải Băng còn đắm chìm trong thời đại học không thể tự thoát ra được, nhưng như vậy đã sớm không còn hợp với hiện thực tàn khốc nữa.

- Được rồi, Tiểu Lục, chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa được không?

Thật lâu sau, Giang Băng Lãng mới ngẩng đầu lên nhìn hần, lắc đầu:

- Hiện giờ chẳng phải cậu cũng đang bề bộn công việc sao?

Thấy Giang Băng Lãng dường như có chút xúc động, nhưng lại không muốn nhắc lại, Lục Vi Dân cũng không nói thêm nhiều. Lúc đầu, hần cũng lo đối phương nghĩ quẩn, nhưng hiện tại xem ra đối phương kiên cường hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hần. Cô cũng không vì gút mắc cảm tình mà mất tinh thần, ngược lại còn chủ động chuyển đề tài.

- Vâng, vẫn đang bận. Những việc ở Địa ủy đều là chuyện vặt, viết này viết nọ, làm chân sai vặt giúp lãnh đạo xử lý vài việc, cứ như vậy mà một ngày bất giác qua đi, bận linh tinh mà.

Lục Vi Dân cười xoa tay.

- Không rõ ràng như cục Tài chính bên chị.

- Cậu lại ở đó mà nói móc chị Giang đấy à?

Giang Băng Lãng trừng mắt nhìn Lục Vi Dân.

- Công tác của Phòng Nghiên cứu Chính sách các cậu là cung cấp căn cứ

cho quyết sách của lãnh đạo Địa ủy, không cùng cấp với công việc bên cục Tài chính chúng tôi.

- Đúng vậy, một bên là nghiên cứu, một bên là thực hiện cụ thể. Có phải chị Giang định nói vậy hay không?

Lục Vi Dân cố ý muốn làm cho không khí sôi nổi một chút, loại bỏ bầu không khí ủ dột phiến muộn của đối phương lúc trước.

- Tôi cũng không nói như vậy.

Giang Băng Lăng cũng không biết vì sao mình cùng cậu thanh niên này tán gẫu trong chốc lát, tâm trạng lại tốt hơn rất nhiều. Cậu thanh niên này nhỏ hơn mình một hai tuổi mà rất khéo ăn nói, thảo nào có thể vào làm trong đơn vị như phòng Nghiên cứu Chính sách. Hơn nữa, hẳn cũng thực sự có thể đoán được tâm ý của người khác, khiến tâm trạng người khác cũng vô tình có thể theo cách nói chuyện của hẳn mà trở nên tốt hơn, khiến cho người ta muốn có thể trò chuyện với hẳn nhiều hơn.

- Đúng rồi, chị Giang. Chẳng phải nhà máy cơ khí Trường Phong của các chị đã quyết định sẽ chuyển đi sao? Đã có xu hướng là sẽ chuyển tới nơi nào chưa?

Lục Vi Dân cũng luôn rất quan tâm tới chuyện này. Hẳn cũng biết, thời gian gần đây Vương Chu Sơn gần như dồn hết tâm trí vào chuyện này, thường xuyên gặp mặt thương lượng với lãnh đạo hai xí nghiệp lớn này, nhưng trước sau vẫn chưa thể có tiến triển nào lớn hơn.

- Hình như trong nhà máy cũng tranh luận khá gay gắt. Phong Châu chúng ta không phải cũng đang ra sức giành lấy sao? Hiện tại, lựa chọn chủ yếu là thành phố Thanh Khê, Lạc Môn và Phong Châu. Phải nói rằng, điều kiện ở Thanh Khê là tốt nhất. Đó là thành phố cấp ba từ lâu, về phương diện thiết bị

quản lý thành phố tương đối hoàn thiện, lại ở vùng đồng bằng, điều kiện giao thông cực tốt, những điều kiện như y tế, giáo dục ở toàn tỉnh cũng chỉ xếp sau Xương Châu và Côn Hồ. Bên Thanh Khê cũng rất hoan nghênh nhà máy Trường Phong chúng tôi đến đó. Trong nhà máy cũng có không ít người thực sự có khuynh hướng muốn đi Thanh Khê. Tuy rằng bên Thanh Khê tỏ thái độ rất ủng hộ, nhưng ở một số phương diện hiện thực như đất đai thì lại không thật tích cực. Bởi vì tài nguyên đất của thành phố Thanh Khê tương đối túng thiếu, chẳng những khu vực nhà máy Trường Phong phải xây dựng ở vùng ngoại thành khá xa xôi, ngay cả khu sinh hoạt cũng chỉ có thể ở vùng ngoại ô. Điều này khiến nhà máy không thật sự hài lòng. Nếu thật sự phải làm như vậy, cuộc sống sau này của công nhân viên chức trong nhà máy cũng rất không thuận tiện. Tuy rằng bên Thanh Khê nói khu vực thành phố Thanh Khê sẽ phát triển rất nhanh, không bao lâu có thể phát triển đến vùng ngoại thành. Nhưng những chuyện kiểu này, ai có thể nói được rõ ràng? Cho nên nhà máy cũng rất rối rắm.

Lời nói của Giang Băng Lăng khiến Lục Vi Dân cảm thấy rất hứng thú.

- Chị Giang, chị có vẻ hiểu rất rõ về tình hình nhà máy Trường Phong nhỉ.

- Đây là tuần trước tôi quay lại nhà máy, một bạn học rất tốt thời trung học đang làm trong nhà máy nói cho tôi biết. Cô ấy là thư ký trong văn phòng nhà máy. Hơn nữa cha cô ấy trước kia là Bí thư Đảng ủy lâu năm tại nhà máy, có ảnh hưởng rất lớn trong nhà máy. Khi nhà máy nghiên cứu về việc này, cô ấy đều phải tham gia ghi chép. Hiện nay hình như cấp trên cũng đồng ý cho nhà máy Trường Phong di dời, nhưng chi phí di dời có hạn, nhà máy cũng không thể không cân nhắc tới vấn đề này.

Giang Băng Lăng khẽ vuốt mấy sợi tóc rối trước trán, thản nhiên cười.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Giáo Huấn

- Ha ha, thư ký Lục, tôi vẫn chưa có cơ hội chính thức chúc mừng cậu, lần trước nói cùng ăn cơm một bữa cậu lại bận suốt, tối nay...

Quế Kiến Quốc thân thiết bắt tay Lục Vi Dân, mặt tươi cười hết mức.

- Cảm ơn sự quan tâm của Phó chánh văn phòng Quế, tối nay tôi đã có sắp xếp. Phó bí thư Từ là lãnh đạo cũ ở Nam Đàm của tôi đến đây, cũng là nhân tối nay Bí thư Hạ có bữa tiệc. Để hôm khác tôi mời Phó chánh văn phòng Quế được không?

Lục Vi Dân cũng biết ở khách sạn Phong Châu này nhất định không gì giấu được Quế Kiến Quốc, vì thế cũng liền thoải mái thừa nhận.

- Hả? Phó bí thư ở Từ Nam Đàm? Ha ha, tối nay Bí thư Thiên Hào cũng ở đây, chi bằng bớt chút thời gian đến ngồi một lát?

Quế Kiến Quốc tỏ ra rất tự nhiên, thoải mái:

- Bí thư Thiên Hào cũng luôn nhớ đến cậu đấy, chúng tôi ở phòng Rome.

Lục Vi Dân có chút không ngờ, sao hôm nay khách sạn Phong Châu này sao có thể có nhiều buổi tiếp đãi như vậy. Trước khi vào khách sạn Phong Châu, hẳn ở trên xe thoáng nhìn thấy Chánh văn phòng Huyện ủy Cổ Khánh đang ở kia thu xếp gì đó, mà chiếc Santana của Cát Vân Khôn cũng có mặt, xem ra cũng là có bữa tiệc gì đó, không ngờ Trương Thiên Hào tối nay cũng ở đây, thế này thật thành hội Quần Anh rồi.

Nghĩ đến đến đây trong lòng Vi Dân không khỏi khê động, chẳng lẽ là có liên quan với bữa tiệc tối nay tiếp đãi đoàn lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy mà Bí thư Hạ phải tham gia? Làm thế nào Cát Vân Khôn và Trương Thiên Hào lại trùng hợp đều có sắp xếp tại khách sạn Phong Châu như thế này?

Lục Vi Dân chưa bao giờ nghe nói tiệc tiếp đãi hoặc tiệc của huyện Cổ Khánh được sắp xếp tại khách sạn Phong Châu, dù sao đây vốn dĩ là nhà khách của Ủy ban nhân dân huyện Phong Châu. Mà sau khi Bí thư Trương Thiên Hào vừa làm Bí thư, vừa làm Chủ tịch thành phố cũng không thích đến khách sạn Phong Châu nữa. Ít nhất Lục Vi Dân biết Phùng Khả Hành càng ngày càng hay sắp xếp việc tiếp đãi tại khách sạn Phong Giang. Nhưng hôm nay lại trùng hợp như vậy, mấy bữa tiệc đều được sắp xếp ở đây?

Mặc dù có không ít điều cần cân nhắc, nhưng Lục Vi Dân cũng chỉ là lướt qua trong lòng, cười đáp lại

- Được, đợi chút tôi qua mời Bí thư Thiên Hào và Phó chánh văn phòng Quế một ly.

- Vậy thì tốt, chúng ta sẽ chờ rượu của thư ký Lục.

Quế Kiến Quốc lại tiến gần Lục Vi Dân cười tủm tỉm:

- Mấy ngày trước phòng tiếp đón có chút thổ sản vùng núi từ Đại Hoài Sơn, có quyết phần tự tay người dân trên núi làm, có hai chân giò lợn rừng ướp chế biến, hun khói. Ngày mai tôi gọi người đem đến hai phần tặng thư ký Lục, không đáng là bao, thử chút món tươi.

Sự nhiệt tình của Quế Kiến Quốc kiến Lục Vi Dân có chút không quen, nhưng hẳn cũng biết trong trường hợp kiểu này biện pháp tốt nhất chính là thoải mái nhận lời, nếu không ngược lại sẽ bị người ta cho là kẻ nhỏ nhen, thậm chí khả năng sẽ nảy sinh một số liên tưởng và ngăn cách không cần

thiết.

- Làm phiền Phó chánh văn phòng Quế quá rồi, vậy tôi xin cảm ơn trước.

Quế Kiến Quốc lại rất vui vẻ bắt tay Lục Vi Dân, sau đó mới quay sang nói với trưởng ca trực:

- Chi phí của phòng thư ký Lục ghi vào tên tôi.

- Như vậy sao được?

Lục Vi Dân vội ngăn lại, Quế Kiến Quốc lại nghiêm mặt:

- Thư ký Lục nói như vậy chính là khinh thường anh Quế tôi rồi? Chỉ là một bữa cơm, phòng tiếp đón thành phố Phong Châu chúng tôi có thể làm được chút việc này. Nhớ lấy, ai dám thu tiền bàn này của thư ký Lục, tôi sẽ trở mặt coi như không quen biết đấy.

Lục Vi Dân chỉ có thể cười khổ gật đầu nhận lời.

- Sao có người trả tiền cậu lại không vui chứ? Coi như lại giúp anh Từ tiết kiệm.

Từ Hiếu Xuân nghe Lục Vi Dân nói như vậy cũng mỉm cười, xem ra trọng lượng phòng Tổng hợp ở Văn phòng Địa ủy này của Lục Vi Dân sẽ lên như nước triều dâng. Trước đó y còn cảm thấy Lục Vi Dân ở bên Địa ủy rất khiêm tốn, cơ bản không để ý gì tin tức gì liên quan đến hắn, không ngờ lẳng lẳng lại được đề bạt làm Trưởng phòng Tổng hợp rất có chỗ đứng trong Văn phòng Địa ủy. Hơn nữa đến người ở Phong Châu dường như cũng rất coi trọng Lục Vi Dân.

Quế Kiến Quốc là người thế nào Từ Hiếu Xuân đương nhiên biết. Mặc dù là Phó chánh văn phòng Thành ủy Phong Châu kiêm Chánh văn phòng phòng

tiếp đón, nhưng Từ Hiếu Xuân đã sớm nghe nói vị Quế Kiến Quốc này rất có thể sau khi quyết định người làm Chủ tịch thành phố Phong Châu sẽ đảm nhiệm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố Phong Châu, cũng chính là nói trong một năm ngắn ngủi, y sẽ từ Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố đến Phó chánh văn phòng Thành ủy, sau đó lại quay về làm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố.

Về việc tranh chấp vào ghế Ủy viên Địa ủy của Trương Thiên Hào và Cát Vân Khôn đã bước vào giai đoạn gay gắt, ai cao tay hơn ai cũng chưa biết, nhưng Từ Hiếu Xuân cũng nghe nói Cát Vân Khôn có hậu thuẫn rất mạnh, mà Trương Thiên Hào cũng không phải đèn cạn dầu, hai người đều dốc hết sức muốn tranh đấu cao thấp ở vị trí này.

- Ai biết tối nay có chuyện gì, những người ở huyện Cổ Khánh cũng ở đây.

Tạ Trường Sinh mặc dù cũng đang dần hòa nhập với vòng tròn này của Phong Châu, nhưng dù sao thời gian gia nhập quá ngắn, hơn nữa phạm vi cũng có hạn, vẫn chưa hiểu rõ lắm những thứ còn bị che khuất ở chính trị Phong Châu.

- Ha ha, không nghe Vi Dân nói hôm nay Bí thư Hạ phải tiếp đón một đoàn lãnh đạo của Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy sao? Anh nghĩ Cát Vân Khôn và Trương Thiên Hào đều là kẻ điếc người mù sao. Tai mắt bọn họ nhanh hơn bất kì ai, giờ là lúc nào rồi, một chút gió thổi cỏ lay đều có thể khiến mọi người dựng hết tóc gáy lên, anh theo dõi tôi, tôi theo dõi anh.

Lục Vi Dân vốn vẫn luôn cảm thấy Từ Hiếu Xuân trong ấn tượng của hắn là một nhân vật rất sâu sắc, nhưng có lẽ tiếp xúc nhiều rồi hoặc hắn giờ đây trên một vị trí khác, góc độ nhìn nhận vấn đề cũng có đổi khác. Hắn thấy Từ Hiếu Xuân lão luyện mưu trí ngày trước dường như cũng trở nên có chút thẳng thắn, cũng có lẽ là quan hệ giữa đối phương và hắn ngày càng mật thiết

vì thế lời nói cử chỉ cũng không có gì phải kiêng kị. Cảm giác này khiến Lục Vi Dân có chút kì lạ, cũng là lần đầu Lục Vi Dân cảm thấy.

Lục Vi Dân cười, không trả lời câu hỏi của Từ Hiếu Xuân, nhưng Tạ Trường Sinh lại hiểu kì:

- Anh Từ, anh là nói hai nhóm người này đều là vì những người ở Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy mà đến sao?

- Điều này tôi cũng không rõ, tôi chỉ là cảm thấy trên đời này không có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy.

Từ Hiếu Xuân mặt không chút thay đổi:

- Được rồi, anh Tạ, anh cũng đừng quan tâm việc của người khác nữa, làm tốt chuyện của anh là được rồi.

Ở bàn rượu không bao giờ tránh khỏi mấy chuyện đó, mặc dù như Từ Hiếu Xuân và Tạ Trường Sinh cũng không tránh được, nhiều lắm cũng là mịt mờ hàm súc một chút. Cũng may Từ Hiếu Xuân và Tạ Trường Sinh cũng biết thân phận Lục Vi Dân không giống, vì thế cứ mặc cho Lục Vi Dân chỉ việc ngồi ăn cơm gắp rau, không nói thừa một câu, hai người đều không lấy làm lạ.

Nếu như làm thư ký mà miệng rộng thì chưa được hai ngày đã bị tổng ra bên ngoài, không có lãnh đạo nào thích thư ký miệng rộng cả, dẫu cho là vấn đề không liên quan đến mình cũng phải kiêng kị như nhau.

Trong lúc Phùng Khả Hành và Quế Kiến Quốc đến phòng Lục Vi Dân mời rượu, không khí bắt đầu dần nóng lên. Mặc dù Phùng Khả Hành và Từ Hiếu Xuân không coi là thân thiết nhưng khi Từ Hiếu Xuân làm Chánh văn phòng Huyện ủy Nam Đàm, Phùng Khả Hành vẫn là Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Phong Châu, coi như là có qua lại, vì thế cũng không

tính là xa lạ, lại thêm có Lục Vi Dân ở bên trong, rất nhanh liền tạo được không khí.

Trong bữa tiệc Từ Hiếu Xuân và Tạ Trường Sinh cũng không tránh được phải sang bên Trương Thiên Hào mời một ly, kết quả lại ở hành lang đụng phải một vị Phó bí thư huyện Cổ Khánh. Vị Phó bí thư vừa hay cùng với Từ Hiếu Xuân là bạn học ở trường Đảng Tỉnh ủy, cục diện có chút hỗn loạn, Từ Hiếu Xuân và Tạ Trường Sinh không tránh được lại phải sang bên Cổ Khánh đi một vòng, mà Lục Vi Dân lại càng không thoát thân được.

Hai vòng đi quanh này, Lục Vi Dân biết ngày hôm nay hẳn đến khách sạn Phong Châu tuyệt đối là một sai lầm, đặc biệt là chọn một thời điểm không hợp lí như vậy. Không cần biết hôm nay Hạ Lực Hành và Tôn Chấn cùng với An Đức Kiện biết lí do hẳn đến đây hay không, đều có thể để lại một ấn tượng không tốt lắm. Đây là điều Lục Vi Dân nằm trên giường với cảm giác say lơ mơ nghĩ đến.

- Cậu cũng coi như biết mình làm sai, tôi còn cho rằng cậu thật sự quên thân phận của mình là gì rồi cơ.

An Đức Kiện không lớn giọng, giọng điệu nghe cũng rất bình tĩnh, còn hơi có vẻ chế nhạo, nhưng Lục Vi Dân biết rằng đây là biểu hiện rất không vui của An Đức Kiện.

- Trưởng ban thư ký, tôi biết tôi sai rồi. Chuyện tối hôm qua tôi...

Lục Vi Dân cũng không biết mình nên làm thế nào để giải thích chuyện này.

Một câu nói, việc này làm sai rồi. Mặc dù có vài nhân tố không ngờ bên trong nhưng biết rõ lãnh đạo chủ chốt hai bên Cổ Khánh và Phong Châu đều có mặt, hẳn còn đi góp vui, đây là hành động cực kỳ ngu xuẩn.

Tuy rằng hẳn không hề có hành động gì khác thường, nhưng ở thời điểm không thích hợp với một thân phận nhạy cảm xuất hiện ở một nơi không hợp thời, vậy anh chính là mười phần sai.

- Được rồi, cậu không cần giải thích nhiều với tôi, tình hình tôi còn rõ hơn cậu, đặc ý vênh vào!

An Đức Kiện gằn giọng hừ một tiếng. Hôm qua lúc gặp Từ Hiểu Xuân, An Đức Kiện có chút không khách khí nói vài câu, đến tối Từ Hiểu Xuân lại gọi điện thoại đến giải thích rõ ràng, An Đức Kiện trong điện thoại giáo huấn Từ Hiểu Xuân một trận ghê gớm, Từ Hiểu Xuân cũng giải thích hết tình hình. An Đức Kiện cũng biết rõ sự việc tối qua cũng không thể chỉ trách Lục Vi Dân. Ai có thể nghĩ tới lãnh đạo chủ chốt của hai huyện Cổ Khánh và Phong Châu không hẹn mà cũng xuất hiện ở khách sạn Phong Châu, ở trường hợp này Lục Vi Dân nếu tránh không gặp chỉ sợ cũng không ổn, nhưng lộ diện rồi lại khó tránh khỏi có một vài ý nghĩ không hay. Vì thế An Đức Kiện chỉ có thể bực tức mắng Từ Hiểu Xuân rồi lại giáo huấn Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân biết An Đức Kiện nhất định vẫn còn câu tiếp theo, chỉ có điều vẫn cúi đầu im lặng nghe.

- Vi Dân, cậu phải chú ý thân phận của mình, nếu cậu chỉ là một Trưởng phòng Tổng hợp Văn phòng Địa ủy thì hành vi tối qua của cậu cũng không có gì đáng trách, nhưng cậu cần nhớ lấy, cậu là thư ký của Bí thư Hạ! Thư ký có nghĩa là gì? Đó có nghĩa là cậu là người bên cạnh thân cận nhất của Bí thư Hạ, tối ngày hôm qua là Địa ủy Phong Châu tiếp đón đoàn của Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy, hàm nghĩa chính trị trong đó, với đầu óc cậu chẳng lẽ không nhận ra được bên trong có gì đó khác biệt sao?

An Đức Kiện có chút tức giận vì Lục Vi Dân không sáng suốt.

Ông ta luôn rất coi trọng Lục Vi Dân, mà biểu hiện của Lục Vi Dân cũng

làm ông ta nở mày nở mặt. Phía Hạ Lực Hành không cần nói rồi, vừa năm mới liền chủ động đề nghị phải suy xét vấn đề chức cấp của Lục Vi Dân. Dựa vào sự hiểu biết của An Đức Kiện về Hạ Lực Hành, có thể chủ động vì người chính bên cạnh ông ta suy xét vấn đề phương diện chức cấp đãi ngộ này không phải ở tình huống khiến Hạ Lực Hành rất vừa lòng thì tuyệt đối không có khả năng. Mà Tôn Chấn và Vương Chu Sơn đều có ấn tượng tốt về Lục Vi Dân, đặc biệt là Tôn Chấn mấy lần ở trước mặt ông ta nhắc tới biểu hiện rất tốt của Lục Vi Dân, điều này càng khiến An Đức Kiện đặc ý.

Nhưng người thông minh như vậy không ngờ có thể mắc sai lầm ngu xuẩn thế này, điều này khiến An Đức Kiện nổi giận đùng đùng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Đi Con Đường Nào

- Trưởng ban thư ký, tôi đã rõ, hôm qua tôi thực sự đã có chút bất cẩn, phạm sai lầm, sau nay tôi nhất định sẽ rút kinh nghiệm, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phạm, tuyệt đối không tái phạm sai lầm như vậy nữa.

Lục Vi Dân đến giờ cũng không hoàn toàn rõ mình rốt cuộc đã phạm sai lầm lớn đến mức nào. Theo hẳn, ngay cả trong tình huống như ngày hôm qua, mình xuất hiện có chút không thật thích hợp, nhưng cũng không đến mức khiến An Đức Kiện nổi giận ghê gớm như thế mới đúng.

An Đức Kiện liếc Lục Vi Dân một cái, cơn giận trong lòng hơi giảm đi một chút.

Ít nhất thái độ nhận lỗi của cậu ta vẫn coi là nghiêm chỉnh, tuy rằng đối phương còn chưa thực sự hoàn toàn hiểu được tính nhạy cảm trong tình huống ngày hôm qua, cũng không biết ý đồ của đoàn lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy hôm qua đến Phong Châu. Nhưng những người như Trương Thiên Hào và Cát Vân Khôn thì trong lòng biết rõ ràng, hơn nữa việc này còn liên quan đến thái độ của Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành, nhất là khi tỉnh bắt đầu đồn phong thanh về hướng đi của Hạ Lực Hành, điều này càng nhạy cảm.

An Đức Kiện tuy rằng có quan hệ rất thân thiết với Hạ Lực Hành, nhưng phải nói làm đến cán bộ cấp Phó giám đốc sở, chỉ hoàn toàn dựa vào cảm tình của Bí thư Địa ủy thì đúng là chuyện cười, ông ta cũng có mạng lưới quan hệ và nguồn tin tức của riêng mình.

Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa có đánh giá rất tốt về Hạ Lực Hành, mà vốn

đĩ trước khi Lê Dương và Phong Châu phân tách tình hình như còn có ý muốn cho Hạ Lực Hành đến tỉnh nhậm chức, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà gác lại, còn tổng Hạ Lực Hành "đi đày" tới Phong Châu này. Người ngoài nhìn thì tưởng như có xu hướng bị gác sang một bên, nhưng người thực sự hiểu được điều sâu xa trong đó thì không thể nghĩ như vậy.

An Đức Kiện đương nhiên thuộc kiểu thực sự hiểu được điều sâu xa trong đó, mà Cầu Trị Lương cũng vậy.

Tuy rằng quan hệ giữa Cầu Trị Lương và Hạ Lực Hành từ trước vẫn có chút khập khiễng, nhưng khi cùng thuộc bộ máy Địa ủy Phong Châu, Cầu Trị Lương cũng là khá tôn trọng Hạ Lực Hành, thậm chí còn tôn trọng hơn so với khi Hạ Lực Hành đảm nhiệm Bí thư Địa ủy Lê Dương, y còn đang đảm nhiệm chức Bí thư huyện ủy Phong Châu. Chỉ dựa vào điểm này, An Đức Kiện liền hiểu được Cầu Trị Lương cũng là người nhìn rõ chuyện sâu sắc bên trong.

Hướng đi của Hạ Lực Hành vẫn là đề tài được quan tâm nhất trong Địa ủy Phong Châu. Tuy rằng chưa bao giờ có ai ở trường hợp nào chính thức nói chuyện Hạ Lực Hành sẽ đi, nhưng trong cuộc họp toàn tỉnh hồi tháng tư truyền đạt tinh thần hội nghị bộ Chính trị trung ương lại có một số tin tức khiến người ta nghĩ ngợi đủ kiểu được lan ra...

Phó bí thư Tỉnh ủy Lý Chiêu Nam truyền đạt tinh thần hội nghị bộ Chính trị trung ương, yêu cầu phải kiên định quán triệt chấp hành đường lối cơ bản "Một trung tâm, hai điểm cơ bản" của Đảng, nắm bắt thời cơ có lợi trước mắt, tăng nhanh tốc độ cải cách mở cửa, tập trung sức mạnh và tinh thần vào việc xây dựng kinh tế.

Ở hội nghị này, Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa nêu tên khen ngợi bộ máy Địa ủy Phong Châu do Hạ Lực Hành đứng đầu đã dồn tâm trí nắm bắt công việc, lo lắng hết lòng nghĩ cách phát triển, khiến cho công tác của địa khu

Phong Châu có một khởi đầu tốt đẹp.

Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa bình thường không khen ngợi ai, mà có thể khen ngợi một người ở hội nghị kiểu này thì càng không tầm thường, cho nên về hướng đi Hạ Lực Hành cũng liền càng khiến cho người ta có vô vàn suy nghĩ.

Điều gần như tất cả mọi người đều có thể khẳng định chính là nếu không có gì đặc biệt ngoài dự tính, Hạ Lực Hành lên chức đã thành kết cục đã định, mấu chốt là xem khi nào thì ông ta đi và đi tới vị trí nào.

Đại hội Đảng lần thứ 14 sẽ tổ chức vào nửa cuối năm nay, Hạ Lực Hành rốt cuộc là sẽ đi trước khi Đại hội diễn ra, hay là sau đó mới đi, hiện tại cũng vẫn là một ẩn số, mà tới vị trí nào càng là điều khiến vô số người quan tâm.

Vốn dĩ vẫn có lời đồn đại Hạ Lực Hành có khả năng sẽ tiếp nhận chức Phó chủ tịch tỉnh từ người tuổi đã kha khá là Viên Phục Sinh, đảm nhiệm chức Phó chủ tịch tỉnh quản lý tài chính, thương nghiệp và thương mại. Nhưng trong Hội nghị thường vụ của Hội đồng nhân dân tỉnh hồi tháng 2 Viên Phục Sinh được chọn làm Phó chủ tịch Hội đồng nhân dân, bỏ chức Phó chủ tịch tỉnh, mà Chủ nhiệm ủy ban Kế hoạch được bổ nhiệm vào ghế Phó chủ tịch tỉnh, cũng tiếp quản lĩnh vực Viên Phục Sinh được phân công quản lý. Điều này làm cho rất nhiều người đều có chút không ngờ, cũng khiến càng nhiều người cảm thấy hứng thú về hướng đi của Hạ Lực Hành.

Chính là trong tình hình như thế, An Đức Kiện không thể không nhắc nhở Lục Vi Dân một chút.

An Đức Kiện biết tâm trạng Hạ Lực Hành đã có một chút thay đổi, dường như đang ở cố ý thả tay để Lục Vi Dân nhanh chóng thích ứng với vị trí mới. An Đức Kiện cũng vô cùng vui mừng với sự thay đổi này, dù sao Lục Vi Dân chính là người mới mà mình “khai quật” được, hơn nữa còn có thể giành

được sự công nhận của mấy vị lãnh đạo chủ chốt trong Địa ủy. Điều này trên thực tế cũng là một hình thức khác của việc khen ngợi mình biết nhìn người, biết tuyên người tài.

Nhưng càng như thế, An Đức Kiện lại càng cần nghiêm khắc yêu cầu Lục Vi Dân, ông ta lo lắng dục tốc bất đạt ngược lại sẽ làm hỏng một hạt giống tốt.

An Đức Kiện cảm thấy việc Lục Vi Dân thích ứng với vị trí mới cần một quá trình. Dù sao Lục Vi Dân còn quá trẻ, thời gian đảm nhiệm thư ký cho Hạ Lực Hành quá ngắn, quá vội vàng đẩy Lục Vi Dân vào vòng xoáy, ông ta lo lắng sẽ hoàn toàn ngược lại, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến Hạ Lực Hành. Cho nên ông ta cần chỉnh đốn những thiếu sót và vấn đề lộ ra trong quá trình đó của Lục Vi Dân bất cứ lúc nào.

- Vi Dân, làm thư ký của Bí thư Hạ cũng tốt, làm Trưởng phòng Tổng hợp Văn phòng Địa ủy cũng được, cậu phải nhớ kỹ, vị trí của cậu không giống với bất kỳ ai trong chúng tôi ở Địa ủy này.

An Đức Kiện điều chỉnh một chút tâm trạng của mình, lúc này mới nói rất sâu sắc:

- Sự kỳ vọng của Bí thư Hạ với cậu rất cao, Phó bí thư Tôn cũng rất coi trọng cậu, hiện nay Phó bí thư Vương cũng thêm phần công nhận cậu, cậu có phải có chút vênh váo hay không? Có phải cảm thấy thân phận, địa vị của mình đã khác xưa rồi, cũng nên có chút khác xưa đi hả? Khiêm tốn giúp người ta tiến bộ, khiêm nhường khiến người lạc hậu, tôi cảm thấy những lời này đặc biệt thích hợp với cậu hiện giờ.

Lục Vi Dân có chút xấu hổ, lời nói của An Đức Kiện không thể nghi ngờ là những lời ông ấy nói vô cùng sắc bén, tuy rằng không chỉ rõ ra, nhưng hàm ý ẩn chứa lại không cần nói cũng biết, không nên đi lại quá thân thiết đối với

một số cán bộ phía dưới, đây vừa là một lời nhắc nhở, cũng là một lời khuyên răn. Tuy rằng Hạ Lực Hành khi cố ý thả tay cho mình một mình đảm đương một mảng, nhưng là có một phạm vi rõ ràng, đó chính là trong phạm vi công việc ở phòng Tổng hợp, mà không phải là thân phận thư ký này của hẳn.

- Vi Dân, cậu tuổi còn trẻ, thời gian đến Địa ủy cũng chưa lâu, năng lực của cậu mọi người đều thấy rõ, vậy muốn mình nhanh chóng trưởng thành, ngoài việc cần làm tốt công việc đúng chức trách của mình, việc càng cần làm là khắc sâu ấn tượng với các đồng nghiệp xung quanh, ở điểm này, cậu còn cực kỳ cần nhanh chóng đẩy mạnh. Chỉ có như vậy, sau này khi cậu ra khỏi Địa ủy, hướng tới một khoảng trời rộng lớn hơn, cậu mới có thể ý thức được mình đã tích lũy được một kho của cải vô cùng quý báu.

- Hải lòng với một chút thành tích hiện có mà dương dương tự đắc, thì tôi chỉ có thể nói là cậu đã phụ sự kỳ vọng của Bí thư Hạ đối với mình. Cậu thường nói đầy đủ một chút là an tâm, tôi thật không ngờ nó lại lúc ẩn lúc hiện ở ngay chính bản thân cậu. Đời người như giang hồ đi thuyền, một số lúc cần coi trọng nước chảy bèo trôi, gặp sao yên vậy, nhưng có những lúc lại phải như lội ngược dòng mà đi lên, sự rèn luyện trong cuộc đời mỗi người cũng vậy, tôi không muốn bởi vì...

Khi Lục Vi Dân trở lại phòng làm việc vẫn còn cẩn thận nhớ lại những lời An Đức Kiện vừa nói.

Có thể khiến An Đức Kiện nói những lời như vậy, Lục Vi Dân tin rằng ngoại trừ mình ra e rằng cùng lắm chỉ có hai ba người, nếu không phải An Đức Kiện thực sự xem mình như nhân tài có thể đào tạo, ông ta chắc chắn không thể dùng những lời như vậy để nhắc nhở mình.

Mà càng làm cho Lục Vi Dân cảm thấy vừa tự hào, đặc ý lại có chút xấu hổ chính là đây đã không phải vị lãnh đạo đầu tiên nhắc nhở mình.

Sự nhắc nhở của Hạ Lực Hành, cố vũ của Tôn Chấn, khuyên răn của An Đức Kiện, thoát nhìn thì không giống nhau, thậm chí là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng chỉ có chính hãn là người trong cuộc mới có thể hiểu ra, bọn họ đều là muốn tốt cho hãn, chẳng qua góc độ nhìn nhận vấn đề không giống nhau mà thôi. Nếu nói kiếp trước mình gặp được ân chủ Tôn Chấn, thì ở kiếp này mình đã có phúc được gặp ba vị quý nhân đều vô cùng kỳ vọng vào bản thân mình.

Chắc chắn là thời gian Hạ Lực Hành ở Phong Châu không còn nhiều, Lục Vi Dân đoán Hạ Lực Hành khả năng chậm nhất là sau Đại hội Đảng thứ 14 sẽ rời khỏi Phong Châu, nhưng có thể đến vị trí như thế nào còn không dám khẳng định. Trong trí nhớ của hãn kiếp trước thì Hạ Lực Hành chưa tới Phong Châu, nhưng vẫn thăng chức từ Bí thư Địa ủy Lê Dương lên vị Phó chủ tịch tỉnh, mà hiện tại Hạ Lực Hành tuy rằng đã đến Phong Châu, nhưng điều này tuyệt đối không phải là theo kiểu cách chức, mà càng có hương vị lúc lâm nguy dũng cảm gánh nặng, thêm vào thay đổi khi có sự xuất hiện bất ngờ của mình, Lục Vi Dân tin tưởng Hạ Lực Hành có thể sẽ đi được tới vị trí tốt hơn.

Tôn Chấn và An Đức Kiện cũng tồn tại rất nhiều biến số. Trong kiếp trước Tôn Chấn sau khi đảm nhiệm Phó bí thư Địa ủy trong ba năm rồi trở về tỉnh đảm nhiệm Chủ nhiệm Ủy ban công tác Đoàn tỉnh, rồi sau đó đảm nhiệm Chủ tịch thành phố Côn Hồ rồi tiếp theo là tới đảm nhiệm Bí thư Thành ủy Thanh Khê. Khi Lục Vi Dân đảm nhiệm Phó chủ tịch quận thì Tôn Chấn đã làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Bí thư Thành ủy Xương Châu.

Mà An Đức Kiện thì từ chức Phó chủ tịch Địa khu Phong Châu điều đến đảm nhiệm Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, Ủy viên Địa ủy Lạc Môn, tiếp đó lại lên làm Phó bí thư Thành ủy Lạc Môn, cuối cùng về hưu sau khi làm Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc thành phố Lạc Môn.

Hiện nay tất cả đều không có khả năng lặp lại lịch sử.

Lục Vi Dân cảm thấy mình rất cần cẩn thận quy hoạch một chút quỹ tích phát triển của mình, trong năm 1992 đầy những xao động và cơ hội này, mình dường như thực sự có chút quên hết tất cả, quá chìm sâu vào những thứ đã đạt được, lại quên mất rằng tất cả đều là giành được nhờ những điều đã biết trước.

Nếu chỉ hài lòng với một chút hiện có mà dương dương tự đắc thì chắc hẳn cơ hội mình có được là một nỗi nhục cực lớn.

Việc hôm nay An Đức Kiện nhắc nhở khiến Lục Vi Dân tỉnh ra từ sự chìm đắm nực cười đó, hẳn cảm thấy mình thật sự hơi có chút đặc ý vênh váo.

Ngồi trong phòng làm việc, Lục Vi Dân lẳng lặng suy tư, cũng dần dần bỏ đi sự xốc nổi trước kia, bình tâm lại, bắt đầu nghĩ mọi việc thật nghiêm túc, nếu như..., hể..., hay là..., nếu vậy thì mình nên đi con đường nào?

Bất kể sau này có thay đổi thế nào, mình đều cần nắm chắc giây phút hiện tại này. Lục Vi Dân chống cằm nhìn mặt trời chiều buông xuống ngoài cửa sổ, suy nghĩ giống như con ngựa hoang được thả cương, không chút gì ràng buộc mà lao đi vun vút nơi cánh đồng bát ngát.

Buổi chiều tháng 5 năm 1992, Văn phòng Địa ủy Phong Châu có vẻ rất yên tĩnh, vừa không có Hạ Lực Hành sai gọi, cũng không có Phan Tiểu Phương quấy rầy, thậm chí đến chuông điện thoại không ngừng vang lên thường ngày cũng đều trở nên lặng yên không một tiếng động, khiến người đang chìm trong suy tư là Lục Vi Dân lại có chút không thể tự thoát ra.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Cứng Cỏi

- Tôi đồng ý với ý kiến của Phó chủ tịch Địa khu Tiêu, trong việc quy hoạch cụ thể của thành phố, Ủy ban nhân dân Địa khu có thể đề cao trước một chút, nhưng cũng không nên quá khoa trương. Lãnh đạo của hai xí nghiệp công nghiệp quân sự lớn này cũng không phải dễ bị lừa, phóng đại quá mức thì sẽ khiến bọn họ cảm thấy Phong Châu chúng ta lừa gạt họ. Trên thực tế, tình hình thực tại của Phong Châu chúng ta bọn họ đều biết rõ. Tôi thấy thực tế một chút thì vẫn hơn.

Ngồi ở mặt chéo bàn hội nghị, Lục Vi Dân trông dường như dày dặn kinh nghiệm hơn so với hai tháng trước nhiều. Áo sơ mi trắng có vẻ chững chạc khiến hần thoát nhìn tăng lên vài tuổi, mái tóc đen rẽ ngôi khiến hần càng có thêm chút dáng vẻ của cán bộ nhà nước, theo như nhận xét của Chân Ny thì hần dường như còn pha lẫn đôi chút dáng vẻ quê mùa. Nhưng ở Phong Châu này, với địa vị của Lục Vi Dân hiện giờ, cách ăn mặc như vậy chắc chắn càng thích hợp.

Trung tuần tháng sáu, Đại hội đại biểu Đảng tỉnh Xương Giang vừa kết thúc, Hạ Lực Hành liền nhận được sắp xếp của Tỉnh ủy tới trường Đảng trung ương học, còn Lục Vi Dân thì được giữ lại, tạm thời bỏ công việc thư ký, tập trung vào công tác Trưởng phòng của phòng Tổng hợp Văn phòng Địa ủy.

Mà việc tranh thủ thương lượng để nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương chuyển đến Phong Châu đã bước vào giai đoạn then chốt, theo đề nghị của Vương Chu Sơn, Lục Vi Dân được tạm thời sắp xếp tới đảm nhiệm chức vụ Chánh văn phòng của hạng mục công tác này, trợ giúp Vương

Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm thúc đẩy công tác này.

- Nhưng theo như chúng tôi nắm được về điều kiện Thanh Khê đưa ra thì ưu thế của Thanh Khê về phương diện này quá rõ ràng, chúng ta chênh lệch rất lớn. Nếu chúng ta không thể cho hai xí nghiệp đó một lời hứa hẹn tương đối khả quan thì chỉ sợ hai xí nghiệp đó sẽ không lựa chọn Phong Châu chúng ta. Trách nhiệm đó chúng ta không thể gánh nổi.

Phó chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Từ Kiến Bản trả lời.

Về lo lắng trên gương mặt trông anh ta thực sự có phần sốt ruột. Khi Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành vừa đi Bắc Kinh học tập, đặc biệt triệu tập các thành viên tổ lãnh đạo mở cuộc họp về vấn đề này, chỉ rõ hạng mục này chỉ cho phép thành công không được phép thất bại, những ai có sai sót trong công tác hoặc là không có năng lực, làm cho việc này không thành, Địa ủy sẽ nghiêm túc truy cứu trách nhiệm của các lãnh đạo bộ ngành liên quan. Trong vấn đề này, Từ Kiến Bản cho là quan điểm của Tiêu Minh Chiêm và Lục Vi Dân rất không đúng, cảm thấy tư tưởng của hai người này quá cứng nhắc, ngay cả chút hứa hẹn cũng không dám tỏ thái độ thì anh làm thế nào để có thể thuyết phục hai xí nghiệp đó?

- Phó chủ nhiệm Từ, đây không phải chuyện chúng ta có thể hứa trước được hay không, quan trọng là hai xí nghiệp đó có thể tin tưởng chuyện này được không. Bọn họ đề xuất trong ba năm phải xây dựng hai cây cầu lớn trên sông Phong Giang và Đông Phong, hơn nữa còn chỉ rõ quy cách của hai cây cầu. Theo yêu cầu của bọn họ, chuyện này cần đầu tư ít nhất hai đến ba chục triệu, tài chính của Địa khu Phong Châu có thể bỏ ra bằng đó sao? Thu nhập của toàn bộ bảy huyện và thành phố của toàn địa khu Phong Châu chúng ta không đến tám mươi triệu, chỉ đầu tư cho hai cây cầu này đã là hai mươi triệu, cho dù chúng ta vỗ ngực nói vậy liệu bọn họ có tin không? Hơn nữa, tôi thấy hiện giờ mâu chốt vấn đề giữa bọn họ và chúng ta không chỉ là hai cây cầu lớn kia, mà là lo lắng Phong Châu chúng ta có khả năng thực hiện lời hứa

hay không. Vấn đề cầu cống e rằng chỉ là một lý do, cho dù chúng ta thực sự đồng ý thực hiện lời hứa, nhưng chỉ sợ bọn họ lại sẽ đề xuất các điều kiện khác nữa.

Giọng điệu của Lục Vi Dân rất nhã nhặn, dĩ nhiên hẳn biết áp lực mà Từ Kiến Bân phải chịu, nhưng liều hứa hẹn thế này, thì chỉ sợ dẫn đến phản tác dụng.

Thời gian này tiếp xúc với lãnh đạo của hai xí nghiệp cũng tương đối nhiều, Lục Vi Dân cũng đã tới hai xí nghiệp công nghiệp quân sự này ba bốn lần, cũng hiểu thêm về mong muốn của hai xí nghiệp này một chút. Hiện giờ, hai xí nghiệp cũng đang trong tình trạng rối rắm.

Trong suy nghĩ của bọn họ Thanh Khê chắc chắn là thích hợp nhất, bất kể là lãnh đạo xí nghiệp hay các đại biểu công nhân viên chức đều cho là như thế. Nhưng cũng chính vì điều kiện của Thanh Khê tương đối tốt, thái độ của đối phương về việc hai xí nghiệp chuyển đến tuy rằng ngoài mặt thì niềm nở, nhưng về điều kiện thì không có bao nhiêu ưu đãi thực sự gì cả.

Mà chi phí di dời của hai xí nghiệp này là có hạn, nếu di dời đến Thanh Khê, chẳng những vị trí của nhà máy quá xa, mà khu sinh hoạt cũng rất bất tiện. Điểm này cũng đủ làm cho lãnh đạo và công nhân viên của hai nhà máy băn khoăn. Nhưng phía Thanh Khê sau mấy lần thương lượng lại không nhường bước, rõ ràng là tỏ ý chỉ có thể cung cấp điều kiện như thế.

Điều kiện phía Phong Châu đưa ra chắc chắn là tốt nhất, thành ý cũng là nhiều nhất

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Đầu Óc - Điểm Mấu Chốt

Sau khi xác định phải cố gắng thu hút hai nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương chuyển tới Phong Châu, địa khu Phong Châu liền bắt đầu hành động. Vương Chu Sơn làm tổ trưởng tổ công tác dĩ nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm. Mà địa khu Phong Châu và các thành phố cấp ba khác cũng có khác biệt rõ rệt, nếu muốn được hai nhà máy kia xem trọng, dĩ nhiên phải có điều kiện xứng đáng với để đối phương xem trọng.

Trong tình huống như thế, phía Phong Châu không có bao nhiêu kinh nghiệm không thể tránh khỏi phải đưa ra một loạt những điều kiện, ví dụ như cung cấp kế hoạch ưu đãi cung ứng đất đai, đảm bảo xây dựng cơ sở hạ tầng, thiết bị quản lý thành phố sẽ theo kịp. Hơn nữa, Lục Vi Dân sau đó đã đề nghị kết hợp với yêu cầu của hai nhà máy để điều chỉnh phương án quy hoạch thành phố, đẩy mạnh xây dựng hệ thống phục vụ công cộng như giao thông, đường sá và trường học, bệnh viện, bưu điện, ngân hàng. Phía Phong Châu về cơ bản gần như đáp ứng hoàn toàn các điều kiện mà nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương đưa ra.

Nhưng địa khu Phong Châu là một địa khu mới xây dựng, hơn nữa còn là một địa khu nông nghiệp điển hình. Thành phố Phong Châu vốn dĩ là một huyện nông nghiệp có thực lực kinh tế thuộc trung và hạ lưu của địa khu Lê Dương, dù cho là xây dựng thành phố hay là thu nhập tài chính đều kém xa so với các thành phố khác. Cũng chính nhược điểm rõ rệt này khiến cho Phong Châu trong công tác đàm phán với hai nhà máy vẫn chưa đủ căn cứ thuyết phục, mà không đủ thuyết phục cũng khiến trong đàm phán bọn họ không thể không thỏa mãn một số yêu cầu cao của đối phương đưa ra.

Những yêu cầu này rõ ràng vượt quá so với khả năng của địa khu Phong Châu, điểm này trái lại khiến cho hai nhà máy thấy phía Phong Châu thiếu thành ý thực hiện lời hứa, nghi ngờ phía Phong Châu chỉ là đang khiến hai nhà máy mắc câu, sau đó lại chơi xấu không thực hiện lời hứa. Điều này khiến bọn họ càng về sau càng nhạt nhẽo, thậm chí trở nên miễn cưỡng.

Điều này cũng là sau khi Hạ Lực Hành đi trường Đảng trung ương học thì Lục Vi Dân bắt đầu tham gia công tác này, sau vài lần tiếp xúc với hai nhà máy thì cảm thấy được. Mà ấn tượng ban đầu của đối phương bao giờ cũng là rõ nét nhất, nếu muốn thay đổi cũng tương đối khó.

Nhất là nhà máy cơ khí Trường Phong, vốn phía Phong Châu vẫn giữ được một vài ưu thế tiềm tàng. Ví dụ như Hạ Lực Hành thông qua mối quan hệ đồng môn của Đồng Chiêu Dương với giám đốc nhà máy Liên Khắc, chỉ cần vài lần gặp mặt thì đàm phán cũng khá thuận lợi. Lại như Vương Chu Sơn và Bí thư Đảng ủy nhà máy Trường Phong Vuư Dũng cũng là đồng hương ở Yên Loan, sau khi có được tầng quan hệ này, Vương Chu Sơn và Vuư Dũng cũng trò chuyện vui vẻ với nhau. Nhưng những ưu thế tiềm tàng này rốt cuộc lại không bù lại được với hoàn cảnh bất lợi cực kỳ lớn của phía Phong Châu, khiến cho đàm phán cuối cùng rơi vào tình hình không nóng cũng chẳng lạnh, thậm chí sau này càng hình thành cục diện càng ngày càng lạnh.

- Phó bí thư Vương, vậy hiện giờ chúng ta nên làm thế nào?

Tiêu Minh Chiêm cũng có chút đau đầu. Tuy Vương Chu Sơn là tổ trưởng tổ công tác nhưng rất nhiều việc thực hiện, phối hợp cụ thể đều do Ủy ban nhân dân địa khu thực hiện. Vương Chu Sơn làm Phó bí thư Địa ủy phần nhiều là đứng đầu dẫn dắt, nếu việc này kết thúc trong thất bại thì e rằng hình ảnh bản thân trong mắt của không chỉ Hạ Lực Hành mà rất nhiều người sẽ bị giám sát. Mà như những người thích chế giễu người khác trong Ủy ban nhân dân này e rằng lại mừng thầm trong bụng không thôi.

- Vi Dân, cậu thấy hiện giờ chúng ta nên làm như thế nào? Cậu tuổi trẻ, đầu óc tốt, suy nghĩ kỹ lưỡng một chút xem có cách nào phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt không?

Vương Chu Sơn xoa cằm, dường như đang cảm nhận cảm giác thích thú từ sự ma sát của những sợi râu mang lại.

- Phó bí thư Vương, Phó chủ tịch Địa khu Tiêu, tình hình hiện giờ đã vậy, lấy một ví dụ không thỏa đáng, nhà máy Trường Phong điều kiện tốt, rất có lực hấp dẫn đối với địa phương, nhưng như vậy quả thực có chút kiểu như “nô đại khi chủ”. “Chủ” là phía Phong Châu chúng ta quả thực quá yếu kém, cho nên dù có hứa trước điều gì người ta cũng không thật tin tưởng, việc này có liên quan tới thực lực của chính chúng ta. Địa khu chúng ta mới thành lập, tài chính yếu kém, nhưng việc hai nhà máy đặt ở đây lại không chỉ là việc chuyện của địa khu Phong Châu chúng ta, thành phố Phong Châu cũng được hưởng lợi từ đó. Phó bí thư Vương, tôi cảm thấy thành phố Phong Châu thời gian trước núp ở phía sau hưởng lợi lại không muốn bỏ công sức ra, như thế đúng là không nên, tôi thấy trong việc xây dựng cơ sở hạ tầng, thành phố Phong Châu không thể chối bỏ trách nhiệm và nghĩa vụ được. Ở điểm này, địa khu và Phong Châu nên thương lượng cẩn thận.

Lục Vi Dân khi nói hai chữ thương lượng thì ngữ khí tăng thêm vài phần.

Vương Chu Sơn khẽ chau mày, còn ánh mắt Tiêu Minh Chiêm thì sáng ngời, rồi mí mắt sụp xuống, không nói câu nào.

Tiêu Minh Chiêm và Trương Thiên Hào trước nay đều không hợp nhau, nhưng quan hệ của Vương Chu Sơn và Trương Thiên Hào cũng coi như tạm được. Tuy Trương Thiên Hào cũng là thành viên tổ công tác, nhưng thành phố Phong Châu từ đầu tới giờ cũng không chính thức tham gia hội nghị thương lượng nào, những người đến tham gia hơn phân nửa là chức Phó của

Ủy ban nhân dân thành phố Phong Châu. Tham gia hội nghị cũng chỉ là “Từ Thứ tiến Tào doanh” - không đưa ra lấy một ý kiến, trên cơ bản là không tham gia vào việc này.

- Vi Dân, làm cho thành phố Phong Châu tham gia vào việc này? Trương Thiên Hào cũng dễ thuyết phục như vậy đâu.

Vương Chu Sơn thản nhiên nói một câu với thái độ sao cũng được:

- Tuy nhiên, ý của cậu cũng có lý. Nếu hai nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương đều chuyển tới Phong Châu, lợi ích lớn nhất thuộc về thành phố Phong Châu, ông ta dựa vào điều gì mà không tham gia? Chỉ muốn địa khu đảm đương hết tất cả, đâu có chuyện gì tốt như thế? Điểm này trước kia chúng ta có chút coi nhẹ, phải bù vào!

- Phó bí thư Vương, theo như tôi nói thì tính tích cực của thành phố Phong Châu phải tăng lên, giai đoạn trước địa khu chúng ta dẫn đầu, thành phố Phong Châu không lấy gì làm nhiệt tình. Tôi nghĩ chỉ cần xác định rõ ràng trách nhiệm, quyền hạn, quyền lợi, thành phố Phong Châu hẳn sẽ hiểu được thời cơ trong đó. Nếu hai nhà máy quả thực được dời tới thành phố Phong Châu, sẽ mang đến cho thành phố Phong Châu sự thúc đẩy phát triển lớn đến thế nào, tôi không tin là Trương Thiên Hào không nhìn ra, ông ta lại không động lòng sao? Chẳng qua là ông ta thấy chúng ta hiện giờ chỉ tiến không lùi nên vui vẻ ở phía sau mà nhạt của hời. Chuyện này nếu thật sự thành công, ông ta lại không lập tức ra lao ra mà đòi quyền lợi sao.

Tiêu Minh Chiêm phân tích sinh động quả thực khá là đúng, cũng đoán ra ý nghĩ của phía thành phố Phong Châu, lại khiến cho Vương Chu Sơn và Lục Vi Dân cảm thấy không nhịn nổi cười. Tính tình Trương Thiên Hào ai cũng biết, bề ngoài thoải mái, bên trong thì chi ly, chỉ có ông ta chiếm lợi từ người khác, anh muốn chiếm lợi dù chỉ là nho nhỏ thì sẽ phải chịu thiệt lớn với ông ta.

- Ừm, Minh Chiêm nói có chút có lý. Trương Thiên Hào thích nhặt của hời, nhưng anh ta cũng không phải là người không nhìn ra tình hình chung. Nếu thật sự lỡ mất cơ hội này, đối với thành phố Phong Châu của anh ta mà nói là một tổn thất cực lớn, cuối cùng là của tôi và Minh Chiêm chịu trách nhiệm. Phong Châu chịu tổn thất chẳng nhẽ anh ta lại có thể coi như không thấy, tôi không tin.

Vương Chu Sơn gật đầu.

- Chuyện này tôi phải cùng anh ta nói chuyện thật nghiêm túc, hơn nữa cũng phải báo cáo với Bí thư Lục Hành một chút.

- Phó bí thư Vương, tôi còn ý này, không biết có thích hợp không.

Lục Vi Dân nhớ tới hai ngày trước, Từ Bình có tới nhờ hãn giải quyết vấn đề giúp một người thân của anh ta ở thành phố Phong Châu chuyển thành hộ khẩu phi nông nghiệp. Đích thân hãn tới tìm Hồ Báo Quốc, tuy Hồ Báo Quốc có đồng ý, nhưng trong việc này cũng có nhiều vòng vo, quyền ký các việc chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp nằm trong tay Nhiếp Minh Lượng. Hơn nữa, hàng năm trên tỉnh giao cho địa khu, địa khu giao cho huyện và thành phố đều có số lượng người khá cố định, muốn có một suất trong đó có hơi khó khăn. Nhưng hãn thấy rằng chính sách khuyến khích giúp đỡ Phong Châu mới thành lập địa khu được phát triển của tỉnh cũng khuyến khích đẩy nhanh tốc độ phát triển thành phố, nới rộng một số chính sách tiêu chuẩn hộ khẩu thành thị hơn một chút. Nếu có thể lợi dụng chính sách này một cách hợp lý cũng rất có triển vọng.

- Cậu nói đi, nếu có thể tháo gỡ vấn đề, không gì là không thích hợp cả. Hơn nữa, hiện giờ chúng ta cũng đang nghiên cứu thảo luận, có gì là không thể nói được chứ?

Vương Chu Sơn nhìn vẻ mặt Lục Vi Dân liền biết cậu thanh niên có đầu

ốc khá nhanh nhẹn này chắc hẳn lại có chiêu gì đó, nên cũng có chút kỳ vọng.

Lục Vi Dân sắp xếp lại suy nghĩ của mình lại một chút, sau đó mới nói thẳng ra.

Vương Chu Sơn trước kia chưa ở cơ sở, đương nhiên không thật hiểu ý nghĩa của việc chuyển sang hộ khẩu phi nông nghiệp này, nhưng Tiêu Minh Chiêm là từ Chủ tịch huyện, Bí thư huyện ủy đi từng bước lên, hiểu biết về vấn đề này rất rõ. Hằng năm, hạn ngạch chuyển sang hộ khẩu phi nông nghiệp đều được nghiên cứu, xác định trong hội nghị thường vụ Huyện ủy, sau đó, còn phải được phòng Công an địa khu cùng phối hợp. Lúc này mới có thể được quyết định chắc chắn, chuyện này cũng là một trong những quyền quyết định của Cục trưởng Công an cấp huyện.

- Ý của cậu là nới rộng điều kiện chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp, gia tăng hạn ngạch chuyển sang phi nông nghiệp, nhưng điều này có ý nghĩa gì?

Vương Chu Sơn còn chưa hiểu hết sự tinh tế trong đó.

- Lúc đầu, nhà nước khống chế số người chuyển sang hộ khẩu phi nông nghiệp, chủ yếu là cân nhắc về sự ràng buộc trong việc phối hợp của thành phố như cung ứng lương thực, điều kiện nhà ở. Nhưng từ khi cải cách mở cửa đến nay, tình hình quy định hộ tịch này đã vấp phải sự tấn công rất lớn do các thay đổi nhanh chóng của hiện thực xã hội mang lại, bao gồm cả cơ quan công an cũng đang nghiên cứu thảo luận chính sách cải cách chuyển hộ khẩu phi nông nghiệp như thế nào, chẳng qua là mãi chưa có đột phá gì mới. Địa khu Phong Châu của chúng ta mới thành lập, hộ khẩu thành phố rất ít, nhưng trên thực tế là không ít người mặc dù trên hộ khẩu còn đánh dấu là hộ khẩu nông nghiệp làm công thương nghiệp cũng đã ở trong thành phố lâu năm, không thật có khả năng quay về nguyên quán. Bọn họ chuyển nhượng đất đai sang cho người khác, nhưng trong thành phố lại chịu sự ràng buộc của hộ

khẩu, nhất là khi con cái họ đến tuổi đi học thì vấn đề này lại trở thành trở ngại không thể tránh khỏi. Muốn giải quyết vấn đề này cũng phải cải cách chế độ hộ tịch, dĩ nhiên việc này không phải việc Phong Châu chúng ta có thể giải quyết được, tuy nhiên chúng ta có thể nhân chính sách đặc biệt mà tỉnh cho Phong Châu chúng ta để lợi dụng.

Mạch suy nghĩ Lục Vi Dân vừa mở ra, liền nói ra một cách trôi chảy không ngớt.

Vương Chu Sơn nhíu mày, ông ta còn không thật hiểu rằng việc chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp có thể mang tới nguồn lợi gì. Theo ông ta, hộ khẩu nông nghiệp chuyển thành phi nông nghiệp cũng chỉ là một quá trình phê duyệt. Chuyện này với chuyện muốn cho Phong Châu tham gia vào việc đàm phán có liên quan gì?

Tiêu Minh Chiêm thì lại thấy chấn động cực lớn, ông ta hiểu ra ý của Lục Vi Dân, chẳng qua trong lúc nhất thời còn chưa suy xét được rõ ràng mạo hiểm và lợi ích trong đó.

- Vi Dân, tôi hiểu ý cậu. Nhưng chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp cũng không phải chuyện đơn giản, chỉ sợ...

- Phó chủ tịch Tiêu, việc tại người, hướng chỉ là tình hình đặc biệt của địa khu Phong Châu hiện giờ, tôi nghĩ trên tỉnh hẳn là muốn cân nhắc ủng hộ chúng ta. Hướng chỉ hiện nay trung ương cũng đang khởi xướng địa phương nên mạnh dạn thực hiện, đột phá trong thực tế, chỉ cần không phải điều trong văn bản pháp luật quy định rõ là không cho phép thì chúng ta đều có thể thử. Cùng lắm thì trước khi thử chúng ta nên nghiên cứu tốt từ các bộ ngành liên quan, cố gắng suy xét khả năng cho chu đáo, loại bỏ khả năng tồn tại mạo hiểm và trở ngại mà thôi.

Lục Vi Dân cũng trở nên hăng hái vì ý tưởng của mình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Nhất Cử Lương Tiện

Sau khi Lục Vi Dân nửa giải thích nửa đề nghị nói thẳng hết suy nghĩ của mình ra, Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm đều rất hưng phấn, đặc biệt là Vương Chu Sơn đã rất nhạy bén mà nhanh chóng cảm nhận được năng lượng to lớn ẩn chứa ở đó.

Khi mà ở các nơi đều kiểm soát nghiêm ngặt về hộ khẩu nông nghiệp chuyển sang phi nông nghiệp, nếu một khi Phong Châu được lấy làm thí điểm về dẫn đầu đột phá, vậy có thể tưởng tượng được, điều này sẽ mang lại một sự thúc đẩy lớn lao đến thế nào cho sự phát triển của cả thành phố Phong Châu. Chỉ là một việc làm, có thể sẽ đủ khả năng thu hút được vô số điều không thể tưởng tượng đến về cho thành phố Phong Châu. Trong đó đương nhiên ẩn chứa nhiều mạo hiểm, nhưng lợi ích mà nó mang lại cũng vô cùng rõ ràng.

- Vi Dân, ở đây còn có một vấn đề. Ê rằng chuyển hộ tịch sang phi nông nghiệp không chỉ đơn giản là thay đổi vài chữ trên tờ hộ khẩu, cứ cho là việc cung ứng lương thực mà cậu vừa nói không phải là vấn đề, như vậy từ góc độ quản lý của cơ quan công an, một hộ nông nghiệp làm thế nào để trở thành một hộ phi nông nghiệp? Họ ở đâu? Nếu là người địa phương thì đương nhiên dễ nói, tôi nghe ý của cậu là muốn nhằm vào người từ nơi khác đến, cũng chính là muốn thu hút những người đã không còn tham gia sản xuất nông nghiệp nhưng lại vẫn giữ hộ tịch nông nghiệp tới Phong Châu chúng ta trở thành cư dân thành phố, vậy bọn họ sẽ ở đâu? Nếu họ không có chỗ ở, cơ quan công an sẽ quản lý thế nào? Đó là điều thứ nhất; Sau khi chuyển từ nông nghiệp sang phi nông nghiệp sẽ liên quan đến vấn đề con cái của họ đi học, y

tế, thậm chí việc làm, ba mặt này đều tồn tại rất nhiều vấn đề. Về giáo dục thì cơ sở vật chất của Phong Châu còn tạm được, nhưng y tế thì còn có một số vấn đề, vấn đề việc làm thì bây giờ chưa thể biết trước, nhưng chắc chắn dần dần sẽ xuất hiện, đó là điều thứ hai. Hai vấn đề này đều cần suy xét thật trọng.

Vương Chu Sơn cố hết sức kiềm nén cảm xúc trong lòng, ông ta sớm biết cậu Lục Vi Dân này đầu óc nhanh nhạy, nhưng lần này nêu ra lợi dụng thời cơ có lợi trước mắt để đẩy mạnh công tác vẫn khiến Vương Chu Sơn lại một lần nữa cảm nhận được quan niệm, ý thức vượt mức của cậu ta.

Địa khu Phong Châu mới thành lập, tỉnh cung cấp một số chính sách nhất định, thêm vào đó tinh thần tuần hành phía nam của đồng chí Tiểu Bình nhanh chóng truyền đạt quán triệt khắp cả nước, cũng khiến cho cả toàn tỉnh Xương Giang dấy lên một làn sóng dũng cảm đẩy mạnh mở cửa, dũng cảm thử nghiệm. Chính trong tình hình này, những vấn đề trước kia đến nghĩ cũng không dám cũng có thể cân nhắc một chút, việc không dám làm cũng có thể thử xem sao, ý kiến này của Lục Vi Dân lại quá táo bạo, khiến cho vị Phó bí thư luôn nghĩ đến việc thử nghiệm, đột phá như ông ta cũng cảm thấy có chút chấn động trong lòng.

- Phó bí thư Vương, hai vấn đề mà ngài nhắc tới tôi đều đã từng nghĩ đến. Phong Châu hiện nay về bản chất là một thị trấn, hơn nữa lại là thị trấn của một huyện nông nghiệp hạng hai, xây dựng thành phố khá lạc hậu. Việc thành lập địa khu có thể mang đến một số cơ hội nhất định, nhưng muốn tận dụng việc thành lập địa khu để xây mới các tòa nhà văn phòng và khu sinh hoạt mà đã có thể làm thay đổi diện mạo của thành phố một cách nhanh chóng là không thực tế. Tài chính yếu kém khiến trong việc đầu tư xây dựng thành phố Ủy ban nhân dân Địa khu chúng ta không thể có động thái quá lớn, nếu không chúng ta cũng không cần nhọc lòng cân nhắc cẩn thận về nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương nữa.

Lục Vi Dân đương nhiên cũng nghĩ tới vấn đề mà Vương Chu Sơn trả lời:

- Đúng vậy, ý của tôi chính là muốn thu hút những người không còn tham gia sản xuất nông nghiệp nhưng vẫn giữ hộ khẩu nông nghiệp từ nơi khác đến. Bọn họ đa số là công nhân có tài trong các ngành công thương nghiệp, còn từ nông thôn đến nhưng không thật có khả năng muốn quay về nữa, tiến trình đô thị hóa đầu tiên chính là nhằm vào người đối tượng này. Phó chủ tịch Địa khu Tiêu cũng vừa nói, những “hộ khẩu nông nghiệp” muốn chuyển thành phi nông nghiệp, cũng không phải dựa theo chính sách truyền thống của chúng ta, như là đi học, tham gia làm việc hay quân đội mà là một kiểu thay đổi hộ tịch ở khu vực đặc thù, tình hình đặc thù. Phải chứng minh bọn họ có thực lực và năng lực chuyển đổi, như vậy thì một mặt bọn họ cần nộp đủ phí xây dựng cơ sở đồng bộ của thành phố, việc này dùng cho việc xây dựng hệ thống đồng bộ thành phố như: trường học, bệnh viện, giao thông công cộng, bưu điện, ngân hàng, một mặt khác là dành cho nhà ở của chính họ. Tôi nghĩ liền có thể chứng minh họ đã đủ tư cách trở thành cư dân thành phố.

Đối lại là hai mươi năm sau, kiểu ngôn luận này quả thực vẫn là vô cùng hoang đường. Ngoại trừ hộ khẩu ở những thành phố lớn và cực lớn, hộ khẩu ở thành phố vừa và nhỏ như Phong Châu căn bản là một đồng không đáng, thậm chí có không ít trường hợp đã từng chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp giờ lại muốn quay lại làm nông dân.

- Chỗ ở? Bọn họ lấy đâu ra chỗ ở? Vi Dân, cậu nói là muốn lợi dụng cơ hội này để đẩy mạnh xây dựng nhà ở của thành phố?

Đầu óc quay cuồng, Tiêu Minh Chiêm dường như hiểu được, trong đôi mắt lấp lánh ánh hào quang của sự hăng hái.

Lục Vi Dân đã có chút danh tiếng trong Địa ủy, làm thư ký cho Hạ Lực

Hành không cần nhiều lời, điều riêng từ huyện Nam Đàm lên, ngoài sự giúp đỡ của An Đức Kiện ra, nếu anh ta không có chút thực lực nào thì An Đức Kiện cũng không dám làm như vậy. Mà nghe nói Tôn Chấn cũng đánh giá Lục Vi Dân rất cao, trong việc đề bạt đặc cách một cán bộ cấp phó ban không bao lâu đã thăng tiến lên chức trưởng phòng, Tôn Chấn cũng có đóng góp không nhỏ, ngăn chặn một số điều tiếng trong Địa ủy.

Trước đây Tiêu Minh Chiêm không hiểu nhiều về con người Lục Vi Dân cho lắm, nhưng hôm nay ông ta mới coi như thực sự chứng kiến Trưởng phòng Tổng hợp Địa ủy không hề đơn giản, trẻ như vậy mà đã có thể ngồi vào vị trí đó không phải là ngẫu nhiên.

Điều khiến Tiêu Minh Chiêm cảm thấy ngạc nhiên chính là theo lý mà nói, Lục Vi Dân vừa mới công tác chưa bao lâu, bất luận là hẳn thông minh như thế nào, nhưng những việc có liên quan đến hộ tịch chuyển sang phi nông nghiệp này đến những người làm nhiều năm hiểu rõ được cũng không nhiều, làm sao hẳn có thể hiểu thấu đáo đến vậy. Hơn nữa hẳn còn dựa vào tình hình thực tế của Phong Châu để đưa ra ý kiến như thế. Điều này thực sự khiến Tiêu Minh Chiêm phải nhìn Lục Vi Dân bằng con mắt khác.

- Phó chủ tịch Tiêu, điều này là không thể tránh khỏi. Thông thường cơ quan công an đều dựa vào nhà ở để quản lý nhân khẩu, đặc biệt là nhân khẩu thành phố, nếu có một lượng lớn dân ở khu vực khác vào Phong Châu của chúng ta, trở thành dân thành phố vậy thì cơ quan công an phải làm như thế nào để thực hiện quản lý cho hiệu quả? Nếu có tội phạm trà trộn vào thì sao? Ngoài việc phải tiến hành thẩm tra từ các nơi mà họ chuyển đi, biện pháp tốt nhất là yêu cầu họ phải có chỗ ở cố định ở Phong Châu, như vậy cơ quan công an mới có thể dựa vào nhà ở để quản lý một cách có hiệu quả.

Lục Vi Dân gật đầu.

- Nếu đổi lại là vài năm trước, ý tưởng này cũng không thực tế, nhưng

hiện nay tôi lại cảm thấy có thể thử được.

Tiêu Minh Chiêm suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Vi Dân, lối suy nghĩ của cậu rất tốt, nhưng tôi cảm thấy vấn đề này có ảnh hưởng quá lớn, các cơ quan ban ngành có liên quan và trách nhiệm, nghĩa vụ quá phức tạp, vượt xa phạm vi công việc hiện nay của chúng ta, tôi cảm thấy rất khó thực hiện.

- Phó chủ tịch Tiêu, thật ra không có việc của nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương chuyển tới, Phong Châu chúng ta muốn thực hiện phát triển vượt bậc, nhất là muốn đẩy nhanh tốc độ thực hiện tiến trình công nghiệp hóa, chúng ta không thể không đi con đường này. Dù sao đi nữa, so sánh chúng ta với những thành phố xung quanh, sự chênh lệch không phải là ngày một ngày hai mà là một năm, hai năm, vậy phải dùng năm năm, mười năm để hình dung. Trong tình hình đó ngài nghĩ chúng ta có thể ngồi yên được không?

Lục Vi Dân có khả năng đoán được tâm tư của các lãnh đạo tương đối tốt.

- Cải cách chế độ nhà ở thành phố đã bắt đầu được thử nghiệm ở một số tỉnh, thành phố trong cả nước. Căn cứ vào tình hình phát triển hiện nay, thương mại hóa nhà ở là con đường tất yếu, tuy vì nguyên nhân này kia vẫn chưa được phổ biến rộng rãi, nhưng mọi người đều thấy, thị trường bất động sản đang bắt đầu từ từ khởi động. Ủy ban nhân dân thành phố Xương Châu và các Ủy ban nhân dân huyện phía dưới đã thành lập vài công ty phát triển xây dựng, thực ra cũng là công ty phát triển bất động sản, bắt đầu thúc đẩy tiến trình thương mại hóa nhà ở, Phong Châu của chúng ta sớm muộn cũng phải đi con đường này, tại sao chúng ta không thể đi trước một bước? Nhất quyết chờ người khác làm hết rồi chúng ta mới làm theo, tôi thấy điều này không phù hợp với tinh thần dũng cảm sáng tạo, dũng cảm thử nghiệm mà Ủy ban nhân dân Địa khu đã đề ra trong năm nay.

Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm đều không ngờ Lục Vi Dân lại dùng cách nói được đưa ra trong hội nghị sắp xếp nghiên cứu công tác đầu năm nay của Địa ủy để phản bác lại. Cả hai đều cười, Vương Chu Sơn vừa lắc đầu vừa chỉ vào Lục Vi Dân:

- Vi Dân, nói hay lắm, thế này đến Minh Chiêm cũng không có đường lui nữa rồi.

- Phó bí thư Vương, đây không phải là vấn đề có đường lui hay không, mà là công việc này có ảnh hưởng quá lớn. Cứ cho là Ủy ban nhân dân Địa khu không thể quyết định được thì chí ít cũng phải có được sự ủng hộ của tỉnh thì mới nói được là làm như thế nào để thi hành, bây giờ Bí thư Hạ lại đang học ở trường Đảng trung ương, còn chưa trở về, chuyện này căn bản không có cách gì.

Tiêu Minh Chiêm cũng lắc đầu không ngớt, nhưng ông ta trầm ngâm một chút.

- Tuy nhiên suy nghĩ của Lưu Vi Dân thực sự rất mới mẻ, phía Xương Châu về vấn đề khai thác đất đai và xây dựng nhà ở đã đi trước một bước, những công ty phát triển xây dựng do chính phủ đứng ra tổ chức đang dốc sức xây dựng nhà ở, sau đó bán cho tư nhân. Hơn nữa còn bán một bộ phận nhà công, số tiền thu được dùng để quay vòng khai thác xây dựng, giải quyết vấn đề nhà ở của công nhân viên chức và cư dân trong thành phố. Ở một số các thành phố lớn khác cũng như vậy, Phong Châu không phải không làm được, vấn đề mấu chốt là việc này liên hệ chặt chẽ với hộ tịch nông nghiệp chuyển sang phi nông nghiệp, liền có chút rắc rối.

- Phó chủ tịch Địa khu Tiêu, tôi lại thấy hộ tịch nông nghiệp chuyển sang phi nông nghiệp và cải cách chế độ nhà ở gộp vào với nhau thì sẽ lợi cả đôi đường, việc rắc rối hơn một chút, nhưng nếu có thể thực sự khởi động, Phong Châu chúng ta nhất định sẽ từ đó mà được lợi không ít. Nhất là thị trường xây

dựng đi đầu khởi động, cũng có thể hình thành một ngành công nghiệp trụ cột. Đối với tài chính từ thuế ít ỏi của Phong Châu, đây cũng là một nguồn thuế lớn.

Vương Chu Sơn chỉ nghe Tiêu Minh Chiêm và Lục Vi Dân nói chuyện, ông ta không nhạy cảm với vấn đề hộ tịch nông nghiệp chuyển sang phi nông nghiệp, nhưng đối với vấn đề thương mại hóa nhà ở lại không chút lạ lẫm.

Nhất là hiện nay thị trường bất động sản ở Hải Nam đang sôi động, một chiến hữu của ông ta cũng đang tham gia vào đó, nghe nói đầu năm nay thị trường bất động sản Hải Nam đã vô cùng sôi động, chiến hữu này của ông ta đã kiếm được bộn tiền. Qua điện thoại ông ta nói rằng thị trường bất động sản Hải Nam sẽ phát triển dẫn đầu cả nước, thương mại hóa nhà ở đã trở thành một trào lưu mạnh mẽ ở đó, cũng nói chắc chắn chế độ phân phối nhà ở trong cả nước chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn biến mất trong mớ giấy lộn cũ nát của lịch sử, vì vậy ông ta cảm thấy rất hứng thú.

Hôm nay nghe Lục Vi Dân và Tiêu Minh Chiêm nói tới hai vấn đề này, ông ta cảm thấy đây là một cơ hội tương đối tốt, làm ổn thỏa, chuỗi công việc này sẽ kết nối giống như một chuỗi dây ngọc trai, hình thành một mạch suy nghĩ công việc mạch lạc, nối dài. Đương nhiên giống như Tiêu Minh Chiêm đã nói, việc này nhất định phải đợi Hạ Lực Hành trở về, hơn nữa phải có được sự ủng hộ toàn lực của tỉnh.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Giải Quyết Vấn Đề Khó Khăn Nhất

Giống hệt như ong ngửi thấy hương hoa, phía thành phố Phong Châu nghe thấy tin tức thì lập tức hành động.

- Vi Dân, buổi tối rảnh không, ngồi với nhau một chút?

Phùng Khả Hành bước vào phòng làm việc của Lục Vi Dân, tỏ ra rất thoải mái, quăng một bao thuốc Hồng Tháp Sơn chưa mở ngay lên bàn Lục Vi Dân, tuy biết Lục Vi Dân không hút thuốc, nhưng đây cũng là một cách rút ngắn khoảng cách.

Trương Kiến Xuân đang chuẩn bị đến phòng làm việc của Lục Vi Dân nghiên cứu công tác thì nhìn thấy Phùng Khả Hành bước vào phòng làm việc của Lục Vi Dân, trong vô thức mà dừng bước chân.

- Tôi có việc rồi, Chánh văn phòng Khả Hành, đừng nhìn tôi như thế, quả thật là tôi bận việc, anh biết mà.

Lục Khi Dân cũng không khách sáo gì với Phùng Khả Hành, nói thẳng:

- Anh đến chỗ tôi cũng không phải vì chuyện này sao? Chẳng lẽ anh còn không biết Bí thư Hạ sắp về, hai ngày nay tôi bận tối tăm mặt mũi?

Sau khi nhận được báo cáo của Vương Chu Sơn, Hạ Lực Hành gọi điện thoại cho Lý Chí Viễn và Tôn Chấn, chắc cũng gọi điện cho Địa ủy và thành phố Phong Châu, cuối cùng quyết định thông qua Tỉnh ủy xin trường Đảng trung ương cho nghỉ hai ngày, nhanh chóng quay về Phong Châu.

Tuy rằng trên danh nghĩa sau khi Hạ Lực Hành rời khỏi Phong Châu, công việc ở Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu thống nhất do Lý Chí Viễn chủ trì. Nhưng Lý Chí Viễn lại rất thông minh, công việc bên Địa ủy về cơ bản đều không hỏi nhiều, các việc lớn nhỏ đều tiến hành theo thông lệ, các việc tạm thời thì lại do Tôn Chấn đảm nhiệm, có việc gì lớn thì Địa ủy tự nhiên biết gọi điện thoại báo cáo cho Hạ Lực Hành hoặc thông báo cho Ủy ban nhân dân.

Ý kiến mà hôm đó Lục Vi Dân đề nghị với Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm gây được sự hứng thú tột độ của Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm. Đặc biệt là sau đó Lục Vi Dân nói Phong Châu không có gánh nặng lịch sử, vừa may có thể mượn cơ hội lịch sử đẩy mạnh cải cách mở cửa để sáng tạo đột phá, tiến hành thử nghiệm, lần tìm con đường cải cách. Những lời nói này khiến cho Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm không ngừng nảy sinh vô số suy nghĩ xa xôi.

Như hiện hay, tinh thần phát biểu tuần hành phía nam của đồng chí Tiểu Bình đang giống trống khua chiêng cổ vũ cả nước học tập, quán triệt thực hiện, tỉnh Xương Giang cũng không phải ngoại lệ.

Hoàng Thiệu Thành từ Lĩnh Nam gửi cho Lục Vi Dân hai quyển “Xuân 1992 - Đặng Tiểu Bình và Thâm Quyển”, nghe nói đã bán hết sạch. Sau khi Lục Vi Dân nhận được, đọc lướt qua xong, liền đưa hai quyển sách do ban Tuyên giáo Thành ủy Thâm Quyển biên soạn, do nhà xuất bản Thiên Hải xuất bản cho Tôn Chấn và An Đức Kiên. Lúc hai người cầm trên tay quyển sách này thì đều có cảm giác như có được bảo bối.

Cơ bản tấp cải cách mở cửa cuốn khắp Thần Châu, người biết nắm bắt thời cơ thì có thể tạo dựng sự nghiệp, đây là một câu nói của Lục Vi Dân trong lúc vô ý mà như cố ý nói ra, lại lọt vào tai Vương Chu Sơn, khiến cho Vương Chu Sơn suy nghĩ sâu xa một thời gian dài.

Tuổi của Vương Chu Sơn không phải là ít, nhưng nói về kinh nghiệm trong công tác cơ sở thì không được coi là sâu. Cán bộ bộ đội chuyển ngành về địa phương, vốn dĩ về mặt kinh nghiệm công việc không thể phong phú bằng cán bộ trưởng thành từ lớp cơ sở, mà nếu nói độ vững chắc trong nhận thức lý luận, lại không thể sánh bằng những cán bộ từ cơ quan lớn của tỉnh xuống như Lý Chí Viễn hay Tôn Chấn, chỉ có sự dũng cảm mới là ưu thế duy nhất của những cán bộ từng làm bộ đội. Đây là kết quả tự rút ra sau khi Vương Chu Sơn tự phân tích điểm mạnh yếu của mình.

Chính sau khi rút ra được phân tích như thế Vương Chu Sơn lại nghe được đề nghị của Lục Vi Dân, bèn càng quả quyết mà quyết định báo cáo với Hạ Lực Hành, mong Hạ Lực Hành quay về nghiên cứu và dồn lực đẩy mạnh hạng mục công tác này. Ông ta còn chủ động báo cáo về công tác này với Phó bí thư Tỉnh ủy được phân công quản lý về kinh tế là Thiệu Kính Xuyên, cũng khiến cho ông ta vô cùng hứng thú.

Thiệu Kính Xuyên cũng báo cáo công tác này cho Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa, cuối cùng quyết định mời Hạ Lực Hành tạm thời xin nghỉ phép về Phong Châu, chủ trì việc nghiên cứu công tác này, khuyến khích địa khu Phong Châu có thể trong phạm vi không vi phạm pháp luật có thể đưa ra chính sách đột phá hợp lý tiến hành thử nghiệm. Chỉ cần là phép thử có lợi cho sự phát triển kinh tế xã hội của địa khu Phong Châu, không gây tổn hại đến lợi ích thiết thân của nhân dân thì đều có thể làm. Cùng với đó cũng yêu cầu phòng Nghiên cứu Chính sách Tỉnh ủy cũng phải để ý quan tâm, đồng thời triển khai tiến hành nghiên cứu với việc lần tìm con đường cho công tác này.

Hạ Lực Hành phải buổi chiều ngày kia mới về. Lần đạo tạo này của ông ta rất quan trọng, bên trường Đảng trung ương nêu rõ ý kiến không cho phép nghỉ, vẫn phải đến Điện Hải Hoa đích thân gọi điện thoại cho lãnh đạo chủ chốt trong trường Đảng mới được phê chuẩn. Mà quy định thời gian rất

nghiêm khắc, cho nên thời gian đối với Hạ Lực Hành mà nói vô cùng quý báu, chỉ có thể ở Phong Châu một ngày rưỡi. Ngoài việc nghe báo cáo về một loạt các công tác ra, còn phải chủ trì hội nghị nghiên cứu và đẩy mạnh mấy hạng mục công tác này, còn phải lên tỉnh báo cáo và phối hợp sự giúp đỡ trong công việc của các bộ ngành có liên quan ở tỉnh.

Trong hai ngày này phải có một đánh giá khái quát về mấy công tác có liên quan, nếu không sau khi Hạ Lực Hành quay về vẫn chưa có một ý kiến cơ bản thì đúng thật là trò cười.

- Ha ha, cũng phải. Cậu bây giờ là người bận rộn, tôi biết cậu bận, nhưng cơm thì vẫn phải ăn chứ?

Phùng Khả hành cũng không để ý, đặt mông ngồi xuống ngay.

- Có phương án cơ bản chưa?

- Có thể sao? Phương án đấy cũng chỉ là một ý tưởng, không có sự ủng hộ của tỉnh thì không thể nói được gì. Tôi cũng không phụ trách việc này, phòng Nghiên cứu Chính sách đang phụ trách chuẩn bị phương án cho mặt này.

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

- Phòng Nghiên cứu Chính sách?

Phùng Khả Hành ngạc nhiên, không dám tin mà nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân.

- Vi Dân, không nhầm chứ? Bản sơ thảo của phương án này chẳng phải là cậu viết ra sao? Làm sao lại giao cho phòng Nghiên cứu Chính sách được?

Phùng Khả Hành quả thật không cách nào hiểu nổi, một cơ hội thể hiện bản thân như thế này, cậu ta chẳng lẽ không biết sao? Ngay Bí thư Tỉnh ủy

cũng biết ý tưởng này của Phong Châu, còn khuyến khích nên mạnh dạn thử, nếu như công tác này thực sự được thúc đẩy thành công, có thể tưởng tượng nó sẽ rất hữu ích với tiền đồ phát triển sau này của Lục Vi Dân, nhưng cậu ta sao lại hai tay dâng nó cho người khác.

- Ha ha, Chánh văn phòng Khả Hành, bản sơ thảo là do phòng Tổng hợp chúng tôi viết ra, nhưng đó chỉ là một khung bài lớn thôi, muốn cụ thể hoá thì lượng công việc tương đối lớn, phòng Tổng hợp chúng tôi kiếm đâu ra nhiều người như thế mà làm? Phòng Nghiên cứu Chính sách vốn dĩ là làm những việc này, còn ai lại không tin vào năng lực của Phó ban thư ký Cao.

Lục Vi Dân cười nói:

- Nói đi cũng phải nói lại, ai làm cũng chẳng phải giống nhau cả sao? Đưa ra phương án thì đơn giản, quan trọng là ở thúc đẩy thực hiện, cho nên làm cho phương án này càng cụ thể càng tốt, phải suy nghĩ đến các vấn đề cụ thể có thể phát sinh, để cho phòng Nghiên cứu Chính sách làm tương đối thích hợp.

- Vậy bên các cậu không phải... quá nhàn hay sao? Không phải cậu nói cậu bây giờ cũng rất bận sao?

Phòng Khả Hành nuốt mấy chữ "Giỏ trúc múc nước, công dã tràng xe cát" vào trong.

- Chúng tôi cũng có công việc của chúng tôi. Phó bí thư Vương đang nhắm đến vấn đề di dời của hai xí nghiệp lớn, tôi phải phụ trách nghĩ cách làm sao để gắn kết tư tưởng tổng thể của hai xí nghiệp đó với Phong Châu chúng ta hiện giờ. Cụ thể thì tôi vẫn phải giúp Phó chủ tịch Địa khu Tiêu phụ trách việc đàm phán với nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương, chính là nói cùng Phó chủ tịch Địa khu Tiêu tìm Bí thư Thiên Hào của các anh đấy.

Lục Vi Dân chuyển đề tài.

Phương án cải cách chuyển hộ tịch nông nghiệp sang phi nông nghiệp có tầm ảnh hưởng rất rộng. Đặc biệt là nó liên quan đến vấn đề quy hoạch thống nhất xây dựng nhà ở thành phố, liên quan không ít đến công việc ở Ủy ban nhân dân, càng liên quan đến toàn thể, Lục Vi Dân không cho rằng mình có thể đảm nhiệm được phương án này, cho nên rất lý trí mà giao nhiệm vụ này cho bên trên. Hẳn cũng báo cáo tình hình này cho An Đức Kiện, An Đức Kiện cũng tán đồng với ý kiến của hẳn, cuối cùng giao cho phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy dẫn đầu nghiên cứu, điều tra và đưa ra được một bản phương án sơ lược.

Lục Vi Dân biết ý tưởng này của mình có thể xem như khuấy động cả Phong Châu.

Nghe nói ngay cả Chủ tịch Địa khu Lý Chí Viễn cũng rất hứng thú với đề nghị là để Ủy ban Xây dựng Địa khu thành lập tổng công ty phát triển xây dựng Phong Châu, chủ yếu phụ trách vấn đề phát triển xây dựng nhà ở trong thành phố Phong Châu. Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu Thân Diệu Quang còn đặc biệt đến hỏi mình tình hình ở phương diện này.

Lục Vi Dân cũng không làm khó dễ gì nhiều, chỉ nói Thâm Quyển đã khá thành thạo mô hình khai thác bất động sản, tuy tình hình Phong Châu và Thâm Quyển không thể đánh đồng, nhưng cũng có rất nhiều thứ có thể tham khảo. Đặc biệt là nếu như chính sách thí điểm chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp của Phong Châu được tình phê chuẩn, hai hạng mục công tác này hoàn toàn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

- Ồ? Vậy đương nhiên là tốt, Bí thư Thiên Hào cũng muốn nói chuyện với cậu, hay là buổi tối nay luôn được không?

Phùng Khả Hành bỗng nhiên hứng thú hẳn lên. Phương án này là do Lục

Vi Dân khởi xướng, Trương Thiên Hào và Vương Chu Sơn cũng từng đặc biệt trao đổi, rất nhiều ý kiến trong đó đều xuất phát từ người đang đứng trước mặt này. Điều này khiến cho Phùng Khả Hành vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, cũng không biết đầu óc cậu ta sao mà lăm sáng kiến, ý tưởng thế, từng cái lần lượt tuôn ra, mà bất cứ ý tưởng nào cũng có thể tạo nên một làn sóng cực lớn, khiến cho người ta khó lòng theo kịp.

- Chỉ sợ quả thực không được, bên tôi còn rất nhiều tài liệu phải chuẩn bị. Bí thư Hạ ngày kia sẽ về, phải tìm một điểm đột phá khác trong việc đàm phán với nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương, áp lực của Phó bí thư Vương và Phó chủ tịch Địa khu Tiêu cũng rất lớn, tôi cũng bận bịu không thoát ra nổi.

Lời mà Lục Vi Dân nói là thực, địa khu Phong Châu năm nay có ba việc lớn, cũng là những việc mà đầu năm chưa xác định được.

Thứ nhất là tranh thủ để đường sắt Kinh Cửu đi qua trong phạm vi lớn nhất. Việc này do Hạ Lực Hành dẫn đầu thực hiện, bây giờ cơ bản đã được xác định, sẽ đi qua ba huyện, coi như đã đạt được mục đích của Phong Châu, coi như là đã chắc chắn.

Còn việc thứ hai là cải tạo, xây dựng đường giao thông toàn thành phố và cải tạo đường dây điều khiển tự động. Việc này chính là thúc đẩy công tác đã định, cũng chỉ là vấn đề tiến độ, do Lý Chí Viễn toàn quyền phụ trách, tiến triển cũng rất thuận lợi. Toàn tuyến đường Phong - Cổ được cải tạo mở rộng, Lý Chí Viễn liên tục tới công trường đốc thúc. Mà công việc cải tạo hệ thống đường dây điều khiển tự động đã hoàn thành trước kế hoạch một tháng, Phong Châu từ đó cũng bước vào thời đại điện thoại điều khiển tự động. Còn mạng lưới máy nhắn tin cũng phủ sóng toàn địa khu, và nhanh chóng trở nên phổ biến trong các cán bộ lãnh đạo cơ quan chính quyền Phong Châu và những người làm kinh doanh.

Bây giờ bên thất lưng Lục Vi Dân đã mang theo chiếc máy nhắn tin lô đầu tiên của địa khu Phong Châu. Máy nhắn tin của hai thương hiệu National và Motorola đồng thời bước vào thị trường Phong Châu. Chất lượng hai bên ngang nhau, Lục Vi Dân chọn National, hẳn thích tiết tấu nhẹ nhàng của máy “Tích tích tích” của máy nhắn tin Matsushita, tiết tấu kêu ở máy của Motorola quá nhanh.

Mà công việc thứ ba cũng là công việc khó giải quyết nhất, đó chính là việc thu hút nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương chuyển đến, công việc này đang đè nặng trên người Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm. Công tác này ban đầu có hy vọng lớn rồi ngày càng âm ảm, đến nay đã lâm vào tình trạng bế tắc. Nhiệt tình và niềm tin của Phong Châu cũng bị tiêu hết, Thanh Khê ngày càng lọt vào mắt xanh của hai xí nghiệp này, khiến cho Phong Châu mất đi động lực, nhưng việc này lại không dám nói rút lui.

- Ồ, việc khó này giao cho cậu rồi?

Ánh mắt của Phùng Khả Hành khẽ lay động.

- Vi Dân, đây là lãnh đạo đang khảo nghiệm cậu đấy, càng là việc khó có khả năng thực hiện, đưa đến tay cậu mà cậu làm tốt, vậy càng nói rõ vấn đề, he he, đúng không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Thách Thức

Phùng Khả Hành phải nấn ná một hồi rất lâu ở trong phòng làm việc của Lục Vi Dân mới đi ra, hẹn ngày thứ hai lại gọi điện thoại định thời gian, Lục Vi Dân không thoái thác được, chỉ có thể tạm nhận lời. Dù sao đi nữa Phùng Khả Hành cũng là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Chánh văn phòng Thành ủy Phong Châu, cùng một ngành với mình, muốn từ chối dứt khoát cũng khó, chỉ có đến lúc đấy tìm cách từ chối.

- Trưởng phòng Lục, Phùng Khả Hành lại đến tìm cách?

Trương Kiến Xuân sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của mình mới bước vào phòng làm việc của Lục Vi Dân.

So sánh người ta với nhau, khiến cho người ta tức chết, Phùng Khả Hành vênh mặt hất hàm với mình, nhưng trước mặt Lục Vi Dân lại vui vẻ ôn hoà. Lục Vi Dân không ngang hàng với y, thì y cũng chỉ có thể chịu, đây không chỉ đơn giản là Lục Vi Dân là Trưởng phòng mà mình là Phó phòng, trong đó còn rất nhiều điều đáng để mình suy nghĩ.

Lục Vi Dân lần này coi như đã làm rất tốt, Trương Kiến Xuân cảm thấy ngay đến ánh mắt của Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu Chính sách Cao Sơ khi nhìn Lục Vi Dân cũng thấy khác. Nếu như không phải Lục Vi Dân chủ động giao việc kết hợp hai việc chuyển đổi hộ tịch sang phi nông nghiệp và xây dựng nhà ở thành phố giao cho phòng Nghiên cứu Chính sách, chỉ sợ vị trí của phòng Nghiên cứu Chính sách còn càng khó xử hơn.

Anh đường đường là phòng Nghiên cứu Chính sách của một Địa ủy, đơn

vị cấp Phòng, non nửa năm ngơ ngẩn chưa tìm được phương hướng làm việc, mà người ta Lục Vi Dân kia chẳng qua chỉ là một Trưởng phòng Tổng hợp, tùy ý đưa ra ý kiến cũng trở thành điểm quan trọng. Đây không phải đơn giản chỉ là may mắn hoặc vị trí không giống nhau, đó chắc chắn là trong đầu có gì đó, còn phải xem rõ tình hình, tìm rõ vấn đề còn tồn tại.

Lần này Trương Kiến Xuân quả thật tâm phục khẩu phục, mấy ý tưởng quan điểm của Lục Vi Dân đưa ra gây chấn động rất lớn ở Ủy ban nhân dân Địa khu. Đây không phải là hô hào vài tiếng hoặc mạnh miệng vài câu, mà thực sự chỉ ra làm sao hoá giải được mấy vấn đề khó khăn trước mắt của Phong Châu, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào thì đều phải dựa vào người ta tìm ra chỗ để thử nghiệm, đó chính là bản lĩnh, nếu không anh đưa ra vài ý tưởng thử xem?

Chỉ dựa vào điểm đó, Lục Vi Dân đã xứng đáng ngồi ở vị trí này.

- Chánh văn phòng Khả Hành nóng lòng, ắt phải nghe thấy động tĩnh gì rồi. Chính sách chuyển hộ tịch sang phi nông nghiệp nếu như có đột phá, vậy quả thực rất có tác dụng thúc đẩy với sự phát triển của Phong Châu, nhưng mấu chốt vẫn là ở trên tỉnh thấy thế nào. Nếu như trên tỉnh đồng ý, địa khu ủng hộ, hành động cụ thể thế nào vẫn thuộc về thành phố Phong Châu, nhưng bên Ủy ban nhân dân nhất định phải nói chuyện kỹ càng về điều kiện với thành phố Phong Châu, nhưng mà nói thế nào cũng là kết quả hai bên cùng hưởng lợi.

Lục Vi Dân cười nói:

- Chúng ta mặc kệ mấy việc đó, chỉ cần làm tốt công việc mà Phó bí thư Vương và Phó chủ tịch Địa khu Tiêu giao cho là được.

Bây giờ Trương Kiến Xuân coi như là đã nhìn rõ tình hình, đừng thấy mình hơn Lục Vi Dân gần mười tuổi, nhưng so về tầm nhìn, so về lòng dạ,

mình còn kém quá xa vị Trưởng phòng trông còn rất giống học sinh đó. Chỉ dựa vào việc có thể tung tăng ở trong Địa ủy này, như cá gặp nước, không dùng chiêu trò có thể được sao? Cho nên Trương Kiến Xuân quyết định đi theo Lục Vi Dân, giúp đỡ Lục Vi Dân giải quyết tốt những việc trước mắt, chỉ có lợi chứ không có hại.

- Trưởng phòng Lục, anh giao cả loạt việc tốt đẹp cho phòng Nghiên cứu Chính sách, cũng không sợ Phó chánh văn phòng Phan khó chịu sao?

Đây là lời nói thật của Trương Kiến Xuân. Văn phòng Địa ủy này cũng không phải là không có người, tại sao bao nhiêu việc tốt sẽ làm ra được thành tích đều bị bên phòng Nghiên cứu Chính sách ôm hết. Hơn nữa nói thế nào đi chăng nữa thì người khởi xướng cũng là người của Văn phòng Địa ủy, kết quả là cả nước lẫn cái đề bị phòng Nghiên cứu Chính sách giành hết, bên Văn phòng Địa ủy may ra chỉ có thể húp ít nước canh, ai có thể vui mừng được chứ?

- Anh sao lại nghĩ Phó chánh văn phòng Phan lòng dạ hẹp hòi như thế, huống hồ có phải việc tốt hay không còn phải xem đã. Việc cần làm bên này đã nhiều lắm rồi, tôi đoán cứ coi như là phòng Nghiên cứu Chính sách dốc hết toàn lực để làm hai việc này, không hết một hai tháng chỉ sợ không thể làm ra được bản sơ thảo. Đó là còn phải khẩn trương đấy, anh không thể đợi đến khi Bí thư Hạ đi học trở về còn chưa có một thứ gì cụ thể?

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Tham nhiều không nuốt được hết, tôi đã báo cáo với Phó chánh văn phòng Phan, chúng ta hâm lại được bữa cơm đã nguội như nhà máy Trường Phong và nhà máy Bắc Phương đã xem như lập được công lớn rồi.

- Trưởng phòng Lục, tôi đã chỉnh sửa lại cả ý kiến này theo ý của anh, nhưng anh thấy chuyện này chắc chắn được bao nhiêu? Trong lòng tôi mảy

may căn cứ cũng không có.

Trương Kiến Xuân quả thật là lần đầu tiên gặp công việc kiểu này. Trước kia hầu như đều là chuẩn bị hội nghị, nếu không thì cũng chỉ là viết tài liệu tổng kết báo cáo công tác chuyên nghiệp, còn giống như việc mà phải căn cứ vào thái độ của đối phương mà đưa ra phương pháp giải quyết và đường đi có tính nhắm vào để “vận động” đối phương, tuy rằng nói chiến lược cụ thể đều là do Lục Vi Dân đưa ra, nhưng mà do chính tay mình viết, Trương Kiến Xuân vẫn có chút áp lực.

- Anh vẫn chưa tiếp xúc cụ thể với bọn họ, đương nhiên trong lòng chưa có căn cứ gì. Tôi cũng thế, nhưng bọn họ chưa trực tiếp cắt đứt với bên chúng ta, như thế nói rõ bọn họ cũng đang băn khoăn về Thanh Khê như thế. Điều đơn giản nhất, kinh phí di dời của hai nhà máy bọn họ có hạn, nếu như chi nhiều cho chính quyền địa phương, vậy thì tiền dùng cho chính nhà máy của mình sẽ phải ít đi. Điều kiện mà chúng ta đưa ra rất hậu hĩnh, so sánh hai điều này, bọn họ cũng phải cân nhắc một chút.

Lục Vi Dân nói một mạch, nghịch cái bút trên tay. Trước kia hẳn chỉ có thể coi như là một người quan sát, nhiều nhất cũng chỉ có thể mồm mép bày mưu tính kế, bây giờ lại đến cỗ mình, suy cho cùng chắc chắn cỡ nào, trong lòng hẳn cũng là ần số, phải thật sự tiếp xúc với đối phương mới được.

Hắn thông qua Giang Băng Lăng tìm hiểu được e rằng hai nhà máy Trường Phong và Bắc Phương sẽ có quyết định cụ thể về việc di dời trước cuối tháng tám. Có thể nói việc này có thành hay không cũng chỉ ở trong hai tháng này, bên Thanh Khê tuy rằng cũng đẩy mạnh cường độ công việc, nhưng điều kiện của bọn họ không có gì thay đổi, điều này khiến cho hai nhà máy có chút thất vọng. Đặc biệt là quy mô của nhà máy Bắc Phương không như nhà máy Trường Phong, lợi ích cũng không bằng nhà máy Trường Phong, điều kiện bên Thanh Khê cũng hà khắc hơn một chút. Lục Vi Dân bây giờ dự định tạm thời gác nhà máy Trường Phong sang một bên, mà bắt tay từ

nhà máy Bắc Phương, mà phương án đàm phán cũng chủ yếu là nhắm vào nhà máy Bắc Phương.

Hắn biết hai xí nghiệp này là ảnh hưởng qua lại lẫn nhau, nhà máy Trường Phong bởi vì thời kì trước đã được nhường bước thành quen, thái độ cũng ngạo mạn hơn, bây giờ đi gặp cũng không có kết quả gì tốt, còn không bằng trước tiên bắt tay luôn vào nhà máy Bắc Phương tương đối khiêm tốn, có lẽ thu được kết quả ngoài mong đợi.

- Khá lắm, Vi Dân, làm rất tốt, tôi rất hài lòng.

Hạ Lực Hành đi hơn một tháng, Lục Vi Dân không ngừng mang đến tin vui cho ông ta. Nhưng điều làm ông ta vui nhất chính là tốc độ trưởng thành của Lục Vi dân, đặc biệt là khi nhìn thấy Trương Kiến Xuân thật lòng khâm phục mà hợp tác với Lục Vi Dân, Hạ Lực Hành vô cùng vui lòng.

Cuộc sống hơn một tháng ở trường Đảng khiến cho Hạ Lực Hành mở rộng tầm mắt, mà đoàn kết, khẩn trương, nghiêm túc, hoạt bát có lẽ là những điều tả thực về cuộc sống hơn một tháng đó. Mà chỉ bước vào môi trường này, anh mới có thể phát hiện ra tầm nhìn của anh trước kia trở nên nhỏ hẹp, bế tắc như vậy. Câu nói mở to mắt để nhìn ra thế giới chính là lời đánh giá khách quan nhất của Hạ Lực Hành dành cho cuộc sống trong hơn một tháng ở trường Đảng của mình.

Mà các loại quan điểm và kinh nghiệm đều va chạm, tụ hội tại đây, giải thích chân thực cho cuộc giao chiến do những đặc điểm khác nhau giữa các vùng miền của cả nước đem lại. Còn điều khiến Hạ Lực Hành cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là một số quan điểm của Lục Vi Dân lại có thể nhận được sự ủng hộ không ít của những người ở đây, vừa có tính vĩ mô, vừa có tính vi mô. Ví dụ như sự thành lập của hệ thống kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa, lại như là cơ hội mà chế độ cổ phần đem đến cho việc cải tạo xí nghiệp quốc hữu.

Lục Vi Dân hơi ngại ngùng mà cúi đầu xuống mỉm cười, lại không đáp lời.

- Đức Kiện đưa cho tôi xem bản sơ thảo ý tưởng của cậu, quả thật khiến cho lòng người ta phấn chấn đấy.

Hạ Lực Hành dựa người vào ghế sô pha, chân bắt chéo, đầu cũng dựa vào gối của ghế sô pha, hơi ngẩng đầu, cười nói:

- Không ngờ cậu có thể suy nghĩ vấn đề sâu sắc, thấu đáo như thế. Chu Sơn khen cậu không ngọt, khó mà được thế lắm đấy, lần đầu tiên tôi cảm thấy được thơm lây từ thư ký của mình.

Lời nói này khiến cho Lục Vi Dân có chút xấu hổ:

- Bí thư Hạ, ngài như thế này không phải đang trêu tôi sao? Tôi có thể có bản lĩnh đến đâu chứ? Đó chẳng qua chỉ là suy nghĩ bừa thôi, nhìn thấy một số con đường ở nơi khác, ghép vào Phong Châu chúng ta thử một chút.

- Hừ, nhưng bản lĩnh biết ghép đó, rất nhiều lãnh đạo chúng tôi còn chưa học được.

Hạ Lực Hành lắc đầu, như rất thông hiểu.

- Chuyển ra ngoài lần này của tôi coi như là mở rộng tầm mắt, đặc biệt là được tiếp xúc với lãnh đạo các vùng duyên hải đã thực hiện mở cửa, mới cảm thấy mình như là ếch ngồi đáy giếng, không phải ngẫu nhiên người ta có thể phát triển nhanh như thế, chúng ta muốn đuổi kịp bọn họ, đầu tiên là phải giải quyết vấn đề tư tưởng.

Lục Vi Dân cảm thấy Hạ Lực Hành sau chuyến đi ra ngoài học tập có sự thay đổi rất lớn trong tinh thần lẫn khí chất. Ấn tượng đối với hắn là Hạ Lực Hành càng trở nên thâm trầm, sâu sắc hơn, nhưng khí chất lại càng lớn, đặc

biệt là sau khi thu gom lại hơi thở trái lại càng tỏ ta vững vàng, tự tin. Đặc biệt là khí chất không tỏ ra giận mà vẫn có uy trong hội nghị buổi sáng khi ngồi phát biểu, không cần ra vẻ mà tự nhiên khống chế toàn bộ tiết tấu và phương hướng của cả hội nghị.

- Tóm lại thu hoạch vô cùng lớn, vẫn còn hơn một tháng nữa, tôi phải tận dụng thời gian hơn một tháng để nâng cao bản thân, cơ hội hiếm có mà, cũng không biết sau này còn có cơ hội nâng cao hay không.

Hạ Lực Hành có chút bùi ngùi, lại có chút chờ mong.

- Đúng rồi, Vi Dân, bản ý tưởng đại cương trong đàm phán tôi cũng xem kỹ rồi, rất có tính nhắm đến, có điều rốt cuộc có hiệu quả hay không, vẫn phải kiểm chứng mới được. Tôi đã bàn bạc với Chu Sơn, Minh Chiêm rồi, cậu dự tính đầu tiên sẽ bắt tay vào nhà máy Bắc Phương là một ý tốt, ý của chúng tôi là Chu Sơn và Minh Chiêm sẽ hoãn ra mặt một bước, bên này cậu ra mặt đàm phán trước, duy trì liên lạc bất kỳ lúc nào với Chu Sơn và Minh Chiêm, Cái gì nên thể hiện thì cứ mạnh dạn thể hiện, không cần phải lo lắng trách nhiệm. Giống như cậu nói đấy, nếu như có thể giành được nhà máy Bắc Phương trước, đối với nhà máy Trường Phong mà nói chính là một áp lực cực lớn, bọn họ không thể không suy nghĩ tới điều này.

- Tôi đi đàm phán?

Lục Vi Dân vô cùng kinh ngạc.

- Như thế có thích hợp không?

- Không có gì là không thích hợp, chữa ngựa chết thành ngựa sống mà. Huống hồ trước kia chúng ta chưa tiếp xúc nhiều với nhà máy Bắc Phương, bọn họ đa phần đều theo ý kiến của nhà máy Trường Phong, bây giờ chúng ta phải tách ra để giải quyết, phải lợi dụng cái ảnh hưởng sống nhờ lẫn nhau

giữa bọn họ. Chừng mực tình tế trong đó, tôi nghĩ cậu có thể nắm bắt được, thế nào? Có tự tin không? Nếu như quả thật chưa chắc chắn, tôi cũng không ép. Ánh mắt của Hạ Lực Hành thân nhiên nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân.

Áp lực trước nay chưa từng có đang đè nặng lên vai Lục Vi Dân. Đây không đơn giản như viết văn, đưa ra ý kiến, đây quả thực chính là cầm súng cầm giáo mà ra trận, hơn nữa có thể nói là chỉ được phép thắng không được phép bại. Tuy rằng Hạ Lực Hành nói chữa ngựa chết thành ngựa sống, nhưng Lục Vi Dân biết con ngựa đó là phải đổi lấy thiên lý mã.

- Bí thư Hạ, tôi sẵn lòng thử!

Lục Vi Dân hít một hơi, gật đầu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Mưu Sâu

Sau khi được chỉ định đứng ra đàm phán với nhà máy cơ khí Bắc Phương, Lục Vi Dân bắt tay vào công tác chuẩn bị. Làm thế nào để đàm phán với nhà máy Bắc Phương, tuy là đã có một khung khái quát nhưng muốn thật sự đạt được hiệu quả, còn phải tốn rất nhiều công sức vào những chi tiết nhỏ nữa.

Nhà máy cơ khí Bắc Phương so với nhà máy cơ khí Trường Phong thì quy mô, hiệu quả và lợi ích đều không bằng được với nhà máy Trường Phong. Mặc dù trong giai đoạn kinh tế kế hoạch thì điều này không có gì quan trọng, nhưng cùng với việc nền kinh tế thị trường dần dần phát huy tác dụng, nhà máy cơ khí Bắc Phương cũng nhận thấy ảnh hưởng của sự thay đổi này đem đến. Ra khỏi vùng núi lớn, càng tiến gần hơn tới thị trường, vừa phải thực hiện chuyển hướng nhà máy, vừa phải thỏa mãn yêu cầu cải thiện điều kiện sống của công nhân viên chức. So với nhà máy Trường Phong mà nói, yêu cầu của bọn họ cũng thấp hơn một chút.

- Ủy ban Xây Dựng và bộ ngành Đất đai đã đưa tình hình quy hoạch đất đai bên sông Đông Phong tới, Trưởng phòng Lục xem qua một chút. Nó đã tỉ mỉ hơn nhiều so với lần trước, hơn nữa cũng dựa vào yêu cầu của anh mà sửa lại không ít.

Trương Kiến Xuân hào hứng bước vào, giơ tập tài liệu trong tay.

- Đám người này thật biết cách bắt nạt người khác, anh nói chuyện tử tế với bọn họ, bọn họ lại một mực từ chối, Phó bí thư Vương chửi rủa thậm tệ một hồi, bọn họ lập tức câm như hến, không đến một tuần liền làm theo yêu

cầu của anh mà đưa ra tài liệu.

Vương Chu Sơn quả thực là có chút tức giận.

Hai công tác chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp và kết hợp với vấn đề nhà ở của thành phố sau khi Hạ Lực Hành trở về chủ trì hội nghị đã chính thức được khởi động, vì thế mà Hạ Lực Hành cùng Lý Chí Viễn, Tôn Chấn, và Phó chủ tịch thường trực Địa khu Tiêu Chính Hi cùng với một nhóm lãnh đạo các ngành chức năng cùng lên tỉnh, đặc biệt báo cáo ý tưởng ở phương diện này của Phong Châu với Bí thư Tỉnh ủy và Chủ tịch tỉnh.

Sau khi nhận được sự ủng hộ của lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy, Hạ Lực Hành lại dẫn đầu một nhóm tiến hành báo cáo với Phó bí thư phân công quản lý kinh tế Thiệu Kính Xuyên, Phó chủ tịch thường trực tỉnh Ngô Liên Trọng. Ông ta lại cùng với lãnh đạo chủ chốt của các bộ ngành như Ủy ban Kế hoạch tỉnh, Ủy ban Xây dựng tỉnh, Sở Đất đai tỉnh, Sở Công an tỉnh tiếp tục nghiên cứu thảo luận. Các bộ ngành này cũng được các lãnh đạo chủ chốt của tỉnh điện thoại xuống, yêu cầu phải bật đèn xanh với công tác thí điểm của phía Phong Châu, khuyến khích bọn họ thử nghiệm, cho nên tất cả đều được tiến hành khá thuận lợi.

Xác định Lý Chí Viễn là người đứng đầu công tác này, nhưng Tôn Chấn và Tiêu Chính Hi là người phụ trách công tác đẩy mạnh cụ thể, cũng chọn một lãnh đạo của Địa ủy và Ủy ban nhân dân xuống chịu trách nhiệm cụ thể.

Tôn Chấn và Tiêu Chính Hi hầu như mỗi ngày đều cùng tổ công tác liên hợp được tạo thành từ các bộ ngành của Địa ủy như phòng Nghiên cứu Chính sách, Ủy ban Kế hoạch, Tài chính, Ủy ban Xây Dựng, Sở Đất đai, Sở Công an lập tức triển khai tìm hiểu tình hình trong giai đoạn tiền kỳ và nghiên cứu chính sách, chuẩn bị công việc, hoạt động bù đắp bù đắp khí thế. Hồn nữa, Lý Chí Viễn cũng thường xuyên hỏi đến nên công việc được thúc đẩy rất nhanh, còn công việc dành cho Vương Chu Sơn thì sao?

Vậy nên khó trách Vương Chu Sơn nổi nóng. Vì lựa ý để đáp ứng yêu cầu của nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương mà Ủy ban nhân dân Địa khu quyết định điều chỉnh mở rộng khu vực dành làm khu sinh hoạt cho các cán bộ công nhân viên chức của các bộ và ủy ban của Địa khu, kết hợp nó với khu sinh hoạt của hai nhà máy cơ khí Bắc Phương và Trường Phong, thậm chí cũng ngay cả đoạn đường ven sông tốt nhất cũng chuẩn bị nhường cho, nhưng cụ thể điều chỉnh như thế nào, quy hoạch ra sao thì vẫn không có một tiêu chuẩn nhất định nào cả.

Đây đương nhiên cũng có quan hệ nhất định với việc nhà máy Trường Phong và Bắc Phương chưa bàn bạc sâu sắc với phía Phong Châu, nhưng theo Vương Chu Sơn, các bộ ngành chức năng của anh không chủ động liên hệ với bộ phận quản lý nhà ở của hai nhà máy này, đương nhiên khó có thể hiểu được nhu cầu của đối phương, đều chỉ dừng lại ở khung sườn thôi, còn chưa nói tới các mặt khác.

Hiện giờ nếu muốn giải quyết từng chuyện một, thì phải bỏ công sức, làm thế nào để phá bỏ “cửa sau” là nhà máy Bắc Phương cũng liền trở thành vấn đề cần phải cân nhắc nghiêm túc và cẩn thận.

- Đây đều là thói quen mà những lãnh đạo kỳ cựu của chúng ta tạo nên sau nhiều năm. Họ thấy rằng chuyện gì cũng là người ta tới tìm chúng ta hợp tác, anh đem những yêu cầu muốn có tới đây, tôi cần phải xem xét cẩn thận một chút, làm khó, sau đó mới tìm ra nhiều điểm sai sót. Nếu không tốt còn phải gửi trả lại anh để anh lại chuẩn bị thêm một lần nữa, nhất định phải thể hiện đủ khí thế, mới phê duyệt cho anh.

Lục Vi Dân lắc đầu, cười nói:

- Chúng ta đều là đầy tớ của nhân dân. Đầy tớ của nhân dân là thế nào, với phương Tây, nghĩa là đầy tớ của người nộp thuế, được nuôi sống bằng những người nộp thuế. Còn như theo chế độ xã hội chủ nghĩa như nước ta, theo cách

nói hiện giờ là nhân dân là chủ của chúng ta, từ “chủ” có phạm trù rất rộng và rất lớn, cụ thể hơn chính là một đơn vị, cá nhân đến làm việc. Nhưng nhìn biểu hiện của cơ quan hành chính như chúng ta đây, đây vẫn là hạng mục công việc do thành phố quyết định, cũng tùy ý làm khó dễ. Nếu đổi lại là xí nghiệp và người dân thường tới làm việc, đó sẽ là kiểu gì nữa?

Trương Kiến Xuân cân nhắc hàm ý trong lời nói của Lục Vi Dân. Xem ra Lục Vi Dân không thực sự tán thành với tác phong làm việc của những bộ phận trong Ủy ban nhân dân Địa khu này. Điều này cũng không có gì lạ, chỗ nào cũng đều như thế, cũng khó trách Ủy ban nhân dân Địa khu lại muốn tiến hành hoạt động thay đổi lớn về tác phong làm việc, có lẽ khoảng tháng tám là bắt đầu.

- Trưởng phòng Lục, những vấn đề về các bộ ngành Xây dựng và Đất đai cũng trên cơ bản quyết định rồi, tôi cho rằng vẫn được. Về phía các bộ ngành Y tế và Giáo dục tuy sớm đã có phương án, nhưng tôi đoán chừng đối phương chưa chắc đã tin tưởng. Dù sao chuyện xây dựng một bệnh viện và trường học không phải là đơn giản, chẳng những chỉ liên quan đến vốn đầu tư cơ sở thiết bị, mà còn liên quan đến vấn đề nguồn nhân viên y tế và giáo viên cùng với vấn đề biên chế, khá là phức tạp. Vấn đề này anh tính thương lượng thế nào với đối phương?

Trương Kiến Xuân hiện giờ cũng dốc không ít công sức vào phương án này, cũng muốn thực hiện tốt việc này, để có được công nhận của Lục Vi Dân và nhóm lãnh đạo Địa ủy.

- Ủ, tôi cũng đang lo như thế. Tôi nghe được trung ương có một vài xu thế chính sách, ví dụ như các nhà máy quốc doanh cỡ trung phải làm tách rời chủ - phụ, cũng chính là tách ngành sản xuất chủ chốt và các ngành phụ ra. Trước kia xí nghiệp cũng làm các công tác xã hội, hiện nay đề xướng xí nghiệp phải tách khỏi những ngành không liên quan đến ngành sản xuất chế tạo chủ yếu, các cơ quan như cơ quan công an, trường học, bệnh viện thậm chí một số cơ

quan phục vụ thương nghiệp cũng phải từng bước tách khỏi xí nghiệp. Hai nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương cũng tồn tại vấn đề này. Tôi cảm thấy có thể chớp lấy cơ hội này, trường học, bệnh viện của nhà máy Bắc Phương hoàn toàn có thể tách ra khỏi ngành sản xuất chính, giao cho bọn họ tới nâng cấp và hợp nhất. Tài nguyên y tế và giáo dục của bọn họ có thể sử dụng để bù vào nguồn tài nguyên đang rất khan hiếm ở phương diện này của địa phương, đồng thời có thể giảm bớt gánh nặng cho xí nghiệp bọn họ, hẳn là kết quả hai bên cùng có lợi.

Trương Kiến Xuân không dám tin mà nhìn Lục Vi Dân, nuốt nước miếng, đây là lần đầu tiên anh ta nghe được chuyện này. Phong Châu cơ bản là không có nhà máy quốc doanh cỡ trung và lớn, cho nên cũng không tồn tại tiền lệ về phương diện này. Nhưng những xí nghiệp trung ương như hai nhà máy cơ khí Trường Phong và Bắc Phương, tất cả nhân viên đều không liên quan tới địa phương, muốn tách ra chuyển tới địa phương, làm sao để liên hệ, chính sách ủng hộ ở đâu, những người liên quan có đồng ý không, e rằng đó là một chuỗi các vấn đề khá là phiền phức.

Anh ta không thể không thừa nhận đầu óc mình không theo kịp lối suy nghĩ của Lục Vi Dân, mà tầm nhìn, lối suy nghĩ của Lục Vi Dân khiến anh ta hơi khó hiểu.

- Trưởng phòng Lục, việc này, việc này sợ không phải đơn giản như vậy? Tôi đây là lần đầu tiên nghe nói, địa phương khác từng có tiền lệ như thế này chưa?

Trương Kiến Xuân lắp bắp nói:

- Vấn đề anh nói này phải nếu hiện thực hóa, liên quan đến rất nhiều mặt, nhà máy trung ương chuyển giao những việc này cho địa phương, có thể được sao? Bọn họ có đồng ý không?

- Việc là do người, chỉ cần phù hợp với phương hướng phát triển, vừa có lợi cho địa phương phát triển, cũng có lợi cho xí nghiệp phát triển, tại sao lại không thể thử? Cái gì gọi là tiền lệ? Tiền lệ đầu tiên còn không phải là một người nào đó ở nơi nào đó đã thử làm thành công sao?

Lục Vi Dân thản nhiên nói, giọng nói cực kỳ tự tin.

Nhà nước đã sớm đưa ra ý kiến tách chủ phụ với các nhà máy sản xuất quốc doanh cỡ trung và lớn, nhưng thực hiện cụ thể lại kéo dài đến nhiều năm sau. Việc này cũng không có nghĩa là nhà nước không nghĩ tới làm thí điểm trên phương diện này, trên thực tế loại tách chủ phụ vẫn phải tiếp tục cho đến thập niên thứ hai của thế kỉ hai mươi mốt, hệ thống kiểm pháp của ngành đường sắt mới có thể dần dần tách khỏi hệ thống xí nghiệp đường sắt loại cực lớn này. Tuy rằng trên danh nghĩa là cải cách của cơ quan Tư pháp, nhưng nói về bản chất cũng là hình thức tách rời chủ phụ kéo dài. Là một cơ quan Tư pháp tồn tại trong xí nghiệp cỡ trung, bản thân đã cực kỳ vô lý, bất luận là nhà máy kia có đặc biệt đến bao nhiêu.

- Anh cũng tính thêm vấn đề này vào khi đàm phán với nhà máy Bắc Phương?

Trương Kiến Xuân quả thực không cam tâm, hỏi thêm một câu:

- Tôi cảm thấy việc này thậm chí sẽ có thể liên quan tới nỗ lực của chúng ta ở phương diện khác.

- Kiến Xuân, không cần nghĩ chuyện này rắc rối đến thế. Tôi từng tìm hiểu, trình độ giảng dạy cho con em cán bộ của nhà máy Bắc Phương không phải kém, nhưng là tỷ lệ giữa giáo viên và học sinh của bọn họ bị mất cân đối nghiêm trọng, một khối chỉ có một vài lớp. Còn xem trường trung học số một và số hai của Phong Châu chúng ta, có khối nào không phải sáu lớp hay tám lớp? Thậm chí mười lớp? Học sinh trong phòng cũng không đủ chỗ ngồi,

nhưng lực lượng giáo viên lại có hạn, phải biết làm sao? Nhưng nhìn những trường cho con em nhà máy, giáo viên của bọn họ đại đa số đều tốt nghiệp đại học sư phạm có tiếng ra, mấy giáo viên dạy một lớp, lãng phí lực lượng giáo viên một cách nghiêm trọng. Bởi vì bọn họ đãi ngộ tốt, người ta đều tình nguyện tới làm. Lại xem tình hình bệnh viện của bọn họ cũng không khác biệt lắm, mặc dù ở quy mô khá nhỏ, nhưng tổ chất không phải kém, nhưng bệnh nhân không nhiều. Còn bệnh viện trung tâm của địa khu Phong Châu của chúng ta thì sao? Tuy điều kiện không coi là thiếu thốn, nhưng người bệnh đông như kiến, vì sao không thể lợi dụng tổng hợp tình hình vốn dĩ có thể bổ sung lẫn nhau như vậy chứ?

Trương Kiến Xuân thừa nhận lời nói của Lục Vi Dân có lý, nhưng có lý là một chuyện, mấu chốt ở chỗ anh phải thực hiện kiểu bổ sung này, đó lại là một việc khác. Giữa xí nghiệp trung ương và địa phương phải thực hiện sự bổ sung lẫn nhau này, khoảng cách và vấn đề nan giải sẽ không giải quyết được đơn giản như vậy. Anh ta chung quy là cảm thấy Lục Vi Dân có chút quá lý tưởng hóa, muốn thực hiện tiền lệ đột phá ở Phong Châu, e rằng độ khó rất cao, thậm chí ảnh hưởng tới cả việc thực hiện mục đích chủ yếu lần này.

Thấy vẻ mặt Trương Kiến Xuân như không tán thành, Lục Vi Dân đương nhiên cũng biết độ khó khăn ở đây, nhưng nếu không thử một lần thì hẳn thật sự không cam tâm. Hơn nữa nếu có thể thí điểm thành công ở đây, có khả năng bản thân hẳn cũng được tăng thêm không ít điểm.

- Kiến Xuân, yên tâm đi, tôi biết chừng mực mà, có thể làm thì làm, không thể làm thì nghĩ cách khác, tôi có hai phương án.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Đường Vòng Cũng Có Cách Đi (1)

Âu Chấn Quốc nhìn người trẻ tuổi phong thái thanh tao lịch sự, không kìm nổi than một tiếng trong lòng.

Đời người thật khó có thể lường được hết, một năm trước, người này còn thuyết phục mình bằng mọi cách đến Khu kinh tế mới Nam Đàm đầu tư xây dựng nhà máy. Nói thật bản thân lúc đó cũng có chút động lòng, không phải vì điều khác, điều kiện Nam Đàm không đủ tốt, nhưng khí thế mà Khu kinh tế mới này toát ra rất khá. Nếu không phải sau đó đối phương không đáp ứng được một số điều kiện mà mình đưa ra thì có lẽ bản thân cũng thực sự đầu tư ở Nam Đàm.

Ngay cả Âu Chấn Quốc còn cảm thấy điều kiện bản thân đưa ra lúc ấy quá mức hà khắc, nhưng người này không ngờ còn có chút động lòng, nếu đổi lại là địa phương khác thì đã từ chối thẳng thừng. Điều này khiến Âu Chấn Quốc có chút tò mò người này sao lại bằng lòng chấp nhận điều kiện của mình.

Nhưng thật ra lời giải thích của người này khiến Âu Chấn Quốc ngạc nhiên. Ông không ngờ một cán bộ chính quyền nho nhỏ ở một huyện vùng núi hẻo lánh lại có thể có hiểu biết như vậy. Điều này khiến Âu Chấn Quốc có ấn tượng rất sâu đậm với đối phương.

Gặp người này ở Phong Châu chỉ là tình cờ. Âu Chấn Quốc tới tìm gặp anh họ của mình là Âu Chấn Thái có chuyện cần nói, không ngờ Âu Chấn Thái không ở trong nhà máy mà đi đến Phong Châu, vậy nên Âu Chấn Quốc cũng tới Phong Châu, không ngờ tới khách sạn Thiên Hà lại gặp cậu ta. Sau

một lúc giới thiệu, Âu Chấn Quốc mới biết người thanh niên trước mặt này đã là thư ký của Bí thư Địa ủy Phong Châu, đồng thời kiêm Trưởng phòng Tổng Hợp Văn phòng Địa ủy Phong Châu.

Công ty hữu hạn sản xuất máy móc Âu Dương là xí nghiệp do Âu Chấn Quốc và người cậu Tử Trang Dương hùn vốn lập nên, nghiệp vụ chủ yếu là sản xuất chế tạo theo tiêu chuẩn có và không đặt trước. Qua vài năm, công ty Âu Dương đã có chút danh tiếng trong ngành sản xuất ở Chiết Giang, chính trong tình hình này, nhà máy Âu Dương mới có ý định phát triển đi sâu vào khai thác thị trường nội địa.

Mà sở dĩ cũng có ý định đầu tư xây dựng nhà máy ở Xương Giang, cũng thấy được Xương Giang có sức lao động dồi dào, giá lại rẻ, hơn nữa nó lại nằm giữa hai thành phố công nghiệp lớn là Nam Kinh và Vũ Hán, nếu phát triển được có thể tỏa ra tới vùng công nghiệp của hai tỉnh Hồ Bắc và Tô Châu một cách hiệu quả, đồng thời cũng có thể bao trùm toàn bộ khu vực công nghiệp Xương Châu, Côn Hồ, Thanh Khê.

Điều kiện Nam Đàm không được coi là thuận lợi, nhưng Âu Chấn Quốc cảm thấy nếu Nam Đàm thỏa mãn được đề xuất của mình về cung cấp đảm bảo tài chính và tiền lãi, hơn nữa về mặt giá đất và đào tạo nhân viên đều cung cấp ưu đãi thì xây dựng nhà máy ở Khu kinh tế mới Nam Đàm cũng không phải là không thể cân nhắc. Chẳng qua là rất rõ ràng mỗi làm ăn này với tình hình thành ý hai bên đều không phải thật cao nên không có kết quả.

- Tổng giám đốc Âu, thật không ngờ Phó bí thư Âu của nhà máy cơ khí Bắc Phương lại là anh họ của Tổng giám đốc Âu, tuy nhiên giọng nói của Phó bí thư Âu hoàn toàn không có nét giống với giọng Chiết Giang các ngài.

Lục Vi Dân đứng dậy pha trà cho Âu Chấn Quốc. Bên ngoài khách sạn Thiên Hà có một hành lang dài dọc theo sông, chắc chắn là một nơi rất hợp để dùng trà vào mùa hè, so với không khí ngột ngạt trong phòng điều hòa, thì

nơi này còn có thể ngắm nước sông trôi. Dọc theo bờ sông gió thổi phần phật làm cho người ta đột nhiên có cảm giác vui vẻ, thoải mái.

Nhất là tòa nhà theo kiến trúc cổ của khách sạn Thiên Hà, tuy chỉ có ba tầng nhưng rất cổ kính, qua mấy lần tu sửa đã có một diện mạo hoàn toàn mới, cũng là dấu hiệu của việc mở cửa, nhưng muốn lên tầng hai, tầng ba dùng trà thì không phải ai cũng có thể lên được.

Lịch sử sớm nhất của tòa nhà này phải ngược dòng về đến thời nhà Minh năm Thiên Khải, tới giờ cũng có tới hơn ba trăm năm lịch sử. Chẳng qua kiến trúc cột gỗ của lầu bị hỏa hoạn và chiến tranh phá hỏng. Năm Khang Hy triều Thanh quân Thanh xuống phía nam, các lầu này bị phá hủy bởi lửa chiến, tới năm Ung Chính, mấy chục vị thân sĩ đất Phong Châu góp tiền xây dựng lại, tới năm Đào Quang lại bị phá hủy do sấm đánh gây hỏa hoạn lớn. Hiện giờ, kiến trúc của tòa nhà này là xây dựng lại vào đầu những năm Dân quốc, trong thời kỳ cách mạng văn hóa suýt chút nữa bị phá hủy.

- Anh ấy xa quê sớm. Quê chúng tôi tham gia quân ngũ không nhiều người lắm, anh ấy xem như khác biệt, kết quả là cứ tham gia quân ngũ rồi trở thành đại biểu quân ngũ của nhà máy cơ khí Bắc Phương, hiện giờ làm Phó bí thư Đảng ủy của nhà máy, nhưng vẫn thường xuyên liên hệ với quê hương, mỗi năm anh ấy đều về Chiết Giang một lần thăm bà con thân thích, thuận tiện đi tảo mộ. Chúng tôi tới đây là muốn tới thăm nhà anh ấy.

Âu Chấn Quốc vội đứng dậy nhận chén trà Lục Vi Dân đưa. Đối phương tuy còn trẻ nhưng lại là thư ký của Bí thư Địa ủy, tuy là làm ăn trên thương trường, nhưng Âu Chấn Quốc vẫn rất rõ thư ký của Bí thư Địa ủy là nhân vật nhạy cảm và không thể coi thường đến mức nào.

- Xem chừng Tổng giám đốc Âu hẳn là có chút công việc qua lại với nhà máy cơ khí Bắc Phương?

Lục Vi Dân vừa nghĩ cách mở đầu vấn đề, vừa nghĩ cách làm thế nào để lợi dụng Âu Chấn Quốc mà làm công tác với Âu Chấn Thái.

Âu Chấn Thái tuy chỉ là Phó bí thư Đảng ủy của nhà máy cơ khí Bắc Phương, nhưng từ trước đến nay vẫn công tác ở nhà máy cơ khí Bắc Phương, từng đảm nhiệm chức vụ đại biểu quân ngũ của nhà máy trong nhiều năm, rất có sức ảnh hưởng ở nhà máy cơ khí Bắc Phương. Mà trong cuộc đàm phán lần này, Bí thư Đảng ủy và Giám đốc của nhà máy tuy rằng không ra mặt, vừa là chứng tỏ bọn họ không xem trọng cuộc đàm phán với phía Phong Châu, mặt khác lại giao cho Âu Chấn Thái nhận tư cách làm đại biểu thương lượng, cũng chứng minh nhà máy cơ khí Bắc Phương vẫn chưa hoàn toàn không muốn hợp tác. Điều kiện yêu cầu bên Thanh Khê quá cao, đối với nhà máy Bắc Phương mà nói cũng cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Về câu hỏi này của Lục Vi Dân, Âu Chấn Quốc ngập ngừng một lúc mới trả lời:

- Cũng có chút công việc qua lại, nhưng cũng không nhiều. Nhà máy cơ khí Bắc Phương là xí nghiệp công nghiệp quân sự quốc doanh, yêu cầu đối với đối tượng hợp tác là rất cao. Nhà máy Âu Dương chúng tôi rất muốn vào hệ thống cung ứng cho bọn họ, nhưng hiện giờ hiệu quả không được tốt lắm.

- Nếu nhà máy cơ khí Bắc Phương dời đến Phong Châu chúng tôi, và nhà máy Âu Dương cũng có thể xây dựng nhà máy ở Phong Châu, tôi nghĩ Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu rất ủng hộ nhà máy Âu Dương trở thành hệ thống cung ứng cho những xí nghiệp quốc doanh này. Đây không chỉ là nói suông mà là chính sách mới do Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu chúng tôi đề xuất năm nay.

Lục Vi Dân mỉm cười nói.

Âu Chấn Quốc cũng mỉm cười, khoát tay, hiển nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời

nói của Lục Vi Dân:

- Thư ký Lục, vấn đề di dời nhà máy cơ khí Bắc Phương e là không đơn giản như thế. Tôi cũng nghe anh họ nói qua, điều kiện cơ bản của Phong Châu quá kém, đối với nhà máy quốc doanh lớn có mấy nghìn công nhân viên chức như nhà máy Bắc Phương mà nói, các lãnh đạo nhà máy phải tính đến cảm nhận của công nhân viên chức, đồng thời cũng phải suy nghĩ về vấn đề phát triển lâu dài của xí nghiệp. Một năm trước Phong Châu mới chỉ là một thị trấn, tuy đã thành lập địa khu, nhưng đối mới không nhiều. Đối với xí nghiệp tư nhân chúng tôi mà nói thì đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng với nhà máy quốc doanh lớn như bọn họ mà nói, khẳng định là không bằng lòng.

Lục Vi Dân cảm nhận được rằng, quan hệ của Âu Chấn Quốc và Âu Chấn Thái rất mật thiết, tuy chỉ là quan hệ anh em họ, nhưng so với anh em ruột cũng không kém phần thân thiết. Hơn nữa, nhà máy Âu Dương với nhà máy cơ khí Bắc Phương lại thường xuyên có nghiệp vụ qua lại khá chặt chẽ. Nó có liên quan tới việc Âu Chấn Thái đảm nhiệm chức Phó bí thư Đảng ủy nhà máy cơ khí Bắc Phương hay không thì cũng không tiện nói, nhưng tuyệt đối không giống với lời của Âu Chấn Quốc là chưa lọt vào được hệ thống cung ứng hàng hóa cho nhà máy cơ khí Bắc Phương.

Tuy Lục Vi Dân có thể lý giải lo ngại của Âu Chấn Quốc, suy cho cùng xí nghiệp tư nhân bây giờ còn có chút lo lắng. Mặc dù năm nay cả nước đều rõ ràng khuyến khích phải tạo môi trường tốt đẹp để phát triển kinh tế, tinh thần phát biểu của cuộc tuần hành phía nam đã truyền đạt quán triệt tới các cấp ở khắp các địa phương, xem như đẩy lên một làn sóng phát triển kinh tế, nhưng với tư cách là doanh nghiệp tư nhân vốn vẫn còn lo ngại.

- Tổng giám đốc Âu, ở đây chỉ có hai chúng ta, không có ai khác, nói xem như chúng ta cũng có duyên, trong cuộc họp thu hút vốn đầu tư ở Xương Giang còn thiếu chút duyên phận, chỉ tiếc Khu kinh tế mới Nam Đàm không

thể mời nhà máy Âu Dương ở lại, tôi thực sự cảm thấy rất tiếc. Hiện giờ tôi tới Phong Châu, tuy không phải là lãnh đạo chủ chốt, nhưng tôi vẫn hy vọng Tổng giám đốc Âu có thể cân nhắc việc đầu tư xây dựng nhà máy ở Phong Châu.

Về mặt Lục Vi Dân rất chân thành:

- Nói thật, điều kiện hiện giờ của Phong Châu không được tốt lắm, giống như lời ngài nói, một năm trước giống với Nam Đàm, là một thị trấn nhỏ, nhưng sau này nhất định sẽ khác. Phong Châu thành lập địa khu, nơi đây sẽ thành trung tâm của địa khu, thậm chí có thể nói vài năm sau, cùng với sự phát triển của kinh tế có thể nâng lên thành thành phố cũng không khó khăn gì. Nơi đây sau này chính là một thành phố cấp ba, cũng giống với thành phố cấp ba Đài Châu quê hương ngài.

Âu Chấn Quốc gật đầu, ông cũng thừa nhận lời nói của Lục Vi Dân là thật. Phong Châu hiện giờ thoạt nhìn còn nghèo khó, nhưng dù sao đây cũng là một địa khu, hơn nữa vị trí địa lý của Phong Châu rất tốt, phía Đông tiếp giáp Tô Châu, Thượng Hải, phía Tây lại giáp Xương Châu, hơn nữa lại có vận tải đường thủy ở sông Phong Giang, nghe nói đường sắt Kinh Cửu cũng sắp đi qua Phong Châu. Phải nói Phong Châu rất có triển vọng phát triển, nhưng việc này cũng có điều kiện tiên quyết, đó chính là cần có nhân vật có đầu óc giỏi giang là người đứng đầu.

Âu Chấn Quốc vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, rất rõ ảnh hưởng của người lãnh đạo đối với sự phát triển kinh tế của một khu vực. Lấy quê hương Chiết Giang của ông ra làm ví dụ, nhiều thành phố cấp ba như vậy, kinh tế vẫn phát triển không đồng đều, ở mức độ rất lớn là vì quan niệm và khí phách của người lãnh đạo cao nhất. Anh to gan thì quan niệm mới, suy nghĩ linh hoạt, có gan mạo hiểm, địa phương của anh có thể nắm lấy cơ hội mà phát triển đi lên. Còn anh cứ lưỡng lự thì chỉ để mất thời cơ, mà chậm một bước đi thì chậm luôn các bước tiếp theo, nếu muốn đuổi theo cũng không dễ, nhất là

nơi không có nhiều tài nguyên như Chiết Giang thì càng như thế.

- Thư ký Lục, tôi thừa nhận cậu nói có điểm có lý, nhưng điều đầu tiên nhà máy Âu Dương cần xét đến vẫn là vấn đề thị trường. Nói thật là lúc trước cân nhắc bên Nam Đàm tôi có chút đại khái, hiện giờ coi như là lúc trước không xây dựng nhà máy ở Nam Đàm vẫn là lựa chọn sáng suốt hơn. Ngay cả Nam Đàm đáp ứng điều kiện của tôi, bây giờ tôi thấy vẫn không thích hợp, điều kiện đã có từ đầu thì rất khó thay đổi.

Âu Chấn Quốc vừa nghĩ vừa nói:

- Tình hình của Phong Châu cũng không khác biệt lắm, cũng không thích hợp xây dựng nhà máy Âu Dương ở đây. Ở đây không có cơ sở công nghiệp, cũng có nghĩa là nhà máy Âu Dương không có thị trường. Đương nhiên việc này có thể có một quá trình phát triển, nhưng ít nhất lúc này là không thích hợp.

- Tổng giám đốc Âu, theo như ông nói thì hiện giờ không thích hợp không có nghĩa là sau này không thích hợp, mà thị trường cũng có thể tạo ra, hiện giờ không phải là có sẵn rồi sao? Nếu hai nhà máy cơ khí Bắc Phương và Trường Phong đều đến Phong Châu thì nhà máy Âu Dương không phải là có sẵn khách hàng lớn sẵn có rồi sao?

Lục Vi Dân thản nhiên cười hỏi lại.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Đường Vòng Cũng Có Cách Đi (2)

Âu Chấn Quốc sau khi ngăn người ra liền cười phá lên, ông ta thích cách làm việc thẳng thắn mà không thiếu sách lược của Lục Vi Dân.

Vừa không nói trắng ra làm người ta thấy khó xử, nhưng lại có thể biểu lộ rất rõ ràng ý mình muốn nói.

Chắc chắn Lục Vi Dân hiểu rõ mức mật thiết trong mối quan hệ về công việc nghiệp vụ giữa nhà máy cơ khí Âu Dương và nhà máy cơ khí Bắc Phương, thậm chí còn biết mối quan hệ công việc qua lại giữa nhà máy Âu Dương và nhà máy Bắc Phương có liên quan rất lớn với mối quan hệ thân thiết của mình và người anh họ. Hắn muốn cung cấp cho nhà máy Âu Dương những chính sách rất ưu đãi để thu hút đến đó,

sau đó thông qua mình và mối quan hệ công việc của anh họ để thuyết phục nhà máy Bắc Phương chuyển đến Phong Châu, không thể không nói đường đi của đối phương là một ý kiến hay.

Tuy nhiên hắn cũng đã nghĩ một số vấn đề quá đơn giản, cũng nhìn nhận mối quan hệ qua lại bình thường của nhà máy Âu Dương và nhà máy Bắc Phương hơi hèn kém. Âu Chấn Quốc không phủ nhận nhà máy Âu Dương ban đầu có được mối quan hệ với nhà máy cơ khí Bắc Phương là do có mối quan hệ của anh họ, nhưng mấu chốt vẫn là sản phẩm của nhà máy cơ khí Âu Dương có thể đáp ứng phù hợp với yêu cầu của nhà máy cơ khí Bắc Phương, ngoài ra nhà máy Âu Dương cũng có thể căn cứ vào yêu cầu sản xuất của nhà máy cơ khí Bắc Phương để kịp thời điều chỉnh, đáp ứng nhu cầu mọi lúc của

nhà máy cơ khí Bắc Phương, không phải theo kiểu chẳng ra sao như trong tưởng tượng của đối phương.

- Thư ký Lục, tôi thấy lối suy nghĩ của cậu có chút vấn đề.

Một lúc sau Âu Chấn Quốc mới dừng cười, lắc đầu nói.

- Ồ? Điểm nào có vấn đề?

Lục Vi Dân không cho là như vậy nên hỏi.

- Đầu tiên là nhà máy Âu Dương và nhà máy Bắc Phương có quan hệ công việc qua lại, nhưng hoàn toàn không phải như cậu tưởng tượng. Thứ hai, nhà máy Âu Dương đối với nhà máy Bắc Phương chỉ là một nhà cung cấp nhỏ không đáng kể, căn bản không đủ để ảnh hưởng đến nhà máy cơ khí Bắc Phương, ngay cả là cách cậu muốn thông qua tôi tác động đến anh họ tôi, e rằng cũng chỉ là suy nghĩ một chiều. Anh họ tôi bao năm là cán bộ lão làng trong quân đội, sẽ không bị dụ bởi chiêu này đâu, anh ấy chỉ có thể lấy lợi ích của nhà máy Bắc Phương để suy xét vấn đề.

Âu Chấn Quốc nói rất nghiêm khắc và đanh thép.

Lục Vi Dân cũng mỉm cười, hấn lại nhắc ấm nước trên bàn rót đầy chén trà cho Âu Chấn Quốc, vừa nói rất tự nhiên:

- Tổng giám đốc Âu, tôi thấy ngài đã hiểu lầm rồi, tôi chưa từng cho rằng giữa nhà máy Âu Dương và nhà máy Bắc Phương có vấn đề theo kiểu nghi ngờ ngài dường như thông qua Phó bí thư Âu để thực hiện những vụ giao dịch nào đó. Nhà máy Âu Dương có thể đứng vững ở Chiết Giang, tôi tin rằng không phải là nhờ dựa vào thủ đoạn, những phương pháp mà ngài nói chỉ có thể thắng được nhất thời, không thắng được một đời. Điều này tôi tin Tổng giám đốc Âu hiểu rõ hơn tôi.

- Thứ hai, theo như lời ngài nói Phó bí thư Âu sẽ lấy lợi ích của nhà máy Bắc Phương để đưa ra nhận xét, như thế thì càng tốt. Chúng tôi chính là hy vọng Phó bí thư Âu có thể rũ bỏ bỏ tất cả những thành kiến, hoàn toàn lấy lợi ích của công nhân nhà máy Bắc Phương làm căn cứ để lựa chọn. Nhưng thế nào mới là quyết định phù hợp nhất với lợi ích của công nhân nhà máy Bắc Phương và người nhà của họ, tôi cảm thấy còn cần phải chờ thảo luận, nhất là nên để các đại diện của công nhân nhà máy đích thân đến tìm hiểu, đưa ra nhận xét.

- Nói như vậy thì xem ra thư ký Lục hoàn toàn tin tưởng Phong

Châu, vậy thì đâu cần tôi làm trung gian giới thiệu bắc cầu, các cậu hoàn toàn có thể trực tiếp trao đổi với bên anh họ tôi. Nếu như điều kiện Phong Châu đủ đạt yêu cầu, các cậu thậm chí có thể đảm bảo mời được nhà máy cơ khí Trường Phong trước, như vậy nhà máy Bắc Phương cũng dễ thuyết phục hơn nhiều.

Âu Chấn Quốc nói hơi có ý chế nhạo.

Lục Vi Dân nghe ra mùi vị chế giễu trong lời nói của Âu Chấn Quốc, hẳn cũng không để ý. Đàm phán thực ra cũng chỉ là một loại giao lưu, mà giao lưu thì cần coi trọng thủ thuật, làm thế nào để hoá giải mối nghi ngờ và phản đối của đối phương, khiến quan điểm và lối suy nghĩ của đối phương đi theo con đường của mình. Đó chính là một dạng biểu hiện của khả năng, nếu như ngay cả Âu Chấn Quốc cũng không thể thuyết phục được, thế thì nói gì đến Âu Chấn Thái nữa.

- Tôi không biết Tổng giám đốc Âu rốt cuộc là hiểu biết bao nhiêu về nhà máy Bắc Phương, điều tôi muốn nói là, nhà máy Bắc Phương hoàn toàn không cần phải đi theo hướng nhà máy Trường Phong. Nhà máy Trường Phong có đặc điểm riêng của nhà máy Trường Phong, nhà máy Bắc Phương có tình hình cụ thể của nhà máy Bắc Phương, nói tóm lại, quy mô nhà máy

Trường Phong lớn hơn không ít so với nhà máy Bắc Phương, hiệu quả và lợi ích cũng hơn nhiều, nếu như bọn họ tới Thanh Khê, Thanh Khê nhất định sẽ hoan nghênh, cũng có thể cung cấp một số điều kiện ưu đãi tương đối tốt. Nhưng về phía nhà máy Bắc Phương thì sao? Cũng có thể được hưởng những điều kiện ưu đãi như họ sao? Tôi nghĩ không phải như vậy.

Lục Vi Dân bắt đầu nói sôi nổi:

- Trung ương công khai đưa ra chính sách khuyến khích các xí nghiệp thuộc tuyến ba đủ điều kiện chuyển ra khỏi vùng núi, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều biết trung ương đang dần nói tay đối với các xí nghiệp quốc doanh cỡ trung và lớn, yêu cầu thành lập chế độ xí nghiệp hiện đại, tất cả căn cứ theo kinh tế thị trường để làm việc. Họ đưa ra chính sách, cũng cung cấp tiền để di chuyển, nhưng chuyển đến nơi nào chủ yếu vẫn do chính các xí nghiệp căn cứ vào phát triển sau này và nhu cầu của công nhân viên chức của xí nghiệp để quyết định. Như vậy có phải là đi theo từng bước của nhà máy Trường Phong là phù hợp nhất với sự phát triển của nhà máy và lợi ích của công nhân viên chức nhà máy Bắc Phương hay không, tôi nghĩ chưa chắc đã là vậy.

- Thanh Khê có ưu thế của Thanh Khê, tôi không phủ nhận, chẳng hạn như gần Xương Châu, cơ sở hạ tầng thiết bị quản lý thành phố tốt, đường sắt, điều kiện vận chuyển quốc lộ tốt, những thứ này đều không phải Phong Châu hiện tại có thể so sánh được. Nhưng Phong Châu lại có ưu thế mà Thanh Khê không thể nào so sánh được. Phong Châu là địa khu mới thành lập, mặc dù quy mô trung tâm thành phố Phong Châu nhỏ, cơ sở hạ tầng kém, nhưng điều này cũng có nghĩa là Phong Châu giống như một tờ giấy trắng, khả năng có thể vẽ ra một bức tranh mới mẻ lớn hơn rất nhiều.

- Giống như việc đường sắt Kinh Cửu đã được khẳng định, nghe nói sang năm sẽ khởi công, sẽ đi qua ba huyện của địa khu Phong Châu, thành phố Phong Châu đương nhiên không thể bị bỏ lại. Công trình xây dựng bến cảng

Phong Châu nhằm khai thông tuyến Phong Giang – Trường Giang đã được Ủy ban Kế hoạch Quốc gia và bộ Giao thông lập dự án. Đây là một động thái lớn thể hiện Tinh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang ủng hộ Phong Châu phát triển. Việc này đối với xí nghiệp thường xuyên xuất và nhập các đồ đúc cỡ lớn như nhà máy Bắc Phương mà nói, cũng là một tin tức vô cùng tốt. Về phần nói việc cải tạo tuyến đường ở các huyện thuộc địa khu Phong Châu và công trình tạo lập hệ thống điện thoại điều khiển tự động thì không cần phải nói, nó đã được hoàn thành, cuối năm hệ thống di động mạng tổ ong cũng sẽ được khai thông. Đây là nơi thứ hai được khai thông hệ thống điện thoại di động tại tỉnh Xương Giang, chỉ sau mỗi Xương Châu. Điều này đã khiến cho điều kiện thông tin Phong Châu từ đường hẹp quanh co tiến vào đường cao tốc.

Lục Vi Dân rất có tài ăn nói, nói xong mặt mày hớn hở, ngay cả Âu Chấn Quốc trong lúc nhất thời cũng bị nét phác họa của Lục Vi Dân hấp dẫn. Nếu đúng như lời Lục Vi Dân nói, vậy thì triển vọng phát triển của Phong Châu quả thực đáng để kỳ vọng, nhất là đường sắt Kinh Cửu và công trình bến cảng Phong Châu được xác định, việc này đã nâng cao vị trí chiến lược của Phong Châu lên rõ rệt. Đối với xí nghiệp mà nói, bất luận là xí nghiệp quy mô lớn như nhà máy Bắc Phương hay là xí nghiệp tư nhân cỡ trung và nhỏ như nhà máy Âu Dương, đều có sức hấp dẫn không nhỏ, nhất là việc cải thiện điều kiện vận tải đường thủy có thể giảm bớt phí vận chuyển cực lớn, đối với xí nghiệp mà nói, hàng năm cũng giảm được một số tiền không nhỏ.

- Ha ha, thư ký Lục, thật không ngờ tài ăn nói của cậu tốt như vậy.

Một giọng nói sang sảng vang lên từ đằng sau.

- Đường sắt Kinh Cửu đã thật sự quyết định sẽ đi qua Phong Châu?

- Phó bí thư Âu, đây chẳng lẽ còn có thể giả sao? Chắc cũng chính là trong một hai tháng nữa tuyến đường sẽ chính thức công bố, tôi không đến

mức nói dối trong vấn đề như thế này chứ?

Lục Vi Dân đứng dậy, kéo một chiếc ghế ra cho người đàn ông gầy gò, mời đối phương ngồi.

Đây là Phó bí thư Đảng ủy của nhà máy Bắc Phương Âu Chấn Thái, anh họ của Âu Chấn Quốc.

- Vậy đối với Phong Châu mà nói quả thật là một việc vô cùng tốt.

Âu Chấn Thái gật đầu, nhận chén trà từ tay Lục Vi Dân.

- Đường sắt Kinh Cửu đi qua Phong Châu, chi phí xây dựng tăng lên không ít, chủ yếu là phải xây dựng thêm ba chiếc cầu sắt, nhưng trung ương suy xét đến việc phải mau chóng giúp địa khu Phong Châu dốc sức phát triển, cho nên mới điều chỉnh ở vấn đề này, sửa việc đi qua hai huyện của Phong Châu thành ba huyện.

Lục Vi Dân nói tiếp.

- Hơn nữa còn có hai dự án bến tàu Phong Châu và hệ thống đường Phong Giang, điều kiện giao thông Phong Châu hai ba năm sau sẽ đón một sự thay đổi lớn, nếu nhà máy Bắc Phương chuyển đến Phong Châu chúng tôi, việc này có thể coi là một tin tức tốt chứ?

- Ha ha, thư ký Lục, chỉ có điểm này đối với nhà máy Bắc Phương chúng tôi thì ảnh hưởng không lớn.

Âu Chấn Thái không thật thể hiện rõ ý kiến.

- Phó bí thư Âu, chỉ điểm này đương nhiên không đủ. Cải thiện giao thông và điều kiện thông tin chỉ là một phương diện, nhưng điều này cũng đủ để thấy sự coi trọng của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang đối với

sự phát triển của Phong Châu chúng tôi, đúng vậy không? Theo tôi được biết, Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân Xương Giang có ý để Phong Châu chúng tôi làm thí điểm cho việc đi sâu cải cách mở cửa của toàn tỉnh, ở rất nhiều chính sách cũng ưu tiên và giúp đỡ nhiều hơn. Những chính sách và phương pháp hỗ trợ này trong hai ba tháng tới sẽ chính thức được xác định và thực hiện, đến lúc đó Phong Châu sẽ bước vào thời kỳ phát triển chưa từng có.

Âu Chân Thái chỉ mỉm cười, rõ ràng là không thật tin tưởng lời của Lục Vi Dân.

- Những văn kiện như lời của thư ký Lục đã chính thức được ban hành chưa? Nói như vậy Phong Châu tương đương với Châu Hải Thâm Quyến của Xương Châu?

- Phó bí thư Âu, chắc hẳn ngài cho rằng tôi đang khoe khoang khoác lác rồi, tôi vẫn câu nói đó, thật thì không thể là giả, giả thì không thể trở thành thật, có phải như thế hay không, đợi một thời gian sẽ rõ.

Lục Vi Dân cười, có vẻ rất bình tĩnh.

- Nhưng tôi tin Phó bí thư Âu hẳn là biết được một chút tình hình ở phương diện này mới đúng.

- Vậy thư ký Lục có phải có thể tiết lộ cho chúng tôi biết trước một chút đúng không?

Âu Chân Thái chuyển một đôn khác. Ông ta thực sự cũng nghe được một chút phong thanh, nói thời gian gần đây địa khu Phong Châu có những động thái rất lớn, nói là nhận được sự ủng hộ của tỉnh, hy vọng có thể làm được đột phá ở nơi thí điểm là Phong Châu. Điều này cũng có nghĩa Phong Châu có khả năng sẽ có được những chính sách ưu đãi và sự ủng hộ của tỉnh, Âu Chân Thái cũng muốn hiểu cụ thể ở đây có những ưu đãi gì.

- Thực ra cũng không có gì để tiết lộ, chính là xác định lại vị trí của Phong Châu chúng tôi một lần nữa. Theo ý của Bí thư Hạ mà nói, Phong Châu là địa khu mới xây dựng, vẽ tranh trên giấy trắng, vậy thì cần phát huy khí thế, làm ra những thành tích, mà Tỉnh uỷ hiện nay cũng có ý này, đó không phải là ăn nhip với nhau sao?

Lục Vi Dân giới thiệu sơ lược về một số ý kiến làm thí điểm việc cải cách hộ khẩu chuyển sang phi nông nghiệp, kết hợp chế độ cải cách xây dựng nhà ở thành phố với chế độ cải cách hộ khẩu chuyển sang phi nông nghiệp, cũng khiến cho Âu Chấn Thái cực thích thú. Lục Vi Dân còn đề cập đến dự định bán một số nhà công cũ của địa khu Phong Châu đi, dùng số tiền thu được khởi động việc cải cách nhà ở trong thành phố, điều này cũng có liên quan đến lợi ích thiết thân của mỗi người.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Động Lòng

Cách nói của Lục Vi Dân lập tức đã thu hút được sự chú ý của Âu Chấn Thái và Âu Chấn Quốc. Chế độ chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp là một điều cấm kỵ ở tất cả các nơi trên cả nước, ở các nơi mỗi năm đều có hạn ngạch nghiêm ngặt, nhưng Phong Châu lại định nói lỏng ở phương diện này, chắc chắn là phát pháo mở đầu trên cả nước, chắc hẳn bên trong còn có nhiều điều ẩn giấu.

Xí nghiệp quốc doanh cỡ trung và lớn như nhà máy cơ khí Bắc Phương vẫn có không ít trường hợp chồng làm việc trong nhà máy hơn nửa đời người, nhưng vợ con cả đời lại không bao giờ có cơ hội được chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp. Mỗi năm số hạn ngạch đáng thương đó lại khiến cho họ chỉ biết xếp hàng chờ đợi mà thôi. Phần lớn đều đợi đến lúc nghỉ hưu đều không được giải quyết, mà đặc biệt là vấn đề chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp của con cái đối với người của thế hệ trước mà nói là một chuyện đại sự cả đời liên quan đến cả gia đình.

Thậm chí có gia đình vì con cả có cơ hội chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp, mà con thứ lại không có mà khiến cho người cùng một nhà xem nhau như là kẻ thù, thế hệ trước bị kẹp ở giữa càng phải chịu trận từ cả hai phía. Tình huống như thế này cũng không hiếm thấy, nhất là người được phân công quản những mảng công việc như hậu cần, vũ trang, tư pháp... như Âu Chấn Thái càng tiếp xúc nhiều với chuyện như thế. Một gia đình vốn dĩ hòa thuận cũng có lúc vì những chuyện như thế mà trở nên kết oán khó tháo gỡ.

- Cậu nói là Phong Châu sẽ có khả năng nói lỏng chỉ tiêu chuyển hộ khẩu

sang phi nông nghiệp?

Âu Chấn Thái trầm ngâm hỏi, ông ta biết tầm quan trọng của việc này.

- Hoàn toàn buông lỏng thì chắc chắn là không thể, nhưng Ủy ban nhân dân Địa khu đã được Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh ủng hộ. Do Phong Châu là vùng nông nghiệp truyền thống, dân số thành phố ít, quy hoạch đô thị vừa mới bắt đầu, tài chính thiếu thốn, đầu tư vào xây dựng cơ sở hạ tầng không đủ, cho nên ở phương diện này sẽ có một số chính sách đặc biệt. Ví dụ như ở nội thành Phong Châu, người có chỗ ở cố định, thoát li khỏi nông nghiệp tham gia sản xuất từ ba năm trở lên, có khả năng mưu sinh chính đáng có thể xin được chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp.

Thấy Âu Chấn Thái có hứng thú, Lục Vi Dân cũng biết chuyện này có sức hấp dẫn đối phương nên mỉm cười giải thích tiếp.

- Thư ký Lục, ý của cậu là nếu như tôi mua một căn nhà ở Phong Châu, lại đầu tư xây dựng nhà máy ở đó, cũng được coi như là có khả năng mưu sinh rồi, cũng có thể chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp và trở thành người dân thành phố?

Âu Chấn Quốc lập tức phát hiện ra điều kỳ diệu trong đó, ánh hào quang long lanh hiện lên trong mắt ông ta.

- Thế nếu như tôi làm hộ khẩu chuyển sang phi nông nghiệp ở đây và trở thành người dân thành phố rồi, sau này tôi muốn chuyển về quê nhà Đài Châu thì liệu có được không?

- Trên nguyên tắc là có thể được, nhưng di chuyển hộ khẩu chủ yếu là lấy ý kiến của cơ quan công an của nơi chuyển đến làm chuẩn, chỉ cần bọn họ đưa ra giấy phép được chuyển, tôi nghĩ cơ quan công an không có lý do gì mà không làm. Chỉ có điều nơi sẽ chuyển đến nhất định có một số chính sách có

liên quan ràng buộc, điều này thì phải xem tình hình cụ thể bên Đài Châu các ngài.

Lục Vi Dân gật đầu.

- Tôi thấy việc di dời dân ở các thành phố và thị trấn sau này dần dần sẽ nói lỏng một cách phù hợp. Ừm, trừ các thành phố lớn và cực lớn ra, đây sẽ là một xu thế.

Lục Vi Dân lảng tránh một cách khéo léo chủ đề liệu việc chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp có được nói lỏng hay không mà chỉ nhắc đến vấn đề di dời dân số thành phố và thị trấn.

- Thư ký Lục, yêu cầu mà cậu vừa nói có hơi cao, cần có nhà mang quyền sở hữu tài sản cá nhân, thế nếu như nhà máy Bắc Phương của chúng tôi chuyển đến Phong Châu, không ít công nhân viên chức của chúng tôi đều là trường hợp làm việc trong nhà máy nhưng vợ con không có hộ khẩu phi nông nghiệp, người nhà đều ở toàn tỉnh, thậm chí các vùng nông thôn trong cả nước, bọn họ đều hy vọng có thể giải quyết vấn đề hộ khẩu của người nhà, chuyển đến Phong Châu trở thành người dân thành phố thì làm thế nào?

Âu Chấn Quốc lần đầu tiên suy xét kỹ vấn đề này.

Nhà máy cơ khí Bắc Phương có hơn bốn nghìn công nhân viên chức, tính thêm cả những người đã nghỉ hưu nữa là gần năm nghìn người, người nhà ở nông thôn ít nhất chiếm nửa non, nhất là vấn đề đi học và việc làm của con cái những công nhân viên chức này cũng là một vấn đề cực kỳ nan giải. Bao năm qua nhà máy cũng hao tâm tốn trí giải quyết, cũng chỉ giải quyết được một phần.

Ví dụ như áp dụng phương thức tuyển công nhân, thay thế và đổi nhau luân phiên, nhưng cũng chỉ giải quyết được vấn đề hộ khẩu cho con cái của

một bộ phận công nhân viên chức, tóm lại cũng chỉ là muối bỏ biển. Nếu Phong Châu có thể nói lỏng tạo điều kiện ở phương diện này thì chắc chắn là một tin rất tốt, mặc dù trong chốc lát không thể giải quyết toàn bộ những vấn đề tồn đọng này, nhưng có thể chia ra mấy năm để dần giải quyết, đó cũng có thể giải quyết bớt gánh nặng cho nhà máy, những công nhân viên chức này cũng sẽ cảm động và nhớ ơn nhà máy cả đời.

- Vấn đề này cũng là điều tôi muốn bàn với Phó bí thư Âu. Phong Châu có được chính sách đặc biệt này không hề dễ dàng, Bí thư Hạ đã chạy đôn chạy đáo bao lần ở tỉnh, tìm lãnh đạo chủ chốt của tỉnh để báo cáo. Hơn nữa tình hình ở Phong Châu cũng hơi đặc thù, là vùng nông nghiệp truyền thống, kinh tế thành phố yếu kém, nguồn thuế, tài chính thiếu hụt nghiêm trọng, lại vừa thành lập địa khu mới, hơn nữa bắt nhịp với tinh thần tuần hành phía nam năm nay của đồng chí Đặng Tiểu Bình, khuyến khích các nơi dũng cảm thử nghiệm, Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh Xương Giang chọn Phong Châu làm nơi thí điểm. Đối với xí nghiệp có tác dụng trợ giúp cho phát triển thành phố và tăng thêm nguồn thuế cho Phong Châu, tôi nghĩ Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu chắc chắn sẽ ủng hộ và báo đáp bằng mọi cách, việc này hẳn là không thành vấn đề.

Câu trả lời của Lục Vi Dân khá nguyên tắc mà không kém phần linh hoạt, nhưng cũng thể hiện rất rõ ràng thái độ của Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu, chính là muốn dùng đủ loại chính sách ưu đãi để thu hút nhà máy cơ khí Bắc Phương chuyển đến Phong Châu, mà việc chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp chỉ là một trong số đó.

-Ồ? Thư ký Lục, xem ra Phong Châu các cậu còn có các chính sách khác để chào đón các xí nghiệp đến Phong Châu phát triển cơ đấy?

Âu Chấn Thái cũng bình tĩnh lại, nói với giọng điệu nửa đùa :

- Tôi lại thật sự mong chờ phía các cậu có càng nhiều chính sách hơn nữa,

có lẽ nhà máy cơ khí Bắc Phương của chúng tôi cũng sẽ bị thu hút bởi chính sách của các cậu đấy chứ?

- Chính sách gì cũng chỉ là chuyện thù hoa trên gấm mà thôi, mấu chốt là ở chỗ nhà máy cơ khí Bắc Phương các ngài có phù hợp để chuyển đến Phong Châu hay không, nhân tố quyết định là ở bản thân các ngài. Phó bí thư Âu, tôi thấy Phong Châu chắc chắn là một vùng đất rất tốt cho các ngài xây dựng nhà máy đó, triển vọng phát triển của Phong Châu sẽ được thể hiện toàn diện trong vài năm tới, nếu các ngài không chọn Phong Châu, đến lúc đó chắc chắn các ngài sẽ hối hận cả đời vì quyết định của mình.

Khí thế của Lục Vi Dân càng tăng, nói đồng dục:

- Lúc nữa tôi có thể đưa ngài đi một vòng xem sao. Tuy số lần ngài đến Phong Châu chúng tôi cũng không ít, nhưng chắc ngài cũng chưa thực sự hiểu rõ về triển vọng phát triển thành phố của Phong Châu chúng tôi, cũng như chưa nắm được hướng phát triển kinh tế sản xuất sau này của Phong Châu. Tôi tuy chỉ là một nhân viên quen trong Địa ủy, nhưng cũng có thể coi là nắm được sơ lược về khung cơ bản trong vài năm sau của Địa khu, ngoài ra cũng có một số vấn đề chi tiết cụ thể muốn trao đổi với Phó bí thư Âu kỹ hơn, ngài thấy thế nào?

Âu Chấn Thái vừa mỉm cười vừa than thầm, cậu thư ký Lục này thật đúng là vô cùng bền bỉ, hôm nay là lần thứ hai gặp mặt, đã có thể thể hiện được quyết tâm không đàm phán thành công thì không bỏ cuộc. Nhưng nói đi cũng phải nói lại thì những điều mà đối phương đề ra thì thật sự trước đây Phong Châu chưa nêu ra, xem ra chắc hẳn là động thái mới của Phong Châu trong một hai tháng gần đây.

Hơn nữa tiếp xúc lâu như vậy, đối phương tuy trẻ tuổi, nhưng nói chuyện rất mạch lạc, câu nào cũng nhằm đúng điểm quan trọng, không giống một số lãnh đạo ở một số nơi ăn nói khoác lác, không phù hợp với thực tế chút nào.

Ít nhất cậu thanh niên trước mặt mình về nội dung và thái độ nói chuyện đều có thể tin tưởng được, chứ không phải là bịa đặt, cả đề tài đều khá phù hợp với tình hình thực tế, cũng không giấu giếm thiếu sót của Phong Châu bọn họ, nhưng thái độ này lại khiến cho Âu Chấn Thái tương đối yên tâm.

Nghe nói Hạ Lực Hành hiện nay đang học ở trường Đảng trung ương ở Bắc Kinh, bên ngoài đồn đại ông ta rất có khả năng sau khi học xong thì sẽ thăng chức vào Tỉnh ủy hoặc Ủy ban nhân dân tỉnh, bây giờ xem ra lời đồn là có thật. Không chừng Hạ Lực Hành hy vọng làm được một chuyện có thành tích như thế trước khi rời khỏi Phong Châu, cho nên mới dốc hết sức lực như vậy để khiến nhà máy Bắc Phương và nhà máy Trường Phong đều chuyển đến Phong Châu, chắc là lấy nó làm thành tích chính trị cho chính ông ta khi làm Bí thư Địa ủy ở Phong Châu.

- Ha ha, thư ký Lực có phải hơi quá nhiệt tình không? Đoàn chúng tôi còn có mấy người...

Âu Chấn Thái hơi khó xử.

- Không sao, Phó bí thư Âu cứ mở lời với bọn họ, nếu không thì mọi người cùng đi, tôi lập tức đi xin ý kiến của Trưởng ban thư ký An, xin ông ấy sắp xếp cho một chiếc xe, để tôi làm lãnh đạo, giới thiệu một chút về tình hình và xu thế phát triển của Phong Châu chúng tôi với các vị lãnh đạo và khách mời của nhà máy Bắc Phương. Ngay cả là nhà máy cơ khí Bắc Phương thật sự không đánh giá cao Phong Châu chúng tôi cũng không sao, kinh doanh không thành thì còn tình nghĩa, sau này cũng sẽ vẫn hoan nghênh các vị đến Phong Châu chúng tôi.

Lục Vi Dân cười nói:

- Tổng giám đốc Âu cũng đi cùng luôn đi, coi như tôi lại giới thiệu một lần nữa với Tổng giám đốc Âu để thu hút đầu tư, thế nào?

Thấy Lục Vi Dân nhiệt tình và tích cực như vậy, Âu Chấn Thái thấy nếu mình quá nghiêm khắc sẽ có vẻ không được tiện cho lắm, dù sao cũng chỉ là đi xem, mặc cho hần ba hoa chích chòe, mấy người trong nhà máy cũng không phải chưa từng trải, chẳng lẽ nghe hần nói là tin ngay được. Nhưng thật sự mấy chính sách cụ thể hần nói hôm nay quả thật là có chút thú vị, còn cần quay về bàn bạc với mấy vị lãnh đạo của nhà máy một chút, đặc biệt là vấn đề chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp và việc làm, thật sự rất có thể làm cho người ta động lòng.

- Ủ, thư ký Lục, chiều nay cũng hơi muộn rồi, cậu xem sáng ngày mai có được không? Như thế thì thời gian của mọi người cũng thoải mái hơn một chút.

Âu Chấn Thái nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói.

- Được, vậy là chắc chắn chín giờ sáng ngày mai nhé, đúng giờ tôi sẽ đến đón đoàn của Phó bí thư Âu, đến lúc đó tôi sẽ làm một hướng dẫn viên du lịch để giới thiệu với Phó bí thư Âu về nguồn gốc lịch sử và nền văn hóa Phong Châu chúng tôi, tiện thể giới thiệu với mọi người về triển vọng phát triển sau này của Phong Châu.

Lục Vi Dân rất thoải mái tiếp lời, liền gọi luôn Âu Chấn Quốc:

- Tổng giám đốc Âu, như thế nhé, ngày mai cùng đi với chúng tôi, ngài là khách từ xa đến, tôi cũng sẽ được phép giới thiệu ngài một lần, hoan nghênh các vị khách từ Chiết Giang đến Phong Châu chúng tôi khảo sát. Tôi sẽ giới thiệu với ngài về một số chính sách mới, cách làm mới để thu hút các nhà đầu tư ở nơi khác đến Phong Châu của Ủy ban nhân dân Địa khu, ngài không chê thì cùng chúng tôi đi một vòng xem sao?

Âu Chấn Quốc nhìn anh họ mình một cái, thấy anh họ không phản ứng gì, liền nói lời từ chối khéo.

Lục Vi Dân cũng không làm khó, nhưng sau khi đã hẹn chắc chắn buổi sáng ngày mai, Lục Vi Dân ngồi nói chuyện riêng với Âu Chấn Quốc, nhân tiện giới thiệu một số lãnh đạo thành phố Phong Châu với Âu Chấn Quốc, Âu Chấn Quốc cũng vui vẻ tiếp chuyện, tỏ ý buổi tối nay ông ta chủ trì, mời Lục Vi Dân và một vài lãnh đạo liên quan của thành phố Phong Châu cùng nhau ăn bữa cơm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Trận Quyết Chiến

Sau khi Lục Vi Dân đi khỏi, Âu Chấn Thái mới lại lần nữa ngồi xuống với Âu Chấn Quốc.

- Anh Thái, nhà máy cơ khí Bắc Phương các anh thực sự không cần nhắc đến Phong Châu? Em cảm thấy Phong Châu rất có thành ý, Lục Vi Dân bây giờ lại là thư ký của Bí thư Địa ủy, hơn nữa người này đầu óc rất linh hoạt, cũng có chút bản lĩnh.

Âu Chấn Quốc châm một điếu thuốc, hút một hơi.

- Nhà máy cơ khí Bắc Phương các anh có thể chuyển ra sớm một chút là tốt nhất, về sau hàng hóa của bên em chuyển tới đây cũng có thể tiết kiệm một ít phí vận chuyển, vùng núi Bắc Bắc kia thật sự không thuận tiện.

- Sao, chỉ mới nói chuyện với Lục Vi Dân một hồi mà bắt đầu nói giúp Phong Châu rồi? Có phải họ lại hứa cho cậu lợi ích gì hay không? Tôi thấy dường như hẳn còn đang lôi kéo nhà máy cơ khí Âu Dương các cậu đầu tư xây dựng nhà máy ở Phong Châu. Người này quả rất thông minh, mọi việc đều suy xét đến nơi đến chốn.

Âu Chấn Thái vừa cười vừa lắc đầu.

- Cán bộ nhà nước có thể tận tâm với nghề nghiệp như vậy mà lại có bản lĩnh quả không nhiều, hơn nữa tuổi còn trẻ như thế.

- Anh Thái, anh thật sự đừng nên nói như thế. Người này không phải là

đơn giản, ở Nam Đàm thiếu chút nữa dụ được em đầu tư xây dựng nhà máy ngay ở xó xỉnh Nam Đàm đó, nếu không phải giờ phút cuối cùng bọn họ không đáp ứng một vài điều kiện của em, có lẽ em đã suy nghĩ không sáng suốt mà đốt mấy triệu vào đó rồi, nhớ tới mà cũng thấy sợ.

Âu Chấn Quốc thở hắt ra một hơi.

- Khả năng thuyết phục người khác của người này rất lợi hại, anh cũng phải chú ý một chút. Nhưng em cũng không phủ nhận điều hẳn nói không ít là sự thật, hơn nữa cũng rất có sức hút. Ví dụ như chính sách chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp, nếu Phong Châu thật sự có chính sách này, em dám đánh cược, không ít người phải chú ý điểm này mà lao đến đầu tư.

- Ủ, hơn mười năm cải cách mở cửa, lăn lộn trong biển người kinh doanh buôn bán kiếm tiền, nhưng việc thay đổi tính chất hộ khẩu này tôi thực chưa bao giờ nghe lần nào. Chấn Quốc, tôi thấy cậu cũng có chút động lòng, chẳng lẽ là thực sự định đến Phong Châu?

Âu Chấn Thái cũng xem như là hiểu tâm tư người em họ của mình. Cả nhà tuy rằng đều xuất thân từ nông thôn, ở nhà sớm đã không còn ai làm nông nghiệp nữa, nhưng hộ khẩu vẫn ghi chú rõ thân phận của anh là cư dân nông thôn, nếu có thể có một cơ hội thay đổi thì đối với bọn họ mà nói đương nhiên có sức hấp dẫn rất lớn.

- Ha ha, nếu thật sự có thể mua căn hộ cũng có thể lấy hộ khẩu thành phố, vậy có sao mà không làm? Vợ anh thì tính là để ở lại quê còn được, nhưng còn mấy đứa nhỏ thì sao? Nếu chẳng may lúc đó không thi đỗ đại học, sau này làm gì? Là đi theo anh làm, nếu chẳng may chúng không muốn làm ngành này như chúng ta thì sao? Có cái hộ khẩu thành phố, làm bộ đội, trở về cũng có thể sắp xếp công việc.

Âu Chấn Thái hút mạnh một ngụm khói, sắc mặt phức tạp.

- Thoạt nhìn thì chúng ta hiện nay rất khá, nhưng chính sách nhà nước thay đổi liên tục, hôm nay có thể nâng anh bằng hai tay, ngày mai có thể dẫm nát anh dưới chân. Ha ha, Trung Quốc chúng ta là nước theo chủ nghĩa xã hội đúng không? Chính sách nhà nước thay đổi, cho anh ngồi xồm trong nhà tù cũng chỉ là việc trong phút chốc. Mười năm trước anh ở Ôn Châu đã từng thấy, ai dám nói chuyện Bát Đại Vương ở thành phố Liễu trong lịch sử sẽ không tái diễn?

Sắc mặt Âu Chấn Thái trầm xuống, rõ ràng cũng bị lời nói của Âu Chấn Quốc tác động, thật lâu sau mới nói:

- Xét từ tình hình hiện nay, phương hướng xu thế đất nước đều khá rõ ràng, hẳn là sẽ không xuất hiện lại kiểu tình hình như cậu nói. Hơn nữa đề ra ý kiến khuyến khích thương nhân từ nơi khác đến đầu tư cũng càng ngày càng có tiếng vang, không có lý do gì hoan nghênh các nhà đầu tư nước ngoài đến nước chúng ta đầu tư, nhưng lại hạn chế với chúng ta, dân cư chính đất nước đầu tư xây dựng nhà máy để kinh doanh?

- Anh Thái, lời này cũng đừng nói. Hiện tại chính sách nhà nước thật đúng là không thể nói chắc, mò đá qua sông là ai nói? Câu đó mới là đúng lẽ. Chúng ta cũng không dám đi làm chim đầu đàn, hết trận gió này đến trận gió khác, ai dám cam đoan? Vẫn là các anh tốt, xí nghiệp quốc doanh, đi đến đâu thì nơi ấy đều nhiệt liệt hoan nghênh, nhìn Phong Châu này vì thu hút các anh chuyển đến nơi này, có bản lĩnh gì cũng dùng toàn bộ, ha ha, khiến người ta hâm mộ đến mức chảy cả nước miếng đấy.

Âu Chấn Quốc vừa thở dài vừa nói.

- Anh thấy Lục Vi Dân đối với cậu cũng rất nhiệt tình như thế đấy thôi?

Âu Chấn Thái không cho là đúng.

- Cậu Lục Vi Dân này có tư tưởng rất cởi mở, nói cũng rất có lý, nhưng hẳn cũng là thư ký Bí thư Địa ủy, nếu hẳn đem hai chữ thư ký xóa đi còn là Bí thư Địa ủy vẫn không sai khác lắm.

Âu Chấn Quốc lắc đầu.

- Huống hồ hiện tại nói rất hay, nhưng cấp trên thay đổi chính sách, ai còn có thể chống đỡ được?

- Nhưng anh lại cảm thấy loại khả năng này hiện tại khá nhỏ, nhất là năm nay cậu hẳn là nhìn thấy thái độ chính sách mà đất nước ban hành xuống. Chấn Quốc, nếu cậu thực sự có ý muốn tới Phong Châu đầu tư, cũng không hẳn không phải là một thời cơ tốt, Phong Châu hiện tại vừa mới thành lập địa khu, nơi này cũng khá cấp thiết cần thu hút một vài dự án đầu tư để tạo ra thành tích thể hiện, cho nên trong chính sách chắc chắn sẽ có khá nhiều ưu đãi, cậu không phải nói ban đầu cậu thiếu chút nữa là bị Lục Vi Dân dụ đến Nam Đàm đầu tư xây dựng nhà máy sao? Mà điều kiện của Phong Châu chắc chắn tốt hơn rất nhiều so với Nam Đàm, hiện nay lại gặp đúng thời cuộc như vậy, chưa chắc đã không phải là cơ hội, đương nhiên chủ yếu vẫn là xem nhu cầu phát triển của bản thân nhà máy Âu Dương.

Âu Chấn Thái suy nghĩ một chút rồi nói.

- Ừ, em sẽ cân nhắc. Tuy nhiên nếu nhà máy cơ khí Bắc Phương các anh thật sự sẽ dời đến Phong Châu, thì em chắc chắn sẽ nghiêm túc cân nhắc việc đến Phong Châu đầu tư xây dựng nhà máy.

Âu Chấn Quốc cười nói:

- Nói thật, anh Thái, nhà máy cơ khí Bắc Phương các anh thực sự có thể cân nhắc Phong Châu một chút, phía bọn họ rất có thành ý, hơn nữa có cán bộ người thật việc thật như Lục Vi Dân tham gia, em đoán các anh không cần

phải một lòng một dạ đi Thanh Khê. Thanh Khê tuy tốt, nhưng chưa chắc đã thích hợp với các anh.

- Được rồi, chuyện của nhà máy cơ khí Bắc Phương không cần tới cậu lo đâu, cậu cứ làm tốt việc của mình là được.

Âu Chấn Thái nói với thái độ không vui vẻ.

- Yên tâm đi, nhà máy Âu Dương phát triển được tốt xấu gì cũng có một phần công lao của anh Thái, anh em ruột vẫn tính rõ ràng, những gì thuộc về anh Thái thì em và Trang Dương đều nhớ kỹ, không thiếu chút nào, chúng em sẽ không khiến anh Thái phải khó xử, việc của nhà máy Bắc Phương chúng em cũng tuyệt không làm tà môn ma đạo gì, nhiều lắm là khi tính tiền có thể chuẩn một chút là được.

Âu Chấn Thái không lên tiếng. Âu Chấn Quốc xem như người đáng tin, cũng không giống một số người thấy có lợi là xen vào, cơ khí Âu Dương và cơ khí Bắc Phương có quan hệ công việc qua lại nhiều năm như vậy, cơ khí Âu Dương cũng không gây phiền toái gì cho mình, giống như lời Âu Chấn Quốc, cũng chính là khi tính tiền thì thúc giục một chút thôi, kiểu tam giác nợ này rất khiến cho người ta khiếp, xí nghiệp bình thường đều chống đỡ không nổi, vậy xí nghiệp tư nhân như cơ khí Âu Dương thì càng sợ việc này.

Lục Vi Dân từ lời nói của hai anh em Âu Chấn Thái và Âu Chấn Quốc đã suy nghĩ ra một vài điều. Âu Chấn Quốc rõ ràng rất quan tâm tới chính sách có nhà ở và thu nhập hợp pháp ổn định là có thể xin chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp mà mình nhắc tới, mà Âu Chấn Thái cũng thế. Vấn đề chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp của người nhà công nhân trong các xí nghiệp quốc doanh cỡ trung và lớn ở nơi nào cũng có, hơn nữa tình hình cũng khá nghiêm trọng, nếu Phong Châu có thể đi tiên phong đột phá trong vấn đề này, chắc chắn có thể tăng thêm sức hấp dẫn của Phong Châu, mà điểm này rất nhiều người đều chưa ý thức được, nhưng Lục Vi Dân lại rất rõ điểm này.

Hắn liền báo cáo vấn đề này với Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm, chỉ ít Âu Chấn Thái đã có chút động lòng, chỉ điều này đã có thể khiến Âu Chấn Thái động lòng, nếu như có thêm một số điều kiện ưu đãi khác và hứa hẹn, Lục Vi Dân cho rằng làm thông công tác với nhà máy cơ khí Bắc Phương không phải không có khả năng, hơn nữa khả năng cũng không nhỏ.

Hắn nhất định phải nắm được cơ hội này. Khi người khác đều cảm thấy đã trở thành cục diện bế tắc không hề còn chút hy vọng nào, nếu hắn có thể tháo gỡ cục diện thì ý nghĩa không thể coi thường, Ủy ban nhân dân Địa khu cũng có thể được cộng điểm không ít, cũng có thể khiến những người nghi ngờ việc mình nhanh chóng được đề bạt làm Trưởng phòng Tổng hợp phải im miệng.

- Không cần nói nhiều, Vi Dân, chuyện này xem ra cách làm của cậu là đúng, tôi và Minh Chiêm ra mặt quá sớm ngược lại sẽ làm đối phương cảm thấy chúng ta trong lòng thiếu tự tin, cứ để cậu đứng ra tiếp đón, phối hợp. Cậu nhất định phải nhiệt tình chu đáo, nhưng cũng phải chú ý chừng mực, phải làm không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Nói một chút đi, ngày mai cậu dẫn bọn họ đi chơi tham quan và giới thiệu, có yêu cầu gì không?

Vương Chu Sơn nghe Lục Vi Dân giới thiệu xong, cũng không hỏi nhiều, thẳng thắn nói.

Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ thì không dùng, Vương Chu Sơn hiện tại cũng hiểu được đã tin tưởng bản lĩnh của Lục Vi Dân thì nên mạnh dạn giao chuyện này cho đối phương làm. Dù sao Lục Vi Dân xét theo thân phận công khai mà nói cũng chỉ là Trưởng ban thư ký Văn phòng Địa ủy, nếu thật sự có vấn đề gì thì cũng có đường lui, dù sao hắn cũng không thể hoàn toàn thay mặt Ủy ban nhân dân Địa khu, mình và Tiêu Minh Chiêm mới là người quyết định cuối cùng.

- Phó bí thư Vương, tình hình nhà máy Bắc Phương và nhà máy Trường

Phong có chút không giống nhau, tôi nghĩ trong việc giới thiệu và giao lưu nên cố hết khả năng để kéo gần khoảng cách, chủ yếu là lợi dụng một số chính sách mà tình có thể chấp thuận cho chúng ta, ví dụ như chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp, tôi cảm thấy có thể mạnh dạn đồng ý hứa. Mặt khác vẫn có một số ý tưởng còn chưa thật hoàn thiện, tôi nghĩ cũng có thể giới thiệu một chút với bọn họ khi giao lưu. Tôi thấy tình hình hiện tại không được phép lạc quan, phải có một số ý tưởng mới lạ, cho dù chỉ là một ý tưởng, coi như là nói chuyện phiếm, tốt hơn nhiều so với việc lặp đi lặp lại cường điệu ưu thế của bản thân.

Lục Vi Dân nói tương đối hàm súc.

- Được rồi, Vi Dân, cái khác tôi không muốn nhiều lời, chuyện này đã giao cho cậu toàn quyền quyết định, cậu tự lo liệu sắp xếp, cần làm gì, nên nói như thế nào, tôi tin trong lòng cậu đều biết. Cần tôi và Minh Chiêm đứng ra, đến bày tỏ thái độ, chúng tôi không thể chối từ, còn chuyện cụ thể cậu lên tiếng cậu quyết định, chúng tôi ủng hộ!

Vương Chu Sơn khoát tay.

- Chỉ cần là chính sách và tài nguyên mà Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu chúng ta có thể tận dụng, hiện tại và sau này, đều có thể tận dụng, nhằm một mục tiêu, đạt được ý đồ và mục đích của chúng ta.

Thấy thái độ kiên quyết của Vương Chu Sơn, Lục Vi Dân cũng thoáng cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng hẳn phải nhắc nhở đối phương một chút:

- Phó bí thư Vương, tuy là nói như vậy, nhưng có một số chính sách và bày tỏ thái độ có lẽ hơi nhạy cảm, thậm chí tạm thời còn có chướng ngại, theo lý mà nói thì có một số câu tôi không nên nói, nhưng tình thế lại ép chúng ta ít nhất phải cho đối phương một lời hứa hẹn rõ ràng. Điểm này tôi phải báo cáo trước cho ngài một chút, nếu có gì hơi vượt ngoài quy định, ngài phải

giúp tôi gánh vác, bằng không nếu khiến đối phương cho rằng tôi là tỏ thái độ
bừa, thì vở kịch này coi như thất bại.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Lừa Dối Hoặc Bắt Đầu Biểu Diễn

Chiếc Kim Long Trung Ba (1) cũng là của Tỉnh phủ Tỉnh ủy Xương Giang cấp cho Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu vào năm ngoái. Cũng vào thời điểm sau khi Bí thư tỉnh ủy Điền Hải Hoa thị sát Phong Châu, Tỉnh ủy tiếp đãi, bàn bạc, suy xét đến tài chính của khu vực Phong Châu đã quá cạn cỗi, nhìn toàn bộ Ủy ban Nhân dân Địa khu Phong Châu cũng không thấy một chiếc xe mà cả đoàn có thể ngồi, thấy vậy tỉnh liền cấp cho chiếc xe Kim Long Trung Ba vẫn còn khá sang trọng hiện đại này.

1. Ảnh chiếc Kim Long Trung Ba

<https://google.com.vn/search?q=%...HM7bkgW87oCgDg>

Chiếc Kim Long Trung Ba dừng ở cửa tiệm cơm Thiên Hà, chiếc biển Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu kẹp phía trước kính chắn gió vô cùng bắt mắt, lộ rõ sự khác biệt về thân phận.

Khi Âu Chấn Thái ăn xong bữa sáng từ trong nhà ăn bước ra, thì gặp ngay Lục Vi Dân đã chờ ở đại sảnh, liền ngăn người ra. Ý không ngờ Lục Vi Dân lại đến đúng giờ như vậy, hơn nữa nhìn bộ dạng cũng đã đợi ở đại sảnh từ sớm, điều này khiến y có chút bất ngờ.

- O, thư kí Lục, sao không gọi tôi một tiếng, đã để cậu chờ lâu rồi.

Mặc dù không để nhiều tâm tư đến chuyện tham quan giới thiệu lần này, nhưng Âu Chấn Thái thật sự có chút cảm kích đối với việc tuân thủ thời gian của Lục Vi Dân. Dù sao những loại việc công như thế này, là thư kí của Bí

thư Địa ủy, Lục Vi Dân hoàn toàn không cần phải quá cầu nệ. Âu Chấn Thái tin chắc cho dù việc này không thành, điều đó cũng không có quan hệ quá lớn với Lục Vi Dân, phải chăng Lục Vi Dân đang nóng lòng muốn hoàn thành việc này. Nhưng cho dù ý đồ của hắn là gì, chỉ cần có tinh thần kiên nhẫn như thế này là đủ rồi.

- Không sao, Phó bí thư Âu, các ngài cứ từ từ dùng bữa. Xe đã đợi sẵn ở bên ngoài. Hôm nay không có ai khác cả, chỉ có tôi làm lái xe cùng các vị đạo quanh Phong Châu. Bác Bắc cũng không gần Phong Châu, đoán chừng cơ hội các ngài đến Phong Châu cũng không nhiều, nhất là cơ hội để dạo hết Phong Châu e rằng lại càng ít hơn. Hôm nay, tôi sẽ đưa mọi người đi thăm một vòng Phong Châu của chúng tôi.

Lục Vi Dân cười mỉm nói.

- Vậy được, cậu chờ cho một lát để tôi đi gọi người.

Âu Chấn Thái gật gật đầu.

Ngay lúc Âu Chấn Thái đi gọi người, Lục Vi Dân lại xem xét lộ trình một lượt. Lộ trình hôm nay đương nhiên không thể như đi du lịch, vì khách mời không phải là khách du lịch mà là đối tác đàm phán sau này. Muốn gây được nhiều thiện cảm và ấn tượng sâu sắc với họ, thì nhất định phải đưa ra được những ưu điểm. Cho nên từ tối qua Lục Vi Dân cứ mãi miết sắp xếp lộ trình, vừa để họ cảm nhận được chất lịch sử văn hóa sâu sắc, vừa cho họ thấy được sự thay đổi và phát triển từng ngày của Phong Châu. Chỉ như vậy mới thực sự có thể gây được hứng thú cho họ.

Trước lúc đó Lục Vi Dân cũng đã tự mình tìm hiểu các công trình đang được xây dựng ở một số ban ngành như Ủy ban Xây dựng, Cục giao thông, rồi lần lượt sắp xếp thành một lộ trình hợp lí, vừa không giống với những hình thức phô trương cầu khách, vừa đảm bảo làm cho họ có ấn tượng sâu

sắc. Để làm tốt trong việc này còn cần phải có không ít sự hiểu biết.

Xe khách Kim Long cuối cùng cũng đã chậm rãi chuyển bánh.

Những khách mời của nhà máy cơ giới Bắc Phương tính cả Âu Chấn Thái tổng cộng chỉ có sáu người, trong đó bao gồm Chủ nhiệm Văn phòng Đảng ủy, Phó chủ tịch Công đoàn nhà máy, Trưởng phòng phòng cơ sở hạ tầng, phó trưởng phòng Phòng tài vụ, Phó trưởng phòng phòng hậu cần. Lục Vi Dân đều đã gặp qua họ một lần và cũng biết rằng những người đến lần này đều là những nhân vật tầm cỡ trong nhà máy cơ giới Bắc Phương.

Những người này mặc dù chưa hẳn đã có quyền quyết định đối với vấn đề di dời của nhà máy, tuy nhiên nếu như có thể để lại ấn tượng tốt trong mắt họ thì có thể ghi thêm nhiều điểm cũng chưa biết chừng. Hơn nữa cũng có thể dựa vào họ để đem những điều họ mắt thấy tai nghe về cho những cán bộ công nhân viên của nhà máy cơ giới Bắc Phương. Dù sao nhà máy cơ giới Bắc Phương lại ở trong vùng núi Bắc Bắc, cách Phong Châu những hơn 200 gần 300 dặm, họ ít có dịp đến Phong Châu, đối với Phong Châu hiểu biết càng ít.

Lái xe dựa theo sự sắp xếp của Lục Vi Dân trước đó, bắt đầu từ nội thành Phong Châu đi qua một đại lộ vừa mới xây dựng. Đây là một tuyến đường trung tâm được thành phố Phong Châu gắng sức xây dựng, nó được bắt đầu xây dựng từ khi Phong Châu còn chưa được thành lập Địa khu và việc đại lộ này được chính thức hoàn thành đưa vào sử dụng được coi là tặng phẩm cho sự kiện thành lập Địa khu Phong Châu và kỉ niệm quốc khánh lần thứ 20.

- Kính thưa Phó bí thư Âu cùng toàn thể các vị lãnh đạo của nhà máy cơ giới Bắc Phương, hôm nay tôi sẽ đảm nhận vị trí hướng dẫn viên du lịch, không có ý gì khác ngoài việc muốn mời các vị đi thăm một vòng Phong Châu của chúng tôi.

Lục Vi Dân đứng trước xe, mỉm cười nói:

- Tuy vốn dĩ đều nằm trong Địa khu Lê Dương, nhưng các vị đều đến từ Bắc Bắc, có thể thời gian đến Lê Dương sẽ nhiều hơn, còn cơ hội đến miền Nam của chúng tôi e rằng tương đối ít. Đối với Phong Châu chúng tôi e là còn chưa biết nhiều, vậy hôm nay tôi sẽ giới thiệu cho mọi người về Phong Châu.

- Trưởng phòng Lục, sao tôi lại cảm thấy có chút hương vị của Vương bà bán dưa (quảng cáo khoa trương – chú thích của BTV) trong đó nhỉ? Tuy chúng tôi đến Phong Châu không nhiều, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, cũng muốn có thứ gì đó đáng để xem, nhưng e là chúng tôi cũng đã sớm nghe nói đến rồi.

Người nói chen vào là chủ nhiệm Đảng bộ của nhà máy cơ giới Bắc Phương, Cảnh Trường Hà.

Cảnh Trường Hà không chỉ là chủ nhiệm Đảng bộ của nhà máy cơ giới Bắc Phương, ủy viên Mặt trận Tổ Quốc tỉnh, một người thích du lịch chụp ảnh, mà còn là ban quản lý thường trực của của hiệp hội nhiếp ảnh gia tỉnh và là phó chủ tịch hiệp hội nhiếp ảnh gia khu vực Lê Dương, y được coi là nhân vật vào nam ra bắc thấy nhiều biết rộng. Câu nói của y có ý chế nhạo Lục Vi Dân đã quá khoa trương, rằng đất Phong Châu này vốn dĩ chẳng có thứ gì đáng để ngắm nhìn, nếu thực sự có đi chẳng nữa thì phải nổi tiếng khắp nơi từ lâu rồi mới đúng.

- Chủ nhiệm Cảnh, ông học rộng biết nhiều, đã nhìn thấy nhiều danh lam thắng cảnh, sông núi nổi tiếng của tổ quốc, nhưng nói thật lòng, những cảnh đẹp thật sự thường không bao giờ tồn tại ở những nơi dễ thấy, mà chỉ có ở những nơi xa xôi hẻo lánh hoặc những nơi con người ít tới chưa tìm ra được. Chẳng hay câu nói của tôi có chút lí lẽ nào không?

Lục Vi Dân cười mỉm tiếp tục nói:

- Phong Châu chúng tôi tuy không có sông núi nào nổi tiếng nhưng phía đông núi Đại Hoài được mệnh danh là tiểu Tần Lĩnh của khu vực Hoa Đông, khí hậu riêng biệt, sinh vật phong phú, hơn nữa nơi này gần như không bị ô nhiễm. Còn phía tây núi Thúy Phong, thế núi kì lạ hiểm trở, những ngọn núi cao san sát nhau, còn lưu giữ thảm thực vật nguyên thủy cực kì hiếm thấy ở Xương Giang. Các ông cũng biết thảm thực vật Xương Giang hiện có về cơ bản đều là dải rừng tái sinh. Còn 2 đỉnh cao nhất của dãy núi Thúy Phong là Bàn Mã và Loan Cung lại lưu giữ dải rừng cây lá rụng to bản thiên nhiên nguyên thủy, không ít những loại cây như cây ngọc củng đồng, cây thủy sam, cây bạch quả phân bố thành vùng cực kì hiếm thấy, đó cũng là thiên đường của những khách du lịch. Có lẽ chủ nhiệm Cảnh còn chưa biết đến những điều này?

Những điều mà Lục Vi Dân nói đến Cảnh Trường Hà quả thật không biết gì, tuy mấy huyện phía Bắc Lệ Dương y đều đã đi qua, nhưng vì ở những huyện đó phát triển ngành khai thác tài nguyên khoáng sản, môi trường bị hủy hoại khá nghiêm trọng khiến một thợ nhiếp ảnh như y có chút đau lòng. Y từng phát biểu trên những trang báo trong và ngoài tỉnh, từng kêu gọi Mặt trận Tổ quốc phải chú ý bảo vệ môi trường sinh thái, nhưng vẫn chưa thể gây được sự chú ý xem trọng của chính quyền địa phương.

- Hà? Cậu nói tới vấn đề này quả thật tôi không rõ lắm.

Cảnh Trường Hà có chút kinh ngạc, đưa mắt nhìn Lục Vi Dân một cái. Y hoàn toàn không hiểu rõ về Lục Vi Dân, chỉ biết rằng Lục Vi Dân là trưởng phòng tổng hợp của Văn phòng Địa ủy Phong Châu, trong mắt y đây cũng không phải là nhân vật khó lường gì, cho nên lúc nói chuyện y cũng không quá khách khí. Chỉ có điều khi nghe những lời đó của Lục Vi Dân, trái lại y lại có thiện cảm với hẳn. Không cần biết âm mưu mục đích của đối phương là gì, ít nhất thì đối phương cũng đã bỏ ra không ít tâm trí, chỉ cần một câu nói

của bản thân lập tức có thể ứng đối được, đủ thấy người ta đã có sự chuẩn bị rất kỹ càng.

- Thảm thực vật núi Đại Hoàì bên Phong Châu thực sự được bảo vệ tốt chứ? Tên đỉnh núi Bàn Mã và Loan Cung mà cậu nhắc tới rất thú vị, không hiểu chúng có nguồn gốc từ đâu?

- Ha ha, nhìn xem, vừa nhắc tới những thứ này ông Cảnh liền hứng thú rồi. Ông Cảnh à, chỉ tiếc là tất cả những nơi mà Lục Vi Dân vừa nói đến đều không gần thành phố Phong Châu. Chi bằng hãy để trưởng phòng Lục đi cùng ông.

Âu Chấn Thái vừa cười vừa nói xen vào.

- Không sao, hôm nay không đủ thời gian, hoan nghênh chủ nhiệm Cảnh đến Phong Châu chúng tôi bất cứ lúc nào, tôi rất sẵn lòng đưa chủ nhiệm Cảnh đi thăm núi Đại Hoàì hay núi Thúy Phong. Đỉnh Bàn Mã và Loan Cung cũng có nguồn gốc của chúng. Tương truyền tướng quân nổi tiếng triều Đường Lý Quang Bật khi khởi nghĩa chinh phạt Viên Triều đã đóng quân ở đây. Trên đỉnh Bàn Mã có bia đá nơi mà Lý Quang Bật đã đóng quân, còn trên đỉnh Loan Cung thì có chiếc bục nơi mà Lý Quang Bật đã giương cung bắn hổ. Bỏ qua những điển cố lịch sử này, vẻ đẹp của đỉnh Bàn Mã và Loan Cung cũng đã đủ khiến con người ta lưu luyến không muốn rời xa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Công Tâm Là Trên Hết

Lục Vi Dân mừng thầm trong lòng. Có thể khiến đối phương hứng thú là một việc tốt, không cần quan tâm tới ngày sau, hiện tại có thể thu hút được sự chú ý của đối phương là đã có một bước khởi đầu thuận lợi. Dường như Âu Chấn Thái cũng rất thích thú. Không biết cuộc nói chuyện của mình và Âu Chấn Quốc có thật sự tạo ra chút cảm hứng, giúp Âu Chấn Quốc làm công việc của Âu Chấn Thái có hiệu quả?

- Việc công làm trọng, việc công làm trọng, hôm nay trưởng phòng Lục định đưa chúng tôi đi đâu vậy? Lần này Bí thư Âu đưa chúng tôi đến là muốn khảo sát liệu rằng Phong Châu có thích hợp để làm địa điểm chuyển đến của nhà máy cơ giới Bắc Phương chúng tôi hay không, chứ không liên quan tới vấn đề du lịch. Điểm này trưởng phòng Lục cần phải hiểu rõ cho.

Cảnh Trường Hà có ý nhắc nhở Lục Vi Dân, con người này một khi đã có ấn tượng tốt thì dù có như thế nào đi nữa cũng vẫn thấy vừa mắt. Cảnh Trường Hà cảm thấy Lục Vi Dân rất biết cách nói chuyện, vừa lễ phép lại vừa đúng mực, lời lẽ văn phong đều rất hợp với khẩu vị của y cho nên nói chuyện cũng tự nhiên thoải mái hơn nhiều.

- Bí thư Âu, chủ nhiệm Cảnh, hai vị lãnh đạo, tôi không biết Phong Châu chúng tôi liệu có phù hợp làm địa điểm mà nhà máy cơ giới Bắc Phương sẽ chuyển đến? Như chủ nhiệm Cảnh vừa nói, đương nhiên không phải dựa vào tài nguyên du lịch phong phú hay không, nhưng tôi cảm thấy phong cảnh tươi đẹp, môi trường tốt ít ra cũng tốt hơn một môi trường bị ô nhiễm nghiêm trọng lại ồn ào huyên náo và ùn tắc bất cứ lúc nào?

Lục Vi Dân biết rằng bắt đầu từ giờ khắc này hẳn phải làm hết khả năng để có thể thể hiện ra phương diện có sức cạnh tranh lớn nhất của Phong Châu và còn phải tiêu trừ, loại bỏ phương diện mà những người này có ấn tượng không tốt. Công việc này thì tương đương với việc làm bài thi, mà ấn tượng ban đầu là cái quan trọng nhất. Tất cả những điều này phải do tự bản thân mình biểu diễn.

Ban đầu hẳn cũng suy nghĩ có nên đem nhân viên của Ủy ban Xây dựng và phòng tuyên truyền hay nhân viên của những ngành liên quan như giáo dục, vệ sinh, văn hóa cùng đi, để khi gặp những vấn đề mà bản thân không biết rõ họ có thể giúp mình xử lý tốt mọi chuyện. Nhưng cân nhắc hết lần này đến lần khác rốt cuộc vẫn phải bỏ cuộc. Đối với tư chất của những nhân viên thuộc những ngành và bộ phận này, Lục Vi Dân quả thực không dám nói mạnh, không khéo những người này sẽ sơ xuất mà làm hỏng hết chuyện. Hẳn thà tin tưởng vào sự nhanh trí của mình còn hơn ở đó mà kêu oan.

Cho nên cuối cùng hẳn chỉ mượn một người ở phòng thư kí Địa ủy, một cô gái mới vào thực tập tại Văn phòng Địa ủy. Trong hai ngày làm việc cô gái này rất yêu nghề và chăm chỉ nỗ lực, những công việc được sắp xếp đều làm rất nhanh và gọn. Điều này khiến cho Lục Vi Dân rất hài lòng, vì vậy hẳn mới để cô gái tham gia hành trình “hướng dẫn du lịch” lần này.

Lúc này cô gái chỉ ngồi yên ở ghế sau, sau khi Lục Vi Dân dùng ánh mắt ra hiệu cô ta mới đứng dậy lấy từ trong ba lô ra vài tờ giấy giới thiệu in màu trên giấy in bằng đồng, rồi từng bản từng bản một đặt chúng lên tay của những người đang ngồi.

- Bí thư Âu, các vị lãnh đạo, trong tay các vị là bản giới thiệu sơ lược về Phong Châu của chúng tôi. Đương nhiên đây chỉ là một bản giới thiệu tình hình cơ bản của Phong Châu. Thêm nữa đó là bản giới thiệu văn tắt sau khi Phong Châu thành lập. Tuy vậy nó cũng có thể giúp các vị bước đầu tìm hiểu về chất lịch sử văn hóa sâu thẳm bên trong cũng như triển vọng, xu thế phát

triển trong tương lai của Phong Châu.

Lục Vi Dân sớm đã thuộc lòng nội dung của bản in bằng giấy đồng này.

Trên thực tế, khi bên Phong Châu có ý định tiếp xúc với nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ giới Bắc Phương, Lục Vi Dân đã kiến nghị lên Văn phòng Địa ủy, yêu cầu Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu cần phải xem xét đem tình hình cơ bản cũng như ưu thế riêng của Phong Châu in thành một tài liệu tuyên truyền có tranh ảnh minh họa. Ngoài ra tài liệu này phải được thiết kế tỉ mỉ tinh tế, thậm chí có thể có những chi tiết khuếch đại. Như thế có thể đem đến cho cán bộ công nhân viên chức nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ giới Bắc Phương ấn tượng vô cùng trực quan.

Là tài liệu tuyên truyền thì nhất định phải thể hiện được mặt tốt đẹp nhất. Với những công nhân viên chức không đến Phong Châu mà nói, ấn tượng của họ gần như đều mang tính hình thức quy cách nhất định. Tuy nhiên ý kiến đề nghị này lại không được Ủy ban nhân dân địa khu coi trọng.

Mặc dù về sau Ủy ban cũng nhờ công ty thiết kế quảng cáo để làm một đề cương tuyên truyền, tuy nhiên bản đề cương này lại quá tuyên thống và đơn giản, chỉ đơn thuần là một tài liệu tuyên giáo bình thường, lại không có tranh màu minh họa như thế sẽ càng làm cho người ta không có hứng thú để đọc, vì vậy cho tới lúc cuối ý tưởng này cũng không được đưa ra nữa. Đại khái cũng cảm thấy thà không đưa ra còn hơn, tránh bị phản tác dụng.

Tài liệu tuyên truyền này phát đến tay của quần chúng quả nhiên thu hút được rất nhiều sự chú ý của những trang báo cao cấp cũng như việc chụp hình của những nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. Sau đó qua sự kì công chế tác tương đối tỉ mỉ, tinh xảo của công ty quảng cáo, nhưng giá cả lại mắc mà số lượng bản in cũng không nhiều.

Tài liệu mà Lục Vi Dân cân nhắc tuy chỉ là bản thảo ban đầu, nhưng vừa

có thể làm tài liệu tuyên truyền nhằm vào nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ giới Bắc Phương, vừa có thể làm một bộ phận tư liệu để kêu gọi kinh doanh và thu hút đầu tư của Phong Châu sau này. Hãn nghĩ còn cần phải làm một bản kế hoạch xây dựng phát triển sau khi Phong Châu được thành lập. Chỉ có điều ý tưởng này không đem ra ngay lúc đó, bây giờ cũng chỉ có thể thuyết minh dựa vào chính cái miệng của mình mà thôi.

- Mời mọi người xem, đây là con đường lớn có tên Hương Sơn mà thành phố Phong Châu vừa hoàn thành năm ngoái. Mặc dù nơi này không được coi là trung tâm của thành phố Phong Châu cũ, tuy nhiên theo phương hướng quy hoạch đô thị của thành phố Phong Châu, hướng phát triển chủ yếu của chúng tôi là phát triển dọc theo sông Phong và những nhánh sông khác của nó như sông Đông Phong và sông Tây Phong. Đương nhiên theo sự phát triển sau này của thành phố, khu vực ven bờ sông Đông cũng có thể sẽ được đưa vào quy hoạch phát triển của thành phố, nhưng dự tính trong vòng 10 năm tới thành phố Phong Châu sẽ chủ yếu phát triển dựa vào sông Phong, sông Đông Phong và sông Tây Phong.

Lục Vi Dân vừa ra hiệu lái xe đi chậm lại vừa tiện tay chỉ vào một đền thờ có phong thái khác thường ở bên đường.

- Mọi người nhìn xem kia là cái gì? Chắc rằng mọi người sẽ không tưởng tượng ra được đúng không? Đền thờ vừa đẹp vừa mang đậm sắc thái Trung Quốc này là cổng chính của trường cấp 3 Phong Châu II mà chúng tôi mới xây dựng, có lẽ mọi người cũng đã nghe nói tới. Tuy kinh tế của Phong Châu ban đầu cũng không là gì so với cả khu vực Lê Dương, có điều trình độ giáo dục của Phong Châu vẫn nằm trong top 3 ở Lê Dương, chuẩn xác mà nói thì phải là top 2, ngang hàng với trình độ giáo dục của Lê Dương.

Trường cấp 3 Phong Châu I và trường cấp 3 Lê Dương I cùng với trường cấp 3 Phong Châu II và trường cấp 3 Lê Sơn vẫn là đối thủ cạnh tranh từ trước tới nay. Các huyện thị khác trong khu vực Lê Dương thường chỉ có một

trường cấp 3 trọng điểm ngoại trừ Lê Dương và Phong Châu, trong khi đó Lê Dương là khu vực cố hữu ở đây từ lâu, còn Phong Châu chỉ là một huyện thị bình thường. Tại sao lại có sự khác biệt này? Điều này phải chăng có mối quan hệ lớn tới sự tập hợp văn nhân từ triều Minh đến nay và truyền thống học tập nông hậu của Phong Châu.

- Trong khi các thân sĩ địa chủ ở các địa phương khác kiếm được tiền đều vung tiền bốn phía mua ruộng mua đất tu sửa nhà cửa, chỉ có riêng thương nhân và địa chủ thân sĩ bên Phong Châu chúng tôi lại quỳn góp cho giáo dục. Thế nên trường cấp 3 công lập Phong Châu chính là trường cấp 3 Phong Châu I bây giờ, còn trường cấp 3 Phong Châu II trước giải phóng tuy chỉ là trường dân lập nhưng trình độ giáo dục lại không kém một chút nào so với trường cấp 3 Phong Châu I. Họ phải tiếp tục phát huy phong thái nghiên cứu học vấn này mới có thể có trình độ giáo dục hiện tại như Phong Châu của chúng tôi.

- Số lượng học sinh Trường cấp 3 Phong Châu I thi đỗ vào các trường đại học trọng điểm nổi tiếng toàn quốc như đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh, Phục Đán, Chiết Đại, Đồng Tế, Nam Khai cũng không ít. Năm ngoái trường cấp 3 Phong Châu I có 4 học sinh thi đỗ đại học Thanh Hoa, 3 học sinh đỗ đại học Bắc Kinh, 2 học sinh đỗ đại học khoa học Trung Quốc và sinh viên đỗ vào các trường đại học như Đồng Tế, Nam Khai, đại học giao thông Thượng Hải, đại học công nghiệp Cáp Nhĩ Tân lại càng nhiều. Còn trường cấp 3 Phong Châu I vốn coi trọng môn khoa học xã hội từ xưa tới nay lại càng xuất sắc hơn. Năm ngoái trường có 5 học sinh thi đỗ đại học Bắc Kinh, 2 trường đại học nhân dân Trung Quốc và đại học Phục Đán đều có học sinh của trường thi đậu, học sinh thi đỗ các đại học trọng điểm khác như đại học Chiết Đại, đại học sư phạm Bắc Kinh, đại học Trung Sơn lại càng nhiều hơn. So với bất cứ huyện thị nào trong toàn tỉnh, trình độ giáo dục như thế này cũng là nổi trội rồi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Lửa Mạnh

Xe khách Kim Long chui qua cổng chính của trường cấp 3 Phong Châu II, tiến vào khu vực trường, sân bóng đá, sân bóng rổ, thư viện và nhà ăn. Quy hoạch rất hợp lí khiến cho một đội ngũ nhà máy cơ giới Bắc Phương vẫn hay chướng mắt với diện mạo của thành phố Phong Châu phải một phen kinh ngạc. Bọn họ như thế nào cũng không thể tin một huyện nông nghiệp có nền tài chính khá yếu kém này lại có trường học quy mô như thế, đặc biệt là khi biết điều kiện của trường cấp 3 Phong Châu I tương đương với điều kiện của trường cấp 3 Phong Châu II thì sự cảm kích còn nhiều hơn cả sự ngạc nhiên.

Nhìn những vị khách của nhà máy cơ giới Bắc Phương sau khi xuống xe bắt đầu nói chuyện với lãnh đạo và giáo viên của trường cấp 3 Phong Châu II những người đã đợi ở trước tòa nhà giảng đường từ sớm, Lục Vi Dân biết rằng chiêu này hẳn đã dùng đúng rồi.

Chất lượng giáo dục của con em những công nhân nhà máy cơ giới Bắc Phương mà hẳn tìm hiểu khiến cho người ta dám tin, công nhân viên chức sớm đã có thành kiến với trình độ học vấn của con em mình, không ít công nhân viên người mà cảm thấy rằng con mình khó có thể tốt nghiệp khi học ở trường nhà thậm chí còn không tiếc tiền để chúng đến học ở huyện Bác Bắc. Đây cũng là một nhân tố quan trọng mà công nhân viên chức nhà máy cơ giới Bắc Phương yêu cầu nơi nhà máy chuyển đến nhất định phải giải quyết được vấn đề học tập cho con em họ. Vì vậy Lục Vi Dân đã chọn trường cấp 3 Phong Châu II là trạm dừng chân đầu tiên.

Âu Chấn Thái nhìn thoáng Lục Vi Dân đang đứng ở một bên mỉm cười

không nói gì, trong lòng cũng đang có sự toan tính.

Nếu cái điểm này cũng do bản thân người này quyết định thì không thể không đánh giá rằng con người này cũng có chút trình độ. Chỉ một thoáng đã có thể nắm được lòng dạ của những người trong nhà máy. Con trai của ông Cảnh vừa mới lên lớp 9 và ông ta thì đang buồn phiền vì việc tìm trường cấp 3 cho con. Con gái của phó chủ tịch công đoàn mới học lớp 7 mà y cũng đã từng nói về chuyện chuẩn bị sớm đem con gái lên thành phố học. Chiêu này của Lục Vi Dân vừa lúc chạm đúng vào mối quan tâm của họ thì có không muốn họ động lòng cũng không được.

Thời gian lưu lại ở trường cấp 3 Phong Châu II vượt khỏi dự trù, vốn chỉ chuẩn bị dừng lại ở trường cấp 3 Phong Châu II 20 phút để nghe qua sự giới thiệu của lãnh đạo và giáo viên của trường, nhưng mấy vị khách này hiển nhiên lại chưa hài lòng với sự quan sát tầm xa này mà lại yêu cầu phải được quan sát thực tế hình hình học tập của trường. Yêu cầu này có chút vượt ra ngoài ý liệu của Lục Vi Dân và trường học, tuy nhiên Lục Vi Dân vẫn rất thoải mái tiếp tục làm công việc của mình. Việc này dây dưa ra cũng mất gần 50 phút rồi mà vẫn chưa thấy dấu hiệu kết thúc.

- Bí thư Âu, có nên giục chủ nhiệm Cảnh và các ông ấy không? Như thế này xem chừng không phải là đến thăm toàn cảnh Phong Châu chúng tôi mà lại thành ra đoàn khảo sát giáo dục rồi.

Lục Vi Dân đùa tếu:

- Sau này có cơ hội hoan nghênh mọi người đến trường cấp 3 Phong Châu II chúng tôi thăm quan học tập.

- Trưởng phòng Lục, đây không phải là điều mà anh muốn đó sao? Lúc này e rằng anh phải vui như phất cờ trong bụng chứ?

Âu Chấn Thái vừa lắc đầu vừa thở dài:

- Ông Cảnh cũng thật là, có cần thiết đến mức đấy không? Có điều cũng khó trách, con trai ông sắp lên học cấp 3 rồi cũng cần lo lắng, trình độ giáo dục của con em cán bộ trong nhà máy quả thật có hơi kém một chút.

- Nếu nói đến trình độ dạy học cấp 3 thì trường cấp 3 Phong Châu I và trường cấp 3 Phong Châu II đều có điểm vượt trội riêng. Cả hai trường đều rất tốt, trường cấp 3 Phong Châu I có ưu thế về khoa học tự nhiên, còn thì trường cấp 3 Phong Châu II có lợi thế ở những môn khoa học xã hội. Nhưng tiêu chuẩn giáo dục của trường trung học thực nghiệm thành phố Phong Châu còn cao hơn 2 trường này một bậc, chỉ có điều trường trung học thực nghiệm chưa có lớp cấp 3 mà thôi nếu không chắc chắn sẽ tạo được thế ba chân vững chắc.

Lục Vi Dân cười nói:

- Vừa rồi chủ tịch công đoàn Tổng hỏi lại tôi, tôi đã trả lời nếu là học trung học thì tôi giới thiệu cho ông trường trung học thực nghiệm sẽ có nền tảng vững chắc.

- Ở, trường phòng Lục sao anh lại chắc chắn là nhà máy cơ giới Bắc Phương sẽ ngụ lại ở Phong Châu các ông thế?

Âu Chấn Thái tức giận hỏi lại:

-Lẽ nào Thanh Khê lại không có trường học nào tốt hay sao?

Lục Vi Dân cũng không tức giận, cười nói:

-Ha ha, bí thư Lục, tôi có nói như vậy đâu, chủ tịch Tổng hỏi tôi, tôi lại không thể nói hay là ông để con đến học ở Thanh Khê đi. Cho dù nhà máy cơ giới Bắc Phương có chuyển tới Phong Châu chúng tôi hay không thì vấn đề

học tập của một đứa trẻ Lục Vi Dân tôi đây vẫn có đủ tự tin để giải quyết.

- Trưởng phòng Lục, coi như tôi nhìn ra được năng lực của anh rồi, khó trách Chấn Quốc nói trí tuệ và tuổi tác của anh rất không tương xứng, tôi vẫn không tin, hôm nay xem như được lĩnh giáo rồi. Nhưng đây mới là trạm đầu tiên mà tôi thấy tâm trí của những người trong đoàn chúng ta đã bị anh bắt làm tù binh đến hơn một nửa rồi.

Âu Chấn Thái nói nửa vờ:

- Sớm biết trước tôi đã không để anh dẫn đầu đoàn, thật là sơ suất quá.

Lục Vi Dân cao giọng cười ha hả.

Hắn cảm thấy vị phó bí thư đảng ủy nhà máy Bắc Phương này rất thú vị, cũng rất hài hước, nhìn bề ngoài thì như đang chế giễu hắn, nhưng lại không phản đối cách làm của hắn, thậm chí lại có chút ý chủ động cung cấp phương tiện, đương nhiên ông ta muốn phản đối mình cũng không biết phản đối ở đâu. Bản thân cũng chỉ dùng cách đơn giản nhất, trực tiếp nhất và hiệu quả nhất để thu hút đối phương, so với việc ngồi trong phòng hội nghị nhìn những thứ trên bàn thì hiệu quả của cách làm này không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Suốt một giờ mười phút, khi mấy người như Cảnh Trường Hà, phó chủ tịch công đoàn nhà máy cơ khí Bắc Phương cùng đi ra với hiệu trưởng Trương và các lãnh đạo của trường cấp 3 Phong Châu II, Lục Vi Dân liếc qua đồng hồ, 70 phút, trọn vẹn 70 phút, 9 giờ 10 tới trường cấp 3 Phong Châu II, bây giờ đã là 10 giờ 20, mất gần một buổi sáng, cả một lộ trình đều bị làm cho loạn hết cả lên rồi.

Cảnh Trường Hà nhìn thấy Lục Vi Dân liếc nhìn đồng hồ liền chớp tay rồi nhanh chóng đi tới chỗ Lục Vi Dân:

- Ngại quá, ngại quá, trưởng phòng Lục, bí thư Âu, đã làm mất thời gian của các anh rồi. Đến rồi không dứt ra được. Đều tại tôi, đều tại tôi! Đây không phải là chuyện không liên quan tới tôi, không liên quan tới tôi thì loạn mất. Cũng may thằng nhóc nhà tôi học hành cũng có chút tài năng, không gì thì cũng muốn tìm cho nó một ngôi trường tốt.

- Không thể trách một mình ông Cảnh, tôi cũng vậy. Không ngờ trình độ giáo giục của trường cấp 3 Phong Châu II lại khá như vậy.

Phó chủ tịch công đoàn đi theo sau cũng vừa cười vừa chen vào mấy câu.

- Được, ông Tống, có chút thời gian như thế mà ông đã có thể nhìn ra cái tốt cái xấu của một trường học rồi cơ à?

- Bí thư Âu, phong trào học tập, phong trào học tập là quan trọng nhất. Ông xem chỉ cần nhìn phong trào học tập của trường này là biết trường học như thế nào rồi. Gặp hai học sinh thì cả hai đều đang thảo luận vấn đề học tập, cũng không ít học sinh vây quanh giáo viên hỏi về chuyện bài vở. Chỉ cần nhìn thôi đã có thể thấy hết rồi.

Ông Tống cười híp mắt nói.

Âu Chấn Thái thật sự không biết nên nói thế nào với ông Tống này. Bản thân y coi như đã dễ dàng cho Lục Vi Dân rồi, không ngờ con người này lại quá thẳng thắn, vụ đàm phán này về sau còn tiếp tục đàm phán như thế nào nữa?

- Không có gì, chủ nhiệm Cảnh, chủ tịch Tống, các ông đều là người có con trai con gái, việc của con cái đương nhiên là việc lớn, tôi hiểu tôi hiểu, không sao cả. Chỉ là lộ trình này phải thay đổi một chút... Bí thư Âu, ông thấy...

Lục Vi Dân ngoái cổ lại nhìn Âu Chấn Thái, mỉm cười trưng cầu ý kiến.

- Trưởng phòng Lục, đến giờ này rồi, quyết định ra sao là tùy ở anh. Xem ra những người đến lần này đều rất hào hứng, chúng tôi sẽ theo sự sắp xếp của anh.

Thái độ của Âu Chấn thoải mái hơn. Y biết Lục Vi Dân đã tốn không ít tâm tư cho chuyến đi lần này, một lòng muốn để lại một ấn sâu sắc trong đám người của y. Và rằng thời gian này càng dồi dào sẽ càng có lợi cho ý đồ của Lục Vi Dân.

- Điều đó đương nhiên là tốt rồi, xin mọi người cho tôi chút thời gian, đừng nóng lòng sốt ruột quá thế, buổi sáng chúng ta sẽ đi thăm nội thành Phong Châu, chủ yếu là sông Phong và các nhánh của sông Đông Phong. Nơi đó là phương hướng quy hoạch phát triển khu làm việc hành chính và khu sinh hoạt chính của chúng tôi, đồng thời cũng là công viên nước nhánh sông Hồ Lô trong quy hoạch. Phong cảnh ở đó khá đẹp, có một số lượng lớn các loài chim sống trong nhánh sông này. Ở đó cũng có 3 bãi bồi, chính là khu quan sát chim nổi tiếng của tỉnh Xương Giang.

Lục Vi Dân ném ra quả bom thứ 2.

- Công viên nước? Khu quan sát chim?

Không ngoài dự tính của Lục Vi Dân... một vài vị khách của nhà máy cơ giới Bắc Phương bao gồm cả Âu Chấn Thái đều thốt lên kinh ngạc.

Cái huyện nhỏ tồi tàn như Phong Châu còn có thể có công viên nước. E là đến công viên trên phố bình thường còn chưa làm ngay ngẩn nói gì đến công viên nước, nói gì đến khu quan sát chim? Đây đúng là chuyện mới mẻ nhất trên đời.

Chương 287: Lửa mạnh (2)

- Xem ra mọi người đều không tin. Tôi cảm thấy mọi người đã quá thành

kiến với Phong Châu chúng tôi rồi, có điều tin rằng có trường cấp 3 Phong Châu II kiểu mẫu thì việc có thêm điều bất ngờ xảy ra ở đây cũng là một điều rất bình thường không phải sao?

Lục Vi Dân buông thông tay, ánh mắt bình lạng như nước:

- Không sai... Phong Châu là khu vực mới được thành lập, về căn bản vẫn còn rất yếu kém, nhưng không có nghĩa là tầm mắt chúng tôi hạn hẹp, không biết nhìn xa trông rộng. Phong Châu là nơi tụ họp của 4 con sông, hơn nữa nước sông dồi dào, nằm gần đường phân chia địa lý giữa phía bắc và phía nam đất nước. Đây cũng là điểm nút di cư Bắc Nam của các loài chim do đó mà điều kiện quan sát chim khá lí tưởng. Điều kiện tự nhiên tuyệt vời này chúng tôi đương nhiên phải bảo vệ rồi. Điều này chẳng những có thể nâng cao phong cách của thành phố Phong Châu, mà còn là tài nguyên quý báu của Phong Châu chúng tôi, là điểm đến lí tưởng cho người dân Phong Châu nghỉ ngơi sau một ngày làm việc bận rộn. Với tư cách là cán bộ đảng ủy chính quyền, việc cung cấp môi trường sinh hoạt nghỉ ngơi thoải mái cho những người dân đã lao động vất vả cả ngày cũng là lẽ dĩ nhiên, không thể phủ nhận.

Nghe Lục Vi Dân nói như vậy, ánh mắt của những người trên xe đều trở nên có chút phức tạp. Nói thật thì bọn họ có chút khinh thường đối với những cán bộ địa phương trên này, luôn cho rằng tố chất văn hóa của những cán bộ quê mùa này là thấp, giáo dục kém, thêm vào đó thổ âm của Phong Châu rất nặng, càng có vẻ nhà quê hơn. Buổi tham quan hôm nay tuy chỉ mới bắt đầu nhưng đã để lại cho họ những ấn tượng khác nhau. Ngoại trừ việc trường cấp 3 Phong Châu II đem đến cảm giác mới mẻ ra thì biểu hiện của Trưởng phòng Thư kí văn phòng Địa ủy, người phụ trách tiếp đãi giới thiệu đảng trước cũng đáng chú ý, khiến mọi người không ngừng tán thưởng.

- Ha ha, trưởng phòng Lục, thật là không thể hình dung ra được Địa ủy và Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu lại có tầm nhìn xa như vậy, chỉ có điều

các anh định xây dựng khu hành chính và khu sinh hoạt chính đều ở gần công viên nước. Nếu khu sinh hoạt của công nhân nhà máy cơ giới Bắc Phương có thể xây dựng cùng một chỗ với khu sinh hoạt của cán bộ cơ quan các anh, vậy chắc sẽ không có ảnh hưởng gì tới công viên nước nhỉ?

Nói chen vào là Trưởng phòng xây dựng cơ bản nhà máy cơ giới Bắc Phương.

- Vâng. Trưởng phòng Dương lo lắng điểm này cũng đúng. Tuy nhiên sau khi đã đi xem, ông có thể nhận ra rằng chúng tôi sớm đã suy nghĩ tới vấn đề này rồi.

Lục Vi Dân ra hiệu cho lái xe nổ máy.

- Trăm nghe không bằng một thấy, lát nữa mọi người sẽ được quan sát thực tế. Ngoài ra chúng tôi cũng đã chuẩn bị bản đồ quy hoạch của thành phố Phong Châu trong vòng 5 đến 10 năm, thậm chí là 20 năm. Tôi tin rằng kết hợp với bản đồ quy hoạch này, mọi người có thể hiểu rõ hơn về Phong Châu.

Khi xe khách Kim Long chậm rãi đưa đoàn khách men theo sông Đông Phong và các nhánh sông Phong, một cảnh tượng tuyệt vời của mùa hạ như một bức tranh sinh động tràn trề sức sống có cánh chim bay lượn cỏ mọc xanh tươi hiện ra trước mắt mọi người.

- Nhìn xem, đây chính là khu vực sông Đông Phong và các nhánh sông Phong. Cả một miền sông nước không phải là rất lớn, chỉ có trên dưới 2.5 km², mọi người cũng đã nhìn thấy rồi. Bên đó có ba bãi cỏ xếp thành hình tam giác trong hồ. Diện tích thoạt nhìn thì tương đối nhỏ nhưng vào mùa đông sẽ có thể to hơn một chút. Vùng bao gồm ba bãi cỏ xếp thành hình tam giác đó cũng chính là thiên đường trú đông của các loài chim. Những loài thực vật như lau, sậy, rau nghề mọc dọc theo bờ sông. Bây giờ là mùa hạ, có thể nhìn thấy rất nhiều loài chim nhỏ quý hiếm, nếu là mùa đông thì càng

không cần phải nói, những loài chim bay về đây trú đông thực sự khiến mọi người nhìn không chớp mắt...

Lục Vi Dân cũng có chút xúc động, miền sông nước này ở hậu thế cũng chính là khi bước vào thế kỉ 21 chưa được mấy năm hầu như biến mất không còn. Cả vùng sông nước Hồ Nam cách thành phố khá xa, có diện tích lớn hơn, điều kiện tốt hơn cũng nhanh chóng thu hẹp. Nếu như không có một vị lãnh đạo trung ương nào đó đã tự mình đến hỏi, yêu cầu tỉnh ủy và UBND tỉnh Xương Giang hỏi đến chuyện vây hồ chiếm đất này thì e là vùng đất Hồ Nam cũng sớm đã bị biến mất rồi.

- Mọi người có thể nhìn vào tấm bản đồ trên tay mình. Đúng chính là trang đó. Đây là bản đồ quy hoạch thành phố Phong Châu chúng tôi. Từ màu sắc đậm nhạt mọi người có thể nhìn thấy quy hoạch của Phong Châu trong vòng 5 năm, 10 năm và 15 năm. Vùng đậm nhất chính là nội thành Phong Châu hiện nay, còn vùng nhạt hơn là khu vực quy hoạch xây dựng 5 năm tới.

Lục Vi Dân lại tìm được hứng thú và bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- Vùng này vốn là khu nhà ở của cán bộ các ban ngành Địa ủy và Ủy ban nhân dân, nhưng để hoan nghênh nhà máy cơ giới Bắc Phương và nhà máy cơ khí Trường Phong đến Phong Châu, Ủy ban nhân dân thông qua nghiên cứu cẩn thận đã quyết định sẽ mở rộng phạm vi của khu vực này, đồng thời quy hoạch lại khu buôn bán và khu sinh hoạt văn hóa. Khu vực này vốn được chuẩn bị cho nhà máy cơ giới Bắc Phương.

- Bí thư Âu, các vị có thể nhìn thấy, nơi đó cách cảnh đẹp trước mắt chúng ta chưa đầy 2 km, đi bộ hơn 10 phút là có thể đến nơi. Hơn nữa quy hoạch xây dựng cầu qua sông Đông Phong của chúng tôi sẽ chính thức khởi công vào tháng 3 năm sau. Đây được coi là tuyến giao thông trọng điểm nối liền sông Đông Phong. Nếu như nhà máy cơ giới Bắc Phương muốn di dời đến Phong Châu chúng tôi, nhà máy của các ông cũng sẽ ở bờ sông bên kia

không đến 4 km và đi xe buýt hoặc xe đạp 10 phút là có thể tới nơi.

- Khu đất này của Ủy ban nhân dân Phong Châu sẽ mọc lên những kiến trúc sông núi hiểm trở từ nguồn ngân sách tài chính nghèo nàn. Từ đây sẽ có rất nhiều đường núi hiểm trở men theo khu vực đầm lầy. Nơi này sẽ trở thành nơi nghỉ ngơi chính của nhân dân Phong Châu.

Ở chỗ giao nhau giữa sông Đông Phong và các nhánh của sông Phong, nghe nói khu vực này dự định làm khu sinh hoạt của nhà máy cơ giới Bắc Phương, đoàn đại biểu của nhà máy cơ giới Bắc Phương thật đã có chút ham chơi quên đường về. Nếu bên Phong Châu thật sự sẽ đưa khu đất này cho nhà máy cơ giới Bắc Phương, và xây dựng công viên nước này thì có thể tưởng tượng điều này có sức hấp dẫn lớn như thế nào đối với công nhân nhà máy. Đặc biệt là đối với những công nhân đã nghỉ hưu hoặc những công nhân sẽ nghỉ hưu trong vòng 5 hoặc 10 năm nữa mà nói, viễn cảnh như này quả thật không thể bỏ qua được.

Người này thật sự đã tốn một phen tâm trí, Âu Chấn Thái chú ý đến những đoạn đường đoàn đã đi qua ban này đều là những đoạn đường mở tạm thời hoặc dùng bùn đất đá vụn lót lên, hiển nhiên là làm để đón đoàn tham quan của mình rồi. Khu vực này bây giờ xem ra còn rất hẻo lánh và bình yên, đơn thuần chỉ là vùng ngoại ô nhưng nếu đúng như lời Lục Vi Dân nói, cầu lớn bắc qua sông Đông Phong có xây dựng qua đây, vậy thì đi xuống dưới có thể cùng với chiếc cầu qua sông Phong đã được xây dựng qua lại giao lưu. Đường vòng Tân Hà này nếu cũng như hấn nói sắp được khởi công, như vậy vùng này, không còn nghi ngờ gì nữa, sẽ dần dần trở thành khu trung tâm quan trọng của Phong Châu.

Lúc từ công viên nước tương lai trở về khách sạn Thiên Hà, những vị khách của nhà máy cơ giới Bắc Phương đều rất sôi nổi ngoại trừ Âu Chấn Thái.

Các vị khách tuy không thể hiện thái độ với những gì họ đã thấy vào buổi sáng nhưng Lục Vi Dân biết rằng

Âu Chấn Thái đại khái cũng sẽ suy nghĩ nghiêm túc một chút rằng lần này bọn họ rất cuộc là đi đánh đấm giả bộ cho có khí thế hay cần suy nghĩ cân nhắc thành ý của bên Phong Châu. Điều kiện tốt như thế này, Lục Vi Dân tự cho rằng bất luận là Thanh Khê, Côn Hồ hay Lạc Môn, Lê Dương đều không thể có được nhưng thực sự mà nói mấy thành phố cổ kia cũng không có ưu thế về tài nguyên đất đai như thế này.

Sau khi đã có sự so sánh rõ ràng, Lục Vi Dân cho rằng điều mà những người trong nhà máy cơ giới Bắc Phương cần phải suy nghĩ là lợi ích trước mắt hay lợi ích lâu dài. Nếu lúc này mà họ còn do dự không quyết vậy thì buổi chiều hăn sẽ tìm cách khắc sâu thêm ấn tượng cho bọn họ.

- Làm tốt lắm, Vi Dân!

Vương Chu Sơn có chút hơi men trong người đứng ở hiên Lãng Ba một tay vịn cột gỗ, một tay chống eo, hai cúc áo ngăn tay trước ngực mở ra, để gió thổi vào mặt xua tan những phiền muộn trong lòng.

- Thật không nghĩ tới chuyện này sẽ thuận lợi như vậy. Đừng tưởng rằng nhãi Âu Chấn Quốc kia không ra gì, nhưng hăn ở nhà máy cơ giới Bắc Phương cũng có chút địa vị, lời nói của hăn rất có trọng lượng. Hừ, tránh việc Ủy ban nhân dân bên kia cảm thấy Địa ủy chúng ta làm việc không đặc lực, giờ để tôi xem ai tới nói xấu!

- Bí thư Vương, hiện tại không thể nói như vậy được, đám đại biểu này tuy rằng có chút động lòng nhưng quyền quyết định không nằm trong tay họ, bọn họ cũng phải về báo cáo, quyền quyết định cuối cùng còn nằm trong tay nhà máy của bọn họ cơ.

Lục Vi Dân cũng biết từ việc tham quan cho đến thương lượng được tiến hành tương đối thuận lợi, nhất là cảnh tượng náo nhiệt cải tạo con đường Phong Cổ của một đám người chiều hôm qua, hơn nữa đã chính thức khởi động xây dựng công trình tàu bến cảng chuyên dụng của nhà máy xi măng Phong Châu thuộc tập đoàn Phong Châu, tới căn cứ quy hoạch trong thành phố xác định được vị trí cây cầu lớn đường sắt Kinh Cửu qua hồ Phong Giang và hồ Tây Phong,. Mặc dù mới chỉ tồn tại trên bản đồ, nhưng lại bị Lục Vi Dân thổi phồng đến mức tưởng như ngày mai sẽ phải chính thức khởi công vậy, tập trung tại trạm xe lửa Phong Châu, sau khi trạm trung tâm vận chuyển quốc lộ và trạm giao thông công cộng chung hình thành khu quy hoạch đầu mối trọng yếu vận chuyển thành phố Phong Châu, đám người nhà máy cơ giới Bắc Phương thật có chút bị cảm dỗ rồi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Chớp Lấy Thời Cơ

Lục Vi Dân thành thạo nhất là loại giới thiệu nửa thật nửa giả này, tình huống sáu bảy phần thật trộn lẫn hai phần thậm xưng là có thể đánh lừa dư luận nhất, cũng khiến những người này căn bản không thể nào phát giác.

Ví như việc cải tạo đường Phong Cổ là việc không thậm xưng chút nào, mà đường sắt Kinh Cửu tuy rằng hướng tuyến đích thực phải qua Phong Châu, nhưng việc toàn bộ nhà ga xe lửa Phong Châu hiển nhiên là chậm một bước, mà ngay cả việc xây dựng trung tâm vận chuyển khách đường dài khu vực Phong Châu và trạm giao thông công cộng chung vì trạm xe lửa Phong Châu cũng là việc vô thời hạn.

Nhưng Lục Vi Dân có thể căn cứ vào một số bản quy hoạch sơ lược của Ủy ban Xây dựng và cục giao thông Địa khu, mạnh mẽ khiến bọn họ dựa theo nhu cầu trước mắt mà ảo tưởng lập quy hoạch một đầu mỗi vận chuyển, hơn nữa còn cam đoan trạm xe lửa chậm nhất là năm sau thi công, mà trạm trung tâm vận chuyển hành khách đường dài khu vực mới thì sẽ được thi công đồng bộ với trạm giao thông công cộng chung, hơn nữa còn phải hoàn thành và bắt đầu sử dụng trước khi xây dựng xong trạm xe lửa.

- Vi Dân, trong chuyện này tôi rõ ràng hơn anh

Vương Chu Sơn lơ đãng khoát tay, tóc gáy bị gió thổi lướt nhẹ qua trước ngực:

- Âu Chấn Quốc có thể tới, đã nói lên nhà máy cơ giới Bắc Phương và nhà máy cơ khí Trường Phong có quan hệ hợp tác. Nhà máy cơ khí Trường

Phong đi Thanh Khê có thể còn có khả năng đạt kết quả tốt nhưng nhà máy cơ giới Bắc Phương bất kể là quy mô, hiệu quả, triển vọng sản phẩm thì trường đều không thể đánh đồng với nhà máy Trường Phong. Hơn nữa nhà máy cơ giới Bắc Phương từ lãnh đạo cho đến công nhân tuy rằng có sự chênh lệch với nhà máy Trường Phong, nhưng trong lòng lại không muốn thừa nhận, càng hy vọng điều kiện đối đãi được bình đẳng. Tôi tìm hiểu rồi, Thanh Khê không có khả năng đối với bọn họ đãi ngộ như nhau, loại tâm lý này khiến cho nhà máy Bắc Phương từ lãnh đạo cho đến cán bộ thông thường đều rất không hài lòng, có ý nghĩ này cho nên biểu hiện hai ngày nay của chúng ta mới có hiệu quả tốt như vậy.

Những lời nói của Vương Chu Sơn khiến Lục Vi Dân trong lòng khẽ động, xem ra Vương Chu Sơn cũng không hào phóng như vẻ bề ngoài, tuy ngoài mặt bản thân làm việc tùy tiện buông thả, nhưng trong lòng lại đang cố gắng. Bên phía Thanh Khê hẳn xem ra cũng đã an bài một người luôn chú ý tìm hiểu, nếu không không thể kịp thời nắm bắt tình huống bên phía Thanh Khê.

- Bí thư Vương, ý của ông là nhà máy cơ giới Trường Phong nhất định phải đóng tại Thanh Khê à?

Lục Vi Dân có chút không cam lòng nói.

- Cũng không hẳn vậy, nếu nhà máy cơ giới Bắc Phương thật sự không đến Thanh Khê, như vậy nhà máy cơ giới Trường Phong nhất định phải đánh giá lại lần nữa. Mà đánh giá khác bên phía bộ công nghiệp binh khí phòng chừng cũng hy vọng loại xí nghiệp này có thể tập trung ở khu vực này, những nhân tố này đều có ảnh hưởng. Bí thư Hạ hiện đang ở Bắc Kinh, hôm qua đã gọi điện cho tôi, nói rằng anh ta cũng đang tìm mối quan hệ làm công tác bên bộ công nghiệp binh khí. Việc chúng ta cần làm bây giờ là tạm thời mặc kệ nhà máy cơ khí Trường Phong, cứ nắm thật chặt công việc phía nhà máy cơ giới Bắc Phương bên này, cũng phải cố gắng tranh thủ kí kết hiệp định càng

sớm càng tốt. Điều này có thể tạo áp lực cho nhà máy cơ khí Trường Phong, đến lúc đó cần phải đàm phán với nhà máy cơ khí Trường Phong, cũng sẽ dễ xử lý.

- Bí thư Vương thấy bộ dạng Bí thư Hạ xem ra là nhất định phải giành được, hai người chúng ta cùng chung sức, không sợ nhà máy Bắc Phương của họ không sụp đổ. Chỉ cần nhà máy cơ giới Bắc Phương vào trông, tôi dự tính nhà máy cơ khí Trường Phong kia cũng không thoát khỏi lòng bàn tay.

Lục Vi Dân mỉm cười nói.

- Ha ha, Vi Dân, những lời này của anh thật không thỏa đáng, cái gì gọi là sụp đổ, vào trông, thoát không khỏi lòng bàn tay, sao có cảm giác như chúng ta là một cặp nham hiểm đang tính mưu hại người vậy? trên thực tế, chúng ta không thể nói những xí nghiệp này chọn Thanh Khê hay Phong Châu ai đúng ai sai, nhưng tôi cho rằng với tư cách là những người lãnh đạo ra quyết sách của xí nghiệp, vừa phải lắng nghe nguyện vọng của công nhân viên chức, đồng thời bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm đối với sự phát triển lâu dài của xí nghiệp. Làm thế nào để cân bằng một cách nhịp nhàng hai nhu cầu này chính là dựa vào ánh mắt quyết đoán cũng như nghệ thuật quyết sách của giới lãnh đạo rồi.

Vương Chu Sơn hiển nhiên là đang say mới có thể nói ra những lời này. Bình thường Vương Chu Sơn tuy hào sảng, nhưng khi đề cập đến vấn đề công việc thì khẩu khí rất nghiêm túc, rất ít khi đem chuyện tình cảm vào công việc, như những lời nói ngày hôm nay cho thấy có chút bất mãn đối với Ủy ban nhân dân. Lục Vi Dân không biết rốt cục là đối với Tiêu Minh Chiêm hay Lý Chí Viễn, có lẽ là cả hai người. Điều này cho thấy công việc này đích thực đã đem đến áp lực không nhỏ cho anh ta, hiện tại cuối cùng đã có chút mặt mũi, cũng khó trách anh ta vui mừng như vậy.

- Bí thư Vương, nghe nói bí thư Tôn và Chủ tịch Địa khu Tiêu bên kia

công việc tiến triển cũng rất nhanh, Sở Công an tỉnh bên kia cũng điều đến đây một tổ điều tra nghiên cứu hiện ở tại khách sạn Phong Châu để nghiên cứu tính khả thi của chính sách chuyển nông trong thực tiễn Phong Châu. Tôi nghĩ cũng sắp phải đi đến giai đoạn chế định chính sách và thi hành rồi.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy Hạ Lực Hành đi thực tập ở Bắc Kinh lần này, sao đám người ở Ủy ban nhân dân Địa khu đều giống như đã ăn phải hỏa dược, trong công việc không nói đến chuyện anh truy tôi đuổi, nhưng cũng có một số xích mích lớn xảy ra.

Hai ngày trước nghe nói Tiêu Minh Chiêm và Tiêu Chính Hi huyền não đến mức ảnh hưởng đến hòa khí, mà thời gian trước Tôn Chấn có chút bất mãn đối với sự khoa chân múa tay của Lý Chí Viễn, hôm nay lại cảm thấy Vương Chu Sơn dường như cũng có chút bất mãn đối với Lý Chí Viễn. Bình thường cảm thấy Hạ Lực Hành không hay xuất đầu lộ diện, mọi người còn không nhận thấy được sự tồn tại của ông ta, nhưng ông ta vừa đi, sự bất đoàn kết, không hòa hợp này liền xuất hiện.

- Ủ, lão Tôn là người thực tế, không nói đến tác phong, đã hiểu quá rõ các ban ngành trong tỉnh, hơn nữa lão Tiêu cũng leo lên từ một nhân viên quen, rất quen thuộc với các tình huống trong công việc. Hai người họ mà bắt tay với nhau, thì như song kiếm hợp bích, việc nào cũng thuận lợi. Bọn họ hành động nhanh nhẹn, đã thúc giục công việc của chúng ta bên này, cũng có trợ lực. Âu Chấn Thái trong bữa ăn tại buổi tiệc đã đề cập với tôi, nếu nhà máy cơ giới Bắc Phương thật sự phải dời đến Phong Châu, như vậy trong vấn đề công nhân viên chức thuộc hộ nông dân, về phía Phong Châu cần phải có một phương án rõ ràng nhằm giải quyết vấn đề nan giải này. Xem ra khẩu vị của bọn họ cũng không nhỏ đâu.

Một sở thích nghiệp dư rất độc đáo của Vương Chu Sơn chính là thích xem tiểu thuyết võ hiệp Hồng Kông và Đài Loan. Ngoài tiểu thuyết Kim Dung, ông ta thích nhất là những đại tác gia tiểu thuyết Hồng Kông và Đài

Loan như Lương Vũ Sinh, Cổ Long và Liễu Tàn Dương, Vân Trung Nhạc này.

Lục Vi Dân đã từng nhìn thấy ít nhất tầm mười bản in tiểu thuyết võ hiệp ngay trong văn phòng của Vương Chu Sơn. Gần đây ông ta lại say mê bộ tiểu thuyết “Tứ đại danh bộ” của Ôn Thụy An. Theo lời ông ta, đọc tiểu thuyết võ hiệp có thể dạo chơi trong thế giới võ hiệp, khiến cho bản thân được thư giãn, vì vậy dần dà, khi nói chuyện đều xuất hiện một số thuật ngữ trong tiểu thuyết võ hiệp.

Trong lời nói của Vương Chu Sơn nửa câu cũng không đề cập đến Lý Chí Viễn, Lục Vi Dân trong lòng khẽ thở dài, xem ra hai vị lãnh đạo Địa ủy bên này đều có chút khúc mắc với Lý Chí Viễn. Tôn Chấn còn hơi mịt mờ, nhưng lấy sự hiểu biết của Lục Vi Dân về tính cách của Tôn Chấn, so với tính cách không quá mờ mịt của Vương Chu Sơn, Tôn Chấn thì một khi nhận định người nào không hợp với khẩu vị của ông ta thì sẽ rất khó để dung nạp loại người ấy.

- Bí thư Vương, một đồng công việc như vậy, mọi việc đều không được xem thường, may mắn Bí thư Hạ cũng chỉ có thời gian ba tháng, nếu không thật khó mà triển khai thúc đẩy tốt công việc sau này.

Dường như bị đề tài này của Lục Vi Dân gợi lên gì đó, sắc mặt Vương Chu Sơn trở nên có chút cổ quái, giống như đang suy tư vấn đề nào đó. Lục Vi Dân cũng cảm thấy có chút kì quái, lời nói của bản thân dường như có chỗ nào không đúng, sao Vương Chu Sơn lại bày ra vẻ mặt này?

- Vi Dân, tuy rằng chúng ta tiếp xúc chưa lâu, tuy nhiên cũng coi như làm việc cùng nhau lâu như vậy, nhất là Bí thư Hạ giao xuống công việc này, cậu cũng coi như là cho Vương mỗi ngày nắm lấy, có vài lời tôi vốn dĩ không muốn nói, chẳng qua nghĩ kĩ cũng chẳng phải cơ mật quốc gia gì, phỏng chừng không bao lâu nữa cũng bị làm cho ồn ào huyên náo lên, vì vậy tôi cũng

không giữ lời nữa.

Vương Chu Sơn ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài lan can của mặt sông. Vùng núi thượng du vừa mới đổ một trận mưa lớn, mặt nước hồ Phong Giang và Đông Phong cũng rộng thêm không ít, nước cũng trở nên đục ngầu. Đã sắp đến 6 giờ tối rồi, ánh nắng chiều như gấm, khiến một phần chân trời phía Tây giống như bị ngọn lửa Kim Sơn thiêu đốt, ngay sau đó toàn bộ mặt sông đều lặn tẩn những kim quang trong suốt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Do Dự

- Sợ rằng sau khi trở về, thời gian Bí thư Hạ ở Phong Châu chúng ta không còn nhiều, cậu có tính toán gì không? Có phải dự tính cùng Bí thư Hạ lên tỉnh không?

Vương Chu Sơn hỏi về vấn đề này khiến cho Lục Vi Dân có chút ngạc nhiên. Hạ Lục Hành có khả năng muốn lên tỉnh không phải là tin gì bí mật, từ đầu năm đã bắt đầu có lời đồn này. Việc đến trường Đảng Cộng sản Trung ương Trung Quốc học tập lại càng nhấn mạnh thêm khả năng này. Nhưng dù sao loại chuyện này cũng cần phải giữ lời đến khi có văn kiện truyền xuống. Người dưới nói một câu thì đơn giản không quan trọng, nhưng với thân phận như Vương Chu Sơn, hơn nữa là nói ra với giọng điệu có chút nghiêm túc như thế này, khiến cho Lục Vi Dân có chút khó hiểu. Với sự hiểu biết của hẳn đối với Vương Chu Sơn, Vương Chu Sơn tuy hào khí hơn người, nhưng tuyệt đối không thể lỡ lời trong chuyện này:

- Bí thư Vương, ý của ngài tôi còn chưa hiểu rõ, hướng đi của Bí thư Hạ tôi vẫn không rõ lắm, tôi cũng chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Lục Vi Dân không thể không lấy lui làm tiến, trước hoãn một chút, tìm hiểu một chút ý đồ của đối phương.

Vương Chu Sơn liếc nhìn Lục Vi Dân, ánh mắt một lần nữa nhìn bầu trời dần về đêm nơi phía xa ngoài lan can. Những ngôi nhà bật đèn như dải ánh sáng dọc hai bên bờ sông Đông Phong, đứng ở trên lầu ba hiên Lăng Ba có thể quan sát cả một vùng đất rộng lớn, có cảm giác ngạo nghễ chúng sinh.

- Vi Dân, cậu nhân tuổi trẻ, phản ứng nhanh nhẹn, tầm nhìn rộng, hiểu chuyện, ừm, khứu giác nhạy bén, có tâm làm việc, chuyên cần nghiên cứu, xử lí công việc rất có chừng mực. Nói thật, lão Vương tôi vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, lăn lộn nơi quân đội, thanh niên trẻ như cậu thật sự đây là lần đầu tiên nhìn thấy

Vương Chu Sơn mím môi, tâm tình dường như đang đắm chìm ở một nơi nào đó.

- Cậu hiện nay có một nền tảng rất vững, nhưng thời gian công tác lại rất ngắn, mới tốt nghiệp đại học được hai năm đúng không? Làm thư kí của bí thư Hạ là một cơ hội rèn luyện rất tốt, chỉ tiếc ở tỉnh khả năng sắp xếp đối với Bí thư Hạ là quan trọng hơn, cậu cũng nên tự lập kế hoạch cho bản thân một chút

Thấy Lục Vi Dân mở miệng muốn nói, Vương Chu Sơn khoát tay.

- Vi Dân, tôi biết nếu như Bí thư Hạ phải đi nhất định cũng phải nghĩ tới vấn đề của cậu, hơn nữa cũng sẽ xem xét một cách thỏa đáng, nhưng ông ấy nhất định sẽ trưng cầu ý kiến của cậu, là muốn cùng ông ta đi hay ở lại? nếu ở lại, như vậy cậu phải tiếp tục đảm nhiệm cương vị hiện tại, hay còn có sự điều động khác? Tôi tin rằng Địa Ủy bên này đã hiểu quá rõ biểu hiện của cậu, mọi người đều coi trọng cậu. Nếu cậu muốn đi cùng Bí thư Hạ, tất nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu cậu muốn ở lại, thì cần suy tính cho kĩ vấn đề của mình.

Lục Vi Dân không biết hôm nay Vương Chu Sơn tại sao lại nói với mình những lời này, nhưng có thể khẳng định một điều, biểu hiện hai ngày này của mình khiến cho Vương Chu Sơn rất hài lòng, nhưng tối nay anh ta lại có chút quá chén, cho nên mới có thể mượn rượu nói ra những lời này. Đây cũng là những lời nói chân thành cho thấy sự tín nhiệm và coi trọng đối với bản thân mình, điều này khiến cho Lục Vi Dân có chút cảm động. Chỉ có điều nói đến

định hướng của bản thân hiện nay, không khỏi có chút đường đột, đây cũng là mượn rượu mà nói ra.

- Bí thư Vương, tôi thật còn không nghĩ nhiều như vậy, tôi cũng đã nghe chuyện Bí thư Hạ phải đi rồi, có điều không nhanh như vậy chứ? Không phải nói có thể đợi đến sau Đại hội mười bốn mới đi sao?

Lục Vi Dân tin rằng Vương Chu Sơn nhất định cũng có nguồn tin của anh ta, có lòng nhắc nhở mình như vậy, nhất định cũng là có cảm tình nên mới nói ra.

- Có nhiều chuyện rất khó nói là không xảy ra biến hóa, biết đâu đấy

Wang Chu Sơn có chút xúc động nói:

- tự mình suy nghĩ kỹ chuyện của bản thân đi. Người không nhìn xa, tất có lo gần.

Khi trở lại gian phòng của mình, Lục Vi Dân có chút khó ngủ, lời của Vương Chu Sơn gợi cho hẳn một vài điều. Xem ra việc rời đi của Hạ Lục Hành không phải là cuối năm như bản thân dự tính. Thậm chí còn có khả năng không quá Đại hội mười bốn, như vậy có nghĩa là bản thân sẽ lâm vào tình cảnh không biết chọn con đường nào.

Đã qua bao lâu? Lục Vi Dân nằm trên giường lẳng lặng suy nghĩ, làm thư kí cho Bí thư Hạ chẳng qua được hơn nửa năm, đảm nhiệm Trưởng phòng Tổng hợp chẳng qua cũng được hai ba tháng, chẳng lẽ bản thân thật sự lại muốn đổi mặt với một cục diện thay đổi?

Tuy rằng không tính là lang thang vất vưởng, nhưng nhiều lần thay đổi như vậy thực sự khiến cho Lục Vi Dân có chút mệt mỏi, hơn nữa mỗi lần đảm nhận một cương vị mới, đầu tiên phải trải qua giai đoạn thích ứng. Dốc hết toàn lực làm tốt công việc của bản thân, hơn nữa cần tạo thành tích, rồi

mới mong kỳ vọng vào sự kị thác của lãnh đạo đối với mình, không khiến cho họ thất vọng, cũng cần khiến cho đám người xung quanh muốn xem trò vui cũng không được.

Hắn không thể không suy nghĩ về vấn đề này, hắn đã từng bước vào vòng luẩn quẩn nào đó, hơn nữa là với tốc độ khác thường bước vào vòng luẩn quẩn này. Từ cán bộ bình thường đến cấp phó phòng lãnh đạo, lại đến cán bộ cấp trưởng phòng, hơn nữa là ở bộ phận văn phòng trung tâm địa ủy, tốc độ này đã lập nên kỉ lục. Nhưng cán bộ cấp phòng cũng là dễ chìm xuống nhất, nhất là sau khi đã mất đi ưu thế nào đó thúc đẩy thăng tiến từ đầu, lập tức chìm xuống ba năm năm thậm chí bảy tám năm là rất bình thường, chính vì thế, Lục Vi Dân không thể không tính trước.

Là theo Hạ Lực Hành đi, hay không theo? Đây là một vấn đề.

Không thể nghi ngờ, chỉ cần bản thân nguyện ý, Hạ Lực Hành nhất định sẽ nguyện ý đem mình đi cùng, nhưng đây là lựa chọn tốt nhất sao?

Theo biểu hiện bên ngoài mà nói, đây đương nhiên là một lựa chọn tốt. Bản thân theo Hạ Lực Hành chưa đến một năm, theo quy tắc thông thường, trên cơ bản thư kí của một vị lãnh đạo đều là ba đến năm năm. Làm tốt, lãnh đạo xem trọng, lại có cơ hội, ba năm là có thể an bài thành một Phó cục trưởng, còn nếu làm thư kí bình thường năm năm, nếu lãnh đạo tín nhiệm, tối thiểu cũng được suy xét đến vị trí sơ sơ cấp Phó cục trưởng, đây đều là hợp tình hợp lí.

Ba năm năm lên một phó cục trưởng, đây đã là con đường làm quan thuận lợi mà nhanh chóng, đây cũng là lí do vì sao vô số người đổ xô làm thư kí cho lãnh đạo, còn đối với bản thân thì sao?

Lục Vi Dân trong lòng cũng không thật sự muốn làm thư kí. Tuy rằng hắn thừa nhận trong khoảng thời gian tạm thời làm thư kí cho hai vị lãnh đạo đã

học hỏi được không ít, nhất là trong quan hệ với cấp trên thì các vị trí khác không cách nào sánh được, đương nhiên cũng phải nói đến bản lĩnh của hẳn, nhưng loại này chủ yếu là công việc thường ngày khiến hẳn có chút chán ghét.

Thời gian trước ở trong cơ quan quá lâu, cuộc sống như thế duy trì nhiều năm, khiến cho Lục Vi Dân không muốn tìm hiểu một lần nữa.

Lúc đó đi theo Tôn Chấn trở về Đoàn thanh niên tỉnh ủy chưa tới nửa năm, chính mình đã bị hạ xuống làm Phó chánh văn phòng UBND huyện Long Hóa, đây chỉ là một vỏ bọc, nhìn qua có chút ủy khuất, chẳng qua sau một năm bản thân đã đảm nhận cương vị Trưởng phòng giáo dục huyện, hai năm sau thăng lên chức Phó chủ tịch huyện, Phó chủ tịch huyện Long Hóa lại lên Quận ủy ủy viên thường vụ, Trưởng ban Tuyên giáo quận Vô Ưu. Lúc này khiến cho Lục Vi Dân cảm thấy có cảm tình nhất vẫn là đảm nhiệm Phó chủ tịch huyện và Phó chủ tịch thường trực quận những năm đó.

Nếu muốn làm gì đó hiện thực, cần phải có địa vị, không có chỗ trống cho người phát huy, người cho dù có bản lĩnh, cũng chỉ có thể gánh chịu mà không thể làm gì.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy ở lại cơ quan công tác không có điểm nào là không đúng, công tác nghiên cứu, trình tự công tác, công việc sự vụ, chỉ cần mình muốn là có thể làm, chỉ cần mình có tâm làm việc, có thể nghĩ ra những ý tưởng mới, tạo ra thành tích. Nhưng hẳn lại cảm thấy nhìn từng công việc hoàn thành khi làm ở cơ quan không có cảm giác thành tựu như khi theo dõi một dự án từng bước, từng bước phát triển trên tay mình.

Có người ham tiền, có người ham muốn hư vinh, có người thích quyền lực, có người hám sắc, Lý luận Maslow cũng sớm phân loại những ham muốn này, tầng cao nhất lại là do bản thân thực hiện.

Lục Vi Dân không cho rằng mình hiện tại phát triển đến mức độ cao nhất, nhưng hẳn có thể xác định nhu cầu của bản thân giữa mức thứ ba và thứ tư, xem trọng nhu cầu và bản thân tự thực hiện nhu cầu.

Hiện tại bản thân ở trong văn phòng Địa Ủy, nhìn như tiền đồ rộng mở, nhưng Lục Vi Dân biết tiền đồ của bản thân đều do thân phận thư kí của Hạ Lực Hành và hảo cảm của một số vị lãnh đạo tạo nên, một khi Hạ Lực Hành rời khỏi vị trí bí thư Địa Ủy, điều này sẽ tạo ra mối nguy lớn.

Hạ Lực Hành vừa đi, chỉ có khả năng chính Lý Chí Viễn sẽ tiếp nhận chức vụ Bí thư Địa ủy. Giống Phong Châu - khu vực mới thành lập như vậy, Hạ Lực Hành đến đây chính là một chuyện bất ngờ, rất có phong cách của bước quá độ (làm bàn đạp), mà Lý Chí Viễn bản thân làm Phó trưởng ban thư ký tỉnh đã là cán bộ cấp Giám đốc sở rồi, đến Phong Châu – khu vực nghèo nàn mới thành lập đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch Địa khu, bản thân cũng có chút ủy khuất,. Hạ Lực Hành vừa đi, trong tình bắt đầu xuất hiện ý kiến sẽ đề bạt Lý Chí Viễn đảm nhiệm Bí thư Địa Ủy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Ghi Trước Một Bàn

Mà Lý Chí Viễn đối với mình thì cảnh giác nhiều hơn là thiện cảm. Ấn tượng nào đó một khi được khơi dậy, thì sẽ rất khó xóa nhòa trong tâm lí của nhiều người, cho dù là Lý Chí Viễn có chỗ tán thưởng biểu hiện năng lực của mình, nhưng sự cảnh giác vốn có kia không nghi ngờ sẽ chiếm ưu thế, suy nghĩ phức tạp này quyết định xem nếu lưu lại trong Địa Ủy, chỉ sợ con đường sau này có thể sẽ ảm đạm mờ mịt.

Nếu bản thân nguyện ý nhẫn nại tạm thời ẩn dật vài năm, nhẫn nại đến khi Lý Chí Viễn rời khỏi, điều đó đương nhiên không thành vấn đề. Vì vậy đối với nhiều người mà nói đây gần như không có sự lựa chọn liền chọn đi theo Hạ Lực Hành, vấn đề là bản thân thì sao? Không đi theo Hạ Lực Hành, lại muốn trì hoãn vài năm? Lục Vi Dân đương nhiên không nguyện ý, hãnh thà rằng chọn con đường khác, đó chính là rời khỏi văn phòng Địa Ủy, tiếp đó, đến huyện, thậm chí cho dù là đến thị trấn cũng được, ví dụ như đến một thị trấn nào đó của thành phố Phong Châu đảm nhiệm bí thư hoặc Chủ tịch xã, thị trấn.

Đây là con đường quả thật đáng để suy nghĩ

Đến thành phố Phong Châu, với cường thế của Trương Thiên Hào, hiện tại đang từng bước nắm trong tay cục diện của toàn bộ Phong Châu, phỏng chừng Hạ Lực Hành vừa quay lại, người được chọn đảm nhiệm Chủ tịch thành phố Phong Châu sẽ được xác định, mà sự tranh giành chức vị ủy viên Địa ủy của Cát Vân Khôn và Trương Thiên Hào cũng phải xác định.

Nghĩ đến đây Lục Vi Dân không khỏi động tâm, Hạ Lực Hành sau khi trở về đám người này đều nhận thức được tình thế hỗn loạn, cho nên ra sức triển khai hoạt động như vậy. Lục Vi Dân thậm chí có thể kết luận, từ cơ quan Ủy ban nhân dân Địa khu đến các huyện bên dưới, chỉ sợ đều có không ít cán bộ vắt óc vận động tính kế. Nhưng điều này cũng có tiền đề, Hạ Lực Hành nếu muốn chỉ đạo lần điều động nhân sự lần này, lấy thân phận và bối cảnh sắp thăng tiến của Hạ Lực Hành như hiện nay, hiển nhiên không ai có thể ngăn cản, nhưng Lý Chí Viễn làm sao bây giờ? Sau đó thì sao?

Một loạt những vấn đề như vậy đều liên quan đến mọi phương diện, có thể nói người tiến một bước, đều phải tự cân nhắc liên tục.

Bất quá đối với bản thân mà nói cũng không quan trọng, chỉ cần chính mình rời khỏi văn phòng địa ủy, dự tính cũng tránh khỏi tầm mắt của nhiều người rồi. Xét cho cùng, ở trung ương và đến cơ sở hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, chẳng sợ cấp bậc giữ nguyên, thậm chí còn cao hơn một chút, vậy thì thế nào? Trưởng phòng Thư kí Địa ủy, Trưởng phòng Tổng hợp, nhân vật số một của một phòng ban tại Văn phòng Địa ủy, đi đâu chẳng được tôn trọng một hai phần. Nếu mình chỉ là một Phó chủ tịch huyện hay ủy viên thường vụ của một huyện xa xôi, tới địa khu, lại có ai coi mình ra gì chứ?

Vấn đề này nên suy nghĩ kỹ càng. Lục Vi Dân có chút bực bội, hẳn không thích cảm giác mơ hồ như thế này, nhất là đối với tiền đồ của bản thân tràn ngập chuyện xấu, thậm chí đến bản thân hẳn cũng khó phán đoán được rốt cục có nên vứt bỏ khát vọng để thực hiện giấc mộng tạo dựng sự nghiệp, nên đặt vào hiện thực, theo Hạ Lực Hành đến tỉnh, có lẽ đây mới là con đường thích hợp nhất với hẳn.

Khi Hạ Lực Hành đến trước cửa khách sạn Kiến Quốc đã là chín giờ tối, sau khi liên hệ với thư kí của Bí thư Điền thì được biết Bí thư Điền và Đào Hán đều ở đây, trong lòng y có chút hoài nghi rốt cuộc có việc gì mà Bí thư Điền lại đột nhiên cho gọi mình.

Phải nói thời gian Bí thư Điền đến Bắc Kinh họp rất gấp gáp, chỉ có một buổi sáng ngày mai, trưa mai đã phải trở về Xương Châu, hình như chiều mai Xương Châu còn có một hoạt động đối ngoại, điều này cũng có nghĩa là hai người bọn họ chỉ ở lại Bắc Kinh một đêm.

Lẽ ra là một Bí thư Tỉnh ủy, đến Bắc Kinh một chuyến nhất định sẽ có không ít hoạt động được sắp xếp, nhưng Bí thư Điền lại muốn gặp mình lúc chín giờ tối, hơn nữa còn có mặt Đào Hán, điều này khiến cho Hạ Lực Hành cảm thấy có chút không chắc chắn.

Y không phải chưa từng nghe qua đủ loại đồn đại, nhưng những lời đồn này y chưa từng đi hỏi. Cho dù là bạn bè, đồng nghiệp có mối quan hệ thân thiết trong tỉnh hỏi đến, y cũng chỉ nói lời đồn chỉ là lời đồn, y chưa bao giờ tin những thứ lời nói gió bay như vậy, nhưng sâu trong nội tâm, hướng đi của bản thân làm sao có thể không khiến cho người ta sốt ruột được chứ? Chẳng qua là đối với những việc kiểu này y chỉ có thể duy trì trạng thái bình tĩnh, anh không muốn duy trì tâm trạng này cũng không được, ở vào vị trí này rồi thì chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp từ cấp trên.

Nghe Bí thư Điền Hải Hoa nói rằng Đào Hán cũng có mặt, mới đầu cũng khiến cho Hạ Lực Hành có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại, sau đại hội Đảng, Đào Hán tuy chuyển sang làm Trưởng ban tổ chức Tỉnh ủy, nhưng tạm thời lại chưa thôi chức Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, vì vậy đi cùng Điền Hải Hoa đến Bắc Kinh cũng là chuyện bình thường.

Lúc đi vào khách sạn Hạ Lực Hành vẫn gọi cho Đào Hán một cuộc điện thoại, báo là đã đến.

Nếu Đào Hán và Điền Hải Hoa ở cùng nhau, trong lòng y cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Hai vị lãnh đạo đều đến, phần nhiều là muốn bàn chuyện công việc với mình, như vậy cũng tốt, Phong Châu này cũng không thiếu chuyện cần báo cáo với lãnh đạo chủ chốt trong tỉnh, sau này mình cũng đỡ phải đi một chuyến đến Phong Châu. Những vị lãnh đạo này đâu dễ gặp, hoặc là không có mặt, hoặc là thời gian không sắp xếp được, muốn tìm được cơ hội có đủ thời gian để báo cáo công việc chi tiết một chút thật không dễ gì.

Lúc Hạ Lực Hành đến hành lang, Đào Hán đã bước ra từ một căn phòng khác, cười chào hỏi Hạ Lực Hành.

- Trưởng ban thư ký, điều kiện ở khách sạn Tiên Môn có phải hơi kém một chút? Tại sao lại chọn nơi này?

Khách sạn Tiên Môn là khách sạn bốn sao uy tín lâu đời ở Bắc Kinh, vị trí cũng rất tốt, Hạ Lực Hành cũng không hiểu rõ những khách sạn, nhà hàng ở trong thành phố Bắc Kinh, chỉ là thuận miệng nói.

- Ông Hạ, trước mặt Bí thư Điền, dù sao cũng đừng nói như vậy. Bí thư Điền cảm thấy khách sạn Tiên Môn có chút xa xỉ, chẳng qua là ông ta thích xem kinh kịch, rạp hát Lê Viên vừa vặn lại phù hợp với sở thích của ông ta. Giống như khi ông ta còn công tác ở Thiên Tân, lần nào đến Bắc Kinh cũng chỉ ở đây.

Đào Hán trừng mắt nhìn Hạ Lực Hành một cái, đặc biệt nhắc nhở.

- Ha ha, tôi cũng không hiểu điều này, chỉ thấy nơi đây dường như có chút cũ kỹ, cảm ơn Trưởng ban thư ký đã nhắc nhở.

Hạ Lực Hành vẫn có thói quen xưng hô với đối phương là Trưởng ban thư ký, mối quan hệ giữa hai người lâu nay cũng không tệ, mặc dù không thể nói là đối xử chân thành, nhưng trong nhiều vấn đề, quan điểm đều nhất trí. Đương nhiên trong số đó cũng có một số điểm mâu chốt, đó chính là hai

người đều duy trì mối quan hệ tương đối mật thiết với Điền Hải Hoa.

Dường như nghe thấy lời nói chuyện của hai người nên cánh cửa mở ra, thư ký của Điền Hải Hoa thấy Đào Hán và Hạ Lực Hành, liền khẩn trương mời hai người vào.

- Bí thư Điền, vội vã như vậy, ngày mai phải về rồi sao? Cũng không ở lại Bắc Kinh nghỉ ngơi một vài ngày?

Hạ Lực Hành vừa cười vừa bước vào phòng, đánh giá căn phòng một chút.

- Gần như vậy, ngài không về nhà một chuyến sao?

Điền Hải Hoa là người Thiên Tân, lớn lên ở Thiên Tân, luôn làm việc tại đó, năm 1993 đến đảm nhiệm chức Chủ tịch tỉnh Xương Giang, năm 2000 làm Bí thư Tỉnh ủy, nhà cũng theo đó mà chuyển đến Xương Giang, nhưng ba mẹ đều còn khỏe mạnh và đều ở Thiên Tân. Những chuyện này Đào Hán và Hạ Lực Hành đều biết rõ.

- Chiều mai tỉnh còn có một việc đối ngoại, tôi muốn trở về nhà cũng không được.

Điền Hải Hoa cũng không che giấu gì trước mặt hai cấp dưới có quan hệ mật thiết này, khoát tay nói:

- Mẹ tôi không được khỏe, những ngày trời nóng như thế này thì lại càng mệt, vài ngày trước anh cả tôi gọi điện tới nói bệnh cao huyết áp của mẹ lại tái phát, tôi trông lòng cũng có chút nhớ thương, nhưng ở tỉnh còn nhiều việc, không thể dứt ra nổi.

- Bí thư Điền, hiện nay giao thông thuận tiện như vậy, từ Xương Châu bay đến Thiên Tân cũng chỉ mất khoảng hai tiếng, đi về cũng chỉ mất một ngày,

không đến mức khó khăn thế chứ? Tôi nghĩ Xương Giang chúng ta vẫn rất ổn định, tình hình đều rất tốt.

Hạ Lực Hành nửa nói giỡn nói:

- Không đến mức ngại vừa đi, Xương Giang chúng ta sẽ xảy ra chuyện chứ?

- Tình hình đều rất tốt? Lực Hành, đây là phán đoán của cậu với toàn bộ cục diện Xương Giang, hay là đối với sự hiểu biết về Phong Châu các cậu?

Điền Hải Hoa liếc nhìn Hạ Lực Hành, khoát tay ra hiệu hai người ngồi xuống.

Hạ Lực Hành trong lòng rùng mình, suy nghĩ về hàm ý trong lời nói của Điền Hải Hoa, nhất thời không dám trả lời.

- Thế nào, là cảm thấy không cho là đúng, hay là cảm thấy câu hỏi của tôi có chút khó trả lời?

Điền Hải Hoa ngồi trên sofa thản nhiên hỏi.

- Bí thư Điền, nói thế nào đây? Cục diện toàn tỉnh ngài đều hiểu rõ, còn cần tôi nói sao? Tôi nói tất cả rất tốt dường như không quá đáng chứ? Trưởng ban thư ký, anh nói có đúng không?

Hạ Lực Hành trầm ngâm một chút, lúc này mới nói:

- Về phần Phong Châu, tôi cảm thấy về tổng thể có thể coi như tạm được, đang vững bước đi vào quỹ đạo, Đường sắt Kinh Cửu năm tới sẽ chính thức xây dựng, đối với sự phát triển của Phong Châu chúng ta có thể nói là vô cùng lớn, thêm vào đó là sự ủng hộ của tỉnh đối với việc xây dựng quốc lộ và cải tạo điện thoại điều khiển tự động, có thể nói là Phong Châu về cơ bản có

đầy đủ tiềm lực phát triển nhất định. Đương nhiên Phong Châu dù sao cũng lạc hậu quá nhiều, so với các thành phố khác thì khoảng cách vẫn còn rất lớn, nhất là kinh tế công thương nghiệp và công trình xây dựng thành phố vẫn còn tương đối lạc hậu, muốn thay đổi diện mạo cần có thời gian, nhưng chúng tôi đã có một vài phương án. Lần trước tôi trở lại Xương Châu đã báo cáo qua với ngài, nếu như những việc này có thể được thực hiện, tôi cảm thấy sự phát triển của Phong Châu trong vài năm sau sẽ có bước tiến lớn.

Chương 290: Ghi trước một bàn (2)

- Ý cậu là việc mời nhà máy cơ giới Trường Phong và nhà máy cơ khí Bắc Phương? Có manh mối rồi sao? Tôi nghe nói phía Thanh Khê rất tự tin.

Điền Hải Hoa gật đầu.

- Cách làm của các cậu là đúng, địa khu Phong Châu là vùng nông nghiệp truyền thống, nhưng với tình hình hiện nay, một nơi muốn phát triển kinh tế, ngoài tình huống đặc thù, thì chắc chắn phải đi theo con đường công nghiệp hóa và đô thị hóa.

- Xét từ điều kiện địa lý Phong Châu, giao thông thuận tiện, tài nguyên nông nghiệp phong phú, dân số đông, hơn nữa trong lịch sử, Phong Châu chính là nơi tập kết và phân phối hàng hóa đường thủy và đường bộ của Xương Nam, có không khí thương mại tương đối tốt. Những điều này đều là cơ sở tốt để Phong Châu phát triển công thương nghiệp, thúc đẩy quá trình đô thị hóa. Lực Hành, Ủy ban nhân dân Địa khu các cậu có thể thấy được điểm này, tôi rất hài lòng, xem ra lúc đầu tôi đưa cậu đến Phong Châu trước là không sai. Ở tỉnh có một số đồng chí không hiểu rõ, cho rằng có phải Hạ Lực Hành phạm lỗi gì, hoặc là nói lại xử lý công việc gì khiến tỉnh không hài lòng, mới bị đẩy đến tận vùng núi xa xôi, hơn nữa còn vùng núi nghèo túng được tách ra từ địa khu Lê Dương. Ha ha, hiện nay xem ra sự kiên trì của tôi không sai, Lực Hành, nói thật, lúc đầu trong lòng cậu có khúc mắc không?

- Ha ha, Bí thư Điền, nếu nói rằng lúc đầu không có suy nghĩ gì thực sự là nói dối. Tôi cảm thấy mình làm Bí thư Địa ủy vài năm ở Lê Dương, công tác cần trọng, cũng coi như là lo lắng hết lòng cho công việc, không có công lao cũng có dốc sức, tại sao khi phân công lại đẩy tôi đến Phong Châu này được?

Nói thật, lúc đầu số lần tôi đến Phong Châu cũng không coi là nhiều, chủ yếu tinh thần vẫn đặt ở sáu huyện phía Bắc của Lê Dương cũ. Suy cho cùng sáu huyện phía Bắc này mới là nền móng trụ cột cho tài chính và kinh tế Lê Dương, bảy huyện phía Nam nếu không tính huyện Cổ Khánh, thì tổng sản lượng kinh tế của sáu huyện còn lại chưa đạt được một phần ba của sáu huyện phía Bắc, nhưng dân số lại đông hơn so với sáu huyện phía Bắc gần một triệu. Bây giờ bỗng dưng bị điều đến Phong Châu, lúc này thật có chút lo lắng, cũng mới bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về con đường phát triển của Phong Châu.

Hạ Lực Hành nói có chút cảm động, đây cũng là lời thật lòng của y trong vài tháng nay, không phải làm ra vẻ, mà là những lời xuất phát từ tận đáy lòng.

- Vài tháng nay tôi thật có chút ăn không ngon ngủ không yên, cân nhắc tình hình nan giải của Phong Châu đang bày ra trước mắt, nên làm thế nào để tìm ra một con đường cho Phong Châu. Tỉnh ủy sở dĩ muốn tách Phong Châu ra, ngoại trừ muốn khiến cho Lê Dương trút được gánh nặng để tiện cho việc phát triển, cũng không hẳn là không muốn khiến cho Phong châu đi tìm con đường không giống với Lê Dương. Con đường này không giống với những nơi khác, dù sao tình hình Phong Châu hiển hiện trước mắt, làm thế nào để Phong Châu thực hiện con đường phát triển chạy đua vượt bậc, như thế giống như Bí thư Điền đã nói, phải kiên định đi theo con đường công nghiệp hóa và đô thị hóa, hơn nữa hai con đường này còn phải phối hợp nhịp nhàng, hỗ trợ lẫn nhau, thúc đẩy cùng phát triển.

- Chính là với suy nghĩ này, Địa ủy mới thống nhất được tư tưởng, giữ

vững niềm tin, hợp mưu hợp sức, động viên tất cả lực lượng có thể động viên, tìm kiếm tất cả con đường phát triển phù hợp với Phong Châu chúng tôi, thúc đẩy sự phát triển của Phong Châu.

Hạ Lực Hành ngừng lại một chút, giọng điệu có chút tự hào:

- Hiện nay xem ra nỗ lực của chúng tôi cũng có chút thành quả. Hai ngày trước đồng chí Chu Sơn gọi điện cho tôi, nói rằng nhà máy cơ khí Bắc Phương về căn bản đã đạt được ý kiến thống nhất về việc dời đến Phong Châu với Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu, đồng thời kí tắt thỏa thuận chuyển dịch, mặc dù mới chỉ là kí tắt, nhưng chúng tôi cho rằng về cơ bản không có sự thay đổi lớn, phần còn lại chỉ là vấn đề một số chi tiết cụ thể thôi.

- Há?

Không chỉ Điền Hải Hoa mà ngay cả Đào Hán cũng có chút ngạc nhiên, không ngờ Phong Châu lại âm thầm xử lý xong xuôi công việc với nhà máy cơ khí Bắc Phương. Lần này đến Bắc Kinh ngoài việc họp, Điền Hải Hoa cũng định nói chuyện với lãnh đạo bộ Công nghiệp binh khí một chút, xem ý kiến của các lãnh đạo bên đó như thế nào, tranh thủ lúc hai xí nghiệp này chuyển dịch, bộ Công nghiệp binh khí cũng tăng quy mô đầu tư hơn một chút. Đối với Điền Hải Hoa mà nói, bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, tuy ông ta cho rằng Phong Châu so với Thanh Khê thì càng cần hai nhà máy này hơn, nhưng bản thân ông cũng quyết định sẽ không thể hiện khuynh hướng gì đối với vấn đề này, ai có năng lực thì giành được cơ hội. Ông không hề nghĩ rằng lần này vừa mới Bắc Kinh, ở đó đã sớm bị Hạ Lực Hành ghi trước một bàn.

- Cậu Hạ, các cậu đã dàn xếp xong công việc bên nhà máy cơ khí Bắc Phương, vậy còn nhà máy cơ khí Trường Phong thì sao?

Đào Hán không tìm được giành hỏi trước.

- Bên nhà máy cơ khí Trường Phong thì còn một vài khó khăn. So với nhà máy cơ khí Bắc Phương thì nhà máy cơ khí Trường Phong quy mô lớn hơn, lợi ích cũng lớn hơn, đương nhiên yêu cầu đối với đối tượng được lựa chọn cũng cao hơn, nền tảng của Phong Châu chúng tôi thấp hơn một chút, vì vậy bọn họ có chút coi thường Phong Châu chúng tôi.

Hạ Lực Hành cười, nhưng trong lời nói lại rất tự tin:

- Có điều, nếu nhà máy cơ khí Bắc Phương chính thức kí hợp đồng với chúng tôi, chắc chắn sẽ có tác động đến nhà máy cơ khí Trường Phong. Điều kiện mà chúng tôi chuẩn bị cho nhà máy cơ khí Bắc Phương cũng sẽ được áp dụng như vậy đối với bọn họ. Hơn nữa cả hai xí nghiệp đều chuyển đến Phong Châu, bất luận từ góc độ xí nghiệp hay từ góc độ của Phong Châu mà nói, từ tận dụng hạ tầng xây dựng thành phố đến bố trí quy hoạch thống nhất mà nói đều tiết kiệm và thuận tiện hơn rất nhiều, điểm này tuyệt đối không được coi thường.

- Ừh, các cậu đánh hạ nhà máy Bắc Phương trước là một hành động khôn ngoan.

Điền Hải Hoa cười tán đồng.

- Công việc còn lại Lực Hành vẫn cần phải sắp xếp cho tốt đấy, bao gồm cả việc các cậu đưa ra những đề xuất, ý tưởng có tính đột phá trong việc thúc đẩy sự phát triển của thành phố Phong Châu, phía tỉnh sau khi nghiên cứu cần thận về cơ bản cũng đã đồng ý, nhưng thực hiện một cách cụ thể thì phải sắp xếp tỉ mỉ, không thể bởi vì mượn danh nghĩa cải cách mà ảnh hưởng đến sự ổn định của đại cục.

- Bí thư Điền cứ an tâm, thời gian tôi vắng mặt thì công việc này sẽ do

Chí Viễn đích thân giám sát. Đồng chí Tôn Chấn và đồng chí Phó chủ tịch thường trực Địa khu Tiêu Chính Hỷ sẽ chịu trách nhiệm thực thi cụ thể, sau khi tôi về, nhất định sẽ tự mình...

Không đợi Hạ Lực Hành nói hết câu, Điền Hải Hoa đã khoát tay:

- Lực Hành à, công việc về sau e là cậu phải suy nghĩ đến việc nên tìm người nào để đảm trách thúc tiến.

Hạ Lực Hành kinh ngạc, vô ý thức nhìn vị Trưởng ban thư ký kiêm Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Đào Hán mỉm cười không nói ở bên cạnh. Thấy trong mắt đối phương chẳng có chút biểu hiện gì, hiển nhiên là đã biết rõ cách nói này của Điền Hải Hoa. Y ngập ngừng nói:

- Bí thư Điền, tôi chưa hiểu ý của ngài lắm.

- Tình hình này vốn định đợi sau khi cậu về Xương Giang rồi đến Hội nghị thường vụ, nhưng nghĩ rằng nói với cậu trước cũng được, để trong khoảng thời gian hơn mười ngày này có thể điều chỉnh về mặt tư tưởng. Đúng lúc tôi phải đến Bắc Kinh họp, vì vậy chiều nay trước khi rời Xương Châu tôi cùng với Chủ tịch tỉnh Đặng Hiên và Chiêu Nam, Kinh Xuyên còn có cậu Đào cùng thảo luận sơ bộ về vấn đề của cậu. Máy người bọn họ cơ bản đã đồng ý để cậu tiếp nhận vị trí Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy của cậu Đào.

Lời nói của Điền Hải Hoa hết sức bình thản, hiển nhiên là đã suy nghĩ kỹ càng vấn đề này rồi mới quyết định.

- Cậu Đào bây giờ đã đến Ban tổ chức, cần phải nhanh chóng tìm hiểu, thích nghi tình hình ở đó. Nhưng công việc ở Tỉnh ủy phức tạp, trước mắt không thể thiếu vị tổng quản này được, vì vậy tôi hy vọng lần này sau khi học xong cậu sẽ về Phong Châu gấp rút sắp xếp công việc, sau khi tôi về sẽ nhanh chóng triệu tập ngay hội nghị thường vụ để xác định, Tỉnh ủy cũng sẽ có

công văn ngay. Còn về thân phận Ủy viên thường vụ của cậu e rằng phải cần thêm một khoảng thời gian nữa để đi vào trình tự. Lần này tôi đến Bắc Kinh ngày mai cũng phải đến Ban Tổ chức Trung ương báo cáo công tác, tôi cũng sẽ nói sơ qua với ban về việc của cậu, nhờ họ cố gắng sớm hoàn thành công tác chuẩn bị khảo sát, một khi Tỉnh ủy chúng ta có quyết định báo cáo lên trên thì sẽ nhờ bọn họ xuống khảo sát luôn. Vấn đề này thì cậu không cần phải lo lắng nhiều.

Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy ?

Hạ Lực Hành không phải là chưa từng nghĩ đến việc ai sẽ lên tiếp nhận vị trí Trưởng ban thư ký tỉnh ủy còn khuyết sau khi Đào Hán rời đi, y cũng từng nghĩ rằng bản thân có thể có khả năng tiếp nhận vị trí này hay không, nhưng y cũng nhanh chóng tự loại bỏ ý nghĩ có phần không thực tế này.

Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy không những là Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, mà còn là đại quản gia tỉnh ủy, theo cách nói của thời phong kiến thì đó chính là tổng quản đại nội. Đó không chỉ là người mà Bí thư Tỉnh ủy có thể hoàn toàn tin tưởng được mà quan trọng hơn nữa là về mặt quan điểm, tư tưởng công việc phải hoàn toàn hợp với ý đồ của Bí thư Tỉnh ủy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Tiền Đồ Của Hạ Lực Hành

Mà quan trọng nhất chính là phải có khả năng phối hợp tổng hợp tương đối tốt, phải biết cách phối hợp, kết nối quan điểm và ý đồ giữa Bí thư Tỉnh ủy với những những Ủy viên thường vụ khác một cách điều luyện, nhịp nhàng, làm tiêu tan những điểm bất đồng ở mức lớn nhất, đạt đến thống nhất. Về điểm này Hạ Lực Hành trước đây vẫn cho rằng Đào Hán làm tương đối ổn, nếu dùng một từ ngữ để diễn tả thì đó chính là vải bông bọc sắt, trong nhu có cương.

Bây giờ đột nhiên Điền Hải Hoa lại đề xuất cho mình đứng ra đảm nhận chức Trưởng ban thư ký, sao có thể không làm cho y trong lúc quá sung sướng mà cũng cảm thấy có chút bất an lo lắng được?

Nhất thời Hạ Lực Hành ngập trong những cảm xúc phức tạp, khiến y không biết phải nói gì mới được. Những lời cảm ơn lãnh đạo đã tín nhiệm thừa thãi chắc chắn Điền Hải Hoa không muốn nghe, giữa hai người cũng không cần phải nói mấy lời sáo rỗng như vậy, chỉ là lúc này mà không nói vài câu thì dường như không hợp lý. Hơn nữa y cũng thấy được Bí thư Điền cũng rất quan tâm đến công việc ở Phong Châu, đặc biệt dặn dò mình phải sắp xếp công việc sau này cho tốt, hiển nhiên là không an tâm cho lắm đối với công việc ở Phong Châu. Không lẽ trong lúc y rời Phong Châu đến Bắc Kinh học tập thì Phong Châu đã xảy ra chuyện gì sao?

Vài ngày trước, Lý Chí Viễn, Tôn Chấn còn có Vương Chu Sơn đều đã gọi điện thoại cho y, trong lời nói mặc dù không nói đến vấn đề gì cụ thể nhưng y vẫn cảm thấy không khí giữa ba con người này ít nhiều vẫn còn một

chút không khí không được hòa thuận cho lắm.

Cũng giống như Lý Chí Viễn tuyệt không đề cập gì đến công việc chuyển đến của nhà máy cơ khí Bắc Phương mà Vương Chu Sơn và Tiêu Minh Chiêm đang nắm giữ, còn Vương Chu Sơn cũng chỉ báo cáo Địa ủy đang tích cực triển khai công việc bên này ra sao, bày mưu tính kế như thế nào để giành được lòng tin nơi nhà máy cơ khí Bắc Phương, từ đó khiến công việc hoàn tất, được đẩy mạnh, nửa câu cũng không nhắc đến bên Ủy ban nhân dân phối hợp triển khai như thế nào, nhưng lại nhắc không ít về biểu hiện của Tiêu Minh Chiêm và Lục Vi Dân, đặc biệt là không ngớt lời khen ngợi biểu hiện xuất sắc của Lục Vi Dân, khiến cho Hạ Lực Hành cũng cảm thấy tên Lục Di Dân tại sao lại có thể mê hoặc cho Vương Chu Sơn vui như vậy.

Tôn Chấn thì lại báo cáo một chút về các phương diện của công việc, cũng gọi là khách quan, nhưng Hạ Lực Hành cũng thấy được Tôn Chấn cũng có chút ý kiến đối với Lý Chí Viễn, chỉ là ý kiến đó suy cho cùng lại là thành kiến vốn đã có trong công việc lúc đầu, hay là trong hơn hai tháng y đi khỏi giữa hai bên đã lục đục với nhau. Hạ Lực Hành còn chưa đoán ra được, cũng dự định sau khi về sẽ nói chuyện một cách thẳng thắn với mấy vị đó, tìm hiểu ngọn nguồn.

- Sao hả, cậu Hạ, sao lại không lên tiếng? Là vì thích quá đến nỗi không nói nên lời hay là không muốn tiếp nhận cái gánh nặng và thách thức này?

Đào Hán thấy Lục Vi Dân mãi chẳng nói tiếng nào, cười trêu.

- Không phải, Trưởng ban Đào cứ nói đùa, cho dù trong lòng có áp lực thì đó cũng là do anh đã làm quá tốt ở vị trí Trưởng ban thư ký, khiến kẻ đến sau như tôi thấy áp lực quá lớn, sợ rằng sau nay khi thực sự tiếp nhận vị trí Trưởng ban thư ký, làm việc khiến Bí thư Điền và các vị lãnh đạo khác của tỉnh không hài lòng được, phụ sự kỳ vọng của Tỉnh ủy đối với tôi.

Hạ Lực Hành hít một hơi sâu bình tâm trở lại.

- Có điều, thưa Bí thư Điền, tôi có ý kiến này, muốn khẩn cầu Tỉnh ủy đồng ý.

- Há?

Ánh mắt của Điền Hải Hoa thoáng chút ngạc nhiên, liếc qua Đào Hán rồi trở lại trên gương mặt Hạ Lực Hành. Ông ta tựa vào ghế sofa một cách thoải mái, khoan thai đáp:*

- Lực Hành, cậu cứ nói đi.

- Tôi muốn xin Tỉnh ủy cho tôi thêm thời gian vài tháng, bởi vì tôi đến học tập tại trường Đảng, bỏ lỡ lâu như vậy, cũng may công việc Phong Châu có mấy vị nắm bắt khá chặt chẽ nên cũng không bị buông lỏng, nhưng có một số công việc tôi vẫn muốn về để nắm bắt cho chắc chắn. Ngoài công việc hai nhà máy lớn di dời và nhờ vào sự giúp đỡ về chính sách của Tỉnh ủy để khởi động xây dựng thành phố và công tác thí điểm chuyển hộ khẩu thành phố, còn có công tác giải phóng mặt bằng cho quy hoạch tiền kỳ của đường sắt Kinh Cửu sẽ khởi công vào năm sau cũng cần phải nhanh chóng đưa lên chương trình nghị sự, cố gắng bắt đầu càng nhanh càng tốt. Ngoài ra tôi còn một suy nghĩ nữa, bởi vì tạm thời vẫn chưa kịp tiết lộ cho các đồng chí ở Ủy ban nhân dân Địa khu, vì vậy vốn dĩ không tiện báo cáo lên Tỉnh ủy, nhưng trong tình hình hiện giờ tôi cũng xin được báo cáo trước với Bí thư Hải Hoa và Trưởng ban Tổ chức Đào.

Đào Hán có chút lo lắng, cậu Hạ này, đang suy tính gì đây, vào giờ phút quan trọng này mà lại dám thừa lập lờ trước mặt Bí thư Điền, lại còn có ý bắt bẻ nữa, chỉ hận không thể lập tức cắt ngang lời được. Nhưng y thấy sắc mặt Điền Hải Hoa rất thận trọng, lại thấy không tiện chen vào, chỉ biết hẩn học trừng mắt nhìn Hạ Lực Hành một cái.

Sau khi mình rời chức Trưởng ban thư ký, trong việc ai sẽ lên tiếp nhận, từ năm ngoái khi còn chưa biết mình có khả năng phải chuyển công tác thì Đào Hán sớm đã suy nghĩ đến. Nói đúng ra thì cũng có vài người thích hợp để lựa chọn nhưng Đào Hán biết yêu cầu của Điền Hải Hoa đối với tố chất, năng lực của một Trưởng ban thư ký rất cao. Ở địa phương có thể phát triển nhanh chóng, mọi thứ đều có thể cân đối ổn định, nhưng muốn đến ngồi cho vững ở vị trí Trưởng ban thư ký này thì chưa chắc đã được. Vì vậy khi việc mình chuyển công tác được quyết định xong, Điền Hải Hoa bảo anh ta tiến cử một người thích hợp nhất, anh ta liền không chút do dự mà tiến cử Hà Lực Hành. *

Khi Đào Hán thấy biểu hiện của Hạ Lực Hành ở Lê Dương khá là xuất sắc, điềm đạm đi đôi với nhiệt tình, đặc biệt là sau khi đến Phong Châu, không những không có thái độ gì, đương nhiên cũng có thể có liên quan đến một số tình hình y đã biết. Ở Phong Châu càng làm nổi bật hơn mặt ý chí tiến thủ kiên quyết của Lực Hành, mấy hạng mục công việc đề ra năm nay không những lấy lòng được Điền Hải Hoa, hơn nữa còn hoàn toàn nắm bắt được tinh thần bài phát biểu tuần hành phía Nam của đồng chí Tiểu Bình cũng như tinh thần của Trung ương truyền xuống. Ví dụ như việc dựa vào tình hình thực tế của Phong Châu thúc đẩy xây dựng thành phố và thí điểm chế độ cải cách hộ khẩu, hay là kêu gọi nhà máy cơ khí Trường Phong và nhà máy cơ giới Bắc Phương chuyển đến Phong Châu, những hạng mục công việc này lại vừa lúc đi đúng nhịp độ của nó.

Còn bây giờ nghe người này dường như vẫn còn động thái gì đó rất quan trọng. Có động thái gì cũng không sao, đất Phong Châu lại cũng không vì xa Hạ Lực Hành mà không chuyển biến được, anh đưa nêu ý tưởng với Bí thư Tỉnh ủy kế nhiệm kỳ sau để thực hiện là được rồi. Không lẽ chỉ có một Hạ Lực Hành mới có thể khiến cho Phong Châu này chuyển biến hay sao? Anh biến Phong Châu thành địa bàn riêng của mình rồi chắc?

* *- Á à, xem ra Lực Hành lại sắp cho tôi và cậu Đào thêm một niềm vui bất ngờ khác rồi đây.

Điền Hải Hoa cười, gật đầu:

- Nói đi, tôi cũng thực sự hy vọng được nghe từ chính miệng cậu những điều mới mẻ đây. Mấy ngày trước ở hội nghị kinh tế toàn tỉnh tôi có nói, có một vài nơi tiểu phú tức an, thỏa mãn với những gì hiện có, bảo thủ, cố chấp, cứ khư khư ôm lấy cái cũ, thiếu hẳn đi ý chí và *tinh thần cầu tiến không ngừng, trái lại, có những vùng xa xôi lạc hậu nhưng lại đang phấn đấu đi lên, dám phá bỏ cái cũ, tìm đến cái mới, dám đột phá sáng tạo cái mới, tạo ra một cảnh tượng hết sức mới mẻ. Nếu đem ra so sánh thì cái đám khoác lác tự cho mình là khu vực loại một kia có lẽ chẳng được vài năm đã phải tụt xuống thành hạng hai, thậm chí là hạng ba, hủy hoại thế cục đang rất tốt, Tỉnh ủy tuyệt đối không cho phép xuất hiện hiện tượng đó. Tỉnh ủy chính là muốn gương cao ngọn cờ quan điểm không chịu thay đổi tư tưởng thì phải thay đổi thay đổi bộ máy. Có đồng chí sau buổi họp còn hỏi nhỏ mấy lời của tôi có phải hơi quá rồi không, tôi mới nói không quá một chút nào, mềm trước cứng sau, để khỏi phải trách tôi không nói trước.

Thời khắc này Đào Hán và Hạ Lực Hành đều đã cảm nhận được khí phách lẫm liệt mà Điền Hải Hoa đang bộc lộ ra. Bí thư của cả một Tỉnh ủy nếu thường xuyên dùng khí phách đàn áp người khác thì cũng không hay cho lắm nhưng thỉnh thoảng thể hiện ra một chút cũng là điều tất yếu, nếu không thì sẽ trở thành người hiền lành trong mắt kẻ khác.

- Bí thư Điền, tôi nghĩ thế này, tình thế năm nay hết sức cấp bách. Khắp cả nước trên dưới đang lĩnh hội tinh thần của bài phát biểu phía Nam của đồng chí Tiểu Bình, kết hợp với việc truyền đạt quán triệt chính sách tinh thần của trung ương, các khu vực đều đang tích cực nỗ lực để từng bước đẩy mạnh cải cách mở cửa. Xương Châu chúng ta cũng không ngoại lệ, theo những gì tôi được biết thì động thái của Quế Bình và Côn Hồ cũng rất lớn,

việc chào mời doanh nghiệp và thu hút đầu tư cũng đã đi theo con đường mới, đặc biệt là việc thu hút doanh nghiệp Nhật và Mỹ đều đạt được không ít thành tích. Còn nghe nói Côn Hồ, Thanh Khê, Quế Bình cũng đã chính thức khởi động công tác chuẩn bị mở khu kinh tế mới tại mỗi địa phương. Tôi đang nghĩ Phong Châu chúng tôi cũng không thể lạc hậu trong công tác này được.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Sắp Xếp

Hạ Lực Hành biết rằng quan điểm của tỉnh đối với việc các thành phố cấp 3 thúc đẩy phát triển khu kinh tế mới cũng có chút bất đồng. Phó bí thư Tỉnh ủy Thiệu Kính Xuyên phân công quản lý kinh tế chủ trương tình hình này phải để các nơi tự quyết định, phải xác định trước công việc, chỉ cần các nơi thấy điều kiện đã chín muồi thì có thể tiến hành làm trước. Nhưng Chủ tịch tỉnh Nhạc Đăng Hiên không mấy ủng hộ quan điểm này. Ông ta cho rằng một khi tỉnh mở rộng cánh cửa này, vậy thì các thành phố cấp 3 trong toàn tỉnh, thậm chí là các huyện cũng sẽ phát cuồng lên, xông trận một cách mù quáng, điều này không chỉ làm xuất hiện một làn sóng khai thác vô độ, chiếm dụng đất đai với diện tích lớn, hơn nữa còn có thể dẫn đến cạnh tranh không lành mạnh trong công tác chào mời doanh nghiệp, kêu gọi đầu tư. Điều này ngược lại còn không có lợi cho việc xúc tiến các hạng mục công việc ở Xương Giang. Ông chủ trương tiến hành thúc đẩy công việc dưới sự phân chia khu vực, tầng lớp riêng. Ví dụ như các thành phố cấp 3 có thể tiến hành công tác này trước, nhưng ở những khu vực khác thì phải suy nghĩ thận trọng, có thể tiến hành thí điểm khu kinh tế mới tại các huyện trước, mà không nên bắt đầu xây dựng khu kinh tế trên quy mô lớn.

Hai quan điểm này ở tỉnh mỗi cái cũng có những người tán đồng, nhưng đa số mọi người cho rằng quan điểm của Nhạc Đăng Hiên có phần quá bảo thủ, không thích hợp với nhu cầu phát triển của tình thế mới hiện nay, mà nghiêng về ủng hộ quan điểm của Thiệu Kính Xuyên. Trong vấn đề này thì Điền Hải Hoa lại có thái độ không rõ ràng hiếm thấy. Điều này cũng khiến cho nhiều người có phần nghi ngờ.

Theo lý mà nói Điền Hải Hoa không phải là người hiếm khi thể hiện rõ thái độ của mình, nhưng trong vấn đề mà hai quan điểm này khác nhau rõ rệt thế này thì lại chỉ giữ im lặng... Chỉ có người thân cận nhất của Điền Hải Hoa mới biết đại khái là Điền Hải Hoa mặc dù không mấy tán đồng với quan điểm có phần cấp tiến của Thiệu Kính Xuyên, nhưng cũng không đồng tính với quan điểm cứng nhắc của Nhạc Đăng Hiên. Suy cho cùng toàn tỉnh ngoại trừ thành phố cấp phó tỉnh Xương Châu này ra thì chỉ có 5 thành phố cấp ba, còn lại tất cả đều là khu vực. Điều này đồng nghĩa với việc cắt bỏ các khu vực này ra khỏi phạm vi có thể thành lập khu kinh tế mới. Điền Hải Hoa nghĩ rằng các điều kiện ở các khu vực mà hoàn thiện thì đều có thể xem xét thành lập các khu kinh tế. Mà các điều kiện trong các thành phố cấp ba nếu chưa hoàn thiện thì cần phải chuẩn bị cho thật chu đáo mới có thể thực hiện được, chẳng qua là Đại hội Đảng lần thứ 14 sắp tổ chức, ông ta chỉ muốn áp chế tranh luận của cả hai bên, yêu cầu các khu vực phải tích cực chuẩn bị... có được tiến hành khởi công xây dựng khu kinh tế mới hay không, đặc biệt là khu kinh tế của các thành phố cấp ba, bắt buộc phải do Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh tiến hành trừ tính chung cho quyết sách, tuyệt đối không cho phép chuyện tiến hành một cách hấp tấp, nhưng các khu vực đều phải dùng trăm phương ngàn kế để chuẩn bị thật tốt về mọi mặt cho công tác chuẩn bị để xây dựng khu kinh tế.

Điều này thực ra có chút giống với sách lược thỏa hiệp đã biến tướng. Rốt cuộc thì gió sẽ thổi về hướng nào, Hạ Lực Hành cũng phỏng đoán phải sau khi triệu tập Đại hội Đảng lần thứ 14 thì mới sáng tỏ.

- Tuy tôi cũng biết ở tỉnh cũng không thật chủ trương các nơi không phân biệt có hội tụ đủ điều kiện hay chưa mà đã bắt buộc phải thúc đẩy trừ bị xây dựng khu kinh tế, nhưng Phong Châu chúng tôi là trường hợp đặc biệt... Trưởng ban Đào, ông đừng cười, tôi nói trường hợp đặc biệt ở đây không phải là chỉ kinh tế công nghiệp gì đó của chúng tôi yếu kém... hay là Phong Châu chúng tôi là địa khu mới được thành lập, cần có các chính sách ưu ái.

Điều tôi muốn nói là khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm của Phong Châu chúng tôi đã vận hành được một năm, đã tích lũy được kinh nghiệm cho khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Địa khu Phong Châu. Ngoài ra còn có một nguyên nhân càng đặc biệt nữa chính là ở ngoại ô Phong Châu có một đơn vị đặc thù, bây giờ tình đã quy về khu vực Phong Châu chúng tôi, mà đơn vị này tình hình hiện giờ tình hình cũng bình thường nhưng lại chiếm cứ được một diện tích rộng lớn ở trung tâm ngoại ô Phong Châu... Tôi nghĩ chúng ta hoàn toàn có thể tận dụng thời cơ này, đưa đơn vị này trở thành bản mẫu nguyên thủy để cải tạo trở thành khu kinh tế địa khu Phong Châu.

Lời của Hạ Lực Hành vừa thốt ra, Đào Hán hết sức nhạy cảm, lập tức phản ứng lại:

- Cậu Hạ, cậu muốn nói đến nông trường Hồng Tinh ?

Đào Hán đã từng là người thanh niên trí thức trong nhiều năm ở nông trường Hồng Tinh dưới chân núi Sơn Trà... đương nhiên biết rất rõ về đơn vị này, nghe Hạ Lực Hành nói như vậy thì biết ngay là Hạ Lực Hành lại có chủ ý gì.

- Nông trường Hoa kiều Hồng Tinh?

Điền Hải Hoa khẽ nhướn mày không để người khác thấy:

- Lực Hành, ý cậu là muốn trực tiếp để nông trại Hoa kiều Hồng Tinh trở thành khu kinh tế mới của địa khu Phong Châu các cậu?

- Quả thực là tôi có ý nghĩ ấy. Nông trường Hồng Tinh bây giờ nhân công không phải là nhiều, mặc dù số lượng kiều thuộc kiều quyến cũng không ít nhưng tỷ lệ thì cũng không được tính là lớn cho lắm. Hơn nữa khu vực của nông trường Hồng Tinh lại nằm đúng ở khu ngoại ô Phong Châu, hơn nữa

việc tận dụng tài nguyên đất đai cũng chưa được triệt để, hơn mười kilomet vuông bờ cát và đồi núi hoang chưa được thật sự khai thác. Giống như vườn trà, vườn trái cây và đất rừng mà hiện nay bọn họ đang khai thác, lợi ích mang lại cũng chẳng là bao nhiêu, khá là đáng tiếc. Nếu mảnh đất này mà được thật sự khai thác hết mức thì có thể tạo ra được hiệu quả hỗ trợ cho xu hướng phát triển của thành phố Phong Châu hiện nay, tôi hy vọng thông qua việc dựa vào việc cải tạo chế độ của khu nông trường Hoa kiều Hồng Tinh để tìm cho khu vực Phong Châu chúng ta một điểm tựa để cho nền kinh tế cất cánh.

Hạ Lực Hành gật đầu, ngữ khí chứa đầy kiên quyết.

- Cậu Hạ, ý tưởng này của cậu có phải có phần quá đường đột không? Tỉnh ủy vừa mới giao cho địa khu Phong Châu các cậu quyền quản lý nông trường Hoa kiều Hồng Tinh, các cậu liền định cho nó biến mất hoàn toàn sao? Vậy thì mấy trăm nhân công bên đó phải làm sao? Trong đó có không ít kiều bào về nước, kiều bào gặp nạn, gia quyến kiều bào, hơn nữa nông trường Hồng Tinh cũng được xem là một thương hiệu của hệ thống nông trường tỉnh Xương Giang chúng ta. Nếu thực sự chuyển đổi không tốt, nếu xảy ra sơ suất gì thì sẽ dẫn đến những ảnh hưởng rất xấu.

Đào Hán theo bản năng muốn nhắc nhở Hạ Lực Hành, sau khi nói xong mới thấy bản thân xử trí dường như có chút cảm tính, có lẽ là do thời gian làm thanh niên tri thức tại nông trường Hồng Tinh đã để lại cho mình quá nhiều vết hằn, khiến y theo bản năng mà phản đối hành động này của Hạ Lực Hành.

- Trưởng ban Đào, nông trường Hồng Tinh được tỉnh giao lại cho Phong Châu chúng tôi, tỉnh cũng hy vọng cuộc sống của hàng trăm con người ở nông trường Hồng Tinh này ngày càng tốt hơn. Làm thế nào để tận dụng triệt để khu đất hơn chục ki lô mét vuông của nông trường Hồng Tinh, lại vừa có thể làm cho đời sống của mấy trăm con người ở đây tốt đẹp hơn, tôi tin rằng

chúng tôi có thể làm được điều đó, đây chính là ý đồ của tôi.

Hạ Lực Hành lời lẽ ôn hòa nhưng ngữ khí lộ ra lại khá là cứng rắn:

- Huống hồ tôi cũng cho rằng nông trường Hồng Tinh chắc chắn là một cơ hội tốt.

- Cơ hội tốt gì chứ, cậu Hạ, tôi thấy cậu chẳng qua là nhắm đến tài nguyên đất của nông trường Hồng Tinh đó thì có? Thế này thì hay rồi, ôm cây đợi thỏ, trong chốc lát có tất cả.

Đào Hán cười lớn, cảm thấy bản thân có hơi chút quá lỗ, Đào Hán nhanh chóng điều tiết lại cảm xúc. Y đã không còn là thanh niên tri thức của nông trường Hồng Tinh nữa, mà là Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Xương Giang, đang tiến hành giao lưu trao đổi với Bí thư Tỉnh ủy Địa khu Phong Châu hiện tại và cũng chính là Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy Xương Giang tương lai.

- Ha ha, thưa Trưởng ban Đào, tôi không phủ nhận là Phong Châu chúng tôi quả thật nhắm đến nguồn tài nguyên đất đai ở nông trường Hồng Tinh, nhưng theo tình hình hiện tại của nông trường Hồng Tinh thì bọn họ có đủ khả năng khai thác hoàn toàn ưu thế của nguồn tài nguyên đó không? Hiển nhiên là không, huống hồ đất đai ở nông trường Hồng Tinh cũng chẳng thuộc sở hữu của tập thể hay cá nhân nào, đều là đất đai nhà nước. Nhìn từ góc độ nào đó mà nói, tỉnh đã giao cho địa khu Phong Châu chúng tôi quyền sở hữu cũng như quyền quản lý nông trường Hồng Tinh thì Phong Châu chúng tôi đương nhiên sẽ được quyền đưa ra chính sách để thực hiện việc khai thác, tận dụng khu đất ấy, chỉ cần chúng tôi không làm ảnh hưởng đến quyền lợi của công nhân nông trường Hồng Tinh, thậm chí để họ có thể đạt được lợi ích từ đó, như vậy là đủ.

Lời của Hạ Lực Hành khiến cả Điền Hải Hoa lẫn Đào Hán đều gật gù. Câu cuối cùng thì đã cho thấy Hạ Lực Hành cũng đã ý thức được tính phức

tạp và tính khó khăn trong vấn đề đưa nông trường Hồng Tinh trở thành khu kinh tế mới của địa khu Phong Châu, mấu chốt nhất vẫn là vấn đề làm sao để giải quyết tốt hướng đi cho mấy trăm công nhân viên chức nhà nước của nông trường Hồng Tinh.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Hương Vị Đích Thực

- Lực Hành, cậu là vì nguyên nhân này mà muốn ở Phong Châu thêm vài tháng nữa à? Làm đến hết Đại hội Đảng lần thứ 14 sao?

Điền Hải Hoa đã hết sức nhạy bén ý thức được một số vấn đề trong đó, sau một hồi trầm ngâm mới chậm rãi nói:

- Cậu vẫn còn điều gì không yên tâm với bộ máy Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu sao?

Hạ Lực Hành chẳng phải muốn giấu giếm điều gì. Là Bí thư Tỉnh ủy, Điền Hải Hoa về cơ bản cũng nắm được tình hình bộ máy hành chính của các địa phương, nhưng đối với một người cụ thể nào đó thì ông ta chưa chắc đã rõ.

- Bí thư Điền, bộ máy của Phong Châu về cơ bản vận hành khá là suôn sẻ, nhưng cũng có lẽ vì thời gian làm chung quá ngắn, thời kỳ ly hợp lại không đủ. Tôi thân là người đứng đầu cũng bỏ nhiều tâm trí vào việc làm thế nào để mở ra cục diện phát triển sự nghiệp kinh tế xã hội của Phong Châu, vì vậy tại ủy ban cũng có phần xem nhẹ về mặt học tập cũng như kiến thiết. Vì vậy tôi muốn sau khi về, mượn những gì tôi đã học được ở trường Đảng triển khai một lần việc chỉnh đốn học tập thật nghiêm túc và sâu sắc cho ủy ban hành chính khu vực Phong Châu và lãnh đạo các huyện lỵ của Phong Châu, thêm một bước tăng cường sự tinh thần đoàn kết và hợp tác. Nâng cao khả năng chiến đấu của đoàn thể, nắm bắt chắc thời cơ có lợi của việc đi sâu vào cải cách, mở cửa trước mắt, đốc thúc công việc ở Phong Châu để bước tiếp theo

sẽ có thể bước lên một bậc thang mới. Mục đích của tôi chính là làm tốt bước này, tạo cái nền tảng vững chắc cho Phong Châu.

Điền Hải Hoa đã lĩnh ngộ được hàm ý trong lời nói của Hạ Lực Hành. Đối với bộ máy ở Phong Châu, Hạ Lực Hành lo lắng là nếu không làm triệt để công tác tư tưởng, vậy thì bây giờ Hạ Lực Hành vẫn còn đảm nhiệm vị trí Bí thư Địa ủy, e là sẽ chẳng có vấn đề gì cả, nhưng một khi cậu ta đi rồi, bất luận là ai lên tiếp nhận vị trí này, vậy thì cả bộ máy có thể sẽ có một số thay đổi không lường trước được. Đây đại khái mới chính là vấn đề mà Hạ Lực Hành thật sự cần phải giải quyết. Vấn đề khu kinh tế mới mặc dù cũng là một hạng mục công việc quan trọng nhưng vấn đề thật sự phức tạp và gai góc sợ rằng lại chính là vấn đề đoàn kết và học tập, xây dựng của bộ máy hành chính này.

- Ủm, tôi biết. Việc học tập xây dựng bộ máy hành chính hết sức quan trọng, là cơ sở để đảm bảo cho sự nghiệp của chúng ta được vững chắc. Là nhân vật số một của Đảng ủy, về điểm này lúc nào cũng không được buông, công việc cụ thể cậu có thể liên hệ phối hợp thêm với cậu Đào và Chiêu Nam. Cá nhân tôi về nguyên tắc cũng đồng ý với cậu trì hoãn công việc ở tỉnh, chỉ có điều là tạm thời vất vả cho cậu Đào phải chịu khó coi sóc công việc cả hai bên rồi.

Từ trong khách sạn đi ra, Đào Hán bước đi song song với Hạ Lực Hành, trong khu thương mại Yến Toa này nơi thích hợp cho hai người tản bộ cũng không nhiều, đặc biệt là cần một nơi yên tĩnh, nhưng đêm nay thì không cần.

- Cậu Hạ, hôm nay cậu có phần sơ suất quá đấy? Hơn nữa cho dù công việc ở Phong Châu có quan trọng hơn nữa, nhưng Tỉnh ủy đã quyết định chuyển chuyên rồi thì dù cậu có ý tưởng thì cũng phải phục tùng sự sắp xếp của tỉnh mới đúng.

Đào Hán khẽ nhú mày, trầm giọng nói.

- Trưởng ban Đào, tôi đã suy nghĩ rồi, không chỉ đơn giản công việc trong tay như vậy, mấy công việc này khó mà nói được độ khó của nó đến đâu. Ngoài việc cải cách nông trường Hồng Tinh, chuyển hướng sang khu kinh tế mới với độ khó khá cao ra, những công việc khác thật ra cũng đã đi vào quỹ đạo của nó. Điều tôi lo lắng là vấn đề về bộ máy.

Trước mặt Đào Hán y cũng không giấu giếm điều gì, hơn nữa trong khoảng thời gian về sau công việc của mình ở Phong Châu còn cần đến sự ủng hộ mạnh mẽ của người nay đã là Trưởng ban Tổ chức Đào Hán.

- Vấn đề về bộ máy?

Đào Hán hơi ngạc nhiên. Thời gian ông ta tiếp nhận công việc của ban Tổ chức chưa lâu, thêm vào đó cũng chưa chấm dứt hoàn toàn công việc bên Văn phòng Tinh ủy, cho nên không ít sức lực vẫn dồn vào Văn phòng Tinh ủy, điều này khiến cho tiến độ làm quen với công việc bên ban Tổ chức chậm đi rất nhiều. Đã đến đây lâu như vậy, ngoại trừ đến thành phố cấp tỉnh quan trọng nhất là Xương Châu và châu tự trị dân tộc xa xôi nhất là Xương Tây Châu để tiến hành điều tra nghiên cứu, những thành phố cấp ba khác ông ta đều chưa từng xuống điều tra nghiên cứu lần nào. Vì vậy đối với câu nói đột ngột này của Hạ Lực Hành ông ta rõ ràng có chút bất ngờ.

Lúc trước Đào Hán cũng nghe ra được một chút ngụ ý trong lời đối thoại giữa Điền Hải Hoa và Hạ Lực Hành, nhưng ông ta không nắm rõ cho lắm về tình hình bộ máy của Địa Phong Châu, vì vậy cũng không rõ trong đó rốt cuộc ẩn chứa ẩn ý gì. Lúc này nghe Hạ Lực Hành nói như vậy, lập tức cảm thấy bộ máy Địa ủy Phong Châu e rằng thực sự có chuyện gì đó.

- Nghiêm trọng lắm sao? Chắc không đến mức đó chứ. Cuối năm ngoái tôi cùng với Bí thư Điền đến, cũng thấy được bộ máy Địa ủy các anh cũng coi như khá là hòa thuận, cũng rất có sức chiến đấu mà.

Đào Hán chau mày. Nếu nói bộ máy Phong Châu tồn tại vấn đề, vậy thì bản thân ông ta là Trưởng ban Tổ chức cũng phải hao tổn tâm sức. Thì ra sau khi Hạ Lực Hành rời khỏi thì Tỉnh ủy cũng đã có cơ cấu cơ bản của bộ máy hành chính Địa ủy Phong Châu, nếu quả thật có vấn đề gì lớn thì lúc đó không thể không suy tính khác được.

- Trưởng ban Đào, ông không cần phải quá nhạy cảm như vậy, không phải là vấn đề gì có tính nguyên tắc, chỉ là sự chênh lệch trong một số quan điểm trong công việc và tác phong làm việc, thêm vào đó thời gian thích ứng cũng tương đối ngắn nên mới dẫn tới một số tạp âm không hài hòa, điều này cũng là chuyện bình thường, những vấn đề này sẽ dần được giải quyết và cải thiện trong quá trình phối hợp, làm việc chung.

Hạ Lực Hành dù là nói như vậy nhưng trong lòng lại có chút lo lắng, xem ra Tỉnh ủy đã quyết định để Lý Chí Viễn đến để tiếp nhận chức vụ Bí thư Địa ủy của mình, hơn nữa chắc là Tôn Chân cũng sẽ lên tiếp nhận vị trí chuyên viên hành chính. Nói cách khác bộ máy của Phong Châu về cơ bản không có gì thay đổi lớn cho lắm, nếu không thì Điền Hải Hoa đã không nói câu mình phải suy nghĩ để ai đến xúc tiến mấy công việc kia. Nhưng Lý Chí Viễn và Tôn Chân có thể hòa thuận với nhau được không? Không, không nên nói là hòa thuận với nhau mà phải nói là liệu Lý Chí Viễn có thể cầm cương chắc chắn con ngựa hung hăng Tôn Chân này hay không?

- Vậy cậu còn lo lắng điều gì nữa? Nếu là tranh luận và phân tích về công việc bình thường thì chẳng thành vấn đề, cậu hà tất phải thận trọng như vậy?

Đào Hán hiển nhiên không mấy tin tưởng vào lời của Hạ Lực Hành.

- Sao hả, còn muốn úp úp mở mở trước mặt tôi nữa à?

Vừa nghe Đào Hán nói như vậy, Hạ Lực Hành thực sự có phần cảm thấy không nói cũng không được.

- Trưởng ban Đào, ông là Trưởng ban Tổ chức, vậy ông hãy nói câu thật lòng đi. Có phải sau khi tôi đi, lãnh đạo chủ chốt của Ủy ban nhân dân Địa khu chính là từ những lãnh đạo đương nhiệm mà ra không?

- Ý của Tỉnh ủy về cơ bản là như vậy. Sao, cậu không thật đồng ý với ý kiến này? Bây giờ cậu vẫn là Bí thư Địa ủy của Phong Châu, cũng có quyền đề nghị đối với bộ máy hành chính của nhiệm kỳ sau, Tỉnh ủy vốn dĩ cũng muốn nghe thử ý kiến của cậu.

Đào Hán nhìn Hạ Lực Hành chăm chăm, nói chậm rãi. Đối với Hạ Lực Hành mà nói, ở đây không tồn tại bí mật gì. Bí thư Điền đã giao cho mình phải trao đổi với Hạ Lực Hành về vấn đề điều động nhỏ trong bộ máy của Phong Châu.

Hạ Lực Hành lắc đầu. Hắn cũng biết nếu Tỉnh ủy đã xác định là sau khi hắn đi, Lý Chí Viễn và Tôn Chấn sẽ lên để thế chỗ vào bộ máy, như vậy thì chỉ cần không phải là vấn đề mang tính nguyên tắc, thông thường mà nói cũng không sẽ không thay đổi nữa. Suy cho cùng thì vào lúc này, sự thay đổi quá lớn là hại nhiều lợi ít, đối với công việc của địa phương cũng sẽ có ảnh hưởng.

- Có phải cậu nghĩ rằng sự kết hợp này không thích hợp cho lắm?

Đào Hán nhạy cảm thấy được sự lo lắng của Hạ Lực Hành liền hỏi ngay.

- Trưởng ban Đào, cũng không tiện nói là thích hợp hay không thích hợp, tính Chí Viễn tương đối trầm lặng hướng nội, mà Tôn Chấn thì lại rất dứt khoát rõ ràng, nếu hai người bọn họ phối hợp với nhau tôi có chút lo lắng khi hai tính cách này trở nên đối nghịch nhau rõ rệt. Thêm nữa hai người bọn họ trong một số vấn đề vốn dĩ đã có sự bất đồng và tranh cãi về. Trong công việc cũng có thể sẽ có sự đối đầu rất gay gắt. Hai người bọn họ thực chất đều có phần hiếu thắng...

Hạ Lực Hành lắc đầu nói:

- Mong là tôi chỉ lo bò trắng răng. Nhưng tôi định sau khi trở về sẽ cố gắng hết sức để chinh đốn tác phong đội ngũ hành chính, đặc biệt là nhấn mạnh vấn đề nguyên tắc chế độ dân chủ tập trung, đoàn kết và sức liên kết, nói chuyện với bọn họ một cách có mục đích, hy vọng có thể hạn chế đến mức thấp nhất ảnh hưởng mà vấn đề này mang tới.

Đào Hán cũng cảm giác được Lục Vi Dân chưa dốc thẳng bầu tâm sự của mình, quan hệ của hai người từ trước tới giờ tuy rằng rất tốt, nhưng mỗi người đều có đời tư riêng, ông ta cũng không tiện hỏi quá sâu. Có một vài việc chỉ có thể đi một bước tính một bước, cho đến khi thật sự cần tình hạ quyết tâm, thì cũng chỉ có thể đau khổ mà hạ quyết tâm. Chẳng mấy chốc tin đồn Hạ Lực Hành sẽ đảm nhận chức Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy đã lan truyền khắp Phong Châu. Chỉ còn mười ngày nữa là Hạ Lực Hành sẽ kết thúc khóa học, cả Phong Châu đã xôn xao, náo động hẳn lên.

Lục Vi Dân cũng tương đối chấn động, hẳn cũng không ngờ là Hạ Lực Hành lại một bước nhập thường. Cũng giống như việc An Đức Kiện đến Địa ủy Phong Châu nhận chức Trưởng ban thư kí. Bước này thực hiện được như một bước trời cao biển rộng, thật không bình thường.

Khi nói chuyện điện thoại với Hạ Lực Hành, Lục Vi Dân cũng không giấu giếm gì, nhắc đến lời đồn đại ở đó, trong điện thoại Hạ Lực Hành cũng không nói gì nhiều, không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ nói là bản thân chưa tách khỏi công việc ở Phong Châu, mình phải làm xong công việc Phong Châu mới tính tới mấy chuyện khác.

Điều này cũng khiến cho Lục Vi Dân cảm thấy buồn bực.

Giờ là lúc nào rồi mà Hạ Lực Hành còn nhắc tới công việc của Phong Châu. Cho dù là công việc có trọng đại hơn nữa cũng không thể quan trọng

hơn việc lên Tỉnh ủy nhậm chức chứ nhỉ? Huống hồ Hà Lực Hành đi rồi, Tỉnh ủy nhất định cũng sẽ có sự sắp đặt mới cho bộ máy hành chính của Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu, vậy thì sao Hà Lực Hành cứ luôn miệng nói phải quay lại để làm cho xong công việc?

Lục Vi Dân thấy khó chịu cũng lại là khó chịu. Công việc trên ta lại không dám buông.

Cũng may việc đàm phán với nhà máy cơ khí Bắc Phương cơ bản đã xong xuôi. Trái lại nhà máy cơ khí Trường Phong lại bắt đầu xem xét lại vấn đề hưởng đi của bọn họ. Còn những điều kiện mà Thanh Khê đưa ra cho bọn họ cũng chẳng có thay đổi gì là mấy, càng không phải vì chuyện nhà máy cơ khí Bắc Phương quyết định dời đến Phong Châu mà tạo áp lực cho bọn họ, có lẽ thực sự cảm thấy điều kiện của mình tốt hơn Phong Châu rất nhiều, nhà máy cơ khí Trường Phong không thể chọn Phong Châu, vì vậy đối với vấn đề này thì hai bên vẫn còn bất đồng và khoảng cách không nhỏ.

- Anh Thường?

Lục Vi Dân thấy người đàn ông xuất hiện ở trước cửa văn phòng mình, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ vội vàng đứng dậy ra đón. Cô gái đến thực tập thấy người đàn ông có vẻ bất cần đời này thực là đến tìm Trưởng phòng của mình, lúc này mới le lưỡi một cái không để người khác nhìn thấy rồi nhẹ nhàng đi ra, pha ly trà rồi bưng vào.

- Ha ha, lên trưởng phòng rồi hả? Tàng long ẩn mình, một bước lên trời đấy nhỉ, anh đã nói trước là cậu không phải là thứ ở trong ao mà, chưa được bao lâu đã được làm thư ký cho Hà Lực Hành, bây giờ lại là Trưởng phòng Tổng hợp của Địa ủy, chắc không lâu nữa cậu sẽ xuống rèn luyện tạm giữ chức Phó chủ tịch huyện hay Ủy viên thường vụ chứ hả?

Thường Xuyên Lai đi vào bên trong văn phòng của Lục Vi Dân, sau khi

chăm chú quan sát từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, xong rồi mới đặt
mông ngồi xuống, uể oải thưởng thức tách trà nóng.

Lời nói của Thường Xuân Lai vẫn không chùng mực, không kiêng kỵ gì,
ăn nói phóng túng tùy ý. Cho dù Lục Vi Dân thường hay đi cùng, cũng hiểu
phần nào tính cách anh ta nhưng với vẫn cảm thấy có chút khó nghe. Nhưng
trong mấy lời chường tai ấy cũng xen lẫn vài phần thân thiết, ít nhất anh ta
cũng không xác xược vô lối như vậy trước mặt người ngoài.

- Anh Thường, có kiểu người nói móc người khác như anh sao? Em làm
chức trưởng phòng này đến giờ cũng vất phải thấp thỏm rón rén, rất sợ lỡ nếu
xảy ra chuyện gì, trên có lỗi với lãnh đạo, dưới có lỗi với bản thân, còn dám
mơ tưởng hão huyền đến những điều khác chứ?

Lục Vi Dân cảm thấy khi ở trước mặt Thường Xuân Lai, mình luôn có
một cảm giác nhẹ nhõm khó hiểu. Dường như ở cùng với anh ta thì không
cần phải kiêng kỵ hay lo lắng gì nhiều như khi ở bên cạnh những người khác,
lời nói và hành động cũng thấy tự do, thoải mái hơn nhiều, không phải ngại
ngùng hay giả tạo gì cả.

Lục Vi Dân lấy từ trong bàn làm việc nửa cây thuốc Trung Hoa, cũng
không nói gì nhiều, đặt thẳng lên bàn. Thường Xuân Lai mỉm cười, trong thời
đại này thì Trung Hoa cũng thuộc loại hàng hiếm, như ở Phong Châu, Hồng
Tháp Sơn cũng có thể xem là loại thuốc ngon rồi đẳng cấp rồi, nếu không thì
phải giả vờ thời thượng hút thuốc ngoại như ba số năm hay loại Kent,
Marlboro. Còn nếu có thể ngậm trên miệng một điếu thuốc Trung Hoa thì quả
thật có thể xem là người thuộc một đẳng cấp khác.

- Ha ha, Vi Dân, phấn chấn lên rồi đấy, có điều anh Thường đây thích
điệu này, lấy hai gói.

Thường Xuân Lai trước giờ ở trước mặt Lục Vi Dân cũng không bao giờ

tỏ ra khách sáo, lấy ra hai bao từ trong túi thuốc, ném số còn lại trả về cho Lục Vi Dân, cất một gói rồi xé lớp giấy thiếc vàng của bao còn lại, châm lửa rồi ung dung hít sâu một hơi dài, thưởng thức hương vị.

- Anh Thường, lâu như vậy rồi, em nói em chuyển công tác đến văn phòng Địa ủy, anh chỉ đến có một lần nhỉ? Thật là quên hết anh em rồi hay là sao đây?

Lục Vi Dân đi khép lại cánh cửa rồi mới ngồi xuống.

- Nếu quên cậu rồi thì anh Thường còn đến đây hả? Cậu bây giờ là thư ký của Bí thư Hạ, tôi có thể cứ đến tìm cậu hoài được không? Huống hồ bây giờ công việc của cậu sợ là bận đến nỗi chân không chạm đất, tôi đâu có không hiểu chuyện như vậy?

Thường Xuân Lai kẹp điếu thuốc, khép hờ nửa mắt tận hưởng.

- Vi Dân, Bí Thư Hạ sắp đi rồi, tin này không sai đâu.

Lục Vi Dân rùng mình, quan sát Thường Xuân Lai:

- Anh Thường cũng nghe được lời đồn này rồi à?

- Không phải là lời đồn, mà là sự thật, chỉ có điều không biết là vì nguyên nhân gì. Nghe nói là Bí thư Hạ sẽ ở lại Phong Châu thêm một thời gian nữa, nhưng cũng không phải là lâu lắm, mà hướng đi là đã định chắc chắn, là Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, Bí thư Điền đã bổ nhiệm đấy.

Thường Xuân Lai hít một hơi, chăm chú thưởng thức điều gì đó.

Thường Xuân Lai đặc biệt đi chuyển này đến báo cáo hướng đi của Hạ Lực Hành, chắc hẳn là có những năm bắt tương đương.

Lục Vi Dân cũng tin rằng, không có lửa làm gì có khói. Về phần nói Hạ

Lực Hành tại sao vẫn muốn về Phong Châu chủ trì công tác một thời gian, chỉ sợ cũng là kết quả suy nghĩ tổng hợp trong tình.

Vài hạng mục đang nằm trong giai đoạn thúc đẩy chứng thực quan trọng. Mà báo cáo liên quan đến hủy bỏ xây dựng chế độ nông trường Hoa kiều Hồng Tinh, xây dựng Khu khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Phong Châu Bí thư Hạ giao cho mình cũng chính là bản báo cáo hiện tại mình sửa lại người lần sau khi phác thảo.

Hạng mục này có lẽ là công tác quan trọng nhất trong suy nghĩ của Bí thư Hạ, cũng là dấu ấn khó phai mà anh ta muốn lưu lại Phong Châu trước khi anh ta rời khỏi nơi này.

Chẳng ai lại không muốn dấu ấn của mình được lưu danh ngay chính nơi mà mình đảm nhiệm công tác, Thánh nhân còn khó tránh, huống hồ là người phàm?

Việc thành lập Khu khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Địa khu Phong Châu là do Lục Vi Dân đề xuất với Hạ Lực Hành trước khi Hạ Lực Hành đi học tập tại trường Đảng Trung Ương, hơn nữa cũng là Lục Vi Dân gợi ý với Hạ Lực Hành về việc có thể suy xét đi trước một bước lợi dụng đầy đủ tài nguyên đất đai vẫn chưa được đụng đến của nông trường Hồng Tinh, đi trước một bước. Hạ Lực Hành khi ấy không nói gì, nhưng Lục Vi Dân nhận ra rằng ý kiến của hắn đã đánh trúng tâm ý của Hạ Lực Hành.

Cũng không ngoài dự tính của Lục Vi Dân, sau hơn một tuần khi mà Hạ Lực Hành đi học tập tại Bắc Kinh, anh ta đã trực tiếp gọi điện về bảo hắn dồn đốc việc thu thập tình hình của nông trường Hồng Tinh. Sau đó kết hợp với ý nghĩ chuẩn bị xây dựng Khu khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm, phác thảo ra một bản trừ tính kế hoạch liên quan đến việc lợi dụng thay đổi chế độ nông trường Hồng Tinh, xây dựng Khu khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Địa khu Phong Châu, dùng chuyển phát nhanh gửi đến cho anh ta.

Lục Vi Dân mất đến ba ngày để thu thập dữ liệu của Hồng Tinh, sau đó mất hai ngày để thực hiện những lời Hạ Lực Hành đã dặn dò đặc biệt trong cuộc trao đổi chuyên môn qua điện thoại để hoàn thành bản dự thảo và gửi cho Hạ Lực Hành.

Kì thực, Lục Vi Dân cũng không thể ngờ Hạ Lực Hành lại có động thái mạnh như vậy, chỉ một chốc đã ban hành thu hồi đất nông trường Hồng Tinh.

Nông trường Hoa kiều Hồng Tinh là từ tỉnh chuyển giao cho Địa khu Phong Châu, nhưng vốn dĩ về cơ bản là do nông trường tự chịu trách nhiệm về lời lỗ. Bởi vì thuộc loại xí nghiệp nông nghiệp quốc hữu, quản lý kinh doanh theo hình thức khoán canh tác, kết cấu độ tuổi của công nhân viên lão hóa nghiêm trọng, cộng thêm khan hiếm đầu tư, nông trường hiện tại sở hữu một khu rừng lớn, vườn quả, vườn chè ... nhưng tất cả không mang lại nguồn lợi hiệu quả.

Công nhân viên chức cũng có những lời bất bình đối với việc trao quyền xuống cấp dưới là Địa khu Phong Châu, cho rằng tài chính Địa khu Phong Châu vốn đã cạn cỗi, không thể mang lại nhiều sự giúp đỡ cho nông trường, làm không khéo còn làm liên lụy đến nông trường. Hạ Lực Hành cũng chính là nhìn trúng vào điểm này, mới nghĩ đến việc tiến hành thay đổi chế độ của nông trường, đồng thời giải quyết luôn thể hai vấn đề của nông trường và Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật.

Không thể không nói đòn này của Hạ Lực Hành này khá mạnh tay, cũng là một động tác tương đối có tầm nhìn xa trông rộng và tính sáng tạo. Ngay cả Lục Vi Dân cũng có phần khâm phục chiêu này của Hạ Lực Hành. Tuy bản thân mình đề ra có thể tận dụng tài nguyên đất của nông trường Hồng Tinh nhưng Hạ Lực Hành còn nhìn xa hơn và tiến nhanh hơn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Khúc Nhạc Đạo Biến Tấu Phức Tạp

Chỉ cần có thể giải quyết thân phận công nhân viên chức của nông trường Hồng Tinh, tin chắc rằng anh em nông trường sẽ đón chào nhiệt liệt. Còn về phần tài nguyên đất của nông trường, vốn là đất của nhà nước, càng không thành vấn đề, một khi thực hiện được bước này, dưới tiền đề không động chạm đến lợi ích của thành phố Phong Châu, Phong Châu có thể tạm thời đi trước đẩy mạnh việc xây dựng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật, bớt đi được rất nhiều vấn đề tranh cãi về giải phóng mặt bằng và đền bù.

Lục Vi Dân phán đoán Hạ Lực Hành nếu quả đúng là muốn tạm thời lưu lại Phong Châu vài tháng phần nhiều là có mối liên hệ nhất định với việc thúc đẩy thay đổi chế độ nông trường Hoa kiều Hồng Tinh và xây dựng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Địa khu Phong Châu. Nhưng công việc này có nhất thiết cần đến Hạ Lực Hành đích thân hiện thực hóa hay không, Lục Vi Dân cũng cảm thấy có phần nghi hoặc. Theo lý mà nói, việc quan trọng như đảm nhận chức Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, nhất là hiện giờ khi Trưởng ban thư ký cũ đã chuyển sang giữ chức Trưởng ban Tổ chức, rất cần Hạ Lực Hành phải khẩn trương nhận chức, lại gác sang một bên, để Hạ Lực Hành tiếp tục ở lại nắm giữ chính quyền. Phong vị trong chuyện này rõ ràng có phần không bình thường.

- Anh Thường, Bí thư Hạ đi hay ở không phải là chuyện em suy xét, em vừa là thư ký của anh ta, cũng là Trưởng phòng tổng hợp Địa ủy, anh ta quay lại làm việc em đương nhiên phải dốc sức phục vụ, anh ta không có ở đây, em vẫn phải đứng vững ở vị trí Trưởng phòng Tổng hợp này.

Lục Vi Dân nói một câu không mặn không nhạt như vậy, hẳn thực ra chẳng tìm được lời nào thích hợp hơn để trả lời, nhưng lại không muốn nói những lời giả ân giả nghĩa, trái với lương tâm.

- Được rồi, đừng giả bộ với tôi! Cậu nghĩ rằng chức Trưởng phòng Tổng hợp này của mình thực sự rất có giá trị à? Nếu cậu không phải là thư ký của bí thư Hạ, chỉ dựa vào chút kinh nghiệm lý lịch của cậu, chức Trưởng phòng Tổng hợp này liệu có đến tay cậu không?

Thường Xuân Lai không chút khách khí bấu môi.

- Vi Dân, nếu như Bí thư Hạ thực sự phải đi, cách tốt nhất là cậu đi theo anh ta. Nhưng có người nói với tôi là cậu chắc chắn không thích mãi làm thư ký dưới trướng người khác, thích tự mình giải quyết công việc độc lập, rất có kiểu suy nghĩ chưa đâm đầu vào tường thì không quay đầu lại, cho nên tôi mới đến nhắc nhở cậu nên suy nghĩ kỹ về vấn đề đi hay ở.

- Ai hiểu mình như vậy chứ? Là ai?

Lục Vi Dân thầm run trong lòng, tuy sắc mặt chưa thay đổi nhưng theo bản năng muốn thoát khỏi ánh mắt của Thường Xuân Lai.

- Hừ, cậu vẫn còn biết hỏi đó là ai à?

Thường Xuân Lai lạnh lùng hừ một tiếng.

- Tôi chẳng hiểu cậu nghĩ gì, tiểu Tô tốt như thế, chẳng lẽ không xứng với cậu? Chỉ dựa vào việc cậu đang làm thư ký của Hạ Lực Hành, lại kiêm thêm được cái chức Trưởng phòng Thư ký, cán bộ cấp Trưởng phòng sao? Tiểu Tô thì làm ở phòng Đối ngoại tỉnh, là ở tỉnh đấy, thế mà còn quan tâm để ý đến cậu, cậu thì sao? Cậu thử hỏi lương tâm mình xem, mỗi lần liên lạc đều là tiểu Tô chủ động liên lạc với cậu, cậu chủ động gọi cho cô ấy được mấy lần?

Lục Vi Dân hít một hơi, nhưng lại không nói lời nào.

Sau khi Tô Yến Thanh được điều đến phòng Đối ngoại tỉnh làm việc, lúc đầu hai người vẫn liên lạc khá thường xuyên, nhưng sau khi Lục Vi Dân được điều đến Địa ủy thì do công việc bận bịu, thêm vào đó lại làm thư ký của Hạ Lực Hành, kì thực chẳng có thời gian gọi nổi một cuộc điện thoại, sau này lại kiêm chức Trưởng phòng Tổng hợp, càng khiến hẳn không còn tâm trí nào để gọi cho Tô Yến Thanh.

Nhưng những điều ấy không phải là nguyên nhân chủ yếu, điều mấu chốt là Lục Vi Dân không biết mình và Tô Yến Thanh cứ tiếp tục giữ mối quan hệ thế này sẽ có thể xảy ra chuyện gì, nhất là mình bây giờ đã có bạn gái, cứ giữ mối quan hệ mập mờ với Tô Yến Thanh như vậy, trong lòng hẳn cảm thấy rất hổ thẹn. Tô Yến Thanh ưu tú như vậy, lại đối xử với mình tốt như thế, hẳn không nhẫn tâm và cũng không thể kéo dài mối quan hệ này nữa. Hành động quá giới hạn ngày đó tại đầm Linh Tê hoàn toàn là do tình cảm tự nhiên bùng nổ, hẳn cảm thấy mình hoặc là chia tay với Chân Ny, hoặc là phải cắt đứt mối tình này với Tô Yến Thanh. Nếu không sẽ vừa làm tổn thương Tô Yến Thanh, mà cũng có chút không công bằng với Chân Ny.

- Sao cậu không nói gì? có phải là thấy thẹn với lòng mình rồi?

Thường Xuân Lai nói gần từng chữ.

Thường Xuân Lai luôn nghĩ rằng Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh chính là một cặp trời sinh. Thời gian thực hiện ba hạng mục công việc ở huyện Nam Đàm hẳn là quãng thời gian vui vẻ nhất trong ký ức của Thường Xuân Lai. Tình nghĩa giữa anh ta và Lục Vi Dân với Tô Yến Thanh càng khiến anh ta tràn đầy thiện cảm với hai người trẻ hơn mình đến mười tuổi này. Hơn mười năm bon chen ở vũng bùn Cục Thương Nghiệp khiến cho Thường Xuân Lai thấy mình sắp hoàn toàn biến thành ma vương quý sứ, nhưng trong thời gian làm công việc đó đã khiến con người ấy thực sự nhận ra mình có thể làm

việc, cũng có thể hoàn thành công việc.

Chỉ khi cùng Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh làm việc, Thường Xuân Lai mới có cảm giác ấy, mà cảm giác ấy vĩnh viễn khắc sâu trong ký ức của của con người này. Anh ta cũng rất hy vọng tình cảm của Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh với mình cũng có thể mãi mãi trường tồn như thế.

- Anh Thường, chuyện tình cảm của em anh đừng xen vào có được không? Chuyện của em với Yến Thanh không thể nói một đời là xong, em luôn coi cô ấy như là bạn tốt nhất, còn về những điều khác, em và cô ấy quả thực không có gì. Em rất cảm kích sự quan tâm của anh đối với chúng em, thật đấy, đó là lòng cảm kích xuất phát từ trong tim em, nhưng còn chuyện tình cảm, chà...

Lục Vi Dân lắc đầu.

Biểu hiện của Lục Vi Dân và Tô Yến Thanh biểu lộ gần như giống hệt nhau, Thường Xuân Lai quả thực nghĩ rằng hai người bọn họ trước kia đã tập luyện màn kịch này, anh ta nhìn chằm chằm Lục Vi Dân hồi lâu, khiến cho Lục Vi Dân có chút sợ hãi, lúc này mới thở dài một hơi, thôi không nói thêm gì về vấn đề này nữa.

- Tiểu Tô rất quan tâm đến cậu, cô ấy lo lắng cậu bướng bỉnh, muốn làm vài việc cho ra hồn một cách nghiêm túc ở Phong Châu, nhưng làm việc gì cũng phải dựa vào thời thế. Thời thế mà thành, nếu như nơi này đã không còn thích hợp cho cậu phát triển nữa, cậu tiếp tục làm thì sức nhiều công ít, thậm chí còn tốn công vô ích. Hãy lên một vị trí cao hơn, tầm mắt và trí tuệ sẽ càng rộng mở, sau này có thể càng ung dung để đối diện với càng nhiều thử thách.

Thường Xuân Lai như một học sinh tiểu học đang trả bài cho giáo viên, đọc lầ lầ một bài viết thuật lại ý của Tô Yến Thanh.

- Đây là những lời Yến Thanh nhờ anh Thường nhắc nhở em?

Trong lòng Lục Vi Dân khẽ run rẩy, Yến Thanh thật sự hiểu được mình nhiều hơn người khác, kể cả Chân Ny, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác như tri kỷ. Nhưng tri kỷ thì có thể lâu dài, còn nếu như đã lún sâu vào tình ái nồng nàn, liệu có còn được hoàn mỹ như vậy không, Lục Vi Dân cũng không biết nữa. Không ai có thể dự liệu trước được điều gì, có lúc hắn nghĩ, thà chọn cảm giác đơn độc nửa mơ nửa tỉnh như thế này có lẽ mới là điều tốt nhất.

- Ừ, cứ coi như thế đi, có người quan tâm đến cậu như thế, Vi Dân, đừng có phúc mà không biết hưởng. Ai là người hợp với cậu nhất, bản thân cậu tự mình rõ nhất.

Thường Xuân Lai dường như nhớ ra điều gì, chần chừ một lát mới nói:

- Bí thư Hạ một khi rời khỏi, sợ rằng trong Địa ủy sẽ có vài thay đổi về nhân sự, cậu nên hiểu rõ, tôi nghe nói Vương Chu Sơn có khả năng sẽ đi.

- Cái gì? Anh nói sao?

Phó bí thư Vương bị chuyển công tác?

Giờ thì Lục Vi Dân thực sự kinh ngạc, Vương Chu Sơn đến đây chưa đầy một năm, sao lại có thể bị điều đi.

Điều này vừa không phù hợp với thông lệ tổ chức, cũng không phù hợp với nguyên tắc điều chỉnh nhân sự, trừ khi là có việc cần trọng dụng khác. Nhưng nếu như thế đáng nhẽ sớm đã phải có tin đồn phong thanh mới đúng, hơn nữa ở tỉnh cũng sớm phải sắp xếp, sao có thể để khi Hạ Lực Hành sắp đi, Vương Chu Sơn cũng phải chuyển công tác?

- Tôi chỉ nghe nói như vậy, nhưng chính xác thì vẫn chưa biết được là

đúng hay không. Cậu nên chuẩn bị sẵn tâm lý, sớm suy nghĩ về bản thân một chút. Sau khi Bí thư Hạ về cũng là chuyện một hai tháng nữa, trừ phi cậu chủ định chắc chắn sẽ đi cùng anh ta, nếu như muốn ở lại Phong Châu, thì phải cân nhắc cẩn thận một chút. Theo kiểu tôi nói thì mặt phải dày một chút, xin các vị lãnh đạo suy nghĩ cho một chút, sắp xếp cho cậu vị trí tốt một chút, chức Trưởng phòng Tổng hợp này không ở được lâu đâu.

Thường Xuân Lai rất hiếm khi nghiêm mặt nói, y tuy đã truyền đạt lời của Tô Yến Thanh, nhưng tính cách của Lục Vi Dân thì y và Tô Yến Thanh đều rất rõ, phần nhiều là sẽ không nghe theo lời khuyên này.

Thường Xuân Lai đi rồi nhưng Lục Di Vân lại đang chìm trong trầm tư.

Nếu như Vương Chu Sơn thực sự phải đi thì cũng có nghĩa là một khi Tôn Chấn tiếp nhận chức Chủ tịch Địa khu, Vương Chu Sơn sẽ không thể hiển nhiên mà tiếp nhận chức Phó bí thư quản lý cán bộ Đảng và quần chúng. Vậy thì địa vị của Cầu Trị Lương tương đối khiêm nhường trong một năm qua bỗng chốc sẽ trở nên nổi bật, ông ta sẽ trở thành ứng viên tốt nhất cho chức vụ của Tôn Chấn, hơn nữa dựa vào việc Lý Chí Viễn phải tiếp nhận chức Bí thư Địa ủy thì khả năng này lại càng lớn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Tình Hình Phong Châu

Tuy người ngoài không biết rõ, nhưng Lục Vi Vân lại mơ hồ nhận ra, giữa Lý Chí Viễn và Cầu Trị Lương có một mối liên hệ đặc biệt không để ai biết. Loại quan hệ này cho dù là trong Địa ủy thì cũng chỉ có vài người có thể cảm thấy, ngoại trừ mấy vị lãnh đạo Địa ủy ra, chắc là chỉ có mình và Cao Sơ để ý thấy.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Dân không khỏi thầm lo lắng. Nếu Lý Chí Viễn và Cầu Trị Lương hình thành sự ăn ý như vậy thì khi Tôn Chấn đảm nhiệm chức Chủ tịch Địa khu cũng sẽ giống như Lý Chí Viễn hiện nay, bị kẹp trong tình thế bị Hạ Lực Hành và Tôn Chấn cùng nhau khống chế. Chẳng qua là theo Lục Vi Dân, Hạ Lực Hành còn không thèm dùng cách này để đối phó với Lý Chí Viễn. Dựa vào uy tín và ảnh hưởng của nhiều năm làm việc tại Lê Dương, là một Bí thư Địa ủy, dù không được Tôn Chấn ủng hộ thì Hạ Lực Hành vẫn có khả năng lôi kéo và chia rẽ địa bàn này.

Nhưng Lý Chí Viễn không giống vậy, y là cán bộ từ nơi khác đến, tính cách cũng thương đối thâm trầm hơn nữa tham vọng nắm quyền khống chế cũng rất mạnh, nếu như có thêm một kẻ được hình thành và phát triển từng bước ở Phong Châu như Cầu Trị Lương, như vậy có thể tưởng tượng được, Tôn Chấn sẽ gặp khó khăn khi gặp phải sự khống chế của hai người này, nhất là trong tình hình chức vụ Phó bí thư phân công quản lý kinh tế còn chưa được xác định.

Trên lý thuyết thì Cầu Trị Lương cũng có khả năng tiếp nhận chức Phó bí thư của Vương Chu Sơn để được phân công quản lý kinh tế, An Đức Kiện

cũng có khả năng tiếp nhận chức vụ này của Vương Chu Sơn với vai trò kinh tế, nhưng Lục Di Vân phân tích cả hai khả năng này đều không cao. Trong tình hình các lãnh đạo chủ chốt Đảng và chính quyền đều là người từ nơi khác đến, thời gian công tác chưa lâu, vị trí Phó bí thư quản lý công tác cán bộ Đảng và quần chúng có vai trò quan trọng này liền trở thành vấn đề cực kỳ mấu chốt. Vị trí này cần một người nắm tương đối chắc về tình hình địa phương, với tình hình hiện này thì dường như chỉ có Cầu Trị Lương là phù hợp nhất.

An Đức Kiện là ủy viên Địa ủy rất được Hạ Lực Hành tín nhiệm và coi trọng tuy cũng là cán bộ bản địa, nhưng xét từ tình hình xếp hạng ủy viên Địa ủy thì ông ta đứng hàng gần cuối, cho dù là có Hạ Lực Hành dốc sức giúp đỡ, thì cũng không hẳn có khả năng vượt qua được Cầu Trị Lương và Tiêu Chính Hỷ mà thăng cấp thẳng lên chức Phó bí thư quản lý Đảng và quần chúng được.

Vừa nghĩ đến cục diện đang hoàn toàn rạn vỡ có khả năng sẽ bị xoay chuyển theo hướng ngược lại... trong lòng Lục Vi Dân theo bản năng thấy hơi nóng lòng. Vương Chu Sơn nói không sai, người không nhìn xa tất phải lo gần, chính mình nếu như thực sự không định đi theo Hạ Lực Hành, vậy thì phải suy nghĩ kỹ thật sớm, thậm chí nếu đúng như những điều Thường Xuân Lai nói... cho dù là mặt dày đến đâu cũng phải nói một câu.

Nhưng bây giờ cơ hội thích hợp ư? Lục Di Vân nghĩ lại, Bí thư Hạ vẫn chưa về thì mình sốt ruột như vậy làm gì. Nghĩ thì được, nhưng lại không thể thể hiện ra, lại càng không thể nói gì hoặc làm gì. Với đầu óc và trí tuệ của Hạ Lực Hành, sao có thể không nhìn ra thay đổi trong chuyện này... Nếu như thực sự giống Thường Xuân Lai nói, Vương Chu Sơn sẽ bị điều đi thì khẳng định là Hạ Lực Hành cũng sớm biết, thậm chí có khả năng là Tỉnh ủy cũng đã tiết lộ với Bí thư Hạ... nhưng theo Lục Vi Dân thì phần nhiều khả năng đó chỉ là ý định, còn xa mới đến thời điểm quyết định.

Tuy nhiên Lục Vi Dân vẫn có một chút nhạy cảm, những lời có phần cảm thán của Vương Chu Sơn mấy hôm trước cũng dường như báo hiệu rằng ông ta cũng cảm thấy được cục diện Phong Châu có chút thay đổi rất nhỏ, nhưng đối với mình mà nói thì bây giờ vẫn chưa có tư cách suy tính những điều này, tất cả đều phải chờ sau khi Hạ Lực Hành trở về Phong Châu mới có thể thực sự công bố.

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Bí thư Hạ vẫn chưa về, các lời đồn đại bị truyền khắp mọi nơi, cũng không biết những người đó cả ngày không có chuyện gì làm liên tung chuyện thị phi.

Trương Kiến Xuân đi vào phòng làm việc của Lục Vi Dân... đưa cho Lục Vi Dân bản mẫu “Tình hình Phong Châu” đã được sửa và biên soạn tỉ mỉ:

- Trưởng phòng Lục, cậu xem đi, dựa theo ý của cậu, cắt giảm một ít, nội dung của số đầu tiên này cũng không nhiều... nhưng đều rất chất lượng. Chính là theo ý cậu, không tham nhiều, cầu toàn nhưng theo đuổi cô đọng, sắc bén, nhằm đúng tề nạn, điểm đúng chỗ mấu chốt, không nể mặt, không che đậy, không luận tội, không luận điệu, chỉ nói về vấn đề.

Việc biên soạn tờ “Tình hình Phong Châu” là công việc do Lục Vi Dân tự mình nắm giữ. Lục Vi Dân vốn định tháng 6 cho ra tập san thứ nhất, nhưng do công việc bận bịu, Lục Vi Dân căn bản là không có thời gian đi xuống các địa phương phía dưới điều tra nghiên cứu, cũng không có sức sắp xếp người trong phòng đi nghiên cứu. Cho nên cứ trì hoãn đến khi Hạ Lực Hành đi học ở Bắc Kinh, Lục Vi Dân lại về cơ bản xử lý ổn thỏa công việc với nhà máy Bắc Phương, mà phía nhà máy Trường Phong vẫn còn do dự, Phong Châu cũng thấy cần thiết gác sang một bên, lạnh nhạt đi một chút, không nên nóng lòng tiếp xúc với nhà máy Trường Phong, cho nên Lục Vi Dân mới có chút thời gian thoáng hơn để bắt tay vào công việc này.

Không nói đến sĩ diện, không che đậy, không luận điệu, đây là con đường

Lục Vi Dân định ra cho tờ tập san nội bộ “Tình hình Phong Châu”, đến Trương Kiến Xuân cũng học thuộc mấy câu đó rất trôi chảy.

Là một tờ tập san nội bộ phải phản ánh chân thật, sâu sắc tình hình xã hội, đời sống nhân dân bảy huyện, thành phố của địa khu Phong Châu, tờ “Tình hình Phong Châu” hướng đến đối tượng là toàn bộ cán bộ cấp phó phòng trở lên đang làm việc của địa khu, đã là hướng đến cán bộ lãnh đạo các bậc cấp cơ sở, thậm chí có thể nói rằng tạp chí nội bộ này mang tính bảo mật nhất định.

Nếu đã nhắc đến độ cao như vậy, Lục Di Vân đã thấy phải làm tốt tờ báo này, không thể để nó giống những tờ báo nội dung sơ lược như của các nơi khác trong tỉnh. Yêu cầu duy nhất về nội dung của tờ báo mà hẳn đề xuất chính là phải chân thật mà sâu sắc, về phần vấn đề tồn tại có giải quyết được hay không, giải quyết như thế nào, ai giải quyết, khi nào giải quyết đều không cần để ý đến, chỉ nói đến hiện tượng, tránh để nó can thiệp quá sâu, như vậy ngược lại sẽ khiến nó bị mọi người chỉ trích.

Mặc dù như vậy, Lục Vi Dân cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần việc bị phê bình và công kích, nhưng Lục Di Vân không hề có ý định lùi bước, cho dù là phải trả một cái giá nhất định thì hẳn cũng cảm thấy đáng.

- Ừ, như vậy sẽ ngắn gọn hơn nhiều, Kiến Xuân hãy nhớ kĩ một điều, đây không phải chúng ta đại diện cho lãnh đạo vạch ra vấn đề, mà chỉ là phản ánh hiện tượng, nhiều nhất cũng chỉ là tiến hành một vài phân tích về nguồn gốc hiện tượng, đề xuất ý kiến để xử lý vấn đề không đúng. Nội dung phải cần thận, chân thực nếu như có thể làm được một cách sâu sắc thì càng tốt, nhưng phải đơn giản, đơn thuần đi một chút. Độc giả của tờ báo này là cán bộ từ cấp phó phòng trở lên của địa khu chúng ta, bọn họ đều có đầu óc và suy nghĩ hơn chúng ta, đương nhiên hiểu rõ nguồn gốc và cách giải quyết của mấy vấn đề này, chúng ta chính là đại diện Địa ủy nhắc nhở bọn họ, chỉ như vậy mà thôi.

Mấy tháng qua, Trương Kiến Xuân đã tâm phục khẩu phục vị trưởng phòng trẻ hơn mình mười mấy tuổi này, khiến anh ta có phần không hiểu nổi người này ngoài việc hiểu biết khá nhiều, công việc gì cũng đích thân tìm hiểu, xử lý, hơn nữa những quan điểm, ý tưởng mới mà hắn đề ra quả thực khiến người ta cảm thán, không thể không thừa nhận là đúng.

Ví dụ như tờ “Tình hình Phong Châu” này, lúc trước Lục Vi Dân đề xuất chính hắn biên soạn, Trương Kiến Xuân còn tưởng hắn chỉ thể hiện ngoài mặt. Trì hoãn suốt mấy tháng Lục Vi Dân dù bận tối mắt nhưng vẫn dành thời gian để làm, người trong phòng không đủ, liền đến trạm phát thanh của một xã thuộc huyện Phụ Đâu mượn một phóng viên cứng tay, nghe nói bị nhiều người ghét, thêm nữa có một cô gái trẻ đến thực tập, không ngờ lại bắt đầu triển khai mạnh mẽ, hơn nữa còn thực sự làm ra những điều hoàn toàn mới mẻ.

Số đầu tiên của báo chỉ có ba bài điều tra nghiên cứu, một bài là điều tra vấn đề phân bổ bữa, tập trung vốn vô tổ chức ở cấp cơ sở của nông thôn mà toàn Địa khu, thậm chí là vùng nông thôn của toàn tỉnh đều đang tồn tại, chủ yếu là xác định căn nguyên của vấn đề và cách làm của tổ chức chính quyền cấp cơ sở trong những công tác này, cùng với vấn đề còn tồn tại và ảnh hưởng của nó.

Tên của bài viết này ban đầu thực sự không phải là do phòng Tổng hợp nghĩ ra, mà là một phóng viên bản địa đưa theo họ hàng quê họ đến phòng Thông tin đối ngoại Địa ủy để phản ánh vấn đề. Người của phòng Thông tin đối ngoại cũng chỉ ghi tên qua loa rồi đuổi họ đi, khiến cho phóng viên kia vô cùng bất mãn, vì thế làm rùm beng ngay tại đó, đúng lúc Lục Vi Dân đi qua, cũng không biết sao người phóng viên kia lại biết hắn là thư ký của Hạ Lục Hành, chạy đến nhất định phải bắt Lục Vi Dân phân xử. Trong tình hình này Lục Vi Dân đi cũng không tiện, đành phải ngồi xuống tiếp đãi người phóng viên này và những thân của anh ta mất 2, 3 tiếng mới làm rõ được tình hình.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Số Đầu Tiên

Hiếu được hiện giờ cấp cơ sở ở nông thôn nhằm làm đường, mương rãnh mà sử dụng đủ loại thủ đoạn để tiến hành cưỡng ép phân bổ tiền và tình hình nghĩa vụ là hiện trạng tương đối phổ biến, hơn nữa cũng còn không ít những chuyện đáng sau, đột nhiên Lục Vi Dân thấy đây sẽ là một chủ đề khá hay.

Hiện nay đối với nông dân mà nói, vốn dĩ thuế nông nghiệp và các khoản tổng hợp ở nông thôn là tương đối nặng nề, thêm vào đó địa phương một mặt muốn đón ý yêu cầu của cấp trên, một mặt cũng vì yêu cầu phát triển kinh tế của địa phương liền bắt đầu không ngừng phân bổ và tập trung vốn để hoàn thành cải tạo cơ giới hóa nông thôn. Điều này cũng khiến cho những nông dân vốn dĩ vì trồng trọt lương thực không kiếm ra tiền, thậm chí lỗ vốn trở nên vô cùng bất mãn, liên tiếp xảy ra các vụ việc không nộp tiền, còn thật sự có một số phong trào chống nộp thuế như trước giải phóng. Đây cũng trở thành một nhân tố mấu chốt khiến quan hệ giữa cán bộ cấp cơ sở và quần chúng trở nên căng thẳng.

Vì thế mà Lục Vi Dân đã lấy hiện tượng này làm đề tài điều tra số đầu tiên của “Tình hình Phong Châu”, hơn nữa người điều tra chấp bút cũng chính là tay bút lão làng trong phòng Đồng Như Thuận và người phóng viên bản địa đó cùng với sinh viên thực tập của phòng là tiểu Bồ tập trung thành một tổ để trực tiếp điều tra phỏng vấn.

Không ngờ rằng người phóng viên bản địa đó đúng là có chút năng lực, hơn nữa lại quen đất quen người, ở cả mấy huyện đều có một vài người quen biết rõ tình hình, chẳng mấy đã đi một lượt, tổng kết được tình hình sơ bộ của

cả mấy huyện. Đồng Như Thiệu thì không dám coi nhẹ, lại dẫn thêm hai người nữa đi xuống đích thân tìm hiểu tình hình, dùng chiêu bài chính quyền cơ sở phản ánh vấn đề, cứ như vậy lừa gạt lấy được những tài liệu điều tra này. Sau khi chặt lọc thì đưa chúng đến chỗ Lục Vi Dân, hẩn chau chuốt thêm một lần nữa rồi sau đó cho ra mắt tờ “Tình hình Phong Châu” số đầu tiên.

Tuy nhiên Lục Vi Dân cũng biết cách này chỉ có thể làm lần này, khi chính quyền cơ sở phía dưới còn không rõ lắm về uy lực của tờ “Tình hình Phong Châu” này, bọn họ vẫn chưa thật để ý. Nhưng một khi đã phát hiện ra nội dung của nó thậm chí có thể đe dọa cực lớn đến cái mũ lông chuồn trên đầu họ thì họ có khả năng sẽ đề phòng phóng viên rất kỹ.

Tuy Lục Vi Dân không cho rằng tất cả trách nhiệm cho nguyên nhân của mấy vấn đề này hoàn toàn thuộc về chính quyền cơ sở, nhưng tổ chức của một số cán bộ cơ sở còn thấp, không thể làm công tác quần chúng thời kì mới. Họ hiểu không triệt để chính sách bên trên, năng lực thực thi chính sách kém, làm cho các kiểu mâu thuẫn nhiều lần phát sinh là sự thực. Hẩn hi vọng “Tình hình Phong Châu có thể trở thành một nguồn phản ánh chính xác, khách quan các loại vấn đề còn tồn tại ở cấp cơ sở, mà không phải trách cứ một địa phương nào, chỉ tiến hành điều tra phân tích tình hình cụ thể, còn về việc nên xử lý vấn đề như thế nào thì không phải là trách nhiệm của “Tình hình Phong Châu”.

Lục Vi Dân đọc một lượt cẩn thận số đầu tiên của “Tình hình Phong Châu”, thực ra nội dung của tờ tạp san nội bộ này cũng không nhiều, chỉ có ba bài viết, tổng cộng cũng không hơn mười nghìn chữ.

Trừ những nội dung trên ra thì trong hai bài có một bài đề cập đến nguồn gốc và phân tích vấn đề sự cố an toàn lao động xảy ra liên tiếp ở mỏ than vùng núi phía Bắc huyện Cổ Khánh, còn một bài là hiện trạng của đoàn làm phim Lộ Thiên huyện Song Phong. Bài viết về an toàn lao động ở mỏ than

vùng núi Cổ Khánh Sơn nhiều lần xảy ra sự cố là do Trương Kiến Xuân tự mình chấp bút. Còn bài hiện trạng đội ngũ điện ảnh Lộ Thiên huyện Song Phong là do Lục Vi Dân đích thân đến Song Phong mất hai ngày rưỡi để điều tra, thậm chí còn dành một buổi tối để cùng đội điện ảnh đến thôn xã chiếu phim, cảm nhận tình hình thực sự, cũng lắng nghe thái độ và cách nhìn của người chịu trách nhiệm của đoàn làm phim và cán bộ chính quyền cấp cơ sở địa phương đối với đoàn làm phim này.

- Tôi thấy thế là được rồi, đi thôi, Kiến Xuân. Trước tiên chúng ta sẽ đưa bản mẫu này cho Trường ban thư kí duyệt một chút, nếu không có vấn đề gì thì có thể đi in ấn. Số lượng ấn hành cũng phải cân nhắc một chút, đừng nên quá nhiều, tránh gây ra động thái quá lớn. Theo tôi số thứ nhất chỉ in 30 quyển, chủ yếu là để đáp ứng cho cán bộ cấp phó sở trở lên của Ủy ban nhân dân Địa khu và Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc, Công ủy. Còn chuyện về sau này có mở rộng quy mô ra để phủ sóng tới cán bộ cấp phòng hay cấp phó phòng hay không thì phải xem sau khi Trường ban thư kí báo cáo với Bí thư Hạ nghiên cứu xong mới đưa ra quyết định.

An Đức Kiện tận dụng lúc nghỉ trưa để xem hết tờ “Tình hình Phong Châu”, nó gần như phá vỡ thói quen mỗi ngày cần nghỉ trưa của ông.

Tờ tập san nội bộ “Tình hình Phong Châu” mà Lục Vi Dân và Trương Kiến Xuân đưa tới ban đầu cũng không khiến An Đức Kiện để ý.

Theo ông thì nó cũng lắm thì như tờ “Phản ánh tình hình Lê Dương” như Địa ủy Lê Dương đã làm, kiểu này cũng chẳng khác gì một loại thu thập tài liệu, mỗi tháng một bản. Nhưng tờ báo kia của Lê Dương viết quá bình thường, dù An Đức Kiện có thời gian rảnh rỗi không có việc gì làm thì nhắm mắt nghỉ ngơi chứ cũng không muốn lãnh phí tinh thần vào những lời nói suông khách sáo dài dòng văn tự kia.

Nhưng sau khi ông ta nhận được số đầu tiên này, lập tức bị thiết kế với

nền trắng và bốn chữ “Tình hình Phong Châu” theo kiểu chữ Khải hấp dẫn, các đầu đề của ba bài viết được dùng như các tiêu đề ở ngay trang bìa, phía dưới bốn chữ cỡ lớn “Tình hình Phong Châu”, chữ nhìn thanh lịch trang nhã, rất có hơi thở của cơ quan chính phủ.

Mà càng khiến cho An Đức Kiện cảm thấy hứng thú chính là nội dung của ba bài viết. Sau hơn mười phút đọc qua một lượt, sau đó lại dành hơn nửa tiếng đọc kỹ càng cả ba bài, ông ta cảm thấy ba bài viết này rất phù hợp với các vấn đề cụ thể còn tồn tại trong cuộc sống hiện thực của cấp cơ sở trong các huyện ở Phong Châu hiện nay, nhằm vào vị trí, nhu cầu lợi ích của từng nhóm người trong các vấn đề này. Tuy bài viết không đề cập đến biện pháp giải quyết nhưng lại phân tích được tiền căn và hậu quả một cách rất rõ ràng, hơn nữa lại rất có chiều sâu khiến cho An Đức Kiện rất xúc động.

Cậu Lục Vi Dân này đúng là một nhân tài, đặt ở vị trí nào cũng đều có thể nghĩ ra những điều độc đáo. Giống như tờ “Tình hình Phong Châu” này, trước khi Lục Vi Dân đến tuy là văn phòng Địa ủy lúc nào cũng nói là muốn làm việc đó, nhưng hết lần này đến lần khác không phải lý do này thì là nguyên nhân kia, vẫn không thể làm được, mà ngược lại, sau khi Lục Vi Dân đến mới thực sự bắt đầu coi trọng tờ tập san này. Hơn nữa trong bộn bề công việc mà hãn cũng có thể bớt thời gian đi điều tra khảo sát, điều tra cụ thể tận gốc, vậy mới có được ba bài viết.

Ba bài viết đều có trọng điểm, nhưng vẫn duy trì tác phong ngắn gọn, hàm súc, sắc bén. Cách dùng từ, đặt câu cũng rất điêu luyện, cách nhìn vấn đề cũng rất độc đáo, không phải là ai nói sao nghe vậy hay viết theo đa số, điều này khiến cho An Đức Kiện tán dương một phen.

Đặt tờ tập san số đầu tiên này xuống, An Đức Kiện day trán, suy nghĩ cẩn thận.

Phải nói là nội dung của số đầu tiên này rất sát với thực tế, lại rất có ý

nghĩa trọng tâm. Nếu đổi lại nó là do một Trưởng phòng Tổng hợp dày dặn kinh nghiệm làm ra thì An Đức Kiệt cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý cho in và phát hành tới Ủy ban nhân dân Địa khu, các vị lãnh đạo Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc, Công ủy, tin rằng cũng có thể khiến cho người ta chấn động. Nhưng đối với Lục Vi Dân mà nói, đây có phải là chuyện tốt hay không cũng khó mà nói trước được.

Vấn đề chọn đề tài của mấy bài viết trong tờ tập san này đều không có vấn đề gì, thậm chí có thể nói là có phần tuyệt vời là đăng khác, cũng phù hợp với chủ đề sáng lập của “Tình hình Phong Châu”. Mấy ý mà lúc trước, khi báo cáo với ông ta Lục Vi Dân có nhắc đến rất phù hợp với quan điểm của An Đức Kiệt, ý tưởng này hẳn cũng đã từng báo cáo với Hạ Lực Hành và cũng được ông ta cho phép và ủng hộ. Địa ủy cần có một con đường có thể phản ánh trực quan, khách quan tình hình cán bộ cấp cơ sở ở phía dưới, mà tờ “Tình hình Phong Châu” là tập san nội bộ với lượng người đọc rất nhỏ, không cần phải làm trọn vẹn nhiều bề, ăn chắc như những đơn vị truyền thông lớn, vừa vặn có thể gánh vác phần trách nhiệm này.

Chỉ có điều số đầu tiên này “bắt mắt gai góc” như thế này, nhất định sẽ làm cho một số người cảm thấy đứng ngồi không yên, Tổng biên tập “Tình hình Phong Châu” là An Đức Kiệt, Phó biên là Phan Tiểu Phương nhưng ai cũng biết Chủ biên thường vụ Lục Vi Dân mới là người khởi xướng.

Ở độ tuổi như vậy mà tài trí ghê gớm quá, không tránh được cây to gọi gió đến. Cây to gọi gió đến cũng là cây đủ to mới gọi gió đến, quan trọng là cây còn quá nhỏ nhưng cao thì cũng trở nên nổi bật giữa rừng, sẽ khiến cho mưa gió đến. Như thế có thể chống đỡ được hay không thực sự khó nói, nhất là hiện tại đang đứng trước chuyện Hạ Lực Hành có khả năng trong tương lai không xa sẽ phải rời khỏi Phong Châu.

Vốn dĩ đây cũng không phải là vấn đề, Hạ Lực Hành đi, Lục Vi Dân làm thư kí đương nhiên đi theo là xong. Số đầu tiên của “Tình hình Phong Châu”

này vừa tung ra, không chừng cũng có thể làm dấy lên một loạt ý kiến bàn tán, Lục Vi Dân đi rồi còn để lại một chủ đề gây bàn tán, nhưng cậu Lục Vi Dân này trước mặt mình lại tỏ ý có phần không nở rời nơi này. Điều này làm cho An Đức Kiện cũng gặp phải một phen bất ngờ, không hiểu là trong lòng hẳn rồi cuộc đang suy nghĩ gì.

Suy cho cùng Hạ Lực Hành hứa với Lục Vi Dân điều gì, hay là Lục Vi Dân thực sự muốn ở lại, thì tạm thời An Đức Kiện cũng không rõ lắm. Nhưng nếu như Lục Vi Dân thực sự muốn ở lại thì việc tờ tập san này có thể phát hành hay không, hoặc là có cần chỉnh sửa để khéo léo hơn một chút hay không, điều này sẽ cần phải suy nghĩ.

Có lẽ mình cũng phải đi nói với Lục Vi Dân một chút, xem rốt cuộc sâu trong nội tâm hẳn suy tính thế nào. Lần đầu tiên An Đức Kiện cảm thấy mình cần nhìn rõ người thanh niên chính mình đưa từ Nam Đàm lên này. Một gốc cây nhỏ lớn lên khỏe mạnh trước mắt mình đến thế, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy, khiến ông ta có chút khó tin, mà điều này cũng khiến ông ta tự trong đáy lòng còn có cả chút tự hào.

Tuy lúc đầu ở Nam Đàm người đầu tiên phát hiện ra hẳn là Thẩm Tử Liệt nhưng thời gian Thẩm Tử Liệt ở Nam Đàm không lâu lắm, chỉ có thể để hạt mầm này mới nhú, còn thực sự khiến cho hạt mầm đó gặp được ánh mặt trời, gặp mưa để lớn mạnh thì vẫn là mình. Khi đối phương nhàn tản ở Ủy ban công tác Đoàn huyện Nam Đàm, chính là mình đưa hẳn lên chiếc ghế thư ký của Hạ Lực Hành. Nhưng An Đức Kiện cảm nhận thấy Lục Vi Dân tuy thời gian làm thư ký cho Hạ Lực Hành chưa dài, nhưng nhận được mức tín nhiệm và coi trọng không thua gì người đã làm thư ký cho Hạ Lực Hành mấy năm là Cao Sơ. Mới chưa đến mấy tháng mà Lục Vi Dân đã được làm Trưởng phòng Tổng hợp là đã có thể nhìn ra phần nào.

Tựa cả cơ thể vào ghế sôpha, An Đức Kiện nhắm mắt lại. Lục Vi Dân rất xuất sắc, chính vì hẳn xuất sắc như vậy, lại là tự tay mình đề bạt lên, ông ta

càng cần phải suy xét về tiền đồ của đối phương. Vốn dĩ để cho Lục Vi Dân đi theo Hạ Lực Hành lên tỉnh là điều tốt nhất. Hạ Lực Hành là người sẽ đảm nhiệm Trưởng ban thư kí Tỉnh ủy, vào làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy cũng là chuyện dễ hiểu theo trình tự. Có một người gần gũi như vậy ở trong Tỉnh ủy thì sau này dù mình có tiếp tục làm Trưởng ban thư kí Địa ủy hay có thể đổi vị trí công tác thì cũng có lợi rất nhiều cho công việc.

Mà Lục Vi Dân đi theo Hạ Lực Hành tới tỉnh, dựa vào độ tuổi và chiều hướng đang lên của Hạ Lực Hành hiện nay, làm việc ở chức cấp phó tỉnh thêm bảy, tám năm nữa thì cũng không thành vấn đề. Nếu làm tốt hơn nữa, thêm vào đó lại gặp cơ duyên thì bước vào hàng ngũ cấp tỉnh cũng là có khả năng. Lục Vi Dân có cơ hội này, đến tỉnh trước tiên là giải quyết xong chức cấp phó phòng, sau đó xuống phía dưới nhậm chức, muốn làm cán bộ cấp trưởng phòng ở đâu chẳng được.

Chưa đến ba mươi tuổi mà được làm cán bộ cấp trưởng phòng, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta hoa cả mắt. Đây quả thực là một con đường thênh thang, những người khác mơ cũng không có được cơ duyên này.

Nhưng người này không lại không để lộ ra ý không muốn tới tỉnh. Bạn gái của hắn không phải là ở Xương Châu sao? Như thế sao có thể tốt hơn, đôi trẻ được ở cùng một nơi, tất cả đều là chuyện vui, sao còn muốn ở lại Phong Châu? An Đức Kiện thực sự càng lúc càng không thể hiểu nổi.

Lục Vi Dân cùng với Tôn Chấn, An Đức Kiện và Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Chu Bồi Quân đến sân bay quốc tế Long Đài Xương Châu đón Hạ Lực Hành

Tôn Chấn được Chu Bồi Quân gọi đến cùng đi đón Hạ Lực Hành, cũng làm cho Lục Vi Dân tưởng tượng vô hạn.

Vì Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Địa ủy Chu Bồi Quân là cùng

Hạ Lực Hành từ Lê Dương tới, từ Chánh án Tòa án Nhân dân cấp trung của địa khu Lê Dương được thăng cấp bổ nhiệm làm Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Địa ủy. Người này bình thường không bộc lộ rõ ràng, cũng tương đối khiêm tốn, ít nhất là trong thời gian hơn nửa năm Lực Vi Dân đảm nhiệm chức thư ký của Hạ Lực Hành, thời gian vị Chủ nhiệm Chu này đến văn phòng của Hạ Lực Hành báo cáo công việc không nhiều. Nhưng điều này không có nghĩa là mối quan hệ giữa Chủ nhiệm Chu và Hạ Lực Hành là mờ nhạt.

Rất nhiều vấn đề không thể nhìn bề ngoài mà cần phải nhìn bản chất, phải xem lãnh đạo để người này vào vị trí gì, và vào khi nào.

Trật tự trị an ở Phong Châu hỗn loạn từ xưa đã tương đối nổi tiếng ở địa khu Lê Dương. Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Lê Dương trước kia cũng đã từng đưa ra ý kiến yêu cầu phải tiến hành điều chỉnh bộ máy chính trị pháp luật của huyện Phong Châu cũ, nhưng luôn luôn gặp sự phản đối và chống lại của Huyện ủy Phong Châu, cuối cùng cũng không thể làm được như ý muốn.

Sau khi địa khu Phong Châu được thành lập, Hạ Lực Hành rõ ràng cũng đã có ý thức tăng cường chú ý về phương diện này, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật và Trưởng phòng Công an địa khu Phong Châu đều đến từ Lê Dương, duy chỉ có Trưởng phòng Công an huyện Phong Châu cũ được đề bạt làm Phó phòng Công an địa khu, nhưng hiện tại vẫn tạm thời kiêm nhiệm chức Cục trưởng cục Công an thành phố Phong Châu.

Trong vấn đề này, Bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố Phong Châu Trương Thiên Hào đã đề xuất rõ ràng với Địa ủy và Ủy ban Chính trị pháp luật, Cục trưởng cục Công an thành phố Phong Châu nên là Cục trưởng chuyên trách, không tiện do Phó phòng Công an địa khu kiêm nhiệm được. Do vấn đề này tương đối nhạy cảm, trong nội bộ Thành ủy Phong Châu vẫn còn có một số ý kiến không thống nhất cho nên đến bây giờ vẫn chưa có kết

quả.

Lục Vi Dân đoán cùng với sự quay lại lần này của Hạ Lực Hành, e rằng Phong Châu sẽ đón một giai đoạn thay đổi nhân sự. Nghĩ tới đây trong lòng Lục Vi Dân cảm thấy hơi rùng mình, Bí thư Hạ đề xuất với Tỉnh ủy xin tạm thời làm việc ở Phong Châu thêm một thời gian nữa, ngoài một số việc quan trọng ra, hay là cũng còn ẩn chứa những dự định điều chỉnh nhân sự?

Vậy tỉnh có thể đồng ý cho Hạ Lực Hành làm như vậy sao? Phải biết dựa theo cách làm thường lệ, lãnh đạo chủ chốt trước khi được chuyển một cách rõ ràng, thông thường về nhân sự sẽ không thể xuất hiện những thay đổi lớn. Lục Vi Dân nghĩ lại, không thể nhin cười. Trong thời đại này rõ ràng là còn chưa có quy tắc rõ như vậy, Hạ Lực Hành vì muốn quán triệt ý đồ công việc của mình sau này được thực hiện, đảm bảo Phong Châu sau này khi làm việc sẽ tiến hành dựa theo từng bước đã định. E rằng một nước đi này cũng là bắt buộc, chắc rằng trong tỉnh cũng ý thức đến điều này nên mới đồng ý cho anh ta quay lại làm việc thêm một khoảng thời gian.

Đang trong lúc suy tư, lại nhìn thấy một gương mặt hoảng hốt có chút quen thuộc ở cửa phòng chờ sân bay, Lục Vi Dân sửng sờ... Đây không phải là Phùng Khả Hành sao? Anh ta đến đây làm gì? Nhưng sau đó liền lập tức phản ứng kịp, đây đương nhiên không phải một mình Phùng Khả Hành, Phùng khả Hành xuất hiện rồi, có nghĩa là Trương Thiên Hào nhất định cũng đến.

Tôn Chấn và An Đức Kiện cũng nhìn thấy Phùng Khả Hành đang nhìn xung quanh, ánh mắt nhìn nhau, đều theo bản năng mà mỉm cười, Trương Thiên Hào này thật là biết tận dụng tất cả mọi dịp.

Thời gian chính xác Hạ Lực Hành trở về không có nhiều người biết, cũng chỉ có vài người trong Địa ủy biết rõ. Lý Trí Viễn mấy ngày nay ở tại Hoài Sơn, Nam Đàm điều tra nghiên cứu, Vương Chu Sơn đến Bắc Bắc thăm nhà

máy cơ khí Bắc Phương... để thảo luận một số chi tiết cụ thể trong vấn đề chuyển dời của nhà máy Bắc Phương ở Phong Châu. Những người khác có lẽ cũng biết tin về sự trở về của Hạ Lực Hành, cũng gọi điện, nhưng đều bị Hạ Lực Hành khéo léo từ chối, chỉ có mấy người này là không thể làm vậy. Thật không ngờ Trương Thiên Hào lại có thể nắm bắt thông tin chính xác như vậy, không nói lời nào đã xuất hiện ở sân bay.

- Chánh văn phòng Phùng, anh cũng tới rồi?

Thấy An Đức Kiện hơi gật đầu, Lục Vi Dân cũng liền ra đón, mỉm cười rồi hạ giọng nói nhỏ:

- Nguồn tin của Bí thư Trương các anh cũng nhanh thật đấy.

- Ha ha... cậu em, không nhanh không được, cậu hiểu mà.

Mã Khả Hành cũng nói nhỏ:

- Bí thư Hạ vẫn chưa tới sao?

- Ừm, vẫn còn 10 phút nữa, hôm nay thời tiết rất đẹp, chắc không đến muộn đâu.

Lục Vi Dân có chút do dự... Phùng Khả Hành thì đến rồi, Trương Thiên Hào dường như vẫn chưa đến, đưa anh ta đi, các vị lãnh đạo đều ở bên kia, Trương Thiên Hào lại chưa tới, thế còn ra gì nữa?

Phùng Khả Hành là người vô cùng nhanh trí, lập tức phát hiện ra, thản nhiên nói:

- Tôi ở luôn đây chờ một chút. Bí thư Trương tối qua bị đau bụng, vừa đến sân bay liền đi tìm nhà vệ sinh rồi, lại sợ chậm trễ rồi thất lễ, cho nên mới bảo tôi đến trước, thật là...

Trong lòng Lục Vi Dân cảm thấy thoải mái, như vậy thì dễ bề ăn nói rồi, liền gật đầu:

- Đi nào, Chánh văn phòng Khả Hành, tới đó thôi. Đây thật là điều không ngờ tới, Bí thư Trương bình thường khí thế lẫy lừng, quản trời quản đất, bây giờ cũng không quản nổi cái bụng của mình, phải không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Điềm Báo

Thấy Lục Vi Dân có ý nói to, khiến mấy người bên kia cũng nghe thấy, trong lòng Phùng Khả Hành cũng thấy thoải mái.

Người anh em này thật là thông minh, nhanh trí, vừa nghe mình nói đã hiểu rõ phải làm như thế nào để điều chỉnh không khí, chẳng trách được Bí thư Trương coi trọng.

Vốn dĩ Trương Thiên Hào không đến kịp, lại bảo mình đi tiền trạm là có chút thất lễ, những người ở đây đều là các vị bô lão của địa khu, đột ngột xông đến như vậy còn ra gì nữa?

Nhưng trên đường xảy ra một vụ tai nạn giao thông nên bị tắc rất lâu, vừa xuống xe Trương Thiên Hào lại gặp ngay một vị lãnh đạo sở Giao thông đang đứng ở cửa chờ sân bay, không thể không nói mấy câu. Đúng lúc đó bên này thì thời gian không đợi người, thật không dễ để vượt qua, nếu như bỏ lỡ, nó có thể trở thành lỗi, cho nên vạn bất đắc dĩ mới cho mình đi tiền trạm. Chỉ có lí do này nói ra mới có người tin, tự mình nói chỉ sợ không những không mở miệng nói ra được, mà hiệu quả cũng bị giảm đáng kể, nhưng có Lục Vi Dân đỡ lời như vậy, lập tức không giống nhau.

Phùng Khả Hành và Lục Vi Dân kề vai cùng bước, nét mặt tươi cười:

- Phó bí thư Tôn, Trưởng ban thư ký, Chủ nhiệm Chu, thật là ngại quá, Bí thư Trương cũng thật không may, tối qua không biết ăn gì mà bị đi ngoài, vừa tới sân bay đã vào nhà vệ sinh, ông ấy sẽ ra ngay thôi.

- Trùng hợp vậy? Khả Hành, cậu làm đại quản gia của Thành ủy như thế là chưa đạt yêu cầu đâu đấy, phải thường xuyên nhắc nhở đồng chí Thiên Hào chú ý đến chế độ ăn uống hàng ngày, bảo đảm thói quen sinh hoạt tốt, chú ý giữ gìn sức khỏe.

An Đức Kiện nửa cười nửa không liếc Phùng Khả Hành một cái rồi cười.

- Trong lúc quan trọng thì không thể để xảy ra vấn đề về sức khỏe đâu đấy.

Phùng Khả Hành chỉ thấy trên mặt mình lã chã mồ hôi, như có kiến bò ngứa cả hai má, khó chịu không tả xiết. Vị Trưởng ban thư kí này lời nói cũng rất sắc bén, khiến cho da đầu anh ta cũng thấy ngứa ngáy. Trong lúc lướt mắt quan sát, vẫn may Tôn Chấn vẫn biểu hiện bình tĩnh như thường, Chu Bồi Quân quả nhiên vẫn giữ nét mặt không biểu lộ thái độ gì như ngày thường, không có gì lạ.

- Trưởng ban thư kí, Bí thư Trương bình thường cũng là người rất nghiêm túc về thời gian, xem ra lần này cũng là không được. Nghe nói nhà vệ sinh ở sân bay này vừa mới được tu sửa thành nhà vệ sinh năm sao, nghe nói hiện nay đều do bên ngoài thuê, nhưng phải thu phí. Nếu không Bí thư Trương cũng không thể vội đến đây đi đầu trải nghiệm rồi?

Lục Vi Dân cười nói chêm chọc khiến bầu không khí trở nên thoải mái hơn.

-Ồ, sân bay này không biết là đang làm gì, cải tạo nhà vệ sinh tốt đến như vậy có ý nghĩa gì? Như thế là đã đi vào quỹ đạo quốc tế sao? Khách nước ngoài đến đây sẽ cảm thấy Xương Châu đã hiện đại hóa rồi ư? Người Xương Giang cũng được nở mày nở mặt theo chắc? Vớ vẩn!

Tôn Chấn lại rất nhạy cảm với chủ đề Lục Vi Dân vừa nói đến.

- Làm cho rất nhiều người không dám bước vào nhà vệ sinh nữa, thu phí thì không nói, có như đi vào khách sạn năm sao, như thế còn ra thế nào? Có tiền như vậy, không bằng làm những việc thực sự có ích. Khách nước ngoài đến Xương Giang đi con đường này, ấn tượng đẹp sẽ bị giảm sút nhiều, anh có chạm vàng khám ngọc nhà vệ sinh này cũng không ích gì!

- Phó bí Tôn nói rất phải, sân bay cũng chỉ là một bộ phận của cơ sở hạ tầng giao thông địa phương, so với việc dốc tiền tu sửa nhà vệ sinh này xa xỉ như vậy, không bằng dành sức suy nghĩ tu sửa tốt đường sân bay. Từ khu vực nội thành Xương Châu đến sân bay này chẳng qua cũng khoảng 25 km, chúng ta đi mất bao lâu? 45 phút. Trên đường gặp hai vụ tai nạn giao thông, cực kỳ ùn tắc. Tôi nghe nói đường cao tốc sân bay thủ đô đã chính thức bắt đầu xây dựng, nghe đâu sang năm là hoàn thành, Xương Giang chúng ta lẽ nào không dám xây dựng một đường cao tốc như vậy? Việc xây dựng đường cao tốc toàn tỉnh đều không thấy động tĩnh gì, như vậy một đoạn đường cao tốc không được coi là dài lắm chắc hẳn có thể lấy ra làm thí điểm được.

An Đức Kiện cũng chuyển chủ đề, phụ họa theo chủ đề của Tôn Chấn.

Chu Bồi Quân cũng chen vào tán đồng với ý kiến của An Đức Kiện một cách hiếm có. Ba người họ nói về tình hình xây dựng đường cao tốc toàn tỉnh và Phong Châu tới khi nào mới có một con đường cao tốc. Phùng Khả Hành lúc này mới coi như thở phào nhẹ nhõm, gật đầu với Lục Vi Dân đầy cảm kích.

- Lần này Bí thư Thiên Hào bị đau bụng, làm cho Chánh văn phòng Khả Hành cũng khó chịu, cũng đau bụng thật rồi?

Lục Vi Dân và Phùng Khả Hành đi về một phía, mỉm cười nói.

Phùng Khả Hành thấy nóng mặt, nói ậm ờ:

- Có thể là có chút không khỏe thôi, sẽ tới ngay mà, chắc hẳn không thể để lỡ đâu.

Thấy ánh mắt Lục Vi Dân nhìn về phía sau mình có chút thay đổi, Phùng Khả Hành hơi ngạc nhiên, quay đầu lại, lại thấy một gương mặt quen thuộc khác xuất hiện ở phía cửa đằng kia:

- Ồ? Phó chủ tịch Địa khu Tiêu cũng đến?

- Chớ tưởng mình đã nhanh, còn có người nhanh hơn.

Lục Vi Dân thản nhiên cười.

Tiêu Minh Chiêm xuất hiện trong phòng đợi, Tôn Chấn và An Đức Kiện mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng không bất ngờ là bao. Vốn dĩ Tiêu Minh Chiêm họp tại Xương Châu, không biết tin này từ đâu, lúc này kịp đến đây cũng là bình thường. Nhưng Lục Vi Dân lại cảm thấy Tiêu Minh Chiêm xuất hiện ở đây có cái gì đó không bình thường, nhưng cụ thể là cái gì không bình thường thì hẳn cũng không nói ra được.

Tiêu Minh Chiêm ở Phong Châu cũng thuộc dạng khác biệt, giống như Cổ Khánh ở Phong Châu vậy. Ông ấy vừa không có quan hệ mật thiết với Hạ Lực Hành, cũng không gần gũi lắm với mấy người Lý Chí Viễn, đó cũng khiến ông ta có vẻ cô đơn lạc lõng khi ở Ủy ban nhân dân Địa khu. Nhưng địa vị đặc biệt của Cổ Khánh vừa khiến địa khu Phong Châu đối với Cổ Khánh vừa yêu vừa hận, mà uy tín của Tiêu Minh Chiêm ở Cổ Khánh lại rất cao, cho dù là rời xa Cổ Khánh, sức ảnh hưởng của vẫn rất lớn, cho nên bất luận là ai cũng không thể coi thường Tiêu Minh Chiêm.

Khi Trương Thiên Hào nhanh chóng bước vào phòng chờ máy bay, liếc mắt liền thấy Tiêu Minh Chiêm đang cùng mấy người Tôn Chấn, An Đức Kiện và Chu Bồi Quân chuyện trò vui vẻ, sau khi cảm thấy có chút ngạc

nhien, Trương Thiên Hào cũng không dừng bước, vừa chào hỏi mấy vị lãnh đạo địa khu, vừa thản nhiên nhìn xung quanh.

Hôm nay xuất hiện hai nhân vật ngoài ý muốn, một người là Chu Bồi Quân, một người là Tiêu Minh Chiêm. Theo Trương Thiên Hào, người biết chính xác thời gian, rồi lại bằng lòng chủ động đến chắc hẳn chỉ có Tôn Chấn và An Đức Kiện mới đúng, việc Chu Bồi Quân cũng cùng đến cùng khiến anh ta có một chút kinh ngạc, tuy nhiên đây cũng có thể miễn cưỡng hiểu được.

Chu Bồi Quân mặc dù là người tương đối khiêm tốn, nhưng suy cho cùng cũng là đi cùng Hạ Lực Hành từ Lê Dương tới, vẫn duy trì liên lạc với Hạ Lực Hành. Mặc dù thoạt nhìn thì xem ra cũng không thật chặt chẽ, nhưng quan hệ chặt chẽ lại không chỉ là hằng ngày đi lại vài lần hay không thường xuyên liên lạc có thể phán đoán được. Theo Trương Thiên Hào biết, vị Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật khiêm tốn này chắc chắn là một quân cờ vô cùng quan trọng trong ván cờ Hạ Lực Hành sắp xếp ở Phong Châu. Bất luận sau này Hạ Lực Hành có đi tới đâu, chỉ cần Chu Bồi Quân ở vị trí này thì cũng đủ để làm cho người ta nhớ rõ sức ảnh hưởng của ông ta.

Nếu như nói Chu Bồi Quân xuất hiện khiến Trương Thiên Hào có thể miễn cưỡng chấp nhận được, vậy thì việc Tiêu Minh Chiêm cũng xuất hiện ở đây làm cho người ta quá khó hiểu. Nhưng trên mặt Trương Thiên Hào lại không có chút biểu lộ khác thường nào, ngược lại đó lại là bộ dạng rất tự nhiên, dường như hiểu rõ như lòng bàn tay với việc người nào muốn đến đón Hạ Lực Hành.

Chuyến bay Hạ Lực Hành đi hạ cánh xuống sân bay quốc tế Long Đài Xương Châu rất đúng giờ. Bước ra khỏi cửa sân bay, nhìn thấy Tôn Chấn, An Đức Kiện và Chu Bồi Quân tới đón, Hạ Lực Hành mặc dù có trách vài câu nhưng trong lòng cũng rất vui mừng, dẫu sao xa nhau cũng đã lâu như vậy, ông ấy cũng chỉ trở lại một chuyến, những công việc bị bỏ lại lâu như vậy,

trong lòng cũng sốt ruột, cho nên nhìn thấy những người này đầu tiên đương nhiên trong lòng rất vui.

- Đức Kiện, tôi không phải đã nói rồi sao? Đừng nên giống trống khua chiêng như vậy, làm lớn như thế này để làm gì? Mọi người đều có nhiều công việc cần giải quyết, để một mình Vi Dân đến là được rồi.

Hạ Lực Hành đưa túi xách trong tay cho Lục Vi Dân, nhìn xung quanh, nói với vẻ hơi trách cứ:

- Người ta còn tưởng rằng là nhân vật gì ghê gớm lắm.

- Bí thư Lực Hành, việc này không thể trách Trưởng ban thư ký, là tôi chủ động yêu cầu đến đón ngài đấy. Chủ nhiệm Bồi Quân cũng là tôi rủ tới. Ông Tiêu là họ ở Xương Châu, cho nên cũng tiện đường tới. Về phần Thiên Hào, đó là tấm lòng của Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố Phong Châu. Bí thư Lực Hành hãy hiểu cho tấm lòng của bọn họ.

Tôn Chấn cười tiếp lời.

Hạ Lực Hành thấy Tôn Chấn đã nói vậy, cũng không nói thêm nhiều, sau khi bắt tay từng người ở đó, liền hỏi thẳng Tôn Chấn bữa trưa được sắp xếp ở nơi nào, muốn đi thẳng tới khách sạn, ăn cơm xong lại về nghỉ ngơi một chút.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Rối Rắm

Bởi vì Hạ Lực Hành chỉ có một mình, cho nên mọi người cũng là đi xe của mình đến đây. Ngoài chiếc Audi của Hạ Lực Hành đi, Tôn Chấn đương nhiên là vẫn đi chiếc xe Bluebird cũ, xe của Chu Bồi Quân là một chiếc Honda Civic cũ mang đến từ khi Lê Dương phân tách. Chiếc xe Tiêu Minh Chiêm dùng là chiếc xe Santana nửa cũ nửa mới của Ủy ban nhân dân, đây cũng là xe do từ lúc Lê Dương phân tách được điều tới, nhưng so tuổi của chiếc xe này với xe của Tôn Chấn và Chu Bồi Quân thì ngắn hơn rất nhiều, tình hình xe cũng khá tốt.

Cơm trưa đã được đặt ở khách sạn Hải Xương, Xương Châu. Có thêm hai người Tiêu Minh Chiêm, Trương Thiên Hào cùng với người đi cùng Trương Thiên Hào là Ủy viên thường vụ Thành ủy Phong Châu, Chánh văn phòng Thành ủy Phùng Khả Hành cũng được phân thành hai bàn. Lái xe ngồi một bàn, những người còn lại đương nhiên là ngồi với nhau.

Vốn dĩ Phùng Khả Hành cảm thấy có chút không đủ tư cách, muốn ngồi cùng bàn với những người lái xe. Nhưng dưới sự sắp xếp của An Đức Kiện, Phùng Khả Hành vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Lục Vi Dân.

Trong khi ăn Tôn Chấn cũng báo cáo sơ lược một loạt các công việc kết hợp công tác cải cách chuyển đổi hộ khẩu sang phi nông nghiệp và xây dựng nhà ở nội thành. Đây là công việc do ông ấy nắm bắt, việc triển khai cũng tương đối thuận lợi, việc điều tra nghiên cứu tiên kỳ và thu thập các tin tức ý kiến của các bộ ngành hữu quan cấp trên, cũng nhận được sự ủng hộ to lớn của các bên liên quan. Điều này cũng khiến cho Tôn Chấn thấy thêm phần tự

tin với công việc này, hi vọng có thể chính thức khởi động trước khi kết thúc năm..

Sau khi ăn cơm xong, Hạ Lực Hành nghỉ trưa tại khách sạn Hải Xương. Buổi chiều Hạ Lực Hành còn phải đến Tỉnh ủy báo danh và báo cáo tình hình học tập với Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa, Phó bí thư Lý Chiêu Nam và Trưởng ban Tổ chức Đào Hán. Mấy vị khác cũng đều ở khách sạn Hải Xương chờ Hạ Lực Hành quay lại, nhưng Tiêu Minh Chiêm phải về Phong Châu trước, Hạ Lực Hành sau khi nghỉ trưa xong, dành nửa giờ nói chuyện cùng Tiêu Minh Chiêm trước.

Thấy Lục Vi Dân đi từ trong phòng ra, An Đức Kiện vẫy tay với Lục Vi Dân.

- Lúc này Bí thư Hạ đang nói chuyện cùng Phó chủ tịch Tiêu, ông ấy 3 giờ phải đến chỗ Bí thư Tỉnh ủy Điền để báo cáo công việc, sau 3h 30 phải lần lượt đến chỗ Phó bí thư Chiêu Nam và Trưởng ban Tổ chức Đào Hán báo cáo công việc. Cậu phụ trách đưa Bí thư Hạ đi, đợi lát nữa nhớ nhắc nhở ông ấy thời gian.

- Tôi biết, Trưởng ban thư ký. Lục Vi Dân gật đầu.

- Vậy phía Bí thư Trương...?

- Tạm thời mặc kệ ông ấy, ông Tiêu sáng mai vẫn còn một hội nghị, cho nên buổi chiều ông ta phải về. Sáng mai chúng ta mới về Phong Châu, ông ấy muốn ở đây cũng được.

An Đức Kiện liếc nhìn Lục Vi Dân.

- Ăn cơm tối xong cậu muốn về cũng được, tôi sẽ bảo ông Mã đưa cậu về, nhưng mà nhớ sáng mai phải đến đúng giờ.

Lục Vi Dân nóng mặt, vội nói:

- Trưởng ban thư ký, tôi không có việc gì, không cần về, nghỉ tạm ở đây một đêm cũng được.

- Được rồi, trong thời gian này tuy Bí thư Hạ không ở đây, nhưng công việc của cậu cũng không giảm đi, chủ nhật cũng không thể về. Trong lòng tôi hiểu rõ, cậu cũng không thể lạnh nhạt với bạn gái, nên đi thì cứ đi.

An Đức Kiện khoát tay, dường như suy nghĩ một chút mới nói:

- Ăn tối xong xem Bí thư Hạ có sắp xếp gì, không có sắp xếp gì không, nếu không có việc gì, cậu cứ đi là được, tôi sẽ nói với Bí thư Hạ cho.

- Không sao, không có gì, đến lúc đó xem tình hình thế nào rồi nói.

Lục Vi Dân trong lòng thầm cảm kích.

An Đức Kiện là một lãnh đạo tương đối tinh tế, đối với công việc có yêu cầu rất cao, nhưng lại có thể trao quyền cho cấp dưới. Một hạng mục công việc chỉ cần quyết định chắc chắn giao cho bạn, chỉ cần nêu ra cho bạn điều khoản, yêu cầu, sau đó giao cho bạn tự làm. Nếu có việc gì cần, không cần bạn nêu ra, ông ta cũng có thể suy nghĩ cho bạn, bạn chỉ cần tận tâm tận sức làm thật tốt công việc là được. Được làm việc dưới quyền lãnh đạo như thế này, vừa cảm thấy có áp lực, vừa có thể tự do làm thoải mái.

Lục Vi Dân khi ở bên cạnh An Đức Kiện cũng đã học hỏi được rất nhiều thứ, nhất là trạng thái tâm lý trầm tĩnh, vững vàng của An Đức Kiện giỏi hơn so với Tôn Chấn một bậc.

- Nhân phi thái thượng, thực năng quên tình? Những người trẻ tuổi là thời kỳ tình cảm nồng nàn, nhưng đừng vì công việc mà ảnh hưởng tới tình cảm. Vốn dĩ hai người xa cách đôi nơi, công việc của cậu lại bận rộn, thật không

dễ dàng để về một chuyến. Một chút châm chước này cũng không cho nổi, vậy tôi đây làm lãnh đạo chẳng phải là quá mức khắt khe sao?

An Đức Kiện mỉm cười.

- Đi gặp tiểu Chân đi, ngày mai đến đúng giờ là được rồi.

Khi Lục Vi Dân rời khách sạn Hải Xương cũng là 9:30 tối.

Sau khi cơm nước xong chứ đến 8 giờ, Hạ Lực Hành rất vui, trong bữa tiệc cũng nói chuyện mình học được một chút cảm tưởng, tâm đắc khi học ở trường Đảng Trung ương. Có thể thấy được ông ấy thực sự muốn chia sẻ về những thu hoạch của mình với tất cả mọi người ngồi đây, mà không phải là có ý khoe khoang, phô trương một cách vô tình hay cố ý. Chỉ từ điểm này có thể nhìn ra được, về tố chất và nhân cách, Hạ Lực Hành thật sự xứng đáng với vai trò là Bí thư Địa ủy, đây là cách nhìn của cá nhân Lục Vi Dân.

Thành công của mỗi người cũng có phần ngẫu nhiên trong đó, phần ngẫu nhiên này lại là vô số những điều tất yếu tích góp lại. Chỉ có vô số điều tất yếu không ngừng tích lũy, ánh lửa kết tinh từ va chạm, tích lũy dẫn đến thời khắc cuối cùng vượt qua giai đoạn thay đổi về lượng để tiến vào thay đổi về chất, như vậy là anh ta đã thành công.

Hạ Lực Hành đảm nhiệm chức Trưởng ban thư ký có lẽ cũng là quá trình thay đổi về lượng đến thay đổi về chất. Lục Vi Dân cho rằng có lẽ mình cũng phát huy chút tác dụng trong quá trình thay đổi về lượng này, vậy toàn bộ những điều mình đang làm, chẳng phải cũng là đang tiến hành tích lũy thay đổi về lượng, để chuẩn bị cho sự thay đổi về chất?

Đi đến khu sinh hoạt nhà máy 195, nhìn đường phố vẫn còn phồn hoa náo nhiệt, Lục Vi Dân đột nhiên cảm thấy nơi này như thế xa lạ. Rời nơi này chẳng qua chỉ là một hai năm ngắn ngủi, hẳn cảm thấy mình lại có một loại

cảm giác không thể hòa nhập được với nó.

Mặc dù Quách Chinh vẫn mong chờ mình có thể quay về nhà máy 195, nhưng Lục Vi Dân lại phát hiện ra lòng mình từ trước tới giờ không thực sự thuộc về nhà máy 195. Tất cả mọi thứ mình làm chẳng qua cũng chỉ như người ngoài cuộc, bởi vì mong đợi với hạng mục công việc nào đó mà nêu ý kiến, thậm chí đến thực sự tham dự cũng không tính.

Nhà máy 195 từ trước tới nay vốn chưa từng thuộc về mình, cũng như mình không thuộc về nhà máy 195, vậy Chân Ny thì sao?

Dường như cuộc sống và công việc hoàn toàn là hai khái niệm, tình cảm nam nữ dường như không có quan hệ là bao so với công việc của hai bên, nhưng thực sự như thế sao? Hiện thực cuộc sống ảnh hưởng rất lớn tới thế giới khách quan, bạn cảm thấy tình cảm có thể tiếp tục phát triển trong môi trường thuần khiết, không chịu ảnh hưởng, đó đơn giản chính là truyện nghìn lẻ một đêm.

Mình làm việc ở Phong Châu, mà Chân Ny ở nhà máy 195, Xương Châu, dường như là hai thế giới. Bây giờ hai người đang bên nhau dường như là vì được ở bên nhau mà ở bên, chỉ dựa vào liên lạc qua điện thoại và gặp nhau không có chút quy luật như thế này, trong lúc đó sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề. Điểm này thì Lục Vi Dân cũng đã ý thức được, vấn đề là mình không biết nên làm gì để thay đổi điều đó, có lẽ là từ sâu trong nội tâm mình hi vọng chiều hướng này phát triển, để tránh cho mình phải gánh vác phần trách nhiệm đạo đức đó.

Tiêu chuẩn đạo đức và giới hạn lương tâm của mình từ khi nào lại cao thượng đến nông nổi này? Hay là bản thân đã có tính toán khác, hay là trong tiềm thức vốn cảm thấy mối quan hệ này sẽ kết thúc bằng một cách nào đó, nhưng trong lòng lại không muốn thừa nhận?

Lắc đầu, Lục Vi Dân tự mình cười giễu cợt mình, chân đá hòn đá bên đường văng xa mười mấy mét.

- Ái! Ai đấy? Vô duyên đến thế là cùng, một chút đạo đức công cộng cũng không có?

Âm thanh lạnh lạnh vui tai truyền tới từ phía chỗ tối bên kia đường.

Hai bóng người từ góc tối bước ra, một cô gái vẻ mặt đầy xấu hổ và giận dữ đang xoa lấy gót chân của mình. Đại khái là Lục Vi Dân đá hòn đá nhỏ vừa đúng đập vào chiếc xăng đan da, chiếc xăng đan da này khó tránh khỏi lộ thịt, hòn đá đập vào liền cảm thấy có chút đau, cô gái tự nhiên có chút yếu ớt đấy liền kêu lên.

- Rất xin lỗi, thật ngại quá, tôi không nhìn thấy, xem như chân của tôi mắc nợ.

Lục Vi Dân cũng không chú ý là ai, liên tục xin lỗi. Ai biết mình trong lúc nông nổi lại nhắc chân đá hòn đá này, vừa đúng lại trúng chân người khác? Nếu như đây là trái bóng, vậy không phải làm cho người khác ngã sấp sao?

- Con người anh mới là kỳ cục ấy, xảy ra chuyện gì vậy? Đáng lẽ đi bộ thì đi bộ cho tử tế, sao lại đá viên đá? Một chút giáo dục cũng không có.

Cô gái trông khá là đáng yêu, nhỏ nhắn. Cô có khuôn mặt tròn, tóc xoăn, mặc một bộ váy liền ngắn màu trắng rất vừa vặn, trang điểm vừa phải, xem ra có mấy phần nhan sắc. Miệng cô gái vẫn có chút không muốn buông tha, có lẽ cảm thấy mình có chút mất mặt với bạn trai.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Đánh Giáp Lá Cà

- Thật áy náy quá, không làm cô bị thương chứ? Lần sau tôi nhất định sẽ chú ý.

Lục Vi Dân trong lòng tuy có chút khó chịu, nhưng vẫn luôn miệng xin lỗi. Vốn dĩ mình đã sai, lại làm cô gái bị thương, hạ mình một chút thì tốt hơn.

- Thôi, cũng không có gì, ờ?

- Ờ?

Hai tiếng “Ờ” gần như cùng lúc vang lên, Lục Vi Dân và người con trai từ trong bóng tối bước ra đồng thời dừng bước. Sau khi đứng vững, cả thân thể dường như xuất hiện một loại cảm ứng nào đó, thân thể đều trở nên cứng rắn, hoặc có thể là cứng ngắt.

- Lục Vi Dân?

- Diêu An?

Âm thanh có chút gấp gáp mà lại giống như không thể tin nổi phát ra từ miệng của hai người. Lục Vi Dân và Diêu An theo bản năng đều nheo mắt lại. Lục Vi Dân còn có thể cảm thấy thân thể đối phương hơi lùi ra sau một chút, để lộ ra dáng vẻ cảnh giác phòng ngự theo bản năng. Trong lòng hẳn không nhịn được bật cười... xem ra phiền phức và áp lực mà mình mang tới cho người nhà họ Diêu thật không nhỏ.

Chuyện của Diêu Chí Thiện đã trôi qua lâu như vậy, cũng biết được ít nhiều, coi như là không có chứng cứ, nhưng chỉ sợ hoài nghi không ít. Ai có thể nắm rõ được quy luật hoạt động của Diêu Chí Thiện chuẩn xác như vậy, ai lại có thể bày ra trăm mưu nghìn kế bày ra kế đó, chắc chắn phải là người có mối thâm thù đại hận với nhà họ Diêu, mà Tiêu Kính Phong không nghi ngờ gì nữa là tiên phong trong số đó... mà chính mình có lẽ là quân sư quạt mo trong mắt bọn họ rồi.

Cái này cũng chưa tính bằng vở kịch lớn “Hoành đao đoạt ái” mà mình đã diễn ở Xương Châu trong hội nghị thu hút đầu tư, chỉ sợ Diêu An bây giờ đối với mình hận đến nổi nghiền răng ken két. Kẻ thù gặp mặt, không thể không cảnh giác.

- Chánh văn phòng Diêu cùng bạn gái về nhà vừa mới ra sao?

Lục Vi Dân kiềm chế tâm tư phức tạp ở trong lòng, cười nói rất tự nhiên. Trong lời nói còn có chút thân thiết, chỉ ít cho cô gái bên cạnh Diêu An có cảm giác như vậy.

- Công việc ở Khu kinh tế mới chắc cũng bận rộn?

Diêu An có chút căm tức, tại sao lại để tên kia chiếm thế thượng phong, so với y hẳn còn nhỏ hơn vài tuổi nhưng vẫn bày ra kiểu cách trên cao nhìn xuống. Điều này làm cho Diêu An thấy rất khó chịu, nhưng lại không thể biểu lộ ra ngoài trước mặt bạn gái, vẫn phải làm ra vẻ rộng lượng mà gật đầu, giả bộ phong thái tao nhã, tự nhiên, phóng khoáng:

- Ủ, vừa mới ra, cậu cũng vừa trở về? Bình thường hiếm thấy về, đúng không?

Là kẻ thù tuyên chiến cũng không cần phải đánh trống khua chiêng trước mặt địch, sau lưng nhẹ nhàng cho một đao, tốt nhất là không thấy máu mới

chính là cảnh giới cao nhất. Diêu An cũng luôn tôn thờ quan điểm này.

Lục Vi Dân bây giờ vẫn chưa được tính là kẻ địch, chỉ có thể nói là kẻ thù. Kẻ thù và kẻ địch có chút khác biệt, kẻ thù là vì việc tư, kẻ địch là vì việc công. Giữa công và tư tuy có một giới hạn không thể vượt qua, nhưng chí ít xem tình hình hiện nay mà nói, Lục Vi Dân chỉ có thể được tính là kẻ thù... cho dù ngày đó ở hội thảo thu hút đầu tư hẳn đã làm mất mặt y.

- Ừ, xa xôi quá, lại có nhiều việc, không có nhiều thời gian quay trở về. Hôm nay cũng vừa vặn làm việc ở tỉnh, nên bớt chút thời gian về nhà.

Lục Vi Dân cười nhàn nhạt.

- Ở nhà vẫn là tốt hơn.

- Đây không phải là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo sao?

Diêu An cũng thản nhiên cười. Đối với Lục Vi Dân tuy rằng bởi vì chuyện ở cuộc hội nghị thu hút đầu tư lần trước mà trong lòng oán hận chất chứa, nhưng y vẫn phải thừa nhận tên này có chút bản lĩnh và năng lực, so với thằng em không ra gì của y quả thực không thể so sánh được. Cho dù Diêu Bình bây giờ có chút thay đổi nhưng so với Lục Vi Dân thì không cùng một đẳng cấp.

- Nếu như cậu muốn quay về nhà máy, sợ rằng cũng không phải là việc khó khăn gì nhỉ?

Nghe được trong lời nói của đối phương có ý muốn thăm dò, Lục Vi Dân cũng không nói tiếp, tránh làm cho đối phương sinh lòng nghi ngờ. Hẳn cũng không giải thích nhiều:

- Đường đi không chỉ có một, tùy xem mọi người đi như thế nào. Tôi là một con lươn chỉ có thể làm bùn che mắt, không có cách nào khác. Chuyện

lần trước đã đắc tội nhiều, vẫn mong anh thông cảm cho.

- Ha ha, hai nước giao tranh, đều vì chủ của mình. Nói không chừng, đổi lại là tôi thì tôi cũng làm như vậy. Có điều tôi thật sự có chút khâm phục lá gan của cậu, cũng không sợ ảnh hưởng tới cách nhìn của tỉnh về lãnh đạo bên các cậu sao?

Sắc mặt Diêu An không thay đổi, trầm tĩnh nói.

- Ha ha, tôi không có bất cứ cái gì để mất, tôi chỉ là một công chức bình thường chỉ biết làm là làm, chả lẽ vẫn còn có thể đuổi tôi hoặc cho tôi đi tù?

Lục Vi Dân cảm thấy Diêu An cũng có còn tử tế, trong lời nói dường như ý thù địch cũng xóa nhòa đi không ít, tuy rằng đây chỉ là mặt ngoài của hiện tượng.

- Cậu như thế là không để ý đến đại cục đấy.

Sắc mặt của Diêu An hơi trở nên tối lại.

- Có đôi khi thoát nhìn là không để ý đại cục, kỳ thực là để ý đại cục nhiều nhất.

Lục Vi Dân nói một câu dí dỏm, hẳn tin rằng Diêu An cũng hiểu được ý nghĩa trong đó.

Diêu An chột rùng mình, tên này rất có đầu óc, đã suy nghĩ rất rõ ràng về vấn đề trên, thảo nào có thể leo lên nhanh như vậy.

- Được rồi, cậu chắc cũng muốn về nhà nhỉ? Hôm khác lại nói chuyện tiếp.

Diêu An không giới thiệu bạn gái mình cho đối phương, theo y, mình và đối phương cũng chẳng có nhiều khả năng gặp gỡ. Hẳn ở Phong Châu lẫn lộn

phát triển sự nghiệp, không có quan hệ gì với cuộc sống của mình, có thể dùng thái độ lý trí như vậy mà đối đãi với đối phương, y đã cảm thấy rất tự hào về biểu hiện của mình rồi.

Lục Vi Dân cũng cười, vẫy tay tạm biệt.

Hắn biết mình và đối phương đều không thích đánh giáp lá cà như vậy. Cho dù là người bên ngoài nhìn không ra chút xíu sắc bén nào, nhưng giao chiến ở trong lòng chỉ có hai người tự biết, loại cảm giác này không ai thích.

Thời gian hơn hai tháng đối với Lục Vi Dân mà nói dường như trong chớp mắt liền biến thành quá khứ. Thời gian này quả thật có quá nhiều công việc phải làm, mà sau khi Hạ Lực Hành trở về lại càng nhiệt tình vùi đầu vào công việc, chốc lát liền ổn định tác phong làm việc.

Dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của hắn và sự đồng ý của cấp trên, nhà máy cơ khí Bắc Phương rốt cuộc cũng kí kết với Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu thỏa thuận di dời. Thỏa thuận quy định nhà máy cơ khí Bắc Phương sẽ chia thành ba năm để chuyển từ vùng núi Bắc Bắc đến khu vực phía nam sông Đông Phong, thuộc khu vực ngoại ô phía đông của thành phố Phong Châu. Diện tích đất dùng làm nơi cư trú giai đoạn một là một ngàn hai trăm mẫu, diện tích đất dùng để sản xuất công nghiệp là ba ngàn ba trăm mẫu, và vào trước ngày 31 tháng 12 năm 1993 chính thức khởi động công trình tái định cư.

Mà sau khi nhà máy cơ khí Bắc Phương và địa khu Phong Châu chính thức ký kết, nhà máy cơ khí Trường Phong cũng ngồi không yên. Do trong khi đàm phán với bên Thanh Khê có mấy phương diện đều chưa đạt được tiến triển hiệu quả, nhà máy cơ khí Trường Phong cuối cùng cũng bắt đầu tiếp xúc với phía Phong Châu. Về phía Phong Châu, Ủy ban nhân dân địa khu Phong Châu ngỏ ý mong muốn hứa hẹn bằng văn bản, sau khi xác nhận cam đoan tiến hành việc đầu tư vào những lĩnh vực đường xá, nhằm giáo dục,

y tế và việc làm, nhằm bảo đảm việc sản xuất sinh hoạt của nhà máy, việc đàm phán cuối cùng đã tiến vào giai đoạn đàm phán mang tính thực chất. Phòng chùng sau đại hội 14 của Đảng liền có thỏa thuận di dời chính thức.

Với sự chuyển tới của hai xí nghiệp lớn về cơ bản đã xác định và việc năm sau đường sắt Kinh Cửu sẽ khởi công cùng với công trình cải tạo tuyến đường Phong - Cổ và việc hoàn thành công trình hệ thống điện thoại điều khiển tự động, Phong Châu vốn âm thầm bao lâu cuối cùng cũng giống như một siêu nước đang sôi, theo tiếng nước reo bắn ra ngoài.

Về việc thành phố Phong Châu đẩy mạnh phát triển xây dựng đô thị và công tác thí điểm cải cách chuyển đổi hộ khẩu sang phi nông nghiệp sau mấy lần điều tra nghiên cứu cũng đi vào chính quy, phòng chùng năm sau sẽ chính thức làm thí điểm.

Đây là hạng mục gần như là thí điểm phá băng, đổi lại là nơi khác cũng có thể gây ra một chấn động khó có thể tin được. Nhưng đối với địa khu Phong Châu mà nói, ảnh hưởng có lẽ sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Xét cho cùng một năm trước nó vẫn còn là một huyện nông nghiệp bình thường nhất, mặc dù sau khi huyện biến thành thành phố, về bản chất vẫn chưa thể nào bỏ được cái mùi vị của thị trấn, cho dù cũng có không ít động thái.

Phía Phong Châu đối với công việc này cũng không cố ý tuyên truyền, mà làm công tác cơ sở trước, áp dụng sách lược đi từng bước, vừa đi vừa thăm dò. Nhưng trong vấn đề này phía Phong Châu cũng tỏ rất rõ thái độ tích cực và cấp tiến hơn nhiều.

Hạ Lực Hành sau khi trở về Phong Châu liền lập tức triệu tập hội nghị Địa ủy mở rộng, trong cuộc họp trừ phần giới thiệu một số điều tâm đắc khi y học ở trường Đảng trung ương và một số tinh thần chính sách mới ra, Hạ Lực Hành cũng kiến nghị toàn Địa khu phải có ý thức xây dựng kinh tế làm trung tâm. Phải đẩy mạnh cải cách sâu sắc một cách toàn diện và mở rộng quan hệ

đối ngoại, phải đi đầu trong sáu địa khu của tỉnh về việc thành lập khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật, đảm đương vai trò của người mở đường và người thăm dò trong việc phát triển kinh tế của toàn bộ địa khu. Đồng thời phải xác định rõ việc đề ra cái cách chế độ nông trường Hoa kiều Hồng Tinh là cơ hội, dựa vào nông trường Hoa kiều Hồng Tinh để thành lập khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Phong Châu.

Trước khi mở hội nghị Địa ủy mở rộng, Lục Vi Dân đã mở hội nghị Địa ủy trước để thống nhất tư tưởng.

Về việc dựa vào nông trường Hoa kiều Hồng Tinh để xây dựng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật, các ủy viên Địa ủy phần lớn đều không phản đối. Điều lo lắng duy nhất là lượng công việc quá lớn, mà lại liên quan đến vấn đề cải cách chế độ của nông trường Hoa kiều Hồng Tinh, phương diện liên quan là rất rộng. Làm sao có thể chuyển đổi nông trường quốc hữu Hoa kiều Hồng Tinh này một cách suôn sẻ và có trật tự vào trong mô hình khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật cũng là một vấn đề khó, ai sẽ đảm nhận trọng trách này, cũng khiến rất nhiều người quan tâm.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Chiếc Roi

Lúc Lục Vi Dân đi vào phòng làm việc lớn của phòng Tổng hợp, Trương Kiến Xuân cũng vừa vào văn phòng. Máy người đang bàn tán rất sôi nổi, nhìn thấy Lục Vi Dân đi vào, lập tức không nói nữa.

- Sao thế? Nói chuyện rôm rả như vậy, tôi vừa bước vào liền im bật, không đến nỗi vậy chứ? Tôi kém duyên đến vậy sao?

Lục Vi Dân cười rồi liếc nhìn mấy đồng chí làm việc đã lâu năm của phòng một cái.

- Không phải chủ đề gì bí mật đấy chứ?

Đến phòng Tổng hợp đã mấy tháng, Lục Vi Dân cũng đang dần dần hòa nhập vào tập thể này. So với số nhân viên khổng lồ của phòng Thư ký thì phòng Tổng hợp nói tóm lại số người vẫn là ít hơn, nhưng điều này có quan hệ nhất định với việc địa khu Phong Châu mới thành lập chưa lâu.

Dựa theo quan điểm của Tôn Chấn, những người vào văn phòng Địa ủy phải quản lý chặt chẽ. Có thể áp dụng cách tuyển chọn rộng rãi, khảo hạch nghiêm ngặt, làm theo trình tự một người trưởng thành trong công tác thì điều một người tới, không nên điều theo nhóm.

Điều này cũng khiến cho các bộ phận của Địa ủy đều thiếu người trên diện rộng, nhưng trầm trọng nhất là văn phòng Địa ủy.

Biên chế tám người giống phòng Tổng hợp, đây còn chưa tính hai người

phụ trách biên soạn tờ “Tình hình Phong Châu” vốn nên tính trong biên chế hành chính sự nghiệp, đến bây giờ thêm cả trưởng phòng là hẳn cũng chỉ có năm người. Ngoài Trương Kiến Xuân ra, thì cũng chỉ còn hai nhân viên cũ Đồng Như Thuận và Hoàng An Cầm. Người duy nhất không phải là lãnh đạo trẻ tuổi là Lôi Minh, sinh viên đại học tốt nghiệp sau hẳn một năm, chỉ có điều là y tốt nghiệp học viện sư phạm Xương Giang.

Lục Vi Dân cũng đoán biết người thanh niên này hẳn là có chút đặc biệt, những người vừa tốt nghiệp đã được phân đến văn phòng Địa ủy khi nhân sự đã ít lại càng ít, nếu nói không có gì đặc biệt, thì đương nhiên không ai tin được.

Nhưng hẳn cũng không muốn dành tâm sức đi nghe ngóng tìm hiểu. Theo như hẳn thấy, dựa vào quan hệ gì để vào đây không phải việc hẳn có thể hỏi đến, hẳn cũng không phải là loại cứng nhắc, bảo thủ hay là hận đời ghét tọc, đối với loại người này còn có bất kỳ thành kiến gì. Chỉ cần đến văn phòng rồi làm tốt công việc của mình là tốt rồi, như vậy thì tất cả đều ổn.

- Trưởng phòng Lục, ở trước mặt ngài lấy đâu ra chủ đề gì bí mật chứ?

Lôi Minh sớm đã đứng dậy xách ghế mây qua, tên này rất có mắt nhìn, cũng rất nhanh trí.

- Còn không phải đang bàn luận việc khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật sao.

- Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật lại có vấn đề gì rồi à? Không phải vừa có một cách nói sao?

Lục Vi Dân mỉm cười khoát tay, ra hiệu rằng mình sẽ đứng.

- Nghe nói phía Ủy ban nhân dân làm việc rất nhanh, phòng biên chế bên đó cũng bắt đầu điều tra nghiên cứu và lấy ý kiến về quy cách cơ cấu khu

Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật, dự tính rất nhanh thì phải cho ra được cái gì đó. Bây giờ có không ít người trông vào khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật đó, cảm thấy đó có lẽ là một đơn vị giàu tiềm năng, đang tìm kiếm cách để vào được đó.

Đáp lời chính là Hoàng An Cầm - một nhân viên lâu năm khác của phòng.

Ông ta nguyên quán là ở Phong Châu, nhưng trước kia là đã từng làm ở Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu Lê Dương. Vì lý do sức khỏe, ông ta lại càng thích khí hậu ở quê hơn, cho nên lúc Lê Dương, Phong Châu phân tách, đã chủ động đề xuất quay về Phong Châu. Điều này cũng đã giải quyết vấn đề danh sách chuyển ở Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu khi Lê Dương phân tách. Sau khi đến Phong Châu, vì ông ta là đồng chí lâu năm, tương đối quen thuộc với những việc bên Phong Châu này, tay bút cũng khá, vì vậy nên liền sang Văn phòng Địa ủy. Do tuổi tác và sức khỏe bản thân, ông ta cũng không có ý nghĩ gì, chỉ muốn tìm môi trường thoải mái một chút, ở phòng Tổng hợp có thể được coi là một người tốt.

- Sao chẳng nhẽ chú Hoàng cũng muốn đến khu kinh tế mới thử xem sao ư?

Lục Vi Dân cười trêu. Hoàng An Cầm nhân phẩm không tồi, tính tình ôn hòa, lại không tranh quyền đoạt thế. Mặc dù có phần thiếu tích cực trong công việc, nhưng với tuổi tác và nguyên do sức khỏe, như thế cũng đủ làm cho Lục Vi Dân hài lòng, cho nên từ trước đến giờ vẫn rất tôn trọng Hoàng An Cầm.

- Ha ha, tôi tuổi này còn đi làm gì? Cố gắng thêm hai năm nữa, tôi còn phải xin Trưởng phòng Lục thử nói với Trưởng ban thư ký và Phó chánh văn phòng Phan xem có thể cho tôi về phòng lịch sử hay cục bảo mật nữa kìa.

Hoàng An Cầm phe phẩy cái quạt xếp cười vui vẻ.

Tới gần quốc khánh, thời tiết không có chút biểu hiện nào là sẽ lạnh đi, ở Địa ủy ngoài văn phòng của các lãnh đạo bắt đầu lắp điều hòa ra, thì các văn phòng khác đều không có động tĩnh gì. Điều này cũng dẫn đến việc kêu ca của không ít cán bộ các bộ phận. Nhưng sau khi Trưởng ban thư ký Địa ủy An Đức Kiện nói tòa nhà văn phòng hiện tại cũng là liệu cơm gắp mắm, không nên tiêu tiền hoang phí thì mọi người ngay lập tức hiểu ẩn ý của Trưởng ban thư ký. Đó chính là chỉ cần cơ quan Địa ủy dời đến văn phòng mới, vậy thì chắc chắn sẽ xem xét những điều kiện này.

Hạng mục xây dựng tòa nhà văn phòng của Địa ủy, Ủy ban nhân dân, Ủy ban công tác của Hội đồng nhân dân và Mặt trận Tổ quốc tháng bảy đã bắt đầu khởi công xây dựng phần móng. Bởi vì xem xét đến ký túc xá của các ban ngành cơ quan Địa ủy, Ủy ban nhân dân có thể sẽ vì khu người thân của nhà máy cơ khí Bắc Phương và tiếp đó là khu người thân của nhà máy cơ khí Trường Phong. Vậy nên sẽ điều chỉnh chút ít đối với khu văn phòng của Ủy ban nhân dân Địa khu, để nó cách xa hơn so với vùng dự định ban đầu gần hai km, nhưng lại gần về phía hai cây cầu sông Phong Giang trong quy hoạch. Cho nên trên thực tế, tuy có xa một chút nhưng về độ thuận tiện thì cũng không phải chịu nhiều ảnh hưởng.

Dựa theo quan điểm của Lý Chí Viễn, tòa nhà Ủy ban nhân dân Địa khu đều cần có tầm nhìn xa, phải suy xét đến nhu cầu của năm năm hoặc mười, hai mươi năm về sau. Tuy trước mắt vì nguyên nhân địa khu bị hạn chế về tài chính, không thể làm quá lớn. Nhưng tài nguyên đất đai của Phong Châu hiện nay tương đối dồi dào, có thể suy xét về độ lớn diện tích thích hợp của khuôn viên Ủy ban nhân dân Địa khu, mở rộng khoảng cách thích hợp trong quần thể kiến trúc, để xây dựng một môi trường làm việc tương đối đẹp và rộng rãi. Điểm này đã nhận được sự tán đồng của nhiều người, ít nhất thì hẳn cũng khá là đồng ý với quan điểm này của Lý Chí Viễn.

Lý Chí Viễn dù sao cũng là Trưởng ban thư ký Ủy ban nhân dân tỉnh

xuống, đối với môi trường làm việc chật hẹp, túng thiếu của Ủy ban nhân dân tỉnh ông ta đúng là có nhiều xúc cảm. Vì vậy trong vấn đề này liền dốc hết sức hy vọng càng sớm suy xét chu toàn càng tốt, tránh việc về sau lúc cần mở rộng thêm, lại không có không gian xung quanh để phát triển nữa lại giật gấu vá vai.

Hạ Lực Hành vốn dĩ không thật đồng ý trong chuyện này, sau này Lục Vi Dân ít nhiều cũng có vài lần nói đến khái niệm kinh doanh đất đai, Hạ Lực Hành lập tức hiểu ý trong đó.

Hiện nay khu vực Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu lựa chọn xây dựng tòa nhà trụ sở mặc dù trông hơi hoang vắng, nhưng ai dám nói chắc ba, năm năm hay là tám, mười năm sau nó sẽ không trở thành khu phố náo nhiệt? Hơn nữa khả năng này cũng rất lớn, mà cho dù là mảnh đất này cũng coi như là một khoản to lớn “Của cải tài nguyên” của Đảng ủy chính quyền nhiệm kỳ này để lại cho những người kế nhiệm. Đặc biệt là hiện nay với tình hình đất đai bên đó vốn không đáng tiền, thêm ba, năm mươi mẫu đất vốn chẳng đáng gì.

Đối với những suy nghĩ này của hắn, Hạ Lực Hành luôn rất tán thưởng, hơn nữa thái độ còn rất mang ý nghe theo. Chỉ cần có thể thuyết phục ông ta, Hạ Lực Hành từ trước đến giờ không có gì là không vui, ngược lại sẽ khen hắn giỏi động não suy nghĩ.

Chính chí khí, phong thái đó khiến cho Lục Vi Dân không ngừng tự than thở, có lẽ so với việc cần đạt đến một chức vị trí nao đó, đạt tới một trình độ nào đó, bạn mới có thể có được phong thái như vậy. Không có hoàn cảnh, nền tảng đó, cả ngày chỉ vì lợi ích so đo tính toán, bạn muốn lớn mạnh cũng làm không nổi.

Sau khi Hạ Lực Hành biểu lộ rõ thái độ, địa điểm cùng diện tích khu đất Ủy ban nhân dân Địa khu chọn, quy mô xây dựng và công tác trên nhiều

phương diện khác được đẩy mạnh nhanh chóng. Tháng bảy đơn vị xây dựng bắt đầu thi công, dựa theo quy mô kiến trúc Địa ủy bốn tầng cấp trung, Hội đồng nhân dân, Mặt trận tổ quốc ba tầng cấp nhỏ, Ủy ban nhân dân xây năm tầng lớn. Dự tính trước tết âm lịch phải xây xong, qua năm sau sẽ trang trí nội thất và cây cối. Trước ngày thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc các mặt trang hoàng và phương tiện trang bị cơ bản hoàn thành, trước ngày Quốc khánh chính thức chuyển vào. Nói cách khác chính là khi địa khu Phong Châu kỷ niệm hai năm ngày thành lập thì phải chính thức đưa vào sử dụng.

Dựa theo yêu cầu của Ủy ban nhân dân Địa khu, sân của bốn tòa nhà cơ bản dựa trên góc độ phương vị 1:3 mà xây dựng. Nói cách khác là Ủy ban nhân dân có mặt quay về hướng nam, lưng quay về hướng bắc, còn Địa ủy, Ủy ban công tác Hội đồng nhân dân, Ủy ban công tác Mặt trận Tổ quốc thì mặt quay về hướng bắc, lưng quay về hướng nam, hai bên đối mặt và cách nhau tương đối xa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Nhân Vật

“Tình hình Phong Châu” là một con dao sắc bén, một mũi lao, ném đi sẽ làm thương người. Nó cũng sẽ khiến cho rất nhiều người, nhất là cán bộ chính quyền địa phương thù hận, nhưng đối với Đồng Như Thuận mà nói lại như là chân trần dẫu sợ đi giày. Y là một nhân viên lâu năm của phòng thì sợ gì, chỉ sợ không ai quan tâm, tán thưởng mà thôi. Nếu thật sự muốn đề bạt thì cũng chỉ là một câu nói của An Đức Kiện, cái nhìn của những người khác không có gì quan trọng với y.

Mặc dù dẫn tới sự thù hận âm thầm của không ít người, nhưng đối với y mà nói thì lại đáng giá ngàn vàng, chỉ cần An Đức Kiện vui là được. Huống hồ ngay cả đến Phó bí thư Tôn còn từng chính miệng nói là Phong Châu cần có một con dao sắc bén như vậy. Nó sẽ nhổ sạch những loài cỏ dại che mắt lãnh đạo, để lãnh đạo nhìn thấy rõ hơn những vết nấm da, ghẻ mụn xấu xí kinh khủng, thậm chí còn là u ác tính trên chính cơ thể mình, làm họ tỉnh ngộ. Câu này là Trương Kiến Xuân nghe được chính Phó bí thư Tôn nói với Phan Tiểu Phương và Lục Vi Dân. Chỉ dựa vào câu nói này thì Đồng Như Thuận có liều chết để làm cũng không oán hận.

Chiêu này của Lục Vi Dân này tương đối tuyệt vời, đương nhiên bên trong cũng có bàn tay của An Đức Kiện. Hẳn là lần nữa có được sự coi trọng của lãnh đạo. Còn Đồng Như Thuận lại được "Bêu danh", nhưng đồng thời cũng là thanh danh, cho y nổi tiếng cả ở bên ngoài. Chỉ ít thì các huyện, thành phố của địa khu Phong Châu đều biết “Tình hình Phong Châu” này có thể đánh động cả trời, ai mà coi thường uy lực của nó, thì người đó sẽ phải trả giá đắt.

Đừng thấy Đồng Như Thuận trước mặt mọi người thì giữ thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh đối với Lục Vi Dân, gìn giữ hình ảnh danh sĩ, nhưng sau lưng khi chỉ có mình Lục Vi Dân thì lại đối xử như với cha mình. Điểm này Trương Kiến Xuân thấy Đồng Như Thuận có phần chướng mắt. Anh muốn thẳng tiến thì cứ việc, trong phòng cũng chẳng ai nói gì, lòng dạ mọi người đều rõ như gương, cũng không cần phải sống hai mặt.

Lục Vi Dân hiện nay mở mày mở mặt, không chừng bây giờ hẳn thật sự cảm thấy ở lại vị trí này của phòng Tổng hợp khoảng hai năm cũng coi như là để rèn giũa tích lũy. Như thế có lợi hơn so với việc vào tỉnh cùng Bí thư Hạ chẳng? Trương Kiến Xuân lắc đầu. Khả năng này cũng không lớn lắm. Với sự khôn khéo của Lục Vi Dân, hẳn chẳng lẽ nhìn không ra việc hẳn ngồi vững trên vị trí của phòng Tổng hợp, tung hoành ngang dọc như vậy, ở một mức độ rất lớn là nhờ vào việc hẳn là thư ký của Hạ Lực Hành sao. Một khi Hạ Lực Hành đi rồi, hẳn còn có thể thoải mái như vậy sao?

Người thông minh chắc chắn sẽ không thể không nhìn thấy điểm này. Đặc biệt là Hạ Lực Hành đi thì Lý Chí Viễn tiếp nhận chức vụ Bí thư Địa ủy, trong cơ quan Địa ủy nhất định sẽ có thay đổi, ngay cả An Đức Kiện còn có thể đảm nhiệm chức Trưởng ban thư ký hay không cũng không thể nói chắc. Nếu thực sự đến chỗ dựa kiên cố là An Đức Kiện cũng không còn, Lục Vi Dân e rằng chẳng còn đâu hào quang nữa.

Cảm giác của Trương Kiến Xuân đối với Lục Vi Dân rất phức tạp. Một mặt y thừa nhận rằng hẳn không hề bình thường, bất luận là năng lực hay là đối nhân xử thế đều rất được. Hơn nữa thực tế là hẳn đối xử với bản thân cũng tốt, chí ít là làm cho mình khó có thể có cảm giác quá đố kỵ với đối phương, thậm chí là làm cho mình cảm thấy có thể cùng hẳn làm việc là một cơ duyên. Nhưng điều không thể nghi ngờ là nếu đối phương ngồi ở vị trí đó lâu thì thật là bất lợi cho mình. Mình không những bị hào quang đối phương che lấp, mà hơn thế nữa về mặt tuổi tác cũng không thể so bì. Nếu thật sự kéo

dài thêm hai ba năm nữa, những ngày tháng sau này hi vọng thăng tiến của mình cũng ngày càng xa vời.

Y không cam lòng với việc mình bị cố định ở vị trí cán bộ cấp phòng nhỏ như phòng Tổng hợp, mà muốn phấn đấu lên cán bộ cấp trưởng phòng. Như vậy không thể không trong thời gian ngắn nhất giành ghế Trưởng phòng này trước, chỉ có như vậy mới có cơ hội lên cán bộ cấp phó phòng trước khi bốn mươi tuổi.

Dựa theo tình hình trước mắt, Lục Vi Dân đi cùng Hạ Lục Hành vào tỉnh không còn nghi ngờ gì nữa là kết cục đáng mừng. Như Trương Kiến Xuân thấy thì đây cũng là kết quả lý tưởng và sáng suốt nhất, dù sao vào tỉnh rồi, tích lũy rèn luyện thêm, với bản lĩnh đối nhân xử thế và năng lực trong công việc của hẳn, lên cán bộ cấp phó phòng, thậm chí trưởng phòng cũng chỉ là chuyện trong vài năm. Chừng ba mươi tuổi kiếm chức trưởng phòng cũng là vượt cấp rồi, mà ở lại Phong Châu thì có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng càng nghĩ như vậy thì trong lòng Trương Kiến Xuân lại càng không nở. Bởi vì tiếp xúc với Lục Vi Dân lâu như vậy, càng hiểu nhiều càng cảm thấy hẳn bí hiểm. Góc độ suy nghĩ, cách xem xét vấn đề của đối phương hoàn toàn không thể dựa vào lẽ thường để suy đoán. Bạn cảm thấy thích hợp, hẳn lại thấy chưa chắc đã thích hợp, nhưng hoàn toàn dựa theo cách của đối phương, lại luôn có thể phù hợp với yêu cầu phát triển, ngay lập tức liền có thể cho ra kết quả rạng rỡ.

“Tình hình Phong Châu” thành lập như vậy, nhà máy cơ khí Bắc Phương chuyển đến như thế. Trương Kiến Xuân thậm chí còn biết đề nghị thí điểm chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp, làm cho vài bộ phận đều có động thái mạnh cũng là từ Lục Vi Dân. Nhân vật như vậy, bạn quả thực không thể lấy lẽ thường mà phán đoán. Nghĩ đến đây, Trương Kiến Xuân thấy mình tốt nhất là nên nói chuyện riêng với hẳn cho rõ, nghĩ nhiều như vậy cũng vô ích.

Những người muốn nói chuyện với Lục Vi Dân rất nhiều, Tôn Chấn cũng là một trong số đó.

Việc quy hoạch xây dựng khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật của Địa khu Phong Châu khiến Tôn Chấn lại một lần nữa biết được sự quyết đoán của Hạ Lực Hành, đồng thời cũng làm cho y có hứng thú sâu đậm hơn với Lục Vi Dân. Khi Hạ Lực Hành trao đổi ý kiến với Chủ tịch Địa khu kế nhiệm này, thể hiện rõ ràng ý định mình được gợi ý từ ý kiến của Lục Vi Dân. Mà phong cách của “Tình hình Phong Châu” lại càng khiến Tôn Chấn có cách nhìn khác xưa đối với cậu thanh niên này.

Không nể mặt, không che đậy, không luận tội, không luận điệu, “bốn không” làm nên phong cách của tờ “Tình hình Phong Châu” làm cho Tôn Chấn khá ngạc nhiên. Một cậu thanh niên dám đề cập đến phong cách sắc bén như vậy, cho dù chỉ là một cuốn tạp chí nội bộ cũng đủ để làm cho người ta liếc nhìn.

Mà khi Tôn Chấn hỏi Lục Vi Dân, thì hẳn lại càng nói rõ ràng một nguyên tắc cơ bản của tạp chí nội bộ là phản ánh chân thực và sâu sắc vấn đề cụ thể đang tồn tại. Mà không phải ca tụng hay là tô son điểm phấn, đó là công việc của các tờ báo chủ yếu hiện nay. Còn với tư cách là lãnh đạo của một địa khu, họ phải đối diện với sự thật xấu xí, hoặc tàn khốc, hoặc bất đắc dĩ hiện nay. Bất luận là có đủ khả năng thay đổi thực tại hay không, điều tối thiểu là phải hiểu rõ tình hình.

Nếu tạp chí nội bộ làm không đủ sâu sắc, chí ít cũng phải chân thực. Đây là yêu cầu tối thiểu, Lục Vi Dân nói hẳn hi vọng “Tình hình Phong Châu” có thể làm đủ chân thực, lấy sâu sắc làm chuẩn, chỉ vậy thôi.

Lời nói này làm chấn động Tôn Chấn không vừa.

Trong lúc An Đức Kiện vô tình nhắc đến Lục Vi Dân dường như càng

muốn ở lại cấp cơ sở công tác, Tôn Chân thấy mình có thể dành chút thời gian nói chuyện với Lục Vi Dân một chút.

Ông ta không biết Lục Vi Dân không muốn vào tỉnh đã được Hạ Lực Hành đồng ý chưa, nhưng với người ngoài nhìn vào, con đường tiền đồ rộng mở như vậy hẳn lại không muốn đi. Điều này làm cho không ít kẻ suy nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi. Chẳng cần nói ai khác, chính ngay cả y cũng cảm thấy kì lạ, y tin rằng chỉ sợ An Đức Kiến cũng thấy chẳng có cách nào hiểu nổi như thế.

An Đức Kiến cũng không thể nào tin nổi khi Lục Vi Dân thể hiện ý muốn ở lại. Y thậm chí còn tưởng Hạ Lực Hành có phải là có cách nhìn khác về hẳn, nhưng suy đoán này bị loại bỏ rất nhanh. Đây có lẽ là suy nghĩ riêng của Lục Vi Dân, hơn nữa còn là quyết định sau khi đã suy nghĩ chín chắn. Mặc dù y không đồng ý với suy nghĩ của hẳn, nhưng y vẫn khá là ủng hộ lòng tự tin tự mình suy nghĩ, tự mình quyết định một cách độc lập của Lục Vi Dân.

Nhưng với vấn đề này mẫu chốt nhất vẫn là phải xem thái độ của Hạ Lực Hành, nếu hẳn thật sự nói rõ mong muốn này của mình với Hạ Lực Hành, ông ta sẽ nhìn nhận ra sao? Cái này rất quan trọng.

- Thật là thú vị.

Hạ Lực Hành lắc đầu, cười có chút suy nghĩ.

Gắp một miếng cá mè hấp, đây là món ăn mà Hạ Lực Hành thích ăn. Ông ta cũng không có nhiều thói quen gì đặc biệt trong chuyện ăn uống, chỉ thích ăn cá, đặc biệt thích vị thanh của cá nước ngọt. Mà vợ cũng biết rõ sở thích này của chồng, cách hai ba ngày lại hấp một vài con cá như vậy để cải thiện một chút. Tuy nói là làm Bí thư Địa ủy, bên ngoài việc công mở tiệc mời khách nhiều không kể nổi, bày ra đủ loại món ăn xa hoa của các nhà hàng cao cấp, nhưng Hạ Lực Hành vẫn thích nhất là ở nhà chậm rãi thưởng thức món

cá hấp do vợ làm.

- Ngồi một mình ở đây làm bầm gì đấy? Không ngon à? Đây là cá mè tôi chọn lựa kỹ càng, đắt hơn hàng bán rong bên cạnh một tẻ đấy.

Bạch Phố liếc nhìn chồng không hiểu, đem bát cơm tới.

- Có phải dạo này mệt mỏi lắm không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Đứng Trước Lựa Chọn

Từ ngày có nhiều tin đồn chồng có thể phải chuyển đi, Bạch Phố có thể cảm nhận được sự quan tâm của đồng nghiệp xung quanh. Vốn dĩ là vợ của Bí thư Địa ủy, Bạch Phố liền trở thành nhân vật có tiếng ở bệnh viện trung tâm địa khu. Nhưng bà tính cách thoải mái, hằng ngày cũng xuề xòa, không có chút nào ra vẻ vợ của Bí thư, cộng thêm tay nghề y thuật của Bạch Phố cũng khá, hơn nữa tinh thần nghề nghiệp cũng cao. Vì vậy những đồng nghiệp cùng cơ quan cũng rất hòa hợp, dần dà cũng chẳng còn mấy người còn để ý đến thân phận của bà nữa. Mãi cho đến gần đây khi tin Hạ Lực Hành có khả năng sẽ thăng chức đến Tỉnh ủy truyền đến, đồng nghiệp trong bệnh viện mới bắt đầu quan tâm lại.

Với tin chồng được điều vào tỉnh, bà cũng đã hỏi qua chồng. Nhưng ông xưa nay vốn không muốn nói nhiều đến mấy vấn đề này, vậy nên sau khi nghe chồng nói nghe theo sắp xếp của tổ chức, bà cũng không hỏi thêm nữa. Bên ngoài đồng nghiệp hỏi bà cũng nói là không nghe thấy tin gì.

Mãi cho đến hai ngày trước, Viện trưởng Lưu tìm Bạch Phố, hy vọng nhờ bà nói với chồng giúp đỡ hỏi một chút về việc cung cấp tài chính cho việc bệnh viện nhập khẩu trang thiết bị kiểm tra y tế từ Nhật Bản. Ý định lộ ra trong lúc vô tình mới làm cho bà hiểu rằng, người ta hi vọng tranh thủ trước khi chồng mình lên chức rời đi sẽ làm xong việc này.

Địa khu Phong Châu tài chính khó khăn, luôn phải áp dụng phương thức lấy cái này bù cái kia ở khoản chi cho các ban ngành. Mà việc mua những trang thiết bị này của bệnh viện trung tâm địa khu sớm đã nhận được sự phê

chuẩn của Văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu, nhưng phòng Tài chính địa khu lại luôn lấy lý do không có tiền mà trì hoãn. Mà bệnh viện lại đang đợi những trang thiết bị này để triển khai một vài dự án trị liệu mới, lo rằng việc phát sinh những thay đổi về nhân sự ở Ủy ban nhân dân Địa khu lại trì hoãn thêm. Vì vậy cấp bách lắm mới phải tìm đến Bạch Phố.

- Bạn thí bạn, nhưng cơ bản thì cũng sắp xong rồi.

Hạ Lực Hành hít một hơi, dường như có chút cảm xúc, hạ đầu xuống.

- Những ngày tháng này thời gian dường như trôi nhanh, nháy mắt đã đến Phong Châu được một năm rồi. Thời gian quý báu của đời người, còn lại mấy năm đây?

- Ông suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Thời gian cứ trôi thôi. Đúng rồi, lúc nào đi, nhớ chuyện của Viện trưởng Lưu. Đây thuần túy là chuyện công, không phải đi cửa sau. Ông hỏi qua một chút, trước khi đi cũng coi như làm một việc tốt cho bệnh viện chúng tôi.

Bạch Phố nói không được vui:

- Nếu ông thật sự không muốn rời khỏi Phong Châu, thì hãy nói với tỉnh một lời, rằng ông muốn sống quãng đời còn lại ở Phong Châu là được.

- Con nít!

Trừng mắt nhìn vợ, Hạ Lực Hành cười mắng.

- Bà đem công việc ra làm trò đùa à? Tôi chỉ là có chút xúc cảm. Cục diện công việc ở Phong Châu vừa mới mở ra, vẫn còn quá nhiều việc chưa làm xong, chỉ là cảm thấy có chút tiếc nuối thôi.

- Ở đâu cũng đều là công việc, lên tỉnh ông vẫn có thể ủng hộ nhiều công

việc ở Phong Châu. Mọi người chẳng phải cũng hi vọng ông đến tỉnh rồi sau này có thể nói giúp Phong Châu sao. Điều kiện nơi đây còn kém, vậy nên còn cần phải có tình giúp đỡ nhiều mới được. Ông đến tỉnh rồi thì ít nhiều cũng có thể nhớ Phong Châu, tốt xấu gì ông cũng vẫn là cán bộ từ đây mà đi.

Bà có chút hiểu tâm tính của chồng mình, lại còn có chút không cho là đúng.

- Còn về những việc chưa xong, trên đời làm gì có gì thập toàn thập mỹ. Huống hồ những việc ông chưa hoàn thành không phải còn có người kế nhiệm sao? Việc gì ông cũng làm hết rồi thì người ta còn có gì làm chứ? Phong Châu này chỉ có ông tài giỏi làm được, người khác đều không được sao? Suy nghĩ này của ông đúng là không bình thường!

Bị vợ nói một trận đến mức nói không ra lời, Hạ Lực Hành vừa buồn cười vừa tức giận. Không ngờ lần này về nhà lại bị vợ giáo huấn cho một trận, ông trừng mắt lên nhìn vợ một lúc lâu, lúc này nhin không nổi mới phì cười:

- Phải, coi như tôi chưa nói, tôi có vấn đề, được chưa?

- Hừ, không phải là tôi nói ông. Làm Bí thư Địa ủy mà không có chút phong thái thoải mái, không phải là công tác cách mạng nơi nào cần là tới nơi đó sao? Từ Lê Dương đến Phong Châu cũng chưa từng thấy ông nhiều cảm xúc như vậy. Sao vừa đến Phong Châu một năm phải vào tỉnh, lại thấy không nữ đi sao? Có phải làm nhân vật số một đã quen rồi, cảm thấy vào tỉnh lại bị người khác quản, trong lòng cảm thấy không thích ứng được?

Bạch Phổ dương dương tự đắc “giáo huấn” chồng mình,

- Nam nhi đại trượng phu, cầm được thì phải buông được. Chúng ta đều đến từ khắp mọi nơi, vì một mục đích mà cùng đến đây, bây giờ đi đến đâu làm việc cũng là mục đích như thế.

Thấy vợ đem những bài học lúc mình cùng cô ấy học ở quân ngũ ra giáo huấn mình, Hạ Lực Hành sau đó chấp tay vái tỏ vẻ “thần phục”. Ông ta rất thích không khí này trong nhà, tính cách thoải mái này của vợ đặc biệt khiến ông cảm thấy thân thiết.

- Được rồi, Bạch Phố, đừng được đằng chân lân đằng đầu. Tôi hiểu bài rồi. Tôi có cảm xúc cũng là có nguyên nhân, cảm thấy vào tình là việc tốt, nhưng có người còn không muốn đi.

- Ai không muốn đi chứ?

Bạch Phố chẳng hiểu gì, lập tức lại tỉnh ra. Đối với việc của cháu gái mình, bà quan tâm hơn bất cứ ai. Vừa nghe chồng nhắc đến, mặt lập tức biến sắc.

- Ông đang nói đến thằng nhóc Lục Vi Dân đó sao? Nó điên rồi à? Hay là đầu óc có vấn đề? Hay chính là ông mua chuộc nó bằng hứa hẹn danh lợi gì rồi?

- Nói chuyện chú ý một chút, mua chuộc bằng hứa hẹn danh lợi gì chứ? Người ta có suy nghĩ riêng của người ta, thanh niên với chúng ta có góc độ nhìn nhận sự việc không giống nhau cũng là bình thường. Bà nghĩ nhân vật như Lục Vi Dân, có thể nghĩ không thông đạo lý trong đó sao?

Hạ Lực Hành đã thành công với việc thu hút sự chú ý của vợ, cười nói:

- Sao nào, cảm thấy khó tin đúng không?

- Đây, ông Hạ, tôi cảm thấy con người tôi cũng được coi là khá thoáng rồi, không hỏi nhiều đến vấn đề của người trẻ tuổi. Hẳn làm thư ký cho ông lâu như vậy, từ trước đến giờ tôi cũng chưa từng nhắc đến việc của Yến Thanh trước mặt hẳn. Nhưng Yến Thanh thích hẳn, hẳn cũng có chút ý với Yến Thanh, đến tình không phải rất tốt sao? Hơn nữa đến tình cùng ông

chẳng nhẽ tiền đồ không tốt hơn ở Phong Châu sao? Hãn nghĩ gì vậy? Ông có thái độ gì?

Bạch Phổ thực sự có chút nóng nảy, lập tức đặt đũa xuống. Bà vẫn luôn suy nghĩ việc chồng được điều đến tỉnh, Lục Vi Dân đi cùng, như vậy thì đơn giản rồi. Khi nào Yến Thanh đến nhà, một cuộc “Gặp gỡ tình cờ” lãng mạn như vậy, những đốm lửa xưa kia giờ có thể bùng cháy thành ngọn lửa lớn. Nhưng bây giờ Hạ Lực Hành lại nói Lục Vi Dân không muốn cùng ông đi tỉnh, việc này thật là quá kỳ quặc.

- Vi Dân có ý muốn này đương nhiên là có những suy nghĩ riêng của hãn. Thật lòng mà nói trong chuyện này, tôi cảm thấy góc độ suy nghĩ vấn đề của hãn sâu sắc hơn chúng ta. Mặc dù hãn không hoàn toàn thuyết phục tôi, nhưng tôi cũng hiểu được khát vọng và suy nghĩ của hãn là tốt, có thể có chí hướng như vậy, thật hiếm có.

Hạ Lực Hành luôn suy nghĩ cuộc nói chuyện của mình với Lục Vi Dân trước khi về nhà. Suy nghĩ ngoài dự liệu của hãn làm ông rất bất ngờ, mãi tới khi về đến nhà ông vẫn luôn cân nhắc lời của Lục Vi Dân. Cậu thư ký này luôn đem lại cho ông quá nhiều bất ngờ.

- Này, ông Hạ, thái độ này của ông là sao hả? Đừng nói là ông vẫn ủng hộ cho Lục Vi Dân ở lại đấy chứ? Còn Yến Thanh thì sao đây?

Bạch Phổ bỗng nổi giận.

- Không phải đã nói rõ ràng để sau khi cậu ta về thì cũng coi như tạo thêm cơ hội cho cậu ta và Yến Thanh sao? Đẳng này cũng không về nữa, chúng ta lại đi, cơ hội còn ở đâu chứ? Yến Thanh lại là đứa cố chấp, tính sao bây giờ?

- Này, Bạch Phổ, bà đừng có ở đó mà lo lắng vớ vẩn, chuyện giữa Yến Thanh và Vi Dân không phải chỉ một câu là có thể nói rõ ràng được. Vi Dân

bây giờ đã có người yêu chính thức, giờ bà để cậu ta trở về, không phải là đã tạo cơ hội cho cậu ta và cô người yêu hiện tại sao? Không phải bà nói Yến Thanh là người cố chấp sao? Nói không chừng để Vi Dân ở lại Phong Châu hai năm, cô người yêu kia không chịu được cô đơn muốn chia tay với cậu ta sao, như vậy không phải là đúng với ý bà rồi sao? Tiền đề là Yến Thanh phải thực sự có duyên phận với Lục Vi Dân mới được.

Hạ Lực Hành cũng không biết nói gì đối với việc vợ mình quan tâm đến chuyện này như vậy. Tình cảm nam nữ đâu có phải anh ở đó mà tạo điều kiện thì có thể thành? Nếu thật có thể thành, Lục Vi Dân và Yến Thanh làm việc cùng nhau lâu như vậy, thì phải thành đôi lâu rồi mới đúng. Lời này không được nói với vợ, nếu không cô ấy sẽ nổi điên lên được.

- Ông Hạ, việc này tôi mặc kệ, ông phải suy nghĩ kỹ lại đi. Cái tên Lục Vi Dân này đúng thật là chó ngồi kiệu mà, không biết điều gì cả? Có lòng để cho hãnh về tỉnh với ông, hãnh lại giở cái trò này, vậy không phải sẽ khiến cho Yến Thanh đau lòng lắm sao?

Bạch Phổ bỏ đũa trên bàn, hết hứng ăn uống, ngồi qua một bên, giận hầm hầm nói:

- Loại người không có tim này, phải dạy cho bài học mới được, đánh cho tỉnh là hay nhất.

Hiếm có người nào mà Hạ Lực Hành không nhìn thấu được, thế mà bây giờ lại có một người, mà lại là thư ký của mình. Điều này khiến cho Hạ Lực Hành cảm thấy chút hoang đường, nhưng lại là sự thật

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Kiên Định

Theo như tình hình hiện tại của mình, Lục Vi Dân đang đi theo sự lựa chọn mà bản thân mà trước đó hẳn vốn không hề lo lắng.

Khi An Đức Kiện vô tình cố ý biểu lộ Lục Vi Dân có thể có một vài ý tưởng khác, ông ta quả thật không phản ứng kịp. Mãi đến khi chính thức trưng cầu ý kiến của Lục Vi Dân, Lục Vi Dân mới bình tĩnh nói ra cách nghĩ của bản thân.

Lục Vi Dân đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói thẳng với Hạ Lực Hành khiến ông ta xúc động khó nói nên lời. Ông đã không nhớ nổi ông đã dùng ánh mắt kỳ lạ kiểu này để quan sát người thư ký của mình bao nhiêu lần. Từ “đặc lập độc hành” này dùng cho Lục Vi Dân quả thật không quá chút nào.

Lục Vi Dân nói về cách nghĩ của mình. Bản thân hẳn cảm thấy một người cán bộ nếu không làm chắc chắn qua vài năm ở cấp cơ sở xã, huyện thì không thể hiểu được các dạng vấn đề về phát triển mà hiện nay nông thôn đang phải đối mặt. Như thế càng khó có thể lĩnh ngộ được nên làm thế nào để thay đổi diện mạo của địa khu nông thôn như Phong Châu. Vì vậy hẳn muốn xuống cơ sở làm vài năm.

Cách nghĩ này khiến cho Hạ Lực Hành kinh ngạc và cũng có chút rung động không nói thành lời. Một người thanh niên có cách nghĩ và giác ngộ như vậy không thể không nói là khá hiếm thấy.

Hạ Lực Hành không cho rằng chí hướng của Lục Vi Dân là cao cả nhưng không thực tế. Ông càng thích sự thẳng thắn của Lục Vi Dân. Theo cách nói

của Lục Vi Dân, từ xu thế đang dần thay đổi của chính sách trung ương hiện nay mà nói, việc yêu cầu cán bộ lãnh đạo có kinh nghiệm công việc ở cấp cơ sở nâng lên ngày càng cao, tầm quan trọng càng cao. Mà sự giao lưu qua lại giữa cán bộ cơ sở và cơ quan cũng đang dần trở thành một trào lưu, xem chừng rất nhanh sẽ hình thành một chế độ. Mà những cán bộ có học lực cao và hai ưu thế về kinh nghiệm công việc cấp cơ sở và lí lịch tốt ngày càng được xem trọng cũng là một sự thật không cần phải bàn cãi nữa.

Ở điểm này Hạ Lực Hành thấy Lục Vi Dân nhìn rất sâu xa, càng quan trọng hơn nữa là người này có thể vì mục tiêu lâu dài mà bỏ qua lợi ích ngắn hạn trước mắt. Chỉ riêng điểm này thôi thì trăm người không có lấy một người.

Chính vì vậy, đối với cách nghĩ của Lục Vi Dân, ông không có thái độ gì rõ ràng, chỉ thể hiện đã hiểu và tôn trọng cách nghĩ của Lục Vi Dân, để Lục Vi Dân suy nghĩ kỹ hơn nữa. Trước khi ông ta đến Bắc Kinh tham gia đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ 14, hẳn phải cho ông ta câu trả lời rõ ràng, ông ta cũng dễ sắp xếp.

Vẫn là Yến Thanh hiểu người thư ký này của mình còn nhiều hơn mình. Rất sớm từ khi biết bản thân phải chuyển lên tỉnh, Yến Thanh đã gọi điện cho ông ta để hỏi về hướng sắp xếp cho Lục Vi Dân. Lúc đầu ông còn thấy kì lạ, cái này thì có gì phải sắp xếp chứ, mình đi lên tỉnh, không lẽ Lục Vi Dân còn có thể không đi cùng mình, không lẽ còn có thể ở lại văn phòng Địa ủy Phong Châu sao?

Trong điện thoại Yến Thanh không nói rõ, chỉ nói là Lục Vi Dân rất có chủ kiến, ông cũng chẳng để ý đến. Chỉ nghĩ là Lục Vi Dân quả thực có khác biệt so với những người thư ký khác, nhưng cũng không tới mức có gì lạ trong vấn đề này mới đúng. Không ngờ rằng mấy lời của Yến Thanh quả thực đã ứng nghiệm.

Hay nói một cách khác thông thường hơn một chút, anh chàng Lục Vi Dân quả là nhân vật có lý tưởng, có mục đích theo đuổi. Loại nhân vật này nếu là một tay già đời lăn lộn trong quan trường mười, hai mươi năm thì cũng chẳng có gì là lạ, vấn đề là đối phương chỉ mới làm việc được hai năm mà đã có thể đạt đến cảnh giới này thì đúng là không bình thường chút nào.

Hạ Lực Hành chưa nghĩ cho chín nếu Lục Vi Dân thật sự quyết định muốn ở lại thì ông ta nên sắp xếp cho đối phương ra sao.

Ông không phải là người bỏ thì thương vương thì tội. Mặc dù Lục Vi Dân rất hợp ý với ông, nhưng Lục Vi Dân có con đường mình muốn đi, cho dù hấn đi theo mình bao lâu rồi cũng không thể tránh được một ngày phải chia tay. Về điểm này thì bản thân mình và Lục Vi Dân đều biết rất rõ.

Để Lục Vi Dân tiếp tục ở lại văn phòng Địa ủy làm công việc của một Trưởng phòng tổng hợp? Hiển nhiên là không thật thích hợp. Không nói chuyện sau khi Lý Chí Viễn lên tiếp nhận chức vụ Bí thư Địa ủy thì văn phòng Địa ủy sẽ có những thay đổi gì, chỉ riêng sự thay đổi quá lớn ở Địa ủy cũng không thích hợp để Lục Vi Dân tiếp tục ở lại văn phòng Địa ủy.

Mà bản thân Lục Vi Dân cũng nói càng muốn xuống làm ở cấp cơ sở, đoán là có phải hấn muốn xuống thành phố Phong Châu hay không.

Mối quan hệ cá nhân của Trương Thiên Hào và Lục Vi Dân cũng rất tốt, việc này Hạ Lực Hành trong lòng cũng biết rất rõ. Ông cũng không ghét điều này, là một thư ký, trong việc này Lục Vi Dân xử lý có căn cứ và đúng mực, không giống như loại dựa hơi lãnh đạo cáo mượn oai hùm hay là loại bưng tai bịt mắt chỉ biết xách túi đơn thuần. Biểu hiện của Lục Vi Dân thậm chí có thể nói là xuất sắc.

Nhưng nếu Lục Vi Dân thật sự muốn đến thành phố Phong Châu thì không phải là không thể xem xét, chỉ là Lục Vi Dân bây giờ chỉ là cán bộ cấp

phòng, trừ phi lập tức được đề bạt lên cấp cao hơn, nếu không thì chỉ có thể về vùng thôn xã hay các bộ phận nhỏ. Hơn nữa theo cách nghĩ của hắn thì e là không muốn về mấy cơ quan này, mà là muốn được về thôn xã làm.

Lục Vi Dân còn quá trẻ, đề bạt lên chức Trưởng phòng Tổng hợp cũng là có chút đặc cách. Nếu không phải vì bản thân đảm nhiệm chức thư ký đầy ánh hào quang này, chỉ sợ việc đảm nhận chức Trưởng phòng Tổng hợp sẽ dẫn đến không ít tranh cãi. Bây giờ nếu muốn trước khi mình đi nâng lên một cấp nữa không phải là không được, nhưng nhất định sẽ dẫn đến sự chỉ trích rất lớn. Về việc này thì Hạ Lực Hành thật sự phải suy nghĩ cho thật kỹ, bản thân thì chẳng sao, vấn đề là đối với sự phát triển sau này của Lục Vi Dân về sau có thể mang đến những ảnh hưởng không hay nào hay không, điều này cũng phải suy nghĩ đến.

Lục Vi Dân sau khi trình bày tất cả những điều hắn đang nghĩ với Hạ Lực Hành thì trong lòng đã thấy ổn định hơn rất nhiều, trước đó hắn luôn cảm thấy lo lắng, bất an.

Sau khi trình bày những gì bản thân đang nghĩ thì Hạ Lực Hành sẽ nghĩ như thế nào luôn là điều mà Lục Vi Dân lo lắng. Có điều nhìn từ biểu hiện của Hạ Lực Hành ngay lúc đó, mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng lại không có bao nhiêu không hài lòng, thậm chí còn cảm thấy chút xúc động. Điều này khiến cho Lục Vi Dân rất yên tâm.

Lúc trước hắn cũng từng loáng thoáng bày tỏ với An Đức Kiện chuyện hắn có thiên về cách nghĩ sẽ ở lại cấp cơ sở ở Phong Châu. An Đức Kiện cũng cảm thấy kinh ngạc y như vậy, cũng đặc biệt nói chuyện riêng với hắn. Lục Vi Dân hết sức khéo léo, uyển chuyển bày tỏ ý muốn được xuống cơ sở để rèn luyện thêm, An Đức Kiện không tán đồng cũng không phản đối, chỉ nói là cần hỏi ý kiến của Hạ Lực Hành.

Lục Vi Dân đương nhiên biết việc này chắc chắn phải để Hạ Lực Hành

quyết định. Hãn chỉ muốn thông qua An Đức Kiện để đưa tin tức đến Hạ Lực Hành, để làm cho ý nghĩ này của bản thân nghe có vẻ không đến mức quá đột ngột.

Bây giờ xem ra có vẻ Hạ Lực Hành ít nhiều chắc cũng hiểu được tâm tư của mình, chỉ có điều chưa từng tin mà thôi.

Bây giờ thì tốt rồi, đã thể hiện rõ ràng cách nghĩ của mình. Không cần biết Hạ Lực Hành sẽ nghĩ như thế nào, chuyện này cuối cùng cũng đã xảy ra rồi.

Lục Vi Dân không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao. Hạ Lực Hành để cho bản thân suy nghĩ lại cho kỹ càng, đợi đến trước khi ông ta rời Phong Châu đến Bắc Kinh để tham gia đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ 14 sẽ ra quyết định cuối cùng. Trên thực tế quyết định này Lục Vi Dân đã đưa ra, chỉ là hãn không tiện nói thẳng ra trước mặt mà thôi.

Ngược lại, Lục Vi Dân sau khi đã ra quyết định tâm trạng trở nên bình tĩnh. Nếu Hạ Lực Hành thật sự kiên quyết không cho hãn ở lại, vậy thì Lục Vi Dân trước tiên vẫn cứ nghe theo, đi theo Hạ Lực Hành lên tỉnh, làm một hai năm, giải quyết ổn thỏa vấn đề cấp xong bậc lại xuống cấp dưới. Nhưng điều hãn hy vọng nhất vẫn là Hạ Lực Hành có thể hiểu và ủng hộ cho hãn.

Dấu hiệu của sự biến động về nhân sự đã lộ ra ngoài. Vương Chu Sơn phải chuyển đi làm Phó bí thư Địa ủy địa khu Lạc Môn, là Phó bí thư xếp thứ ba trong hàng ngũ chủ quản Đảng và quần chúng. Đây cũng được coi là thăng cấp, bất kể là về thực lực kinh tế hay về xếp hạng trong Địa ủy đều có bước tiến hơn trước. Nhưng Vương Chu Sơn hình như vẫn có chút không vui, đại khái là không vui vì sự đến và đi có chút vội vàng.

Có lẽ ông ta muốn tiếp nhận vị trí của Tôn Chấn, nếu nói thì cũng chỉ là sự điều chỉnh công tác, nhưng Tỉnh ủy dường như không tán đồng điểm này.

Hướng đi của Lý Chí Viễn và Tôn Chấn về cơ bản đã được định, đợi đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ 14 kết thúc, Hạ Lực Hành sẽ rời khỏi Phong Châu, bộ đôi Lý - Tôn sẽ chính thức đăng đài xuất hiện.

Cùng với việc Tôn Chấn tiếp nhận vị trí Chủ tịch Địa khu và Vương Chu Sơn chuyển đi nơi khác, Địa ủy Phong Châu sẽ khuyết đi hai vị trí quan trọng. Ai đến tiếp nhận hai vị trí này thì đến bây giờ cũng khó mà biết được. Rốt cuộc là điều chỉnh thăng chức từ bộ máy Địa ủy hiện nay lên, hay là điều người ngoài vào để lấp đầy vị trí, toàn bộ sự việc này đều không ai biết. Vô số nguồn tin vọt biến hóa thành vô số phiên bản. Nhưng Lục Vi Dân biết rằng trước mắt Tỉnh ủy vẫn chưa chính thức xác định hai người vào vị trí này. Chuyện này đại khái tổ chức tỉnh ủy cũng phải trưng cầu ý kiến của Hạ Lực Hành rồi Ban Tổ chức Tỉnh ủy mới có thể tiến hành xem xét được.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Hoán Vị

Từ ngày 12 đến ngày 18 tháng 4 năm 1992, Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc Trung Quốc lần thứ 14 diễn ra ở Bắc Kinh, Hạ Lực Hành đại diện cho tỉnh Xương Giang tham gia kỳ họp này, cùng đoàn tham dự hội nghị. Ba ngày trước khi họp Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc Trung Quốc lần thứ 14, cũng chính là ngày 9 tháng 10, trung ương chính thức gửi văn bản xuống Xương Giang, bổ nhiệm Hạ Lực Hành làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy Xương Giang.

Lá cờ đỏ tung bay trên lễ đường Hồng Kỳ. Lục Vi Dân là đi cùng với hai vị Ủy viên thường vụ Huyện ủy, xuống xe ở bãi đỗ xe của lễ đường Hồng Kỳ. Bước xuống từ ghế sau chiếc 505 có phần chật hẹp, Lục Vi Dân không kìm nổi vờn người. Nhìn thấy lễ đường Hồng Kỳ trong cảnh tượng đông đúc trước mắt, trong lòng Lục Vi Dân cũng là cảm khái vô hạn.

Trước sau không đến ba ngày ngắn ngủi, mình liền không còn mang thân phận Trưởng phòng Tổng hợp của văn phòng Địa ủy để bận tối mắt ở nơi này, mà là đến nơi này đúng từng giờ từng phút với tư cách là người tham dự hội nghị. Cùng những nhân viên khác tham dự hội nghị đi vào hội trường, tham gia hội nghị xong, sự thay đổi cực lớn của tâm trạng này làm cho người ta có chút than thở muôn vàn.

Việc bổ nhiệm Lục Vi Dân được nghiên cứu và quyết định vào ba ngày trước ở hội nghị nghiên cứu Địa ủy. Đây là lần hội nghị Địa ủy cuối cùng của Hạ Lực Hành trên cương vị Bí thư Địa ủy Phong Châu. Nội dung nghiên cứu của hội nghị không nhiều, nhất là đề cập đến thay đổi nhân sự lại chỉ có duy

nhất hạng mục này. Lục Vi Dân đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy Phụ Đầu, trước đó văn phòng Địa ủy đã miễn đi chức Trưởng phòng Tổng hợp của Lục Vi Dân.

Vẻ mặt của Lục Vi Dân lọt vào mắt của người trung niên khoảng bốn mươi tuổi cùng bước xuống xe với Lục Vi Dân. Ông ta cười:

- Vi Dân, có phải rất có cảm xúc không? Vốn dĩ cậu nên đứng ở đây đảm nhiệm vai trò chủ nhân mới đúng, giờ lại biến thành khách.

- Ha ha, Trưởng ban Mạnh, câu này của ngài không đúng rồi. Lẽ đường Hồng Kỳ nếu như đổi lại mấy năm trước, người Phụ Đầu chúng ta đến chắc hẳn được coi là khách, dù sao khi đó chưa có địa khu Phong Châu, nơi đây thuộc huyện Phong Châu. Giờ địa khu Phong Châu đã thành lập, lẽ đường Hồng Kỳ cũng chính thức quy về phòng quản lý cơ quan hậu cần địa khu. Tất cả những người của địa khu Phong Châu tham gia hội nghị đều nên được tính là chủ nhân mới đúng.

Lục Vi Dân cười đáp lời đối phương.

Mạnh Dư Giang là Ủy viên thường vụ, Trưởng ban Tổ chức Huyện ủy Song Phong, người sinh ra và lớn lên ở Song Phong. Ông ta là bộ đội chuyển ngành trở về, làm từ Phó bí thư Đảng ủy xã một mạch lên Trưởng ban Tổ chức, là người rất trung hậu, trầm tĩnh. Đây là ấn tượng đầu tiên sau khi Lục Vi Dân đến Song Phong.

Lục Vi Dân không thể tới thành phố Phong Châu như mong muốn. Tuy rằng Trương Thiên Hào cũng rất hy vọng hẳn tới, nhưng xuất phát từ đủ loại suy xét, Hạ Lực Hành cuối cùng vẫn không đồng ý. Mà là đề xuất đưa mình tới một huyện xa xôi, rời xa trung tâm chính trị Phong Châu này, Song Phong liền trở thành lựa chọn tốt nhất.

Huyện Song Phong là hoàn toàn xứng đáng đứng thứ hai từ dưới lên của toàn địa khu Phong Châu. Số dân đứng thứ hai từ dưới lên, chỉ có hơn sáu trăm nghìn người, chỉ nhiều hơn huyện Cổ Khánh một chút. So với những huyện lớn như là Phong Châu, Hoài Sơn, Nam Đàm, dân số gần như chỉ bằng một nửa. Diện tích cũng đứng thứ hai từ dưới lên, cũng chỉ lớn hơn diện tích của Cổ Khánh một chút. Còn nói đến trình độ phát triển thì cũng đứng thứ hai, tổng sản lượng GDP năm trước chỉ vền vẹn cao hơn Phụ Đề một chút.

Trong hội nghị Địa ủy, liên quan đến vấn đề thăng chức của Lục Vi Dân rõ ràng là thuận buồm xuôi gió, dường như không có chút trở ngại nào. Nhưng Lục Vi Dân lại biết trong cuộc họp hội ý bí thư trước đó thì việc thăng chức của mình lại không hề thuận lợi.

Lý Chí Viễn và Cầu Trị Lương đều đưa ra ý kiến phản đối rõ ràng đối với việc mình đảm nhiệm chức vụ Ủy viên thường vụ Huyện ủy Song Phong. Lý do cũng rất đơn giản: kinh nghiệm lý lịch yếu kém, công tác thời gian ngắn, không phù hợp với điều kiện đề bạt, cho rằng cần rèn luyện thêm một thời gian nữa.

Nhưng mấy vị tham dự cuộc họp khác, bao gồm người sắp rời khỏi là Vương Chu Sơn đều thể hiện ý tán thành. Nhất là người sắp rời khỏi - Vương Chu Sơn thể hiện thái độ dứt khoát. Ông ta cho rằng Lục Vi Dân trong thời gian đảm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp biểu hiện đặc biệt xuất sắc, thành tích đặc biệt nổi trội. Hẳn đã thành công trong việc giúp mình hoàn thành việc ký kết thỏa thuận di dời của nhà máy cơ khí Bắc Phương và công tác đàm phán gia đoạn tiền kỳ với nhà máy cơ khí Trường Phong. Hơn nữa còn đưa ra ý kiến kết hợp việc xây dựng đô thị hóa và cải cách chế độ, chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp đầy tính sáng tạo. Với những biểu hiện này của Lục Vi Dân đủ để phù hợp với điều kiện cất nhắc đặc biệt.

Trong cuộc họp Tôn Chấn cũng đề xuất đề bạt cán bộ không thể hoàn toàn chỉ xem kinh nghiệm lý lịch và tuổi tác, mà nên suy xét biểu hiện, năng lực

thực tế và thành tích, cống hiến của bản thân họ. Đối với cán bộ trẻ cũng nên mạnh dạn sử dụng, cũng phải có gan dõn trọng trách lên vai họ, để bọn họ mau trưởng thành. Bộ ngành Tổ chức nên có động thái mới, có bước đột phá ở điểm này.

Cuối cùng vẫn là Hạ Lực Hành tỏ thái độ đồng ý rõ ràng mới khiến cho Lý Chí Viễn và Cấu Trị Lương không thể lên tiếng, cũng mới có thể khiến việc bổ nhiệm của Lục Vi Dân có thể được thông qua mà không gặp chút trở ngại nào. Nhưng chắc chắn là chuyện Lục Vi Dân không cùng Hạ Lực Hành lên tỉnh mà tự nguyện xuống huyện vẫn khiến vô số người đều không hiểu nổi.

- Nói cũng phải.

Mạnh Dư Giang gật đầu.

- Đi thôi, năm nay là lần thứ hai đến lễ đường Hồng Kỳ họp hội nghị kiểu này rồi.

Hội nghị lần trước là Địa ủy truyền đạt tinh thần phát biểu tuần hành phía nam của đồng chí Đặng Tiểu Bình và tinh thần văn kiện chính sách liên quan của trung ương. Hội nghị lần đó cũng coi là quy mô chưa từng có, còn lần này xem chừng cũng không kém, đoán là thời gian hội nghị cũng sẽ dài hơn. Ngoại trừ truyền đạt tinh thần Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc lần thứ 14 ra, việc còn quan trọng hơn là hoàn thành thay đổi trong bộ máy Địa ủy Phong Châu ở hội nghị này. Tỉnh ủy cũng cử người tới tham dự.

Lục Vi Dân đưa mắt nhìn, xung quanh đều là người quen, thấy mình cũng mỉm cười gật đầu. Có người còn tới bắt tay, tỏ ý chúc mừng, khiến Lục Vi Dân cũng có chút bất an. Dù gì bên cạnh cũng còn hai vị đồng nghiệp ở huyện này, ai cũng đến chào hỏi mình thân thiết như vậy, không khỏi có phần phản cảm.

- Không sao, Vi Dân, chúng tôi hiểu mà. Đây là chuyện vui lớn, lần này cậu đến Song Phong, sau này cơ hội gặp bọn họ sẽ không có nhiều, mọi người đương nhiên phải thể hiện thái độ thân thiết rồi.

Người đáp lời là người Ủy viên thường vụ đi cùng còn lại, Chủ tịch Công đoàn huyện Thái Vân Đào.

Lục Vi Dân đến Song Phong chưa đến ba ngày, chuẩn xác mà nói là hôm qua mới chính thức báo danh đi làm. Hôm trước chẳng qua là được một vị Phó ban Tổ chức Địa ủy dẫn xuống Huyện ủy Song Phong báo danh, buổi chiều hẳn liền trở về Xương Châu, kể tình hình với người nhà.

Mà Chân Ny không ngờ lại không ở nhà. Nghe nói là bộ phận tài vụ trong nhà máy tổ chức tham gia huấn luyện hệ thống tài vụ ở tỉnh. Địa điểm huấn luyện là một khu du lịch ở Thanh Khê, điều này làm cho Lục Vi Dân cũng rất thất vọng, chiều hôm qua liền về Song Phong luôn. Văn phòng Huyện ủy Song Phong đang lo lắng vì việc làm thế nào để thông báo cho Lục Vi Dân biết phải tham gia hội nghị hôm nay.

Một chiếc Accord màu đen lái chậm rãi vào bãi đỗ xe. Chiếc xe này Lục Vi Dân rất quen. Đó là xe của Trương Thiên Hào, xe này tiêu hao năng lượng tuy không nhiều, nhưng lại là xe nhập khẩu. Nghe nói vì chiếc xe này Trương Thiên Hào cũng chịu một trận ghê gớm từ Hạ Lực Hành, mà Lý Chí Viễn trong một buổi họp cũng có lần phê bình không nêu tên một số nơi kinh tế chưa phát triển, nhưng mức độ hưởng thụ lại ở cấp cao. Lời nói nhắm thẳng vào Trương Thiên Hào.

Trương Thiên Hào bước từ trong xe ra, nhìn thẳng, bước thẳng vào lễ đường Hồng Kỳ, người thư ký đằng sau gần như phải chạy theo mới bắt kịp.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, Lục Vi Dân cũng không khỏi muốn lắc đầu. Trương Thiên Hào này vĩnh viễn tùy tiện như vậy, tuy anh ta có tiền để

tùy tiện, nhưng làm quan chức không chỉ có bản lĩnh là đủ. Kiểu phong cách khoa chiêng gióng trống quá mức nổi trội như vậy khiến người quý anh ta thì càng quý, người ghét anh ta lại càng ghét. Thật là có chút hương vị không giống trong quan trường.

Thấy ánh mắt Lục Vi Dân dừng ở bóng lưng Trương Thiên Hào, khóe miệng Thái Vân Đào cũng hiện lên nét cười:

- Nội dung hội nghị hôm nay chắc chắn sẽ rất phong phú, Bí thư Trương cũng sắp hoá trang lên sân khấu rồi.

Lục Vi Dân đương nhiên hiểu được ý ngoài lời nói của Thái Vân Đào. Cuộc chiến giành giật của Trương Thiên Hào và Cát Vân Khôn cũng đã kết thúc. Cát Vân Khôn làm Phó chủ tịch Địa khu Lê Dương, Trương Thiên Hào sẽ được bổ nhiệm làm Ủy viên Địa ủy Phong Châu, nhưng không tiếp tục kiêm nhiệm chức Chủ tịch thành phố Phong Châu nữa. Phó bí thư Thành ủy Phong Châu Quách Hồng Bảo đảm nhiệm Quyền Chủ tịch thành phố.

Kết quả này vừa có chút ra vượt khỏi dự kiến, nhưng lại hợp tình hợp lý.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Rời Vị Trí

Thành phố Phong Châu là thành phố cấp huyện duy nhất của địa khu Phong Châu, lại nằm ở vị trí trung tâm của địa khu Phong Châu, Bí thư Thành ủy không vào Ủy viên Địa ủy có chút nói không lọt tai. Nhưng Cát Vân Khôn cũng cần được sắp xếp, cuối cùng liền biến thành Cát Vân Khôn đến Lê Dương đảm nhiệm chức Phó chủ tịch Địa khu, còn Trương Thiên Hào thì vào Địa ủy Phong Châu.

Từ “hoá trang lên sân khấu” này có chút nghĩa xấu. Phải nói Song Phong và thành phố Phong Châu không có mối liên hệ gì, chỉ một từ này cũng có thể nhìn ra được ẩn tượng về Trương Thiên Hào ở các huyện xung quanh có lẽ cũng chẳng tốt đẹp gì. Có những lúc tính cách mạnh mẽ, thể hiện quá mức cũng sẽ biến thành một loại lực cản tiêu cực.

Lục Vi Dân liếc Mạnh Dư Giang một cái, đối phương chỉ nhú mày, lại không nói gì, lập tức đi thẳng vào trong. Lục Vi Dân và Thái Vân Đào cũng nhìn nhau cười, theo sau Mạnh Dư Giang đi vào đại sảnh lễ đường.

- Trưởng phòng Lục, à không, Ủy viên thường vụ Lục, đến rồi ư?

Trương Kiến Xuân là người thấy việc vui là mừng rỡ, vừa nhìn thấy Lục Vi Dân theo sau dòng người đi vào, lập tức chạy ra đón, trên mặt lại càng không được vẻ vui mừng.

- Phải đến chứ, vốn định nghỉ ngơi hai ngày, nhưng hội nghị quan trọng như vậy ai dám không tham gia?

Lục Vi Dân ra hiệu với Mạnh Dư Giang và Thái Vân Đào, tỏ ý bảo bọn họ đi vào trước, mình sẽ theo sau. Hai người cũng đều hiểu ý cười, không nói gì mà đi vào trước. Lục Vi Dân lúc này mới cùng Trương Kiến Xuân đi sang một bên.

- Áp lực lớn đúng không, Kiến Xuân?

Trương Kiến Xuân xoa tay:

- Đúng là hơi lớn, cậu vừa đi như vậy, đã gặp một hội nghị lớn như thế này. Đúng rồi, cậu biết không, Trưởng ban Cầu tiếp nhận chức của Phó bí thư Tôn, ai sẽ tới tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Tổ chức?

Lục Vi Dân mỉm cười. Trương Kiến Xuân vừa mới ngồi lên vị trí này, liền bắt đầu khoe khoang ở trước mặt mình. Đương nhiên đây cũng là một dạng biểu hiện có ý muốn lấy lòng mình. Cầu Trị Lương tiếp nhận chức vụ của Tôn Chấn nghe nói cũng không thật thuận lợi. Vương Chu Sơn vẫn hy vọng không phải rời khỏi Phong Châu, mà được tiếp nhận ngay vị trí của Tôn Chấn, xem chừng cũng đã làm không ít việc. Nhưng không biết tình xuất phát từ suy xét nào, cuối cùng là quyết định để Vương Chu Sơn đến Lạc Môn, mà cho Cầu Trị Lương tiếp nhận chức vụ Phó bí thư phụ trách Đảng và quần chúng của Tôn Chấn. Còn vị trí Trưởng ban Tổ chức này do ai tới đảm nhiệm cũng gây ra tranh luận rất lớn.

Theo thông lệ, Trưởng ban Tổ chức thường xếp hạng sau mấy vị Phó bí thư. Nếu Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật không phải là Phó bí thư kiêm nhiệm, thì bình thường Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật cũng phải xếp hạng trước Trưởng ban Tổ chức. Nhưng đó chỉ là xếp hạng mang tính thông thường, càng nhiều là phải suy xét từ kinh nghiệm lý lịch của những ủy viên tiến vào Địa ủy này để quyết định.

Nhưng tiếng nói của Trưởng ban Tổ chức lại hoàn toàn không do thứ tự

xếp hạng quyết định. Cho dù là kinh nghiệm lý lịch yếu kém hơn nữa, xếp hạng cuối hơn nữa, cũng không có ai có thể coi thường vị trí này. Cho nên xếp hạng chỉ là một dạng phương thức, mà quan trọng hơn chính là phải xem sức nặng tiếng nói của vị trí đó. Sau khi Cầu Trị Lương thăng chức lên Phó bí thư, vị trí này lập tức liền trở thành mơ ước của các Ủy viên Địa ủy khác.

Chí ít trong mấy ngày trước Lục Vi Dân đều đã biết rõ cuộc ai sẽ đảm nhiệm chức vụ Trưởng ban Tổ chức vẫn chưa được định rõ, kiểu nói nào cũng có, nhưng lại là một số cách đoán mò vô căn cứ. Khi Lục Vi Dân rời Phong Châu đến Song Phong, cũng từng hỏi nửa đùa nửa thật vị Phó ban Tổ chức Địa ủy Tần Trăn, người đưa mình đến Song Phong nhậm chức. Nhưng Tần Trăn cũng tỏ ý chưa nghe được điều gì về chuyện này, có lẽ là mượn cớ, cũng có lẽ là chưa được định rõ thật.

Ứng cử viên cạnh tranh cho vị trí Trưởng ban Tổ chức có không ít. Trừ khả năng điều người từ ngoài vào, những người trong nội bộ Phong Châu nhắm đến vị trí này cũng không ít. Nghe đồn không chỉ Trưởng ban Tuyên giáo Địa ủy Chương Khâu Dục rất hứng thú với vị trí này, còn có Phó chủ tịch Địa khu Tiêu Minh Chiêm cũng có ý chạy đua vào chiếc ghế này. Đương nhiên cũng không thể thiếu Trưởng ban thư ký An Đức Kiện.

- Kiến Xuân, còn chơi trò úp mở trước mặt tôi sao?

Lục Vi Dân bật cười. Chiều hôm qua hẳn mới về Song Phong, cũng chưa liên lạc với phía Phong Châu, xem ra hẳn là việc đó đã được xác định trong một hai ngày vừa rồi.

Theo thông lệ, phân công trong Địa ủy chủ yếu là phụ thuộc vào ý kiến của Bí thư Địa ủy. Nhưng trên thực tế, phân công trong bộ máy Địa ủy về cơ bản vẫn phải do tỉnh quyết định. Ngoại trừ xếp hạng của Phó bí thư Địa ủy mang ý nghĩa phân công công tác khác nhau, các Ủy viên Địa ủy ai làm chức gì, phân công quản lý công việc nào, cũng quyết định tầm ảnh hưởng của họ

lớn hay nhỏ.

Đương nhiên trong vấn đề phân công ở bộ máy Địa ủy, tinh thông thường mà nói vẫn tương đối tôn trọng ý kiến của Bí thư Địa ủy đấy. Chỉ cần không phải là tinh có ý kiến rõ ràng, hoặc là nói có hiện tượng không hợp lệ rõ rệt, cần phải điều chỉnh, thì sau khi Bí thư Địa ủy báo lên bộ máy Địa ủy danh sách ứng cử viên, bị gửi trả vô cùng ít. Hơn nữa cho dù là có, Ban Tổ chức Tỉnh ủy cũng phải bàn bạc cùng Bí thư Địa ủy, giải thích rõ nguyên nhân.

Mấu chốt là thay đổi nhân sự lần này vừa vặn dính đến thời kỳ lãnh đạo chủ chốt phải thay đổi, gần như tất cả vị trí lãnh đạo chủ chốt Địa ủy đều có thay đổi. Điều này cũng làm ảnh hưởng đến bước thay đổi nhân sự tiếp theo. Rốt cuộc là nên lấy ý kiến của Hạ Lực Hành hay là ý kiến của Lý Chí Viễn làm căn cứ? Phải nói là nên lấy ý kiến Lý Chí Viễn làm căn cứ mới đúng, dù sao y mới là người chủ quản kế nhiệm của địa khu Phong Châu. Nhưng trong việc này lại có một nhân tố đặc thù, đó là Hạ Lực Hành là lên chức, chẳng những là lên chức, hơn nữa là lên làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, không ai có thể xem nhẹ nhân tố này.

Đương nhiên chuyện tất cả đều vui hẳn là Tỉnh ủy trưng cầu ý kiến của cả hai người, cuối cùng đi đến thống nhất. Có điều cách nghĩ này thường là tốt, nhưng lại không thực tế. Biện pháp giải quyết cuối cùng có lẽ chính là thỏa hiệp.

- Ha ha, cậu nói gì vậy, nghe nói là hôm qua mới xác định. Trưởng ban thư ký tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Tổ chức, Chủ tịch Địa khu Lận tiếp nhận chức vụ Trưởng ban thư ký.

Trương Kiến Xuân cười hơi ngượng ngùng.

- Sáng nay tôi cả gan hỏi Trưởng ban thư ký một câu có phải là sắp bỏ chúng ta hay không, Trưởng ban thư ký không tức giận, chỉ cười mắng tôi

đừng đồn linh tinh.

Quả nhiên là An Đức Kiện!

Xem ra phán đoán của mình cũng không có sai. Hai tháng này Hạ Lực Hành ở lại không chỉ đơn giản là muốn xử lý mấy hạng mục công việc quy hoạch, mà cũng muốn để lại dấu ấn sâu đậm trong mảng nhân sự. An Đức Kiện đảm nhiệm Trưởng ban Tổ chức, mà người có quan hệ tương đối thân với Lý Chí Viễn là Lận Xuân Sinh đảm nhiệm chức Trưởng ban thư ký. Đây đại khái coi như thỏa hiệp và cân bằng.

Nghĩ sâu xa hơn, Tỉnh ủy không đồng ý để người có quan hệ chặt chẽ với Tôn Chấn là Vương Chu Sơn ở lại. Mà chọn người không hòa thuận với Tôn Chấn mà lại khá thân với Lý Chí Viễn là Cầu Trị Lương làm Phó bí thư phân công phụ trách Đảng và quần chúng, giờ lại để cho An Đức Kiện, người hòa thuận với Tôn Chấn đảm nhiệm chức Trưởng ban Tổ chức. Điều bí ẩn trong này dù là kiểu tự cho là đúng như Lục Vi Dân hay những người nhìn rõ môn một những điều như thế trong Địa ủy cũng phải mất hai giờ mới có thể hiểu nổi.

Một câu nói, cân bằng mới là Vương đạo, Lục Vi Dân tổng kết như vậy. Đây gần như là phiên bản trước kia của Hạ Lực Hành và Tôn Chấn, Lý Chí Viễn và Cầu Trị Lương, chẳng qua là Hạ Lực Hành có thể dùng uy tín sức ảnh hưởng kiên cố của bản thân ông ta để nắm cục diện Phong Châu trong tay, đổi lại là Lý Chí Viễn thì sao?

Lục Vi Dân càng không cho rằng Lý Chí Viễn có thể làm được xuất sắc như Hạ Lực Hành từng làm. Hạ Lực Hành làm Bí thư Địa ủy ở Lê Dương vài năm không phải làm không công, mà trong cách đối nhân xử thế phong cách lên, Lục Vi Dân cũng càng xem trọng Hạ Lực Hành. Lý Chí Viễn mặc dù về năng lực làm việc cũng không thua kém, nhưng khiến Lục Vi Dân cảm thấy về sức hấp dẫn nhân cách thì y thua xa Hạ Lực Hành. Mà sau khi lên tới cấp

bậc nhất định, điều này lại là một nhân tố mấu chốt trong việc phát huy nghệ thuật lãnh đạo.

Thấy Lục Vi Dân và Trương Kiến Xuân đi qua một bên, Mạnh Dư Giang cười, cúi đầu đi vào bên trong, Thái Vân Đào tiến tới một bước đi song song với ông ta.

- Dư Giang, xem ra vị Ủy viên thường vụ mới tới của huyện chúng ta quả nhiên là có mạng lưới quan hệ không thường đâu, ở nơi nào cũng rất được hoan nghênh.

Thái Vân Đào nói không phải không ngưỡng mộ:

- Làm thư ký cho lãnh đạo thật là tốt, trong hai ba năm đã có thể tích lũy được mạng lưới quan hệ mà cán bộ bình thường tốn cả đời cũng không có được. Như thế làm gì cũng thành công, xuống bừa cấp dưới nào làm cũng bằng anh phần đấu cả mười năm, anh nói điều này làm cho những cán bộ lặn lội ở dưới địa phương của chúng ta nghĩ như thế nào?

- Vân Đào, nói chuyện chú ý chừng mực đấy!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Một Trang Mới

Mạnh Dư Giang liếc nhìn người đồng nghiệp ăn nói có chút không lựa lời, nói thản nhiên:

- Anh nghĩ Lục Vi Dân đơn giản quá đấy. Lục Vi Dân không chỉ làm thư ký cho Bí thư Hạ, trước kia hẳn còn kiêm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp văn phòng Địa ủy phòng. Tôi hiện tại mặc dù chưa được phân công quản lý những công việc của văn phòng, nhưng vẫn còn có một vài bạn bè ở đó, Lục Vi Dân làm khá tốt trên cương vị Trưởng phòng Tổng hợp. Nghe nói Phó bí thư Tôn và Phó bí thư Vương đều đánh giá hẳn khá cao, đó còn không nói Trưởng ban thư ký An. Điều này chỉ sợ không phải chỉ đơn giản là dựa vào việc làm thư ký cho Bí thư Hạ có thể khiến ngay cả mấy vị lãnh đạo khác cũng đều coi trọng hẳn như vậy.

Trước khi Mạnh Dư Giang đảm nhiệm chức Trưởng ban Tổ chức cũng là Chánh văn phòng Huyện ủy, rất quen thuộc với bên văn phòng, cũng có không ít quan hệ đáng tin ở văn phòng Địa ủy. Ông ta nói như vậy chắc chắn cũng là có được một ít tin tức từ bên trong Địa ủy, điều này làm cho Thái Vân Đào cảm thấy rất bất ngờ.

- Cho dù là hẳn làm Trưởng phòng Tổng hợp, đó cũng là dựa vào thân phận thư ký của Bí thư Hạ mà thôi. Kể cả ngày chỉ biết xách túi rót trà cho Bsi thư Hạ thì có thể có bao nhiêu bản lĩnh thật sự? Có phải là anh đánh giá hẳn cao quá hay không?

Thái Vân Đào rất không cho những lời vừa rồi của ông bạn lâu năm là

đúng.

- Hừ, không tin thì cứ xem đi.

Trong vấn đề này Mạnh Dư Giang không muốn nhiều lời. Lục Vi Dân mới đến hai ngày, đã mang đến một làn gió mát cho Huyện ủy vốn yên lặng đã lâu, cũng mang đến một tia xao động. Đến nay trong vấn đề phân công công tác cho Lục Vi Dân Huyện ủy vẫn chưa có một ý kiến thống nhất. Theo lý mà nói, hiện tại chiếc ghế Trưởng ban Tuyên giáo đang để trống, Lục Vi Dân cũng làm ứng viên cho ghế Trưởng ban Tuyên giáo cũng là hợp lẽ, nhưng Thái Vân Đào hiển nhiên có chút ngòai không yển. Vị trí Chủ tịch Công Đoàn kiêm Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc này khiến y rất không hài lòng, nhưng mấu chốt ở chỗ nếu như nói Địa ủy vốn dĩ để Lục Vi Dân xuống dưới chính là để tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Tuyên giáo, Huyện ủy thay đổi ý đồ của Địa ủy tùy tiện như vậy, liệu có thể có gì đó không ổn hay không?

Vân Đào đã đi tìm Bí thư huyện ủy Dương Viêm, cũng đã nói chuyện này với mình, hy vọng tiến hành chút điều chỉnh ở phân công hội nghị thường vụ, để Lục Vi Dân đảm đương Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc kiêm Chủ tịch Công Đoàn, y sẽ tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Tuyên giáo. Xem chừng hiện tại Dương Viêm tạo cơ hội gì, nếu không Vân Đào chỉ sợ sớm đã hờn hờ mặt mày.

Trong vấn đề này, Mạnh Dư Giang thật ra cũng là nghiêng về Thái Vân Đào. Theo ông, tuy rằng Lục Vi Dân biểu hiện nổi trội, xuất sắc trong Địa ủy, nhưng hẳn dù sao cũng là làm ở cơ quan Địa ủy, nói khó nghe hơn một chút, đó đều là một số công việc nghiên cứu, bên trên cũng còn có vô số lãnh đạo giúp anh cầm lái. Nhưng tới huyện rồi thì không như vậy, tất cả đều do chính anh quyết định, làm thế nào cũng phải do chính anh nghĩ cách, hoàn toàn khác với vị trí cao xa chỉ tay năm ngón ở Địa ủy.

Nhưng nghiêng về ai là một chuyện, phải nói thực hiện lại là một việc

khác, Lục Vi Dân đến Song Phong đó cũng là do Địa ủy làm ra quyết định, là Hạ Lực Hành của thư ký, ưu thế của hẳn rất rõ ràng. Nhưng hiện nay khi Hạ Lực Hành không còn là Bí thư Địa ủy nữa, Bí thư Địa ủy mới nhậm chức có ý kiến gì? Mặc dù là trong lúc nhất thời không thể chú ý đến vấn đề này, vậy sau này thì sao?

Những vấn đề tiếp sau này đều phải suy nghĩ kỹ càng, giờ vội vã ra quyết định, sau này muốn điều chỉnh lại e rằng không dễ.

Mạnh Dư Giang và Thái Vân Đào tìm thấy chỗ ngồi của huyện Song Phong và ngồi xuống. Mặc dù không ghi rõ vị trí, nhưng theo lệ thường thì các Ủy viên thường vụ ngồi ở hàng thứ hai. Hàng thứ nhất là nhân vật số một của bốn bộ máy lớn và mấy vị Phó bí thư. Hàng thứ hai là các Ủy viên thường vụ Huyện ủy, hàng thứ ba, tư năm các chức phó của Ủy ban nhân dân, Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc.

- Dư Giang, Lục Vi Dân đâu rồi?

Thấy Mạnh Dư Giang và Thái Vân Đào ngồi vào vị trí, người đàn ông ngồi ở hàng ghế trước hơi nghiêng đầu, trầm giọng hỏi.

- Cậu ấy đang ở ngoài cửa, sẽ vào ngay thôi. Mạnh Dư Giang rướn người về phía trước trả lời.

- Tùy tiện! Lúc nào, rồi mà còn đứng ở cửa? Thật muốn để tất cả mọi người nhìn thấy hẳn ngồi vào vị trí hay sao?

Những nếp nhăn trên trán người đàn ông nhăn lại thành hình chữ Vương, giống như vân hổ, mà nói với vẻ không vui:

- Các huyện đều đến đông đủ, sao chỉ có Song Phong chúng ta lẽ mà lẽ mẽ? Hôm nay là hội nghị gì? Các lãnh đạo phía trên nhìn thấy sẽ nghĩ như thế nào?

Đề tài này Mạnh Dư Giang không tiện trả lời. Lục Vi Dân gặp người quen ở cửa, bọn họ cũng không thể không cho đối phương nói chuyện với Lục Vi Dân. Đây là chuyện cá nhân của Lục Vi Dân, hẳn nên có ý thức về thời gian quan niệm Lục Vi Dân mới đúng.

Thấy Mạnh Dư Giang không đáp lời, người đàn ông ngồi ở hàng ghế trước cũng không tiện nhiều lời. Dù sao Lục Vi Dân cũng là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Mạnh Dư Giang cũng không thể thượng can thiệp vào vấn đề này của Lục Vi Dân. Ông ta cũng chỉ là có chút mất hứng khi Lục Vi Dân tại sao lại không biết chừng mực nặng nhẹ. Trong buổi hội nghị Địa ủy hôm nay các lãnh đạo đều tới sớm hơn mọi khi, ngoài mấy vị chủ chốt, các ủy viên khác của Địa ủy cũng đã ngồi vào vị trí chủ tịch, ông ta cũng là nghĩ cho Lục Vi Dân. Hội nghị lần đầu tiên này nếu để lại ấn tượng không tốt với các lãnh đạo chủ chốt, đối với nhân vật có thân phận nhạy cảm như Lục Vi Dân mà nói thì thật là gay go!

Lục Vi Dân cong lưng lại như mèo chạy nhẹ nhàng vào, cũng may Tiểu Dư dẫn đường là người rõ góc gác, lập tức đưa Lục Vi Dân đến vị trí.

Lễ đường Hồng Kỳ chẳng qua chỉ có hơn bốn mươi hàng ghế. Mặc dù sau khi địa khu tiếp quản cũng đã tu sửa một lần, nhưng từ vòm, trần nhà đến ghế ngồi cũng không thể không lộ ra hơi thở tang thương của những năm tám mươi. Rất nhiều ghế không phải mỗi khi đổi chỗ ngồi thì phát ra tiếng kêu kễ kễ kì quái, thì là giấy bóc vên gỗ bên ngoài bong tróc loang lổ không chịu nổi. Ngồi vào vị trí, Lục Vi Dân liền cảm giác được không khí hơi kỳ lạ, nhìn xung quanh một chút thấy Thái Vân Đào nhìn hẳn và chỉ vị trí ở giữa của hàng ghế trước, sắc mặt khác thường. Lục Vi Dân liền biết hơn phân nửa lại là ông chủ lớn thể hiện uy quyền.

- Bí thư Lương, rất xin lỗi, tôi đã tới muộn.

Lục Vi Dân sau khi ngồi xuống, vội vã nghiêng người, ngồi sau lưng

Lương Quốc Uy, nhỏ giọng nói.

- Vi Dân, chắc chắn là cậu biết tầm quan trọng của hội nghị lần này. Nhìn trên khán đài xem, các lãnh đạo đều đã đến, cậu mới lững thững đến muộn. Đừng làm cho bên trên cảm thấy Song Phong chúng ta không hiểu quy tắc, lần sau nhất định phải chú ý.

Người đàn ông phía trước không hề động đậy, nhìn thẳng, chỉ hạ giọng nói.

- Vâng.

Lục Vi Dân vừa gật đầu, vừa xoa mặt tỏ vẻ nhận lỗi. Các Ủy viên thường vụ ngồi cùng hàng đều hơi mỉm cười. Lúc này biện pháp tốt nhất chính là biết vâng lời thừa nhận sai lầm, nếu không sẽ không xong. Xem ra vị Ủy viên thường vụ mới tới này cũng biết quy tắc của huyện Song Phong chúng ta. Bí thư Huyện ủy Song Phong Lương Quốc Uy ở một số phương diện là người khá là truyền thống, năm 1985 giải trừ quân bị, ông ta chuyển nghề về Song Phong làm Phó bí thư Huyện ủy, năm 1989 thăng chức trực tiếp từ Phó bí thư Huyện ủy lên Bí thư. Ở bộ đội làm tiểu đoàn trưởng, về làm Bí thư Huyện ủy, tạo thành thói quen nhất ngôn cửu đỉnh, là nhân vật cứng rắn nói một là một, hai là hai ở Song Phong.

Trước khi Lục Vi Dân đến Song Phong đã biết quy tắc quan trường Song Phong, Lương Quốc Uy là một nhân vật cực kỳ giữ thể diện, nếu ai làm ông ấy mất mặt, nhất định là không có kết quả tốt.

Nhưng Lương Quốc Uy lại là một nhân vật cực kỳ bảo vệ cấp dưới, cán bộ gây ra vấn đề gì, mắng thì mắng nhưng rất ít khi xử lý nặng tay, thậm chí có thể vì vấn đề cụ thể nào đó mà đối đầu cả với cấp trên.

Lục Vi Dân không biết Hạ Lực Hành sắp xếp mình đến Song Phong có

phải vì có nhân tố này trong đó hay không.

Trước khi hội nghị bắt đầu, toàn bộ lễ đường ồn ào như ong vỡ tổ. Tuy rằng trên bục chủ tịch đã có người ngồi vào chỗ nhưng hiển nhiên người chủ trì hội nghị vẫn chưa bước lên bục. Mà hàng ghế thứ nhất ngoại trừ Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Địa ủy Chu Bồi Quân Địa ủy ngồi ở vị trí thứ hai từ ngoài vào với vẻ mặt không chút biểu cảm, những người khác đều chưa tới.

Tuy nhiên ở dưới bục đã cơ bản đến đông đủ, mình e là người cuối cùng bước vào, khó trách Lương Quốc Uy có chút không vui. “Ông chủ” có chút chính thống này của mình ghét nhất không tuân thủ thời gian.

Lục Vi Dân nhìn đồng hồ đeo tay, còn khoảng tám phút mới đến chính thức đến thời gian họp. Tuy nhiên theo thông lệ họp của địa khu Lê Dương, thông thường yêu cầu người tham dự hội nghị đến mười phút để vào chỗ ngồi. Mà giờ địa khu Phong Châu thành lập, thói quen này cũng áp dụng theo, những người bước vào đúng giờ nếu không phải lãnh đạo lên bục chủ tịch, thì thật sự được coi là “đến muộn”.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Môi Trường Mới

Tuy nhiên điều này cũng đi kèm một thói quen, đó chính là vài phút trước khi họp trở thành thời gian họp lí nhất để các cán bộ lãnh đạo âm thầm giao lưu, trao đổi.

Lục Vi Dân chú ý tới ánh mắt từ xung quanh dồn vào mình, quen cũng có mà lạ cũng có.

Lúc này hẳn chỉ có thể cúi đầu, mắt nhìn thẳng, bởi vì đáp lại sẽ mang đến rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Làm thư ký của Hạ Lực Hành, lại đảm nhiệm chức Trưởng phòng Tổng hợp văn phòng Địa ủy, cán bộ cấp Phó phòng của địa khu mình không ít, nhưng những người không biết mình cũng không ít.

Toàn bộ địa khu có bao nhiêu cán bộ cấp Phó phòng trở lên? Sáu huyện, một thành phố cộng thêm cơ quan trực thuộc và đơn vị hành chính sự nghiệp, ít nhất cũng có ba bốn trăm người. Cho dù là bỏ bớt đi số những người bình thường không giao tiếp gì ở Mặt trận Tổ quốc, Hội đồng nhân dân và đơn vị hành chính sự nghiệp, thì thực sự số lượng cán bộ cấp Phó phòng trở lên cũng phải đến hai trăm người.

Lục Vi Dân mới đến Địa ủy chỉ một thời gian ngắn ngủi, làm Trưởng phòng Tổng hợp cũng chưa được nửa năm, những người tiếp đón đưa tiễn càng nhiều là các lãnh đạo chủ chốt của các huyện, thành phố và của các bộ và ủy ban trung ương. Dù là hẳn có trí nhớ siêu phàm cũng khó có thể nhét được số người này vào đầu, có thể nhớ được tám chín phần mười, những

người từng gặp gỡ, có chút ấn tượng, biết được tên và chức vụ đối phương đã là đáng quý rồi.

Có đôi khi cùng Hạ Lực Hành đến huyện, nghe một lần báo cáo, cán bộ cấp Phó phòng ngồi đông nghìn nghịt, hẳn không có chuyện gì liền phải kết hợp điệu cười, tiếng nói, dung mạo với tên của những Phó bí thư, Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch huyện này, thật sự nhớ không rõ còn ghi lại cẩn thận vào sổ, đánh dấu một ít ký hiệu để nhớ.

Việc này có đôi khi đặc tội với người ta thường là lúc gặp mặt, người ta cười chào hỏi anh, anh lại ngây người ra nhớ không nổi người ta là ai, đối với mình là lúng túng, đối với người ta là tổn thương, thậm chí có thể sẽ hận anh cả đời.

Đây cũng là bi ai và gian khổ của người làm thư ký, anh cần nhớ kỹ người ta, mà không phải người ta nhớ kỹ anh, ngoại trừ những người cần đến anh.

Lúc này Lục Vi Dân mắt hết nhìn tay lại nhìn chân, không nói được một lời, ánh mắt trầm tĩnh, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú phía trước. Bên phải là một vị Ủy viên thường vụ nào đó của huyện Phụ Đầu, hẳn không thật quen, bên trái là Thái Vân Đào.

- Vi Dân, không cần nghiêm trang như vậy, còn mấy phút nữa mới bắt đầu họp.

Thái Vân Đào là một người tính tình lạc quan, cởi mở, qua loa. Trước kia là Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế kế hoạch huyện, vào Ủy viên thường vụ cũng chỉ sớm hơn Lục Vi Dân một năm, xếp hạng cũng là gần cuối.

- Chủ tịch Thái, không phải tôi nghiêm trang. Chung quanh đây đều là người quen có không quen cũng có, giờ nếu nhìn xung quanh, khó tránh khỏi phải chào hỏi, nhưng lại không có bao nhiêu để nói. Như thế mở miệng nói

một số điều vô nghĩa, ngây ngô thì chẳng phải khiến mọi người đều lúng túng sao?

Lục Vi Dân thoáng nghiêng người, nói nhỏ:

- Tôi khoác một bộ vẻ mặt nghiêm túc, lo lắng quá độ, cũng chính là muốn tránh nỗi phiền toái phải chào hỏi xung quanh.

Thái Vân Đào thấy vui, thật không ngờ vị Ủy viên thường vụ mới tới này nói chuyện hoạt bát như vậy, còn tưởng rằng người làm thư ký cho Bí thư Địa ủy nhất định sẽ là một nhân vật trầm tĩnh ít lời, nói năng thận trọng. Trước kia tuy rằng cũng biết Lục Vi Dân là thư ký của Hạ Lực Hành, nhưng lại chưa bao giờ giao tiếp, thì ra là hôm trước lúc gặp mặt có chào hỏi, lại không nghĩ rằng vị này hài hước như vậy.

Tuy nhiên ngắm lại cũng đúng. Người này về lý lịch xem ra vẫn chưa tới hai mươi lăm tuổi, đã phá kỷ lục của địa khu Phong Châu, không, hẳn là phá kỷ lục của tỉnh Xương Giang. Cán bộ cấp Phó phòng chưa đến hai mươi lăm tuổi, nếu không phải thời đại đặc thù, gần như là chuyện không thể tưởng tượng được. Cho dù anh là thư ký của Bí thư Địa ủy vậy cũng không được, nhưng người này lại làm được.

Nhưng cũng nghe nói người này là bỏ cơ hội cùng Bí thư Hạ đến tỉnh, chủ động yêu cầu được ở lại, hơn nữa chủ động yêu cầu xuống huyện, cũng không biết người này nghĩ thế nào. Nếu luận về tiền đồ, cùng Bí thư Hạ đến tỉnh công tác, vừa thoải mái, lại không cần đối mặt với các công việc phức tạp như thế, tốc độ đề bạt cũng hơn hẳn lẫn lộn ở cấp dưới, ba hay năm năm sau làm đến cán bộ cấp Trưởng phòng cũng không có ai có thể nói gì. Nhưng xuống cấp dưới, ba hay năm năm sau anh mới chưa đến ba mươi tuổi, anh có thể làm Chủ tịch huyện, Bí thư Huyện ủy.

- Vi Dân, cậu đúng là diễn vai nào ra vai đấy, ngay cả tôi cũng nghĩ cậu

có phải là lần đầu tiên tham gia hội nghị kiểu này nên lo lắng quá mức hay không.

Thái Vân Đào cười nói.

- Hài, nếu nói lo lắng chắc chắn có một chút, trước kia cũng là là đảm đương nhân viên công tác, nhưng bây giờ lại phải làm người nghe, có điều chưa từng ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy chân núi, cứ sao chép nguyên xi, giả vờ ngồi nghiêm chỉnh là xong.

Lục Vi Dân cũng cảm thấy vị Chủ tịch Thái này có chút chủ động giao hảo với mình, hẳn cũng không bài xích gì chuyện đó, thậm chí còn có chút vui vẻ. Điều này chứng minh việc mình đến đã dần được tán thành, cho dù là một Ủy viên thường vụ xếp hạng gần cuối trong thường vụ.

- Cậu thật biết nói chuyện đấy, coi những người ngồi chen chúc ở đây gì hả?

Thái Vân Đào thấy người này khá thú vị, hoàn toàn làm xoay chuyển ấn tượng của y về thư ký của Bí thư Địa ủy.

- Cậu ba lẳng nhăng như vậy, chẳng lẽ Bí thư Hạ cũng cho phép cậu làm càn như vậy ư?

- Ha ha, Chủ tịch Thái, Bí thư Hạ cũng là người, cũng có thất tình lục dục. Nói thật ông ấy cũng xem như tính hình thoải mái, ôn hòa, không quá chú ý những điểm này, đương nhiên ở những trường hợp chính quy thì khác.

Lục Vi Dân âm ờ.

- Tôi đây cũng là đi với Bụt thì mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy thôi.

Thái Vân Đào thật sự bị người này đánh bại, nói “đi với Bụt thì mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy” ngay trước mặt mình, chẳng phải coi mình như “ma” sao? Tuy nhiên điều này cũng đủ thấy vị tâm tính và tính cách mới tới này không phức tạp như trong tưởng tượng của mình.

Theo Trương Thiên Hào, hai người Lận Xuân Sinh, Tiêu Minh Chiêm bước vào, âm thanh trong hội trường vì thế trầm xuống, một nhóm Phó chủ tịch Địa khu và lãnh đạo Công ủy của Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc cũng bắt đầu đi vào chỗ ngồi phía sau, ai vào vị trí người đó. Trương Thiên Hào đi thẳng đến vị trí ngoài cùng bên cạnh Chu Bồi Quân, còn Tiêu Minh Chiêm và Lận Xuân Sinh thì điềm tĩnh ngồi ở vị trí sát rìa ngoài bên phải, điều này cũng có ý nghĩa ba vị Ủy viên Địa ủy mới nhậm chức cuối cũng sẽ chính thức lên bục.

Xuất hiện sát sau đó chính là Tiêu Chính Hi, Cầu Trị Lương cùng với An Đức Kiện, ba người dường như nói chuyện rất sôi nổi, đang “Nghiên cứu thảo luận” một vấn đề nào đó. Tiếp sau đó là một loạt các lãnh đạo Địa ủy nối gót nhau xuất hiện, cũng có nghĩa là hội nghị sắp bắt đầu.

Cùng đi với Hạ Lực Hành đang mặt mày hớn hờ là Phó trưởng ban thường trực ban Tổ chức Tỉnh ủy, Phó ban Tuyên giáo Tỉnh ủy Lý Trạch Phu, do Lý Chí Viễn, Tôn Chấn cùng với một vị “người quen mới” khác từ Lê Dương tới là Thường Xuân Lai đi cùng. Lận Xuân Sinh là người đầu tiên đứng dậy vỗ tay tỏ ý chào mừng, người trên dưới khán đài đều cùng nhau đứng dậy vỗ tay tỏ ý chào mừng, không khí hội nghị đạt đến cao trào.

- Được rồi, xin mọi người yên lặng một chút, hội nghị sẽ bắt đầu ngay lập tức. Hội nghị hôm nay rất quan trọng, cũng là hội nghị quan trọng nhất từ khi địa khu Phong Châu chúng ta thành lập. Họp nghiêm chỉnh hội nghị lần này, có lợi cho nổi nghiệp tiền nhân, mở đường tương lai, đưa sự nghiệp địa khu Phong Châu chúng ta lên một tầm cao mới. Sau đây tôi xin giới thiệu một chút các lãnh đạo chủ chốt, Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy tham dự hội nghị lần

này. Đồng chí Bí thư Địa ủy Phong Châu Hạ Lục Hành, đồng chí Phó trưởng ban thường trực ban Tổ chức Tỉnh ủy Trần Thái Nhiên, đồng chí Phó ban Tuyên giáo Tỉnh ủy Lý Trạch Phu, tham dự hội nghị lần này còn có...

Khi Lục Vi Dân chải tóc cẩn thận đi vào tòa nhà Huyện ủy, vừa vắn vượt qua giờ cao điểm đi làm của huyện lỵ. Huyện Song Phong về tổng thể mà nói là một huyện có địa hình hỗn hợp một nửa đồi núi, một nửa đồng bằng. Địa thế bằng phẳng theo hướng từ Tây Bắc về Đông Nam, tới phía Đông sát Phong Châu liền càng trở nên bằng phẳng. Các nhánh sông, ao hồ, đất bồi phù sa chỗ nào cũng có, khu vực phía Đông cũng là vùng nông nghiệp quan trọng nhất. Còn thị trấn Đãng Đầu có huyện lỵ cách thành phố Phong Châu chỉ chưa đến mười km. Mà từ thị trấn Đãng Đầu nơi có huyện lỵ đến thị trấn Oa Cỗ ở nơi xa nhất phía Tây, nơi giáp ranh với địa khu Lạc Môn cách khoảng chừng bốn mươi hai km. Mang theo một chiếc cặp da có phần thời trang, chải tóc với tỷ lệ 3:7 có phần buồn cười, còn phải làm bộ để chút râu, mặc bộ vest Goldlion, nhìn dáng vẻ mình trong gương, ngay cả Lục Vi Dân cũng cảm thấy mình có chút không được tự nhiên.

Khi chọn lựa trang phục, Lục Vi Dân cũng suy nghĩ rất lâu, suy cho cùng nên chọn hình tượng như thế nào để mình đi nhậm chức ở tòa nhà Huyện ủy Song Phong, Lục Vi Dân cũng không chắc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Việc Mới Mẻ

Kiểu áo Tôn Trung Sơn hiển nhiên có chút không thích hợp, tuổi trẻ như mình hiện nay nếu mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn dù thế nào cũng đều cảm thấy giả tạo. Mặc vest thì rất phù hợp với trào lưu, những năm này âu phục còn chưa nói tới thương hiệu gì, một bộ Goldlion đã đủ để cho vô số người hâm mộ không dứt. Jacket cũng là một lựa chọn, nhưng rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến loại ra vẻ thâm trầm, suy trước tính sau. Lục Vi Dân vẫn là bỏ tiền mua hai bộ vest Goldlion ở Xương Giang để làm trang phục đi làm sau khi nhậm chức ở Song Phong.

Huyện ủy Ủy ban nhân dân huyện Song Phong nằm ở đường cái Thuận Thành, không giống như Nam Đàm, Huyện ủy và tòa nhà Ủy ban nhân dân huyện tách ra, mà Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc cũng là các tòa nhà nhỏ riêng.

Lần đầu tiên đến huyện Song Phong, Lục Vi Dân từng vì huyện Song Phong có khí phách lớn như vậy mà cảm thấy kinh ngạc. Hai tòa nhà lớn này ở toàn bộ địa khu Lê Dương cũng không tính là lạc hậu, so với điều kiện văn phòng cấp huyện như Nam Đàm, Hoài Sơn, điều kiện Song Phong chắc chắn là cao hơn không chỉ một bậc.

Sau này Lục Vi Dân mới biết, ba năm trước vì xây dựng hai tòa nhà này, lãnh đạo chủ chốt Huyện ủy Ủy ban nhân dân Song Phong Huyện phủ là phải trả cực kỳ đắt. Bí thư Huyện ủy bị xử phạt thôi chức, Chủ tịch huyện trước tiên trở thành Chủ tịch Hội đồng nhân dân, mà cũng mới có Lương Quốc Uy nhảy thẳng từ Phó bí thư Huyện ủy lên Bí thư huyện ủy. Khi xây dựng hai tòa

nhà lớn này, ông ta kiên quyết phản đối, thậm chí còn giữ ý kiến cả ở hội nghị thường vụ Huyện ủy.

Đi đến cửa tòa nhà Huyện ủy, Lục Vi Dân hít một hơi thật sâu. Cách khoảng mười mét, thật sự thật sự nhìn thấy một tấm biển nền trắng chữ đỏ, lúc này mới bước từng bước vững vàng vào bên trong.

- Nghe nói có một Ủy viên thường vụ Huyện ủy mới hơn hai mươi tuổi? Không phải là sẽ làm Trưởng ban Tuyên giáo của các anh chứ?

- Đúng vậy, Trưởng ban Chu của các anh đã đến Hội đồng nhân dân hai ba tháng rồi, ghê Trưởng ban cũng trống lâu như vậy, chẳng lẽ lại là chuẩn bị cho người mới tới?

- Mới hơn hai mươi tuổi đã làm Trưởng ban của chúng ta? Không thể vậy chứ, vậy Trưởng ban Nhan lại chẳng bị nhồi máu cơ tim?

- Nhồi máu cơ tim? Vốn dĩ không đến lượt ông ta, chẳng lẽ nói không có người mới tới thì có thể đến lượt ông ta ư?

- Cậu nói chuyện sao mà ghê gớm thế? Trưởng ban Nhan dù gì cũng làm ở ban chúng ta hơn mười năm, không có công lao cũng có công sức, ...

- Được rồi. Ông ta có chút bản lĩnh đó, nếu không phải Bí thư Lương... , nếu ông ta có thể lên thì ông lớn họ Lý cũng có thể làm Cục trưởng cục Công an rồi.

- Người mới tới nghe nói là thư ký của bí thư Địa ủy Hạ, vậy chẳng phải cũng chỉ là một kẻ xách cặp, còn có thể có bản lĩnh đến đâu?

- Hài, chắc cũng như vậy, cứ kệ hănh, những chuyện này cũng không tới phiên chúng ta lo, đi, nên làm gì thì làm đi.

Lục Vi Dân cũng không biết rõ mọi người bàn tán về hắn cụ thể như thế nào, nhưng hắn biết việc mình đến trong một khoảng thời gian nhất định sẽ thu hút ánh mắt của mọi người.

Một ủy viên thường vụ Huyện ủy như mình cũng không có chức trách gì rõ ràng, cụ thể. Tuy rằng Trưởng ban Tuyên giáo Huyện ủy Song Phong bởi vì nguyên nhân tuổi tác nên đã tới Hội đồng nhân dân, nhưng cũng không có nghĩa mình liền nhất định sẽ ngồi vào chiếc ghế Trưởng ban Tuyên giáo này. Ví dụ như Thái Vân Đào, người rất thân thiện với mình, nghe nói rất hy vọng có được vị trí Trưởng ban Tuyên giáo này.

Tòa nhà Huyện ủy là một tòa nhà bốn tầng, trong sân ngoại trừ tòa nhà lớn bốn tầng này ra, còn có một khu nhà trệt làm ga ra, trong khoảng sân rộng mênh mông còn có một đài phun nước.

Một đường hành lang ở trước cửa tòa nhà lớn, ô tô có thể men đài phun nước và bãi cỏ, đi thành một hình oval, dừng ở hành lang bước xuống, rất có hương vị của đại sảnh khách sạn. Chẳng trách, niên đại này nếu anh làm một thiết kế mới mẻ, độc đáo như vậy, chỉ cần có người công kích, làm Bí thư huyện ủy, Chủ tịch huyện tránh sẽ không khỏi vì thế mà gánh trách nhiệm.

Phòng làm việc của Lục Vi Dân tạm thời ở tầng ba, đây là tầng có văn phòng của Bí thư, các Phó bí thư Huyện ủy, cùng với Văn phòng Huyện ủy và phòng Lịch sử. Theo bố cục, tầng một là Ủy ban Chính trị Pháp luật, ban Tuyên giáo và Công đoàn. Tầng hai thì là ban Tổ chức và Mặt trận Tổ quốc, Hội liên hiệp Phụ nữ. Tầng bốn là Ủy ban Kỷ luật, Chi đoàn và phòng họp. Lục Vi Dân là Ủy viên thường vụ, không phải là Phó bí thư, nhưng là không kiêm nhiệm phụ trách những cơ quan thuộc Đảng ủy. Như vậy liền có vẻ có chút lúng túng, để ở đâu đều cảm thấy không thật thích hợp.

Văn phòng Huyện ủy cũng vì chuyện này mà nghĩ nát óc. Cuối cùng đành bất đắc dĩ lấy một phòng ở phòng Lịch sử làm văn phòng, tìm một bộ bàn ghế

nửa cũ nửa mới trong kho ra xếp vào đó, xem như tìm được một chỗ thích hợp cho Lục Vi Dân. Việc này khiến các vị có tuổi ở phòng lịch sử đều cười nói phòng Lịch sử Huyện ủy Song Phong làm chuyện chưa từng có trong lịch sử, đó là đón một vị Ủy viên thường vụ Huyện ủy đến làm Chánh văn phòng.

Đi lên tầng ba, Lục Vi Dân đi đến cửa phòng làm việc của mình, cũng may Văn phòng Huyện ủy đã đưa phích nước nóng đến cửa. Lục Vi Dân rút chìa khóa ra mở cửa, chiếc chìa khoá nhìn cũ kỹ không chịu nổi, vặn vài lần, mới xem như vặn đúng. Đây cửa vào, vẫn còn mấy phần không khí cũ kỹ, vẫn rui. Lục Vi Dân bật quạt trần ở số lớn nhất, rồi mở cửa sổ ra, khiến gió vào thổi khô sạch sẽ hơi thở vẫn rui.

Ngồi trên chiếc ghế mây, Lục Vi Dân suy nghĩ mình nên làm gì.

Chắc chắn Lương Quốc Uy rất không thích mình, nếu không mình đến đây đã vài ngày, ông ta đã sớm nên mở hội nghị thường vụ nghiên cứu vấn đề phân công công tác của mình.

Đặt mình ở vị trí không nóng chẳng lạnh, cũng không nói sắp xếp công việc cho mình, cũng không bàn chuyện phân công công việc bước tiếp theo. Điều này hiển nhiên là muốn cố ý gác mình sang một bên, cho mình ném một bài uy thế phủ đầu.

Lục Vi Dân tự cho là mình và Lương Quốc Uy không có gì mâu thuẫn. Trong thời gian một năm mình làm thư ký cho Hạ Lực Hành này, Lương Quốc Uy cũng có mấy lần báo cáo công tác với Hạ Lực Hành, tuy không dám nói là niềm nở với mình đến đâu, nhưng cũng tuyệt không có gì bất mãn, nhưng khi mình vừa xuống đây, có thể cảm thấy được thái độ Lương Quốc Uy liền không hề giống trước.

Trong lúc nhất thời Lục Vi Dân còn chưa đoán ra Lương Quốc Uy tại sao lại có thành kiến lớn như vậy đối với mình. Trên đời này từ trước tới nay

chưa bao giờ có chuyện yêu hận vô duyên vô cớ. Mình và ông ta ngày xưa không oán ngày nay không thù, thái độ như vậy chắc chắn là có lý do. Nhất là khi mình đã chính thức được bổ nhiệm làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, ông ta hẳn là hiểu được đây là quyết định không phải hẳn có thể thay đổi, còn giữ thái độ như vậy cũng có chút làm cho người ta đoán không ra.

Xem ra mình còn phải dành thời gian đi thăm các lãnh đạo cũ một chút, xem An Đức Kiện có biết nguyên nhân trong đó hay không, có điều trước khi làm việc đó Lục Vi Dân vẫn hy vọng có thể tự mình thử giải quyết ổn thỏa vấn đề này.

Cảm giác bị người ta đối xử lạnh nhạt rất không thoải mái, nhưng vậy cũng xem như là một kiểu rèn luyện. Hạ Lực Hành đưa mình đến Song Phong đến đương nhiên có lý của nó, nhưng gác mình sang một bên kiểu không nóng không lạnh thế này, chắc Hạ Lực Hành cũng không rõ.

Lục Vi Dân ngẫm nghĩ một chút, đứng dậy cầm sổ và bút trong tay, bước ra khỏi phòng. Hẳn phải chủ động đi báo cáo công tác, tìm cơ hội, cứ ngồi chờ như vậy chẳng những sẽ khiến hình tượng của mình nhanh chóng trở nên mờ nhạt ở tòa nhà Huyện ủy, hơn nữa cũng có thể là đối phương cố ý tạo ra cục diện như vậy để quan sát biểu hiện ứng đối của mình.

Văn phòng Bí thư Huyện ủy ở góc bên kia của tòa nhà. Tòa nhà xây theo hình chữ L này có hai cầu thang, một ở cuối tòa nhà lớn, một ở nơi giao nhau tạo thành hình chữ L của tòa nhà, mà phòng làm việc của Văn phòng Huyện ủy cũng phân bố ở hai bên của điểm giao nhau này. Nói cách khác muốn tới văn phòng Bí thư Huyện ủy, đầu tiên phải đi qua Văn phòng Huyện ủy.

Lục Vi Dân vừa mới đi tới góc rẽ, chợt nghe đến “Rầm” một tiếng, giống là vật gì rơi xuống mặt đất đến nát bét. Ngay sau đó đầu kia truyền đến tiếng quát lên giận dữ:

- Phòng Công an làm ăn cái gì không biết? Có cái kết quả mà mãi không có nổi? Sự tình ngọn nguồn là như thế nào, tình hình điều tra của các anh ra sao? Anh để tôi giải thích với người nhà anh ta thế nào đây? Tôi thấy anh không muốn làm Trưởng phòng Công an nữa rồi đấy!

Lục Vi Dân kinh ngạc, đây rõ ràng chính là tiếng của Lương Quốc Uy, chuyện gì khiến Lương Quốc Uy giận dữ như thế?

Mấy ngày nay tiếp xúc, Lục Vi Dân cảm thấy được Lương Quốc Uy tuy rằng tính tình nóng nảy, cương quyết, nhưng cũng rất ít khi nổi giận. Chỉ cần nhíu mày cũng có thể khiến nhân viên cấp dưới cảm như hến, cho nên cơ hội thật sự khiến ông ta giận dữ cũng không nhiều. Tiếng quát giận dữ như vậy, Lục Vi Dân tin e là cũng rất ít gặp.

Quả nhiên, Lục Vi Dân phát hiện thấy nhân viên Văn phòng Huyện ủy ai nấy sắc mặt đều tái nhợt, mà vị Phó chánh văn phòng Huyện ủy người đã thông báo cho mình về hội nghị lại càng có vẻ run rẩy gần muốn té xỉu.

Lục Vi Dân dừng bước, nhìn thoáng qua:

- Phó chánh văn phòng Kiều, xảy ra chuyện gì thế, ai khiến Bí thư Lương giận dữ như vậy?

Thấy Lục Vi Dân đi tới, sắc mặt Phó chánh văn phòng Huyện ủy Kiều Trang càng nhợt nhạt, cẩn thận đi qua một bên, hạ giọng nói:

- Ủy viên thường vụ Lục, cậu muốn tìm Bí thư Lương báo cáo công tác? Vậy tốt nhất lúc này đừng đi. Bí thư Lương đang tức giận, đối lại là Chủ tịch huyện Lý cũng phải chịu trận thôi, đợi qua lúc này rồi nói sau. Giờ ai đến thì người đó xui xẻo! Oa Cố xảy ra chuyện, Chu Minh Khuê xảy ra chuyện, mà là chuyện lớn cơ.

Thấy đối phương cũng có chút không lựa lời, Lục Vi Dân gãi đầu, xem ra

thực sự đã xảy ra chuyện lớn. Chỉ có điều hẳn không nghĩ ra Oa Cổ thì có thể xảy ra chuyện gì lớn? Oa Cổ là khu vực xa nhất về phía Tây của Song Phong, có một thị trấn trực thuộc và ba xã, giáp ranh với huyện Lạc Khâu của địa khu Lạc Môn. Đây là vùng quê nghèo chó ăn đá gà ăn sỏi điển hình. Chu Minh Khuê, Chu Minh Khuê là ai? Đúng rồi, hình như là Bí thư Quận ủy Oa Cổ kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ!

- Phó chánh văn phòng Kiều, Oa Cổ xảy ra chuyện gì lớn? Tai nạn giao thông? Hay là trọng án hình sự, Chu Minh Khuê? Anh nói là Bí thư chu xảy ra chuyện?

Lục Vi Dân bình tĩnh hỏi.

Với tình hình của mình bây giờ, nói thật, hẳn còn thật sự hy vọng huyện có thể xảy ra chút chuyện gì, tốt nhất là có thể xảy ra chuyện gì lớn, ít nhất có thể có cơ hội cho mình tham gia vào là được.

Nếu không cứ gác mình sang một bên như vậy, miệng thì nói rất hay, đó là cho mình từ từ quen với tình hình, chuyện công việc không vội, sẽ có lúc mình tham gia. Mẹ nó, đến phương hướng công tác cũng chưa xác định, mình quen kiểu gì? Chính là nhớ tên các cán bộ lãnh đạo địa khu, các xã, thị trấn, tìm hiểu lịch sử quang vinh mấy trăm năm qua của Song Phong này, như thế có ích gì? Nhưng cứ gác mình sang một bên như vậy, khiến mình đến cơ hội thể hiện mình cũng không có.

Trên mặt Phó chánh văn phòng Kiều hiện lên một chút do dự, dường như là ở cân nhắc chuyện này suy cho cùng là nên hay không nên nói. Nhưng nghĩ lại, chỉ sợ không đến một giờ, chuyện này sẽ truyền khắp toàn bộ Song Phong. Chuyện kiểu này căn bản cũng không thể giấu được mọi người, còn không bằng nói luôn với vị Ủy viên thường vụ mới tới này.

- Ủy viên thường vụ Lục, chuyện này thật đúng là không nên nói với

người ngoài. Hài, cậu nói chuyện này là kiểu gì chứ, nói ra thật mất mặt!

Kiều Trang liếc rất nhanh sang góc bên kia, khom người hạ giọng nói:

- Chu Minh Khuê chết rồi, chết tối hôm qua.

Đã chết? Lục Vi Dân thầm thì trong lòng, nếu thật sự là mắc bệnh rồi chết thông thường, thậm chí là chết bất ngờ, cũng không cần phải thần bí như vậy, còn chưa đủ để nói với người ngoài. Ngay cả Chu Minh Khuê là tâm phúc của Lương Quốc Uy thì nhiều lắm cũng là buồn bã tiếc thương một hồi rồi thôi, không thể giận dữ lôi đình, nhất là liên tưởng đến câu nói “giải thích với người nhà anh ta thế nào” của Lương Quốc Uy, hương vị trong đó cũng thật không đơn giản.

- Phó chánh văn phòng Kiều, ông Chu chết như thế nào? Có vấn đề gì sao?

Lục Vi Dân cố gắng khiến giọng điệu và vẻ mặt trở nên nghiêm túc một chút.

- Hài, chết như thế nào? Ai biết chết như thế nào? Chết ở nhà quả phụ Tù thị trấn Oa Cố. Hiện giờ cả nhà quả phụ Tù cũng chẳng biết đã đi đâu. Vẫn là người lái xe của Chu Minh Khuê đến nhà quả phụ Tù đón Chu Minh Khuê, thấy gõ cửa không ai trả lời liền đẩy cửa đi vào. Chu Minh Khuê với quần áo không còn chỉnh tề đã chết ở trên giường quả phụ Tù. Hai mẹ con quả phụ Tù sớm đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi.

Kiều Trang cố gắng bịt miệng, dường như là đang cảm thán.

- Phòng Công an nói như thế nào?

Trong lòng Lục Vi Dân thấy mừng, thật đúng là có chuyện lớn xảy ra mà. Đây là chuyện tốt, có chuyện gì mình mới có cơ hội “tham gia”. Thời gian

rảnh rỗi ở tòa nhà Huyện ủy đã sắp khiến mình mốc cả người đây.

- Đội Cảnh sát Hình sự sáng sớm đã đuổi tới đó, chắc lúc này còn đang điều tra hiện trường và tìm người? Hai mẹ con quả phụ Tù có thể chạy đến đâu? Bắt được bọn họ thì chân tướng rõ ràng ngay, nhưng...

Kiều trang thở dài một hơi, trên mặt lại lộ ra bộ dạng như cười như không rất kỳ lạ.

- Nhưng ông Chu này sao lại có thể chui vào giường quả phụ Tù. Chuyện này sẽ không dễ giải thích.

Lục Vi Dân tuy rằng không biết quả phụ Tù này là người thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt Kiều Trang cũng biết hơn phân nửa quả phụ Tù này ở Song Phong cũng là một người có tiếng.

Trước khi đến Song Phong, Lục Vi Dân được An Đức Kiện nhắc nhở, địa khu nam Lê Dương cũ, cũng chính là địa khu Phong Châu bây giờ lối sống người dân không tốt lắm, chủ yếu là chỉ quan hệ nam nữ không được tốt. Điều này đại khái là có quan hệ nhất định với việc vùng này trước giải phóng đã có binh lính, thổ phi. Binh lính thổ phi nhiều lên, đàn ông đứng đắn liền ít đi, mất cân bằng giới tính, không tránh khỏi sẽ có chuyện lôi kéo vào đường gian dâm, dần dà liền trở thành lối sống. Mà ở địa khu Phong Châu thì tình hình ở ba huyện Song Phong, Phụ Đầu, Đại Viên là nghiêm trọng nhất.

An Đức Kiện đặc biệt nhắc nhở Lục Vi Dân, cán bộ ở ba huyện Song Phong, Phụ Đầu, Đại Viên trong vấn đề quan hệ nam nữ không ít người có vấn đề. Người dân nói chung cũng cảm thấy chuyện hai bên tự nguyện nên dân không kiện, quan không xét, cho nên mặc dù có không ít cán bộ ngã ngựa, vẫn có không ít cán bộ vẫn không thay đổi.

Lúc trước Ủy ban Kỷ luật Địa khu Lê Dương cũng xếp ba huyện này vào

làm đối tượng trọng điểm giám sát, cứ một thời gian lại có thu hoạch gì đó từ ba huyện này, thế cho nên Ủy ban Kỷ luật Địa khu Lê Dương nói rằng, ba huyện này sẽ nhanh chóng thành kho hàng chiến công cố định của Ủy ban Kỷ luật Địa khu, chỉ cần thời cơ chín muồi là đến đây thu hoạch.

Chính bởi vì thế Lục Vi Dân có chút nhạy cảm với người quả phụ Tù mà Kiều Trang nhắc tới. Khi câu nói “Chu Minh Khuê sao lại leo giường của quả phụ Tù” này bật ra khỏi miệng, Lục Vi Dân thậm chí còn có thể cảm nhận được mùi vị ghen tuông nửa có nửa không từ miệng Kiều Trang.

Lục Vi Dân cũng có chút do dự là lúc này mình có nên qua đó hay không, chuyện này chỉ sợ cũng đã qua, không tới phiên mình đến khoa tay múa chân. Nếu như lúc này mình tới đó, cũng phải xem Lương Quốc Uy suy nghĩ thế nào, không chừng cũng khoát tay bảo mình đứng sang một bên chờ đợi, không để cho mình tham gia vào. Tuy nhiên Lục Vi Dân cảm thấy đây là một cơ hội, Ủy viên thường vụ như mình hiện giờ cũng là kẻ Ủy viên thường vụ hữu danh vô thực, chẳng phải anh bảo tôi làm quen với tình hình Song Phong này sao? Tham gia sự việc, điều tra tìm hiểu, coi như là một biện pháp trực tiếp nhất, đơn giản nhất để làm quen với tình hình xã hội Song Phong.

- Chà, chuyện này chỉ sợ sau khi cục Công an điều tra mới có thể có kết luận. Tôi còn có chuyện phải báo cáo với Bí thư Lương, phải qua đó.

Lục Vi Dân gật đầu, cất bước đi.

Kiều Trang kinh ngạc, vị Ủy viên thường vụ mới tới này chẳng lẽ không biết Bí thư Lương đang tức giận đùng đùng sao? Mình đã nhắc nhở hẳn lúc này mà qua đó chắc chắn sẽ phải chịu trận, cả huyện Song Phong ai cũng biết tính tình Bí thư Lương. Anh muốn đi đối đầu với rùi ro, quả thực chính là tự tìm đường chết.

- Ủy viên thường vụ Lục, Bí thư Lương đang nổi nóng, cậu...

- Không sao, tôi đi báo cáo việc của tôi mà, không chừng tâm trạng gay gắt của Bí thư Lương bí thư bị tôi làm phân tán sẽ tiêu tan một chút nào đó?

Lục Vi Dân cười.

Cho dù là Bí thư Lương phê bình vài câu thì cũng không sao. Cơn giận cuối cùng cũng phải phát ra ngoài thì tâm tình mới có thể khá lên được, nếu không tích ở trong lòng vẫn không thể tự dừng tiêu tan, dù sao cũng phải có người đi gặp Bí thư Lương, phải không?

Nghe Lục Vi Dân nói như vậy, Kiều Trang thoáng ngớ người, mới nhớ ra vị Ủy viên thường vụ mới tới này là thư ký của Bí thư Địa ủy tiền nhiệm Hạ, cũng từng làm Trưởng phòng Tổng hợp văn phòng Địa ủy, rất quen với việc nắm bắt tâm lý lãnh đạo. Bí thư Lương e là không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, cũng sẽ không thể làm khó đối phương quá mức mới đúng.

- Vâng, Ủy viên thường vụ Lục nói rất đúng, ngài đi chắc chắn không sao. Tâm trạng Bí thư Lương không tốt cũng chỉ là trong chốc lát, ngài tới giúp đỡ ông ấy nguôi giận, không chừng Bí thư Lương cũng không có chuyện gì.

Kiều Trang tươi cười, trong ánh mắt cũng thêm vài phần kính phục. Bí thư Lương này là người không nể tình, có thể để lại chút thể diện cho anh hay không cũng khó nói, anh muốn tự làm mình mất mặt, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở.

Lương Quốc Uy quả thật là, lãnh đạo mới của Ủy ban nhân dân Địa khu này vừa mới lên nhậm chức, phía mình đã xảy ra chuyện như vậy. Đường đường là Bí thư Quận ủy Oa Cổ kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ mà dám quần áo không chỉnh tề, chết đột ngột trên giường một quả phụ phóng đảng có tiếng. Đây quả thực là chuyện khiến người đời chê cười!

Tuy rằng lúc này còn phong tỏa tin tức, nhưng Lương Quốc Uy biết

những chuyện kiểu này đến vua cũng không giấu được. Không cần đến nửa ngày, toàn bộ huyện Song Phong sẽ đồn đại xôn xao, tên khốn Chu Minh Khuê này quả thực là bôi tro trát trấu vào mặt mình!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Tham Gia

Anh nói anh muốn chơi đùa với đàn bà thì cứ chơi đi, làm sao lại lên giường của quả phụ Tuy, quả phụ Tuy là người thế nào? Là sói đói nhai thịt nhai cả xương, đây chính là người đàn bà dâm dăng có tiếng của Oa Cố, Bí thư Quận ủy Oa Cố tiên nhiệm mới vì người đàn bà đó mà ê chề, cặp đũa đến cục Lưu trữ án làm Cục phó, tên Chu Minh Khuê thực là không bằng con heo, năm mươi tuổi rồi còn ba chân bốn cẳng nhảy lên giường của quả phụ Tuy.

Giờ thì tốt rồi, đi đời nhà ma, tuy rằng nguyên nhân cái chết còn chưa rõ ràng, nhưng bất kể nguyên nhân là như thế nào, chuyện này đã chọc ra một lỗ hổng lớn, mà lỗ hổng này phải do chính mình lấp vào, vết phân trên mông phải do chính mình lau!

Nghĩ đến việc còn phải đối diện với vợ con, người nhà Chu Minh Khuê, Lương Quốc Uy cũng không tìm được muốn nổ tung cả đầu. Người nhà Chu Minh Khuê đâu có ai là tay vừa, nhưng mình còn phải tươi cười đối diện với bọn họ, bỏ cũng không bỏ được, ai bảo Chu Minh Khuê là Đại đội trưởng binh lính thôn khi mình tòng quân?

- Anh Khúc, anh thấy thế nào?

Lương Quốc Uy đè nén cơn tức trong lòng, đưa mắt về người đàn ông hói đầu đang im lặng.

- Bí thư Lương, chuyện này thực không dễ xử lý. Tên thư ký của Bí thư Chu mẹ nó đúng là đồ đầu heo, ông Chu xảy ra chuyện cứ im lặng khần

trương báo lên cấp trên là được rồi, lại chạy về Quận ủy gào miêng lên ra khắp nơi, lập tức xung quanh đều biết. Hiện giờ ngoài cửa nhà quả phụ Tùy người ta tụ tập đông như kiến, đều là chế giễu, xem náo nhiệt. Hiện giờ nguyên nhân cái chết chưa rõ, nếu còn chưa xác định được nguyên nhân cái chết, lời đồn đủ kiểu được truyền đi, đến lúc đó huyện chúng ta sẽ vào thế bị động.

Người đàn ông hói đầu ngậm miệng lại ngoan ngoãn.

- Không dễ xử lý, trước tiên cục Công an phải xác định rõ nguyên nhân cái chết, sau đó bắt con mụ quả phụ Tùy, điều tra rõ tình huống mới được. Bây giờ nói gì cũng đều vô dụng.

Tất cả đều là vô nghĩa. Lương Quốc Uy thật muốn mắng lời thô tục. Ông ta cố hết sức kiềm chế tâm trạng mình, sầm mặt nhìn một người đàn ông khác đang ngồi nghiêm chỉnh:

- Anh Bảo, tôi không phí lời với anh nữa, báo cáo khám nghiệm tử thi buổi sáng có thể có hay không? Tôi cho anh hai giờ, báo cáo khám nghiệm tử thi phải có! Phòng Công an huyện các anh không làm được thì lập tức liên báo cho phòng Công an Địa khu cho tôi, mời bọn họ đến khám nghiệm pháp y! Mặt khác hai mẹ con mụ đàn bà quả phụ Tùy ngu dốt vừa không có bao nhiêu tiền, lại ngay khi đó mới nảy sinh ý tưởng trốn chạy, có thể chạy được bao xa? Anh lập tức phái toàn bộ cảnh sát trong huyện đi cho tôi, trong ngày hôm nay phải bắt về cho tôi. Đích thân anh phải thẩm tra rõ ràng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Tôi phải có một lời giải thích với Địa ủy và người nhà ông ta!

- Bí thư Lương, toàn bộ người trong phòng cũng đã chia làm vài tổ phái đi cả rồi, bọn họ chạy cũng không được bao xa, xin ngài yên tâm.

Người đàn ông cao lớn thô kệch trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cam

đoan thề thốt rất thành khẩn.

Lục Vi Dân đi đến cửa phòng làm việc lớn nhất ở góc khuất, đúng lúc nghe được phòng Công an huyện lấy lời thề son sắt làm cam đoan, nhìn thấy Lục Vi Dân tiến lại, thư ký của Lương Quốc Uy là Tiểu Tống cũng rón ra rón rén đi tới, không dám lên tiếng, chỉ dùng tay ra hiệu cho Lục Vi Dân trong phòng làm việc Bí thư Lương đang có người đàm luận.

Lục Vi Dân và thư ký Tiểu Tống từng có giao tiếp qua, có quan hệ khá tốt với nhau. Dù sao mối liên hệ giữa Bí thư Huyện ủy và Bí thư Địa ủy phần lớn đều thông qua thư ký mà đạt được, thỉnh thoảng Lương Quốc Uy cũng trực tiếp gọi điện thoại, nhưng những liên hệ phối hợp trước thời hạn đều thông qua thư ký.

- Không có chuyện gì, tôi có chuyện muốn gặp Bí thư Lương để báo cáo.

Lục Vi Dân khoát tay nói.

- Ủy viên thường vụ Lục, tâm trạng Bí thư Lương đang không tốt, ngài nên cẩn thận một chút.

Tiểu Tống không nhịn được nhắc nhở một câu, tuy rằng y cực kỳ thèm muốn vị trí của Lục Vi Dân, , nhưng Lục Vi Dân bình thường luôn khiêm tốn, anh ta cũng biết mình và Lục Vi Dân không thể đánh đồng với nhau, cho nên cũng không có bao nhiêu đố kỵ.

- Ừ, tôi biết.

Lục Vi Dân gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lục Vi Dân tới trước cửa phòng làm việc của Lương Quốc Uy nhẹ nhàng gõ cửa. Ở bên trong mọi người đều có chút không ngờ, ánh mắt đều thoáng nhìn về phía trước cửa. Lương Quốc Uy lại càng phát bực, lúc này là ai mà

dám tìm đến tận cửa đây?

Nhìn thấy của Lục Vi Dân với vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện tại cửa, Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý đều thở phào nhẹ nhõm. Thời gian này ở lại đây thật chẳng ra làm gì, bất cứ lúc nào cũng gặp phải lửa giận lôi đình của Bí thư Lương, bất kể là ai tới đây làm gián đoạn một chút, cũng có thể làm phân tán một chút lực chú ý của Bí thư Lương. Tốt nhất là có thể giúp đỡ chia sẻ một chút lửa giận của Bí thư Lương, như vậy thì không có gì tốt hơn rồi.

- Vi Dân? Có chuyện gì gấp sao, nếu không có chuyện gì thì xuống dưới hãy nói sau, tôi ở đây đang có chuyện ...

Lương Quốc Uy lông mày nhíu chặt, hiển nhiên là đúng lúc này có người tới quấy rầy rất không vui.

- Bí thư Lương, tôi vừa nghe nói phía bên Oa Cổ có chút chuyện xảy ra. Tôi nghĩ dù sao hiện giờ ngài vẫn chưa sắp xếp công việc cụ thể cho tôi, nếu phía Oa Cổ cần... vậy tôi có phải có thể đi hay không...

Lục Vi Dân sau khi gật đầu tỏ ý với Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý, nói rất thản nhiên.

- Cậu đi ! Cậu có biết đã xảy ra chuyện gì, cậu đi có thể giải quyết được vấn đề sao?

Lương Quốc Uy trong lòng tràn đầy lửa giận, quả thật là không biết biết trời cao đất dày mà.

Thời gian này tâm tình của ông ta không được tốt cho lắm. Muốn nói đều là do người này mà ra, Địa ủy không đồng ý đề cử của mình, mà nhất quyết nhét một tên nhóc vào, khiến Lương Quốc Uy trong lòng rất không thoải mái. Về cơ bản vốn đã nói xong xuôi với Trường ban Cầu rồi, bên phía Phó bí thư Tôn cũng không phản đối rõ ràng, lẽ ra vấn đề không lớn, không nghĩ cuối

cùng lại diễn biến thành kết cục như vậy. Không những người trong mắt mình không thể lên, bây giờ lại có một thằng nhóc miệng còn hôi sữa đến, chiếm một vị trí Ủy viên thường vụ, có thể làm gì đây?

Bản thân của lão cũng không có thành kiến gì với Lục Vi Dân, nhưng đối với việc Địa ủy sắp xếp như vậy rất không hài lòng, cảm thấy Địa ủy sắp xếp nhân sự của huyện Song Phong quả thật giống như trò đùa.

Thư ký của Bí thư Hạ thì sao? Chẳng lẽ nói làm thư ký xách giỏ, chạy việc ổn thỏa, liền có thể khoa tay múa chân ở một huyện có mấy trăm nghìn dân. Phải biết rằng đây cũng không phải là cơ quan chỉ cần tùy tiện ghi chép viết lách, cũng không phải chỉ là nhận điện thoại, làm bản ghi chép đơn giản như vậy. Là một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, ở toàn huyện có được bao nhiêu người, có 11 người, trong đó bao gồm chính lão ta là Bí thư Huyện ủy!

Hội nghị thường vụ Huyện ủy đó là quyết định quyết sách cho mấy trăm nghìn dân của huyện, cứ mà sắp xếp tùy tiện như vậy, cho một người mà ngay cả công tác quần chúng cũng chưa hiểu được đến, thế là vô trách nhiệm đối với công việc của huyện Song Phong.

Đối với điểm này Lương Quốc Uy từng thẳng thắn đưa ra quan điểm bất đồng với Tôn Chấn và Cầu Trị Lương. Trưởng ban Cầu tỏ vẻ hiểu cho ý kiến của mình, cho rằng trong việc sắp xếp nhân sự, Địa ủy có chút thiếu suy xét. Nhưng cũng nói rõ cho lão biết rằng Địa ủy đã ra quyết định thì nhất định phải phục tùng, đối với các đồng chí tuổi còn trẻ thì nên trợ giúp nhiều, dựa theo sắp xếp thống nhất của Huyện ủy để bố trí hợp lý cho bọn họ đến cương vị phù hợp. Nghe thì rất đúng nguyên tắc, nhưng Lương Quốc Uy cảm giác được rằng Trưởng ban Cầu ủng hộ ý kiến của mình.

Phía Phó bí thư Tôn nói chuyện không được vui vẻ lắm. Tôn Chấn thẳng thắn nói Lục Vi Dân đến Song Phong cũng là do Địa ủy đã nghiên cứu thận

trọng mới đưa ra kết quả này. Ông ta nói Lục Vi Dân có phong cách rất thiết thực, rất có trình độ về công tác kinh tế, sau khi đến Song Phong có thể giúp sức cho bộ máy lãnh đạo Song Phong, xúc tiến cho sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội Song Phong. Điều này làm cho Lương Quốc Uy nghe xong rất không thoải mái.

Ông ta cũng từng biết về tình hình Lục Vi Dân, từng làm thư ký cho nguyên Chủ tịch huyện Nam Đàm, từng làm ở khu kinh tế huyện và Ủy ban công tác đoàn Nam Đàm. Đại khái là để lại ấn tượng khá tốt trong lòng An Đức Kiện, cho nên mới được điều đến Địa ủy, lại vừa lúc thư ký của Bí thư Hạ được thăng chức, nên ngồi luôn vào chiếc ghế trống đó. Chỉ có chút lý lịch như vậy cũng dám để cho Tồn Chấn ca tụng như thiên tài hiếm có, thiên hạ vô song. Trong lòng Lương Quốc Uy rất không cho là đúng.

Thêm với việc sau khi họp lại vừa lúc gặp Bí thư huyện ủy Nam Đàm Tần Hải Cơ, thuận tiện hỏi thăm chút tình huống. Đánh giá của Tần Hải Cơ đối với người cũng quá bình thường, chẳng có gì ngoài chút khôn vặt, khéo mồm. Mà hơn nữa Hạ Lực Hành được thăng chức lên tỉnh, cũng không biết vì lý do gì mà không đưa hân theo, dù sao cũng phải sắp xếp cho hân, mà đám người ở Địa ủy cũng không tiện làm trái ý, cũng thuận nước đẩy thuyền làm theo, cũng để cho hân có thể có được cơ hội này.

Anh nói anh muốn chơi đùa với đàn bà thì cứ chơi đi, làm sao lại lên giường của quả phụ Tùy, quả phụ Tùy là người thế nào? Là sói đói nhai thịt nhai cả xương, đây chính là người đàn bà dâm dăng có tiếng của Oa Cố, Bí thư Quận ủy Oa Cố tiền nhiệm mới vì người đàn bà đó mà ê chề, cặp đuôi đến cục Lưu trữ án làm Cục phó, tên Chu Minh Khuê thực là không bằng con heo, năm mươi tuổi rồi còn ba chân bốn cẳng nhảy lên giường của quả phụ Tùy.

Giờ thì tốt rồi, đi đời nhà ma, tuy rằng nguyên nhân cái chết còn chưa rõ ràng, nhưng bất kể nguyên nhân là như thế nào, chuyện này đã chọc ra một lỗ

hông lớn, mà lỗ hông này phải do chính mình lấp vào, vết phân trên mông phải do chính mình lau!

Nghĩ đến việc còn phải đối diện với vợ con, người nhà Chu Minh Khuê, Lương Quốc Uy cũng không tìm được muốn nổ tung cả đầu. Người nhà Chu Minh Khuê đâu có ai là tay vừa, nhưng mình còn phải tươi cười đối diện với bọn họ, bỏ cũng không bỏ được, ai bảo Chu Minh Khuê là Đại đội trưởng binh lính thôn khi mình tòng quân?

- Anh Khúc, anh thấy thế nào?

Lương Quốc Uy đè nén cơn tức trong lòng, đưa mắt về người đàn ông hỏi đầu đang im lặng.

- Bí thư Lương, chuyện này thực không dễ xử lý. Tên thư ký của Bí thư Chu mẹ nó đúng là đồ đầu heo, ông Chu xảy ra chuyện cứ im lặng khẩn trương báo lên cấp trên là được rồi, lại chạy về Quận ủy gào miêng lên ra khắp nơi, lập tức xung quanh đều biết. Hiện giờ ngoài cửa nhà quả phụ Tùy người ta tụ tập đông như kiến, đều là chế giễu, xem náo nhiệt. Hiện giờ nguyên nhân cái chết chưa rõ, nếu còn chưa xác định được nguyên nhân cái chết, lời đồn đủ kiểu được truyền đi, đến lúc đó huyện chúng ta sẽ vào thế bị động.

Người đàn ông hỏi đầu ngậm miệng lại ngoan ngoãn.

- Không dễ xử lý, trước tiên cục Công an phải xác định rõ nguyên nhân cái chết, sau đó bắt con mẹ quả phụ Tùy, điều tra rõ tình huống mới được. Bây giờ nói gì cũng đều vô dụng.

Tất cả đều là vô nghĩa. Lương Quốc Uy thật muốn mắng lời thô tục. Ông ta cố hết sức kiềm chế tâm trạng mình, sầm mặt nhìn một người đàn ông khác đang ngồi nghiêm chỉnh:

- Anh Bảo, tôi không phí lời với anh nữa, báo cáo khám nghiệm tử thi buổi sáng có thể có hay không? Tôi cho anh hai giờ, báo cáo khám nghiệm tử thi phải có! Phòng Công an huyện các anh không làm được thì lập tức liên báo cho phòng Công an Địa khu cho tôi, mời bọn họ đến khám nghiệm pháp y! Mặt khác hai mẹ con mẹ đàn bà quả phụ Tùy ngu dốt vừa không có bao nhiêu tiền, lại ngay khi đó mới nảy sinh ý tưởng trốn chạy, có thể chạy được bao xa? Anh lập tức phái toàn bộ cảnh sát trong huyện đi cho tôi, trong ngày hôm nay phải bắt về cho tôi. Đích thân anh phải thẩm tra rõ ràng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Tôi phải có một lời giải thích với Địa ủy và người nhà ông ta!

- Bí thư Lương, toàn bộ người trong phòng cũng đã chia làm vài tổ phái đi cả rồi, bọn họ chạy cũng không được bao xa, xin ngài yên tâm.

Người đàn ông cao lớn thô kệch trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cam đoan thề thốt rất thành khẩn.

Lục Vi Dân đi đến cửa phòng làm việc lớn nhất ở góc khuất, đúng lúc nghe được phòng Công an huyện lấy lời thề son sắt làm cam đoan, nhìn thấy Lục Vi Dân tiến lại, thư ký của Lương Quốc Uy là Tiểu Tống cũng rón ra rón rén đi tới, không dám lên tiếng, chỉ dùng tay ra hiệu cho Lục Vi Dân trong phòng làm việc Bí thư Lương đang có người đàm luận.

Lục Vi Dân và thư ký Tiểu Tống từng có giao tiếp qua, có quan hệ khá tốt với nhau. Dù sao mối liên hệ giữa Bí thư Huyện ủy và Bí thư Địa ủy phần lớn đều thông qua thư ký mà đạt được, thỉnh thoảng Lương Quốc Uy cũng trực tiếp gọi điện thoại, nhưng những liên hệ phối hợp trước thời hạn đều thông qua thư ký.

- Không có chuyện gì, tôi có chuyện muốn gặp Bí thư Lương để báo cáo.

Lục Vi Dân khoát tay nói.

- Ủy viên thường vụ Lục, tâm trạng Bí thư Lương đang không tốt, ngài nên cẩn thận một chút.

Tiểu Tổng không nhịn được nhắc nhở một câu, tuy rằng y cực kỳ thèm muốn vị trí của Lục Vi Dân, , nhưng Lục Vi Dân bình thường luôn khiêm tốn, anh ta cũng biết mình và Lục Vi Dân không thể đánh đồng với nhau, cho nên cũng không có bao nhiêu đố kỵ.

- Ừ, tôi biết.

Lục Vi Dân gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lục Vi Dân tới trước cửa phòng làm việc của Lương Quốc Uy nhẹ nhàng gõ cửa. Ở bên trong mọi người đều có chút không ngờ, ánh mắt đều thoáng nhìn về phía trước cửa. Lương Quốc Uy lại càng phát bực, lúc này là ai mà dám tìm đến tận cửa đây?

Nhìn thấy của Lục Vi Dân với vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện tại cửa, Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý đều thở phào nhẹ nhõm. Thời gian này ở lại đây thật chẳng ra làm gì, bất cứ lúc nào cũng gặp phải lửa giận lôi đình của Bí thư Lương, bất kể là ai tới đây làm gián đoạn một chút, cũng có thể làm phân tán một chút lực chú ý của Bí thư Lương. Tốt nhất là có thể giúp đỡ chia sẻ một chút lửa giận của Bí thư Lương, như vậy thì không có gì tốt hơn rồi.

- Vi Dân? Có chuyện gì gấp sao, nếu không có chuyện gì thì xuống dưới hãy nói sau, tôi ở đây đang có chuyện ...

Lương Quốc Uy lông mày nhíu chặt, hiển nhiên là đúng lúc này có người tới quấy rầy rất không vui.

- Bí thư Lương, tôi vừa nghe nói phía bên Oa Cố có chút chuyện xảy ra. Tôi nghĩ dù sao hiện giờ ngài vẫn chưa sắp xếp công việc cụ thể cho tôi, nếu phía Oa Cố cần... vậy tôi có phải có thể đi hay không...

Lục Vi Dân sau khi gạt đầu tỏ ý với Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý, nói rất thản nhiên.

- Cậu đi ! Cậu có biết đã xảy ra chuyện gì, cậu đi có thể giải quyết được vấn đề sao?

Lương Quốc Uy trong lòng tràn đầy lửa giận, quả thật là không biết biết trời cao đất dày mà.

Thời gian này tâm tình của ông ta không được tốt cho lắm. Muốn nói đều là do người này mà ra, Địa ủy không đồng ý đề cử của mình, mà nhất quyết nhét một tên nhóc vào, khiến Lương Quốc Uy trong lòng rất không thoải mái. Về cơ bản vốn đã nói xong xuôi với Trưởng ban Cầu rồi, bên phía Phó bí thư Tôn cũng không phản đối rõ ràng, lẽ ra vấn đề không lớn, không nghĩ cuối cùng lại diễn biến thành kết cục như vậy. Không những người trong mắt mình không thể lên, bây giờ lại có một thằng nhóc miệng còn hôi sữa đến, chiếm một vị trí Ủy viên thường vụ, có thể làm gì đây?

Bản thân của lão cũng không có thành kiến gì với Lục Vi Dân, nhưng đối với việc Địa ủy sắp xếp như vậy rất không hài lòng, cảm thấy Địa ủy sắp xếp nhân sự của huyện Song Phong quả thật giống như trò đùa.

Thư ký của Bí thư Hạ thì sao? Chẳng lẽ nói làm thư ký xách giỏ, chạy việc ổn thỏa, liền có thể khoa tay múa chân ở một huyện có mấy trăm nghìn dân. Phải biết rằng đây cũng không phải là cơ quan chỉ cần tùy tiện ghi chép viết lách, cũng không phải chỉ là nhận điện thoại, làm bản ghi chép đơn giản như vậy. Là một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, ở toàn huyện có được bao nhiêu người, có 11 người, trong đó bao gồm chính lão ta là Bí thư Huyện ủy!

Hội nghị thường vụ Huyện ủy đó là quyết định quyết sách cho mấy trăm nghìn dân của huyện, cứ mà sắp xếp tùy tiện như vậy, cho một người mà

ngay cả công tác quần chúng cũng chưa hiểu được đến, thế là vô trách nhiệm đối với công việc của huyện Song Phong.

Đối với điểm này Lương Quốc Uy từng thẳng thắn đưa ra quan điểm bất đồng với Tôn Chấn và Cầu Trị Lương. Trưởng ban Cầu tỏ vẻ hiểu cho ý kiến của mình, cho rằng trong việc sắp xếp nhân sự, Địa ủy có chút thiếu suy xét. Nhưng cũng nói rõ cho lão biết rằng Địa ủy đã ra quyết định thì nhất định phải phục tùng, đối với các đồng chí tuổi còn trẻ thì nên trợ giúp nhiều, dựa theo sắp xếp thống nhất của Huyện ủy để bố trí hợp lý cho bọn họ đến cương vị phù hợp. Nghe thì rất đúng nguyên tắc, nhưng Lương Quốc Uy cảm giác được rằng Trưởng ban Cầu ủng hộ ý kiến của mình.

Phía Phó bí thư Tôn nói chuyện không được vui vẻ lắm. Tôn Chấn thẳng thắn nói Lục Vi Dân đến Song Phong cũng là do Địa ủy đã nghiên cứu thận trọng mới đưa ra kết quả này. Ông ta nói Lục Vi Dân có phong cách rất thiết thực, rất có trình độ về công tác kinh tế, sau khi đến Song Phong có thể giúp sức cho bộ máy lãnh đạo Song Phong, xúc tiến cho sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội Song Phong. Điều này làm cho Lương Quốc Uy nghe xong rất không thoải mái.

Ông ta cũng từng biết về tình hình Lục Vi Dân, từng làm thư ký cho nguyên Chủ tịch huyện Nam Đàm, từng làm ở khu kinh tế huyện và Ủy ban công tác đoàn Nam Đàm. Đại khái là để lại ấn tượng khá tốt trong lòng An Đức Kiện, cho nên mới được điều đến Địa ủy, lại vừa lúc thư ký của Bí thư Hạ được thăng chức, nên ngồi luôn vào chiếc ghế trống đó. Chỉ có chút lý lịch như vậy cũng dám để cho Tôn Chấn ca tụng như thiên tài hiếm có, thiên hạ vô song. Trong lòng Lương Quốc Uy rất không cho là đúng.

Thêm với việc sau khi họp lại vừa lúc gặp Bí thư huyện ủy Nam Đàm Tần Hải Cơ, thuận tiện hỏi thăm chút tình huống. Đánh giá của Tần Hải Cơ đối với người cũng quá bình thường, chẳng có gì ngoài chút khôn vặt, khéo mồm. Mà hơn nữa Hạ Lực Hành được thăng chức lên tỉnh, cũng không biết vì lý do

gì mà không đưa hẳn theo, dù sao cũng phải sắp xếp cho hẳn, mà đám người ở Địa ủy cũng không tiện làm trái ý, cũng thuận nước đẩy thuyền làm theo, cũng để cho hẳn có thể có được cơ hội này.

Lương Quốc Uy phỏng chừng những lời Tôn Chấn nói với mình có quan hệ nhất định với việc Tôn Chấn có thành kiến đối với Song Phong. Sau khi Tôn Chấn nhậm chức Phó bí thư Địa ủy, đến Song Phong điều tra nghiên cứu cũng không hài lòng cho lắm, thậm chí sau đó khi trao đổi ý kiến riêng thì chỉ rõ lãnh đạo Song Phong giữ tư tưởng bảo thủ, cứng nhắc, tinh thần diện mạo thì không phấn chấn, không có ý thức mở cửa, làm cho sự nghiệp phát triển kinh tế, xã hội Song Phong ngày càng lạc hậu.

Cách nhìn của Tôn Chấn khiến Lương Quốc Uy rất không phục, nhưng lại không thể nào phản bác. Kinh tế Song Phong phát triển chậm thực sự là nỗi khổ tâm lớn trong lòng Lương Quốc Uy, nhưng điều này sao có thể trách mình? Đây cũng là vấn đề lịch sử để lại. Toàn bộ địa khu Phong Châu ngoại trừ Cổ Khánh ra, thì có bao nhiêu huyện phát triển? Nam Đàm không phải vừa làm một khu kinh tế mới sao? Năm trước còn náo nhiệt một chút, năm nay cũng lặng lẽ chẳng còn động tĩnh gì?

Chỉ là nói sôi nổi phải cải cách sâu sắc hơn, phải đẩy mạnh mở cửa, thu hút đầu tư, phải phát triển kinh tế. Anh làm như thế nào để thu hút đầu tư, làm như thế nào để phát triển kinh tế. Là một huyện nông nghiệp lục địa, cần tài nguyên không có tài nguyên gì, cần có cơ sở hạ tầng cũng không có, ngoại trừ tất cả mọi người muốn đóng góp ý kiến giống nhau cho chính sách ra, nếu không ảnh hưởng đến đất đai ra, thì làm thế nào để thu hút đầu tư, như thế nào để phát triển công thương nghiệp?

Hiện tại đưa tên nhóc con này đến, lại cũng dám nói có thể giúp sức cho sự nghiệp phát triển kinh tế xã hội Song Phong. Lương Quốc Uy nghĩ đến lời nói của Tôn Chấn mà phát chán, muốn nịnh bợ Hạ Lực Hành cũng không nên làm quá như vậy chứ.

Nghe được Lương Quốc Uy trách cứ Lục Vi Dân không chút khách khí, người đàn ông vẫn ngồi yên lặng ở một góc không nói gì vội vàng ho lên một tiếng:

- Vi Dân, cậu vừa mới đến nên cũng không quen tình hình. Tấm lòng làm quen tình hình, triển khai công việc tôi có thể lý giải được. Nhưng chuyện này cậu cũng không biết rõ ngọn nguồn, vẫn là chờ bọn lão Khúc xử lý vẫn ổn thỏa hơn. Bí thư Lương cũng là lo lắng cho cậu nên mới nói vậy.

- Cám ơn Bí thư Lương và chủ nhiệm Quan đã quan tâm, Bí thư Khúc là cán bộ lâu năm của Ủy ban chính trị Pháp luật Song Phong chúng ta, Trưởng phòng Bào thì càng không cần nói. Khi tôi làm việc ở Địa ủy đã từng nghe Phó phòng Tạ nhắc đến uy danh của Trưởng phòng Bào, xử lý những chuyện như thế này chắc chắn không có vấn đề gì. Tôi là nghĩ dù sao hiện giờ Huyện ủy cũng chưa sắp xếp công việc, mấy ngày nay cũng chẳng có việc gì. Tôi cũng chưa quen thuộc tình hình Song Phong, đi cùng Bí thư Khúc chạy xung quanh, làm quen với tình hình.

Lục Vi Dân càng không vì thái độ của Lương Quốc Uy mà bị ảnh hưởng, vẫn giữ thái độ bình thản mà nói:

- Tôi hiện giờ là một học sinh, trước tiên là đi theo Bí thư Khúc tìm hiểu một chút tình hình cơ bản của Song Phong chúng ta.

Lương Quốc Uy đè nén cơn tức trong lòng, ông cũng để ý thấy ánh mắt Quan Hằng nhìn mình. Tuy Lục Vi Dân không phải là nhân vật ghê gớm gì, nhưng tốt xấu gì cũng là thư ký của Bí thư tiền nhiệm, cũng không thể khiến mọi người cảm thấy mình đây là người vừa đi trà liền lạnh, huống chi Hạ Lục Hành còn là thẳng chức.

Chính mình vừa rồi thái độ có chút quá, người ta cũng không có để ý, lại

càng thể hiện mình là người hẹp hòi. Chỉ có điều người này hiện vào đây là có ý gì? Là muốn thấy mình bị chê cười, hay là muốn khai thác một cái gì đó từ bên trong.

Lương Quốc Uy có chút cảnh giác, tuy nói Chu Minh Khuê có một số phương diện không đứng đắn, nhưng người đã chết rồi, hơn nữa dù thế nào cũng đối với mình cũng là có ơn nghĩa, người này chẳng lẽ còn muốn bôi tro vào mặt mình thêm sao? Chẳng lẽ có quan hệ gì với Lý Đình Chương? Nhanh như vậy mà bọn họ đã có thể có động thái rồi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lương Quốc Uy không khỏi càng thêm cảnh giác. Nhưng đối phương nói cũng có lý, mình gạt hẳn sang một bên lâu như vậy mà vẫn chưa họp hội nghị thường vụ nghiên cứu phân công công việc cho hẳn, đối phương chắc là cũng bất mãn nên có phần cố ý châm chọc một chút. Nếu mình thực sự từ chối đối phương, chỉ sợ đối phương cảm thấy trong này còn có vấn đề gì. Còn không bằng để hẳn tham gia thoải mái, chuyện này mình cũng không có gì đáng để giấu diếm, điều nên biết sớm hay muộn cũng phải để mọi người biết.

- Lão Khúc, người xem ...

Lương Quốc Uy giọng điệu chậm hoãn lại, sắc mặt thoáng rạng rỡ một ít, ánh mắt hướng về phía Khúc Nguyên Cao.

Khúc Nguyên Cao cũng biết đây là ý ông chủ đã đồng ý, liền gật đầu:

- Như vậy cũng tốt, Vi Dân đến huyện chúng ta mà không biết chút gì, vừa vặn thời gian này cũng không có chuyện gì, giúp đỡ tôi xử lý chuyện này cũng tốt. Người trẻ tuổi đầu óc luôn linh hoạt, cũng có thể giúp tôi nghĩ ra kế gì đó.

Lục Vi Dân mỉm cười, nói rất thoải mái:

- Bí thư Khúc, vậy tôi thật sự phải bái sư rồi. Tình hình Song Phong tôi hoàn toàn không biết gì cả, công tác chính trị pháp luật cũng chưa từng tiếp xúc, đi theo ngài học, nhất định có thể học được không ít. Sau này tôi phải bổ sung một lễ tạ ơn sư đồ thôi.

Khúc Nguyên Cao cười ha hả, tuy rằng chuyện đùa kiểu này không coi là thật, đối phương có trẻ hơn nữa cũng là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, nếu bàn về thân phận thì cũng ngang hàng với mình, nhưng có thể chủ động nói ra những lời như vậy, trong lòng vẫn là có chút đắc ý, cảm thấy vị Ủy viên thường vụ mới tới này thật là thú vị, thái độ khiêm tốn như vậy, không có chút nào là ra vẻ, căn bản nhìn không ra là người từng làm thư ký cho Bí thư Hạ. Điều này chắc cũng có liên quan đến thái độ của ông chủ đối với hẳn có chút không chào đón. Nhưng có thể biết co biết duỗi được như vậy, người này cũng thật không đơn giản chút nào!

Thấy Lục Vi Dân theo Khúc Nguyên Cao, Bào Vĩnh Quý đi ra ngoài, sắc mặt Lương Quốc Uy một lần nữa lại trầm xuống, hai tay để lên bàn hồi lâu không nói câu gì.

- Cậu thấy Lục Vi Dân này thế nào?

Bị câu hỏi này đột ngột, ngay lúc đó không kịp phản ứng, Quan Hăng ngần ngại một lúc sau đó mới cẩn thận đáp:

- Bí thư Lương, ý của ngài là...?

- Tôi gác hẳn sang một bên lâu như vậy, người này cũng không nóng vội, vẫn rất bình tĩnh. Hôm nay nghe được chuyện của Chu Minh Khuê, lại chủ động chạy đến tìm chuyện, anh nói xem bên trong có phải có điều gì lạ?

Lương Quốc Uy day thái dương. Sáng sớm đã nhận được tin tức này khiến tâm trạng ông ta vốn dĩ không được tốt lắm càng trở nên tồi tệ. Bây giờ

tên Lục Vi Dân này vào càng khiến cho tâm trạng ông ta rối bời.

Quan Hăng hiểu được ý của ông chủ, lắc đầu nói:

- Bí thư Lương, tôi cảm thấy ngài có lẽ có phần cả nghĩ rồi. Lục Vi Dân là thư kí của Bí thư Hạ, quan hệ cũng không sâu lắm, không đáng để bỏ gần cầu xa. Huống hồ hãn ở Song Phong chúng ta gây ra một chút thị phi lại có ý nghĩ là bao? Chẳng lẽ nói địa khu sẽ thấy hãn có năng lực, có bản lĩnh lớn sao? Hãn còn trẻ như vậy đã làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy đã là đặc biệt rồi. Nếu đổi lại là tôi, vậy hãn là đến Song Phong chúng ta giấu tài, tích lũy kinh nghiệm, lý lịch, chờ cơ hội phát lên mới đúng. Nếu thật sự muốn kiếm chuyện ở chỗ chúng ta, cho dù là tìm ra vấn đề gì thì cũng không có lợi lộc gì cho hãn mới đúng.

Lương Quốc Uy thở một hơi, hơi gật đầu tỏ vẻ đồng ý với cách nhìn của Quan Hăng, nhẹ lòng đi một chút. Nhưng nghĩ đến chuyện của Chu Minh Khuê, y lại cảm thấy đau đầu:

- Chuyện của ông Chu không tránh khỏi bị gây sức ép tương đối lâu, cậu nói năm nay Song Phong chúng ta có phải là có phần không được như ý. Tôi thấy mình trong nhiều năm trở lại đây cũng coi như đã rất cố gắng trong công việc, nhưng sao những chuyện không hài lòng lại cứ đổ xuống đầu tôi vậy?

- Bí thư Lương, thực ra ở đâu chẳng thế. Anh thấy người ta huy hoàng, không chừng trong bụng họ cũng là một túi mật đắng, trên mặt chỉ cố gắng gượng cười mà thôi. Giống như ở Nam Đàm, bề ngoài thì là một khu kinh tế vô cùng náo nhiệt. Nghe nói Khu kinh tế mới này đã thu hút được một dự án nhà máy sản xuất giấy. Nghe nói là số vốn đầu tư cũng là đứng số một, số hai toàn địa khu, từng được Bí thư Địa ủy Lý tán dương hết lời, không ngờ lại bị sở Bảo vệ Môi trường tỉnh xử lí. Phòng Bảo vệ Môi trường Địa khu nói rõ đó là một xí nghiệp gây ô nhiễm cực nghiêm trọng, hơn nữa, xí nghiệp này lại không có uy tín. Đây là lần đầu tiên Trương Thiên Hào tham gia hội nghị Địa

ủy mà trực tiếp thể hiện ý kiến gay gắt. Y nói xí nghiệp này làm ô nhiễm hạ lưu sông Nam Hà vô cùng nặng nề. Ảnh hưởng của nó tới cả lưu vực Phong Giang là khó có thể đánh giá, vượt hơn mười lần lợi ích mà dự án này mang lại. Còn yêu cầu địa khu phải có biện pháp ngừng hạng mục này lại. Nhưng hiện tại bên Nam Đàm đã hứa hẹn với xí nghiệp này, đất cũng đã lấy, tiền thuê đất cũng đã thu, việc xây dựng cơ bản cũng đã bắt đầu, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Thực ra Quan Hằng cũng hiểu rất rõ tâm tư của ông chủ mình.

Bây giờ Tôn Chấn trở thành Chủ tịch địa khu, cũng giống như Bí thư Địa ủy hiện tại Lý Chí Viễn, hai vị này đều rất coi trọng công tác kinh tế.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Vòng Luân Quần Mới

Điều này cũng khó mà trách được, hai người tuổi cũng chưa lớn, nhất là Tôn Chấn còn chưa đến bốn mươi tuổi, tiền đồ còn rộng mở, một lòng muốn ở Phong Châu lập chút thành tích. Mà không khí chính trị bây giờ chính là phát triển kinh tế là quan trọng nhất, các nơi đều khai thác đất đai rất rầm rộ, xây dựng kinh tế, nhưng Song Phong thì không có động thái gì lớn. Hồ hào thu hút đầu tư cả nửa năm trời, không thấy xí nghiệp tốt nào vào. Chính sách ưu đãi của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện hết cái này đến cái khác tung ra, đội ngũ ra ngoài thu hút đầu tư liên tục tung ra, lộ phí bỏ ra cũng không ít, nhưng vẫn chưa thấy hiệu quả.

Bên Ủy ban nhân dân cũng như ngồi trên đống lửa, luồn lách khắp chốn. Phía Huyện ủy cũng đứng ngồi không yên.

Quan Hăng cảm thấy việc Huyện ủy bác bỏ đề cử ứng viên cho ghế Ủy viên thường vụ thực chất chính như là một dạng cảnh cáo biến tướng. Ngụ ý là nếu Huyện ủy Song Phong không có thành tích gì về phát triển kinh tế, thì e rằng bộ máy Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện Song Phong còn phải gặp phải nhiều sự điều chỉnh nữa, thậm chí là điều chỉnh đến cả những lãnh đạo chủ chốt.

Lời này Chủ tịch địa khu mới nhậm chức Tôn Chấn đã nói rất rõ ràng ở cuộc họp công tác kinh tế toàn địa khu mấy ngày trước. Nghe nói mấy lãnh đạo chủ chốt của huyện đều có chút đứng ngồi không yên.

Quan Hăng thấy khúu giác trong phương diện này của ông chủ mình có

vẻ hơi chậm chạp. Nếu như nói mấy năm trước ông ta có thể dùng giác ngộ chính trị giữ nhất trí cao độ với trung ương Đảng để lên thẳng vị trí Bí thư Huyện ủy, vậy bây giờ vẫn nhấn mạnh giác ngộ chính trị và đề cao đảm bảo sức kiểm soát của Đảng với cục diện xã hội thì có chút trệch hướng so với trọng tâm công việc hiện tại.

Về công về tư, Quan Hăng đều cảm thấy mình cần phải nhắc nhở đối phương một chút, không thể bắt kịp trào lưu mà sự biến đổi của thời thế mang lại, thì người bị đào thải chính là bản thân y.

- Hả? Nam Đàm có xảy ra chuyện như vậy sao?

Lương Quốc Uy cảm thấy hứng thú. Khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm năm ngoái rất nổi tiếng, khiến những huyện xung quanh đều nghển cổ nghĩ chân, suy nghĩ xem có nên lập tức noi theo hay không. Chỉ có điều địa khu có ý kiến rõ ràng để cho Nam Đàm làm thí điểm trước, các huyện khác tạm thời chưa khởi động vội, cho nên cũng chỉ có thể gác lại. Điều này khiến cho Lương Quốc Uy rất tiếc nuối.

- Ủ, hiện tại không chỉ có các huyện ở Phong Châu chúng ta, mà cường độ thu hút đầu tư của toàn tỉnh đều rất lớn. Nhưng tôi thấy hiệu quả ở Phong Châu đều chẳng ra sao. Không chỉ có Phong Châu chúng ta mới như thế, ví dụ như huyện Lạc Khâu của địa khu Lạc Môn ở phía Tây chúng ta còn sốt ruột hơn chúng ta. Nghe nói họ còn thành lập phòng Thu hút đầu tư, chuyên có một nhóm người hằng năm phụ trách việc thu hút đầu tư. Nhưng hình như cũng không có thành quả gì, còn suýt nữa bị bọn lừa đảo lừa tiền bỏ trốn, nghe nói may mà bên Giang Tô có phá một vụ án liên quan đến bọn người này. Công an Giang Tô phái người đến bắt chúng, bên này vẫn tiếp đãi chúng ăn ở như thượng khách. Người ta bắt người từ nhà khách của Ủy ban nhân dân huyện Lạc Môn, chuyện này đã trở thành trò cười cho cả địa khu Lạc Môn.

Quan Hăng suy nghĩ xem nên nhắc nhở ông chủ của mình như thế nào, nhưng ngay lúc này lại không thấy thích hợp để mở miệng.

- Ai dà, đây đều là ở trên ép, nhiệm vụ cứ từng cấp trên ép xuống cấp dưới. Một quý phải có bao nhiêu thành tích thu hút đầu tư, phải thu hút bao nhiêu hạng mục, phải hoàn thành bao nhiêu đầu tư xây dựng cơ bản, đâu có dễ dàng như vậy? Không có là không có, thế còn không được, tìm cách làm giả, đây không phải là buộc bệnh nhân bệnh nặng phải chạy chữa khắp nơi sao?

Lương Quốc Uy thở dài một hơi. Những nếp nhăn trên mặt như nổi lên, có vẻ như già thêm mấy tuổi, dựa lưng vào nói:

- Vì chuyện này mà tôi từ người chưa bao giờ biết thế nào là mất ngủ giờ cũng ngủ không ngon giấc.

- Bí thư Lương, chuyện này thực sự là chúng ta không dám khinh thường. Mọi người đều đang cố gắng, nếu chúng ta buông lỏng, lập tức sẽ bị bỏ xa, không thể nào tiếp tục bắt kịp được nữa. Hiện tại bộ máy địa khu vừa mới thay đổi, tôi thấy Bí thư Lý và Chủ tịch địa khu Tôn đều một lòng một dạ trông vào chỉ tiêu kinh tế. Hai ngày trước, Chủ tịch huyện Lý không phải đã nói là Chủ tịch địa khu Tôn đã đề xuất rõ ràng từng quý phải có cuộc họp phân tích kinh tế, các nhân vật số một, số hai của các huyện, thành phố và lãnh đạo Đảng, chính quyền được phân công quản lý kinh tế phải tham gia. Còn phải thông báo, phân tích từng mục một, yêu cầu từng huyện phải giải thích rõ nguyên nhân lạc hậu hoặc phát triển, cuộc họp kiểu này thực sự phải hình thành chế độ. Với sự nghiêm túc, nhiệt tình của Chủ tịch Tôn, ha ha, mở cuộc họp này chắc sẽ không khác gì ngồi trên lò nướng. Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than chắc là có ý như vậy, tôi đoán khi mở cuộc họp thường quý, các lãnh đạo tham gia cũng không ít đâu.

Trong lòng Lương Quốc Uy lập tức bực bội. Đương nhiên y rõ chuyện

này, hơn nữa cũng tham gia vào cuộc họp. Lời của Tôn Chấn còn văng vẳng bên tai, hơn nữa Bí thư Địa ủy Lý Chí Viễn còn phá lệ, đặc biệt nhấn mạnh chuyện này, y và Tôn Chấn cũng nhất trí trong quan điểm, thái độ chưa từng thấy. Cũng chính vì thế, Lương Quốc Uy ngày càng cảm thấy chuyện này có áp lực rất lớn, cũng khiến cho tâm trạng của ông ta gần đây càng lúc càng không được tốt. Lúc này Quan Hăng lại nhắc tới khiến cho tâm trạng ông ta càng khó chịu.

- Chuyện này thực sự gây cho lãnh đạo các huyện, thành phố áp lực rất lớn, bao gồm cả tôi. Làm thế nào để phát triển công tác kinh tế, nhất là ở nơi cơ sở hạ tầng yếu kém như chúng ta. Có huyện nông nghiệp nào có truyền thống công thương nghiệp không, càng tồn tại rất nhiều vấn đề khó khăn cụ thể, một lần mà có thể giải quyết xong các vấn đề, tôi cảm thấy Địa ủy có hơi nóng vội trong vấn đề này.

Rất lâu sau, Lương Quốc Uy mới lấy lại được một chút tâm trạng.

- Chỉ e rằng vấn đề cũng không hoàn toàn của địa khu, bọn họ e rằng cũng phải chịu áp lực rất lớn từ bên trên.

Quan Hăng lắc đầu:

- Hiện tại Bí thư Hạ đã được thăng cấp, tất cả áp lực đều dồn lên một bộ máy mới, các lãnh đạo trên tỉnh đều nhìn chăm chăm vào sự hợp tác của Bí thư Lý và Chủ tịch địa khu Tôn. Mọi người đều cảm thấy Hạ bí thư đã xây dựng cơ sở xong xuôi cho địa khu Phong Châu. Đường sắt Kinh Cửu chẳng bao lâu sẽ khởi công, việc cải tạo hệ thống điện thoại điều khiển tự động của địa khu đã hoàn thành. Việc cải tạo tuyến đường Phong – Cổ cũng đã xong, hai nhà máy lớn cũng sắp dời đến Phong Châu, nghe nói đến khu kinh tế cũng đã được tỉnh đặc biệt phê duyệt. Cứ tình hình này, nếu Ủy ban nhân dân địa khu nhiệm kỳ mới nếu không có thành tích tốt nào thì e rằng sẽ chẳng thể báo cáo kết quả công tác với Tỉnh ủy.

Quan Hăng nói đến những điều trong tâm khảm Lương Quốc Uy. Y cũng biết đây mới là mấu chốt, bây giờ các lãnh đạo chủ chốt địa khu đều chỉ rõ phải có động thái mới, không khí mới trong việc phát triển kinh tế, như vậy mới có thể xứng đáng với cơ sở mà nhiệm kỳ trước đã gây dựng. Nếu như ai không phối hợp được với ngọn cờ địa khu đã dựng lên, e rằng thực sẽ bị gạt bỏ thẳng tay.

Mặc cho các công việc khác anh có làm tốt đến đâu, không làm cho kinh tế phát triển được, trong tình hình trước mắt, e là chỉ có kết cục lạng lẽ rời chức.

So với áp lực càng lúc càng lớn từ địa khu xuống, việc Lục Vi Dân đến Song Phong căn bản là không là gì.

Lương Quốc Uy biết bây giờ điều mình cần suy xét nhất là làm thế nào để thúc đẩy kinh tế toàn huyện Song Phong, ít nhất cũng phải vượt khỏi vị trí trung và cuối địa khu. Có như vậy mới tránh để bị người ta vạch áo xem lưng, nhất là Tôn Chấn.

Lương Quốc Uy biết ấn tượng của mình trong mắt Tôn Chấn không được tốt. Nếu để đối phương nắm được điểm yếu trong chuyện này để xử lý, Lý Chi Viễn cũng phải phụ họa ủng hộ, e là đến Phó bí thư Cầu cũng không bảo vệ được mình. Huống chi Lương Quốc Uy cũng không cho rằng quan hệ của mình và Cầu Trị Lương chặt chẽ đến mức có thể dốc sức bảo vệ mình.

Cùng Khúc Nguyên Cao, Bào Vĩnh Quý đi ra, Lục Vi Dân vẫn giữ bộ dạng không nhanh không chậm, như nước chảy mây trôi. Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý nhìn nhau, đều có chút khâm phục vị Ủy viên thường vụ trẻ tuổi mới tới đang đứng trước mặt mình này.

Nhiều năm qua, gần như không có ai dám làm trái với ý của Lương Quốc Uy ngay trước mặt ông ấy. Dám bướng bỉnh trước mặt ông ấy, cho dù là các

Ủy viên thường vụ Huyện ủy, thậm chí là Phó bí thư Huyện ủy cũng không dám.

Tiền lệ bày ra ngay trước mắt, Phó bí thư phân công quản lý công tác Đảng và quần chúng tiền nhiệm khiêu chiến với Lương Quốc Uy, rất nhanh đã phải đến Mặt trận Tổ quốc đảm nhiệm chức Bí thư tổ Đảng, thậm chí là đến chức Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc cũng không được. Mà một Phó chủ tịch huyện khác vì trái ý Lương Quốc Uy, khó khăn lắm mới đảm nhiệm hết một nhiệm kỳ rồi bị đưa đến phòng Lâm nghiệp địa khu Lê Dương làm Bí thư kiểm tra kỷ luật. Còn về phần các bí thư, chủ tịch xã, thị trấn, thì nói miễn chức là miễn chức, tuyệt đối không nói hai lời. Cho nên thường thì các bí thư, chủ tịch xã, thị trấn nhìn thấy Lương Quốc Uy càng như chuột thấy mèo, ông ta chỉ Đông thì không dám nhìn Tây, nói Nam càng không dám nói Bắc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Mã Thượng Phong

Ở Song Phong những thứ khác không dám nói, nhưng phải nói sức thực thi và thái độ nghiêm chỉnh chấp hành pháp luật của những bộ ngành những xã, thị trấn này với những điều Huyện ủy quyết định, chỉ e toàn bộ trong địa khu, Song Phong là số một, số hai. Nhưng điều kiện tiên quyết là đó phải là quyết định của Bí thư Lương.

Dù cho vị Ủy viên thường vụ mới đến này là đến chơi cho qua ngày cũng được, hay là con ghé mới sinh không sợ hổ cũng được, nhưng dám bướng bỉnh trước mặt ông Lương thì e rằng nhiều năm trở lại đây hẳn là số một.

- Ông Bào, ông còn phải đi đốc thúc nhân viên trong phòng đi bắt mẹ con quả phụ Tuy. Trong lòng Bí thư Lương đang sôi sùng sục, ông đừng tự đi tìm rũi ro.

Khúc Nguyên Cao quay đầu lại, cười nói với Lục Vi Dân:

- Vi Dân, chuyện của chúng ta hôm nay là phải làm cho rõ ràng, còn phải nghĩ cách xử lý cho tốt. Nhiệm vụ Bí thư Lương giao cho chúng ta, làm không được thì không báo cáo công tác được đâu.

- Đó là đương nhiên, Chủ nhiệm Khúc, ngài nói làm thế nào chúng ta liền làm thế đó. Tôi là Thiên Lô của ngài, sai đâu đánh đó, chỉ là tôi còn trẻ, kinh nghiệm chưa nhiều, chưa quen tình hình, chuyện gì cũng phải học hỏi từ ngài. Ngài có gì chỉ bảo, tôi giúp ngài chạy việc, nhắm lời không thành vấn đề.

Lục Vi Dân cười nói.

- Ha ha, Vi Dân, cậu khách sáo quá. Cậu là cán bộ từ Địa ủy xuống, có tầm nhìn xa trông rộng, những người như chúng tôi cả đời lăn lộn ở dưới địa phương, làm sao có thể nói là kinh nghiệm hay bản lĩnh gì? Thôi, không nói nhiều lời khách sáo nữa, cùng nhau nỗ lực đi.

Khúc Nguyên Cao khoát tay, vẻ mặt tươi cười.

Biểu hiện của Lục Vi Dân đúng là khiến cho Khúc Nguyên Cao có chút không ngờ. Trước mặt Bí thư Lương thì hăn bướng bỉnh không phục, nhưng trước mặt mình thì lại khiêm tốn như vậy, phần đối lập này đúng là có chút khó hiểu. Tuy nhiên bây giờ cũng không phải lúc cân nhắc những điều này, xử lý tốt chuyện của ông Lương giao cho mới là quan trọng.

Về cơ bản là giống với kết quả phán đoán của Khúc Nguyên Cao và Lục Vi Dân, nguyên nhân cái chết của Chu Minh Khuê rất nhanh đã có, vì quá phấn kích nên đã đột tử, cũng chính là nhồi máu cơ tim như mọi người thường nói.

Pháp y phòng Công an và nhân viên điều tra hiện trường cũng phát hiện được một số chi tiết. Ví như phần thân dưới y không mặc quần áo, trước khi chết Chu Minh Khuê còn uống rượu, rượu thuốc ngâm trong nhà quả phụ Tuy có dấu hiệu sử dụng, trước khi chết Chu Minh Khuê có quan hệ tình dục. Phán đoán bước đầu là trong quá trình quan hệ bị đột tử, dân gian gọi là mã thượng phong. Đoán là cái chết của Chu Minh Khuê đã làm cho quả phụ Tuy sợ hãi, cộng thêm việc trước đó đã có tiền án, thế nên mới trốn chạy suốt đêm. Nhưng đây mới chỉ là phán đoán bước đầu, tình hình cụ thể còn phải đợi khi quả phụ Tuy sa lưới mới biết rõ được.

- Xem ra ông Chu cũng quả là chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu đấy.

Ngồi trong phòng họp nhỏ của phòng Công an, Khúc Nguyên Cao chặc

lưỡi, vừa nhìn báo cáo khám nghiệm tử thi vừa than thở:

- Ông Chu năm mươi mấy rồi? Năm mươi hai, tinh thần còn hưng phấn như vậy, hơn nữa còn là tiếp bước ông Trịnh. Sức hấp dẫn của quả phụ Tùy này tôi thật sự không hiểu nổi.

- Ha ha, Chủ nhiệm Khúc, còn chưa nghe nói sao? Quả phụ Tùy ở Oa Cổ, tiểu Anh Đào ở Vĩnh Tế, Đổ Cửu nương ở Khai Nguyên. Ở Oa Cổ chúng ta quả phụ Tùy là số một đấy.

Bào Vĩnh Quý tựa lưng vào ghế mây, có chút dăm đuối nói:

- Ông Chu tung hoành nhiều năm như vậy, đã làm hỏng trinh tiết của bao nhiêu cô gái, chết trên bụng quả phụ Tùy cũng coi như thỏa tâm nguyện. Không phải nói rồi sao? Vì âm hộ mà sinh, vì âm hộ mà tử, vì nó mà chịu thiệt, vì nó mà bị lừa, cuối cùng chết trên âm hộ người ta. Ông ta chẳng phải là chết trên âm hộ người ta sao, coi như giải quyết xong tâm nguyện.

- Ông Bào, nói chuyện chú ý một chút, Bí thư Lương mà nghe thấy sẽ không vui đâu.

Khúc Nguyên Cao liếc nhìn Lục Vi Dân dường như không để ý hai người nói chuyện, chỉ xem báo cáo khám nghiệm tử thi.

- Chủ nhiệm Khúc, chuyện này chẳng lẽ giấu được người khác sao? Chỉ cần nghe là thấy, Ủy viên thường vụ Lục đến huyện chúng ta cũng không phải ngày một ngày hai, còn không rõ những chuyện này sao?

Vẻ mặt Bào Vĩnh Quý rất thản nhiên, hoàn toàn khác so với thái độ khúm núm trước mặt Lương Quốc Uy:

- Cũng không phải chúng ta nói gì Bí thư Lương. Mà là Chu Minh Khuê là đồ phá hoại, phụ sự kì vọng của Bí thư Lương. Chẳng lẽ những chuyện y

gây ra cho chúng ta còn ít sao?

Đúng lúc đó nhìn thấy Lục Vi Dân ngẩng đầu nhìn sang, Khúc Nguyên Cao cười có chút lúng túng, trừng mắt nhìn Bào Vĩnh Quý nói:

- Không phải tôi nói chuyện ông Chu. Quả phụ Tùy, tiểu Anh Đào gì đấy, nói nếp sống Song Phong chúng ta xấu không chịu nổi như vậy. Vi Dân mới đến, ông đừng có làm hư người ta.

- Ha ha, Ủy viên thường Lục có trẻ đến mấy thì cũng hai mươi mấy tuổi rồi nhỉ? Chẳng lẽ chưa từng thử hương vị phụ nữ? Con gái Song Phong chúng ta nổi tiếng hiền lành, hòa nhã có tiếng ở cả địa khu. Nếu không chê thì có thể tìm bà xã ở Song Phong chúng ta, bảo đảm cuộc sống của cậu sau này sẽ như bậc đế vương.

Bào Vĩnh Quý chẳng nề hà gì nói luôn.

- Ông Chu hay thật đấy, sương cả đời, vừa mới nhắm mắt mà đã có thể làm hỏng đời quả phụ Tùy.

- Ông Bào, nói những chuyện này làm gì? Quả phụ Tùy còn có thể làm hỏng sao?

Khúc Nguyên Cao không cho là đúng nói:

- Phải nói là ông Chu bị quả phụ Tùy làm hỏng đời mới đúng.

- Thôi đi, Chủ nhiệm Khúc, chuyện này không thuộc về sự quản lý của chúng ta. Phải nói đây là chuyện hai bên đều tính nguyện mà. Nếu đổi lại khi đó ông Trịnh không phải là Bí thư Quận ủy thì cũng không có nhiều người mở to mắt muốn hành hạ ông Trịnh. Ông Trịnh không phải là dây dưa với quả phụ Tùy sao? Ai còn đi lo những chuyện hư hỏng này? Chuyện kiểu này trong huyện chúng ta còn thiếu sao?

Bào Vĩnh Quý hăm hừ nói:

- Rõ ràng là làm hỏng đời ông Trịnh, nhìn tình hình ông Chu mấy năm ở Oa Cốt, đợi hai năm nữa chắc Oa Cốt sẽ thành khu vực thuộc thế giới thứ ba mất.

Lục Vi Dân suy nghĩ ý nghĩa trong những lời của Bào Vĩnh Quý, xem ra quan hệ của vị Trưởng phòng Bào với Bí thư Quận ủy Oa Cốt tiền nhiệm không tồi. Mà Bí thư Quận ủy Oa Cốt tiền nhiệm hình như cũng có quan hệ với quả phụ Tùy. Nghe ông ta nói thì dường như ông Trịnh và quả phụ Tùy là hai bên tình nguyện, còn Chu Minh Khuê thì có vẻ như chiếm đoạt dân nữ.

Hình như ấn tượng của Chu Minh Khuê ở Oa Cốt cũng không được tốt. Ít nhất là Bào Vĩnh Quý này có phần coi thường, nhưng có thể làm Bí thư Quận ủy vài năm mà không bị lật khỏi ghế hẳn là có lý riêng. Chắc chắn là trong này có một số lý do mà chỉ có mình là người ngoài nên không biết.

- Chủ nhiệm Khúc, Trưởng phòng Bào, xem ra quả phụ Tùy này rất nổi tiếng ở huyện ta.

Lục Vi Dân cũng cười nói chen vào.

- Còn không phải sao? Phải nói chuyện của quả phụ Tùy quả là không ít, Ủy viên thường vụ Lục mà thực sự có hứng thú muốn nghe, hôm nào nhàn rồi chúng ta sẽ ngồi tán chuyện, đảm bảo cậu nghe xong mặt mày sẽ hớn hờ, say sưa.

Đừng thấy Bào Vĩnh Quý cao lớn thô kệch, ngôn ngữ còn thô tục đến mức không chịu nổi, nhưng lời nói tinh thoảng còn chen vào mấy từ văn vẻ. Lục Vi Dân nghe thấy cảm giác giống như ăn ruồi bọ vậy, vô cùng kỳ cục.

- Trưởng phòng Bào, tôi thấy tôi là người nghe còn chưa thấy say sưa, mà anh là người nói đã thấy hớn hờ lắm rồi.

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Chủ nhiệm Khúc, mặc dù tôi đến Song Phong mới được vài ngày nhưng cảm thấy cán bộ Song Phong chúng ta có một đặc điểm, đó là hài hước, thú vị, thoải mái, không e dè. Tôi rất thích phong cách này.

- Nói rất đúng, người Song Phong chúng ta đàn ông hào sảng, phụ nữ dịu hiền, có cương có nhu mà.

Bào Vĩnh Quý cười toét miệng, Khúc Nguyên Cao cũng mỉm cười.

Lúc đang nói giỡn, một gã vè tháo vát xông vào:

- Thưa Trưởng phòng Bào, đã tìm thấy mẹ con quả phụ Tuyền rồi, ở bến xe đường dài Xương Châu...

Hình như có gì không tiện nói, người đàn ông thăm thì vào lỗ tai Bào Vĩnh Quý.

- Chủ động tìm chúng ta đầu thú? Chạy đến Xương Châu mới chủ động đầu thú?

Vẻ mặt Bào Vĩnh Quý rất ngạc nhiên, giống như không tin:

- Không nhầm chứ, có phải là các cậu bao vây kín bến ô tô, họ không đi được mới ra đầu thú đấy chứ?

- Hình như không phải, nghe Đường Quân nói, bọn họ mới đến bến xe Xương Châu thì quả phụ Tuyền mang con gái tìm đến, đại khái là nhận ra đội của bọn họ đến, nói đồng ý theo đội bọn họ về nói cho rõ ràng mọi chuyện.

Người đàn ông gãi đầu.

- Được rồi, chỉ cần tìm thấy bọn họ là được. Bảo Đường Quân phải cẩn

thận một chút, đưa bọn họ trở về an toàn, chuyện này hoàn toàn phải nhờ bọn họ giải quyết.

Bào Vĩnh Quý nói không chút để ý.

- Trưởng phòng Bào, còn có chút vấn đề...

Người đàn ông do dự một chút, dường như cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu.

- Chuyện gì mà khó nói vậy, đúng rồi, quên giới thiệu, vị này là Phó phòng của chúng tôi, Ba Tử Đạt. Ba Tử, Chủ nhiệm Khúc thì khỏi cần giới thiệu, đây là Ủy viên thường vụ Huyện ủy mới tới của huyện chúng ta Lục Vi Dân.

Bào Vĩnh Quý giới thiệu.

- Nói đi, có chuyện gì mà khó nói. Ủy viên thường vụ Lục là chịu sự ủy thác của Bí thư Lương đi giúp Chủ nhiệm Khúc xử lý chuyện cái chết của Chu Minh Khuê, cứ nói đi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Cuốn Vào

- Khi đội điều tra lục soát nhà quả phụ Tùy, có thấy một số đồ. Ừm, chính xác là một số sách, là sách về y học, chủ yếu là giới thiệu về các bệnh dạng tim mạch, nhồi máu cơ tim..., còn nữa rượu ngâm trong nhà quả phụ Tùy có dược tính rất lớn, toàn là có tính tráng dương. Căn cứ vào kết quả điều tra của chúng tôi, những loại thuốc dùng để ngâm rượu đã được tìm thấy. Theo tìm hiểu sơ bộ, khi người ta kê những loại thuốc này cho cô ta, còn nhắc nhở đặc biệt là loại thuốc này dược tính quá nặng. Người bình thường dùng tốt nhất là giảm bớt một lượng hợp lý, đối với những người bị bệnh cao huyết áp, tim mạch thì là điều cấm kỵ...

Người đàn ông nói những câu này không những khiến cho Bào Vĩnh Quý cứng họng, ngay cả Khúc Nguyên Cao và Lục Vi Dân cũng nhìn nhau ngơ ngác. Thậm chí Lục Vi Dân nhìn thấy mắt của Khúc Nguyên Cao còn thoáng hiện sự lo lắng.

Làm Trưởng phòng công an đã lâu, Bào Vĩnh Quý lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Nếu như nói chuyện này có nghi ngờ cố ý mưu sát thì không chỉ đơn giản ở vấn đề đạo đức của Chu Minh Khuê. Nếu chỉ đơn thuần là quan hệ nam nữ, Chu Minh Khuê đã chết, thì chuyện này chỉ dừng ở đây, cho dù là phía sau có chút sóng gió thì cũng không dậy sóng lớn. Nhưng nếu là quả phụ Tùy cố ý mưu sát Chu Minh Khuê, như vậy thì vấn đề quá lớn, sẽ dẫn đến vấn đề tại sao cô ta phải mưu sát Chu Minh Khuê. Có lẽ sẽ còn kéo theo hàng loạt những vấn đề liên quan không ngờ tới nữa.

Nghĩ đến đây Bào Vĩnh Quý cảm thấy vã mồ hôi lưng, theo bản năng anh

ta ngẩng lên nhìn Khúc Nguyên Cao, cũng thấy có vẻ lo lắng sâu trong mắt ông ta.

Bào Vĩnh Quý cố định thần, hạ giọng nói:

- Khi đó ai dẫn đội điều tra hiện trường?
- Là Chính ủy Đan đích thân dẫn đội đi.

Người đàn ông dường như vẫn chưa bình tĩnh lại, thuận miệng đáp.

- Đan Hùng Nghĩa đích thân đi?

Trong lòng Bào Vĩnh Quý lại run lên, phiền toái to rồi. Theo bản năng ánh mắt lại liếc nhìn Khúc Nguyên Cao đang đứng đối diện. Quả nhiên là gương mặt Khúc Nguyên Cao càng sa sầm xuống.

- Vì sao cậu không tự mình đi? Không phải tuần này cậu chỉ huy trực ban ở phòng sao?

Bào Vĩnh Quý vừa tức giận vừa vội, lập tức nổi giận, sắc mặt trở nên dữ tợn hơn, hận là không thể tát cho trợ thủ đắc lực của mình một cái:

- Mẹ kiếp, chuyện lớn như vậy, cậu là lãnh đạo trực ban ở phòng vì sao không đi? Lại chạy đến ổ đàn bà đó không dậy nổi hả?

Bị Bào Vĩnh Quý mắng cho tới mức sắc mặt lúc trắng lúc hồng, một tia giận dữ xuất hiện trong mắt, nhưng rất nhanh người đàn ông đã kìm nén được sự tức giận của mình.

Anh ta vẫn không rõ vì sao nghe thấy Chính ủy Đan đích thân dẫn đội tới hiện trường mà Trưởng phòng Bào liền tức giận như vậy. Trong phòng Công an, Chính ủy Đan được phân công quản lý hình sự, mình là lãnh đạo trực ban, theo lý thuyết thì cũng nên đi. Nhưng đội cảnh sát hình sự đã báo cho Chính

ủy Đan, Chính ủy Đan lập tức đến phòng nói rõ ràng vụ án nghiêm trọng, cần đích thân anh ta đi, mình là Phó phòng chẳng lẽ nói không được? Các vụ trọng án hình sự trước kia cũng phải thông báo cho lãnh đạo phòng được phân công quản lý đích thân dẫn đội đi, cũng càng thể hiện sự coi trọng. Điều này cũng là hợp tình hợp lý, sao lần này Trưởng phòng Bào lại lật mặt như vậy?

Tuy không rõ bên trong chuyện này có gì huyền bí, nhưng người đàn ông kia cũng biết chắc kiếp trước bên kia có ẩn tình gì. Chính ủy Đan và Chủ tịch huyện Lý là thông gia nhưng trong cục cũng không thể nào đặc ý được. Theo lý mà nói, Chính ủy thường được phân công quản lý công tác chính trị, trang thiết bị, nhưng phòng Công an huyện Song Phong lại là một ngoại lệ. Phó Chính ủy quản lý công tác chính trị, kiểm tra kỉ luật và trang thiết bị, Chính ủy lại bị phân công quản lý nghiệp vụ, hơn nữa là chủ quản hành chính. Đương nhiên cũng có lý do đầy đủ, tình hình xã hội, trị an của Song Phong không được tốt có tiếng ở toàn địa khu, là Chính ủy đích thân nắm mảng công tác hình sự, đủ để thấy sự coi trọng của phòng Công an huyện Song Phong với công tác này.

- Trưởng phòng Bào, vốn là tôi muốn đi, nhưng chưa kịp ra khỏi cửa thì Chính ủy Đan đã đến phòng, nói đích thân anh ta sẽ đi. Anh ta bảo tôi ở lại phòng giữ căn cứ, nói chắc chắn Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện sẽ hỏi đến, tôi cũng dễ ứng đối.

Người đàn ông cũng đáp lời không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Nghe thấy Ba Tử Đạt nói là Đan Hùng Nghĩa chủ động đến phòng Công an yêu cầu đích thân đến hiện trường, Bào Vĩnh Quý và Khúc Nguyên Cao nhìn nhau, trong lòng càng chùng xuống. Xem ra Đan Hùng Nghĩa có lý do mới đến, cũng không biết là tìm bao nhiêu cơ hội, cuối cùng là nhằm đúng được cơ hội lần này.

- Thôi đi, ông Bào chuyện này đã xảy ra rồi. Trách cứ Tử Đạt cũng không có ý nghĩa gì, trời đã muốn mưa thì không ai ngăn được.

Trái lại tâm trạng của Khúc Nguyên Cao cũng dần ổn định.

- Tình hình bây giờ còn chưa rõ ràng, tất cả còn chưa định rõ. Ông Bào phải sắp xếp người lập tức chờ đợi, sau khi áp giải quả phụ Tù về Xương Châu sẽ lập tức thẩm vấn nhanh. Nhất định phải làm cho rõ ràng, rốt cục là xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể vì quả phụ Tù danh tiếng không tốt, mà ông Chu lại là lãnh đạo của chúng ta mà để bị thành kiến, vu tội cho người khác.

Trong lòng Bào Vĩnh Quý thắt chặt. Bây giờ Quân Đường và Đan Hùng Nghĩa có quan hệ rất tốt, mình vẫn luôn cân nhắc điều Đường Quân đến trại tạm giam hoặc là phòng dự thẩm. Mấy lần có nêu lên trong cuộc họp Đảng ủy, Đan Hùng Nghĩa đều kiên quyết phản đối, các lãnh đạo phòng còn lại cũng không thật tán đồng, cho rằng Đường Quân làm việc ở đội cảnh sát hình sự cũng rất tốt. Mình trong lúc đó cũng không thể tìm được cơ hội tốt hơn, chuyện cũng đành gác lại, không ngờ lần này có vấn đề lại đúng chuyện này. Hồng chuyện chỉ tại mình mềm lòng thôi.

Chỉ e trên đường Đường Quân cũng đã làm theo chỉ điểm của Đan Hùng Nghĩa bắt đầu thẩm vấn nhanh quả phụ Tù. Đặc biệt là nếu quả phụ Tù thật sự chủ động đầu thú thì vấn đề còn chưa rõ trong việc này sẽ ngày càng nhiều. Nghĩ đến đây Bào Vĩnh Quý liền thấy phiền lòng.

Không đợi Bào Vĩnh Quý hiểu rõ, ngoài cửa đã có tiếng bước chân dồn dập đi tới:

- Trưởng phòng Bào, có điện thoại của Bí thư Huyện ủy Lương!

Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý nhìn nhau ngơ ngác, chẳng lẽ Bí thư

Lương biết tình hình nhanh như vậy sao?

Sau khi nhận điện thoại, mặt Bào Vĩnh Quý vốn đen đỏ đã có phần trắng bệch hiểm thấy. Mà người đang cầm điện thoại nói chuyện với Lương Quốc Uy là Khúc Nguyên Cao sắc mặt đã sa sầm đến mức sắp đổ sụp, đúng là năm vận hạn, họa vô đơn chí!

Vĩnh Tế lại xảy ra chuyện lớn rồi.

Tổ công tác thị trấn Vĩnh Tế sáng hôm nay đến thôn Vĩnh Bình thúc giục thu thuế nông nghiệp và các khoản phí, vì để thúc trả hết nợ, có lấy của một hộ gia đình hai con heo. Hai vợ chồng họ nghĩ không thông, sau khi giao con cho người già trong gia đình, hai vợ chồng ở nhà uống thuốc trừ sâu tự sát. Hiện tại họ đang được đưa đi cấp cứu khẩn cấp ở trạm y tế quận, đến nay vẫn còn trong tình trạng hôn mê sâu, có thể tử vong bất cứ lúc nào. Biết được tin này hơn một trăm hộ nông dân thôn Vĩnh Bình đã vây quanh Ủy ban nhân dân thị trấn, đòi có một lời giải thích. Hơn nữa số lượng còn đang tăng nhanh, tình hình có thể sẽ mở rộng thêm một bước.

Lương Quốc Uy và Lý Đình Chương cũng đã đến Vĩnh Tế, yêu cầu huyện chỉ để lại một lãnh đạo, còn các lãnh đạo khác chỉ cần có mặt đều phải đến Vĩnh Tế. Đương nhiên các lãnh đạo ở đây dường như vô tình hay hữu ý mà không có Lục Vi Dân trong đó.

Vụ việc cây kiwi ở Hoài Sơn trực tiếp khiến cho Bí thư Huyện ủy Tân Nguyên Lễ bị cách chức, tấm gương hiện thực này bày rõ mồn một trước mắt. Mà không ngờ lúc này ở Song Phong lại xảy ra chuyện như vậy, thậm chí có khả năng tình hình sẽ còn tệ hại hơn. Dù là Khúc Nguyên Cao cố hết sức muốn ổn định tinh thần nhưng trong lòng cũng không thể không suy nghĩ, chẳng lẽ Bí thư Lương thực sự không qua nổi lần này?

Đây cũng phải là lần đầu tiên Khúc Nguyên Cao có dự cảm như vậy. Từ

năm ngoái Tôn Chấn đến Song Phong khảo sát nghiên cứu điều tra đã không chút khách sáo mà phê bình bộ máy của Song Phong, trong lòng Khúc Nguyên Cao đã mơ hồ có dự cảm không được tốt lắm.

Bí thư Lương là người ở tuyến nào lên ông ta đương nhiên biết rõ. Phó bí thư Địa ủy Lê Dương Đường Văn Trung với Bí thư Lương là chiến hữu, luôn nói là y sẽ đến địa khu Phong Châu làm Chủ tịch địa khu, kết quả là y bị giữ lại Lê Dương. Bên Phong Châu phần lớn các lãnh đạo đều là từ tỉnh và nơi khác đến, toàn bộ bộ máy trừ Hạ Lực Hành, Chủ nhiệm ủy ban Kỷ luật Kha Đồng Bảo và ba người từ Bí thư Huyện ủy lên ra, tất cả đều là người từ nơi khác đến.

Tuy nói bây giờ quan hệ của Bí thư Lương và Phó bí thư Cầu đã thân thiết hơn không ít. Nhưng đã xảy ra chuyện kiểu này, hơn nữa nếu thật sự chuyện đã bị làm lớn, không thu xếp được thì đừng nói là Cầu Trị Lương, mà là Lý Chí Viễn nếu muốn bảo vệ ông ta trước tiên cũng phải xem xét xem mình có thể thoát được hay không.

Liên tưởng đến thái độ của Tôn Chấn với Lương Quốc Uy, còn có một người cũng có thái độ khá là lạnh nhạt với Lương Quốc Uy, đó là Trưởng ban tổ chức đương nhiệm An Đức Kiện.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Có Lẽ Chính Là Bom Tấn

Khúc Nguyên Cao cảm giác dường như mình chạy trời cũng không khỏi nắng, chuyện nếu như đã bị làm lớn, dù sao cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Nếu đến Lương Quốc Uy cũng không chạy thoát được thì một Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật như mình sẽ có được kết cục tốt đẹp sao?

Lục Vi Dân hoàn toàn không ngờ hôm nay lại “muôn màu muôn vẻ” như thế. Đầu tiên là một Bí thư Quận ủy chết một cách kì lạ, thậm chí có thể là bị mưu sát. Mà kẻ mưu sát lại là người có quan hệ nhập nhằng với người bị hại, lại còn là một người đàn bà nổi tiếng. Sau đó là nhiều chuyện liên quan còn lớn hơn kéo theo. Huyện Song Phong rốt cục là thế nào? Trong ấn tượng của Lục Vi Dân hơn một năm nay, huyện Song Phong vẫn khá ổn định. Tuy rằng phát triển kinh tế có chút lạc hậu nhưng chí ít thì cục diện xã hội vẫn khá ổn định, sao bỗng chốc lại có thể náo loạn ghê gớm thế này?

Sau khi Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý thương lượng chỉ có thể ủy thác cho Lục Vi Dân ở lại, để Ba Tử Đạt và Lục Vi Dân xử lý vụ của Chu Minh Khuê. Còn hai người bọn họ sẽ đưa theo tất cả lực lượng có thể điều động ở phòng Công an đến Vĩnh Tế.

Có lẽ thời gian quá ngắn, Lục Vi Dân cảm giác được Khúc Nguyên Cao hình như đang định giải thích với mình điều gì đó. Nhưng đại khái ông ta cho rằng chưa đưa mẹ con quả phụ Tùy về được nên tình hình cụ thể còn chưa rõ lắm, cho nên cứ do dự mãi. Cuối cùng ông ta chỉ quăng lại một câu có tình hình gì thì thông báo kịp thời cho ông ta rồi vội vàng đi mất.

Khi chỉ còn lại Ba Tử Đạt và Lục Vi Dân, Ba Tử Đạt mới tự giới thiệu. Y đi lính cùng với Đồng Lập Trụ, đều là lính năm 72, hơn nữa còn làm lính ở, sau khi trở về vào phòng Công an làm việc, chỉ có điều là một người ở Nam Đàm, một người ở Song Phong.

Lục Vi Dân lúc này mới bình tĩnh, Đồng Lập Trụ có nói anh ta có một chiến hữu có quan hệ không tồi làm ở phòng Công an huyện Song Phong. Lúc đó vì Lục Vi Dân mới nhận được thông báo, không có tinh thần suy xét những việc khác, muốn đợi khi đến mình thu xếp ổn thỏa ở Song Phong rồi mới liên lạc. Hắn cũng không quá để ý, không ngờ chiến hữu mà Đồng Lập Trụ nói lại là Phó phòng Công an huyện Song Phong.

Lúc trước Ba Tử Đạt cũng nhận được điện thoại của Đồng Lập Trụ, nói y có một người anh em rất thân thiết từ thành phố đến Song Phong làm việc. Ba Tử Đạt cũng không thật để ý, không ngờ là người anh em đó của Đồng Lập Trụ chẳng những là đến làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, mà còn trẻ như vậy, cách mình gần như cả một thế hệ.

Có mối quan hệ này của Đồng Lập Trụ, quan hệ của Lục Vi Dân và Ba Tử Đạt lập tức gần hơn không ít. Lục Vi Dân cũng gọi điện cho Đồng Lập Trụ, hai người lần lượt nói chuyện với anh ta một hồi. Sau khi gác điện thoại, hắn và Ba Tử Đạt về cơ bản đã trở thành bạn bè không có gì phải giấu. Tuy chưa dám nói là thành thật với nhau nhưng hai người cũng đều ý thức được sẽ củng cố quan hệ song phương.

Khi các cán bộ công an đi đến Xương Châu bắt mẹ con quả phụ Tùy đưa họ về đến phòng Công an huyện đã là sáu giờ chiều.

Đám cảnh sát của phòng Công an huyện gần như ngựa không ngừng vó chạy về từ Xương Châu, ngoại trừ nhân viên bắt buộc phải ở lại phụ trách thẩm vấn thì những người khác đều chưa kịp uống một ngụm trà đã vội vàng tới Vĩnh Tế.

Tình hình bên kia còn chuyển biến xấu hơn, số nông dân tụ tập ở ngoài Ủy ban nhân dân thị trấn Vĩnh Tế đòi giải thích đã lên đến hơn 500 người. Phòng Công an địa khu Phong Châu cũng đã điều động khẩn cấp một trăm cảnh sát chi viện cho Song Phong. Còn Chủ tịch địa khu Tôn Chấn và Phó bí thư Địa ủy Cầu Trị Lương, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Địa ủy Chu Bồi Quân, Phó chủ tịch địa khu Tang Minh cũng đều đã tới Song Phong, lập một tổ lãnh đạo lâm thời giải quyết sự việc Song Phong.

Có thể nói đây là sự kiện mang tính tập thể lớn nhất từ khi địa khu Phong Châu thành lập đến nay. Hơn nữa do phương pháp làm việc của chính quyền cơ sở không đúng cho nên mới làm phát sinh chuyện như vậy.

Dù là Lý Chí Viễn hay là Tôn Chấn thì cũng lần đầu tiên gặp phải chuyện kiểu này. Điều này cũng tạo thành một thử thách cực lớn cho bộ máy Ủy ban nhân dân địa khu nhiệm kỳ này.

Mặc dù Lục Vi Dân đang ở phòng Công an huyện nhưng cũng thông qua Ba Tử Đạt không ngừng liên hệ với đồn công an Vĩnh Tế nên bất cứ lúc nào cũng nắm được động thái bên đó. Tuy Lương Quốc Uy không cho mình qua đó nhưng với trách nhiệm và nghĩa vụ của một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Lục Vi Dân thấy mình cũng phải chú ý hết thủy. Có thể nói một Ủy viên thường vụ như hẳn trước khi được phân công công việc rõ ràng thì bất cứ chuyện gì đều không liên quan đến mình, bất cứ chuyện gì cũng đều liên quan đến mình, chính là xem mỗi người nhìn nhận thế nào.

Lúc chiếc xe Cát Xương bắt được mẹ con quả phụ Tùy từ Xương Châu tiến vào sân phòng Công an, một chiếc xe jeep biển Bắc Kinh 212 cũng bám theo sau rồi tiến vào sân. Lục Vi Dân để ý thấy ánh mắt của Ba Tử Đạt có phần phức tạp.

Nhảy từ trên xe xuống là một người trung niên khỏe mạnh, gần như không nói gì mà chỉ khoát tay, các cảnh sát hình sự phụ trách dẫn đội liền đưa hai

người đàn bà này vào sân sau.

- Ủy viên thường vụ Lục, chúng ta xuống đi, Chính ủy Đan cũng đã trở về Oa Cố, có lẽ bọn họ gặp nhau ở Oa Cố.

Ba Tử Đạt đứng từ trên lầu chỉ xuống, giới thiệu với Lục Vi Dân:

- Kia chính là Chính ủy Đan.

- Ừ, đi thôi. Chủ nhiệm Khúc ủy thác chuyện này cho tôi, tôi phải cố gắng hết sức, đúng không nào?

Lục Vi Dân gật đầu, cùng đi với Ba Tử Đạt xuống lầu.

Theo sự giới thiệu của Ba Tử Đạt, Đan Hùng Nghĩa cũng không phải xuất thân từ công an, mà là giữa chừng mới chuyển nghề. Tuy nhiên trong phòng Công an, ông ta vẫn tương đối có uy tín, trong thời gian làm Phó phòng được phụ trách việc dự thẩm trong thời gian dài, mối quan hệ với viện kiểm sát và tòa án cũng phối hợp tương đối nhịp nhàng. Các vụ bắt bớ, khởi tố trong phòng mấy năm nay đều diễn ra tương đối thuận lợi, cho nên cũng lấy được lòng của đám người làm hình sự trong phòng.

Lục Vi Dân cảm thấy thực ra đến Ba Tử Đạt cũng rất có cảm tình với Đan Hùng Nghĩa. Mà Ba Tử Đạt lại là từ Đội trưởng đội cảnh sát Hình sự lên, Đội trưởng đội cảnh sát Hình sự hiện nay là Đường Quân chính là cấp phó dưới quyền khi Ba Tử Đạt làm Đội trưởng.

Đan Hùng Nghĩa sắp xếp người của đội Cảnh sát Hình sự lập tức tiến hành thẩm vấn nhanh. Thoáng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, đang định nghỉ ngơi một chút thì lại thấy Ba Tử Đạt đưa một người thanh niên xuống lầu, không, không hẳn là đưa theo, mà là đi cùng. Điều này khiến y có phần ngạc nhiên. Không phải là Vĩnh Tế có chuyện sao? Sao Ba Tử Đạt - tâm phúc của Bào Vĩnh Quý lại không đi Vĩnh Tế mà vẫn ở lại trong phòng? Lập tức anh ta

có chút cảnh giác.

- Ba Tử, sao anh không đi Vĩnh Tế. Trưởng phòng Bào các anh chẳng phải đều đến Vĩnh Tế rồi sao? Tình hình bên đó thế nào rồi?

Không đợi Ba Tử Đạt nói chuyện, Đan Hùng Nghĩa đã lên tiếng trước đối phương, trầm giọng nói:

- Loại chuyện tập thể kiểu này này, anh là Phó phòng phân công quản lý trị an sao có thể không ở hiện trường? Như thế không được. Trưởng phòng Bào tuổi cũng đã lớn, sức khỏe không đủ, anh phải đi giúp Trưởng phòng Bào chống đỡ, tôi đề nghị anh vẫn nên đi tới đó ngay đi.

- Chính ủy Đan, tuần này tôi trực ban. Trưởng phòng Bào bảo tôi không cần đi Vĩnh Tế, ông ấy và Chủ nhiệm Khúc đã qua đó, để tôi ở lại, giúp anh xử lý vụ án Chu Minh Khuê cho tốt. Cho nên...

Ba Tử Đạt cười khổ trong lòng. Chính vì mình không đến hiện trường đã bị Trưởng phòng Bào mắng cho một trận xối xả, bây giờ Chính ủy Đan sao lại cũng có bộ dạng ngạo mạn hơn người như thế. Anh nghĩ là tôi muốn ở lại chỗ này sao?

- Được rồi. Tôi được phân công quản lý hình sự, vụ án này tôi đích thân phụ trách, tình hình thế nào tôi sẽ báo cáo trực tiếp với Trưởng phòng Bào. Tôi thấy anh vẫn nên đến Vĩnh Tế đi, lúc tôi từ Oa Cốt đi đã gọi điện hỏi, tình hình bên đó rất nghiêm trọng. Các lãnh đạo Ủy ban nhân dân Địa khu đều đến hết rồi, anh trực ban, bên nào nặng, bên nào nhẹ, chẳng lẽ anh không phân biệt được sao? Chuyện bên này đã có tôi, anh nên đến Vĩnh Tế thì hơn.

Sắc mặt của Đan Hùng Nghĩa rất nghiêm túc, nói không để cho người khác biện luận.

Ba Tử Đạt bị y nói cho mấy câu mà không biết nên nói thế nào nữa. Đan

Hùng Nghĩa này rất không đơn giản, LụcVi Dân thấy rất thú vị. Hãn hiều được phòng Công an này cũng là ao sâu nước đục, đồng thời cũng thấy trong này có càng nhiều bí mật huyền ảo.

Nghe thấy người bên cạnh nhè nhẹ ho khan một tiếng, dường như là nhận được một ám hiệu gì đó, Ba Tử Đạt lúc này mới bừng tỉnh ngộ. Mục đích Trưởng phòng Bào để mình ở lại đây là để giám sát và trợ giúp. Vị Ủy viên thường vụ Lục này mới chính là lưỡi dao sắc bén để đối phó với Đan Hùng Nghĩa, nếu thực sự có xảy ra vấn đề gì thì Ủy viên thường vụ Lục cũng là lá chắn tốt nhất.

- Đúng rồi, Chính ủy Đan, anh có thể còn chưa biết vị này. Để tôi giới thiệu một chút, vị này là Ủy viên thường vụ Huyện ủy mới đến Lục Vi Dân, chịu sự ủy thác của Bí thư Lương, giúp Chủ nhiệm Khúc đến đây để tìm hiểu và hỗ trợ xử lý vụ án Chu Minh Khuê.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Quả Pháo Thứ Nhất Của Song Phong

- Lúc Chủ nhiệm Khúc đi, đã ủy thác toàn quyền lại cho Ủy viên thường vụ Lục bám sát xử lý vụ án này. Ủy viên thường vụ Lục, đây là Chính ủy Đan.

Ba Tử Đạt giới thiệu xong, thân nhiên lui về sau một bước rồi đẩy Lục Vi Dân lên.

- Xin chào Chính ủy Đan, tôi là Lục Vi Dân.

Hắn tiến lên một bước bắt tay Đan Hùng Nghĩa. Bắt đầu từ bây giờ hắn chính thức tiến vào biên giới va chạm của hai vòng tròn như ẩn như hiện biến đổi liên tục của huyện Song Phong.

- Ủy viên thường vụ Lục, xin chào, hoan nghênh anh đến phòng Công an chúng tôi chỉ đạo công tác.

Đan Hùng Nghĩa cũng kịp thời phản ứng lại. Hai ngày trước có nghe thông gia nói có một vị Ủy viên thường vụ Huyện ủy rất trẻ tuổi mới đến huyện. Hắn trước kia là thư kí của Bí thư Hạ, cũng là Trưởng phòng Tổng hợp Văn phòng Địa ủy, nhưng y cũng không để ý nhiều lắm.

Thư kí của Bí thư Địa ủy xuống đây, khẳng định là chờ đợi thăng chức, nhưng thông gia sau đó nói đây không phải như vậy, mà là thực sự xuống địa phương nhậm chức. Tất cả các quan hệ đều chuyển sang đến huyện, hộ khẩu cũng đã chuyển qua, nói cách khác xem như là người của Song Phong, khiến y có chút hứng thú. Nhưng thông gia lại nói Lương Quốc Uy gạt vị Ủy viên

thường vụ mới này sang một bên, không sắp xếp công tác. Xem ra vị Ủy viên thường vụ mới này không được thuận mắt rồi.

Không ngờ hôm này lại gặp mặt thế này. Ba Tử Đạt còn nói là hẳn chịu sự ủy thác của Khúc Nguyên Cao ở lại phòng để xử lý vụ án của Chu Minh Khuê. Một tên nhãi ranh như vậy mà cũng dám nói đến chuyện xử lý vụ án này sao? Đan Hùng Nghĩa cảm thấy có chút buồn cười? Hẳn thì có thể xử lý cái gì? Làm án là nghiệp vụ của phòng công an, đến lượt hẳn khoa chân múa tay sao? Hẳn đến tư cách nói chen vào cũng không có.

- Ha ha, Chính ủy Đan, chỉ đạo công việc thì tôi không dám, tôi cũng chỉ là không có trâu bắt chó đi cày. Chủ nhiệm Khúc đã đi Vĩnh Tế, vốn là tôi và ông ấy chịu sự ủy thác của Bí thư Lương đến để xử lý vụ án của Chu Minh Khuê. Nhưng chuyện bên Vĩnh Tế cũng nguy cấp, cho nên Chủ nhiệm Khúc đã ủy thác hoàn toàn quyền cho tôi hỏi vụ án này. Tôi vừa mới đến Song Phong cũng còn chưa tình hình ở đây. Nhưng Chính ủy Đan cũng biết Chu Minh Khuê là Bí thư Quận ủy có thâm niên của huyện chúng ta, tầm ảnh hưởng không nhỏ. Chuyện này nhất định sẽ khiến xã hội chú ý không ít, cho nên huyện cũng khá là coi trọng, yêu cầu nắm bắt tình hình bất cứ lúc nào, xin Chính ủy Đan hiểu cho.

Lục Vi Dân nói khá là khách khí, nhưng trong lời nói lại thể hiện đủ sức nặng. Không phải Lục mỡ tôi muốn làm gì, Lục mỡ tôi cũng là mới tới, nhưng tôi đã hỏi, thì là đại diện cho Huyện ủy, có tình hình gì muốn giấu là không được.

- Ủy viên thường vụ Lục nói quá lời rồi, có điều vụ án này còn đang trong giai đoạn điều tra ban đầu, e rằng có một số tình hình vẫn cần phải thẩm tra kỹ hơn một chút, tình hình cụ thể hiện nay e rằng vẫn chưa nói được gì.

Ánh mắt của Đan Hùng Nghĩa cuộn cuộn, đón ánh mắt của Lục Vi Dân, nói rất thản nhiên.

- Vậy thì Chính ủy Đan chắc có thể báo cáo tình hình trước mắt đang nắm được đi.

Lục Vi Dân thấy đối phương ngạo mạn như vậy cũng không khách sáo nữa, thái độ của hắn cũng cứng rắn, mạnh mẽ hơn:

- Huyện ủy rất chú ý đến chuyện này, yêu cầu phải nắm tiến triển bất cứ lúc nào. Chịu sự ủy thác của Bí thư Lương và Chủ nhiệm Khúc, tôi cũng cần nắm bắt được tình hình các phương diện bất cứ lúc nào, bao gồm thông qua đương sự trực tiếp tìm hiểu tình hình.

Đan Hùng Nghĩa ngẩn người ra, y thật không ngờ đối phương lại có thái độ cứng rắn, mạnh mẽ như vậy, không chú ý tí nào đến sự lãnh đạm và từ chối của mình.

- Ủy viên thường vụ Lục, tôi nghĩ có thể anh đã hiểu lầm rồi. Ý của tôi là chuyện bây giờ còn chưa rõ ràng, tình hình vụ án nắm giữ được cũng không chuẩn xác, chúng tôi còn phải thẩm tra phân tích tiếp. Khi các điều kiện hoàn thiện phòng Công an nhất định sẽ báo cáo tình hình vụ án với Huyện ủy.

Đan Hùng Nghĩa cũng không lùi bước chút nào. Căn cứ vào tình hình nắm được trước mắt, khả năng quả phụ Tùy cố tình giết người là rất lớn. Mà trên đường khi Đường Quân và quả phụ Tùy nói chuyện, bà ta cũng để lộ ra mỗi cảm giận tột cùng với Chu Minh Khuê, cũng có khả năng liên quan đến việc Chu Minh Khuê cưỡng hiếp người đàn bà này. Hơn nữa có khả năng y cũng có ác ý với cô con gái của quả phụ Tùy, thế mới khiến quả phụ Tùy nảy sinh ý muốn giết người.

Nếu đã như vậy, vấn đề của Chu Minh Khuê không chỉ đơn giản là quan hệ nam nữ nữa, mà chính là kẻ khả nghi phạm tội. Một kẻ vô lại ức hiếp người khác như vậy sao có thể đường hoàng đề bạt làm Bí thư Quận ủy? Chu Minh Khuê còn có vấn đề khác tương tự hay không, tìm thấy khe hở này, có

lẽ sẽ làm bại lộ cả một hố đen lớn. Làm Huyện ủy nên nhận trách nhiệm như thế nào đây?

Trước khi trở về, thông gia đã gọi điện thoại cho mình, khi mình trả lời điện thoại, thông gia nói cần phải đào sâu điều tra căn nguyên vụ án, tìm ra nguyên nhân chính xác khiến Chu Minh Khuê tử vong. Đương nhiên là Đan Hùng Nghĩa hiểu thâm ý trong đó, quan hệ Chu Minh Khuê và Lương Quốc Uy trong huyện không ai không biết, điều này có lẽ chính là một quả bom tấn.

- Hoàn thiện cũng được, không hoàn thiện cũng được, tôi vừa nói rồi, tôi cần nắm giữ tình hình tiến triển của vụ án bất cứ lúc nào. Hoàn thiện thì báo cáo hoàn thiện, không hoàn thiện thì báo cáo không hoàn thiện. Hãy nhớ Chính ủy Đan, phải là bất cứ lúc nào!

Lúc Vi Dân có chút nóng, Đan Hùng Nghĩa này rất có thành kiến với mình, căn bản là không nể mặt mình. Một khi đã như vậy thì cũng đừng trách đây không khách khí.

- Chính ủy Đan, mong anh hiểu cho, không phải Lục mỗ tôi muốn kiếm chuyện cho vui, mà Lục mỗ đến Song Phong chưa được mấy ngày, không biết ai, cũng không muốn trêu chọc ai. Nhưng Bí thư Lương đã giao việc này cho tôi, cũng dặn dò rõ ràng Chủ nhiệm Khúc và Trưởng phòng Bào, vậy thì Lục mỗ có quyền được hỏi, hơn nữa phải hỏi đến cùng.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng. Ba Tử Đạt không ngờ Lục Vi Dân còn trẻ người mà dám đột nhiên trở mặt, không chút khách sáo với Chính ủy Đan, ngay lúc đó y cứ trở mặt lên nhìn không biết nên nói gì.

Mấy vị cảnh sát khác đi từ trong phòng làm việc ra chưa nghe Ba Tử Đạt giới thiệu, lại thấy cảnh tượng này sờ sờ trước mắt, cũng không biết tên nhóc trông có vẻ mới tham gia công tác này là ai mà dám lớn tiếng làm càn với

Chính ủy Đan như vậy.

Đan Hùng Nghĩa cũng thật không ngờ tên Ủy viên thường vụ mới đến này mà dám trở mặt nhanh như vậy. Theo bản năng y có phần coi đối phương là nhân vật trợ thủ truyền lời cho Lương Quốc Uy và Khúc Nguyên Cao nên trong lời nói cũng vốn là không khách sáo. Nào ngờ hăn dám chơi bài ngửa, không chút nể mặt mình, nhất là khi có những cảnh sát nhân dân ở đây, điều này khiến cho y nổi giận.

- Rất xin lỗi, phóng Công an phá án có quy tắc phá án của phòng Công an, đây là chức trách mà pháp luật giao cho cơ quan công an trình sát, chí ít nói Ủy viên thường vụ Lục muốn nắm tình hình, tôi vẫn là câu nói kia. Điều kiện thích hợp thì đương nhiên có thể, điều kiện chưa thích hợp... vậy chỉ có thể xin chờ!

Đan Hùng Nghĩa cũng không phải là kẻ vừa. Tuy nhà thông gia của mình có nói Ủy viên thường vụ mới đến này không thật hợp với Lương Quốc Uy, thế nhưng thế trận đối phương bày ra trước mắt này lại khiến y có chút cảnh giác. Nắm hết thảy mọi thứ trong tay mới là ổn thỏa nhất... y không thể dễ dàng thỏa hiệp.

- Ồ, Chính ủy Đan, tôi có chút không rõ, chẳng lẽ phòng Công an này là một vương quốc độc lập, hoặc cũng có thể nói là bộ phận Hình sự độc chiếm thiên hạ? Huyện ủy lại không thể hỏi đến công việc của phòng Công an, vậy phòng Công an Huyện ủy còn có Đảng ủy hay không? Có còn do Đảng ủy lãnh đạo hay không?

Lục Vi Dân cũng thấy mình xem như gặp phải một tên giáo hoạt, hăn cũng không muốn đối đầu với đối phương... Nhưng đây là quả pháo thứ nhất từ khi mình đến Song Phong, cũng là thời khắc quan trọng để xây dựng hình ảnh bản thân, thậm chí có thể nói liên quan đến việc sau này mình có thể đứng vững ở huyện Song Phong này hay không, lúc này đến trời cũng không

chặn đường được.

- Phó phòng Ba, mời anh thuật lại nguyên văn lời Chủ nhiệm Khúc và Trưởng phòng Bào dặn dò trước khi đi. Nói với Chính ủy Đan của các anh, thái độ của Huyện ủy với chuyện này. Nếu như Chính ủy Đan không tin.. thì có thể lập tức gọi điện thoại để xác minh. Nếu như Chính ủy Đan vẫn cảm thấy Lục mỗ tôi không có tư cách hỏi trực tiếp đến vụ án này, thì tôi cũng nghi ngờ Đan Hùng Nghĩ anh có tư cách tiếp tục đảm nhận chức Phó bí thư Đảng ủy, Chính ủy phòng Công an huyện này hay không!

Lời nói như sóng sau đê sóng trước, dữ dội như nước thủy triều đập vào mặt... gần như ép cho Đan Hùng Nghĩ không thể thở nổi.

Những cảnh sát nhân dân xung quanh phòng làm việc bị cảnh trước mắt làm cho chấn động lặng ngắt như tờ, gồm cả Ba Tử Đạt.

- Đan Hùng Nghĩ không có tư cách làm Phó bí thư Đảng ủy, Chính ủy của phòng Công an này không phải người nào đó có thể định đoạt, mà là tổ chức định đoạt!

Đan Hùng Nghĩ cảm thấy hôm nay mình đối thoại với tên Ủy viên thường vụ mới tới ra chiêu không theo trình tự nào này thực là một thất sách lớn.

Nhưng bây giờ đâm lao thì phải theo lao, nếu lui bước dù chỉ một chút thì uy tín mình cực khổ gây dựng trong phòng Công an này lập tức sẽ sụp đổ một phần rất lớn.

- Đương nhiên! Một cán bộ cấp Trưởng phòng mà, tôi tin hội nghị thường vụ Huyện ủy vẫn có tư cách quyết định chuyện đi hay ở. Lục mỗ tôi chịu sự ủy thác của Bí thư Huyện ủy và Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật đến hỏi vụ án này, Chính ủy Đan... Anh có thể không coi Lục mỗ tôi ra gì, nhưng

hãy nhớ hôm nay Lục mỗ đến là vì việc công. Nếu như anh ngăn cản Lục mỗ tôi làm việc, vậy thì anh phải tin là Lục mỗ tôi có thể khiến những người muốn phối hợp cùng tôi đến phối hợp với tôi làm việc... Tôi cũng tuyệt đối tin tưởng trong phòng Công an huyện Song Phong còn rất nhiều người muốn làm công việc này!

Lục Vi Dân đứng khoanh tay đối diện với Đan Hùng Nghĩ, cười nhe răng, trong nụ cười lạnh lùng lộ ra ý dữ tợn, khiến đến Đan Hùng Nghĩ trong lòng cũng không kìm nổi thất lại.

Dường như lúc này Ba Tử Đạt mới tỉnh lại, vội vàng khuyên can Lục Vi Dân:

- Ủy viên thường vụ Lục, có thể cậu hiểu lầm rồi. Ý của Chính ủy là cơ quan công an phá án có quy tắc của cơ quan công an, có một số chứng cứ và tình hình đòi tư liên quan mà chỉ có các trinh sát mới được được nắm giữ. Chính ủy, anh cũng đừng để ý, hôm nay Ủy viên thường vụ Lục thực sự là được Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Khúc và Trưởng phòng Bào ủy thác toàn quyền đến đây hỏi chuyện này. Trưởng phòng Bào trước khi đi đã dặn dò chuyện này phải theo ý của Huyện ủy, do Ủy viên thường vụ Lục dẫn đầu phụ trách.

- Ba Tử Đạt, anh là lính Hình sự lâu năm, cũng rất rõ quy định tắc phá án trong phòng, đây là quy định của pháp luật, không thể vì người nào mà trái lệ được.

Đan Hùng Nghĩ biết chuyện hôm nay xem ra vị này là quyết tâm muốn tới chen chân vào, mà lại có Ba Tử Đạt giúp đỡ, mình e là không cách nào một tay nắm hoàn toàn tình hình vụ án này được. Cũng may đã đại khái nắm được tình hình căn bản, hơn nữa một ít chứng cứ cũng có phương hướng, không sợ bọn họ giở trò quỷ gì bên trong.

- Chính ủy, anh thấy như thế này được không? Tôi với Ủy viên thường vụ Lục tìm hiểu một chút một vài tình hình cụ thể và mức tiến triển của vụ án từ phía Đường Quân. Nếu như Đường Quân cảm thấy có chút tình hình không tiện lộ ra bên ngoài, tôi nghĩ tôi cũng không bị tính là người ngoài, tôi sẽ cân nhắc những điều nào có thể thông báo cho Ủy viên thường vụ Lục. Trách nhiệm đến đâu tôi chịu, anh cảm thấy thế nào?

Ba Tử Đạt cũng là một nhân vật nhạy bén, đã nghĩ ra một cách xử lý nhìn có vẻ điều hòa hai bên như vậy, nhưng lại thể hiện rõ thái độ muốn tham gia vào.

Đan Hùng Nghĩa cũng biết Ba Tử Đạt trước kia là Đội trưởng đội Hình sự, Đường Quân theo y đã nhiều năm, lại một lòng một dạ làm trinh sát, trong đầu căn bản là không có gì khác, sao có thể qua nổi mắt Ba Tử Đạt. Loại chuyện này chính mình cũng không thể nói cho Đường Quân rõ được, hơn nữa lúc này có nói cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Cũng may Đường Quân cũng là một người chính trực, điều này Đan Hùng Nghĩa tin, nếu Ba Tử Đạt có muốn giở trò cũng không thể.

- Ba Tử Đạt, anh đã tham gia đương nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng tôi vẫn kiên trì quan điểm kia, phải biết phân biệt trong ngoài, đừng vượt nguyên tắc.

Đan Hùng Nghĩa lui một bước, y cũng không muốn giở mặt hoàn toàn với Lục Vi Dân. Người này y còn chưa hiểu rõ, ngay cả thông gia của mình cũng không hiểu là bao. Ngoại trừ biết hẳn là thư kí của Bí thư Địa ủy tiền nhiệm, những điều khác cũng không biết được nhiều.

Lục Vi Dân cũng không để ý đến Đan Hùng Nghĩa nữa. Đã trở mặt rồi thì không cần giả bộ cầu hòa, có đôi khi dám cứng rắn, dám trở mặt thì bạn mới có thể giành được sự tôn trọng cần có.

Đan Hùng Nghĩa lên lầu, Ba Tử Đạt dẫn Lục Vi Dân đi ra khu làm việc của đội cảnh sát Hình sự ở sân sau.

Nơi này gần với trại tạm giam và trại tạm giữ thẩm tra, có các cảnh sát vũ trang đứng gác ở sát bức tường cao. Trên tường có hàng rào điện làm cho người ta có cảm giác u ám, giống như Tra Tử Động và Bạch Công Quán ở Trùng Khánh thời kỳ Quốc Dân Đảng.

Sau khi Ba Tử Đạt để Lục Vi Dân vào trong phòng làm việc Đội trưởng của mình trước kia, liền nhanh chóng làm theo ý của Lục Vi Dân, đi nắm tình hình, chỉ để hãn một mình trong phòng làm việc.

Mục đích của Đan Hùng Nghĩa đương nhiên là Lục Vi Dân rõ. Đó chính là muốn lợi dụng khả năng quả phụ Tùy cố ý giết người, bóc trần bộ mặt đơ bản của Chu Minh Khuê, làm khó dễ cho người đã đứng đằng sau để bặt y làm Bí thư Quận ủy Huyện ủy Oa Cổ.

Nếu như nói là ngày trước, có lẽ chuyện này cũng thực sự không có ảnh hưởng nhiều đến Lương Quốc Uy, nhưng hôm nay lại có chuyện ở Vĩnh Tế, đoán là nếu vụ án của quả phụ Tùy đi theo ý đồ của đội Cảnh sát hình sự, vậy thì hình ảnh tồi tệ được tạo thành có thể bị xử lý một phen, đúng là sẽ đánh một đòn sát thủ lên Lương Quốc Uy.

Vấn đề là trong chuyện này mình nên đứng trên lập trường gì? Đầu tiên là phải làm rõ điểm này, mới có thể chọn đúng góc độ trong việc xử lý chuyện này.

Đương nhiên những lời hay thì ai cũng nói, ân tình, thể diện cũng muốn mua. Lương Quốc Uy cũng không có thể mạnh như trong tưởng tượng, có lẽ trước kia là vậy. Nhưng hiện nay cảm giác mà Lục Vi Dân có là dường như uy tín và sức ảnh hưởng của y như ẩn như hiện, nhưng lại không thể ngăn nổi nó đang trượt dốc. Kinh tế Song Phong không khởi sắc là nhân tố lớn nhất.

Lục Vi Dân có thể tưởng tượng được bộ máy nhiệm kỳ này do Lý Chí Viễn và Tôn Chân cầm đầu e là hiện nay ruột gan cũng nóng như lửa đốt. Nếu trong vấn đề này ai không làm nổi một thứ gì đó ra hồn, chỉ e là kết quả đã được định trước.

Chính là nhân tố tiềm tàng này khiến cho Ủy ban nhân dân Địa khu bắt đầu trở nên có khuynh hướng với ứng cử viên của bộ máy Huyện ủy Song Phong. Uy tín và địa vị của Lương Quốc Uy sẽ bắt đầu trượt dốc, nhưng đây sẽ là một quá trình lâu dài và từng bước, trong lúc mấu chốt này, mình nên làm gì bây giờ?

Về mặt muốn nói lại thôi của Khúc Nguyên Cao lúc đi đã khắc sâu vào trí nhớ Lục Vi Dân, hy vọng mình có thể xử lý tốt chuyện này. Nhưng những chỉ đạo mang tính định hướng mà ông ta định ra cho mình cũng tương đương như là đề thi.

Bây giờ suy nghĩ vấn đề này có vẻ hơi sớm, nhưng Lục Vi Dân lại cảm giác mình phải tận dụng tốt cơ hội này, gây ấn tượng với mọi người với mức độ lớn nhất.

Đúng lúc suy nghĩ, thì bên ngoài hành lang có âm thanh truyền đến, là Ba Tử Đạt. Không biết đối phương sẽ mang đến cho mình bao nhiêu niềm vui hay thu hoạch bất ngờ đây.

- Tình hình thế nào rồi?

Thấy Ba Tử Đạt xông tới, Lục Vi Dân không kìm nổi hỏi:

- Có giống với phán đoán ban đầu của các anh không?

- Hài, một lời khó mà nói hết được, nhưng chuyện này từ góc độ phân tích khách quan là tình nghi nghiêm trọng. Điểm này không thể nghi ngờ được.

Ba Tử Đạt lắc đầu.

Lục Vi Dân nhú mày, nghe Ba Tử Đạt bắt đầu giới thiệu tình hình đã nắm được. Những thứ được tìm thấy ở nhà quả phụ Tùy không nhiều, nhưng lại rất có ích.

Dược tính của hai vại rượu thuốc rất nặng. Tuy không phải là chất độc gì, nhưng đối với những người vốn mắc bệnh huyết áp cao và bệnh tim như Chu Minh Khuê mà nói vốn dĩ là cấm kỵ. Với lại bản thân quả phụ Tùy lại là người không có văn hóa, mà lại tìm thấy hai cuốn sách giới thiệu về y học ở một hốc tối dưới gầm giường trong ngôi nhà. Trong đó phần về những điều mà người mắc bệnh tim cần phải kiêng lại được gấp góc đánh dấu, hơn nữa có thể nhìn thấy mấy trang sách đó đã bị lật đi lật lại nhiều lần.

Chu Minh Khuê và quả phụ Tùy qua lại với nhau ở

Oa Cố chẳng phải tin tức mới mẻ gì, vì vốn dĩ quan hệ gái trai ở Oa Cố vốn không nghiêm túc. Chu Minh Khuê là Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn, ngạo mạn, tự cao tự đại, cho mình là nhất ở cả một vùng Oa Cố. Trong mắt rất nhiều người y chơi gái tưởng chừng như một chuyện đương nhiên.

Khu Oa Cố gồm một thị trấn ba xã này như một hòn đảo hoang trợ trợ giữa nơi hẻo lánh tận cùng phía tây huyện Song Phong, cách huyện lỵ một trời một vực. Chu Minh Khuê không chơi gái mới là bất bình thường. Nếu không phải đường quốc lộ vừa vận đi qua Oa Cố, giao thông cũng coi là thuận tiện thì đối với người dân Song Phong mà nói Oa Cố này gần như có thể biến thành vương quốc độc lập.

Nếu không phải thanh danh của quả phụ Tùy quá lớn, đối lại là người khác, chỉ sợ cũng không có nhiều người quan tâm đến việc y lên giường với ai.

Cùng với việc xác minh xung quanh, quả phụ Tùy dùng cách mưu sát có chút đặc biệt này để giải quyết Chu Minh Khuê, không khỏi cũng khiến người ta khâm phục vì ý tưởng của cô ta.

- Ha ha, quả phụ Tùy quả thật không đơn giản, có thể nghĩ ra chiêu bài này. Số ông Chu nếu không phải là chết vì mã thượng phong, có sống thêm hai năm nữa thì vẫn phải vào nghĩa địa, bị bóc lột đến tận xương tủy mà... Miệng của rắn Thanh Trúc và ngòi ở đuôi của ong vàng đều không độc, lòng dạ đàn bà mới là độc nhất.

Ba Tử Đạt tấm tắc mãi không thôi.

- Quả phụ Tùy thừa nhận những sự thật này?

Lục Vi Dân vừa cân nhắc vừa suy nghĩ sức ảnh hưởng của việc này.

- Bà ta đã nói tại sao bà ta phải làm như thế chưa?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Nhiệm Vụ Chính Trị

- Sự thật còn ở đó, bà ta không nhận e rằng cũng không được. Tờ khai của người bào chế thuốc chứng minh bà ta biết rõ những điều cấm kị của loại rượu thuốc này... Ngoài ra, bà ta còn cố ý để người bào chế thuốc tăng được tính của thuốc, nói dối là người dùng thuốc nhờ bà đến chế rượu thuốc là người có sức khỏe rất tốt, chỉ tiếc là không có con nối dõi.

Ba Tử Đạt lắc đầu:

- Với thủ đoạn của bên Đường Quân, quả phụ Tùy sẽ không thể chống đỡ nổi. Theo phán đoán của tôi, gán cho bà ta tội cố ý giết người cũng chẳng có vấn đề gì.

- Tử Đạt, anh quá võ đoán rồi... rượu thuốc cũng được, sách cũng được, nhưng đây chỉ là chứng cứ gián tiếp, không thể chứng minh quả phụ Tùy có ý muốn đẩy Chu Minh Khuê vào chỗ chết. Có lẽ là Chu Minh Khuê thích kiểu này, để quả phụ Tùy tăng được tính của rượu, để ông ta càng có khí thế khi ở trên giường chăng? Các anh nói người như quả phụ Tùy hiếm gặp ở trên đời, là thiên hạ vô song, xem ra không chỉ là có chút nhan sắc mà thôi, chắc hẳn bản lĩnh chuyện giường chiếu cũng không thường. Nếu ông Chu muốn dùng sự thể hiện khi ở trên giường để chinh phục đối phương, có lẽ cần phải có biện pháp riêng? Còn chuyện quyển sách, ngộ nhờ quả phụ Tùy sợ xảy ra chuyện mà mua sách phòng thì sao?

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

Có chút hoài nghi trên nét mặt của Ba Tử Đạt, nghe ý kiến của đối

phương gần như muốn gỡ tội cho quả phụ Tù, đây là ý gì?

- Ủy viên thường vụ Lục, khả năng mà cậu nói cũng có... tuy nhiên theo kinh nghiệm phá án của cá nhân tôi thì không quá lớn. Khả năng lớn hơn phù hợp với suy luận tôi đã nói lúc trước. Tôi nghĩ đội cảnh sát Hình sự của chúng tôi có thể xem xét thông qua khẩu cung của hai mẹ con quả phụ Tù để xác nhận.

Ba Tư Đạt nói một cách chắc chắn.

- Ừm. Đúng rồi... Căn cứ vào suy đoán của anh, anh vẫn chưa nói vì sao quả phụ Tù phải làm vậy với Chu Minh Khuê?

Lục Vi Dân gật đầu, hỏi đến vấn đề mấu chốt:

- Tính ra Chu Minh Khuê cũng đã làm Bí thư Quận ủy ở Oa Cố nhiều năm rồi, và qua lại với quả phụ Tù cũng đã được mấy năm, vậy tại sao quả phụ Tù lại đột nhiên nảy ra ý đồ giết người?

- Điểm này bên Đường Quân đang thẩm vấn quả phụ Tù, nhưng bên họ nói có thể có liên quan tới việc Chu Minh Khuê có ý đồ bất chính với con gái của quả phụ Tù.

Trong lời nói của Ba Tư Đạt chứa đầy sự căm ghét đối với Chu Minh Khuê:

- Chu Minh Khuê qua lại với quả phụ Tù từ ba năm trước. Còn vì sao ông ta lại qua lại với quả phụ Tù, bên Đường Quân vẫn đang thẩm vấn. Có điều lúc ở trên xe quả phụ Tù có nói một câu đại loại là loại súc sinh đó đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.

Loại súc sinh đó đáng lẽ phải chết từ lâu rồi? Tim Lục Vi Dân bỗng nhiên nhảy dựng lên, liên tưởng tới câu nói Bào Vĩnh Quý trong lúc vô tình đã nói

ra. Chu Minh Khuê mấy năm nay không biết đã hại biết bao cô gái còn trinh tiết, chết trên bụng của quả phụ Tùy cũng là chết đúng chỗ. Theo cách nói của địa khu Phong Châu, nếu là hai bên nam và nữ đều tình nguyện thì không thể nói là làm hại những cô gái còn trong trắng được. Ý cũng chính là ở phương diện này Chu Minh Khuê có vấn đề lớn, hơn nữa phòng Công an thậm chí cũng đã có được một số thứ của Chu Minh Khuê, tuy nhiên xuất phát từ đủ loại nguyên nhân chúng có thể đã bị lấp liếm đi.

Nếu Chu Minh Khuê bị lộ ra trước lúc chết có vô cùng nhiều vấn đề, thậm chí là cả cơ quan công an cũng đã nắm được một số tình hình, thì....

Lục Vi Dân cảm thấy đầu của mình có chút lớn hơn. Bị cuốn vào chuyện này không chỉ một thoáng đã đẩy bản thân mình lên tuyến đầu của cuộc đối đầu giữa hai bên, mà thái độ hiện tại của bản thân cũng sẽ đem lại rất nhiều biến số.

-Tử Đạt, tôi muốn tiếp xúc trực tiếp với hai mẹ con quả phụ Tùy, tìm hiểu tình hình một chút, anh thấy thế nào?

Lục Vi Dân suy nghĩ một lát rồi thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

- Bây giờ? E rằng không được, nhóm Đường Quân vẫn đang thẩm vấn, ít nhất cũng phải hai tiếng đồng hồ nữa. Ừm, cũng khó giải thích với phía Chính ủy Đan.

Ba Tử Đạt có chút khó xử.

- Không sao, tôi có thể đợi. Phía Đan Hùng Nghĩa anh không cần phải bận tâm, ban nãy y cũng chỉ là con vịt đã luộc chín mà vẫn cứng miệng thôi. Y không thể làm khó tôi thêm nữa, anh yên tâm, những người này đều là người thông minh.

Lục Vi Dân nói rất tự tin.

Trong lúc đang nói thì máy nhắn tin của Lục Vi Dân réo chuông, hẳn còn tưởng là Khúc Nguyên Cao gọi đến hỏi tình hình. Liếc nhìn số điện thoại, có vẻ không phải số điện thoại bên Vĩnh Tế mà là của nội thành huyện lỵ Song Phong.

Hắn bấm số gọi lại, không ngờ lại là điện thoại của Lỗ Đạo Nguyên.

Lỗ Đạo Nguyên chính là phóng viên địa phương ở Phụ Đầu không được mọi người hoan nghênh, nhưng lại thành công ngay lần đầu dựa vào một bài “Tình trạng phân bổ bữa, tập trung vốn vô tổ chức khi nào mới kết thúc” trong số báo ra mắt “Tình hình Phong Châu”. Bài báo này thu hút được sự coi trọng cao độ của Ủy ban nhân dân, đặc biệt là Bí thư Địa ủy Hạ Lực Hành đã bình luận riêng cho bài báo này, cho rằng bài báo này đã điều tra phân tích rất kỹ càng từ nguyên nhân đến hiện trạng tình trạng phân bổ bữa, tập trung vốn vô tổ chức ở vùng nông thôn địa khu Phong Châu, có ý nghĩa gợi mở quan trọng đối với công tác tiếp theo ở nông thôn của Ủy ban nhân dân. Kết quả là danh tiếng của Lỗ Đạo Nguyên cũng lên theo, chỉ có điều vấn đề biên chế của y vẫn chưa được giải quyết, do vậy mà Lỗ Đạo Nguyên hết sức phiền não.

Lúc Lục Vi Dân rời khỏi văn phòng Địa ủy để giúp Lỗ Đạo Nguyên giải quyết vấn đề khó khăn này, vì hẳn cảm thấy “Tình hình Phong Châu” cần một phóng viên địa phương có thể chịu khổ, chịu bỏ công sức đi tìm đề tài như thế. “Tình hình Phong Châu” muốn duy trì sự thú vị khiến người ta kinh ngạc hiện có thì nhất định phải tiếp tục tìm kiếm những đề tài hay. Theo lời của Lục Vi Dân, đó chính là phải khiến cho lãnh đạo sau xem hết một kì đều phải có cảm giác nguy cơ đang rình rập, đồng thời lại lo lắng số tiếp theo sẽ có vấn đề phiền phức nào khác được đưa ra.

Đồng Như Thuận mặc dù là cây bút không tồi nhưng khả năng trong việc chọn đề tài, tìm hiểu điều tra thực tế hay việc tiếp xúc với nhân dân thì còn kém xa. Lỗ Đạo Nguyên vừa may lại có thể bổ sung chỗ thiếu sót này, do đó Lục Vi Dân ra sức tiến cử Lỗ Đạo Nguyên trước mặt An Đức Kiện, đồng thời

nói ra hết ý kiến của mình. An Đức Kiện nghe theo ý kiến của Lục Vi Dân, sau cùng để Lỗ Đạo Nguyên chui ra khỏi ổ gà Phụ Đầu đến tổ phượng hoàng Tổng hợp văn phòng Địa ủy.

- Anh nói sao? Có thể sự việc sẽ bị làm to lên?

Lục Vi Dân giật nảy mình. Con người Lỗ Đạo Nguyên này không hơi quá thần thông quảng đại. Việc ở Vĩnh Tế mà y có thể biết rõ không kì lạ, sự việc làm to đến mức này, không ít người bên Địa ủy nhất định đã biết.

- Trưởng phòng Lục, tôi vừa nhận được điện thoại. Người vợ của cặp vợ chồng bên Vĩnh Tế đã chết, trong thôn đã toán loạn cả lên. Lại nghe nói cán bộ lãnh đạo địa khu cũng đã đến Song Phong cho nên người trong thôn đều gào thét đòi đem người già và trẻ nhỏ cùng tới ở lì tại Ủy ban nhân dân thị trấn, đòi một lời giải thích.

Giọng của Lỗ Đạo Nguyên trong điện thoại lúc cao lúc thấp.

- Sao? Cậu không có mặt ở hiện trường, tôi còn tưởng những việc này cậu không thể trốn được chứ?

- Tôi có chuyện khác. Đúng rồi, sao anh lại biết rõ những chuyện này? Có người tiết lộ cho anh ư?

Lục Vi Dân cảm thấy chuyện này có chút khó tin.

- Hả, Trưởng phòng Lục, Lỗ Đạo Nguyên tôi tuy nói có chút danh tiếng rồi nhưng cũng không phải thiên lý nhãn hay thuận phong nhĩ. Bà xã tôi mất ở Vĩnh Tế, là người cùng thôn với những người kia, phải nói còn có chút quan hệ họ hàng. Em họ tôi cũng lấy chồng ở đó.

Lỗ Đạo Nguyên trong điện thoại cũng cảm thấy nói không được rõ ràng:

- Thôi tốt xấu gì thì tôi cũng có chút tiếng tăm, người nhà mẹ vợ bên đấy có chuyện gì cũng tìm tôi hỏi han, nhờ giúp tìm cách giải quyết. Như thế chẳng phải sẽ biết hay sao?

Lục Vi Dân vừa nghe những lời này đã hiểu ngay:

- Được rồi, không phải nói nữa. Anh Lỗ, anh lập tức qua đây, tôi đợi anh ở phòng Công an huyện.

Mười lăm phút sau Lỗ Đạo Nguyên đã ngồi xe xích lô đến, vẫn điệu bộ ấy, cặp một túi công văn. Chỉ có điều, cặp giả da nửa mới nửa cũ dùng khi được điều tạm tới văn phòng Địa ủy đã được thay bằng cặp da thật mới tinh bây giờ. Y mặc thêm bộ áo jacket đã có chút phong thái của cán bộ văn phòng Địa ủy.

- Trưởng phòng Lục, ha ha, gọi nhầm rồi, phải gọi là Ủy viên thường vụ Lục. Việc lớn thế này sao anh không tới hiện trường? Huyện đã phân công công tác cho anh rồi chứ?

Lỗ Đạo Nguyên vội xuống trả tiền xe rồi chạy vào nhanh như chớp. Trước mặt Lục Vi Dân y cũng không dám tỏ vẻ gì. Phải nói thật, Lục Vi Dân cũng coi như là Bá Nhạc, là ân nhân của y.

- Không nói những lời vô nghĩa nữa. Người dân Vĩnh Tế đều đã liên hệ với anh rồi sao?

Lục Vi Dân mắt sáng như đuốc, nhìn thẳng vào đối phương.

- Sự việc không thể để bị làm to. Anh có chắc chắn sẽ làm yên lòng những người dân bên đó?

Lỗ Đạo Nguyên vừa nghe mồ hôi đã chảy ra, lắc đầu như trống bỏi:

- Trưởng phòng Lục, dù sao cậu cũng đừng hại tôi, tôi muốn tiết lộ cho cậu tin này, không có ý gì khác. Những chuyện như thế này tôi không dám chen vào, đến cuối cùng bên nào xảy ra chuyện cũng đều không dứt tay ra được.

- Bớt nói linh tinh đi! Anh Lỗ, tôi nói cho anh biết, chuyện ngày hôm nay anh xen vào thì xen vào mà không muốn xen vào cũng phải xen vào! Tôi đã gọi điện cho Chủ tịch Địa khu Tôn báo cáo tình hình của anh. Đây là nhiệm vụ chính trị, ông không được khước từ!

Lục Vi Dân khoát tay không chút khách khí:

- Lập tức đi cùng tôi đến Vĩnh Tế!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Lên Sân Khấu

Lục Vi Dân nhờ một chiếc xe ở chỗ Ba Tử Đạt đưa hăn và Lỗ Đạo Nguyên đi Vĩnh Tế.

Trang thiết bị của phòng Công an huyện không được tốt lắm. Đội cảnh sát Hình sự cũng chỉ có hai chiếc xe cũ nát, một chiếc Bắc Kinh Jeep 212, chiếc còn lại là chiếc xe Sa Dương loại lớn của nhà máy lắp ráp ô tô Xương Châu sản xuất. Còn có hai chiếc xe gắn máy ba bánh của cảnh sát đã hợp thành toàn bộ trang thiết bị của đội cảnh sát Hình sự.

Trước lúc đi, Lục Vi Dân gọi điện cho An Đức Kiện, may mà An Đức Kiện vẫn còn ở cơ quan, hăn báo cáo tình hình một lượt. An Đức Kiện không nói gì, chỉ bảo rằng trước khi Địa ủy chưa có văn bản chính thức miễn chức của Lương Quốc Uy, y vẫn hoàn toàn xứng đáng là nhân vật số một của huyện Song Phong, ý kiến của y mang tính quyết định trong việc sắp xếp công việc của toàn huyện. Ngoài ra An Đức Kiện cũng chưa nghe thấy bất cứ một tin tức liên quan nào khác.

Lời lẽ tuy không nhiều nhưng Lục Vi Dân đã hiểu hết.

- Cậu nói xem đây không phải là cậu đã hại tôi rồi sao?

Ngồi trên xe, Lỗ Đạo Nguyên lộ vẻ vừa nôn nóng vừa có phần hưng phấn, đan xen cả chút sợ hãi.

- Tôi có thể hại anh sao? Tôi hại anh thì trước lúc đi đã không tiến cử anh với Trưởng ban thư kí, lại còn có thể có biên tập số một báo “Tình hình

Phong Châu” không?

Theo nhịp lắc lư của xe Jeep, Lục Vi Dân ngồi ở ghế sau cố gắng điều chỉnh tư thế, giọng tức giận:

- Anh Lỗ, anh đã đi con đường này, thì đừng chần chừ do dự. Nam nhi thì phải có chút trách nhiệm, cũng không phải bắt anh làm chuyện gì trái đạo lý. Làm tốt thì với bên dưới, cũng coi như một sự bù đắp với những gì gia đình đương sự phải chịu đựng, với cấp trên thì là một câu trả lời thỏa đáng. Đây cũng coi như một cơ hội thể hiện năng lực của bản thân trước mặt lãnh đạo. Anh sợ bóng sợ gió gì chứ?

Từ huyện lỵ tới thị trấn Vĩnh Tế cũng không xa, chỉ có ba mươi cây số. Vĩnh Tế là một khu vực lớn, bao gồm bốn xã, một thị trấn, bao gồm cả thị trấn Vĩnh Tế, có hơn một trăm năm mươi nghìn dân. Nó nằm ở phía Bắc huyện Song Phong, là khu vực nửa đồi núi nửa đồng bằng. Có điều đường đi từ huyện lỵ đến thị trấn Vĩnh Tế không được tốt lắm, vì không phải đường quốc lộ tỉnh lộ, nhựa đường thì gồ ghề, mặt đường không biết chưa tu bổ bao lâu rồi. Phần khung trên của xe Jeep gần như sắp long ra.

- Có điều bọn họ bình thường có việc thì thích hỏi ý kiến của tôi. Việc này liên quan tới tính mạng của cả gia đình, một người ngoài như tôi sao tiện nhúng tay vào hỏi tới? Bọn họ cũng sẽ không nghe theo tôi... Hơn nữa nói không chừng họ còn nghi ngờ tôi là người do Đảng uỷ chính quyền cử tới, vậy thì chỉ có phản tác dụng thôi.

Lỗ Đạo Nguyên có vẻ vẫn chưa thoát khỏi tâm lí suy tính thiệt hơn, đặc biệt sau khi biết Lục Vi Dân đã báo cáo việc của mình với Chủ tịch địa khu Tôn, y vừa mừng thầm đắc ý, vừa hoảng hốt lo sợ:

- Người ngoài? Không phải anh nói vợ anh và bọn họ chưa quá ba đời sao? Cũng coi là họ hàng thân thích chứ. Quan trọng nhất anh là người đã

thấy qua nhiều cảnh đời nhất trong số họ, hơn nữa anh không phải đã nói anh đã phản ánh chuyện phân bổ bữa, tập trung vốn bữa bãi lên trên... Huyện cũng đã đến điều tra... Bọn họ rất tín nhiệm khả năng của anh sao? Đây chính là cơ sở.

Lục Vi Dân nói không chút khách khí:

- Anh Lỗ, sự việc đã đến nước này, anh đừng suy nghĩ nhiều như thế. Đợi lát nữa sau khi tôi báo cáo với các lãnh đạo Địa ủy và Bí thư Huyện ủy Lương, anh cứ theo những gì tôi và anh đã nói mà đi trấn an những người thân thích xung quanh. Nhớ kỹ là phải tìm những người có tiếng nói trong nhà và những người hiểu biết thấu tình đạt lý... bảo bọn họ nhớ kỹ là có thể lấy được thể chủ động, có ích cho việc giải quyết vấn đề.

Trời đã dần tối. Lục Vi Dân và Lỗ Đạo Nguyên xuống xe cách Ủy ban nhân dân thị trấn khoảng 300 mét. Người vây quanh cửa chính của Ủy ban nhân dân thị trấn đã đông nghịt cả một vùng.

Lục Vi Dân nhìn kỹ một lượt, tuyệt đại đa số những người ở đó đều xúm lại ở một phía khoanh tay trong áo, vừa tán gẫu xem ồn ào. Còn có một số người liền sống ở xung quanh, đơn giản là cầm cái bát, đi đôi dép lê, như đang xem màn kịch lớn.

Mấy năm nay quan hệ giữa nhân dân và cán bộ ngày càng căng thẳng, đặc biệt là ở cấp cơ sở nông thôn, do thuế nông nghiệp và các khoản thu phí phân bổ đều người thành tầng tầng dồn xuống. Thu phí đã trở thành công việc chủ yếu duy nhất của chính quyền cấp cơ sở các xã, thị trấn.

Hàng năm việc hoàn thành thu các loại phí mà huyện dồn xuống đã trở thành việc kiểm tra đánh giá Đảng ủy chính quyền của xã và thị trấn có đủ sức chiến đấu hay không... công việc của Bí thư Đảng ủy và Chủ tịch xã, thị trấn trong một năm có đạt hay không. Về sau khi đi lên tư bản, tất cả những

điều này đều được nói lên thông qua việc thu thuế nông nghiệp và các khoản phí.

Từ việc thu thuế nông nghiệp và các khoản phí hay việc phân bổ bù, tập trung vốn bù đắp hiện tại đến việc xin đất giải phóng mặt bằng, ô nhiễm môi trường về sau, những vấn đề này đều có thể sẽ vẫn bám theo các cấp chính quyền. Lục Vi Dân hiểu rõ, muốn làm cán bộ lãnh đạo thì không thể không đối diện với những vấn đề nan giải này.

May mà cục diện vẫn chưa phát triển tới mức không thể khống chế được. Lục Vi Dân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Lỗ Đạo Nguyên này đến cũng thật đúng lúc. Hắn cũng không nói nhiều với Lỗ Đạo Nguyên, chỉ bảo y làm theo dặn dò của mình. Lỗ Đạo Nguyên cũng là một nhân vật có đầu óc hữu dụng, đừng nhìn y sống ở Phụ Đầu không như ý, nhưng cũng không có nghĩa y không biết nắm bắt thời cơ. Anh tà từ Phong Châu nhanh chóng trở về Song Phong, đương nhiên là có người họ hàng bên nhà vợ gọi điện tìm y đến giúp cho ý kiến giải quyết vấn đề, nhưng đến Song Phong rồi lại gọi cho mình, tin tức nhằm truyền đến trong đó Lục Vi Dân chẳng lẽ chưa rõ ư?

Lúc rời khỏi phòng Tổng hợp, Lục Vi Dân và các đồng nghiệp trong phòng đã nói chuyện một hồi lâu. Đây là thói quen tốt của Lục Vi Dân, chỉ cần là đồng nghiệp đã từng cộng tác với mình, hắn đều cảm thấy đó chính là duyên phận. Mà phải ra đi đâu cũng là duyên phận, cho nên hắn thích nói chuyện với mọi người, còn hơn ngồi ăn một bữa no nê với nhau rồi say sưa lại chẳng hay ho gì.

Khi chia tay Lỗ Đạo Nguyên, hắn có thể cảm nhận được sự cảm kích thật sự mà đối phương dành cho mình.

Cũng kì lạ thay, một cán sự tuyên truyền ở một xã của huyện Phụ Đầu đột nhiên được điều đến văn phòng Địa ủy. Vô số người đang đoán già đoán non rằng Lỗ Đạo Nguyên không biết đã leo lên cành cao nào, sao lại đột ngột

được điều tạm đến văn phòng Địa ủy như vậy, sau đó thì điều đến văn phòng Địa ủy luôn. Điều này cũng có liên quan đến những cuộc điện thoại của họ hàng hôm nay, đối với một số người, có một người thân thích trong địa khu như thế này là có thể bênh vực lẽ phải cho họ, họ cũng thấy có thêm nhiều sức mạnh.

Lục Vi Dân từng nói với Lỗ Đạo Nguyên, đến văn phòng Địa ủy cơ hội sẽ nhiều hơn. Nhưng đường là do bản thân đi, cơ hội cũng là tự mình nắm giữ, sẽ không có chiếc bánh nào từ trên trời rơi xuống, nếu muốn tiến lên ắt phải nắm bắt hết cơ hội. Dễ nhận thấy Lỗ Đạo Nguyên đã lĩnh hội được điểm này.

Có rất nhiều cảnh sát đứng bên ngoài Ủy ban nhân dân thị trấn. Người mặc thường phục, người mặc trang phục cảnh sát, còn một số khác chắc hẳn là người của đồn công an và đội liên phòng địa phương đang ở trong đám đông tiếp đón khuyên giải, đại thể là yêu cầu mọi người bình tĩnh lại.

Lúc Lục Vi Dân đi vào trụ sở Ủy ban nhân dân thị trấn hoàn toàn không bị cản trở, không ai biết cũng không ai chú ý, cũng chẳng ai để ý đến người thanh niên trẻ nhìn như sinh viên đại học này.

Công an cảnh sát cũng không ngăn cản Lục Vi Dân. Nhìn thế nào đi chăng nữa Lục Vi Dân cũng không giống người địa phương này, ngược lại giống như là thư kí của một vị lãnh đạo nào đó.

Khúc Nguyên Cao đứng dưới cây nhãn đã nhìn thấy Lục Vi Dân một mình đi tới, y có chút kinh ngạc.

Khúc Nguyên Cao vốn không muốn báo cáo với Lương Quốc Uy trong tình cảnh này, tuy nhiên y lại không dám không báo cáo. Việc kiểu này không thể giấu diếm được, lại càng không thể trì hoãn lâu, nếu thật sự có vấn đề, cùng sẽ là việc lớn, thậm chí không thua kém gì sự việc đang bày ra trước mắt kia.

- Vi Dân, sao cậu lại đến đây? Không phải đã nói cậu ở bên kia sao?

Khúc Nguyên Cao kinh ngạc.

- Việc bên kia thế nào rồi?

Lục Vi Dân nói qua về tình hình bên kia, sau đó quay lại vấn đề chính, nói về tình hình Lỗ Đạo Nguyên biết được, Khúc Nguyên Cao vui mừng khôn xiết:

- Vi Dân, có chắc chắn không? Hiện tại vẫn còn hơn một trăm người dân ở trạm y tế, kêu la đòi đem cái xác ra, Chủ tịch huyện Lý và Bí thư Hạ đang ở bên đó làm nhiệm vụ giải thích. Tình thế rất gay go, một trăm cảnh sát của phòng Công an Địa khu cũng đã được bố trí ở đó, lo sẽ xảy ra chuyện lớn, tuyệt đối không cho phép bọn họ đem xác ra ngoài.

- Chủ nhiệm Khúc, ai có thể chắc chắn những chuyện như thế này?

Lục Vi Dân buông tay mỉm cười.

- Làm hết sức thôi, tôi đã bảo Lỗ Đạo Nguyên tới bệnh viện tìm mấy người nhà có thể lo liệu chuyện này. Trước tiên phải làm dịu tình hình xuống, để bọn họ ý thức được rằng làm âm ỉ như vậy cũng không giải quyết được gì, chỉ có ngồi lại bình tĩnh suy nghĩ làm thế nào để giải quyết hậu sự mới là hợp lí nhất.

- Theo những gì cậu nói thì Lỗ Đạo Nguyên kia đúng là một nhân vật đáng tin cậy trong gia đình nhà vợ thì chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Bây giờ quan trọng là người nhà họ đang rất kích động, đặc biệt là mấy người đàn bà kia cứ kêu trời trách đất, phải có người có thể khuyên can họ để họ bình tĩnh lại. Còn những người đàn ông kia đều là cố ý giật dây mấy bà đàn bà ở phía trước gây sức ép, còn mình núp ở phía sau, cho nên ắt phải có người có tiếng nói đến lo liệu bọn họ, để họ bảo đảm đàn bà kia không la hét

nũa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Hành Động

Khúc Nguyên Cao cũng là người làm chính trị lâu năm, cũng đã từng xử lý những việc kiểu này. Chỉ có điều chưa gặp phải sự việc nào quy mô lớn thế này, hơn nữa lại tới quá bất ngờ như thế.

- Chủ tịch thị trấn, Bí thư thị trấn và các cán bộ chẳng lẽ lại không làm gì được? Họ đều là dân địa phương, dù sao cũng có bà con họ hàng thân thích, để họ ra mặt chắc sẽ có chút tác dụng chứ?

Lục Vi Dân liếc nhìn vào bên trong Ủy ban nhân dân thị trấn thấy không ít phòng làm việc vẫn có người đang cười nói, còn những cán bộ đang làm việc bên ngoài ủy ban nhân dân thị trấn lại không được bao nhiêu. Hắn có chút khó hiểu.

Khúc Nguyên Cao sa sầm mặt ra, xua tay:

- Thôi, không nói chuyện những kẻ bỏ đi chỉ biết ăn, biết lấy tiền chơi gái ở thị trấn Vĩnh Tế này nữa. Tôi thấy đám cán bộ thị trấn Vĩnh Tế phải chinh đốn một trận nghiêm chỉnh mới được. Đi thôi. Khẩn trương lên. Bí thư Lương và Chủ tịch Địa khu Tôn vẫn đang ở phòng hội nghị ở phía bên kia.

Tâm trạng Lương Quốc Uy xấu tới cực điểm, nhưng y lại không thể giữ thái độ bình thản, ung dung dù áp lực lớn như núi Thái Sơn đè đầu cũng không lo lắng, vì Chủ tịch Địa khu Tôn và Phó bí thư Địa ủy Cầu không để ý đến lời khuyên can mà kiên quyết tới Ủy ban nhân dân thị trấn.

Điều này cũng làm cho y nơm nớp lo sợ. Nếu cục diện chuyển biến xấu,

mấy trăm nông dân bên ngoài tràn vào Ủy ban nhân dân thị trấn, như vậy sẽ gây rắc rối lớn.

Tuy nhiên y cũng không thể bố trí quá nhiều công an, cảnh sát nhân dân ở đây. Làm như vậy dân chúng sẽ lập tức biết rằng bên trong đang có lãnh đạo lớn đến và sẽ càng làm to chuyện.

Vẫn phải giữ bộ dạng “Trong lo lắng ngoài thản nhiên”. Từ sáng cho tới giờ, hơn chục giờ đồng hồ, trong lòng vẫn băn khoăn chuyện của Chu Minh Khuê, cảm giác lo lắng trong lòng và áp lực lớn quả thật đã khiến cho tinh thần của Lương Quốc Uy có chút suy sụp.

Tôn Chấn không chút biểu cảm nhưng trong lòng lại cực kì lo lắng.

Mặc dù y chưa nói chuyện trực tiếp với nông dân, nhưng thư kí Sở Tự Nhiên lại tham gia vào toàn bộ cuộc đối thoại giữa Chủ tịch huyện Song Phong Lý Đình Chương và nông dân.

Đại diện phía nông dân ngoài nhắc đến chuyện lần này, cũng đã đem toàn bộ chuyện các loại thuế, loại phí họ phải nộp và việc phân bổ và tập trung vốn trong hơn một năm qua nói rõ như lòng bàn tay. Rồi lại tính toán một năm cần bao nhiêu hạt giống, phân bón và nhân công để trồng trọt, một mẫu ruộng về cơ bản chẳng kiếm được nổi một đồng, chỉ để lại được chút lương thực lấp đầy bụng của cả nhà. Nếu như trong nhà không có ai làm thêm bên ngoài thì cả nhà đến tiền cho con đi học cũng không có.

Theo lời của Sở Tự Nhiên, Ủy ban nhân dân huyện không để tâm nhiều đến vấn đề này, bỏ qua luôn chủ đề này, cho rằng sự việc đã lệch hướng xử lí vụ việc ngày hôm nay và không tiếp tục bàn nữa. Tuy nhiên những lời tường thuật này lại khiến trong lòng Tôn Chấn có nhiều cảm xúc.

Là sự tuyệt vọng lớn cỡ nào có thể khiến cho cả hai vợ chồng vì bị dặt

mất hai con lợn mà uống thuốc sâu tự tử? Cuộc sống khó khăn của người nông dân thật sự đã đến mức này rồi sao?

Tôn Chấn cảm thấy sau khi chuyện này được giải quyết nhất định phải cử một đội điều tra đến xem xét ngọn ngành, xem xem tình hình cuộc sống cơ bản của các hộ nông dân thông thường ở nông thôn các huyện thuộc địa khu Phong Châu hiện nay, hay chính là cuộc sống sinh tồn của những hộ dân sống dựa vào việc trồng cây lương thực... Nhưng làm thế nào để nâng cao chất lượng cuộc sống và tình hình sinh tồn của những gia đình nông dân này. Tôn Chấn cũng biết rằng vấn đề đã bày ra ngay trước mắt và bản thân cũng không có cách nào né tránh được.

Ấn tượng của Tôn Chấn với Lương Quốc Uy luôn là không tốt lắm, chuyện này có nguồn gốc từ ấn tượng đầu tiên để lại sau lần đầu y đến Song Phong điều tra nghiên cứu. Y cho rằng Lương Quốc Uy thuộc tuýp cán bộ lãnh đạo điển hình của thập niên 80, tư tưởng, tác phong bảo thủ. Họ làm việc theo qui tắc, không có tư duy mới và khi đối diện với sự phát triển thay đổi trong tình thế mới thì không tìm được sách lược ứng đối.

Đây là căn bệnh chung của nhiều cán bộ xuất thân từ bộ đội chuyển nghề... Họ có thể rất kiên định trong việc rèn luyện chính trị, nhưng trong việc làm thế nào để thúc đẩy kinh tế của một khu vực phát triển thì lại thiếu đi năng lực và tố chất cần thiết. Kiểu cán bộ này không hiếm, nếu không tăng cường học tập để thích ứng với tình hình mới thì dần dần họ sẽ trở thành chướng ngại vật, cản trở việc triển khai công tác của một địa phương, một khu vực.

Đương nhiên Tôn Chấn vẫn không thể chỉ như vậy mà phán đoán Lương Quốc Uy đã trở thành chướng ngại vật cản trở sự nghiệp phát triển kinh tế, xã hội của huyện Song Phong. Y cũng biết rõ Lương Quốc Uy gần đây khá thân mật với Cầu Trị Lương, thậm chí còn chủ động tiếp cận Lý Chí Viễn... Trong chuyện này, y không mấy để ý. Y nghĩ rằng nếu Lương Quốc Uy thật

sự không có cách nào giương lá cờ phát triển của huyện Song Phong, không cần đến mình, Lý Chí Viễn sẽ chủ động điều động Lương Quốc Uy. Ở điểm này, e rằng Lý Chí Viễn còn vội vàng hơn bản thân mình.

Hạ Lực Hành để lại một cảnh tượng có vẻ hoành tráng... nhưng phần nhiều chỉ là xây dựng nên bộ khung, khá nhiều thứ vẫn cần phải thúc đẩy và hiện thực hoá hơn nữa. Nếu như sau khi Lý Chí Viễn tiếp nhận công việc Bí thư Địa ủy mà không có điểm khởi sắc, điểm sáng mới như vậy về cơ bản y sẽ không có cách nào giải thích với Tỉnh ủy. Ở điểm này, Lý Chí Viễn và bản thân mình lại khá giống nhau. Chính là trong vấn đề lấy phát triển kinh tế làm trọng tâm vừa không để thất bại, cũng không cho thỏa hiệp.

Muốn phát triển kinh tế cần có một môi trường ổn định, Song Phong xảy ra chuyện như thế này không phải trách nhiệm của riêng ai... Tôn Chấn nhận thức rất rõ điểm này... Không thể đổ hoàn toàn trách nhiệm lên người Lương Quốc Uy. Cầu Trị Lương dường như có chút căng thẳng, đại thể là lo lắng mình mượn đề tài để nói đây mà. Nghĩ tới đây Tôn Chấn hơi buồn cười... Con người Cầu Trị Lương này đã nghĩ lòng dạ Tôn mỗi ngày quá hẹp hòi rồi.

- Ông Lương, bên trạm y tế vẫn chưa có tin tức gì à?

- Chủ tịch Tôn, Đình Chương vừa gọi điện tới, e rằng có chút rắc rối. Dân chúng rất kích động, đưa ra rất nhiều yêu cầu vô lí, hoàn toàn không thể đáp ứng được. Tôi nghi ngờ trong việc này nhất định có người xúi giục. Chủ nhiệm Chu ở bên đó đã sắp xếp lực lượng công an của phòng Công an Địa khu chuẩn bị tốt công tác ứng phó. Ngài xem chúng ta có nên rút khỏi đây trước không? Tôi lo..

Lương Quốc Uy liếc mắt nhìn Cầu Trị Lương đang chỉ biết hút thuốc mà không nói một lời.

- Rút lui? Ông Lương, ông định để chúng tôi rút lui đến nơi nào? Có phải

rúi lui là sẽ giải quyết được vấn đề? Hay ông định để hơn một trăm cảnh sát của phòng Công an Địa khu làm đòn sở trường?

Tôn Chấn vừa nghe đã có chút bực mình. Y biết Lương Quốc Uy bên ngoài tỏ ý tốt, nhưng lại là dồn mình tới chỗ lửa mà nướng. Bản thân đưa đội đến xử lí chuyện này, trong lúc quan trọng liền rút lui trước, điều này có nghĩa địa khu bỏ ý tiếp tục thương lượng, hậu quả từ việc đó sẽ do ai gánh vác? Bị Tôn Chấn vặn hỏi lại mấy câu chặn họng không nói nên lời, Lương Quốc Uy vô cùng tức giận.

Thực ra Lương Quốc Uy phản đối việc đi đàm phán với mấy người đại diện họ hàng kia. Y nghĩ huyện thu thuế nông nghiệp và các khoản phí khác không có gì sai, cứ cho là phương thức và cách làm có chút vấn đề thì đó cũng không phải là nhân tố căn bản khiến hai vợ chồng uống thuốc tự tử.

Thu thuế nông nghiệp và các khoản phí là chuyện ngày hôm trước, còn sáng hôm nay sau khi cãi nhau người vợ mới tự sát, người chồng thấy vợ uống thuốc tự tử, bị kích động nên mới uống thuốc sâu tự tử theo. Tất nhiên nguyên nhân hai vợ chồng cãi nhau có thể liên quan tới việc các cán bộ thị trấn tới cường chế dẫn hai con lợn của họ đi, yêu cầu họ phải gom tiền trả hết các khoản còn nợ.

- Ông Lương, muốn nghĩ cách đả thông tư tưởng của dân chúng, tôi đây không phải mạnh miệng nói suông. Nhà họ có người mất, có thể hiểu được tâm trạng, cứ coi như họ đề ra những yêu cầu có phần quá đáng thì mình cũng phải thông cảm, kiên nhẫn mà khuyên nhủ họ.

Tôn Chấn cố nén cơn giận bên trong, nói chậm chậm.

- Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện có phải là đã nghĩ hết cách rồi không? Trong họ hàng bên nhà người mất có người quen, có cán bộ chính quyền, có người hiểu biết thấu tình đạt lí hay không? Dùng tất cả các mối

quan hệ, nghĩ đủ mọi cách để giải quyết vấn đề. Cán bộ ở thị trấn và thôn đâu cả rồi? Bình thường lúc nào cũng thấy mặt mà. Trực tiếp tiếp xúc với công việc, làm tốt công việc của mình thì sức cản trở chúng ta sẽ giảm đi một phần, khả năng sự việc bị làm lớn cũng giảm đi. Những biện pháp này không cần tôi phải nói thêm nữa chứ? Tôi đã nhìn thấy cán bộ của Ủy ban nhân dân thị trấn các anh vẫn còn không ít người ngồi trong phòng làm việc uống nước đọc báo, ung dung tự tại cứ như không liên quan tới bản thân mình. Có phải tất cả các công việc đều đã làm đến nơi đến chốn rồi hay không?

Lương Quốc Uy gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lời của Tôn Chấn có chút nghiêm khắc nhưng Lương Quốc Uy trái lại trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Y chỉ sợ thái độ vô cảm, thờ ơ của Tôn Chấn, nếu đối phương nói qua loa một hai câu thì ngược lại đồng nghĩa với việc đối phương không thừa nhận sức mạnh và ảnh hưởng của Bí thư Huyện ủy. Đối phương có thể có những lời lẽ xem như đi đúng trọng tâm này, cho thấy đối phương đã nhìn nhận mình theo vị trí của Bí thư Huyện ủy. Điều này khiến y đỡ buồn rầu hơn.

- Chủ tịch Tôn, Phó bí thư Cầu, vậy tôi lại đi sắp xếp một chút.

Khi Lương Quốc Uy chui ra khỏi phòng hội nghị, gió đêm thổi vào mặt khiến sự ưu phiền trong y giảm đi chút ít. Vĩnh Tế dứt khoát có một số vấn đề, ban nãy biểu hiện của một số cán bộ trong thị trấn y cũng đã nhìn thấu, Tôn Chấn cũng là người nghiêm túc, trực tiếp chỉ ra cho mình.

Theo sát sau Lương Quốc Uy là Thích Bản Dự - Phó bí thư Huyện ủy và Quan Hằng - Chánh văn phòng Huyện ủy.

- Bí thư Lương, Bí thư Lương!

Khúc Nguyên Cao cùng một người từ chỗ tối dưới gốc cây chui ra. Là Lục Vi Dân? Lương Quốc Uy sầm mặt lại:

- Nguyên Cao, sao lại thế này, Lục Vi Dân, sao cậu cũng qua đây?
Nguyên Cao, không phải đã bảo ông trông chừng bên đó sao?

- Bí thư Lương, là thế này...

Khúc Nguyên Cao thấy sắc mặt Lương Quốc Uy không bình thường, nhanh chóng bước lên nói qua tình hình một chút. Trong lòng Lương Quốc Uy bỗng thoải mái, nhìn thẳng Lục Vi Dân, trầm giọng nói:

- Vi Dân, cậu nói tình hình này rất quan trọng, vậy Lỗ Đạo Nguyên kia có chắc chắn không?

Lại thế rồi, trong lòng Lục Vi Dân lại trào lên cảm giác bất đắc dĩ:

- Bí thư Lương, những việc như thế này không ai dám nói chắc chắn một trăm phần trăm. Có điều tôi cảm thấy đây là một cơ hội, chỉ cần khiến phía bên kia hướng sức chú ý tới việc làm thế nào để giải quyết sự việc này thì vấn đề sẽ đơn giản hơn. Lúc này tôi và Chủ nhiệm Khúc cũng đã bàn bạc qua, e rằng trong huyện cũng phải có một vài nhượng bộ, ví dụ...

- Ví dụ thế nào?

Lương Quốc Uy hỏi tới cùng.

- Ví dụ bồi thường kinh tế cho gia đình có người mất. Chỉ dựa vào mồm mép của Lỗ Đạo Nguyên để thuyết phục tất cả họ hàng, e rằng không thực tế. Huyện hoặc thị trấn xem có thể xét từ góc độ nhân đạo để tiến hành cứu tế, an ủi, trợ cấp. Nghe nói gia đình đó cũng rất khó khăn, một đứa nhỏ bị bệnh bại liệt trở thành tàn tật, còn một đứa vẫn còn nhỏ. Tình cảnh đặc biệt thế này, sự cứu tế của chính quyền cũng có thể thể hiện chính sách của Đảng.

Lục Vi Dân đưa ra ý kiến của mình.

- Điều này e là không phù hợp lắm. Mọi người có thể nghĩ rằng Đảng và chính quyền có trách nhiệm trong chuyện này.

Phó bí thư Huyện ủy Thích Bản Vũ đứng ở một bên lắng đầu liên tục.

- Đối với chuyện này thị trấn Vĩnh Tế không phải chịu trách nhiệm nhiều, đây hoàn toàn là vấn đề của gia đình người chết.

- Phó bí thư Thích, chúng tôi không nói trấn Vĩnh Tế phải chịu bao nhiêu trách nhiệm. Là một cấp chính quyền cứu tế theo chủ nghĩa nhân đạo, điều này có thể được. Một gia đình khó khăn như vậy, bây giờ lại mất đi người phụ nữ, dùng biện pháp linh hoạt để trợ cấp, cứu tế sẽ thể hiện sự quan tâm của chính quyền, cũng có thể lấy được lòng dân. Tôi thấy không có vấn đề gì.

Ánh mắt Lục Vi Dân chuyển sang Khúc Nguyên Cao.

- Đây cũng là ý kiến mà tôi và Chủ nhiệm Khúc đã bàn bạc.

Khúc Nguyên Cao không ngờ Lục Vi Dân đẩy ngọn lửa sang phía mình. Y biết Lương Quốc Uy sẽ không chấp nhận kiểu bồi thường biến tướng này. Ý kiến của Thích Bản Vũ chính là đại diện cho thái độ của Lương Quốc Uy. Có điều hiện tại muốn giải quyết vấn đề, đúng như Lục Vi Dân nói cũng không thể hoàn toàn dựa vào tài ăn nói của Lỗ Đạo Nguyên mà xong, bắt buộc phải tiến hành cùng lúc mới có thể gỡ được nút thắt này.

Thấy ánh mắt có chút khinh miệt của Thích Bản Dự liếc qua, Khúc Nguyên Cao có chút tức giận, tuy nhiên đây không phải là lúc tranh đua hơn kém. Khúc Nguyên Cao cũng là người biết điều, y gật đầu:

- Bí thư Lương, như ban nãy Vi Dân nói, chỉ nói không làm sẽ không thể giải quyết được vấn đề. Hiện tại Chủ tịch Tôn và Phó bí thư Cầu đều ở đây, có thể thấy mức độ quan tâm của Ủy ban nhân dân Địa khu đối với sự việc này. Bây giờ không phải lúc chúng ta tranh luận vấn đề trách nhiệm là của ai,

mà cần phải nghĩ cách giải quyết vấn đề với tốc độ nhanh nhất. Sự nhẫn nại của các lãnh đạo cũng có hạn, họ sẽ không bằng lòng ở đây cùng chúng ta mãi. Vi Dân cũng đã nói, đây là cứu tế của chủ nghĩa nhân đạo, đồng thời thể hiện sự quan tâm của chính phủ và chính sách của Đảng. Điểm này có thể viết rõ ở ý kiến giải quyết vấn đề cuối cùng hoặc trong thỏa thuận.

- Nhưng ông Khúc, nó rất dễ trở thành một tiền lệ xấu, về sau e là mỗi khi xuất hiện tình huống kiểu này, đều có khả năng diễn biến thành việc chính quyền đem tiền mua sự yên ổn. Tôi phản đối việc dùng cách này để giải quyết vấn đề.

Thích Bản Dự lắc đầu liên hồi tỏ ý phản đối.

- Phó bí thư Thích, lẽ nào nói những chuyện như thế này còn có thể thường xuyên xảy ra? Xảy ra một lần cũng đã đủ cho chúng ta phải đau đầu. Chẳng lẽ lại có thể để Chủ tịch Tôn và Phó bí thư Cầu đến lần thứ hai, chỉ sợ nếu thực sự có lần thứ hai thật, tôi và ông đều không nên ở lại vị trí này nữa.

Khúc Nguyên Cao tức giận đáp.

Bị hai câu nói của Khúc Nguyên Cao đốp lại đến nỗi nhất thời không nói nên lời, Thích Bản Dự tức nổ con mắt. Nhưng nhìn thấy sắc mặt Lương Quốc Uy buồn vui bất định, y cố kìm cơn giận xuống, muốn xem xét thái độ của Lương Quốc Uy.

- Tôi thấy có thể được, có thể suy nghĩ về ý kiến của ông Khúc và Vi Dân. Những chuyện như thế này đương nhiên không thể có lần thứ hai, nếu thật sự có lần thứ hai, tôi và ông nên tự nhận lỗi và xin từ chức. Trợ cấp cứu tế quần chúng khó khăn là trách nhiệm của các nhà chức trách bộ ngành hành chính dân sự. Phân thành việc này thành hai phần. Việc Ủy ban nhân dân thị trấn Vĩnh Tế thu thuế nông nghiệp và các khoản phí khác không quá đáng trách, nhưng trên phương diện cách làm lại có chút vấn đề. Sau khi chuyện này kết

thúc cần phải tổng kết kinh nghiệm và rút ra bài học. Gia đình đương sự hiện giờ gặp khó khăn, các bộ ngành hành chính dân sự trợ giúp, cứu tế cũng là việc đương nhiên... Việc này không có gì đáng tranh luận. Chỉ cần xác định rõ đây là sự trợ giúp, còn đối với vấn đề người chết, thị trấn Vĩnh Tế không phải chịu trách nhiệm... Điểm này bắt buộc phải tuyên bố rõ.

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng Lương Quốc Uy quyết định.

- Đi nào. Trước tiên chúng ta sẽ đi báo cáo tình hình với Chủ tịch Tôn và Phó bí thư Cầu rồi nghe ý kiến của các ông ấy.

Nhìn thấy Lương Quốc Uy và Lục Vi Dân bước vào, Tôn Chấn và Cầu Trị Lương đều có chút kinh ngạc. Cả ngày hôm nay không nhìn thấy Lục Vi Dân, còn tưởng hãn mới đến... chưa nắm bắt được tình hình, không làm được việc, Lương Quốc Uy không để Lục Vi Dân đến. Không ngờ lúc này Lục Vi Dân lại chạy tới rồi.

Nghe xong báo cáo của Lương Quốc Uy và bổ sung của Lục Vi Dân, Tôn Chấn ngay lập tức biểu thị ý tán đồng biện pháp giải quyết của Huyện ủy Song Phong, yêu cầu Lương Quốc Uy lập tức bố trí người sắp xếp thoả thuận, mau chóng thống nhất ý kiến xử lý, giải quyết vấn đề một cách ổn thỏa.

- Bí thư Lương, tôi có việc cần báo cáo với ngài một chút.

Lương Quốc Uy sững sốt, nhìn thoáng qua những người xung quanh, gật đầu:

- Được.

Những người xung quanh lập tức hiểu ra, Thích Bản Dự và Quan Hằng đều biết ý mà đi cả ra ngoài. Khúc Nguyên Cao thì vẫn ở lại, hiển nhiên là Lục Vi Dân và Khúc Nguyên Cao đã có lời trước.

Lục Vi Dân báo cáo tình hình có liên quan đến Chu Minh Khuê mà mình nắm được, Lương Quốc Uy không nói gì một hồi lâu.

- Bí thư Lương, tình hình hiện tại tuy chưa rõ ràng, nhưng cần phải chú trọng đầy đủ. Vụ án của Chu Minh Khuê cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, ý kiến của tôi vẫn là không nên để ảnh hưởng lan rộng. Người cũng đã chết rồi... cho dù từng có tội tình gì, cũng không nên truy cứu. Đương nhiên, việc này cũng cần phải xử lý trong phạm vi pháp luật phù hợp. Ý của tôi là coi việc không để lan rộng là một nguyên tắc giải quyết chuyện này. Trong việc xử lý chuyện này, Vi Dân nắm nguyên tắc rất có chừng mực... Tôi rất tán thành với một vài quan điểm của hẳn. Ý của tôi là tôi sẽ phụ trách sắp xếp giải quyết hậu quả ở Vĩnh Tế, còn vụ án của Chu Minh Khuê giao cho Vi Dân làm phụ trách chính, ngài thấy thế nào?

Lời lẽ của Khúc Nguyên Cao khiến Lục Vi Dân hơi kinh ngạc, hẳn không ngờ Khúc Nguyên Cao lại thản nhiên muốn giao việc này cho mình phụ trách đến thế. Lẽ nào ông ta lại tin nhiệm bản thân mình như vậy? Lương Quốc Uy có thể yên tâm sao? Nhưng nhìn thấy vẻ chắc chắn của Khúc Nguyên Cao, Lục Vi Dân lại như có phần hiểu ra. Rất rõ ràng có người đã thông báo về cuộc giao chiến giữa hẳn và Đan Hùng Nghĩa ở phòng Công an Huyện cho Khúc Nguyên Cao. Vị Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật này xem ra cũng có vài mối quan hệ trong phòng Công an, chẳng thế mà nhanh như vậy đã có thể tìm hiểu hết nội tình. Ông ta đã biết rồi, Lương Quốc Uy nhất định cũng đã nắm được tình hình này.

- Thế này đi, Vi Dân, cậu phụ trách theo dõi chuyện này, có thay đổi gì lập tức trao đổi với ông Khúc. Chu Minh Khuê nhất định có một số vấn đề, nhưng y cũng đã chết. Có những chuyện không nên làm to ra, nếu không cũng sẽ là một tổn thất về danh dự, hình tượng cho Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện chúng ta, nắm rõ chừng mực này trong phạm vi pháp luật cho phép là được.

Lương Quốc Uy nhìn đối phương một cái, thấy ánh mắt thản nhiên của đối phương, trong lòng y nhẹ nhõm hơn một chút. Y không biết đối phương đã lĩnh ngộ được ý đồ của mình hay chưa, có điều y biết Lý Đình Chương và Đan Hùng Nghĩa sợ là sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, họ cho rằng đây là cơ hội đã đợi mấy năm qua. Hừ... Cứ chờ xem. Y cũng cần phải xem biểu hiện của Lục Vi Dân.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Ý Vị Sâu Xa

Lục Vi Dân đi suốt đêm để về phòng Công an huyện. Tình hình bên trạm y tế đã ổn định, Lý Đình Chương và Khúc Nguyên Cao ra mặt. Còn Lỗ Đạo Nguyên quả thật đã phát huy được tác dụng quan trọng, triệu tập được mấy người có tiếng nói trong gia đình người mất đến, nói suy nghĩ của y. Người cũng đã chết rồi, bây giờ quan trọng là làm thế nào để lo hậu sự và giải quyết tốt chuyện này.

Thân phận Lỗ Đạo Nguyên khiến y rất có quyền uy trong một đám người, hơn nữa cũng không trực tiếp nói nhiều đến những vấn đề khác. Chỉ nói rằng người đã chết, quan trọng là chữa khỏi cho người chồng vẫn còn đang ở trong bệnh viện, lo tốt việc hậu sự cho người chết, giải quyết vấn đề một cách ổn thỏa.

Chủ đề của câu chuyện dần được chuyển đến việc làm thế nào giải quyết vấn đề này. Có sự mở đầu này, sự chú ý của các bên cũng sẽ chuyển sang bên này, tâm lí cũng có xu thế ổn định.

Chuyện này có xu thế ổn định, Lục Vi Dân cũng nên quan tâm tới chuyện của bản thân.

Lương Quốc Uy rất quan tâm đến vụ án của Chu Minh Khuê, nhưng lại không yên tâm. Bản thân Lục Vi Dân cũng không yên lòng như vậy. Chuyện này nhìn chung cũng là một minh chứng của lòng trung thành sau khi Lục Vi Dân đến Song Phong nhậm chức, hãnh nghĩ như vậy.

Lương Quốc Uy đương nhiên sẽ không thể dễ dàng giao việc này cho Lục

Vi Dân như thế. Phòng Công an huyện còn có Bào Vĩnh Quý phụ trách công việc cụ thể, hoặc giám sát hẳn. Lương Quốc Uy muốn dùng chuyện này để kiểm tra hoặc cân nhắc hẳn.

Khi Lục Vi Dân về đến phòng Công an huyện đã là mười hai giờ đêm. Ba Tử Đạt cũng vẫn chưa rời khỏi đó, thấy Lục Vi Dân vội vã quay về, y vui vẻ:

- Sự việc bên đó sao rồi? Ổn thỏa rồi chứ?

- Về cơ bản đang đi đến thống nhất, còn rất nhiều việc tiếp sau cần phải làm, Chủ nhiệm Khúc và Trưởng phòng Bào tạm thời vẫn chưa về được, chắc phải hết ngày mai mới có thể ổn thỏa.

Lục Vi Dân lắc đầu:

- Việc bên này sao rồi? Tình hình quả phụ Tùy và con gái cô ta thế nào rồi?

- Tôi chính là muốn nói với cậu chuyện này, nói thế nào nhỉ? Thái độ của quả phụ Tùy rất thất thường, lúc đầu cô ta không thừa nhận là biết Chu Minh Khuê có bệnh tim, càng không nhận có ý đồ đẩy Chu Minh Khuê vào chỗ chết. Về sau khi bên Đường Quân đến làm việc, cô ta lại thừa nhận từ việc ngâm rượu thuốc đến việc cố ý để Chu Minh Khuê uống rượu trước khi quan hệ, chính là muốn Chu Minh Khuê phát bệnh. Sau đó lại phản cung. Hiện tại khi Đường Quân làm việc thì coi như đã thừa nhận, bên Đường Quân đang hoàn thành bản ghi chép, chuẩn bị cố định lại.

- Có tra tấn ép cung không?

Lục Vi Dân lập tức hỏi thẳng.

- Cái này hoàn toàn không có. Những vụ án như thế này rất nhạy cảm, thái độ bên trên không rõ ràng, ai muốn gây ra thị phi?

Ba Tử Đạt trầm ngâm một chút rồi khẽ mỉm cười:

- Có điều chiến thuật tâm lý của bên Đường Quân lại rất có hiệu quả. Lợi dụng tâm lý của quả phụ Tùy, lấy cung vì sao cô ta lại có mưu đồ giết người, xem chừng sẽ khai thác hết tiền căn hậu quả của chuyện này. Nhóm này khai thác cũng rất kỹ và sâu, đúng là chân truyền của tôi.

Lục Vi Dân có chút rùng mình, vội vàng hỏi:

- Anh nói bọn họ đang khai thác chuyện của Chu Minh Khuê?

- Ừ. Ba năm trước sau khi Chu Minh Khuê nhậm chức Bí thư Quận ủy, lợi dụng một lần đến ăn cơm tại quán của quả phụ Tùy, sau khi cơm rượu no say y đã cưỡng hiếp cô ta. Quả phụ Tùy có lẽ cũng nghĩ bản thân dù sao cũng không có thanh danh gì, vò đã mẻ lại sửa mà thuận theo ý của Chu Minh Khuê. Sau đó Chu Minh Khuê thường xuyên nghỉ đêm tại quán của quả phụ Tùy.

Ba Tử Đạt quả nhiên không ý thức được Lục Vi Dân quan tâm đến cái gì:

- Còn việc quả phụ Tùy vì sao lại có âm mưu giết người cũng có nhiều nhân tố. Hài. Trong đó có nhiều điều chẳng thể cho người ngoài biết.

Lục Vi Dân thấy Ba Tử Đạt vẫn có gì đó chưa nói ra. Xem chừng bên trong vẫn còn có thứ không tiện nói rõ, lại càng khiến hẩn hiếu kì.

- Tử Đạt. Tôi thấy phải đi xem thế nào, gặp gỡ mẹ con quả phụ Tùy, tìm hiểu tình hình thực tế một chút.

Lục Vi Dân nghĩ ngợi một lát mới hạ quyết tâm. Hẩn phải nắm bắt được sự thay đổi của tình tiết vụ án này, đặc biệt là sự thất thường của quả phụ Tùy lại càng làm cho người ta phải suy nghĩ. Còn công việc này mà Lương Quốc Uy giao cho hẩn, làm ra sao sẽ quyết định bước tiếp theo bản thân sẽ phát

triển công việc ở Song Phong như thế nào.

Khúc Nguyên Cao đã rất tế nhị ra hiệu ngầm cho hãn. Lý Đình Chương muốn lợi dụng vụ án của Chu Minh Khuê để có ý đồ riêng. Lục Vi Dân cũng hiểu được ẩn ý này.

Xử lý vụ án này khiến cho Lục Vi Dân tốn nhiều công sức, tuy nhiên tất cả chuyện này phải đợi sau khi hãn tiếp xúc với hai mẹ con quả phụ Tùy mới có thể đưa ra kết luận.

- Ủ. Tôi thấy bên Đường Quân cũng thăm vấn gần xong rồi. Tôi đi cùng cậu luôn.

Ba Tử Đạt biết Lục Vi Dân không tin tưởng lắm đám cảnh sát Hình sự kia. Đối với việc này y lại không cho là đúng. Nhưng đứng ở góc độ của Lục Vi Dân, đặc biệt là sau khi có xung đột với Đan Hùng Nghĩa, lần gặp gỡ này e rằng là cần thiết, bằng không hãn cũng không có cách nào báo cáo với phía Huyện ủy.

Tuy vẫn chưa rõ vì sao huyện lại quan tâm khác thường đến vụ án này như vậy, nhưng Bào Vĩnh Quý đã gọi điện cho y, muốn y phối hợp hết sức với Lục Vi Dân để tìm hiểu tình hình, xử lý tốt vụ án này.

Lục Vi Dân bước vào phòng thăm vấn. Tuy đã có sự chuẩn bị về tâm lý từ trước nhưng vẫn bị chấn động một chút.

Hèn chi hai Bí thư Quận ủy đều người trước hi sinh, người sau tiếp bước mà phủ phục dưới váy của người phụ nữ này. Tuy mỗi người dùng một cách khác nhau, một người không biết làm cách nào để dụ dỗ, một người lại dùng sức mạnh. Nhưng có thể khiến hai vị Bí thư Quận ủy đều không màng đến nguy hiểm, thậm chí Chu Minh Khuê còn không quan tâm tới người đàn bà này là nguyên nhân khiến người tiền nhiệm của mình ngã ngựa, vẫn đâm đầu

vào, đủ thấy sự quyến rũ của người phụ nữ này.

Dùng từ “vẫn còn thướt tha” của phụ nữ trung niên để nói về người phụ nữ ba bốn mươi tuổi vốn đã là khen ngợi, nhưng với người đàn bà này thì hoàn toàn không phù hợp. Từ “trung niên” này còn phải xem dùng để so sánh như thế nào. So với những cô gái mười mấy tuổi trẻ trung xinh đẹp, dùng từ “trung niên” với cô ta cũng không quá đáng. Còn so với những phụ nữ gần hơn ba mươi tuổi bình thường, đơn giản chỉ có thể dùng từ nõn nà quyến rũ để tả người phụ nữ này.

Từ “vẫn còn thướt tha” này phải bỏ chữ “vẫn còn” đi rồi thêm hai chữ “muôn vàn”. Dùng từ vô cùng xinh đẹp để miêu tả có hơi quá, tuy nhiên sự quyến rũ trong từng cử chỉ của người đàn bà này đủ để đàn ông không một chút do dự mà để mắt đến cô ta.

Nữ cảnh sát phụ trách thẩm vấn kia xem chừng cũng phải là hoa khôi của phòng Công an huyện nhưng vẻ đẹp của cô ta lại không là gì khi đứng trước người phụ nữ kia, rõ ràng là rất mờ nhạt.

Lục Vi Dân không khỏi than vãn sự bất công của tạo hóa. Người phụ nữ như thế này sao lại có thể sinh ra ở đất Oa Cổ hẻo lánh hoang vu đó. Hơn nữa lại bị những kẻ rác rưởi bỉ ổi như Chu Minh Khuê chiếm đoạt. Thảo nào Chu Minh Khuê vừa chết, nhiều người tuy giả vờ thương tiếc nhưng sự vui sướng sau nỗi tiếc thương ấy đến một người ngoài cuộc như Lục Vi Dân cũng có thể nhận ra.

Mái tóc đen nhánh được buộc rất tùy ý, dùng một cái chụp tóc khá thời trang bao chặt lấy, nặng trĩu xuống phía sau đầu. Cái cổ cao thanh nhã dưới ánh điện phản chiếu hiện ra mềm mại, mịn màng, đặc biệt là những chiếc lông mềm mại sau gáy lại khiến người ta muốn mê mê tỉ mỉ, liên tưởng đến những chiếc lông ở một chỗ khác liệu có như thế hay không. Lục Vi Dân chỉ thấy một điểm âm u nào đó sâu trong nội tâm mình giờ khắc này

có cảm giác chộn rộn.

Người phụ nữ ngồi quay lưng lại cửa phòng thăm vấn. Khi Lục Vi Dân bước vào đúng lúc nhìn thấy tấm lưng của cô ta. Đầu và vai tỉ lệ rất vừa phải, phần vai không có cảm giác bị rũ xuống. Một chiếc áo sơ mi hoa màu tối nhìn trông rất bình thường, dường như hơi chật, nhưng lại che hết được thân thể đầy nhục cảm kia.

Ngồi trên chiếc ghế băng, đôi chân khép chặt nhưng cẳng chân lại hơi tách ra. Trong tầm mắt của Lục Vi Dân phác họa ra cặp mông với hai đường cong rất mượt mà, không có cảm giác bị trĩ xuống. Khiến người ta không khỏi tiếc nuối, nếu cô ta đứng dậy không biết đường cong của cặp mông kia có phải càng khiến người ta lóa mắt mê mẩn?

Thấy Ba Tử Đạt cùng một thanh niên bước vào, hai cảnh sát phụ trách thăm vấn đều đứng dậy.

Mặc dù không biết thân phận của Lục Vi Dân, nhưng việc Lục Vi Dân và Chính uỷ Đan lớn tiếng ban sáng đã nhanh chóng lan truyền trong phòng Công an. Mọi người đều biết Huyện uỷ có một Ủy viên thường vụ trẻ tuổi mới đến, vừa đến đã dám nổi đóa với Chính uỷ Đan, không bận tâm đây là trụ sở phòng Công an. Vẻ kiêu ngạo ngông cuồng đó khiến nhiều người ở đó không ngừng tặc lưỡi.

- Phó phòng Ba!

Ba Tử Đạt vẫy tay, cũng không nói nhiều:

- Đây là Ủy viên thường vụ Huyện uỷ. Các cậu cứ tiếp tục.

Người phụ nữ ngồi trên ghế quay đầu lại nhìn nhanh Lục Vi Dân và Ba Tử Đạt một cái. Cô ta hiển nhiên đã từng gặp Ba Tử Đạt, nhưng Lục Vi Dân trẻ tuổi như vậy lại là Ủy viên thường vụ Huyện uỷ khiến cô ta có chút ngạc

nhiên. Ánh mắt cô ta dừng lại trước Lục Vi Dân một khắc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Báu Vật Tuyệt Đối

Lục Vi Dân cũng nhìn từ trên xuống dưới người phụ nữ trước mặt một lượt.

Không thể không nói rằng ông trời đã quá thiên vị người phụ nữ này, cho cô ta một thân hình đẹp như vậy, lại còn cho cô ta một gương mặt và làn da đẹp như thế.

Chiếc cúc trên cùng của áo sơ mi hoa không được cài, lộ ra làn da trắng mịn. Tuy không nhìn thấy khe ngực nhưng bộ ngực đầy đặn gần như sắp làm chiếc áo chật tới mức bục ra. Khi Lục Vi Dân đi ngang qua người phụ nữ, trong nháy mắt nhận ra nếp nhăn do đè ép quá mức khiến giữa hai chiếc cúc trước ngực cô ta có một khe hở. Khe hở của chiếc áo ngực đỏ tươi và làn da trắng mềm mại kia như những đốm lửa nhỏ ném vào trái tim hẵn, khiến toàn thân hẵn như đang bị những đốm lửa thiêu đốt, khắp người nóng ran.

Lục Vi Dân theo bản năng nuốt nước bọt, hẵn không biết những người khác nhìn thấy cảnh đẹp này liệu có cảm giác như thế không, nhưng hẵn thật sự có.

Mặt bên phòng thẩm vấn có kê một chiếc ghế dài bằng gỗ, Lục Vi Dân và Ba Tử Đạt liền ngồi xuống một bên.

- Cô nói Chu Minh Khuê làm đủ mọi cách để hại cô, nhưng có chứng cứ gì chứng minh không?

Nữ cảnh sát thẩm vấn ngồi đối diện vừa ghi vừa hỏi, không đưa mắt liếc

Lục Vi Dân một cái, hiển nhiên không hài lòng với sự có mặt của Lục Vi Dân.

- Các người muốn có chứng cứ?

Người đàn bà ngồi trên ghế băng đưa mắt lên bình tĩnh nói. Nhưng Lục Vi Dân lại nhìn thấy trong mắt đối phương có chút thần thái khác thường.

Đây chính là quả phụ Tùy? Lục Vi Dân tự hỏi. Có thể mê hoặc hai Bí thư Quận ủy, quả nhiên danh bất hư truyền. Gương mặt mịn màng trắng nõn khiến người ta khó có thể nhận ra đó là một người đàn bà ba sáu, ba bảy tuổi. Nếu không ai giới thiệu e rằng người ta có thể nghĩ cô ta là một thiếu phụ hai bảy hai tám tuổi đang trong thời kì xuân sắc.

Đôi mắt kia chắc chắn là chỗ mê hoặc nhất của người phụ nữ này. Đôi mắt như tô sơn, sâu sắc xa xăm. Nếu nói toàn thân người đàn bà này có một mùi vị kích thích khiến đàn ông muốn lột hết quần áo bà ta để ngắm nghía, vậy thì đôi mắt trong veo long lanh kia như một thứ thuốc tĩnh tâm kìm hãm dục vọng của con người. Nhưng kiểu dục vọng bị kìm hãm này lại không ngừng lên men, biến thành một sự si mê càng đậm đà và sức sát thương càng lớn.

- Đương nhiên, chỉ có miệng cô nói ra, làm sao chứng minh Chu Minh Khuê hại cô? Ông ta dùng cách nào để hại cô, điểm này cô cần phải có bằng chứng chứng minh.

Nữ cảnh sát có chút mất kiên nhẫn.

Cười hì hì một tiếng, người đàn bà đột nhiên cười rất tươi, đôi gò bồng đảo trước ngực ngay lập tức lắc lư theo sự rung động của thân thể:

- Thật sự muốn thấy bằng chứng sao?

- Linh tinh!

Nữ cảnh sát đã bị giọng điệu có chút hung hăng của đối phương làm cho tức giận. Cô ta đã nhiều lần nhắc nhở bản thân phải kiềm chế tâm trạng, nhưng người đàn bà này thật sự quá suồng sã, hơn nữa trong suốt cả cuộc thẩm vấn, những lời nói châm chọc gần như chưa bao giờ dừng lại. Điều này khiến đồng nghiệp nam bên cạnh không khỏi xấu hổ, nữ cảnh sát cũng gần như vậy.

- Vậy được. Đây là cô nói đấy!

Người phụ nữ đột nhiên đứng dậy, hai tay bị còng đột nhiên mở cúc áo ra. Vì dùng lực quá mạnh, chiếc cúc trên cùng bị bật ra, còn hai chiếc cúc bên dưới cũng lập tức bị tháo tung, ngay sau đó cô ta lại cởi chiếc áo ngực màu đỏ tươi ra, lớn tiếng nói:

- Các người muốn bằng chứng. Nhìn đi. Đây có coi là bằng chứng không?

Hành động của người đàn bà quá mãnh liệt, khiến mọi người ở đó đều không kịp phản ứng gì. Hai bầu ngực màu trắng nõn lộ ra ngoài. Bởi động tác quá mạnh, bầu ngực đầy đặn không ngừng phập phồng, khiến người ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

- A!

Nữ cảnh sát sau khi sửng sốt lập tức nổi trận lôi đình:

- Tùy Lập Viện, cô đang làm cái gì thế?

- Làm cái gì? Không phải là cô muốn xem bằng chứng sao? Đây có được coi là bằng chứng không?

Cô ta không để ý đến đối phương, vẫn nói rất hung hăng:

- Nhìn xem, những vết thương trên người tôi lẽ nào không phải là bằng chứng? Tên khốn kiếp Chu Minh Khuê chưa bao giờ thảo mãn với phụ nữ, mới hành hạ họ như vậy. Công an Vi, nếu là cô, cô có thể chịu nổi không?

Lúc này mấy người trong phòng mới nhìn rõ phần ngực của cô ta đầy rẫy những vết bầm tím lớn có nhỏ có. Vừa nhìn là biết ngay do người gây ra, đặc biệt là trên hai gò bồng đảo, vết bầm dập khắp nơi, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Thấy ánh mắt của mấy người đàn ông trong phòng đều bị ngực của mẹ đàn bà kia thu hút, nữ cảnh sát đứng dậy đi tới chỗ cô ta:

- Được rồi! Tôi đã nhìn thấy, đến lúc đó chúng tôi sẽ cho người bên pháp y đến kiểm tra vết thương và chụp ảnh cho cô. Mặc áo vào cho tôi, đừng có không biết tự trọng như thế.

- Không biết tự trọng? Công an Vi, cô cho rằng con người ta sinh ra bầm sinh đã không biết tự trọng rồi sao? Cô chưa nếm qua mùi vị cuộc sống của chúng tôi thì có tư cách gì đứng trước mặt tôi nói không biết tự trọng này nọ?

Người đàn bà có chút phẫn nộ, khuôn mặt trắng nõn điểm chút sắc đỏ.

- Nếu cô ở trong hoàn cảnh của tôi, liệu cô có thể làm tốt hơn tôi là mấy? Hay cũng cứ dạng hai chân ra đợi lũ đàn ông đến.

Những lời nói vô cùng thô tục khiến nữ cảnh sát đờ bưng mặt, nhất thời không biết nên phản bác đối phương như thế nào. Cô ta tức tới mức giơ tay muốn đánh đối phương, nhưng đột nhiên nhớ ra sau lưng còn có người lạ, mới tức giận thu tay lại.

Cũng may người đàn bà kia không có thêm những lời lẽ, hành động quá khích, từ từ kéo áo con lên, rồi cài cúc áo lại. Chỉ có điều chiếc cúc áo trên cùng bị tuột khiến khe hở trước ngực của cô ta thoát ẩn thoát hiện.

Lục Vi Dân thân nhiên quan sát cuộc thẩm vấn của hai nhân viên cảnh sát. Xem ra trước lúc thẩm vấn họ cũng đã tính toán, phải moi hết nỗi căm hận của quả phụ Tùy với Chu Minh Khuê. Như vậy cũng chính là cung cấp thêm chứng cứ cho việc quả phụ Tùy cố ý mưu sát Chu Minh Khuê.

Tất cả những điều này đều tiến hành theo sự sắp đặt của Đan Hùng Nghĩa. Còn quả phụ Tùy cũng đã lọt vào nghệ thuật thẩm vấn của công an. Trước tiên sẽ gây áp lực khiến đối phương đi theo quỹ đạo mà họ đã đặt ra. Đầu tiên đối phương phải thừa nhận mình đã áp dụng phương thức đặc biệt để giết Chu Minh Khuê theo yêu cầu của họ, cuối cùng sẽ xoay đến việc vì sao đối phương lại giết Chu Minh Khuê. Thế này sẽ vừa tóm được việc xấu của Chu Minh Khuê, vừa có thể nắm được quả bom tấn trong tay, lựa chọn thời cơ thuận lợi để quăng ra.

Việc này thoạt nhìn rất ổn, nhưng lại không phù hợp với ý đồ của Lục Vi Dân. Nếu trong một trường hợp khác, hẳn rất ủng hộ cách làm này, nhưng Chu Minh Khuê đã chết, hơn nữa Lương Quốc Uy lại muốn Lục Vi Dân giải quyết ổn thỏa chuyện này. Vậy hẳn không thể không nghĩ cách để đảo ngược tiến trình thẩm vấn.

Tiếp theo cuộc thẩm vấn đều xoay quanh mưu đồ phạm tội của quả phụ Tùy, chỉ có điều quả phụ Tùy lại không phải người vừa. Lúc thì nói đau đầu không nhớ rõ, lúc lại bảo bản thân chỉ hận Chu Minh Khuê, cảm thấy Chu Minh Khuê đáng chết, chứ không có ý gì khác. Sự thay đổi thất thường khiến hai vị cảnh sát thẩm vấn cũng cảm thấy rất đau đầu. Nếu không phải suy xét vụ án này quá nhạy cảm, e rằng sớm phải giáo huấn người đàn bà này một bài.

Lục Vi Dân và Ba Tử Đạt rời khỏi phòng thẩm vấn quả phụ Tùy.

- Tử Đạt, tôi thấy cách thẩm vấn của phòng Công an các anh như thế này có chút vấn đề. Tất cả những câu hỏi trọng tâm đều xoay quanh động cơ

phạm tội của quả phụ Tù, điều này có chút hiềm nghi là thành kiến, không thích hợp. Các anh có thể nghi ngờ, cũng có thể thu thập bằng chứng để quyết định, nhưng cũng nên xem xét có thể tồn tại khả năng quả phụ Tù không cố ý phạm tội hay không? Có thể loại thuốc rượu này đúng là Chu Minh Khuê thích thể hiện uy phong trên giường mà bảo quả phụ Tù chuẩn bị. Có thể Chu Minh Khuê cho rằng sức khỏe của mình không có vấn đề gì, hoặc quả phụ Tù hoàn toàn không biết chuyện Chu Minh Khuê mắc bệnh tim. Khả năng này nhất định phải xem xét đến, phải cho người bị tình nghi phạm tội cơ hội tự biện hộ và giải thích.

Lục Vi Dân cũng biết mình nói như vậy có chút gượng ép. Đội cảnh sát Hình sự phòng Công an kiểm cái ăn bằng gì chứ, chính là phải phá án, đả kích tội phạm, hưởng hồ có người bày mưu đặt kế giải quyết chắc chắn vụ án này, vậy sao không nghĩ cách khép quả phụ Tù vào tội danh chứ?

- Ủy viên thường vụ Lục, vấn đề là hiện tại có không ít bằng chứng nói lên rằng quả phụ Tù có thể bị tình nghi mưu sát. Ở điểm này, tôi thấy bên cảnh sát Hình sự thăm vấn như vậy không có vấn đề gì.

Ba Tử Đạt tỏ vẻ không đồng ý với ý kiến của Lục Vi Dân một cách rất uyển chuyển.

- Tử Đạt, anh khỏi phải nói với tôi những lời này. Những trò trong phòng Công an tôi đều biết rõ. Có những điều tựa như đúng mà lại là sai, có thể do sự thay đổi trong kỹ xảo thẩm vấn mà làm biến đổi tính chất sự việc. Cố ý gây thương tích có thể trở thành cố ý giết người, ngộ sát cũng có thể trở thành cố sát. Tôi chỉ cảm thấy cần phải công bằng một chút.

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

- Hơn nữa chúng ta cũng phải thuận theo đại cục. Đặc biệt là người đã chết như Chu Minh Khuê, còn cần phải truy cứu hết lần này đến lần khác

sao? Việc này hình như đã vượt ra khỏi phạm trù điều tra thẩm vấn theo cách hiểu thông thường của chúng ta.

Ánh mắt Ba Tử Đạt dừng lại trên gương mặt Lục Vi Dân, một lúc lâu không cất tiếng.

Lục Vi Dân cũng biết Ba Tử Đạt cần suy nghĩ kỹ một chút. Bào Vĩnh Quý hẳn đã có lời với y, để xem y phối hợp với mình như thế nào.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Phúc Tọa

Rõ ràng là bên kia muốn níu chặt chuyện này không buông, thậm chí còn muốn làm to chuyện lên. Tình hình hiện tại của Lương Quốc Uy không tốt, kinh tế huyện Song Phong nghèo nàn lại liên tục nảy sinh những vấn đề về sự ổn định. Sự kiện Vĩnh Tế và vụ án Chu Minh Khuê chết trên giường quả phụ Tuyền sẽ nhanh chóng bị đồn đại âm ỉ, Địa ủy rất cuộc có thể nảy sinh ý định điều động Lương Quốc Uy hay không rất khó nói. Điều đó quyết định bởi ảnh hưởng về sau của hai sự việc này, cũng còn quyết định bởi sự thay đổi và quyết tâm của các bên trong Địa ủy đối với việc để Lương Quốc Uy đi hay ở. Nhưng phải nói ít nhất thì một thời gian sau cuộc sống của Lương Quốc Uy sẽ rất gian nan.

An Đức Kiện nói rất hay, chỉ cần một ngày Địa ủy chưa đưa văn bản xuống, Lương Quốc Uy vẫn sẽ là Bí thư Huyện ủy huyện Song Phong, y sẽ hoàn toàn xứng đáng là nhân vật số một của huyện Song Phong. Theo quan sát hiện nay của Lục Vi Dân, tuy Lương Quốc Uy ở huyện Song Phong có nhiều người trách, hơn nữa cũng có không ít công việc xảy ra vấn đề, nhưng nói chung Lương Quốc Uy vẫn nắm chặt được đại cục của Song Phong. Hơn nữa quan trọng nhất là tuy y để xảy ra chút vấn đề, nhưng y đại đa số chỉ có trách nhiệm lãnh đạo, chứ không chịu trách nhiệm trực tiếp. Vậy mà chỉ dựa vào điểm này mà muốn hạ bệ một Bí thư Huyện ủy, ít nhất là Lục Vi Dân cho rằng khả năng này chưa đủ lớn.

Đôi khi chọn phe phái cũng rất quan trọng. Đối với Lục Vi Dân mà nói, muốn Song Phong trở thành sân khấu thể hiện tài năng của bản thân, có được sự tán thành và ủng hộ của Bí thư Huyện ủy là điều quan trọng nhất. Hẳn cần

phải nhanh chóng hòa nhập và có chỗ đứng vững chắc ở Song Phong, về điểm này Lý Đình Chương không giúp được hẳn nhiều.

Việc vi phạm nguyên tắc Lục Vi Dân đương nhiên sẽ không làm, nhưng làm thế nào để giải quyết linh hoạt một sự việc nào đó, Lục Vi Dân lại cảm thấy bản thân có thể phát huy tính năng động chủ quan.

- Tử Đạt, Chu Minh Khuê đã chết rồi, cố níu những vấn đề trước đây của Chu Minh Khuê không có nhiều ý nghĩa. Có một số người muốn lợi dụng điểm này để giở trò, tôi thấy xuất phát điểm này không đúng. Lúc này Song Phong đang ở thời buổi rối loạn, duy trì vững đại cục toàn huyện mới là việc cấp bách hiện nay. Trưởng phòng Bào chắc cũng phải giải thích cho anh rồi, về điểm này tôi cũng không nói nhiều nữa. Tôi cần anh phối hợp với tôi xử lý tốt chuyện này để Huyện ủy vừa lòng.

Lục Vi Dân cân nhắc từng câu từng chữ nói.

Ba Tử Đạt chỉ cảm thấy lưng mình ứa sũng, vô cùng khó chịu. Y không tìm được xoay người một cái, dường như muốn thoát khỏi bầu không khí có chút khiến người ta ngạt thở này.

Mặc dù y là do Bào Vĩnh Quý đề bạt lên, nhưng lại không tham gia nhiều vào cuộc đấu tranh của cấp cao. Y chỉ biết Bí thư Lương và Chủ tịch Huyện Lý rất không thích hòa hợp, nhưng trong huyện về cơ bản đều do Bí thư Lương định đoạt, còn thông gia của Chủ tịch huyện Lý lại là Chính ủy Đan. Điều bí ẩn trong đó quả rất sinh động.

- Ủy viên thường vụ Lục, cậu muốn tôi giúp cậu như thế nào?

Ba Tử Đạt nuốt một miếng nước bọt, nói một cách khó khăn.

- Rất đơn giản, tôi muốn nói chuyện riêng với quả phụ Tù. Anh điều những người khác ra ngoài giúp.

Lục Vi Dân bình tĩnh nói.

- Hả? Việc này không thích hợp, hơn nữa không đúng quy tắc. Anh em đội cảnh sát Hình sự sẽ....

Ba Tử Đạt lắc đầu theo bản năng.

- Không có gì không phù hợp, lẽ nào anh còn cảm thấy tôi sẽ có thể giở trò gì?

Lục Vi Dân cười:

- Nếu không thì thế này, anh cứ nói anh muốn cùng tôi thăm vấn riêng người phụ nữ đó, tìm hiểu một số tình hình khác. Anh đứng bên ngoài cửa, để cửa mở, tôi sẽ ở bên trong nói chuyện với quả phụ Tùy một lát.

Lục Vi Dân cảm thấy những lời này của mình chứa đầy mưu đồ phạm tội, thậm chí rất giống việc đe dọa dụ dỗ nhân chứng trong phim.

Ba Tử Đạt thở một hơi. Y không biết mình làm thế này sẽ có hậu quả gì, y cũng không biết Lục Vi Dân vì sao phải làm như vậy, thậm chí y còn không muốn biết Lục Vi Dân muốn làm gì.

Dưới ánh sáng đèn huỳnh quang, Lục Vi Dân ngồi trước mặt đối phương rất tùy ý. Người phụ nữ đối diện hiển nhiên không ngờ Lục Vi Dân lại xuất hiện trước mặt cô ta vào lúc này. Điều này khiến cô ta có chút thấp thỏm không yên, nhưng cô ta cũng đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

- Chú em, cậu muốn hỏi gì?

Quả phụ Tùy có chút lười biếng dựa vào ghế. Lục Vi Dân đổi một cái ghế khác cho cô ta. Việc này khiến cô ta rất vui.

- Không muốn hỏi gì. Bọn họ muốn hỏi, cô muốn trả lời, không phải đã

xong rồi sao? Tôi chỉ muốn tán gẫu với cô thôi.

Lục Vi Dân nghĩ một lát rồi mới nói.

- Tán gẫu?

Người đàn bà mỉm cười, thực sự có vẻ “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh” (ngoảnh đầu lại cười mà mê hồn người), khiến tốc độ lưu thông máu Lục Vi Dân cũng có cảm giác chột tăng nhanh.

- Những người làm quan như các cậu cứ rảnh rỗi như thế sao? Đêm hôm khuya khoắt lại chạy đến đây tìm tôi nói chuyện phiếm à?

Lục Vi Dân có chút xấu hổ, hẳn còn chưa suy nghĩ kỹ nên làm thế nào để nói đến chủ đề này với đối phương. Nhưng đối phương cũng đã hiểu ra nên mới suồng sã như vậy.

- Tôi nghe nói con gái cô mới mười lăm tuổi, vừa vào học lớp chín?

Lục Vi Dân suy nghĩ một chút rồi nói.

Nghe thấy Lục Vi Dân nhắc đến con gái mình, người phụ nữ luôn giữ tâm trạng khá thoải mái bỗng giống như mèo mẹ kinh hãi, đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân:

- Con gái tôi sao rồi? Cậu muốn làm gì?

Thấy đối phương phản ứng mạnh như vậy, vượt xa ngoài dự liệu của Lục Vi Dân. Vốn dĩ hẳn chỉ muốn tìm một đề tài, không ngờ đề tài này lại làm cho đối phương nhạy cảm đến thế, hẳn có chút động lòng:

- Không sao. Con gái cô rất khỏe. Chỉ có điều tôi nghĩ cô có một cô con gái xinh đẹp, dễ thương như thế, lẽ nào cô chưa từng suy nghĩ cho tương lai của con gái mình?

Người đàn bà đột nhiên thở dốc, đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn chăm chú vào Lục Vi Dân:

- Rất cuộc cậu muốn nói điều gì?

- Không có gì. Tôi chỉ nghĩ Chu Minh Khuê là một kẻ khốn kiếp, là quân hư hỏng, là loại súc sinh. Nhưng ông ta đã chết, con người không cần phải lo lắng áy náy vì một tên súc sinh đã chết. Làm như vậy sẽ chỉ hạ thấp, bôi nhọ chính mình, mà hãy nên nghĩ cho cuộc sống của mình và gia đình mình về sau.

Lục Vi Dân cân nhắc ngôn từ, suy nghĩ nói như thế nào mới không khiến đối phương hiểu nhầm, mà còn có thể khiến đối phương hiểu được ý đồ của mình:

- Sự sống chết của một tên súc sinh không cần khiến quá nhiều người phải dính líu vào, làm nhốn nháo hết lên, bao gồm cả cô.

Đối phương càng thêm hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Lục Vi Dân càng thêm nghi ngờ bất định, hẳn những lời nói của nam thanh niên này đã khiến cô ta không có cách nào hiểu được hàm ý thực sự trong đó.

Người tới lúc trước không phải đã nói chuyện với mình rồi sao? Chỉ cần mình nói ra hết chuyện Chu Minh Khuê cưỡng hiếp mình, chuyện y này sinh ý định bất chính với con gái mình và cả những gì mình biết về chuyện Chu Minh Khuê hãm hiếp những cô gái khác thì vấn đề của bản thân sẽ không còn lớn. Chỉ có điều đối phương nửa muốn nửa không dục dõ mình nói cụ thể tình tiết chuyện mua rượu thuốc và chuyện vì sao muốn xúi giục khiến Chu Minh Khuê dùng rượu thuốc khiến cô ta có chút cảnh giác, cho nên không dám tiếp tục nói kỹ hơn. Cuộc đời này cô ta đã từng gặp quá nhiều kẻ khẩu Phật tâm xà, nghi ngờ lừa bịp lẫn nhau, cô ta không dám tin tưởng bất kì ai nữa.

- Những lời người khác hứa với cô đều không đáng tin, bao gồm cả tôi. Tôi cũng tin rằng bằng kinh nghiệm sinh tồn ngoài xã hội bao năm nay, cô sẽ không tin bất kì ai. Chỉ có bản thân là đáng tin hơn cả, vậy thì cũng không cần phải làm điều gì cho ai. Muốn phán quyết phạm tội thì cần phải có chứng cứ, sự thật như thế nào thì cứ nói như thế, nhất định không được tin vào lời hứa của ai mà làm hại bản thân mình và cả gia đình mình. Chẳng ai dám áp đặt sự việc lên người khác. Mức độ nặng nhẹ ở đây chắc cô cũng hiểu.

Lục Vi Dân chỉ có thể nói đến đây là đã có chút vi phạm quy định. Đặc biệt là bản thân vốn không phải là nhân viên trinh sát, đã tham gia vào lại, còn nói ra những lời này, đúng là một việc mạo hiểm.

Quả phụ Tuy bao nhiêu năm qua đã gặp nhiều thăng trầm như vậy, nhất định có nhiều kinh nghiệm xã hội, nhưng trước kỹ xảo thâm vấn tinh vi của cơ quan công an vẫn có thể có những sai sót. Hơn nữa đối phương nhất định sẽ lợi dụng con gái cô ta để giở trò, khiến cô ta ngoan ngoãn vào tròng. Còn sự xuất hiện của hãn chỉ là để gợi ý cho cô ta, chỉ có cô ta mới có thể cứu chính mình. Chỉ cần cô ta kiên trì thì sẽ chẳng có ai làm gì được cô ta.

Hy vọng cô ta có thể hiểu được ý nghĩa thực sự trong đó!

Từ phòng thẩm vấn đi ra, Lục Vi Dân nhìn thấy Ba Tử Đạt đang lặng lẽ đứng hút thuốc ngoài cửa. Có lẽ biểu hiện của mình đã gây kích thích lớn cho anh ta, song cũng là điểm có lợi cho hãn.

Lục Vi Dân rất thích Ba Tử Đạt. Nhưng hoàn toàn không phải bởi mối quan hệ với Đồng Lập Trụ. Ba Tử Đạt vốn xuất thân từ dân hình sự, nhanh nhẹn, giỏi giang, tính cách cũng khá điềm đạm. Chỉ là ở cấp của anh ta không có nhiều cơ hội tham gia vào những việc bí mật, không tiết lộ với bên ngoài. Lần này coi như là lần đầu tiên, điều này chắc hãn cũng là hơi chấn động đối với tinh thần anh ta.

Nhưng Lục Vi Dân tin rằng đối phương sẽ nhanh chóng thích nghi được. Càng tiến bước lên cao, anh sẽ càng có thể nhìn thấy màu đen tối không ngừng lộ ra từ các góc ngách, các tầng bậc khác nhau. Có lẽ nó không xấu xa đến mức đó, cũng không phức tạp, xảo quyệt như trong tưởng tượng. Nhưng nếu nó hiện ra trước mặt anh, đặc biệt là khi đặt nó bên cạnh vô số những thứ chính diện tươi đẹp, sẽ khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Nhập Môn

- Đi thôi, Tử Đạt, tôi không nói gì vượt nguyên tắc chứ?

Lục Vi Dân vỗ vai Ba Tử Đạt, cười nhạt.

Ba Tử Đạt lắc đầu không nói gì, dường như vẫn chưa tập trung trở lại câu chuyện.

Lục Vi Dân cũng không nói nữa, nói nhiều lại thành ra vô vị. Hẳn tin rằng cho dù lần này nếu không có chiêu này của mình thì Bào Vĩnh Quý có lẽ đã có cơ hội sắp xếp người khác, thậm chí có khả năng chính là Ba Tử Đạt làm. Mà cũng không được, có khi Bào Vĩnh Quý tự mình ra tay là rất có khả năng.

Việc Lương Quốc Uy đã dặn dò thì chắc chắn phải hoàn thành tuyệt đối. Chí ít thì lúc này cả Song Phong đều phải nghe lệnh của ông ta.

- Có một số việc chúng ta không thể quá tuân thủ luật pháp, chỉ cần chúng ta công tâm, làm đúng lương tâm là được. Nguyên tắc không thể vi phạm, nhưng biến đổi linh hoạt mà luật pháp không nằm ngoài nguyên tắc lớn đạo trời tình người thì có thể khiến cho thế giới này càng giàu tình người.

Lục Vi Dân chấp tay sau lưng vừa đi vừa nói.

- Tình hình chúng ta đều đã rõ. Tôi không cho rằng việc để quả phụ Tù nhận tội sau đó dùng nó để phản ánh tội của Chu Minh Khuê là có nhiều ý nghĩa. Năm lấy chuyện phóng túng của người chết rồi phóng đại lên, nhằm tới mục đích bí mật của một số người. Tôi thấy như thế có chút đi quá xa.

Hiện nay Song Phong cần được ổn định, tâm sức chủ yếu nên dồn vào việc phát triển kinh tế.

Ánh mắt Ba Tử Đạt nhìn Lục Vi Dân đã có thêm vài phần kính phục. Lẽ nào con người trẻ tuổi này vì từng làm thư kí cho Bí thư Địa ủy nên mới bạo dạn, quả quyết như vậy? Những lời này Tử Đạt vừa như tự nói với bản thân, mà vừa như giải thích điều gì đó. Nhưng anh ta cần phải giải thích điều này với bản thân mình sao?

Đan Hùng Nghĩa tức giận phùng phùng, vút cuốn hồ sơ lên bàn:

- Thế này là thế nào, tại sao quả phụ Tùy lại thay đổi lời khai? Trong chuyện này có vấn đề gì, cậu nói xem.

- Chính ủy Đan, Tùy Lập Viện vẫn luôn thất thường như vậy. Trong lúc chúng tôi lấy lời khai, cô ta đã phản cung vài lần rồi, khi thì thừa nhận, lúc lại chối. Nói thật, chứng cứ tuy đều nhằm hướng tình nghi vào cô ta, nhưng chỉ là hướng tình nghi, lại không thể hình thành chứng cứ chống lại cô ta. Có lẽ cô ta cũng biết điều này nên mới phản cung.

Người đàn ông nói ngắn gọn nhưng chắc chắn, dường như trên từng sợi tóc cũng toát ra tinh thần.

- Những chứng cứ này vốn dĩ đã khá yếu, dù có cố định lại thì viện kiểm sát cũng khó mà phê chuẩn hạ lệnh bắt. Mà cho dù viện kiểm sát có phê chuẩn lệnh bắt đi nữa thì cũng khó mà khởi tố được.

Đan Hùng Nghĩa giận sôi máu. Tên ngu si này! Bắt được hay không, khởi tố được hay không thì liên quan cóc gì đến y. Y chỉ cần đổ được tội danh lên đầu quả phụ Tùy, phải bắt cô ta giao ra được thứ mà gã muốn. Chỉ cần thứ đó có thể trở thành chứng cứ, thì việc sau này quả phụ Tùy có bị bắt hay bị khởi tố hay không cũng chỉ là chuyện nhỏ. Năm được chứng cứ xác đáng chứng

minh Chu Minh Khuê là kẻ đạo đức suy đồi, không việc ác nào không làm mới là quan trọng!

Nhưng giờ quả phụ Tùy đó lại một mực phủ nhận việc bị Chu Minh Khuê cưỡng bức, chỉ nói Chu Minh Khuê uống say rồi vào chỗ bà ta, sau đó thì hai người ngủ với nhau. Việc lúc đầu cô ta đã nói lộ ra chuyện Chu Minh Khuê có ý bất chính với con gái cô ta cũng biến mất khỏi hồ sơ. Đến cả những tiểu tiết là cô ta pha rượu thuốc cũng không còn, mà thay vào đó là Chu Minh Khuê bảo cô ta pha. Cô ta cũng không biết Chu Minh Khuê vốn mắc bệnh tim.

Rõ ràng là trong chuyện này có vấn đề. Đan Hùng Nghĩa không tin quả phụ Tùy kia có thể trong một đêm lại nghĩ ra được nhiều chuyện như thế, thay đổi hết lời khai như vậy.

Đan Hùng Nghĩa lạnh lùng dò xét gương mặt anh chàng nhỏ con kia hỏi:

- Đêm qua Ba Tử Đạt và cái tên Lục Vi Dân đó có động tĩnh gì không?
- Có, họ đi xem đội thẩm vấn lấy cung quả phụ Tùy, sau đó thì đi ra.

Đường Quân cảm thấy trong lòng thầm lo ngay ngáy.

Ba Tử Đạt là đội trưởng cũ, phần nào cũng là thầy của mình, một tay anh ta nâng đỡ mình lên. Giờ tuy không còn là đội trưởng, cũng không quản lý mảng hình sự, những dù gì cũng vẫn là lãnh đạo cũ, giờ lại là lãnh đạo ở phòng. Tối qua anh ta yêu cầu muốn cùng Ủy viên thường vụ Lục đó đi hỏi tình hình, cũng đã nói với mọi người trong đội thay mình, tuy trong lòng mình có phần cảm thấy nghi ngại, nhưng vẫn phải đồng ý. Dù gì Ba Tử Đạt cũng là người của phòng, lại không phải chỉ có mình người họ Lục kia đi gặp quả phụ Tùy. Nghe anh em trong đội nói, sự việc cũng diễn ra rất nhanh, chỉ khoảng mười phút phút gì đó, có lẽ cũng không hỏi được gì, nên vừa đến đã

đi ngay.

Chuyện này gã không dám nói, vì sợ nói ra e rằng lại bị chửi cho một trận chẳng ra sao. Theo gã vụ án này vốn dĩ là một vụ chẳng có bao nhiêu giá trị. Tiếng xấu của Chu Minh Khuê ai cũng biết, coi như bị người ta giết thì cũng chẳng có ai buồn kêu oan cho. Gã cũng tin là quả phụ Tùy là bị Chu Minh Khuê cưỡng bức, nhưng giờ Chu Minh Khuê đã chết, có truy cứu xem có phải y đã cưỡng bức quả phụ Tùy hay không cũng chẳng có nghĩa lí gì. Ngoài việc làm mọi chuyện trở nên ồn ào thì gã chả thấy có ý nghĩa gì, mà việc này còn khiến mẹ con quả phụ Tùy bị tổn thương.

- Vậy họ có nói gì không?

Đan Hùng Nghĩa rất quan tâm đến điều này.

- Không, nghe anh em nói người họ Lục đó ngồi cạnh Phó phòng Ba, không nói câu nào, chỉ nghe tầm hơn nửa tiếng thì rời khỏi.

Người đàn ông rần rỏi thấp bé thấy trán mình đã lấm tấm mồ hôi.

Nhưng Đan Hùng Nghĩa không hề để ý tới vẻ khác thường của anh ta, đang nghĩ xem rốt cục vấn đề nằm ở đâu.

Trong mắt Đan Hùng Nghĩa, người đàn ông trước mặt này rất đáng tin. Cho dù quan hệ giữa anh ta với Ba Tử Đạt khá tốt, nhưng Đường Quân không phải loại người vì tình cảm cá nhân mà quên đi nguyên tắc. Nhưng y lại không để ý đến một số biến đổi linh hoạt khi người ta cho rằng vấn đề là phi nguyên tắc, và gã lại vừa vắn chấp nhận sự biến đổi linh hoạt đó mà Ba Tử Đạt nêu ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Đan Hùng Nghĩa cũng không tìm nổi tiếng thở dài ảm đạm. Gã cảm thấy hiện tại có nhiều người mà gã không hiểu rõ. Anh tưởng như mọi sự đã nằm trong tay, nhưng rồi cục diện lại thay đổi chỉ

trong giây lát. Mình dám nói mình đã nhìn thấu người đàn ông trước mắt có vẻ ngoài trung hậu này sao?

Bên trong đội hình sự chắc chắn có vấn đề, nếu không thì quả phụ Tùy đã không thể thay đổi lời khai. Dù cho những gì Đường Quân nói là thật, quả phụ Tùy là kẻ thay đổi thất thường, vừa nhận tội xong lại phản cung. Nhưng với năng lực của đội hình sự, đã tìm ra được điểm yếu của cô ta, thì sẽ làm được công tác tư tưởng cho cô ta mới đúng. Nhưng kết quả lại không như vậy.

Đan Hùng Nghĩa cảm thấy tiếc nuối, dù sao cũng không phải là đội ngũ do một tay gã xây dựng. Thời gian mình đến phòng tuy cũng không ngắn, nhưng gã vẫn chưa thể xây dựng cho mình một đội ngũ thân tín. Đừng nhìn Bào Vĩnh Quý trông người ngợm thô kệch, đầu óc đơn giản, nhưng trong chuyện này lại làm rất tốt. Gã phải thừa nhận mình thua xa Bào Vĩnh Quý trong chuyện này, lần này lại thất bại trong gang tấc.

Thông gia cũng nói nếu chỉ dựa vào việc này mà hạ bệ Lương Quốc Uy đương nhiên là không thể, nhưng tình hình hiện nay của Lương Quốc Uy không tốt. Kinh tế Song Phong không khởi sắc, Chủ tịch địa khu Tôn vốn đã không hài lòng với ông ta, giờ lại thêm chuyện ở Vĩnh Tế, càng khiến Lương Quốc Uy mất điểm trong mắt lãnh đạo chủ chốt Địa ủy. Địa ủy có lẽ cũng đã có ý đổi người khác, nếu như lại có thêm một vài chuyện đổ thêm dầu vào lửa, ví như việc Chu Minh Khuê có không ít điều tiếng xấu, Huyện ủy dùng người quá thiếu thận trọng, không phải là không thể trở thành một ngòi nổ.

Nhưng đáng tiếc cơ hội như vậy lại không nắm được, việc này khiến cho Đan Hùng Nghĩa rất buồn bã.

- Ý hấn nói đại khái là như vậy.

Bào Vĩnh Quý xoa tay, nhìn Lương Quốc Uy.

- Ừ, tôi biết rồi, cậu Bào, vậy cậu cứ xử lí mọi việc theo ý của Lục Vi Dân đi. Ông Khúc tạm thời còn nhiều việc phải làm ở Vĩnh Tế, việc hậu sự cũng không tránh khỏi phải đến tay ông Khúc phụ trách giải quyết. Việc bên này đành phiền cậu giúp Vi Dân giải quyết.

Lương Quốc Uy gật đầu, không biểu hiện gì.

- Vâng, nhưng thưa Bí thư Lương, tôi có gì nói đấy. Thật không ngờ Lục Vi Dân trẻ như vậy mà xử lí mọi việc thật là mạnh dạn, chu đáo, khiến tôi thực sự thấy kinh ngạc. Anh chàng này cũng ương bướng đấy, hấn dảm khiến cho Đan Hùng Nghĩa được một phen sững sờ, mặt cắt không còn giọt máu.

Bào Vĩnh Quý cười nói ha hả, nhìn thấy sắc mặt Lương Quốc Uy có dấu hiệu sáng lên, biểu cảm trên mặt gã càng thêm sinh động.

- Cậu ta không dọa ai cả, cậu ta nhận ủy thác của Huyện ủy để làm việc. Nếu như Đan Hùng Nghĩa thực sự không tuân thủ sự chỉ đạo của Huyện ủy, hấn là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, đương nhiên có thể nêu việc cân nhắc vấn đề chức vụ của Đan Hùng Nghĩa ở hội nghị thường vụ.

Lương Quốc Uy bình thản nhận xét.

- Ha ha, vậy tôi đã nhiều lời rồi. Thôi, Bí thư Lương, tôi xin phép đi trước.

Bào Vĩnh Quý vừa ra khỏi cửa, Lương Quốc Uy quay sang nhìn Thích Bản Dự đang ngồi bên cạnh:

- Bản Dự, cậu thấy thế nào?

- Bí thư Lương, tôi thấy tên nhóc này đang đánh tiếng cho ngài. Không phạm pháp, xem xét đạo trời tình người, hấn nói cũng thật hay đấy, đàng hoàng đứng đắn, trong lòng hấn có bao nhiêu phần là nghĩ như vậy?

Thích Bản Dự lắc đầu có phần khinh bỉ.

- Thanh niên, muốn làm chút chuyện cũng có thể hiểu được. Phải nói chuyện này hẳn làm cũng không tồi, nhưng điệu bộ như vậy có chút buồn cười.

Lương Quốc Uy chậm rãi lắc đầu:

- Bản Dự, đừng coi thường con người trẻ tuổi đó. Khi chúng ta trẻ như hẳn chúng ta có thể làm những gì, hiểu những gì? Nói như cậu, chuyện này hẳn làm rất êm đẹp. Từ sự việc đó có thể nhận ra tính cách của hẳn, liều lĩnh, dám làm, suy xét vấn đề rõ ràng, chặt chẽ, biết mình có thể làm gì, không thể làm gì, biết mình muốn gì, nên làm thế nào để có được nó.

Mấy câu sau tiếng Lương Quốc Uy nhỏ dần, gần như nghe không rõ, biểu hiện trên mặt lại vô cùng phức tạp.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Năm Ngoài Dự Liệu

Việc ở Vĩnh Tế nhanh chóng lắng xuống đúng như Lục Vi Dân dự đoán. Nông dân thời đại này chắc chắn là chất phác nhất. Sau khi các lãnh đạo chính quyền Đảng uỷ địa phương nối đuôi nhau đến nhà “quan tâm thăm hỏi” và “khảng khái” gánh vác trách nhiệm chi trả chi phí điều trị, cảm xúc đối địch cũng nhanh chóng giảm bớt. Đương nhiên sức ảnh hưởng của Lỗ Đạo Nguyên cũng không có thể xem nhẹ, dù sao đây là “lãnh đạo” cấp cao nhất mà tập thể này có khả năng tiếp xúc, cũng là người có kiến thức nhất mà bọn họ biết. Nghe ý kiến phân tích rõ ràng đâu ra đấy và đề nghị của anh ta, rất nhiều người đều dần tán thành của quan điểm Lỗ Đạo Nguyên. Đó là sự việc chung quy sẽ phải giải quyết, cũng đừng quá để ý đến danh phận danh nghĩa cụ thể, chỉ cần có thể có được một chút bồi thường, cũng đã có thể an ủi người đã khuất.

Vụ án cái chết của Chu Minh Khuê cũng rất nhanh đã có kết quả. Bởi vì Tùỵ Lập Viện kiên quyết không thừa nhận mình cố ý pha chế rượu thuốc, cũng phủ nhận việc mình biết rõ Chu Minh Khuê mắc bệnh tim, vụ án này liền lâm vào cục diện bế tắc. Các chứng cứ khác đều không thể hình thành hệ thống bằng chứng chứng minh Tùỵ Lập Viện cố ý mưu sát Chu Minh Khuê. Đan Hùng Nghĩa đề xuất muốn giữ Tùỵ Lập Viện lại thẩm tra một thời gian ngắn rồi tiếp tục điều tra. Nhưng phòng Công an huyện cuối cùng lại lấy việc Tùỵ Lập Viện không mang tính nguy hại với xã hội mà tìm người bảo lãnh chờ thẩm tra sau. Vụ án này về cơ bản cũng đi tới hồi kết.

Nhưng Lục Vi Dân biết rằng hai chuyện tình này đều mang đến cho Huyện uỷ Song Phong ảnh hưởng tiêu cực không nhỏ. Ấn tượng của Lương

Quốc Uy trong mắt lãnh đạo chủ chốt địa khu cũng mất điểm nặng nề.

Việc Vĩnh Tế khởi cần phải nói, gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, mấy trăm người bao vây Ủy ban nhân dân thị trấn Vĩnh Tế, đến lãnh đạo Ủy ban nhân dân Địa khu cũng bị kinh động. Bốn vị lãnh đạo địa khu là Tôn Chấn, Cầu Trị Lương, Chu Bồi Quân cùng với Tang Minh Phong đều đích thân đến Song Phong trấn giữ. Mà Chu Bồi Quân và Tang Minh Phong lại đợi mãi cho đến ngày thứ ba, sau khi hai bên đi đến ý kiến nhất trí, đạt được thỏa thuận, thì thể được hoá táng, mới rời Song Phong. Từ đó có thể thấy mức độ coi trọng của địa khu với việc này.

Còn vụ án cái chết lạ lùng của Chu Minh Khuê cũng bị đồn ồn ào huyền náo. Có người nói Chu Minh Khuê là chết khi quan hệ với quả phụ Tùy, có người nói Chu Minh Khuê là bị hạ độc. Còn có người nói Chu Minh Khuê là sợ tội tự sát, còn có lời đồn đại nói Chu Minh Khuê ăn chơi đàng điếm ở Oa Cổ, không làm việc, cả ngày rúc trong váy đàn bà, dốc hết sức lực, cho nên hết hơi mà chết. Thậm chí có người nói Chu Minh Khuê để lại không ít tiền, đều bị quả phụ Tùy nuốt trọn. Người dân đồn đại ầm ĩ, đủ loại ý kiến, nhưng mục tiêu đều rất rõ ràng, đó chính là một nhân vật tiếng xấu đầy mình như Chu Minh Khuê làm thế nào mà có thể leo lên nổi vị trí Bí thư Quận ủy.

Cũng may nguyên nhân cái chết của Chu Minh Khuê này rất rõ ràng, pháp y cũng đã đưa ra kết luận rất chuyên nghiệp, đồng thời cũng mời được pháp y phòng Công an Địa khu đến để cùng giải phẫu, khám nghiệm tử thi, xác định nguyên nhân cái chết của Chu Minh Khuê là nhồi máu cơ tim. Việc này cũng dần làm giảm bớt một chút áp lực.

Lục Vi Dân cắp cặp bước vào hành lang, đã nhìn thấy Chánh văn phòng Huyện ủy Quan Hăng đi từ đầu kia hành lang ra:

- A, Vi Dân, vừa khéo, chiều mai mở hội nghị thường vụ, đúng ba giờ bắt đầu, đừng đến muộn nhé. Bí thư Lương rất ghét ai đến họp muộn.

- Hả? Hội nghị thường vụ? Đề tài thảo luận của hội nghị gồm những gì? Có cần chuẩn bị gì đó hay không?

Lục Vi Dân gật đầu. Cũng đã gần mười ngày kể từ khi hấn đến huyện, hội nghị thường vụ lần đầu tiên. Xem ra tần suất hội nghị thường vụ huyện Song Phong cũng không tốt, tương phản với việc những phòng họp ở Ủy ban nhân dân huyện lại rất nhiều.

- Ừm, chủ yếu có thể là vấn đề phân công công tác của cậu. Phó bí thư Thích đã xin chỉ thị từ địa khu, phía địa khu cũng không trả lời rõ ràng, chỉ nói huyện có thể căn cứ vào nhu cầu của tình hình thực tế để xác định công việc cho cậu. Cho nên ý của Bí thư Lương là sẽ thảo luận trong hội nghị một chút, trưng cầu ý kiến của mọi người. Có khả năng buổi chiều Bí thư Lương sẽ còn trưng cầu ý kiến của cậu. Ngoài ra có khả năng sẽ liên quan đến một số vấn đề điều động nhân sự. Cậu cũng biết rõ ông Chu đi rồi, mặt khác Vĩnh Tế xảy ra chuyện lớn như vậy. Tuy hiện nay sự việc đã lắng xuống, nhưng Huyện ủy chắc chắn phải tiến hành xử lý vấn đề này, cũng liên quan đến một số thay đổi nhân sự.

Tác phong của Quan Hăng xưa nay bình dị, gần gũi, đối với bất kỳ ai cũng mang phong cách bình thản nhưng không hề thiếu đi cảm giác thân thiện. Ông ta cũng không vì rất được Lương Quốc Uy tín nhiệm mà tự cao tự đại. Tuy rằng thời gian ông ta đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng Huyện ủy cũng không dài, chỉ sớm hơn so với Lục Vi Dân nửa năm, nhưng lại có được không ít lời khen ngợi. Điểm này Lục Vi Dân tuy thời gian đến Song Phong còn ngắn ngủi, nhưng cũng đã từng nghe nói. Đến An Đức Kiện cũng từng nhắc tới Quan Hăng với hấn, nói rằng ông ta là một nhân vật đáng tôn trọng.

Lục Vi Dân hơi động lòng, lần này sẽ động đến nhân sự của hai quận?

Dựa theo thông lệ của địa khu Lê Dương cũ, gần như dưới mỗi huyện đều

có quận. Nhưng quận này chỉ là một khái niệm khu vực, chứ không thực sự trở thành một cấp khu vực hành chính. Cho nên các huyện vì đẩy mạnh quản lý khu vực nông thôn, liền thành lập một tổ chức Đảng ở các quận, tên gọi tắt là Quận ủy. Mà cũng là vì để tránh cho cơ cấu quá rườm rà nên cũng không thành lập đơn vị hành chính.

Mà cơ cấu cũng Quận ủy này cũng khá đơn giản, nhân viên cũng tương đối ít. Trên thực tế đây cũng chỉ là một cơ quan đẩy mạnh chỉ đạo công việc của các xã, thị trấn, cũng không hỏi đến công việc cụ thể của các xã, thị trấn. Còn một thông lệ khác chính là Bí thư Quận ủy. Người này thường đều do Bí thư Đảng ủy thị trấn sở tại kiêm nhiệm, tránh cho chức Bí thư Quận ủy trở thành chức vụ rỗng.

Song Phong có sáu quận, trong đó quận Oa Cổ khu ở tận cùng phía Tây, dân số tương đối ít, chỉ có hơn sáu mươi nghìn người. Bởi vì đây là nơi tận cùng phía Tây của toàn huyện, cộng thêm địa thế độc đáo, cho nên tương đối biệt lập, phát triển kinh tế lạc hậu nhất, tình hình trật tự trị an cũng tương đối kém.

- Không biết Bí thư Lương có sắp xếp gì cho công việc của tôi chưa nhỉ?

Lục Vi Dân cố ý hỏi.

Tuy rằng phía địa khu không nói cụ thể về phân công công tác của mình, nhưng Lục Vi Dân biết An Đức Kiện nhất định hoặc rõ rệt hoặc bóng gió, hẳn đã nhắc tới chuyện này với Lương Quốc Uy. Hiện tại Huyện ủy Song Phong không có Trưởng ban Tuyên giáo, hẳn là muốn cho mình tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Tuyên giáo mới đúng. Lương Quốc Uy này không sắp xếp công việc cho mình, chưa chắc không phải trong lòng đã có tính toán khác. Đương nhiên là cũng có ý quan sát mình một phen.

- Tôi thì lại không rõ lắm, tuy nhiên chắc là vẫn chưa có đâu. Ông ấy có

khả năng cũng muốn trưng cầu ý kiến của cậu một chút. Dù sao cũng là công việc của cậu, cũng cần tôn trọng ý kiến của bản thân cậu mới đúng.

Quan Hăng cười.

- Yên tâm đi, trong việc này Bí thư Lương nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Trở lại phòng làm việc, trong lòng Lục Vi Dân có phần dao động. Theo hẳn, vị trí Trưởng ban Tuyên giáo này tuy cũng coi như sắp xếp cho mình một vị trí tương đối rõ ràng. Phải nói là trước mắt mà nói, nó cũng được coi như một sự sắp xếp khá tốt, nhưng đối với mình mà nói, ý nghĩa của vị trí này lại không lớn.

Đối với mình mà nói, mình sở dĩ ở lại, sở dĩ chọn xuống huyện, là thực sự muốn làm một số công việc chân thực, nhất là công việc cụ thể trong lĩnh vực kinh tế. Giống như Hoàng Thiệu Thành truyền tin tới cho mình, hiện tại Ôn Châu đang nhanh chóng hình thành một làn sóng phát triển. Toàn bộ Ôn Châu đều giống như một tổ ong bị tấn công, tất cả đều trở nên náo động.

Đặc tính nhạy cảm, mạnh dạn của người Ôn Châu được kích thích phát huy. Ngày 21 tháng 3 khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Ôn Châu được Quốc vụ viện tuyên bố phê chuẩn thành lập. Động tác này đã kích thích người Ôn Châu cực mạnh. Chịu ảnh hưởng của động thái này, Ôn Châu bắt đầu bước ra khỏi ảnh hưởng của một số nhân tố tiêu cực trước kia, tăng tốc phát triển kinh tế toàn diện.

Ngày 28 tháng 5, Tân Hoa xã đưa tin Quốc vụ viện tuyên bố thành lập khu bảo lưu thuế nhập khẩu Đại Liên. Ngày 15 đến ngày 18 tháng 6, Quốc vụ viện quyết định tiến thêm một bước mở cửa đối ngoại. Quảng Tây, Nam Ninh, Bằng Tường, Vân Nam Côn Minh, Uyển Đình, Vu Hồ, Cửu Giang, Nhạc Dương, Vũ Hán, Trùng Khánh cũng được xếp vào thành phố mở cửa đối ngoại. Những động thái này tung ra liên tiếp, đã đánh dấu cho việc đổi

với đầy mạnh cải cách, mở cửa, trung ương đã không chỉ dừng lại ở văn bản, các bài phát biểu, văn kiện và trên tinh thần, mà là bắt đầu thể hiện trong chính các hành động.

Đối với các huyện như Song Phong, cuộc sống ngồi trong phòng làm việc cơ quan, làm một Trưởng ban Tuyên giáo nhàn nhã, ung dung tự tại, cả ngày cứ một chén trà, một tờ báo không phải thứ Lục Vi Dân mong muốn. Hẳn cũng không phải đến Song Phong để kiếm kinh nghiệm lý lịch và cơ hội. Theo Lục Vi Dân, cơ hội là do chính bản thân mình tạo ra. Mà trong tình hình hiện nay, phát triển kinh tế, để một địa phương thay đổi diện mạo mạnh mẽ, trong đó liền ẩn chứa vô số cơ hội.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Chậm Rãi Nhập Cuộc

Ở điểm này từ sau khi Chu Minh Khuê chết, hãn liền có một ý tưởng mơ hồ, mà hiện nay ý tưởng này càng ngày càng rõ ràng.

Lựa chọn đến một tương đối xa xôi và lạc hậu để chứng tỏ mình, rời xa những phong ba bão táp của huyện lỵ, đây hãn là một ý tưởng tốt nhất. Đương nhiên việc này phải xem ý của Lương Quốc Uy. Tuy nhiên Lục Vi Dân biết rằng trong việc xử lý vụ án Chu Minh Khuê, hãn hãn là đã khiến Lương Quốc Uy hài lòng. Nói thật, hãn sợ dĩ bỏ bao công sức xử lý tốt vụ án Chu Minh Khuê, cũng chưa hãn là không có ý biến việc xử lý chuyện này thành bàn đạp cho mình.

Ở điểm này mình đã cố gắng, mà hiện giờ phải xem thái độ của phía Lương Quốc Uy.

- Cậu nói Lục Vi Dân muốn xuống địa phương công tác?

Lương Quốc Uy kinh ngạc. Lời của Mạnh Dư Giang khiến y gần như nghi ngờ lỗ tai của mình có vấn đề. Y vừa nói buổi trưa sẽ nói chuyện với Lục Vi Dân một lát, trưng cầu ý kiến của Lục Vi Dân, không ngờ Mạnh Dư Giang lại tìm đến mình trước.

- Ừ, tôi nghe lời của hãn toát ra ý này. Hãn cảm thấy mình còn quá trẻ, cứ ở lì cơ quan Huyện ủy cũng chẳng có ý nghĩa là bao. Hãn muốn xuống phía dưới trực tiếp tiếp xúc với công tác cấp cơ sở một chút. Đại khái chính là ý này.

Mạnh Dư Giang lúc đầu cũng thấy có chút khó tin. Lục Vi Dân là thư ký của Bí thư Địa ủy tiền nhiệm, hiện tại Hạ Lực Hành đã là Ủy viên thường vụ, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy. Nếu hẳn theo Hạ Lực Hành đến tỉnh, tiền đồ có thể nói là rộng mở. Không ngờ hẳn lại lưu lại Phong Châu thì không nói, hơn nữa còn đến huyện Song Phong, giờ lại càng chủ động muốn tới quận, xã. Như thế quả thực có phần làm cho người ta nhìn không thấu người thanh niên này rốt cuộc đang nghĩ gì.

- Hẳn thể hiện rõ ý này?

Lương Quốc Uy nhú mày hỏi.

- Như thế thì không, có điều tôi cảm nhận thấy hẳn có ý này.

Mạnh Dư Giang cân nhắc từng câu từng chữ mà nói.

- Hẳn là ý này. Hẳn vừa đến phòng làm việc của tôi nói chuyện phiếm, nói đến chuyện hội nghị thường vụ ngày mai. Hẳn có khả năng cũng biết sẽ nghiên cứu vấn đề phân công công tác của hẳn, cho nên mới biểu lộ chút ít như vậy.

Lương Quốc Uy chìm vào trầm tư, Lục Vi Dân này thật đúng là có chút ra chiêu không theo lẽ thường đây.

Trong vụ án của Chu Minh Khuê, biểu hiện của Lục Vi Dân có chút vượt ngoài dự đoán. Trên thực tế nếu không có Lục Vi Dân đứng ra xử lý chuyện này, Lương Quốc Uy cũng chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này. Nhưng không thể nghi ngờ là Lục Vi Dân đã làm rất tốt, lại không để chuyện lan rộng, xử trí vấn đề rất ổn thỏa, không để lại bao nhiêu dấu vết. Hơn nữa còn thể hiện rất xuất sắc sức ảnh hưởng Huyện ủy ở phòng Công an. Việc này đối với Đan Hùng nghĩa và người đứng sau lưng y mà nói đều là một đòn đả kích không nhỏ. Đương nhiên những chuyện này có chút giống như thế

hiện rõ thái độ với mình, tuy Lương Quốc Uy không thật ưa cách Lục Vi Dân truyền lời kiểu đó.

Hiện nay Lục Vi Dân lại ra chiêu này với mình, là cảm thấy mình gác hẳn sang một bên quá lâu nên dùng cách này để giải tỏa bất mãn, lùi để tiến? Hay là thực sự cảm thấy cần xuống địa phương rèn luyện một phen? Nếu là khả năng thứ nhất thì chỉ có thể chứng minh là đối phương quá ấu trĩ, vẫn chưa trưởng thành. Nếu như là khả năng thứ hai thì người thanh niên này thật sự có phần thú vị.

- Dư Giang, cậu thấy thế nào? Lục Vi Dân thực sự muốn đi rèn luyện bản thân, hay là cảm thấy Huyện ủy lâu như vậy vẫn chưa sắp xếp công tác cho hẳn nên có chút buồn bực?

Mạnh Dư Giang trầm ngâm một chút, hai tay đan vào nhau, đây là biểu hiện chứng tỏ ông ta đang suy xét vấn đề:

- Tôi cảm thấy hẳn không giống như là đang buồn bực. Những vấn đề khác không tiện nói, Bí thư Lương, phải chính ngài đích thân nói chuyện với hẳn kỹ càng một chút, tìm hiểu ý định thực sự của hẳn là ổn thỏa nhất. Đương nhiên, Bí thư Lương, ngài cũng có thể trưng cầu qua ý kiến của Phó bí thư Thích, Phó bí thư Chiêm và Phó bí thư Ngu.

- Nếu như, tôi nói là nếu như hẳn thật sự có lòng muốn đến quận, xã, thì cậu cảm thấy thế nào?

Lương Quốc Uy không hề dao động, hỏi thẳng.

- Như thế chỉ sợ không thật phù hợp với ý của địa khu. Bí thư Lương, ngài biết như thế rất dễ gây ra hiểu lầm, cho rằng Huyện ủy chúng ta đang cố ý chèn ép cán bộ từ nơi khác tới. Nhất là hẳn là được cán bộ cử trực tiếp từ văn phòng Địa ủy xuống, thân phận cũng rất nhạy cảm. Đột nhiên cho hẳn xuống

quận, xã làm việc thì không thật thích hợp.

Dừng một chút, Mạnh Dư Giang mới nói tiếp.

- Nhưng bây giờ là thời kỳ cải cách mở cửa. Làm một số thứ nghiệm mang tính đột phá ở các phương diện cũng được cấp trên khuyến khích, chỉ cần điều đó có thể có lợi cho việc triển khai công tác. Cho nên tôi thấy tốt nhất vẫn là trước tiên ngài nên tìm hiểu qua về ý định thực sự của Lục Vi Dân.

Mạnh Dư Giang này đã mở miệng nói thì lời nào cũng chín chắn kín kẽ, trước mặt mình cũng là nói khéo tránh trách nhiệm. Nhưng mỗi thiện cảm dành cho Lục Vi Dân lộ ra qua lời nói thì không hề che giấu, Lương Quốc Uy cũng không để ý.

Ông ta biết ấn tượng của Lục Vi Dân trong mắt Mạnh Dư Giang cũng rất tốt, còn ấn tượng Lục Vi Dân trong mắt Thích Bản Dự lại cực kém. Một người là Phó bí thư phân công quản lý Đảng và quần chúng, một người là Trưởng ban Tổ chức, cảm nhận của hai người là hoàn toàn tương phản cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng lần này là một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, hơn nữa là do Địa ủy trực tiếp cử xuống. Hiện giờ Huyện ủy đứng trước việc phân công công tác, không thể không suy xét tổng hợp.

- Ủ, tôi biết rồi.

Lương Quốc Uy đương nhiên cũng không trông chờ Mạnh Dư Giang tỏ thái độ rõ ràng về vấn đề này. Trên thực tế vấn đề này cũng không tới lượt Mạnh Dư Giang tỏ thái độ, ai cũng biết việc này phụ thuộc vào thái độ của mình.

Đã đến lúc nói chuyện với Lục Vi Dân kỹ càng một chút, Lương Quốc Uy cũng cảm thấy bây giờ có lẽ chính là thời cơ tốt nhất.

Sự việc ở Vĩnh Tế đã chọc ra một lỗ thủng lớn như vậy, địa khu nhất định sẽ phải truy cứu trách nhiệm. Vụ án Chu Minh Khuê bị đồn huyên náo khắp nơi, bên ngoài nói đủ kiểu, mục tiêu trực tiếp nhằm vào mình. Theo rất nhiều người, xem ra ngày mình rời ghế Bí thư Huyện ủy dường như chẳng bao lâu nữa cũng sẽ đến.

Lương Quốc Uy thừa nhận việc mình sử dụng Chu Minh Khuê có một vài vấn đề. Lúc trước khi đưa Chu Minh Khuê đến Oa Cốt làm Bí thư Quận ủy đã có không ít người phản đối. Mấy người Ngu Khánh Phong, Mạnh Dư Giang và Quan Hằng đều tỏ ý phản đối. Mà khi Chu Minh Khuê làm Phó chủ nhiệm Ủy ban công tác Nông nghiệp huyện thì danh tiếng cũng thực sự không ra sao. Nhưng đó đều là một số việc điều tra nhưng không tìm được chứng cứ. Chính mình lúc ấy cũng bảo Ngu Khánh Phong đi điều tra kỹ càng một chút xem có phải có thứ gì có thể chứng minh hay không. Nhưng phía Ủy ban Kỷ luật lại cũng không đưa ra được thứ gì khiến người ta tin, cuối cùng Chu Minh Khuê đánh liều qua được cửa ải này. Không ngờ ở vị trí Bí thư Quận ủy Oa Cốt này lại có nhiều vấn đề đến như vậy.

Vấn đề ở Oa Cốt rất nhiều, điểm này Lương Quốc Uy rất rõ. Bí thư Quận ủy tiền nhiệm biểu hiện thường thường, vốn hy vọng sau khi Chu Minh Khuê đến đó có thể tận dụng kinh nghiệm công tác và quyết đoán tích lũy qua quá trình công tác trong thời gian dài ở xã và thị trấn để cải thiện tình hình. Không ngờ tất cả sức lực và quyết đoán của Chu Minh Khuê đều dồn vào đàn bà.

Biểu hiện của Chu Minh Khuê ở Oa Cốt khiến Lương Quốc Uy rất thất vọng. Lương Quốc Uy cũng từng nhắc nhở người lớp trưởng năm xưa của mình này mấy lần. Nhưng Chu Minh Khuê đều mượn cớ Oa Cốt xa xôi, dân chúng xảo quyệt, cần thời gian dài để từ từ thuần hóa. Điều này làm cho Lương Quốc Uy rất thất vọng.

Mặc dù Chu Minh Khuê không xảy ra chuyện này, Lương Quốc Uy cũng

tính phải thay Chu Minh Khuê. Chu Minh Khuê có ơn với mình là một nhẽ, ông ta có thể sắp xếp cho Chu Minh Khuê một vị trí tương đối thoải mái, nhàn nhã. Nhưng làm Bí thư Quận ủy của một quận, gánh vác trọng trách phát triển một địa phương, Chu Minh Khuê hiển nhiên là không thích hợp. Trong vấn đề này Lương Quốc Uy biết mình đã nhìn lầm người, đã phạm sai lầm thì ông ta sẽ phải sửa chữa sai lầm này.

Vấn đề ở Vĩnh Tế cũng cần giải quyết. Xảy ra vấn đề lớn như vậy, đã gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, bất luận là Quận ủy Vĩnh tế và Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế có lý do khách quan gì thì cũng cần phải có người đứng ra chịu trách nhiệm cho việc này.

Sâu thăm trong nội tâm Lương Quốc Uy cũng không cho rằng Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế có bao nhiêu trách nhiệm trong vấn đề này. Nói thực là không chỉ thị trấn Vĩnh Tế mà toàn huyện, thậm chí toàn bộ địa khu, toàn tỉnh dùng cách như vậy để thu thuế nông nghiệp và các khoản phí đã trở thành một chuyện bình thường. Đây không phải là vấn đề của thị trấn Vĩnh Tế, nếu nhất định phải nói có vấn đề, thì phải là vấn đề của cơ chế. Nhưng anh xảy ra chuyện, vậy thì sẽ là trách nhiệm của anh. Số mệnh đảo ngược cũng được, kém may mắn cũng được, chính anh phải nhận.

Mà biểu hiện trong việc xử lý chuyện ở thị trấn Vĩnh Tế mới là khiến Lương Quốc Uy tức giận nhất. Đứng trước một sự kiện quần chúng lớn như vậy, không ít cán bộ Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế trấn vẫn y như cũ, hoàn toàn không coi mình là một phần tử cần xử lý công việc này.

Kiểu thái độ thờ ơ này đã nói lên sức tập hợp đoàn thể và lòng trách nhiệm của cán bộ thị trấn Vĩnh Tế. Nó cũng có thể chứng tỏ sức đoàn kết và khả năng chấp hành của Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế trong vấn đề này yếu kém đến cỡ nào, xảy ra vấn đề như vậy cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Cho dù là không xảy ra vụ việc có người uống thuốc sâu tự tử như lần này thì cũng xảy ra những chuyện khác.

Nền tảng của Vĩnh Tế cũng khá. Nó có một trăm ba mươi nghìn dân, năm xã, thị trấn, cũng coi là một quận nông nghiệp lớn. Lục Vi Dân nếu thật sự muốn xuống đó, có lẽ cũng là nhìn thấy nền tảng của nơi này cũng khá, xí nghiệp xã, thị trấn cũng có chút có cơ sở. Tuy nhiên một quận lớn như vậy, Lục Vi Dân cho dù là có cái mác Ủy viên thường vụ Huyện ủy, hẳn có thể điều khiển nổi nơi này không?

Lục Vi Dân cũng sẽ sau khi suy nghĩ cặn kẽ mới đến chỗ Mạnh Dư Giang nói chuyện, thể hiện ý nghĩ của mình.

Hắn lo khi Lương Quốc Uy hỏi về ý tưởng công tác của mình, mình đột nhiên đề xuất muốn xuống quận, xã làm việc sẽ khiến cho đối phương khó có thể chấp nhận. Vốn là một ý tưởng công việc rất bình thường, có lẽ sẽ bị đối phương hiểu lầm là khiêu khích không cần thiết hoặc là giải tỏa bất mãn. Như thế không tốt lắm, cho nên hắn chọn tới nói chuyện với Mạnh Dư Giang một chút.

Mạnh Dư Giang là Trưởng ban Tổ chức mà Lương Quốc Uy rất tín nhiệm, tác phong công tác cũng vô cùng chắc chắn.

Đến đây nhiều ngày như vậy, hắn về cơ bản cũng đã tiếp xúc với các lãnh đạo Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, cũng thông qua một số quan hệ xã hội để tìm hiểu tích cách, đặc điểm, tác phong công tác của các thành viên trong bộ máy Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Trong ấn tượng ban đầu của Lục Vi Dân, Mạnh Dư Giang và Quan Hăng thuộc kiểu làm việc tương đối thiết thực. Còn Phó bí thư Huyện ủy Thích Bản Dự có quan hệ mật thiết nhất với Lương Quốc Uy, hai người rất hợp ý nhau, cũng được Lương Quốc Uy tin cậy nhất.

Về phần nói còn có hai vị Phó bí thư, Chiêm Thái Chi là phụ nữ, được phân công quản lý kinh tế. Cơ hội Lục Vi Dân tiếp xúc với đối phương không

nhieu lắm, chỉ gặp mặt hai lần. Hãn cảm thấy người phụ nữ này tính cách ôn hòa, chu đáo, suy xét sự việc vô cùng chu toàn, ngoài ra cũng không có gì khác.

Mà một vị Phó bí thư khác cũng chính là người kiêm nhiệm chức Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Ngu Khánh Phong. Đây là một nhân vật có tính cách mạnh mẽ, cứng rắn nổi bật, chỉ cần là việc ông ta nắm rõ thì dù là ở trước mặt Lương Quốc Uy thì cũng dám công khai nghi ngờ, phản đối.

Theo Lục Vi Dân biết, khi Chu Minh Khuê sắp được đề bạt làm Bí thư Quận ủy, Ngu Khánh Phong đã kiên quyết phản đối, nói thẳng Chu Minh Khuê chỉ biết uống rượu, đánh bài, chơi gái, thậm chí đến hội nghị thường vụ cuối cùng, ông ta cũng bỏ phiếu phản đối rõ ràng, tỏ ý muốn giữ ý kiến của mình.

Nhưng người này cũng có quan hệ rất sâu sắc với Lương Quốc Uy. Khi Lương Quốc Uy chuyển nghề trở về đảm nhiệm chức Phó bí thư Huyện ủy, Ngu Khánh Phong vẫn là Bí thư Quận ủy quận Thái Hòa. Mà sau khi Lương Quốc Uy lên làm Bí thư Huyện ủy không lâu, Ngu Khánh Phong liền đảm nhiệm chức Phó chủ tịch huyện, một năm sau đã là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật. Hiện tại ông ta lại kiêm nhiệm chức Phó bí thư, mà rất nhiều thứ trong chuyện này do Lục Vi Dân mới đến nên vẫn chưa rõ lắm.

Thông qua Mạnh Dư Giang Lục Vi Dân có thể truyền tin trước với Lương Quốc Uy. Đó chính là mình không muốn ở lại huyện, mà muốn xuống địa phương làm một số công việc thực tế hơn. Ở điểm này Lục Vi Dân nói rất thẳng thắn và thành khẩn với Mạnh Dư Giang về một số ý tưởng của mình. Thậm chí đến cả việc mình không theo Hạ Lực Hành đến tỉnh cũng nói rất thẳng thắn vô tư. Điều này làm cho Mạnh Dư Giang cũng có thêm nhiều thiện cảm.

Đương nhiên thiện cảm cũng chỉ là thiện cảm. Ở huyện Song Phong nơi Lương Quốc Uy thống lĩnh chủ đạo này, điều Mạnh Dư Giang có thể làm cho mình có lẽ cũng chỉ là giới thiệu chân thực ý nghĩ của hắn. Nhiều lần cũng chỉ là thêm vào đó cách nhìn của ông ta, có thể làm được đến thế cũng đã là rất tốt rồi.

Lục Vi Dân cảm thấy biểu hiện của mình trong hơn mười ngày kể từ khi đến Song Phong này xem như đạt tiêu chuẩn. Vừa có điểm sáng xuất sắc để người ta thấy được, nhưng cũng không quá huyền hoang phô trương làm cho người ta phải lờm ngáy. Dùng cách nói của hắn là chậm rãi nhập cuộc, từ từ nghĩ cách, trong thời gian ngắn nhất có thể lảng lạng hòa nhập vào huyện Song Phong này đã được coi là thành công cực lớn. Mà hiện giờ hắn tự thấy là mình làm cũng không tồi.

- Tiểu tử này, lợi hại nhỉ, ngày đầu tiên đến Song Phong chúng ta liền đến phòng Công an làm loạn. Đan Hùng Nghĩa cũng không phải là người dễ đối phó đâu, đó là thông gia của Chủ tịch huyện Lý đấy, cậu cũng không sợ đặc tội với Chủ tịch huyện Lý sao?

Khi Thái Vân Đào đến phòng làm việc của Lục Vi Dân, hắn cũng vừa từ chỗ Mạnh Dư Giang về không lâu, đang bưng một cốc hoàng nha Hoài Sơn thơm nồng màu vàng nhạt.

- Ồ, đây là hoàng nha thượng hạng của Hoài Sơn đấy, tiểu tử này, cậu kiểm chác ở đâu ra thế?

Thái Vân Đào vừa nghĩ lại, đột nhiên ngộ ra hạ thấp giọng nói, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, ra vẻ thần bí tìm hộp đựng trà khắp nơi.

- Là trà của Bí thư Hạ à? Cậu là bật mã ôn lên vào Bàn Đào Viên, lên ăn công phẩm hả?

- Thôi nào, Chủ tịch Thái, lấy đâu ra nhiều công phẩm như vậy? Bí thư Hạ không uống loại trà này, đây là Phó ban thư ký Phan Tiểu Phương tặng lúc tôi rời văn phòng Địa ủy. Ông ta từ Hoài Sơn xa xôi, đặc biệt mua loại trà tiếp đãi chuyên dùng cho khách từ tỉnh đến này. Bên Hoài Sơn sản lượng cũng không lớn, văn phòng Địa ủy cũng là ở gần nên được hưởng lộc, rẻ hơn một chút.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Sao? Nếu ngài thích uống thì cứ cầm đi, tôi không kén chọn trà lắm, trà xanh, trà hoa, hoàng trà, hồng trà, đều có thể uống cả.

- Hài, đúng là người ở bên trên như các cậu là sướng, chuyện gì cũng suy nghĩ thấu đáo. Mua mấy thứ đồ này cũng có người đến thay cậu lo liệu ổn thỏa.

Thái Vân Đào chuyển người ngồi lên chiếc ghế mây đối diện với hắn.

- Điều kiện ở huyện có thể nói là thấp hơn Địa ủy rất nhiều, cậu đến lâu như vậy đã thích nghi được chưa?

- Cũng tạm được. Tôi lại cảm thấy cũng chẳng khác nhau là bao. Việc ở Địa ủy hơi phức tạp hơn một chút, ngoài việc phục vụ Bí thư Hạ ra còn phải phụ trách việc chuẩn bị các hội nghị quan trọng, điều tra nghiên cứu công tác cụ thể, lại còn thêm việc biên soạn tờ “tình hình Phong Châu“, việc nào cũng không thể bỏ.

Ấn tượng của hắn với Thái Vân Đào cũng không tồi, người này cũng mới ba sáu, ba bảy tuổi đã trở thành Chủ tịch Công đoàn, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, ở thời đại này cũng không phải dễ dàng gì. Trước khi Lục Vi Dân đến Song Phong, y chính là Ủy viên thường vụ trẻ tuổi nhất, thậm chí còn là cán bộ cấp phó phòng trẻ tuổi nhất. Trong số những Phó chủ tịch huyện cũng

không có ai trẻ tuổi hơn y.

Tính cách y khá sôi nổi, nó có lẽ cũng có liên quan đến lý lịch nhậm chức của y. Trước kia y là một trong giáo viên dạy nhạc tại trường Trung học Số một của huyện, sau đó được điều đến đài phát thanh và truyền hình huyện. Dần dần, từ vị trí phó giám đốc đài lại được đề bạt lên làm Trưởng phòng Văn hóa thể thao huyện, sau đó gặp đúng đợt trẻ hóa đội ngũ cán bộ, yêu cầu các tỉnh phải có một cán bộ dưới 35 tuổi. Mà lúc đó số lượng các Phó chủ tịch huyện đã đủ, Ủy viên thường vụ lại vừa vắn thiếu một người, thêm vào một số nhân tố khác, y liền trở thành người may mắn cho vị trí này.

- Đúng rồi, nói tới “Tình hình Phong Châu” hiện nay như là đã chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, cậu xem kỳ ba của “Tình hình Phong Châu” chưa?

Thái Vân Đào liếc nhìn Lục Vi Dân một cái, nói có phần kỳ vọng.

- Họ đã cho khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm một nhát dao thật mạnh. Mặc dù bài báo này phát hành sau khi cậu đã đi, nhưng tôi thấy cậu khó tránh khỏi liên quan.

Hẳn hiểu việc Thái Vân Đào nói là chuyện gì. Thực ra khi phát hành số này việc bổ nhiệm Lục Vi Dân đã được thông qua ở hội nghị Địa ủy, nhưng hẳn vẫn nắm ý kiến, báo cho An Đức Kiện và ông cũng đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng mới đưa ra ý kiến cho phát hành. Đây có lẽ cũng là lần cuối An Đức Kiện thực hiện chức trách của Trưởng ban thư ký.

Kết quả, bài báo này vừa phát hành, lập tức đưa đến sóng gió lớn ở thành phố Phong Châu và Huyện Nam Đàm. Những mâu thuẫn vốn dĩ chỉ là được che đậy dưới lớp vỏ bọc đột nhiên trở nên gay gắt. Mà đơn vị vẫn luôn không tìm được chỗ đứng của mình là Ủy ban công tác Hội đồng nhân dân Địa khu Phong Châu và Ủy ban công tác Mặt trận Tổ quốc đều tỏ ra cực kỳ quan tâm đến việc này. Họ yêu cầu Hội đồng nhân dân và Mặt trận Tổ quốc huyện

Nam Đàm đều phải nghiêm túc làm hết trách nhiệm, phải làm báo cáo điều tra bằng văn bản tới Ủy ban công tác Hội đồng nhân dân và Ủy ban công tác Mặt trận Tổ quốc.

- Hạng mục lớn nhất mà huyện Nam Đàm đưa vào - một xí nghiệp sản xuất giấy bị “Tình hình Phong Châu” cho ra ánh sáng. Máy người phòng Tổng hợp các cậu cũng không biết sao có thể lợi hại như vậy, không ngờ đã vạch trần nội tình của việc ông trùm giấu mặt của xí nghiệp này, nói trước kia xí nghiệp này làm ô nhiễm nghiêm trọng ở địa khu Lạc Môn. Nó đã trở thành nguyên nhân chính gây ô nhiễm ở Lạc Giang, hàng năm đơn thư khiếu nại tố cáo của người dân ven bờ Lạc Giang đều bay về tỉnh như tuyết.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Nỗi Khổ Của Huyện Nghèo Xa Xôi

“Tình hình Phong Châu” còn liệt kê ra tất cả các sự cố gây ô nhiễm của xí nghiệp này qua các năm, nói xí nghiệp này cho đến nay đều chưa có bất cứ kế hoạch xử lý ô nhiễm bảo vệ môi trường nào, chỉ là mỗi năm nộp cho phòng Bảo vệ môi trường địa khu Lạc Môn một khóa tiền phạt nhỏ là xong chuyện. Bây giờ có ý định chuyển xí nghiệp này dời đến Nam Đàm, đem sự ô nhiễm đến cho sông Nam Hà. Bài báo này còn nói rất kích động là nếu như công trình này được tiến hành thì cỡ lẽ chẳng bao lâu nữa sông Nam Hà thậm chí cả Phong Giang cũng sẽ biến thành một Lạc Giang khác.

Tạp chí nội bộ “Tình hình Phong Châu” này tuy mới chỉ mới ra ba kì, nhưng đã trở thành thứ công cụ chết người cao cấp mà ở chính đàn Phong Châu không ai không biết không ai không quan tâm. Gần như mỗi kì ra đều sẽ làm cho hai ba đơn vị hoặc là huyện, thành phố loạn hết cả lên.

Kì hai có liên quan đến tác phong làm việc của cơ quan hành chính. Một bản điều tra bí mật đã phơi bày việc xử lý công việc lể mề, tình trạng đi trễ về sớm của các bộ phận: chi đội cảnh sát giao thông phòng Công an địa khu, phòng Tài chính địa khu, phòng Giao thông địa khu, Ủy ban kế hoạch địa khu trước mặt các lãnh đạo địa khu. Nó cũng thu hút được sự coi trọng cao độ của mấy người Lý Chí Viễn, Tôn Chấn, đặc biệt yêu cầu Ủy ban kỷ luật địa khu và ban Tổ chức phải thành lập một tổ đốc thúc kiểm tra chỉnh đốn tác phong cơ quan. Nó được dùng để giám sát tác phong kỷ luật và hiệu suất làm việc của các cơ quan hành chính địa khu, làm náo động đến mức bây giờ cả địa khu đều biết văn phòng Địa ủy có một “Tình hình Phong Châu” chuyên bới móc tìm vấn đề, cung cấp cho lãnh đạo địa khu xem thêm, rất có phong cách

tài liệu tham khảo nội bộ của Tân Hoa Xã.

Dư âm mà kì hai tạo nên còn chưa lắng xuống, kì ba lại đem mũi nhọn chĩa vào các dự án thu hút đầu tư của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm. đây có tư thế của một quả đại bác đi ngược dòng, khi toàn bộ địa khu trên dưới đã hiểu rõ là phải lấy phát triển kinh tế làm trung tâm, dốc toàn lực đẩy mạnh công tác thu hút đầu tư thì nó liền vọt lên. Mũi nhọn của nó chỉ thẳng vào hạng mục công nghiệp có quy mô đầu tư có thể coi là lớn nhất từ lúc huyện Nam Đàm cải cách mở cửa đến nay, phần dưng khí và bạo gan này chỉ có vài người làm nổi.

- Chủ tịch Thái, “Tình hình Phong Châu” vốn là tạp chí nội bộ, nói thẳng ra chính là chuyên để tìm ra vấn đề, qua hiện tượng để tìm ra bản chất. Nó để lãnh đạo sau khi trong lòng nắm rõ, có thể dồn tâm sức giải quyết vấn đề, chứ không có ý muốn nhằm vào ai. Lãnh đạo Địa ủy lúc làm rõ mục đích việc làm tạp chí nội bộ “Tình hình Phong Châu” đã chỉ ra, “Tình hình Phong Châu” vốn dĩ là để mọi người phải nơm nớp lo sợ, đồng thời lúc nào cũng phải suy nghĩ xem công việc của mình còn việc gì chưa làm tốt, có vấn đề gì chưa giải quyết tốt không. Chỉ có đạt được kết quả này mới có thể thật sự đạt đến tác dụng xúc tiến công tác. Tạp chí này không cần ca tụng công đức, cũng không cần khái quát tổng kết, chỉ cần phản ánh hiện tượng, tìm ra vấn đề. Nếu làm tạp chí này mà coi trọng hình thức, chạy theo trào lưu, vậy thì tạp chí này cũng không cần phải tiếp tục làm nữa.

Lục Vi Dân cũng không giải thích nhiều chỉ cười đáp lại:

- Nếu hạng mục này thật sự không có vấn đề, thì huyện Nam Đàm sợ gì nào? Thản nhiên đối mặt là được, ngay cả có vấn đề thì chỉ cần thành thật đối mặt, nghiêm túc giải quyết xong vấn đề còn tồn tại cũng là việc tốt.

- Nói thì nhẹ nhàng, thành thật đối mặt, giải quyết vấn đề, đâu có dễ đến thế? Hạng mục làm giấy có ô nhiễm là chuyện đương nhiên, quy mô càng lớn

thì ô nhiễm càng nghiêm trọng. Đây vốn là mâu thuẫn không thể điều hòa, hạng mục lớn như vậy ai nỡ bỏ chứ?

Thái Vân Đào thở dài một cái, nói trêu chọc:

- Tôi dám cá các huyện, thành phố khác đều đang kêu gọi bảo vệ môi trường sinh thái, nếu hạng mục này không thể tiếp tục đặt tại Nam Đàm, để ở chỗ họ, lập tức thái độ sẽ có biến đổi lớn. Không chừng sẽ còn vì hạng mục này mà tìm hàng trăm lý do để ngụy biện nữa, bao gồm cả Song Phong cũng không ngoại lệ.

Lục Vi Dân mỉm cười, Thái Vân Đào này đúng là không gì không dám nói, nhưng câu nói này cũng đúng thật.

Đứng trước hạng mục có giá trị chục triệu, Đảng ủy chính quyền địa phương nghĩ đến đều là có thể mang lại cho huyện bao nhiêu giá trị sản lượng, có thể nộp lên bao nhiêu thuế. Nó có thể giải quyết bao nhiêu cơ hội việc làm cho lao động, xa hơn nữa có thể kéo theo bao nhiêu ngành kèm theo, ai có thể nghĩ đến việc ô nhiễm nhiều vậy chứ. Việc đó thì chỉ cần tạm tạm là được rồi, ai cũng không quá để ý, trừ khi là người trực tiếp bị tổn hại về lợi ích.

Nếu như sông Nam Hà không phải là chảy qua Phong Châu thì chỉ sợ Trương Thiên Hào cũng không hăng say mà hét phản đối như vậy. Nước sông Nam Hà hề bị ô nhiễm, phần lớn thành phố Phong Châu đều phải chịu ảnh hưởng, nước uống, nước tưới, và những vấn đề liên quan quá nhiều. Vậy nên Phong Châu tuyệt đối không thể để một nguồn ô nhiễm lớn như vậy đặt lên đầu của mình, kèm theo bất cứ lúc nào cũng có thể bị rút xuống. Hơn nữa Ủy ban nhân dân Địa khu cũng phải suy nghĩ đại bộ phận những người trong cơ quan này đều sống ở thành phố Phong Châu. Nguồn nước thượng nguồn bị ô nhiễm, thời đại chưa có thùng đựng nước, nó trực tiếp sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, lợi ích thiết thân của từng người.

- Nói cũng phải, khi người cầm quyền chỉ nhìn thấy độ cần thiết của thành tích chính trị bản thân, rất khó mà nhìn vấn đề từ góc độ lâu dài. Dù sao tôi làm được thành tích chính trị rồi, ba năm năm sau tôi cũng lên chức rồi, còn có vấn đề gì liên quan đến mình nữa chứ? Tổ chức sẽ không vì vấn đề của mấy năm sau mà truy cứu trách nhiệm nhỉ? Huống hồ trách nhiệm này tôi cũng chỉ là gánh vác trách nhiệm lãnh đạo, cụ thể là còn bao nhiêu bộ ngành đang phụ trách giám sát. Gánh nặng trách nhiệm này chia xuống đầu mọi người, rốt cục còn bao nhiêu trách nhiệm nữa? Gửi một thông báo xử lý cảnh cáo chẳng nặng chẳng nhẹ có thể đỡ được lợi ích và hiệu quả hấp dẫn của nguồn đầu tư hàng chục triệu sao?

Lục Vi Dân thản nhiên nói:

- Đặc biệt là một huyện nội địa nghèo xa xôi như chúng ta, vốn việc thu hút đầu tư không dễ dàng gì, vậy thì càng không có cách nào để ngăn lại.

- Theo như cậu nói thì báo “Tình hình Phong Châu” này đăng cũng chẳng làm nên trò trống gì?

Thái Vân Đào hình như có quan tâm không vừa đến hạng mục này.

- Cũng không hẳn. Sông Nam Hà bị ô nhiễm sẽ ảnh hưởng cả thành phố Phong Châu, hơn nữa đứng trên góc độ của lãnh đạo mà nhìn thì có chỗ khác biệt. Tôi nghĩ lãnh đạo Địa ủy dù sao cũng nên nhìn xa hơn huyện, suy nghĩ vấn đề cũng sâu hơn. Sao ngài lại quan tâm đến hạng mục này nhiều như vậy? Nó không có liên hệ gì với Song Phong chúng ta mới đúng.

- Hài, cha vợ của tôi là người ở Phong Châu, đang bao thầu mấy chục mẫu ao nuôi cá bên bờ thượng nguồn sông Nam Hà, thông với nó. Sau khi nghe được tin này ngủ cũng không ngon, chỉ lo lắng sau khi xí nghiệp sản xuất giấy này được dựng, ao nuôi cá của ông chỉ có đường chết.

Ông ta thở dài.

- Nói thật lòng, tôi có thể hiểu được nỗi khổ của Nam Đàm. Bây giờ muốn giành được một hạng mục đầu tư ra hồn thật khó chết mẹ đi được, không phải là khó khăn mà cậu tưởng tượng đâu. Huyện giao cho tôi chức Chánh văn phòng tổ lãnh đạo công tác thu hút đầu tư, tôi lĩnh hội sâu sắc nỗi khổ thu hút đầu tư đến những nơi như chúng ta. Nói câu khó nghe hơn một chút thì như là những người đàn bà xấu, dù có dang rộng chân ra cũng không ai thèm để ý ngó ngang tới. Cậu nói việc thế này làm sao nổi?

Bị chọc cười bởi mấy lời hình dung thô tục của Thái Vân Đào, hẳn thật không biết ông ta còn kiêm chức vụ Chánh văn phòng của tổ lãnh đạo công tác thu hút đầu tư huyện, giống như tính chất chức vị của mình ở Nam Đàm, chỉ có điều bên Song Phong quy cách phải cao hơn nhiều, Ủy viên Huyện ủy chỉ có thể làm Chánh văn phòng, lãnh đạo tổ này về cơ bản phải do Bí thư Huyện ủy đứng đầu.

- Nói phải, tinh thần chính sách của trung ương đột nhiên thay đổi, mọi người đều phải làm theo, một lòng một dạ đi thu hút đầu tư. Của cải vốn liếng có thể khoe ra đều đã làm cả, đang suy nghĩ làm thế nào để thu hút các nhà đầu tư đến, vất vả lắm mới có một người đến, phải cung phụng họ như như là tổ tông vậy. Vùng đất đồi núi nội địa này giống như chúng ta, nói đến tài nguyên thì ngoài người ra đều không có gì, sức lao động cũng chỉ là những người không thạo việc. Cơ sở hạ tầng thì yếu kém. Mục đích của các nhà tư bản là đến để kiếm tiền, họ đến chỗ chúng ta làm gì? Những chuyện đập tiền vô ích nước đổ là khoai như vậy chẳng ai làm cả.

Lục Vi Dân cũng lắc đầu.

- Hiện nay Địa ủy mỗi quý đều phải đem số liệu kinh tế làm danh sách xếp hạng, tôi đã xem. Từ quý một đến quý ba, Song Phong chúng ta về cơ bản hoặc là đứng cuối hoặc là thứ hai đếm ngược, mấy người Bí thư Lương

và Chủ tịch huyện Lý sợ là đứng ngồi không yên nhỉ?

Lời của Lục Vi Dân đã cố ý hạ thấp giọng xuống, Thái Vân Đào cũng biết ý mà gật đầu, vẻ mặt có chút u sầu:

- Ai nói là không phải chứ? Ngày thứ hai sau khi xảy ra việc ở Vĩnh Tế, Bí thư Lương và Chủ tịch huyện Lý đã tiếp đón một thương gia đến Song Phong chúng ta khảo sát môi trường đầu tư. Chuyện lớn như thế còn phải để đó đợi Bí thư Lương với Chủ tịch huyện Lý, đều phải nhường chỗ cho nhà đầu tư, cậu nghĩ mà xem, áp lực này lớn biết chừng nào? Làm nhân vật số một thật không dễ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Quyết Định Chủ Ý

- Phát triển kinh tế phải là nhiệm vụ hàng đầu, hạng mục công việc này không nắm giữ nổi thì ai ở địa khu cũng chẳng thể góc đầu lên nổi, đều phải chịu thua kém người khác.

Hắn tổng kết.

- Bí thư Lương và Chủ tịch huyện Lý có lẽ cũng đã đi họp vài lần, ngồi dưới khán đài nghe lãnh đạo phê bình mình điều này khoản kia, cảm giác đó thật không dễ chịu gì. Nhìn thấy người bên Cổ Khánh, Phong Châu, rồi lại nhìn Song Phong chúng ta, nói như là ngồi trên đồng lửa cũng không quá.

- Xếp hạngбет cũng chỉ có mấy nơi, hoặc là chúng ta, hoặc là Phụ Đầu, thỉnh thoảng Đại Viên cũng rơi vào. Hoài Sơn và Nam Đàm hai năm nay về cơ bản đã thoát ra khỏi cái bóng của tầm cuối bảng rồi.

Thái Vân Đào cũng tương đối hiểu mấy tình hình này. Dù sao ông ta cũng phải giúp đỡ cụ thể Phó bí thư phân công quản lý kinh tế Chiêm Thái Chi, phụ trách công việc thu hút đầu tư, không hiểu rõ tình hình đối thủ cạnh tranh là không được.

- Áp lực của mấy người Bí thư Lương lớn, Phó bí thư Chiêm và tôi cũng không nhẹ nhàng gì. Phó bí thư Chiêm đều nói là đến nổi bà bây giờ ngủ cũng chẳng ngon, đến năm mơ cũng đều nghĩ có phải đã có người đến Song Phong chúng ta đầu tư hay không? Như cậu vẫn là tốt, ngồi ở vị trí nhẹ nhàng, mệnh chúng tôi khổ thật.

Lục Vi Dân hơi động lòng.

Thái Vân Đào và Lương Quốc Uy quan hệ ra sao hẳn còn chưa rõ cho lắm. Nhưng nghĩ một chút từ Trưởng phòng Văn hóa thể thao một bước lên đến Ủy viên thường vụ Huyện ủy, thì cho dù là chức Ủy viên thường vụ ngồi không cũng không thể. Trong này chắc chắn cũng có truyện. Từ lần đầu gặp mặt hẳn đã cảm nhận được sự ngưỡng mộ của Thái Vân Đào với mình, có lẽ không ngoài vị trí Trưởng ban Tuyên giáo làm y thêm muốn thôi. Đương nhiên là bên này có thể cũng có ý muốn vứt bỏ gánh nặng thu hút đầu tư này đi.

- Chủ tịch Thái, câu nói này của ngài tôi không hiểu. Huyện ủy còn chưa sắp xếp công việc chính thức cho tôi, sao tôi sẽ ngồi ở vị trí thoải mái được?

- Tiểu tử này, chớ có được lợi rồi mà ra vẻ, ghế Trưởng ban Tuyên giáo không phải để dành cho cậu mà có thể để trống lâu như vậy ư? Người do bên huyện tiến cử bị Địa ủy từ chối rồi, ông Cổ và ông Ngụy hận cậu thấu xương đây này.

Ông Ngụy theo lời của Thái Vân Đào là Phó ban Tổ chức kiêm Trưởng phòng Nhân sự đương nhiệm Hàn Trung Thần. Cái tên này đặt rất hay nhưng vận khí lại không tốt như vậy. Ông ta là cán bộ cấp phòng nhỏ nhiều năm, có thể nhìn thấy như sắp thành công. Huyện ủy tiến cử ông ta làm Phó chủ tịch huyện, còn Phó chủ tịch huyện bây giờ là Cổ Ngọc Xuyên vào Ủy viên thường vụ làm Trưởng ban Tuyên giáo. Kết quả là Lục Vi Dân xuất hiện, trực tiếp làm cho việc tốt của hai bọn họ đều tan thành mây khói.

- Chủ tịch Thái, nếu tôi nói tôi không muốn làm Trưởng ban Tuyên giáo này, ngài sẽ thấy tôi nói vậy có chút đối trá phải không?

Hắn mỉm cười đáp.

Thái Vân Đào ngạc nhiên, nhìn đánh giá Lục Vi Dân một lượt. Nhìn dáng vẻ đối phương không giống như đang nói đùa, lúc này mới chầm chậm nói:

- Cậu không phải đang đùa đấy chứ? Vậy cậu định làm gì? Cũng không thể Huyện ủy không sắp xếp cho cậu một công việc mang tính thực chất, để cậu làm một Ủy viên thường vụ hữu danh vô thực chứ?

- Đương nhiên là không. Tôi có một ý tưởng, nhưng mới chỉ là suy nghĩ bước đầu, tôi trẻ tuổi, kinh nghiệm công việc cũng không nhiều, hơn nữa là thiếu sót kinh nghiệm của công tác cơ sở. Ý kiến của tôi là nếu Huyện ủy cho phép, tôi muốn đến quận, xã làm việc.

Lục Vi Dân cũng không che dấu.

- Đi về quận, xã?

Ánh mắt Thái Vân Đào hướng vào hắn, ông ta nghĩ ra một vài điều.

Dự tính hội nghị thường vụ lần này phải nghiên cứu về việc điều chỉnh bộ máy quận Vĩnh Tế/ Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn e rằng lần này phải nhận trách nhiệm, cũng phải thay đổi vị trí. Xem ra người này muốn đến Vĩnh Tế, đây cũng coi là việc lấy tiếng tăm tốt nhất rồi.

Nhưng công tác cấp cơ sở không thể bằng được bên trong cơ quan. Người này một lòng một dạ muốn đi cái gọi là “thâm nhập cơ sở” nhưng không biết nỗi khổ của cấp cơ sở là rất nhiều người đều không tưởng tượng được. Hiện tại công tác ở xã, thị trấn không dễ làm, chỉ có đến đến vị trí đó ngồi thì mới thực sự biết được vị trí đó và miêng núi lửa cũng chẳng khác là bao, không chú ý một chút là đốt chính mình.

Anh không thấy bí thư quận, xã đều vất óc suy tính để được điều quay về huyện. Nhưng theo thường lệ của Song Phong, thường thì Chủ tịch xã, thị trấn sẽ không được xem xét điều về cơ quan huyện lỵ, chỉ có bí thư nhậm

chức đủ kì là sẽ xem xét. Nhưng xem xét không có nghĩ là có thể cho anh một vị trí ưng ý, hòa thượng nhiều mà cháo thì ít, hằng năm việc thay đổi người luôn có người vui, người chán chường.

Đối với một huyện nông nghiệp như Song Phong này mà nói, sự chênh lệch giữa cơ quan quận, xã và huyện lỵ là rất lớn. Đây cũng là lý do mà rất nhiều người thà nhất định ở trong cơ quan làm chức phó đến già cũng không chịu đi đến xã, thị trấn làm bí thư, chủ tịch xã. Đặc biệt là những quận, xã xa xôi thì sợ như quý đờ.

- Vi Dân, tôi phải nhắc cậu, công tác quận xã không dễ làm. Nhất là hai năm nay, giá lương thực giảm mạnh, nông dân thu nhập khó khăn, việc thu thuế nông nghiệp, phí thủy lợi và các khoản thu ở xã, thị trấn rất khó khăn. Mỗi năm xoay quanh việc thu thuế nông nghiệp và các khoản phí đều xảy ra không ít chuyện, chỉ có điều năm nay việc của Vĩnh Tế làm quá căng thẳng thôi. Cộng thêm việc các xí nghiệp xã, thị trấn Song Phong chúng ta phát triển kém xa các địa phương khác, nói khó nghe hơn một chút, những xã, thị trấn nghèo hơn một chút thì cậu có muốn tìm một người có tiền mà vay tiền ăn tết cũng khó.

Lời nói của ông ta là lời nói thành tâm, làm cho hãn cũng có chút cảm động.

Ông ta xem như là người thành thật, cũng không có nhiều toan tính. Có thể có quan hệ nhất định với việc con đường làm quan của ông ta năm được thời cơ tốt khá thuận lợi. Nhưng Lục Vi Dân còn biết anh rể của Thái Vân Đào là Trưởng ban thư ký Địa ủy Lê Dương cũ, quan hệ với Lương Quốc Uy rất chặt chẽ. Cũng coi như lúc Lương Quốc Uy lên Bí thư Huyện ủy đã giúp ông ta một tay, bây giờ đã điều đến Xương Tây Châu đảm nhiệm Phó châu thường vụ. Mỗi quan hệ này lại chẳng có mấy người biết được, Lục Vi Dân cũng là từ chỗ An Đức Kiện mà biết được quan hệ này. Là người ở Phong Châu đã lâu, ông ta rõ mấy quan hệ trên chính đàn địa khu Phong Châu như

lòng bàn tay.

- Chủ tịch Thái, chuyện này tôi đã có chủ ý rồi. Buổi chiều Bí thư Lương có thể sẽ nói chuyện với tôi, vất vả của cơ sở tôi đương nhiên hiểu, nhưng tôi trẻ như vậy, cứ ở trong cơ quan, trong lòng không ít lão thành sẽ không yên. Hơn nữa tôi cũng cảm thấy dù sao thì còn trẻ cũng coi như đi đến đó rèn luyện tính cách, cũng có lợi cho tôi về sau.

Lục Vi Dân cười.

- Chức vụ Trưởng ban Tuyên giáo này đối với tôi mà nói cũng chưa quen, cũng không thích hợp. Tôi lòng dạ ngay thẳng, tôi cảm thấy ngài ngược lại có thể nắm bắt, ngài trẻ tuổi như vậy, chỉ làm chút công việc này có chút nhàn rồi, tự thêm cho mình chút gánh nặng cũng tốt.

Thái Vân Đào cũng có nghĩ đến vấn đề này, không ngờ Lục Vi Dân lại nói trắng ra như vậy. Chức Chủ tịch Công đoàn này cũng không được coi là nhân vật mà lời nói có trọng lượng gì cho lắm, hơn nữa công việc hằng ngày cũng rất ít ỏi. Sau khi đề cử Ủy viên thường vụ Huyện ủy bị phủ quyết, y cũng có ý thay đổi vị trí công tác, nhưng Lương Quốc Uy không tỏ rõ thái độ, y liền hiểu là việc này không thành, cũng lười đi. Không ngờ bây giờ việc này lại do người chắc chắn sẽ tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Tuyên giáo là Lục Vi Dân này đề ra.

- Vi Dân, cậu đang trêu tôi à?

Y tuy lòng dạ không sâu nhưng cũng hiểu những đề tài mẫn cảm như vậy. Trong xã hội này, có những thứ nhìn thì như tốt đẹp, làm không tốt liền trở thành cạm bẫy.

- Công cụ quốc gia, đâu phải vật cá nhân?

- Ha ha, Chủ tịch Thái ngài đừng văn thơ trước mặt tôi. Ngài cảm thấy

không ổn thì đợi buổi chiều sau khi Bí thư Lương và tôi nói chuyện xong hãy đi báo cáo công tác với Bí thư Lương đi.

Lục Vi Dân cũng không giải thích nhiều.

- Tôi nói lời thật lòng, tuyệt đối không có ý gì khác.

Thái Vân Đào không nói nữa nhìn hẩn một lúc, lúc này mới chầm chầm nói:

- Vi Dân, nếu cậu thực sự làm như vậy, người trong huyện hoặc là nghĩ đầu óc cậu có vấn đề, ý nghĩ kì lạ, hoặc là nghĩ cậu có chí lớn, lo xa. Chỉ sợ cả hai ấn tượng đó đều không tốt cho cậu.

- Tôi chỉ đi con đường tôi tự xếp đặt, tại sao cần bận tâm đến cái nhìn của người khác? Bọn họ có suy nghĩ gì thì đó cũng mặc bọn họ. Không phải có câu nói hay là, cứ đi đường của chính mình, để người khác không có đường mà đi sao? Tôi đây không phải là để bọn họ không có đường đi sao?

Lục Vi Dân tự chế giễu mình một câu.

- Còn một điều, cậu nghĩ đi. Suy nghĩ có lẽ là tốt, nhưng Vĩnh Tế là quận lớn, cũng được coi là quận lớn xếp top 3 của huyện chúng ta. Ở đó xí nghiệp xã, thị trấn cũng có chút cơ sở, ở chỗ đất nửa núi nửa đồng bằng, nông nghiệp cũng tương đối phát triển. Cậu trẻ như vậy, tôi lo trong huyện sẽ cảm thấy cậu sẽ không gánh vác được nơi này đâu.

Thái Vân Đào đã nói trúng nỗi lo của hẩn. Hẩn lo nếu tự mình đề xuất xuống xã, quận thì những người trong huyện không phải là không muốn cho mình đi, mà là lo lắng mình đi xuống chưa đầy mấy ngày làm không nổi, công việc không chuyển biến, còn phải sắp xếp lại từ đầu. Cơm sống khó nấu, hơn nữa mình quay về thì sắp xếp ra sao?

- Việc này tôi có niềm tin, cuối cùng cũng phải thử xem sao. Chủ tịch Thái có cơ hội hãy nói giúp tôi, tôi sẽ vô cùng cảm kích.

- Lục Vi Dân cũng không nhiều lời vô ích, nói thẳng.

- Ừ, trong lòng cậu tin là tốt rồi.

Thái Vân Đào biết người này sợ là đã kiên quyết đi rồi, cũng không cản nữa.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Phụ Nữ Song Phong

Lúc vừa bò dậy Lục Vi Dân vẫn có chút chưa quen, dụi mắt, ngồi một lúc trên giường. Mùi nấm mốc đặc trưng nhắc nhở hần nơi này đã không còn là trường Trung học số hai nữa rồi, mà là nhà khách Ủy ban nhân dân huyện Song Phong.

Căn phòng hơi mùi nấm mốc tuy rằng rộng rãi nhưng rõ ràng là lâu rồi không ai ở. Loại phòng rộng này đối với nhà khách Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Song Phong vốn là một thứ đồ thừa. Diện tích tuy rộng nhưng đồ đạc lại rất cũ kỹ, người ở nhà khách sẽ không ở kiểu phòng như thế này, mà người muốn ở phòng có điều kiện tốt hơn chút cũng không đến nơi này, thà đi ở nhà khách khách sạn.

Tuy rằng người quản lý nhà khách đã dặn dò người quét dọn, chỉnh lại một lượt từ trong ra ngoài từ đầu đến cuối, nhưng mùi mốc mà lâu ngày không có người ở không phải một hai ngày có thể biến mất, cái đó phải dựa vào hơi người từ từ làm tiêu tan.

Cùng những huyện khác có chút không giống, Huyện ủy Song Phong không có nhà khách riêng, mà là cùng một nhà khách với Ủy ban nhân dân huyện. Thực ra như thế này thực tế và kinh tế hơn, chỉ có điều là điều kiện của nhà khách huyện Song Phong lại thực sự không ra gì. Phòng lớn dành cho Lục Vi Dân này không biết bao lâu rồi không có người ở. Khi Lục Vi Dân nhìn thấy phòng này ý nghĩ đầu tiên là từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy sân sau là một vườn hoa lớn hảnh mới thay đổi chủ ý.

Nếu như không phải thấy chỉ cần đẩy cửa sổ là có thể nhìn thấy cây cỏ hoa lá của vườn hoa, rẽ vào là có thể vào vườn hoa thì hẳn thà dùng tiền của mình đi thuê phòng chứ cũng không muốn ở đây.

Hơn hai năm trước, mình tới Nam Đàm làm việc chỉ có thể ở nhà kho, hơn nữa cái gì cũng đều phải tự mình lo liệu. Hai năm sau mình đã thành Ủy viên thường vụ Huyện ủy, vậy là có thể hưởng thụ phòng riêng của nhà khách, hơn nữa là miễn phí thời gian dài. Còn có người phụ trách dọn vệ sinh phòng cho mình, mỗi ngày nước sôi hai bình một buổi sáng một buổi tối, thậm chí ngay cả chăn đều không cần gấp, quần áo cũng không cần giặt, tự có người đến làm thay cho.

Cái chăn trắng tinh rõ ràng là bộ chăn mới, sờ lên còn có chút cảm giác thô ráp. Từ gối, khăn trải giường đến đệm lót tất cả đều mới tinh, bàn chải, kem đánh răng, giấy vệ sinh, xà phòng, dầu gội đều đầy đủ. Kem đánh răng thậm chí còn là loại Maxam Thượng Hải xịn nhất, mà không phải là loại kem đánh răng Bạch Mẫu Đơn do tỉnh sản xuất mà bình thường mà người Phong Châu hay dùng. Có thể nhìn thấy là vì mình đến mà nhà khách này nhọc lòng chuẩn bị một phen.

Chủ nhiệm nhà khách họ Đỗ, nghe nói là một người phụ nữ. Hẳn đến được hơn mười ngày mà vẫn chưa gặp mặt, nghe nói trong nhà có việc, hình như là người nhà mất, về nhà lo việc hậu sự.

Căn phòng như thế này ở nhà khách chỉ có hai phòng, phòng còn lại ở cách xa với phòng hẳn. Việc Lục Vi Dân khó hiểu là phòng như này đối với nhà khách Ủy ban nhân dân huyện như Song Phong mà nói có bao nhiêu ý nghĩa. Ai lại đến nhà khách Ủy ban nhân dân huyện Song Phong để ở căn buồng chẳng ra gì cả như vậy?

Sau đó nghe người làm việc lâu năm ở nhà khách nói. Việc này có lẽ là lúc đấy Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện suy xét đến vấn đề nhờ có vị lãnh

đạo địa khu thậm chí là từ tỉnh xuống phải ở lại Song Phong qua đêm, không có hai phòng như vậy để tiếp đãi thì không ổn, vì vậy mới cải tạo riêng hai phòng này.

Kết quả là sau khi cải tạo xong mãi cho đến bây giờ hai phòng này về cơ bản là để không. Hai năm đầu địa khu Lê Dương thỉnh thoảng có lãnh đạo đến đây cần nghỉ trưa hoặc là nghỉ qua đêm tạm thời thỉnh thoảng còn dùng. Về sau khi tòa nhà Song Phong tám tầng của hợp tác xã mua bán huyện Song Phong xây dựng xong, nhà khách Song Phong lập tức đã đem quyền tiếp đãi lãnh đạo của nhà khách Ủy ban nhân dân huyện này sang cho họ tiếp quản. Sau đó nữa đến khách sạn Điện lực Song Phong mười tầng của phòng Điện lực huyện thành lập thì lại càng không có khách đến nhà khách Ủy ban nhân dân huyện Song Phong nữa.

Bây giờ ngay cả Ủy ban nhân dân huyện, Huyện ủy đều tự giác chuyển các tiệc tiếp chiêu đãi đến khách sạn Song Phong hay khách sạn Điện lực. Nghỉ lại lại càng không thể sắp xếp đến nhà khách. Hơn nữa mấy năm nay những lãnh đạo huyện Song Phong tất cả đều là cán bộ bản địa cất nhắc lên, ở trong huyện đều có nhà vậy là không có ai ở đây nữa. Vì vậy chỉ có hãn là người chỗ khác đến Song Pong làm lãnh đạo huyện, xem như là vừa hay có thể tận dụng.

Nước lã mát rượi khiến Lục Vi Dân rửa mặt xong tỉnh táo đầu óc, nhìn đồng hồ, mới chưa đến bảy giờ ba mươi. Nhà ăn nhỏ bảy giờ bốn mươi lăm mới bắt đầu mở cửa làm bữa sáng, sẽ đúng giờ mang thức ăn đến phòng. Vì vậy nhà bếp trong nhà khách còn đặc biệt đến hỏi khẩu vị yêu thích của Lục Vi Dân. Hãn cũng không muốn làm phiền người ta, chỉ nói khi không có tiếp đãi gì đặc biệt, chỉ cần đưa tới một cái bánh bao hai trứng gà cộng thêm một bát cháo lớn là được.

Lục Vi Dân vốn dĩ định đi ra phòng ăn nhà khách ăn cơm, nhưng nhân viên phục vụ nhà khách lại không đồng ý, nói là Chủ nhiệm Đỗ đặc biệt dặn

nhất định phải đưa đến tận phòng, đây là yêu cầu.

Tiếng bước chân từ trong hành lang mãi đến trước cửa phòng mình mới dừng lại. Hần đang ngồi trên sô pha hưởng thụ thời gian tuyệt vời nhất của sáng sớm, đưa cốc trà lên mũi ngửi, cảm nhận mùi thơm ngào ngạt của những lá trà kia sau khi bị ngâm vào nước ấm tỏa ra, sau đó dùng đầu lưỡi thưởng thức vị đó đầy trân trọng.

Lúc tiếng bước chân dừng lại ở cửa phòng, Lục Vi Dân có chút kinh ngạc.

Những nhân viên phục vụ của nhà khách rất đúng giờ, hơn nữa nghe nói là người con gái chuyên phục vụ cho hắn lại càng chuyên cần. Sáu giờ sáng sẽ đúng giờ đem phích nước ấm đến của phòng mình, hơn nữa bảy giờ bốn mươi lăm cũng đưa cơm đến đặt trên bàn ăn ở phòng mình đúng giờ. Ngoại trừ chủ nhật, chín giờ sáng và ba giờ chiều sẽ đến giúp mình dọn phòng đúng giờ, đến cả quần áo của mình cũng là do cô thu đi giặt, gấp gọn gàng rồi đưa tới. Quả thực đáng được gọi là bảo mẫu toàn năng.

Lúc này nhân viên phục vụ sẽ không đến, các cô vẫn luôn tương đối đúng giờ.

- Cốc cốc

Cửa đang khép hờ, nhưng người ở ngoài lại cẩn thận gõ cửa.

- Mời vào.

Xuất hiện trước mắt Lục Vi Dân là một cô gái xa lạ. Cô mặc áo gió màu trắng ngà, nơi vòng eo thắt lưng hơi bó, mái tóc đen xõa tung phủ xuống trên vai. Phần dưới chiếc váy trắng là đôi tất da chân bao lấy một đôi chân dài thon cân xứng. Lại phối thêm đôi giày cao gót hoa văn hình mây màu tím sẫm, cách ăn mặc này ở thời này rõ ràng rất mới, ở huyện lỵ Song Phong này rõ ràng là hạc giữa bầy gà.

Mắt của cô gái rất to. Cô trang điểm nhẹ, đôi môi dày sáng bóng, có chút hương vị của Sophie Lauren hay Angelina Jolie. Nghe nói từ môi của con gái có thể nhìn ra độ khao khát của cô đối với chuyện ấy, nếu nói cách nói này là đúng thì người con gái trước mặt này không có gì nghi ngờ nữa chính là loại có nhu cầu tình dục rất cao.

Môi trên hơi chếch lên mà môi trong có chút co vào, như là đang mút cái gì đó. Mà khóe miệng vênh lên luôn trông như là đang cười, cổ áo khoác dựng lên rất tùy ý, che hơn phân nửa cổ, càng làm cho người phụ nữ này thêm vài phần khí thế tự tin.

- Ủy viên thường vụ Lục, chào ngài, tôi là Đỗ Tiểu Mi, thời gian trước nhà tôi có chút việc nên phải nghỉ, hôm nay mới chính thức đi làm.

Tay của cô gái đã đưa qua, tự giới thiệu bản thân rất tự nhiên, thoải mái.

-Ồ, Chủ nhiệm Đỗ à, thật là may mắn được gặp. Sớm đã nghe Chủ nhiệm nhà khách chúng ta là một người đẹp có tiếng, hôm nay được gặp mới hiểu được câu tai nghe không bằng mắt thấy.

Lục Vi Dân đã đứng dậy. Hắn không ngờ rằng chủ nhiệm nhà khách lại là một thiếu phụ phong thái duyên dáng như vậy, cũng không biết là cố ý hay vô ý, trước giờ chưa hề có người nói với hắn chuyện này.

- Ủy viên thường vụ Lục cứ đùa, tôi đây dáng người yếu ớt, Ủy viên thường vụ Lục đang chế giễu tôi chẳng?

Cô gái bật cười, hơi bĩu đôi môi đỏ mọng, càng thấy mê người.

- Ha ha, Chủ nhiệm Tiểu Mi mà là dáng người yếu ớt, vậy các đồng chí nữ trong cơ quan Địa ủy chẳng phải chỉ còn ở nhà không dám ra đường gặp ai sao?

Lục Vi Dân khéo léo khen đối phương.

- Ủy viên thường vụ Lục từng làm việc trong Địa ủy, nói thế mà bị mấy đồng chí nữ nghe được, không sợ không dám quay về sao?

Cô gái cười như nắc nẻ, rõ ràng là rất vui với lời khen tặng của Lục Vi Dân.

- Trước khi tôi đến Song Phong bọn họ đã nhắc nhở tôi, phụ nữ Song Phong đẹp như nước, nhất quyết không được để sắc đẹp làm mê hoặc, không còn biết gì nữa.

Lục Vi Dân nói trêu ghẹo.

- Ủy viên thường vụ Lục thật khôi hài, câu để sắc đẹp làm mê hoặc đằng sau còn có một câu nữa. Đó là bụi cỏ móng mới không có móng ngựa, bụi cỏ móng không có móng ngựa là chuyện rất bình thường, không vấn đề, chỉ cần đừng thất thố không bò dậy được là ổn.

Người phụ nữ cười trông vô cùng quyến rũ, nói chuyện cũng làm cho người ta nhìn không nói nên lời, rồi lại không có gì để nói.

Dù là hăn coi như đã từng chứng kiến những sóng to gió lớn, cho dù đêm đó quả phụ Tùy đột nhiên giật áo lộ ngực ra, cũng không khiến hăn cảm thấy lúng túng như vậy. Lời nói của người phụ nữ này thật là mạnh bạo, chả trách trước lúc mình đi Phan Tiểu Phương lúc tiễn mình liền nói không mang ý tốt. Đó là căn thận ở Song Phong vét hết thân thể, phụ nữ bên đây ai ai cũng khiêu gợi, ai ai cũng phóng đảng.

Nếu tiếp tục trêu đùa cũng có chút thái quá, Lục Vi Dân đành gượng cười gơ tay đầu hàng. Nhưng khoảng cách giữa hai người hình như cũng bị những lời nói mập mờ này thoáng cái kéo lại gần rất nhiều:

- Chủ nhiệm Tiểu Mi, tôi giơ tay xin hàng. Đều nổi chị em phụ nữ Song Phong không thua gì đàn ông, tôi coi như là được chứng kiến rồi.

Mặt Đỗ Tiểu Mi cũng có chút nóng lên, những câu nói vừa rồi tự mình cũng cảm thấy có chút quá giới hạn. Cũng không biết là chuyện gì nữa, bình thường mình cũng không vượt chùng mực như vậy, hôm nay cũng không biết vì lý do gì, nghĩ tới đó thuận miệng liền nói ra.

Lúc về quê lo việc tang cho cha đã nghe nói trong Huyện ủy có một Ủy viên thường vụ huyện ủy trẻ đến bất ngờ. Nghe nói hẳn là thư ký của Bí thư Địa ủy tiền nhiệm Hạ Lực Hành, vừa đến đã đến phòng Công an làm loạn. Điều lạ là hẳn làm cho đến thông gia của Chủ tịch huyện Lý - Chính ủy Đan Hùng Nghĩa của phòng Công an huyện không xuống nổi đài. Tư thế ào ào này làm cho người ta cảm thấy như người không có đầu óc vậy, nhưng thư ký của Bí thư Địa ủy có thể chọn một người không có đầu óc sao? Thật sự là câu chuyện cười quá lớn!

Việc này chỉ có thể nói lên rằng hoặc là người thanh niên này không sợ gì, hoặc là dựa thế uy hiếp. Dù là loại nào thì biểu hiện của người Ủy viên thường vụ trẻ tuổi này đều khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Phòng Công an không phải ai cũng có thể tùy tiện vào trong la lối om sòm, không nói đến quan hệ với Chủ tịch huyện Lý, Đan Hùng Nghĩa cũng đã không phải là loại người dễ đối phó. Nhưng người thanh niên này có thể không chút nể mặt, lập tức tạo ra chấn động lớn ở trong huyện.

- Đều là lời nói đùa, tôi đến xem Ủy viên thường vụ Lục thời gian tôi không ở còn cần gì nữa không, cũng không biết là người làm trong nhà khách có khiến ngài hài lòng không? Còn gì thiếu sót xin ngài cứ nói, chúng tôi sẽ dễ sửa lại tốt lớn.

Người phụ nữ vuốt mái tóc của mình, ánh mắt nhìn Lục Vi Dân, mỉm cười hỏi.

- Tốt lắm, tôi rất hài lòng. Con người tôi xưa nay nói chuyện thẳng thắn, tố chất phục vụ của nhân viên ở đây rất tốt, tốt hơn nhiều so với nhà khách Nam Đàm tôi từng ở. Nhưng cơ sở vật chất hơi kém một chút, đây có lẽ là bố cục kết cấu của những năm đầu thập niên tám mươi rồi, không hợp với phát triển của thời đại. Nếu muốn cạnh tranh với những khách sạn sạn sạn càng ngày càng hợp thời kia chỉ e là không nổi.

Hắn đưa tay chỉ ghế sofa ở một góc khác của bàn trà, ra hiệu cho đối phương ngồi xuống.

- Phục vụ rất chu đáo, cẩn thận, đều có chút làm cho tôi được chiều quá hóa sợ. Tôi chưa từng được hưởng sự đãi ngộ cao như vậy đâu.

- Ủy viên thường vụ Lục nói đùa rồi. Ngài là lãnh đạo từ Địa ủy xuống, có gì chưa thấy qua chứ? Khách sạn bốn sao, năm sao cũng vào tùy ý. Nơi xa xôi này của chúng tôi, điều kiện còn hạn chế, chỉ có thể làm là phục vụ tận nơi thôi. Căn phòng giống ngài ở đây ít nhất cũng hai ba năm không mở rồi, vậy nên có mùi chút. Hay là tôi bảo người đi mua bình nước xịt phòng đến khử mùi?

Cô vừa nhìn xung quanh đánh giá rồi và nói.

- Ngài là lãnh đạo huyện, có thể ở nhà khách của chúng tôi cũng là việc đương nhiên, chỉ sợ không vừa mắt ngài.

- Không cần đâu, mọi người trong nhà khách cũng đề xuất là dùng bình xịt phòng, tôi không thích mùi đó. Cứ để như vậy, ở vài ngày có hơi người rồi thì tự nhiên sẽ từ từ mất đi thôi.

Lục Vi Dân khoát tay tỏ vẻ không để ý.

- Chủ nhiệm Tiểu Mi làm ở nhà khách không ít thời gian rồi đúng không?

Người phụ nữ này ân cần như vậy khiến cho hắn có chút bất ngờ. Mình chẳng qua chỉ là một Ủy viên thường vụ hữu danh vô thực, đến Song Phong chưa quen cuộc sống, con người nơi đây. Thái độ của những cán bộ ở huyện này với mình cũng đều bình thường, không ngờ chủ nhiệm nhà khách này lại tốt với mình như vậy. Điều này không thể không làm cho hắn có chút ngạc nhiên. Cho dù mình là thư ký của Hạ Lực Hành đi nữa, nhưng ông đã bị điều đi rồi...cho dù là thăng chức Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy. Mọi người đều hiểu, đối với cán bộ cấp Song Phong, một lãnh đạo Tỉnh ủy về cơ bản đều như là nhân vật hư cấu trong màn hình ti vi, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Bọn họ cần lấy lòng nịnh bợ là những người Lương Quốc Uy cùng với Lý Đình Chương, Mạnh Dư Giang, những người này mới là người chúa tể quyết định vận mệnh của bọn họ.

- Ôi dào, hai năm rồi. Trước kia tôi làm nhân viên đánh máy ở Quận ủy Khai Nguyên, sau đó điều về văn phòng Ủy ban nhân dân huyện làm một thời gian ngắn, chủ nhiệm nhà khách ở đây nghỉ hưu... huyện liền cho tôi làm chức chủ nhiệm này. Ngồi lên vị trí này mới biết đây là công việc phải cố rất nhiều. Tắm biển nhà khách lớn này thường thì chút kinh doanh nhỏ đương nhiên là không tới. Nhưng huyện Song Phong chút ta là một huyện nghèo trong xó núi, thật sự đi công tác công vụ thương vụ thì có được mấy người? Những khách có yêu cầu cao hơn một chút, người ta vừa đến nhìn quanh một cái là đi ngay. Điều kiện bày ra trước mắt... muốn cải tạo một chút, nhưng huyện không có tiền. Anh không cải tạo... làm sao mà cạnh tranh với khách sạn Song Phong và khách sạn Điện lực chứ?

Đỗ Tiểu Mi ngược lại tương đối phóng khoáng, không chút giấu diếm xuất thân của mình.

- Biết rõ cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục như vậy thôi.

- Đúng thế, nhà khách này của chúng ta cảnh vật chung quanh không tồi,

vị trí địa lý cũng rất tốt, chỉ là trang thiết bị quá cũ kĩ. Đương nhiên là cũng có quan hệ nhất định với việc huyện chúng ta chẳng có ai đến. Không có xí nghiệp công nghiệp sẽ không có số người lưu động... ngành công nghiệp phục vụ cũng không phát triển nổi. Tôi thấy hiện nay khách sạn Song Phong và khách sạn Điện lực cũng đều không đủ ăn. Đây là do hoàn cảnh chung, chỉ trông vào mấy tiệc tiếp đãi khách của ủy ban nhân dân này làm sao có thể chống đỡ nổi?

Lục Vi Dân thuận miệng nói.

- Ủy viên thường vụ Lục nói thật đúng. Tôi cũng tìm hiểu qua về nhà khách Song Phong và khách sạn Điện lực, đúng là tình trạng lẹt đẹt ăn không no đói không chết... cũng có tốt hơn chúng tôi bên này một chút. Giống như ngài nói, Song Phong chúng ta ở xó góc, người qua đường cũng không muốn dừng chân lại ở đây, hoặc là đi nhanh đến phong Châu, hoặc là đi thông thả thì ở lại Lạc Môn, dù gì phía trước vẫn còn có Lạc Khâu, điều kiện đều tốt hơn Song Phong chúng ta nhiều.

Đỗ Tiểu Mi cùng không thể kìm nổi cảm thán một tiếng. Người thanh niên này có chút kiến thức, không hổ danh từng là thư ký của Bí thư Địa ủy, hai ba câu đã có thể nắm đúng vấn đề.

- Điều kiện của Song Phong cũng không phải là kém, phải nói không ít địa phương của tỉnh chúng ta tình hình cũng không khác lắm. Ví dụ như mấy huyện bên Quế Bình, cũng là vùng nửa đồi núi nửa đồng bằng, nhưng phát triển kinh tế lại khác xa. Mấu chốt ở đây là có nắm được cơ hội phát triển hay không. Mấy huyện Quế Nguyên, huyện Bình Dương, huyện Quế Giang của Quế Bình, theo như tôi biết thì đầu những năm tám mươi cũng nghèo như vậy. Nhưng trong những năm tám mươi họ tận dụng chính sách lúc đó, phát triển mạnh xí nghiệp xã, thị trấn, lập tức làm cho Quế Bình thoát khỏi tình hình dựa vào nông nghiệp. Kinh tế huyện lỵ thông qua sự phát triển của xí nghiệp xã, thị trấn, lập tức sôi động lên. Bây giờ cô đi mà xem, Quế Nguyên

được gọi là tiêu Hồng Kông, Bình Dương được gọi là thành phố không đêm, Quế Giang lại là nơi tập kết và phân tán hàng tạp phẩm nổi tiếng cả tỉnh. Ngành phục vụ thương nghiệp địa phương đều tương đối phát triển, từng huyện về cơ bản đều có khách sạn ba sao. Bất luận là GDP hay là thu nhập bình quân của dân cư đều cao hơn nhiều so với chúng ta bên này. Như huyện Quế Nguyên, tổng sản lượng GDP ít nhất là gấp ba lần huyện Song Phong chúng ta trở lên, mà mười năm trước họ với chúng ta cũng tương đương.

Lục Vi Dân nói đĩnh đạc, dường như quên mất đối diện với mình chẳng qua chỉ là một chủ nhiệm nhà khách.

- Đây là sự khác biệt hình thành trong thời gian không đến mười năm.

Đỗ Tiểu Mi cũng không ngờ chủ đề của mình lại đưa tới cảm hứng nhiều như vậy cho đối phương. Nhưng những con số mà đối phương nói cũng làm cho cô rất khâm phục. Không nói cái khác, lập tức liền có thể phân tích lời nói của mình ra thành một loạt đạo lý nhanh như vậy không phải ai cũng có thể làm được. Xem ra người thanh niên này đúng là có chút tài năng.

- Lúc nào Song Phong chúng ta cũng có thể phát triển như mấy huyện Quế Nguyên, Bình Dương, chắc nhà khách huyện chúng ta cũng dễ kinh doanh hơn.

Đỗ Tiểu Mi cười đứng dậy.

- Chúng tôi cứ đợi huyện có thể làm kinh tế tốt lên. Có lãnh đạo trẻ tuổi như Ủy viên thường vụ Lục đến Song Phong chúng tôi, tôi thấy Song Phong chúng tôi nhất định có hi vọng.

- Chủ nhiệm Tiểu Mi không nên nói móc như vậy chứ.

Lục Vi Dân cũng cười đứng lên.

- Thôi, tôi không làm phiền Ủy viên thường vụ Lục nữa, có yêu cầu gì cứ việc gọi tôi, bảo đảm phục vụ chu đáo.

Đỗ Tiểu Mi bắt tay Lục Vi Dân một cách rất có phong độ, chào đi ra.

Lục Vi Dân tiến đối phương mới nghĩ tới ý đồ đến của người phụ nữ này. Cỗ lễ mình có chút quá nhạy cảm, người này cũng chỉ là đến xem mình còn yêu cầu gì nữa không, cỗ lễ bên cạnh đó cũng có chút hiếu kì với mình. Người phụ nữ này dù sao cũng tương đối xinh đẹp, ba mươi tuổi lại là thời điểm phụ nữ thành thực nhất, cũng rất biết ăn mặc. Nói về phong độ, so với những phụ nữ ở phòng tiếp tân ở huyện cũng không thua kém, phụ nữ Song Phong thật đúng là danh bất hư truyền.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Nỗi Khổ Của Bí Thư Huyện Ủy

Thời gian nói chuyện của Lương Quốc Uy và Lục Vi Dân cũng không dài, hẳn cũng rất thân nhiên nói một vài suy nghĩ của mình cho Lương Quốc Uy nghe, bao gồm cả một vài suy tính riêng. Điều này đã làm Lương Quốc Uy xúc động sâu sắc.

Theo như lời Lục Vi Dân nói, hiện nay huyện Song Phong gặp phải cục diện rất gian nan, đặc biệt là trên phương diện phát triển kinh tế không có chút điểm sáng nào. Tổng thể kinh tế cũng bình thường, thu hút đầu tư cũng không có gì khởi sắc. Sự việc Vĩnh Tế mặc dù chỉ là một vụ án, nhưng thông qua vụ án này có thể nhìn ra một vài vấn đề. Đó chính là nông dân không có đường tăng thu nhập, đây là vấn đề lớn nhất.

Chính là vì nông dân không có nguồn thu nhập nào khác, hơn nữa nguồn kiếm sống truyền thống như gieo trồng lương thực, nuôi gia cầm và nuôi lợn vì giá lương thực và giá thịt hạ xuống mà trở thành không có lợi, thậm chí có thể là lỗ vốn. Việc đó khiến khi phải nộp thuế nông nghiệp, phí thủy lợi cùng với các khoản phí khác mà đối với bọn họ mà nói cũng không phải là nhỏ, thì mâu thuẫn càng sâu đậm. Cũng vì thế khi chính quyền sử dụng cách thức cưỡng chế như thu lương thực, dắt lợn đi liên gặp phải sự kháng cự kịch liệt hơn.

Vốn dĩ xí nghiệp xã, thị trấn là một con đường tốt để giải quyết sức lao động thừa ở nông thôn. Nhưng Song Phong là huyện nông nghiệp đơn thuần, không có chút cơ sở công nghiệp nào. Quan trọng nhất là không có bao nhiêu người hiểu về kinh doanh, những xí nghiệp làm ồ ạt vài năm sau đều lâm vào

khó khăn. Lương Quốc Uy biết rõ điều này.

Mấy công ty công nghiệp của xã, thị trấn cũng đã biến thành chỉ còn sót lại cái khung rỗng của một đồng nợ nần. Một vài xí nghiệp bề ngoài còn có thể coi là sáng lạn, nhưng khả năng lớn đều là dựa vào các xã, thị trấn cho vay chống đỡ. Chỉ cần dừng cho vay, những xí nghiệp đó còn có bao nhiêu có thể tiếp tục cầm cự nữa? Nếu như quỹ cứ mãi cho những chiếc thùng không đáy này vay không giới hạn, nó sẽ tự hại mình có thể chống đỡ được bao lâu? Một khi quỹ chống đỡ không nổi, cái lỗ thủng này còn không biết sẽ to cỡ nào. Nghĩ đến đây Lương Quốc Uy liền thấy rùng mình.

Lương Quốc Uy chẳng có đầu mối. Biện pháp giải quyết vấn đề có rất nhiều loại, nhưng mỗi loại có lẽ đều phải đối mặt với nhiều khó khăn, mà có vẻ không thực tế lắm. Vỡ kịch thu hút đầu tư này chiêng trống đập được vang, thu hút được mấy người đến xem đây?

Như mấy lời nói của Lục Vi Dân, nhà đầu tư không phải là nhà từ thiện, tuy họ cũng muốn làm từ thiện, nhưng tuyệt đối không phải cách này. Kinh doanh là kinh doanh, kinh doanh không kiếm được tiền bọn họ không làm, chuyện lỗ vốn lại càng không. Điều kiện Song Phong như vậy, sao mà thu hút đầu tư được chứ?

Điều chỉnh kết cấu sản xuất nông thôn, phát triển nhiều loại hình kinh doanh, nói thì rất dễ. Hiện nay giá lương thực càng ngày càng giảm, vài xã thị trấn phía tây sản nghiệp gieo trồng được liệu hình như cũng rơi vào ngõ cụt. Năm trước trồng kiwi thành trào lưu, huyện cũng muốn tham gia, nhưng Lương Quốc Uy cảm thấy chuyện này như ong vỡ tổ, hơn nữa tham gia hơn phân nửa lại thành tai họa. Thiệt hại loại này Lương Quốc Uy mấy năm nay ném qua không ít, nhưng những người này se lạnh quên đau, nên Lương Quốc Uy độc đoán một hồi, gạt ý kiến này đi.

Nhưng phương pháp giải quyết khó khăn trước mắt cuối cùng là ở đâu?

Lương Quốc Uy không nghĩ rằng sẽ có ai có được cách hay để giải kết cục diện khó khăn trước mắt của Song Phong, nhưng ông có chút động lòng với đề xuất hãn tự mình đi đến quận, xã thử làm thí điểm của Lục Vi Dân. Sau khi công nhận biểu hiện của Lục Vi Dân ở vụ án Chu Minh Khê, Lương Quốc Uy sắp xếp riêng Quan Hằng đi thu thập một chút về kinh nghiệm và biểu hiện của Lục Vi Dân trước kia. Mà tình hình do Quan Hằng tìm đủ mọi cách có được làm Lương Quốc Uy rất ngạc nhiên.

Ông vẫn luôn nghĩ rằng Lục Vi Dân vì thơm lây do làm thư ký của Hạ Lực Hành, cũng vừa đúng lúc gặp được cơ hội Hạ Lực Hành thăng chức rời khỏi Phong Châu. Cho dù là chức Trưởng phòng Tổng hợp đấy của Lục Vi Dân chỉ sợ cũng là Hạ Lực Hành cố ý sắp xếp trước, mục đích là làm tấm đệm để ngày sau cất nhắc Lục Vi Dân. Nhưng không ngờ được rằng trước khi Lục Vi Dân đến làm ở Địa ủy còn trải qua một thời được đánh giá không vừa với những cách nhìn khác nhau ở Nam Đàm.

Lục Vi Dân là người đề xướng của khu Khai thác Phát triển kinh kỹ thuật Nam Đàm, việc này làm cho Lương Quốc Uy rất bất ngờ. Ông không ngờ rằng khu kinh tế mới này lại có thể là ý tưởng của một người vừa tốt nghiệp đại học không lâu. Việc mở đầu của Nam Đàm đã làm cho Nam Đàm ngay lập tức thoát khỏi tiếng là huyện thuần nông, hơn nữa bước đầu của Nam Đàm cũng rõ ràng chiếm được không ít ưu thế.

Lúc đầu khi Nam Đàm muốn làm khu kinh tế mới cũng đã gây ra náo động lớn trên toàn bộ địa khu. Thậm chí không ít người cho rằng chính là việc cho ra lò khu kinh tế mới mới khiến cho An Đức Kiện trở hết tài năng khi sau này thành lập địa khu ở Phong Châu, thậm chí còn áp đảo Tiêu Minh Chiêm trở thành Ủy viên Địa ủy, Trưởng ban thư ký Địa ủy.

Nói đến quả kiwi Nam Đàm được bỗng chốc nổi tiếng ở Á vận hội nghe nói cũng là do một tay Lục Vi Dân tạo nên. Chỉ hai điểm này Lương Quốc Uy cũng phải công nhận rằng Lục Vi Dân có thể được Hạ Lực Hành coi

trọng, có thể cho xuống làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy không phải chỉ dựa vào số may mắn.

Nhưng làm tốt một việc với việc gánh trọng trách công tác mọi mặt của một địa phương là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau. Anh có thể làm tốt một công việc nào đấy, nhưng để anh đi làm Bí thư chi bộ thôn anh cũng có thể làm không xong, tình hình này chỗ nào cũng có. Thanh niên trẻ tuổi tốt nghiệp đại học chưa lâu như Lục Vi Dân này làm việc linh hoạt, có thể nghĩ ra nhiều thứ tốt, nhưng như hẳn tự mình đề xuất muốn xuống quận, xã làm, gánh vác trọng trách phát triển kinh tế xã hội của một quận, Lương Quốc Uy thật không an tâm.

Có lẽ nên thử nghe ý kiến của Dư Giang, Lương Quốc Uy suy nghĩ.

Đối với ý kiến của Thích Bản Dự, không cần hỏi nhiều cũng biết chắc chắn ông ta sẽ phản đối kịch liệt. Theo ý kiến của Thích Bản Dự, Lục Vi Dân tốt nhất nên đảm nhiệm chiếc ghế Chủ tịch Mặt trận Thống nhất đang để trống, gác hẳn ở đó. Trong việc này còn có nguyên do khác, ví dụ như ông Thích đang cố gắng tiến cử một người khác, nhưng mặt khác ông Thích hình như có ý thù địch rất lớn với Lục Vi Dân.

Nhưng Lục Vi Dân chủ động yêu cầu đi xuống quận, xã ngược lại có thể giải quyết một vấn đề khác, đó là việc sắp xếp cho Thái Vân Đào.

Vốn suy xét quả thực không được, chỉ có thể để Thái Vân Đào kiêm nhiệm thêm Chủ tịch Mặt trận Thống nhất. Nhưng chỗ góc xó Song Phong này, đã không có đồng bào Hồng Kông gì, cũng không có kiều bào hải ngoại, thành phần dân tộc cũng rất đơn thuần, Đảng phái dân chủ cũng vậy, bộ phận Mặt trận Thống nhất cũng chỉ là đơn vị nhạt nhòa. Một năm chỉ e nó khó có được bao nhiêu công việc, đành là méo mó có hơn không. Nếu như Lục Vi Dân chủ động đi xuống quận xã, vậy chức Trưởng ban Tuyên giáo sẽ trống.

Anh rể của Thái Vân Đào tháng trước về một chuyến, hẹn mình nói chuyện một lúc. Việc này cũng làm ông luôn cảm thấy bận tâm, cơ hội lần này xuất hiện, ngược lại có thể nhân tiện giải quyết việc của Thái Vân Đào.

Nhưng nghĩ đều có thể nghĩ tới chỗ tốt, nhưng cần phải tổng hợp cân đối một chút, nhất là phải xem xét một chút thái độ của ông Thích.

Lúc Lục Vi Dân cầm theo cặp đi vào phòng họp hội nghị thường vụ, Quan Hằng đã đến, đang chỉnh lại tập tài liệu trong tay.

- Vi Dân tới rồi à?

Quan Hằng vừa chỉnh lý những thứ trong tay vừa thuận miệng nói:

- Nghe nói cậu muốn đi xuống quận, xã, sao lại muốn vậy?

Xem ra việc mình muốn xuống xã, quận đã không còn là tin mới nữa rồi, trong ủy viên thường vụ gần như biết hết rồi. Lục Vi Dân cũng đi tới chỗ Quan Hằng.

- Chánh văn phòng Quan, cũng chẳng có gì, chỉ là tôi cảm thấy chưa làm việc ở cấp này, muốn đi xuống rèn luyện một chút. Không phải việc gì cũng phải có trình tự của nó sao, xuống quận xã có thể học được nhiều thứ hơn, cũng giúp mình trưởng thành.

- Vĩnh Tế là quận lớn, vị trí Bí thư Quận ủy này không dễ làm, lại xảy ra chuyện gay go như lần này, thu thuế phí rất khó khăn. Nếu cậu thật sự muốn đi thì phải chuẩn bị tinh thần đấy.

Quan Hằng cười vỗ vai Lục Vi Dân.

- Nhưng cậu đầu óc nhanh nhạy, khỏe mạnh, tôi tin cậu có thể gánh được trọng trách này.

- Còn phải xem ý kiến của Bí thư Lương, buổi chiều ông ấy nói chuyện với tôi, tôi đã nói suy nghĩ của tôi rồi, ông ấy không tỏ rõ thái độ.

Lục Vi Dân biết quan hệ của Quan Hăng với Lương Quốc Uy không phải bình thường, cũng chẳng có gì để giấu giếm.

- Bí thư Lương có suy tính của ông ấy, ngồi ở vị trí của ông ấy, những vấn đề cần phải suy nghĩ lại càng nhiều, tin chắc là ông ấy tự có kết luận.

Quan Hăng cũng không nói nhiều.

- Có lẽ lát nữa cũng phải xin ý kiến của mọi người trong cuộc họp. Ha ha, đây có lẽ là ước nguyện đầu tiên trái ngược với Địa ủy đấy.

Quan Hăng cũng cảm thấy Lục Vi Dân xin đi xuống quận xã là một quyết định làm người khác ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ cẩn thận, suy nghĩ này của Lục Vi Dân có chút lùi để tiến.

Bí thư Lương lâu như vậy mà vẫn chưa sắp xếp công việc cho cậu ta, theo lẽ thường Lục Vi Dân nên suy nghĩ cẩn thận, cố gắng chịu đựng, không ngờ trong vụ án Chu Minh Khuê và việc Vĩnh Tế, Lục Vi Dân tạo ấn tượng không nhỏ với Bí thư Lương.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Hội Nghị Thường Vụ Huyện Ủy

Theo lý mà nói thì nên chờ đợi một sự sắp xếp tốt, không ngờ cậu thanh niên này lại chủ động đề xuất đi xuống quận, xã, nếu đây không phải là giận dỗi thị uy thì là có tính toán khác.

Vì vậy lúc Bí thư Lương hỏi ý kiến của ông ta, Quan Hăng có chút phán đoán không chính xác, dù sao tiếp xúc quá ít, ông cũng không hiểu lắm về tính cách, tác phong của Lục Vi Dân. Hơn nữa sau khi có biến đổi trong địa vị, tâm tính cũng sẽ thay đổi theo, lại càng không dễ đoán.

Với lời nói nửa đùa của Quan Hăng, Lục Vi Dân cũng chỉ cười không trả lời.

Trước kia An Đức Kiện phỏng chừng đã có lời với Lương Quốc Uy, nhưng hôm qua mình cũng đã báo cáo với An Đức Kiện trong điện thoại, nhận được sự thấu hiểu và ủng hộ của ông. Nhưng ông vẫn có phần lo mình trẻ tuổi như vậy xuống quận, xã đảm nhiệm chức chủ quản có phần làm không nổi. Vì vậy nhắc nhở mình phải chuẩn bị tốt tinh thần, thậm chí phải có chuẩn bị nếu bị thất bại. Điểm này Lục Vi Dân phải chuẩn bị tốt tâm lý.

Lục Vi Dân rất hiểu quy tắc mà đi đến bàn hội nghị hình bầu dục, ngồi xuống vị trí hình cung đối diện. Nơi này gần cửa, khá xa với vị trí của Quan Hăng, gần kề vị trí của Thái Vân Đào.

Nếu không phải có sự khác biệt bên trong chức trách Đảng, vị trí của Ủy viên thường vụ thường căn cứ theo thời gian vào ủy viên thường vụ mà sắp xếp. Nếu thời gian vào Ủy viên thường vụ đồng nhất thì lấy thời gian đảm

nhiệm vị trí đồng cấp mà sắp xếp.

Giống như Thái Vân Đào, trẻ tuổi hơn Quan Hằng, vị trí trước mắt phải trên thực tế mà nói cũng không quan trọng bằng Chánh văn phòng Huyện ủy, nhưng ông ấy vào ủy viên thường vụ trước Quan Hằng, vì vậy vị trí cũng ở phía trước Quan Hằng.

Lúc Lục Vi Dân vừa ngồi xuống, Thái Vân Đào và Khúc Nguyên Cao cũng cùng nhau đi vào. Lục Vi Dân nghĩ hay là đứng dậy chào hỏi, như vậy có vẻ lịch sự hơn, nhưng Lục Vi Dân cảm thấy mình trẻ tuổi, vừa mới đến đã hống hách một trận ở phòng Công an, lại tiếp tục giả bộ, có lẽ sẽ để lại ấn tượng không tốt trong lòng người ta. Cứ hợp tình hợp lý, lễ độ là nguyên tắc Lục Vi Dân luôn kiên trì.

- Vi Dân, cậu muốn xuống quận, xã thật sao? Những năm này, việc đó thật không dễ làm.

Khúc Nguyên Cao chưa đến chỗ mình, mang theo cặp lập tức đi tới, hạ giọng nói rất quan tâm:

- Vĩnh Tế có một trăm ba mươi nghìn người, năm huyện, thị trấn, bên trong nước rất sâu, cậu đây là đang cản đường của ông Thích, ha ha, ông Thích rất bức mình, nhưng cậu cũng đừng để ý quá.

Mặc dù biết là việc điều chỉnh Bí thư Quận ủy Vĩnh Tế là điều tất nhiên, nhưng dù sao hội nghị thường vụ Huyện ủy còn chưa xong, vẫn chỉ có thể nói riêng. Nhưng Lục Vi Dân không biết mình sao lại chặn đường đi của Thích Bản Dự chứ? Xem ra trong suy tính ông ta sớm đã chọn được người thích hợp đến Vĩnh Tế, là sợ mình tranh giành chức Bí thư Quận ủy Vĩnh Tế.

- Chủ nhiệm Khúc, việc này còn phải xem ý kiến của Bí thư Lương. Nếu ông ấy thực sự cảm thấy tôi không thích hợp đi xuống quận, xã vậy thì tôi

cũng chỉ đành ở lại thôi.

Lục Vi Dân buông tay.

- Nhưng trong lòng tôi lại muốn đi xuống làm chút gì đó.

- Chỗ nào không thể làm việc chứ? Việc mấy ngày hôm trước chúng ta làm không phải là việc sao?

Khúc Nguyên Cao cười ha hả nói.

- Ở đâu cũng đều là công việc, muốn làm công tác cách mạng đừng có kén cá chọn canh chứ. Nói đi nói lại, xuống quận xã là kén canh chọn cá đấy.

Lúc đang nói, cửa phòng hội nghị lần lượt vang lên một hồi tiếng bước chân. Một người phụ nữ trung niên thân thể đầy đà đang vừa nói chuyện với một người đàn ông trung niên gầy còm, vừa bước vào.

Đây là Phó bí thư Chiêm Thái Chi phân công quản lý kinh tế và Phó chủ tịch thường trực huyện Dương Hiến Đức. Người phụ nữ trung niên mặt đầy phú quý, có chút phong thái rất giống Quan Thế Âm Bồ Tát. Mà người đàn ông gầy còm thì sắc mặt gầy guộc, đầu tóc cũng rối bù, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều, sao mà vừa nhìn đã thấy giống ông sửa xe ven đường. Trông ông ta hoàn toàn đối lập với hình ảnh tràn đầy phong thái thanh cao lịch sự của Chiêm Thái Chi.

Hai người đi vào nhìn thấy Lục Vi Dân chỉ gật đầu rất lúng túng rồi lại tiếp tục đề tài đang thảo luận, mãi cho đến khi ai ngồi vào chỗ đấy vẫn đang tiếp tục thảo luận cái gì đó.

Trưởng ban tổ chức Mạnh Dư Giang và Phó bí thư Huyện ủy Thích Bản Dự là cùng nhau tiến vào, hai người hình như là cũng đang nói gì. Lục Vi Dân chú ý đến Mạnh Dư Giang tuy trên mặt không biểu cảm gì, nhưng lộ ra

nét mặt bất lực, còn Thích Bản Dự cũng chẳng khác gì, hình như có phần không kiên nhẫn. Sau khi nói với Mạnh Dư Giang vài câu, đã đi đến cửa, liền im lặng, lập tức ngồi vào vị trí.

Ngu Khánh Phong đến chậm có chút thông dong, thậm chí còn đến chậm hơn Lý Đình Chương. Quan Hăng thậm chí còn cười trêu Ngu Khánh Phong một câu, sao Phó bí thư Ngu xưa nay đến sớm mà giờ cũng bắt đầu chậm chạp rồi. Ngu Khánh Phong chỉ trả lời một câu bị đau bụng cho qua, hình như mọi người cũng quen với điệu bộ của Ngu Khánh Phong, song cũng không ai để ý.

Lúc Lương Quốc Uy với vẻ mặt nghiêm túc đi vào phòng hội nghị, toàn bộ mọi người trong phòng đều căng như lên dây đàn, không hện mà cùng bắt đầu sửa soạn sách bút hoặc cốc trà trước mặt, chuẩn bị trạng thái bước vào hội nghị.

Lương Quốc Uy lập tức đi tới đầu bàn hội nghị hình bầu dục rồi ngồi xuống, đặt tệp văn kiện trong tay xuống, mặt không cảm xúc liếc mắt nhìn quanh tứ phía, ra hiệu hội nghị sắp bắt đầu.

- Chánh văn phòng Quan đã giao nghị đề của hội nghị thường vụ hôm nay cho mọi người rồi, tôi cảm thấy chúng ta hôm nay cố gắng mở hội nghị ngắn gọn, xem xét đúng trọng tâm ba mục chương trình hội nghị. Mục thứ nhất liên quan đến việc xử lý sự việc ở Vĩnh Tế cùng với vấn đề điều chỉnh bộ máy quận Vĩnh Tế. Vấn đề này không cần tôi nói nhiều, Phó bí thư Khánh Phong kì trước cũng đã sắp xếp cho Ủy ban kỷ luật tiến hành điều tra tình hình công tác và những vấn đề tồn tại trong sự việc Vĩnh Tế của một bộ phận lãnh đạo Quận ủy Vĩnh Tế và Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế. Báo cáo điều tra cơ bản đã có, cũng đã đưa tới tay các vị rồi, tin rằng các vị đã xem qua. Tôi đã xem báo cáo của Ủy ban Kỷ luật, cũng cơ bản đồng ý với ý kiến của Ủy ban Kỷ luật. Quận ủy Vĩnh Tế và Đảng ủy chính quyền thị trấn có trách nhiệm rất lớn trong vụ việc lần này. Sau đây Khánh Phong sẽ thông báo

tóm lược một chút ý kiến của Ủy ban điều tra Kỷ luật, nếu các đồng chí có gì thắc mắc cũng có thể trực tiếp nêu ra, Phó bí thư Khánh Phong có thể trực tiếp giải đáp.

Ngu Khánh Phong giới thiệu rập khuôn tẻ nhạt nhưng rất cẩn thận, chuẩn xác, không hồ là cán bộ của Ủy ban Kỷ luật, không có bất kì tính khuynh hướng nào. Giới thiệu nguyên nhân, sự phát triển và hậu quả sự việc, cũng phân tích khách quan một vài nguyên nhân cụ thể tồn tại đằng sau việc phát sinh sự việc Vĩnh Tế, cũng là tương đối khách quan.

Lục Vi Dân cảm thấy là một Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, ít nhất bản báo cáo phân tích này Ngu Khánh Phong làm được rất công bằng chính trực, chứ không hề vì sự việc làm quá to liền đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Quận ủy Vĩnh Tế và chính quyền Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế. Ông ta cũng phân tích một chút nguồn gốc là cấp trên, cũng chính là huyện và địa khu, thậm chí là trong chính sách của trung ương có tồn tại một số vấn đề xa rời sự thật khách quan. Có thể nói là tương đối sắc bén.

Ai nói bên dưới thì không có nhân tài chứ, Lục Vi Dân cảm thấy Ngu Khánh Phong không hề là một người đơn giản. Rõ ràng có vài người không vừa lòng với bản báo cáo này của Ngu Khánh Phong. Lục Vi Dân để ý lúc Ngu Khánh Phong nói đến vấn đề tồn tại khi huyện, địa khu, thậm chí chính sách chế độ trung ương xa rời tình hình thực tế, Thích Bản Dự và Dương Hiến Đức đều nhíu mày lại, nhất là Thích Bản Dự hình như muốn cắt ngang lời của Ngu Khánh Phong, nhưng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh, không có chút biểu hiện của Lương Quốc Uy, Thích Bản Dự mới lại kiềm chế lại.

Ngu Khánh Phong rõ ràng cũng đã chú ý đến điểm này, nhưng y vẫn không thay đổi, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh vào chính sách lệch lạc của trung ương và tỉnh, cùng với hai cấp địa khu và huyện đầu tư thiếu thốn nghiêm trọng. Nó dẫn đến sự phát triển của nông thôn bị lạc hậu nghiêm trọng, nông dân khó có thể tăng thu nhập, thậm chí xuất hiện tình trạng giảm

xuống. Mà chính quyền không làm gì cho họ, sinh ra cảm xúc mâu thuẫn cực độ với gánh nặng thuế phí, các yếu tố trên nhiều phương diện dẫn đến phát sinh sự việc Vĩnh Tế.

- Về báo cáo điều tra của Phó bí thư Khánh Phong, mọi người có ý kiến hay cách nhìn khác không?

Lương Quốc Uy hình như có chút không đồng tình với bản báo cáo này của Ngu Khánh Phong. Nhưng ông biết con người Ngu Khánh Phong này là người cố chấp, những thứ mà y đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi. Bản báo cáo này mặc dù có chút cường điệu quá đáng vào trách nhiệm khách quan của bộ ngành cấp trên, có chút ý thiên vị bên vực cán bộ cơ sở. Nhưng cũng phân tích khách quan đối với vấn đề tồn tại của Quận ủy Vĩnh Tế và chính quyền Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế, vì vậy Lương Quốc Uy cũng cơ bản chấp nhận bản báo cáo này.

- Bí thư Lương, tôi cơ bản đồng ý với báo cáo của Ủy ban Kỷ luật, nhưng tôi thấy Ủy ban Kỷ luật có chút đề cao quá mức về trách nhiệm của cấp trên, mà đối với trách nhiệm của Quận ủy Vĩnh Tế và chính quyền Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế thì viết có chút sơ sài, đối với xử lý cán bộ có trách nhiệm cũng có chút nhẹ nhàng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Sóng Ngầm Bắt Đầu Trào Dâng

Lúc Quận ủy Vĩnh Tế và Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế thu thuế nông nghiệp, phí thủy lợi và các khoản thu, áp dụng biện pháp mang tính cưỡng chế là thu lương thực, bắt lợn, cách này trong huyện sớm đã quyết định rõ là không được phép. Nhưng Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế biết sai lại vẫn cố tình làm, theo như tôi biết các thị trấn khác của quận Vĩnh Tế cũng có hành vi kiểu này. Sau khi sự việc xảy ra, Đảng ủy chính quyền thị trấn Vĩnh Tế bắt lực xử trí thái độ tiêu cực của cán bộ. Điều này để lộ rõ ràng Quận ủy Vĩnh Tế và chính quyền Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế thiếu chặt chẽ, thiếu nghiêm khắc trong giáo dục tổ chức và chỉnh đốn tác phong cán bộ. Tôi nghĩ trong việc xử lý điểm này, Ủy ban Kỷ luật cần coi trọng hơn, nếu không Song Phong chúng ta lại xảy ra những chuyện tương tự, vậy thì thật là không biết làm sao mà ăn nói với Ủy ban nhân dân Địa khu.

Lời của Thích Bản Dự lập tức dẫn tới những bàn luận của các ủy viên thường vụ. Có người tán đồng với quan điểm của Thích Bản Dự, có người thì không.

- Thích Bản Dự là muốn một mẻ bắt hết chính quyền Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế, hạ một bí thư còn chưa hài lòng, còn muốn kéo theo một chủ tịch thị trấn sao?

Thái Vân Đào nghiêng đầu tình bơ, hạ giọng nói chỉ Lục Vi Dân có thể nghe thấy:

- Nếu như cậu thật sự muốn đi làm Bí thư Quận ủy Vĩnh Tế, đoán xem

Ông ta có nổi trận lôi đình không?

Lục Vi Dân nghe được ẩn ý trong giọng nói của đối phương:

- Sao, Phó bí thư Thích nhất định phải giành được chức Bí thư Quận ủy Vĩnh Tế ư? Không quan tâm thái độ và ý kiến của Bí thư Lương sao?

- Ha ha, Bí thư Lương ra vẻ nghiêm khắc, nhưng rất khoan dung, độ lượng với Thích Bản Dự. Ông ta hiểu suy nghĩ của Bí thư Lương nhất đấy.

Vẻ mặt Thái Vân Đào như cười như không, nhìn Lục Vi Dân một cái.

- Nhưng lần này có lẽ Phó bí thư Bản Dự đã nhìn lầm?

Lục Vi Dân cười, nhưng không trả lời câu thăm dò này của đối phương. Việc này chưa đến cuối cùng ai có thể nói chắc chắn, xem ra Thích Bản Dự rõ ràng có được sự tín nhiệm của Bí thư Lương.

- Với điểm này, tôi giải thích một chút. Mặc dù trong báo cáo Ủy ban Kỷ luật đã nhấn mạnh nhân tố tồn tại khách quan, nhưng Ủy ban Kỷ luật không hề làm như không nhìn thấy trách nhiệm của Quận ủy Vĩnh Tế và chính quyền Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế. Vấn đề của họ tồn tại trong công việc cụ thể, phần này báo cáo cũng nhất loạt liệt kê ra. Nhưng tôi muốn nói là hiện tượng áp dụng cách lấy lương thực, bắt lợn này không phải chỉ ở quận Vĩnh Tế, mà ở toàn huyện cũng tồn tại phổ biến, hơn nữa ở cả địa khu, cả tỉnh cũng vậy, đâu đâu cũng có.

Ngu Khánh Phong rõ ràng có chuẩn bị, đối với nghi ngờ của Thích Bản Dự cũng nói lại không chút khách khí.

- Tôi nhớ năm ngoái trong một lần hội nghị thường ủy tôi đã nhắc đến vấn đề này. Hội nghị thường vụ hẳn là có bản ghi chép, nhưng trong việc hiện thực hóa nó trong công tác cụ thể chắc không coi trọng chuyện này lắm.

Cũng đúng thôi, chưa xảy ra chuyện, mọi người cũng là mắt nhắm mắt mở, xảy ra chuyện rồi, liền đem toàn bộ đổ lên người đương sự. Tôi cảm thấy cái này không hợp lý. Huống chi lúc thu phí thủy lợi, thuế nông nghiệp từ địa khu đến huyện, thời gian thu đều rất kiên quyết, không đạt được thì biện pháp xử lý đối với cán bộ cũng rất nghiêm khắc, lại kết hợp với kì sát hạch cuối năm, tự nhiên thành chuyện lớn. Nhưng đối với việc áp dụng cách thức nào để thu, tồn tại vấn đề cụ thể nào thì cũng là tránh, làm như không thấy, chỉ bắt cán bộ cơ sở đi làm công tác.

- Không sai, đây là công việc chủ yếu của cán bộ cơ sở. Nhưng hai năm nay giá nông sản rẻ, nhiều loại kinh doanh đình trệ, thu nhập của nông dân tăng chậm, các khoản chi lại đang tăng lên. Song Phong chúng ta xí nghiệp xã, thị trấn không phát triển, con đường kiếm tiền của nông dân không nhiều, cũng không giống huyện khác có truyền thống đi làm công việc bên ngoài. Những cái này về khách quan đều tạo thành khó khăn lớn cho việc thu phí thủy lợi, thuế nông nghiệp và các khoản phí. Có thể nói Vĩnh Tế không xảy ra chuyện, những chỗ khác sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Hôm nay không xảy ra chuyện, ngày mai, ngày kia về sau cũng sẽ có một ngày xảy ra chuyện. Nói câu không trách nhiệm, chỉ cần dựa theo tình hình trước mắt tiếp tục tiến hành, vậy thì ai không may sẽ rơi vào chuyện này. Tôi thấy Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện cần suy nghĩ kỹ về vấn đề này.

- Tôi nhìn thấy đề tài thảo luận thứ ba của hôm nay là phải nghiên cứu bước tiếp theo của công tác kinh tế trong huyện, tôi thấy việc này rất đúng lúc cũng rất cần thiết. Làm thế nào để sự nghiệp kinh tế - xã hội Song Phong chúng ta sớm đi vào con đường phát triển nhanh, đây mới là mẫu chốt giải quyết tất cả các vấn đề. Chỉ có phát triển kinh tế, những lao động dư thừa ở nông thôn của tỉnh chúng ta mới tìm được đường thoát, nông dân cũng mới có thể tăng thu nhập. Bây giờ nhọc lòng suy nghĩ áp dụng biện pháp gì mới có thể để vừa không xảy ra chuyện, lại có thể thu các khoản phí chung và phí thủy lợi, thuế nông nghiệp, tôi cảm thấy đó đều là đơm đó ngọn tre, không

giải quyết nỗi vấn đề mang tính căn bản.

Làm Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, câu nói này của Ngu Khánh Phong phải nói là có chút vượt qua khỏi chức trách của ông ta. Nhưng là Phó bí thư Huyện ủy, đồng thời cũng liên quan đến kết luận điều tra và kết quả xử lý của sự việc Vĩnh Tế, Ngu Khánh Phong nói những lời này cũng hợp tình hợp lý. Chỉ có điều là câu nói của ông vừa nói ra, có vài người sắc mặt rất khó nhìn, ví dụ như Lý Đình Chương, Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức. Nhưng dường như Ngu Khánh Phong cũng không quá để ý.

Lục Vi Dân rất yên lặng ngồi ở một góc, quan sát biểu hiện của các vị ủy viên thường vụ ở hội nghị thường vụ lần đầu tiên này. Không có gì nghi ngờ, con người Ngu Khánh Phong này chắc chắn là một Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật rất có cá tính, hơn nữa góc độ và cách nhìn vấn đề cũng không giống những người khác. Lục Vi Dân có chút kinh ngạc có thể gặp được người cán bộ như vậy ở Song Phong, hơn nữa còn là Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, điều này không thể không làm hắn tò mò.

Trong tình hình Lương Quốc Uy nắm chủ đạo của Huyện ủy Song Phong, có thể có nhân vật gần như là khác người như vậy xuất hiện, hơn nữa theo như hắn biết, Ngu Khánh Phong thăng chức Phó bí thư huyện ủy chẳng qua là chuyện của năm ngoái. Việc này lại làm cho Lục Vi Dân có chút ngạc nhiên về Lương Quốc Uy, nếu Lương Quốc Uy làm Bí thư Huyện ủy kiên quyết phản đối việc Ngu Khánh Phong thăng chức, là có thể dẫn đến tác dụng quan trọng. Cũng chính là nói hoặc là Ngu Khánh Phong có mạng lưới quan hệ chắc chắn mà không ai biết, hoặc là Lương Quốc Uy vui vẻ với việc lên chức của Ngu Khánh Phong, thậm chí là dốc sức thúc đẩy. Mà Lục Vi Dân có cảm giác mơ hồ là cái đằng sau có khả năng cao hơn.

Ngu Khánh Phong giống như một hạt bụi tinh tế trong Huyện ủy Song Phong, Lương Quốc Uy dám dùng, đó cũng không đơn giản. Nhưng nếu ông ta cảm thấy mình dùng rất tốt, rất thành thạo, vậy có thể ông ta quá tự tin rồi.

Đương nhiên đây thuần túy là trực giác của Lục Vi Dân.

- Ý kiến của Phó bí thư Khánh Phong rất đúng trọng tâm, sự việc Vĩnh Tế xét cho cùng vẫn là vấn đề kinh tế. Đương nhiên nó cũng có quan hệ nhất định với tác phong làm việc của cán bộ chúng ta. Làm sao giải quyết vấn đề tăng thu nhập của nông dân, việc này liên quan đến một công trình hệ thống tương đối phức tạp. Phát triển tổng hợp kinh tế của huyện chúng ta mới là con đường giải quyết căn bản, việc này cũng yêu cầu chúng ta trong bước kế tiếp của công việc phải suy nghĩ xem làm sao để giải quyết vấn đề này.

Lời nói chen vào của Lý Đình Chương không có chút sợ sệt.

- Nhưng bây giờ đầu tiên chúng ta vẫn phải suy nghĩ chủ đề của hội nghị hôm nay.

Ngu Khánh Phong khẽ hừ một tiếng, nhưng không hề trả lời. Đạt được đủ mục đích rồi, ông ta mặc dù khó thuần phục, nhưng cũng không phải không hiểu thời thế, trước mắt mà nói ông ta chỉ có thể làm đến đây thôi.

Ai cũng rất rõ về sự điều chỉnh bổ nhiệm và miễn nhiệm không thể tránh được của quận Vĩnh Tế. Lấy hội nghị thường vụ Huyện ủy ra chính là một dấu hiệu chỉ rõ, ai muốn tiếp tục vương mắc không dứt vào vấn đề này thì sẽ là chưa biết điều.

Khi rất nhanh Lương Quốc Uy đề xuất miễn chức vụ Bí thư Quận ủy Vĩnh Tế kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vĩnh Tế, các Ủy viên thường vụ Huyện ủy đều rất thức thời mà tán thành. Điều này cần cho Địa ủy một lời giải thích. Nhưng đối với cách xử lý với Phó bí thư Đảng ủy, Chủ tịch thị trấn Vĩnh Tế thì có một vài tranh luận. Song theo đề nghị của Lương Quốc Uy, các ủy viên thường vụ nhanh chóng thống nhất ý kiến, đồng ý cho Chủ tịch thị trấn Vĩnh Tế miễn chức Phó bí thư Đảng ủy, chịu sự xử phạt cảnh cáo của nội bộ Đảng, và đề nghị tuân theo trình tự miễn đi chức vụ Chủ tịch thị trấn Vĩnh Tế.

Đề tài thảo luận thứ nhất kết thúc, hội nghị thường vụ sẽ tạm dừng trong vòng mười phút, đề cho các ủy viên thường vụ bị nghiện thuốc một cơ hội. Tuy chưa có quyết định chính thức khi họp thì không được hút thuốc, nhưng Lương Quốc Uy không hút, đương nhiên mọi người đều ngầm hiểu, chọn thời gian nghỉ giữa giờ để đi vệ sinh và hút thuốc.

- Vi Dân, nghe Bí thư Lương nói cậu muốn tới quận, xã làm việc? Công việc ở quận, xã không dễ làm đâu. Tại sao lại muốn như vậy?

Lý Đình Chương cũng không hút thuốc, đi tới cười hỏi.

- Đối với tình hình của Song Phong vẫn thích ứng chứ? Hai ngày trước tôi đến Địa ủy, tình cờ gặp Trưởng ban An, Trưởng ban An còn hỏi tôi tình hình của cậu đấy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Làm Khó Dễ

- Cũng tạm được, đa tạ Chủ tịch huyện Lý đã quan tâm. Tôi nghĩ tôi vẫn còn trẻ, kinh nghiệm công việc vẫn còn chỗ thiếu sót, nhân lúc vẫn còn trẻ đi xuống cấp cơ sở rèn luyện một chút, đối với bản thân tôi cũng có lợi. Chủ tịch huyện Lý cũng là từ xã từng bước vững chắc trưởng thành, tôi cũng hi vọng bản thân tôi có thể có càng nhiều cơ hội đi tiếp xúc một chút với cấp cơ sở.

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua xung quanh. Ánh mắt của vài vị Ủy viên thường vụ bên cạnh đều liếc qua, liền mỉm cười trả lời.

- Vẫn phải nhờ Chủ tịch huyện Lý sau này chiếu cố nhiều hơn.

- Ha ha, Vi Dân tuổi trẻ tài cao, tôi ở độ tuổi này ngay đến những lời nói xằng bậy, xấu xa còn không hiểu. Đến cơ sở có lợi ích của cơ sở, ở huyện cũng có lợi ích ở huyện. Đối với cậu mà nói, nơi nào cũng là nơi rèn luyện, học hỏi đấy.

Lý Đình Chương gật đầu...

- Nhưng, tôi tôn trọng lựa chọn của cá nhân cậu.

Hội nghị thường vụ Huyện ủy sau mười phút nghỉ lại tiếp tục tiến hành.

Về vấn đề phân công công tác của Lục Vi Dân chắc chắn là rất nhiều người quan tâm. Đặc biệt là trước khi hội nghị truyền ra ý kiến cá nhân của Lục Vi Dân là muốn tới quận, xã công tác. Điều đó khiến nhiều người đều vô

cùng kinh ngạc...Người sẽ được điều động nội bộ làm Trưởng ban Tuyên giáo lại muốn tới quận, xã công tác? Có làm hay không?

Tất cả ủy viên thường vụ lúc biết tin tức này đầu tiên đều cảm thấy không thể tin nổi. Người khác đều là muốn tìm cách đi lên, nhưng Lục Vi Dân này đã là Ủy viên thường ủy Huyện ủy rồi. Hơn nữa Địa ủy mặc dù chưa xác định rõ sắp xếp công việc của hắn, nhưng chức Trưởng ban Tuyên giáo Huyện ủy khuyết chức mấy tháng trời vẫn chưa có quyết định, điều này còn không tuyên bố là chuẩn bị cho hắn sao. Thời gian này hắn lại ra chiêu này... chắc chắn là gây ra vô số ngờ vực vô căn cứ.

Nhưng mãi cho đến sau khi trong cuộc họp Lục Vi Dân đĩnh đạc nói rõ ý kiến của bản thân, các ủy viên thường vụ mới cảm thấy từ trước đúng là xem nhẹ con người gần như cách bản thân mình cả thế hệ này.

- Tôi nghĩ như vậy. Ngoài tuổi trẻ của tôi, tôi cũng muốn tìm tòi một chút làm thế nào để có khả năng nhập gia tùy tục, khiến huyện nông nghiệp như Song Phong chúng ta có đột phá trong cơ cấu sản xuất. Làm thế nào lại giành được thời cơ khi trước mắt toàn quốc trên dưới đều tâm sự cải cách mở cửa, đem gió xuân của cải cách mở cửa thâm nhập vào cấp cơ sở của nông thôn chúng ta. Trước đây tôi cũng đã báo cáo với Bí thư Lương một số ý kiến của tôi, ông cũng đồng ý với một số quan điểm của tôi. Song Phong chúng ta là huyện nông nghiệp...Tuy nhân khẩu trong toàn địa khu không coi là nhiều, nhưng nếu như tính tỉ lệ nhân khẩu nông thôn và thành thị, tỉ lệ nhân khẩu nông thôn của Song Phong chúng ta thậm chí là lớn hơn so với các huyện như Hoài Sơn, Phụ Đầu... Làm thế nào để giải quyết lối thoát cho những lao động dư thừa, khiến những người này có thể trở thành lực lượng chủ lực kiếm tiền tăng thu nhập trong các hộ gia đình nông nghiệp, đây là điều quan trọng nhất.

Lục Vi Dân đối mặt với ánh nhìn chăm chú của các ủy viên thường vụ, lộ rõ vẻ bình thản, không mấy may câu nệ hay căng thẳng, thậm chí làm cho

người khác có cảm giác khá thoải mái và tự nhiên.

- Tôi hi vọng tôi đến quận, xã công tác có thể làm một thí điểm. Cho dù thành công hay không, chí ít chúng ta cũng thử qua. Anh không thử, làm sao có thể chắc chắn có thể thành công hay không, làm sao có thể biết là có thể tìm thấy con đường phù hợp cho bản thân chúng ta hay không? Tôi trước kia đã từng công tác ở Nam Đàm hơn một năm... cảm thấy có khi chúng ta cảm thấy thực sự không có con đường nào có thể đi, không bằng mạnh dạn đi thử một lần. Tôi nghĩ tối thiểu Ủy ban nhân dân Địa khu cũng có thể nhìn thấy Song Phong chúng ta là có dũng khí dám thử.

Câu nói cuối cùng của Lục Vi Dân lại lần nữa làm Lương Quốc Uy cảm động. Mặc dù ông ta cũng biết Lục Vi Dân là người khởi xướng chủ yếu của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm, nhưng tới quận, xã làm việc lại là hai khái niệm khác nhau. Đó là công tác trên đủ mọi phương diện của quận... và lại không đơn thuần chỉ là làm khai thác, phát triển và thu hút đầu tư đơn giản như vậy. Công việc nông thôn lộn xộn có thể khiến ngay cả các đồng chí lão thành công tác ở cấp cơ sở thời gian dài đều cảm thấy phiền chán, đau đầu, càng không cần nói đến cán bộ trẻ tuổi như Lục Vi Dân.

Tuy nhiên câu nói của Lục Vi Dân - chí ít cũng có thể khiến Ủy ban nhân dân Địa khu nhìn thấy dũng khí và động thái của Song Phong quả thực rất có ý nghĩa. Chỉ cần Song Phong có động thái gì đó, cho dù kết quả như thế nào, ít nhất Song Phong cũng từng thử. Hơn nữa là để một vị Ủy viên thường vụ Huyện ủy từ văn phòng Địa ủy xuống dũng cảm thử sức gánh vác trọng trách, chính điểm này cũng có thể khiến Ủy ban nhân dân Địa khu phê bình Song Phong điều động xuống thấp mấy cấp.

- Đồng chí Vi Dân, ý kiến của cậu rất tốt. Nhưng lại giống những gì Chủ tịch huyện Lý vừa nói, cải thiện cơ cấu phát triển kinh tế phát triển của Song Phong chúng ta không phải là một lần là xong, điều này cần cả một quá trình. Nóng lòng cầu thành công ngược lại có thể dục tốc bất đạt, mang lại cho

chúng ta tổn thất. Tôi tán thành thử, nhưng giống như cậu nói, chọn làm thí điểm ở quận nông nghiệp chủ yếu như Vĩnh Tế có phải là có hơi quá mạo hiểm rồi không?

Thích Bản Dự lại cũng không kiềm chế được nữa, tài ăn nói của Lục Vi Dân ngoài tầm dự liệu của anh ta. Hẳn chẳng những khiến những người khác ở đó đều bị thuyết phục, anh ta còn cảm thấy Lương Quốc Uy có ý tán đồng. Nếu như không kịp ngăn chặn, chỉ e ý đồ của bản thân sẽ phải tan vỡ. Nói thực, anh ta căn bản sẽ không tin một tên tiểu tử ba hoa kiểu này có thể có bao nhiêu bản lĩnh. Một quận hơn một trăm nghìn dân, chẳng lẽ hẳn mở miệng nói vài câu hữu danh vô thực, khoác lác huênh hoang thì có thể giải quyết được vấn đề?

- Mọi người đều nói ý kiến của bản thân đi, thái độ của Vi Dân muốn đi quận, xã công tác thực sự đáng được cổ vũ, nhưng không phải là phù hợp với tình hình của Song Phong trước mắt. Mọi người cũng có thể phát biểu một chút ý kiến.

Lương Quốc Uy cười. Ông ta cảm thấy bộ dạng hỗn hển của Thích Bản Dự, có chút đáng cười. Ông Thích này, ngay cả một chút khôn ngoan cũng không có, còn không bằng người trẻ tuổi này.

- Tôi cảm thấy Vi Dân nói đúng đó. Giai đoạn này các nơi đều chăm chỉ học hỏi, quán triệt chu đáo tinh thần Đại hội đại biểu lần thứ 14, tăng tốc tiến độ cải cách mở cửa và xây dựng hiện đại hóa. Song Phong chúng ta cần phải có hành động, khi đồng chí Tiểu Bình tuần hành phía Nam đã nêu ra phải kiên quyết thử, dũng cảm xông xáo. Đề nghị của Vi Dân không phải chính là hiện thực cách nói này sao?

Khiến nhiều người cảm thấy điều không ngờ chính là lời phát biểu tỏ ý tán đồng đầu tiên của Chủ tịch huyện Lý Đình Chương. Thấy các ánh mắt bị thu hút về phía bản thân, Lý Đình Chương lộ rõ vẻ vô cùng điềm tĩnh, tự tin.

- Song Phong bây giờ trong địa khu đang ở vào thế rất không tốt, điểm này mọi người có thể nhìn thấy từ nhiều bảng biểu, số liệu trong hội nghị kinh tế địa khu. Từ quý một đến quý ba, tổng giá trị sản lượng của Song Phong chúng ta xếp hạng thứ hai từ dưới lên, thu hút đầu tư đứng cuối cùng, căn bản là bằng không. Nguồn đầu tư tài sản cố định chạm đáy, giá trị tăng trưởng công nghiệp gần như chỉ cao hơn so với Phụ Đầu, xếp thứ hai từ dưới lên, thông thường dự báo thu nhập chưa có chuyển biến tốt. Tổng hợp lại, tình hình phát triển kinh tế năm nay của chúng ta tương đối nghiêm trọng. Tôi là Chủ tịch huyện cũng có trách nhiệm rất lớn. Thời gian này đòi hỏi chúng ta nghĩ ra phương pháp để thực hiện bước đột phá. Chỉ cần là có lợi cho con đường phát triển sự nghiệp kinh tế - xã hội của chúng ta, chúng ta đều có thể thử, xông pha. Giống như lời của Vi Dân nói, anh không thử, làm sao biết được hay không?

- Chủ tịch huyện Lý, thử thì đương nhiên là việc tốt, cũng nhất thiết là phải thử, nhưng chúng ta trước khi thử có phải là nên xem xét hậu quả một chút không? Nếu như nói thử với cái giá phải trả là mạo hiểm một địa phương, thậm chí có thể xuất hiện tổn thất cực lớn, như vậy ai chịu trách nhiệm, ai gánh vác đây? Đồng chí Tiểu Bình quả thực từng nói cần kiên quyết thử, dũng cảm xông pha, nhưng đồng chí Tiểu Bình cũng nói rằng phải mò đá mà qua sông, thử nhưng cũng không phải là mạo hiểm. Tính tích cực của đồng chí Vi Dân chúng ta nên cố vũ. Nhưng hãn tham gia công việc mới hai năm, như những gì hãn nói, vẫn chưa có bao nhiêu kinh nghiệm ở cấp cơ sở. Mạo hiểm như thế đưa hãn vào cương vị Bí thư Quận ủy có phải là có chút qua loa đại khái không? Tại sao không thể để hãn hiểu rõ hơn tình hình trong một thời gian nữa, tìm hiểu sâu sắc thêm về tình hình huyện Song Phong chúng ta rồi lại xem xét vấn đề này?

Đối với ý kiến của Lý Đình Chương, Thích Bản Dự phản bác không khách khí.

- Bí thư Lương, tôi cảm thấy hiện tại không nên để đồng chí Vi Dân gánh thêm trách nhiệm nặng nề hơn nữa. Từ góc độ bồi dưỡng và đào tạo cán bộ, ý kiến của tôi là có thể để đồng chí Vi Dân sẽ duy trì tình trạng hiện có, để hẳn dành nhiều thời gian tìm hiểu rõ hơn về các mặt. Công tác kinh tế cũng tốt, công tác chính trị và pháp luật cũng tốt, bao gồm công tác tổ chức cũng được, đều có thể trợ giúp chúng ta. Tôi nghĩ làm như vậy có thể nâng cao trình độ của hẳn càng nhanh.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Quyết Định – Oa Cố!

Sắc mặt của Lương Quốc Uy có chút không vui. Ông Thích này có chút quá rồi, anh không tán đồng Lục Vi Dân đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy Vĩnh Tế thì thôi, sao vẫn còn đề xuất không để sắp xếp công tác thực tế cho Lục Vi Dân. Anh như vậy không phải là cố ý chọc giận đối phương sao? Làm thế có gì tốt?

Lục Vi Dân từ khi Lý Đình Chương mới mở miệng là đã biết sự tình ắt hỏng. Quả nhiên như vậy, lời Lý Đình Chương chưa dứt, Thích Bản Dự đã nhanh chóng nhảy vào phản đối, hơn nữa còn một vài điều nêu ra cũng là chỉ thẳng điểm yếu của bản thân hắn. Nhưng cuối cùng lão lại quay giáo đề xuất tốt nhất không nên sắp xếp công việc cụ thể cho bản thân, khiến bản thân tạm thời tiếp tục làm việc vất. Điều này khiến Lục Vi Dân có chút nổi giận.

Bản thân mới đến, cũng chưa có đắc tội gì với Thích Bản Dự, tại sao ông ta lại nhắm vào mình để làm khó? Hay cảm thấy mình trẻ tuổi nên dễ bắt nạt, hay là cảm thấy chèn ép mình một chút có thể nâng cao uy tín của Thích Bản Dự?

Nhưng hắn lúc này cũng không tiện mở miệng. Thích Bản Dự là Phó bí thư quản lý Đảng và quần chúng, nói về sắp xếp công tác lại vẫn có quyền lực này. Lục Vi Dân trái lại phải xem Lương Quốc Uy làm thế nào để ứng phó với tình cảnh này!

- Ý kiến của Phó bí thư Thích khó tránh khỏi có hơi bất công, có lẽ Phó bí thư Thích vẫn không rõ thời điểm Vi Dân làm việc tại Nam Đàm chính là làm

ở khu kinh tế mới?

Thái Vân Đào chưa đợi Lương Quốc Uy lên tiếng thì đã cười ha ha nói chen vào.

- Chưa điều tra thì chưa có quyền phát ngôn. Tôi giúp đỡ Phó bí thư Chiêm thu hút đầu tư, nhưng biết không ít tin tức nội tình đấy. Năm ngoái Xương Châu mở hội nghị thu hút đầu tư, Vi Dân đã ở lì khách sạn Cẩm Phong, kiên cường giành vài hạng mục từ tay khu Khai thác và Phát triển kinh tế kỹ thuật Xương Châu. Hiện giờ mấy hạng mục nhựa Tam Minh và điện tử Khải Nam hiện tại đang phát triển rất tốt ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm hẳn là một trong những thành quả của Vi Dân chứ? Còn cả hạng mục tập đoàn Hoa Mỹ là hạng mục đầu tư lớn thứ hai của toàn địa khu trong năm ngoái, chỉ đứng sau dự án xi măng tại Phong Châu của tập đoàn Thác Đạt, cũng là một tay Lục Vi Dân mời đến từ Hồng Kông. Thành tích huy hoàng như vậy, có thể nói Lục Vi Dân chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm làm việc? Tôi thấy như vậy không hợp với thực tế.

Thích Bản Dự tuyệt đối chưa nghĩ tới Thái Vân Đào lại cũng dám nhảy ra đâm sau lưng bản thân một dao, ngay lập tức nổi trận lôi đình. Nhưng nghe thấy Thái Vân Đào nói tới thành tích ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm của Lục Vi Dân, cũng không kìm nén được ngạc nhiên. Y không ngờ đối phương lại từng làm ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm, hơn nữa dường như mấy hạng mục này đều có liên quan rất lớn đến Lục Vi Dân. Tào Cương lại chưa từng nhắc tới những tình huống như thế với mình.

Lục Vi Dân cũng rất ngạc nhiên với thái độ bênh vực lẽ phải của Thái Vân Đào.

Thích Bản Dự trong huyện cũng tính là người có thâm niên, khi Lương Quốc Uy đảm nhiệm chức Phó bí thư, y chính là người hợp tác với Lương

Quốc Uy, đảm nhận chức Trưởng ban Tổ chức. Lương Quốc Uy thẳng chức thẳng lên Bí thư, y cũng nhảy vọt tiếp nhận cấp bậc của Lương Quốc Uy. Quan hệ của hai người tương đối mật thiết, thêm vào đó đảm nhận chức Trưởng ban Tổ chức nhiều năm, ngoại trừ Ngu Khánh Phong, thường thì trong huyện đều không có ai có thể đối đầu trực tiếp với ông ta. Ngay cả Lý Đình Chương ở điểm này cũng rất thận trọng.

Càng làm hẳn kinh ngạc chính là Thái Vân Đào lại hiểu rõ như thế về tình hình khi hẳn làm việc tại Nam Đàm. Đấy há chẳng phải là có ý mấy người Lương Quốc Uy này đều có thể đã thăm dò chi tiết, rành mạch về bản thân mình trước kia rồi?

Nhìn thấy Thích Bản Dự đang muốn phát cáu, Lương Quốc Uy ho nhẹ, ngăn sự lỗ mãng của đối phương lại:

- Phó bí thư Thái Chi, cô nắm công tác kinh tế, vấn đề Lục Vi Dân nêu ra rất sắc bén, cũng rất có tính thách thức. Ý của cô thì sao?

Chiêm Thái Chi bởi vì lời nói thẳng thừng của Ngu Khánh Phong làm cho có chút bẽ mặt, nhưng rất nhanh cũng liền điều chỉnh tâm trạng lại, lúc này thấy Lương Quốc Uy trưng cầu ý kiến của mình, nghĩ một lát mới nói:

- Ý tưởng của đồng chí Vi Dân rất tốt. Bổ sung vừa rồi của Chủ tịch Thái Vân Đào khiến những người không hiểu rõ tình huống như chúng tôi cũng rất chấn động, không ngờ rằng đồng chí Vi Dân lại có sở trường đối với công việc kinh tế như thế. Nhưng ý kiến của Phó bí thư Thích cũng có lí lẽ nhất định. Quận lớn như Vĩnh Tế đất rộng người đông, công việc liên quan cũng đủ các mặt, không chỉ là phát triển kinh tế đơn thuần. Trong các phương diện khác kinh nghiệm của đồng chí Vi Dân không nhiều, điều này lại cần xem xét kĩ một chút.

Mẹ kiếp phí lời!

Lục Vi Dân không duyên không cố sinh ra một loại cảm giác chán ghét đối với người phụ nữ có vẻ ung dung, rộng lượng này. Cho dù bà phản đối quang minh chính đại như Thích Bản Dự cũng được, nói che đậy như thế cả hồi lâu, ấp a ấp úng, bộ dạng đó rất làm cho người khác không thoải mái.

- Khánh Phong, Dư Giang, Hiền Đức, Nguyên Cao, ông Quan, các vị thì sao?

Lương Quốc Uy hỏi không gấp không chậm.

- Tôi cảm thấy có thể để đồng chí Vi Dân thử một lần. Vẫn là câu nói kia, anh không thử, sao có thể biết được hay không được? Còn về việc mạo hiểm, công việc như vậy không mạo hiểm, đổi lại một người làm Bí thư Quận ủy thì sẽ không còn mạo hiểm nữa? Lúc trước chúng ta để Chu Minh Khuê đến Oa Cỗ, không phải là cũng cảm thấy rất hợp lí sao? Kết quả thì sao?

Lời nói của Ngu Khánh Phong như kiểm rút ra khỏi bao, chung quy phải sát thương người rồi mới quay về bao.

- Tôi cũng cảm thấy có thể để đồng chí Vi Dân thử một lần, nhưng không nhất định phải đến Vĩnh Tế. Dẫu sao cục diện Vĩnh Tế hiện tại vẫn chưa ổn định, vẫn phải làm một loạt công việc tiếp sau. Vì vậy tôi cảm thấy có thể xem xét quận khác hay không?

Lời của Mạnh Dư Giang vừa nói đã thức tỉnh người trong mộng. Đúng vậy, Vĩnh Tế là quận nông nghiệp lớn nhân khẩu đông, đối với toàn huyện mà nói, địa vị cũng tương đối quan trọng. Để Lục Vi Dân điều hành Vĩnh Tế quả thực có chút khiến người khác không yên tâm lắm, nhưng đổi lại là một quận khác thì sao?

Mạch suy nghĩ của mọi người lập tức linh hoạt trở lại, Oa Cỗ?

Quận Oa Cỗ chẳng qua chỉ có bốn xã, thị trấn, nhân khẩu chỉ hơn một nửa

của Vĩnh Tế một chút, chưa đến bảy mươi nghìn người. Hơn nữa nó lại là quận xa nhất, hiện nay cũng là quận có kinh tế lạc hậu nhất, là nơi có trật tự xã hội hỗn loạn nhất, các chỉ tiêu đều nổi tiếng đứng cuối bảng xếp hạng toàn huyện. Chu Minh Khuê vừa đi, điều này khiến Lục Vi Dân đến quận này là vừa lúc thích hợp.

Chỉ có một vấn đề, Lục Vi Dân có đồng ý không?

Oa Cố xa xôi không nói, mấu chốt nhất là vài năm nay trong lúc Chu Minh Khuê làm Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cố, Oa Cố không những trong các mặt công việc đều trì trệ không tiến, hơn nữa trật tự xã hội cũng ngày càng chuyển biến xấu đi. Con đường quốc đạo qua Oa Cố đã trở thành trọng điểm của đoạn đường treo biển đá kích, trừng trị bọn cướp xe, nhưng qua vài lần, hiệu quả đều không tốt. Mà tỉ lệ nợ thuế nông nghiệp và phí thủy lợi của toàn bộ bốn xã và thị trấn của Oa Cố cũng là cao nhất, sự khó khăn để thanh toán các khoản nợ rất lớn. Xí nghiệp xã, thị trấn chỉ có vài cái, gần như bằng không, Quận ủy và Đảng ủy chính quyền đều hầu như là dựa vào kiếm tiền thu không đủ chi sống qua ngày.

Sau khi Chu Minh Khuê mất, qua điều tra rõ, phí thực phẩm, tiền ăn mà Quận ủy và Đảng ủy chính quyền thị trấn Oa Cố nợ cao đến hơn hai mươi nghìn tệ, hơn nữa Quận ủy Oa Cố vẫn nợ phí xây dựng cơ bản của việc xây dựng văn phòng Quận ủy số tiền khoảng hơn ba mươi nghìn tệ. Mà điều này đối với một cấp mỗi năm chỉ duy trì hoạt động bằng cách thu lượng phí quản lí nhất định từ mỗi xã, thị trấn như Quận ủy Oa Cố mà nói, gần như sẽ là không thể trả xong được nợ nần.

Như một con tàu chìm vỡ nát, thương tích đầy mình, chỉ đợi chìm hẳn, tên ngọc cũng biết ai làm tuyền trưởng thì sẽ tự tìm đường chết. Ngay đến Lương Quốc Uy cũng luôn đau đầu với việc sắp xếp ai đến Quận ủy Oa Cố này mới thích hợp, người muốn đi thì Huyện ủy không an tâm, người cảm thấy tạm được thì bản thân lại kiên quyết không đi. Không ngờ rằng một câu nói của

Mạnh Dư Giang lại vạch trần lớp giấy này.

Ai có thể đồng ý đi Oa Cốt? Cái mà Lục Vi Dân nhắm đến chính là Vĩnh Tế, sao có thể đồng ý đi Oa Cốt? Ngay cả Thích Bản Dự cũng cảm thấy chiêu thức này của Mạnh Dư Giang quả là lợi hại. Lúc trước, trước khi họp y và Mạnh Dư Giang đang thăm dò, Mạnh Dư Giang nói với Lục Vi Dân nếu như thực sự có ý muốn thử nhiệm, cũng không gì không thể. Y còn chế giễu Mạnh Dư Giang vài câu, càng không có nghĩ tới Mạnh Dư Giang lại dùng chiêu này đối phó với Lục Vi Dân. Không hổ danh là cao thủ, thật lợi hại!

Không khí trong phòng hội nghị thường vụ lập tức trở nên có chút lắng lại, Lục Vi Dân kia không phải là luôn mồm nói muốn tới cấp cơ sở để rèn luyện sao? Không phải nói muốn tìm một nơi để thử phát triển kinh tế sao? Oa Cốt đúng lúc có thể giao vào tay anh luyện tập đấy.

Thái Vân Đào trong lòng vẫn âm thầm kêu một tiếng hồng bét, điều này Lục Vi Dân thực là gây ông đập lưng ông. Trong lòng vẫn oán trách Mạnh Dư Giang tại sao có thể đưa ra biện pháp tồi như thế, đây không phải là cố ý hại Lục Vi Dân sao? - Ừ, tôi thấy ý kiến của Trưởng ban Dư Giang rất đúng trọng tâm. Hiện tại ông Chu đi rồi, Bí thư Quận ủy Oa Cốt kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cốt đúng lúc đang thiếu người, chính là cần một lạnh đạo trẻ trung, khỏe mạnh, tinh thần dồi dào đến cầm lái. Số dân Oa Cốt không coi là nhiều, giao thông cũng vẫn coi là thuận tiện, đồng chí Lục Vi Dân đúng lúc có thể làm thí điểm tại Oa Cốt. Thì coi như có vấn đề gì, ảnh hưởng cũng không lớn. Bí thư Lương, ý kiến này được đó, tôi thấy ổn.

Thích Bản Dự bày tỏ thái độ đầu tiên, nóng lòng muốn ấn Lục Vi Dân vào vị trí Bí thư Quận ủy Oa Cốt.

- Tôi cảm thấy việc này vẫn có thể xem là một lựa chọn tốt. Điều kiện Oa Cốt mặc dù kém một chút, nhưng càng kém càng có thể thấy rõ hiệu quả, hưởng hồ vị trí địa lý, giao thông của Oa Cốt cũng rất ưu việt.

Phó chủ tịch thường trực huyện Dương Hiến Đức từ đầu không hề hé răng một tiếng cũng tỏ vẻ đồng ý.

Hai người Chiêm Thái Chi và Ngu Khánh Phong cũng đều chậm rãi gật đầu, ánh mắt Lương Quốc Uy dừng ở trên mặt Lục Vi Dân. Ông ta vốn cho là Lục Vi Dân nhất định sẽ mặt trầm như nước, thậm chí trực tiếp từ chối, nhưng nhìn thấy lại là vẻ mặt Lục Vi Dân như thoáng chút suy nghĩ:

- Vi Dân, mọi người cảm thấy trước mắt Oa Cố có lẽ thích hợp hơn với cậu, cậu cảm thấy thế nào?

Trong lòng Lục Vi Dân âm thầm cười, từ khi bắt đầu hẳn không hề muốn đi Vĩnh Tế. Vĩnh Tế tuy điều kiện các mặt nhìn có vẻ đều tốt, nhưng vấn đề của Vĩnh Tế cũng nhiều như vậy. Vấn đề then chốt nhất là Vĩnh Tế là một khu vực các phương diện đều tương đối bình quân, đã không có ưu điểm nổi bật, cũng không có nhược điểm nổi bật. Anh muốn đạt thành tích ở nơi như vậy lại không dễ dàng.

Mà không giống Oa Cố, Oa Cố khi trải qua sự cai trị của Chu Minh Khuê trong vài năm, tình trạng đã đến nông nổi không thể tệ hại hơn. Lục Vi Dân thông qua Khúc Nguyên Cao và Ba Tử Đạt đã tìm hiểu một phen, khi Chu Minh Khuê ở Oa Cố hầu như đã khiến một Oa Cố căn bản đã suy yếu trở nên kiệt quệ. Việc xây dựng trụ sở Quận ủy Oa Cố này khiến nợ nần chồng chất, mà xí nghiệp xã, thị trấn Oa Cố là trống rỗng. Càng ác liệt hơn là trong thời gian Chu Minh Khuê phụ trách, trật tự xã hội trị an đoạn quốc lộ chạy qua Oa Cố chuyển biến xấu nghiêm trọng. Điều này cũng làm cho tình thế của Oa Cố thêm nghiêm trọng, tổng hợp những phương diện này, trên thực tế thì coi như là nếu Chu Minh Khuê không chết, chỉ sợ Huyện ủy cũng phải áp dụng biện pháp đưa Chu Minh Khuê chuyển tới vị trí khác. Hiện tại vị trí này để trống, cũng đúng lúc hợp với ý đồ của bản thân.

Oa Cố không phải là hoàn toàn không có khả năng tận dụng. Ưu thế lớn

nhất của Oa Cỗ ở chỗ đoạn đường giáp giới huyện Lạc Khâu và huyện Song Phong. Trong lịch sử, Oa Cỗ đã có thời gian tương đương dài thuộc về Lạc Khâu, sau năm 1958 mới do Song Phong quản lí. Mà tuy khoảng cách giữa Oa Cỗ và huyện lỵ Song Phong là hơn bốn mươi km, khoảng cách giữa Oa Cỗ và huyện lỵ Lạc Khâu lại không tới ba mươi km. Tỉnh lộ xuyên qua đây, dọc theo hướng đông nam xuống thẳng đến huyện lỵ Song Phong. Mà tỉnh Bỉ Khẩu cũng vừa vận từ đây qua địa phận Oa Cỗ, trở thành chỗ giao nhau.

Do tình trạng giao thông đường quốc lộ từ Xương Châu đến Lê Dương luôn không tốt lắm, rất nhiều chiếc xe hướng về phía đông ra tỉnh đều muốn đi tỉnh lộ B, vì vậy con tỉnh lộ tây bắc đông nam, hướng nào cũng tương đối đông đúc. Nhưng do mấy năm nay trật tự an xã hội của Oa Cỗ không tốt, rất nhiều xe vận tải lớn lại không thể không đổi tuyến sang đường quốc lộ.

Vị trí địa lí và điều kiện giao thông là ưu thế độc đáo của Oa Cỗ, nhưng vấn đề nan giải bày ra trước mắt cũng tương đối nhiều. Điều này phải xem xét bản lĩnh, năng lực của người làm chủ.

- Bí thư Lương, mọi người đều đã cảm thấy tôi đi Oa Cỗ là thích hợp, vậy tôi cũng không có gì để nói. Tôi đồng ý tới Oa Cỗ!

Giọng nói của Lục Vi Dân mặc dù không lớn nhưng ngữ khí lại rất kiên định, không chút do dự.

Hội nghị thường vụ cuối cùng cũng tan, sau màn tranh cãi về hướng đi của Lục Vi Dân, đề tài thảo luận thứ ba vốn dĩ nên là chương trình nghị sự quan trọng nhất ngược lại rõ ràng không nhiều điều gay cấn. Dường như sự chú ý của mọi người đều hướng về việc Lục Vi Dân nhận lời đi Oa Cỗ nhậm chức, muốn tiêu hóa từ từ tin tức đó.

Tới Oa Cỗ đảm nhiệm Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn, sự thật này khiến nhiều người đều không thể tiếp nhận, tiểu tử Lục Vi Dân

không phải là đầu óc có vấn đề sao?

Nếu như nói anh muốn chơi trò “câu chuyện cảm động” xuống cấp cơ sở rèn luyện, cũng không thể chọn Oa Cổ chứ.

Đây là tự bản thân đào hố rồi tự mình nhảy vào đó, còn xúc đất tự chôn mình, rõ ràng là tự sát.

Đương nhiên đây chỉ là cách nghĩ của đại bộ phận, hơn nữa không phải là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Ít nhất bản thân Lục Vi Dân không thể nghĩ như thế.

- Trưởng ban Mạnh, đầu tiên là phải cảm ơn ngài.

Lục Vi Dân đi vào văn phòng Mạnh Dư Giang rất tùy ý, ngồi xuống luôn.

- Trước tiên đừng nói lời cảm tạ, đến lúc đó đừng mang vẻ mặt như đưa đám đến kể khổ với tôi là được.

Mạnh Dư Giang giữ vẻ mặt bình thản, tự sắp xếp những thứ trong tay.

- Người khác đều cảm thấy tôi là cố ý trừ tính gài bẫy cậu một ván này, cảm thấy hai chúng ta có thù hận rất lớn. Ngay cả Phó bí thư Thích đều cảm thấy như thế, sau đó lại còn nói với tôi phải nhìn tôi bằng con mắt khác, khiến tôi không có gì để phản bác.

Khi đang cùng Mạnh Dư Giang trao đổi ý kiến, Mạnh Dư Giang liền thẳng thắn nhắc Lục Vi Dân muốn tới Vĩnh Tế chỉ e là không được thông qua. Huyện ủy không thể lấy một quận lớn như Vĩnh Tế để mạo hiểm, tức là bản thân ông ta cũng không tán đồng. Lục Vi Dân lại nói hẳn cũng không muốn đi Vĩnh Tế, mà là muốn tới Oa Cổ. Điều này vẫn khiến Mạnh Dư Giang ngạc nhiên, nhưng lập tức cũng lĩnh ngộ được. Lục Vi Dân là nghĩ phải đến nơi kém nhất mới dễ dàng lập thành tích nhất. Nhưng Mạnh Dư

Giang cũng nhắc nhở Lục Vi Dân, nơi kém nhất dĩ nhiên dễ lập thành tích, nhưng cũng có nghĩa là dễ khiến người ta rơi vào không thể tự thoát ra được. Điều này sẽ phải xem năng lực, can đảm với phát huy nghệ thuật lãnh đạo của người đứng đầu.

Ông ta tin tưởng năng lực và can đảm của Lục Vi Dân đều không thiếu, mấu chốt là ở sự phát huy của nghệ thuật lãnh đạo. Anh đến Oa Cố không phải là một mình tự do phát huy. Tuy nói quận Oa Cố nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng là bốn xã, thị trấn, có gần bảy mươi nghìn dân, một mình anh muốn dựa vào đơn phương độc mã nắm toàn bộ công việc của một quận, rõ ràng là không thực tế. Làm sao để cán bộ của ba xã, một thị trấn thuộc toàn quận Oa Cố đoàn kết, tâm hướng về một phía, nhiệt tình hướng tới một chỗ. Như thế mới có hi vọng thành công.

Nhưng muốn cán bộ của một thị trấn, ba xã đoàn kết thì không phải là một việc đơn giản. Nhất là như Lục Vi Dân mới hơn hai mươi tuổi, công tác chẳng qua cũng chỉ hơn hai năm, kinh nghiệm và tuổi tác đều còn tương đối hiện rõ không thuận lợi. Cho dù có quầng sáng của thư kí Bí thư Địa ủy bao phủ, nhưng đến phía dưới cơ sở, lớp quầng sáng này có thể có tác dụng được bao nhiêu. Trong công việc cụ thể, quầng sáng này của anh còn có thể giữ được bao lâu, chỉ e đều phải đánh một dấu chấm hỏi.

Anh muốn điều khiển được những cán bộ xã, thị trấn này, vậy thì hãy đưa ra thứ làm cho bọn họ thực sự phục anh, không phải là dựa vào vài câu từ cái mồm lạt tới lạt lui thì có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục. Ở điểm này nói thực Mạnh Dư Giang cũng có chút lo lắng.

An Đức Kiện gọi điện cho ông ta, hy vọng ông ta gắng sức giúp đỡ Lục Vi Dân. Mạnh Dư Giang đương nhiên biết ý nghĩa trong lời nói đó. Ông ta cũng chỉ có thể giúp Lục Vi Dân một phen trong phạm vi khả năng có thể. Như Lục Vi Dân nghĩ đến việc phải đến Vĩnh Tế, ông ta cũng sẽ chỉ có nói lực bất tòng tâm. Lương Quốc Uy và Thích Bản Dự đều không thể đồng ý,

cũng may Lục Vi Dân cũng tự biết điều đó.

- Trưởng ban Mạnh, nên đến kêu khổ tôi vẫn phải đến, nhưng tôi biết chừng mực. Chuyện của Oa Cố phải dựa vào bản thân chúng tôi, không thể hi vọng vào huyện quá nhiều. Nhưng cố giành một vài chính sách có lợi vẫn là có thể chứ?

Lục Vi Dân cười hì hì nói.

- Tóm lại, sau này thời gian làm phiền Trưởng ban Mạnh cũng không phải ít, vẫn phải nhờ Trưởng ban Mạnh giúp đỡ.

Mạnh Dư Giang đương nhiên biết Lục Vi Dân ý tứ sâu xa, xuống cấp dưới công tác, một vấn đề quan trọng chính là phải đối diện với cán bộ của một thị trấn và ba xã. Dựa theo lệ cũ, Quận ủy đối với chức phó của xã, thị trấn là có quyền quyết định rất lớn, bổ nhiệm, miễn nhiệm chức phó chỉ cần thống nhất ở Quận ủy. Thông thường mà nói chỉ cần không có tranh luận đặc biệt lớn, ban Tổ chức đều sẽ tôn trọng ý kiến của Quận ủy, trong ban chỉ đi theo trình tự ra văn bản mà thôi. Nhưng bổ nhiệm và miễn nhiệm chức trưởng ở xã, thị trấn, Quận ủy sẽ chỉ có thể có quyền nêu ý kiến, quyền quyết sách sẽ ở Huyện ủy, cụ thể mà nói thì phải thông qua ban Tổ chức để thực hiện.

Có thể chi phối đại quyền sinh sát với cán bộ hay không, đây là một nhân tố tương đương then chốt liên quan đến uy tín của một Bí thư Quận ủy.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Chờ Xuất Phát

Chu Minh Khuê sở dĩ biểu hiện ở Oa Cỗ có thể nói là thấp kém, nhưng vẫn đứng vững tại Oa Cỗ, một đạo lí rất đơn giản đó là ông ta có quyền phát ngôn trong mảng nhân sự. Quan hệ đặc biệt của ông ta và Bí thư Lương, thêm đó là Thích Bản Dự cũng tận lực giúp đỡ, khiến cho ông ta có thể có quyền quyết định tuyệt đối về bổ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự ở Oa Cỗ. Vì vậy cán bộ của các xã, thị trấn dù trong lòng có không vừa lòng, cũng chỉ có thể bậm bực chịu nhẫn nại.

Lục Vi đến Oa Cỗ cũng sẽ gặp lực cản không thể tránh được từ phương diện này. Nếu Lục Vi Dân triển khai công việc tốt, cũng có lẽ lực cản sẽ nhỏ hơn một chút, nhưng tuyệt đối không thể không có. Điểm này người am hiểu công việc xã, thị trấn sâu sắc như Mạnh Dư Giang vô cùng rõ. Như vậy trong tình hình quan hệ với Phó bí thư phân công quản lý Đảng và quân chúng Thích Bản Dự không tốt, mà quan hệ với nhân vật số một ở Huyện ủy lại không ổn định, xin được sự ủng hộ của bản thân sẽ là một bước rất quan trọng.

- Vi Dân, tôi không muốn nói nhiều những lời suông vô nghĩa đó. Cậu đã chọn đi Oa Cỗ, đó cũng là quyết định của Huyện ủy, cũng coi là chứa đựng cả hi vọng của huyện, ban Tổ chức đương nhiên phải hết sức giúp đỡ cậu. Nhưng cậu cũng phải chú ý cách thức làm việc và nghệ thuật lãnh đạo, tích lũy nhân tâm ở mức độ cao nhất, đồng lòng góp sức làm việc. Cậu là từ văn phòng Địa ủy xuống, tôi tin là trong phương diện này cậu hẳn rất hiểu, cũng có thể làm được tốt.

Lời nói của Mạnh Dư Giang khiến Lục Vi Dân cũng có chút xúc động. Điều này cũng là sự ủng hộ trực tiếp nhất mà Mạnh Dư Giang dành cho hẳn. Công việc ở Oa Cốt nhất định sẽ gặp không ít khó khăn, mà sự giúp đỡ từ ban Tổ chức chắc chắn là quan trọng nhất. Tất cả công việc đều phải do cán bộ thúc đẩy, mà làm thế nào để xử lý tốt những mối quan hệ nhân sự phức tạp này, Lục Vi Dân cũng không nắm chắc. Đặc biệt là với độ tuổi, kinh nghiệm lý lịch của bản thân càng là một nhược điểm chết người. Những đồng chí lão thành làm việc lâu năm tại xã, thị trấn nhất định có thể có không ít tâm lý mâu thuẫn. Điều này thì phải xem bản thân thao tác như thế nào, mà muốn thao tác, sự giúp đỡ của ban Tổ chức này sẽ là hậu thuẫn, ắt không thể thiếu.

- Tôi hiểu, cảm ơn Trưởng ban Mạnh.

Lục Vi Dân gật đầu.

- Ừ, tôi đã bảo người trong ban Tổ chức thông báo cho Quận ủy Oa Cốt, để họ thông báo cho các cán bộ cấp phó phòng trở lên của toàn quận đến Quận ủy họp. Đến lúc đó tôi cùng cậu đi nhận chức.

Mạnh Dư Giang mỉm cười.

- Cũng không phải lo lắng quá. Chu Minh Khê làm hỏng bét ở Oa Cốt, cậu tới đó chỉ phải nắm bắt công việc, tôi nghĩ cán bộ Oa Cốt hẳn sẽ chấp nhận cậu rất nhanh. Tôi còn có cuộc họp, tôi để ông Điêu giới thiệu với cậu trước một chút về tình hình cơ bản của lãnh đạo chủ chốt ở các xã, trấn của quận Oa Cốt, để sau khi cậu xuống có thể nhanh chóng triển khai công việc.

...

Lục Vi Dân quay về trong phòng của mình ở nhà khách đơn giản là để thu dọn một vài thứ. Thực tế cũng không có gì phải thu dọn, chỉ vài bộ đồ thay ra để giặt, có hai bộ có thể nhà khách cầm đi giặt vẫn chưa đưa trả.

Phần lớn đồ dùng sinh hoạt của hắn đều vẫn để trong phòng ở của trường Trung học số hai Phong Châu. Lúc đó từ Phong Châu đến vội vội vàng vàng, chỉ mang vài bộ đồ để thay, không ngờ ở Song Phong chưa đến vài ngày, vừa bố trí ổn thỏa, hiện tại lại phải xuống quận, xã, đồ đạc đều phải chuyển một lần nữa. May mà đồ đạc vẫn chưa chuyển qua, nếu không lại phải phiền toái lần nữa.

Bản thân vẫn còn phải quay lại văn phòng Địa ủy một chuyến, nhờ Phan Tiểu Phương phái xe để đưa đồ của hắn tới Song Phong, nếu không thì phải đi nhờ Chân Kính Tài, để nhà máy xi măng Phong Châu xuất xe đi một chuyến.

Oa Cỗ không giống ở huyện là vẫn có nhà khách, muốn ở chỉ có thể ở trong trụ sở Quận ủy. Cũng may trụ sở Quận ủy là mới xây, phòng trống còn nhiều, đến ở cũng không phải là vấn đề. Mấu chốt là chưa có người từng ở đó, bản thân mình muốn đến ở, vậy thì phải chuẩn bị đầy đủ tất cả những thứ như chăn ga gối đệm. Vậy Chu Minh Khuê mặc dù cũng có một gian phòng ngủ trong trụ sở Quận ủy, nhưng nghe nói thời gian một năm ở đây đếm trên đầu ngón tay.

Tiếng bước chân có chút quen thuộc lại tiến đến cửa phòng Lục Vi Dân.

- Cốc... cốc... cốc

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

- Mời vào, Chủ nhiệm Đỗ.

Lục Vi Dân xếp gọn túi của mình lại, đặt ở một bên.

- Ủy viên thường vụ Lục thu dọn đồ đạc? Tôi sắp xếp một người đến thu xếp cho ngài nhé.

Đỗ Tiểu Mi đi vào với nụ cười khóe môi.

- Không cần đâu. Tôi cũng không có đồ gì, chỉ vài bộ quần áo.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Đỗ thời gian này đã quan tâm chu đáo, so với khi tôi làm việc ở văn phòng Địa ủy, ở đây tôi rất hài lòng, cũng rất cảm động.

- Lời này của Ủy viên thường vụ Lục lại khách khí rồi. Ngài sống ở đây chúng tôi như rồng đến nhà tôm mới đúng. Ở đây luôn không có người ở, ngài đến mới xem là có chút hơi người. Không ngờ ngài lại phải tới Oa Cổ làm Bí thư, nhưng Chánh văn phòng Quan đã dặn tôi, phòng này vẫn giữ lại cho ngài, ngài sau này quay lại dự họp nhất định cũng nhiều, nếu như không kịp về, hay không muốn về, thì ở lại đây. Nếu Chánh văn phòng Quan không dặn, tôi cũng vẫn chuẩn bị như vậy cho ngài.

Lời nói của Đỗ Tiểu Mi khiến người nghe trong lòng rất thoải mái. Cho dù lời nói này có thể phần lớn là dối trá, nhưng không ít người dám nói, khó trách nói người phụ nữ khá giỏi giang, chỉ mỗi cái miệng đã khiến người ta tâm phục khẩu phục.

- Không cần, dự tính sau này cơ hội tôi đến huyện không nhiều. Giao thông Oa Cổ rất thuận tiện, từ Xương Châu đến Phong Châu phải đi qua đó, xe khá nhiều nữa, sáu giờ tối tôi vẫn có thể bắt được xe.

Lục Vi Dân xoa tay cười.

- Nhưng nếu huyện họp lúc 8 giờ 30 thì sao? Ngài vẫn không thể bắt mọi người trong huyện đợi một mình ngài, hay ngài sáu rưỡi sáng đã phải thức dậy ra khỏi cửa đón xe? Mặc dù nói từ Xương Châu qua đây xe nhiều, nhưng mọi người đến Oa Cổ phải mất hơn ba tiếng, vẫn chưa nghe nói ba giờ sáng đã có xe khách qua bên này nhỉ?

Đỗ Tiểu Mi dựa cửa, nghiêng đầu cười mỉm hỏi lại.

Lục Vi Dân sững sốt, thế cũng là có lí, bản thân cũng không nghĩ đến. Người phụ nữ này quả là rất chu đáo.

- Vậy cũng không cần để riêng cho tôi một phòng, như vậy quá...

- Được rồi, tôi biết rồi. Ngài biết trước khi ngài đến, căn phòng này bao nhiêu lâu chưa có người ở không? Tôi nói cho ngài biết nhé, hai năm ba tháng rồi, vì vậy phòng này có để lại hay không cũng không khác là bao, ngài đừng yêu cầu bản thân nghiêm khắc quá. Chút trách nhiệm này Đỗ Tiểu Mi tôi vẫn có.

Đỗ Tiểu Mi đứng thẳng người, nói như cười như không.

- Đến khi đó nếu như có cơ hội có thể đến Oa Cố, quấy rầy Bí thư Lục một chút, đừng chê tôi phiền là được.

Lục Vi Dân cười ha hả:

- Chủ nhiệm Đỗ đây là đang trêu tôi hả, được, hoan nghênh Chủ nhiệm Đỗ đến Oa Cố chúng tôi chơi.

Vô tình, quan hệ giữa hai người dường như kéo gần lại không ít.

Con đường tới Oa Cố này Lục Vi Dân không biết đã đi bao nhiêu chuyến. Từ Phong Châu trở về Xương Châu phải đi qua Oa Cố, chỉ là trước kia chưa từng dừng lại, nhiều lắm cũng chỉ là xuống ở bến tạm Oa Cố của xe khách đường dài.

Vị trí địa lý của Oa Cố tương đối độc đáo. Từ Lạc Khâu tới gần địa giới Song Phong, địa hình dần dần cao. Vượt qua khe núi Ô Thước ở giữa vùng Đại Lương Cố, địa hình lại chuyển xuống thấp. Một đường thẳng xuống đến

bốn xã và thị trấn nơi có chợ thị trấn là Liễu Nhi Oa.

Bốn phía của Liễu Nhi Oa đều là đồi núi. Tuy thế núi xung quanh không cao, nhưng lại kéo dài uốn lượn, có không ít vách đá dựng thẳng đứng. Vũng trũng rộng không tới hai mươi ki-lô-mét vuông này liền trở thành khu nông nghiệp và nơi sống tập trung chủ yếu nhất của bốn xã và thị trấn. Còn một trăm ki-lô-mét vuông diện tích còn lại của cả quận Oa Cổ cơ bản đều là đồi núi. Trong đó có 20% là gò đất nông, gò đất sâu chiếm chừng một nửa, vùng núi thì chiếm 30%.

Từ Liễu Nhi Oa đi về hướng đông còn phải vượt qua Nhị Lương Cổ. Nhị Lương Cổ này mặc dù không cao như Đại Lương Cổ, nhưng thế núi vòng vèo, cứ cách mấy cây số lại có gấp khúc. Ở thời cổ đại đó là nơi thuận tiện cho bọn cướp đường.

Từ Nhị Lương Cổ xuống núi, là tới địa hình bằng phẳng của khu vực tỉnh hoa huyện Song Phong. Đi qua ba xã và thị trấn thuộc quận Thái Hòa, tiến vào quận Song Nguyên nơi có huyện lỵ là tới thẳng huyện lỵ Song Phong.

- Vi Dân, đây là Nhị Lương Cổ. Từ nơi này là bắt đầu tới địa giới quận Oa Cổ của cậu rồi. Khu bên này thuộc về xã Cát Lương, qua con đường này là tới xã Đóa Tử Khẩu. Có một câu không biết cậu đã từng nghe chưa?

Đôi mắt khép hờ của Mạnh Dư Giang liền mở ra, sắc mặt cũng có chút phức tạp.

- Ừm, Trưởng ban Mạnh muốn nói là “Đi khắp đường thiên hạ, khó qua Đại Lương Cổ. Thà đi trăm dặm đường, đừng đi Nhị Lương Cổ” phải không?

Trước đây Lục Vi Dân cũng từng nghe câu nói này. Câu này vốn là được lưu truyền ở Oa Cổ từ thời trước giải phóng, nói lên rằng nơi đây có rất nhiều trộm cướp hoành hành. Nhưng không ngờ trong mấy năm nay lại bắt đầu

được lưu truyền từ miệng những người lái xe Xương Giang hoặc từ nơi khác. Đại Lương Cỗ và Nhị Lương Cỗ - hai cửa ngõ ra vào của Oa Cỗ, qua đây mọi thứ đều phải... Nó gần như trở thành Quý Môn Quan trong suy nghĩ của những người lái xe, đặc biệt là lái xe chở hàng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Mới Tới Oa Cố

- Đúng vậy, xem ra cậu cũng đã nghe nói tới. Vậy thì tôi sẽ nói thẳng... trong vấn đề bổ nhiệm Chu Minh Khuê, Huyện ủy có chút vấn đề. Chu Minh Khuê ở Oa Cố đảm nhiệm chức Bí Thư Quận ủy kiêm Bí Thư Đảng ủy thị trấn được hơn ba năm, vấn đề lớn nhất không phải là kinh tế không phát triển, cũng không phải là do đạo đức suy đồi, cách sông hủ hóa. Điểm mấu chốt nhất chính là ông ta căn bản không để tâm chút nào đến công việc, Quận ủy chỉ có trên danh nghĩa, Quận ủy cơ bản không có tác dụng chỉ đạo gì với công việc của bốn xã, thị trấn phía dưới. Nếu như nói là có... thì cũng chỉ là tác dụng tiêu cực. Lãnh đạo chủ chốt của bốn xã, thị trấn đều rất có ý kiến với Chu Minh Khuê, nhưng lại không dám nói gì. Tình hình này Huyện ủy cũng đã bắt đầu để ý, vốn là muốn điều động Chu Minh Khuê, không ngờ trước khi điều động lại xảy ra chuyện này, khiến cho Huyện ủy rơi vào thế bị động. Nó khiến người bên ngoài tưởng rằng Chu Minh Khuê là bởi vì bị bệnh mà chết, nếu như không chết...vẫn sẽ tiếp tục giữ chức.

Trên mặt Mạnh Dư Giang lại lộ vẻ cười khố:

- Trưởng ban Tổ chức này như tôi cũng phải chịu không ít trách nhiệm. Đương nhiên Bí thư Lương cũng bị bêu danh không ít.

Lục Vi Dân biết rằng khi bổ nhiệm Chu Minh Khuê đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy Oa Cố... Ngu Khánh Phong, Mạnh Dư Giang đều là đưa ra ý kiến phản đối. Chẳng qua thái độ của Ngu Khánh Phong càng kịch liệt hơn một chút. Mà Mạnh Dư Giang khi thấy thái độ kiên quyết muốn đẩy Chu Minh Khuê lên chức của Lương Quốc Uy và Thích Bản Dự thì không cố

gắng thêm nữa. Cho nên ở chuyện này, y cũng có một phần trách nhiệm.

- Thực sự mà nói, khi Chu Minh Khuê đảm nhiệm Phó chủ nhiệm văn phòng Nông nghiệp, tuy không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng cũng không hoành hành ngang ngược như ở Oa Cỗ. Có lẽ là do Oa Cỗ ở nơi trời cao hoàng đế xa, sự hạn chế và giám sát của huyện bị suy yếu.

Mạnh Dư Giang không nói nguyên nhân càng chủ yếu hơn là do Lương Quốc Uy quá tín nhiệm và Thích Bản Dự thì kiêu căng.

- Sự tê liệt của bộ máy Quận ủy Oa Cỗ, trực tiếp dẫn tới công tác của các xã, thị trấn bị bỏ bê. Ông Tiền bởi vì sức khỏe không tốt... Ban Tổ chức đã trưng cầu ý kiến của ông ấy. Ông ấy cũng muốn được điều về huyện lỵ. Chức Phó bí thư phân công quản lý văn minh tinh thần và chính trị pháp luật tạm thời còn chưa xác định, nhưng không thể trì hoãn quá lâu. Nếu cậu có ứng cử viên thích hợp, cũng có thể tiến cử với ban. Vấn đề trật tự xã hội trị an của Oa Cỗ rất gay gắt...bao gồm cả phòng Công an Địa khu, thậm chí sở Công an tỉnh cũng rất chú ý tới nơi này. Nơi này trở thành một điểm nóng của huyện chúng ta. Bước tiếp theo trong công việc của cậu, ngoại trừ phải đặt công tác phát triển kinh tế lên hàng đầu, vấn đề trị an e rằng càng là việc cấp bách cần giải quyết.

- Ủ, nếu vấn đề trị an không giải quyết được, các công tác khác chỉ sợ sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, chứ đừng nói gì tới việc phát triển kinh tế.

Lục Vi Dân gật đầu, đồng ý với quan điểm của Mạnh Dư Giang.

- Tuy nhiên, muốn hoàn thành tốt công việc này, nếu chỉ dựa vào lực của một mình Quận ủy là không đủ, còn phải có sự ủng hộ mạnh mẽ của công an, kiểm sát, và tòa án huyện mới được.

- Ủ, đó là điều tất nhiên. Cậu và Chủ nhiệm Nguyên Cao đã từng hợp tác.

Ấn tượng của y về cậu cũng rất tốt, có thể đi tìm y. Về công an, kiểm sát, tòa án, mẫu chốt vẫn là phòng Công an. Ông Bào là một người lanh lẹ. Nếu có thể xử lý tốt quan hệ với phòng Công an, sẽ là trợ giúp rất lớn đối với công việc bước tiếp theo của cậu. Nếu cần tôi có thể nói với ông Bào vài câu, yêu cầu ông ta ủng hộ công việc của cậu.

Những lời này của Mạnh Dư Giang khiến Lục Vi Dân rất cảm động. Trưởng ban Tổ chức có thể nói ra những lời như vậy, coi như đã rất coi trọng hẳn. Hơn nữa Mạnh Dư Giang trong huyện vốn nổi tiếng là trầm tĩnh ít nói, nhưng hễ mở miệng thì là những lời chắc chắn rất có trọng lượng.

Chiếc Cherokee rú ga mạnh vượt qua Nhị Lương Cổ nơi liên tiếp hai ba cây số toàn là đường núi quanh co, bắt đầu xuống tới sườn núi. Từ con dốc nhìn xuống có thể nhìn thấy từ xa một quần thể kiến trúc lộn xộn. Nhà hai tầng chiếm đa số, xây dựng men theo đường.

- Đây là xã Cát Lương.

Mạnh Dư Giang nắm rất rõ tình hình của Oa Cổ.

- Oa Cổ có bốn xã và thị trấn. Ngoại trừ thị trấn Oa Cổ cứ cách một ngày lại họp chợ, các xã khác đều không họp chợ. Cho nên phần lớn dân chúng đều lấy việc họp chợ ở thị trấn Oa Cổ làm thời gian trao đổi nông sản, tương đối náo nhiệt. Hôm nay là ngày 19, vừa lúc là ngày họp chợ, khiến cho con đường tới Oa Cổ có chút kẹt xe.

Quả nhiên như vậy, qua Cát Lương, người đi đường bắt đầu đông. Nam nữ, già trẻ, người người đeo gùi trên lưng, hoặc là gánh đồ vật, hoặc là đeo tay nải, hoặc túm năm túm ba, hoặc đi một mình, mục tiêu đều là thị trấn Oa Cổ.

Chiếc Cherokee bắt đầu vào con đường của thị trấn Oa Cổ thì tốc độ bắt

đầu chậm dần rõ rệt. Đoạn đường này vẫn thuộc tỉnh lộ 315, nhưng không ít nông dân đã lấy đường làm chợ, khiến cho ô tô bắt buộc phải giảm tốc độ.

Tuy rằng Lục Vi Dân có vài lần đi qua Oa Cố, nhưng về cơ bản là không đi vào buổi sáng, cho nên đây là lần đầu tiên hẳn gặp phải tình cảnh như thế này. Từng hàng ô tô xếp hàng kéo dài dằng dặc, đi xen đoàn người với tốc độ như ốc sên. Các tài xế thỉnh thoảng ngó ra cửa xe vừa chửi vừa đập phanh thật mạnh vì những người tùy tiện băng qua đường.

Dân chúng đang chen vai thích cánh thì không thèm để ý tới các ô tô đi sát qua người, tiếp tục cò kè mặc cả. Tiếng phanh kin kít của xe không có ảnh hưởng bao nhiêu tới bọn họ. Dường như bọn họ chắc chắn ô tô sẽ không thể đụng vào bọn họ vậy. Khung cảnh kinh khủng này khiến cho Lục Vi Dân cũng phải toát mồ hôi hột.

Cái cảnh lấy đường làm chợ không phải là ít, nhưng ở một đoạn đường quanh co hẹp nhất như ở đây lại họp chợ với quy mô lớn như vậy, quả thực là một vấn đề. Chỉ hơi không chú ý là sẽ trở thành oan hồn dưới bánh xe, mà những vụ va chạm chắc chắn không ít. Chen chúc như vậy, càng là thiên đường cho trộm cắp lợi dụng.

- Chẳng lẽ thị trấn Oa Cố không có một khu chợ riêng biệt sao? Lấy đường làm chợ như vậy rất dễ xảy ra tai nạn giao thông. Thật là nguy hiểm.

Lục Vi Dân có chút khó hiểu. Lưu lượng người và giao dịch nhiều như vậy, nhất là các xã khác đều không có tập tục họp chợ, vậy dân chúng cả mấy xã đều tập trung về thị trấn buôn bán. Điều này hình thành lưu lượng người lớn và đông đúc như thế cũng là rất bình thường. Theo lý mà nói, thị trấn Oa Cố cần phải mở một khu chợ riêng biệt mới phải.

- Hẳn là vẫn có, nhưng hình như quy mô quá nhỏ, không chứa nổi tất cả những hộ nông dân sát lúc họp chợ.

Về vấn đề này, Mạnh Dư Giang cũng không rõ lắm. Y chưa từng công tác ở Oa Cố, lại không quản lý lĩnh vực này.

- Tuy nhiên, Vi Dân, cậu nói đúng. Hạp chợ như vậy quá nguy hiểm. Mỗi lần tôi đi qua đây, chỉ cần gặp đúng lúc hạp chợ là đều như vậy. Hơn nữa mấy xã ở đây đều đã quen hạp chợ ở Oa Cố như vậy. Nghe nói thậm chí có dân chúng từ Lạc Khâu và phía nam Khúc Giang cũng tới đây hạp chợ.

Lục Vi Dân im lặng gật đầu. Đây cũng là một vấn đề. Lưu lượng người lớn như vậy, lại ở chỗ giao của ba địa khu, bốn huyện. Điều này chứng tỏ thị trấn Oa Cố là khu chợ truyền thống để tập kết và phân phối hàng. Đây vốn là một ưu thế rất lớn, không ngờ Oa Cố lại không lợi dụng tốt điểm này. Điểm này đáng để suy nghĩ kỹ một chút.

Càng đi lên phía trước, tình hình càng đông đúc. Cũng may toà nhà mới xây của Quận ủy Oa Cố không ở khu đường cũ của thị trấn Oa Cố, mà ở trên đường quốc lộ 217 hướng gần xã Tiểu Bá. Nơi này tuy lưu lượng người qua lại cũng không ít, nhưng không ai lấy đường làm chợ, cho nên tương đối thông thuận.

Cửa chính của toà nhà Quận ủy Oa cố rất oai phong. Mấy chữ màu đỏ thẫm “Ủy ban quận Oa Cố, huyện Song Phong, Đảng Cộng Sản Trung Quốc” rất bắt mắt. Mấy lá cờ tung bay trên cửa có ghi vài chữ “Chúc mừng Quốc khánh” còn chưa phai màu.

Xe Cherokee cuối cùng cũng rẽ vào cửa chính của tòa nhà Quận ủy. Cửa chính của tòa nhà tương đối rộng rãi, tầng trệt được xây tương đối gọn gàng, rất có vẻ thanh lịch kiểu Trung Quốc. Cũng không biết là người nào thiết kế cho Chu Minh Khuê phong cách này. Theo quan điểm của Lục Vi Dân, nơi này thêm mười năm nữa cũng sẽ không lạc hậu, chẳng qua vào lúc này thì nó có vẻ quá mức quy định.

Trong sân có vài chiếc xe hơi đang đỗ, một chiếc xe Jeep Bắc Kinh 212 và ba chiếc xe tải Thịnh Hà.

Vài người đứng ở trong sân đang trò chuyện cười đùa. Còn có mấy người đứng ở trong góc nhỏ, đang vây quanh một người khác mà cãi vã.

- Tôi đã nói rồi, Bí thư Lục còn chưa nhậm chức. Mà dù có nhậm chức rồi đi chẳng nữa, cũng không thể lập tức giải quyết vấn đề của mấy người! Ai ăn ai ký tên thì đi tìm người đấy! Dù sao họ Chương tôi đây cũng chưa từng ăn bữa cơm nào của mọi người, cũng không ký tên.

- Ài, Phó bí thư Chương, anh nói lời này hơi quá nhỉ. Chu Minh Khuê đã chết, anh bảo chúng tôi đi tìm ai? Chẳng lẽ người này chết rồi, mọi thứ là xong? Trên đời đâu có đạo lý đó. Chu Minh Khuê không phải là Bí thư Quận ủy của đảng Cộng sản thì tôi cho ông ta ký sổ chắc? Tôi nhớ vào!

Một người đàn ông béo lùn lập tức giống như chú chó bị người ta dẫm phải đuôi, nhảy mạnh lên nói.

- Chu Minh Khuê đã chết, nhưng Quận ủy Oa Cố vẫn còn, đảng Cộng sản vẫn còn! Tôi không tới tìm các anh thì tìm ai?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Ấn Tượng Đầu Tiên

- Y còn là Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ, sao anh không đi tới thị trấn mà tìm?

Người đàn ông được gọi là Phó bí thư Chương kia quát với vẻ mặt lạnh lùng.

- Dựa vào cái gì mà tới quận để đòi tiền?

- Phó bí thư Chương, sao những cơ quan hành chính các anh lại có kiểu như thế này? Tôi đến thị trấn, Phó chủ tịch thị trấn Hoàng nói là quận quản lý việc chi tiếp đãi, bảo tôi đến quận tìm. Giờ tôi tới quận, anh lại bảo tôi tới thị trấn giải quyết. Các anh coi chúng tôi như ăn mày, đá qua đá lại. Cứ thế, thì còn để những người buôn bán nhỏ như chúng tôi sống nổi không?

Người đàn ông béo lùn đỏ bừng mặt, rõ ràng là do bị đẩy qua đã lại mà tức giận:

- Các anh còn như thế này, tôi sẽ viết một dòng ở cửa quán của mình, rằng cán bộ Quận ủy và chó là không được vào!

- Làm phản à, Vương Nhị mặt rỗ, anh thử viết câu đó cho tôi xem!

Những lời có phần ác độc của người đàn ông béo lùn khiến Phó bí thư Chương vô cùng tức giận, vén tay áo có vẻ muốn động thủ.

- Khi Chu Minh Khuê còn sống sao không thấy anh tới làm loạn? Lúc

thấy y chắc mồm anh phải câm như hến, giống như chó ngoan vẫy đuôi mừng chủ vậy. Hiện tại y chết rồi, anh lại xông tới làm loạn. Mẹ nó, còn đòi hơn mười nghìn tệ. Chả nhẽ cái quán bình dân kia nhà anh làm được toàn là sơn hào hải vị ư? Có thể ăn tới hơn mười nghìn tệ, anh coi chúng tôi đều là những thằng ngốc, muốn đùa giỡn phải không? Vài cái trò mách khéo của anh, chả nhẽ mọi người còn không biết? Đừng vợ chúng tôi vào đó, tới Quận ủy giờ trò. Nhanh chóng cúp đi cho tôi!

- Mách khéo cái gì? Chương Minh Tuyên, anh nói rõ cho tôi!

Bị đối phương bất ngờ tức giận mắng mỏ một trận, khiến cho giật mình, người đàn ông béo lùn sợ tới mức lùi về phía sau hai bước, rồi lập tức phản ứng lại.

- Anh dám ngậm máu phun người, tôi sẽ đi kiện anh... Anh đây là phi bang! Cán bộ lãnh đạo đảng Cộng sản phi báng người dân. Tôi sẽ lên huyện kiện anh!

- Xin cứ tự nhiên! Tốt nhất là kiện cho tôi bị đuổi việc đi, đỡ phải mỗi ngày nhìn thấy bộ mặt khốn kiếp của anh đi qua đi lại thật ghê tởm!

Người đàn ông xắn tay áo hung hăng nhìn chăm chăm vào đối phương, dùng tay vẽ thành một hình con ba ba, nói:

- Vương Nhị mặt rỗ, nếu anh không dám đi kiện tôi, không kiện cho tôi đến bị đuổi việc thì anh chính là thứ này đây! Đương nhiên, anh vốn là nó mà!

Những người đứng ở giữa sân chỉ đều đứng ở xa nhìn hai người tranh cãi, thậm chí ngay cả những người đứng xung quanh cũng chỉ cười nhìn hai người đấu võ mồm. Nhất là sau khi người đàn ông họ Chương kia nói tới mấy chữ “bán biên lai”... vài người nhìn về phía người đàn ông béo lùn đều lộ vẻ

như cười như không, ánh mắt cũng trở nên vô cùng kỳ lạ.

Chiếc Cherokee còn chưa dừng hẳn, khuôn mặt của Mạnh Dư Giang đã trầm như nước. Lục Vi Dân cũng cảm thấy có chút lúng túng.

Tuy đây là lần đầu tiên nhìn thấy mặt người đàn ông tên là Chương Minh Tuyền kia, nhưng hẳn sớm đã nghe người nhắc tới. Ngày hôm qua, Phó ban Tổ chức Huyện ủy Điêu Nhất Bình còn giới thiệu y với hẳn.

Chương Minh Tuyền là Phó bí thư Quận ủy Oa Cổ, được phân công quản lý kinh tế. Tính cách y vốn dĩ có chút nóng nảy, thẳng thắn... nên còn được gọi là Chương đại pháo. Lúc Chu Minh Khuê còn đảm nhiệm Bí thư Quận ủy, y và Chu Minh Khuê rất không hợp nhau. Chu Minh Khuê càng xử lý lạnh nhạt với y, phân công cho y toàn những công tác kinh tế nhỏ nhặt, về cơ bản không đáng quan tâm.

Bản thân y cũng rất xung khắc với Chu Minh Khuê, vài lần muốn tới ban Tổ chức xin điều chỉnh công việc của mình, tỏ rõ ý không muốn tiếp tục làm việc ở Quận ủy Oa Cổ nữa.

Thấy tiếng xe Cherokee đi tới, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào chiếc xe. Rất nhanh mọi người liền phát hiện ra đây là xe của ban Tổ chức Huyện ủy. Xe của ban Tổ chức Huyện ủy tới vào lúc này, đương nhiên cũng chứng tỏ điều gì.

Quả nhiên, Chương Minh Tuyền vừa nhìn thấy xe Cherokee xuất hiện, liền không để ý đến việc giằng co với người đàn ông béo lùn, chạy vội tới... Trưởng phòng Lưu ngồi cạnh tài xế vừa mới xuống xe, Chương Minh Tuyền đã chạy tới ghế phía sau mở cửa xe. Y thấy vẻ mặt u ám của Mạnh Dư Giang, trong lòng có chút lo lắng, nhưng vẫn lộ vẻ tươi cười nói:

- Trưởng ban Mạnh, ngài đã tới!

- Chương Minh Tuyền, anh cũng xuất sắc thực đấy. Ở trong trụ sở của Quận ủy còn chửi nhau với người khác? Anh nhìn bộ dạng của mình xem còn có chút dáng vẻ của lãnh đạo Quận ủy hay không? Anh xem bộ dáng này của anh có khác gì kẻ đầu đường xó chợ cãi cọ hay không?

Mạnh Dư Giang vừa mới xuống xe, đã nói rất gay gắt.

- Có phải anh cảm thấy mình rất uy phong, rất thể hiện được uy tín của mình?

Bị Mạnh Dư Giang cảnh cáo một tràng, người đàn ông có dáng người vốn dĩ không phải cao lớn lập tức lùi đi một nửa. Đầu y cũng cúi thấp xuống, có chút không phục mà thì thầm gì đó, nhưng lại không dám phản bác, chỉ có thể ngượng ngùng đi theo sau Mạnh Dư Giang đang không chút đếm xỉa đến mình vào bên trong.

Nhìn thấy Mạnh Dư Giang xuống xe, đám người này giờ đứng trong sân đều vây tới, lần lượt cúi đầu khom lưng chào hỏi Mạnh Dư Giang. Nhìn thấy những người này, khuôn mặt kéo căng của Mạnh Dư Giang mới thả lỏng một chút, bắt tay bọn họ, thuận tiện hỏi han vài câu rồi mới đi vào phòng hội nghị.

Trong phòng hội nghị cũng đã có mười mấy người ngồi, chia làm hai ba nhóm nói chuyện phiếm. Còn có hai ba người mặc đồng phục, chắc là người phụ trách các bộ ngành liên quan của quận. Bọn họ nhìn thấy Mạnh Dư Giang tới, cả đám liền vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Lục Vi Dân chú ý tới Mạnh Dư Giang đều rất quen thuộc với những cán bộ này, chẳng những có thể nói rõ tên của đối phương, còn có thể đa phần nói vài câu về chuyện gia đình. Điều này khiến cho Lục Vi Dân âm thầm khâm phục.

Toàn huyện này có gần ba mươi xã, thị trấn, những cán bộ cấp phó phòng

trở lên có gần hai trăm người. Mạnh Dư Giang có thể nhớ kỹ tên tất cả mọi người đã không phải là đơn giản, còn có thể tán gẫu mấy câu. Điều này nói rõ vị Trưởng ban Tổ chức kia thực sự đã dành thời gian cho nó.

- Xin chào Bí thư Lục. Tôi là Chương Minh Tuyên, hoan nghênh anh đến quận Oa Cổ chúng tôi công tác.

Người đàn ông đi phía sau Mạnh Dư Giang liếc mắt nhìn thấy Lục Vi Dân chỉ mỉm cười không nói đằng sau Mạnh Dư Giang. Trẻ tuổi như vậy, hơn nữa còn là một khuôn mặt lạ hoắc. Y liền đoán ra vị này chính là người hôm nay sẽ chính thức nhậm chức Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ - Lục Vi Dân.

- Xin chào, Phó bí thư Chương, rất vui được tới quận Oa Cổ công tác. Sau này hai chúng ta coi như là cùng chung chiến hào rồi.

Lục Vi Dân bắt tay đôi phương nói.

- Tôi vừa mới tới nơi này, đối với tình hình ở đây hoàn toàn mù mịt, còn phải nhờ Phó bí thư Chương chỉ giáo nhiều.

Phó bí thư Tiên phân công quản lý văn minh tinh thần và chính trị pháp luật của Quận ủy Oa Cổ bị bệnh gan mãn tính, nằm trong bệnh viện đã gần một tháng. Tối hôm qua Lục Vi Dân đã dành thời gian tới thăm hỏi. Tinh thần của đối phương không được tốt, Lục Vi Dân cũng không muốn làm phiền đối phương. Hiện tại lãnh đạo ở quận cũng chỉ còn Chương Minh Tuyên này cùng với một người Tổ chức là còn làm việc.

- Ha ha, Bí thư Lục, ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Chúng tôi đều là lính của anh. Ngày sau anh có sắp xếp gì, chỉ cần sai bảo là được.

Chương Minh Tuyên cười hi hi, nhìn Lục Vi Dân một lượt từ đầu đến chân, hiển nhiên có chút bất ngờ vì Lục Vi Dân trẻ như vậy. Tuy rằng đã sớm

nghe nói Bí thư Quận ủy mới tới là người rất trẻ, nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy, mới thực sự cảm thấy được sự tương phản thật lớn mà người thanh niên này mang tới. Nó làm cho người ta cảm thán không ngừng.

- Bí thư Lục, anh trẻ thật đấy. Lúc tôi bằng tuổi anh, vẫn đang tập luyện đi đều trong bộ đội.

Lục Vi Dân chỉ cười. Hắn đã quen với sự ngạc nhiên này:

- Đi thôi, anh Chương. Trưởng ban Mạnh đi vào rồi.

Đợi khi Mạnh Dư Giang ngồi vào vị trí chủ tịch của mình, hơn ba mươi người phía dưới cũng nhanh chóng tìm vị trí của mình rồi ngồi xuống, tất cả giống như công thức ngầm.

Trên đài chủ tịch chỉ xếp bốn ghế ngồi. Mạnh Dư Giang và Lục Vi Dân ở giữa, Chương Minh Tuyên ngồi bên cạnh Mạnh Dư Giang. Còn Trưởng phòng Tổ chức cán bộ Lưu Minh thì ngồi bên cạnh Lục Vi Dân.

- Buổi họp bắt đầu. Tôi sẽ giới thiệu một chút các lãnh đạo tham dự hội nghị hôm nay. Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tổ chức Mạnh Dư Giang, Trưởng ban Mạnh. Mọi người nhiệt liệt hoan nghênh! Ủy viên thường vụ Huyện ủy, đồng chí Lục Vi Dân, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh! Trưởng phòng Tổ chức cán bộ Huyện ủy, Trưởng phòng Lưu Minh, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh!

Tất cả đều như sớm đã được chuẩn bị kỹ càng, Chương Minh Tuyên vào khung cảnh đã lập tức trở lại như thường, giới thiệu to và rõ ràng, khí thế oai phong.

- Chương trình hội nghị hôm nay có ba việc. Đầu tiên là xin mời Trưởng phòng Lưu Minh của ban Tổ chức cán bộ Huyện ủy tuyên bố quyết định bổ nhiệm của Huyện ủy.

- Quyết định số 49 năm 1992 của ban Tổ chức Huyện ủy Song Phong, đảng Cộng sản Trung Quốc. Sau khi Huyện ủy nghiên cứu đã quyết định, bổ nhiệm Lục Vi Dân đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ, huyện Song Phong.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Vốn Liếng

Một câu tuyên bố khô khan đã giải quyết tất cả mọi vấn đề, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lục Vi Dân đang mỉm cười rất tự nhiên.

- Tiếp theo mời Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Quận ủy Lục Vi Dân lên nói chuyện, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh!

Lục Vi Dân nói chuyện ngắn gọn hàm súc, không nói gì về cảm nhận, cũng không nói có ý tưởng gì, không đến ba mươi phút đã kết thúc. Hắn chỉ nói vài câu ít ỏi, nói rằng mình rất vui khi tới quận Oa Cổ công tác, hy vọng có thể cùng các đồng nghiệp ngồi đây cùng công tác. Dưới sự lãnh đạo của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, có thể nắm bắt công việc của Oa Cổ, khiến Huyện ủy, Ủy ban nhân dân, quần chúng nhân dân quận Oa Cổ vừa lòng.

Lời diễn thuyết nhậm chức ngắn gọn như vậy quả thật lập kỷ lục. Tất cả mọi người bao gồm Mạnh Dư Giang đều chưa bao giờ từng thấy lời diễn thuyết nhậm chức ngắn gọn không theo lệ cũ như vậy. Chương Minh Tuyên thậm chí ngạc nhiên đến nỗi không tin được bài diễn thuyết đã kết thúc, sau một lúc lâu còn chưa nhớ ra tuyên bố chương trình hội nghị kế tiếp. Chỉ đến khi Mạnh Dư Giang liếc mắt nhìn y một cái, y mới kịp phản ứng.

Bài nói chuyện của Mạnh Dư Giang lại tràn đầy sắc thái tình cảm.

Y không chút khách khí nói đến hoàn cảnh khó khăn trước mắt của quận Oa Cổ, thậm chí dùng thời kỳ khó khăn nhất từ khi mới cải cách mở cửa để miêu tả tình hình hiện tại ở đây. Lời nói kiểu đó khiến cho không ít những

người ngồi ở dưới đều rất chấn động.

Mà ngữ điệu mãnh liệt hiếm thấy Mạnh Dư Giang sử dụng lại nhấn mạnh quyết định bổ nhiệm chức Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ của Lục Vi Dân là quyết định mà Ủy viên thường vụ Huyện ủy đều nhất trí thông qua. Ông ta nhắc đến cán bộ toàn quận, nhất là các cán bộ lãnh đạo nhất định phải toàn lực ủng hộ đồng chí Lục Vi Dân công tác, tuyệt đối không cho phép bất kỳ lí do nào kia gì để bằng mặt mà không bằng lòng với quyết định của cấp trên.

Mạnh Dư Giang rất ít khi dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy để nói chuyện ở đại hội. Mà bài nói chuyện của y hôm nay ở Quận ủy Oa Cổ cũng khiến rất nhiều người ngồi ở dưới đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Một Chu Minh Khuê bảo thủ, một tay che cả trời vừa chết đi, bây giờ lại tới một vị Bí thư Quận ủy mới còn có bối cảnh hơn. Công việc của quận Oa Cổ này e rằng càng lúc càng khó làm.

Mãi cho đến khi chiếc Cherokee biến mất ở ngoài cổng lớn trụ sở Quận ủy, mọi người dường như mới nhận ra đại hội cán bộ lần này cứ như vậy mà kết thúc, quận Oa Cổ đã đón nhân vật số một mới.

Đối với vị Bí thư Quận ủy Oa Cổ mới tới này, các lãnh đạo các xã, thị trấn cũng không hiểu biết nhiều. Ngoại trừ biết được hẳn là Ủy viên thường vụ Huyện ủy mới lên ra, bí mật duy nhất có thể biết được chính là vị Bí thư Quận ủy trẻ tuổi này đã từng là thư ký của Bí thư Địa ủy tiền nhiệm Hạ Lực Hành. Điều này đại khái cũng có thể miễn cưỡng giải thích vì sao còn trẻ như vậy đã có thể làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy.

Mãi cho đến khi chiếc Cherokee chở Mạnh Dư Giang hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Lục Vi Dân lúc này mới quay đầu lại, nhìn đủ kiểu ánh mắt đánh giá mình của các lãnh đạo các xã, thị trấn. Lục Vi Dân hơi suy nghĩ một chút, mới nói:

- Các vị, hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc. Tôi mới đến, không hiểu biết về tình hình các xã, thị trấn của quận Oa Cổ chúng ta, cho nên cũng không tư cách khoa tay múa chân ra lệnh gì. Sắp tới tôi có thể sẽ xuống các xã, thị trấn đi vừa đi tìm hiểu tình huống một chút. Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại thông báo trước với các xã, thị trấn. Hôm nay vốn muốn giữ mọi người lại ăn bữa cơm, nhưng mọi người đều thấy được tình trạng quần bách của Quận ủy chúng ta, cho nên tôi sẽ không giữ mọi người nữa. Đợi khi công tác của quận chúng ta có chút khởi sắc, chúng ta mới thoải mái ngồi xuống uống một chén.

Cứ như vậy mà đuổi mọi người đuổi về? Trên mặt những người ở đó đều lộ ra vẻ hoặc lạ kỳ hoặc kinh ngạc hoặc không thể tin nổi. Mặc dù chỉ là sau nháy mắt, mọi người đã chào tạm biệt Lục Vi Dân và Chương Minh Tuyên rồi rời đi. Cũng có người muốn ở lại mời Lục Vi Dân ngồi một chút, nhưng đều bị Lục Vi Dân từ chối khéo.

Rất nhanh trong sân trụ sở Quận ủy cũng chỉ còn lại có vài người. Ngoại trừ Chương Minh Tuyên ở ra, chỉ còn lại chức cán sự tổ chức Quận ủy Hồ Hoán Sơn, cùng với một người không thuộc Quận ủy, Chủ tịch thị trấn Oa Cổ Tề Nguyên Tuấn.

- Bí thư Lục, ngài xem...

Tuy rằng Lục Vi Dân đã nói rõ ràng sau hội nghị sẽ xuống các xã, thị trấn, nhưng thị trấn Oa Cổ không như vậy. Lục Vi Dân còn kiêm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ, nói cách khác đối với Oa Cổ... Lục Vi Dân còn cần xem xét với một góc độ và tâm thế khác. Tề Nguyên Tuấn không thể không ở lại.

- Anh Tề, như vậy đi, buổi chiều tôi sẽ đến. .. Anh thấy ba giờ có được không, ở thị trấn cũng mở họp cuộc hội ý, tôi bước đầu nghe một chút về tình hình công tác sắp tới của thị trấn và dự định sắp xếp cho bước tiếp theo cùng

với vấn đề cần giải quyết gấp.

Lục Vi Dân cũng không dài dòng với Tề Nguyên Tuấn, hiện tại hẳn cũng không có nhiều tâm trạng và sức lực để phí lời.

Tề Nguyên Tuấn gật đầu:

- Vậy được, liền ba giờ, ý của tôi là mở cuộc họp gặp mặt... Tôi thông báo cho Bí thư chi bộ và Trưởng các thôn trong thị trấn đều trở về, gặp mặt, để tất cả mọi người làm quen một chút, sau đó lại đến báo cáo công tác, ngài cảm thấy như thế nào?

Lục Vi Dân sau khi hơi suy tư tỏ vẻ đồng ý:

- Như vậy cũng tốt, gặp mặt trước, thị trấn Oa Cỗ và các xã không giống nhau, xem như là đại bản doanh của tôi mà.

Đợi tới sau khi Tề Nguyên Tuấn rời khỏi... Chương Minh Tuyên mới cười trêu đùa:

- Bí thư Lục, anh nói không đúng rồi, đại bản doanh của anh hẳn là Quận ủy... Thị trấn Oa Cỗ có thể tính là căn cứ địa của anh, đại bản doanh mới là trung tâm chỉ huy.

Lục Vi Dân cũng bật cười. Hẳn thật không ngờ Chương Minh Tuyên để ý đến điểm này như vậy:

- Ủ, anh nói rất có lý. Nơi này mới là đại bản doanh, đi, anh Hồ, cùng ngồi với tôi một chút.

Phòng làm việc của Lục Vi Dân lại được sắp xếp lại một lần nữa, không sắp xếp ở phòng làm việc trước kia của Chu Minh Khuê... Đại khái cũng là sợ Lục Vi Dân cảm thấy xui, thậm chí ngay cả đồ dùng văn phòng cũng điều

chính một chút, nhưng về đại thể vẫn là tiếp tục bố cục xưa kia.

Nếu như nói Chu Minh Khuê làm được chuyện gì tốt, đại khái là để lại một trụ sở có điều kiện cũng coi là khá cho Quận ủy Oa Cỗ, bất kể là công trình kiến trúc hay là công trình xanh đều khiến làm khá tốt. Sân rộng mênh mông trong trụ sở rất có vẻ xa xỉ khí thế... chẳng qua số tiền hơn hơn ba trăm nghìn tệ còn nợ lại có thể làm cho tâm trạng tốt của người ta hoàn toàn biến mất.

- Chuyện nan giải nhất hiện này chính là vấn đề nợ nần. Vốn dĩ trước khi ông Chu đến đã có không ít nợ, đều là dùng tiền năm nay trả nợ năm trước, sau đó năm sau lại trả cho năm nay. Nhưng sau khi ông Chu đến, số tiền thiếu nợ tăng với biên độ lớn, ngoài số tiền lớn nợ khi xây dựng trụ sở Quận ủy này, chủ yếu là ở các khoản chi cho phí ăn uống, thuốc rượu, trà nước rất nhiều. Mấy ngày trước Ủy ban Kỷ luật huyện bước đầu tính toán một chút, ngoài số tiền nợ xây dựng là ba trăm sáu mươi nghìn tệ ra, còn nợ mấy nhà hàng số tiền ăn là hai mươi tám nghìn tệ. Trong đó số tiền nợ Vương Nhị mặt rổ đã cao đến hơn mười bảy nghìn.

Chương Minh Tuyền nhắc đến liền có chút tức giận.

- Ngoài ra còn số tiền rượu trà thuốc mua chịu ở mấy cửa hàng thực phẩm cũng khoảng hơn bảy nghìn. Quận ủy hiện giờ rất túng quẫn, về cơ bản là thiếu ăn. Phí điện thoại điều khiển tự động có phần không nộp nổi. Trừ văn phòng này ra, điện thoại ở văn phòng Bí thư đều nợ phí nên đã bị cắt.

- Ngoài ra còn nợ cửa hàng văn phòng phẩm hơn một nghìn tệ, chủ yếu là mấy thứ đồ dùng văn phòng hằng ngày như giấy, bút, mực.

Hồ Hoán Sơn bổ sung khô khốc.

Nghe hai lãnh đạo quận nhà nói như vậy xong, Lục Vi Dân cũng liền sơ

lược hiểu vì sao Thái Vân Đào cảm thấy vô cùng sốc đối với việc mình sẵn lòng đến Oa Cố. Oa Cố này về cơ bản chính là một vùng bùn nát, chỉ riêng số nợ hơn bốn trăm nghìn đã có thể chìm chết anh rồi.

Cơ quan đại diện của hành chính nhà nước vừa không có thực thể và cả nguồn tài chính như Quận ủy, ngoại trừ tiền lương cơ bản huyện quản lý ra, các loại phí khác dựa theo lệ thường đều là thu một khoản phí quản lý nhất định từ các xã, thị trấn bên dưới để duy trì hoạt động. Nhưng trụ sở Quận ủy này vừa xây đã tiêu tốn bốn trăm nghìn tệ, hoành tráng thì hoành tráng, nhưng khoản nợ lại biến thành việc khiến người ta đau đầu.

Khi Chu Minh Khuê ở đây ngoài lúc xây dựng tiền kỳ và đưa vào sử dụng có thanh toán hơn bảy mươi nghìn, về cơ bản đã vét sạch đáy của Quận ủy. Hơn nữa còn dự chi cuối năm trước thời hạn, yêu cầu các xã, thị trấn phải nộp tiền thưởng và tiền lương tạm thời cho hơn mười người ở Quận ủy. Hiện tại có thể nói Quận ủy Oa Cố giờ đã ở cục diện bế tắc trong không có lương thực, ngoài không ai viện binh, làm thế nào để vượt qua được, thì phải xem người chủ nhà Lục Vi Dân này.

- Quận một năm có thể thu được bao nhiêu tiền từ các xã, thị trấn?

Lục Vi Dân cũng biết không thể không đối diện với những vấn đề này. Hẳn không muốn hỏi đến nhưng lại không thể không hỏi đến.

- Thị trấn Oa Cố mỗi năm hai mươi nghìn, xã Sa Lương mười lăm nghìn, Đóa Tử Khẩu và Tiểu Bá mỗi nơi mười nghìn, tổng cộng năm mươi lăm nghìn tệ. Ngoài ra đến cuối năm huyện có đôi khi cũng có thể trích ra chút gì kinh phí làm việc bổ sung, đại khái là ở vào khoảng mười lăm nghìn đến hai mươi nghìn tệ. Nói cách khác kinh phí hàng năm Quận ủy chúng ta có thể có khoảng bảy mươi lăm nghìn.

Chương Minh Tuyên lại rất rõ những phương diện này.

- Thoạt nhìn thì không ít, nhưng Quận ủy chúng ta có ba nhân viên tạm thời. Trong đó có một lái xe, một nhân viên đánh máy, còn có một người làm việc ở văn phòng, phụ trách đưa nhận văn bản và nghe điện thoại, hơn nữa còn có ông Lưu gác cửa. Chỉ bốn người bọn họ mà một năm đã chi gần mười nghìn tệ. Ngoài ra phí xăng dầu, sửa chữa, bảo hiểm cho hai chiếc xe Xương Hà hàng năm cũng vào khoảng tám, chín nghìn. Quận chúng ta cách huyện lỵ xa nhất, đồng hồ công tơ mét của xe cũng phải chạy nhiều, phí nhiên liệu, sửa chữa cũng tương đối cao.

- Thông thường còn phải chi khoản nào lớn không?

Lục Vi Dân muốn hỏi thì phải hỏi rõ ràng, xem là vốn liếng của nơi này rốt cuộc là như thế nào.

- Quận chúng ta có bảy cán bộ. Dựa theo tiêu chuẩn năm trước, tiền thưởng hàng năm cũng phải hơn một chục, gần hai chục nghìn tệ; phí tiếp khách thì không dễ tính. Ba năm trước khi ông Chu chưa đến, còn không nhiều, một năm tổ chức họp vài lần, thêm vào tiếp đãi hằng ngày và tổng kết cuối năm, đại khái phí tiếp khách cũng ở vào khoảng tám nghìn. Nhưng năm trước phí tiếp khách đã vượt ngưỡng hai mươi nghìn, năm nay thì càng không dừng lại ở đó. Chi phí văn phòng thì không coi là nhiều, chủ yếu là phí của hai chiếc điện thoại điều khiển tự động và một ít vật liệu tiêu hao, cùng với phí công tác, tiền nước, tiền điện. Tính theo tiền phí mỗi tháng hiện nay đại khái một năm cũng gần mười lăm nghìn.

- Như vậy tính ra, quận chúng ta há chẳng phải là thu không đủ bù chi?

Lục Vi Dân cười.

- Sao lại chỉ là thu không đủ bù chi? Còn có một số những khoản chi đặc biệt ngoài dự tính. Ví dụ như hàng năm về cơ bản huyện đều tổ chức một hai lần ra ngoài học tập, khảo sát, huấn luyện, chi phí phải tự lo, tính ít thì cơ bản

mười nghìn còn chưa chắc là đủ. Nếu huyện tổ chức hai lần, vậy phải chi tầm hơn hai mươi nghìn là có khả năng. Ngoài ra tổ chức lễ biểu dương kỷ niệm ngày thành lập đảng Cộng sản Trung Quốc và tổng kết công tác cuối năm, cùng với thăm hỏi Đảng viên lão thành, ít nhiều cũng phải chi ra chút ít gọi là. Thời buổi này chỉ là khuyến khích tinh thần thôi thì không được, cũng phải chú ý đến khuyến khích bằng vật chất. Vậy đại khái cũng phải trên dưới năm nghìn tệ.

Hồ Hoán Sơn cũng bổ sung.

Xem ra Oa Cỗ thật sự là có chút khó vận hành. Không nói đến vấn đề tiền nợ, chỉ riêng các khoản chi hoạt động thường ngày đều là giật gấu vá vai, thu không đủ chi, năm Dần ăn lương năm Mão, năm này đẩy sang năm sau đã trở thành căn bệnh chung ở các nơi. Dù sao cứ đánh trống truyền hoa, rơi vào tay ai thì người đó lại tiếp tục đẩy sang năm sau.

Vấn đề khoản tiền nợ xây dựng cơ bản, ở quận ban đầu có dự tính làm gì để giải quyết vấn đề này không?

Đây là một mấu chốt lớn. Hơn ba trăm nghìn, mỗi năm cho dù chỉ có ba mươi nghìn thì cũng phải tới hơn mười năm. Chắc là người ta cũng sẽ không đồng ý cho hoãn nợ tới mười năm mới trả hết nợ.

- Không có dự tính gì, cũng chỉ có thể hoãn như vậy. Dù sao là do công ty xây dựng thị trấn Oa Cỗ làm, nó muốn kiện cũng tốt, phản ánh cũng được, việc lớn như vậy, đành tùy bên họ thôi.

Chương Minh Tuyên hàm hừ nói.

- Tôi thì lại thật sự hy vọng toà án có thể phán quyết cho chúng ta trả lại tòa nhà Quận ủy này cho đối phương, không chừng còn phải bù thêm cho chúng ta một chút.

Lục Vi Dân bật cười, như thế là có chút chơi xấu. Đã từng chứng kiến thái độ của Chương Minh Tuyên khi đối mặt với chủ nợ tên Vương Nhị mặt rỗ kia, Lục Vi Dân lại không thấy là kỳ lạ. Ở trong tòa nhà Quận ủy mới sáng sủa rộng rãi thì rất thoải mái, nhưng phải trả món nợ này thì khiến không ai có thể vui vẻ. Ai cũng như vậy, nhưng anh là một cấp Đảng ủy, nên trả thì vẫn phải trả. Việc thất tín với người khác là thứ Lục Vi Dân kiêng kị nhất.

- Anh Hồ, anh kiểm kê các khoản thiếu nợ của Quận ủy chúng ta cẩn thận một chút. Ủy ban Kỷ luật huyện chỉ đưa ra một con số chung chung, anh phân loại cụ thể những khoản nợ nần này ra. Ngoài ra anh cũng cần ghi rõ thời gian, do ai giải quyết. Sau khi sắp xếp xong chuyển cho tôi xem, đến lúc đó chúng ta lại bàn bạc cụ thể về giải pháp cho đồng nợ nần này."

Lục Vi Dân gật đầu.

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Không quan tâm là ai nợ, xây dựng cũng tốt, ăn cơm cũng được, hút thuốc uống rượu cũng được, chỉ cần là do Quận ủy chúng ta nợ, chúng ta sẽ không quịt nợ. Đương nhiên anh muốn Quận ủy chúng ta lập tức liền trả hết nợ là không thực tế, cho nên cũng phải nói rõ ràng với những chủ nợ này. Chúng ta nợ chứ không quịt, nên trả chắc chắn sẽ trả. Quận ủy có kế hoạch trả nợ, nhưng xin bọn họ bình tĩnh một chút, chớ nóng vội, đừng có hơi một tí là chạy tới Quận ủy kêu gào.

Trong lúc không để ý cũng đã đến mười hai giờ, Lục Vi Dân nhìn đồng hồ đeo tay. Hắn thấy Chương Minh Tuyên và Hồ Hoán Sơn đều không có biểu hiện gì, hắn có phần ngạc nhiên hỏi:

- Anh Chương, anh Hồ, Quận ủy chúng ta không có căn tin à?

- Ha ha, căn tin? Bí thư Lục, bảy cán bộ của Quận ủy chúng ta trừ ngài ra thì tất cả đều là người nơi này. Nhà tôi ở trong thị trấn, là kí túc xá của trường trung học cơ sở thị trấn. Ông Hồ thì lại càng đơn giản, nhà ông ta ở Tiểu Bá,

cách đây chưa đầy hai dặm. Những người khác thì hoặc là ở trong thị trấn, hoặc là ở rất gần, đi xe đạp cũng không mất đến 10 phút, còn cần phải đến căn tin sao?

Trương Minh Tuyên hớn hờ nói.

Thấy dường như Lục Vi Dân vẫn chưa hiểu được, Hồ Hoán Sơn nuốt một miếng nước bọt, nói tẻ ngắt:

- Trước kia Bí thư Chu không ăn cơm ở Quận ủy. Mà cũng rất ít khi ở đây.

- Vậy thì ông ta ăn, ở ở đâu?

Lục Vi Dân thuận miệng hỏi luôn.

Hồ Hoán Sơn có chút lúng túng liếc nhìn Chương Minh Tuyên một cái, ngay lúc đó không biết nói gì cho phải. Chương Minh Tuyên cũng chẳng hề để ý mà nói:

- Chỗ ông ta ăn ở thì nhiều lắm, chỗ quả phụ Tùy, chỗ Bạch nương tử, còn có cả nhà Tạ Nhị Thuận ở Nhị Đầu Cầu. Đúng rồi, ông Hồ, cái cô ở Tiểu Bá các ông tên là gì nhỉ? Cái cô mà bị lừa bán đến Sơn Tây hay là Nội Mông năm, sáu năm lại quay về đó. Bây giờ mở một quán trà bán phụ phẩm, cách nhà ông chưa đến nửa dặm, cứ men theo đường đi thẳng cũng chưa đến một dặm, tên gì nhỉ?

- Chiêm Thái Phượng.

Hồ Hoán Sơn thành thật trả lời.

- Đúng, chính là Chiêm Thái Phượng. Cô ta cả ngày cứ ưỡn ngực đi tới đi lui ở Huyện ủy, ông Chu chẳng phải là đã bị đôi bầu vú to đó của cô ta làm

cho mê hồn sao? Ông Chu ở chỗ cô ta cũng không ít nhỉ? Không nghe nói đứa bé cô ta nhặt về cũng chính là đứa con cô ta lặn lẽ sinh cho ông Chu sao? Cô ta năm ngoái có phải cả một năm không ở nhà hay không? Trốn ra ngoài sinh con nhỉ? Nếu không ông Chu hẳn đã cho người đi tìm? Ông Chu đi rồi, nghe nói là cô ta còn khóc một trận thảm thương, cũng không biết là khóc thật hay là nước mắt cá sấu? Ừm, Quận ủy chúng ta còn nợ ở đó bao nhiêu tiền thuốc, rượu nhỉ? Ba, bốn nghìn nhỉ? Cái cửa hàng nhỏ rách nát của cô ta mà cũng dám nhập Phong Đăng Đặc Khúc, hai mươi tệ một bình đấy. Trên địa bàn Oa Cổ này ai đủ tiền uống chứ? Hồng Tháp Sơn thì cứ nhập liên tục hàng cây. Ghê gớm như vậy, ngoài Đại Bí thư Chu của Quận ủy chúng ta ra, ai dám uống... ai dám hút, ai lại vừa dám hút vừa dám uống?

Cái miệng của Chương Minh Tuyên có thể nói là không nề nang gì, chỉ một câu nói đã liệt kê đầy đủ chuyện phong lưu của Chu Minh Khuê ở Oa Cổ này. Có thể thấy vị Phó bí thư Chương này bất mãn đến cực điểm với Chu Minh Khuê.

- Được rồi... anh Chương, chuyện trước kia của ông Chu không nên nhắc lại nữa, đều là chuyện đã qua, trong thị trấn có căn tin chứ?

Lục Vi Dân nhú mày, ngắt lời Chương Minh Tuyên. Cứ đây đưa mãi chuyện Chu Minh Khuê cũng không có ý nghĩa gì, nhất là còn có ông Hồ ở đó... sẽ dễ dàng gây cho người ta cảm giác mình là người không tử tế.

Đương nhiên Lục Vi Dân cũng hiểu được nỗi căm hận của Chương Minh Tuyên với Chu Minh Khuê. Hai người vốn dĩ như nước với lửa, Chu Minh Khuê đã chết nhưng vẫn để lại một đống phân để người khác phải dọn. Bây giờ mình mới đến đây, điều gì cũng không rõ, rất nhiều chuyện còn cần y phải đứng ra ứng phó.

- Trong thị trấn có căn tin nhưng nhưng chỉ nấu một buổi cơm trưa, đều là cho các cán bộ buổi trưa không về nhà tạm ngồi tụ tập một chút... cơm chiều

thì mọi người đều về nhà ăn. Trong thị trấn cơ bản cũng không có cán bộ từ nơi khác đến, hai năm nay tham gia công tác cũng về cơ bản là để giải quyết cho các cán bộ mà các xã, thị trấn tuyển dụng trước kia... sinh viên nếu có chút quan hệ cũng sẽ không bị phân đến Oa Cốt chúng ta.

Hồ Hoán Sơn giúp giải thích.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Cục Diện Hỗn Loạn

- Vậy buổi trưa tôi sẽ ăn cơm trong căn tin của thị trấn là được. Nhưng tối thì có thể tìm chỗ nào được?

Lục Vi Dân có chút sần muện.

Hồ Hoán Sơn muốn nói nhưng lại thôi, liếc nhìn sang Chương Minh Tuyền. Chương Minh Tuyền cũng có chút do dự, dường như đang tính toán xem nên nói thế nào.

- Sao vậy, anh Chương, anh Hồ, sao vẻ mặt của hai người lại kì lạ thế? Có gì khó nói hay sao?

Thấy vẻ mặt họ có vẻ gì đó kì lạ, Lục Vi Dân ra vẻ không hài lòng nói.

- Ha ha, Bí thư Lục, phải nói là mời anh đến nhà chúng tôi hoặc nhà ông Hồ ăn thì chắc chắn anh cảm thấy có chút phiền hà mà từ chối... phải nói là Oa Cổ chúng ta tuy rằng xa xôi khốn khó nhưng nếu anh muốn tìm nơi ăn bữa cơm thì vẫn rất dễ tìm được. Trong thị trấn cũng có rất nhiều quán cơm nhỏ hương vị không tồi, ví dụ như quán của quả phụ Tuyền và của Vương Nhị mặt rỗ. Một cái ở đầu phố đông, một cái ở đầu phố phía nam, đều được... chỉ có điều...

Chương Minh Tuyền gãi đầu, không nói thêm câu gì nữa.

- Quả phụ Tuyền?

Lục Vi Dân ngưng ngẩn một chút.

- Quả phụ Tù cũng mở quán cơm sao?

- Ừ, mẹ quả phụ Tù khi còn trẻ được gọi là đậu hũ Tây Thi. Nước đậu nhà cô làm rất tươi ngon, đậu hũ cũng tươi, mềm, mùi thơm ngát, ở chỗ chúng ta xem như là tuyệt rồi. Đậu phụ khô, óc đậu, nước đậu gia truyền, đều rất nổi tiếng.

Hồ Hoán Sơn nói.

- Giá cũng không đắt, rất hợp lý, chỉ có điều cửa hàng hơi nhỏ một chút thôi.

Lục Di Dân chần chừ một chút. Lúc này tới chỗ quả phụ Tù ăn cơm chắc hẳn có phần không thích hợp. Mặc dù không ai biết vai trò của mình trong vụ án Chu Minh Khuê, nhưng chuyện của quả phụ Tù cũng bị đồn ồ ào huyên náo. Quán cơm kia dù hương vị có ngon, giá có rẻ thế nào mình cũng phải tránh đi.

- Chỗ quả phụ Tù thì thôi. Anh nói Vương Nhị mặt rỗ, có phải là người cãi nhau ầm ĩ với anh trong trụ sở hôm nay không vậy?

Lục Vi Dân cảm thấy Chương Minh Tuyên có thể đề xuất đến chỗ Vương Nhị ăn cơm, cũng thấy có phần kì lạ. Không phải ông Chu đang thiếu nợ ở đó không ít sao? Còn nói là bán hóa đơn gì đó không minh bạch, xem ra cũng là có chuyện gì trong đó.

- Ừ, đúng chỗ ông ta. Người đó chính là nợ mắng, ba ngày anh không mắng ông ta, trong lòng ông ta liền thấy rất khó chịu. Khởi phải để ý đến ông ta, nợ tiền là nợ tiền, đi ăn là đi ăn, không sao cả. Mà thịt muối và đồ xào ở đó hương vị cũng không tồi. Đừng thấy tôi và y cãi nhau lớn, mỗi năm cũng phải mấy lần như thế, thành quen rồi là bình thường.

Chương Minh Tuyên nói không hề để ý.

Lục Vi Dân không dám tin vào lỗ tai mình. Chương Minh Tuyên chửi độc như vậy, là một người đàn ông e rằng khó mà chịu được. Mà y còn nói được nhẹ nhàng như vậy, thực sự là coi như không có chuyện gì xảy ra, đây thực khó mà tưởng tượng được.

Thấy vẻ không dám tin của Lục Vi Dân, Chương Minh Tuyên cũng biết việc này quả thực có phần khó mà giải thích được. Y nghĩ một lúc mới nói:

- Tên Vương Nhị mặt rỗ kia trong mắt chỉ biết một thứ, ngoài nó ra y không cần biết gì khác. Chỉ cần có tiền thì bắt gã phải gọi bằng cha gã cũng đồng ý.

Thấy ngón cái và ngón trỏ của Chương Minh Tuyên xoa vào nhau, làm động tác đếm tiền, Hồ Hoán Sơn cũng phải bật cười nói:

- Đúng, tên đó chỉ biết cái này. Phó bí thư Chương điểm trúng chỗ quan trọng, muốn để cho Bí thư Chu chui vào bẫy và để y ngủ cùng Bạch nương tử?

Lời nói của Hồ Hoán Sơn mới khiến cho Lục Vi Dân kinh ngạc:

- Anh nói là Vương Nhị mặt rỗ và Bạch nương tử là hai vợ chồng?

- Ừ.

Chương Minh Tuyên cũng có chút xấu hổ, lại gãi đầu nói.

- Hài, Bí thư Lục, anh ở Oa Cố chúng tôi một thời gian thì sẽ biết. Nếp sống bên này của chúng tôi là như vậy, có lẽ là mọi người ở đây đều bị dồn trong khe núi này, trời cao và hoàng đế ở xa, đóng kín cũng đã quen. Từ trước khi giải phóng đã như vậy, ngay trong thời kỳ cách mạng văn hóa cũng

không khá hơn bao nhiêu, quan hệ nam nữ vốn có vấn đề này kia.

Lục Vi Dân cũng không nhịn được gãi đầu. Đúng là chuyện này, không ngờ Oa Cố lại có nếp sống kiểu này, đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải.

- Ngoài ra thì không có quán cơm nào khác phù hợp hả?

Lục Vi Dân không kìm được liền hỏi.

- Quán cơm thì có, một thị trấn lớn như Oa Cố sao không có nổi vài cái? Nhưng hoặc là điều kiện vệ sinh không được tốt lắm, hoặc là hơi xa. Thường thì khách đến quận đều ăn ở mấy cửa hàng này. Quán của ông Lưu cũng khá, nhưng xa quá, đến tận cuối phố bắc. Quán của Vương Nhị mặt rỗ có điều kiện tốt nhất, thường thì quận tiếp đãi khách đều ở đó. Hay là cứ đến đó đi, sao đâu. Ông Chu cũng đi rồi, chúng tôi cũng thử đổi món, mọi người cùng đi.

Chương Minh Tuyên nghĩ một lát mới nói.

- Chỗ quả phụ Tù cũng không có ai nói gì?

Vốn là Lục Vi Dân không muốn hỏi câu này, nhưng vẫn không kìm được.

- Nhất định sẽ nói này nói kia. Tuy nhiên mọi người cũng đều đã biết có chuyện như vậy, mã thượng phong mà, cũng không phải là chưa từng thấy. Nhiều nhất thì cũng chỉ là nói láo rằng nghệ thuật trên giường của quả phụ Tù rất cao mà thôi.

Chương Minh Tuyên nhếch miệng mỉm cười.

Lục Vi Dân cũng không kiên trì nữa, hơn nữa cũng chỉ là ăn bữa cơm ở đó mà thôi. Xem ra không được bao lâu nữa Phó bí thư phụ trách văn minh tinh thần và pháp luật chính trị sẽ đến, đến lúc đó hai người cùng đi ăn cơm, đến

đâu ăn cũng không sợ bị điều tiếng.

Buổi trưa Hồ Hoán Sơn ở nhà có khách, xin Lục Vi Dân nghỉ để về nhà. Những cán bộ khác trong Quận ủy cũng về nhà mình, chỉ còn lại có Chương Minh Tuyền và Lục Vi Dân ra phố ăn tạm cái gì đó.

- Bí thư Lục, hay là đến chỗ quả phụ Tuyền ăn cơm đi? Tôi mời.

Chương Minh Tuyền vừa đi vừa nói với Lục Vi Dân.

- Sao không đến chỗ Vương Nhị mặt rỗ?

Lục Vi Dân không hiểu hỏi.

- Hài, cán bộ của mấy cái xã, thị trấn đều về quận họp, một năm cũng khó có được một lần như vậy. Ai biết là sẽ gặp phải một bí thư keo kiệt như anh, thậm chí đến chiêu đãi một bữa cũng không có, bọn họ lại không tự mình giải quyết một chút? Ở Oa Cố nơi có điều kiện tốt là ở chỗ Vương Nhị mặt rỗ và chỗ ông Lưu. Bọn họ quá bán là đến hai nơi này, chúng ta sẽ không đến tham gia vào chỗ nào nhiệt đó.

Chương Minh Tuyền vừa chào hỏi người đi chợ về trên đường vừa nói.

- Nhưng ngày hôm nay chỗ quả phụ Tuyền có lẽ cũng không ít người đâu. Đi chợ không về nhà thì đều phải tìm một chỗ trọ, chỗ quả phụ Tuyền cũng sạch sẽ, hương vị cũng khá, cho nên hơn phân nửa người đi họp chợ là nghỉ tại đó.

- Ha ha, không sao, nếu đến đó không có chỗ, chúng ta cứ chờ một chút. Lúc sáng tôi ăn rồi đến giờ vẫn chưa đói.

Gần mười hai giờ, đám người họp chợ cũng bắt đầu lục tục đi từ chợ kéo ra ngoài phố. Bọn họ đi xe đạp có, gánh quang gánh có, đeo tay nải có, ôm

đứa nhỏ cũng có, giống như chạy lũ về phía tỉnh lộ 315 và tỉnh lộ 29. Lục Vi Dân và Chương Minh Tuyên đi trong đám người đó vô cùng nổi bật, những người chào hỏi Chương Minh Tuyên cũng không ít.

Buổi sáng Lục Vi Dân liền chú ý đến dân chúng đeo gùi đi chợ rất nhiều, ngay lúc đó thì hẳn không để ý. Nhưng sau đó lại nhìn thấy không ít người trong giỏ, gùi hầu hết là các loại dược liệu dạng thảo dược nên mới ý thức được họ e rằng không ít người là những người sinh sống trên những vùng núi, kiếm sống bằng thảo dược.

Bây giờ, nhìn những người này họp chợ xong đã dần quay về, lúc này Lục Vi Dân mới như nhớ ra cái gì đó liền hỏi:

- Anh Chương, Oa Cổ chúng ta hình như nổi tiếng về dược liệu, người sống dựa vào hái thuốc cũng không ít. Vùng đồi núi và trung du cũng có truyền thống gieo trồng dược liệu. Những người này đều là tới để bán dược liệu sao?

- Ừ, những người đó phần lớn đều là từ vùng núi Cát Lương và Đóa Tử Khẩu. Trước giải phóng người dân những chỗ đó đều dựa vào hái thuốc mà sống. Sau giải phóng bên này chúng ta bắt đầu dần dần hình thành không khí gieo trồng dược liệu với số lượng lớn, nhất là từ những năm tám mươi đến nay lại càng rõ rệt. Không ít thương nhân buôn dược liệu, bao gồm cả người ở tỉnh khác cũng đến Oa Cổ chúng ta thu mua. Những loại như đan bì của Oa Cổ, đan sâm của Tiểu Bá, hậu phác của Đóa Tử Khẩu, quả dành dành của Cát Lương, mấy năm trước đều có quy mô nhất định, cũng xuất hiện mấy hộ trồng trọt lớn. Diện tích gieo trồng dược liệu ở các xã đều từ nghìn mẫu trở lên. Chẳng qua là hai năm trở lại đây giá cả dược liệu không ổn định, lại thiếu thị trường tiêu thụ, cho nên diện tích gieo trồng cũng có dao động, quy mô của các xã, thị trấn không giống nhau. Ban đầu chính quyền xã, thị trấn cũng còn có chút hứng thú, nhưng khi giá cả tụt dốc hoặc là tiêu thụ không thuận lợi, bị dân chúng chửi nhiều, vì thế mà các xã, thị trấn cũng lạnh nhạt dần. Họ

chẳng hỏi đến tình hình trồng trọt nữa, cũng chỉ thống kê một con số để báo lên trên mà thôi.

Lục Vi Dân không thể ngờ là thoát nhìn Chương Minh Tuyên thẳng thắn, bộp chộp là thế nhưng chuyện này thì lại hết sức rành rọt. Chính hẳn đã có chút xem thường đối phương, không hồ là quản lý công tác kinh tế. Tuy Oa Cỗ này không có công nghiệp gì, nhưng gieo trồng dược liệu là đặc sản có tiếng của vùng này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Phát Hiện

- Ủ, những người hái thuốc trên núi và gieo trồng dược liệu chắc hẳn không phải là người từ cùng một địa phương?

Ánh mắt của Lục Vi Dân nhìn về phía những người miền núi đang cười nói đi về.

- Không phải từ cùng một nơi. Bọn họ chủ yếu là hái dược liệu hoang dại, sản lượng đều không cao, còn trồng dược liệu thì chủ yếu tập trung ở vùng bằng phẳng và dốc thoải. Thực ra không chỉ có Oa Cố chúng ta... những vùng ở gần đây như Thái Hòa cũng có truyền thống trồng dược liệu như chúng ta. Bọn họ chủ yếu là gieo trồng hoàng bách và bạch thuật, mà mấy xã của Lạc Khâu sát chúng ta phía tây và mấy xã của huyện Khúc Giang ở phía nam, huyện Phố Lĩnh ở phía bắc cũng đều có truyền thống trồng dược liệu... Trên thực tế thì đã hình thành khu vực gieo trồng dược liệu với Oa Cố chúng ta làm trung tâm.

Chương Minh Tuyền rất đặc ý. Có điều về đặc ý đó cũng chỉ được mấy giây đồng hồ, rồi lại quay về âm đạm.

- Chỉ tiếc là, giá cả của dược liệu Đông y hay có biến động lớn, nguồn tiêu thụ cũng không dễ tìm, lại thiếu tin tức. Thường là mấy năm trước giá cả mấy loại tăng cao, hai năm tiếp theo giá cả lại giảm sút mạnh. Những người nông dân gieo trồng dược liệu cũng không chịu được sức ép này, cho nên muốn làm giàu bằng con đường này là rất khó!

Lục Vi Dân hơi động lòng, hình như là hăn năm bắt được cái gì, vừa chậm

bước vừa suy nghĩ, nhưng rất nhanh lại khôi phục tốc độ bước chân như cũ:

- Anh Chương, chúng ta hình như không có một khu chợ được liệu tốt cho vùng đất này?

- Ừ, khu chợ được liệu muốn nói là có thì cũng có... Ngoài khu chợ cũ của thị trấn Oa Cổ ra thì cũng có một cái. Quy mô của nó ở vùng này cũng không nhỏ, ít nhất cũng lớn hơn không ít so với chợ được liệu Tây Lĩnh của hai vùng Thái Hòa và Lạc Khâu. Đương nhiên nếu nói là hình thành quy mô lớn thì không đến, nhưng cũng có đến mấy chục hộ chuyên kinh doanh được liệu ở đó. Không ít là phụ trách thu mua cho khách hàng lớn ở Lạc Môn, thậm chí là Xương Châu. Phải nói là Oa Cổ chúng ta cũng có vài nhân vật, thương nhân buôn được liệu có tiếng ở tỉnh cũng có mấy người đều là người Oa Cổ.

- Há?

Lục Vi Dân cảm thấy có hứng thú lớn.

- Bọn họ không làm ăn buôn bán ở Oa Cổ nữa?

- Ha ha...ao cạn Oa Cổ này mà cũng nuôi được giao long?

Chương Minh Tuyền lắc đầu.

- Bọn họ làm ăn hoặc là ở Xương Châu, hoặc là ở những thành phố lớn như Nam Kinh, Vũ Hán. Đương nhiên Oa Cổ cũng có cửa hàng của bọn họ, nhưng cũng chỉ là những điểm thu mua mà thôi. Bình thường bọn họ cũng không quay về... thường chỉ đến tết mới về đánh hàng một lần, còn việc kinh doanh chủ yếu là ở bên ngoài.

Lục Vi Dân lặng lẽ gật đầu.

Oa Cổ mặc dù là thung lũng nghèo xa xôi, cũng không có tài nguyên gì nhưng lại có ưu thế về vị trí địa lý.

Tỉnh lộ 315 và 217 tạo thành nơi giao cắt ở đây, tây bắc giáp Lạc Khâu, đông nam thông Song Phong, đông bắc có thể đến Phố Lĩnh, tây nam có thể vào Khúc Giang. Mà Oa Cổ này bốn phía đều là núi thấp và gò sâu uốn lượn liên miên. Liễu Nhi Oa trong lịch sử chính là nơi phân phối, tập kết hàng hóa, nghe nói đó cũng là điểm cung cấp hậu cần của bọn thổ phỉ vùng núi khu vực này khi đó. Hiện tại Oa Cổ cũng là vùng giao cắt của ba địa khu, bốn huyện. Phía bắc là hai huyện Phố Lĩnh, Lạc Khâu của địa khu Lạc Môn, phía tây là huyện Khúc Giang thuộc địa khu Khúc Dương, đông nam dĩ nhiên là các huyện của địa khu Phong Châu.

Địa giới mấy huyện giao nhau như vậy, rồi lại có hai tỉnh lộ giao cắt ở đây. Không thể không nói khi trời xanh ban cho anh vùng đất khi ho cò gáy, cũng để lại cho anh một tia hi vọng. Huống hồ đây cũng chưa bị coi là vùng khi ho cò gáy, chẳng qua là diện tích đồi núi hơn lớn một chút. Hơn 210 ki-lô-mét vuông, đã có 180 ki-lô-mét vuông là đất đồi núi, còn lại vền vện hơn 20 ki-lô-mét vuông là đất bằng phẳng.

Trước khi đến Lục Vi Dân cũng tìm hiểu một chút về Oa Cổ. Nơi này không có công nghiệp, xí nghiệp xã, nhà máy xây dựng sôi động trên cả nước trong những năm 80 ở thị trấn này lại hoạt động không hiệu quả. Hình như người làm đầu tiên bị chết đuối, bị nơi khác lừa hơn vài chục nghìn tệ tiền thiết bị. Thế là xí nghiệp sụp đổ, lãnh đạo thị trấn bị xử phạt, chịu giáo huấn. Hơn nữa vốn là không có truyền thống, cơ sở gì, lại thiếu nhân tài trong phương diện này, thị trấn liền cảm thấy không còn hứng thú với việc xây dựng xí nghiệp xã, thị trấn. Những năm đó huyện đối với nơi này cũng không coi trọng, cho nên cứ để như vậy.

Nhưng gieo trồng dược liệu của vùng này lại có chút danh tiếng. Phải nói cũng không phải chỉ có nơi này, nên nói là khu vực phạm vi vài chục cây số

lấy Oa Cỗ làm trung tâm đều có truyền thống gieo trồng dược liệu. Chỉ có điều giả cá của dược liệu trên thị trường thường bị dao động, thiếu thông tin. Nông dân trồng dược liệu đã nhiều lần bị thiệt hại vì biến động của thị trường, mới ảnh hưởng đến sự phát triển ngành gieo trồng dược liệu của vùng này. Nhất là như ba xã của Oa Cỗ, đất đai màu mỡ, khí hậu, nhiệt độ, ánh sáng đều rất thích hợp để gieo trồng dược liệu, lại có truyền thống gieo trồng dược liệu, nhưng lại không thể thực sự phát huy được điều đó. Theo Lục Vi Dân, điều quan trọng vẫn là thiếu một khu chợ tốt.

Nếu như có được một khu chợ giao dịch dù chỉ là tiếp giáp thôi thì chắc chắn nó sẽ có tác dụng thúc đẩy rất mạnh đối với việc phát triển trồng trọt dược liệu ở nơi này. Đây cũng là ý tưởng mà Lục Vi Dân đã nảy sinh ra sau khi nghe Chương Minh Tuyên nói.

Đương nhiên trước mắt vẫn chỉ là suy nghĩ mà thôi, chợ dược liệu mới chỉ ở thời kỳ đầu của Oa Cỗ này chắc chắn là cách kiểu chợ chuyên nghiệp mà Lục Vi Dân tính toán đến một trời một vực. Nhưng Oa Cỗ hẳn là có những điều kiện cơ bản này, nhất là khi ở xung quanh còn chưa có chợ kiểu này. Khi các huyện hàng xóm thậm chí ngay cả huyện Song Phong cũng chưa ý thức được điều này thì chắc chắn có thể thử một chút.

Không ngoài dự đoán của Chương Minh Tuyên, khi hai người bọn họ đến quán ăn của góa phụ Tùy ở đầu phố đông, chỗ này đã ăn uống ồn ào từ sớm, chỗ nào cũng kín người.

Xen lẫn với mùi chua của mồ hôi là mùi của dược liệu tạo nên một bầu không khí đặc biệt. Mỗi người trong đám đông đó đều uống rượu đỏ cả mặt nên khiến cho rất lâu Lục Vi Dân mới có cảm giác có hơi để thở.

Những bộ quần áo Tôn Trung Sơn kiểu cũ sớm đã biến mất trong huyện lại xuất hiện rất nhiều ở nơi đây. Quân phục màu xanh giặt đến bạc màu, áo len mà cổ áo và tay áo đều đã sứt chỉ, đôi dép thời giải phóng hoặc màu hồng

hoặc màu nâu vẫn còn dính bùn, khói từ tẩu thuốc từ từ bốc lên. Mượn hơi rượu kêu la với bạn bè nước bọt bắn tung tóe, những đôi bàn tay thô kệch đầy đốt xương. Cảnh tượng này hết như một bức tranh của họa sĩ theo trường phái hiện thực.

Thấy Lục Vi Dân có chút sững sờ, Chương Minh Tuyền xoa tay, hạ giọng nói:

- Bí thư Lục, nhiều người quá, hay là chúng ta đổi nhà khác? Ở đây đi chợ buổi trưa đều thế này. Không ít người đều phải ăn một bữa rồi mới từ từ về. Gần cuối năm, người đến càng nhiều, nhưng buổi chiều có ít hơn, vì về cơ bản không ai ở lại chỗ này ăn cơm tối cả.

Lục Vi Dân khi ở xã Nam Đàm, hồi còn học tiểu học cũng theo mẹ đi chợ như thế này. Chỉ có điều là ngày đó hẳn cũng rất ít khi có thể hưởng thụ việc ăn cơm ở quán, đa phần là chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn những người lớn trong tiệm ăn đều đang thưởng thức rượu ngô và củ lạc, chỉ đành như vậy mà đi qua.

- Đổi nơi khác? Anh Chương, không phải anh nói chỗ nào cũng giống nhau sao? Nhà tiếp theo không phải cũng như vậy chứ?

Lục Vi Dân cười lắc đầu.

- Chỗ của quả phụ Tuyền này chắc anh cũng quen, nhìn xem có tìm được chỗ ngồi hay không... Bảo họ cho chúng ta ngồi một góc nào đó cũng được, dù sao cũng chỉ có hai người.

- Ha ha, vậy thì thiệt thòi cho Bí thư Lục rồi, ngày đầu anh đến đây mà đã để anh phải chen chúc tạm thế này.

Chương Minh Tuyền cũng không khách sáo, đi thẳng vào trong. Đây là một căn nhà mái bằng, nhìn là thấy cũng chỉ bày được năm, sáu bàn, cố sắp

xếp tạm thì cũng tiếp đón được hơn mười hai người là đã đủ chật. Hiện giờ nơi này ít nhất cũng phải hai mươi người, đang ăn uống linh đình. Nhìn thấy Lục Vi Dân và Chương Minh Tuyên đi vào, có người rõ ràng đã nhận ra Chương Minh Tuyên. Họ muốn chào hỏi một câu nhưng chắc lại sợ không đủ tư cách, thấy Chương Minh Tuyên đi vào trong họ tự động xê ghế nhường đường cho ông ta.

- Tùy Viên, tìm cho tôi một chỗ ngồi nào!

Chương Minh Tuyên tùy tiện đi vào trong. Y vừa gật đầu tỏ ý chào với những người có phần quen với y khi này vừa cúi đầu khom lưng chào hỏi, vừa nói to:

- Chỗ này kinh doanh tốt quá nhỉ, đông đúc quá, đến chỗ đi cũng không có. Nào, cố chen một chút. Đây, Tùy Đường nhà cô đâu rồi, mang một cái bàn trong nhà ra đây, ghép tạm vào góc này, chúng tôi chỉ có hai người.

- Ở, anh Chương đến rồi à? Khách quý đây, đã bao lâu rồi không đến tiệm cơm của tôi? Hôm nay sao lại đến xó xỉnh này thế?

Một người từ trong bếp đi ra trông như một con bướm. Cái tạp dề hoa trắng nền xanh buộc thắt đáy lưng ong, khuôn mặt rục rờ so với vẻ tiêu tụy mấy hôm trước đã thêm mấy phần linh hoạt.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Nhân Sự

Khi ánh mắt của người đàn bà đó dừng trên người thanh niên đứng cạnh Chương Minh Tuyền thì cơ thể uyển chuyển của cô ta bỗng dừng cứng đờ, gương mặt sinh động đột nhiên trở nên trắng bệch.

Chương Minh Tuyền cũng không chú ý đến tình hình này, mắt y còn đang tìm kiếm xem có chỗ nào để kê bàn không. Khó khăn lắm mới thấy có một góc nhỏ gần sát tường có thể kê một cái bàn, vừa vặn sát với kệ rau nhà bếp:

- Được, chính chỗ này, gọi Tùy Đường mang cho tôi một cái bàn nhỏ ra đây.

Thấy biểu cảm có phần hoảng hốt lẫn với kinh ngạc của đối phương thoát hiện rồi chợt biến mất, sắc mặt cũng lập tức chuyển sang trắng bệch. Lục Vi Dân cười nhạt. Hẳn biết đối phương đang lo lắng gì, càng sợ gì:

- Anh Chương, có chỗ ngồi không?
- Chen chúc một chút, không sao, đành tạm vậy.

Chương Minh Tuyền nhìn xung quanh một chút:

- Có thể được, chỉ có hai chúng ta.
- Anh Chương, các anh đã tới, ăn chút gì nhé?

Ánh mắt người đàn bà có vẻ né tránh, giọng nói trong trẻo lúc trước trong chốc lát dường như cũng giảm đi mấy phần.

- Hài, vẫn như cũ, hai rau trộn, Bí thư Lục, anh có muốn...

Chương Minh Tuyền nhìn về phía Lục Vi Dân, thấy hần lắc đầu, bèn nói:

- Vậy thì cho thêm một món xào, một món canh là được rồi.

- Chú Chương, chú đã tới.

Một cô thiếu nữ dáng vẻ yếu điệu bỗng đi ra, cười vui vẻ nói.

- Bao lâu rồi chú không đến chỗ này?

Hai mắt Lục Vi Dân sáng lên. Cô bé này khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặc chiếc áo khoác nửa cũ nửa mới. Đôi mắt đẹp sáng lấp lánh vui vẻ, một bím tóc to, dày tết sau gáy, đi đôi giày vải màu đen. Nó khiến cho Lục Vi Dân có cảm giác như đang quay về quá khứ, giống như cô bé trong “Chuyện xưa thành Nam” lớn thêm mấy tuổi.

- Tùy Đường, chú Chương bận, không phải hôm nay chú đã đến rồi sao?

Chương Minh Tuyền cười hờn hờ nói.

- Mau đi mang bàn ra đây giúp chú Chương đi nào, để chú và chú Lục ăn tạm một bữa đã.

- Cái gì gọi là ăn tạm một bữa? Chẳng lẽ trước kia chú đến chỗ này ăn cơm không thấy hài lòng sao? Có ai có thể hơn được tay nghề của mẹ cháu?

Cô bé dẫu môi vẻ không vui.

- Nói không có lương tâm gì cả.

- Ha ha, chú Chương nói sai, tay nghề của mẹ cháu giỏi, không ai sánh bằng. Được rồi, nhanh mang bàn đến đi, chú Lục mới đến chỗ chúng ta, bụng

cũng đói rồi.

Chương Minh Tuyền rất thích cô bé này.

- Đây là lãnh đạo của chú, gọi là chú Lục.

Cô bé ngạc nhiên giương đôi mắt to đẹp:

- Lãnh đạo của chú? Chú Lục? Chú Chương, chú có lầm không? Anh ta hơn cháu mấy tuổi chứ?

Chương Minh Tuyền nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý đến bên đây, lúc này ông ta mới giả bộ nghiêm mặt nói:

- Tuổi còn bé thì không thể làm lãnh đạo được? Lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi cũng là lớn hơn. Hữu chí bất tại niên cao, vô chí không trường bách tuế.

Lục Vi Dân có vẻ hứng thú khi nhìn hai người tranh cãi, thật không ngờ Chương Minh Tuyền cũng có lúc rất hài hước, cũng khá thú vị.

- Tùy Đường, được rồi, mau mang giúp chú Chương cái bàn đến đi, đừng nói nhiều nữa.

Người đàn bà cũng đã điều chỉnh tâm lý trở lại. Thấy Lục Vi Dân cũng cười cũng không nói gì, cô ta thở phào nhẹ nhõm, nhíu mày quát con gái của mình. Cô rất sợ chọc giận Lục Vi Dân.

Đã sớm nghe thấy huyện cử Bí thư mới đến, không ngờ lại là hăn? Không phải nói hăn là Ủy viên thường vụ Huyện ủy sao? Cô cũng có hỏi qua Ủy viên thường vụ Huyện ủy là chức vụ gì, cán bộ cô quen ở thị trấn nói, Ủy viên thường vụ Huyện ủy là lãnh đạo huyện, còn lớn hơn cả Phó chủ tịch huyện.

- Ha ha, có điều Bí thư Lục, Tùy Đường nói cũng không sai. E là anh

cũng chỉ lớn hơn nó có mấy tuổi, gọi là chú có vẻ hơi già, gọi anh cũng được.

Chương Minh Tuyền có chút xúc động. Hẳn cũng không lớn hơn con trai mình mấy tuổi, vậy mà lại làm lãnh đạo của mình, hơn nữa còn là Ủy viên thường vụ Huyện ủy. Điều này không thể không khiến cho người ta dễ xúc động.

Cô bé có vẻ không tin liếc nhìn Lục Vi Dân, cũng không nói nhiều liền đi ra ngoài, một lúc sau đã mang đến một cái bàn gấp và hai cái ghế. Còn rau trộn, đĩa lạc, một đĩa thịt sấy khô cũng được nhà bếp đưa đến.

Cái ghế này có vẻ hơi thấp một chút, Lục Vi Dân và Chương Minh Tuyền đều là người cao to, ngồi xuống có vẻ không vừa, cô bé nhìn thấy liền phì cười. Chương Minh Tuyền và Lục Vi Dân đều không hiểu sao cả.

- Con bé này, cười gì vậy?

- Chú Chương, chú xem hai người ngồi trông giống gì? Giống như tiểu quỷ ăn vụng trái cây cúng vậy?

Nụ cười trên hai gò má thuần khiết, dễ thương như hoa nở, rực rỡ chói lòa.

- Con bé kia, dám cười chú Chương như vậy hả?

Chương Minh Tuyền thấy mình ngồi đối diện với Lục Vi Dân chen chúc ở góc hẹp, thật ra cũng có chút buồn cười, cũng không nhịn được bật cười.

- Tùy Đường, không có lớn bé gì cả, một chút quy tắc cũng không có!

Người phụ nữ kinh ngạc, tức giận quát.

- Không sao, gọi là Tùy Đường nhé, học lớp 9 rồi hả?

Lục Vi Dân cười, nói hòa nhã.

- A, sao anh biết?

Cô bé có chút ngạc nhiên hỏi.

- Đoán đấy.

Lục Vi Dân mỉm cười trả lời.

- Học giỏi không? Định học cấp ba ở đâu vậy?

Sắc mặt cô bé liền tối tăm, im lặng không nói gì.

- Hài, Oa Cố chúng ta không có trường cấp ba nên phần lớn phải sang Thái Hòa học. Thành tích tốt thì có thể vào trường trung học số một của huyện. Tùy Đường học rất giỏi, hẳn là có thể đậu trường trung học số một.

Chương Minh Tuyền nói xen vào, dường như cũng chú ý đến sắc mặt của cô bé.

- Sao vậy, con bé này, không tự tin sao?

- Mẹ cháu nói, chuyện có học cấp ba hay không để sau hãy nói.

Cô bé buồn bã nói.

- Hả, sao lại nói thế? Có thể thi đậu mà không học là sao?

Chương Minh Tuyền kinh ngạc nói, ánh mắt cũng nhìn về phía người đàn bà đứng nơi cửa nhỏ.

- Đây là chuyện gì thế?

- Anh Chương, tôi cũng không nói không cho nó học, chỉ nói đến lúc đó

sẽ xem lại.

Ánh mắt của người đàn bà có vẻ phức tạp, nói rất thân nhiên.

- Có gì để nói sau? Thi đậu thì đương nhiên là phải học.

Chương Minh Tuyền cũng không quá để ý. Lục Vi Dân thì lại chú ý đến ánh mắt u sầu nhàn nhạt của cô ta.

Cơm đã đến, Lục Vi Dân và Chương Minh Tuyền hàn huyên về tình hình cán bộ ở Oa Cố.

Theo lệ thường, Quận ủy của các huyện không lập Phó bí thư quản lý nhân sự mà chỉ có một tổ chuyên nghiệp. Mà điều này cũng có nghĩa là việc về cán bộ nhân sự Huyện ủy giao hết cho Bí thư Quận ủy trực tiếp quản lý. Đây cũng là dấu hiệu củng cố thêm quyền lực của Bí thư Quận ủy. Chỉ khi có thể quản lý cán bộ, anh ra lệnh mới có người nghe, đây đã thành chân lý bất biến thiên cổ. Không có quyền phát ngôn về nhân sự, vậy anh nói thì có nghĩa gì.

Quận Oa Cố có ba xã một thị trấn, thị trấn Oa Cố lại ở vị trí chủ đạo. Toàn quận có hơn sáu mươi tám nghìn người, thị trấn Oa Cố đã chiếm hơn một phần ba, là hơn hai mươi lăm nghìn người. Còn xã Cát Lương có gần hai mươi nghìn người, xã Tiểu Bá và xã Đóa Tử Khẩu lần lượt là khoảng mười bốn nghìn và chín nghìn người.

Toàn bộ diện tích của quận khoảng hơn 210 ki-lô-mét vuông, mà nơi bằng phẳng chỉ chiếm chưa đầy 10%, vùng đồi núi chiếm đến 90%. Mà nơi bằng phẳng chủ yếu tập trung ở vùng tiểu bồn địa Liễu Nhi Oa. Chính quyền bốn xã, thị trấn đều đặt ở chỗ bồn địa này, thị trấn Oa Cố nằm ở vị trí trung tâm, còn những nơi khác lại ở rìa của tiểu bồn địa này.

Quê của Chương Minh Tuyền là Cát Lương. Ông ta đã từng làm Phó bí

thư Đảng ủy, Chủ tịch xã sau đó được điều đến Quận ủy Oa Cỗ làm Phó bí thư Quận ủy. Quyết định đó có phần là thăng chức nhưng thực sự là giáng chức. Vốn rất có hi vọng làm Bí thư Đảng ủy xã Cát Lương nhưng bởi vì quan hệ không hòa thuận với Chu Minh Khuê mà bị điều đến đảm nhiệm chức Phó bí thư Quận ủy, cấp bậc không hề thay đổi, nhưng lại thành một kiểu sắp xếp.

Bí thư Đảng ủy xã Cát Lương đương nhiệm Tào Vận Đạt trước kia là Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cỗ. Ba năm trước ở Oa Cỗ có sự thay đổi nhân sự, Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cỗ thành Bí thư Đảng ủy xã Cát Lương, Chủ tịch xã thì do Phó bí thư Đảng ủy xã Cát Lương Hoắc Lập Vũ đảm nhiệm. Còn Chương Minh Tuyên thì lại bị điều đến làm Phó bí thư Quận ủy. Điều này cũng khiến cho quan hệ của Chương Minh Tuyên và Chu Minh Khuê càng ác liệt hơn.

Lần điều chỉnh nhân sự đó không chỉ có Chương Minh Tuyên. Tiền Lí Hội vốn là Bí thư Đảng ủy xã Tiểu Bá cũng bị điều sang làm Phó bí thư Quận ủy, cũng may là sức khỏe không tốt, cho nên đến Quận ủy một năm thì đã dưỡng bệnh hơn nửa năm. Điều này càng dễ cho Chu Minh Khuê có thể một tay che trời.

Bí thư Đảng ủy đương nhiệm xã Tiểu Bá Dương Lễ Quý cũng là từ Oa Cỗ lên, nhưng con đường của ông ta lại gian nan hơn một chút. Cạnh tranh chức Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cỗ với Tề Nguyên Tuấn không thành, lại bị điều đến đảm nhiệm chức Phó bí thư Đảng ủy xã Tiểu Bá. Cũng còn may rất nhanh sau đó được làm Chủ tịch xã, cuối cùng lại nhân lúc Tiền Lí Hội rời khỏi, có dịp tiếp nhận chức Bí thư Đảng ủy xã Tiểu Bá. Ông ta cũng coi như là người được hưởng lợi sau khi Chu Minh Khuê đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy.

Chỉ là giới thiệu của Chương Minh Tuyên đương nhiên chỉ là ý kiến từ một phía, nhưng cũng xem như một thái độ của Chương Minh Tuyên.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Quan Tâm

Hồ Hoán Sơn là cán sự tổ chức của Quận ủy, đồng thời cũng là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Lục Vi Dân tính toán sau này sẽ tìm thời gian nói chuyện kỹ càng với Hồ Hoán Sơn một chút. Tin rằng ông ta cũng nhận được điện thoại của Điêu Nhất Bình. Ban Tổ chức chỉ có thể giới thiệu đại khái về tình hình, thực sự hiểu rõ chức trưởng, phó của chính quyền Đảng ủy xã, thị trấn toàn bộ bốn xã và thị trấn thì vẫn cần cán sự tổ chức lâu năm như Hồ Hoán Sơn mới có thể nói rõ.

Sau khi ăn cơm xong, Chương Minh Tuyên đưa Lục Vi Dân quay về trụ sở Quận ủy, sau đó chào rồi đi xe đạp về nhà nghỉ trưa.

Người nhà của ông ta là giáo viên ở trường học thị trấn, nhà cũng ở trong kí túc xá của trường học. Theo lời ông ta thì thói quen ngủ trưa là thói quen không gì thay đổi nổi, nếu không thì chiều sẽ không có tinh thần mà làm việc.

Lục Vi Dân thấy trụ sở Quận ủy không một bóng người mà cười khổ lắc đầu.

Trừ người gác cổng họ Lưu ra thì cả Quận ủy Oa Cỗ dường như chỉ có mình hẵn, thậm chí đến người để nói chuyện cũng không có. Cũng khó trách được sao Chu Minh Khuê lại không muốn ở trong này, người bình thường ai lại muốn cả ngày ở đây làm bạn với ông bảo vệ sáu mươi tuổi cơ chứ?

Lúc này hẵn cũng có phần lý giải được tâm tính của Chu Minh Khuê, trời cao hoàng đế xa, chỉ cần anh dẹp yên bên dưới thì ai rảnh rỗi đến quản việc của anh cơ chứ?

Nơi này từ huyện đến cũng phải hơn một giờ, hơn nữa lãnh đạo huyện chẳng ai không có chuyện gì mà lại đến đây?

Có thể nói ở nơi này Bí thư Quận ủy chính là thứ hai, nếu như ông trời là nhất. Nhất là được Bí thư Huyện ủy và Phó bí thư Huyện ủy tín nhiệm và ủng hộ, Chu Minh Khuê có ngông cuồng ngang ngược gì thì dường như cũng là chuyện dễ hiểu, còn mình thì sao? Ở đây lâu liệu có thể cũng trở thành giống như ông ta.

Lái xe lái chiếc xe tải Xương Hà của Quận ủy tên tiểu Tiền là cháu họ xa của Tiền Lí Hội. Đại khái là anh ta cũng biết người bà con xa này của mình sẽ không quay lại nữa, cho nên biểu hiện trước mặt Lục Vi Dân cũng cực kỳ ân cần.

Đưa Lục Vi Dân đến kí túc trường trung học số hai Phong Châu, Lục Vi Dân khéo léo từ chối khi anh ta muốn lên giúp hẩn dọn dẹp đồ đạc, mà để anh ta chờ ở dưới tầng.

Thực ra cũng không có nhiều đồ cần mang đi. Chỉ có một cái hòm sách, còn có một số là tư liệu mà hẩn tích lũy trong thời gian hơn hai năm từ lúc làm ở Huyện ủy Nam Đàm đến Địa ủy Phong Châu.

Vừa mới về còn thực sự có phần không thích ứng được, dường như từ Phong Châu đến Oa Cổ đã xa như mấy đời. Lục Vi Dân đứng thất thần ở cửa một lúc lâu mới mở cửa thu dọn đồ đạc.

- A, tiểu Lục, đúng là cậu rồi, cậu về rồi ư?

Một làn gió mang theo mùi thơm từ đằng sau thổi đến, mùi thơm nhẹ đặc biệt đối với Lục Vi Dân mà nói đã rất quen thuộc. Quả nhiên như vậy, Lục Vi Dân xoay người, thấy một niềm vui bất ngờ trên đôi má lúm đồng tiền.

- Thời gian này cậu đi đâu thế? Sao mãi không thấy cậu về? Đi công tác

à? Học tập hay là khảo sát?

Giang Băng Lãng mừng rỡ đứng ở cửa nhìn Lục Vi Dân một lượt. Người đang lạnh nhạt bẽ tắc với chồng là cô rất vui vì mình có một người hàng xóm như thế này. Cũng chính vì có một người hiểu lòng người, thấu hiểu nỗi khổ tận đáy lòng người ta mới khiến cho tâm trạng sầu khổ trong thời gian này của Giang Băng Lãng được giải thoát. Điều đó làm cho cô không đến mức hằng ngày phải lấy nước mắt rửa mặt, mà có thể giữ tâm trạng bình thản và nụ cười tươi đối mặt với công việc vất vả hằng ngày.

Cô cũng biết cảm xúc này của mình có chút không bình thường, tuy nhiên cô thấy mình cũng không có ý đồ gì khác. Lục Vi Dân còn nhỏ hơn cô một tuổi, cô chưa bao giờ có ý gì khác, cũng chỉ đơn thuần là cảm thấy cậu này thực sự rất ưu tú, rất biết đối nhân xử thế, không hổ danh là nhân vật của phòng Nghiên cứu Chính sách Địa ủy.

Thời gian này không hề thấy bóng Lục Vi Dân, cũng không biết hắn đã đi đâu, ngay cả chào hỏi một lời cũng không thấy... Điều này khiến cho Giang Băng Lãng rất không thích ứng. Trương Hải Bằng đã tìm quan hệ để được điều về Lê Dương, hơn nữa cũng đã gửi tối hậu thư. Hoặc là cùng y về Lê Dương, nhưng không thể đến Cục tài chính, mà chỉ có thể làm ở một phòng Tài chính xã, huyện thuộc thành phố Lê Dương. Hoặc là cứ ở một mình bên Phong Châu. Giang Băng Lãng không chấp nhận tối hậu thư này.

Trên thực tế hai người đã ra sống riêng, mà cô và Trương Hải Bằng đều biết cuộc hôn nhân mà ngay cả đến hôn lễ cũng chưa tổ chức chỉ e là đã đi đến tận cùng.

Một mình ở góc lầu bốn này, Giang Băng Lãng đã quen nhìn căn phòng chéch đối diện luôn để ngọn đèn nhỏ đến mười hai giờ đêm. Dường như có ngọn đèn này... thì lòng cô mới yên và đi vào giấc ngủ dường như cũng càng ngọt ngào.

Cách có mấy buổi tối không tâm sự với Lục Vi Dân, loại cảm giác mất mát và cô đơn này giống như có loại rắn độc quấn quanh lòng cô. Điều này khiến cho chính cô cũng cảm thấy e rằng trong chuyện tình cảm mình không biết có phải đang có chướng ngại gì hay không.

- Tôi về rồi, chị Giang, nhưng tôi về là để dọn đồ, ở đây không được nữa rồi.

Lục Vi Dân mỉm cười đáp.

- Hả? Cậu sắp chuyển đi? Đến chỗ nào vậy?

Chỉ cảm thấy nỗi thất vọng và bức bối không nói lên lời bao phủ trong lòng, Giang Băng Băng cố cười.

- Tìm được phòng đẹp rồi hả?

- Cái gì mà phòng đẹp chứ, tôi vẫn thấy ở đây rất thoải mái, tối không bận gì còn có thể nói chuyện, tán dóc với chị Giang một chút... nhưng đáng tiếc là không được nữa rồi.

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Tôi không làm ở Địa ủy nữa, xuống cấp dưới rồi.

Giang Băng Lăng lập tức hiểu ngay, cảm thấy vui cho Lục Vi Dân. Trên mặt cô hiện rõ vẻ vui mừng:

- Xuống tạm giữ chức hả? Chuyện vui rồi, đến huyện nào vậy?

- Song Phong, tuy nhiên không phải là ở huyện mà là ở quận, xã.

Lục Vi Dân khoát tay.

- Một nơi xa nhất... cũng may là giao thông cũng thuận tiện.

- Bên Đảng ủy hay là bên chính quyền?

Giang Băng Lãng nhăn mày, xuống huyện tạm giữ chức là tốt. Lục Vi Dân còn trẻ như vậy, xuống đảm nhiệm chức Phó phòng, quay về văn phòng Địa ủy cũng được, ở phòng Nghiên cứu chính sách Địa ủy cũng hay... Đó là Phó phòng đầy thực chất, làm tốt, đến trước năm ba mươi tuổi làm cán bộ cấp trưởng phòng là rất có hi vọng. Chỉ có điều là xuống xã, thị trấn tạm giữ chức Phó bí thư hoặc Phó chủ tịch xã, trong một hai năm này cuộc sống có phần vất vả. Điều kiện vùng Song Phương coi như ở cấp thấp của toàn địa khu, nhưng Lục Vi Dân nói là xã xa xôi nhất trong huyện thì chắc là điều kiện ở đó cũng tương đối kém.

- Bên Đảng ủy.

Lục Vi Dân nói mơ hồ. Giang Băng Lãng xem ra thực sự cũng không hiểu rõ thân phận thật của hẳn. Bên Cục tài chính và bên Địa ủy thời gian giao tiếp chưa nhiều, có phải giao tiếp thì căn bản cũng chỉ là chuyện của Cục trưởng và Chánh văn phòng. Cơ hội cho cán bộ cấp trung đặt chân đến Địa ủy cũng không nhiều, chứ đừng nói đến người làm công tác nghiệp vụ như Giang Băng Lãng. Thế là cũng bình thường.

- Không sao, chị Giang e là thường qua đó. Từ Phong Châu đến Xương Châu phải đi qua đó, Oa Cỗ. Chị có chút ấn tượng nào không, nó ở sát bên Lạc Khâu.

- Oa Cỗ, cái nơi khe núi đó? Có chút ấn tượng, hình như từ đó đến Lạc Khâu còn gần hơn đến huyện, xem ra là vùng rìa của địa khu chúng ta rồi.

Lục Vi Dân nhắc tới Oa Cỗ thì Giang Băng Lãng cũng có chút ấn tượng.

- Đúng vậy, chị Giang cũng không vì xa mà không đến thăm tôi nhé, càng

ở xa thì càng cô đơn, cần có bạn bè quan tâm. Chị Giang nói có đúng không?

Lục Vi Dân vừa cười vừa trêu ghẹo.

- Đến Cổ Oa, nhất định tôi sẽ dẫn chị Giang đi dạo thăm quan phong cảnh một vòng.

- Oa Cổ thì có phong cảnh gì đẹp, toàn núi với núi.

Giang Băng Lãng mỉm cười.

- Chị Giang không biết đấy chứ, trong tiểu thuyết “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của Kim Dung, Hồ Điệp cốc mà y tiên Hồ Thanh Ngưu ẩn cư chính là ở Oa Cổ đó. Sơn thủy hữu tình, đông ấm hè mát, dược thảo phong phú, tắm thuốc thiên nhiên.

Lục Vi Dân nói ba hoa.

Y tiên Hồ Điệp cốc đó ở đâu nào có ai biết chắc, vốn dĩ nơi đó là bịa ra. Lục Vi Dân khẳng định nó ở Oa Cổ vì dù sao thì Đóa Tử Khẩu cũng có một nơi gọi là Hồ Điệp cốc, vốn dĩ thảo dược hoang dại cũng không ít, hơn nữa ở đó còn có lịch sử gieo trồng dược liệu. Lấy tên là Hồ Điệp cốc cũng có thể gây danh tiếng, mở rộng ảnh hưởng.

- Thật ư?

Giang Băng Lãng hỏi tò mò. Tuy cô không đọc tiểu thuyết võ hiệp nhưng cô cũng có nghe qua tiểu thuyết của Kim Dung, thấy Lục Vi Dân nói như vậy cô cũng có chút động lòng:

- Vậy thì có cơ hội chủ nhật nào đó tôi sẽ đến thăm.

- Xem kìa, chị Giang, chị thực tế vậy, tôi gọi chị tới thăm tôi là chính còn đi ngắm phong cảnh chỉ là thứ yếu thôi. Chị cũng lộ liễu quá nhỉ?

Lục Vi Dân vừa cười vừa trêu chọc đối phương rồi ra vẻ thương cảm nói.

- Dù thế nào thì miệng chị cũng nên nói là tới thăm Vi Dân, nhân tiện thì đi ngắm phong cảnh luôn, sao mà đã thành đến ngắm phong cảnh, nửa câu cũng không nhắc đến tôi nữa? Tổn thương lòng tự trọng đấy.

Bị Lục Vi Dân chọc cười, cô cười rung cả người, bộ ngực đầy đặn dưới lớp áo len màu hồng đào trong áo gió phập phồng.

Dường như chú ý đến ánh mắt khác thường của Lục Vi Dân, Giang Băng Lăng có chút co người lại, theo bản năng cô nghiêng người che vạt áo, gắt giọng:

- Nhìn người khác kiểu gì thế? Chỗ nên hay không nên nhìn đều nhìn chăm chăm!

- Hai tầng bảo vệ, nhìn không thấy, huống hồ là thân hình con gái không phải là để cho đàn ông nhìn hay sao?

Vừa dứt lời, Lục Vi Dân mới cảm thấy mình có chút lỗ mãng. Câu này có chút gì đó mờ ám bên trong, nhanh chóng cứu vãn.

- Chị Giang đáng đẹp không nhìn không được.

Hung hăng nhìn Lục Vi Dân một cái, Giang Băng Lăng biết không nên giằng co vấn đề này mãi, nếu không sẽ thành liếc mắt đưa tình. Tuy nhiên vô tình hữu ý giọng xưng hô của cô tự nhiên thay đổi:

- Vi Dân, một mình cậu xuống xã, ăn uống sinh hoạt có quen không?

- Không có gì mà không quen cả, tôi vốn là đứa trẻ lớn lên ở nông thôn, tuổi trẻ đối phó được mà.

Lục Vi Dân chẳng nề hà gì mà lắc đầu.

- Đúng rồi, phía Hải Bằng...

Sắc mặt của Giang Bằng Lăng hơi biến đổi, dường như là không muốn nhắc đến đề tài này. Nhưng nghĩ đến mình và Hải Bằng đến nước này, Lục Vi Dân cũng là người chứng kiến chân thực nhất. Cô không biết rốt cục thì mình đã làm sai điều gì, hay là tình cảm này vốn dĩ đã mỏng manh, hoặc là hiện thực tàn khốc đã thay đổi tất cả.

Thấy cô có vẻ chán nản, Lục Vi Dân cũng không nói thêm gì. Chuyện tình cảm là chuyện của hai người, người ngoài không thể xen vào.

- Bỏ đi, Hải Bằng về Lê Dương đã hơn hai tháng, chỉ gọi điện thoại cho tôi có một lần, hỏi tôi rất cuộc nghĩ thế nào. Tôi nói tôi không thể bỏ công việc bên này, anh ta nói ý là tôi đã chọn vứt bỏ tình cảm này. Tôi nói hai việc đó không mâu thuẫn, có vấn đề cũng không phải từ đó, anh ta liền cúp máy luôn.

Giang Bằng Lăng có vẻ có tinh thần hơn một chút, gượng cười.

- Trong thời gian này, công việc bận rộn, tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy. Cứ để thuận theo tự nhiên đi, cái gì là của mình thì mãi mãi là của mình, không phải của mình thì cầu cũng không được, hôn nhân cũng như thế.

Lục Vi Dân không biết nên an ủi đối phương thế nào, hồi lâu mới nói:

- Vấn đề hôn nhân nên thận trọng một chút là tốt, nhưng nếu thực sự đi tới tận cùng, cũng nên chia tay hòa bình. Không làm vợ chồng được, có thể làm bạn, cũng có thể cố gắng không làm tổn thương đối phương, trở thành kẻ thù. Dù sao từng đi cùng nhau, cũng là duyên số, duyên phận đã hết, đường ai nấy đi chúc phúc cho nhau là được rồi.

Bị những lời nói có phần triết lý của Lục Vi Dân chọc cho cười, Giang Băng Lãng mở to hai mắt, nhìn hẩn chăm chăm:

- Vi Dân, xem ra cậu rất có cảm xúc trong vấn đề này. Có phải cậu đã thất tình nhiều lần, hay là chuyên đi đùa bỡn các cô gái?

Lục Vi Dân vội xua tay:

- Chị Giang. đừng phá hư danh dự của tôi thế chứ. Tốt xấu gì khi tôi học đại học cũng là thanh niên phóng khoáng, không nói là trong chuyện tình cảm lúc nào cũng dễ như trở bàn tay thì cũng chẳng bao nhiêu khó khăn. Chỉ có từ đùa bỡn này, tôi thấy tình cảm không có từ đùa bỡn. Tình cảm là của đôi bên, hai bên cùng có tình cảm không gọi là đùa bỡn, không có tình cảm mới gọi là đùa bỡn.

Bị Lục Vi Dân chọc cười, tâm trạng của cô cũng khá lên nhiều. Dường như cô cảm thấy bao nhiêu bực bội trong thời gian vừa rồi được xua tan đi không ít, đến chính cô cũng kinh ngạc không hiểu sao lại có cảm giác như vậy. Dường như trong sâu thẳm giữa mình và cậu thanh niên còn kém mình một tuổi lại có sự nhạy cảm sâu sắc không nói thành lời như thế.

Có Giang Băng Lãng giúp, Lục Vi Dân đã thu dọn xong đồ đạc rất nhanh, sau đó hai người nói lời từ biệt, hẩn hẹn cô có thời gian cô hãy đến Oa Cố làm khách. Lục Vi Dân cũng cho Giang Băng Lãng số điện thoại của mình, để cô có chuyện gì thì có thể liên lạc với hẩn bất cứ lúc nào. Có điều ở Oa Cố tín hiện không tốt lắm, hẩn dặn nếu có chuyện cô có thể gọi cho hẩn nhiều lần.

Giang Băng Lãng nhìn Lục Vi Dân xuống lầu xong, sau đó có một người trông như lái xe đi từ trên chiếc xe tải nhỏ vội vàng chạy xuống đón lấy cái thùng giấy trong tay Lục Vi Dân.

Vốn là cô định tiễn hần xuống dưới, nhưng lại cảm thấy không tiện lắm. Như thế giống như vợ tiễn chồng đi vậy, vì để tránh tình ngay lý gian, sau khi Lục Vi Dân nói không cần thì cô cũng không đi nữa.

Nhìn chiếc xe này hần là của chính quyền Oa Cố nơi Lục Vi Dân làm việc. Hần nói hần ở Quận ủy Oa Cố? Không lẽ là tạm giữ chức Phó bí thư Quận ủy sao? Chẳng lẽ hần đi làm Phó bí thư Quận ủy Oa Cố? Tuy Giang Băng Lãng không rõ cụ thể mấy chuyện này lắm, nhưng cô cũng biết Phó bí thư Quận ủy so với Phó bí thư Đảng ủy xã, thị trấn cao hơn một bậc, thường là đều có thể là cấp trưởng phòng. Chẳng lẽ Lục Vi Dân vốn đã là cấp phó phòng đi xuống tạm giữ chức phó phòng sao?

Giang Băng Lãng bị tình huống này làm cho hoảng sợ. Rốt cục lai lịch của Lục Vi Dân thế nào cô cũng chưa hỏi rõ, xuống tạm giữ chức nhanh như vậy, chẳng lẽ người này có lai lịch gì đó như Trương Hải Băng nói hay sao?

Lần tiếp theo phải hỏi người kia câu này cẩn thận. Thấy Lục Vi Dân lên xe, cười vẫy tay với mình, Giang Băng Lãng cũng mỉm cười phất tay ra hiệu, Lục Vi Dân lên xe, khê gật đầu sau đó rời đi.

Nếu thực sự như vậy thì Lục Vi Dân quả là người giữ không lộ chân tướng, âm thầm tạm giữ chức trưởng phòng. Hần mới còn ít tuổi, cho dù là tạm giữ chức thì hai, ba năm sau trở về giữ chức trưởng phòng, chẳng qua cũng chỉ hai bảy, hai tám tuổi. Cán bộ cấp trưởng phòng thực sự hai bảy, hai tám tuổi cả Phong Châu này có được mấy người? Nghĩ đến đây Giang Băng Lãng không kìm nổi sự tò mò về người này.

- Bí thư Lục, ngài đi đâu vậy?

Thực ra tiểu Điền còn lớn hơn Lục Vi Dân mấy tuổi, nhưng tất cả những người trong Quận ủy đều gọi anh ta là tiểu Điền, Lục Vi Dân cũng thuận miệng gọi như vậy.

- Đi bên kia, dọc theo bờ sông Tây Phong, Tôi còn có chút chuyện, hay là thế này, anh đưa tôi đến cuối đường, một tiếng sau đến đón tôi. Nếu tôi không ở đó thì gọi điện cho tôi. Nếu tôi không trả lời thì tôi sẽ ra ngay, nếu tôi bận thì sẽ trả lời anh.

Lục Vi Dân ngẫm nghĩ và sắp xếp như vậy.

- Không sao, một tiếng sau tôi sẽ quay lại đợi đón ngài ở nơi ngài xuống xe.

Tiền Chính Bản rất biết điều. Hai mươi tư tuổi đã là Ủy viên thường vụ Huyện ủy kiêm Bí thư Quận ủy, kẻ ngốc cũng biết rằng vị Bí thư Lục này không tầm thường. Không phải nói mình là một nhân viên tạm thời, ngay cả các cán bộ của các xã, thị trấn và Quận ủy đều đầy kính sợ và tò mò với vị Bí thư Quận ủy mới có thể nói là vô tiền khoáng hậu này.

- Không cần, cứ làm theo lời tôi bảo là được.

Lục Vi Dân lắc đầu.

Chiếc xe Xương Hà băng đi men theo bờ sông Tây Phong. Đây là khu thành cũ, trông có vẻ hơi cũ kỹ. Nhất là con phố cũ dọc theo bờ sông Tây Phong càng hẹp rõ ràng, tuy nhiên dường như vì nội thành Phong Châu đã chuyển dần về phía sông Đông Phong, mảnh đất này liền thiếu mấy phần hơi người. Con đường bờ sông tuy không rộng nhưng khá thông thoáng.

An Đức Kiện ở ngay đây, nghe nói đây là nhà cũ của ông ta.

Người khác thì thích ở nhà lâu, hoặc là do Địa ủy sắp xếp thống nhất, tuy nhiên An Đức Kiện lại khéo léo nói xin miễn và ở nhà cũ của mình.

Ở cuối hẻm, Lục Vi Dân lập tức xuống xe đi vào ngõ nhỏ, ở giữa có một đôi cánh cửa đã cũ, màu nước sơn đã bợt. Hai cái vòng khóa cửa hình đầu thú

lại càng khiến ngôi nhà này thêm vài phần thú vị.

Lục Vi Dân gõ cửa, bên trong vang ra tiếng điềm tĩnh của An Đức Kiện:

- Mời vào.

- Trưởng ban An, tôi đến rồi.

Tay Lục Vi Dân cầm một chiếc túi giấy, trong đó là một ít đồ thân đại chính cống trong núi của Đóa Tử Khẩu

An Đức Kiện không thích việc này, điều này hẳn biết rõ, làm không khéo còn bị ông ta lạnh nhạt. Hẳn vốn không muốn mang mấy thứ này, nhưng Chân Kính Tài đã nhắc nhở hẳn, đa lễ thì người không trách. Đáng giá hay không là một chuyện, có tâm hay không lại là một chuyện khác, có người trân trọng cái tâm này, còn về phần nó là thứ gì thì lại là chuyện khác.

- Vi Dân mới xuống có mấy ngày mà đã học kiểu này à?

An Đức Kiện đang chăm sóc cây cối ở chân tường liếc nhìn Lục Vi Dân, hơi nhíu mày, rồi lại chuyển hướng mắt về phía cỏ cây, nói một cách không mặn không nhạt.

- Trưởng ban An, tôi biết là mình tùy tiện mang thứ gì đến đều bị ngài phê bình. Thực ra mấy cái này không đáng tiền, mấy miếng đồ thân này là mọc hoang đại trên núi ở Oa Cốt chúng tôi, tôi mua ở chợ, nhờ người ta chọn giúp. Nó đại diện cho việc tôi đã đến Oa Cốt, để Trưởng ban An có thể nhớ điểm đặc sắc này của Oa Cốt chúng tôi.

Lời này của Lục Vi Dân khiến cho An Đức Kiện vui. Ông ta cũng biết Lục Vi Dân không thích trò này, Lục Vi Dân cũng biết ông ta ghét kiểu đó. Chỉ là có tấm lòng người ta thì không tiện từ chối gay gắt:

- Vi Dân, thấy mầm biết cây mọc ra sao, nhìn một đốm mà biết là con báo. Tôi thấy nếp sống ở Song Phong không thật nghiêm chỉnh đâu.

- Trưởng ban An, chiếc mũ ông chụp xuống cho này khiến tôi không gánh nổi. Bí thư Quốc Uy mà biết lí do ngài nói câu này, vậy sẽ ra sao?

Lục Vi Dân xoa tay có vẻ khó khăn.

- Được rồi, đừng có đóng kịch trước mặt tôi. Cậu bây giờ là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Quận ủy rồi, không phải là Trưởng phòng Tổng hợp văn phòng Địa ủy nữa, nói chuyện và làm việc phải chú ý thân phận và hoàn cảnh một chút. Tôi không nói ở trong nhà tôi, mà là chỉ bên ngoài, hiểu chưa?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Môn Sinh

An Đức Kiện chỉ vào chiếc ghế trong sân.

- Ngồi đi, tự rót trà, chờ tôi sửa chỗ này xong. Tối hãy ở lại ăn với tôi một bữa, vừa nãy cha vợ tôi có câu được mấy con cá chép sông Nam Hà, bảo vợ tôi về nhà mẹ đẻ một chuyến mang về, tối nay chúng ta sẽ ăn cá nướng.

Lục Vi Dân mừng thầm trong lòng. Đây vẫn là lần đầu tiên ăn cơm nhà An Đức Kiện, tuy là sau khi đến văn phòng Địa ủy làm việc, thời gian tiếp xúc với An Đức Kiện cũng nhiều, quan hệ cũng ngày càng thân thiết, nhưng đến nhà đối phương ăn cơm thì có ý nghĩa bước vào một tầng bậc khác.

- Trường ban An, vậy sao dám quấy rầy?

Lục Vi Dân cười, đến góc sân lấy cái xẻng ra quét gọn những chiếc lá cây vừa tĩa vào, vừa rót thêm trà vào chén cho An Đức Kiện, lại pha cho mình một chén hoàng nha.

- Chớ giả vờ trước mặt tôi, nhà cậu lại không phải ở đây, còn chẳng phải về Oa Cỗ ăn cơm sao? À đúng rồi, tôi nghe nói ở Oa Cỗ vấn đề trị an rất không tốt, nhất là ban đêm hay bị cướp, trộm xe, cậu có biết không?

An Đức Kiện đã sửa xong, đặt cây kéo xuống, rồi kéo ghế ra ngồi.

- Tôi cũng đã nghe cán bộ ở quận và xã, thị trấn giới thiệu, Trường ban Dư Giang cũng đặc biệt nhắc nhở tôi vấn đề này. Đây là vấn đề lớn và cấp bách mà sau khi tôi đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy sẽ phải giải quyết.

Sắc mặt Lục Vi Dân trở nên trầm tĩnh.

An Đức Kiện cũng được coi là một cán bộ nửa từ Song Phong lên, không lạ gì tình hình Song Phong. Ông ta từng đảm nhiệm chức Phó chủ tịch huyện, Phó bí thư Huyện ủy, nhưng thời gian cũng không phải quá dài. Mà sau khi ông ta rời khỏi vị trí Phó bí thư Huyện ủy quản lý kinh tế thì Lương Quốc Uy cũng trở về từ quân đội. Chỉ có điều Lương Quốc Uy đảm nhiệm chức Phó bí thư quản lý công tác Đảng và quần chúng, hai người một trước một sau, cũng chưa từng làm việc chung.

Tuy nhiên Mạnh Dư Giang và An Đức Kiện lại từng làm việc chung. Khi An Đức Kiện đảm nhiệm chức Phó chủ tịch huyện Song Phong, Mạnh Dư Giang còn ở thị trấn Song Nguyên mà bây giờ là thị trấn Thành Quan đảm nhiệm chức Phó bí thư Đảng ủy. Khi An Đức Kiện làm Phó bí thư Huyện ủy, Mạnh Dư Giang cũng đã là Phó ban Tổ chức. Sau đó Mạnh Dư Giang làm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Phó chủ tịch huyện, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tổ chức, thì An Đức Kiện cũng đã rời khỏi Song Phong đến Nam Đàm nhậm chức.

Ở huyện cũng không thiếu các lãnh đạo khác từng làm việc cùng An Đức Kiện, như Phó bí thư Chiêm Thái Chi, Phó chủ tịch huyện Cao Chí Kiệt, Trưởng ban Tuyên giáo tiền nhiệm. Chỉ có điều là rất cục quan hệ của bọn họ và An Đức Kiện như thế nào thì không phải là điều Lục Vi Dân có thể biết rõ.

Lục Vi Dân không biết trong này có gì đó sâu xa hay không, Hạ Lực Hành và An Đức Kiện mới có thể để mình xuống Song Phong nhậm chức.

- Ừ, tuy bây giờ cả nước, toàn tỉnh trên dưới đều nói lấy phát triển kinh tế làm trung tâm. Điều này không sai, nhưng cụ thể cho từng nơi thì cần phải phân tích cụ thể cho từng vấn đề cụ thể. Phải học đánh dương cầm, phân rõ nặng nhẹ, gấp hay không, còn càng phải có cái nhìn đại cục.

An Đức Kiện dựa vào ghế mây, hưởng thụ sự thanh nhàn sau ngày bận rộn, rồi híp mắt thản nhiên nói.

- Dư Giang là một đồng chí tốt, rất có trách nhiệm chính trị và ý thức đại cục, tính nguyên tắc và tính linh hoạt đều nắm rất chắc. Cậu mới đến, chưa quen tình hình, chuyện gì chưa biết có thể đến thỉnh giáo ông ta.

- Tôi hiểu rồi.

Lục Vi Dân gật đầu.

- Trưởng ban Dư Giang có rất nhiều điểm đáng để tôi học tập.

- Cậu biết là tốt rồi, nhưng cũng không cần quá câu nệ sợ bóng sợ gió, làm việc yêu cầu có tư duy và phải có kế hoạch, điều này tôi không lo cho cậu. Đầu óc cậu có nhiều ý tưởng, đến quận, xã đương nhiên là có thể thể hiện bản thân, nhưng cũng sẽ gặp không ít khó khăn cụ thể.

- Phải dựa vào bộ máy, bao gồm cả các thành viên bộ máy cấp xã, thị trấn, nhất là các lãnh đạo chủ chốt. Cần vận dụng linh hoạt quyền trong tay Bí thư Quận ủy để sắp xếp, hoạch định công việc.

- Quận ủy chỉ là một cơ quan chỉ đạo. Làm thế nào để đoàn kết đám người kia lại, khơi dậy tính tích cực của bọn họ, cái này cần phải coi trọng cách làm việc, ví dụ như...

- Làm cho bọn họ chủ động hoạt động với cậu là tâm điểm, dựa theo ý cậu để triển khai công việc, phải cho họ thấy việc giành được sự coi trọng và tín nhiệm của cậu là việc thứ nhất cần giải quyết... có mục tiêu... phối hợp tốt mối quan hệ các cơ quan chức năng của huyện, điều này cậu cần nghiên cứu kỹ càng.

- Nói trắng ra đây là khả năng điều khiển cục diện, là nghệ thuật lãnh đạo.

Tôi hi vọng cậu có thể rèn luyện ở vị trí này hai, ba năm, hiểu rõ làm thế nào trong năm nay, cũng không uổng công cậu xuống đây một phen.

Lục Vi Dân cố gắng lĩnh hội từng câu An Đức Kiện nói. Đây đều là kinh nghiệm nhiều năm tham gia chính trị của ông ta, có thể nói người không chân thành thì không được nghe.

Trong suy nghĩ của đối phương, có lẽ từ giờ phút này mình được làm môn sinh của ông ta rồi.

Trong nhà An Đức Kiện có điện thoại bàn. Hơn nữa khi địa khu Phong Châu khai thông trước thời hạn hệ thống mạng liên lạc di động tổ ong, sở Bưu điện tỉnh có cho một khoản kinh phí lớn. Họ tặng cả Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu ba mươi chiếc điện thoại di động Motorola, các lãnh đạo Địa ủy và Ủy ban nhân dân Địa khu, bao gồm cả An Đức Kiện cũng đều được trang bị điện thoại. Như vậy đại khái là sở Bưu điện tỉnh cảm ơn sự ủng hộ mạnh mẽ của Địa ủy và Ủy ban nhân dân Địa khu Phong Châu trong công tác thông tin.

Mà chịu sự kích thích từ việc này, những nhân vật số một của các bộ ngành của địa khu, Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện cũng bắt đầu dùng thứ được gọi là điện thoại di động này làm trang bị thông tin liên lạc. Mà các máy nhắn tin một thời gian trước còn thịnh hành cũng nhanh chóng được chuyển cho các cán bộ cấp phòng và phó phòng.

Mãi cho đến lúc ăn xong cơm tối, Lục Vi Dân cũng không nhận được một cuộc điện thoại nào.

Khi hẳn đi ra ngoài ngõ, đến chỗ quẹo vào thì chiếc xe Xương Hà đã sớm lẳng lặng đậu ở đó.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đây chính là cảm giác quyền lực.

Vô số người tại sao lại tham quyền lực đến vậy, quyền lực mang đến cho họ cảm giác thỏa mãn và tự tôn, đủ để vô số người say mê không thể thoát ra được.

Từ lúc Lục Vi Dân lên xe, Tiền Chính Bân liền biết mình đợi như vậy là đúng.

Tuy Lục Vi Dân tỏ vẻ không có gì, nhưng ngược lại y thì có chút cao hứng.

Tiền Chính Bân có một loại trực giác, đây gần như là một loại khảo nghiệm rất mật mờ, mà mình thì đã qua được cửa thứ nhất. Ấn tượng của Lục Vi Dân về anh ta đã có thay đổi tương đối lớn, có lẽ vận mệnh của mình sẽ vì lần chờ đợi nhìn có vẻ chẳng là gì này mà thay đổi.

- Bí thư Lục, bây giờ quay về?

- Ừ, về Quận ủy.

Lục Vi Dân không nói gì, cũng không hỏi Tiền Chính Bân đã ăn cơm chưa, chỉ dựa vào cái ghế phụ, nhắm mắt lại, bảo đối phương lái xe đi.

- Tại sao lại có thể là tôi?

Người đàn ông đầu tóc hơi rối mang vẻ mặt hoang mang khó hiểu nhìn hai người cấp trên đang nói chuyện với mình trước mặt. Suy nghĩ cả trăm lần mà vẫn chưa có lời đáp, đối với người khác thì cái bánh từ trên trời rơi xuống là chuyện tốt, nhưng đối với anh ta mà nói thì là trăm cái hỗn tạp, không nói nên vị gì.

- Sao thế, tiểu tử, hình như cậu có phần không muốn?

Ba Tử Đạt quở trách ghê gớm.

- Đây là Trưởng phòng Bào ở trước mặt Trưởng ban Mạnh và Chủ nhiệm Khúc đem hết cả vốn liếng ra mới có được. Cậu có biết bây giờ Trưởng phòng Bào còn không dám tuyên bố với bên ngoài, chính là sợ người tìm đến quá nhiều. Cũng may là Ủy viên Lục đề nghị rõ ứng cử viên giữ chức này tốt nhất là chọn từ phòng Công an huyện, nếu không đến phòng Công an chúng ta cũng không chắc cướp được nước cờ này. Hiện tại hội nghị thường vụ Huyện ủy vẫn chưa tổ chức, chỉ là một ý đồ mà thôi. Tiểu tử, sao vẻ mặt cậu lại như thế, có phải là không dám tin hay là đã vui đến váng đầu rồi?

- Không phải, Phó phòng Ba, tôi chỉ có chút không rõ, chuyện kiểu này làm sao có thể đến lượt tôi, tôi đang nghĩ...

Anh ta nuốt nước bọt nhìn chằm chằm ông chủ đang ngồi dựa lưng vào chiếc ghế lớn đằng sau bàn làm việc.

Anh ta biết mình phải nói là tuyệt đối không phải tâm phúc của ông chủ lớn, trong phòng bàn đến mức độ thân sơ với ông chủ, ít nhất còn có hai ba người đứng trước mình. Việc đến Quận ủy Oa Cổ giữ chức Phó bí thư này, sau này trở về ít nhất cũng phải làm chức Phó phòng. Chuyện tốt như vậy sao có thể đến lượt mình. Dù cho là Phó phòng Ba có nói tốt trước mặt Trưởng phòng Bào, những chuyện liên quan đến lợi ích như thế này, Phó phòng Ba không phải là nhân vật số một, có nói thế nào cũng không có cửa, tất cả đều phải do Trưởng phòng Bào quyết định.

Nói thật là Bào Vĩnh Quý cũng không muốn để Đường Quân đi. Tuy Ba Tử Đạt ra sức tiến cử Đường Quân, đưa ra một đồng lý do, nhưng Bào Vĩnh Quý vẫn không đồng ý. Chuyện tốt như vậy làm sao đến tận Đường Quân?

Chẳng qua là sau khi trao đổi ý kiến cùng Mạnh Dư Giang và Khúc Nguyên Cao, hai người đó nói rõ cho ông ta biết, trong vấn đề nhân sự này chỉ e phòng Công an huyện phải trưng cầu ý kiến của Quận ủy Oa Cổ, cũng chính là ý kiến của Lục Vi Dân.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Chuẩn Bị Nhân Lực

Bào Vĩnh Quý không thể không liên hệ với vị Ủy viên thường vụ Huyện ủy mới tới đó.

Thật ra đối phương cũng không nói gì, chỉ nói tình hình trật tự trị an Oa Cổ hiện nay bày ra trước mắt. Ứng cử viên cho chức Phó bí thư Quận ủy nói trắng ra là một thời gian tương đối dài sau này công việc chủ yếu là thúc đẩy trật tự trị an xã hội nhanh chóng có chuyển biến tốt. Người hăn cần không nói chuyện tư cách, không nói chuyện quan hệ, chỉ nói năng lực. Người do phòng Công an huyện tiến cử nhất định phải nhanh chóng đi vào công việc, phải cho Oa Cổ với gần bảy mươi nghìn dân cảm thấy tình hình trật tự trị an nhanh chóng có chuyển biến. Chiếc mũ này chụp xuống, khiến cho Bào Vĩnh Quý cũng khó giải quyết được.

Hơn nữa Lục Vi Dân cũng đề xuất rõ ràng, nếu ứng cử viên này trong thời gian dự trù hoạt động ở Quận ủy không hiệu quả, hăn sẽ đề xuất với Huyện ủy để thay người. Lời này nói ra, khiến cho Bào Vĩnh Quý buông tha ngay những ý tưởng không thực tế.

Theo như Ba Tử Đạt nói, Lục Vi Dân này đã bỏ qua một chức vị an nhàn là Trưởng ban Tuyên giáo, chủ động đến Oa Cổ xa xôi để làm một Bí thư Quận ủy, rõ ràng là muốn làm một chút thành tích. Ai không đạt được yêu cầu thì chính là trở ngại cho con đường quan lộ của hăn. Trời hăn cũng không nể mặt, cho nên lời này không phải để dọa người mà là nói được làm được.

Người có khả năng như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Phải có năng

lực, còn phải có sát khí và quyết đoán, hơn nữa tốt nhất là hiểu được tình hình trị an của Oa Cốt, có thể mau chóng làm việc. Cái này tính đi tính lại cũng chỉ có Đường Quân là thích hợp nhất. Hơn nữa lúc trước Ba Tử Đạt dốc sức tiến cử và biểu hiện của Đường Quân trong vụ án Chu Minh Khuê cũng tạm được, cho nên cái bánh này mới rơi đến miệng Đường Quân.

- Cậu cân nhắc cái gì? Cái gì mà phiền đến mức cậu phải cân nhắc?

Bào Vĩnh Quý tức giận, ngắt lời đối phương nói.

- Chuyện này hiện giờ tuy chưa hoàn toàn xác định, nhưng Lục Vi Dân về cơ bản đã đồng ý, có lẽ ở Huyện ủy cũng không có vấn đề gì. Xem ra ấn tượng của cậu trong mắt hắn cũng không tệ, Ba Tử cũng giúp nói tốt về cậu không ít trước mặt hắn.

Dừng lại một chút, dường như Bào Vĩnh Quý cân nhắc một lúc mới nói:

- Tôi không nhiều lời vô nghĩa nữa. Tình hình Oa Cốt cậu còn rõ hơn tôi, tình hình trộm cướp trên hai tỉnh lộ rất gay gắt, nhất là tỉnh lộ 3 cũ, gần đây là tỉnh lộ 7 cũng có dấu hiệu rõ hơn.

- Mạch Tử Huy đã đến Oa Cốt nửa năm, đã khá quen với tình hình ở đó, nhưng chiến công vẫn chưa có. Lúc này coi như một cơ hội. Trừ cậu đến đảm nhiệm chức Phó bí thư Quận ủy ra, phòng chuẩn bị cũng tiến hành điều chỉnh bổ sung cho lực lượng đồn Công an Oa Cốt. Nhóm sinh viên trường cảnh sát mới tới và lính chuyển nghề đều đến đồn Oa Cốt, hơn nữa điều chỉnh tiền kỳ, xem chừng lực lượng cũng phù hợp. Bên này phòng cũng tạm thời không miễn đi chức Đội trưởng đội cảnh sát Hình sự của cậu, để ông Tưởng phụ trách chủ trì công tác. Hai người phối hợp với nhau, cũng dễ dàng phối hợp với công việc của cậu...

Người đàn ông đó cũng biết bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ khác.

Miếng bánh rơi trên đầu mình rồi nhưng bánh có biến thành gạch hay không, còn phải xem biểu hiện và vận may của mình trong thời gian tới. Có khi chỉ biểu hiện tốt cũng chưa chắc đã thành, còn phải có vận may, giống như phá án vậy.

- Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ có một câu, cậu và Mạch Tử Huy phải thể hiện bản lĩnh của công an chúng ta. Hai năm trước thì không nói, nhưng từ bây giờ cậu đến Oa Cố, vậy thì phải làm cho tình hình trị an ở đó có chuyển biến mang tính căn bản cho tôi. Tôi không đặt mốc thời gian cho cậu, chính cậu tự xem để làm. Nếu cần người, phòng ủng hộ mạnh mẽ. Cần kinh phí, vậy thì phải xem quyền phát ngôn của Phó bí thư Oa Cố là cậu ở Quận ủy Oa Cố có giá trị hay không. Mà giá trị cũng cần phải dựa vào biểu hiện của cậu để giành được!

Bước từ văn phòng của Bào Vĩnh Quý ra, người đàn ông thực sự không kìm nổi giữ Ba Tử Đạt lại để hỏi rõ ràng.

- Phó phòng Ba, ngài có thể nói thật lòng cho tôi biết cái bánh này bên trong có móc câu không?

- Đường Quân ơi là Đường Quân, cậu sao lại kém cỏi như vậy?

Nghe đối phương nói như vậy, Ba Tử Đạt liền nổi giận nói.

- Người khác âm mưu để có được vị trí này, cậu lại nhìn trước ngó sau, chần chừ, sợ này sợ kia, có giống Đội trưởng đội cảnh sát Hình sự hay không? Như cậu thế này mà Trưởng phòng Bào còn cho cậu đi phá bế tắc cục diện Oa Cố, giành lại thể diện cho phòng chúng ta. Tôi thấy cậu nên sớm về nhà trông con đi thôi.

- Ha ha, Phó phòng Ba, tôi đây làm án mật đến chết vẫn thấy vui, nhưng ngài muốn để tôi làm Phó bí thư Quận ủy, tôi cảm thấy thực ra trong lòng

không chắc chắn, chưa từng làm việc kiểu này.

Giữ Ba Tử Đạt ngay trong hành lang không tha, Quân Đường thật sự có phần không yên tâm.

- Phó phòng Ba, ngài phải nói rõ cho tôi. Đến Oa Cố phá án thì không thành vấn đề, nhưng làm Phó bí thư Quận ủy gì đó thì còn phải làm cho người khác vừa lòng. Như vậy thì lòng tôi không chắc chắn.

Ba Tử Đạt mỉm cười, vỗ vai đối phương đầy thâm ý nói:

- Ai cũng không phải tự nhiên làm được. Trước khi cậu làm đội trưởng liệu có dám nói sẽ làm êm xuôi công việc của cả đội không? Làm Phó bí thư Quận ủy chứ không phải là làm Phó bí thư Tỉnh ủy, cậu lo như vậy làm gì? Cậu xem Lục Vi Dân kia mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, tuy mới làm việc được hai năm nhưng đã làm Bí thư Quận ủy một cách thành thực. Còn cậu, phá án giết người cũng không ít, có chút chuyện mà cậu đã sợ thế, cậu chỉ kém vậy thôi sao?

Bị Ba Tử Đạt kích, Đường Quân lại thấy bình tĩnh được. Nghĩ cũng đúng, có trường hợp nào là mình chưa thấy, cứ coi như thực sự không làm được thì cùng lắm ông ta cũng trở về phòng Công an mà thôi, chuyện có gì to tát chứ?

- Thôi được, Phó phòng Ba, xem như tôi đã lên thuyền rồi. Đúng rồi, tôi cảm thấy quan hệ giữa ngài và Lục Vi Dân hình như không tệ, người đó thế nào? Ngoài ra tôi đi chuyến này giống như đi làm trợ thủ cho hắn, người này có dễ làm việc cùng không, có yêu cầu đặc biệt gì không? Nếu trong phòng đã định là tôi đi thì dù sao tôi cũng phải làm tốt công việc đó, không để cho bên ngoài coi thường phòng Công an chúng ta.

Nghe thấy Đường Quân nói như vậy, Ba Tử Đạt đổi giận thành vui:

- Cái này gần được rồi, phải có khí thế chứ. Lục Vi Dân cũng không có gì,

cậu tiếp xúc nhiều là biết. Tối này nếu không có chuyện gì tôi sẽ kéo hẳn cùng đi ăn cơm, coi như gặp mặt không chính thức vậy!

Bận rộn hết một ngày, vậy mà đã qua sáu giờ, trời đã tối dần. Vào tháng mười hai trời tối càng ngày càng nhanh, qua năm giờ phải đã phải bật đèn, nếu không trong phòng làm việc sẽ không thể làm việc được. Lục Vi Dân bước ra khỏi văn phòng, nhìn phòng làm việc đối diện của Đường Quân. Cửa vẫn đóng chặt, người này đến Quận ủy chưa đến một tuần, về cơ bản chính là lấy đồn công an làm nhà. Gã gần như quên chính gã là Phó bí thư Quận ủy Oa Cổ, mà không phải là Trưởng đồn Công an.

Mình đã mở một đường cho anh ta, bảo anh ta công việc chính sắp tới chính là hoàn toàn xoay chuyển tình thế số án trộm cướp trên hai tỉnh lộ tăng cao, đánh sạch phần tà khí không hay ho này. Bất kể y nghĩ cách gì, cũng không cần biết phải bỏ ra cái giá là bao nhiêu, nhân lực, vật lực, tài chính hẳn đều cố gắng đáp ứng. Có Thượng Phương bảo kiếm này, người này đúng là đến trụ sở Quận ủy cũng khó thấy đặt chân đến một bước, gần như là đã sống luôn trong đồn công an. Đương nhiên cũng đã bắt đầu có vài động tác rồi.

Nghĩ đến đây, Lục Vi Vân cũng có chút đau đầu.

Băng đóng dày ba thước, không phải do chỉ một ngày lạnh. Muốn hoàn toàn giải quyết xong triệt để những kẻ yêu ma phát tài nhờ việc trộm cướp trên hai con đường tỉnh lộ không dễ dàng như vậy. Nó không chỉ dính tới người Oa Cổ bên này, mà còn là có đất Lạc Khâu bên kia. Dựa theo phân tích, phán đoán của đội Đường Quân, đây ít nhất là có ba đội khá lớn trở lên gây án, thành viên liên quan đến vài xã, thị trấn của Oa Cổ và bên Lạc Khâu kia. Làm không tốt bên trong bọn này sẽ còn chia bầy ra nhỏ hơn.

Đây cũng được coi như là cái nghiệt mà Chu Minh Khuê đã tạo ra. Hơn hai năm trước Trưởng đồn Công an Oa Cổ tiên nhiệm vì việc chuyển hộ khẩu sang phi nông nghiệp không làm theo ý đồ của Chu Minh Khuê, cho nên Chu

Minh Khuê lần lượt cắt bớt khoản chi cho dân phòng đồn công an.

Những khoản chi này vốn dĩ là phí dân phòng trị an của các xã, thị trấn nộp lên, nhưng lại bị Quận ủy giữ lại, dùng cho nó. Mà đội dân phòng đồn công an bị mất đi nguồn này, cũng chỉ có thể đối diện với kết quả là giải tán.

Đội dân phòng trước kia vốn có biên chế hơn mười người trở thành chỉ có mỗi hai ba người. Mà chỉ trông cậy dựa vào sáu bảy cảnh sát của đồn công an này, việc phòng và khống chế trật tự trị an xã hội cũng nhanh chóng suy yếu đi. Vốn dĩ dọc tuyến tỉnh lộ này đã có những nhân vật không chịu an phận có truyền thống chỉ kiếm ăn sẵn, cũng bắt đầu ló đầu ra. Hơn nữa trong thời gian hơn một năm gần gũi đã trở thành không khí chung.

Mà ảnh hưởng kiểu thay đổi này mang lại cũng nhìn thấy rõ ràng, Song Phong trở thành khu trọng điểm chấn chỉnh trị an hỗn loạn của quốc lộ toàn tỉnh, bị sở Công an tỉnh đưa vào diện chấn chỉnh.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Ý Tưởng Về Khu Chợ Chuyên Ngành

Nhưng một năm nay chưa đạt hiệu quả tốt, thiếu Đảng ủy chính quyền địa phương dốc lực ủng hộ, chỉ dựa vào lực lượng công an hiển nhiên không thể trị tận gốc. Tuy rằng cũng bắt được vài nghi phạm, nhưng thứ nhất là những kẻ cầm đầu chủ yếu vẫn chưa sa lưới, hai là những vụ án trộm cướp vẫn xảy ra với mật độ cao. Nhất là ở hai đoạn đường núi Đại Lương Cối và Nhị Lương Cối, những vụ trộm cướp nhắm vào xe vận tải vẫn đang hết sức nổi cộm. Gần như từng tuần đồn Công an Oa Cối đều nhận được hai ba báo án của lái xe qua đây, trong đó trên cơ bản đều là lái xe vận tải đường dài từ nơi khác đến.

Câu hỏi đầu tiên bày ra trước mặt Lục Vi Dân chính là phải giải quyết triệt để u nhọt này. Mà đây cũng là cơ sở để kinh tế Oa Cối phát triển, mà mấy hạng mục công tác khác trong lòng Lục Vi Dân cũng có một số suy nghĩ. Hiện tại cần phải xem sau khi phát pháo này khai hỏa, thuận nước đẩy thuyền để thúc đẩy mấy hạng mục công việc khác.

Chương Minh Tuyền khoảng thời gian này cũng hoạt động mạnh, cùng Lục Vi Dân xuống các xã, thị trấn điều tra, xem xét tình hình. Trong mười ngày xuống bốn xã, thị trấn cơ bản một lượt, tình hình cơ bản cũng nắm được. Dùng lời Lục Vi Dân mà nói, anh đến tình hình cơ bản và đặc điểm của mấy xã, thị trấn còn nắm không xong, làm sao lập kế hoạch phát triển cho năm sau?

Chủ đề lấy xây dựng kinh tế làm trọng tâm đã được xác định rõ là công tác trọng tâm của các cấp Đảng ủy chính quyền trong một khoảng thời gian tương đối dài sau này. Bất kỳ công việc gì cũng đều phải xoay quanh công

tác trọng tâm này để triển khai. Ở điểm này Lục Vi Dân cũng đề xuất rõ ràng ở hội nghị Quận ủy mở rộng, yêu cầu lãnh đạo chủ chốt của các xã, thị trấn phải kết hợp với đặc điểm của các xã, thị trấn của mình, nghiêm túc suy xét đường hướng phát triển của xã, thị trấn. Không được tham vọng viễn vông, cũng không được theo trào lưu, phải xuất phát từ tình hình thực tế của vùng.

Đây cũng là câu hỏi thứ nhất Lục Vi Dân đưa ra cho bộ máy Đảng ủy các xã, thị trấn. Câu hỏi phát triển kinh tế này làm thế nào để thực hiện mang tính thao tác và thiết thực.

Hai hướng đều phải nắm được, hai tay đều phải cứng rắn, đây là mục tiêu Lục Vi Dân xác định cho mình khi đến Oa Cối làm việc.

Công tác kinh tế là công tác trọng tâm dài hạn, mà vấn đề trị an xã hội lại đang là vấn đề khó khăn vô cùng cấp bách. Phá được bế tắc trị an xã hội này, có thể tạo được nền tảng tốt cho bước khởi động phát triển kinh tế tiếp theo. Mà giải quyết vấn đề trị an xã hội phần nhiều là giao cho mấy người Đường Quân. Quận ủy cung cấp sức người, tài chính, vật lực để bảo đảm cho họ, mình và Chương Minh Tuyên lại dồn tâm sức vào việc chuẩn bị công tác giai đoạn tiền kỳ.

- Bí thư Lục, tài liệu ngài cần đều đã thu thập, sắp xếp xong, mời ngài xem.

Nhìn thấy Lục Vi Dân bước tới cửa, tiểu Bành làm việc ở văn phòng Quận ủy khẩn trương bước tới.

- Tốt, đặt lên bàn đi, lát nữa tôi sẽ xem, còn chưa về sao?

Lục Vi Dân nhìn thoáng qua người thanh niên do Ủy ban nhân dân xã Đóa Tử Khẩu điều động tới. Anh ta vốn là nhân viên biên chế của trạm Nông nghiệp xã Đóa Tử Khẩu, là học sinh tốt nghiệp trường trung học chuyên

nghiệp Nông Quảng, được tạm điều đến văn phòng Quận ủy, giờ đã làm được ba năm. Đó là một người rất đáng tin.

- Ngài cũng chưa về mà. Tôi cũng vừa mới chỉnh xong thứ đó, sợ ngài cần gấp.

Bành Nguyên Quốc không phải là nịnh nọt gì, nhưng phong cách của vị Bí thư Lục đến sau này thực sự là không hề giống với phong cách của Bí thư tiền nhiệm.

Bí thư Chu trước kia mỗi tuần đều không về thị trấn, nhưng đều là buổi sáng ở trong Quận ủy, chiều không thấy bóng dáng đâu nữa, buổi tối càng không biết là ở đâu. Nhưng vị Bí thư Lục này thì buổi sáng sớm đã xuống xã, thị trấn, buổi chiều ở phòng làm việc xử lý công việc, buổi tối ở lại trong Quận ủy, rất có vẻ là lấy phòng làm việc làm nhà. Hai người này so sánh rõ ràng là đối lập nhau một trời một vực.

Người này đều là tự giác. Chu Minh Khuê buổi chiều không tới làm, bên trong Quận ủy buổi chiều nay tự nhiên cũng buông lỏng. Việc chấm công kỷ luật cũng thành ra nói suông. Giờ Lục Vi Dân mới tới, không khí này lập tức thay đổi. Chỉ sợ Bí thư Quận ủy này bỗng chốc nhớ ra gọi đến, vận may anh không tốt thì trước đó năm phút vừa đi đâu thì cũng phải đến gặp. Nếu gặp phải một lần như vậy chắc ấn tượng của anh sẽ chẳng ra sao.

- Ủ, sớm làm kế hoạch để tính sớm, không xác định rõ tình hình thì sao có thể vạch ra kế hoạch?

Lục Vi Dân nói.

- Bí thư Lục, tôi thấy ngài cần những số liệu này, đều là tình hình trông được liệu của các xã, thị trấn mấy năm gần đây. Ngài cảm thấy hứng thú với điều này?

Bành Nguyên Quốc do dự một chút rồi mới nói.

- Ở, sao, tiểu Bành, cậu cũng là xuất thân từ công ta nông nghiệp, cậu thấy quận chúng ta phát triển trồng dược liệu có ưu thế không?

Lục Vi Dân nhạy cảm mà cảm nhận thấy điểm này, xoay người lại cười hỏi. Hẳn cũng muốn thử người thanh niên trên thực tế đảm đương chức Chánh văn phòng Quận ủy này một chút.

- Bí thư Lục, cái này nên nói sao đây? Tôi tham gia công tác cũng đã sáu, bảy năm rồi. Nhớ lúc tôi vừa mới tham gia công tác, chắc là năm 85, 86, mấy xã, thị trấn trong quận gieo trồng dược liệu lúc đó hẳn là huy hoàng nhất. Quy mô gieo trồng lớn nhất, diện tích, chủng loại trồng cùng với tiếng tăm đều tương đối lớn. Huyện khác, vùng khác, thậm chí tỉnh khác kinh doanh dược liệu đều đến nơi này thu mua. Mấy khách sạn trên thị trấn về cơ bản đều có những người tới đây thu mua dược liệu, còn có các nhân viên nghiệp vụ của công ty dược liệu thuộc Đông y tới thường trực ở lại. Nhưng giá cả thuốc dao động thật sự quá lớn, trong khoảng một hai năm giá cả có thể khác gấp bội, Các hộ gia đình trồng dược liệu chịu không nổi sự hành hạ như thế, từ sau năm 88 bắt đầu xuống dốc. Hiện tại diện tích trồng dược liệu chỉ chưa bằng một phần ba thời kỳ hưng thịnh?

Bành Nguyên Quốc thấy Lục Vi Dân có ý hỏi đến, cũng không khách sáo nữa:

- Đây lại không phải là chỉ có Oa Cố chúng ta như vậy. Một số khu vực lân cận so với chúng ta cũng không khác nhiều. Bị khí hậu này ảnh hưởng, trồng xong không có người cần hoặc bán không được giá, hộ trồng dược liệu lại không có con đường gì, toàn nhờ vào các nhà buôn dược liệu nơi khác đến thu mua. Vậy là giá cả đều là do họ đưa ra, buộc người ta phải chịu. Ngài muốn tự mình đi tìm nguồn tiêu thụ, sức khỏe, kinh nghiệm, con đường đều không có. Cũng có mấy người bản địa khởi đầu kinh doanh ngành này sớm

nhất là còn sống được, công việc làm ăn được mở rộng. Có điều người ta không còn bị hạn chế ở đây nữa, đều hướng ra bên ngoài mà đi, cũng không giúp đỡ gì với chúng ta bên này. Tôi cảm thấy việc trồng trọt này bàn đến điều kiện tự nhiên và điều kiện truyền thống thì không còn gì phải nói. Nhưng mấu chốt ở chỗ tình hình thị trường lại không kiểm soát được, thông tin nguồn tiêu thụ không thông suốt, đây là điểm mấu chốt kìm hãm chúng ta.

Lục Vi Dân gật đầu, Bành Nguyên Quốc này cũng coi là thấy được chính xác:

- Vậy cậu cảm thấy chúng ta nên làm sao để thoát khỏi cục diện này?

Bành Nguyên Quốc chần chừ một chút:

- Nếu vùng lân cận có một khu chợ chuyên về dược liệu có thể sẽ đỡ hơn một chút. Chứ ít có khu chợ chuyên riêng, tin tức cũng càng được nắm bắt nhanh, dung lượng của thị trường cũng có sự đảm bảo. Sẽ không đến mức để hộ trồng dược liệu rơi vào cảnh mất cả chì lẫn chài.

Trong lòng Lục Vi Dân âm thầm ngợi khen, không ngờ Bành Nguyên Quốc cũng có thể nhìn ra điểm này. Hẳn thấy có vẻ Quận ủy Oa Cố này cũng không hoàn toàn đều là một đám đàn độn không có lý tưởng.

- Khu chợ chuyên ngành dược liệu?

Lục Vi Dân trầm ngâm hỏi.

- Các huyện lân cận của chúng ta có không?

- Không có, cả địa khu này đều không có. Có nhưng chẳng qua cũng giống như khu chợ nhỏ của thị trấn Oa Cố chúng ta, có chừng hai ba mươi hộ kinh doanh. Huyện Lạc Khâu cũng có một nơi so với Oa Cố chúng ta cũng lớn hơn không bao nhiêu, hoàn toàn là hai khái niệm khác với khu chợ

chuyên ngành.

Bành Nguyên Quốc lắc đầu.

- Vậy cậu thấy Oa Cỗ chúng ta có khả năng làm một khu chợ chuyên về dược liệu không?

Lục Vi Dân mỉm cười nhắc nhở.

- Oa Cỗ chúng ta?

Bành Nguyên Quốc kinh ngạc, theo bản năng lắc đầu liên tục.

- Điều này sao có thể được? Nơi này chúng ta đâu có điều kiện gì? Trong huyện cũng không có điều kiện này, Oa Cỗ của chúng ta sao có thể có khả năng?

- Oa Cỗ sao không được chứ?

Lục Vi Dân cười hỏi lại.

- Điều kiện của khu chợ chuyên về dược liệu có những điểm nào? Và so với huyện, Oa Cỗ chúng ta không có ưu thế nào, lại có bất lợi nào?

Trong lúc chần động, Bành Nguyên Quốc sau một lúc lâu không lên tiếng, hiển nhiên là chưa từng suy nghĩ về vấn đề này.

- Khu chợ chuyên về dược liệu chưa chắc phải nhất định là xây dựng trong thành phố. Mà sức hấp dẫn của thành phố đối với khu chợ dược liệu cũng bì không kịp một số nơi khác có điều kiện càng thích hợp hơn.

Lục Vi Dân tiến thêm một bước nói.

- Khu chợ chuyên về dược liệu có những yêu cầu gì? Gần khu sản xuất

hoặc khu tiêu thụ, giao thông thuận tiện. Mà cần phải có một nhân tố càng quan trọng hơn, đó là cần có truyền thống lịch sử của trung tâm khu giao dịch. Điểm này rất quan trọng, mà mấy phương diện này ngoại trừ không phải là khu tiêu thụ ra, Oa Cỗ chúng ta đều có tất!

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Tiến Hành Đồng Bộ

Bành Nguyên Quốc không kìm nổi nuốt nước bọt, trơ mắt nhìn đối phương nói:

- Bí thư Lục, ngài nói Oa Cỗ chúng ta có sẵn điều kiện làm khu chợ giao dịch dược liệu Đông y chuyên nghiệp này?

- Không phải có sẵn, mà được thiên nhiên ưu đãi!

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

- Vùng núi xung quanh bồn địa Oa Cỗ chúng ta là nơi sản sinh ra những đồ trọng, quả dành dành đại chính cống. Mà đan bì, đan sâm, hoàng bách, bạch thuật của mấy xã, thị trấn gieo trồng tương đối có quy mô và truyền thống. Còn hậu phác của Thái Hòa ở phía Đông chúng ta có tiếng gần xa, mà Lạc Khâu, Phố Lĩnh, Khúc Giang lân cận của chúng ta cũng có truyền thống gieo trồng dược liệu. Chấp xác của Phố Lĩnh, phục linh của Lạc Khâu, kim ngân của Khúc Giang sản lượng đều không nhỏ. Mà Oa Cỗ của chúng ta lại nằm đúng vị trí trung tâm, từ cuối đời Thanh đến nay nơi này liền thì có chút tiếng là nơi tập kết hàng dược liệu.

Ánh mắt Bành Nguyên Quốc nhìn Lục Vi Dân có chút thay đổi. Anh ta không ngờ vị Bí thư Quận ủy này chưa đến được mấy ngày, lại hiểu rõ như vậy về tình hình của Oa Cỗ và khu vực xung quanh. Điều này hiển nhiên không phải là suy nghĩ nhất thời, mà là đã sớm phần nào có sự cân nhắc suy nghĩ.

- Oa Cỗ của chúng ta có ưu thế càng lớn là .....

Lục Vi Dân chưa nói ra, đã bị Bành Nguyên Quốc cướp lời:

- Là ưu thế về giao thông! Tỉnh lộ 315 và 217 giao cắt nhau, phía Tây tiếp giáp Lạc Khâu, Nam thông ra Khúc Giang , Bắc thông đến Phố Lĩnh, phía Đông chính là Song Phong. Ưu thế giao thông này địa phương khác không thể sánh bằng.

- Ủ, ưu thế của đầu mối giao thông then chốt này hiện tại hình như vẫn chưa được thể hiện ra, nhưng tôi nghĩ chỉ bởi vì ở đây chưa hình thành khu chợ chuyên ngành mà thôi. Mà một khi khu chợ này thật sự có khả năng làm được, vậy thì ưu thế về giao thông nhanh chóng hiện ra.

Lục Vi Dân mở máy nói, cũng không giấu gì.

- Mà truyền thống tập kết và phân phối dược liệu của Oa Cỗ chúng ta hình thành từ xưa đến nay cũng là một nhân tố then chốt. Tôi đã tìm hiểu rồi, trên thị trấn Oa Cỗ của chúng ta, hàng năm số tiểu thương tham gia giao dịch thu mua dược liệu hàng năm đều có đến mấy chục người. Hơn nữa cũng có không ít người ra tỉnh, thậm chí là ngoài tỉnh hành nghề này. Trong đó không thiếu những người rất có danh tiếng trong ngành. Tôi nghĩ ưu thế này càng là điều các nơi khác không thể thay thế và học theo.

Bành Nguyên Quốc hiển nhiên không phải là loại tùy tiện bị thuyết phục. Tuy rằng y cũng đồng tình về những ưu thế mà Lục Vi Dân nói. ...Nhưng y cũng không cho rằng như vậy thì Oa Cỗ có đủ điều kiện để mở khu chợ chuyên ngành dược liệu Đông y. Phải biết rằng khu chợ chuyên dược liệu Đông y này không phải muốn xây dựng liền xây dựng được, càng không phải anh xây xong rồi lập tức thương khách cả nước cả tỉnh tập hợp đến nơi này. Các yếu tố hạn chế cụ thể trong chuyện này còn nhiều.

- Bí thư Lục ... Tôi thừa nhận những ưu thế ngài nói này là điểm mạnh của Oa Cổ chúng ta, nhưng Oa Cổ dựa vào những điều này là có thể làm khu chợ chuyên ngành sao?

Bành Nguyên Quốc vừa lắc đầu vừa đẩy gọng kính nói.

- Chúng ta mấy năm nay trồng dược liệu đã không còn rậm rộ như xưa. Nếu muốn khôi phục thời kỳ cực thịnh của ngày xưa mà chỉ dựa vào đưa ra mệnh lệnh thì không được, còn cần thị trường quyết định. Hơn nữa việc này cũng cần một quá trình, thứ nhất là: ưu thế giao thông từ trên bản đồ thoát nhìn rất ưu đãi, nhưng ngài đã thấy hiện trạng nơi này của chúng ta... một khi họp chợ, người dân làm tắc hai tỉnh lộ chật như nêm, con kiến bò qua không lọt. Buổi tối tỉnh lộ 315 thường xuyên xảy ra những vụ án trộm cướp, đến rất nhiều lái xe từ nơi khác thà rằng đi đường vòng xa cũng không đi qua Oa Cổ chúng ta. Câu này chắc ngài cũng từng nghe. Thứ hai là: về phần truyền thống mà ngài nói, quả thực có không ít người Oa Cổ kinh doanh dược liệu ở bên ngoài, bọn họ ở bên ngoài cũng làm ăn khá, nhưng không có nghĩa là bọn họ bằng lòng quay trở về làm... Người làm ăn cầu tài lộc, bọn họ muốn kiếm tiền, vì kiếm tiền mà bọn họ có thể phiêu dạt mọi nơi. Làm ăn không ra tiền, thì ngài có tới tận cửa cầu xin họ, họ cũng sẽ không làm.

Lục Vi Dân mỉm cười. Thật không ngờ trong Quận ủy Oa Cổ cũng vẫn còn một số người tài. Chí ít thì Bành Nguyên Quốc này suy xét tình hình, phân tích vấn đề cũng mạch lạc, có lý, hơn nữa cũng dám nói thẳng.

- Tiếp tục đi, nói rất có lý, tôi thấy cậu còn có lời chưa nói đấy.

Lục Vi Dân khích lệ.

- Ủm, muốn làm một khu chợ chuyên về dược liệu, việc này liên quan đến việc đầu tư tương đối lớn... từ việc dùng đất đến việc xây dựng, lại nữa là thu hút đầu tư. Đây là một công trình hệ thống tổng hợp tương đối lớn, ai đến đầu

tư để làm? Sợ là có dùng sức của toàn huyện cũng chưa chắc có thể làm được?

Bành Nguyên Quốc thấy tâm tình Lục Vi Dân dường như không tệ, cũng liền đánh bạo nói.

- Phiêu lưu lớn như vậy, coi như là Bí thư Lục làm, trong huyện cũng không dám làm... nên cách nghĩ của ngài này nhìn như rất tốt,...

- Nhưng chỉ là một lâu đài trên không không thực tế? Hoa trong kính, trăng trong nước?

Lục Vi Dân bật cười ha hả.

Bành Nguyên Quốc cũng ngượng ngùng mỉm cười. Y mới nhận thấy hình như mình đã nói quá, là dội cho đối phương một gáo nước lạnh.

- Mấy lý do cậu nói đều khá có lý, nó cũng cần chúng ta phải làm nhiều công việc. Về phần điều cuối cùng, cậu không phải cũng nói rồi, chỉ cần công việc kinh doanh buôn bán kiếm được tiền thì tự nhiên có người tới làm. Mà làm ăn buôn bán thì phải nói là có phiêu lưu, mạo hiểm. Đợi chính quyền đầu tư làm khu chợ chuyên ngành này là không thích hợp, cái này chính là cần chúng ta đi tìm nhà đầu tư tinh mắt để tới làm. Đối với việc này tôi rất có lòng tin.

- Bí thư Lục, độ khó của việc này chỉ e là không phải ở mức thường. Nếu như tôi là nhà đầu tư, chắc chắn sẽ không lựa chọn Oa Cổ để xây dựng khu chợ chuyên về dược liệu Đông y này, vậy gần như là cầm tiền ném ra ngoài cửa sổ.

Bành Nguyên Quốc thật sự không nhịn nổi, lại dội cho Lục Vi Dân một gáo, Hả cười không nói, với tình hình trước mắt mà nói, chắc chắn không có người nào tới mạo hiểm. Nhưng khi vấn đề giao thông và trị an xã hội được

giải quyết, nếu có thể liên hệ thành công tới những người từ Oa Cổ ra bên ngoài kinh doanh - những người làm ngành kinh doanh dược liệu đó, có lẽ điều này không còn là một mơ ước.

Đường Quân đã ở lại trong đồn công an được mười ngày.

Đến Quận ủy Oa Cổ, ngoại trừ việc bỏ ra thời gian hai ngày theo Lục Vi Dân chạy qua bốn xã, thị trấn cho quen mặt một chút, biết được chút ít về nhân vật số một, số hai của các xã, thị trấn và lãnh đạo quản lý công tác chính trị pháp luật cùng những công an ra, sức lực chủ yếu của y dồn vào việc làm thế nào để giải quyết nhiệm vụ mà Lục Vi Dân giao cho.

Đối với hạng mục công việc này Đường Quân không xa lạ gì. Trên tỉnh lộ 315, một năm có mấy chục vụ án, những vụ này không ít đều phải trình báo lên đội Cảnh sát Hình sự. Chính thời gian y đến Oa Cổ năm vùng cũng không ít, nhưng luôn bị tình hình này kia vây lấy, không thể thực sự yên lòng lại mà làm những vụ án này. Hiện tại cuối cùng cũng có thể yên tâm làm chuyện này rồi.

Nói thật Đường Quân thật lòng có chút cảm tạ sự rộng rãi của Lục Vi Dân. Ngoại trừ mấy ngày đầu đến đưa mình đi một vòng ra, thời gian khác cũng không quản mình. Đương nhiên nhiệm vụ cũng chỉ có một, đó chính là trấn áp triệt để những vụ án trộm cướp trên hai tỉnh lộ, phải giải quyết hoàn toàn những kẻ dựa vào hai con đường này để kiếm lợi.

Trước đây Đường Quân cũng có tiếp xúc qua những vụ án tương tự vậy. Mà Trưởng đồn Công an đương nhiệm Mạch Tử Huy cũng là nhân vật bước ra từ đội Cảnh sát Hình sự, tuổi cũng xấp xỉ mình, từng hợp tác cùng mình vài lần trong các vụ án, cũng khá hiểu biết lẫn nhau. Chẳng qua Mạch Tử Huy rời khỏi đội tới đồn công an, từ từ trưởng thành ở nơi này, mà mình lại là ở trong đội, từng bước một đi lên vị trí đội trưởng.

Mạch Tử Huy cũng đã nhịn từ lâu. Ở vị trí Trưởng đồn này hơn nửa năm, hầu như mỗi một lần đến phòng Công an họp đều phải tới gặp Trưởng phòng và Chính ủy phân công quản lý hình sự để đọc thuộc. Trên hai tỉnh lộ này, nhất là tỉnh lộ 315, các vụ án xảy ra liên miên. Tuy y cũng phá được mấy vụ, cũng đã bắt mấy người vào trại giam, nhưng cũng không có cách nào thực sự ngăn chặn tình hình án xảy ra liên tiếp này.

Cá lớn thì không bắt được, điểm này Mạch Tử Huy cũng rõ. Cho nên lần này khi Bí thư Quận ủy mới nhậm chức, còn đưa một người mới mấy ngày trước còn là Đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự Đường Quân cùng đến đồn công an điều tra nghiên cứu, y không kìm nổi mình, muốn dốc sức lật lại thế cờ. Y muốn khiến các Bí thư ở quận và các xã, thị trấn mở mang tầm mắt, để biết phòng Công an rốt cuộc có phải là phòng Lương thực hay không.

Đường Quân lại đem hồ sơ vụ án lật ra nghiên cứu kỹ một lượt, những tập hồ sơ vụ án này đều là từ tòa án mượn tới. Chúng đúng là mấy vụ án mà một thời gian trước đội Cảnh sát Hình sự và bọn Mạch Tử Huy đã xử lý. Tuy rằng tội phạm đều đã nhận tội và bị xử lý, nhưng trong đó vẫn còn một số chỗ khả nghi. Ví dụ như đồng phạm của bọn họ, cùng với những kẻ khác kiếm ăn bằng cách lợi dụng đoạn đường này.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Ra Tay

- Anh Mạch, phần tài liệu này hỏi chưa đủ. Người này nói lúc ấy là bốn người tham gia gây án, nhưng sau đó lại sửa lời khai nói ba người. Nhưng giai đoạn trước, căn cứ vào lời khai của chính gã, về cơ bản đều là bốn người chia nhau làm. Tập tài liệu thứ hai này chỉ ghi có ba người, ai đang phụ trách nhận hàng hóa, chi tiết này có chút không khớp. Mặt khác bốn chiếc tivi 18 inches, ba người làm sao mang đi nổi. Vì sao không phải là ba chiếc, cũng không phải năm chiếc. Điểm này có chút kỳ lạ, chỉ sợ còn phải đem người này ra thẩm vấn kỹ thêm nữa.

- Không cần xem, tình huống này tôi cũng biết có chuyện mờ ám bên trong. Mấu chốt là người này miệng gan răng thép, trừ lúc đầu tiên không kịp phản ứng ói ra mấy lời nói thật, lúc sau về cơ bản đều phủ nhận tình tiết này, kiên quyết không thừa nhận. Y chỉ nói mình nói nhầm, anh lại có thể làm gì?

Mạch Tử Huy thở dài.

- Tôi cảm thấy chuyện này vẫn có thể làm. Giai đoạn tạm giam để thẩm tra và bắt là hai khái niệm, hiện tại lại bước vào giai đoạn khởi tố. Tôi xem chừng tâm tính người này chưa chắc cứng rắn tới mức đến sở tạm giam để thẩm tra mà còn thản nhiên như vậy. Làm không tốt thì lợi dụng tâm trạng của gã để moi dấu vết, có lẽ còn có chút thu hoạch.

Đường Quân trầm ngâm một chút mới nói.

- Ngựa chết phải coi như ngựa sống để chữa trị, dù sao cũng phải thử một chút mới biết được. Chẳng lẽ anh còn có thể trông chờ người của tòa án có

thể thăm tra được điều gì thêm ở trên pháp đình sao? Vẫn phải dựa vào bản thân chúng ta thôi.

- Ủ, vậy thử xem. Vị Bí thư Lục này thúc giục gấp thật, tôi thấy anh thường xuyên gọi điện cho hãn báo cáo. Sao vậy, sợ hãn như vậy sao?

Mạch Tử Huy tiện tay cởi cúc áo trước ngực của bộ đồng phục cảnh sát.

- Không phải vấn đề sợ hay không sợ, chúng ta phải không làm người dân thất vọng chứ? Những người trong đội dân phòng của đồn cũng đã bổ sung đủ rồi, Bí thư Lục đồng ý bảo đảm kinh phí hằng ngày cho những người này, Quận ủy không giữ một xu nào. Mặt khác người ta còn nhận lời đợi xử lý tốt những vụ án này, Quận ủy nhất định lấy khẩu khí của mình cho đồn các anh thêm một chiếc xe tải nhỏ. Nếu thật sự không được, lấy luôn chiếc xe kia của Quận ủy cũng được. Thái độ này vẫn còn muốn thế nào nữa?

Đối với đồn công an, lời hứa của Lục Vi Dân là sự khích lệ và cổ vũ mạnh mẽ. Mười sáu đội viên đội dân phòng đến đủ số lượng, cùng một màu đồng phục quân nhân xuất ngũ. Hơn nữa bọn họ đều là từ các xã, thị trấn lựa chọn ra, phần lớn đều là trước kia từng làm ở đồn công an hoặc là làm lâu năm ở phòng trị an của các xã, thị trấn. Họ quen thuộc tình hình bản địa, cũng có kinh nghiệm trong công việc, chỉ cần kinh phí có thể bảo đảm được, những người này bắt đầu công việc đều là những tay cừ khôi.

Mặt khác Quận ủy tỏ thái độ rõ ràng, rút ra một phần kinh phí riêng chuyên lo việc này để đánh một trận đẹp mắt, muốn tiền cho tiền, cần dầu cấp dầu. Nếu cần đi bắt người, xe không đủ, có thể ưu tiên sử dụng trước xe tải Xương Hà của Quận ủy, thật sự mà không được nữa, Quận ủy ra mặt phối hợp với các xã, thị trấn điều xe. Đãi ngộ như vậy khiến Đường Quân và Mạch Tử Huy vừa cảm thấy hưng phấn, đồng thời cũng cảm nhận sâu sắc được áp lực rất lớn này.

- Đội trưởng Đường, tôi cảm thấy nếu chỉ dựa vào khai thác phạm nhân của trại tạm giam thì vẫn chưa đủ. Dựa theo phân tích của chúng tôi, ở trên hai đoạn đường Đại Lương Cố và Nhị Lương Cố này chỉ ít có ba đến năm đội hoạt động. Cho dù có thể đào ra một ít manh mối, nhưng nếu muốn một mẻ bắt trọn lưới, chỉ e vẫn còn có chút khó khăn. Hiện tại nhân viên trong đồn cũng đã được bổ sung đủ, tôi và phòng cũng đã liên hệ, khoảng thời gian này đội Cảnh sát Hình sự đúng lúc không có quá nhiều công việc, bọn họ cũng có thể chuyển trọng tâm công việc qua bên này. Tôi đang cân nhắc xem có thể dùng kế ôm cây đợi thỏ, hoặc giả giăng lưới tóm gọn, mai phục ở Đại Lương Cố và Nhị Lương Cố, ra sức tóm một hai tên, thông qua đó để làm điểm đột phá.

Ở vấn đề này Mạch Tử Huy cũng tốn không ít tâm tư. Máy thôn lân cận ở Đại Lương Cố và Nhị Lương Cố cũng đặc biệt có bố trí tai mắt, trợ giúp thu thập và nắm bắt tình hình. Cũng có vài manh mối được mở ra, nhưng dù sao cũng chỉ là manh mối. Bọn đó hành tung bí hiểm, hơn nữa tổ chức rất nghiêm ngặt và bí mật, về cơ bản đều là thân thích với nhau. Cho dù là biết bọn họ có vấn đề, anh cũng rất khó tìm được chứng cứ. Hơn nữa cho dù là quơ được một tên, miệng thằng đó cũng răng gang miệng thép, đánh chết cũng không khai người khác ... bắt được một vụ nhận một vụ, tuyệt đối không giải thích việc gì khác. Cho nên nếu muốn thật sự giải quyết vấn đề này, còn phải làm song song mấy việc.

Đường Quân cũng đang suy nghĩ về vấn đề này. Nếu muốn đánh hết mấy bọn này, nhất định phải bỏ công sức. Thời tiết ngày càng chuyển lạnh, canh gác vào ban đêm là một công việc cực nhọc, nhưng nếu như anh không canh, vậy thì sẽ khó có được thành quả... Nói cách khác khổ thêm mệt thêm cũng phải làm, nhất là khi lực lượng hình sự toàn phòng đều đang hướng về Oa Cố. Nếu không tận dụng tốt cơ hội này, vậy thì thật đáng tiếc.

- Cứ quyết định như vậy đi. Tôi sẽ liên hệ với ông Tưởng, để cử mấy

người trong đội đến. Bên này anh sắp xếp người của đồn công an tiến hành tổ chức thành đội nhỏ, hai cảnh sát và ba bốn đội viên dân phòng làm một tổ... đem theo súng trên tay. Chúng ta phải bố trí người cho đầy đủ một chút, bọn người này đều kết bè kết phái gây án... Ba bốn người chúng ta bắt không được, cả đêm đi hai tổ, thay phiên tiếp ứng lẫn nhau, cùng ngồi chồm hổm chờ. Tính cả tôi vào nữa, mẹ nó, lần này nếu thật sự không thể để tóm được bọn này, bố sẽ không thu binh!

Đường Quân nói rất dữ dằn.

- Được, Đội trưởng Đường, sẽ nghe theo lời này của anh... Tôi tính rồi, hai cảnh sát đem theo bốn đội viên dân phòng làm một tổ, vừa đủ có thể chia làm bốn tổ. Mỗi ngày hai tổ, ban ngày nghỉ ngơi, sau mười một giờ đêm bắt đầu ra ngoài. Vấn đề xe cộ anh có thể phải nói một câu với Bí thư Lục ... chiếc xe đó của Quận ủy chúng ta phải tạm mượn một thời gian, chủ yếu là buổi tối, không ảnh hưởng đến việc dùng xe vào ban ngày. Mặt khác, còn phải sử dụng trong đội. Tiền xăng xe không phải nói là rồi Quận ủy sẽ trả hết sao?

Mạch Tử Huy tính toán tỉ mỉ.

- Tôi thấy từ tối mai bắt đầu là được, tôi cũng đã có lời với các đội viên dân phòng này, bắt đầu từ ngày mai không cho phép về nhà, ăn uống ngủ nghỉ đều ở đồn, đồn sẽ hỗ trợ, như thế sẽ ngăn lộ tin tức. Các cảnh sát cũng không được về nhà, ai cần về nhà nhất định phải có sự đồng ý của tôi. Chúng ta lần này phải quyết một trận sống mái, quyết không lùi bước.

- Được! Quyết định như vậy đi, chỉ cần quơ được một tốp, khai hỏa phát thứ nhất, công việc phía sau sẽ dễ làm hơn!

Đường Quân gật đầu.

- Vấn đề kinh phí tôi trở về sẽ lập tức báo cáo với Bí thư Lục, xin Lục Bí thư lập tức cấp qua đây. Chuyện này hẳn rất quan tâm, tôi cũng cần phải tổng kết lại báo cáo một chút. Mặt khác nếu khi cần bắt người mà nhân viên không đủ, cũng có thể nhờ Quận ủy sắp xếp thống nhất tới các xã, thị trấn điều động dân quân ở cấp cơ sở.

Hai người lại thương lượng cụ thể một số chi tiết triển khai hành động, nhất là giờ và thời gian mai phục, cùng với việc mượn dùng phương tiện thông tin liên lạc, vân vân. Đường Quân lúc này mới hài lòng trở lại Quận ủy.

- Anh Chương, Bí thư Lục có ở đây hay không?

Vừa vào trụ sở Quận ủy, ánh mắt Đường Quân bị chiếc xe Mercedes – Benz màu đen đang đỗ ở đó thu hút ngay.

- A, chiếc xe này của ai vậy? Mẹ nó, Mercedes –Benz 560, Oách ghê! Toàn bộ Song Phong, toàn bộ Phong Châu đều kiếm không ra được một chiếc. Tôi đã từng thấy một chiếc ở Xương Châu!

Đường Quân không có sở thích gì, chỉ thích xe. Chiếc Mercedes Benz 560 đen này đậu trong trụ sở khiến lòng y ngứa ngáy, không nhịn được liền muốn phải đi nhìn thật kỹ một lượt từ trên xuống dưới.

- Là xe của bạn Bí thư Lục, vừa đến. Bí thư Lục lúc nãy vừa giới thiệu một chút với tôi, xem bộ dạng là người có tiền đây.

Chương Minh Tuyên mỉm cười trêu ghẹo.

- Anh Đường, sao mà có hứng thú với chiếc xe này thế, hay là để Bí thư Lục nói hộ cho mượn chiếc xe này một lúc để nở mày nở mặt?

- Đi đi, xe này anh có mua được cũng dùng không nổi, dùng xăng như uống nước lã. Chẳng qua đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy, lại đậu ở bên trong

Quận ủy Oa Cổ của chúng ta.

- Có thể sử dụng loại xe này, không phải là sếp trong một số doanh nghiệp lớn của nhà nước, vậy thì phải là ông chủ lớn có tài sản hàng chục triệu. Ông chủ quê mùa ở Phong Châu chúng ta đến nghỉ cũng đừng nên nghỉ.

Đường Quân đi một vòng xa quanh chiếc xe, chặc chặc tán thưởng không ngừng.

- Khách của Bí thư Lục ở đâu tới, là bạn riêng chẳng?

- Không rõ lắm, chắc hẳn là bạn riêng. Chẳng qua là tôi nghe đại khái ý của của Bí thư Lục là muốn để mấy người bạn giúp hắn giới thiệu một chút những nhà đầu tư có ý định đến kinh doanh đầu tư vào Oa Cổ.

Chương Minh Tuyền luôn rất tán đồng với cách nghĩ của Lục Vi Dân. Ý là Phó bí thư phân công quản lý công tác kinh tế, công tác kinh tế của toàn quận này không nắm bắt được, Lục Vi Dân đương nhiên không dễ sống, nhưng Phó bí thư này chỉ sợ là càng khó ngẩng đầu lên được. Nhưng khổ ở chỗ là hiện trạng Oa Cổ như thế, hơn nữa trước kia tâm tư của Chu Minh Khuê căn bản không đặt vào công việc, gã có khóc cũng không làm được gì hết.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Tìm Đường

Hiện tại Lục Vi Dân đến rồi, tình hình không như nhau. Nhất là Lục Vi Dân nói với gã một cách rất quyết liệt là trong ba năm phải biến Oa Cỗ thành quận kinh tế lớn của toàn huyện, y lại càng giơ hai tay tán thành.

Đương nhiên, y ủng hộ quyết tâm của Lục Vi Dân, nhưng cũng có chút nghi ngờ. Mãi cho đến lúc Lục Vi Dân nêu ra ý tưởng lấy việc xây dựng khu chợ chuyên ngành dược liệu Đông y để huy động toàn quận gieo trồng dược liệu, lấy việc toàn quận phát triển gieo trồng dược liệu Đông y để thúc đẩy xây dựng thị trường dược liệu Đông y chuyên nghiệp, Chương Minh Tuyên mới xem như thật sự động lòng. Là một người sinh ra và lớn lên ở Oa Cỗ, đối với tình hình của Oa Cỗ Chương Minh Tuyên nắm rõ như lòng bàn tay. Việc Oa Cỗ làm thế nào mới có thể phát triển y cũng không biết đã hao phí bao nhiêu tâm tư suy nghĩ. Nhưng điều kiện của Oa Cỗ bày ra trước mặt, mọi người đều hô hào phải đi lên công nghiệp, phải làm xí nghiệp xã, thị trấn. Nhưng y lại biết nơi như Oa Cỗ này muốn làm xí nghiệp xã, thị trấn, cần người tài không có người tài, cần kỹ thuật không có kỹ thuật, cần thị trường không có thị trường, cần tài chính không có tài chính, anh muốn làm xí nghiệp xã, thị trấn kiểu gì?

Thời điểm Lục Vi Dân mới tới mặc dù không nói rõ và chắc chắn về phương hướng phát triển của Oa Cỗ, nhưng trong lòng Chương Minh Tuyên thật sự rất lo lắng Lục Vi Dân sẽ muốn làm xí nghiệp xã, thị trấn gì đó. Nhất là lo lắng đối phương sẽ giở trò gì ở quỹ hợp vốn của các xã, thị trấn. Ở điểm này Chương Minh Tuyên đặc biệt cảnh giác.

Lúc Chu Minh Khuê mới đến cũng nói cần phát triển xí nghiệp xã, thị trấn, không có tài chính, có thể nghĩ cách từ quỹ hợp vốn các xã, thị trấn. Kết quả là làm hai xí nghiệp mất hơn mấy trăm nghìn tệ, kết quả chỉ toàn bọ với nước, hai xí nghiệp không đến một năm đều tiêu tủng. Về sau Chu Minh Khuê lại có ý tưởng gì liền bị Chu Minh Tuyên kiên quyết phản đối. Cũng may sau này tâm tư của Chu Minh Khuê đều chuyển đến thân thể đàn bà, chuyện này mới xem như được gác lại.

Hiện tại Lục Vi Dân tập trung tư tưởng vào việc phải làm một khu chợ chuyên ngành dược liệu Đông y, thúc đẩy toàn quận gieo trồng dược liệu, điểm này Chu Minh Tuyên giơ hai tay tán thành. Nhưng xây dựng khu chợ này như thế nào, Chu Minh Tuyên trong lòng không tự tin. Nhất là ai tới làm, tài chính từ đâu mà ra, cái này cũng là điều khiến Chu Minh Tuyên có chút lo lắng. Chẳng qua nghe ý tứ của Lục Vi Dân là chính quyền dẫn đường nhưng không đứng ra đầu tư, chủ yếu là thu hút nhà đầu tư tới, chính quyền đưa ra chính sách cổ vũ và trợ giúp. Điều này mới khiến cho Chu Minh Tuyên nhẹ nhõm đi không ít.

Chỉ là có ai bằng lòng đến địa phương như Oa Cố này đầu tư làm khu chợ chuyên về dược liệu Đông y này thì Chương Minh Tuyên cũng chưa thấy hay lắm. Theo ý thấy, đầu tư này có tính phiêu lưu không nhỏ, nhất là trên quy mô tài chính cũng không phải nhỏ. Cho dù Quận ủy có đưa ra chính sách cổ vũ, cũng vẫn rất khó thu hút nhà đầu tư đến, nhưng Lục Vi Dân dường như tin tưởng mười phần.

Lục Vi Dân chắc chắn là rất có lòng tin.

Tin tưởng bắt nguồn từ thời gian này tiến hành điều tra tìm hiểu đối với toàn bộ quận Oa Cố cùng với mấy quận phụ cận như của Thái Hòa, thậm chí của mấy huyện quanh vùng.

Hắn tốn không ít tinh thần và sức lực ở việc này, thậm chí không tiếc tận

dụng quan hệ với Hạ Lực Hành, xin Hạ Lực Hành hỗ trợ có lời với sở Y tế tỉnh để lấy tư liệu cơ bản về việc gieo trồng dược liệu Đông y của tỉnh.

Toàn bộ khu vực Xương Nam cũng coi là vùng đất cơ sở có truyền thống gieo trồng dược liệu Đông y của tỉnh Xương Giang. Ngoại trừ có nhiều dược liệu hoang dại chính cống ra, ba loại cây thuốc truyền thống “hoàng bách, hậu phác, đỗ trọng” đều đã có lịch sử gieo trồng ít nhất mười năm trở lên, quy mô cũng không nhỏ. Mà việc gieo trồng những dược liệu như đan bì, qua dành dành, đan sâm, phục linh cũng bắt đầu phát triển ở thời kỳ trung hậu kỳ của những năm tám mươi. Chẳng qua là bị ảnh hưởng của nhân tố thị trường đã làm cho quy mô gieo trồng không thể mở rộng thêm một bước nữa. Mà hiện trạng ở Oa Cỗ chính là bức tranh thu nhỏ của tình hình gieo trồng dược liệu ở khu vực này.

Có thể nói vùng núi ruộng dốc nhiều đồng ruộng ít đã hạn chế con đường để nông dân bản địa tăng thu nhập. Làm thế nào để phá vỡ cục diện nặng nề này, Lục Vi Dân suy trước tính sau cảm thấy chỉ có thể tận dụng hai phương diện là khu chợ dược liệu Đông y và gieo trồng dược liệu này. Mà suy xét phát triển xí nghiệp xã, thị trấn như trước kia hoặc là nói mời hạng mục lớn nào đến đều là có phần không thiết thực.

Oa Cỗ muốn phát triển, chỉ có thể dựa vào những điều kiện có sẵn, chỉ có thể tận dụng những ưu thế hiện hữu. Mà suy trước tính sau, Lục Vi Dân cảm thấy chỉ có xây dựng khu chợ chuyên về dược liệu Đông y thì mới là con đường duy nhất. Chỉ có thực sự xây dựng được khu chợ chuyên dược liệu Đông y, thì việc phát triển của Oa Cỗ mới có khả năng bàn đến mặt khác được.

Đúng như theo lời của Bàn Nguyên Quốc, cho dù là Quận ủy có thể ra chính sách thúc giục các xã, thị trấn mở rộng diện tích gieo trồng dược liệu Đông y, khuyến khích việc phát triển gieo trồng dược liệu Đông y. Đồng thời cũng có thể tận dụng lực lượng chuyên chính để giải quyết hoàn toàn vấn đề

trị an của hai con đường tình lộ, thậm chí cũng có thể dời việc xây dựng chợ nông sản để giải quyết vấn đề giao thông nan giải lấy đường làm chợ gây ùn tắc này. Nhưng duy chỉ cần xây dựng khu chợ chuyên dược liệu Đông y thì không đơn giản như vậy.

Đầu tiên là nguồn tài chính. Ai sẽ tới nơi này đầu tư làm khu chợ chuyên về dược liệu Đông y này? Người có hứng thú sợ chưa chắc có thể có được khoản đầu tư này, có tiền bạc chưa chắc hiểu cách thức trong chuyện này, đương nhiên cũng không dám tùy ý mà mạo hiểm.

Tiếp theo cho dù có người đầu tư làm, làm sao để thu hút đủ thương nhân buôn dược liệu đến giao dịch, làm thế nào khiến khu chợ này thật sự hoạt động, đi vào trạng thái tuần hoàn tốt. Trong chuyện này tương đối phức tạp, không phải đơn giản như anh tưởng tượng.

Nhưng khó hơn nữa cũng phải làm, công việc vốn là không có cái nào dễ dàng làm thành được.

Tựa như Chu Minh Khuê cũng không phải loại người không có đầu óc, đến Oa Cổ năm thứ nhất cũng muốn làm một chút chuyện. Kết quả hai xí nghiệp làm không được mấy tháng đã thua lỗ nghiêm trọng, gần triệu tệ trôi theo dòng nước. Oa Cổ vốn dĩ kinh tế yếu kém, việc này làm cho quỹ hợp vốn của hai nơi là thị trấn Oa Cổ và xã Cát Lương phải chịu hai lỗ thủng không nhỏ, đến nay vẫn làm cho lãnh đạo hai xã, thị trấn thấy lòng còn sợ hãi.

Mà uy tín của Chu Minh Khuê cũng bị trượt dốc bởi vấn đề này. Về sau các xã, thị trấn đối với ý kiến làm công tác kinh tế của y càng phải xin miễn thứ cho kẻ bất tài, bằng mặt không bằng lòng. Chu Minh Khuê sau đó đem tâm tư dồn vào vui đùa thân xác đàn bà, không phải là không có quan hệ với sự đả kích to lớn từ việc này.

Lục Vi Dân cũng cảm nhận được lo lắng của Chương Minh Tuyền trong vấn đề này, chẳng qua y cho tới bây giờ không có nghĩ qua do chính quyền dẫn đầu làm khu chợ chuyên nghiệp này. Trong việc phát triển kinh tế, chức năng tìm đường của chính quyền là cố vũ, khích lệ từ chính sách và chế độ, dẫn đường và giám sát, mà không phải tự mình cầm đao ra trận, Lục Vi Dân vẫn luôn cho là như vậy. Việc chuyên ngành cần phải do người hành nghề chuyên ngành làm, cũng chỉ có bọn họ mới có thể vì lợi ích của mình mà tận tâm tận lực đi làm, mới có thể làm tốt.

Cười tủm tỉm nhìn Hà Khanh và Lôi Đạt lật xem bản kế hoạch tự tay mình viết ra, Lục Vi Dân trong lòng vẫn có chút bất an không yên. Thậm chí một cọc tiền mặt một trăm ngàn tệ bày trên bàn đó đều không hấp dẫn hẳn được bao nhiêu.

Lục Vi Dân không mong mỗi bọn họ ngay lập tức tán thành ý nghĩ của mình. Chỉ cần bọn họ cảm thấy việc này có chút giá trị, đáng giá nghiên cứu thảo luận sâu hơn một chút, cho dù là bọn họ không có hứng thú, cũng có thể đề cử cho một số người bạn khác có hứng thú tới xem.

Không có cách, Quận ủy Oa Cố vận hành không nổi nữa. Tuy Lục Vi Dân còn kiêm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cố, có thể điều một chút tài chính từ thị trấn để duy trì một chút hoạt động bình thường của Quận ủy, nhưng Lục Vi Dân không muốn làm như vậy. Hẳn không muốn khiến mối quan hệ của Quận ủy Oa Cố và thị trấn Oa Cố thành ra phức tạp. Hơn nữa như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến cường độ chỉ đạo đốc thúc trong công tác của Quận ủy Oa Cố với xã, thị trấn, nhất là thị trấn Oa Cố. Cho nên hẳn mặt dày mở miệng hỏi mượn tạm Lôi Đạt một trăm ngàn tệ.

Hà Khanh tháng trước đã về, chẳng qua là sau khi về nước vẫn ở Bắc Kinh, mãi cho đến mấy ngày hôm trước mới tới Xương Giang.

Nhà máy xi măng Phong Châu của tập đoàn Thác Đạt đã chính thức đưa

vào sản xuất, lô xi măng đầu tiên cũng đã bắt đầu tiến vào thị trường. Điều này khiến cho Lôi Đạt khoảng thời gian này vui ra mặt. Tiến độ so với dự tính trước đây là nhanh hơn không ít, điều này cũng liên quan chặt chẽ với năng lực quản lý của Chân Kính Tài. Mà Lôi Đạt rốt cuộc cũng có thể buông tảng đá xuống, yên tâm mạnh dạn đem công việc hằng ngày của nhà máy xi măng Phong Châu giao hoàn toàn cho Chân Kính Tài.

Bến tàu chuyên dụng của nhà máy xi măng Phong Châu ở trên sông Phong Giang vẫn chưa xây xong, tuy nhiên với nhu cầu của nhà máy xi măng trước mắt mà nói, cơ bản đã có thể đáp ứng được. Thuyền hàng bán lẻ dưới ba trăm tấn đều có thể bỏ neo ở trên bến tàu này, nhất là than đá đến từ phía Bắc của địa khu Lê Dương càng được thông qua đường biển liên tục không ngừng vận chuyển đến nhà máy. Điều này một phần rất lớn là được lợi nhờ vào ý kiến đề xuất lúc trước của Lục Vi Dân, vì thế trong lòng Lôi Đạt cũng khá là cảm kích Lục Vi Dân.

Sự thay đổi thân phận, địa vị của Lục Vi Dân càng làm sâu sắc hơn cách nhìn của Hà Khanh và Lôi Đạt. Đó chính là kẻ này tuyệt đối không phải vật trong ao, sau này chắc chắn có ngày thành công rực rỡ. Nhất là khi Lục Vi Dân khéo léo chối từ con đường vốn dĩ có thể đi theo Hạ Lực Hành đến Tỉnh ủy, tiền đồ vô cùng rực rỡ, mà chủ động yêu cầu xuống huyện. Cách làm này trong mắt nhiều người là không có cách nào lý giải được, nhưng đối với Hà Khanh và Lôi Đạt mà nói, lại cảm thấy hành động này của Lục Vi Dân tất có ý tưởng càng sâu xa hơn. Do vậy đối với hành động này của Lục Vi Dân, họ đều bày tỏ sự ủng hộ.

Họ đều gọi điện thoại riêng cho Lục Vi dân, tỏ ý là chỉ cần Lục Vi Dân có cần gì, chỉ cần họ làm được, thì cứ nói.

- Vi Dân, bản kế hoạch này là tự tay cậu làm sao?

Sau khi Hà Khanh xem xong bản kế hoạch này, đặt qua một bên.

- Thế nào, anh Khanh cảm thấy không được à?

Lục Vi Dân cười hỏi. Hắn quan sát từ biểu cảm trên gương mặt của Hà Khanh, cảm thấy đối phương hình như không mấy hứng thú đối với việc này.

- Cũng không phải, chỉ cảm thấy để làm một khu chợ chuyên về dược liệu Đông y này tốt nhất vẫn phải cần một người có kinh nghiệm ở phương diện này tới làm, không phải chỉ đầu tư xây dựng đơn giản như vậy. Chắc chắn tìm được người bỏ mấy triệu tệ đầu tư vào xây dựng khu chợ này, nói khó nghe hơn một chút, anh Khanh cậu cũng phải rút ra khoản tiền này. Mấu chốt là tôi cảm thấy cậu thật lòng muốn vận hành khu chợ này, muốn để cho nó vận hành theo chiều hướng tốt, để kéo theo phát triển ngành nghề gieo trồng dược liệu ở khu vực này thì không đơn giản như vậy.

Lời nói Hà Khanh đánh trúng vào điểm mấu chốt.

Lục Vi Dân trong lòng ngầm thán phục tay già đời đúng là tay già đời, liếc mắt một cái có thể nhìn ra ảo diệu trong đó.

Xây chợ thì dễ, muốn để khu chợ đi vào quỹ đạo phát triển tốt, tiến lên mà càng làm càng tốt. Nói cách khác là muốn dùng hoạt động buôn bán thuần túy để thực hiện mục đích này, mà không phải vì tình cảm riêng tư mà đầu tư làm chuyện này, đây mới là điều Lục Vi Dân cần.

- Ừ, anh Khanh coi như đã nói đúng ý em rồi, em cũng không giấu anh Khanh và anh Đạt. Vốn dĩ em có thể ở huyện làm chức vị khá an nhàn như Trưởng ban Tuyên giáo, nhưng em cảm thấy mình trẻ tuổi, vẫn phải rèn luyện ở cấp cơ sở, làm chút việc thực sự vì quần chúng, làm chút gì để cải thiện cuộc sống nhân dân địa phương. Như vậy mới thấy không uổng công em lưu lại đây, cho nên em mới quyết định xuống nơi này.

Lục Vi Dân cười khở, vừa rót đầy chén trà đưa cho Hà Khanh:

- Nhưng hiện thực thì tàn khốc, khiến mong mỏi trước đây của em đều tan biến. Tình hình Oa Cố vừa rồi em đều đã giới thiệu qua với hai người. Muốn nói tài nguyên không có, cơ sở hạ tầng lạc hậu, công nghiệp không có, có lẽ điểm sáng duy nhất là điều kiện giao thông và truyền thống gieo trồng được liệu. Em suy nghĩ hồi lâu, Oa Cố muốn thoát khỏi cục diện lạc hậu, nghèo khổ trước mắt, dân chúng muốn tìm được con đường tăng thu nhập, cũng vẫn chỉ có thể nghĩ ra được cách này.

- Cho nên cậu định lừa anh Khanh và anh Đạt làm người tiêu tiền như nước này sao?

Lôi Đạt cũng đã xem xong bản kế hoạch, cười trêu ghẹo.

- Giống như anh Khanh cậu nói. Một triệu, anh Khanh và anh Đạt cậu cũng có thể bỏ ra, nhưng thứ nhất, nếu đơn thuần vì giúp cậu bỏ ra số tiền đó mà chẳng để làm gì, chỉ sợ không phải mong muốn của cậu. Thứ hai, cách nghĩ chủ quan của cậu là cần giúp đỡ người dân địa phương nơi này làm giàu tăng thu nhập, đây là một việc có tính trường kỳ, càng không phải chỉ bỏ ra mấy triệu thì vấn đề có thể giải quyết được. Như anh Khanh đã nói, đây là một việc làm tương đối về chuyên ngành, anh Khanh và anh Đạt cậu đều không có kinh nghiệm ở phương diện này, chơi không được rồi.

- Anh Khanh, anh Đạt, chữ “lừa” này dùng đối với em có hơi quá chăng? Đầu tiên, em không nói bắt các anh tới đầu tư, em chỉ nói các anh có kiến thức rộng rãi, giúp em xem xem. Thứ hai, các anh lại có nhiều bạn, nhân duyên rộng lớn, một thằng nhà quê như em sao so được với các anh. Cho nên mới muốn nhờ các anh giúp đáp cầu dắt mối, xem xem có thể tìm được, chọn trúng người có ý đối với điều kiện ưu thế của Oa Cố chúng em. Đó hoàn toàn là do các anh quyết định.

Lục Vi Dân vui tươi hơn hờ chép miệng, suy nghĩ xem nên nói thế nào.

- Em tán đồng với những gì các anh nói, việc này phải người trong ngành tới làm, người có kinh nghiệm trong phương diện này tới làm. Đương nhiên em cũng không phản đối nếu chẳng may anh Khanh ca và anh Đạt thật sự cảm thấy hứng thú, bằng lòng đầu tư, đó là chuyện khác.

- Được rồi, nghe lời nói của tiểu tử này, còn nói không lừa dối chúng ta. Đây không phải là thay đổi cách nói làm chúng ta mắc câu sao.

Lôi Đạt cười ha hả, liếc nhìn Hà Khanh.

- Nói sao đây?

- Vi Dân, việc này theo như cậu nói, cũng không phải hoàn toàn vô lý. Nhưng Oa Cổ này muốn hấp dẫn người ngoài đến đầu tư làm một khu chợ chuyên dược liệu Đông y, công tác cần phải làm vẫn còn quá nhiều. Tôi xem trong bản kế hoạch cậu cũng đã đưa ra, ngược lại là có thể làm tuyên truyền trước, để gây được sức chú ý, thuận tiện làm công tác của giai đoạn tiền kỳ, như vậy mới có thể nói được là thu hút đầu tư. Như vậy đi, tôi cũng có một vài người bạn, Lôi Đạt cũng vậy, coi như những người bạn đó của chúng tôi không làm ngành này, phỏng chừng cũng có thể tìm được những người bạn của họ quen thuộc hoặc cảm thấy hứng thú về phương diện này.

Hà Khanh trầm ngâm nói.

- Còn về chuyện nói đầu tư hay không đầu tư, lại là chuyện khác. Nếu thật sự đáng đầu tư, cũng không có vấn đề gì, nhưng tiền đề là phải có người chuyên môn đến quy hoạch vận hành. Tôi và Lôi Đạt đều không hiểu chút gì về ngành này, không chắc chắn thì không làm, đây là quy tắc.

- Anh Khanh, lời này của anh có lý, em chính là chờ lời nói này của anh.

Lục Vi Dân mỉm cười gật đầu.

- Em thật ra cũng chính là muốn nhờ quan hệ của anh và anh Đạt, giới thiệu một chút cái tạm gọi là kế hoạch hạng mục này, tạo thanh thế cũng tốt, rao bừa cũng được. Nếu thật sự có người đối với phương diện này có hứng thú, cá nhân em đã cảm thấy cũng rất có giá trị. Mấu chốt ở vấn đề tài chính và công ty chuyên ngành, trong bản kế hoạch cũng đã viết, Oa Cỗ chúng em có truyền thống trong ngành mua bán dược liệu Đông y, hiện không ít người Oa Cỗ đi ra bên ngoài làm ăn bằng ngành này. Chúng em cũng đang liên hệ kinh tế với những người này, hy vọng họ có thể cảm thấy hứng thú đối với khu chợ này. Đây cũng là ưu thế lớn, điểm này còn cần nhờ anh Khanh và anh Đạt khi giúp đỡ giới thiệu có thể nhấn mạnh. Em cảm thấy nếu nhà đầu tư thật sự thấy hứng thú, sẽ phải xem trọng điểm này!

Trong ánh mắt của Hà Khanh tràn đầy sự thích thú, ngược lại trên gương mặt Lôi Đạt lại có chút tiếc nuối.

- Vi Dân, thật không biết trong lòng cậu nghĩ sao. Theo chính trị thì cũng được, cùng Hạ Lực Hành đến tỉnh, chẳng hơn là cậu đến góc xó này nhiều lần? Cậu nói cậu cần mài giũa rèn luyện, nhưng nán lại ở cấp trên này vài năm, tìm kiếm một vị trí thích hợp hơn rồi lại xuống không thích hợp hơn sao?

- Vi Dân, đừng nghe anh Đạt của cậu nói. Tôi tán đồng quan điểm của cậu, phải thừa cơ hội lúc còn trẻ xuống cơ sở rèn luyện, hiểu rõ, tiếp thu tường tận một chút công tác cấp cơ bản nhất, sẽ rất có ích đối với sự phát triển sau này của cậu. Tựa như cậu nói, chỉ có cấp bậc đến xã, thị trấn này để mài giũa, rồi đến cấp huyện, thành phố thì mới có thể biết được công tác phía dưới khó cụ thể ra sao.

Hà Khanh lắc đầu, giọng điệu ôn hòa, ánh mắt cũng tán thành.

- Có một số người mục đích xuống cấp dưới chính là lấy tiếng, loại người đó tôi thấy khinh thường. Cách nghĩ của Vi Dân rất tốt, đã vào cửa này rồi,

vậy phải cân nhắc thấu đáo, rốt cuộc nên làm những gì? Là chỉ vì tăng thêm thành tích chính trị cho mình, hay là thật sự vì người dân mà làm chút việc, để cho cuộc sống của họ được cải thiện. Tôi cảm thấy Vi Dân làm như vậy là tốt nhất, xem như có cơ hội để kết hợp với nhau.

- Anh Khanh, anh quá đề cao em rồi, suy nghĩ của em không cao như anh nghĩ đâu. Chẳng qua là em cảm thấy đã xuống đây công tác, phải không làm bà con và vùng đất nơi đây thất vọng. Nếu không anh cần gì phải tới vị trí này mà ngồi không ăn bám? Việc thực tế anh làm được, người dân thấy được nhớ rõ, trong lòng anh cũng có một cảm giác thỏa mãn. Đây cũng là một nhu cầu của con người, nhu cầu được tôn trọng và công nhận, cũng là nhu cầu em muốn thực hiện.

Lục Vi Dân đáp.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Đẹp Loạn

- Em nghĩ anh Khanh và anh Đạt cũng như vậy, một người cả đời kiếm tiền cũng được, làm quan cũng tốt, em cảm thấy cái này chỉ có thể coi là một phương thức làm nền tảng. Tiền kiếm được nhiều hơn, chức quan làm càng lớn hơn, mục đích ở đâu, chỗ nào? Dù sao cũng là làm một chút việc mình muốn, việc tự mình cảm thấy là việc có ý nghĩa, có giá trị, thì mới thấy cả đời không tiếc. Các anh nói có phải không?

- Ha ha, tiểu tử này, đứng lên giáo huấn cả anh Đạt và anh Khanh, dựa vào lời nói này của cậu... anh Đạt cũng phải góp sức giúp cậu một phen.

Lôi Đạt bật cười.

- Chẳng qua là việc này muốn gấp cũng không được, công việc bên này của chính Oa Cổ các cậu phải làm trước. Tôi thấy cậu nói Oa Cổ có không ít người làm nghề buôn được liệu ở bên ngoài, đây là tài nguyên rất đáng đào sâu. Đầu tư xây dựng khu chợ chuyên về được liệu là chuyện nhỏ, mấu chốt là cậu cần làm cho nó sống được, sau đó là từ từ khiến nó trở nên sôi động... muốn làm được điểm này, người kinh doanh buôn bán rất lấy làm quan trọng.

- Phương diện này thì em đã bắt đầu làm, nhưng có thể thời gian hơi ngắn vẫn chưa thấy được thành công và hiệu quả. Những người này cả năm đều ở bên ngoài, bình thường không về, đại đa số phải đợi đến tết mới quay về... Em định vào dịp năm mới sẽ thăm hỏi những người này một chút, nếu có họ ủng hộ, vậy việc xây dựng khu chợ xem như cầm chắc một phần rất lớn trong tay.

Lục Vi Dân gật đầu rất bình tĩnh.

- Điềm này em cho là mấu chốt.

- Vi Dân, cậu dựa theo ý mình mà làm, tôi và Lôi Đạt đều toàn lực ủng hộ, có bất cứ chuyện gì khó khăn cứ đề xuất.

Hà Khanh cũng không nói nhiều.

- Chẳng qua nhìn tình hình Quận ủy Oa Cổ không ổn, một trăm ngàn có thể giải quyết vấn đề gì? Một Quận ủy to như vậy... chẳng lẽ chỉ dựa vào một trăm ngàn mà có thể sinh sống?

- Ha ha... anh Khanh, Quận ủy là cơ quan đại diện của Huyện ủy, cũng không có thu nhập tài chính mang tính thực chất. Tiền lương của chúng em đều là huyện phụ trách... Chỉ là năm này một số chi phí tiêu dùng chung cần xoay vòng một chút, em mới tới. Trước đây để lại không ít nợ nần, khó khăn cũng là tạm thời thôi, yên tâm đi, em có thể ứng phó được.

Lục Vi Dân không muốn phải giải thích gì thêm về vấn đề này.

Hà Khanh và Lôi Đạt sau cùng cũng đi rồi.

Lôi Đạt giao công việc quản lý hàng ngày của nhà máy xi măng Phong Châu cho Chân Kính Tài một cách rất thoải mái. Lấy lời của y mà nói, những việc kiểu quản lý này y chưa chắc có thể làm tốt được như Chân Kính Tài. Quyết sách mang tính chiến lược, phối hợp quan hệ, khai thông cửa ngõ cùng với đầu tư điều chỉnh vốn có lẽ mới là điểm mạnh của y, cho nên y không cần thiết phải khoe chỗ yếu của mình.

Thời gian Hà Khanh ở trong nước càng lúc càng ngắn. Lần này y trước tiên phải đi Hồng Kông, sau đó mới về Xương Châu, hai người đã hẹn sau khi Hà Khanh về Xương Châu, phải ngồi lại cùng nhau, tán gẫu. Thấy đáng

vẻ này thì thời gian một năm Hà Khanh ở Nga và Ukraine rất có thu hoạch.

Với Hà Khanh, Lục Vi Dân vẫn có chút tò mò hoặc nói nghi ngờ. Hẳn cảm thấy Hà Khanh không đơn thuần giống như thương nhân mậu dịch quốc tế đơn giản vậy đâu, nhưng anh muốn nói cụ thể ở chỗ nào khiến người ta sinh nghi, Lục Vi Dân cũng nói không nên lời.

Theo cách nói của chính Hà Khanh, y bị tòa soạn báo khai trừ, sau đó tự động rời khỏi Đảng, cuối cùng ở lại Liên Xô, làm việc buôn bán, nhất là máy móc hạng nặng của Liên Xô, có kim loại màu cùng với vật liệu thép đặc thù, mà từ trong nước thì đem đi các loại sản phẩm công nghiệp nhẹ.

Hiện tại Liên Xô đã chính thức giải thể, công việc chủ yếu của Hà Khanh đặt ở Ukraine và Nga cùng với khu vực Trung Á, nhất là Ukraine.

Tuy Hà Khanh nói rất đơn giản, nhưng Lục Vi Dân vẫn nghe ra được một số đầu mối. Nhất là Hà Khanh cảm thấy rất hứng thú đối với một số đề xuất của mình, tỷ như trước mắt cục diện của nước Nga hỗn loạn, nên làm thế nào để mở rộng mạng lưới quan hệ, từ đó thu hoạch sẽ càng lớn hơn nữa. Đối phương chẳng những cảm thấy hứng thú, hơn nữa cũng đã bắt đầu triển khai hành động. Điều này đã vượt ngoài sức của một thương nhân mậu dịch bình thường thực hiện.

Chẳng qua hiện giờ Lục Vi Dân cũng chỉ tò mò mà thôi. Hẳn cũng không có nhiều sức lực đâu mà nghĩ cái khác, việc bó buộc bản thân hẳn còn rất nhiều, việc nào cũng cần hẳn bỏ công sức nỗ lực thúc đẩy. Ví dụ như di dời khu chợ nông sản của thị trấn Oa Cổ.

Đang lúc Lục Vi Dân đi từ văn phòng Mạnh Dư Giang đi ra, hẳn không biết Tề Nguyên Tuấn cũng đang đi vào phòng làm việc của Thích Bản Dự.

Mạnh Dư Giang nhắc nhở hẳn trong lúc làm việc cần phải trưng cầu ý

kiến của bộ máy, trao đổi nhiều, phối hợp nhiều, gặp việc quan trọng và công việc cần kiên nhẫn, cần suy xét vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau.

Khi xuống lầu Lục Vi Dân có chút chần chừ, không biết mình có nên tới chỗ Lương Quốc Uy báo cáo một chút công việc. Tình hình việc của khu chợ chuyên dược liệu Đông y hiện giờ vẫn chưa có dấu hiệu gì, nhưng vấn đề di dời xây dựng chợ nông sản ở thị trấn Oa Cổ đang gặp phải trở ngại rất lớn. Trong vấn đề này quan điểm của hắn và Chủ tịch thị trấn Oa Cổ Tề Nguyên Tuấn không nhất trí. Quan điểm của hai người ở Đảng ủy thị trấn Oa Cổ cũng hình thành hai phái, một phái ủng hộ ý kiến Lục Vi Dân, mà phái còn lại thì phản đối.

Lục Vi Dân biết Mạnh Dư Giang chỉ nói đại khái chính là chỉ hạng mục công việc này. Bởi bất đồng quá lớn, Lục Vi Dân cũng đang suy nghĩ làm như thế nào để khóa lấp bất đồng, thúc đẩy hạng mục công việc này.

Theo Lục Vi Dân, cách nghĩ của Tề Nguyên Tuấn cũng đã đại diện cho cách nghĩ của cán bộ chủ chốt thị trấn Oa Cổ, không có gì đáng trách. Trong số những người ủng hộ ý kiến của mình, không ít thật ra là suy xét đến thân phận của Ủy viên thường vụ Huyện ủy và Bí thư Quận ủy của mình mới phụ họa theo ý kiến của mình.

Như thế nào để làm thông công tác tư tưởng của cán bộ mà đứng đầu là Tề Nguyên Tuấn, chính là vấn đề Lục Vi Dân đang suy xét. Không ngờ việc mình và Tề Nguyên Tuấn vốn dĩ thuần túy là bất đồng trong công việc không ngờ cũng bị người ta phóng đại, truyền đến Huyện ủy, hơn nữa còn có kiểu nghe nhầm thành ra đồn bậy, lại còn nói mình lấy thế dè người, không để ý đến thái độ của những cán bộ khác trong thị trấn, cường ép bắt xúc tiến.

Lục Vi Dân không phải chưa từng nghĩ đến vấn đề cường ép bắt xúc tiến. Hắn tin với tình thế trước mắt, nếu mình thể hiện cho Tề Nguyên Tuấn thấy thái độ rõ ràng là hạng mục công việc này phải lập tức thúc đẩy, chỉ sợ Tề

Nguyễn Tuấn cân nhắc hơn thiệt cuối cùng đồng ý, nhưng e là tư tưởng nội tâm không thông.

Về phần nói người khác, càng nhiều là thấy ở cuộc họp Đảng ủy thị trấn Oa Cổ Tề Nguyễn Tuấn có gan nổi đáo nêu ý kiến bất đồng mà mình cũng không có biểu hiện gì khác, thậm chí vẫn có chút cổ vũ đề xuất ý kiến ý kiến khác, lúc này mới lần lượt tỏ rõ quan điểm. Nếu Tề Nguyễn Tuấn dễ dàng rút lui, những người này lập tức sẽ ngừng công kích.

Xem ra Oa Cổ hoàn toàn không phải đơn thuần là như vậy, bản thân vốn cho là chỉ cần mình đứng đắn, không tư lợi, trên công việc có thể đúng lý hợp tình mà xúc tiến, hiện tại xem ra nào có đơn giản như vậy. Gần như mỗi một hạng mục công việc đều dính dấp đến lợi ích của những tập thể khác nhau. Mà làm một người chủ trì, làm như thế nào để cân bằng những lợi ích này, khiến các tập thể đều có thể tiếp nhận, đây mới thể hiện được năng lực, cũng là mấu chốt.

Mạnh Dư Giang nhắc nhở mình cũng có nghĩa là y ở Huyện ủy biết mình và Tề Nguyễn Tuấn có quan điểm khác nhau, cũng hàm ý rằng trong các lãnh đạo khác trong huyện có thể cũng đã biết điểm này. Có quan điểm khác biệt với Tề Nguyễn Tuấn, Lục Vi Dân tự tin có thể giải quyết, nhưng nếu bị người lợi dụng làm to ra, có lẽ sẽ bị biến chất.

Có một số việc không thể không phòng.

Đã tới cửa tòa nhà Huyện ủy Lục Vi Dân quyết định tạm thời qua đêm tại đây, đợi đến khi Lương Quốc Uy đi họp ở địa khu về, báo cáo một chút công việc sắp tới với ông ta. Tuy mười ngày trước hẳn vừa mới báo cáo công việc với Lương Quốc Uy, nhưng chỉ báo điểm tốt, không có chỗ xấu.

Đến bên xe của mình, Lục Vi Dân bảo Tiền Chính Bản về quận trước, tối nay mình sẽ qua đêm trong huyện.

- Bí thư Lục, hình như là Chủ tịch thị trấn Tề cũng đang ở trong huyện.

Tiền Chính Bân nhìn đường như nói một câu rất tùy hứng.

- Tôi nhìn thấy trên thị trấn vào muộn một chút so với chúng ta, lúc tôi quay đầu, họ vừa đúng lúc tiến vào, lúc ấy ngài vừa mới đi vào.

- Há?

Lục Vi Dân có một chút sững sờ, gật đầu.

- Tôi biết rồi, cậu về trước đi, chiều mai tới đón tôi là được rồi.

Tiền Chính Bân là một nhân vật tương đối thông minh, sự hiểu biết và linh tính đều rất cao. Làm tài xế, nhất là khi đi theo lãnh đạo, ít nhiều sẽ thấy được những điều mà một số người ngoài không thấy được. Loại biến đổi ngầm từng bước này cũng sẽ cũng tạo thành ảnh hưởng đối với quan niệm nhân sinh của họ, cần phải xem loại người này như thế nào. Dùng tốt thì sẽ là rất có ích, dùng không được tốt cũng có khả năng đi vào đường xấu, trước mắt mà xem, biểu hiện của Tiền Chính Bân là tạm được!

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Quý Quyết

Tề Nguyên Tuấn tuyệt đối không muốn bước vào phòng làm việc của Thích Bản Dự một chút nào, nhưng y vẫn không thể không đến. Cho tới bây giờ y cũng không phải là người của Thích Bản Dự, điểm này y biết rõ, Thích Bản Dự biết rõ, những người khác cũng rất rõ ràng như vậy.

Y cũng biết mình không có khả năng thành người của Thích Bản Dự, cũng không muốn trở thành người của Thích Bản Dự. Nhưng Thích Bản Dự gọi điện mời gặp, y có thể không đến hay sao? Nhiều năm làm cán bộ cấp cơ sở xã, thị trấn, chức Trưởng ban chỉ huy Quân sự, Phó chủ tịch xã, Phó bí thư... những chức vụ này về cơ bản y đều đã làm qua một lần, những trận mưa gió cũng thấy nhiều lắm. Y hiểu rất rõ tác phong làm việc của Thích Bản Dự.

Toàn bộ Song Phong, ngoại trừ lời nói của Lương Quốc Uy, Thích Bản Dự có thể không nghe, phớt lờ đi lời nói của bất kỳ ai khác. Y không nể mặt bất kỳ ai. Lý Đình Chương cũng tốt, Chiêm Thái Chi cũng tốt, Ngu Khánh Phong cũng được, đều không phải ngoại lệ. Trong mắt người ngoài, dường như thấy Thích Bản Dự còn giống Chủ tịch huyện hơn Lý Đình Chương.

Mà ở Song Phong, người nào dám không nghe lời của y thì cuộc sống của người đó có lẽ sẽ chấm dứt. Đã có vô số ví dụ thực tiễn chứng minh cho điểm này.

Lương Quốc Uy tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng ít nhất còn có thể nắm được cơ bản. Nói trắng ra một chút, Lương Quốc Uy xử lý người khác phải

có lý do hợp lý. Mà nếu anh bị Thích Bản Dự để ý, y sẽ tìm mọi cách làm cho anh khó sống, hơn nữa còn sẽ thực hiện từng bước một làm cho anh đi theo ý đồ của y, nếu đến cuối vẫn là không thành, kết quả của anh coi như đã định trước.

Tác phong của Thích Bản Dự trong toàn huyện chỉ cần là người trong bộ máy thì ai ai cũng biết. Anh có thể đắc tội với Lương Quốc Uy, có thể đắc tội với Lý Đình Chương, thậm chí có thể đắc tội Ngu Khánh Phong, nhưng anh không thể đắc tội với Thích Bản Dự. Điều này đã được công nhận trở thành chân lý.

- Phó bí thư Thích.

- Ngồi đi cậu Tề, đã lâu như vậy cũng không thấy đến chỗ tôi? Thế nào, Bí thư Lục mới tới của các cậu chẳng lẽ lại giao trọng trách cho các cậu, bận rộn tới mức thời gian đến huyện cũng không có?

Trên mặt Thích Bản Dự tươi cười rất rạng rỡ, nhìn cũng không ra chút đầu mối nào.

- Phó bí thư Thích nói đùa rồi. Thời gian này Bí thư Lục còn đang làm quen với tình hình, chủ yếu là đi xuống xã thị sát, mặt khác cũng đang nghĩ biện pháp để trả nợ. Hai năm qua Quân ủy hình như ghi nợ không ít... Thời gian này đám chủ nợ đã biết vừa thay đổi Bí thư, đều ào ào vọt tới như ong vỡ tổ để đòi nợ. Bình thường buổi sáng Bí thư Lục đều phải chạy xuống xã, tôi xem chừng vừa là để điều tra nghiên cứu rõ tình hình... Cũng có thể là đi trốn nợ.

Tề Nguyên Tuấn cười xem ra còn vui vẻ hơn so với Thích Bản Dự, vẻ mặt nặng nề lúc mới bước vào phòng đã sớm biến mất không chút tung tích.

Sắc mặt Thích Bản Dự nhất thời hơi cứng lại, nhưng chỉ trong nháy mắt

đã trở lại như thường, giữ nguyên vẻ mặt tươi cười nói:

- Vi Dân xuống đúng là tiếp nhận phải gánh nặng rồi. Điều kiện của Oa Cổ vốn rất kém, vài nhiệm kỳ Bí thư Quận ủy trước cũng không thể xoay chuyển được cục diện này... Vi Dân chủ động xin đi giết giặc, vì Huyện ủy chia sẻ âu lo. Huyện ủy sau khi suy xét thận trọng mới quyết định để đồng chí Vi Dân đến tiếp nhận trọng trách nặng nề này, các đồng chí phải ủng hộ công việc của đồng chí Vi Dân. Hẳn tuổi vẫn còn trẻ, công tác có thể mạnh dạn mà đi đầu, nhưng ở mặt kinh nghiệm thì có hơi khiếm khuyết, cho nên các cán bộ làm việc lâu năm ở xã, thị trấn như các cậu, có kinh nghiệm phong phú ... quen thuộc với tình hình hơn, nhất định phải tích cực giúp đỡ hẳn, mau chóng giúp đồng chí Vi Dân quen thuộc với tình hình thực tế ở Oa Cổ.

Nghe lời nói như vậy, bên ngoài thì không nghe ra một chút manh mối nào... Nhưng trong lòng Tề Nguyên Tuấn lại thở dài một hơi. Vị Phó bí thư Thích này nghĩ gì ở trong lòng, y đã đoán được một ít. Sợ là sớm đã có người báo cáo việc tranh luận trong hội nghị Đảng ủy vào lỗ tai ông ta.

Tề Nguyên Tuấn rất chán ghét loại thủ đoạn này. Đúng vậy, mình và Lục Vi Dân có bất đồng trong việc di dời chợ nông sản, nhưng đây là bất đồng trong công việc bình thường. Thậm chí Tề Nguyên Tuấn còn có thể hiểu được, Lục Vi Dân đứng ở góc độ Bí thư Quận ủy để suy xét vấn đề, tất nhiên sẽ khác với góc độ Chủ tịch thị trấn suy xét vấn đề, điều này có thể lý giải được. Huống chi Lục Vi Dân cũng không tỏ vẻ cưỡng ép, nhất định phải dựa theo ý đồ của hẳn để xử lý... chỉ nhấn mạnh tính cấp bách của công việc này. Nhưng trong thị trấn có người vin vào cớ này để giở trò, y không thể hiểu nổi những người này nghĩ như thế nào.

Mà hiện tại trong lời nói của Thích Bản Dự cũng có hàm ý xen vào chuyện này, càng khiến cho Tề Nguyên Tuấn sinh phản cảm. Chỉ có điều phản cảm thì phản cảm, y chỉ dám suy nghĩ trong lòng, mặt ngoài Tề Nguyên Tuấn cũng không biểu lộ lấy nửa điểm... Không những vậy y còn phải giả bộ

làm ra vẻ mặt cảm tạ sự quan tâm.

- Phó bí thư Thích, Bí thư Lục làm quen với tình hình mới rất nhanh. Tôi và mấy vị lãnh đạo của thị trấn nói đến công tác cùng với Bí thư Lục, có rất nhiều tình hình Bí thư Lục còn quen thuộc hơn cả chúng tôi.

Tề Nguyên Tuấn làm bộ như nghe không hiểu, vẫn khen Lục Vi Dân.

- Đây là Huyện ủy phái người đúng lúc cho Oa Cỗ chúng tôi. Tin rằng dưới sự lãnh đạo của Bí thư Lục, công tác sang năm của Oa Cỗ nhất định sẽ khởi sắc.

Thích Bản Dự không ngờ Tề Nguyên Tuấn lại đánh giá Lục Vi Dân cao như vậy, sắc mặt nhất thời hơi u ám.

Theo y biết thì Tề Nguyên Tuấn và Lục Vi Dân cãi vã nhau rất ghê gớm trong việc xây dựng chợ nông sản của thị trấn Oa Cỗ. Thậm chí Tề Nguyên Tuấn còn phát ngôn rằng cho dù y không làm Chủ tịch thị trấn nữa thì cũng không đồng ý để xảy ra chuyện tổn hại tới lợi ích của thị trấn Oa Cỗ. Lúc này Thích Bản Dự mới sinh ra một ít hứng thú, không ngờ Tề Nguyên Tuấn lại không biết thức thời, lời nói của mình y nghe mà dường như lại không hiểu ý.

- Ha ha, cậu Tề, đồng chí Vi Dân là cán bộ do Địa ủy cử xuống. Hắn có tố chất lý luận rất cao, tầm nhìn rộng, ý nghĩ thoáng, tuổi còn trẻ, tiếp nhận tư tưởng mới rất nhanh. Điều này dùng trong công việc, nhất là trong khi trong cả nước trên dưới đều lấy xây dựng kinh tế làm trung tâm, dòng nước làm sâu sắc cải cách mở cửa chảy mãnh liệt, thì càng phát huy tác dụng. Đây cũng là Huyện ủy đã nghiên cứu quyết định, nhưng chúng ta cũng phải nhìn đến tình hình thực tế của Song Phong chúng ta, nhất là tình hình của Oa Cỗ lại có chút đặc biệt. Tình hình phát triển kinh tế lạc hậu, cơ sở vật chất yếu kém, thu hút đầu tư không có khởi sắc, băng dày ba thước thì không phải chỉ lạnh một ngày mà tạo ra được. Những vấn đề này cũng không phải là ngày một ngày

hai có thể giải quyết được, nhất là dính đến vấn đề lợi ích của quần chúng nhân dân thì càng cần thận trọng. Tôi nghe nói trong thị trấn, về vấn đề xây dựng chợ nông sản mới, ý kiến bất đồng rất lớn. Ý kiến của cá nhân tôi cho rằng phải thông thả bàn bạc lại, tất cả phải ngồi xuống thống nhất các ý kiến. Nếu như thật sự không thể đạt được ý kiến thống nhất thì có thể áp dụng cách chế độ dân chủ tập trung mà biểu quyết. Tất cả là vì công việc, chuyện này cũng không có gì, cậu nói có đúng hay không?

Giọng điệu Thích Bản Dự bình thản:

- Có thể là một số đồng chí có một số ý tưởng và ý kiến xuất phát điểm rất tốt, nhưng cần phải xem xét kết hợp với tình huống thực tế. Có được hay không? Có thể làm hay không thì phải tiếp thu ý kiến của quần chúng, trưng cầu ý kiến trên nhiều phương diện. Phải cố gắng tìm được điểm chung ở mức lớn nhất, gác lại mọi sự bất đồng, đừng sợ đắc tội với người khác, nguyên tắc nào nên kiên trì thì phải kiên trì. Đây mới là tố chất tối thiểu phải có của cán bộ Đảng Cộng sản. Chỉ cần là vì công việc thì tôi nghĩ tất cả mọi người đều có thể hiểu được.

Tề Nguyên Tuấn chỉ cảm thấy miệng mình có chút đắng lại. Nhất là nhìn đến ánh mắt có phần âm u của Thích Bản Dự đang nhìn mình dò xét, lòng y cũng có chút rối loạn. Y cũng không biết Phó bí thư Thích và Bí thư Lục có chuyện gì không hợp. Theo lý mà nói thì việc di dời chợ nông sản như thế nào cũng không tới phiên Thích Bản Dự nói chen vào. Chủ tịch huyện Lý và Phó bí thư Chiêm đều không hỏi qua chuyện này, vì sao Thích Bản Dự lại thích thò chân vào làm gì?

Lục Vi Dân đi đến nhà khách thì gặp Đỗ Tiểu Mi.

- Ở, Bí thư Lục, tôi còn tưởng ngài tới Oa Cổ rồi nên vui đến quên cả quay về rồi chứ?

Người phụ nữ này lắc xương hông có chút khoa trương, dáng người rất chuẩn, chiếc quần bò bó sát bộ mông thành một đường cong duyên dáng. Mà ngoài áo len có cài một chùm lớn trang sức ngọc châu san hô, màu sắc điểm lệt. Bộ ngực đầy đặn lay động làm cho người ta không thể không hoài nghi đây có phải là một loại quyến rũ biến tướng hay không.

- Chủ nhiệm Đỗ, đây không phải là đã trở lại rồi hay sao? Từ vui đến quên cả quay về này hay đấy. Tôi xuống dưới mới biết được, nơi này của chúng ta thực sự khác với các địa phương khác của Phong Châu. Ai bảo phụ nữ Song Phong chúng ta quá quyến rũ mê người như vậy?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Tình Hình Của Huyện

Lục Vi Dân đến Oa Cỗ hơn một tháng, đã nghe quen những chuyện cười tục tĩu, lỗ mãng, đùa giỡn trắng trợn của Chương Minh Tuyên, những chuyện ngầm bày bạ của Hồ Hoán Sơn, các kiểu “truyền kỳ” liên quan đến phụ nữ của Mạch Tử Huy. Thậm chí ngay cả bên trong Quận ủy, chỉ vèn vèn có một bác gái cán bộ mà cũng dám nói chuyện quan hệ nam nữ trước mặt mình để trêu chọc. Hiện tại hẳn đã hoàn toàn rèn luyện được đến mức không chút sợ hãi, có thể đối mặt với bất kỳ ngôn ngữ thô lỗ nào mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Theo lời nói của Chương Minh Tuyên thì nếu anh làm việc ở Song Phong, ở Oa Cỗ, nhìn thấy phụ nữ mặt đã đỏ, nghe được một chút lời nói thô lỗ đã cau mày thì anh chính là cán bộ không đạt tiêu chuẩn, anh cũng không có cách nào hòa mình với quần chúng. Thậm chí y còn nói, Chu Minh Khuê sở dĩ công tác ở Oa Cỗ không có chút tiến bộ nào, nhưng vẫn còn có chút uy tín, lý do lớn nhất chính là do y có thể ngủ được với cả hai người phụ nữ nổi danh của Oa Cỗ là quả phụ Tùy và Bạch nương tử. Đây là điều mà rất nhiều cán bộ muốn làm mà không dám làm, mọi người ngoài phần cực kỳ hâm mộ, ghen ghét, cũng còn có chút khâm phục.

Những chuyện vợ vẫn, xằng bậy như vậy cũng nhận được sự tán đồng của Hồ Hoán Sơn. Điều đó không thể không khiến cho Lục Vi Dân cảm thấy có rất nhiều chuyện đến chết cũng không giải thích hợp lý được.

- Chà, Bí thư Lục, ngài mới đi xuống vài ngày mà đã bị người ta dạy hư rồi à? Là tên khốn Chương Minh Tuyên hay là cái tên ý nghĩ xấu xa đẩy mình

Hồ Hoán Sơn? Hay là cái tên giả đứng dẫn Tề Nguyên Tuấn dạy ngài? Đám người này ngoại trừ ngoài miệng cả ngày đều là trêu chọc đàn bà thì cũng không làm được chuyện gì khác mà.

Đỗ Tiểu Mi cũng cảm thấy rất ngạc nhiên đối với lời nói của Lục Vi Dân, nhướn mày lên, như cười như không mà hỏi.

Lục Vi Dân cũng không ngờ Đỗ Tiểu Mi lại nắm rõ cán bộ Oa Cố đến vậy, hơi cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng hấn lập tức đã kịp phản ứng, đường đường đại danh Đỗ cửu nương, chẳng lẽ một chút bản lĩnh đó cũng không có?

- Chủ nhiệm Đỗ, cán bộ Oa Cố chúng tôi đều bị cô biến thành những kẻ không đáng một đồng, cô không sợ tôi đem lời nói này trở về nói cho bọn họ?

Lục Vi Dân cười hì hì mà nói.

- Đường đường là Ủy viên thường vụ mà Bí thư Lục chẳng lẽ cũng thích đưa lời người khác hay sao?

Đỗ Tiểu Mi cười nói yêu kiều, con ngươi đảo một vòng.

- Có điều nếu như Bí thư Lục muốn làm loại tiểu nhân này thì tôi cũng đành chấp nhận. Sau này nếu tôi đến Oa Cố mà có chuyện gì thì cũng chỉ đành phiền vào một mình Bí thư Lục thôi.

Lục Vi Dân cũng không ngờ đến người đàn bà này lại ghê gớm như thế. Đánh rần thì rần lại vòng ngược theo gậy căn lên, tính đi tính lại mình cũng bị vướng vào với đám đó.

- Được thôi, cho dù Chủ nhiệm Đỗ phiền đến tôi cả đời cũng không sao. Cô gái xinh đẹp như vậy, xem chừng muốn phiền cũng không đến lượt tôi đâu.

Lục Vi Dân cũng tỏ ra yếu thế. Nói chuyện với những người phụ nữ như thế này, tuyệt đối không được sợ xấu hổ, anh càng sợ vậy thì anh sẽ lại càng bị đê bẹp đến chết, đây là kinh nghiệm.

- Chà, Bí thư Lục, xa cách vài ngày mà đã phải thay đổi cách nhìn. Xuống xã được hơn một tháng, tôi thấy Bí thư Lục ngài gần như biến thành người khác rồi, sao lại trở nên ăn nói ngọt xớt vậy?

Đỗ Tiểu Mi sau một lúc ngẩn ra cũng lại cười tươi như hoa.

- Tôi đã là bà già rồi, sao những từ kiểu người đẹp này có thể dành cho tôi chứ?

- Ha ha, Chủ nhiệm Đỗ quá khiêm tốn rồi, trước khi tôi đến Song Phong đã nghe đến danh tiếng của Chủ nhiệm Đỗ rồi.

Lục Vi Dân nói dừng dừng.

Sắc mặt của Đỗ Tiểu Mi hơi trầm xuống, cười miễn cưỡng nói:

- Bí thư Lục, Song Phong chúng tôi chính là có tật xấu này, đàn ông không có bản lĩnh của riêng mình, thích đem phụ nữ ra để nói. Tôi không thể chấp nhận nổi loại đàn ông này, Bí thư Lục tuyệt đối đừng học loại đàn ông này.

Sau khi Lục Vi Dân khích đối phương một câu, cũng không nói gì nữa, hẳn không muốn có quan hệ gì với lại phụ nữ thế này. Cho dù cô ta lại quyến rũ mê hoặc người đến thế nào, loại phụ nữ này ở bên cạnh cũng có thể sẽ đem đến tai họa ngập đầu, Chu Minh Khuê cũng được coi là một ví dụ điển hình.

- Chủ nhiệm Đỗ, tôi hơi mệt rồi, muốn đi nghỉ một chút, cô sắp xếp người giúp tôi mở cửa phòng.

- Bí thư Lục vừa từ tòa nhà trụ sở Huyện ủy qua?

Đỗ Tiểu Mi gật đầu, có vẻ như nhớ ra chuyện gì.

- Đúng rồi, hình như Bí thư Lương đến Phong Châu họp rồi. Tôi từ bên đó qua, vừa hay gặp Tề Nguyên Tuấn từ chỗ Phó bí thư Thích đi ra, tôi thấy sắc mặt của y rất khó coi.

- Hà, ông Tề cũng tới rồi à? Chắc là báo cáo công việc với Phó bí thư Thích.

Lục Vi Dân hơi động lòng, Tề Nguyên Tuấn đi đến chỗ Thích Bản Dự rồi? Chẳng nhẽ y thật sự muốn đem chuyện này đi tố cáo mình sao?

Việc này có phần quá rồi. Mình vốn không có gì, chính là xem xét suy nghĩ của Tề Nguyên Tuấn cũng không phải không có lý, mình vẫn đang suy nghĩ xem làm thế nào để cân bằng lợi hại được mất trong việc này. Nếu Tề Nguyên Tuấn muốn làm như vậy e rằng mình lại phải xem xét một chút.

- Chắc là thế, tôi chỉ là thấy sắc mặt của y rất khó coi, cũng có chút không tập trung, tôi chào y cũng không chú ý. Bí thư Lục, ngài đợi chút tôi sắp xếp người giúp ngài mở cửa phòng.

Đỗ Tiểu Mi cười quyến rũ, đồng thời quay người đi, không chút dài dòng.

Thân thể thướt tha duyên dáng chuyển động, dường như khoe ra sự nữ tính của cô. Cặp mông căng tròn đầy đặn phía dưới quần jean thậm chí có một loại ma lực hấp dẫn khác thường làm cho Lục Vi Dân theo bản năng cảm thấy môi mình hơi khô, cơ thể hơi nóng.

Ngày cấm dục thật không dễ sống, nhóang cái mình đến Oa Cố đã hơn một tháng. Thời gian này Lục Vi Dân gần như quên mất con người đàn ông trong mình, tất cả thời gian và sức lực đều bị đóng công việc ngập đầu nghiên

nát. Buổi sáng đến các xã, thị trấn thậm chí là các thôn tìm hiểu kỹ lưỡng tình hình, buổi chiều xem xét tài liệu xử lý công việc, buổi tối còn phải suy nghĩ vấn đề quy hoạch chợ nông sản và khu chợ được liệu chuyên ngành.

Mỗi một hạng mục công việc đều liên quan đến rất nhiều chi tiết, mà những chi tiết này rõ ràng lại quyết định sự thành bại của cả một hạng mục công việc. Đây cũng là phát pháo đầu tiên sau khi Lục Vi Dân đến Oa Cổ, chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại. Vậy nên hẳn không dám có chút câu thả nào.

Mỗi một hạng mục công việc luôn gặp phải vấn đề này nọ, luôn nảy sinh những lời hoài nghi phản đối. Lục Vi Dân hiểu rất rõ, đương nhiên là có một số nguyên nhân quả thực là vấn đề tồn tại của bản thân công việc. Nhưng cũng có vài yếu tố tương đối là xuất phát từ việc kinh nghiệm lí lịch của mình quá ít, quá trẻ tuổi, khó lòng khiến người khác nghe theo, không có cách nào để những người này chấp nhận quan điểm, suy nghĩ của mình.

Nếu không phải mình treo danh hiệu Ủy viên thường vụ Huyện ủy, chỉ e rằng những lời hoài nghi này còn nhiều hơn.

Vạn sự khởi đầu nan, Lục Vi Dân biết độ khó và sức ảnh hưởng của phát pháo đầu tiên này, vậy nên hẳn phải cố gắng làm cho chuyện này thật hoàn mỹ. Chỉ có như vậy mới có thể củng cố và làm sâu sắc thêm sự tin tưởng của các cán bộ xã, thị trấn và trong quận đối với mình. Nhưng bây giờ mình lại gặp phải sự khiêu chiến từ Tề Nguyên Tuấn, hơn nữa còn không có cách nào để lảng tránh sự khiêu chiến này. Mà hình như đối phương còn đem vấn đề lên đến huyện, làm cho trong lòng Lục Vi Dân rất phẫn nộ.

Lúc ăn cơm tối, người phụ nữ đó không xuất hiện nữa, làm Lục Vi Dân có chút thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Tiểu Mi không đơn giản, có thể lẫn lộn từ một nhân viên tạm thời của

Quận ủy Khai Nguyên đến huyện, chuyển thành biên chế công cần, bây giờ còn làm chủ nhiệm nhà khách. Người trong huyện nói đến cô ta đều sử dụng ngữ khí rất khéo léo mờ ám, cụ thể năng lực của người phụ nữ này ở mặt nào, Lục Vi Dân không biết, hăn cũng không muốn hỏi nhiều.

Cô ta rất am hiểu về bố cục nhân sự trong huyện, thậm chí là cả tình hình của các quận, xã cũng vậy. Ít nhất cô ta nói cho mình việc Tề Nguyên Tuấn đến chỗ Thích Bản Dự cũng chính là một ám hiệu rất rõ ràng.

Lục Vi Dân vẫn không thể hiểu được rốt cuộc là đối phương có ý thể hiện thiện ý mới nhắc nhở mình hay là có ý khác, nhưng hăn tin ít nhất chuyện này là thật. Đó chính là rõ ràng Tề Nguyên Tuấn đã đi đến chỗ Thích Bản Dự rồi.

Tình hình thị trấn Oa Cổ cũng không đơn giản. Vốn dĩ Lục Vi Dân cảm thấy nói về tổng thể thì con người Tề Nguyên Tuấn này không tồi, có tình cảm mãnh liệt với công việc, dù là có khác về quan điểm với mình, nhưng bây giờ hăn phải xem xét kỹ lại một chút.

Quan hệ của đức và tài phải có sự kết hợp hữu cơ mới có thể tạo ra tác dụng lớn. Nếu nói Tề Nguyên Tuấn vì một sự bất đồng trong một hạng mục công tác mà đi tìm lãnh đạo kêu khổ, hay có ý đồ tìm một lãnh đạo nào đó để tạo áp lực cho mình, vậy thì Lục Vi Dân cho rằng nó chỉ có thể chứng minh y bất tài, cũng cho thấy sự non nớt của y.

Sau khi ăn tối xong Lục Vi Dân cũng không muốn ra ngoài. Thời tiết Song Phong vào đông cũng trở nên có chút âm u lạnh lẽo, thời tiết như vậy làm cho người ta phiền lòng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Luồng Gió Yêu Ma (1)

Lúc qua đêm trong Quận ủy Oa Cỗ, Lục Vi Dân cũng ghét thời tiết này. Một mình ở trong Quận ủy chần đờn gối chiếc, vừa đến bảy tám giờ tối ề xung quanh không một bóng người, trên đường thị trấn Oa Cỗ cũng mờ tối lạnh lẽo. So với những thành phố như Xương Châu, thậm chí Phong Châu, đơn giản chỉ như là một vùng ngoại ô hoang vu.

Tiếng gõ cửa “cốc cốc” vang lên làm cho Lục Vi Dân chuyển sự chú ý từ ti vi mà quay lại.

Mở cửa vừa thấy Thái Vân Đào làm Lục Vi Dân rất vui.

Thái Vân Đào đã chính thức được bổ nhiệm làm Trưởng ban tuyên giáo Huyện ủy, nhưng chức Chủ tịch Công Đoàn vẫn chưa bỏ.

- Tôi biết ngay là cậu sẽ không ra ngoài. Trong huyện lỵ này của chúng ta thực có chút lạnh, hể đến tám giờ tối gần như nhà nhà đều co trong nhà xem tivi, cũng không có chỗ gì vui chơi. Có ba phòng khiêu vũ cũng là nơi thanh niên chưa kết hôn đi, nếu không thì là sân patin, nhưng cánh già chúng ta thì có thể tới đó chạy nhảy sao?

Vừa đi vào trong phòng, ngồi xuống Thái Vân Đào liền mở máy.

- Đây chính là việc mà Trưởng ban tuyên giáo nên suy nghĩ, dân số huyện lỵ chúng ta không phải là ít, cũng là hơn mười nghìn người. Ban ngày đi làm, buổi tối tôi thấy mọi người hoặc là ở nhà xem ti vi, hoặc là đánh bài, dường như không tìm ra cách giải trí nào khác. Tôi thấy ở Phong Châu karaoke đã

bắt đầu thịnh hành, chúng ta ở đây dường như là vẫn án binh bất động. Chẳng rõ rốt cuộc chúng ta ở đây quá khép kín, hay là không có ai chịu đi làm ngành này sợ lỗ vốn?

Nhân viên phục vụ rất biết ý, liền lập tức đem trà đến.

- Sao tôi lại không nghĩ chứ? Bên đường Thuận Phong có chỗ đất trống, tôi thấy cũng không tồi, đề nghị với huyện xem có phải có thể xây dựng một cái thư viện không. Như vậy vừa có thể khuyến khích mọi người chịu khó đọc sách, học hành, lại có thể có tác dụng dần nâng cao tố chất của nhân dân. Nhưng đến cả cơ hội đến hội nghị thường vụ cũng không có, tôi liền nói nhỏ chuyện này với Chủ tịch huyện Lý. Ông ta liền nói thẳng với tôi là đừng có mà mơ nữa, tài chính huyện năm nay đến cả thưởng tết của cán bộ chắc còn phải gác lại, tiền lương của giáo viên hiện này đã hoãn hai tháng rồi. Ông Dịch phòng Giáo dục suốt ngày chạy tới lui sau Chủ tịch huyện Lý và Dương Hiền Đức, tôi nhìn thấy còn thấy sốt ruột thay cho bọn họ. Lương của giáo viên không có, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì phải nói trách nhiệm của chính trị, chẳng ai gánh nổi.

Thái Vân Đào dựa lưng vào ghế, thở dài một cái nói.

- Tôi còn có thể nói gì chứ, lòng tràn đầy nhiệt huyết trở nên nguội lạnh, âm thầm quay về nhà, tắm rửa rồi đi ngủ sớm.

Lục Vi Dân xì một tiếng cười ra tiếng, tên Thái Vân Đào này thật là có chút vẻ văn hóa văn nghệ, phía trước coi như đứng đặng, đặng sau hương vị liền lòi ra.

- Huyện khó khăn như vậy? Tôi còn cho rằng tôi đến Oa Cố coi như là tiếp nhận một đồng nợ cơ, Chu Minh Khuê chọc cho tôi không ít lỗ thủng xung quanh, tôi còn chẳng phải thu dọn xung quanh, chùi dất giúp gã sao? Còn suy nghĩ xem lúc nào có lời với Chủ tịch huyện Lý, ông nói vậy, xem ra

không còn cửa nào rồi.

- Vi Dân, cậu bớt đi, cậu không khóc thì ông ta đã khóc trước rồi. Thời gian này hằng năm đều là thời gian khó khăn của huyện, ăn tết gần như là qua cửa ải, tất cả các chủ nợ thời gian này đều xuất hiện. Túi chính quyền eo hẹp, chỉ có thể đóng giả hình dáng phụ nữ thẹn thùng xin bên này thông cảm, bên nợ thư thả. Không trả tiền, dù sao cũng phải cho người khác một lời dễ nghe, vẽ một cái bánh để người khác thèm muốn một chút, không phải vậy sao? Bánh mì sẽ có, tiền chúng tôi cũng sẽ trả, năm sau, năm sau chúng tôi nhất định trả. Thế rồi chào đuổi khách, vòng đi vòng lại, cũng không biết được tình trạng này ngày nào mới thay đổi nữa?

Thái Vân Đào nói ra tiếng lòng của vô số cán bộ. Nơi nào cũng chẳng khác là bao, ít nhất bên trong địa khu Phong Châu, xem chừng ngoại trừ Cổ Khánh ra, những huyện, thành phố khác, bao gồm cả Phong Châu cũng chẳng khác gì. Tới gần hết năm đều phải nghĩ cách đi xé chỗ này vá chỗ kia, mượn tiền nhà này trả nhà kia, chuyện này đã thành thông lệ rồi.

- Ông đừng nói theo kiểu mọi người say một mình tôi tỉnh như vậy. Đây cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai, huyện nông nghiệp nghèo nàn như chúng ta, tình hình tài chính vốn là thu không đủ chi, còn có thể hi vọng có lúc dư dả sao?

Lắc đầu, Lục Vi Dân nói trầm ngâm.

- Phải thay đổi tình hình này, không thể không phát triển công nghiệp, không thể không đi con đường đô thị hóa. Chỉ sợ trong huyện cũng phải nghĩ cách và có hành động trên mặt này mới được.

Thái Vân Đào liếc nhìn Lục Vi Dân, hình như đang cân nhắc điều gì đó.

- Vi Dân, cậu đang nói huyện quá bảo thủ, không có động thái gì?

Lục Vi Dân sững sờ, trong lời nói của Thái Vân Đào nghe ra có ẩn ý:

- Ông Thái, có gì cứ nói thẳng, đừng quanh co.

Tiếp xúc lâu như vậy, trong huyện, với Lục Vi Dân, Thái Vân Đào được xem như người nói chuyện hợp nhau nhất. Lục Vi Dân đánh giá cao sự thẳng thắn của Thái Vân Đào, Thái Vân Đào tán thành đại lượng của Lục Vi Dân. Sau khi hai người trải qua vài việc, cùng nhau từ lúc đầu đang dò xét, dần dần trở nên cũng có thể nói một số lời càng sâu hơn như thế này.

- Cậu mới tới Oa Cỗ, suy nghĩ là phải làm chút việc là có thể lý giải được. Nhưng cũng đừng quá nóng vội, dục tốc ắt bất đạt, nếu không rất dễ lâm vào tình thế bị động.

Thái Vân Đào cũng thấy lời nói này không thật dễ nói, người xưa nay ngay thẳng như y cũng không biết bản thân nên nói sao cho Lục Vi Dân hay về lời đồn đại mà mình nghe được.

- Tôi làm sao? Tôi đã làm gì?

Lục Vi Dân đã đoán ra chút hương vị, nhưng hẳn thật sự không ngờ rằng chút việc nhỏ này lại bị phóng đại nhiều lần đến vậy, hơn nữa còn công khai gây xáo trộn thành làn sóng lớn như vậy ở Huyện ủy.

- Tranh cãi giữa cậu và Tề Nguyên Tuấn trong huyện dậy sóng rồi. Người lên án cậu không ít, nói cậu vừa đi thì ngông nghênh càn rỡ, ngang bướng bảo thủ, nghe không vào những ý kiến bất đồng. Động một chút là muốn lấy sự giải phóng tư tưởng, làm sâu sắc cải cách mở cửa để dạy đời chụp mũ người ta, ngang nhiên chỉ trích ý kiến bất đồng. Tôi không biết nội tình, nhưng cậu và Tề Nguyên Tuấn trước đây đã xảy ra chuyện gì? Tôi cảm thấy tính cách y tuy hơi cứng một chút, nhưng cũng không phải là người không hiểu quy tắc, có phải là cậu hơi gấp gáp quá rồi không?

Thái Vân Đào nói khéo.

Lục Vi Dân cố gắng kiềm chế tâm trạng mình đang dạy sóng. Hắn thật không biết cuộc tranh cãi của mình và Tề Nguyên Tuấn ở trong cuộc họp Đảng ủy thị trấn Oa Cổ lại bị truyền tới tai Huyện ủy, đưa nào làm? Tề Nguyên Tuấn? Hay là người khác?

- Ông Thái, ông nói chút việc giữa tôi và ông Tề làm sao đến mắt mọi người lại trở thành như nước với lửa không hòa hợp được?

Lục Vi Dân hít một hơi, hắn cảm thấy trong chuyện này dường như có chút bí ẩn gì đó.

Cân nhắc hết lần này đến lần khác cũng cảm thấy chút việc này của mình và Tề Nguyên Tuấn cũng không đến nỗi đưa lên mức này, gần như có chút không đội trời chung. Vậy là ai đã cố ý thổi bùng ngọn lửa này lên như vậy? Mục đích nhằm vào là gì?

Nếu nói trước đây hắn vẫn còn chút nghi ngờ Tề Nguyên Tuấn muốn gây áp lực cho bản thân, nhưng bây giờ hắn có thể khẳng định, cái này hoàn toàn không phải ý của Tề Nguyên Tuấn. Tề Nguyên Tuấn không đến nỗi ngu xuẩn đến vậy, để ngọn lửa cháy bùng lên như vậy, y có được lợi gì? Đối với y có chỗ nào tốt? Mà là có người đang ở giữa châm ngòi và thổi bùng ngọn lửa, mục đích cũng không phải là nhằm vào quan hệ giữa mình và Tề Nguyên Tuấn, mà là nhằm vào mình đây!

- Cậu vẫn còn nói được sao, trong cuộc họp Đảng ủy cậu phê bình Tề Nguyên Tuấn không để ý đại cục, theo chủ nghĩa bè phái quá mức, chỉ nhìn chăm chăm vào chút lợi ích của thị trấn Oa Cổ này, có chuyện này hay không?

Thái Vân Đào với thần sắc nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Lục Vi Dân

gắn từng chữ một.

Lục Vi Dân không ngờ Thái Vân Đào đến ngay cả lời nói mình trong cuộc họp Đảng ủy lại cũng có thể nắm rõ như vậy, thậm chí ngay cả đặt câu dùng từ cũng đọc thuộc không sai một chữ. Điều này không thể không khiến hấn đối với tâm sức vất vả của một số người cảm thấy “kính nể từ tận đáy lòng”.

- Tôi đã nói lời tương tự vậy, nhưng dường như không phải giọng điệu này nhỉ?

Lục Vi Dân thở dài một hơi. Nói kiểu sao cũng được.

- Khi tôi tổng kết buổi nói chuyện, nói với tư cách cán bộ Đảng thì cần phải ý thức được cục diện chung, không thể có chủ nghĩa bè phái. Làm sao lại biến thành lời tôi trực tiếp phê bình Tề Nguyên Tuấn chứ? Tôi nói phải rộng lượng một chút, tầm nhìn phải xa một chút, đừng chỉ nhìn chăm chăm vào lợi ích trước mắt. Làm sao lại thành lời nói chỉ trích Tề Nguyên Tuấn được? Nói đi cũng phải nói lại, tôi phê bình hiện tượng này, xu thế này chẳng lẽ cũng không đúng, lại còn có thể gây ồn ào trong huyện? Điều này không bình thường chút nào.

Sau khi Thái Vân Đào nghe Lục Vi Dân giải thích, cũng cảm thấy có một chút bất ngờ. Việc này và cách nói y nghe được khác nhau một trời một vực. Lục Vi Dân không cần phải nói dối trước mặt mình, nói như vậy chính là có người cố ý tạo ra, vậy mục đích ở đâu chứ?

- Vi Dân, tôi cảm thấy chuyện này e là có chút kì quái, tốt nhất là cậu nên tìm một cơ hội báo cáo công tác với Lương Quốc Uy một chút. Đừng giấu, nên nói làm sao được thì nói, đừng kiêng kị gì.

Thái Vân Đào sau khi trầm ngâm một hồi thì đề nghị.

Chương 349: Luồng gió yêu ma (2)

- Tôi đây chẳng phải ở lại để muốn báo cáo tình hình này với Lương Quốc Uy sao. Tôi cảm thấy trong huyện chúng ta chắc hẳn có chút không khí bất chính. Anh muốn làm chút chuyện, khó tránh khỏi có ý kiến bất đồng, nhưng có một số người lại đem những việc bất đồng trong công việc bình thường này mà phóng đại ra, nâng cao quan đẽm, thì xuất phát điẽm là có vấn đề.

Lục Vi Dân trầm giọng nói:

- Nếu huyện để kệ bầu không khí này, tôi thấy cục diện Song Phong nếu muốn mở ra, thì đúng là khó hơn lên trời.

- Cậu cũng đừng chán nản, chí ít tôi biết Lương Quốc Uy đối với vấn đề này cũng chưa có biểu hiện thái độ gì.

Thái Vân Đào an ủi hẳn.

- Hiện giờ cậu vừa vặn có thể báo cáo với Bí thư Lương những tình hình nắm được khi ở Oa Cố lâu như vậy, đường hướng cho công việc hiện tại, giành được sự công nhận của y.

- Hừ, ông Thái, theo như cách nói của ông, cũng chính là ngoài Bí thư Lương ra chắc chắn là có người biểu hiện thái độ đối với việc này phải không?

Lục Vi Dân hừ nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại.

Thái Vân Đào có chút lúng túng, ngừng một chút mới nói:

- Cậu biết là được rồi, ông Thích và Chiêm Thái Chi e là đối với cách làm này của cậu đều có chút ý kiến. Ồ, còn có Dương Hiến Đức e là cũng có chút ý kiến.

- Chà, tôi thấy hình như mình gây cho nhiều người tức giận.

Lục Vi Dân kinh ngạc. Thái độ của Thích Bản Dự hẳn có thể đoán chừng biết được. Tuy vẫn chưa rõ Thích Bản Dự tại sao đối với mình lại có thành kiến lớn như vậy, nhưng từ khi bản thân đến Song Phong, Thích Bản Dự chưa từng có thái độ tốt. Nhưng Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức thì là chuyện gì đây?

Hắn và Chiêm Thái Chi không qua lại, thậm chí nói cũng không được mấy câu với nhau. Phó bí thư phân công quản lý kinh tế này tại sao phải nhằm vào mình? Hoặc là Tề Nguyên Tuấn và hắn đi lại quá gần? Hắn cũng không nghe nói qua Chiêm Thái Chi và Tề Nguyên Tuấn có liên quan gì.

Dương Hiến Đức thì càng lạ. Mình cũng không lui tới bên chính quyền huyện, bản thân đi Oa Cố đã hơn một tháng, thậm chí Dương Hiến Đức cũng chưa bao giờ qua, cũng chưa đến bất kỳ một xã, thị trấn nào của Oa Cố. Trong này có gì kỳ quái chứ?

Lục Vi Dân cảm thấy bản thân từ khi bước chân vào Song Phong, giống như là đi vào đầm lầy mờ mịt. Anh không biết ở đó một chân đạp xuống có lẽ chính là một cạm bẫy sâu không lường trước được, anh cũng không biết đằng sau tầng sương mù đó cũng có lẽ chính là một mũi tên bắn lén bay tới. Những người này đang suy nghĩ gì, muốn làm gì, hẳn thật sự nghiên ngẫm mãi không ra.

Mình làm một Bí thư Quận ủy thật sự cũng hơi mệt. Chẳng những phải xử lý với các khoản nợ và vấn đề nan giải bị bỏ lại, còn phải vạch kế hoạch công tác kế tiếp. Đây vừa phải đối phó lại một mũi tên bắn lén từ phía đông, phía tây thì là một con dao găm đâm lén. Cũng khó trách An Đức Kiện nhắc nhở bầu không khí ở Song Phong vốn không hay từ xưa đến nay, nhất là hiện tại vị trí bản thân có chút đặc biệt. Ủy viên thường vụ Huyện ủy, còn kiêm Bí thư Quận ủy và Bí thư Đảng ủy thị trấn, vậy lại càng dễ gây ra không ít thị phi.

Lúc đó bản thân chưa để ý như vậy, hiện mới xem như đường đường chính chính cảm nhận chua ngọt đắng cay ở trong này.

- Vi Dân, nghe tôi khuyên một câu. Cậu có ý muốn làm việc, đây là chuyện tốt, nhưng cậu phải suy xét cậu hiện tại vừa mới tới huyện. Nói như thế nào đây, cậu trong tâm trí của rất nhiều người vẫn chưa có ấn tượng sâu sắc, rất nhiều người đều theo bản năng đều coi cậu xuống đây để lấy tiếng, nên tốt hơn là đứng vững trước đã. Vốn dĩ cậu xuống quận, xã cũng không phải là chủ ý tốt gì, nhưng nếu cậu đã xuống, nếu muốn làm việc, như vậy tôi cảm thấy có thể làm dễ trước khó sau hay không. Cố gắng lựa chọn triển khai những công việc mà mọi người đều có thể tiếp nhận, không khiến dẫn đến tranh luận, từng bước tạo uy tín như vậy, bước từng bước một. Đừng nghĩ ăn một miếng là thành người béo ngay được, như vậy sẽ dễ dàng khiến nảy sinh mâu thuẫn.

Lời nói này của Thái Vân Đào cũng xem như là lời tâm huyết, Lục Vi Dân im lặng gật đầu. Thái Vân Đào có ý tốt, hẳn có thể hiểu được, nhưng có chút việc là đã đâm lao thì phải theo lao. Mà quan trọng hơn là, thời gian không đợi người, anh nghĩ chờ như vậy mà xem, uy tín sẽ tự tạo dựng nên, Lục Vi Dân không tán thành. Uy tín được xây dựng trên công việc mình làm, chỉ có anh làm được việc khiến dân chúng được lợi, uy tín của anh mới tự nhiên được gây dựng.

Sau khi Thái Vân Đào đi, Lục Vi Dân trên giường cũng trăn trở. Sau khi bản thân đến Song Phong lại tìm không được một người có thể cởi lòng nói hết, còn không bằng lúc ở Nam Đàm, chí ít còn có Tô Yến Thanh có thể lắng lắng nghe mình nói hết, còn có thể cho mình một vài ý kiến. Nghĩ đến đây thôi Lục Vi Dân càng cảm thấy có cảm giác bức bối.

Chân Ny nghe nói mình xuống huyện rồi còn đi xuống quận, xã, càng không vui, nghĩ mình không thèm để ý đến cảm nhận của cô ấy, cũng không xem trọng ý kiến của nàng. Đây cũng là lý do gần một tháng đã không gọi

điện cho mình. Mình có gọi cho cô ấy mấy lần, cô ấy cũng dửng dưng, làm cho lòng Lục Vi Dân rất không thoải mái. Cũng may Chân Tiệp lại gọi điện thoại hai lần an ủi mình, nói Chân Ny còn tính con nít, qua một thời gian ngắn thì sẽ tốt thôi.

Chân Kính Tài cũng gọi điện cho mình hai lần, bảo mình dành thời gian trở về Xương Châu an ủi Chân Ny, đừng chỉ để tâm đến công việc. Một ngày chủ nhật về nói hai ba câu, đưa Chân Ny đi dạo phố, xem phim, cũng có thể làm cho người có tính như trẻ con như cô ấy vui lên nhiều. Cũng cần phải hiểu cô ấy một mình ở Xương Châu mà bạn trai lại ở xa mấy trăm dặm nên có tâm trạng cô đơn.

Trong lòng Lục Vi Dân cũng rất buồn khổ. Chân Kính Tài thật tâm hy vọng mình trở thành con rể của y, vì vậy mới nói những lời như vậy. Lục Vi Dân thấy bình thường phải lấy ra một ngày chủ nhật trở về thì mình cũng có thể làm được, vấn đề là như vậy thì có thể kéo dài bao nhiêu lâu? Hơn nữa có phải nếu mình ở bên này quá bận, không có bao nhiêu thời gian đi về, vậy thì tình cảm sẽ dễ thay đổi sao?

Nếu là như vậy thì tình cảm này thật đúng là còn có thể gọi là khắc cốt ghi tâm, hoặc là nói vĩnh viễn ghi nhớ ư?

Có nhiều việc không vì ý muốn của người mà thay đổi được, mà có nhiều thứ cho dù có cẩn thận che chở, nhìn bên ngoài có vẻ như sắc màu rực rỡ, nhưng một khi mưa rền gió dữ giạt mạnh, cũng sẽ biến thành cảnh lá héo úa.

Vậy tình cảm này của mình và Chân Ny cũng sẽ giống như vậy sao? Lục Vi Dân không muốn nghĩ sâu hơn nữa. Biết rõ mình thế này là giấu bệnh sợ thuốc, nhưng cảm thấy cũng có thể tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Sau khi Lục Vi Dân rời khỏi, Lương Quốc Uy liền chìm vào trầm tư.

Lương Quốc Uy cảm thấy Lục Vi Dân ở trước mặt mình hẳn là không giấu diếm là bao, đã nói thẳng những ý tưởng, dự định của hẳn ra rồi. Trên thực tế Lương Quốc Uy cũng biết đổi lại mình mà ở vị trí của Lục Vi Dân, chỉ sợ cũng sẽ có ý tưởng như thế. Chuyện này là rất bình thường.

Lục Vi Dân và cán bộ ở xã, thị trấn có bất đồng trong công việc, có mâu thuẫn là điều nằm trong dự liệu. Nếu một cán bộ muốn làm việc xuống cấp cơ sở có thể thuận lợi, không có bất kỳ xung đột, mâu thuẫn gì mà làm được việc, đó mới là không bình thường. Lương Quốc Uy không phải không hiểu rõ bầu không khí này ở huyện.

Mấu chốt ở chỗ Lục Vi Dân làm như vậy có phải là quá nóng lòng cầu thành công, hay thực sự làm tổn hại để lợi ích của xã, thị trấn hay không, điểm này Lương Quốc Uy cảm thấy không cần một Bí thư huyện ủy như mình đến giải quyết, mà nên do Ủy ban nhân dân huyện hoặc là Phó bí thư phân công quản lý kinh tế như Chiêm Thái Chi đến phối hợp giải quyết.

Nhưng dường như hiện tại Lý Đình Chương và Dương Hiến Đức cùng với Chiêm Thái Chi đều có chút lạnh lùng đứng xem chuyện cười, dường như có rất hy vọng nhìn thấy mâu thuẫn của Lục Vi Dân và Tề Nguyên Tuấn trong vấn đề này trở nên gay gắt. Đối với Lương Quốc Uy cũng có chút cảm giác với những thái độ tinh tế này của đám người này.

Thậm chí một luồng gió yêu ma như vậy thổi lên ở huyện, không chắc là không có người ở trong đó đổ thêm dầu vào lửa.

Lục Vi Dân cũng là cảm giác được điểm này cho nên mới đợi riêng mình, muốn báo cáo vấn đề này với mình. Người này phản ứng quả là rất nhanh.

Đối với biểu hiện của Lục Vi Dân, tâm trạng của Lương Quốc Uy rất phức tạp. Nên nói giai đoạn trước Lục Vi Dân xử lý hai chuyện đều khiến Lương Quốc Uy rất vừa lòng. Nhưng vừa lòng là một chuyện, hành động Lục

Vi Dân bất thành linh yêu cầu xuống quận, xã vẫn khiến cho Lương Quốc Uy có chút không hài lòng. Cũng không phải cảm thấy Lục Vi Dân xuống quận, xã sẽ có vấn đề gì, mà là cảm thấy Lục Vi Dân hành động như vậy rất có vẻ không để ý đến huyện, cũng không nhìn thấy sự kiêu ngạo, ngông cuồng của bản thân mình.

Tuy rằng Lương Quốc Uy trong hoàn cảnh phải suy xét nhiều phương diện, đồng ý cho Lục Vi Dân xuống quận, xã, nhưng sâu trong nội tâm vẫn còn có chút không thật thoải mái, trong tiềm thức cũng có một chút muốn xem bị Lục Vi Dân chê cười. Thích Bản Dự đoán ra tâm tư của mình thật không ai bằng, chuyện này nếu không có y đứng đằng sau giở trò, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng lớn như thế. Chỉ có điều Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức cũng có ý kiến lớn như vậy với Lục Vi Dân thì khiến Lương Quốc Uy có chút bất ngờ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Áp Lực Như Núi

Chiêm Thái Chi thì không nói nữa, tâm tư của phụ nữ rất khó nắm bắt. Lục Vi Dân từ cấp cao như vậy xuống, hơn nữa lại hành xử độc lập như vậy, chỉ sợ một số lãnh đạo hơi hẹp hòi một chút đều có chút tâm tư tế nhị nào đó. Mà Dương Hiến Đức từ góc độ ý nghĩa nào đó mà nói cũng đại diện cho thái độ của Lý Đình Chương. Cũng khó trách Lục Vi Dân này có chút sợ, dường như lập tức liền biến thành kẻ thù chung của mọi người.

Khiến Lương Quốc Uy có chút xúc động không phải là việc Lục Vi Dân xin giúp đỡ, mà là một phen luận thế cục của Lục Vi Dân.

Đúng vậy, tình hình Song Phong hiện tại rất gian nan, mà cục diện của chính mình càng gian nan.

Năm nay thế cục bất thường, phong trào lớn mà chuyển tuần hành phía nam mang lại thổi khắp cả nước, Phong Châu cũng không ngoại lệ. Ủy ban nhân dân Địa khu không ngừng có động thái, yêu cầu cũng càng lúc càng cao. Theo như lời Lục Vi Dân nói, ai không nhìn thấy thay đổi này, người đó sẽ phải trả giá. Lương Quốc Uy cũng tán thành quan điểm này.

Ấn tượng về Song Phong và mình trong mắt lãnh đạo chủ chốt Địa ủy cũng không tốt, vụ việc Vĩnh Tề và Chu Minh Khuê hoặc nhiều hoặc ít đều có chút ảnh hưởng đối với mình. Nhưng đây cũng không phải mấu chốt, mấu chốt là Song Phong không tìm được con đường phát triển. Không tìm ra làm như thế nào để thực hiện đột phá, mà trong tình hình các huyện khác đều có động thái lớn, biểu hiện kiểu này của Song Phong là rất chướng mắt.

Lương Quốc Uy sao lại không muốn có động thái gì, nhưng việc này nói thì dễ chứ làm thì sao?

Thu hút đầu tư không có khởi sắc, mấy doanh nghiệp có thể đếm được trên đầu ngón tay của huyện nếu không phải phải dờ sống dờ chết thì là bước đi gian khó. Tình hình tài chính đều túng quẫn không chịu nổi như thường thấy, đâu cũng cần tiền, đâu đâu cũng đều là lỗ thủng, Lý Đình Chương cũng là sút đầu mẻ trán, không dễ sống. Mỗi ngày miệng đều hô hào phải có đột phá, phải có động thái, lấy nào là bước đi mới, nào là động thái lớn?

Nhưng không có, vậy có nghĩa là Song Phong chẳng làm được trò trống gì. Mà chẳng làm được trò trống gì vào lúc này cũng liền có nghĩa hoặc là Huyện ủy đi ngược lại với ý đồ của Địa ủy, hoặc là chính Bí thư Huyện ủy bất tài, đã không còn thích ứng được với nhịp bước của thời đại. Hai kiểu kết quả đều có thể làm cho một Bí thư Huyện ủy như mình bị điều chỉnh, việc này đương nhiên là Lương Quốc Uy không thể chấp nhận.

Lục Vi Dân trong lời nói có lẽ có chút ý muốn phân biệt thanh minh cho hẳn. Nhưng đúng như lời hẳn nói, ít nhất hẳn dám làm, dám thử, đúng hay sai, thành công hay không, đều chứng minh là đang hành động. Ít nhất hẳn cũng ghi được chút điểm với bên trên, có đập vỡ bát cũng được coi là rửa bát, không rửa bát vĩnh viễn sẽ không đập vỡ bát. Lời này có tác động không nhỏ tới Lương Quốc Uy.

Khi huyện tìm không nổi hành động nào thích hợp hơn để báo cáo kết quả công tác với Địa ủy, cho dù là một thử nghiệm sai lầm hoặc là thất bại, ít nhất cũng có thể chặn miệng một số người ở Địa ủy. Ít nhất Song Phong chúng tôi vẫn là dũng cảm thử nghiệm.

Trong hội nghị ngày hôm qua, Phó bí thư phân công quản lý kinh tế Địa ủy Thường Xuân Lễ không chút khách khí phê bình đích danh Song Phong và Phụ Đầu, nói hai huyện Song Phong và Phụ Đầu quý bốn sắp có kết quả

tổng kết, biểu hiện vẫn như mộng du. Y hỏi trực tiếp lãnh đạo chủ chốt và lãnh đạo phân công quản lý công tác kinh tế của hai huyện rằng họ đã xem bảng kê khai số liệu kinh tế chưa, xem có hiểu bảng kê khai số liệu hay không. Nếu như ngay cả đến bảng kê khai số liệu cũng xem không hiểu, tranh thủ mà sớm xin từ chức. Nếu xem mà hiểu, có thấy đỏ mặt hay không, có thấy áp lực hay không. Nếu như không thấy có áp lực, thì chứng tỏ bộ máy lãnh đạo hai huyện này không đạt tiêu chuẩn. Nếu có áp lực mà tìm không ra biện pháp, con đường, không có động thái, như vậy bộ máy lãnh đạo hai huyện này cũng đều không đạt tiêu chuẩn, Địa ủy sẽ suy xét điều chỉnh.

Lời nói sắc bén, cay nghiệt, thái độ cứng rắn, có thể nói là khai thiên lập địa. Nhất là đây là từ miệng một Phó bí thư Địa ủy nói ra, thì càng cảm thấy làm cho người ta không thể tin nổi. Nhưng những người đang ngồi đều hiểu rõ, Thường Xuân Lễ không phải kẻ điên, cũng là tay già đời chìm nổi trên chính đàn nhiều năm. Nếu không phải được Lý Chí Viễn ngầm mớm ý rõ ràng cho, Thường Xuân Lễ ngay cả ăn gan hùm mật gấu, uống nhiều rượu Phong Đăng Đặc Khúc cũng không dám nói những lời kiểu đó trong hội nghị như thế này.

Chiêm Thái Chi ngày hôm qua khi cùng mình quay về đã lần đầu tiên đề nghị mình suy xét xem có nên mở một hội nghị Huyện ủy mở rộng để nghiên cứu công tác kinh tế hay không, tiến hành xác định phân loại các loại số liệu một lần nữa. Thế đủ thấy đối phương cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Song Phong nhất định phải có động thái, hơn nữa còn phải có động thái khiến Địa ủy cảm thấy chấp nhận được, nếu không chỉ sợ mình sẽ thật sự không qua được cửa ải này. Mà với tình hình trước mắt mà nói, có lẽ theo như lời Lục Vi Dân nói, nơi xó xỉnh như Oa Cổ nếu như có thể làm ra một chút động thái, có lẽ có thể giảm bớt một ít áp lực cho huyện.

Nghĩ đến đây, Lương Quốc Uy cảm thấy có lẽ mình nên mở một cuộc họp

hội ý bí thư, điều chỉnh lại bầu không khí này trong trụ sở Huyện ủy.

- Tề Nguyên Tuấn thật không ra sao! Trong mắt còn có Quận ủy hay không? Y muốn làm gì, bất đồng trong công việc mà đẩy đến tận huyện. Muốn mượn thế, dùng danh nghĩa lãnh đạo để chỉ đạo người khác, hay là cảm thấy mình đã mọc đủ lông đủ cánh rồi?

Sau khi Chương Minh Tuyên từ huyện về liền tức giận đùng đùng, không chút khách khí mà nổi giận ở trong phòng Lục Vi Dân.

- Bí thư Lục, ngọn gió này không thể để lâu. Oa Cổ xưa nay đã có bầu không khí chủ nghĩa bè phái, chủ nghĩa cá nhân. Anh là Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn, nhưng trong thị trấn Oa Cổ, những người này vẫn chỉ coi anh là Bí thư Quận ủy, chưa từng coi anh như Bí thư Đảng ủy thị trấn. Kiểu xuất phát điểm này đã là có vấn đề!

- Anh Chương, nói chuyện chú ý một chút!

Lục Vi Dân lại tỏ ra rất bình tĩnh.

- Ở huyện có chút mưa gió cũng không phải chuyện gì quá lớn. Ông Tề cũng có ý tưởng của ông Tề, huống chi tôi không cho rằng đây là ý của ông Tề.

Chương Minh Tuyên kinh ngạc, nhìn Lục Vi Dân chăm chăm:

- Không phải ý của Tề Nguyên Tuấn, ý của anh là...

- Ông Tề làm như vậy có ý nghĩa gì?

Lục Vi Dân hỏi lại.

- Nếu như nói tôi là Chu Minh Khuê, có lẽ còn có chút khả năng. Nhưng anh thấy chỉ bởi vì tôi và y có một số bất đồng trong công việc, Huyện ủy

liền có thể điều chỉnh công tác của tôi ư? Có loại khả năng này sao? Nếu như không có khả năng đó, cũng có nghĩa là sau này tôi và y còn phải tiếp tục làm công sự của nhau. Anh không suy xét sau này triển khai công tác như thế nào?

Chương Minh Tuyền cũng dần bình tĩnh lại. Hơn một tháng qua, y và Lục Vi Dân tiếp xúc với nhau nhiều, cũng hiểu càng lúc càng rõ về lối suy nghĩ và ý tưởng trong công việc của Lục Vi Dân. Từ lúc ban đầu là kính trọng nhưng giữ khoảng cách, thờ ơ đứng nhìn rồi dần dần đến hiểu được, lại đến dần dần bị hấp dẫn. Tác phong làm việc của Lục Vi Dân càng làm cho y cảm thấy huyệן cử Lục Vi Dân đến nơi đây đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy tuyệt đối cũng không phải vô căn cứ.

Lục Vi Dân không phải loại thích đầu óc nóng lên là bỏ qua tình hình thực tế mà làm việc, cũng không phải loại tham thành công lớn, tham vọng viễn vông nhưng vừa gặp phải khó khăn liền ủ rũ không gượng dậy nổi. Trước khi đưa ra quyết định đối với mỗi công việc nào, Lục Vi Dân càng nhiều là điều tra tìm hiểu rõ, nghiên cứu phân tích, thậm chí gần như là tới thái độ hà khắc. Chỉ là tình hình gieo trồng được liệu của mấy xã, thị trấn này, thay đổi từ năm 82 đến năm 92, sản lượng, chủng loại, quy mô cùng với thay đổi giá cả thị trường, hẳn đều yêu cầu danh sách số liệu tương đối chi tiết. Còn đối với việc người ở Oa Cố đi ra địa phương khác kinh doanh được phẩm lại yêu cầu đều phải liệt kê tình hình của từng nhân viên, bao gồm tình trạng hiện nay và phương thức liên lạc của bọn họ. Đến các xã, thị trấn đều cảm thấy vị Bí thư Quận ủy này quả thực như xuất thân từ nhân viên thống kê, chẳng những yêu cầu chi tiết, hơn nữa quan trọng hơn là phải chuẩn xác.

Sau khi lấy được những số liệu này, Lục Vi Dân mới bắt đầu nêu ra ý tưởng của mình, để cho mọi người tham khảo. Mà quy hoạch này chỉ nghiên cứu thảo luận trong phạm vi nhỏ, hơn nữa còn liệt kê ra một loạt những điều kiện tiên quyết cần đạt được nếu muốn khởi động quy hoạch này. Có thể nói

Lục Vi Dân đã bỏ ra tâm huyết tương đối nhiều cho công việc này, hơn nữa cũng đưa ra yêu cầu tương đối chu đáo, tỉ mỉ cho từng bước cụ thể của hạng mục này. Chương Minh Tuyên làm công tác kinh tế lâu như vậy, tự cho là mình coi như là rất có nghề, nhưng sau khi chứng kiến tác phong của Lục Vi Dân, mới xem như thực sự hiểu rõ cái gì mới gọi là làm đến nơi đến chốn, cái gì gọi là tính trước làm sau.

Câu hỏi lại của Lục Vi Dân khiến cho Chương Minh Tuyên tỉnh ngộ, y lập tức hung hăng nói:

- Mẹ nó, đúng là bị ép rồi. Thị trấn Oa Cố thật là miếu nhỏ gió yêu ma lớn, nước cạn ba ba nhiều. Anh và Tề Nguyên Tuấn không ngờ lại cùng bị người ta ngấm ngấm mưu tính, mẹ nó, còn có pháp luật hay không?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Đối Sách

Nói cũng đúng, đường đường là Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn và Chủ tịch thị trấn đồng thời bị người ta ngấm ngầm mưu tính. Mà hơn nữa lại không hiển sơn lộ thủy, trong lúc nhất thời anh còn tìm không ra trong đó rốt cuộc là ai làm, nhiều lắm cũng chỉ có một hai đối tượng hoài nghi, còn không có chứng cứ.

Tuy nhiên điều này cũng không quan trọng, chỉ cần biết ngọn nguồn sự tình, liền có thể dễ xử lý hơn rất nhiều.

- Có điều chuyện này Tề Nguyên Tuấn cũng có trách nhiệm rất lớn. Nếu như không phải y với anh tranh chấp không ngớt ở hội nghị, những người đó sao có thể mượn đề tài để nói chuyện của mình? Có gì bất đồng hoàn toàn có thể trao đổi sau với anh, sao cứ phải muốn cùng anh cãi lộn trong hội nghị, đây là ý gì? Cố ý biểu hiện y ở Oa Cổ có sức ảnh hưởng, nói có người nghe? Ép ý dân?

Chương Minh Tuyền vẫn tức sôi gan khó bình tĩnh lại được, y vốn dĩ luôn không hợp nhau với Tề Nguyên Tuấn. Thị trấn Oa Cổ từ trước đến nay đối với Quận ủy đều là chẳng nóng chẳng lạnh, đối với rất nhiều công việc do Quận ủy an bài cũng là lấy những cái lợi mà làm, không có lợi liền kéo dài tiến độ, trải qua thời gian dài liền hình thành loại thói quen bằng mặt không bằng lòng này. Đó cũng mới khiến cho Lục Vi Dân gặp lại sự chống lại vô ý thức ở vấn đề di dời xây dựng chợ nông sản:

- Được rồi, anh Chương, nếu chúng ta đã biết đây không phải là ông Tề cố

ý gây nên thì dễ làm hơn rất nhiều. Nói trở lại, tôi cũng có chút sai lầm, vấn đề này đã quá đứng ở trên khía cạnh toàn quận mà xem xét, hơn nữa không để ý đến phương diện thái độ của thị trấn Oa Cổ. Ở hội nghị thái độ cũng quá vô đoán, chả trách ông Tề và bọn họ phản đối.

Lục Vi Dân cũng đang tổng kết phương pháp làm việc của mình.

- Hơn nữa cái rễ này là ở trên, ông Tề không có ý định mở rộng mâu thuẫn của chúng ta, nhưng có vài người chỉ sợ thiên hạ không loạn, thế nào cũng phải làm trò ở bên trên.

Chương Minh Tuyên cũng bình tĩnh trở lại, sắc mặt trầm xuống, y đương nhiên biết hàm ý trong lời Lục Vi Dân. Người có thể gây ra sóng gió, châm ngòi nổ ở vấn đề này, đương nhiên không phải là người bình thường. Lục Vi Dân là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, làm điều này nhằm vào hắn, vậy tự nhiên là đã nắm chắc, thậm chí có thể nói rõ biết cái chuyện này cuối cùng sẽ lộ ra chân tướng, nhưng vẫn dám làm. Đây cũng chính là nói rõ không sợ Lục Vi Dân biết được.

Y ở trong huyện cũng không phải không có mối quan hệ, đối với quan hệ thân sơ của Lục Vi Dân trong huyện cũng đại khái biết được. Nghiền ngẫm một chút, y cũng có thể đoán được là ai ở trong gây chuyện. Chiêm Thái Chi còn không có sự quyết đoán này, Dương Hiến Đức cũng không có bản lĩnh này, mà Lý Đình Chương hiển nhiên không ra hạ sách như vậy, còn về Lương Quốc Uy, căn bản không cần loại phương thức này, cái này ngoại trừ Thích Bản Dự còn có thể là ai?

Chương Minh Tuyên tuy không ưa Tề Nguyên Tuấn, nhưng cũng biết nhìn đến tình thế trước mắt mà nói, thật không nên so đo quá nhiều với Tề Nguyên Tuấn. Hơn nữa, y cũng dám khẳng định Tề Nguyên Tuấn hiện tại cũng có nỗi khổ không nói ra được, trong lòng lại càng thấp thỏm. Biết rõ bị người ta ngầm ngầm mưu tính, y vẫn không thể giải thích, giải thích rồi lại có

ai sẽ tin? Cởi chuông vẫn phải cần người buộc chuông, chuyện này xử lý làm sao, vẫn phải đến tay Lục Vi Dân. Hơn nữa chuyện này không nên kéo dài không giải quyết, kéo dài càng lâu, những người bên dưới đồn đại càng nhiều, càng dễ cho người ta có cơ hội để lợi dụng, thậm chí còn thật sự sẽ phát triển đến mức phóng lao theo lao không thể vãn hồi. Vốn là bị người ta ngấm ngầm mưu tính, đến cuối cùng lại phải đổi thành phải đi theo con đường mà người khác vẽ ra.

- Bí thư Lục, chuyện này tôi thấy không thể để như ý nguyện của đám người đó được. Tôi xem chừng Tề Nguyên Tuấn lúc này cũng lo sợ bất an, y cũng không muốn bị người ta lợi dụng, nhưng hiện tại y cũng sợ mất mặt tới tìm anh. Ha ha, chuyện này vẫn phải anh chủ động mới được.

Khuôn mặt âm trầm Chương Minh Tuyền dần dần giãn ra, cười ha ha nói.

Lục Vi Dân cũng không nghĩ đến Chương Minh Tuyền nhanh như vậy có thể nghĩ thông suốt các mấu chốt ở trong đó, cười gật đầu:

- Ủ, anh Chương, chúng ta không thể mắc lừa kẻ xấu. Có một vài người luôn luôn coi người khác là kẻ ngốc, cho rằng chỉ có y mới là người thông minh, kết quả ư, luôn luôn là đem đá đập chân mình.

Nghe được Lục Vi Dân nói như vậy, Chương Minh Tuyền xem như yên lòng.

Y hiện tại về cơ bản là bị đóng dấu, đều biết rằng y và Lục Vi Dân càng gần nhau. Lục Vi Dân ở bên trong Quận ủy sẽ có rất nhiều chuyện không tiện ra mặt đều là y ra mặt. Huống chi ở trong huyện cũng có vài người từ trước đến nay không ưa y, y cũng không hi vọng giành được sự hài lòng của những người đó. Đi theo Lục Vi Dân, chí ít cũng có thể làm một chút chuyện cụ thể, xứng đáng với lương tâm và tiền lương tiền thưởng của mình, còn về những cái khác, y cũng không muốn nghĩ nhiều.

*****
*****

Tề Nguyên Tuấn lúc nhận được điện thoại của Lục Vi Dân, trong lòng luôn cân nhắc.

Y vạn lần không ngờ mình đi một chuyến đến văn phòng Thích Bản Dự lại dẫn đến trường phong ba lớn như vậy. Những người quen ở trong huyện nhao nhao gọi điện thoại cho mình hỏi dò xem mối quan hệ của mình và Lục Vi Dân có phải đã đến mức không thể làm việc chung hay không. Họ còn nhắc nhở y khiêu chiến công khai như vậy với một Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn vừa mới đảm nhiệm vị trí không lâu là rất không sáng suốt. Hơn nữa người này còn là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, muốn y cân nhắc kỹ một chút.

Lúc này y mới chấn động, mình và Lục Vi Dân có chút bất đồng trong công việc sao chẳng những Thích Bản Dự hỏi đến, ngay cả cán bộ trong các bộ ngành ở huyện đều biết cả rồi?

Sau khi tiếp mấy cuộc gọi liên tiếp, Tề Nguyên Tuấn mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đây gần như đem chính mình lên nướng trên lửa. Chuyện này cho dù kết quả như thế nào, phần thiệt đều là mình. Bất hòa với Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn mới tới, đây chính là chủ nghĩa bè phái. Phát sinh tranh chấp ở hội nghị, đây là không nói đại cục, hơn nữa thanh thế tạo được to lớn như thế, hiển nhiên là bị nghi ép cấp trên. Cái mũ này chụp xuống đầu mình, làm mình dù có trăm miệng cũng khó biện bạch.

Nhưng bản thân lại không thể công khai giải thích, chủ động nhượng bộ Lục Vi Dân. Như vậy không những tổn hại lợi ích thị trấn, không phù hợp với nguyên tắc làm người của mình, đồng thời cũng sẽ khiến cho những người ủng hộ mình thất vọng, thậm chí uy tín bản thân mình cực khổ tạo dựng sẽ lập tức sụp đổ. Vốn dĩ ở thời đại Chu Minh Khuê đều chưa từng cúi

thấp đầu, nay lại ngoan ngoãn nghe theo tên tiểu tử chưa ráo máu đầu Lục Vi Dân, từ tâm lý đến thể diện đều khiến Tề Nguyên Tuấn khó có thể chấp nhận.

Tề Nguyên Tuấn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sắp sáu giờ rồi, lúc này còn gọi mình tới Quận ủy là ý gì? Chuẩn bị một cuộc nói chuyện xuyên đêm à? Hay là chuẩn bị công khai trở mặt với mình? Tề Nguyên Tuấn không cho rằng Lục Vi Dân sẽ không khôn ngoan đến thế. Có thể làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, chút trình độ khôn ngoan này đều không có, vậy thì quá kém rồi.

Bước chân vào tòa nhà Quận ủy yên tĩnh, Tề Nguyên Tuấn không cảm nhận được sự khác thường.

Lúc này Quận ủy về cơ bản đều đã tan ca rồi, đại khái cũng chỉ có Lục Vi Dân là người nơi khác tới mới ở trong này. Nghĩ đến đây Tề Nguyên Tuấn vẫn còn có chút khâm phục Lục Vi Dân, dám vứt bỏ cái vị trí nhàn rỗi Trưởng ban Tuyên giáo ở trên cao, vậy mà lại chạy đến Oa Cổ hẻo lánh này. Không quan tâm hẳn muốn lấy tiếng cũng được, mò thành tích chính trị cũng được, có gan như vậy cũng không phải là kém.

Hơn nữa Lục Vi Dân sau khi đến Oa Cổ tác phong làm việc nhận được sự tán thành của mấy cái xã trấn trong Quận ủy. Xuống đến xã, về cơ bản là không đến xã, mà là trực tiếp đến thôn hoặc là trong xí nghiệp, về cơ bản đều đi đến mỗi thôn. Toàn khu bốn cái xã trấn ba mươi tám cái thôn, nghe nói hẳn đã đi đến không sót một thôn nào, hơn nữa mỗi thôn về cơ bản đều ngồi một tiếng rưỡi đồng hồ trở lên. Tới Quận ủy chưa đầy hai tháng thời gian, một nửa thời gian đều là ở dưới, cho dù là diễn xuất, diễn xuất này đóng cũng rất thực.

Lúc Tề Nguyên Tuấn bước vào văn phòng của Lục Vi Dân, Lục Vi Dân đang chỉnh lý những giấy tờ ở trên bàn.

- Bí thư Lục!

- Anh Tề đã tới rồi?

Lục Vi Dân trên mặt không chút khác thường, so với trước đây cũng không khác nhau mấy, nhưng càng làm như vậy trong lòng Tề Nguyên Tuấn lại cảm thấy không an tâm:

- Vẫn chưa ăn cơm đúng không? Đi, tôi cũng chưa ăn, chỉ có hai chúng ta. Anh Chương trong nhà có chuyện, Đường Quân này vẫn đang trốn ở đồn cảnh sát, ra thành quả rồi, bọn họ vẫn cần đào sâu một chút.

Tề Nguyên Tuấn càng ngạc nhiên hơn, mời mình ăn cơm? Đang diễn cái kịch gì thế? Nhưng Lục Vi Dân đề xuất, y cũng không thể không nể mặt đối phương, tuy y quả thực không muốn ăn cơm gì với đối phương trong tình huống này.

- Đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi không có tiền mời anh đi ăn tiệc lớn, chỉ là đến đầu phố Đông ăn tạm một bữa. Bữa tối tôi đều đến đó ăn tạm, hương vị không tồi, hợp túi tiền.

Lục Vi Dân cắp lấy túi bước ra bên ngoài, không nói lời gì

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Thái Độ Của Tề Nguyên Tuấn

Tề Nguyên Tuấn lại nhú chặt mày, y biết bữa tối Lục Vi Dân giải quyết ở đâu, quán ăn của quả phụ Tùy. Chu Minh Khuê vừa mới chết trên bụng quả phụ Tùy, tất cả mọi người đều biết, Lục Vi Dân này cũng không biết kiêng dè một chút. Tuy nói trấn Oa Cổ này không có mấy quán ăn đẳng cấp, nhưng giống như cái loại quán nhỏ này vẫn có thể tìm được. Y từ trước đến nay chưa từng đến quán ăn của quả phụ Tùy ăn cơm, cũng không đi đến chỗ Vương Nhị mặt rỗ ăn cơm, đây là quy củ y định ra. Chu Minh Khuê rất không vừa lòng đối với việc này, thậm chí đập bàn với y, cuối cùng liền biến thành chỉ cần y làm chủ hay làm khách đều sẽ không đi hai nhà đó, Chu Minh Khuê cũng không có cách nào khác.

Lục Vi Dân có lẽ cũng là Chương Minh Tuyên giới thiệu đến quán quả phụ Tùy ăn cơm. Lúc quả phụ Tùy và Chu Minh Khuê có quan hệ với nhau, mỗi liên hệ với Chương Minh Tuyên cũng không tính là tốt, nhưng vợ Chương Minh Tuyên và quả phụ Tùy lại dính một chút quan hệ họ hàng. Bởi vậy loại quan hệ phức tạp cắt không được để ý cũng không xong này ở Oa Cổ cũng là một loại đặc sắc.

Nhưng lúc này Tề Nguyên Tuấn lại không có cách nào từ chối, chỉ có thể miễn cưỡng theo Lục Vi Dân bước ra ngoài.

Ra khỏi Quận ủy, trời đã dần tối, trên phố chỉ lác đác mấy người, hai người kề vai nhau mà đi.

- Bí thư Lục, tôi...

Tề Nguyên Tuấn cảm thấy mình vẫn nên chủ động một chút, xét cho cùng đối phương cũng là Bí thư Đảng ủy, hơn nữa việc này bị người khác lợi dụng làm cho ghê gớm như vậy, hơn phân nửa cũng có quan hệ rất lớn với việc mình đi tới văn phòng Thích Bản Dự một chuyến.

- Không cần nói nữa, anh Tề, tình hình của anh trong lòng tôi rõ nhất. Người già có câu nói, chớ thấy sóng cả mà ngã tay chèo, trong lòng chúng ta đã định liệu trước là được rồi.

Lục Vi Dân xua tay, có vẻ không quan tâm.

- Sự bất đồng trong công việc có thể bị người ta làm ra một trường phong ba như vậy, lại có nhiều người như vậy tin, điều này nói rõ giữa chúng ta còn có vấn đề.

Tề Nguyên Tuấn kinh ngạc sau đó lại ngăn người ra, cẩn thận cảm nhận thâm ý trong lời nói của Lục Vi Dân.

- Tục ngữ nói làm việc không sơ hở thì không bao giờ bị lợi dụng. Người ta lựa chọn chút chuyện không vừa lòng của hai chúng ta liền có thể gây nên một hồi sóng gió, không chừng đã ngấm chuẩn là hai chúng ta đều không chịu bỏ thể diện xuống mà gắng gượng giữ hiềm khích này. Vương mặc này càng kết càng sâu, ở giữa lại có mấy người có dụng tâm xấu như vậy kích động, làm không tốt không chừng anh và tôi lại thật sự biến thành oan gia đối đầu rồi.

Lời nói Lục Vi Dân không chút để ý đến khiến tâm trạng Tề Nguyên Tuấn rất phức tạp. Y còn đang suy nghĩ dùng phương thức gì để giải thích, sẽ tìm kiếm sự hòa giải nào để giữ thể diện, nhưng lại không ngờ Lục Vi Dân sớm đã xem thấu tầng này. Y bất giác có chút hổ thẹn, tấm lòng đối với Lục Vi Dân cũng tăng lên vài phần kính phục, vị Bí thư Quận ủy mới tới này, người tuy rằng trẻ tuổi, nhưng tấm lòng, khí độ lại không phải là người thường có

thể so sánh được.

Nhìn thấy Tề Nguyên Tuấn im lặng không nói, cơ hồ đã nhận thức kỹ lưỡng hàm ý trong lời nói của mình, Lục Vi Dân cũng không nói nhiều. Hai người vai kề vai tới quán cơm nhà quả phụ Tùy.

Nhìn thấy Lục Vi Dân và Tề Nguyên Tuấn xuất hiện ở cửa quán nhỏ, người phụ nữ nhón mày kinh ngạc.

Tề Nguyên Tuấn cô thì đương nhiên biết, Chủ tịch thị trấn, nhưng vị Chủ tịch thị trấn Oa Cố này làm Chủ tịch thị trấn vài năm, lại chưa từng bước nửa bước vào quán ăn của mình. Cô đương nhiên biết nguyên nhân trong đó, quán ăn nhà Vương Nhị mặt rõ cũng chưa từng bước nửa bước vào. Trước kia Chu Minh Khuê vốn mạnh như vậy, cũng không có cách nào khiến vị Chủ tịch thị trấn này cúi đầu, từ đó có thể thấy được “Bệnh thích sạch sẽ” của vị Chủ tịch thị trấn này.

Nhưng hôm nay mặt trời xuất hiện từ đằng tây, vị Chủ tịch thị trấn Tề này lại theo Lục Vi Dân xuất hiện ở cửa quán ăn nhà mình.

- Vẫn như cũ, hai rau trộn, một món xào, thêm một bát canh.

Lục Vi Dân đã hoàn toàn quen với khẩu vị của quán quả phụ Tùy này, nếu không phải suy nghĩ đến ảnh hưởng, hẳn thậm chí muốn ăn cả cơm trưa ở nơi này luôn.

- Bí thư Lục, Chủ tịch Tề, hôm nay còn có đậu phụ vừa mới ra lò, hay là rán ít đậu phụ?

Phong thái thanh tao lịch sự của người phụ nữ khiến cho Tề Nguyên Tuấn cũng không kiềm nổi híp mắt lại. Người phụ nữ có thể làm cho Chu Minh Khuê quỳ xuống dưới váy, không thể không nói là một báu vật. Lớp trang điểm nhạt giản dị ngược lại khiến người phụ nữ này lộ ra một loại quyến rũ

tươi mát.

- Cũng được, mang tới một đũa phụ rán, quên mất, còn có một vị nữa, hôm nay tôi mời.

Lục Vi Dân cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Tề Nguyên Tuấn cũng không lên tiếng. Y biết hôm nay Lục Vi Dân gọi mình tới ăn cơm, chắc chắn có thâm ý, nhất là ở vào tình thế trước mắt này, mùi vị liền tăng lên. Trên thực tế y cũng nghĩ lại hành vi của mình, vì sao lại có người xúi giục như vậy, tất cả mọi người đều tin mình và Lục Vi Dân sẽ tranh đấu kịch liệt. Điều này thoát nhìn rất kỳ quặc, nhưng tìm hiểu rõ đầu đuôi, bởi vì bản thân mình chưa từng thật sự coi người này như cộng sự có thể làm việc lâu dài. Điểm này mãi cho đến khi bước chân vào quán ăn của quả phụ Tùy, y mới dần dần ngộ ra.

Giống như mình không ưa rất nhiều chuyện của hắn vậy. Ví dụ như còn quá trẻ, kinh nghiệm lý lịch kém, chỉ dựa vào làm thư ký cho Bí thư Địa ủy liền chiếm vị trí cao như vậy, loại người này đặt ở đâu cũng khó để người khác tâm phục. Tuy nói tác phong làm việc sau này của Lục Vi Dân khiến ấn tượng của người ta đối với hắn thay đổi không ít, nhưng chuyện tiếp theo lại chạm tới lợi ích trực tiếp của thị trấn Oa Cổ.

Vấn đề di dời xây dựng chợ nông sản liên quan đến một vấn đề rất trực tiếp, chính là thu nhập tài chính của thị trấn Oa Cổ. Đây là chợ buôn bán nông sản của thị trấn, di dời xây dựng có thể, mở rộng thì tốt, nhưng trước mắt những khu phố bên cạnh của thị trấn Oa Cổ không có địa bàn thích hợp. Ý của Lục Vi Dân là sẽ di dời và xây dựng đến vùng giao giới với xã Cát Lương, hơn nữa còn dùng một bộ phận đất của xã Cát Lương. Xã Cát Lương đề xuất ý tưởng chính là muốn dùng đất có thể được, nhưng chợ buôn bán nông sản thì xem như là cùng xây dựng, tiền lời sẽ dựa theo tỉ lệ sử dụng đất mà phân chia, đây quả thực là ép người quá đáng.

Quận Oa Cỗ ngoại trừ thị trấn Oa Cỗ đều không có thói quen họp chợ, mà chợ buôn bán nông sản này cũng là Tề Nguyên Tuấn mười năm trước lúc còn làm việc ở phòng Xây dựng thị trấn một tay xây dựng nên. Y cũng thừa nhận chợ nông sản này hiện nay bất luận xem từ quy mô hay là bố cục đều đã không thích hợp, nhất là theo sự cải thiện cuộc sống của nhân dân, lưu lượng người đi chợ đã tăng lên theo diện rộng, hơn nữa lượng giao dịch hàng hóa càng lúc càng lớn. Thậm chí khu buôn bán được liệu lúc đầu không thể không rời đi, một mình chiếm một con phố, nhưng như vậy vẫn không có biện pháp nào thỏa mãn nhu cầu.

Mà như vậy cũng liền hình thành cảnh lấy đường làm chợ, hai tình lộ đoạn đường gần với thị trấn Oa Cỗ đều biến thành nơi tốt để nông dân buôn bán. Tề Nguyên Tuấn cũng biết điều này mang tới cho giao thông phiền nhiễu lớn, phòng Giao thông địa khu và phòng Giao thông huyện đã mấy lần đề xuất yêu cầu Quận ủy Oa Cỗ và thị trấn Oa Cỗ suy xét làm như thế nào để giải quyết vấn đề lấy đường làm chợ. Nhưng thời đại Chu Minh Khuê thì Chu Minh Khuê không có bao nhiêu hứng thú, lần đầu tiên đề xuất suy xét di dời chợ nông sản bị Tề Nguyên Tuấn kiên quyết phản đối, sau đó cũng không đề cập tới nữa, mà thị trấn Oa Cỗ cũng bởi vì thực sự tìm không được địa điểm di dời thích hợp, mà phải gác ý tưởng này lại.

Hiện Lục Vi Dân đề xuất cần phải di dời đến đoạn đường giáp ranh giữa xã Cát Lương và thị trấn Oa Cỗ, điều này mang lại cho nơi hằng chờ mong lợi ích hậu hĩnh do chợ nông sản mang lại là xã Cát Lương một chút cơ hội, cho nên mới có mâu thuẫn như thế này nảy sinh.

Địa bàn xã Cát Lương và thị trấn Oa Cỗ xen kẽ như răng chó, kéo dài mãi cho đến đường phố thị trấn Oa Cỗ. Nói cách khác chợ đường phố thị trấn Oa Cỗ cái vùng trên thực tế nằm ở khu giáp giới thị trấn Oa Cỗ và xã Cát Lương. Mà xung quanh thị trấn Oa Cỗ, nhất là mặt phía đông, đất đã không thuộc về bản thân thị trấn Oa Cỗ, lân cận đều là đất thuộc xã Cát Lương, trừ phi chợ

dời đến khu đất xa hẳn so với khu vực hiện nay, nếu không thì phải dùng đất xã Cát Lương. Mà điều này lại rất khó đạt được sự tán thành trong lòng nhân dân, thị trấn Oa Cỗ cũng lo lắng nếu xây dựng chợ này ở khu tương đối xa thì khó có thể đạt được sự chấp thuận của nhân dân, ngược lại sẽ làm cho nhân dân lấy đường làm chợ càng nhiều hơn.

Điểm này thị trấn Oa Cỗ vốn đề xuất có thể suy xét dùng phương pháp đổi đất để giải quyết, nhưng xã Cát Lương kiên quyết không đồng ý, thế là ý kiến này cũng bị bãi bỏ.

Lục Vi Dân hiện đề xuất chính là di dời và xây dựng chợ nông sản đến khu giáp giới Oa Cỗ và Cát Lương. Diện tích khu vực này khá rộng, hơn nữa cách chợ ban đầu không xa, giao thông cũng rất thuận tiện, nhưng vị trí chợ đẹp như vậy lại cần chiếm dụng đất của Cát Lương tương đối nhiều, mà ngược lại chiếm diện tích đất Oa Cỗ không nhiều bằng Cát Lương.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Thuyết Phục (1)

Lục Vi Dân tổng hợp cân nhắc nhiều lần, cũng tiến hành trao đổi với bên xã Cát Lương. Bên Cát Lương cơ bản đồng ý với ý kiến của Lục Vi Dân, cùng nhau xây dựng chợ này, tỉ lệ hùn vốn cũng đồng ý làm một ít nhượng bộ, không dùng cái mà bọn họ ban đầu đề xuất dựa theo diện tích chiếm đất mà tính toán tỷ lệ. Nhưng thị trấn Oa Cổ lại kiên quyết không đồng ý, cho rằng vốn là chợ của thị trấn Oa Cổ, vì di dời mà phải bắt buộc chia một khối lợi ích tương đối lớn cho Cát Lương, điều này làm tổn hại lợi ích của thị trấn Oa Cổ. Chính là bởi vì như thế Tề Nguyên Tuấn và Lục Vi Dân mới sinh ra tranh chấp.

- Nào, nếm một chút đi, miếng đậu phụ rán này tôi vẫn là lần đầu tiên nếm được vị tươi ngon như vậy, anh Tề sợ rằng rất ít ăn cơm ở đây?

Lục Vi Dân có vẻ rất tùy ý, chỉ chú ý gấp đồ ăn.

- Tôi bình thường không tới đây ăn cơm, tôi thích về nhà ăn cơm, nếu như nhất định có tiếp đãi, cũng là Thiên Hương Lâu.

Tề Nguyên Tuấn lời ít mà ý nhiều.

- Thật ra tôi lại cảm thấy cái loại quán ăn nhỏ này ăn cơm rất thoải mái, lại tiết kiệm.

Lục Vi Dân không cho là đúng, tiếp tục nói.

- Tự do, tiết kiệm?

Tề Nguyên Tuấn thuận miệng hỏi.

- Ừ, thực ra công việc cũng giống như vậy. Mọi người cùng làm việc thì coi trọng một bầu không khí hài hòa, đoàn kết, như vậy khiến cho mọi người đều có thể phát biểu ý kiến của mình, tiếp thu ý kiến quần chúng, hình thành một bầu không khí làm việc tốt, thư thái.

Lục Vi Dân nói rất thản nhiên.

Tề Nguyên Tuấn không lên tiếng, y biết hàm ý trong lời của Lục Vi Dân.

- Làm công tác nhìn vấn đề cần phải nhìn xa một chút, hơn nữa lòng dạ cũng nên rộng lớn một chút. Anh Tề, tôi biết anh có ý kiến với việc tôi ủng hộ bên Cát Lương, cảm thấy cái tên Bí thư Quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn tôi đã hoàn toàn đứng ở quan điểm của Bí thư Quận ủy, không suy xét lợi ích thị trấn Oa Cổ. Nhưng tôi muốn nói tôi cho rằng mình vẫn là công bằng, thậm chí còn nghiêng về Oa Cổ.

Ánh mắt Tề Nguyên Tuấn chớp động mấy lần, môi cũng nhúc nhích mấy lần, biểu cảm trên mặt lại hiện rõ vẻ không tin tưởng lắm.

- Đúng vậy, vấn đề phân phối lợi ích của cái chợ này thoát nhìn giống như là Oa Cổ bị thiệt một chút, vốn là tiền thuê và thu thuế phí một mình thị trấn Oa Cổ hưởng, nay lại phân thành hai phần, hơn nữa Cát Lương lại chiếm tỷ lệ tương đối lớn. Nhưng anh phải thừa nhận, trước mắt mà nói vị trí này xây dựng chợ tổng hợp là hợp lý, mà Cát Lương bị chiếm đất cũng nhiều, nhưng tỷ lệ của bọn họ kém rất xa Oa Cổ.

Lục Vi Dân cũng không quản thái độ của Tề Nguyên Tuấn, chậm rãi nói.

- Nhưng anh nghĩ một chút, nếu như cái chợ này của chúng ta xây lên, quy mô so với trước kia chắc chắn sẽ lớn hơn nhiều, lợi ích từ các phương diện chắc chắn sẽ tăng lên. Trên thực tế sự tổn thất của Oa Cổ không có bao

nhieu, nhưng Cát Lương lại tặng thêm một món lợi ích lớn, phần tình này Cát Lương không thể không nhớ.

Tề Nguyên Tuấn cuối cùng cũng mở mồm, ngữ khí cũng khá thành khẩn:

- Bí thư Lục, Cát Lương nhớ phần tình này là một chuyện, tôi có thể tiếp thu phương án tỉ lệ chia. Nhưng tỉ lệ của bọn họ yêu cầu quá cao, vượt xa mức tiếp thu trong lòng húng ta, tôi rất khó giải thích với cán bộ, quần chúng trong thị trấn, bọn họ sẽ cho rằng tôi bán rẻ lợi ích của thị trấn. Nói thực, trong lòng tôi cũng không qua được cửa ải này.

- Nhưng một mặt là khu chợ này bắt buộc phải di dời xây dựng mở rộng, điều này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến giao thông trên hai tỉnh lộ, cũng bất lợi đối với sự phát triển về sau của Oa Cổ chúng ta. Nếu Oa Cổ không muốn lựa chọn điểm trước mắt này, vậy thì mở rộng tại chỗ, cần phải giải phóng mặt bằng không ít hộ dân, phí bồi thường là một con số rất lớn, thị trấn căn bản không thể chịu được. Hơn nữa nhìn từ góc độ lâu dài, xây chợ ở đường phố trung tâm cũng là không khoa học, điểm này anh Tề nên hiểu rõ hơn tôi mới đúng.

Lục Vi Dân kiên nhẫn giải thích.

- Bí thư Lục, tôi biết chợ quá nhỏ, nông dân lấy đường làm chợ quả thực có ảnh hưởng đối với giao thông, nhưng cũng không phải là lớn như anh nói. Xét cho cùng vài năm nữa cũng qua, di dời xây dựng là chuyện tốt, nhưng chúng ta có thể tìm kiếm lại một biện pháp ôn hòa để giải quyết. Ví dụ như việc đổi địa điểm, để nhân dân dần dần thích ứng nơi mới.

Tề Nguyên Tuấn cũng cảm giác mình lời nói này có chút miễn cưỡng, nếu như có thể tìm được nơi thích hợp, sao không làm từ sớm, cần gì phải tiếp xúc với Cát Lương? Nhưng y cũng không thể không tranh luận như vậy.

- Anh Tề, lời này của anh là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo đấy.

Lục Vi Dân vừa cười, vừa lắc đầu, một câu nói khiến cho mặt Tề Nguyên Tuấn có chút bồng.

- Bí thư Lục, tôi...

Tề Nguyên Tuấn vẫn còn muốn giải thích, lại bị Lục Vi Dân xua tay ngăn lại:

- Anh Tề, không cần giải thích, giải thích nữa chính là làm nhục trí tuệ của tôi và anh rồi. Nếu như thị trấn Oa Cổ thật sự có nơi thích hợp, cũng năm chắc sẽ làm cho nhân dân chấp nhận, anh còn không sớm làm sao?

Một câu nói làm cho Tề Nguyên Tuấn không phản bác được, nhưng y lại không thể không tranh luận:

- Bí thư Lục, coi như là không có nơi thích hợp, nhưng nếu như áp dụng phương pháp của anh, Cát Lương được lợi ích đương nhiên lớn, nhưng Oa Cổ chúng ta lại tổn thất rất lớn đấy.

- Anh Tề, hôm nay chỉ có hai chúng ta, không có người khác, chúng ta có một vài lời có thể nói trắng ra, nói xong là thôi.

Trong quán này của quả phụ Tùy buổi tối về cơ bản là không có người nào, đặc biệt là trong những ngày mùa đông, người ăn cơm thì ít, hôm nay cũng chỉ có hai người Lục Vi Dân và Tề Nguyên Tuấn.

- Đúng vậy, việc di dời và xây dựng chợ này, theo trước mắt thoát nhìn Oa Cổ là có chút tổn thất, nhưng nhìn lâu dài, sự tổn thất của Oa Cổ về cơ bản có thể nói là không đáng kể.

Tề Nguyên Tuấn lắc đầu liên tục, đây không phải đơn giản là một chút tổn

thất như vậy. Y đang muốn phản bác, nhưng lại nghe Lục Vi Dân tiếp tục nói:

- Anh chớ vội phản bác trước, nghe tôi nói xong đã. Nhìn lâu dài, chợ này sẽ còn mở rộng, nếu Oa Cổ chúng ta phát triển tốt, quy mô thị trấn sẽ còn mở rộng hơn nữa, trở thành nơi tập hợp và phân phối hàng hóa quan trọng của nơi giao thoa giữa ba địa khu Khúc Dương, Lạc Môn và Phong Châu, điều này cũng không phải là không có khả năng. Nhìn từ góc độ này, cái chợ này sớm di dời xây dựng sớm thu được lợi ích, hơn nữa mở rộng quy mô trước, so với ngày sau mở rộng sẽ tốt hơn nhiều.

Điểm này Tề Nguyên Tuấn cũng thừa nhận, nhưng lại không thể làm căn cứ thuyết phục thị trấn Oa Cổ đồng ý.

- Càng quan trọng là ở điểm khác. Tôi có một quy hoạch, tạm thời vẫn chưa tuyên truyền ra bên ngoài, nhưng đã có một ít ý tưởng. Việc di dời khu chợ, trên thực tế cũng là vì đặt nền móng kế hoạch này.

Lục Vi Dân nói rất bình tĩnh.

- Bao gồm cả việc hiện tại Đường Quân và phòng Công an huyện điều động lượng lớn lực lượng tinh anh chinh đốn tình hình trị an ở trên hai tỉnh lộ cũng giống như vậy.

- Há?

Tề Nguyên Tuấn hứng thú, ngay cả cái chợ này đều là dùng để đặt nền móng, hơn nữa hoạt động của Đường Quân hiện nay cũng thế, vậy thật ra là quy hoạch kiểu gì.

Lục Vi Dân nghĩ một chút, lúc này mới từ từ đề xuất ra ý tưởng quy hoạch của mình. Tề Nguyên Tuấn càng nghe lòng càng kinh ngạc, càng nghe càng chấn động, Lục Vi Dân lại muốn làm khu chợ chuyên dưng liệu? Đây là hạng

mục quá lớn, thu được lợi ích sẽ lớn bao nhiêu? Tề Nguyên Tuấn yên lặng tính toán. Theo suy nghĩ của Lục Vi Dân, khu chợ chuyên ngành này chiếm đất ít nhất cũng hơn trăm mẫu trở lên, cái này vẫn còn chưa tính khả năng phải suy xét đến trung tâm vận chuyển hàng hóa. Xung quanh thị trấn Oa Cỗ này đất xây dựng thích hợp cũng không nhiều, nhất là phải gần với tỉnh lộ, trong đầu thoáng tìm một chút, Tề Nguyên Tuấn cũng biết chỉ có vùng đất bằng phẳng giao điểm của Oa Cỗ, Cát Lương, Tiểu Bá là thích hợp. Nhưng cái này với chợ có liên quan gì?

- Anh Tề, có phải cảm thấy kế hoạch này và chợ có quan hệ nhân quả, nhưng lại không liên quan đến lợi ích Oa Cỗ đúng không?

Lục Vi Dân cười.

- Vấn đề chọn địa điểm chỉ sợ anh cũng phỏng đoán được sẽ là địa phương nào. Oa Cỗ chiếm đất sợ là khá ít, mà Cát Lương, Tiểu Bá chiếm đất không nhỏ, thậm chí có thể nói nếu Cát Lương và Tiểu Bá vì lợi ích của mình mà còn có thể gạt bỏ Oa Cỗ. Vậy trong tình huống này, Oa Cỗ sẽ làm sao?

Sắc mặt Tề Nguyên Tuấn hơi thay đổi một chút. Điều này rất có khả năng, cái khu vực giáp giới thuộc về đất của Oa Cỗ có hình dáng hẹp và dài, vị trí cũng không tốt, đất dùng trong quy hoạch khu chợ chuyên dược liệu này, thuộc loại vô giá trị chẳng đáng quan tâm. Mà vùng đất lân cận Cát Lương và Tiểu Bá lại tương đối bằng phẳng, rộng rãi, nếu hai xã vì giành lợi ích hơn, là rất có khả năng gạt bỏ thị trấn Oa Cỗ ra ngoài.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Tề Nguyên Tuấn mới nhận ra được ý trong lời nói của Lục Vi Dân, chậm rãi nói:

- Bí thư Lục, ý của anh là để thị trấn Oa Cỗ chúng ta nhượng bộ một ít về mặt này, đổi lấy bước tiếp theo để tiến vào khu chợ chuyên dược liệu?

- Đúng vậy, cách nghĩ của tôi là như vậy. Nếu không, nếu Cát Lương và Tiểu Bái kiên quyết phản đối, cho rằng không cần thị trấn Oa Cổ tham gia, tôi làm Bí thư Quận ủy cũng không thể ép buộc.

Lục Vi Dân bình tĩnh nói.

- Hơn nữa thực sự cầu thị mà nói, nếu không có mảnh đất đó của Oa Cổ, Cát Lương và Tiểu Bái cũng có thể hợp thành một mảnh đất tổng thể để sử dụng.

Chương 353: Thuyết phục (2)

Tề Nguyên Tuấn cúi đầu cân nhắc cẩn thận trong lời nói của Lục Vi Dân có bao nhiêu là chân thật, nhưng cân nhắc hồi lâu, y phải thừa nhận những lời Lục Vi Dân nói không phải là giả. Mà cán bộ bên Cát Lương và Tiểu Bái từ trước đến nay đối với cán bộ Oa Cổ có rất nhiều ý kiến, quan hệ không tốt. Nếu theo như những gì Lục Vi Dân nói thì khu chợ chuyên được liệu kia thực sự có thể làm, lợi ích đó không cần nói cũng biết, chắc chắn so với cái chợ này không biết to hơn gấp bao nhiêu lần.

Nhìn thấy Tề Nguyên Tuấn hồi lâu không nói, Lục Vi Dân cũng biết lời nói của mình có chút đả động đối phương rồi, hẳn cần thêm một mồi lửa nữa.

- Còn có một nhân tố khác, có thể anh Tề cũng nghe nói, đó là chuyện bỏ quận, kết hợp xã lại xây dựng thị trấn.

Lời nói của Lục Vi Dân khiến Tề Nguyên Tuấn kinh ngạc:

- Lục Vi Dân, anh là nói chuyện kết hợp xã xây dựng thị trấn lập tức sẽ triển khai sao?

Chuyện bỏ quận, kết hợp xã để xây dựng thị trấn không biết đã nói bao nhiêu năm, nhưng vẫn chỉ là gió thổi không mưa. mấy năm gần đây, mọi

người cũng mệt mỏi rồi, không ngờ hôm nay Lục Vi Dân lại đề xuất ra vấn đề này.

- Từ ngay lập tức này tôi thấy cần phải xem như thế nào. Theo tôi được biết, phòng chùng năm nay đến sang năm phòng chùng cũng còn có thể chỉ là giai đoạn chuẩn bị nghiên cứu điều tra tiền kỳ, nhưng năm 94 sợ rằng công việc này sẽ lập tức tiến hành.

Lục Vi Dân cũng không giấu giếm gì.

- Tôi hỏi qua Bí thư Hạ, cũng chính là Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy Hạ hiện nay, chậm nhất sẽ không vượt qua năm 94, hạng mục công việc này sẽ hoàn toàn mở rộng. Lấy tình hình của Oa Cốt mà xem, tôi thấy khả năng ba xã một thị trấn quận Oa Cốt hợp nhau lại thành thị trấn Oa Cốt là rất lớn. Cũng chính là nói hai, ba năm sau quận Oa Cốt ba xã một thị trấn cũng chính là biến thành một nhà, rất nhiều vấn đề tranh chấp lợi ích trước mắt, đến ngày sao cũng căn bản không tồn tại nữa rồi.

Tề Nguyên Tuấn á khẩu không trả lời được. Cái mà Lục Vi Dân nói là tầm nhìn xa một chút, tấm lòng rộng hơn một chút đại khái là chỉ ý này. Nhưng hai con đường mà Lục Vi Dân nói đều vẫn là lý luận suông, không nhìn thấy thứ đích thực. Cái khu chợ chuyên dược liệu đó cố nhiên hấp dẫn, nhưng một khu chợ to như vậy, liên quan đến đầu tư và đưa vào hoạt động, Oa Cốt cố nhiên có ưu thế này nọ. Nhưng Tề Nguyên Tuấn cũng rõ, cái chợ này không phải chỉ là làm một cái chợ đơn giản như vậy, làm chính là phải có nông dân tới buôn bán. Khu chợ chuyên ngành, chủ yếu nhằm vào đám thương nhân dược liệu lớn, không chỉ nhằm vào người buôn ở mấy huyện xung quanh, phần nhiều là phải bao phủ toàn tỉnh, thậm chí mấy tỉnh bên cạnh. Nghĩ một chút quy mô này, Tề Nguyên Tuấn liền cảm thấy khó thể tin được.

Nhưng những thứ mà Lục Vi Dân kể ra cũng là chân thực. Tề Nguyên

Tuấn cũng rõ Lục Vi Dân tới quận Oa Cố hai tháng nay, ở mặt ngoài tuy rằng chu đáo, sau khi xuống xã cái gì cũng quan tâm, nhưng y cũng rất nhạy bén cảm thấy được Lục Vi Dân chú ý chính là làm thế nào để cho nhân dân ở nông thôn có thể tìm được một con đường làm giàu tăng thu nhập.

Mà điểm này Lục Vi Dân ở hội nghị Đảng ủy thị trấn đề xuất rõ ràng, là một cấp Đảng ủy chính quyền, trước mắt một thời gian tương đối dài mà nói, không phải cái khác, chính là làm sao có thể làm cho nhân dân giàu lên, làm cho thu nhập của nhân dân tăng lên, hầu bao rủng rinh. Mà theo như tình hình hiện nay của Oa Cố mà nói, y đồng ý quan điểm này của Lục Vi Dân. Làm cái gì xí nghiệp xã, thị trấn, thu hút hạng mục công nghiệp, đều là không tưởng, không thực tế. Biện pháp duy nhất chỉ là dựa vào ưu thế truyền thống của Oa Cố, phát triển gieo trồng dược liệu, mà phải thông qua gieo trồng dược liệu thực hiện tăng thu nhập một cách bền vững, giải quyết vấn đề nguồn tiêu thụ rất quan trọng.

Nói cách khác tâm tư của Lục Vi Dân sớm đã đặt vào việc dùng khu chợ chuyên dược liệu để thúc đẩy gieo trồng dược liệu của khu vực bản địa, lấy việc phát triển gieo trồng dược liệu để xúc tiến thành lập khu chợ chuyên dược liệu.

Không thể không nói đây là một ý tưởng tương đối hấp dẫn, nhưng vấn đề khó ở giữa cũng tương đối nhiều, nhất là vấn đề xây dựng và đưa vào hoạt động của khu chợ chuyên này, đặc biệt phức tạp.

Tề Nguyên Tuấn không phải là loại người nhìn thấy cái lợi ích thì đầu óc nóng lên. Ý tưởng này của Lục Vi Dân tuy rằng to lớn, khả quan, nhưng mấu chốt chính vẫn là giai đoạn xây dựng và đưa vào hoạt động, xây dựng cần lượng lớn tiền vốn, từ đâu mà tới? Cho dù là tiền vốn xây dựng tìm được rồi, nhưng muốn khu chợ này đi vào hoạt động, khiến cho nó vận hành thành công, không phải là một chuyện đơn giản. Với tình hình Oa Cố trước mắt có thể làm được sao?

Lục Vi Dân cũng biết Tề Nguyên Tuấn có chút động lòng rồi, nhưng chỉ là động lòng, Tề Nguyên Tuấn là một người rất trầm ổn, điểm này vào một lúc nào đó sẽ tỏ ra chút cố chấp. Nhưng Lục Vi Dân xác nhận đây cũng là tố chất cơ bản của một cán bộ ưu tú. Cái loại cán bộ hấp ta hấp tấp thích đầu óc phát sốt nhìn qua thì rất mạnh mẽ, nhưng khi gặp khó khăn liền rất dễ nản chí ngã lòng, gặp chuyện thất bại liền dễ gục ngã không gượng dậy được, Lục Vi Dân ngược lại không thích. Loại cán bộ giống như Tề Nguyên Tuấn này không dễ thay đổi chủ ý, nhưng thuyết phục y được một chút, triển khai công việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Tù Lập Viện từ sau đưa tới một bát canh đậu phụ, Lục Vi Dân thuận miệng hỏi:

- Tiểu Tù, anh em Tù Lập Bình, Tù Lập An lúc nào có thể quay trở về?

Tù Lập Viện sững sốt, nghĩ một chút nói:

- Không rõ lắm, hơn một tháng trước có về, sau đó liền không quay về nữa, bọn họ vẫn ở Hà Bắc, tôi đã gọi điện thoại hỏi qua, bọn họ nói trước tết có thể quay về.

Họ Tù ở Oa Cố không tính là họ lớn, nhưng anh em nhà họ Tù lại là thương nhân buôn thuốc rất có danh tiếng, mười năm trước cũng đã làm kinh doanh dược liệu ở Lê Dương, nay đem việc kinh doanh làm đến Hà Bắc, thị trường dược liệu An Quốc cũng tính là có chút danh tiếng.

Quả phụ Tù và anh em nhà họ Tù được tính là anh em họ, nhưng quan hệ chỉ có thể nói là bình thường. Sau khi quả phụ Tù xảy ra chuyện, Tù Lập An về qua, cơ quan công an đồng ý quả phụ Tù lấy giấy bảo lãnh hậu thẩm, Tù Lập An lập tức ra mặt bảo đảm bảo lãnh cho quả phụ Tù ra

ngoài. Lúc đó Tùy Lập An thông qua quan hệ cũng biết Lục Vi Dân có tác dụng chủ yếu trong vụ án này, bởi vậy có gặp Lục Vi Dân một lần. Chỉ có điều lúc đó Lục Vi Dân cũng chưa nghĩ rõ là mình nên hay không nên xuống quận xã, cho nên cũng không có nghĩ nhiều như vậy, nhưng hai bên đều lưu số điện thoại liên lạc của nhau.

- Như thế này, lúc nào y quay về, cô bảo y liên hệ với tôi một chút. Thôi, cô báo cho tôi biết, tôi sẽ đi thăm hỏi y.

Lục Vi Dân có vẻ rất tự nhiên, Tề Nguyên Tuấn đang cân nhắc lại nghe thấy, xem ra Lục Vi Dân sớm đã vạch kế hoạch khu chợ chuyên được liệu này rồi.

- Anh Chương, anh đi nói chuyện với ông Điền, tôi nghĩ ông Tề đã có chút động lòng rồi, tuy nhiên trong thị trấn có vài người tư tưởng chưa chắc có thể thông được nhanh như vậy, tôi không muốn chuyện này kéo dài tới năm sau, anh đi thúc giục một chút, làm chút công tác.

Lục Vi Dân thu xếp những thứ trên bàn rất tùy ý.

- Buổi chiều tôi xin nghỉ phép, đi Xương Châu một chuyến, thứ hai chưa chắc có thể quay về, có thể là thứ ba mới về, chuyện ở đây anh quan tâm nhiều một chút.

- Được, chỗ ông Điền đó tôi sẽ đi nói chuyện, dựa theo ý kiến của anh, nếu như mấy người thị trấn Oa Cổ này tư tưởng vẫn không thông, tôi cảm thấy Quận ủy thực sự nên điều chỉnh đám người ở Đảng ủy thị trấn Oa Cổ này rồi.

Chương Minh Tuyên ngừng lại một chút, sau đó do dự một chút mới nói.

- Bí thư Lục, kỳ thực tôi thấy anh lần này hơi quá tôn trọng đối với ý kiến của thị trấn Oa Cổ rồi. Quận ủy ra ý kiến, thị trấn Oa Cổ họ dựa vào cái gì mà

không tiếp thu? Anh vẫn là Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cỗ, Tề Nguyên Tuấn bọn họ coi như là bất đồng ý kiến, cũng chỉ có thể bảo lưu ý kiến, cấp dưới phục tùng quyết định cấp trên, cái nguyên tắc này còn cần hay không cần?

- Ha ha, anh Chương, anh cũng đừng dùng mũ lớn mà chụp người, Quận ủy đối với công tác Đảng ủy cấp dưới là nguyên tắc chỉ đạo, việc hành chính cụ thể là các chính quyền Đảng ủy xã, thị trấn quyết định. Tôi kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn cũng không thể nói dùng cái danh hiệu Bí thư Quận ủy đè người, coi như là tôi có thể buộc Tề Nguyên Tuấn bọn họ phục tùng, nhưng khẳng định sẽ có ảnh hưởng đến hiệu suất chấp hành của việc này. Tôi cũng không hi vọng tôi mới tới chưa được bao lâu, liền áp dụng phương thức như vậy để thúc đẩy công tác.

Nhìn thấy Lục Vi Dân tỏ ra thái độ rất tự nhiên, tùy ý, Chương Minh Tuyền cũng không khỏi thốt thức. Vị Bí thư Lục này càng ngày càng hòa nhập vào công tác quận Oa Cỗ rồi. Thái độ của Tề Nguyên Tuấn đã có biến hóa rõ ràng, từ việc đối phương chủ động đến Quận ủy cùng mình nghiên cứu thảo luận tìm hiểu tình hình quy hoạch chợ chuyên được liệu liền có thể cảm giác được, đối phương đối với cái hạng mục này tràn đầy hứng thú, hơn nữa trong lời nói cũng lộ ra một chút ý tứ khác.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Thúc Đẩy

Chương Minh Tuyền đương nhiên có thể nghe ra được ngụ ý của đối phương. Đó là nếu khu chợ chuyên được liệu này có thể xây dựng thành công, mà thị trấn Oa Cổ lại có thể tham dự vào, vậy trong vấn đề di dời và xây dựng chợ, thị trấn Oa Cổ nguyện ý làm một vài nhượng bộ lớn.

Chương Minh Tuyền yên lặng gật đầu, Lục Vi Dân áp dụng phương thức loại này có vẻ là thích hợp một chút. Nhất là Lục Vi Dân còn quá non kinh nghiệm, lý lịch quá ít, điều này cũng làm cho hắn trong một vài vấn đề không thể áp dụng thái độ quá cứng rắn, nếu không rất dễ gây ra sự phản cảm của cán bộ cấp dưới. Mà bước đầu tiên đặc biệt quan trọng, cho nên Lục Vi Dân bắt buộc phải áp dụng tất cả biện pháp để khiến cho bước đầu tiên của hắn được thành công hoàn hảo, hiện nay xem ra hắn đã tiếp cận với thành công rồi.

- Nhưng Bí thư Lục, tuy nói lần này chưa chắc là ý của Tề Nguyên Tuấn, nhưng cũng bộc lộ ra bên trong ban lãnh đạo thị trấn Oa Cổ tồn tại rất nhiều vấn đề. Một bất đồng khi làm việc bình thường vì sao lại đẩy lên mức độ cao như vậy, dẫn tới phản ứng lớn như vậy. Tôi cảm thấy Quận ủy phải suy xét cẩn thận, e rằng khi cần thiết cần phải suy xét điều chỉnh bộ máy Đảng ủy chính quyền thị trấn Oa Cổ.

Chương Minh Tuyền đề ra ý kiến của mình.

Lục Vi Dân mặt không chút biểu cảm, Chương Minh Tuyền nói đến những điều trong đáy lòng của hắn. Hoạt động lần này của thị trấn Oa Cổ

mặc dù dưới sự nỗ lực bằng nhiều cách của mình đã được hóa giải, nhưng cũng nói rõ một vài vấn đề. Tề Nguyên Tuấn là một vấn đề, nhưng y vẫn có thể đứng trên góc độ công việc và công tâm mà suy xét vấn đề, những người khác thì sao? Chỉ sợ chưa chắc như vậy.

Nhưng muốn động vào nhân sự, thời cơ thích hợp hay không thích hợp, mặt khác mặc dù nói việc bổ nhiệm và miễn nhiệm chức phó nhân sự phần lớn thuộc quyền hạn của Quận ủy, nhưng cuối cùng vẫn phải qua Ban tổ chức Huyện ủy. Mạnh Dư Giang còn dễ nói, còn Thích Bản Dự thì sao? Nếu không có đầy đủ lý do, thời gian mình đến đây vẫn còn ngắn, chỉ sợ Mạnh Dư Giang cũng sẽ không ủng hộ động thái này của mình, cho nên vấn đề này vẫn cần phải đợi, đợi thời cơ thích hợp.

Từ Oa Cổ đi về Xương Châu so với từ Phong Châu đến Xương Châu sẽ tiết kiệm được gần hai tiếng đồng hồ. Qua Lạc Khâu, Lạc Môn tiến vào địa phận Côn Hồ, tình hình đường sá cũng tốt lên rất nhiều. Từ năm nay con đường này tiến vào giai đoạn tu sửa toàn diện, cũng khiến cho tình hình đi lại trên con đường này đạt được sự cải thiện lớn. Nếu không phải là vấn đề trị an xã hội trên đoạn đường thị trấn Oa Cổ, Lục Vi Dân tin tưởng lưu lượng xe trên con đường này còn lớn hơn không ít.

Tuy nhiên vấn đề này đã đạt được sự cải thiện lớn.

Sau khi Đường Quân đến Oa Cổ, Lục Vi Dân về cơ bản không sắp xếp cho y bất cứ công việc gì, thậm chí công việc mảng tư tưởng về cơ bản cũng giao cho Hồ Hoán Sơn tiếp quản, toàn tâm toàn ý đi bắt các nhóm trộm cướp trên hai tỉnh lộ. Mà Bào Vĩnh Quý cũng ủng hộ rất lớn cho y, giúp y trong một khoảng thời gian ngắn mở ra cục diện, đánh ra uy danh.

Hơn một tháng này, Đường Quân ăn ở đều ở đồn công an, mà lại mượn thân phận trước kia của y, y cũng điều động mấy cán bộ cốt cán, có thể chịu khổ, biết động não từ đội cảnh sát hình sự đến giúp đồn công an Oa Cổ.

Trưởng đồn công an Oa Cố Mạch Tử Huy cũng tự mình dẫn dắt, ra khẩu hiệu nếu không quét sạch các băng nhóm không về nhà, dốc hết sức tinh thần và thể xác vào công việc này.

Công phu không phụ lòng người, khi công tác đánh đòn tâm lý đối với các nghi phạm trong các vụ án đã phá trước kia thu được đột phá nhất định, áp dụng thủ pháp ôm cây đợi thỏ nguyên thủy, cũng sau hai tuần lễ liên tiếp ngồi chờ cũng đã có hiệu quả. Liên tiếp ở Đại Lương Cố và Nhị Lương Cố bắt được hai nhóm nghi phạm, sau khi bắt được hai nhóm này, kết hợp với việc tố cáo của hai nghi phạm đã tiến vào giai đoạn tố tụng ban đầu, bộ ngành công an trong một loạt các vụ án trộm cướp tình lộ 315 đã thu được bước đột phá to lớn. Thậm chí ngay cả đại đội cảnh sát hình sự phòng Công an địa khu cũng phái ra một đội nhỏ bốn người tới để chỉ đạo phá án. Mà lực lượng đội cảnh sát hình sự phòng Công an huyện gần như toàn bộ đều tập trung ở Oa Cố.

Vốn vẹn trong một tuần lễ, thành lập một tổ chuyên án, số người đạt đến hơn hai mươi người, liền áp dụng hành động suốt đêm, thậm chí còn lấy cả dân binh cốt cán của ba xã và thị trấn tham gia vào công tác vây bắt lần này. Trong quá trình vây bắt liên tiếp trong hai tuần lễ, tổng cộng bắt được hai mươi ba người liên quan đến vụ án, bao gồm những người tham gia thủ tiêu tang vật, các băng nhóm liên quan là năm băng nhóm.

Hoạt động vây bắt nổi trội với quy mô lớn như vậy, khiến cho toàn bộ ba xã một thị trấn của quận Oa Cố đều ở trong một loại trạng thái xao động. Rút cây cà rốt mang theo bùn, nhân viên chuyên án cơ quan công an hai cấp huyện, địa khu đóng ở nơi này cũng phá mấy vụ án trộm cắp khác. Nó làm cho trị an xã hội toàn quận Oa Cố trở nên yên tĩnh, nhất là tình hình trị an trên hai tình lộ 315 và 217 lập tức có sự thay đổi lớn.

Hiện nay qua điều tra làm rõ, các vụ án được phá và bắt giữ đã đạt hơn mười vụ, về cơ bản đều là những vụ án trong hơn một năm gần đây. Nói cách

khách ít nhất có hơn mười xe qua lại trong hơn một năm nay gặp phải trộm cướp hoặc cướp đoạt, tiền của liên quan hơn hai trăm ngàn tệ. Đối với khu vùng núi như Oa Cố này mà nói, đã là một con số tương đương làm người nghe kinh hãi rồi.

Mà hàng loạt các nghi phạm bị bắt, bị xét xử và tạm giữ, cũng gây nên sự chấn động to lớn đối với ba xã một thị trấn. Ai cũng không ngờ cơ quan công an hai cấp địa khu, huyện lại dùng một lực lượng lớn như vậy ở Oa Cố này, tiêu phí nhiều tinh lực như vậy để phá án. Hơn hai mươi nhân viên ở tổ chuyên án này, chỉ tính phí ăn và phí xăng xe trong hơn một tháng này, Quận ủy đã gánh chịu gần ba mươi ngàn tệ. Đây cũng có thể tính là một con số rất lớn.

Tuy rằng chi trả hơn hai mươi ngàn khiến cho Lục Vi Dân có chút đau lòng, nhưng Lục Vi Dân vẫn cảm thấy rất đáng làm.

Xóa sạch mấy băng nhóm trộm cướp, về cơ bản tuyên bố những ân họa trị an xã hội ở Đại Lương Cố và Nhị Lương Cố về cơ bản đã được quét sạch. Cho dù là có mấy nghi phạm vẫn đang trốn thoát ở bên ngoài vẫn chưa bắt được, nhưng ai cũng biết được bọn họ không thể tiếp tục quay về Đại Lương Cố và Nhị Lương Cố gây án thêm lần nữa. Những vụ án mang tính cá biệt không đáng nhắc tới.

Lục Vi Dân tin tưởng chỉ cần đồn công an có thể xây dựng hệ thống phòng chống tội phạm thích hợp tân tiến, nhất là dựa vào bước phát triển lớn mạnh của đội ngũ dân phòng quần chúng này. Hàng loạt các vụ án cướp xe trong vài năm gần đây làm Oa cố này trở nên phức tạp. Chấn chỉnh trị an xã hội của cả Oa Cố, cũng chính là tiến vào giai đoạn củng cố làm quan rồi.

“Nhật báo Phong Châu” ra riêng một số đặc biệt, mà “Nhật báo Xương Châu” cũng đăng lại bài văn này. Bài báo đặc biệt giới thiệu ngọn ngành của hàng loạt vụ án này, cũng đề cao khen ngợi phòng Công an Địa khu và phòng

Công an huyện Phong Châu liên thủ xuất kích, phá hàng loạt các vụ án lớn. Đặt tên bài báo là hai tình lộ danh tiếng Oa Cố đã được ổn định lâu dài, bài báo này tung ra dường như là một lần tuyên truyền miễn phí về tình hình Oa Cố.

Tình hình xã hội trị an tốt cũng coi như là Lục Vi Dân giành được không ít điểm ấn tượng. Ở Oa Cố tình trạng trộm cắp diễn ra nhiều lần đã kéo dài hơn một năm, gần hai năm rồi, trong nhiệm kỳ Chu Minh Khuê, đối với tình trạng này không phải là không biết, mà là không có bao nhiêu tâm tư, cũng không có bao nhiêu tinh lực để giải quyết. Hiện nay trên tay Lục Vi Dân đã làm thành công rồi.

Tuy công tác trị an xã hội đạt được rất nhiều thành quả, nhưng Lục Vi Dân lại biết đây cũng không phải thực sự mang lại cho Oa Cố lợi ích lớn. Bởi vì quận Oa Cố bị trộm cắp tuyệt đại đa số vụ án lái xe đều là người nơi khác, thậm chí còn có một bộ phận khá nhiều là người ngoại tỉnh. Đối với Oa Cố mà nói, đây chỉ là mẽ ngoài, thực sự đối với nhân dân mà nói, ảnh hưởng cũng không lớn.

Tuy nhiên Lục Vi Dân cũng rõ tình hình trị an xã hội được cải thiện cũng coi như là một nền móng tốt để hãn đứng vững ở Oa Cố. Nhất là sau khi tuyên truyền tiến một bước lớn, danh tiếng của Oa Cố dần lan rộng ra, nó đã là một hòn đá lót chân vững chắc cho sự nghiệp của hãn ở Oa Cố. Chỉ có điều con đường ngày sau vẫn còn rất dài, nhưng chỉ cần bước đầu tiên đi đúng hướng, đối với công việc sau này mà nói, là có ích lợi rất nhiều.

Hiện nay hãn mới có thể yên tâm làm những chuyện khác. Ví dụ như việc xây dựng khu chợ chuyên ngành dược liệu, cũng mới có thể có cơ sở tối thiểu, mà hạng mục này mới là mấu chốt thực sự thay đổi Oa Cố. Chỉ có làm chắc chắn hạng mục này và khiến nó phát huy tác dụng lớn, uy tín của bản thân mình mới có thể thực sự được tạo dựng lên được ở quận Oa Cố, cũng làm cho nhân dân thu được lợi ích thực sự.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Thời Kỳ Xao Động

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật không ngừng lao như bay về phía sau, Lục Vi Dân miên man bất định.

Sau khi Tề Nguyên Tuấn nhượng bộ, công trình di dời chợ đó về cơ bản đã quyết định. Chương Minh Tuyên làm thông công tác tư tưởng với người ngày xưa hợp tác cùng ông ta bây giờ đã là Phó bí thư Đảng ủy thị trấn phân công quản lý kinh tế Điền Hòa Thái, phương án xây dựng chợ nhanh chóng được thị trấn Oa Cỗ thông qua.

Khu chợ tổng hợp sẽ di dời đến nơi cách chợ hiện giờ cũng không xa lắm, đó là chỗ giáp ranh giữa xã Cát Lương và thị trấn Oa Cỗ. Theo thỏa thuận, tổng diện tích là 60 mẫu, so với khu chợ cũ rộng gấp hai lần, mà xã Cát Lương cung cấp hơn 40 mẫu, nhưng trong định mức khu chợ tổng hợp thì chỉ chiếm 45%, còn thị trấn Oa Cỗ chiếm 55%.

Tuy nhiên như thế đã khiến xã Cát Lương đặc biệt hài lòng, dù sao cũng chỉ phải cấp bốn mươi mẫu đất. Khoản lời này sẽ có được trong thời gian dài, cái này đối với thu nhập ít ỏi của xã Cát Lương mà nói quả thực là khoản tiền trên trời rơi xuống.

Thị trấn Oa Cỗ và Cát Lương sau khi thông qua thỏa thuận, động tác được tiến hành rất nhanh, nhanh chóng khởi động công tác sắp xếp đất đai của giai đoạn tiền kỳ. Điều này thì Lục Vi Dân vô cùng hài lòng với khả năng chấp hành của Tề Nguyên Tuấn, so với việc xã Cát Lương kéo dài thời gian thì khả năng chấp hành của chính quyền Oa Cỗ lại vượt xa dự đoán của Lục Vi Dân.

Chẳng trách uy tín của Tề Nguyên Tuấn trong thị trấn lại cao như vậy, đến Chu Minh Khuê cũng không thể làm lung lay đến vị trí của ông ta. Không có khả năng thực sự, hẳn là y cũng không thể ngồi vững ở vị trí Chủ tịch thị trấn này.

Từ ý kiến phản hồi của thị trấn Oa Cốt, trong phương án thúc đẩy tích cực của Quận ủy trong việc vận động gieo trồng nông dược thêm phát triển, mở rộng quy mô gieo trồng dược liệu Đông y, thị trấn Oa Cốt cũng đi đầu. Bất kể là tuyên truyền hay là tổ chức, thị trấn Oa Cốt đều thể hiện thái độ tương đối tích cực.

Lục Vi Dân cảm thấy đây đại khái cũng thể hiện ý tốt của Tề Nguyên Tuấn trong đó. Dù sao việc khu chợ này gây trận phong ba, tạo ảnh hưởng rất lớn với bên ngoài, mặc dù uy tín của ông ta trong thị trấn Oa Cốt vẫn cao, nhưng dù sao thì mình cũng là Bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cốt. Điền Hòa Thái làm thân với mình, những điều này cũng sẽ gây cho y sự chú ý.

Đây là nhân vật số một có ưu thế bẩm sinh, cho dù anh làm tốt đến đâu, nếu không chiếm được sự tán thành của nhân vật số một thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. Mà nhân vật số một muốn đẩy nhanh tiến trình công tác, nếu anh có ý kiến khác, vậy sẽ phải chịu áp lực gấp bội. Mà mọi người đều là thế lợi, một khi thấy hơn thiệt trong chuyện này thì sẽ nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Trong vấn đề khu chợ tổng hợp nhìn dường như mình áp dụng một cách rất mềm dẻo để giành được sự tán thành của Tề Nguyên Tuấn. Nhưng rất nhiều người trong thị trấn cũng cảm thấy trên thực tế phương án này cũng không có nhiều thay đổi, mà những ý kiến mình đề xuất thì phần nhiều cũng là cho sau này. Ví dụ như vấn đề khu chợ chuyên dược liệu Đông y, nhưng thái độ của Tề Nguyên Tuấn và Điền Hòa Thái đều đã thay đổi rất nhanh, rất nhiều người ý thức được điều này.

Đứng từ góc độ nào đó thì Thích Bản Dự gây nên cơn phong ba này lại là

giúp mình. Ông ta đã khiến cho Tề Nguyên Tuấn vốn dĩ có thể cứng rắn trong một số yêu cầu hơn nữa, nhưng vì chứng minh bản thân mà không thể không chủ động hơn để hợp tác với mình, thậm chí trong một vài việc khác còn càng chủ động, tích cực ủng hộ mình.

Thích Bản Dự vốn là muốn lợi dụng mâu thuẫn của mình và Tề Nguyên Tuấn, chuyện này thật quá ấu trĩ. Thậm chí y còn không ngờ là mình lại hòa bất tay với Tề Nguyên Tuấn, Lục Vi Dân nghĩ đến đây mà không nhin được cười.

Có nhiều thứ chỉ cần anh có thể chiếm được vị trí có lợi, thì thất bại thì cũng khiến cho. Nhưng điểm này rất nhiều người cả đời nghĩ không thông.

Thực ra chuyện khu chợ tổng hợp đã được xác định, vấn đề trị an xã hội ở hai tỉnh lộ cũng có tiến triển lớn, Lục Vi Dân rất biết điều mà không hỏi đến, tham dự vào. Đối với hắn mà nói chuyện đã giao cho người trong ngành làm thì không còn nghi ngờ gì nữa, nó là lựa chọn sáng suốt nhất, mình chỉ cần cho bọn họ mục tiêu và yêu cầu, cung cấp bảo đảm hậu cần đầy đủ, như vậy là đủ rồi.

Bây giờ quan trọng nhất là công việc về khu chợ chuyên dược liệu Đông y, giai đoạn tiền kỳ công tác chuẩn bị cũng gần xong, các xã, thị trấn cũng đưa ra kế hoạch cho bước tiếp theo phát triển gieo trồng dược liệu Đông y của mình. Nó có một chút hương vị dùng hành chính để đẩy mạnh, nhưng Lục Vi Dân biết nhất định phải làm như vậy.

Nếu anh không thể thể hiện sức ủng hộ mạnh mẽ của Đảng ủy chính quyền địa phương trong việc này thì sao có thể thu hút được sự công nhận của thương nhân từ nơi khác đến?

Cũng chỉ có khu chợ dược liệu Đông y được xây dựng lên, khi có các thương gia vào với lượng lớn thì mới có thể thúc đẩy quy mô gieo trồng càng

được mở rộng hơn nữa. Quá trình này chính là hỗ trợ lẫn nhau, nhưng lại cần có bên có động thái trước, vậy chỉ cần chính quyền đứng lên khuyến khích hộ gieo trồng có động thái trước, thì cho dù hiệu quả của việc này là có hạn nhưng dù sao cũng là một động tác, một thái độ.

Chỉ có điều ba xã, một thị trấn hành động thì chỉ là một bước mà thôi, còn cách khu chợ chuyên được liệu lớn mạnh như trong tưởng tượng của Lục Vi Dân còn rất xa. Đương nhiên Lục Vi Dân biết, nếu thực sự muốn làm một lần cho xong việc thì không thật thực tế, nhưng bước đầu tiên nhất định phải thực hiện, nhất định trong một thời gian ngắn phải xây dựng được khung của khu chợ này. Chỉ có trồng cây ngô đồng mới mong hấp dẫn được phượng hoàng, rồi từ từ mới hấp dẫn được nhiều phượng hoàng khác.

Lúc Lục Vi Dân quay về Xương Châu thì đã là bốn giờ chiều.

Làm lãnh đạo cái tốt nhất chính là được tự do sắp xếp thời gian của mình, chỉ cần báo một tiếng với Quận ủy và thị trấn, sắp xếp công việc hằng ngày một chút thì ba, bốn ngày không thấy bóng dáng đâu cũng được. Nhất là thời đại phương tiện thông tin ngày càng phát triển như bây giờ điện thoại, máy nhắn tin rất thông dụng, thậm chí điện thoại di động cũng từng bước đi vào cuộc sống của con người, muốn liên lạc với một người ngày càng dễ dàng hơn.

Mỗi lần trở về Xương Châu, Lục Vi Dân đều có một cảm giác không nói lên lời. Xương Châu thay đổi nhưng dường như còn chưa đủ nhanh, cần phải đẩy cường độ lên nữa mới có thể sánh với nhịp độ ở bên ngoài. Lục Vi Dân cũng không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, nhưng vẫn có sự kích động kiểu thời gian không đợi mình, thời cơ không đến nữa.

Thời đại như vậy nếu anh không nắm thật tốt mỗi ngày thì sẽ cảm thấy lãng phí thời gian. Đây là lời chị hai Lục Chí Hoa nói khi gọi điện thoại từ Quảng Châu đến cho mình. Cho dù có cách xa ngàn dặm nhưng Lục Vi Dân

thông qua điện thoại có thể cảm nhận được sự xao động nồng nhiệt từ phía bên kia.

Lục Chí Hoa từ chức đến Hải Nam, loáng cái đã nửa năm, mà chị nói trong hơn nửa năm đã thay đổi ba chỗ làm, mỗi đơn vị được khoảng ba tháng. Dù là công ty bất động sản hay là công ty buôn lậu bịp bợm thì cô cũng tập trung toàn bộ sức lực làm cho tốt, nhưng dường như cô chưa từng tính toán sẽ làm một ngành nào lâu dài, chỉ là muốn làm quen và trải nghiệm cuộc sống này.

Mà hiện tại cô đã dùng ba tháng để trở thành nhân viên nghiệp vụ nòng cốt ở công ty Avon ở Quảng Châu. Lúc này đồ trang điểm của công ty Avon bước đầu tiên vào thị trường Trung Quốc, đến Quảng Châu đầu tiên, đang có chiến lược đối với thị trường phía nam. Theo như lời cô thì phương thức bán hàng trực tiếp gần với dạng diễn thuyết này rất phù hợp với mình. Cô thích được xem một đám khách hàng quỳ phục dưới những lời nói sắc bén mà giàu sức thuyết phục của mình. Mà bây giờ cô từ nhân viên nghiệp vụ ban đầu đã thành người huấn luyện.

Mà từ những nguồn tin không nhất quán của Hoàng Thiệu Thành và Lạc Khang, Lĩnh Nam và Giang Chiết nơi họ đang ở đều như con nước ào ào không dứt đang gào thét, một thời đại thay đổi dữ dội đang lao đến.

Nhưng mình thì sao? Đôi khi Lục Vi Dân cũng không tìm nổi cảm giác thất vọng. Mình còn vì việc xây dựng khu chợ này mà còn phải khổ cực, vì thuyết phục một vấn đề mà phải nhọc lòng tìm kiếm căn cứ, vì một người phản đối mà phải từng bước múa mép đấu khẩu... mỗi khi nghĩ đến những thứ này Lục Vi Dân đều không thể tránh khỏi một cảm giác xao động.

Chiếc 125 Gia Lăng phát ra một âm thanh lớn của động cơ, lướt chéo trước mặt Lục Vi Dân, tiếng phanh gấp chói tai, dừng ngay trước mặt Lục Vi Dân. Vừa nhìn là hẳn biết đó không phải là Tiêu Kính Phong, tuy Tiêu Kính

Phong nhanh nhẹn, dũng mãnh nhưng không to con như vậy.

- Vi Dân, Kính Phong cho tôi ra đón cậu, anh ta có chút chuyện cần đi gấp, nhận một lô hàng, không đến được.

Bỏ mũ bảo hiểm, để lộ ra cái đầu to, tóc còn lại trơ lên như gốc rạ, một vết sẹo thô tròn to lộ ra trên đầu.

- Lên xe đi.

- Ồ, lại đi nhận hàng rồi, làm ăn tốt chứ?

Lục Vi Dân biết hiện tại Ngô Kiện và Tiêu Kính Phong căn bản như quần liễn đũng rồi. Từ chức đi theo Tiêu Kính Phong cũng khá tốt, lần trước vì chuyện của Diêu Chí Thiện mà Ngô Kiện cũng mất không ít sức. Trừ việc đầu óc không nhanh nhẹn như Tiêu Kính Phong thì tiểu tử này ra tay cũng là một tay cừ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Suy Nghĩ Nhạy Bén

- Ha ha, cũng được, ít nhất so với nhà máy cũng mạnh hơn nhiều.

Ngô Kiện cười ngoác miệng.

- Xe này là của tôi, Kính Phong có một chiếc Thái Tử Vương Suzuki rồi.

Thấy Lục Vi Dân nhú mày, Ngô Kiện cũng biết Lục Vi Dân không thích khoa trương, liền xoa tay nói:

- Vi Dân, cũng không phải là Kính Phong khoác lác, chúng tôi hay có việc ở bên ngoài, kẻ dưới có mấy người hay phải ra ngoài, đi taxi thì tốn kém, đi xe bus cũng hơi tốn thời gian, cho nên...

Lục Vi Dân lắc đầu. Đương nhiên là hẳn biết bọn Tiêu Kính Phong làm việc thì phải chạy ngược chạy xuôi, nhưng cả Xương Châu này cũng không có nhiều Thái Tử Vương, sao phải cố ý gây vạ như vậy? Có điều mua thì cũng mua rồi, Lục Vi Dân cũng không muốn nói gì. Tuổi này ai mà không thích khoe khoang một chút, chính mình cũng không ngoại lệ mà.

- Cậu ta đi bao lâu?

Lục Vi Dân ngồi trên xe, Ngô Kiện đã khởi động máy nhẹ nhàng nhả chân ga.

- Khoảng nửa tiếng, cậu ta nói để cậu đến cửa hàng bán lẻ ngồi một chút, rồi cậu ta sẽ về ngay, có lẽ còn có chuyện để bàn với cậu.

Tuy Ngô Kiện không biết Tiêu Kính Phong cần bàn chuyện gì, nhưng chuyện Tiêu Kính Phong không nói thì anh ta không bao giờ hỏi. Hơn nữa nếu bàn với Lục Vi Dân thì khẳng định đó là chuyện không nhỏ.

Đường Hòa Bình bây giờ là một thị trường thiết bị truyền thông lớn nhất của Xương Châu, khi Ngô Kiện kéo Lục Vi Dân đến đây, Lục Vi Dân đã bị sức nóng của mặt phố làm cho chấn động.

Một đoạn có đường ba trăm mét mà có đến gần một trăm cửa hàng bán lẻ thiết bị truyền thông, ngoài cửa hàng của cục Bưu chính ra, càng nhiều là cửa hàng tư nhân, mà cửa hàng của Tiêu Kính Phong cũng được xem như một nhân vật nổi bật trong hệ thống các cửa hàng bán lẻ đó.

Cửa hàng này có ba mặt tiền, trên cả đường Hòa Bình quy mô cũng không nhỏ, từ máy nhắn tin đến điện thoại di động, rồi lại đến điện thoại để bàn, gần như chỗ này có tất cả các chủng loại của thiết bị truyền thông, nhưng nóng nhất vẫn là máy nhắn tin.

Panasonic, Motorola là hai thương hiệu chiếm thị phần chủ lực trong toàn bộ thị trường máy nhắn tin, nghe nói trong nước cũng có nhà máy tư nhân bắt đầu thử tham gia vào thị trường này, nhưng ít nhất đến giờ vẫn chưa thấy. Mà loại máy dùng tiếng Trung mới được đưa ra thị trường của hai hãng này giá cả tuy khá đắt, nhưng ở một mức rất lớn có thể miễn đi phiền não trả lời điện thoại cho nên nó rất được săn đón. Nhất là điều khác biệt rõ ràng với các máy nhắn tin số cũng khiến cho những người mua dòng máy này khi sử dụng nó khẳng định được đẳng cấp sĩ diện hơn người dùng máy số thông thường một bậc, cho nên nó vừa được tung ra liền bán rất chạy.

Bốn cô nhân viên phục vụ thì rất xinh đẹp, mà những khách hàng tới lui cũng là bằng chứng cho việc nơi này kinh doanh rất tốt.

- Kinh doanh sao rồi?

- Cũng được, kinh doanh chủ yếu là máy nhắn tin cũng không tồi, lúc làm ăn tốt một ngày cũng có thể bán được mười cái. Di động chỉ là một mảnh lời, chủ yếu là bán linh kiện, không có quan hệ với đến cục Bưu chính... cậu đến lấy di động trần cũng vô ích, không vào được mạng...

Trước mặt Lục Vi Dân, Ngô Kiện tương đối thẳng thắn. Y biết quan hệ của Lục Vi Dân và chủ cửa tiệm này, tuy Tiêu Kính Phong chưa bao giờ nói rõ, nhưng trong lời nói cũng sớm để lộ ra Lục Vi Dân mới chính là người chủ thực sự.

- Ủ... vật này còn có thể huy hoàng được thêm vài năm nữa, tuy nhiên nếu di động thật sự bắt đầu tiến vào thị trường phổ thông thì thứ này không tồn tại được lâu.

Lục Vi Dân có phần hăng hái đứng ở quầy nhìn mấy thứ đồ này. Cũng không nhiều kiểu cách, chỉ có mấy loại ít ỏi nhưng giá cả không hề rẻ dẫu như căn bản không ngăn được khát khao của mọi người với nó.

“Motorola có thể truyền tin bất cứ lúc nào”.

Lời quảng cáo này dường như rất nhanh đã phổ biến khắp cả nước.

- Vi Dân, giá này người thường dùng e là không dễ dàng gì, ba, bốn mươi nghìn tệ một chiếc... mấy năm tiền lương đấy. Người bình thường ai có tiền nhàn rỗi mà chơi những thứ này?

Vẻ mặt của Ngô Kiện có vẻ hoài nghi. Tuy đã sớm biết Lục Vi Dân nhìn việc rất chuẩn, nhưng nói là máy nhắn tin chỉ có thể huy hoàng trong vài năm thì thực sự y không tin. Bây giờ dùng nó vẫn là những người có chút thân phận mới có thể dùng... Một chiếc phải hơn một ngàn đến gần hai ngàn, mỗi tháng còn phải nộp phí phục vụ, người bình thường đều sợ. Y thấy chỉ thứ này nếu thực sự trở thành thông dụng thì không đến ba, bốn năm không được.

Về phần di động, chỉ tính giá hiện nay và mỗi tháng nghe nói mất tới hơn một ngàn tiền phí ... Xem chừng đến hơn mười năm nữa cũng không có mấy người sử dụng nổi.

- Hừ, đó là hiện tại, đợi đến mấy năm nữa giá điện thoại thành ngang ngửa với giá máy nhắn tin, tiền lương cũng tăng ba, năm lần, cậu nói xem có nhiều người sử dụng không?

Lục Vi Dân lắc đầu.

- Bây giờ nói còn quá sớm, tuy nhiên nó là xu thế tất yếu.

- Đúng thế, bây giờ thứ điện thoại di động này là cục Bưu chính độc quyền, chúng ta có muốn làm kinh doanh cũng không có cửa... Tuy nhiên máy nhắn tin thì nghe nói chuẩn bị mở cửa rồi.

Ngô Kiện hạ giọng nói, y phỏng đoán Tiêu Kính Phong muốn bàn với Lục Vi Dân chính là vì chuyện này. Thời gian vừa rồi Tiêu Kính Phong chạy vạy chuyện này, việc ở cửa hàng phần lớn đều giao cho y làm.

Thực ra trong điện thoại Lục Vi Dân cũng có nghe Tiêu Kính Phong nhắc đến chuyện làm đài phát tin hiệu xã hội này. Nghe nói đây là mới chỉ để lộ ra một ít phong thanh, nhưng cũng đã làm cho không ít người chú ý. Nhưng bên bưu cục vẫn án binh bất động, cánh cửa này còn chưa mở. Tuy nhiên Lục Vi Dân biết cánh cửa này sớm muộn gì cũng được mở, hơn nữa còn khẳng định là đã mở ra thì không thể khép lại.

Con đường của Tiêu Kính Phong ngày càng rộng rãi, kết giao bằng hữu ngày càng nhiều. Lục Vi Dân tận mắt thấy anh ta từng bước ra khỏi nhà máy 195 rồi bước vào nơi Xương Châu vừa rộng vừa sâu này. Hắn cũng không biết con đường mình mở cho Tiêu Kính Phong sau này sẽ mang đến cho y điều gì, giống như Tiêu Kính Phong từng bước lại khiến cho con đường cuộc

sống của Ngô Kiện xa dần hướng trước kia vậy. Cũng không ai biết đời người sau này sẽ là cái gì, nhưng bọn họ đều cố gắng, mình cũng như thế, vậy là đủ rồi.

Một tràng tiếng nổ máy từ ngoài cửa truyền vào, khi nhìn thấy chiếc Suzuki Thái Tử Vương màu đen dừng ngoài cửa, Lục Vi Dân không nhìn được một cái lắc đầu. Khoe khoang cũng không nên như vậy, nhưng nhìn thấy mấy cô gái cạnh quầy với vẻ rất hâm mộ và hưng phấn, Lục Vi Dân biết hẳn có khuyết bảo cũng không hiệu quả gì. Trừ phi có người có chiếc hoàng tráng hơn hơn Suzuki Thái Tử Vương này. Ví dụ như bây giờ đã bắt đầu thấy ở trên đường Xương Châu những loại xe được buôn lậu vào như Crown hoặc Daewoo.

- Vi Dân, cậu đến rồi à?

Tiêu Kính Phong cố gắng nén sự vui sướng, dù thế nào trước mặt công nhân mình cũng phải giữ vẻ điềm đạm. Lục Vi Dân vẫn là lần đầu đến chỗ này. Tuy trước kia y có nhắc đến nhiều lần với Lục Vi Dân, nhưng biểu hiện của hẳn có chút thiếu hứng thú. Cho dù mình kiếm có nhiều tiền hơn nữa, Tiêu Kính Phong cảm thấy dường như Lục Vi Dân cũng không quá quan tâm, để ý gì cho lắm.

- Ừ, Kính Phong, làm tốt lắm.

Nghe ngữ điệu của Lục Vi Dân không thấy thái độ gì cho lắm, tuy nhiên đã xoay luôn lên người Tiêu Kính Phong.

- Chơi đến xe Thái Tử Vương rồi, cảm thấy xa xỉ lắm đúng không?

Tiêu Kính Phong cũng biết trong vấn đề này mình chắc chắn sẽ bị Lục Vi Dân cho một trận, nhưng y quá thích xe máy, cho nên khi có chút tiền cũng phải mua một chiếc Gia Lăng 125, chiếc Thái Tử Vương này cũng là y đầu

tranh tư tưởng rất lâu mới mua.

- Ha ha, Vi Dân, tôi biết chuyện này cậu sẽ mắng tôi, tôi cũng không giải thích nữa. Chuyện này đúng là tôi không kiếm chế nổi, tôi thích cái xe này quá rồi.

Tiêu Kính Phong ngây ngô vượt đầu, làm bộ như tùy mắng thế nào cũng được, dù sao thì chuyện cũng đã rồi.

Lục Vi Dân khẽ hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa. Hẳn không thể yêu cầu mọi người phải giống mình, mọi người có sở thích không giống nhau thì hưởng thụ cũng khác nhau, đó chẳng phải là chuyện gì đại nghịch bất đạo. Tiêu Kính Phong thích xe máy hẳn sớm đã biết. Anh muốn y túi phồng lên mà không cho y chơi xe máy, thì chẳng phải là làm khó cho y rồi sao.

Thấy sắc mặt của Lục Vi Dân dịu đi, Tiêu Kính Phong biết mình đã vượt qua cuộc kiểm tra này rồi. Tuy Lục Vi Dân chưa bao giờ quản lý chuyện kinh tế, nhưng bản thân y cũng rất có chừng mực. Từ lúc bắt đầu kinh doanh kiwi hay đến sau này là sản phẩm điện tử, y đều mời người có chuyên môn về làm sổ sách, mỗi cuộc làm ăn phải rành mạch, buôn bán lỗ lãi bao nhiêu rõ ràng. Đã vài lần y bảo Lục Vi Dân xem qua sổ sách, nhưng hẳn đều từ chối.

- Vi Dân, đi vào trong nào, Đại Kiện, anh cũng vào đi.

Tiêu Kính Phong mở rộng đặng sau quầy bán lẻ làm phòng làm việc. Thường ngày Tiêu Kính Phong và Ngô Kiện làm việc ở đây, tuy nhiên họ chủ yếu là chạy bên ngoài, thời gian làm việc trong văn phòng rất ít.

Nghe Tiêu Kính Phong giới thiệu, Lục Vi Dân chìm vào trầm tư.

Hẳn không ngờ Tiêu Kính Phong lại nhanh nhẹn đến vậy, không ngờ lại có thể nảy ra chủ ý về liên kết xây dựng đài phát tín hiệu. Như trong trí nhớ, Xương Châu bắt đầu có đài kiểu này mang tính xã hội hẳn là cuối năm 93

mới bắt đầu, mà bây giờ cánh cửa tuy rằng đã có phong thanh, xem chừng thực sự thực hiện cũng phải cần mấy tháng để chuẩn bị. Nhưng Tiêu Kính Phong đã có chủ ý này, không thể không khiến hãn kinh ngạc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Chỉ Muốn Làm Chút Chuyện Thực Chất

Thực ra làm đài này cũng không mấy phức tạp, quan trọng nhất vẫn là trình tự và quy định xét duyệt. Qua được cửa ải giành tần số này, vậy thì cái gì cũng không thành vấn đề, mượn thêm đường dây của bộ ngành bưu điện thì có thể xây dựng được cái khung công trình.

Người không trong nghề thoạt nhìn thì thấy có vẻ thần bí, nhưng người trong ngành thực sự biết rõ nội tình thì lại biết thực ra rất đơn giản:

- Cậu chắc không?

Lục Vi Dân ngẩng đầu lên hỏi rất thản nhiên.

- Không, bây giờ nghe nói đã bắt đầu tiến hành xin rồi, nhưng hình như chưa được phê chuẩn. Quan trọng nhất là chúng ta phải tìm được người hợp tác mới được, điều này là quan trọng nhất. Không có cơ quan nhà nước nào làm bên hợp tác, bên Ủy ban vô tuyến điện căn bản là không phê chuẩn.

Hiển nhiên là Tiêu Kính Phong đã sớm tính chuyện này, bây giờ chỉ cần Lục Vi Dân quyết định giúp.

- Không tìm bên được hợp tác?

Lục Vi Dân hỏi lại.

- Cũng không phải. Chuyện tốt này sao có thể không tìm được bên hợp tác, bọn họ treo cái danh, hằng năm chỉ cần đếm tiền, chuyện tốt này tìm ở

đâu ra chứ. Quan trọng là vẫn phải lựa chọn một chút, ngoài ra cho dù tìm được bên hợp tác, trình tự phê duyệt cũng rất phức tạp. Có lẽ dưới nửa năm thì chưa được, tiền bạc không phải là vấn đề.

Tiêu Kính Phong nói rất tự tin.

Lục Vi Dân mỉm cười. Bây giờ tất cả mọi người đều mới lần mò đến ngành này, còn không rõ mức độ của phê duyệt giành tần số này. Một khi tất cả mọi người đều nếm đến cái nơi ngon ngọt này, chỉ e giá cả sẽ nhanh chóng đẩy thành con số khổng lồ, cái này đã có vô số ví dụ chứng minh.

- Kính Phong, cậu cần cân nhắc kỹ, xem chừng trong chuyện này cậu đã tốn không ít công sức. Như cậu đã nói, muốn tìm một đơn vị hợp tác không thành vấn đề, mấu chốt ở chỗ không thể chỉ để bọn họ kiếm tiền mà không làm chút gì, đúng vậy không? Qua cửa phê duyệt liền chỉ biết đếm tiền, thiên hạ lấy đâu ra việc tốt như vậy?

Lục Vi Dân trầm ngâm nói.

- Cậu cần tính toán kỹ. Nếu cậu muốn làm đài này, không dám nói cạnh tranh với bưu cục, ít nhất thì hô đài đó cũng phải có một chút ưu thế, đúng không? Ví dụ như cậu muốn hợp tác với Cục giao thông, thì mỗi ngày cũng cần đưa mấy cái tin kẹt xe, hay là sửa đường, hay là xe bus đi đường vòng, cũng giống như hợp tác với cục Khí tượng, phải phát một chút về dự báo thời tiết của ngày hôm sau vậy. Nếu không có ưu thế thì cho dù là hiện nay cậu làm trước, có thể có chút ưu thế, nhưng sau này cạnh tranh gay gắt, thì chưa chắc đã chiếm được ưu thế.

Góp ý của Lục Vi Dân bỗng chốc dường như khiến Tiêu Kính Phong thấy được chỗ then chốt. Hai mắt của Tiêu Kính Phong sáng lên, căn môi suy nghĩ đề nghị của Lục Vi Dân, tại sao mình lại không nghĩ đến vấn đề này nhỉ?

Về ý tưởng xây dựng đài máy BP, Lục Vi Dân cũng thấy không phải là vô căn cứ. Muốn xây dựng thì phải xem xét để xây thật lớn, phải suy nghĩ làm thế nào để hình thành hiệu ứng quy mô. Mà muốn hình thành hiệu ứng quy mô, hoặc có lẽ hiện tại nhìn vẫn chưa thấy được gì, nhưng cùng với việc càng ngày càng nhiều người tham gia vào ngày này, cạnh tranh cũng ngày càng khốc liệt, nếu muốn phá vòng vây nổi bật thì nhất định phải thể hiện được ưu thế bản thân.

Lục Vi Dân biết mình chỉ cần chỉ cho Tiêu Kính Phong một chút, những chuyện khác Tiêu Kính Phong sẽ có thể tự lo. Y đã không phải là Tiêu Kính Phong của một năm trước, cậu ta có thể cùng với người trong cục Bưu chính làm ra một cửa hàng bán lẻ quy mô lớn như vậy, đương nhiên là có cửa. Lục Vi Dân không muốn hỏi nhiều, chỉ cần hãnh chỉ đạo chiến lược, thì tự Tiêu Kính Phong đương nhiên sẽ biết thao tác những phần còn lại. Hãnh tin là Tiêu Kính Phong có thể làm tốt được.

Quán cà phê Đông Lai chắc chắn có thể coi là quán ngon nhất Xương Châu, ít nhất là những năm 90 phong cách của cà phê Đông Lai đã bị rất nhiều quán cà phê khác học theo. Ban công rộng với những bức tường cây xanh, hình thành nhiều không gian riêng tư, vừa đảm bảo được bầu không khí thân mật của những đôi tình nhân, lại vừa ngắm được ánh sáng tự nhiên. Ngồi trên ban công của quán cà phê còn có thể ngắm được bờ sông Xương Giang.

Nhẹ nhàng khuấy thìa cà phê, Lục Vi Dân cho thêm một chút sữa vào tách của mình. Hãnh không thích uống cà phê đen, thêm một chút sữa thì hương vị của cuộc sống sẽ phong phú hơn.

Tô Yến Thanh thích loại cà phê hương vị chính tông thơm nồng và tinh khiết này, sau cảm giác đắng kích thích lưỡi vị giác càng có mùi thơm, nhất là cảm giác kéo dài thì lại càng nâng cao sự hưởng thụ.

- Thật không ngờ là anh có thể quyết định như vậy. Vi Dân, anh đã bỏ một con đường tiền đồ vô cùng xán lạn.

Tô Yến Thanh nhìn người thanh niên trông có phần mệt mỏi đang ngồi trước mặt, trong lòng không nói ra được cảm xúc.

Khi Lục Vi Dân ra quyết định ở lại, cô đã biết đầu tiên. Dì bảo cô đi khuyên bảo Lục Vi Dân, nhưng cô không làm như vậy. Một mặt cô biết rất rõ tính cách của Lục Vi Dân, một khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, mặt khác cô cũng tin tưởng ý kiến của Hạ Lực Hành rằng ở lại Phong Châu chưa chắc đã là chuyện không tốt.

- Ừ, nhìn qua thì đúng là tôi đã bỏ một con đường xán lạn. Không ít người đều không hiểu, bao gồm cả lãnh đạo của tôi, như Bí thư Hạ, à Trưởng ban thư kí Hạ cũng lúc đầu cảm thấy không thể tin nổi, ai lại từ chối cùng ông ta về tỉnh? Cùng ông ta về tỉnh, ở Tỉnh ủy thêm ba, năm năm nữa đến năm 30 tuổi làm cán bộ cấp Trưởng phòng cũng không phải xa xôi gì. Xuống dưới, dù thế nào thì cũng không thể đến Phong Châu nghèo nàn, hẻo lánh này? Ở lại Phong Châu thì có gì tốt?

Lục Vi Dân tự cười tình hình hiện nay của mình mà đặt câu hỏi.

- Giống như tôi hiện tại, tuy là mang chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, nhìn thì như một bước lên đến cán bộ cấp Phó phòng. Nhưng kinh nghiệm lý lịch ít, lại còn trẻ, kinh nghiệm trong công việc không đủ, đi đến đâu cũng khó tránh khỏi cặp mắt lạnh của người khác. Cứ thế này, không biết bao nhiêu năm mới có ngày ngẩng đầu lên nổi, sao phải khổ thế? Yến Thanh, cô cảm thấy có phải không?

Tô Yến Thanh mỉm cười, dường như tâm trạng lập tức cũng tốt hơn nhiều. Người này vẫn như vậy, dường như luôn lạc quan, phấn chấn, hướng về phía trước:

- Anh nói thế thì tôi còn nói được gì? Anh thấy rõ ràng như vậy, bản thân vẫn kiên trì, vẫn cương quyết giữ sự lựa chọn của mình. Đương nhiên anh có lý của mình, tôi không tiện bình luận, nhưng tôi biết chắc chắn là anh có lý của anh, từ trước đến nay anh không bao giờ đánh trận mà chưa chuẩn bị. Điểm này thì tôi rất rõ.

Lục Vi Dâm mỉm cười, gật đầu:

- Vẫn là Yên Thanh hiểu tôi. Từ khi tôi đến Song Phong, tuy bọn họ rất khách khí với tôi nhưng tôi xem chừng mọi người đang hoài nghi tôi có phải bị thất sủng trước mặt Bí thư Hạ hay không cho nên mới bị vứt lại lạng lẽ. Ngay cả chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy cũng là cho tôi giải an ủi. Thậm chí đôi khi đến tôi thấy mình dường như cũng hồ đồ rồi, có phải tôi thật sự bị ném bỏ rồi hay không? Hay là tôi ầm đầu quyết định ngu xuẩn?

- Vậy cô nghĩ là thế nào?

Tô Yên Thanh cầm tách cà phê, nhẹ nhàng uống một ngụm. Cà phê đắng trộn với mùi thơm tinh khiết, quanh quẩn trong miệng cô, khiến cho lòng hiếu kì của cô cũng tăng lên từng giọt như cà phê vậy.

- Ở cơ quan mãi mãi không biết hương vị đích thực của cấp cơ sở. Mà anh không ở cấp cơ sở để thực sự cảm nhận nỗi khó xử của cán bộ phổ thông cấp cơ sở, không trực tiếp tiếp xúc với tâm tình của dân chúng, không cảm nhận được nhu cầu bức thiết nhất của người dân là thế nào. Như vậy anh sẽ mãi mãi không thể thành thực, dù anh có ngồi trên vị trí nào đi nữa thì trong lòng cũng không chắc chắn.

Lục Vi Dân thản nhiên nói.

- Vậy ý anh là nói, ai cũng phải đến cấp cơ sở nhất để làm vài năm mới có đủ tiêu chuẩn để làm lãnh đạo? Theo tôi được biết hiện nay những lãnh đạo

trong tỉnh có không ít người đến kinh nghiệm làm ở cấp huyện cũng không có. Ý của anh là bọn họ không đủ tiêu chuẩn rồi, sẽ không thể có được những quyết định chính xác chứ gì?

Tô Yến Thanh nhướn lông mày lên, trả lời sắc bén đầy cá tính.

- Tôi không nói như vậy. Tôi chỉ nói là cán bộ trẻ tuổi như tôi, đến cấp cơ sở nhất làm việc, có thể thành thục nhanh hơn, có thể học được thứ này thứ kia. Ủm, nếu nhất định phải nói, cái nhìn cá nhân của tôi, kinh nghiệm làm ở huyện đúng là tài sản quý giá. Cùng một tình hình, cán bộ từng làm ở huyện chắc chắn sẽ giỏi hơn cán bộ chưa từng công tác ở huyện. Cũng như vậy, cùng một tình hình, cán bộ từng làm việc ở xã, thị trấn càng nhiều kinh nghiệm hơn so với người chưa từng công tác ở xã, thị trấn. Đương nhiên đây không phải là quyết định, mà chỉ là trong tình hình giống nhau, hơn nữa nó chỉ là quan điểm của cá nhân tôi.

Tuy Lục Vi Dân nói rất khiêm tốn nhưng trong lời nói lại toát lên vẻ khẳng định đáng tin cậy.

- Công tác ở cơ sở thì kinh nghiệm là rất quan trọng, nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm, mỗi vị trí cần chuyên môn riêng, cũng không thể cứ ép phải có kinh nghiệm cấp cơ sở.

Tô Yến Thanh không hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Lục Vi Dân.

- Tôi cảm thấy nếu như có thể làm việc ở các cương vị công tác với tính chất khác nhau thì có lẽ sẽ càng có ưu thế.

- Ủ, đây cũng là một loại quan điểm. Nhưng tôi vẫn cho rằng trước mắt mà nói thì nông thôn vẫn là một vấn đề lớn, ở Phong Châu thì càng như vậy. Một địa khu nông nghiệp, đầu tiên là cần phải suy tính xem giải quyết thế nào vấn đề của nông dân, như thế nào mới làm cho họ trở nên giàu có, đây mới là

điểm mấu chốt. Dù anh có áp dụng công nghiệp hóa cũng được, hay là đô thị hóa cũng tốt, chỉ có giải quyết vấn đề này thì mới nói được cái khác.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Xung Đột

Lục Vi Dân thở dài một hơi đầy cảm khái.

- Mà công việc nông thôn có thể nói là vấn đề cụ thể mà khó giải quyết nhất, gần như công việc nào cũng phải gian nan.

Tô Yến Thanh tò mò nhìn ánh mắt của Lục Vi Dân. Ánh mắt đẹp lay động, lộ ra vẻ quan tâm:

- Vi Dân, tôi cảm thấy anh có vẻ mệt mỏi, có phải không hài lòng với công việc ở Song Phong không?

Tô Yến Thanh tò mò nhìn ánh mắt của Lục Vi Dân. Ánh mắt đẹp lay động, lộ ra vẻ quan tâm:

- Vi Dân, tôi cảm thấy anh có vẻ mệt mỏi, có phải không hài lòng với công việc ở Song Phong không?

Lục Vi Dân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không thể không nói là không hài lòng, hoặc nói là không phải một câu không hài lòng đơn giản như vậy mà có thể khái quát được. Phải nói là công việc cấp dưới khó, phức tạp vượt ngoài tưởng tượng của tôi, nhưng tôi cũng thích hưởng thụ cảm giác giải quyết được từng vấn đề này, nhưng cũng phải thừa nhận nó rất tốn công sức.

- Có thể nói cho tôi nghe một chút được không?

Tô Yến Thanh có vẻ hăng hái, lấy tay chống cằm, nhìn Lục Vi Dân chăm chăm. Đôi mắt lộ vẻ quan tâm khiến hẳn không khỏi run rẩy.

Lục Vi Dân kể những chuyện từ khi mình đến Song Phong được hai tháng nay. Từ cái chết của Chu Minh Khuê đến chuyện ở Vĩnh Tế, từ chuyện di dời chợ nông sản ở Oa Cốt đến phong ba ở thị trấn Oa Cốt. Tô Yến Thanh nghe đến mức tâm trạng lên xuống theo lời nói của Lục Vi Dân. Có thể nào cô cũng không nghĩ đến hẳn mới đến đây được hai tháng, mà phải đối diện với nhiều sóng gió như vậy. Mà Song Phong lại là một huyện nghèo xa xôi không có danh tiếng gì mà cũng có cảnh các đợt sóng gió lớn và nhiều như vậy cứ nối tiếp ập lên đầu Lục Vi Dân. Mà càng hiếm có là hẳn đều có thể chống đỡ được, nhất là trong vấn đề xây dựng chợ nông sản ở Oa Cốt Lục Vi Dân càng thể hiện năng lực, càng khiến cho Tô Yến Thanh cảm phục mãi không thôi.

- Thật không ngờ nổi, vì sao anh lại nhất định muốn đến Oa Cốt làm Bí thư Quận ủy? Chẳng lẽ làm việc ở huyện thì không làm được việc sao?

Tô Yến Thanh thấy rất khó hiểu.

- Tôi cảm thấy với tình hình của anh, ở huyện hẳn là càng thích hợp hơn.

- Phải nói thế nào nhỉ? Nếu tôi ở huyện, chắc tôi sẽ làm Trưởng ban tuyên giáo. Đối với tình hình trước mắt của Song Phong mà nói, Trưởng ban tuyên giáo này càng nhiều là làm về nghiên cứu. Không phải tôi nói là công việc nghiên cứu không quan trọng, nhưng tôi muốn làm một chút chuyện thực tế, làm chút chuyện mang tính thực chất. Tôi hi vọng khi tôi đi khỏi một địa phương thì có được sự đánh giá của dân chúng như vậy. Chỉ một lời đánh giá như vậy thì tôi đủ hài lòng rồi.

Lục Vi Dân bộc bạch lòng mình lại khiến cho Tô Yến Thanh càng thêm rung động. Vì dân chúng mà làm chút chuyện thực chất, đây đại khái chính là cách nghĩ của Lục Vi Dân, chất phác nhất, mà thuần túy, đơn giản mà thật

lòng. Nhưng suy nghĩ đơn giản mà chân thực ấy mấy người trong xã hội có được. Chỉ e ngay cả dượng mình cũng chưa chắc được thuần túy đến thế, hoặc có lẽ 10 năm, 20 năm trước ông ấy cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng khi ông có được một vị trí cao nhất định, chỉ e nó sẽ không còn như thế nữa, hoặc ít nhiều có sự pha trộn trong đó. Vậy Lục Vi Dân này thì sao?

- Vi Dân, tôi hi vọng suy nghĩ này của anh 10 năm rồi 20 năm nữa nó vẫn còn nguyên như vậy.

Tô Yến Thanh nhìn thật sâu vào mắt Lục Vi Dân rồi thản nhiên nói như vậy.

Lục Vi Dân bị những lời này của Tô Yến Thanh làm cho cảm động, hần chập rãi gật đầu:

- Yến Thanh, thời gian trôi đi, người ta cũng thay đổi nhận thức của mình với thế giới này, cô mong chờ vào một người không thay đổi thì không thật có khả năng. Tôi chỉ hi vọng chúng ra có thể duy trì trong tâm mình một số điều cơ bản nhất, không đến mức bị hồng trần thế tục làm lu mờ, như vậy là đủ rồi.

Lời nói của Lục Vi Dân làm cho nơi mềm yếu nhất trong tim Tô Yến Thanh bỗng run lên. Đây mới là suy nghĩ chân thật, không hùng hồ, cũng không hứa hẹn dối trá. Đây mới là con người thật nhất của hần, có lẽ điểm hấp dẫn mình nhất chính là sự chân thật này của hần.

Khi Đào Trạch Phong nhìn thấy người thanh niên đang nói rủ rủ kia thì kinh ngạc đến há hốc mồm, nhưng y rất nhanh đã kìm chế được tâm trạng của mình, thản nhiên ngồi một bên. Đây không phải là tên tiểu tử Lục Vi Dân sao?

Nghe Sảnh Doanh nói Chân Ny và tiểu tử này lúc này đang mâu thuẫn,

hơn nữa hình như còn nói vốn dĩ đã được điều đến Địa ủy Phong Châu thì tiểu tử này lại xuống một huyện nghèo khác. Tình huống cụ thể tuy rằng không rõ lắm, nhưng không nghi ngờ gì nữa, người này lại gặp hạn rồi.

Hứng thú của Đào Trạch Phong đối với Chân Ny đã nhạt hơn rất nhiều. Ba của Chân Ny gặp nạn, chức Phó giám đốc nhà máy 195 đã bị mất, mà ông ta chắc cũng thấy không thể tiếp tục ở nhà máy 195 nữa nên đã từ chức, bây giờ nghe nói là đến làm công cho ông chủ tư nhân ở Phong Châu. Nhà họ Chân đã hoàn toàn sụp đổ.

Bất kể là Chân Ny xinh đẹp hay hấp dẫn đến thế nào thì mình cũng không thể có khả năng gì với cô ta nữa, Đào Trạch Phong cũng rất rõ điểm này. Huống chi Sảnh Doanh cũng nói Chân Ny và Lục Vi Dân đại khái đã sớm có chuyện thân mật, chẳng qua là Đào Trạch Phong thấy một bông hoa tươi thanh tú như vậy mà lại bị thằng nhà quê Lục Vi Dân hái mất, thật sự khiến cho y có vẻ tiếc.

Bây giờ Đào Trạch Phong đối với Chân Ny chỉ còn một loại dự vọng đen tối không nói ra được, đó chính là phải ném thứ hương vị của cô nương này. Chân Ny càng kháng cự, y càng muốn có được, y muốn thấy vẻ mặt tức giận uất hận của Lục Vi Dân khi mình ôm Chân Ny trong tay, có được cô.

Chẳng qua bây giờ con bé Chân Ny đê tiện này còn không chịu nghe theo mình, tuy là nói có mâu thuẫn với Lục Vi Dân nhưng phía mình vẫn không thấy có một chút tiến triển gì. Nghĩ như vậy Đào Trạch Phong không nhịn được cười, Lục Vi Dân này đúng là không tầm thường, chó cắn người mà không sủa. Tiểu tử này ở đó thì chiếm được Chân Ny, ở đây còn dám có bạn gái khác. Tuy là không thấy rõ khuôn mặt cô kia, nhưng từ cách ăn mặc và dáng người cũng tuyệt đối không tồi, hai người còn đến uống cà phê ở Đông Lai, rất tình tứ đây.

Chỉ tiếc là mình không mang máy ảnh, nếu không lúc đó có thể chụp lại.

Đào Trạch Phong có phần tiếc nuối, bây giờ cũng không liên lạc với Chân Ny được, nếu không thì gọi cô ta đến để xem mặt mũi gã này chính là cách tốt nhất.

- Anh tính còn ở Oa Cổ đó bao lâu nữa?

Tô Yến Thanh hơi nhú mào, làm cho đôi chân mào vốn trông hơi cứng của cô trở lên dịu dàng quyến rũ. Đôi môi mềm mại ngậm chén sứ trắng, mái tóc buông nhẹ che một nửa gò má hơi gầy, cái cổ cao trắng mịn và tách cà phê trong tay cô như hòa làm một. Cái áo len hở cổ, để lộ ra áo trong màu hồng đào trông rất có sức sống, nhìn càng giống như một bức tranh phương Tây đầy màu sắc.

Ánh sáng nhạt mùa đông xuyên qua lớp cửa kính rơi xuống, che mất nửa vòm trời xanh thẫm, Xương Châu rất khó có khi trời nắng đẹp như vậy. Trong một khoảnh khắc, Lục Vi Dân cảm thấy trong lúc như thế này, nói về bất kì thứ gì cũng là phá hỏng, chỉ có thể lẳng lặng ngồi đối diện nhìn nhau mới là duy mỹ nhất.

Thấy Lục Vi Dân nhìn mình có chút thất thần, cũng không trả lời mình, Tô Yến Thanh hơi nóng mặt, để tách cà phê xuống, gắt giọng:

- Vi Dân!

- Hả?

Lục Vi Dân tỉnh lại từ cơn mơ màng. Hai gò má Tô Yến Thanh đỏ ửng lên trông càng quyến rũ, chút đỏ ửng đó thậm chí còn xuống đến cổ. Dù là hẳn lúc này không nghĩ gì đen tối thì giờ cũng không kìm được, theo bản năng hẳn nuốt nước bọt, yết hầu mấp máy càng làm cho Tô Yến Thanh hiểu lầm. Chẳng qua là cô lúc này không có gì là không vui, thậm chí còn có chút mừng thầm.

- Này, vừa nãy cô nói gì vậy?

Lục Vi Dân ngượng ngùng thu ánh mắt lại, hỏi có vẻ hơi ngại.

- Xem anh kìa!

Câu này vừa nói ra, Tô Yến Thanh mới thấy có chút biến chất, sao mà lại nghe ra có phần giống tiếng hờn giận của người yêu với nhau. Cô liền nhanh chóng chuyển đề tài.

- Tôi hỏi anh định ở lại Oa Cố bao lâu nữa?

- Ừm, không phải là tôi muốn ở Oa Cố bao lâu nữa mà là Oa Cố cần tôi bao lâu nữa, hoặc là nói ở đến khi tôi có thể rời đi, là thời điểm tôi đạt được mục đích. Có lẽ là hai, ba năm, có lẽ là ba, năm năm nữa, mà bây giờ khó nói lắm.

Lục Vi Dân thở dài một hơi.

- Tình hình trước mắt, nếu thuận lợi thì ba năm, nếu không thì có lẽ phải năm năm, thậm chí lâu hơn nữa.

- Lâu vậy sao?

Tô Yến Thanh ngạc nhiên.

- Anh định ở lại Oa Cố để thành cái gì?

- Phải nói thế nào nhỉ? Tôi muốn Oa Cố trở thành nơi có kinh tế phát triển nhất Song Phong, cuộc sống của dân chúng phải được cải thiện rõ rệt. Mà muốn thực hiện mục tiêu này, chỉ với khu chợ dược liệu Đông y thì chưa đủ, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ quá xa, mục tiêu bây giờ là xây dựng khu chợ Đông y chuyên nghiệp này đã.

Lục Vi Dân quả thực chưa nghĩ kỹ. Cho dù là xây xong và vận hành tốt khu chợ được liệu này, đối với việc gieo trồng gieo trồng được liệu Đông y toàn quận mà nói sẽ phát huy tác dụng rất lớn. Nhưng muốn trông vào một khu chợ này để thay đổi diện mạo cả một quận thì hiển nhiên không thật hiện thực. Nhưng Oa Cổ rốt cuộc còn có ưu thế gì có thể tận dụng và phát huy, điểm này hẳn chưa suy xét kỹ.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Tên Hề (1)

- Vi Dân, có nhiều chuyện anh cần đi từng bước một. Hơn nữa tôi cảm thấy nếu khu chợ dược liệu Đông Y này thúc đẩy được gieo trồng như đã nói... thì nhất định sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, một số ngành nghề lúc đầu anh có thể không ngờ tới cũng sẽ có thể được kéo theo. Anh không phải nói điều kiện giao thông của Oa Cổ là một ưu thế lớn sao? Nếu khu chợ dược liệu này làm được lớn như anh nói thì khẳng định là dịch vụ vận chuyển và ăn uống cũng có nhu cầu lớn. Còn nữa nếu đây đã là vùng sản xuất dược liệu Đông y, lại có được một khu chợ chuyên giao dịch dược liệu, điều kiện giao thông cũng rất thuận tiện, như vậy ngành công nghiệp chế biến thuốc có phải sẽ được hội tụ ở đây không? Cho nên tôi cảm thấy hiện tại anh không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ thanh thản, từ từ làm khu chợ này, chỉ cần anh làm được, tôi tin rằng rất nhiều ngành nghề lúc đầu anh không nghĩ tới sẽ đều theo khu chợ này mà sản sinh rồi phát triển.

Tô Yến Thanh thấy Lục Vi Dân vẫn có phần nóng vội, có lẽ là hoàn cảnh khó khăn của Oa Cổ đã gây cho hắn một áp lực lớn, hắn nóng lòng muốn cải thiện diện mạo của Oa Cổ, vì dân chúng địa phương mà làm chút chuyện.

Mắt Lục Vi Dân sáng lên. Chính hắn là người trong cuộc quả nhiên không nhìn rõ như người đứng ngoài là Tô Yến Thanh. Chỉ cần khu chợ chuyên dược liệu Đông y này có thể xây dựng được lên, làm lớn mạnh, những ngành nghề phụ thuộc sản sinh sẽ rất nhiều. Những ngành như vận chuyển, lưu trữ hàng hóa, ăn uống, cũng theo ngành chủ đạo này mà phát triển. Còn nếu như có thể hấp dẫn được ngành chế biến thuốc đến Oa Cổ phát triển, thì còn lo gì nữa.

Điều mấu chốt là khu chợ dược liệu Đông y phải xây được lớn, mạnh. Chỉ có làm được đủ lớn, đủ mạnh, mới có thể làm được hiệu ứng nam châm, hấp dẫn các ngành khác tự động đến đây phát triển, đây mới là vấn đề trung tâm.

Đào Trạch Phong vẫn đang quan sát Lục Vi Dân và cô gái kia, nhìn thấy đôi nam nữ này nói chuyện rất hợp. Lục Vi Dân khi mỉm cười lúc nhỏ, mà cô gái kia cũng nhú mi, lúc cười nụ, ánh mắt cũng để lộ ra chút gì, cũng đủ chứng minh nhiều lắm rồi.

Thậm chí y có thể khẳng định quan hệ giữa hai người tuyệt đối không đơn thuần chỉ là bằng hữu. Đôi nam nữ đến quán cà phê Đông Lai như vậy thì không thể là bạn bè bình thường, ngoại trừ bạn tình thì là người yêu, tôi thiếu cũng là kiểu tình chàng ý thiếp.

Gan của Lục Vi Dân cũng thật lớn. Có lẽ hẳn thấy ở Xương Châu này không có nhiều người quen, Đào Trạch Phong đang suy nghĩ lợi dụng cơ hội lần này thế nào để hạ nhục đối phương. Trước mặt mình thì ra vẻ nghiêm túc, sau lưng thì không ngờ lại chơi trò này.

Sau khi y lợi dụng giả vờ đi vào WC để nhìn thấy rõ mặt cô gái kia, trong lòng đã không nhịn được ghen tuông. Làm sao kẻ như Lục Vi Dân này lại quen biết được những cô gái đều là dung mạo kiều diễm, hơn nữa khi cô gái này giơ chân, nhắc tay còn toát ra sự thanh lịch, thoải mái chỉ nhìn là biết được giáo dục đặc biệt, tuyệt đối không phải ra vẻ hay là làm kiểu cách như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đào Trạch Phong lại càng không giữ được thăng bằng. Vì sao loại như Lục Vi Dân lại có được cô gái xuất sắc như vậy vây quanh, còn mình với những điều kiện ưu tú là vậy mà không thể tìm được một đối tượng khiến mình hài lòng?

Đào Trạch Phong nhìn đồng hồ, rồi cân nhắc. Y biết bây giờ mình qua đó

vạch trần Lục Vi Dân không phải là cách tốt nhất. Chân Ny sẽ không tin lời mình, cô đúng là gần như tin tưởng mù quáng Lục Vi Dân. Điều này đã mấy lần được thể hiện ra qua lúc mình và Sảnh Doanh khuyên bảo cô, nói gì cũng được, duy chỉ không thể nói là Lục Vi Dân không tốt, nếu không sẽ trở mặt. Điều này làm cho y vô cùng buồn bực.

Chẳng qua là một cơ hội như vậy mà lại không làm nhục nhã một nhân vật không biết trời cao đất dày là gì này, trong lòng Đào Trạch Phong quả thực không nuốt trôi được cục tức này. Mà nếu giáp mặt làm người kia nhục nhã một phen, nhân tiện trước mặt cô gái kia vạch trần bộ mặt của hắn thì không chừng còn có thể đạt được hiệu quả không tưởng tượng được. Nghĩ đến đây Đào Trạch Phong quyết định đứng dậy.

Mà lúc này, Lục Vi Dân lại gặp được một người quen khác.

- Ồ, anh Ngụy? Anh cũng ở đây à?

Lục Vi Dân liếc nhìn một người đàn ông da trắng đi cùng một người thiếu phụ bước vào, khăn trương đứng dậy chào hỏi.

- Vi Dân? Ha ha cậu cũng ở đây, lâu lắm rồi không gặp, phải ba tháng rồi đấy nhỉ, thăng chức mà không nói một tiếng. Tôi còn tưởng cậu không ở lại, sau đó mới nghe thấy Trưởng ban thư kí nói chuyện về cậu, ha ha, tôi rất khâm phục cậu đấy.

Người đàn ông cười rất vui vẻ.

- Còn chưa giới thiệu với cậu, đây là chị dâu cậu, cậu gọi là chị Thang là được. Còn đây là Lục Vi Dân, thư ký trước kia của Trưởng ban thư ký Hạ, hiện tại e là được coi là cán bộ cấp Phó phòng trẻ tuổi nhất của Xương Giang chúng ta, Ủy viên thường vụ Huyện ủy Song Phong.

Lục Vi Dân cười khiêm tốn, chào hỏi bà xã của Ngụy Hành Hiệp rồi mới

cười nói:

- Anh Ngụy, đây không phải là làm cho em xấu hổ sao? Em vốn tưởng anh lần này đi xuống, dù thế nào thì cũng phải làm Bí thư Huyện ủy nào đó bên dưới. Không ngờ là Phó bí thư Thiệu đã được thăng chức làm Chủ tịch tỉnh, ông ấy vừa mới tiếp nhận công việc Ủy ban nhân dân tỉnh, e là cần có người tin cậy ở bên mình. Em thấy anh thế là hết rồi, cũng đành phải theo Chủ tịch tỉnh Thiệu làm một nhiệm kỳ chứ?

- Ồ, có ai nói không phải đâu?

Ngụy Hành Hiệp cũng có chút cảm thán.

- Trưởng ban thư kí Hạ nói đến suy nghĩ của cậu, tôi cũng thấy vừa hâm mộ vừa khâm phục. Những năm này không có được nhiều người suy nghĩ như cậu, tôi nghĩ tới làm một người bắt chước bừa, không ngờ là kế hoạch không bắt kịp thay đổi, hài...

Thượng tầng thay đổi vốn làm cho người ta khó mà đoán được. Đến ông ta cũng nghĩ lần này ông chủ mình phải tiếp nhận chức Phó bí thư quản lý Đảng và quần chúng của Lý Chiêu Nam. Lý Chiêu Nam đã đến tuổi, phải lui về Hội đồng nhân dân, không ngờ là Chủ tịch tỉnh chưa từng nghĩ đến lại đột nhiên điều đến Bộ tài nguyên và Đất đai Quốc gia làm Trưởng ban. Ông chủ nhanh chóng biến thành quyền Chủ tịch tỉnh, bổng chốc cũng làm rối loạn kế hoạch bước tiếp theo của ông ta.

Ông chủ đã sớm suy xét để ông ta đến Thanh Khê làm Phó chủ tịch thành phố nhưng đột nhiên lại tiếp nhận gánh công việc của Ủy ban nhân dân tỉnh, suy xét mãi ông chủ vẫn nói chuyện với Ngụy Hành Hiệp, hi vọng ông ta có thể bên cạnh mình thêm mấy năm. Ông chủ đã tín nhiệm và coi trọng như vậy, cũng khiến trong lòng Ngụy Hành Hiệp rất vui mừng, tin rằng ông chủ sau này sẽ không bạc đãi mình.

- Anh Ngụy sau này còn có nhiều cơ hội, hiện tại Chủ tịch tỉnh Thiệu đang cần anh giúp, anh đương nhiên không thể phá lãnh đạo, phải gánh vác với ông ấy chứ.

Lục Vi Dân gật đầu.

- Với bản lĩnh của anh Ngụy, làm bên cạnh Chủ tịch tỉnh Thiệu vài năm, thì không phải là nâng cao thêm được một bậc sao?

- Thôi đi, Vi Dân, cái miệng này của cậu đã nói thì khiến người ta vui như mở cờ, không còn biết phương hướng gì nữa. À, đúng rồi, bạn gái cậu à?

Lúc này Ngụy Hành Hiệp mới chú ý đến cô gái duyên dáng yêu kiều bên cạnh Lục Vi Dân.

- Không, không phải, gặp được anh Ngụy vui quá rồi, làm em cũng quên mất. Đây là đồng nghiệp ở Nam Đàm với em, Tô Yến Thanh, là bạn tốt. Bây giờ cô ấy đang làm việc trên Văn phòng Hoa kiều tỉnh, em cũng lâu chưa gặp, hiếm hoi mới về một chuyến, nên gặp nhau tâm sự.

Lục Vi Dân khá là thoải mái mà giới thiệu Yến Thanh với Ngụy Hành Hiệp.

- Yến Thanh, đây là anh Ngụy Hành Hiệp, ở văn phòng Tỉnh ủy, bây giờ nên là văn phòng Ủy ban nhân dân tỉnh rồi, là thư ký của Chủ tịch tỉnh Thiệu.

- Hả, Tiểu Tô làm việc ở Văn phòng Hoa kiều tỉnh?

Ngụy Hành Hiệp rất không ngờ. Ông ta và Lục Vi Dân vẫn duy trì liên lạc, luôn rất có cảm tình với Lục Vi Dân. Lục Vi Dân theo Hạ Lực Hành đến tỉnh làm việc cũng thường xuyên liên hệ, chỉ cần ông ta không đi đâu, liền đến nhà ngồi chơi, cho nên hai người cũng tương đối quen thuộc. Chỉ có điều ông ta chưa bao giờ nhìn thấy bạn gái của Lục Vi Dân, hôm nay gặp gỡ ở cà

phê Đông Lai, còn tưởng là bạn gái của đối phương, đang định tán thưởng cho điểm phúc của tiểu tử này. Không ngờ lại không phải vậy, mà chỉ là bạn tốt, đồng nghiệp ngày xưa.

Tuy nhiên Ngụy Hành Hiệp cũng lập tức từ lời nói của đối phương mà ngẫm ra chút chuyện. Đồng nghiệp ở huyện Nam Đàm lại được điều đến Văn phòng Hoa kiều tỉnh, mức độ cũng không bình thường. Nhìn Lục Vi Dân giới thiệu tương đối thoải mái, mà thái độ của cô gái này rất thản nhiên, chắc chắn là cũng không có quan hệ gì đặc biệt.

- Trưởng phòng Ngụy, tôi đến Văn phòng Hoa kiều làm việc cũng chưa lâu.

Tô Yến Thanh nói không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cũng không nói nhiều.

- Ha ha, đừng gọi là Trưởng phòng Ngụy, làm tôi già đi mấy tuổi, theo Vi Dân gọi tôi là anh Ngụy đi.

Ngụy Hành Hiệp cười nói.

- Được rồi, tôi không quấy rầy hai người nữa, tôi có vợ chồng cô bạn thời đại học từ Tây An đến, hẹn gặp ở đây. Vi Dân, cậu về cũng phải giữ liên hệ với anh, đừng cả ngày cứ quanh quẩn ở huyện, làm đến nơi đến chốn thì cũng phải nhìn ra xung quanh. Chẳng phải có câu nói sao, vừa vùi đầu kéo xe thì cũng phải ngẩng đầu nhìn đường.

- Cảm ơn anh Ngụy đã nhắc nhở, xem ra em phải tăng cường học tập nhiều hơn, không sẽ càng ngày càng lạc hậu rồi.

Chương 359: Tên hề (2)

Đúng lúc Lục Vi Dân nói bỗng nghe được một giọng nói có phần lạnh

lùng chen vào:

- Tăng cường học tập? Lục Vi Dân, đây là lý do cậu đến cà phê Đông Lai? Cậu cứ lén sau lưng Chân Ny để cùng những cô gái khác học tập? Học tập cái gì? Học làm thế nào để lừa gạt tình cảm của một cô gái?

- A, là anh, Đào Trạch Phong?

Lục Vi Dân hơi cảm thấy kinh ngạc. Nhưng nghe đối phương nói như vậy, lại nhìn biểu cảm dường như bắt được nhược điểm của mình, trong lòng hẳn hiểu ra phân nửa, thân nhiên cười nói.

- Mời anh nói chuyện nên chú ý một chút.

- Nói chuyện chú ý một chút? Nếu cậu đã sợ người khác nói, vậy thì đừng làm chuyện này, thật là không hiểu sao Chân Ny lại coi trọng loại người như cậu.

Đào Trạch Phong dương dương tự đắc đi tới, nhìn lướt qua mấy người với ánh mắt sắc bén.

- Cô gái, chắc là cô còn không biết hẳn có một người bạn gái? Lục Vi Dân, hãy nói cho cô gái này, bạn gái của cậu là ai? Là cô hay là người khác?

- Đào Trạch Phong, anh có tư cách gì mà nói những lời này với tôi? Tôi có bạn gái hay không, bạn gái tôi là ai lại cần anh phải dạy tôi nên nói với ai ư? Quả thực là không thể hiểu nổi!

Thực sự là Lục Vi Dân có chút không biết nên khóc hay nên cười. Hẳn không biết dùng từ ngữ gì để hình dung về người đàn ông đúng là đã bị tẩu hỏa nhập ma này, lòng đổ kị đã làm y mất trí? Hay thực sự y cảm thấy nắm được nhược điểm của mình rồi gây áp lực?

Đào Trạch Phong không ngờ là thái độ của Lục Vi Dân lại cứng rắn như vậy. Hắn dám sỉ nhục ngay trước mặt mình, mà cô gái kia đứng bên đường như cũng hoàn toàn nghe không hiểu những điều mình nói, lại còn nhìn mình có phần kinh ngạc. Mà Lục Vi Dân cũng không hề sợ hãi, không lẽ quan hệ của hắn và cô gái kia không có gì đặc biệt?

Không thể nào!

Đào Trạch Phong tin tưởng vào sự quan sát của mình. Cô gái này rõ ràng có tình ý, rất dễ nhìn thấy, chỉ có tình yêu người ta mới có vẻ mặt như thế, không có khả năng cô gái như thế này lại yêu đơn phương Lục Vi Dân đấy chứ?

Đào Trạch Phong tuyệt đối không tin như vậy. Một Chân Ny đã khiến cho người ta không thể hiểu nổi rồi, Đào Trạch Phong không tin cô gái yêu kiều trước mặt cũng lại bị mê hoặc như Chân Ny.

- Lục Vi Dân, cậu dám nói với cô gái này cậu đã có bạn gái, mà không phải cô ta, bạn gái của cậu tên Chân Ny không?

Lúc này Đào Trạch Phong không kịp nghĩ đến những cái khác. Đôi vợ chồng đứng cạnh Lục Vi Dân này có phong thái đặc biệt, hẳn là bạn của hắn hoặc người quen, đúng lúc có thể vạch trần bộ mặt của Lục Vi Dân trước mắt những người này, để họ xem thật kỹ bộ mặt của hắn.

- Thần kinh!

Tô Yến Thanh nhìn Lục Vi Dân một cái, gương mặt có vẻ tức giận. Không hề ngờ gì nữa, tên đột nhiên nháy ra này là kẻ có ý thù địch sâu sắc với hắn, đại khái là nghĩ hắn ăn ở hai lòng, lừa gạt tình cảm của mình, nhưng trong ngôn ngữ lại có sự hưng phấn và đặc ý khó nói thành lời.

Bị Tô Yến Thanh mắng một câu đến trợn mắt há mồm, Đào Trạch Phong

không biết xảy ra rồi cuộc xảy ra chuyện gì. Một cô gái như vậy, được mình giúp tình ngộ, nói không chừng còn vì cảm kích mà kết bạn, vậy mà không ngờ thái độ cô ta lại lạnh nhạt, còn mắng mình một câu như vậy, quả thực khiến y không biết trả lời thế nào.

- Vi Dân, chuyện gì vậy? Vị này là...?

Ngụy Hiệp Hành không nhịn được nữa. Ông ta vốn không muốn đáp lời người đàn ông cao gầy thoạt nhìn rất có giáo dục này. Y ăn mặc không tầm thường, dáng người khá, còn có gương mặt dễ nhìn, rất có phong cách của một diễn viên điện ảnh, vậy mà vừa xuất hiện đã công kích Lục Vi Dân như vậy? Trong lời nói hình như ý là công kích vấn đề đạo đức tư tưởng của Lục Vi Dân, xem ra người này cho rằng Lục Vi Dân ăn ở hai lòng, nhưng lại nói là muốn bênh vực kẻ yếu, thái độ của Lục Vi Dân với y lại như có vẻ khinh thường, dường như rất không thích người đàn ông này.

- Hài, anh Ngụy, em cũng chưa giới thiệu, vị này là anh Đào, con trai Phó giám đốc sở Tài chính tỉnh, bây giờ đang có chức vị cao ở ngân hàng tỉnh, cũng là cốt cán nghiệp vụ của Ngân hàng công thương tỉnh. Em cũng không hiểu y nói cái gì, đại khái là nói em lừa gạt tình cảm của phụ nữ, ăn ở hai lòng.

Lục Vi Dân nhún vai.

- Một người quá tự cho mình là đúng, tự cảm thấy mình là hay.

Bị giọng điệu có chút khinh thường của Lục Vi Dân chọc, trước thì bị hấn không thèm nhìn, sau thì bị cô gái kia lườm lạnh lùng, lại còn bị tặng một câu mắng. Lúc này lại bị Lục Vi Dân chọc, hơn nữa gần đây lại bị Chân Ny xa lánh, vốn Đào Trạch Phong tự đề cao mình nhưng cũng không kìm chế được cảm xúc.

- Lục Vi Dân, tôi tự thấy mình là hay? Dựa vào cái gì mà tôi không thể cho rằng mình là hay? Cậu không thấy bản thân mình mới tự coi mình là hay sao?

Đào Trạch Phong hung hăng hít một hơi, đè nén cảm xúc, lạnh lùng nói.

- Nhưng tôi thật không hiểu dựa vào cái gì mà cậu tự cho là mình hay? Chỉ bằng văn bằng Đại học Lĩnh Nam? Hoặc ở nơi thâm sơn cùng cốc, nịnh bợ để làm một tên quan tép riu mà đã cho mình là một nhân vật rồi hả?

Lục Vi Dân như cười như không nhìn hai vợ chồng Ngụy Hành Hiệp đang há hốc mồm ra, lại liếc mắt nhìn vẻ mặt vừa bức vừa buồn cười của Tô Yến Thanh, thật sự hẳn không biết làm thế nào để ứng phó với cảnh tượng này.

Trước kia hẳn còn cảm thấy Đào Trạch Phong là người phong thái khá tốt, tương đối điềm tĩnh, vậy mà hôm này có chuyện gì xảy ra? Sao lại vô duyên vô cớ đến gây sự, giống như là bị gì kích thích vậy. Hơn nữa lại còn trực tiếp công kích mình, dường như không hoàn toàn đơn giản chỉ là chuyện hiểu lầm mình ăn ở hai lòng.

- Đào Trạch Phong, anh muốn gì?

Lục Vi Dân trầm tĩnh nói.

-

- Tôi muốn gì? Hỏi rất hay, cậu nói đi?

Đào Trạch Phong nhếch miệng, như cười như không mà hỏi ngược lại.

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, người khôn là tự biết mình, đừng tưởng chỉ dựa vào cái mồm mà có thể đánh khắp thiên hạ. Thời buổi này đâu cũng phải có thực lực, cậu không cảm thấy mình giống một tên hề sao?

Ngụy Hành Hiệp có chút khó tin mà nhìn vào vẻ mặt kiêu ngạo của người thanh niên này. Lục Vi Dân nói y là con của Phó giám đốc sở Tài chính tỉnh Đào Hành Câu, nhìn quả thực có chút giống nhau. Nhưng biểu hiện của con ông Phó giám đốc sở này hoàn toàn làm đảo lộn cảm nhận của anh ta. Ngụy Hành Hiệp không biết đối phương sao lại kiêu ngạo, ngông cuồng như thế, ngay trước mặt mình mà dám giáo huấn Lục Vi Dân nói cái gì mà những năm này làm gì cũng phải cần thực lực.

Phải nói là câu đó nếu đối trường hợp, đối giọng điệu, bầu không khí mà nói thì cũng không sai, nhưng giọng điệu gần như lật mặt với Lục Vi Dân, không thể không khiến người ta cảm thấy có phần khoa trương.

- Vi Dân, cậu nói đây là con của Phó giám đốc sở tài chính Đào Hành Câu? Đang làm ở ngân hàng trung ương? Có nhằm hay không vậy?

Ngụy Hành Hiệp cố gắng kiềm chế tâm trạng vừa bực mình vừa buồn cười, nói thật, đây cũng không phải là lần đầu tiên ông ta gặp chuyện này. Người vừa ngang ngược vừa kiêu ngạo không phải không có, ông ta cũng không phải chưa từng gặp. Nhưng không có lý do mà làm trò như vậy, hơn nữa còn không bận tâm đến những người khác, Ngụy Hành Hiệp liền không thể không nghi ngờ thân phận thực sự của đối phương. Ông ta nghĩ con của gia đình như nhà Đào Hành Câu thì không nên có biểu hiện như vậy mới đúng.

- Anh Ngụy, vậy anh hỏi cậu ta đi.

Lục Vi Dân cũng có phần khó có thể lý giải được biểu hiện hôm nay của Đào Trạch Phong. Phải nói anh ta thì coi như một nhân tài kiệt xuất rồi, không biết vì sao hôm nay lại biểu hiện như vậy, ngay cả Lục Vi Dân cũng không biết rốt cục là cái gì kích thích đối phương, mới khiến y lại thất thố đến vậy.

Nhìn thấy người đàn ông có vẻ như rất quen với Lục Vi Dân nhìn sang, trong lòng Đào Trạch Phong lại có một sự kích động không nói gì nên lời. Mẹ nó, Lục Vi Dân thì có đứa bạn nào ghê gớm chứ, nếu thật sự có bạn bè gì ghê gớm thì hẳn còn phải ở lại cái nơi Phong Châu quái quỷ này ư? Bây giờ bố Chân Ny gặp hạn rồi, chỉ e lòng hẳn đã nguội lạnh rằng sẽ không có cơ hội được điều về Xương Châu. Bây giờ trước mặt mình lại diễn kịch với người khác, nói vài câu ghê gớm, ra vẻ như là quen cha mình thật, như vậy mình sẽ bị dọa cho sợ? Thật sự là bị chuyện cười.

- Đúng vậy, tôi là Đào Trạch Phong, cha tôi là Đào Hành Câu, làm ở Phòng tín dụng ngân hàng trung ương tỉnh.

Đào Trạch Phong cố gắng tỏ ra không kiêu ngạo, không siểm nịnh, nhưng sự kiêu căng trong lời nói thì vẫn không giấu đi đâu được

- Ồ, con trai của Phó giám đốc sở Đào, nhưng tôi chỉ muốn hỏi anh một câu. Khi này anh vừa nói là thời buổi này ở đâu cũng cần thực lực, tôi có chút không rõ, anh nói thực lực là chỉ cái gì?

Gương mặt trắng trẻo của Ngụy Hành Hiệp hiện rõ vẻ bình tĩnh, dường như thực sự có chút không rõ.

Đào Trạch Phong nhìn đánh giá kỹ lại đối phương. Y biết đối phương đang khiêu khích mình, nhưng y không e ngại, thản nhiên hừ nhẹ một tiếng, lúc này mới nói rất thoải mái:

- Anh muốn biết?

- Đúng vậy, tôi muốn biết.

Đối với ngữ khí hơi trêu chọc của đối phương, Ngụy Hành Hiệp cũng không tức giận mà chỉ bình tĩnh đáp lại.

- Thực lực là cái gì? Bao gồm bằng cấp, cũng bao gồm cả năng lực và kinh nghiệm, nhưng không chỉ giới hạn ở đó, đó chẳng qua chỉ là những thứ cơ bản nhất. Còn mạng lưới quan hệ, thực lực kinh tế, hoàn cảnh gia đình, những cái đó mới là những thứ quyết định thực sự.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Trình Độ Của Ngụy Hành Hiệp

Nhiều năm như vậy luôn êm chèo mát mái, Đào Trạch Phong cũng không biết vì sao duy chỉ có việc theo đuổi Chân Ny là gặp khó dễ. Y vốn tự cho rằng với ưu thế của mình, có thể cho Chân Ny vào túi một cách dễ dàng, nhưng ai ngờ lại nhiều lần thất bại. Mà bây giờ gia đình Chân Ny đã thất thế, cho dù là để Chân Ny vào túi thì y cũng chẳng có bao ý nghĩa, nhiều nhất chỉ là vui đùa mà thôi. Nhưng tất cả khó dễ đều do Lục Vi Dân mà ra cho nên y tìm cơ hội hạ nhục Lục Vi Dân một phen.

- Ồ, vậy ý anh là Lục Vi Dân không có thực lực?

Ngụy Hành Hiệp gật đầu, hỏi như thoáng có chút suy nghĩ.

- Có hay không còn phải xem trong hoàn cảnh nào, có lẽ hẳn ở đó đã xem như là có.

Đào Trạch Phong tự cho là phóng khoáng mà nhún vai, xoa tay.

- Nhưng ở Xương Châu, hẳn đã không biết lượng sức mình rồi, nói chuẩn xác, hẳn còn cho mình là nhân vật ghê gớm gì, thật nực cười!

- Vậy thì ý anh là ở Xương Châu anh mới chính là nhân vật?

Ngụy Hành Hiệp nói lại rất nhanh.

Nghe như trong lời của đối phương có ý gây sự, Đào Trạch Phong đánh giá lại một chút. Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất tùy ý,

nhưng cũng có phong độ, xem ra chắc không phải là thằng nhà quê từ xã huyện nào chui ra, có vẻ là cán bộ chính quyền. Nhưng Đào Trạch Phong cũng không sợ, không nói đến cha mình là Phó giám đốc sở lâu năm của bộ phận quan trọng sở Tài chính tỉnh, thì mình cũng đã được coi là cán bộ cấp trung của ngân hàng trung ương, cho dù là đối phương có chút lai lịch, chẳng lẽ có thể chỉ dựa vào mấy câu nói mà có thể làm gì được mình?

- Tôi tự nhận là mình có thể được coi như vậy.

Đào Trạch Phong khẽ hừ một tiếng, vênh cằm lên.

- Chỉ bằng việc cha cậu là Phó giám đốc sở, sau đó có thể dựa vào để thơm lây, tìm một vị trí ở ngân hàng trung ương, cậu liền cảm thấy mình có thực lực, như vậy đã là một nhân vật rồi hả?

Ngụy Hành Hiệp thực sự có chút không kiềm chế được cảm xúc khinh bỉ của mình, lạnh lùng hỏi.

Bị lời nói có phần chói tai của Ngụy Hành Hiệp bức cho khó mà trả lời được, Đào Trạch Phong há miệng, không biết nên nói thế nào.

- Nếu cán bộ ngân hàng trung ương đều có tâm lý như vậy, tôi cảm thấy bất luận là Giám đốc Tạ của ngân hàng Nhân dân, hay là Giám đốc Phó của ngân hàng trung ương cũng cần phải xem xét chỉnh đốn lại tác phong tư tưởng của đội ngũ cán bộ một chút. Tôi không biết loại người như anh sao có thể làm cán bộ cấp trung của ngân hàng trung ương được, nhưng tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói, kiểu như anh là không đủ tư cách.

Ngụy Hành Hiệp có vẻ rất thản nhiên.

- Anh không cần nhìn tôi như vậy, cho dù tôi không đủ tư cách đánh giá cách dùng người của ngân hàng các anh, nhưng tôi nghĩ bất kì người có suy nghĩ, đầu óc sau khi nghe những lời bần thiêu của anh, cũng cho ra kết luận

như vậy thôi.

Đào Trạch Phong bị những lời này của Ngụy Hành Hiệp làm cho chấn động. Mặt y đỏ lên, không biết người đang đứng trước mặt kia là thần thánh phương nào. Tầm ba mươi tuổi, nhìn dường như không phải là nhân vật gì lớn cho lắm, nhưng lại dám giáo huấn mình. Tuy là buông ra câu cho dù có tư cách hay không, nhưng Đào Trạch Phong vẫn nhay bén mà cảm giác được sức nặng trong đó. Người không nắm phần chắc thì không dám phát ngôn bừa bãi. Từ sự đả kích này rồi dần tỉnh táo trở lại, Đào Trạch Phong phát hiện hôm nay mình đã nói hơi nhiều hơn nữa biểu hiện còn khá vượt quy cách.

- Còn chưa xin chỉ bảo, ông là...

Đào Trạch Phong trong lòng không phục lắm nhưng lý trí nói cho y biết không thể vượt mặt người này, cho nên cố gắng khống chế cảm xúc của mình. Đối với một người kiêu ngạo mà nói thì ăn nói như vậy cũng là tương đối khép nép rồi.

- Anh không cần biết tôi là ai, tôi chỉ hi vọng sau này anh sẽ suy nghĩ kĩ lại quan điểm, tư tưởng của chính mình.

Ngụy Hành Hiệp nhìn đối phương một cái thật lâu.

- Có cơ hội tôi sẽ trao đổi ý kiến với Giám đốc ngân hàng Phó một chút, anh có thể đi được rồi.

Bị câu nói cuối cùng của Ngụy Hành Hiệp đả thương không nhỏ, trao đổi ý kiến với Giám đốc ngân hàng Phó một chút, cho dù biết là cha mình và Phó Thiên Hàng có quan hệ không tồi, nhưng Đào Trạch Phong cũng không dám nói Phó Thiên Hàng có thể bỏ nguyên tắc mà che chở cho mình. Đào Trạch Phong hít một hơi thật sâu rồi liếc nhìn Ngụy Hành Hiệp một cái sau đó xoay người bỏ đi.

Đợi cho cái bóng của y biến mất khỏi quán cà phê, lúc này Lục Vi Dân mới giơ ngón tay cái lên như cười như không mà nói:

- Anh Ngụy, coi như được diện kiến phong thái Trưởng phòng thư ký của anh! Có gan, có khí phách!

- Nếu y cảm thấy y là con của Đào Hành Câu mà thích nói gì thì nói, ai cũng phải chịu y vài phần, nếu y tiếp tục duy trì tâm tính như vậy, thì sau này lúc y phải gặp hạn vẫn còn nhiều. Xương Châu là mảnh đất ngọ hổ tàng long, loại như y, nói con ông cháu cha, lại có chút bản lĩnh, bối cảnh gia đình lại không thể nói là hùng hậu lắm, nếu nói không phải là con cháu cha ông nhưng lại mang thói con ông cháu cha ra mà vênh vác với không ít người, cuối cùng người chịu nhục cũng chính là bọn họ. Anh đây cũng chỉ muốn tốt cho y mà thôi.

Ngụy Hành Hiệp thản nhiên nói:

- Đào Hành Câu và Phó Thiên Hàng đều là người Côn Hồ. Lúc Đào Hành Câu làm Bí thư Quận ủy Hồ Đông của thành phố Côn Hồ thì Phó Thiên Hàng đã ngồi trên ghế Giám đốc ngân hàng trung ương Côn Hồ rồi.

Lục Vi Dân có chút kinh ngạc, liếc nhìn Ngụy Hành Hiệp rồi như bưng bình ngộ mà hiểu ra:

- Anh Ngụy, hình như anh đều rất quen với Phó giám đốc sở Câu và Giám đốc ngân hàng Phó? Chủ tịch tỉnh Thiệu hình như đã từng công tác ở Côn Hồ?

- Ừ, Khi Đào Hành Câu ở quận Hồ Đông của Côn Hồ làm Bí thư Quận ủy, Chủ tịch tỉnh làm Chủ tịch thành phố Côn Hồ. Khi Chủ tịch tỉnh rời khỏi Côn Hồ đến Thanh Khê làm Bí thư, Đào Hành Câu liền được đảm nhiệm Phó chủ tịch thành phố Côn Hồ. Phó Thiên Hàng gần như là cùng rời khỏi Côn

Hồ với Chủ tịch tỉnh, điều đến Xương Châu nhậm chức Giám đốc ngân hàng.

Mặc dù Ngụy Hành Hiệp nói rất ngắn gọn, nhưng đối với Lục Vi Dân mà nói đây là điều hiếm thấy. Có thể lộ ra ít tin tức này cũng đủ để mình hiểu Đào Hành Câu này hẳn là thuộc hệ người của Thiệu Kính Xuyên. Mà hiện tại Thiệu Kính Xuyên sắp làm Chủ tịch tỉnh, không khéo Đào Hành Câu có thể tiến thêm bước nữa. Lúc này Ngụy Hành Hiệp lại ra mặt ngăn Đào Trạch Phong hành động càn rỡ, từ một ý nghĩa nào đó, dường như nhằm vào Đào Trạch Phong. Nhưng từ một góc độ khác, chưa chắc đã không phải là trước khi để ngọn lửa này bốc cháy, trước tiên phải dập nó đi đã.

- Được rồi, Vi Dân cậu và Tiểu Tô nói chuyện tiếp đi, bạn tôi có lẽ sắp đến rồi, tôi đi trước đây.

Ngụy Hành Hiệp thân thiết nói lời từ biệt với Lục Vi Dân, kéo tay vợ mình vào chào hỏi rồi rời đi.

Sau khi đi được vài bước, người vợ ông ta này giờ không nói lời nào cất tiếng nói nhỏ:

- Hành Hiệp, sao anh phải tự làm khổ mình, người kia là Đào Trạch Phong, là con của Phó giám đốc sở, có cần vì người họ Lục kia...

Ngụy Hành Hiệp thản nhiên lắc đầu nói:

- Em thì biết cái gì, Lục Vi Dân là thư kí của Hạ Lực Hành, đừng có nhìn mới một năm làm thư kí mà Hạ Lực Hành đã vô cùng coi trọng hẳn. Theo anh được biết, hiện tại Trưởng ban thư kí còn chưa tìm được một thư kí thích hợp, luôn nói vẫn là Lục Vi Dân làm việc hợp ý, nhưng làm việc hợp ý như vậy vẫn tôn trọng ý kiến cá nhân của hẳn là ở lại Phong Châu, có thể thấy mức độ coi trọng của ông ấy với hẳn. Còn cô gái đó anh từng gặp, là cháu của Trưởng ban thư ký, từng đến chỗ ông ấy, anh vừa khéo nhìn thấy từ xa,

có chút ấn tượng.

Vợ ông ta ngạc nhiên há hốc mồm, không dám tin, Ngụy Hành Hiệp mỉm cười:

- Chuyện của thanh niên chúng ta cũng không hiểu, anh thấy hai người này cũng là mồm nói không giống điều suy nghĩ trong lòng. Tuy nhiên Đào Trạch Phong đi khiêu khích Lục Vi Dân như vậy là rất không sáng suốt.

Sau khi hai vợ chồng Ngụy Hành Hiệp đi khỏi, Lục Vi Dân mới ngồi xuống, thoáng suy nghĩ một chút. Tô Yến Thanh chú ý đến vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của Lục Vi Dân:

- Vi Dân, hình như anh đã nghĩ ra điều gì, anh nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ anh Ngụy nhọc lòng quá, vì tôi và Đào Trạch Phong, mà đại khái là cũng làm cho anh ta khó xử.

Lục Vi Dân nói với vẻ sao cũng được:

- Nhưng có điều hình như anh ta đã quá đề cao tôi.

- Có ý gì vậy?

Tô Yến Thanh không hiểu nhíu mày hỏi.

- Tôi thấy Chủ tịch tỉnh Thiệu và cha Đào Trạch Phong là chỗ quen biết, mà xem ra quan hệ của Phó Thiên Hàng và Chủ tịch tỉnh Thiệu cũng không tồi.

Lục Vi Dân cũng không nói thêm gì nữa, vẻ mặt trầm ngâm cũng dần dịu xuống, chỉ là cúi đầu, nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê đã hơi nguội, ánh mắt cũng trở nên mờ ảo.

Tô Yến Thanh thông minh lập tức hiểu ngay:

- Anh nói là anh Ngụy cố tình giáo huấn Đào Trạch Phong còn có ý đồ khác?

- Ha ha, khó mà nói được. Có điều tôi đoán Ngụy Hành Hiệp hẳn là rất quen với Đào Hành Câu và Phó Thiên Hàng. Trước kia Chủ tịch tỉnh Thiệu không phải là luôn quản lý công tác kinh tế sao, chắc chắn là giao tiếp không ít với Sở tài chính tỉnh và ngân hàng trung ương tỉnh. Mặt khác Ngụy Hành Hiệp không phải đã nói rồi sao? Khi Chủ tịch tỉnh Thiệu công tác ở Côn Hồ, hai người này cũng ở Côn Hồ, ông ấy đã là lãnh đạo của Đào Hành Câu. Tôi lại là thư ký tiền nhiệm của Trưởng ban thư kí, còn có vẻ rất được Trưởng ban thư kí tín nhiệm, cho nên anh ta cũng không muốn vì chuyện này mà khiến tôi đến trước mặt Trưởng ban thư kí nói xấu về Đào Hành Câu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Tri Kỉ Người Yêu Khó Cả Hai Đường

Lục Vi Dân cười.

- Cho nên tôi mới nói anh ta cân nhắc tôi quá mức, tôi tự biết mình trước mặt Trưởng ban thư kí Hạ không có ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Trong lòng Tô Yến Thanh cũng rõ, quả nhiên Ngụy Hành Hiệp này không đơn giản, Lục Vi Dân nói như vậy chỉ e là mới chỉ một mặt, sợ là Ngụy Hành Hiệp này cũng biết quan hệ của mình với Hạ Lục Hành.

Tuy là dưỡng chỉ mới vừa đảm nhiệm chức Trưởng ban thư kí Tỉnh ủy, nhưng trong tỉnh đều nói ông ấy rất được Bí thư Tỉnh ủy Điền tín nhiệm. Dưỡng đã sớm được định làm Phó chủ tịch tỉnh, nhưng chính vì Điền Hải Hoa hỏi trực tiếp nên trở thành Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư kí Tỉnh ủy. Thay đổi rất tinh tế này đủ để nói rõ nhiều vấn đề, Tô Yến Thanh ở cơ quan cũng không khỏi nghe được mấy cách nói.

- Vi Dân, cũng không hẳn là thế, tôi thấy Ngụy Hành Hiệp này nhìn vấn đề rất chuẩn, đương nhiên có lẽ là anh ta cũng mang đức tính thiên bẩm của người thư ký là cẩn thận.

Tô Yến Thanh vuốt sợi tóc trên trán, nghĩ một lúc mới nói.

- Anh không làm thư ký cho Trưởng ban thư kí Hạ nữa, ông ta còn coi trọng anh như vậy, chỉ e ngoài việc anh và ông ta có quan hệ không tồi, đại khái cũng do ông ta cũng cảm thấy trong mắt Trưởng ban thư kí Hạ anh cũng có sức nặng không nhẹ.

- Ủ, cho nên mới nói lời của Đào Trạch Phong cũng không hoàn toàn sai. Thực lực mới có thể nói lên tất cả, trên thực tế sức nặng của tôi trong mắt Trưởng ban thư kí Hạ có coi là một dạng thực lực hay không?

Dường như Lục Vi Dân có vẻ xúc động, trong lời nói càng như có vẻ đang nghiên cứu sâu hơn.

- Chẳng qua là Đào Trạch Phong quá nghiêng về công lợi thực dụng, đem hết cái này đến cái nọ ra cân nhắc lợi ích, thậm chí hoàn toàn quên mất anh có thực lực cũng tốt, sức nặng cũng được, mục đích cuối cùng là gì? Làm quan cũng tốt, kiếm tiền cũng hay, mục đích của anh là gì? Anh có thể nói là vì cuộc sống, nhưng sau khi để giải quyết vấn đề sinh tồn cơ bản và vấn đề cuộc sống thì sao? Theo quan điểm của Maslow, thì phải đạt được sự tôn trọng và hoàn thành ước nguyện bản thân, mà hai điểm này tôi cảm thấy nên kết hợp với mục tiêu tương đối cao thượng một chút, như vậy mới càng có ý nghĩa.

Khóe miệng Tô Yến Thanh hiện lên nét cười, cô rất thích cứ lẳng lẳng nghe hẳn nói về suy nghĩ trong lòng như vậy. Trước mặt cô, Lục Vi Dân nói về ý tưởng của hẳn dường như không kiêng nể gì, cứ tùy ý nói ra suy nghĩ, cô cũng rất hưởng thụ kiểu vinh hạnh đặc biệt này. Thậm chí cô có thể khẳng định cho dù là trước mặt cô bạn gái đó, hẳn cũng khó mà mở lòng như vậy được.

- Hiện tại nông dân Oa Cố có thu nhập bình quân vừa vượt ngưỡng tuyệt đối nghèo khó là hai trăm tệ, còn chưa đến ba trăm tệ, thuộc loại khu vực nghèo điển hình. Yêu cầu của tôi không cao, hy vọng ba năm tới sẽ khiến thu nhập của bà con tăng lên khoảng năm trăm, đây chính là mục tiêu mà tôi theo đuổi.

Lục Vi Dân vừa cầm chén cà phê vừa nói.

- Yêu cầu này tương đối khó, Oa Cố có hơn sáu mươi nghìn dân, hiện nay chủ yếu vẫn sống dựa vào nông nghiệp, làm thế nào để bọn họ tìm được một con đường tăng thu nhập, giờ tôi cũng chưa chắc. Khu chợ dược liệu Đông y là bước đầu tiên, cũng là để dò đường, có thể thành công hay không còn phải xem bước đầu tiên này đi thế nào, tôi chỉ có thể cố hết sức.

- Vi Dân, thực ra anh không cần phải tạo áp lực quá lớn cho mình. Địa phương lạc hậu như Oa Cố anh cũng đã rõ, càng lạc hậu, anh muốn thay đổi sẽ càng tốn nhiều sức lực hơn nữa. Từ quan niệm truyền thống đến tầm mắt, ý nghĩ, từ nền nông nghiệp tự sản tự tiêu muốn hướng vào hệ thống nông nghiệp hiện đại lấy kinh tế thị trường làm phương hướng không phải ngày một ngày hai mà thay đổi được. Nhưng sau khi bước đầu anh làm được và thành công, rồi như vậy sẽ là bước đệm để tiến nhanh hơn, lực cản và ràng buộc cũng sẽ càng ngày càng nhỏ. Giống như một con đập vậy, hễ mở được một cửa thì sẽ không còn ai có thể ngăn nó được nữa, loại quan niệm ý thức này cũng như vậy.

Tô Yến Thanh cầm chén cà phê, điềm tĩnh dựa vào ghế, vừa nghĩ vừa nói.

- Tôi cảm thấy khu chợ này rất tốt, nó không chỉ đơn giản là xuyên chuỗi các địa phương gieo trồng dược liệu, kéo theo tăng thu nhập cho người dân, càng quan trọng là đây là mối quan hệ kinh tế thị trường. Nó có thể cho dân chúng bản địa dần ý thức được thông qua việc liên hệ với khu chợ này, lao động của bọn họ có thể sẽ được tăng giá trị. Mà các ngành nghề phục vụ và tiêu dùng do khu chợ này thúc đẩy hình thành cũng có thể cho dân chúng cảm nhận được sâu sắc hơn về nhân tố thị trường, để họ càng trực quan, càng cảm nhận sâu hơn về ảnh hưởng kinh tế thị trường mang đến cho cuộc sống của họ, cũng thúc đẩy họ tiếp xúc với thị trường nhiều hơn. Tôi cảm thấy như vậy họ mới dần thoát khỏi quan niệm kinh tế truyền thống kiếm ăn từ đất, tìm được mấu chốt có thể thay đổi cách sống cho tốt hơn.

Lục Vi Dân mỉm cười, hẳn rất muốn nói ra câu Yến Thanh đúng là người

hiểu mình, nhưng nói ra có lẽ sẽ bị biến chất, hoặc bị hiểu thành một hàm ý nào đó không hay, ít nhất hiện nay là thế. Hắn chỉ có thể gật đầu từ trong lòng, một lần nữa giơ ngón tay cái lên:

- Yến Thanh, đến tôi cũng không nghĩ được thông suốt như cô, cảm ơn cô, tôi hiểu rồi!

- Thực ra không phải anh không hiểu được, chỉ có điều là người trong cuộc, lại ửng nhắc quá mà thôi.

Tô Yến Thanh cười.

- Vậy thì định cảm ơn tôi bằng cái gì đây?

- Lấy thân báo đáp, được không?

Lục Vi Dân thuận miệng liền nói ra, mới cảm thấy mình hơi lỗ mãng, li thấy hai má Tô Yến Thanh đỏ lên, ánh mắt dao động:

- Tấm thân này của anh e là đã có chủ rồi.

Lục Vi Dân cười ha ha, có chút lúng túng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Nếu như thời cổ đại thì tốt biết bao, có tam cung lục viện, 72 phi tần, nếu không chúng ra có thể đến Ả rập cũng được.

- Phì! Tam cung lục viện, 72 phi tần, anh cho mình là Hoàng đế à?

Tô Yến Thanh trong lòng có chút ảm đạm, cục diện bế tắc này dường như không thể xóa bỏ, trừ phi Lục Vi Dân cởi bỏ nó, nhưng xem ra không có hy vọng gì.

Về đến nhà, Lục Vi Dân vẫn còn chìm đắm trong không khí gặp Tô Yến Thanh. Cô ở tỉnh lâu như vậy, vẫn nhạy bén như thế, thậm chí là càng sắc bén

hơn, mình chỉ vừa mới lộ ra một ít ý tưởng mà cô đã ngấm ra đại thể, hiểu sâu sắc về quan điểm, ý đồ của mình, khiến cho Lục Vi Dân cảm khái mãi không thôi.

Có lẽ đây là cảm giác hiểu nhau, Lục Vi Dân không dám nghĩ sâu nữa, một ý tưởng tinh tế chỉ thỉnh thoảng luẩn quẩn trong đầu, có lẽ...

Lục Vi Dân phát hiện, hiện tại mình luôn thích so sánh Chân Ny với Tô Yến Thanh. Chân Ny xinh đẹp, ngây thơ pha trộn với việc không hiểu ý tưởng của mình, cùng tính tùy hứng lại với nhau, hơn nữa mấy năm tình cảm thực sự khiến hần đau đầu. Hiện tại lại có sự so sánh trực quan nhất là Tô Yến Thanh, suy nghĩ dường như chưa từng có sự dao động giờ cũng có kẽ hở.

Chân Ny yêu mình, nếu không với một Đào Trạch Phong nhìn rất phù hợp với quan niệm trào lưu nhân vật “ưu tú” hiện nay cũng không phá nổi trái tim cô. Điểm này Lục Vi Dân rất cảm động, nhưng yêu mình là một mặt, nhưng đối diện với thực tại là mình không thể được điều về để ở cùng cô, Chân Ny lại rất bất mãn, thậm chí còn liên tục cùng mình chiến tranh lạnh. Đối với chuyện này hiện tại Lục Vi Dân không biết phải làm thế nào mới tốt.

Công tác tư tưởng nên làm cũng đã làm, thậm chí cả Chân Kính Tài và Chân Tiệp giúp mình, nhưng Chân Ny lại không tiếp thu. Giống như chính cô nói, cô không kỳ vọng mình phải làm được sự nghiệp vĩ đại gì, cô chỉ hi vọng mình sống bình an bên cô ấy, yêu thương cô ấy, cái tối thiểu như vậy mà không làm được thì cô không chấp nhận.

Lục Vi Dân thừa nhận, nhìn từ một góc độ khác, yêu cầu của Chân Ny cũng không quá đáng. Một cô gái ưu tú, xinh đẹp như vậy chân thành yêu mình, chỉ yêu cầu được gắn bó bên nhau, nhưng mình lại không thể làm được. Điều này cũng khiến hần rối trí lắm, còn bây giờ lại có một Tô Yến Thanh cũng ưu tú như thế xuất hiện trong cuộc sống của mình, càng làm cho

hắn mâu thuẫn, khó giải quyết.

Lục Vi Dân không biết làm thế nào để ứng phó với tất cả, hắn rất hy vọng mình có thể thuyết phục được Chân Ny, xin cô cho hắn chút thời gian mấy năm. Nhưng xem ra Chân Ny có vẻ thúc ép, Lục Vi Dân cũng không biết mình nắm được bao nhiêu phần thắng trong cuộc giằng co này.

Dòng xe đạp lăn chảy tựa như dòng máu chảy xuôi của thành phố này, cùng với nhịp đập của trái tim thành phố này mà không ngừng hít vào thở ra. Lục Vi Dân đứng trên xe điện ở đường số ba, lấy tay vịn tay vịn sắt của chỗ dựa lưng, nhàn nhã nhìn những chiếc xe đạp xung quanh xe điện.

Tài xế xe điện cỡ lẽ sớm đã quen với cuộc chiến như kiến vây quanh giun này rồi, lúc tăng tốc lúc phanh gấp, khi thì đánh tay lái. Thịnh thoảng còn thốt la hai câu mắng hùng hổ, nhưng lại không cảm nhận được trong xúc cảm của ông có bao nhiêu phần nộ, thuần túy chỉ là theo bản năng.

So với thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải mà nói, giao thông của thành phố Xương Châu cũng được coi là khá thông thuận. Đường phố rộng rãi, cộng thêm khu vực trung tâm bị Phong Giang và nhánh sông Đồng Giang của nó, sông Phỉ và hồ Phỉ, hồ Thúy phân cắt ra, phân bố tương đối rải rác. Nó làm giao thông Xương Châu trong số mấy chục tỉnh lỵ, thành phố của cả nước, luôn được xem như làm cho người ta tương đối hài lòng.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Người Kế Nhiệm

Nhưng loại thông thuận này rốt cuộc có thể duy trì bao lâu lại rất khó nói. Theo nhận xét của Lục Vi Dân, nếu các lãnh đạo thành phố Xương Châu không thể sớm đưa ra quyết sách, sự thông thuận này rất nhanh sẽ bị chôn vùi trong tiến trình thành thị hóa đang được đẩy mạnh. Nhưng cho đến bây giờ Lục Vi Dân vẫn không thấy các vị lãnh đạo thành phố Xương châu có nhiều cấp bách và dự đoán trên mặt này.

Giao thông thành phố Xương Châu chủ yếu là do hệ thống giao thông công cộng và xe đạp tạo thành, mà giao thông công cộng chủ yếu là do xe bus nội thành, xe điện là phụ. Nhưng so sánh khách quan với số lượng và tần suất sử dụng của xe đạp khu vực thành phố mà nói, phương tiện giao thông công cộng thành phố vẫn chỉ được xem là một bộ phận nhỏ, mà loại phương tiện giao thông như xe ta-xi và xe mô tô lại càng là sự hưởng thụ xa xỉ của kẻ có tiền.

Lục Vi Dân rất thích đi xe điện không ray, so với xe buýt trong thành phố, xe điện càng đúng giờ hơn, lại không có mùi xăng làm người ta khó chịu. Chỉ có điều tuyến đường xe điện không ray khá ít...cả khu thành phố chỉ có tám tuyến đường, nhưng cơ bản đã bao phủ cả mấy khu phố sầm uất chính của thành phố rồi.

Đường xe điện số ba xuất phát từ ngoài khu B2 của nhà máy 195 gần như đi ngang qua toàn bộ khu vực nội thành Xương Châu, qua hai cầu nhỏ Phi Thúy nổi con đường sông nhỏ nổi liền hồ Phi và hồ Thúy, tiến vào trung tâm thành phố, quẹo trái vào đường Nhật Đàm, cũng là nơi Tỉnh ủy tọa lạc.

Lục Vi Dân cố ý tránh thời gian đi làm đông đúc nhất từ hai giờ tới hai giờ rưỡi. Qua hai giờ rưỡi chuyến xe điện này sẽ rộng rãi hơn nhiều... dù trên xe có chỗ ngồi, nhưng Lục Vi Dân cũng lười ngồi. Chuyến xe điện này người già rất nhiều, những người già này lên xe anh không thể không nhường chỗ, nếu không sẽ làm những người xung quanh nhìn mình. Có khi còn có thanh niên tay chân nhanh nhẹn đặt mông ngồi trước, làm người ta phải tốn nước bọt ầm ĩ một phen, nên Lục Vi Dân không ngồi. Cũng may là không xa lắm, chỉ năm trạm xe, hơn hai mươi phút là tới rồi.

Phía trước là đường Nguyệt Đám rồi, Ủy ban nhân dân tỉnh ngay trên đường Nguyệt Đám, đường này cách đường Nhật Đám nơi Tỉnh ủy tòa lạc còn cách hơn một km.

Lục Vi Dân xuống xe... trạm xe điện cách cổng tòa nhà Tỉnh ủy không tới năm mươi mét, sát ngay gần cổng Hội nghị thường vụ, hội đồng nhân dân tỉnh.

Không giống với cổng chính đầy đủ quy cách của hội nghị thường vụ, Hội đồng nhân dân tỉnh, cổng chính Tỉnh ủy có vẻ khiêm tốn, đơn giản, để lộ ra vẻ trang nghiêm. Các cảnh sát có vũ trang gác cổng không uy vũ, nghiêm túc mà đứng ở ngoài cổng như bên Ủy ban nhân dân tỉnh, mà đứng ở phía trong cổng. Chỉ cần không để ý một chút là bạn sẽ cho rằng đây là một cơ quan bình thường, chỉ bên trong cột cửa có treo một tấm biển có hàng chữ to màu đỏ tươi nhắc nhở mọi người, đây chính là trung tâm quyền lực của cả tỉnh Xương Giang.

Từ sau khi làm thư ký cho Hạ Lực Hành... số lần Lục Vi Dân đến Tỉnh ủy cũng không ít... nhưng trước kia đều là đi cùng xe Hạ Lực Hành đến, mà mấy vị lãnh đạo Ủy ban nhân dân Địa khu có mấy chiếc xe đều là làm chứng nhận ra vào của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, dán dưới góc phải của cửa xe, hơn nữa lại là hiệu xe Audi... vậy nên ra vào về cơ bản đều rất thuận lợi. Nhưng lần này Lục Vi Dân đi bộ đến, viên chức cảnh sát có vũ trang kia

không tránh khỏi muốn xem thẻ công tác Huyện ủy Song Phong của Lục Vi Dân rất lâu, sau đó mới cho qua.

Phong cách của tòa nhà Tỉnh ủy trên cơ bản là học theo phong cách Tô Thức thập kỉ năm mươi sáu mươi. Bốn tòa nhà hai tầng gạch đỏ hình thoi xếp hàng, có vẻ rất cổ kính, cây sam cao lớn bốn phía và một số cây bùm bụp đã có thu hoạch, và cả vài bụi cây nhỏ lổm đổm trên mặt đất có sắc úa vàng trong màu xanh, làm người ta có một cảm giác vui vẻ, thoải mái.

Kết cấu của tòa nhà gạch đỏ rất độc đáo, không biết có phải lúc xây dựng có thêm vào cả sự yêu thích của người thiết kế không, ngoài chỗ cổng lớn ở giữa tiến vào có hành lang phân loại lên, hai đầu tòa nhà nhỏ cũng có riêng một cái cửa nhỏ, cũng có một cầu thang có thể lên lầu.

Dẫm lên chất gỗ dày của sàn làm người ta cảm thấy độ co dãn, đổi lại giày cao gót dẫm lên sẽ phát ra tiếng chan chát giòn vang. Nhưng cửa hai bên hành lang cơ bản đều là cài đóng, hiệu quả cách âm tốt, đảm bảo làm việc trong văn phòng không bị làm phiền bởi người đi lại ngoài hành lang.

Bốn tòa nhà nhỏ, về cơ bản đã quyết định phần việc riêng của nó. Tòa nhà trước nhất là nơi có bộ phận Mặt trận Tổ quốc Tỉnh ủy, cơ quan Đảng ủy và phòng đối ngoại. Mà hai tòa nhà nhỏ nằm sắp hàng song song lần lượt là bộ phận tổ chức và bộ tuyên truyền chiếm một tòa, Ủy ban kỷ luật và Ủy ban Chính trị Pháp luật một tòa. Mà tòa nhà nhỏ sau cùng quy mô to hơn một chút so với hai tòa phía trước, nền cũng cao hơn một chút, kết cấu cũng hơi khác. Đó chính là vốn hai bên đều có hành lang lên lầu, mà tòa nhà này chỉ có giữ lại lầu phía tây, còn đường phía đông biến thành một hình chữ L ở một đoạn góc ngoặt nhỏ, có chút giống với ký túc xã trường trung học số hai Phong Châu mà Lục Vi Dân ở trước kia. Còn văn phòng Tỉnh ủy và mấy vị lãnh đạo Tỉnh ủy làm việc ở tòa nhà cuối cùng này.

Tỉnh ủy vốn dĩ có bốn vị Phó bí thư, ngoài một vị Phó bí thư kiêm nhiệm

Chủ tịch tỉnh ra còn có một vị Phó bí thư kiêm nhiệm chức Bí thư Thành ủy Xương Châu, còn hai vị Phó bí thư còn lại lần lượt quản lý công tác Đảng - quần chúng và công tác kinh tế.

Sáu tháng cuối năm năm ngoái, Tỉnh ủy Xương Giang đã trải qua sự điều chỉnh nhân sự khá lớn. Ngoài Hạ Lực Hành lên làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy ra, Thiệu Kính Xuyên từ vị trí Phó bí thư phân công quản lý kinh tế thăng chức thăng lên Chủ tịch tỉnh, hiện nay đã chuyển đến bên Ủy ban nhân dân tỉnh trên đường Nguyệt Đàm làm việc. Mà Phó bí thư từng phân công quản lý Đảng và quần chúng Lý Chiêu Nam đã miễn nhiệm Phó bí thư Tỉnh ủy, được bổ nhiệm làm Phó bí thư tổ Đảng Hội đồng nhân dân tỉnh, thay chân ông bố vợ Trương Tú Toàn của Thẩm Tử Liệt cơ bản đã mất năng lực làm việc, đợi cho đến bầu cử phụ hội nghị thường vụ của Hội đồng nhân dân năm sau.

Thời gian Lý Chiêu Nam đảm nhiệm Phó bí thư Tỉnh ủy tương đối dài, chỉ có điều trước đây ông ta vẫn là Phó bí thư kiêm Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật. Mãi cho đến khi bố vợ Trương Tú Toàn của Thẩm Tử Liệt giải nhiệm đến Hội đồng nhân dân, ông ta mới tiếp nhận chức Phó bí thư phân công quản lý Đảng và quần chúng. Nhưng tuổi tác của ông đã sắp đến lúc nghỉ hưu, vừa hay Trương Tú Toàn vì lý do sức khỏe không tốt phải rút lui, liền cho ông ta chuyển vị trí, để ông ta bù vào Phó bí thư tổ Đảng Phó chủ nhiệm Hội đồng nhân dân tỉnh này.

Lần này lập tức thừa ra hai vị trí Phó bí thư Tỉnh ủy. Phó bí thư Tỉnh ủy kiêm Bí thư Thành ủy Xương Châu Uông Chính Hi tiếp nhận công tác của Lý Chiêu Nam, nhưng trước mắt vẫn chưa chính thức từ chức Bí thư Thành ủy Xương Châu. Nghe nói Phó bí thư Tỉnh ủy phân công quản lý kinh tế và Bí thư Thành ủy Xương Châu đều sẽ điều từ trung ương hoặc tỉnh ngoài, hiện nay vẫn chưa có thông tin chính thức. Tuy nhiên năm sau có lẽ tên hai người này sẽ được công bố.

Lục Vi Dân vẫn là lần đầu tiên lấy thân phận hiện nay xuất hiện trong tòa nhà nhỏ này. Bí thư Tỉnh ủy Điền Hải Hoa và Phó bí thư Uông Chính Hi đều làm việc ở đây, cuối dãy phía đông chính là chỗ làm của Bí thư Tỉnh ủy, còn đoạn giữa và phía tây là phòng làm việc của hai vị Phó bí thư.

Lục Vi Dân thấy cách sắp xếp phòng làm việc này rất hay. Nếu đến báo cáo công tác với Bí thư Tỉnh ủy, có thể trực tiếp đi lên lầu đông, còn đến phòng làm việc của Phó bí thư phân công quản lý kinh tế thì đi cầu thang giữa. Nếu đến phòng làm việc của Phó bí thư phân quản lý Đảng và quần chúng làm thì đi hành lang phía tây lên lầu. Cũng có thể nói ba vị lãnh đạo dù làm việc ở cùng tầng lầu nhưng muốn gặp mặt gần như là không thể, mà người đến phòng làm việc của ba vị lãnh đạo báo cáo công tác căn bản cũng không gặp phải các vị lãnh đạo khác.

Chỉ con đường làm người ta cân nhắc thật lâu này cũng đủ làm người ta ngưỡng mộ tòa nhà này.

Văn phòng làm việc của Hạ Lực Hành cũng ở trên tầng hai, nhưng là gần phía đông, cách phòng làm việc của Bí thư Tỉnh ủy không xa, chỉ cách nhau một phòng thư ký.

Lúc Lục Vi Dân bước vào tòa nhà này, tránh không nổi người đến dò hỏi. Cũng may Lục Vi Dân đã đi đến đây mấy lần, lúc đó là khi Đào Hán vẫn đảm nhiệm Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, cho nên không phải là xa lạ, chỉ là không có người dẫn hoặc tiếp, vẫn phải làm theo quy định tiến hành đăng ký. Vì vậy lần lộn quen mặt cũng có chỗ tốt, ít nhất ở đây sẽ không phải chịu sự lạnh nhạt quá mức.

- Ngài là thư ký Lục?

Mở to hai mắt gần như không thể tin nổi, người thanh niên đứng trước mặt Lục Vi Dân nhìn Lục Vi Dân từ trên xuống dưới. Hẳn chỉ cách mình

khoảng một hai tuổi, hiện nay là cán bộ cấp Phó phòng rồi, hơn nữa chỉ làm thư ký cho Trưởng ban thư ký Hạ một năm đã khiến Trưởng ban thư ký không thể nào quên, cũng đem đến cho cậu ta áp lực rất lớn.

- Tôi là Lục Vi Dân, chắc cậu chính là Tiểu Lam, xin chào.

Lục Vi Dân mỉm cười gật đầu, hẳn hiểu được sự chấn động trong lòng đối phương.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Đạt Tiêu Chuẩn Và Ưu Tú

- Trưởng ban thư ký vẫn đang họp sao?

- Ừ, ông ấy bảo tôi mời thư ký Lục ngồi đợi chút trong phòng làm việc ông ấy, mời đi bên này.

Dù trong lòng không nói lên được cảm giác nhưng cậu thanh niên vẫn rất khách khí mời Lục Vi Dân đến ngồi đợi trong phòng làm việc của Hạ Lục Hành, sau đó pha trà cho Lục Vi Dân.

- Không cần đâu, Tiểu Lam. Tôi có thể lớn hơn cậu một chút, cậu cứ gọi tôi là anh Lục. Cậu đi làm việc của cậu đi, tôi tự làm cũng được, việc này tôi quen rồi, hai tháng trước tôi cũng như cậu.

Lục Vi Dân thành thực đến tủ kính gần cửa, lấy hộp trà ra, mở nắp, ngửi một cái, vẫn là cái vị trước đây, nhưng lá trà đã hơi mất mùi rồi.

Chàng trai rất láu lỉnh, nháy mắt, vừa nhìn thấy thái độ của Lục Vi Dân, liền hiểu bên trong có nội tình:

- Anh Lục, có phải...

- Tiểu Lam, con người Trưởng ban thư ký này không quá để ý trong sinh hoạt, nhưng uống trà là sở thích duy nhất, rất chú ý cách pha Thiết Quan Âm, nếu thời gian cho phép, cậu tốt nhất pha theo trình tự này..... ..

Lục Vi Dân giới thiệu yêu cầu và cách pha Thiết Quan Âm, sau đó lại nói.

- Hộp trà này đã hơi mất mùi rồi, Thiết Quan Âm kị nhất là mất vị, cậu tốt nhất là dùng túi nhựa bịt kín trong thùng, như vậy bảo quản được lâu nhất.

Sau một lời nói, Lam Quốc Hoa đã hiểu được đối phương chỉ cần một năm đã rất được Trưởng ban thư ký Hạ tín nhiệm và hài lòng tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, mà chỉ trong điểm này đã có thể thấy được chân lý!

Thời gian Lam Quốc Hoa làm thư ký cho Hạ Lực Hành rất ngắn, chưa tới một tháng. Sau khi Hạ Lực Hành đến Tỉnh ủy có một thời gian tương đối dài đều không tuyển thư ký, mãi cho đến khi văn phòng Tỉnh ủy đề xuất rõ phân cho ông một thư ký chuyên trách, ông mới bắt đầu xem xét.

Trước kia Lam Quốc Hoa không phải công tác ở bộ phận thư ký của văn phòng Tỉnh ủy, mà là làm việc ở cục cơ mật của văn phòng Tỉnh ủy. Cậu ta mới được phân đến cục cơ mật hơn một năm, tốt nghiệp đại học sau Lục Vi Dân một khóa, đến cả cậu ta cũng không biết Trưởng ban thư ký mới đến sao lại chọn cậu, để cậu đi theo.

Chính vì lý do này làm cậu có chút sợ hãi, trong lúc làm việc hết sức cẩn thận, không phạm sai sót. Nhưng vì trước kia Hạ Lực Hành luôn công tác ở Lê Dương, Phong Châu nên văn phòng Tỉnh ủy cũng không hiểu rõ lắm về vị Trưởng ban thư ký mới đến này. Lại cộng thêm thời gian Lam Quốc Hoa làm việc cũng không dài, ở Tỉnh ủy này cũng không có bao nhiêu người quen, lại không tiện đi hỏi người khác rốt cục nên làm như thế nào với vị trí thư ký này, vì vậy cậu ta chỉ đành tự mình mò mẫm mà làm.

Mặc dù theo Hạ Lực Hành chưa tới một tháng, nhưng Lam Quốc Hoa đã nghe thấy Trưởng ban thư ký nhắc đến thư ký trước của ông ít nhất không dưới năm lần, việc liên quan đến mặt nào cũng có. Trước đây cậu còn tưởng Trưởng ban thư ký không hài lòng với công việc của cậu, hay là đã quen cách phục vụ của thư ký trước. Nhưng sau đó cậu dần dần biết được ấn tượng của Trưởng ban thư ký với thư ký trước của ông không phải là thói quen, cũng chẳng

phải không hài lòng với cậu, mà là có mang chút kỳ vọng và tán thưởng trong đó. Điều này làm cho cậu không khỏi tò mò.

Sau một lượt tìm hiểu kỹ về Lục Vi Dân, Lam Quốc Hoa liền luôn hướng về nhân vật có chút gọi là kỳ tích này. Hơn hai năm có thể từ một sinh viên tốt nghiệp đại học như mình trở thành một nhân vật có tiếng trên giới chính trị Phong Châu, đối với bản thân Lam Quốc Hoa mà nói thì như là một tấm gương trời sinh. Hẳn có thêm làm được tại sao mình lại không thể, huống hồ Bí thư Địa ủy Hạ ngày xưa của Phong Châu bây giờ đã trở thành Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy.

Nhưng Lam Quốc Hoa cũng hiểu được rằng chỉ sự hăng hái, nhiệt huyết thì cũng vô dụng, làm thế nào mới có thể làm cho mình bứt phá, máu chốt vẫn là bản thân mình. Lục Vi Dân có thể đi đến bước này tuyệt đối không phải chỉ đơn giản dựa vào sự cất nhắc của lãnh đạo. Cứ coi như là lãnh đạo nâng đỡ anh, vậy ít nhất anh cũng phải thể hiện thế nào để lãnh đạo thấy nên cất nhắc anh, mà cất nhắc anh cũng không đến mức để người ngoài phải chê bai.

Bây giờ nhân vật truyền kỳ này cuối cùng đang ở trước mặt cậu, cuối cùng Lam Quốc Hoa đã có một cơ hội xin chỉ bảo.

Lục Vi Dân cảm nhận được sự kỳ vọng và tình cảm mãnh liệt kia trong lòng đối phương. Xem ra đối phương thật sự kỳ vọng có thể ngồi vững ở vị trí hiện tại, mà mình hình như cũng đã thành tấm gương tốt nhất mà cậu ta noi theo. Dù không nói nhiều nhưng suy nghĩ của Lam Quốc Hoa biểu hiện ra rất rõ ràng, hi vọng mình có thể chỉ nhiều hơn cho cậu ta về công việc, để cậu làm quen nhanh hơn, làm Trưởng ban thư ký hài lòng.

- Quốc Hoa, làm thư ký, làm thế nào mới có thể làm lãnh đạo hài lòng, có lẽ mỗi một vị lãnh đạo đều có tiêu chuẩn khác nhau, hơn nữa cùng một vị lãnh đạo ở những vị trí khác nhau thì yêu cầu với thư ký cũng không giống

nhau. Có thể ở vị trí Trưởng ban thư ký Hạ khi làm Bí thư Địa ủy Phong Châu cảm thấy tôi làm không tồi, nhưng nếu đổi thành vị trí bây giờ thì tôi chưa chắc có thể làm ông ấy hài lòng. Vị trí khác nhau thì cách nhìn không giống nhau, cách xử lý công việc cũng khác, đổi là tôi, tôi cũng có một quá trình thích ứng tương tự. Tôi thấy cậu không nên quá suy tính, cứ làm theo bản phận của mình, như cậu vừa nói, nhanh tay nhanh mắt, nhanh nhẹn, kín miệng, chỉ cần làm tốt những việc này thì chắc là đã đạt tiêu chuẩn một thư ký rồi.

Lục Vi Dân nói rất đúng chỗ, nhưng Lam Quốc Hoa nhận ra đối phương vẫn chưa nói hết, nên nói khá thành khẩn:

- Anh Dân, anh nói cái này là thư ký đạt tiêu chuẩn, vậy tôi muốn làm một thư ký ưu tú, vậy còn có yêu cầu gì cần đạt được nữa?

Lục Vi Dân liếc mắt nhìn đối phương, gật đầu khen ngợi. Cậu Lam Quốc Hoa này có chút nhận thức, cũng có lòng cầu tiến, chỉ một chút đã có thể nghe ra được ẩn ý trong lời nói của mình:

- Ủ, cậu nói rất hay, đạt tiêu chuẩn với ưu tú rất khác nhau. Tôi không dám nói bản thân tôi đã đạt tới ưu tú, nhưng tôi cảm thấy phải trên cơ sở của đạt tiêu chuẩn, tiến thêm một bước mới đạt đến ưu tú. Vậy một yếu tố mấu chốt ở đây chính là năng lực nhận thức.

- Năng lực nhận thức?

Lam Quốc Hoa dường như có thoáng chút suy nghĩ mà lặp lại từ này.

- Đúng, năng lực nhận thức! Muốn đạt tiêu chuẩn, dựa vào sự nỗ lực của bản thân là có thể làm được, nhưng muốn ưu tú thì nhất định phải có năng lực nhận thức, hơn nữa phải dùng năng lực này vào công việc.

Lục Vi Dân khẳng định.

- Từ năng lực nhận thức này nghe ra có chút huyền diệu khó giải thích, nhưng lại là tinh hoa của mỗi công việc. Năng lực nhận thức cũng không phải sinh ra từ đầu óc không, đó là cậu phải cố gắng làm việc trong thời gian dài, không ngừng tích lũy, va chạm trong công việc, để cậu có thể tìm được mẫu chốt giải quyết vấn đề, loại linh tính này chính là năng lực nhận thức.

- Nói đơn giản, cụ thể đến công việc của cậu hiện nay, chính là phải kết hợp trọng tâm công tác của trung ương và Tỉnh ủy với công tác cụ thể, hiểu thấu đáo, đứng ở những góc độ khác nhau để xem xét phân tích vấn đề. Công việc của lãnh đạo rất bận, thực sự mà nói có thời gian để ngồi lại xem xét kỹ vấn đề không nhiều, cậu phải đoán xem thái độ và suy nghĩ của lãnh đạo đối với những công việc này. Phải không ngừng nghĩ cách cho lãnh đạo, giúp ông ấy mở rộng, thâm nhập theo chiều rộng, chiều sâu hoặc là hoàn thiện, phong phú những thứ mà các công việc này yêu cầu nâng cao. Mà không chỉ là cầm cặp, rót trà, sắp xếp công việc hàng ngày, đương nhiên phải làm được điểm này. Muốn để lãnh đạo cũng tán thành điểm này, trước tiên cậu phải làm xong những việc cầm cặp, pha trà, sắp xếp công việc này, chỉ có làm tốt những việc cơ bản này sau đó cậu mới có cơ hội làm nên từ những việc nhỏ.

Nghe xong những lời nói này của Lục Vi Dân, Lam Quốc Hoa có một cảm giác được khai sáng, theo bản năng cậu ta đứng dậy, rót đầy ly trà trước mặt cho Lục Vi Dân. Lần này Lục Vi Dân không từ chối, mà là bình thản hưởng thụ sự phục vụ này.

- Xem ra cậu và Tiểu Lam rất ăn ý?

Hạ Lực Hành tựa vào ghế, lắc cổ có chút mệt mỏi. Thời gian này từ sáng đến chiều ông phải bận cả ngày, loại công việc phức tạp này đối với người đã đảm nhiệm vị trí nhân vật số một trong thời gian dài như ông mà nói, quả thật là một sự tra tấn. Nhậm chức đã hơn hai tháng, nhưng Hạ Lực Hành cảm thấy mình đến bây giờ vẫn chưa thực sự thích ứng.

Từ cách Hạ Lực Hành gọi Lam Quốc Hoa, có thể thấy Lam Quốc Hoa vẫn chưa thực sự lọt vào mắt Hạ Lực Hành, nếu không sẽ không gọi Tiểu Lam mà gọi là Quốc Hoa.

- Đúng vậy, thực ra cậu ta còn tốt hơn tôi ở vài phương diện. Chắc cũng vì mới làm công việc này, vẫn chưa biết nên làm thế nào. Lúc ban đầu khi tôi làm thư ký cho Thẩm Tử Liệt, cũng có một người thầy rất tốt dẫn dắt và giúp tôi không ít, cho nên giúp tôi bớt đi rất nhiều đường vòng.

Lục Vi Dân nhớ lại từng chút lúc mới đến Nam Đàm, nói rất cảm xúc.

- Há? Còn có người làm thầy giúp cậu sao, ai?

Hạ Lực Hành thuận miệng hỏi.

- Từ Hiếu Xuân, lúc đấy anh ấy là Chánh văn phòng Huyện ủy, bây giờ là Phó bí thư Huyện ủy.

Ấn tượng của Lục Vi Dân với Từ Hiếu Xuân luôn rất tốt, cảm thấy anh là một nhân vật nắm rất chắc tính nguyên tắc và tính linh hoạt, hơn nữa trong lúc giải quyết các hạng mục công tác đều có thể nắm rất chính xác trọng tâm vấn đề.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Mục Tiêu (1)

- Từ Hiếu Xuân? Ừ, phong cách làm việc của y rất tốt, có thể làm cho công tác nghiên cứu thành hiện thực, rất tốt.

Hạ Lực Hành nghĩ rồi gật đầu. Ông có chút ấn tượng với người này, dù sao lúc đó từ Ủy viên thường vụ Huyện ủy đến Phó bí thư Huyện ủy phải qua hội nghị thường vụ, lúc đấy An Đức Kiện hết lòng tiến cử với ông, mà ấn tượng của Tôn Chấn với anh ta cũng không tồi, vậy nên cũng thăng chức thuận lợi, thành Phó bí thư Huyện ủy.

- Trưởng ban thư ký cũng có ấn tượng với Phó bí thư Từ?

Lục Vi Dân cười hỏi.

- Ừ, người ưu tú ở nơi nào cũng đều để lại ấn tượng sâu sắc cho người ta, tôi nhớ ấn tượng của Tôn Chấn với anh ta cũng không tồi.

Hạ Lực Hành cười.

- Vì vậy cậu cũng định làm thầy giáo nhập môn cho Lam Quốc Hoa?

- Việc đó thì tôi đâu dám, bây giờ vị trí Trưởng ban thư ký của ngài đã không giống trước kia, yêu cầu cũng không giống nhau, còn cần cậu ta phải tự mình tìm hiểu. Tôi chỉ giới thiệu chút tâm đắc, trải nghiệm lúc tôi làm thư ký cho ngài với cậu ta thôi, hi vọng sẽ giúp ích cho cậu ta.

Lục Vi Dân liên tục lắc đầu tỏ vẻ không dám.

- Được rồi, không nói chuyện của người khác nữa, nói chuyện của cậu đi, sao, đến Song Phong thấy thế nào? Ủ, còn chủ động yêu cầu đến Oa Cố, có khí phách đấy, có phải định dùng Oa Cố để thực hiện ước mong của cậu không?

Hạ Lực Hành cười trêu Lục Vi Dân, cái này trước kia vốn là không thể, có lẽ địa vị thay đổi, giữa hai người không còn mối quan hệ giữa lãnh đạo và thư ký, nên mới có thể nói như vậy.

- Dạ, Trưởng ban thư ký, không giấu gì ngài, tôi thật sự có chút suy nghĩ về mặt này.

Lúc Lục Vi Dân trả lời câu hỏi này tỏ ra rất nghiêm túc.

- Há?

Hạ Lực Hành thu lại nụ cười, trầm tĩnh gật đầu,

- Nói đi, cậu dự định thế nào, suy nghĩ, mục tiêu, thực thi, đều nói hết ra. Tôi cũng rất muốn tìm một điển hình để phân tích, nếu cậu có thể làm ra một ruộng thí nghiệm ở Ca Cố, có một đột phá, nói không chừng ngày sau Tỉnh ủy có thể tìm được một ví dụ mẫu.

- Ví dụ mẫu thì tôi không dám nghĩ, nhưng sở dĩ tôi chọn tới Oa Cố cũng là đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Oa Cố là vùng núi thuần nông nghiệp xa xôi, tài nguyên khoáng sản đã không có, lại cũng không có cơ sở công nghiệp. Nhân khẩu cũng không quá nhiều, tình trạng an ninh xã hội không tốt, ưu thế duy nhất chính là điều kiện giao thông tốt, hai con đường của tỉnh cũng vừa hay giao nhau ở đây.

Lục Vi Dân tỏ ra rất bình tĩnh, tự nhiên, nhưng ngữ khí lại rất kiên định.

- Lúc này sau cuộc tuần hành phía nam, trong nước đã định bước đi của

làm sâu sắc hơn quá trình cải cách và mở cửa đối ngoại. Làm thế nào để tận dụng cơ hội này phát triển kinh tế, từ đó làm kinh tế phát triển để cải thiện cuộc sống vật chất của nhân dân, chính là một vấn đề bức thiết nhất. Vì vậy trước mắt vấn đề trên hết chính là phải làm kinh tế phát triển, phải để người dân tăng thu nhập, thậm chí làm giàu trong trào lưu phát triển kinh tế.

Ánh mắt Hạ Lực Hành thản nhiên, nhưng sau khi nghe xong mấy câu sau của Lục Vi Dân vẫn không khỏi có chút xúc động. Đi vào cánh cửa này tựa như đi ngược dòng, không tiến ắt lùi, ai không muốn tiến thêm một bước trên con đường làm quan chức? Nhưng làm thế nào để tiến một bước, mỗi người có suy nghĩ và cách làm riêng.

Trước kia Hạ Lực Hành luôn cho rằng Lục Vi Dân có chút quá hưởng về công danh lợi lộc, thậm chí lưu lại Phong Châu, xuống huyện đều là biểu hiện của một loại lợi ích, nhưng ông cũng có thể hiểu được.

Nếu hẳn đi cùng mình quay về tỉnh có vẻ cơ hội rất nhiều, nhưng mình đảm nhiệm Trưởng ban thư ký, mà vị trí Trưởng ban thư ký này có vẻ có chút khó xử. Mặc dù nhìn như ở trung tâm triều đình, như vị quan cao, nhưng tự Hạ Lực Hành lại rất rõ, trọng lượng của Trưởng ban thư ký ở mức độ rất lớn có quan hệ với độ tín nhiệm của Bí thư tỉnh ủy với anh. Chính xác ra mà nói Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy thuộc loại nhân vật chức cao quyền không rõ, trong vài việc quyền hành có lẽ lớn hơn mọi người, bởi vì anh có thể ảnh hưởng trực tiếp đến suy nghĩ cảm quan của Bí thư Tỉnh ủy. Nhưng trong vài trường hợp có khi bạn còn không bằng cả Bí thư Địa ủy hay Cục trưởng, Trưởng phòng của phòng, cục nào đó. Vì vậy trong mức độ lớn, Trưởng thư ký Tỉnh ủy đều là một chức vị có tính quá độ.

Chỉ cần tuổi tác thích hợp, sau khi đảm nhiệm chức vị này phần lớn đều có thể lên những vị trí khác. Nhất là có bước đệm của Ủy viên thường vụ, bất luận đến Ủy ban nhân dân tỉnh, hay là Tỉnh ủy, tìm một vị trí cũng không sai.

Với tuổi của mình chỉ sợ với vị trí Trưởng ban thư ký làm vài năm vẫn phải chuyển nữa, vậy Lục Vi Dân chắc cũng còn có hai năm theo mình nữa. Nhưng với tình hình này, ưu thế tuổi tác tương đối nổi trội của cậu ta có lẽ sẽ dần phai nhạt đi, mà với tính cách của Lục Vi Dân cho thấy không muốn ở trong cơ quan lãng phí thời gian, tích lũy kinh nghiệm lý lịch. Vậy nên hẳn chọn đi xuống cơ sở, đương nhiên Hạ Lực Hành đã giúp hẳn trong bước cuối cùng.

Suy nghĩ của Lục Vi Dân cũng không phải lần đầu tiên ông nghe, nhưng lần này Lục Vi Dân lại có ý nhấn mạnh phải giúp hơn hơn sáu mươi nghìn dân của Oa Cổ tăng thu nhập làm giàu, để những người dân này được lợi trong sự thúc đẩy phát triển kinh tế của chính phủ. Điểm này lại có ý mới.

Đúng như lời Lục Vi Dân nói, cả nước cả tỉnh trên dưới đều đã xác định phải lấy việc xây dựng kinh tế làm trọng tâm, nhưng mục đích của xây dựng kinh tế có lẽ có rất nhiều người đều không để ý, hoặc nói lộn đầu đuôi. Tăng GDP, làm tăng thu nhập tài chính, cộng thêm tiến trình đô thị hóa, xây dựng thành phố (vùng) kinh tế lớn, những mục tiêu này từng cái được xác định, nhưng lại chưa có người nghĩ đến mục đích của việc thực hiện tất cả những điều này ở đâu. Lục Vi Dân ngược lại lại chú ý xác định chính xác điểm này, vậy nên đã đưa ra phải để nhân dân tăng thu nhập, làm giàu trong xu thế phát triển kinh tế, nhờ thế mà nhận được lợi. Điểm này làm Hạ Lực Hành rất cảm động.

- Vi Dân, suy nghĩ của cậu rất tốt, mục đích và ý nghĩa của phát triển kinh tế xét đến cuối rốt cuộc chính là làm cuộc sống nhân dân tốt lên. Mặc dù chúng ta đều đề xướng văn minh vật chất và văn minh tinh thần đi đôi với nhau, không thể thiên vị mặt nào. Nhưng tôi muốn nói trước mắt đất nước chúng ta, thậm chí cả tỉnh, đến Phong Châu các cậu cũng được, Song Phong cũng tốt, trước mắt cho đến một thời gian tương đối dài về sau đều là giải quyết vấn đề văn minh vật chất. Cũng chính là nói, trong một khoảng thời

gian dài từ nay về sau phải tập trung xung quanh vấn đề này, phát triển kinh tế, nhân dân tăng thu nhập chính là vấn đề chính.

Hạ Lực Hành dừng một chút, dường như đang sắp xếp dòng suy nghĩ.

- Đối với Song Phong, cụ thể đến Oa Cổ nơi cậu đang ở, nhiệm vụ này lại càng cấp bách. Phong Châu một thành phố sáu huyện ngoài Cổ Khánh không thuộc vùng khó khăn ra thì thậm chí cả thành phố Phong Châu cũng không ngoại lệ. Vậy làm thế nào để thực hiện thực việc thoát nghèo, làm giàu. Tỉnh tách Lê Dương và Phong Châu ra, mục đích rất rõ ràng chính là cho Phong Châu chính sách ưu đãi hơn, sự ủng hộ nhiều hơn, thúc đẩy Phong Châu có thể mau chóng thoát nghèo.

Lục Vi Dân chăm chú nghe Hạ Lực Hành trình bày. Đây có lẽ là chỉ đạo đường lối công tác và định vị của Tỉnh ủy với Phong Châu trong thời gian tương đối dài sau này, đối với Song Phong và Oa Cổ đều có ý nghĩa chỉ đạo như vậy.

- Với vấn đề phát triển kinh tế và giúp nhân dân tăng thu nhập làm giàu, rất nhiều người đều xem nhẹ hay tách rời quan hệ giữa hai cái này. Thực ra cái phía sau là mục đích căn bản, cái phía trước là quan trọng, cũng là cách duy nhất hiện nay. Bất luận là thông qua con đường tạo cơ hội việc làm, giải quyết sức lao động thừa, giúp người dân tăng thu nhập, hay là kinh tế các nơi phát triển, thuế tài chính tăng, có thể cung cấp cơ sở tài chính cho việc cải thiện cuộc sống dân chúng, đều chỉ có thể thông qua phát triển kinh tế để thực hiện. Vi Dân, cậu nhìn thấy điểm này là rất tốt, với cách thức cụ thể, Oa Cổ cũng càng phải kết hợp tình trạng thực tế địa phương mà thực hiện.

Lục Vi Dân lặng lẽ gật đầu tán thành, Hạ Lực Hành đứng dậy chấp tay đi một vòng, lúc này mới nói;

- Muốn phát triển kinh tế, theo như hiện nay, các nơi đều phải đẩy mạnh

thu hút đầu tư, đồng thời cổ vũ đầu tư bên ngoài và kinh tế tư nhân phát triển. Điều này đối với khu vực nghèo như Phong Châu mà nói lại càng có tính thao tác hiện thực. Rất nhiều người cho rằng khu vực nghèo như Phong Châu thu hút đầu tư không thể bì với các nơi khác, thiếu những biện pháp hữu hiệu, tôi không nghĩ vậy. Mưu sự tại nhân, hơn nữa Phong Châu cũng không phải hoàn toàn không có chỗ mạnh, nếu các Ủy ban nhân dân huyện, thành phố có thể kết hợp thực tế bản địa, đưa ra chính sách thu hút đầu tư hiệu quả, thiết thực, tôi nghĩ hoàn toàn có thể đi đến mục tiêu này. Vi Dân, khi cậu ở khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm đã làm được điểm này, tôi tin cậu cũng hoàn toàn có thể làm được điểm này ở Oa Cỗ.

Lục Vi Dân mỉm cười:

- Trưởng ban thư ký, cảm ơn sự cổ vũ và khích lệ của ngài, Oa Cỗ cũng có chút ý tưởng, trước mắt chúng tôi phải tập trung toàn bộ sức mạnh đẩy mạnh việc khu chợ dược liệu Đông y. Tôi nghĩ chỉ cần làm tốt hạng mục này, việc phát triển kinh tế Oa Cỗ sẽ có thể một động cơ thúc đẩy mạnh mẽ, Oa Cỗ ngày sau cũng có thể tập trung quanh khu chợ dược liệu Đông y này.

Chương 364: Mục tiêu (2)

- Ủ, chỉ cần cậu có niềm tin này là tốt, vậy hiện nay tiến trình phát triển của hạng mục này thế nào rồi?

Hạ Lực Hành rất quan tâm đến hạng mục này. Mặc dù đây là lần đầu Lục Vi Dân đến văn phòng làm việc của mình, nhưng sau khi Lục Vi Dân đến Oa Cỗ cũng đã điện thoại báo cáo công việc cho mình vài lần. Ông cũng vài lần chủ động gọi điện thoại tìm hiểu tình hình, biết được Lục Vi Dân tốn không ít tâm sức cho hạng mục này, hơn nữa Tô Yến Thanh cũng nói Lục Vi Dân có đủ niềm tin với hạng mục này.

- Có thể gọi là thuận lợi, quy hoạch xây dựng về cơ bản đã định rồi. Bây

giờ có hai vấn đề, một là thu hút đầu tư, mời một công ty hoạt động chuyên nghiệp đến đầu tư và quản lý, đồng thời còn phải hấp dẫn đủ nhiều khách hàng thương nhân vào khu chợ này. Hai cái cũng có liên quan, một vấn đề khác chính là tôi hi vọng khu chợ dược liệu Đông y chuyên nghiệp này có thể nhận được sự tán thành của sở Y tế tỉnh, xin công nhận khu chợ dược liệu Đông y cấp quốc gia. Điểm này vừa có thể mở rộng danh tiếng của khu chợ, thu hút nhiều thương nhân đến hơn, cũng trợ giúp tiến trình thực thi giai đoạn hai của công trình.

Thấy Lục Vi Dân nói rất thẳng thắn, Hạ Lực Hành cũng không nói nhiều:

- Hiện nay có gì khó khăn không?

Lục Vi Dân lập tức tiếp lời:

- Thu hút đầu tư tôi không dám làm phiền đến Trưởng ban thư ký, chúng tôi sẽ tự mình cố gắng. Chính là công việc giành được sự ủng hộ của sở Y tế tỉnh, tranh thủ trình báo xin xác nhận khu chợ dược liệu Đông y cấp quốc gia, trên hạng mục công tác này có không ít khó khăn. Trong sở có vài yêu cầu và tiêu chuẩn cụ thể, chúng tôi đang từng bước thực thi xây dựng có tính mục tiêu, có gắng đạt tới, đến lúc đó có thể phải cần Trưởng ban thư ký ủng hộ một chút.

Hạ Lực Hành gật đầu hài lòng. Về tình về lý, về công về tư, ông đều nên ủng hộ hạng mục này của Lục Vi Dân, huống chi đây lại không phải việc gì vi phạm nguyên tắc. Ông chỉ có chút lo lắng trong vấn đề thu hút đầu tư, Lục Vi Dân có thể thực hiện mục tiêu đúng như ước nguyện hay không. Trong ấn tượng của ông, Oa Cố có điều kiện cơ sở rất kém, hơn nữa khu chợ dược liệu Đông y lớn như vậy lại không chỉ anh có quy mô và truyền thống trồng dược liệu Đông y của mấy xã, thị trấn là có thể hấp dẫn và thuyết phục nhà đầu tư đến đầu tư.

Sự lo lắng của Hạ Lực Hành không phải là không có căn cứ. Lục Vi Dân hiện nay chính vì việc làm thế nào để thu hút nhà đầu tư đến đầu tư xây dựng khu chợ dược liệu Đông y này mà sầu muộn.

Cùng thị trấn Oa Cổ, xã Cát Lương, cùng với xã Tiểu Bá phối hợp dùng đất, phương án xây dựng khu chợ dược liệu Đông y chuyên nghiệp đã có được ý kiến thống nhất với sự dẫn dắt của Quận ủy Oa Cổ. Giai đoạn 1 công trình chiếm bốn trăm mẫu đất, dự tính xây thành ba trăm quầy hàng giao dịch có chức năng cất trữ, đồng thời còn phải xây dựng trung tâm phục vụ tổng hợp vận chuyển, tập trung hàng hóa, nghỉ ngơi, ăn, ở.

Khu chợ dược liệu Đông y này không thể so sánh với khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật Nam Đàm. Trên thực tế tính chất công việc của khu Khai thác Phát triển kinh tế kỹ thuật đơn giản hơn nhiều. Làm tốt cơ sở hạ tầng, dự tính ra quy hoạch đất đai, sau đó là xuất kích tứ phía, tung lưới rộng khắp, bồi dưỡng trọng điểm, trên cơ bản là lấy thức ăn từ trong giỏ, chỉ cần không phải vượt chuẩn mực quá mức, đều có thể kéo lại được.

Mà khu chợ dược liệu Đông y này lại không như vậy, hai bên đều phải có một quá trình lựa chọn, một là quy mô đầu tư tương đối lớn, hai là rất có tính mũi nhọn.

Một mặt nhà đầu tư phải có kinh nghiệm nhất định với mặt này, nếu không họ cũng không dám đến nhận việc này. Theo suy nghĩ của Lục Vi Dân, ba xã, thị trấn và nhà đầu tư có thể tổ hợp xây dựng thành một công ty cổ phần. Ba xã, thị trấn có thể lấy đất làm cổ phần, còn nhà đầu tư lấy tiền làm cổ phần, hợp thành một khu chợ chuyên nghiệp, đồng thời nhà đầu tư phụ trách đưa khu chợ này vào hoạt động.

Quận ủy Oa Cổ và bốn xã, thị trấn trực thuộc phụ trách cung cấp việc xây dựng và trình báo các phương diện, phối hợp cung ứng nguồn hàng dược liệu Đông y của khu vực xung quanh. Đồng thời cần đẩy mạnh xây dựng cơ sở

gieo trồng dược liệu Đông y ở bốn xã, thị trấn của quận Oa Cố, đảm bảo nguồn hàng cung ứng.

Khu chợ dược liệu Đông y này do nhà đầu tư đưa vào hoạt động, sau khi phía Oa Cố làm theo thỏa thuận cung cấp bảo đảm, ủng hộ trên các phương diện, phải hiện thực có lợi nhuận trong vòng hai năm. Mà vấn đề quảng cáo thu hút đầu tư và tuyên truyền, thu hút thương nhân đến kinh doanh là quan trọng nhất, cũng là khó giải quyết nhất. Ở điểm này cũng là trọng tâm công việc của Lục Vi Dân, thậm chí là cả Quận ủy Oa Cố.

- Tử Đạt, có chuyện gì?

Lúc nhận được báo có điện thoại Lục Vi Dân đang trên xe, không kịp quay về Oa Cố, Lục Vi Dân liền tìm một bộ điện thoại công cộng trên đường Song Phong để gọi lại.

Cùng với máy nhắn tin bắt đầu dần thâm nhập vào cuộc sống của mọi người trong huyện lỵ Song Phong này, nhu cầu dùng điện thoại cũng liền trở nên cấp bách. Bây giờ xin lắp một bộ điện thoại công cộng còn phải tìm quan hệ với bưu cục. Cũng may hệ thống điện thoại điều khiển tự động của tỉnh hoàn thiện cải tạo đầu tiên ở Phong Châu, vì vậy làm cho đường dây cơ bản của đường thông tin có cơ sở điện thoại điều khiển tự động với quy mô lớn. Đối với cư dân trong huyện muốn lắp đặt máy điện thoại bàn và bộ điện thoại công cộng trên đường đều có thể được đáp ứng, chỉ có điều phải chờ đợi một thời gian mà thôi.

- Có chút việc, Ngụy Đại Năng đó có phải cán bộ của thị trấn Oa Cố các cậu không?

Bên Ba Tử Đạt xung quanh rất ồn ào, rõ ràng là đang ở địa điểm công cộng nào đó, xem số điện thoại cũng hẳn là trong huyện lỵ.

Ngụy Đại Năng? Lục Vi Dân ngẩn ra, Phó bí thư phân công quản lý Đảng và quần chúng của Đảng ủy thị trấn Oa Cổ. Nghe nói y cũng là một người có tài, có rất nhiều quan hệ bên trên, nghe nói còn có chút quan hệ họ hàng với Phó ban Tổ chức Điều Nhất Bình, hình như ấn tượng của Thích Bản Dự với anh ta cũng rất tốt. Nhưng Lục Vi Dân nghe ra từ lời của Ba Tử Đạt là một chuyện gì đó đã xảy ra.

- Sao vậy?

Lục Vi Dân thản nhiên hỏi. Đây là một bất điện thoại công cộng của một cửa hàng, kể đến người đi không tiện nói chuyện.

- Ha ha, lúc này đội trị an trong phòng chúng tôi áp dụng truy quét phố Quế Hoa, vừa hay gặp tên Ngụy Đại Năng này, một người rất ngẫu dấy.

Trong lời nói, Ba Tử Đạt cười rất thâm hiểm, làm Lục Vi Dân có một loại cảm giác bị người ta ngấm ngầm tính kế.

- Chà, trước mặt Phó phòng Ba Tử Đạt ai còn có thể ngẫu được chứ?

Lục Vi Dân bình tĩnh nói.

- Ha ha, cậu đừng ở đấy mà cho tôi là kỳ lạ nữa. Tên này uống vài ngụm rượu vào là không còn biết mình là ai nữa. Mấy cảnh sát trẻ trong đội trị an bắt được gã, bắt gã đưa chứng minh thư ra, còn nói không có tư cách xem chứng minh thư của gã, thái độ rất kiêu ngạo. Cậu là Bí thư Quận ủy Oa Cổ, Trưởng phòng Bào nói tôi hỏi cậu xem cậu có thái độ thế nào?

Trong lời nói của Ba Tử Đạt đầy ý xảo trá.

Lục Vi Dân nhẹ nhàng hít một hơi, xem ra lại phải nợ Bào Vĩnh Quý một ân tình rồi.

- Ừ, tôi không có ý kiến gì, cậu ta có vấn đề gì không?

Lục Vi Dân im lặng một chút rồi mới hỏi.

- Cậu không có ý kiến gì là được rồi. Tên tiểu tử này vẫn cho rằng mình là một nhân vật, sắt hay kim cương cũng sẽ thành nước trong lò luyện này của tôi thôi.

Trong điện thoại Ba Tử Đạt cười vô cùng sung sướng, cho thấy đã nhin đủ tên Ngụy Đại Năng này rồi.

- Tử Đạt, anh nhớ giữ quy cách đấy, đừng tự tìm lấy rắc rối cho mình. Đây đều là xã hội pháp trị, phòng Công an lại càng nên làm gương, cứ dựa theo trình tự mà xử lý là được rồi.

Lục Vi Dân quan tâm nhắc nhở một câu.

- Yên tâm, gã trông thì như gấu, miệng cộp gan thỏ, cần phải dùng thủ đoạn sao?

Ba Tử Đạt cười lạnh hai tiếng.

- Tôi biết phải làm thế nào. Cũng là Trưởng phòng Bào bảo tôi gọi cậu, nghe ý kiến của cậu. Tôi cũng đang nói lẽ nào cậu lại còn có thể bao che cho loại người rác rưởi này sao?

Lục Vi Dân không lên tiếng, dập máy luôn. Ba Tử Đạt đương nhiên không hiểu được nội tình bên trong. Việc này muốn qua mắt con rắn địa phương Bào Vĩnh Quý này đúng là không dễ dàng, nói không chừng chính là cơ hội Bào Vĩnh Quý thể hiện ý tốt với mình, để mình nợ lão một ân tình, vẫn chưa biết nên làm thế nào để trả đây.

Bên kia Ba Tử Đạt gác điện thoại, sắc mặt đã trầm xuống.

Lúc trước y còn tưởng Bào Vĩnh Quý bảo mình gọi điện cho Lục Vi Dân là để chú ý đến suy nghĩ của vị Bí thư Quận ủy Lục Vi Dân này. Suy cho cùng thì một Phó bí thư Đảng ủy của thị trấn bị bắt vì hoạt động mại dâm, vẫn sẽ có ảnh hưởng đến thể diện của một Bí thư Quận ủy mới tới. Trong lòng y cũng có chút bực bội.

Một cán bộ làm những chuyện như thế này, bị bắt được mà vẫn còn dám diễu võ dương oai trước mặt cảnh sát. Lúc thì kêu Phó ban Điều, chốc thì Trưởng phòng Bào, Chính ủy Đan, la hét khoác lác, dường như trong huyện Song Phong này là tùy theo ý gã. Nhưng Bào Vĩnh Quý sau khi tìm hiểu thân phận kẻ tình nghi lại bảo y gọi điện cho Lục Vi Dân, điều này làm y rất khó chịu.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Thấy Máu

Nhưng lại không thể không gọi, vậy nên giọng điệu cũng không tốt. Không ngờ Lục Vi Dân đến hứng thú hỏi thêm vài câu cũng không có, bảo bọn họ chỉ cần làm theo trình tự là được, hơn nữa nghe cách nói đó không giống như là đang nói ngược lại, trong lòng Ba Tử Đạt mới trở nên thoải mái.

- Phó phòng Ba, tên đó vẫn ở đó hét lớn phải gọi điện cho Phó bí thư Huyện ủy Thích, nếu không phải gặp Trưởng phòng Bào và Chính ủy Đan, giọng còn rất ngông cuồng...

Một viên cảnh sát đi đến bên cạnh Ba Tử Đạt nói nhỏ.

- Hừ, một Phó bí thư Đảng ủy thị trấn phạm sai lầm còn dám to tiếng vậy, đúng là coi phòng Công an của chúng ta thành phòng Dân chính rồi, mấy tài liệu bằng chứng đã nắm chắc cho tôi chưa?

Ba Tử Đạt nói hung hăng.

- Tuyệt đối không vấn đề gì. Người phụ nữ họ Diêu đó nhận năm mươi tệ của gã, để gã tùy ý sờ soạng ngực và phần dưới, muốn làm chuyện đó phải một trăm. Mẹ nó, tên tiểu tử này đúng là keo kiệt, lại không nở bỏ tiền, nhất định đòi sờ soạng trước rồi sau đó mới thêm năm mươi tệ làm việc đó. Chúng ta đi đến sớm một chút, vì vậy mới kịp sờ soạng. Một người phụ nữ khác cũng chứng minh người phụ nữ họ Diêu nhận năm mươi tệ liền trả lại cho cô ta, trước đó người phụ nữ họ Diêu mượn của cô ta năm mươi tệ. Hơn nữa cô ta cũng nhìn thấy tên Ngụy Đại Năng này thò tay vào trong áo lót của người phụ nữ họ Diêu sờ mó. Tài liệu đã hình thành chuỗi chứng cứ,...

Cảnh sát dường như cũng có chút khoe khoang, chứng minh năng lực của mình trước mặt Ba Tử Đạt, nói hết sức tỉ mỉ.

- Được rồi, phải chú ý đến vụ án một chút, hai phần tài liệu là có thể hình thành chuỗi chứng cứ rồi sao? Tên này còn chưa mở miệng đâu, không phải có một nhân viên rót trà từng vào phòng riêng rót trà sao? Có nhìn thấy không? Nhìn thấy, sao lại không làm thành tài liệu?

Ba Tử Đạt không đủ kiên nhẫn hỏi lại.

- Phó phòng Ba, nhân viên phục vụ đó chỉ là quét tước vệ sinh, tạm thời đi rót giúp một chén trà, nên tôi không đưa tới,

Viên cảnh sát ngẩn người, rồi giải thích.

- Hừ, nếu như tên này đã cứng mồm cứng miệng vậy thì vụ án này phải nắm chắc chứng cứ, phải cho gã hiểu rằng không có khẩu cung của gã cũng có thể xác định hành vi của gã.

Sắc mặt của Ba Tử Đạt trầm xuống.

- Còn không mau đi bổ sung chứng cứ đó cho tôi đi!

Viên cảnh sát rụt đầu lại, vội vàng gật đầu nhận lời, đi ra ngay. Xem ra Ba Tử Đạt nổi giận rồi, cũng khó trách, tên tiểu tử này mồm quá thối, một tên Phó bí thư Đảng ủy thị trấn không biết trời cao đất dày, trong huyện lị cũng dám ăn nói lung tung, thật không biết thế nào nữa.

Ba Tử Đạt lại quay về chuyện cũ, ý của Bào Vĩnh Quý để mình gọi điện thoại cho Lục Vi Dân nói một tiếng xem ra không phải ý lúc đầu của mình, còn có ý khác bên trong. Chỉ là đường đi trên quan trường này vòng vèo, mình không đến bước đó sẽ không nhận thức được, y cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, làm tốt công việc của mình là được rồi.

Ngu Khánh Phong nhận tài liệu người phụ tá đem đến, đẩy mắt kính lên, xem chăm chú, chỉ xem vài phút ông đã hiểu đại khái.

Tình hình không phức tạp, kết quả xử lý của cơ quan công an cũng rất đơn giản, mấu chốt là đằng sau việc này sợ rằng lại ẩn chứa một trận phong ba.

Ngụy Đại Năng, ba mươi bảy tuổi, Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cốt, được điều từ Phó chủ tịch xã Hồng Sơn quận Thái Hòa đến nhậm chức Phó Bí thư Đảng ủy thị trấn chưa tới hai năm. Vốn dĩ con đường làm quan tươi sáng, Ngu Khánh Phong hiểu rõ con người này, sao lại để ngã ngựa bởi những vấn đề thế này chứ?

Dường như cán bộ bên Oa Cốt đều ít nhiều đều liên quan đến những việc quan hệ bất chính này, mà tên Ngụy Đại Năng này dù không xảy ra vấn đề gì ở địa bàn Oa Cốt nhưng lại gây ra một chuyện tồi tệ, dơ bẩn hơn trong huyện lỵ.

Có một chi tiết rất nhỏ, Ngu Khánh Phong chú ý đến.

Đó chính là phòng Công an không chủ động báo cáo chuyện này lên, mà có người gọi điện thoại nặc danh cho Ủy ban Kỷ luật huyện. Người đó nói Phó bí thư Đảng ủy thị trấn chơi gái ở phố Quế Hoa bị bắt, yêu cầu Ủy ban Kỷ luật xử lý đúng luật loại bại hoại này. Ủy ban Kỷ luật cũng chỉ tìm hiểu sơ qua cho có, ai biết phòng Công an lại nhiệt tình sao tất cả tài liệu ra một bản rồi đưa tới.

Làm Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật nhiều năm, Ngu Khánh Phong rất rõ độ nông sâu với của cái ao phòng Công an này. Loại cán bộ chơi gái hay đánh bạc như vậy một năm bị bắt được không ít, nhưng thực sự báo tới bên Ủy ban Kỷ luật này xử lý đã ít lại càng ít, phần lớn đều là nộp tiền phạt ở phòng Công an là xong.

Phòng Công an cũng là người, đều ăn cơm trong cái nồi của huyện, không ai muốn đắc tội với người khác, chỉ cần nộp tiền phạt thì loại việc này có thể bỏ qua. Mà phòng Giám sát của Ủy ban Kỷ luật bên này cũng vậy, chỉ cần không có ai tố giác, tố cáo thì cả năm đến cuối năm cũng chỉ là làm theo lệ. Thường là yêu cầu bên phòng Công an báo chút tình hình, xem có Đảng viên, cán bộ, công chức, viên chức nào bị trị an xử phạt hành chính không, phần lớn thời gian đều là không có.

Khoản tài chính cho phòng Công an không đủ, phòng Công an phải giải quyết vấn đề thiếu hụt kinh tế, vậy thì phải giở trò với tiền phạt, vậy nên cơ quan công an làm rất mạnh trên cường độ truy quét .

Dựa theo thỏa thuận với bên tài chính, toàn bộ tiền phi pháp trả cho phòng Công an làm kinh phí làm án, đây đã trở thành một nguồn kinh phí lớn nhất, ngoài tiền của tài chính huyện cho họ.

Hàng năm đại biểu Hội đồng nhân dân đều có dự thảo nghị quyết chê bai chính sách này, nhưng tài chính huyện chỉ có tình huống này, không có cách nào khác, cũng không thể để cánh sát tự bỏ tiền ra phá án, biết rõ đây là uống rượu độc giải khát, nhưng vẫn phải làm.

Tên Ngụy Đại Năng này theo lí mà nói dù chơi gái cũng không đến nỗi bị người khác nắm được nhược điểm. Với khả năng và thân phận của gã thì bản thân sẽ nghĩ luôn cách giải quyết vấn đề này cho xong, sao lại để đẩy đến bên Ủy ban Kỷ luật. Hơn nữa Ủy ban kỷ luật vừa tới tìm hiểu qua tình hình, phòng Công an đã nhiệt tình đem tài liệu hồ sơ vụ án ra, có thể thấy thái độ không giống trước kia. Trong đây cho thấy có chuyện lạ không thể nói rõ, chỉ là Ngu Khánh Phong bây giờ nhất thời chưa thể nhìn ra được thôi

- Anh Vệ, anh thấy thế nào?

Ngồi trên ghế mây trầm ngâm thật lâu, Ngu Khánh Phong ngược mắt lên

nhìn phụ tá một cái.

Vệ Thanh Thừa đương nhiên hiểu ông chủ Ngu Khánh Phong hỏi mình không phải chuyện này xử lý thế nào. Tài liệu đều phô tô đến rồi, việc đã rõ ràng, nếu thực sự phải nói xử lý thì việc đấy cũng vô cùng dễ dàng. Chắc hẳn Ngu Khánh Phong có cách nhìn khác đối với vấn đề này, ông ta đại khái cũng nghiệm ra được vài vấn đề.

- Ha ha, Phó bí thư Ngu, việc này đến Ủy ban Kỷ luật chúng ta nhanh như vậy, nếu nói không có gì khác thường thì cả tên ngốc cũng không tin.

Vệ Thanh Thừa hăng giọng một cái cười ha hả nói.

- Nhưng việc này cũng không quan trọng. Tên Ngụy Đại Năng này có chút bản lĩnh, có lẽ là tuổi trẻ tài cao chẳng, lúc làm Phó chủ tịch xã mới có ba mươi ba tuổi, đó là cán bộ cấp Phó phòng trẻ tuổi nhất của huyện chúng ta lúc đấy thì phải? Mới làm được hai năm đã đến Oa Cổ làm Phó bí thư Đảng ủy. Nghe nói Phó bí thư Thích rất xem trọng cậu ta, còn nói sau này cậu ta đến phòng Nhân sự làm Phó phòng, chuẩn bị làm thay ông Khâu. Người nổi tiếng như vậy mà bị xuống ngựa chỉ e sẽ gây nên sóng lớn.

- Bớt vòng vèo chút, nói chuyện chính đi.

Ngu Khánh Phong mặt không cảm xúc nói phê bình phụ tá của mình. Người phụ tá này cái gì cũng tốt, chỉ có điều thích múa mép, nhưng cán bộ Ủy ban Kỷ luật lại cấm kị điều này, cũng khó trách mấy lần mình tiến cử y, Bí thư Lương đều không cho ý kiến, cuối cùng kết thúc ảm đạm ở hội nghị thường vụ.

- Phó bí thư Ngu, sự việc rất đơn giản, chỉ xem ngài làm thế nào. Tình hình bên phòng Công an vừa nhìn đã hiểu, định tính cũng rất rõ ràng, hoạt động mại dâm. Dù trong “Điều lệ quản lý xử phạt trị an” không có điều này,

nhưng năm ngoái Hội đồng nhân dân tỉnh có một quy định về cấm hoạt động mua bán dâm, quy định này cũng đưa cả hoạt động mua bán dâm trước kia vào “Điều lệ quản lý xử phạt trị an”. Tôi xem quy định này khoản phạt với người tham gia hoạt động mua bán dâm là dưới 3000 tệ, khoản phạt người giới thiệu, bao che hoạt động mua bán dâm là dưới 5000 tệ. Ngụy Đại Năng có thể bị xử phạt dưới 2000 tệ, mặc dù trong tài liệu thì y chỉ nói úp mở, nhưng căn cứ vào lời kể của một đương sự và hai nhân chứng thì không có vấn đề gì lớn lắm.

Vệ Thanh Thừa phân tích rất thấu đáo, cũng có nghiên cứu về các điều khoản pháp luật, nhưng từ đầu đến cuối không nói đến trọng điểm. Nhìn thấy sắc mặt của Ngu Khánh Phong trầm xuống, y mới mau chóng đi vào vấn đề chính.

- Tôi thấy chuyện này nhất định là có sắp xếp, đã có người tố giác tới bên chúng ta nhiều như vậy, cho thấy người ta đã sắp đặt đẩy tên Ngụy Đại Năng này ngã ngựa, chúng ta không thể giấu được. Hơn nữa con người Ngụy Đại Năng này vốn cũng không phải loại tốt đẹp gì, bên ngoài ra vẻ rất khéo, lúc Chu Minh Khuê nhậm chức Bí thư Quận ủy như chó vẫy đuôi mừng chủ, lấy lòng Chu Minh Khuê. Nhưng Chu Minh Khuê vừa xảy ra chuyện liền nói gã sớm đã nhìn ra vấn đề của Chu Minh Khuê, vân vân. Trong lúc tôi xử lý công việc của Chu Minh Khuê, nhìn thấy bộ dạng của tên đó đã thấy buồn nôn.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Đòn Mờ Âm

Vệ Thanh Thừa không che giấu sự khinh thường và khinh bỉ với Ngụy Đại Năng, làm Ngu Khánh Phong thấy rất lạ. Ấn tượng của ông với người này không nhiều lắm, ngoài việc biết gã có quan hệ khá mật thiết với Thích Bản Dự ra thì những việc khác không rõ lắm, không ngờ Vệ Thanh Thừa nói về gã tệ như vậy.

- Vậy ý kiến của anh là...

Ngu Khánh Phong hơi nhíu mày.

- Phó bí thư Ngu, cái này phải dựa vào ngài thôi. Nhưng tôi thấy chúng ta hiện nay đã nhận thứ này e là không thể ném đi được rồi. Nếu chúng ta không có động tĩnh, thì người tố giác vẫn luôn nhìn trộm phản ứng của chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua đâu, làm không tốt sẽ phản ứng lên bên trên. Quan trọng ở chỗ thái độ của phòng Công an rất lạ, xem ra cũng có ý xử lý tên Ngụy Đại Năng này, chỉ có điều lại lôi chúng ta vào cuộc.

Vệ Thanh Thừa cười.

Ngu Khánh Phong mặt không biểu cảm, nhưng lại có chút u sầu trong lòng. Không còn nghi ngờ gì nữa, sự việc này có liên quan đến người của phòng Công an, nói khó nghe hơn chút là có người cố ý xử tên Ngụy Đại Năng này, nhưng quan trọng là bây giờ Ủy ban Kỷ luật cũng không thể thoái thác được trách nhiệm này.

Thấy Ngu Khánh Phong không nói, Vệ Thanh Thừa vừa nhìn đã biết suy

ngữ của đối phương. Không thể phủ nhận trách nhiệm, vậy phải xem xét làm thế nào để chuyện này có được kết quả vẹn toàn nhất.

- Phó bí thư Ngu, việc của Ngụy Đại Năng đã chắc như đinh đóng cột rồi, cho dù Phó bí thư Thích có muốn bảo vệ gã, nhưng phòng Công an đã làm chắc chuyện này như vậy, trên cơ bản là không có khả năng lật ngược thế cờ. Chúng ta cũng chỉ có thể giải quyết việc chung, dù sao tên này làm việc cũng không chính đáng. Tôi nghe nói Ủy viên thường vụ Lục cũng có cái nhìn không tốt với y, ha ha, ngài xem lần này trong Ủy ban Kỷ luật chúng ta...

Lời nói của Vệ Thanh Thừa làm Ngụy Khánh Phong hơi chau mày. Về cơ bản Ngụy Đại Năng là không còn gì để nói rồi. Ý của Vệ Thanh Thừa rất rõ ràng, nếu Ủy ban Kỷ luật đã đóng vai ác thì phải làm đến cùng, thể hiện uy phong cũng được, thể hiện thiện ý cũng được, dù sao cũng phải có hành động làm cho người ta phải liếc nhìn mới đúng.

- Ủ, anh Vệ, Hoàng Diệu đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng cũng đã đến hai năm rồi nhỉ?

Ngụy Khánh Phong cũng biết dù uy tín của mình trong huyện cũng không tồi, nhưng trong Ủy ban Kỷ luật vẫn còn có không ít người oán thán mình. Nguyên nhân chủ yếu là cơ hội đi ra bên ngoài của cán bộ Ủy ban Kỷ luật không nhiều, ở một mức độ lớn là vì mình không thích tranh giành. Mà cán bộ của ban Tổ chức, Ủy ban Chính trị Pháp luật, thậm chí là ban Tuyên giáo sau khi đi ra ngoài về có không ít được thăng một cấp. Còn về cán bộ của ban Tổ chức thì lại càng không phải nói rồi. Mà lần này hình như là một cơ hội, mắt Vệ Thanh Thừa sáng lên, cuối cùng cũng đã đợi được đến khi ông chủ Ngụy thông suốt rồi. Mấy năm nay mình cũng đã nhắc nhở ông nhiều lần, nhưng mỗi lần nhắc đến vấn đề này ông lại không vui, hoặc là một lời cũng không nói, làm cho y cũng không còn bao nhiêu hứng thú nữa.

Không ngờ lần này mình chỉ thuận mồm nhắc mà ông chủ lại thông suốt,

xem ra việc này chắc cũng là chịu ảnh hưởng của vài việc khác nữa rồi. Như là đội trưởng của đội Cảnh sát hình sự, phòng Công an chớp mắt đã ngồi lên vị trí Phó bí thư Quận ủy Oa Cổ. Nếu như không phải Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý tiến cử và Lục Vi Dân đồng ý thì đâu thể có chuyện khéo như vậy chứ?

- Vâng, Hoàng Diệu làm Phó chánh văn phòng đã hơn hai năm rồi. Làm việc lâu trong Ủy ban Kỷ luật không có lợi cho sự trưởng thành của cán bộ. Có thể đi xuống cấp cơ sở làm việc, thì sẽ có lợi cho sự trưởng thành của những cán bộ này, nhất là hiện nay khi toàn quốc đều lấy việc xây dựng kinh tế làm trọng tâm. Để cán bộ Ủy ban Kỷ luật chúng ta xuống cơ sở rèn luyện, trở thành người có khả năng trên nhiều phương diện cũng có lợi cho sự trưởng thành và phát triển của họ về sau.

Vệ Thanh Thừa nhanh chóng nói thêm vào.

- Ừ, tôi biết rồi.

Ngu Khánh Phong xưa nay không đánh trận mà không được chuẩn bị. Khi sự việc chưa có quyết định chắc chắn, ông cũng không khoác lác.

Tâm trạng Thích Bản Dự rất không tốt, nhất là sau khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười nịnh nọt của tên này ở cửa, chút hứng thú ít ỏi cũng mất luôn.

Ông ta không để ý đối phương, cắp túi, ngậm điếu thuốc đi vào trong. Nhưng người đó đi theo sát phía sau ông dai như đĩa, cũng không nói một tiếng chỉ đi theo như vậy, làm cho Thích Bản Dự không mắng được cũng không nói được, cứ đi như vậy đến dưới lầu của khu nhà mình.

- Ngụy Đại Năng, cậu đi theo tôi làm gì? Việc của chính cậu cậu tự hiểu, việc đã như đinh đóng cột, lúc cậu gọi điện cho tôi, tôi đã nói rồi, đừng có đến tìm tôi, có tìm cũng không có tác dụng gì. Cậu đã làm ra những việc bê

bối như vậy, thì cũng phải có gan mà đi gánh vác hậu quả mới đúng chứ, làm bộ dạng kiểu này làm gì?

Lời nói có chút khắc nghiệt, chua cay làm cho Ngụy Đại Năng không dám hé răng. Lúc từ trong phòng Công an ra trong lòng y liền cảm thấy bất an. Dù trong tài liệu khẩu cung y luôn lấy lý do là mình uống nhiều, không nhớ rõ tình hình cụ thể, nhưng y biết mình muốn tránh được kiếp nạn này là không dễ. Vậy nên sau hai ngày quan sát đầy bất an, tin xấu vẫn truyền đến tai mình.

- Phó bí thư Thích, chuyện này chắc chắn là có người cố ý giăng bẫy hãm hại tôi, tôi thực sự không biết chuyện đó là sao. Hôm đó tôi uống hơi nhiều, lúc đó sự tình thế nào tôi cũng không nhớ nổi. Nhưng tôi lấy danh dự Đảng ra đảm bảo, tôi tuyệt đối không làm những việc đó, Phó bí thư Thích, xin ngài tin tôi.

Trong ngày đông rét mướt thế này gió lùa gần như làm toàn thân y như đông cứng. Đứng đợi ở ngoài cửa hai tiếng đồng hồ, không dễ dàng gì mới đợi được Phó bí thư Thích về, nếu đến ngay cả Phó bí thư Thích cũng không giúp mình nữa thì mình chết chắc rồi.

- Giăng bẫy hãm hại cậu? Ai giăng bẫy hãm hại cậu? Là ai trói cậu đem đến phố Quế Hoa, là ai cho cậu uống thuốc mê rồi đưa cậu tới phố Quế Hoa sao?

Ánh mắt lạnh lùng của Thích Bản Dự làm Ngụy Đại Năng theo bản năng muốn rụt đầu lại.

- Cậu không đi đến những nơi như phố Quế Hoa, ai có thể hãm hại cậu chứ? Vớ vẩn!

- Phó bí thư Thích, là thật, nhất định là có người hãm hại tôi, tôi biết tôi

trong mắt vài người sớm đã có chút chướng mắt, vậy nên bọn họ...

Ngụy Đại Năng vội vàng, y biết tính cách của Thích Bản Dự, nếu không làm đối phương nổi cơn tức lên thì sẽ không còn chút cơ hội nào nữa, y chỉ còn cách bất chấp thôi.

- Ai? Cậu nói xem, ai không thuận mắt với cậu, giảng bầy ám hại cậu?

Thích Bản Dự dừng bước, chăm chú nhìn đối phương.

- Lục Vi Dân! Nhất định là hắn. Chính là chuyện lần trước, không hiểu sao hình như hắn biết được, trong các hội nghị lớn nhỏ hắn đều ám chỉ mắng tôi. Tôi liền nghĩ thời gian tôi ở Oa Cố cũng không nhiều, nhưng tôi không ngờ rằng hắn lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy với tôi. Hiện nay Phó bí thư Quận ủy Đường Quân đó chẳng hiểu gì, chỉ đơn giản là một con chó của Lục Vi Dân. Việc này nhất định có liên quan đến hắn, nếu không tại sao những cảnh sát đó sao lại tìm ra tôi chính xác như vậy?

Nhìn thấy sắc mặt Thích Bản Dự biến đổi, Ngụy Đại Năng lại thêm vài ba câu.

- Hắn chính là muốn đuổi tôi đi, nói tôi chơi gái, hắn thì tốt đẹp quái gì. Người đàn bà dâm đăng Chu Minh Khuê để lại hắn lại đi tìm để dùng tiếp, cũng không ngại sao?

- Cậu nói cái gì?

Mặt Thích Bản Dự đột nhiên biến sắc.

- Cậu nói vợ vẫn gì thế? Ngụy Đại Năng, tôi nói cho cậu biết, cậu chú ý lời nói của mình đi, vu cáo, phỉ báng người khác là phải ngồi tù đấy!

Lục Vi Dân rất ngạc nhiên là những người này lại tai thính mắt tinh như

vậy, mình vừa đến nhà khách ở một chút, bên này đã có người đến gọi cửa.

Khoảng thời gian này trong huyện không yên tĩnh cho lắm, chuyện của Ngụy Đại Năng làm cho ồn ào khắp huyện. Điều làm cho Lục Vi Dân thấy ngạc nhiên là những âm thanh hỗn tạp này lại không phải nói đến tại sao Ngụy Đại Năng có thể ngã ngựa vì những việc như vậy, mà là bàn đến tại sao y lại xảy ra chuyện ở nơi như phố Quế Hoa. Hình như những người có thân phận như Ngụy Đại Năng hoàn toàn có thể chọn cách thích đáng hơn để có thể giải quyết nhu cầu sinh lý của mình, việc này cũng không thể không làm Lục Vi Dân cảm thán. Quả thực là Song Phong này có chút không giống với những nơi khác.

Về vấn đề xác định tính chất hành vi của Ngụy Đại Năng cũng dẫn tới một phen tranh cãi. Phòng Pháp chế có phần hoài nghi với việc áp dụng quy định cấm hoạt động mua bán dâm của Hội đồng nhân dân tỉnh đó, cũng có ý kiến với việc bản thân Ngụy Đại Năng không thừa nhận sự thật. Nhưng phòng Công an lại rất kiên quyết với việc này, cho rằng chứng cứ trước mắt đã hình thành chuỗi chứng cứ rồi, đủ để chứng minh hành vi của Ngụy Đại Năng đã phạm vào quy định, xử phạt không hề có vấn đề gì.

Lục Vi Dân cũng biết ý kiến bất đồng mà phòng Pháp chế huyện đề ra là do ý của ai. Nhưng lần này phòng Công an huyện cứng rắn đến bất ngờ, thái độ tương đối kiên quyết, với vấn đề này phòng Pháp chế huyện cũng không dám quá khăng khăng giữ ý kiến.

Nói toạc ra, những người phía phòng Pháp chế huyện cũng là uống trà xem báo, với những việc tương đối liên quan đến vấn đề chuyên nghiệp như thế này, vốn dĩ cũng không có quyền phát ngôn gì. Ý kiến bất đồng này cũng là do bản thân Ngụy Đại Năng tìm bạn trong giới pháp luật hỏi han một chút, mượn lời của bọn họ để đề xuất mà thôi.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Cân Bằng

- A, Phó chủ nhiệm Vệ, khách hiếm đây, mời vào.

Nhìn thấy vài sợi tóc trên đỉnh đầu chải đến bóng loáng của Vệ Thanh Thừa, Lục Vi Dân cũng có chút buồn cười. Vệ Thanh Thừa này cũng được coi là già cả trong Ủy ban Kỷ luật tỉnh, trước sau đã tiễn ba Chủ nhiệm của Ủy ban Kỷ luật, chính mình lại ở mãi chức Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật này, không xê dịch nổi. Dùng lời của ông ta để nói, ông ta chịu thiệt chính là chịu thiệt vì cái mồm, chuyện gì cũng luôn thích nói đi nói lại, việc này đặc biệt không được cấp trên thích, nhưng ông ta lại không thể thay đổi được thói quen này.

- Tôi biết được hôm nay Ủy viên thường vụ Lục chưa trở về Oa Cổ, vì vậy nên đến để báo cáo công việc. Đây là Phó chánh văn phòng Ủy ban Kỷ luật chúng tôi Hoàng Diệu.

Lục Vi Dân khẽ mỉm cười, bắt tay chào hỏi với người đàn ông hơn ba mươi tuổi xem ra có chút trung thực này. Đối phương lại có chút ngại ngần, dường như đang gặp Bí thư Huyện ủy chứ không phải Bí thư Quận ủy vậy, cách thể hiện này làm Lục Vi Dân có chút kinh ngạc.

- Ủy viên thường vụ Lục, chắc ngài cũng biết Ủy ban Kỷ luật huyện chúng tôi cũng đang tiến hành điều tra vụ việc của Ngụy Đại Năng. Trên thực tế vụ án này tương đối đơn giản, chỉ là trong việc xác định tính chất có chút khác biệt, cộng thêm Ngụy Đại Năng là cán bộ lãnh đạo dự bị do ban Tổ chức bồi dưỡng, vì vậy khá thận trọng. Nhưng qua mấy ngày điều tra, về cơ

bản đã làm rõ tình hình, ý của Chủ nhiệm Ngu là Ủy ban Kỷ luật chắc phải hình thành ý kiến xử lý, đến lúc đó còn phải thông báo trên hội nghị thường vụ Huyện ủy. Ý của ông ấy là để chúng tôi đến báo cáo tình hình trước với anh, xin chút ý kiến của anh.

Vệ Thanh Thừa rất khiêm tốn, điều này làm Lục Vi Dân có chút kính sợ. Trong hồ lô của Ngu Khánh Phong này là thuốc gì, đến ngay cả đối với nhân vật như Lương Quốc Uy có lúc cũng không thềm nể mặt, sao lại hạ thấp mình với nhân vật ở thế hệ con cháu là mình. Điều này đúng là mặt trời mọc đằng tây.

- Phó chủ nhiệm Vệ, câu nói này của anh quá khách khí rồi, quyết định của Ủy ban Kỷ luật thông báo lên hội nghị thường vụ là được rồi, nào đâu cần phải đến báo cáo với tôi?

Lục Vi Dân đưa tay ra hiệu mời hai người ngồi, tiện đến cửa gọi pha trà luôn. Nhân viên phục vụ rất nhanh nhẹn, nghe thấy Lục Vi Dân gọi, trà đã được bưng đến rồi.

- Ủy viên thường vụ Lục, anh mới là khách khí. Tên Ngụy Đại Năng này là cán bộ do Quận ủy Oa Cổ các anh quản lý, anh là Bí thư Quận ủy, trong vấn đề xử lý cán bộ, trưng cầu ý kiến Quận ủy cũng là hợp lý mà, đây không phải là chuyện riêng gì.

Vệ Thanh Thừa cũng là kẻ sành đời, đối phó với những lãnh đạo trẻ như Lục Vi Dân này còn không quen thuộc sao, hết đạo lý này đến đạo lý khác liên tiếp tuôn ra.

- Vâng, được rồi, Phó chủ nhiệm Vệ, tôi nói không lại anh. Vậy xin cứ giới thiệu, tôi xin chú ý lắng nghe.

Lục Vi Dân bật cười ha ha.

- Phó chánh văn phòng Hoàng, vậy anh báo cáo toàn bộ tình hình vụ án cho Ủy viên thường vụ Lục nghe đi, nhân tiện cũng báo cáo luôn cả ý kiến xử lý ban đầu của Ủy ban Kỷ luật cho Ủy viên thường vụ Lục.

Vệ Thanh Thừa lúc này mới thu lại vẻ tươi cười, dặn dò Hoàng Diểu tay chân lóng ngóng ngồi bên cạnh mình như học sinh tiểu học nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm. Trong lòng thầm nghĩ, để anh đến là để gặp cấp trên chứ không phải đến làm học sinh, cũng khó trách Ủy ban Kỷ luật không đào tạo được gì. Đều là dưới quyền ông chủ Ngu trở thành quá cứng nhắc, nghiêm túc, cộng thêm mấy phần thành thực. Trước mặt mấy nhân viên bị xử lý thì oai phong thần bí khác thường, nhưng ở trước mặt lãnh đạo lại thành bộ dạng thế này, làm Vệ Thanh Thừa cũng nhin không được âm thầm than thở bước này đáng lẽ nên làm từ sớm.

Mãi cho đến khi hai người Vệ Thanh Thừa rời đi, Lục Vi Dân cũng không hiểu gì, không thể hiểu rốt cuộc sao Ủy ban Kỷ luật diễn ra vở kịch đó. Lúc đầu còn tưởng Ngu Khánh Phong đến là để thể hiện thiện ý, nhưng lại chỉ đơn giản là giới thiệu về ý kiến xử lý vụ án, hai người Vệ Thanh Thừa cũng không nhiều lời, lập tức rời đi.

Hắn đương nhiên không biết lúc này Vệ Thanh Thừa đang mắng xối xả Hoàng Diểu lần đầu đến trước mặt lãnh đạo, nói thẳng Hoàng Diểu này làm cho Lục Vi Dân nghĩ hình tượng cán bộ Ủy ban Kỷ luật thấp xuống mấy bậc.

Việc này mãi cho đến khi đến Chánh văn phòng Huyện ủy Quan Hăng thông báo mở hội nghị thường vụ và thông báo mấy đề tài của hội nghị thường vụ, hắn mới mơ hồ ngộ ra.

Lúc Mạnh Dư Giang đề xuất vấn đề ứng cử viên cho chức Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cốt, Thích Bản Dự liền biết chỉ sợ mình lần này khó được như ý.

Trong tương của y là Ngu Khánh Phong rất ít tiến cử cán bộ của Ủy ban Kỷ luật. Ngoài hai năm bắt đầu tiến cử Vệ Thanh Thừa và một Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khác ra, nhưng sau khi trong mấy lần hội nghị thường vụ đều không có được kết quả mong muốn, Ngu Khánh Phong cũng không còn nhiệt tình với vấn đề này nữa. Nhưng lần này Ngu Khánh Phong lại tiến cử một Phó chánh văn phòng Ủy ban Kỷ luật, hơn nữa xem ra cũng làm tốt công tác với Mạnh Dư Giang, việc này làm cho Thích Bản Dự có chút khó giải quyết.

Có lúc ngay cả Lương Quốc Uy cũng phải suy nghĩ một chút về cảm nhận của Ngu Khánh Phong. Nhưng lần này Ngu Khánh Phong hình như lại làm vài việc, Mạnh Dư Giang có thể tiến cử chắc chắn cũng là tán thành ý kiến của Ngu Khánh Phong. Việc này lần đầu tạo thành sự giằng co trong cuộc họp hội ý bí thư.

Thích Bản Dự và Chiêm Thái Chi cho rằng Hoàng Diệu thiếu kinh nghiệm công tác cơ sở. Nhất là như thị trấn Oa Cổ vốn điều kiện không tốt, hiện nay Lục Vi Dân đang dốc sức làm một thí điểm ở Oa Cổ, Hoàng Diệu có chút non nớt, cho rằng nên xem xét cử một cán bộ có kinh nghiệm công tác cơ sở đi. Nhưng điều này lại gặp phải sự phản đối của Ngu Khánh Phong và Mạnh Dư Giang. Ngu Khánh Phong thì không nói, Mạnh Dư Giang cũng đề xuất cán bộ đều là trưởng thành từ cơ sở, càng không có kinh nghiệm công tác cơ sở thì lại càng phải đến cơ sở gian khổ nhất để rèn luyện.

Mà trong vấn đề này Lương Quốc Uy và Lý Đình Chương đều không tỏ thái độ một cách khác thường, cuối cùng lần họp hội ý bí thư này không đạt được nhận thức chung về điều chỉnh nhân sự, điều vốn rất hiếm hoi. Cuối cùng vẫn là Lý Đình Chương đề xuất quả thực không được, phải đưa đến hội nghị thường vụ thảo luận, như vậy có thể trưng cầu ý kiến các ủy viên thường vụ trên phạm vi lớn hơn.

Sau khi Lương Quốc Uy trầm ngâm hồi lâu mới đồng ý đề nghị này, cho

thấy ông có chút do dự với đề nghị này. Như trước kia, đến lúc cuối cùng tranh chấp không xong, cũng là ông ta quyết định, mà lần này là lần đầu ông ta do dự.

Tính toán của Thích Bản Dự cũng rất rõ ràng, trước khi vào cuộc họp hội ý liền báo cáo riêng với ông ta. Ông không tỏ thái độ, chỉ nói trong cuộc họp hội ý sẽ nghe ý kiến từ các phương diện, Thích Bản Dự kích động bỏ đi. Xem ra là không hiểu ý của mình, Lương Quốc Uy vốn muốn nhắc nhở đối phương một chút, nhưng không biết vì sao ông lại bỏ qua.

Mà cuộc họp hội ý này ngay từ đầu đã có tình thế vô quyết dày có móng tay nhọn. Dù Ngu Khánh Phong không nói nhiều, nhưng ngữ khí rất chắc chắn, xem ra ông ta có chút không vừa lòng với Thích Bản Dự. Thái độ của Mạnh Dư Giang dù rất bình thản, nhưng xem ra cũng tán đồng với ý kiến của Ngu Khánh Phong. Nhưng lại không biết tại sao Thích Bản Dự lại làm xong thông công tác với Chiêm Thái Chi, để Chiêm Thái Chi đứng cùng một bên với mình. Chỉ là thái độ của Lý Đình Chương rất chẳng âm chẳng dương, luôn không biểu lộ thái độ, làm Lương Quốc Uy có chút bực mình.

Cuộc họp hội ý đã tan, Lương Quốc Uy nhìn Thích Bản Dự dường như có chút không vui, muốn lưu lại một chút, nhưng Lương Quốc Uy lấy lý do có hẹn, để sau hãy nói, lúc này mới đuổi được Thích Bản Dự đi.

Lúc Quan Hằng bước vào Lương Quốc Uy còn đang trầm tư.

Khoảng thời gian này tâm trạng ông ta không tốt lắm. Trong huyện liên tục xảy ra chuyện thì không nói, mấy công trình khác cũng không có bao nhiêu khởi sắc. Điều này làm Lương Quốc Uy – người đảm nhiệm Bí thư Huyện ủy mấy năm lần đầu tiên cảm nhận thấy một cảm giác bất lực khó tả.

Ông không thể tìm ra vấn đề rốt cuộc là nằm ở đâu, nhưng lại cảm thấy mình như rơi vào vũng bùn, càng dùng sức giãy dụa càng chìm sâu vào. Mà

mỗi lần nhìn thấy bảng báo cáo số liệu kinh tế, ông liền có một sự phiền não khó tả, thậm chí có chút sợ hãi mơ hồ, vì mỗi tin tốt những thứ này đem đến cho ông đều là áp lực.

- Bí thư Lương.

Quan Hăng cảm nhận được cảm xúc không tốt của Lương Quốc Uy, do dự một chút.

- Chuyện gì?

Lương Quốc Uy điều chỉnh cảm chút một chút, hỏi bình thản.

- Vừa rồi Lục Vi Dân gọi điện thoại tới hỏi xem ngài có thời gian không, hân muốn báo cáo một chút công tác sắp tới.

Quan Hăng nói cẩn thận.

- Báo cáo công tác?

Lương Quốc Uy có chút bực mình.

- Bảo hân ngày khác đi, tôi thấy trong người không khỏe.

- À, hân nói có một vài công việc quan trọng chắc phải báo cáo với ngài, chắc liên quan đến khu chợ chuyên dược liệu Đông y đã từng nhắc đến. Tôi nghĩ ngài nên nghe một chút.

Quan Hăng chần chừ một chút cuối cùng vẫn kiên trì đề nghị.

- Há?

Lương Quốc Uy thoáng có chút hứng thú, nghĩ một chút rồi mới nói.

- Thế này đi, dù sao vợ tôi cũng về quê rồi, cậu gọi Lục Vi Dân lên, ba chúng ta ăn một bữa cơm.

Trong lòng Quan Hăng có chút hồi hộp, lại không có Thích Bản Dự? Nhưng y không chút do dự gật đầu đồng ý, trong lòng cũng lại âm thầm thở dài, lo là thời gian này biểu hiện của Thích Bản Dự làm ông chủ rất không hài lòng rồi...

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Xắn Tay Áo Lên

Lương Quốc Uy không nghĩ quá nhiều, ông ta chỉ là theo bản năng không muốn gặp Thích Bản Dự. Hơn nữa vốn dĩ Lục Vi Dân và Thích Bản Dự cũng không hợp nhau lắm, do vậy cũng chỉ vô thức mà chọn có hai người.

Ông ta lại không để ý đến bình thường tổ hợp ba người chính là mình, Thích Bản Dự và Quan Hăng, mà ngay cả Khúc Nguyên Cao và Thái Vân Đào cũng còn không được xếp cùng vào. Lần này đây không ngờ lại chỉ có Lục Vi Dân và Quan Hăng. Cho nên không thể không khiến Quan Hăng vốn rất nhanh nhạy mà ý thức được trong huyện mấy tháng nay dường như tình hình có chút bất ổn.

Bàn được sắp xếp tại phòng riêng của căn tin nhà khách như thường lệ.

Điều kiện của nhà khách huyện không ra sao, nhưng lại được ngăn riêng làm ba gian buồng nhỏ, đầu bếp cũng được mời tới, ba hương vị đồ ăn tinh túy. Nghe nói là vì mời người đầu bếp họ Ngư này, cơ quan hành chính đã phải dành riêng một biên chế chuyên cần cho người này, mới xem như giữ được người này ở nhà khách.

Quan Hăng nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rưỡi, hẹn sáu giờ hai mươi vào bàn, Lục Vi Dân làm chuyện gì vậy, khó khăn lắm Bí Thư Lương mới có hứng thú đến cùng dùng bữa cơm, người này lại ung dung đến chậm, cái này không phải quá đáng sao? Người này đúng là không hiểu chuyện rồi.

Tuy nói đối với Lục Vi Dân, Quan Hăng có ấn tượng cũng không tệ, nhưng lúc này đây Quan Hăng đối với Lục Vi Dân cũng đã có chút ý kiến rồi.

- Sao, tên tiểu này vẫn chưa đến?

Mặt Lương Quốc Uy không chút biểu cảm, nhưng Quan Hăng cẩn thận quan sát thần sắc của Lương Quốc Uy. Khí sắc vẫn tốt, tâm tình giống như là không hề bị việc đến trễ của Lục Vi Dân làm cho ảnh hưởng. Quan Hăng gật đầu:

- Tiểu tử này, lúc nhận lời thì rõ hay, đã nói chiều sẽ qua đây luôn, giờ này là lúc nào rồi chứ? Trời đã tối đen, mà vẫn chưa đến?

- Thôi đi, đợi thì đợi, cũng không gấp, ở đây thêm chút nữa.

Lương Quốc Uy khó có khi bao dung thế này.

- Ngồi đi, Quan Hăng, đừng ở đó đi tới đi lui giống như ruồi bọ vậy. Mỗi một người trên tay đều có việc, ai cũng không rảnh, đại khái là chuyện gì nên mới chậm trễ.

Quan Hăng có chút ngạc nhiên, ông chủ Lương có tâm trạng thế này là rất ít thấy. Trước kia Thích Bản Dự cũng không dám đến muộn, hôm nay là lần đầu tiên, lại là tên nhãi Lục Vi Dân không biết trời cao đất rộng này phá đi cơ hội.

Sau khi Quan Hăng ngồi xuống, Lương Quốc Uy tựa đầu vào ghế dựa, hình như đang nhắm mắt lấy tinh thần. Điều này càng khiến cho Quan Hăng có chút không yên, nhiều năm trôi qua như vậy, ai dám khiến cho Bí thư Lương đợi? Nếu không có một lý do thích hợp, vậy là Lục Vi Dân này thực sự không biết phân biệt tốt xấu rồi.

- Quan Hăng, năm nay cục diện huyện chúng ta rất không tốt. Tôi đoán cuối năm nay huyện chúng ta làm buổi lễ tổng kết sẽ không được yên ổn, đến địa khu họp, tôi đều để đầu xuống quần, để lãnh đạo đỡ thấy chướng mắt.

Lương Quốc Uy có chút bùi ngùi thuận miệng nói:

- Tất cả đều chỉ biết tiền, tất cả các nơi cũng đều chỉ biết hướng nhìn tiền, nhìn GDP, hướng về đầu tư nước ngoài, hướng đến giá trị gia tăng công nghiệp. Ba điều này đều sắp trở thành tiêu chuẩn đánh giá thành tích chính trị chủ yếu của quan chức một địa phương.

- Bí thư Lương, đây cũng không phải là việc gì quá lắm, hiện tại cả nước đang điều chỉnh trọng tâm công tác, phát triển kinh tế đã trở thành một công tác đặc biệt nặng nề, mà huyện nghèo giống như Song Phong chúng ta, anh muốn phát triển kinh tế, bắt đầu từ đâu? Không có bên ngoài đầu tư vào, ngành công nghiệp của anh làm sao có khởi sắc đây? Công nghiệp không khởi sắc, vậy gia tăng giá trị công nghiệp ở đâu? Không có công nghiệp thì không có thu nhập tài chính, đây là lời lẽ sáo mòn, nhưng cũng là sự thật.

Quan Hăng cũng cảm thấy là Lương Quốc Uy tâm trạng không tốt, nên cũng cẩn thận đối đáp.

Tình hình ở Song Phong không tốt từ lâu đã trở thành một bí mật ngầm hiểu lẫn nhau của trên dưới toàn huyện. Làm sao để mở được cục diện, toàn huyện cũng nghĩ không ít biện pháp, nhưng huyện nông nghiệp như Song Phong, lại không có động thái lớn làm khu kinh tế mới giống như Nam Đàm. Các cán bộ dường như cũng chỉ biết rúc mình thấy sao hay vậy, đi một bước nghĩ một bước, đơn thuần chỉ dựa vào quy luật mang tính lệ thường để thu hút đầu tư, rất khó cạnh tranh với các địa phương khác có điều kiện tốt hơn. Ở điểm này đến trong huyện cũng có rất nhiều người đều ý thức được, rất có vẻ khó giải quyết, không có một chút biện pháp nào.

Về mặt này, Quan Hăng cũng cảm thấy Lương Quốc Huy dường như không có cách thực hiện được là bao, vả lại suy nghĩ vốn dĩ đang trong vòng luẩn quẩn, không thực sự thoát ra nổi những cái đã có sẵn. Trong cuộc họp Ủy ban nhân dân Địa khu đã hô hào như thế nào, trở về cũng bèn rập khuôn

cho cấp dưới như vậy. Nhưng Song Phong có tình hình thực tế của Song Phong, chính sách ở trên anh phải kết hợp với tình hình thực tế của địa phương thì mới có thể lập ra được chính sách phù hợp có tính nhắm đến. Anh càng cần có cán bộ với ý thức trách nhiệm mãnh liệt và nhiệt tình làm việc để thúc đẩy chấp hành, mà điểm này lại là thứ Song Phong là thiếu sót nhất.

Có mấy lời Quan Hăng đã ngẫm chịu rất lâu, Lương Quốc Uy đối với y có ơn tri ngộ, y không muốn đi ngược lại với ý đồ của Lương Quốc Uy. Cho nên khi một số cách làm của Thích Bản Dự rất gây sự chê trách, y cũng chỉ là tương đối uyển chuyển mà nhắc nhở Lương Quốc Uy phải chú ý một số việc. Nhưng Lương Quốc Uy dường như không ý thức đến điểm này, đối với Thích Bản Dự vẫn là tin cậy như cũ, cho nên khiến y cũng rất đau đầu.

Lúc này đây rõ ràng là bản thân Lương Quốc Uy cũng ý thức được mấy vấn đề. Hơn nữa Ủy viên thường vụ mới Lục Vi Dân với nhuệ khí tràn trề vừa lúc muốn tới báo cáo công việc, y liền nghĩ làm thế nào để tận dụng cơ hội lần này nhắc nhở Lương Quốc Uy một chút, là đến lúc nên làm một chút thay đổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ e là thật sự buộc Ủy ban nhân dân Địa khu phải suy xét vấn đề bộ máy của huyện Song Phong.

Đối với việc làm của Lục Vi Dân ở Oa Cổ, Quan Hăng luôn rất quan tâm. Từ việc dời chợ nông sản đến đẩy mạnh quy hoạch mới vùng căn cứ gieo trồng được liệu Đông y, lại thêm chuyện nghiêm khắc chấn chỉnh trị an xã hội và tình hình giao thông hỗn độn, cho đến giờ là hạng mục quy hoạch xây dựng khu chợ chuyên được liệu Đông y được đưa ra.

Quan Hăng chú ý tới Lục Vi Dân gần như là hết việc làm này tới việc làm khác, một khâu cài một khâu. Mà cường độ công việc và ý tưởng quy hoạch càng ngày càng lớn, nhưng không phải là loại suy nghĩ, tham vọng viễn vông, không thiết thực. Mỗi một động tác, ý tưởng đều dựa trên điều tra nghiên cứu tương đối cẩn thận, từng việc quy hoạch đều có số liệu tương đối đầy đủ và xác thực làm cơ sở.

Đặc biệt là sau khi Quận ủy Oa Cốt đưa ra ý tưởng liên quan đến xây dựng khu chợ chuyên dược liệu Đông y này, trong huyện cũng đã một lần dấy lên những tranh luận không nhỏ.

Chẳng qua là những người gồm có Lý Đình Chương, Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức đều cho rằng Lục Vi Dân đang có ý nghĩ hão huyền. Ngay cả trong huyện cũng không dám nghĩ, Oa Cốt là quận xa xôi nhất, không ngờ Lục Vi Dân cũng dám dõng dạc phải làm cho được khu chợ chuyên dược liệu Đông y, cái mà toàn tỉnh đều chưa có.

Thích Bản Dự trong một số trường hợp lại càng trực tiếp nói đây là ý muốn của một số người, vì kiếm thành tích chính trị, lấy lòng mọi người mà bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Quan Hăng mặc dù không ủng hộ những quan điểm này, nhưng cũng có thái độ nghi ngờ đối với “một khoản kinh phí lớn” này của Oa Cốt.

Về sau này quận Oa Cốt dường như cũng nhận thấy được rằng huyện đối với kế hoạch này cũng không ưa, không ủng hộ, cho nên cũng thực hiện lặng yên không một tiếng động. Quan Hăng cũng có chút thất vọng, nghĩ rằng Quận ủy Oa Cốt sau khi chịu đả kích như vậy liền từ bỏ. Có điều y cảm thấy Lục Vi Dân dường như không phải loại chịu chút thất bại mà thu binh, cho nên cũng vẫn liên lạc với Quận ủy Oa Cốt.

Về sau này từ chỗ Chương Minh Tuyên mới được biết Lục Vi Dân ở quận đã tỏ thái độ rõ ràng là nếu huyện cho rằng Oa Cốt không làm được chuyện này, vậy Oa Cốt sẽ phải tự lực cánh sinh, dựa vào sức mình đi làm chuyện của mình. Việc của quận Oa Cốt cũng không hy vọng trông cậy vào sự giúp đỡ của người khác, cho nên việc xây dựng khu chợ chuyên dược liệu Đông y cũng vẫn đẩy mạnh như đã định. Hơn nữa cường độ càng lớn, Lục Vi Dân lại càng phải đích thân mình nắm bắt công việc này, chẳng qua là đối với thái độ của huyện, quận đã trở nên lãnh đạm hơn nhiều.

Thật sự là Quan Hằng vẫn không ngờ Lục Vi Dân lại có tính cách và tính khí như vậy, ở trong huyện bị lạnh nhạt, dứt khoát tự lực cánh sinh. Đương nhiên Lục Vi Dân cũng không phải loại không nói đến chính trị, hôm nay phải chủ động tới Lương Quốc Uy báo cáo tình hình công việc thì cũng đủ chứng minh được điểm này.

Cửa rốt cuộc được mở ra, Lục Vi Dân vội vàng bước vào với mồ hôi đầy đầu.

- Thật xin lỗi, Bí thư Lương, Chánh văn phòng Quan, thật là cần khẩu đầu tạ lỗi rồi. Tôi vốn đã tới huyện, kết quả là nhận được một tin tức, một thương nhân thuộc ở Tiểu Bá ra ngoài kinh doanh về huyện tổ chức mừng thọ cho mẹ, buổi tối sẽ trở về Xương Châu rồi đi máy bay về Quảng Tây, vì vậy tôi không dám chậm trễ, khẩn trương đi gặp trước ông ta một chút. Nghe nói người này cũng có chút danh tiếng, vào nói chuyện là cả nửa tiếng đồng hồ, cho nên có phần hơi chậm trễ, Bí thư Lương, Chánh văn phòng Quan, sự việc hôm nay là lỗi của tôi, tôi trước hết tự phạt mình ba ly.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Một Buổi Học Kinh Tế

Lương Quốc Uy vốn dĩ có sắc mặt âm trầm, rồi nghe Lục Vi Dân nói như vậy, gương mặt trở nên sinh động hơn một chút, khí sắc cũng tốt hơn nhiều:

- Ngồi đi, Vi Dân, cậu nói cậu đi gặp một thương nhân thuốc của xã Tiểu Bá sao?

- Ừ, hôm nay tôi đến báo cáo công việc với Bí thư Lương chủ yếu là về hạng mục xây dựng khu chợ chuyên dược liệu Đông y này. Mà trong hạng mục này mắt xích quan trọng nhất chính là nếu khu chợ chuyên dược liệu Đông y này được xây lên, có thể thu hút được đủ hộ kinh doanh dược liệu đến hay không, có đủ khả năng thực hiện được điều chúng ta hy vọng là có đủ lượng giao dịch hay không? Mà điểm này lại trực tiếp liên hệ, thậm chí có thể nói quyết định việc nhà đầu tư có bằng lòng đến đầu tư xây dựng khu chợ này hay không.

Lục Vi Dân vừa nói, vừa lấy trong cặp một xấp tư liệu dày ra, đưa cho Lương Quốc Uy.

- Mà làm sao để thực hiện được nổi lượng giao dịch có thể chống đỡ khu chợ chuyên dược liệu Đông y này, điểm mấu chốt chính là những hộ kinh doanh dược liệu này. Mà trong này nhóm thương nhân lớn trong ngành thuốc lại vừa có tác dụng làm chong chóng đo chiều gió. Ở điểm này Oa Cỗ chúng ta hoàn toàn có ưu thế độc nhất vô nhị, có thể nói ưu thế này của Oa Cỗ ở toàn bộ địa khu, thậm chí toàn tỉnh đều là độc nhất vô nhị. Những người khác có muốn bắt chước hay mô phỏng đều không làm được.

- Hà?

Lương Quốc Uy nhận tập tài liệu từ tay Lục Vi dân, nghe Lục Vi dân nói như vậy, hứng thú lập tức càng lớn thêm.

Y còn tưởng Lục Vi Dân bị giới cho một gáo nước lạnh làm cho chán ngán thất vọng, y lúc ấy mặc dù đối với ý tưởng Lục Vi Dân đề xuất không tỏ rõ thái độ, nhưng sâu trong nội tâm là cũng không thật tin tưởng Oa Cố có thể làm được khu chợ này. Sau này Lục Vi Dân cũng không nhắc đến hạng mục này nữa, thậm chí mở vài lần hội nghị thường vụ cũng xin nghỉ phép không đến, y còn nghĩ không biết có phải bởi vì tính tích cực của đối phương bị huyện có thái độ đả kích kịch liệt, làm cho đối phương có tâm trạng. Không ngờ đối phương sớm đã xắn tay áo lên chuẩn bị làm một phen...

Thấy Lương Quốc Uy cầm lấy tài liệu lập tức xem ngay, có chút hăng hái như vậy, thậm chí ngay cả mặt khác cũng không hỏi nhiều, Lục Vi Dân biết mình đến đúng rồi.

Lúc trước trong huyện hẳn cũng chỉ nhắc qua loa, quả nhiên gây ra một đồng chiêm chọc khiêu khích. Nghĩ đến cũng đúng, một Oa Cố đói rách, không ngờ lại cũng dám đồng dục nói phải làm được khu chợ chuyên dược liệu Đông y, thật sự nghe phảng phất như trong nghìn lẻ một đêm. Ngay cả trong huyện Song Phong cũng chưa hề dám nghĩ tới phương diện này, quận Oa Cố này thì lại dám cả gan có suy nghĩ liều lĩnh, trừ kẻ cứng đầu là mình ra, sợ là không có ai dám nghĩ như vậy.

Gây ra một trận chiêm chọc khiêu khích cũng vừa khéo, Lục Vi Dân vốn dĩ không trông cậy vào huyện có thể ủng hộ cho quận bao nhiêu. Nói thật, những người bên trong huyện có lẽ đều là những kẻ đùa bỡn quyền mưu có tay nghề, nhưng trong việc làm kinh tế, hẳn cũng thực sự không nhìn thấy được ai có biểu hiện tương đối vượt trội.

Có lẽ Song Phong dưới thế lực được xây dựng nhiều năm của Lương Quốc Uy đã từng bước dần hình thành thói quen làm theo từng bước, năm sau theo năm trước, không mấy ai có tâm tư suy nghĩ đi làm chút gì. Cứ như vậy, chỉ cần Lương Quốc Uy đối với chính mình không có thái độ gì là tốt rồi.

Những người này đều đã quên, có lẽ đổi lại ở những năm tám mươi, cách làm như vậy là ổn nhất. Nhưng bây giờ là năm 1992, làn sóng khắp cả nước lấy việc xây dựng kinh tế làm trọng tâm đang gây tiếng vang, nếu ai không nhìn thấy điểm này, thì sẽ bị bánh xe lịch sử nghiền nát. Đừng nói bọn họ, mà ngay cả Lương Quốc Uy cũng không ngoại lệ.

Lục Vi Dân không tin khứu giác chính trị của Lương Quốc Uy lại kém nhạy bén như thế. Nếu nói lúc bản thân vừa tới, ông ta có lẽ vẫn thuộc tình trạng mù mịt, nhưng đến hiện giờ mà ông ta vẫn không cảm thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, vậy thì ông Bí thư Huyện ủy này thật sự nên hạ đài là vừa.

Nhưng Lương Quốc Uy có muốn hạ đài cũng không dễ. Dù cho y chậm chạp một chút ở mặt này, nhưng bên cạnh y còn có một Quan Hăng thông minh như vậy, e là cũng đã sớm nhắc nhở Lương Quốc Uy nên phân biệt và nhận thấy tình thế trước mắt rồi.

Lương Quốc Uy đọc nhanh như gió, nhanh chóng xem đại khái bản phương án tường tận, tỉ mỉ hơn nhiều so với suy nghĩ mà hai tháng trước Lục Vi Dân đề xuất này. Tuy vẫn còn rất nhiều chi tiết cụ thể chưa kịp nghiên cứu, cân nhắc, xem xét, nhưng không nghi ngờ gì nữa đây là một kế hoạch được thảo ra rất công phu. Chưa nói là có tính thao tác, chỉ bản thân phương án này mà nói, đã hao tổn không ít tâm huyết.

Quan Hăng nhận lại từ trong tay Lương Quốc Uy xấp tài liệu rồi xem kỹ, y cũng là người từng làm Bí thư Đảng ủy xã, thị trấn, đối với công tác kinh tế

cũng không xa lạ gì, so với việc Lương Quốc Uy xem lướt qua, y xem cẩn thận hơn nhiều.

- Vi Dân, vừa rồi nghe cậu nói, mấu chốt của khu chợ chuyên ngành chính là ở những nhà kinh doanh dược liệu Đông y này, dựa vào đâu?

Lương Quốc Uy vẻ ngoài không có vẻ gì là sợ hãi, nhưng trong lòng chấn động không ít.

Y không ngờ Lục Vi Dân lại chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi đã hoàn thành xong một kế hoạch lớn như vậy. Hơn nữa nhìn vẻ tràn đầy tự tin của đối phương, dường như khả năng ra đời của khu chợ này là rất lớn.

Tuy vẫn chưa rõ quy mô đầu tư cụ thể của khu chợ này, nhưng chiếm diện tích khoảng bốn trăm mẫu, hơn nữa còn phải xây dựng một trung tâm phục vụ tập trung vận chuyển, thu nhận điều phối, ẩm thực và dừng chân nghỉ ngơi. Thậm chí ở đoạn cuối cùng của phương án còn nhắc tới giai đoạn sau nếu có khả năng có thể xem xét nhằm vào việc thu hút nguồn đầu tư từ bên ngoài đến phát triển ngành chế biến thuốc. Đây cũng là một ý tưởng khiến cho tim Lương Quốc Uy đập thành thịch.

- Bí thư Lương, tôi đã điều tra qua. Không giấu gì ngài, thời gian trước tôi đã xin nghỉ mấy ngày đi ra ngoài khảo sát một chút về khu chợ chuyên dược liệu Đông y của tỉnh lân cận, tuy chưa chắc phù hợp với tình hình thực tế của chúng ta nhưng cũng có ý nghĩa tham khảo.

Lục Vi Dân chỉnh lại suy nghĩ một chút, hẳn cảm thấy Lương Quốc Uy có chút động lòng rồi.

- Một khu chợ chuyên dược liệu Đông y mấu chốt nhất chính là phải có được triển vọng phát triển sẽ vận hành tốt. Hay nói trắng ra một chút là, khu chợ này một khi tạo dựng nên, nhất định phải có một lượng lớn thương nhân

đến kinh doanh. Những thương nhân được liệu này phải có thể kiếm được tiền, chỉ có đảm bảo điểm này thì khu chợ mới có thể thực sự vận hành tốt, khu chợ này mới có thể sinh tồn được.

Lương Quốc Uy khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

- Vậy làm sao mới có thể bước vào vận hành tốt được chứ? Mấu chốt chính là khu chợ chuyên được liệu này cần phải có thương nhân buôn thuốc, phải có một lượng lớn thương nhân buôn thuốc vào đây, bất kể là quốc doanh hay tập thể, hoặc tư nhân. Với tình hình hiện tại chúng tôi nắm được, trừ một số công ty quốc doanh chuyên về được liệu và nhà máy sản xuất được liệu ra, tham gia giao dịch được liệu càng nhiều là tư nhân. Điều này cũng có liên quan với truyền thống kinh doanh được liệu của tỉnh, mà Oa Cỗ chúng ta cho ra thương nhân buôn thuốc cũng là một truyền thống.

- Người Oa Cỗ rất nhớ quê, tuy một số thương nhân buôn được liệu sớm nhất vào hơn mười năm trước cũng đã ra ngoài làm ăn, rất nhiều người thậm chí ở nơi khác an cư lạc nghiệp rồi, nhưng họ dường như tất cả mỗi năm đều quay về Oa Cỗ thăm quê một hai lần. Dịp giỗ tổ, tảo mộ, mà chủ yếu tập trung vào trước tết và Thanh Minh, đặc biệt nhiều nhất là trước tết.

Lục Vi Dân cũng nổi hứng thú nói chuyện.

- Tôi tới Oa Cỗ, đối với những người này vẫn chưa quen thuộc, chính Quận ủy và chính quyền Đảng ủy các xã, thị trấn đối với những người này cũng không biết. Nhưng hiện tại khu chợ này muốn xây dựng lên, chính là cần những người như vậy.

- Cậu muốn phát động bọn họ quay về quê hương kinh doanh?

Quan Hăng cũng đã xem xong rồi, chen lời hỏi.

- Ừ, chẳng những cần phải cố vũ và dẫn đường cho bọn họ quay trở về

kinh doanh, mà còn phải để bọn họ khiến những người thương nhân được liệu quen của mình đến khu chợ được liệu Đông y này của chúng ta kinh doanh. Ý nghĩ của chúng tôi là khu chợ này xây dựng trong hai năm không xét đến kiếm tiền, xây dựng thị trường, năm thứ nhất miễn tiền thuê, năm thứ hai tiền thuê thu phân nửa. Nói cách khác cần phải tạo dựng môi trường kinh doanh cho khu chợ này, rồi mới xem xét những cái khác.

Lục Vi Dân có vẻ tin tưởng mười phần. Điều kiện như thế này có thể nói ở thời đại này xem giống như khai thiên lập địa rồi. Hẳn tin chỉ cần kết hợp với mấy hạng mục khác, thì hoàn toàn có thể thu hút hứng thú của rất nhiều người.

- Vi Dân, tôi đã xem khung sườn của khu chợ này, Quận ủy Oa Cổ và ba xã, thị trấn đều không bỏ vốn, chỉ là cung cấp đất và chính sách ưu đãi. Nói cách khác, cậu dự định thu hút người đến đầu tư xây dựng khu chợ này, theo cách nghĩ của cậu, ai bằng lòng đến đầu tư? Điều kiện Oa Cổ thật sự mà nói chưa được tốt lắm, cho dù là Quận ủy các cậu đưa ra chính sách cổ vũ bốn xã, thị trấn xây dựng khu gieo trồng được liệu, nhưng đây cũng không phải là trong một thời gian ngắn có thể mang lại hiệu quả. Xem chừng quy mô đầu tư này cũng sẽ không nhỏ, hơn nữa còn phải liên quan đến việc xây dựng một số cơ sở hạ tầng, tôi thấy đều tính vào phía nhà đầu tư, xem chừng nó cũng mất ít nhất vài triệu nhỉ?

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Cao Thủ! (1)

- Một năm không thu tiền thuê, năm thứ hai giảm phân nửa, đứng ở góc độ nhà đầu tư mà xem xét, phải tốn bao nhiêu năm mới có thể thu hồi nguồn đầu tư? Nhà đầu tư ai sẽ bằng lòng làm?

Quan Hăng xem rất kỹ lưỡng, với rất nhiều vấn đề chi tiết đều suy nghĩ tường tận, không hổ danh là người tiếp xúc với nhiều phương diện.

- Mặt khác, chỉ dựa vào tình cảm chỉ e chưa đủ để có thể thu hút những thương buôn thuốc quay về. Tôi cũng biết thương buôn thuốc của Oa Cổ ở toàn tỉnh đều có chút danh tiếng, hiện tại bọn họ đều ở bên ngoài phát triển. Thương nhân chính là người làm ăn nói chuyện làm ăn, không kiếm được tiền bọn họ sẽ không làm. Chính sách ưu đãi và tiền thuê miễn giảm có chút lực hấp dẫn, nhưng cơ sở chuẩn bị tiền kỳ cho xây dựng khu chợ chuyên được liệu này ở Oa Cổ cũng không được tốt, bọn họ đến có thể kiếm được tiền hay không, chỉ e bọn họ cũng phải đánh giá một chút. Đây là một vấn đề mang tính tương hỗ.

Lục Vi Dân trong lòng thầm khen, Quan Hăng này cũng thật đúng là một nhân vật, chỉ xem như vậy đã có thể phân tích rành mạch từng điểm trong đó, thảo nào có thể trở thành đại quản gia tâm phúc của Lương Quốc Uy.

- Chánh văn phòng Quan nói không sai, nhìn khu chợ này khẳng định là có phiêu lưu. Theo như lời Chánh văn phòng Quan, việc chuẩn bị tiền kỳ của Oa Cổ không đầy đủ. Nói kỹ một chút, Oa Cổ tuy là có thương nhân buôn thuốc có tiếng, nhưng thiếu đi việc chuẩn bị của dư luận và xây dựng thành

bầu không khí cho khu chợ chuyên được liệu. Hiện tại tùy tiện đề xuất, mọi người khó mà tin được, mọi người nhìn với ánh mắt bán tín bán nghi. Rằng đến đây không biết có thể kiếm tiền hay không, xây dựng khu chợ này thành công có thể làm lên được không, phỏng chừng thương nhân buôn thuốc và nhà đầu tư trong lòng đều hồi hộp lo lắng.

Lục Vi Dân kiên nhẫn giải thích.

- Cho nên đây chính là một mâu thuẫn tổng hợp. Hoặc là có thể bước vào tuần hoàn tốt, thị trường náo nhiệt, nhà đầu tư có tiền lời, càng muốn đầu tư tài chính để tuyên truyền và hoàn thiện phương tiện, thậm chí mở rộng quy mô lớn hơn. Mà hộ kinh doanh cũng có thể kiếm tiền, tiếng tăm bay xa, càng nhiều hộ kinh doanh tìm tới, thu hút càng nhiều khách ở bên ngoài tới đây giao dịch. Ngược lại thì là tuần hoàn xấu, nhà đầu tư lỗ vốn, hộ kinh doanh làm ăn không đắt, vào rồi lại đi, cuối cùng khu chợ đóng cửa. Cho nên phát pháo thứ nhất phải đánh cho vang dội. Hiện tại Quận ủy đang cùng lúc liên lạc thương nhân buôn thuốc, hoan nghênh họ về quê nhà cống hiến. Mặt khác cũng phải tìm kiếm nhà đầu tư có thực lực và thật tinh mắt, khiến họ không nhìn chăm chú vào lợi ích trước mắt của một, hai năm đầu, mà phải nhìn lâu dài, phải tăng cường tuyên truyền mạnh, xây dựng bầu không khí thị trường, tạo dựng thanh thế.

Lương Quốc Uy không nói nhiều, Quan Hằng đã giúp y hỏi ra những vấn đề mà y nghĩ đến. Mà Lục Vi Dân trả lời cũng rất thẳng thắn, nói thẳng đến vấn đề mạo hiểm và và tình huống bất bất nhất có thể xảy ra. Điều này làm cho y càng có cảm nhận sâu thêm đối với Lục Vi Dân.

Thảo nào bên trong Địa ủy có người quen nói với mình, Phó bí thư Địa ủy Vương Chu Sơn, người phụ trách phân công quản lý công tác kinh tế khá yêu quý Lục Vi Dân, nói Lục Vi Dân là một hạt giống làm công tác kinh tốt. Điều này làm cho y cũng có chút kinh ngạc.

Thư ký của Bí thư Địa ủy lại có thể được đến Phó bí thư Địa ủy khen ngợi, điều này làm sao mà nghe cảm thấy có chút khéo léo ở đâu đó. Nhưng người quen này lại nói lời thề đây tuyệt đối là sự thật, là y nghe được Vương Chu Sơn sau khi ăn có thêm chút hơi men mà nói thật lòng như vậy.

- Vậy hiện tại công tác hai phương diện này tiến triển đến đâu rồi?

Lương Quốc Uy trầm ngâm một lúc rồi hỏi.

- Có cần Huyện ủy ủng hộ gì không?

- Ha ha, Bí thư Lương, tôi đây không phải tìm đến ngài rồi sao? Không có huyện ủng hộ, khẳng định là khu chợ này vận hành không suôn sẻ. Chỉ có điều giai đoạn trước chúng tôi lo lắng công tác không làm được chắc chắn, không làm được gì, lại khiến người cười chê. Cho nên Quận ủy suy xét khiêm tốn một chút, trước tiên triển khai công tác của giai đoạn trước, sau khi có hướng rồi, mới xin huyện ủng hộ mạnh mẽ.

Lục Vi Dân cười.

- Việc liên hệ với thương nhân buôn thuốc có lượng công việc khá lớn, chúng tôi đã lần lượt liên hệ với mười mấy thương nhân, đã gặp mặt được vài vị. Những người này phần lớn trước tết đều muốn trở về quê, cho nên khoảng thời gian này trong quận tôi cùng anh Chương đều đang làm công tác trọng điểm này. Mặt khác chính là thu hút đầu tư, cũng có mấy bên đang nói đến, giống như Chánh văn phòng Quan nói, bọn họ cũng lo lắng khu chợ này có thể thực sự hoạt động được hay không, lo lắng đầu tư rồi sẽ trôi theo dòng nước, cho nên còn có chút do dự. Điều này cũng là bình thường, xem như là việc lựa chọn phương hướng của cả hai bên, chúng ta cũng phải lựa chọn, bọn họ cũng phải chọn lựa.

- Ủ, xem ra công việc trước tết của Oa Cố các cậu rất nặng đây, cũng sắp

hết năm rồi, sợ là bận tối mày tối mặt nhỉ?

Lương Quốc Uy gật đầu.

- Ngồi xuống nào, ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói.

- Ha ha, Bí thư Lương, tôi nói thật, muốn nói bận cũng không hẳn là vậy. Quận ủy là cơ quan đại diện của Huyện ủy, chủ yếu là để tăng cường công tác lãnh đạo, công việc chi tiết thì các xã, thị trấn tự nắm. Quan điểm của tôi chính là Quận ủy nắm lấy việc lớn.

Tâm tình Lục Vi Dân rất tốt, nhất là khi thấy giọng điệu có phần khác lúc trước của Lương Quốc Uy. Mà ánh mắt Quan Hăng nhìn mình cũng có chút thâm ý không nói ra được, cũng đang nghĩ xem bữa ăn này có phải là có chút ý gì hay không.

- Hiện tại việc chấn chỉnh trị an xã hội gây phiền nhiễu ở toàn quận trong một thời gian khá dài về cơ bản đã đem lại kết quả mang tính giai đoạn. Dưới sự ủng hộ toàn lực của phòng Công an huyện, đội chuyên án gồm đội cảnh sát hình sự và lực lượng đồn Công an Oa Cổ làm chủ lực đã xóa sạch năm ổ cướp kiếm ăn trên hai tỉnh lộ, bắt được mười bảy phần tử tội phạm, vẫn còn chín tên đang trốn. Hiện tại viện Kiểm sát huyện đã phê chuẩn lệnh bắt và chuyển sang khởi tố đối với mười ba người, còn bốn người đang báo bắt. Quận ủy cùng phòng Công an huyện nhận được cờ thưởng, thư cảm ơn cũng có chừng mười lá. Chủ nhiệm Vương của Ủy ban Chính trị và Pháp luật Địa ủy và Trưởng phòng Công an Địa khu Tạ cũng đặc biệt đến Oa Cổ tìm hiểu tình hình chuyên án lần này. Chủ nhiệm Khúc cũng đã báo cáo với Bí thư Lương chứ?

Lục Vi Dân cười một hồi rồi nói.

- Tôi xem chừng Chủ nhiệm Khúc và Trưởng phòng Bào trong hai tháng

này số lần đến Oa Cổ chúng tôi còn nhiều hơn so với cả năm trước nhỉ?

Không khí dường như cũng lập tức trở nên thoải mái, Quan Hằng cũng cười trêu ghẹo:

- Vi Dân, lời này là khen ngợi Chủ nhiệm Khúc hay Trưởng phòng Bào, sao tôi nghe giống như là biến thành kẻ khổ với Bí thư Lương vậy?

- Ha ha, Chánh văn phòng Quan, đừng chụp mũ gán dùi cui cho người khác chứ. Chủ nhiệm Khúc đối với Oa Cổ chúng tôi ủng hộ đã rõ như ban ngày rồi, Trưởng phòng Bào thì không nói nữa, đã tặng cho chúng tôi một Đội trưởng đội Hình sự làm Phó bí thư Quận ủy, là trụ cột vững chắc cho cuộc chiến đấu chuyên án lần này. Tôi còn định làm một lá cờ thưởng lớn, cảm ơn phòng Công an huyện ủng hộ cho công tác của Oa Cổ chúng tôi.

Tựa như nhớ tới điều gì, Lương Quốc Uy giơ tay lên xem đồng hồ:

- Quan Hằng, đi gọi điện thoại cho Nguyên Cao, xem Nguyên Cao ăn cơm hay chưa, chưa thì kêu y tới ăn một thể.

- Được, tôi đi gọi điện ngay đây.

- Quan Hằng đứng dậy vui mừng đáp. Nhà khách có một máy điện thoại, nhưng thường đều dùng hộp gỗ khóa lại, chỉ có thể nhận điện thoại, không thể gọi, nhưng có nhân viên trực.

- Bí thư Lương, chúng ta bên này thông tin liên lạc vẫn còn lạc hậu. Một người bạn đại học của tôi ở Chiết Giang năm trước cũng đã dùng điện thoại di động rồi, chúng ta bên này mới bắt đầu xài. Các lãnh đạo địa khu dùng điện thoại di động phần lớn đều vẫn do Bưu cục tỉnh tặng, một số lãnh đạo trong huyện đều vẫn đang mong ngóng.

Lục Vi Dân thở dài một hơi.

- Chênh lệch giữa khu trong đất liền chúng ta và vùng duyên hải theo quá trình cải cách mở cửa càng trở nên sâu hơn, chênh lệch chẳng những không thể kéo gần được, mà còn có khả năng càng lúc càng lớn. Mấu chốt chính là ở quan niệm, ý thức không bắt kịp. Bí thư Lương, tôi có một đề nghị sơ qua thế này, nếu có thể, có cơ hội nên tổ chức cho một số cán bộ trong huyện chúng ta đi ra ngoài tham quan. Đó sẽ không phải là loại du sơn ngoạn thủy, mà là thật sự đi những nơi xí nghiệp xã, thị trấn và kinh doanh tư nhân phát triển như Lĩnh Nam, Giang Chiết để cảm thụ một chút hơi thở của thời đại. Tôi cảm thấy cho dù là không học được gì, hoặc cảm thấy không có cách nào so bì kịp, không học, thì chí ít có thể mở mang tầm mắt, tiếp thu thêm nhiều kiến thức, mở rộng tư duy suy nghĩ, tìm hiểu một chút những gì chúng ta có thể tham khảo, học tập. Chuyển biến quan niệm chính là thực hiện trong quá trình không ngừng học tập, cảm thụ.

Nhìn sắc mặt Lương Quốc Uy có chút âm u, Lục Vi Dân biết lời này có chút phạm vào điều kiêng kị, nên đã nhanh chóng giải thích:

- Đương nhiên học không nhất định phải thông qua cách này, nhưng ít nhất tôi cảm thấy đây là một phương hướng. Chúng ta bên này bần cùng lạc hậu, lại càng cần phải tiếp thu tư tưởng mới của bên kia. Nếu không chẳng những lạc hậu so với vùng duyên hải thì thôi, nếu ở tỉnh, thậm chí ở địa khu cũng là lạc hậu, chúng ta cũng ngồi không yên.

Chương 370: Cao thủ! (2)

Lương Quốc Uy dường như cũng chú ý đến điều chỉnh trong lời của Lục Vi Dân, hơi gật đầu:

- Vi Dân, tôi hiểu tâm trạng của cậu. Song Phong chúng ta chính xác là cũng nên có chút thay đổi, nhưng làm thế nào để thay đổi, cái này cũng cần kế hoạch có tính chất tổng hợp. Cậu đang lấy Oa Cố làm thí điểm, là một khởi đầu rất tốt, không cần lo những lời đồn thổi nhảm nhí kia, xác định điều

mình làm là đúng, thì cứ hết sức làm. Cho dù làm sai, chúng ta có thể sửa lại, vậy còn tốt hơn nhiều so với không làm, thậm chí không làm mà châm chọc.

Lục Vi Dân kinh ngạc, lời này từ miệng Lương Quốc Uy nói ra thật không dễ. Hắn thân nhiên quan sát cẩn thận vẻ mặt của Lương Quốc Uy, thấy Lương Quốc Uy không chú ý, mà là dựa theo suy nghĩ của bản thân y mà nói.

- Mấy tháng nay trong huyện có xảy ra một vài sự việc, nhưng tôi đều cảm thấy ảnh hưởng không lớn. Tôi đồng ý quan điểm đó của cậu, vấn đề then chốt của Song Phong là ở kinh tế, chỉ có phát triển kinh tế, thì nhiều vấn đề mới có thể giải quyết dễ dàng. Phải học cách trong quá trình phát triển, giải quyết những vấn đề không ngừng nảy sinh, mà không phải là bị động chờ đợi để những vấn đề cũ lên men lại rồi đi ứng phó.

Lúc Quan Hằng vào, vừa lúc nghe được lời Lương Quốc Uy nói, trong lòng cũng có động đậy. Khó trách mấy ngày nay Lương Quốc Uy dường như có vẻ tinh thần không yên, y còn tưởng rằng là tâm tư không tốt. Không ngờ Lương Quốc Uy cũng đang suy nghĩ vấn đề này, mình còn nói tìm cơ hội để nhắc đến, xem ra tối nay Lương Quốc Uy kêu Lục Vi Dân đến là sớm có tính toán rồi.

Gừng càng già càng cay, Lục Vi Dân vốn nghĩ Lương Quốc Uy này cũng là một nhân vật bảo thủ ăn trên ngồi trốc, nhiều lắm thì cũng là người có quyền chỉ tay điều động cân bằng nhân sự rất có nghề. Không ngờ người ta nhìn vấn đề cũng chuẩn như vậy, dường như không kém những nhân vật tự xưng là rất am hiểu thời cuộc. Xem ra bản thân cũng có chút xem nhẹ Song Phong này không có người nào cao thủ rồi.

- Bí thư Lương nói rất phải, đúng điểm chính, ngồi ở đây mà không làm gì, cũng sẽ có vấn đề thôi, mà vấn đề sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Dân chúng càng ngày càng hướng tới cuộc sống tốt, kỳ vọng đối với tương lai ngày càng cao. Là một cấp Đảng ủy chính quyền, dẫn dắt dân chúng đi lên

con đường tăng thu nhập, làm giàu là trách nhiệm chúng ta không thể chối từ, nếu chúng ta làm không được, vậy thì chúng ta không đạt tiêu chuẩn rồi.

Lục Vi Dân tiếp lời khen ngợi.

- Ngồi trên cương vị này sợ xảy ra vấn đề, sợ gánh rủi ro, thì vẫn sẽ có vấn đề cũ, hơn nữa còn là vấn đề không thể lảng tránh. Kiên quyết tiến thủ, dám đột phá, nhất định sẽ có vấn đề mới hiện ra. Nhưng chỉ cần chúng ta dám đối mặt với vấn đề cần giải quyết, dám nhìn thẳng vào sự thật, nghĩ cách giải quyết vấn đề, như vậy chắc chắn sẽ có được sự công nhận của dân chúng và cấp trên. Tôi cảm thấy loại phía sau mới là cách làm của một bậc lãnh đạo có trách nhiệm.

Đây mới là thấu đáo!

Đây mới là cao thủ của văn phòng Địa ủy!

Quan Hăng trong lòng thầm khen, Lục Vi Dân này quá biết cách nắm bắt tâm tính lúc này của Lương Quốc Uy, thuận theo đó mà leo lên. Lời này sợ là gài đúng chỗ ngứa trong lòng Lương Quốc Uy, xem trên mặt Lương Quốc Uy dường như không có biểu hiện là bao. Chỉ có người thân cận của Lương Quốc Uy là Quan Hăng mới có thể từ khóe miệng hơi nhếch lên của Lương Quốc Uy mà biết tâm trạng Lương Quốc Uy lúc này đang có thay đổi.

- Được rồi, Vi Dân, cậu cũng đừng ở đó mà tâng bốc tôi. Quan Hăng, Nguyên Cao có tới không?

Lương Quốc Uy khoát tay với vẻ như rất không để ý, chuyển hướng qua Quan Hăng.

- Lập tức sẽ tới ngay, y cũng vừa về nhà, vẫn chưa kịp ngồi vào bàn nữa.

Quan Hăng cười.

- Vừa rồi mới nghe lời của Bí thư Lương nói, tôi cũng rất xúc động. Trong huyện chúng ta cần phải có thay đổi, không thể cứ bảo thủ mà làm từng bước bài bản được, không thể để cho vấn đề cũ lên men thành vấn đề lớn mới đi giải quyết. Mà nên lấy cách nhìn duy vật biện chứng để nhìn nhận vấn đề mới nảy sinh, cần phải thông qua việc phát triển để giải quyết vấn đề. Quan điểm này rất chuẩn xác.

Hai người Lục Vi Dân và Quan Hăng đều đang khen mấy lời nói của mình vì được lời của Lục Vi Dân làm cho xúc động mà ngẫu hứng nói ra. Điều này khiến cho Lương Quốc Uy rất đặc ý. Nghĩ kỹ, quan điểm này của bản thân thật sự có chút khác biệt. Sau này có thể nghiền ngẫm, phát huy kỹ quan điểm này, xem xem có thể nào tìm ấn phẩm nào để phát biểu một chút, cũng coi như là xua tan đi vận đen cho khoảng thời gian đen đui này của mình.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Quan Hăng, cậu đi bảo Đỗ Tiểu Mi nhắc ông Ngưu có thể bày biện thức ăn lên bàn rồi. Gà đồi hấp, chim bồ câu hấp cách thủy với củ từ, hai thứ nhà nghề này làm cho ngon một chút.

Lương Quốc Uy ngừng lại một chút, trầm ngâm giây lát, mới nói tiếp.

- Nguyên Cao sắp qua đây, y không có rượu thì không vui, chúng ta cũng làm vài chén đi, lấy bình rượu ngũ lương lại đây.

Xem ra Bí thư Lương này thật sự cao hứng rồi. Tuy Lương Quốc Uy có thể uống, nhưng lại hiếm khi chủ động nói ra muốn uống rượu, cho dù là có trường hợp cần phải uống rượu, cũng là nếu từ chối được thì từ chối. Như hôm nay chủ động lấy một bình rượu ngũ lương như vậy, lấy có Khúc Nguyên Cao không rượu không vui, nghe được như vậy, Quan Hăng cũng có chút buồn cười. Khúc Nguyên Cao nghe được sợ là cũng phải nói thăm hai câu, này Bí thư Lương, ngài muốn uống rượu, vậy cũng không thể nói tôi là không có rượu không vui, lấy cái cớ quá khó nghe này làm bia đỡ nhé.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, khi Khúc Nguyên Cao tới, ly rượu sớm đã được rót đầy, lại còn bị phạt ba ly nữa.

Nhìn Lương Quốc Uy cao hứng như vậy, cả ba người tự nhiên muốn liêu liêu mình tiếp quân tử, đều dốc sức uống. Khúc Nguyên Cao và Lương Quốc Uy tửu lượng đều tốt, Quan Hăng này lại nhìn không ra nông sâu, dù Lục Vi Dân tự thấy là tửu lượng mình không kém mà cũng có chút sợ.

Trong bữa tiệc, Quan Hăng đã rất thoải mái mà hỏi Lục Vi Dân về tình hình sinh hoạt ở Oa Cố, ví như ăn uống ngủ nghỉ, cuộc sống hằng ngày, lại hỏi Lục Vi Dân về vấn đề riêng, ví như chủ đề bạn gái. Lục Vi Dân lúc trước vẫn chưa nhận thấy, sau thấy Khúc Nguyên Cao nháy mắt cho mình, liền hiểu được. Hăng liền thoải mái giải thích Chương Minh Tuyên gợi ý nên ăn cơm ở quán của quả phụ Tùy, cùng với mối quan hệ của Tùy Lập Bình và Tùy Lập An - hai người thương nhân được liệt vào danh sách Oa Cố với Tùy Lập Viện. Cũng nhắc đến ý tưởng mình thông qua Tùy Lập Viện để liên hệ với hai anh em Tùy Lập Bình Tùy Lập An, hy vọng anh em nhà họ Tùy có thể gây hiệu ứng làm mẫu.

Sau khi có những lời nói này, Quan Hăng cũng mơ hồ gật đầu. Lục Vi Dân lúc này mới chú ý tới Lương Quốc Uy khi bắt đầu nghe được mình dùng cơm ở tiệm của quả phụ Tùy thì đôi lông mày đang nhíu mới giãn ra, đại khái là miễn cưỡng tiếp nhận cách nói này.

Sau khi ăn cơm xong Lương Quốc Uy rời khỏi bàn trước, ba người tiễn Lương Quốc Uy ra cửa nhà khách. Nhà Lương Quốc Uy liền ngay sát ký túc xá Huyện ủy, tự mình đi rồi, chỉ còn lại ba người.

- Chánh văn phòng Quan, Chủ nhiệm Khúc, hay là đến chỗ tôi ngồi một chút?

Lục Vi Dân nói phả ra hơi rượu, cười ha hả mà nói.

- Ngày hôm nay may mà có Chánh văn phòng Quan, nếu không tôi ngây ngô, hồ đồ, lại sẽ để lại trong lòng Bí thư Lương một ấn tượng không tốt. Tôi thật không biết sao những người này trong huyện chúng ta cả ngày chỉ biết một lòng một dạ chăm chú vào những chuyện này là sao?

- Cũng được, Chủ nhiệm Nguyễn Cao, hay là chúng ta đi đến chỗ của Lục Vi Dân ngồi chơi? Xem chỗ mà Đổ Tiểu Mi chuẩn bị tí mĩ cho Vi Dân của chúng ta.

Quan Hăng như cười như không liếc mắt qua Lục Vi Dân.

- Vài ngày trước Đổ Tiểu Mi còn đặc biệt đến báo cáo, nói rằng nhà khách cung cấp hoàn cảnh sống đặc biệt tốt và sự phục vụ nhiệt tình, ấm áp cho lãnh đạo huyện, như thế nào, như thế nào đấy. Tôi sau một lúc lâu sững sốt, không kịp phản ứng, sau đó mới cân bằng trạng thái được. Hóa ra Chủ nhiệm Đổ của chúng ta chuẩn bị chỗ cho Ủy viên thường vụ Lục ngay trong nhà khách. Chật chịt, hoàn cảnh sống tốt thì dễ hiểu rồi, còn phục vụ ấm áp, nhiệt tình thì tôi bèn suy nghĩ. Nhà khách này có chất lượng phục vụ gì tốt chứ, tôi ở trong huyện công tác đã hai năm rồi, phải nói số lần tới nhà khách huyện này là không ít, thật sự là chưa cảm nhận được. Chứ chẳng phải là Vi Dân càng được hoan nghênh, càng được chiếu cố đặc biệt sao?

Lục Vi Dân trợn mắt há hốc mồm. Khúc Nguyễn Cao vừa nghe xong cũng không nhịn được cười một trận ha ha, Quan Hăng sau khi nói xong cũng cười đến nghiêng ngả. Lục Vi Dân không biết nên phản kích như thế nào mới đỡ khóc dở cười mà chỉ vào Quan Hăng nói đầy vẻ oán hận:

- Chánh văn phòng Quan, tôi còn nghĩ ngài là người đứng đầu, làm gương cho tôi học tập. Những lời này sao có thể thốt ra từ miệng ngài được chứ? Ngài quả thực làm tôi không dám tin. Nói là Thái Vân Đào nói những lời như thế này thì cũng thôi, nhưng ngài là Chánh văn phòng Huyện ủy, nói lời phải có trách nhiệm chứ.

- O, Vân Đào giờ là Trưởng ban tuyên giáo, vậy là tiếng nói của Đảng rồi, y nói thế này thì mới thật sự là phải chú ý. Những lời này y nói thì có thể bỏ qua, tôi nói thì lại phạm vào giới luật của trời rồi ư?

Quan Hăng bật cười.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Mực Nước Nông Sâu

- Ông Quan, thật đúng là khó có khi thấy ông nói như thế này. Vi Dân vẫn còn trẻ, cũng là thanh niên chưa kết hôn, phải nói hẳn cũng không lo lắng gì những lời nói xấu này mới đúng? Bất kể là cô quả phụ Tùy cũng tốt, Đỗ Cửu nương cũng tốt, đó cũng là chuyện của bản thân hẳn.

Khúc Nguyên Cao mặt cười xấu xa, hướng qua Lục Vi Dân, nháy mắt bí hiểm.

- Vi Dân, ông Quan nói như vậy là xác định cho cậu, cậu mới tới Song Phong chúng tôi bao lâu? Ba tháng nhỉ, ừ, trong huyện chúng ta có ba yêu tinh lớn, thì có hết hai người đều có mối quan hệ với cậu. Ăn cơm ở chỗ quả phụ Tùy, ở chỗ của Đỗ Cửu nương, có lúc nào đi thử tiểu Anh Đào xem. Ha ha, xem ra cậu đã rơi vào Ôn Nhu Hương rồi, cẩn thận, sắc là dao sắt cạo xương, Ôn Nhu Hương là hổ chôn anh hùng đó.

- Chủ nhiệm Khúc, không nên làm hỏng mất thanh danh của người khác đâu, ngài là Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật, thì càng nên chú ý. Lời này của ngài đã nói ra thì cũng là xác định rồi.

Lục Vi Dân bị hai vị này liên kết nhau trêu chọc đến như vậy, làm cho trong lòng càng thêm buồn bực. Xem ra Song Phong này cũng thật sự giống An Đức Kiện nói, nếp sống không hay. Nếu thật sự làm những chuyện đó rồi, cũng chẳng có mấy ai chú ý, chẳng làm mấy chuyện đó, liền có người nghĩ mọi cách để đổ cho, khiến anh hết đường bào chữa.

Giữa những người đàn ông với nhau, chỉ cần quan hệ hòa hợp, nói chuyện

liền chẳng có bao nhiêu cấm kỵ, lấy phụ nữ ra để nói chuyện cũng là thư giãn, đặc biệt là với từ ngữ mang một chút mơ hồ, không rõ ràng và chế giễu, càng có thể thêm cảm giác gần gũi hơn.

- Sợ gì, đừng nói nam, nữ chưa kết hôn, ai có thể nói gì nào? Chúng ta ở trong huyện này, ha ha, tôi không nói nữa. Những người khác nói này kia đó cũng là không ăn được nho thì nói nho còn xanh, tâm tính có vấn đề.

Khúc Nguyên Cao nói tùy tiện, sau đó lại chuyển câu chuyện.

- Chẳng qua Vi Dân, trông tuy gầy nhưng cường tráng khỏe mạnh, nhưng cũng giữ được ở mức vừa phải một chút. Bạn gái của cậu lại không ở bên này, xem bộ dạng này của cậu, ba bốn năm ở Song Phong của chúng ta e là cũng đi không xong, nhưng đừng để mấy năm sau thành bộ xương khô.

Nói mấy câu đầu còn có chút ý vị đứng đắn, sau lại lập tức để lộ ra bản tính, Lục Vi Dân không phản bác được, chỉ cười khổ chấp tay ra hiệu xin bỏ qua.

Trông thấy bộ dạng này của Lục Vi Dân, Quan Hằng và Khúc Nguyên Cao lại được một trận cười ha hả. Khó mà nhìn thấy được thời điểm Lục Vi Dân bị làm khó, khó mà nắm lấy được cơ hội này, ai mà không muốn quật hẳn một phen để làm thú vui chứ?

Ba người từ căn tin nhà khách đi ra, vừa cười nói, vừa đi qua lối đi mát mẻ giữa căn tin và chỗ nghỉ.

Thấy ba người rời khỏi, một bóng người từ bóng cây phía sau mới bước ra.

Mặt Đỗ Tiểu Mi có chút nóng hầm hập.

Lời nói trước kia của Quan Hằng vẫn còn ở bên tai, Chánh văn phòng

Quan này, tiếp xúc nhiều năm như thế, Đỗ Tiểu Mi cảm thấy Quan Hăng này là người khó tiếp xúc nhất, lòng dạ cũng thâm sâu nhất. Với tư cách là lãnh đạo trực tiếp của nhà khách, lúc Quan Hăng hỏi đến việc của nhà khách không nhiều, bình thường đều phân công Phó chánh văn phòng tới hỏi thăm, bản thân bất quá là may mắn gặp mặt y trực tiếp báo cáo vài câu về công việc của nhà khách huyện, cũng đâu chú ý tới ý sai trong lời nói, nhưng không ngờ bị Chánh văn phòng Quan này lôi ra làm trò đùa trong cuộc nói chuyện đàn ông với nhau để châm chọc.

Những dịp lãnh đạo trong huyện thỉnh thoảng cần tụ họp nhóm nhỏ hoặc là làm công việc quá muộn cần phải ăn cơm ở căn tin nhà khách không nhiều, một tháng cũng một lần hai lần như thế. Trong ấn tượng của Đỗ Tiểu Mi, loại tụ họp nhóm nhỏ tương đối cố định là ba người Lương Quốc Uy, Thích Bản Dự, Quan Hăng này, thỉnh thoảng cũng có Mạnh Dư Giang, Khúc Nguyên Cao, Thái Vân Đào thỉnh thoảng cũng tham gia một hai lần. Mà ba người Lý Chương Đình, Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức chưa bao giờ xuất hiện tại nơi này. Về phần Ngu Khánh Phong, vốn chưa bao giờ đến bên này, cũng không cần nói nhiều.

Hôm nay cô biết được Lương Quốc Uy và Quan Hăng muốn thuê phòng riêng của căn tin ăn cơm, vốn nghĩ là còn có một người, chắc phải là Thích Bản Dự. Nhưng thật không ngờ lại là Lục Vi Dân, sau đó còn gọi Khúc Nguyên Cao đến. Hơn nữa nhìn tình hình bốn người này uống rượu, bốn người uống ba chai rượu ngũ lương, cái này cũng lần đầu tiên cô ấy thấy từ khi tới phụ trách nhà khách này.

Lương Quốc Uy có thể uống, nhưng lại không thường xuyên uống, trước đây ăn cơm cho dù là phải uống rượu thì cũng chỉ một bình, nhiều lắm không tới hai. Mà hôm nay bốn người lại uống ba bình, hơn nữa nhìn mấy người uống rượu xong đi ra nói chuyện với nhau thật vui, dường như bữa cơm này thưởng thức tương đối thoải mái, đặc biệt là Quan Hăng và Khúc Nguyên

Cao vẫn còn muốn đến chỗ ở của Lục Vi Dân.

Trong ấn tượng của Đỗ Tiểu Mi, đám bọn họ rất ít đi đến nhà đối phương. Tuy nói trong nhà khách huyện nơi Lục Vi Dân ở này không phải nhà của hắn, nhưng suy cho cùng cũng là nơi nghỉ lại của Lục Vi Dân. Quan Hằng và Khúc Nguyên Cao đi vào đây, điều này cũng có nghĩa là hai người Quan Hằng và Khúc Nguyên Cao cùng Lục Vi Dân có quan hệ không đơn thuần chút nào.

Đỗ Tiểu Mi có chút chần chừ. Hôm nay Thích Bản Dự không xuất hiện, hơn nữa theo cô biết, Thích Bản Dự hôm nay dường như không có bận công vụ tiếp đãi nào, làm sao lại không tham gia?

Tất cả đều nói Phó bí thư Thích và Lục Vi Dân có chút không ưa gì nhau, hơn nữa nghe nói hai người còn chút đối chọi gay gắt. Nhưng theo lẽ thường, với sự tín nhiệm của Bí thư Lương đối với Phó bí thư Thích, Đỗ Tiểu Mi tuyệt đối không tin trong cuộc phân cao thấp của Lục Vi Dân và Thích Bản Dự mà Bí thư Lương lại nghiêng về Lục Vi Dân. Nhưng hôm nay xảy ra cảnh tượng này ngay trước mắt mình, lại khiến Đỗ Tiểu Mi có chút dao động.

Quan Hằng là người thế nào Đỗ Tiểu Mi rất rõ ràng. Tuy rằng Quan Hằng chỉ là một Chánh văn phòng Quận ủy, xếp hạng ở Ủy viên thường vụ Huyện ủy cũng gần kề cuối, chỉ vền vẹn trước Thái Vân Đào và Lục Vi Dân, nhưng sức nặng trong mắt Lương Quốc Uy thì không hề kém với Thích Bản Dự. Đừng nhìn Thích Bản Dự người trước người sau tương đối ghê gớm, nhưng người thực sự có tiếng nói với Lương Quốc Uy, nếu nói lời thật lòng, chỉ e là Quan Hằng xếp ở vị trí thứ nhất.

Hiện Đỗ Tiểu Mi nhìn thấy bộ dạng Quan Hằng, Khúc Nguyên Cao và Lục Vi Dân như thế này. Tuy nói mấy nhân vật này biểu hiện ra chưa chắc là suy nghĩ trong lòng họ, nhưng khi ở trạng thái say chuếch choáng, lời nói thường có nhiều phần thật. Khi nào Quan Hằng lại đùa người khác? Hợp ý

với Lục Vi Dân như vậy, điều này thì chứng minh rõ vấn đề rồi.

Nhìn bóng dáng của ba người dần dần mất hẳn, Đổ Tiểu Mi thật không biết có nên đem tin này tiết lộ cho Thích Bản Dự hay không. Tình hình này có chút tinh tế, đối với cô mà nói, thật là còn một chút gì đó không chắc chắn, không rõ ràng.

- Chánh văn phòng Quan, lại đây, nếm thử hồng trà Kỳ Môn, hạ xanh đông hồng, đây chính là hồng trà Kỳ Môn chính hiệu, hương vị tuyệt hảo.

Lục Vi Dân lấy từ trong tủ đồ ra một hộp trà gói kín, cười tủm tỉm nói.

- Tôi đây giấu kín không cho người ngoài biết, nếm thử đi, dư vị đậm đà, hương vị lưu giữ.

- Nghe nói Chủ tịch Địa khu Tôn thích uống hồng trà, hồng trà Kỳ Môn cũng là món yêu thích nhất của ông ấy?

Quan Hăng thuận miệng hỏi.

Lục Vi Dân ngẩn ra, ánh mắt lay động, mỉm cười gật đầu.

- Ừ, Chủ tịch Tôn không có sở thích nào khác, chỉ thích uống trà, hơn nữa chỉ uống hồng trà. Lúc tôi công tác ở văn phòng Địa ủy cũng đã từng nghe ông ta nói qua. Mùa hè uống trà xanh càng có lợi đối với sức khỏe, ông ấy nói quen rồi, ông ta hể thành thói quen, rất khó thay đổi. Chẳng giấu gì Chánh văn phòng Quan và Chủ nhiệm Khúc, trà này là hồi tháng chín năm ngoái lúc làm ở văn phòng Địa ủy, vừa lúc đi đến văn phòng Chủ tịch Tôn, có được nó từ Chủ tịch Tôn. Một người bạn của ông mang từ nơi sản xuất đến cho ông, tôi cũng mặt dày kiếm được một chút.

Thừa dịp lúc Lục Vi Dân cúi đầu pha trà, Quan Hăng nhận thấy Khúc Nguyên Cao ném cái liếc mắt đầy thâm ý qua đối diện, trong lòng cũng ngầm

động đây.

Trong địa khu đồn rằng trước khi Lục Vi Dân xuống đây, Tôn Chấn muốn đưa Lục Vi Dân đến văn phòng Ủy ban nhân dân Địa khu, nhưng không biết sau này vì nguyên nhân gì Lục Vi Dân vẫn xuống đây.

Đương nhiên điều này cũng có thể là nghe nhầm đồn bậy. Về lời đồn của Lục Vi Dân quả thật quá nhiều, với tư cách là thư ký của Bí thư Địa ủy, chỉ mới làm được một năm, nhưng lại không theo Bí thư Địa ủy đến tỉnh, điều này xem ra kỳ quái làm sao ấy. Lục Vi Dân này tuy bản thân nói là có ý định muốn xuống, nhưng đến cuối cùng có phải là nguyên nhân này hay không thật sự khó nói. Suy nghĩ của các lãnh đạo bên trên ai cũng đoán không ra, e là chỉ có bản thân Lục Vi Dân mới rõ ngọn nguồn trong vấn đề này.

Tuy Tôn Chấn đảm nhiệm chức Chủ tịch Địa khu chưa đến ba tháng, nhưng ông ta đã dần thể hiện được phong cách cá nhân. Điều khác với Lý Chí Viễn là Tôn Chấn vô cùng chán ghét kiểu tác phong phù phiếm. Bất kể là đến điều tra nghiên cứu ở các bộ, ủy ban trung ương hay là đến các huyện thì lệ thường đều chỉ thông báo trước nửa ngày. Hơn nữa còn không chỉ chuyên nghe báo cáo mà yêu cầu vừa xem vừa báo cáo, không nói đến thành tích, chỉ nói đến cách thức suy nghĩ, các vấn đề còn tồn tại và phương pháp giải quyết.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Khó Khăn Của Song Phong

Kiểu phong cách như thế này khiến rất nhiều người lúc đầu cảm thấy khó thích ứng, thậm chí còn bị cho là có tính nhắm vào ai đó. Nhưng qua ba tháng, những người này đều phát hiện ra rằng Tôn Chấn đến cơ quan nào, địa phương nào thì cũng làm như vậy hết. Vừa xem xét, vừa nói chuyện, tìm ra vấn đề sau đó hỏi về phương pháp giải quyết, cuối cùng mới ngồi lại thảo luận sâu hơn tìm ra điểm mấu chốt.

Nếu như có điều kiện thì phải lập tức giải quyết ngay, nếu như không có điều kiện thì cần phải đưa ra phương pháp để tạo điều kiện. Phương thức làm việc kiểu gần như thúc ép này khiến cho các lãnh đạo của các ban ngành huyện, thành phố đều không thể không ý thức về việc đẩy nhanh tiết tấu công việc, nâng cao hiệu suất. Nếu không thì trong thời gian quy định không đạt được như yêu cầu sẽ bị Tôn Chấn sẽ làm khó anh một cách không nể nang trong hội nghị.

Có thể nói trong thời gian ba tháng ở Phong Châu, Tôn Chấn đã xác lập hoàn toàn hình tượng của mình. Tuy không có nhiều người thích ông ta nhưng cũng không có ai dám coi nhẹ ông ta. Những việc mà ông ta đưa ra, nhân vật số một của các ban ngành và huyện, thành phố phải cẩn thận gặp bội, rất sợ công việc làm không tốt sẽ tự đưa mình vào chỗ khó.

Lương Quốc Uy và Lý Đình Chương đều đã từng bị Tôn Chấn phê bình. Có điều Lương Quốc Uy bị phê bình là trước khi Tôn Chấn đảm nhiệm Chủ tịch Địa khu, còn Lý Đình Chương thì bị Tôn Chấn phê bình một cách không nể nang gì do trước đó trong hội nghị công tác kinh tế, việc thu hút đầu tư của

Song Phong không có chút khởi sắc nào.

Lý Đình Chương bị phê bình thì Lương Quốc Uy cũng không thấy dễ chịu chút nào, mà ngược lại, Lương Quốc Uy thậm chí có thể tưởng tượng được tiếp đó có lẽ sẽ chính là mình nhận được ánh mắt nhìn nghiêm khắc kia của Tôn Chấn. Thời gian này tâm trạng của Lương Quốc Uy không tốt lắm, đa phần là có liên quan đến chuyện này.

Cuối năm sắp đến gần, khảo hạch và bình xét mục tiêu của các huyện thành phố đã mở màn, tình hình của Song Phong rất không tốt, về cơ bản đã là nằm trong hai vị trí chót rồi. Sự trì hoãn duy nhất là xem xem có thể vượt qua Phụ Đầu được hay không, cạnh tranh để không phải là cái tên xếp cuối cùng trong danh sách toàn địa khu.

Quan Hăng và Khúc Nguyên Cao tuy còn chưa có tư cách để Tôn Chấn thử thách, nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ không có hứng thú với Tôn Chấn. Ưu thế tuổi tác của Tôn Chấn là ở đó. Ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi mà đã đảm nhiệm chức Chủ tịch Địa khu, một nhiệm kỳ nữa thì là hơn bốn mươi tuổi, không chừng sẽ có khả năng tiếp nhận vị trí Bí thư Địa ủy. Quan Hăng cũng chưa đến bốn mươi tuổi, còn Khúc Nguyên Cao cũng chỉ hơn bốn mươi một chút. Hai người đều có thể hy vọng có thể lên được một bậc, như thế thì việc hiểu và suy đoán về suy nghĩ, phong cách của vị lãnh đạo chủ yếu là một mặt vô cùng quan trọng.

Lục Vi Dân dường như không có ý định che giấu mối quan hệ chặt chẽ giữa hắn và Tôn Chấn. Ngọn nguồn của hồng trà Kỳ Môn này tuy không đủ để nói rằng Lục Vi Dân là người mà Tôn Chấn xem trọng. Nhưng có một điều Quan Hăng vẫn là tương đối chắc chắn, đó là quan hệ giữa Lục Vi Dân và Tôn Chấn không phải là mối quan hệ công việc bình thường. Không rõ tại sao thư ký của Bí thư Địa ủy tiền nhiệm như Lục Vi Dân lại có thể có mối quan hệ thân thuộc với Tôn Chấn như vậy. Bản lĩnh này thật sự không phải ai cũng sánh được.

Hơn nữa mọi người đều biết trong việc sắp xếp công việc sau khi Lục Vi Dân đến huyện, tuy Lương Quốc Uy cố ý lạnh nhạt với Lục Vi Dân một thời gian nhưng Lương Quốc Uy cũng không ý gì khác. An Đức Kiện - vị phật lớn này ngồi trong Địa ủy, ông ta mới đúng là chỗ dựa thực sự của Lục Vi Dân. Lương Quốc Uy có cứng rắn hơn nữa cũng sẽ không khiêu khích An Đức Kiện ở mấy vấn đề này. Đương nhiên nếu như Lục Vi Dân tự xin cho mình xuống quận thì đó lại là chuyện khác.

Khúc Nguyên Cao đánh giá một chút căn phòng của Lục Vi Dân. Đồ dùng trong phòng hơi cũ kỹ một chút, hơi quê mùa, thiết kế cũng không hợp lý lắm, phòng khách thì hơi nhỏ còn phòng ngủ lại hơi lớn, vừa mới nhìn là biết là đồ dùng của mười năm trước rồi. Có điều phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, gọn gàng, cũng chỉ có lãnh đạo huyện mới có sự đãi ngộ đặc biệt như thế.

- Vi Dân, chuyện xây dựng khu chợ dược liệu Đông y cậu có bao nhiêu phần chắc chắn?

Quan Hăng cầm chén trà lên, nhấp một ngụm, kiểu như hỏi một cách rất tùy ý.

- Chánh văn phòng Quan, chuyện này thực sự rất khó nói, có khả năng là chuyện vui lớn, cũng có khả năng là đã tràn xe cát biển đông.

Lục Vi Dân cầm chén trà lên nhấp một chút, rồi mới từ từ nói tiếp.

- Trước mặt ngài và Chủ nhiệm Khúc tôi không có gì phải che giấu. Chuyện này bây giờ vẫn còn rất tế nhị. Phía nhà đầu tư thì chúng ta cũng đã tiếp xúc với mấy người rồi, cũng có nhà đầu tư tương đối hợp ý chúng tôi. Nhưng người ta nói đầu tư không phải là vấn đề, mấu chốt là ở chỗ Quận ủy Oa Cổ nói rằng Oa Cổ có truyền thống tạo ra thương nhân buôn dược liệu, bọn họ đều muốn quay trở về quê hương, cống hiến cho quê hương. Khu chợ

này mà xây dựng nên, các doanh nhân thuốc này có về hay không, dưới sự động viên của họ có thể có bao nhiêu người quay trở về. Đây là một nhân tố rất mấu chốt quyết định sự thành bại của khu chợ này.

- Ủ, không sai. Nhà đầu tư đầu tư vào nhiều như vậy, chắc chắn là phải quan tâm đến điều này. Điều này có liên quan đến lợi nhuận của bọn họ.

Quan Hăng gật đầu.

Lương Quốc Uy lúc trước mặc dù không nói gì nhiều, nhưng Quan Hăng lại nhìn ra được rằng Lương Quốc Uy thực sự đã hứng thú với hạng mục này. Trong tình hình hiện tại Song Phong đang hết cách xoay xử thu hút đầu tư, hạng mục này của Oa Cổ trở nên rất được chú ý. Sang năm là một năm mấu chốt, nếu như sau đầu năm có thể có mấy triệu đầu tư vào cũng có thể giảm bớt một chút áp lực cho Song Phong. Ông ta có thể hiểu được áp lực của Lương Quốc Uy mỗi lần đến họp, đối diện với áp lực từ ánh mắt sáng quắc của các lãnh đạo chủ chốt địa khu. Làm nhân vật số một không dễ, làm nhân vật số một của một huyện lạc hậu thì càng phải có sức chống đỡ áp lực mạnh hơn.

- Nhưng mấy doanh nhân thuốc mà tôi tiếp xúc, họ cũng có một số bản khoản. Oa Cổ là nơi sản xuất thuốc, cũng là nơi gốc gác của doanh nhân thuốc. Nhưng nếu muốn xây dựng khu chợ Đông y chuyên nghiệp thì lại là chuyện khác. Nếu như tôi đến thì có thể kiếm được tiền hay không, mấu chốt là vẫn phải xem tình hình vận hành của khu chợ này, việc quảng cáo tuyên truyền cho khu chợ này có làm tốt hay không, danh tiếng có vang xa hay không. Các dược liệu của vùng lân cận có hội tụ hết ở đây hay không, sản lượng dược liệu của các vùng phụ cận có thể đáp ứng được nhu cầu hay không? Những nhân tố này đều rất cụ thể, và cũng quyết định sự vận hành của khu chợ này ở một mức độ lớn.

Lục Vi Dân cười khở đặt tay xuống:

- Hiện giờ đều có bản khoản, chính là muốn Quận ủy chúng ta ở trong làm cầu nối, làm tốt công tác điều tiết. Phải khuyến khích bọn họ một cách mạnh mẽ, để cho bọn tin tưởng có thể đạt được lợi nhuận cho cả hai bên trong hạng mục này. Các doanh nhân buôn thuốc đương nhiên có thể kiếm tiền ở đây, các nhà đầu tư cũng có thể có được lợi ích mà họ mong muốn trong dự án này.

Quan Hăng và Khúc Nguyên Cao đều gật đầu. Mặc dù Lục Vi Dân nói rất đơn giản nhưng sự việc bên trong đó khá là phức tạp. Làm thế nào có thể có được sự tin nhiệm song phương, điều này cần một lượng công việc lớn, từng bước xác lập niềm tin tưởng lẫn nhau. Để người ta bỏ tiền bỏ của vào một vùng nông thôn như Oa Cố này thực không phải đơn giản như thế.

- Vi Dân, trước mặt mọi người, tôi cũng không nói điều mờ ám. Thời gian này tình hình trong huyện không tốt lắm, cái tên Thái Vân Đào này bỏ rơi công việc thu hút đầu tư, để lại cho Phó bí thư Chiêm và Phó chủ tịch huyện Dương. Phó bí thư Thái Chi là một đồng chí nữ, sức khỏe cũng không tốt lắm. Mà ông Dương công việc quá bận rộn, cũng không quen với công việc này lắm, mà cũng không để ý nhiều, vì thế cũng dẫn đến công tác thu hút đầu tư của huyện luôn xếp chót trong toàn bộ địa khu, xem ra chắc là cũng không lên nổi. Nhưng năm tới, cũng là năm 93, chỉ sợ là không thể để tình hình như thế này nữa. Bí thư Lương cũng đã nói với tôi, việc này chỉ sợ phải đồng lòng hợp sức, đến lúc đó nhân vật số một của các ban ngành quận, xã và thị trấn và lãnh đạo mỗi huyện đều phải chia nhau gánh vác trách nhiệm, bao gồm cả ông ấy. Mỗi người đều phải xác định rõ nhiệm vụ, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì đến lúc đó sẽ bị nói, cần kiểm điểm thì phải kiểm điểm, cần hỏi đến trách nhiệm thì phải hỏi. Nếu hoàn thành tốt, nên thưởng hậu thì thưởng, nên đề bạt thì đề bạt.

Quan Hăng nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lục Vi Dân và Khúc Nguyên Cao đều có thể nghe ra được sự trầm trọng từ trong đó.

Lương Quốc Uy sợ cũng là bị bức đến bất đắc dĩ mới nghĩ ra chiêu này. Trước kia Thái Vân Đào không có thành tích gì trong công tác thu hút đầu tư này, hiện giờ Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức được phân công đến quản lý. Bản thân Chiêm Thái Chi không phải là rành về kinh tế, chỉ trưởng thành ở Song Phong, lại càng lạ lẫm với hạng mục công việc này. Dương Hiến Đức thì lớn tuổi, tư tưởng khá bảo thủ, lại thêm công việc của Phó chủ tịch thường trực huyện khá nhiều. Vậy nên hạng mục công việc này phân công cho hai người đó, thực sự là không đảm bảo.

QUAN ĐẠO VÔ CƯỜNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Trò Hay Bắt Đầu

Quan Hăng rất lo lắng điều này và cũng đã từng nhắc tới với Lương Quốc Uy. Nhưng hạng mục công việc này giao cho ai đây?

Thái Vân Đào thì sống chết cũng không muốn làm công việc này rồi. Ngoài Chiêm Thái Chi và Dương Hiến Đức ra, các ủy viên thường vụ khác dường như cũng không thích hợp lắm. Lục Vi Dân vốn là người thích hợp để lựa chọn, nhưng chàng trai này rất thông minh mà xuống quận, giờ cũng không có khả năng phân cho hẳn. Điều này khiến cho Lương Quốc Uy và Quan Hăng không tìm được người thích hợp, nên mới nghĩ ra chiêu này, mỗi một vị lãnh đạo đều phải gánh trách nhiệm, không ai chạy được.

Nhưng cứ như vậy, cuối cùng có tạo được tác dụng là bao, Lương Quốc Uy và Quan Hăng trong lòng cũng thiếu tự tin. Thực sự đã sắp đến cuối năm rồi, số nhà đầu tư mà các lãnh đạo huyện thu hút được đều là con số 0 hoặc vô cùng ít, lại còn có thể làm thế nào được nữa? Luật pháp không trách số đông, lãnh đạo huyện thì như thế, những lãnh đạo các ban ngành không có liên quan gì đến kinh tế thì lại càng có lý do để thoái thác trách nhiệm.

Bên Ủy ban nhân dân với Tôn Chấn đó, muốn lừa gạt để mà qua được thì mạo hiểm quá lớn. Bên này phải thực sự có cái gì đó. Chính là vì như vậy nên Quan Hăng cũng rất muốn có một hạng mục thực sự đáng tin cậy, dù là số tiền không lớn nhưng cũng có thể ăn nói được với phía Ủy ban nhân dân Địa khu, giảm bớt áp lực cho huyện.

- Chánh văn phòng Quan, tôi chỉ có thể nói là sẽ làn hết sức. Theo tôi thì

hy vọng vẫn còn rất lớn, nhưng tôi không dám đưa ra một sự bảo đảm chắc chắn, để tránh sau này có gì sai sót thì tôi sẽ thành tội nhân mất.

Lục Vi Dân có thể cảm nhận được nguyện vọng bức thiết trong mắt Quan Hăng. Quan Hăng đại khái cũng là sốt ruột thay cho Lương Quốc Uy. Điều này khiến Lục Vi Dân cũng có chút cảm thán.

- Ủ, Vi Dân, có mấy lời này của cậu là tôi yên tâm rồi. Bí thư Lương cũng đã nói rồi, nếu như có yêu cầu gì cần huyện ra mặt phối hợp thì cậu cứ nói nhé, nói với tôi cũng được, tôi sẽ giúp cậu điều tiết.

Quan Hăng trầm ngâm một lúc, giờ mới nói. Vốn dĩ những lời nói vừa nãy có chút không thích hợp. Lục Vi Dân cũng là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, nhưng dù sao thời gian Lục Vi Dân đến cũng quá ngắn, không hiểu rõ về các nhân vật số một của các bộ và uỷ ban trung ương. Hơn nữa ông ta ra mặt cũng có thể giơ tấm bài Lương Quốc Uy ra, thế nên ông ta mới mạo muội một lần.

Lục Vi Dân cũng cảm nhận được ý tứ của đối phương, cười gật đầu:

- Vậy xin đa tạ Chánh văn phòng Quan, sau này chắc sẽ không ít lần phải nhờ Chánh văn phòng Quan ra mặt đó!

- Chủ nhiệm Khúc, có phải lại có người lại chơi xấu tôi trước mặt Bí thư Lương không? Tôi hiểu rồi, tôi cảm thấy mình đâu có gì đặc tội ông ta, sao lại có vẻ không vừa mắt với tôi chứ?

Lục Vi Dân tiễn Khúc Nguyên Cao đi ra, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm mấy câu. Quan Hăng nhận được tin báo điện thoại nên đi trước một bước, chỉ còn lại Khúc Nguyên Cao, lại nói chuyện thêm một chút nữa. Lục Vi Dân rất đánh giá cao những biểu hiện của Đường Quân, cũng cảm ơn sự tiến cử của Khúc Nguyên Cao và Ba Tử Đạt.

- Ha ha, Vi Dân, đừng nghĩ nhiều như vậy. Cái ông Thích này hơi hẹp hòi chút. Cậu còn trẻ như vậy, lại là từ ở trên xuống, có thể ông ấy có chút hiểu lầm đó thôi.

Khúc Nguyên Cao cũng không tiện giải thích nhiều. Chuyện như thế này cũng chẳng giấu được ai. Ngày hôm nay Quan Hăng hiển nhiên là đang giúp Lương Quốc Uy hỏi về chuyện của Lục Vi Dân. Ai lại nói mấy chuyện này trước mặt Lương Quốc Uy? Đến kẻ ngốc cũng biết là ai rồi.

Trong khoảng thời gian này, Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý cũng đều bị Thích Bản Dự bắt bẻ. Khúc Nguyên Cao cũng biết là chuyện gì. Ngụy Đại Năng đột nhiên bị quật đổ như vậy, đã đánh vào thể diện của ông ta, chỉ sợ cảm thấy Bào Vĩnh Quý hiện giờ vây cánh đã cứng cáp rồi thì có chút không nghe theo như hiệu triệu nữa, bản thân dường như cũng không cố gắng giúp gì. Nhưng cái tên ngu xuẩn Ngụy Đại Năng này tưởng rằng với được lên Thích Bản Dự thì liền không biết trời cao đất dày nữa rồi. Ba Tử Đạt đã đến hiện trường, trước mặt mọi người ở đó mà còn điều võ dương oai tùy tiện, cũng chẳng trách Ba Tử Đạt nổi giận. Lần này thì kinh sợ rồi, Ba Tử Đạt cũng không cần ở phòng Công an nữa.

Dù cho bản thân muốn điều hòa thì cũng không dễ, càng huống hồ Khúc Nguyên Cao cũng không muốn điều hòa từ bên trong đó. Để Thích Bản Dự bị thua ở chỗ của Bào Vĩnh Quý một phen cũng tốt, để ông ta ta đỡ cho rằng trước mặt Lương Quốc Uy, ngoại trừ ông ta ra không có ai có tiếng nói.

- Có hiểu lầm gì về tôi thì cứ nói trước mặt, dùng mấy thủ đoạn này quá bỉ ổi rồi chẳng?

Lục Vi Dân thản nhiên hừ một tiếng.

- Sau khi tôi xuống đây, cũng chưa đắc tội ai thì đã xuống Oa Cổ rồi, làm sao lại có người cứ luôn nhìn tôi không thuận mắt cơ chứ? Tôi không muốn

đắc tội ai cả, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sợ ai. Như thế này là ép người quá đáng thì cũng đừng trách tôi không nói trước.

Khúc Nguyên Cao hơi hơi rùng mình. Thời gian mấy tháng nay tiếp xúc với Lục Vi Dân sợ là nhiều nhất, thậm chí còn nhiều hơn so với Vân Đào nhiều. Lục Vi Dân bình thường đều rất thân thiện, không làm cao. Hắn nói chuyện vui đùa hay, nói chuyện công việc cũng vậy, chưa bao giờ thấy cậu ta nổi giận bao giờ, thậm chí ngay cả nói nặng lời cũng không có. Vừa rồi bản thân và Quan Hằng có trêu chọc cậu ta nhưng cậu ta cũng không tức giận, vẫn cứ vui tươi, trong câu nói vừa nãy thì lại lộ ra một chút ý lạnh lùng.

- Thôi đi, Vi Dân...Đại khái là chuyện của Ngụy Đại Năng, thời gian này tâm trạng của ông ta không tốt lắm. Chuyện này cũng không có gì. Ông Quan đã hỏi như vậy thì cũng có nghĩa là Bí thư Lương không hề tin vào mấy chuyện đó.

Khúc Nguyên Cao lắc đầu.

- Có điều vừa nãy nói đùa là nói đùa, Vi Dân, cậu cũng cần chú ý một chút. Đổ Cửu nương bên này thì thôi, còn chỗ quả phụ Tùy thì đi ít được thì cố gắng đi ít...để tránh dê không được ăn lại mang tiếng tanh hôi. Phụ nữ trong huyện chúng ta vốn không vừa, cậu từ địa khu về, lại còn trẻ tuổi, không biết sự nông sâu ở bên này, đừng để bất cẩn mà rơi vào đó.

- Mẹ nó chứ, những năm này, muốn yên ổn mà làm chút chuyện cũng không được.

Lục Vi Dân oán hận chửi thề một câu.

- Mẹ nó mới có cái kiểu ruồi bọ xoay quanh như vậy, đánh không chết, đuổi không đi, thật là phiền phức.

- Hội nghị thường vụ ngày mai có khả năng sẽ đề cập đến một số biến

động về nhân sự, chắc là vị trí trống của Ngụy Đại Năng cũng sẽ miễn nhiệm... Ông Ngu đã nói chuyện với cậu chưa?

Khúc Nguyên Cao thuận miệng lơ đãng hỏi.

Lục Vi Dân trong lòng hơi động, xem ra Ngu Khánh Phong và Khúc Nguyên Cao cũng có mối quan hệ ở một mức nào đó. Lần hội nghị này dường như có chút không giống trước đây, nhưng bản thân mình lại không chú ý lắm.

Hắn ngược đôi mắt không chút để tâm lên nói:

- Mấy ngày trước ông Vệ có đến trao đổi với tôi một chút với về vụ án của Ngụy Đại Năng. Tôi thuận miệng hỏi vài câu, làm sao Chủ nhiệm Khúc cũng có người hợp ý?

- Ha ha... Con người Hoàng Diêu không tồi, là con người thành thật, có điều không có nhiều kinh nghiệm công việc cơ sở. Suy nghĩ của lão Ngu đại khái cũng là muốn để cho Hoàng Diêu đi xuống cơ sở rèn luyện, thêm kiến thức thôi.

Khúc Nguyên Cao cười giảo hoạt, không trực tiếp trả lời thẳng câu hỏi của Lục Vi Dân.

Lục Vi Dân cũng mỉm cười. Hắn hiểu được rằng Hoàng Diêu đến Oa Cỗ đảm nhiệm chức Phó bí thư sợ là Ngu Khánh Phong đã bỏ ra không ít vốn. Ít nhất từ phía Khúc Nguyên Cao đã có được sự ủng hộ. Có điều trong lời nói của Khúc Nguyên Cao dường như vẫn còn ý nói chưa hết, vì thế hắn cũng không nói gì nữa, chỉ cúi đầu đi về phía trước.

Thấy Lục Vi Dân không mắc mưu, trong lòng Khúc Nguyên Cao cũng thầm mừng một tiếng tiểu hồ ly. Ông ta ho khan một tiếng:

- Ông Bào đã bàn với tôi một chút rồi, muốn để cho Trần Tùng của phòng bạn họ đến phòng Tư pháp thay thế ông Hoàng, tôi cảm thấy cũng được.

Lục Vi Dân có chút kinh ngạc. Trần Tùng là Phó phòng lâu năm của phòng Công an huyện, có mối quan hệ không tồi với Khúc Nguyên Cao và Bào Vĩnh Quý, chỉ có điều không có ưu thế về tuổi tác. Hiện tại Đan Hùng Nghĩa đã chiếm vị trí Chính ủy phòng Công an huyện rồi, Trần Tùng nếu như không tiến thêm một bước nữa trong vòng hai ba năm thì sẽ không còn cơ hội gì nữa. Trưởng phòng Tư pháp, ông Hoàng tuổi đã quá rồi, nhưng ở huyện vẫn mãi mà không có người được lựa chọn. Trần Tùng này cũng là người phù hợp để lựa chọn, chỉ có điều vị trí này Khúc Nguyên Cao đâu cần phải trưng cầu ý kiến của mình. Về phương diện này Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật như ông ta hẳn là có quyền phát ngôn mới đúng.

Tuy nhiên hơi ngẫm lại một chút, Lục Vi Dân liền ngộ ra một điều gì đó:

- Sao? Thích Bản Dự cũng có người lựa chọn riêng của ông ta sao?

Khúc Nguyên Cao không thể không thừa nhận Lục Vi Dân này thật là tinh tường, trong giây lát mà cũng có thể ngộ ra được điều ảo diệu đó:

- Chắc là thế, tôi cảm thấy tuổi tác của ông Trần có hơn lớn một chút, nhưng tôi cảm thấy ông Trần cũng chỉ mới năm mươi tuổi thôi, hơn nữa lại có kinh nghiệm công tác trường kỳ trên chiến tuyến công an, hoàn toàn có thể đủ sức đảm nhiệm được công việc.

QUAN ĐẠO VÔ CƯƠNG

Thụy Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Không Lên Tiếng Thì Thôi, Đã Lên Tiếng Thì Người Khác Phải Ngạc Nhiên

- Sợ không phải chỉ là vấn đề tuổi tác đâu?

Lục Vi Dân đáp lại một cách bất đắc dĩ. Trần Tùng với Khúc Nguyên Cao và Bảo Vĩnh Quý quan hệ cũng đều không tồi, và đại khái là không có mối quan hệ gì với Thích Bản Dự, đương nhiên sẽ khó lọt mắt của Thích Bản Dự rồi.

- Ý kiến của Bí thư Lương và Trưởng ban Dư Giang thì sao?

- Bí thư Lương thì không tỏ thái độ gì. Theo tôi thì ý kiến của ông Mạnh với ý kiến của Bí thư Lương cũng như nhau, đều cảm thấy được.

Khóe miệng Khúc Nguyên Cao giật giật, đáp lại có vẻ tùy ý, qua loa.

- Hai năm nay Bí thư Lương cũng quá chiều chuộng ông Thích rồi, chuyện gì cũng dựa theo ý ông ta. Nhưng nhìn mấy người Chu Minh Khuê và Ngụy Đại Năng, chuyện gì cũng làm ra được, cái này thì không nói làm gì. Cứ nhìn tình hình Oa Cố hai năm nay, có lẽ Bí thư Lương cũng hiểu được nên có sự thay đổi phù hợp rồi.

Khúc Nguyên Cao đi rồi, Lục Vi Dân trở lại gian phòng của mình suy nghĩ đến câu nói cuối cùng kia, có lẽ Bí thư Lương cũng hiểu được nên có sự thay đổi phù hợp rồi chẳng?

Lời này ý tứ rất sâu xa. Theo lý mà nói thì sự biến động kiểu về nhân sự,

nếu Bí thư Huyện ủy không tỏ thái độ thì chủ yếu sẽ là xem Phó bí thư quản lý Đảng và quần chúng có ý kiến thế nào. Đặc biệt khi người đó là Thích Bản Dự - người mà ai cũng biết rất được sự tín nhiệm của Lương Quốc Uy, dù cho là Lý Đình Chương hay là Mạnh Dư Giang cũng vậy, đều không thể nào lay động được quyền phát ngôn của Thích Bản Dự. Càng không cần phải nói đến Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Khúc Nguyên Cao rồi.

Cho dù là vị trí Trưởng phòng Tư pháp này thuộc tuyến chính trị pháp luật, nhưng theo như thể chế hiện hành mà nói thì Thích Bản Dự vẫn có thể nắm chặt quyền chủ động trong tay. Nhưng lời nói này của Khúc Nguyên Cao lại khơi gợi lên sự suy nghĩ vô hạn của Lục Vi Dân, có lẽ nào lần thay đổi nhân sự này thực sự là muốn đấu đá nhau trên hội nghị thường vụ lần này?

Lục Vi Dân cảm thấy không thật có khả năng nhưng Khúc Nguyên Cao cũng không thể nào bắn mũi tên mà không có đích được. Hơn nữa xem ra Khúc Nguyên Cao chắc là đã đạt được nhận thức chung về một số phương diện nào đó với Ngu Khánh Phong. Hơn nữa hẳn thậm chí còn đoán ra được rằng Khúc Nguyên Cao có chẳng đã cùng Thái Vân Đào, Mạnh Dư Giang trao đổi. Trong tình hình này, quy định nhân sự trong cuộc họp hội ý bí thư của Song Phong như trước đây có lẽ phải thay đổi một chút, thay đổi thành hội nghị thường vụ quyết định sống chết.

Thời gian cho mấy đề tài thảo luận trước của hội nghị thường vụ cũng không dài. Ủy ban Kỷ luật thông báo về ý kiến xử lý Ngụy Đại Năng, khai trừ Đảng, miễn chức vụ Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cố, điều về phòng Hồ sơ huyện. Điều này khiến cho Thái Vân Đào ngồi bên cạnh Lục Vi Dân cũng phải nói thầm cái phòng Hồ sơ này sắp biến thành trạm trung chuyển cho các cán bộ có vấn đề của huyện mất rồi.

Lời này có chút hơi quá nhưng lại là hiện tượng đặc biệt ở Song Phong. Những cán bộ về cơ bản xảy ra vấn đề đều trước tiên là ở phòng Hồ sơ hai,

ba năm, sau đó mới sắp đặt lại vào các công việc của đơn vị khác. Đại khái cũng là muốn loại bỏ những suy nghĩ về ảnh hưởng không tốt.

Lục Vi Dân không chút để ý mà để tập tài liệu trong tay xuống bàn, hẳn cảm giác thấy không khí có chút thay đổi tinh tế. Chỉ còn lại chương trình hội nghị cuối cùng, đó chính là liên quan đến vấn đề nghiên cứu nhân sự.

Theo như tình hình Song Phong mà hẳn tìm hiểu được trước đó, cũng không khác gì mấy so với các huyện khác. Về vấn đề nghiên cứu nhân sự thì đều là định ra quan điểm chủ yếu ở cuộc hội ý Bí thư, thỉnh thoảng mới có trường hợp không đạt được nhận thức chung ở cuộc họp hội ý bí thư đó, thì có thể căn cứ theo ý kiến của Bí thư Huyện ủy, cũng có thể tạm thời gác lại, cũng có thể đưa lên hội nghị thường vụ để nghiên cứu thảo luận. Còn theo như Lục Vi Dân được biết thì ở Song Phong, tình hình như vậy vô cùng ít. Ít nhất là từ khi Lương Quốc Uy đảm nhiệm chức Bí thư Huyện ủy thì tình hình như vậy đại khái chỉ có một hai lần, hơn nữa đều là những chức vị không quá quan trọng.

Hay nói cách khác, chức vị quan trọng về cơ bản phải là sau khi đạt được nhận thức chung ở cuộc họp hội ý bí thư thì mới có thể đưa lên hội nghị thường vụ nghiên cứu. Hơn nữa, khi nghiên cứu vấn đề nhân sự, ngoại trừ các vị Phó bí thư ra, dựa theo hệ thống chức vị cán bộ cần xác định, cũng có thể trưng cầu ý kiến của những người phụ trách hệ thống như Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật, Trưởng ban Tuyên giáo. Trong tình hình này, là một Bí thư Huyện ủy, chỉ cần ông ta đồng ý thì về cơ bản có thể khống chế chặt chẽ được tiết tấu nhân sự, không đến nỗi xa rời khỏi phạm vi khống chế của mình.

Nhưng như hôm nay tình hình như vậy có chút làm thay đổi nhận thức trước đây của Lục Vi Dân.

- Ha ha, Vi Dân, trò hay mới bắt đầu, cẩn thận bị máu phun lên người đó.

Thái Vân Đào nghiêng chếch thân người đi, cười nơi khóe miệng, nhẹ nhàng nói một câu.

Lục Vi Dân ngẩn ngơ một chút, liếc nhìn sắc mặt Thái Vân Đào đã trở lại bình thường, dường như có chút không hiểu rõ lắm. Thái Vân Đào lại ung dung đánh mắt một cái, ý ra hiệu yên tâm đừng vội vàng. Lục Vi Dân cười thầm trong lòng, xem ra Thích Bản Dự này thực sự là y vào sự tín nhiệm của Lương Quốc Uy nên quên hết tất cả rồi. Ngay cả Thái Vân Đào cũng bất mãn với ông ta như vậy, xem ra ông ta muốn không bị đá cũng khó khăn đây.

Theo lịch trình hội nghị, Mạnh Dư Giang giới thiệu về mấy ứng viên trong đợt nghiên cứu về vấn đề nhân sự lần này. Có bốn chức vụ là Trưởng phòng Tư pháp, Phó phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn Bí thư Đảng ủy xã Hồng Sơn và Phó bí thư Đảng ủy Oa Cốt.

Khi Mạnh Dư Giang giới thiệu các ứng viên thì thần sắc không có gì thay đổi, dường như từ trong ngữ khí câu nói của ông ta đã nghe ra không ít khuynh hướng. Đối với nhân vật ở lâu trong ban Tổ chức như ông ta mà nói, trừ phi cố ý biểu lộ khuynh hướng nào đó, nếu không căn bản sẽ không nghe ra được điều gì.

Thích Bản Dự rất không hài lòng với sự giới thiệu của Mạnh Dư Giang, nhưng lại không tiện tỏ ý. Việc này không hình thành ý kiến nhất trí trong cuộc họp hội ý bí thư mà lại đưa lên hội nghị thường vụ là điều Thích Bản Dự ghét nhất. Nhưng lần này lại là Lương Quốc Uy gật đầu.

Vị trí Trưởng Cục tư pháp và Phó bí thư Đảng ủy Oa Cốt thì tranh luận khá lớn. Còn mấy chức vụ Trưởng phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn thì lại có mấy người trúng cử, nhưng dường như ứng viên nào cũng khó như ý muốn. Nguyên nhân chủ yếu là vì sự phát triển của xí nghiệp xã, thị trấn toàn huyện không được như ý. Mô hình xí nghiệp xã, thị trấn y lại vào quỹ hợp vốn cho vay để phát triển hiện tại trở nên có chút khó có thể tiếp tục. Có điều

Thích Bản Dự vẫn là thuyết phục được Lương Quốc Uy chấp nhận ứng viên mà ông ta đề cử.

Về phần Bí thư Đảng ủy xã Hồng Sơn thì lần trước đã có sự xác nhận cơ bản là sẽ do Phó chánh văn phòng văn phòng Ủy ban nhân dân huyện về đảm nhiệm, lần này chẳng qua làm một lần hội nghị theo trình tự mà thôi.

Sau khi Mạnh Dư Giang kết thúc bài giới thiệu, hội trường chìm vào yên lặng. Dường như tất cả mọi người đều hoặc là nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, hoặc là châm thuốc lên hút nhả khói, dường như đang tìm kiếm linh cảm từ trong đó.

Thích Bản Dự nhìn xung quanh một cái, thấy các ủy viên thường vụ vẫn như trước, chỉ yên lặng hút thuốc uống trà thì trong lòng hơi thấy ổn một chút. Lần hội nghị thường vụ này nghiên cứu đến vấn đề nhân sự khiến cho ông ta có chút bất an. Tuy đã hỏi ý Lương Quốc Uy rồi nhưng Lương Quốc Uy lại không thể hiện rõ thái độ, dường như có ý không hài lòng lắm với mấy ứng cử viên này. Điều này cũng khiến cho Thích Bản Dự có chút lo lắng.

Về vấn đề ứng cử viên cho ghế Trưởng phòng Tư pháp và Phó bí thư Đảng ủy Oa Cổ, ông ta và Mạnh Dư Giang đã từng trao đổi ý kiến. Thái độ của Mạnh Dư Giang khá mơ hồ nhưng Thích Bản Dự cảm nhận được Mạnh Dư Giang dường như có khuynh hướng Phó bí thư Đảng ủy Oa Cổ tốt nhất nên nói chuyện với Lục Vi Dân một chút. Điều này khiến cho Thích Bản Dự rất không vui.

Từ bao giờ mà vấn đề nhân sự của huyện cũng phải trưng cầu ý kiến của Bí thư Quận ủy? Dù là Lục Vi Dân có danh hiệu là ủy viên thường vụ nhưng cũng không đáng được coi trọng như thế. Thích Bản Dự cho rằng Mạnh Dư Giang quá coi trọng Lục Vi Dân. Đây là một tín hiệu không tốt lắm, tuy nhiên Mạnh Dư Giang cũng không thể hiện rõ sự kiên trì lắm. Điều này cũng khiến cho Thích Bản Dự thoải mái hơn một chút.

- Mọi người, ông Mạnh đã giới thiệu về ứng cử viên cho các chức vụ cần thảo luận hôm nay rồi, mọi người có ý kiến và đề xuất gì thì xin hãy nói.

Lương Quốc Uy nâng chén trà lên nhấp một ngụm, rồi đặt xuống, liếc nhìn xung quanh một cái, ánh mắt hướng về phía cuối bàn hội nghị hình elip. Theo thường lệ, hội nghị thường vụ sẽ là bắt đầu từ từ cuối lên, trừ phi hội nghị đề cập đến những ủy viên thường vụ có liên quan cần giải thích hoặc nhấn mạnh.

Lục Vi Dân và Thái Vân Đào đều theo bản năng nâng chén trà lên nhấp một ngụm. Hiện tại có Lục Vi Dân chặn ngay phía trước, trong lòng Thái Vân Đào cũng kiên định rất nhiều, ít nhất thì không cần mình là người đầu tiên thể hiện thái độ. Nếu như hàm hồ nói ra một số ý kiến không quan trọng, lại không như ý kiến của ông ta. Bây giờ thì tốt rồi, có thể để cho Lục Vi Dân khai trận mở màn, xem tình hình thế nào.

Cây bút máy trong tay Lục Vi Dân vẽ một cách vô thức lên giấy. Hãn đang suy nghĩ làm thế nào để bắt đầu lần phát ngôn đầu tiên của mình ở hội nghị thường vụ.

Nói là lần phát ngôn đầu tiên ở hội nghị thường vụ thì cũng không chính xác lắm. Đã ba tháng rồi, hội nghị thường vụ cũng đã họp mấy lần, nhưng mấy lần trước thì hội nghị đều là lúc thì học tập văn kiện Địa ủy, lúc thì là thảo luận về một số công tác cụ thể mà hãn cũng không hiểu hoặc không quan tâm lắm. Hãn đều không phát ngôn gì cả, dù là phát ngôn thì cũng chỉ là phụ họa mà thôi. Hãn vẫn chưa đến mức không khôn ngoan đến nỗi bất cứ hoàn cảnh nào cũng lên tiếng.

Nhưng trước mắt tình hình có chút không giống xưa.

Thái độ của Lương Quốc Uy có vẻ không rõ ràng. Ít nhất là thái độ của ông ta đối với các ủy viên thường vụ là như vậy, hoặc là Lục Vi Dân hiểu là

như thế.

Nếu thái độ đã không rõ ràng, cũng có nghĩa là Lương Quốc Uy không hài lòng lắm với ý kiến nghiên cứu nhân sự lần họp hội ý bí thư, vì thế muốn mượn cơ hội này để nghe ý kiến của các ủy viên thường vụ. Điều này có lẽ cũng là một cơ hội đối với mình.

- Bí thư Lương, hay là tôi nói trước nhé?

Lục Vi Dân đặt bút xuống, ngược mắt lên.

- Ủ, Vi Dân, cậu cũng đã đến đây mấy tháng rồi, ở Địa ủy lâu như thế, cậu cũng đã đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy Oa Cổ kiêm Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ nữa, cậu nói ra ý kiến về vấn đề mấy ứng cử viên này xem.

Lương Quốc Uy gật đầu.

- Đúng đó, đồng chí Lục Vi Dân tuy trẻ tuổi nhưng đã làm việc ở Địa ủy lâu như vậy, tầm nhìn không tầm thường, chắc sẽ có ý kiến hay về việc bổ nhiệm cán bộ trong huyện ta.

Lý Đình Chương ung dung nói.

Lục Vi Dân trong lòng thầm mắng lão cáo già Lý Đình Chương này, chẳng phải là cố ý ném mình vào lửa đó chứ? Làm sao mà làm việc ở Địa ủy lại có thể đưa ra ý kiến tốt về việc bổ nhiệm cán bộ trong huyện chứ? Đây chẳng phải là đang nói đến phương thức bổ nhiệm cán bộ hiện tại có vấn đề rồi sao? Điều này chẳng phải là chỉ vào kẻ khác nhưng thực chất là chửi mình sao?

Quả nhiên, Lương Quốc Uy tuy rằng sắc mặt chưa thay đổi, nhưng đáy mắt vẫn có một tia âm trầm, còn sắc mặt Thích Bản Dự thì lạnh băng. Nhưng Lý Đình Chương thì vẫn tươi cười, dường như hoàn toàn không chú ý gì đến

sự thay đổi sắc mặt của hai người.

Lúc này mà khách khí thì ngược lại sẽ bị coi là yếu thế và bị khinh thường, Lục Vi Dân cũng không muốn giải thích thêm, cũng không trả lời, chỉ gật gật đầu nói thẳng:

- Về ứng viên cho chức Trưởng phòng Tư pháp, tôi xem Trưởng ban Mạnh Dư Giang giới thiệu xong, nên nói ra cả hai ứng cử viên đều có điểm mạnh riêng. Có điều, bản thân tôi cho rằng phòng Tư pháp dường như xếp cuối cùng trong bốn bộ phận công an, kiểm sát, toà án, tư pháp. Nhưng theo như địa vị nâng lên càng ngày càng cao của ý tưởng xây dựng xã hội pháp chế của Trung ương, tư pháp là bộ ngành chủ quản của công tác chính trị. Ứng cử viên cho chức Trưởng phòng Tư pháp lần này sẽ có tác dụng vô cùng quan trọng đối với công tác xây dựng pháp chế của huyện chúng ta về sau này. Ví dụ theo như tôi được biết thì việc triển khai công tác bồi dưỡng luật sư và để luật sư vào hệ thống trình sát và tố tụng khá là lạc hậu. Còn cơ quan công an ở giai đoạn trình sát và cơ quan kiểm tra pháp luật trong giai đoạn tố tụng thì khá là bài xích sự tham gia của luật sư. Điều này là bất lợi cho việc xây dựng xã hội pháp trị. Vì thế cá nhân tôi cho rằng về vấn đề lựa chọn Trưởng tư pháp vẫn nên lựa chọn một cán bộ có nghiệp vụ giỏi, tư tưởng tốt và khá quen thuộc đối với tình hình thể chế chính trị pháp luật đến đảm nhiệm chức vụ này thì tốt hơn. Nếu như chúng ta lựa chọn một cán bộ nghiệp vụ không giỏi, không nắm rõ tình hình đến đảm nhiệm chức vụ này thì rất khó tưởng tượng được anh ta có thể thích ứng được với cương vị này trong một thời gian khá ngắn. Điều này có ảnh hưởng bất lợi đối với công tác xây dựng xã hội pháp trị mà chúng ta đang xây dựng.

Lục Vi Dân công kích rõ ràng, trực tiếp đánh vào ứng viên của Thích Bản Dự. Tuy không nói rõ ràng là ủng hộ ý kiến của Khúc Nguyên Cao nhưng trong quan điểm, lời nói thì lại chắc chắn cho rằng Trưởng phòng Tư pháp sinh ra trong nội bộ ngành thì càng thích hợp hơn.

Thích Bản Dự không thể nào ngờ Lục Vi Dân lại tung đòn pháo đầu tiên đánh trực tiếp về phía mình. Ông ta biết trong lần tiến cử lần này Khúc Nguyên Cao rất có ý kiến với mình, ông ta cũng biết Khúc Nguyên Cao và Lục Vi Dân có mối quan hệ chặt chẽ. Nhưng ông cho rằng với tác phong khiêm tốn trước đây của Lục Vi Dân, cùng lắm cũng là phát biểu một số ý kiến trung tính về vấn đề này thôi. Ai ngờ cái tên này lại dám cho phát pháo đầu vào mình.

Không đợi Thích Bản Dự bắt kịp trở lại, Lục Vi Dân đã lại đưa vấn đề đến người ứng cử thứ hai:

- Về phần ứng cử viên cho chức Phó bí thư Đảng ủy Oa Cổ, cá nhân tôi lại không có suy nghĩ gì đặc biệt. Nhưng biểu hiện của Ngụy Đại Năng khiến tôi không thể không suy xét về tố chất chính trị của có một số cán bộ quận Oa Cổ chúng tôi. Một cán bộ cấp phó phòng, Phó bí thư Đảng ủy, thường ngày giáo dục các cán bộ khác thì có thể nói rất có lý lẽ, thao thao bất tuyệt. Theo như tôi được biết, tài ăn nói của vị cán bộ này rất đáng ngưỡng mộ. Nhưng kết quả thì ra sao chứ? Biết mặt biết người không biết lòng, tôi chỉ có thể dùng cụm từ bên ngoài tốt đẹp, bên trong xấu xa để hình dung. Vì thế ý kiến của tôi là hy vọng Huyện ủy khi suy nghĩ đến vấn đề ứng viên cho chức vụ Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Oa Cổ thì nhất định cần chú trọng tố chất chính trị và tính kỷ luật tổ chức. Điểm này là đảm bảo căn bản cho Đảng chấp chính của chúng ta.

Thích Bản Dự chỉ cảm thấy như bị đập mạnh một cái vào tim, có cảm giác như không thở ra hơi, Lục Vi Dân, to gan thật!

Ông ta không tin Lục Vi Dân lại vô duyên vô cớ làm khó dễ cho mình. Mặc dù ông ta đã có lúc gây khó dễ cho hãn, nhưng hãn là một tên nhãi có danh nghĩa Ủy viên thường vụ Huyện ủy, đến cái đất Song Phong này chẳng lẽ lại không biết sức nặng của mình ở mảnh đất Song Phong này? Lại đánh mình trên phương diện chả có liên quan gì mấy đến hãn thế này. Hãn thực sự

tưởng rằng hẳn có thể quấy đục nước đầm Song Phong này sao?

Ánh mắt buồn rười rượi của Thích Bản Dự đảo qua Ngu Khánh Phong và Khúc Nguyên Cao. Nếu không có hai người này giật giây thì có đánh chết ông ta cũng không tin Lục Vi Dân lại có gan như vậy! Cái tên ngu xuẩn này, cũng không biết hai con chó già Ngu Khánh Phong và Khúc Nguyên Cao này hứa hẹn cho hẳn lợi lộc gì mà hẳn lại dám làm như thế này?

Toàn bộ hội nghị thường vụ lặng ngắt như tờ.

Lương Quốc Uy không cần phải nói rồi. Ông ta biết lúc này Thích Bản Dự sợ là đang dồn hết sức sự phẫn nộ trong lòng. Bao nhiêu năm nay, sợ là không có ai dám đánh trước mặt như thế, đặc biệt là về vấn đề bổ nhiệm nhân sự. Cứ cho là Lý Đình Chương hoặc là Ngu Khánh Phong có bất mãn với Thích Bản Dự như thế nào, nhưng ở vấn đề này bọn họ cùng lắm cũng chỉ có thể đưa ra ý kiến của bản thân như kiểu luận sự mà thôi, chứ không kiểu thẳng thắn không chút khách khí nào như Lục Vi Dân này.

Mạnh Dư Giang và Quan Hăng cũng đều theo bản năng đặt cây bút trong tay xuống rồi lại cầm lên. Trên thực tế hai người bọn họ trước chuyện này đã sớm dự cảm được có động thái tinh tế. Nhưng họ không ngờ tới người đấu tranh anh dũng chính là Lục Vi Dân, hơn nữa lại xuất hiện với một thái độ như vậy. Ánh mắt hai người đều theo bản năng nhìn về Lương Quốc Uy, muốn nhìn biểu hiện của Lương Quốc Uy như thế nào.

Mặc dù Thích Bản Dự có chỗ không thỏa đáng nhưng ông ta là Phó bí thư phân công công tác Đảng và quần chúng của Huyện ủy. Bất kể là bản thân ông ta hay là Bí thư Huyện ủy Lương Quốc Uy thì đều không dễ dàng chịu nổi sự khiêu khích như vậy. Với tất cả mọi người mà nói, dù cho bạn muốn thể hiện thái độ thì cũng hoàn toàn không cần nói những câu nói sắc bén như vậy. Điều này thực sự là sự khiêu khích trắng trợn.

Lục Vi Dân dường như hoàn toàn không ý thức được lời nói của mình đã khiến toàn bộ hội nghị thường vụ phải kinh ngạc. Trong mắt của rất nhiều người, ngữ khí của vị ủy viên thường vụ trẻ tuổi này dường như càng trở nên nhẹ nhàng tự tại vô cùng.

- Bí thư Lương, về ứng cử viên cho chức vị Phó phòng quản lý xí nghiệp thị trấn, tôi có một số suy nghĩ và cách nhìn không được chín chắn lắm, không biết có nên nói hay không?

Sắc mặt âm trầm của Lương Quốc Uy không đổi, nhẹ khoát tay chặn Thích Bản Dự như đang muốn bùng nổ lại, liếc mắt nhìn Lục Vi Dân thật sâu rồi thản nhiên nói:

- Đây là hội nghị thường vụ Huyện ủy, vốn chính là lúc mọi người có thể thể hiện ý kiến của mình. Đồng chí Vi Dân có ý kiến gì thì đương nhiên có thể đưa ra rồi, bất luận là phương diện nào cũng được.

- Bí thư Lương, vậy thì tôi không giấu dốt nữa.

Lục Vi Dân trầm ngâm một chút rồi mới nói.

- Tôi cảm thấy chức năng của phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn của huyện chúng ta có chút mơ hồ, hay nói cách khác phòng này bản thân đã thiếu sót. Khi mà bản thân cơ quan chức năng này có rất nhiều khiếm khuyết mà lại thảo luận đến vấn đề lựa chọn ứng viên cho chức Phó phòng thì tôi cảm thấy có chút bỏ gốc lấy ngọn rồi.

Một câu vừa nói ra, lập tức hội nghị ồ lên một tiếng, ngay cả Ngu Khánh Phong và Khúc Nguyên Cao cũng ngơ ngác nhìn nhau. Vừa rồi sự biểu hiện sắc bén, linh hoạt của Lục Vi Dân đã khiến Ngu Khánh Phong và Khúc Nguyên Cao trong lòng đều vui mừng đến không nói lên lời. Thích Bản Dự thì giận đến mức sắc mặt xanh xao nhưng lại không dễ đáp trả. Dù sao thì đây

là hội nghị thường vụ, dù thế nào thì cũng cần người ta nói rõ quan điểm thì mình mới có thể phản kích được. Nhưng không ngờ cái tên tiểu tử Lục Vi Dân này lại khéo léo như thế, khiến Lương Quốc Uy lại phải cho hẳn một cơ hội phát ngôn thoải mái.

Cho hẳn cơ hội thì thôi, nhưng không ngờ Lục Vi Dân lại dám chuyển đề tài sang vị trí phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn. Lúc đầu còn tưởng rằng hẳn có trò gì ở việc chọn vị trí Phó phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn này. Nhưng câu nói này vừa thốt ra thì trong lòng Ngu Khánh Phong và Khúc Nguyên Cao cũng phải lộp bộp, tên tiểu tử này rốt cuộc là muốn làm gì đây?

- Lục Vi Dân, tôi không thể không nhắc nhở cậu một câu. Đây là hội nghị thường vụ, không phải nơi khoa môi múa mép.

Thích Bản Dự rất cục không kìm nổi được sự phẫn nộ rồi.

- Đây không phải là nơi nói nịnh để lấy lòng.

- Phó bí thư Thích, chỉ dựa vào câu nói của tôi mà ngài lại cảm thấy tôi đang nịnh để lấy lòng mọi người sao? Vậy xin ngài hãy nói cho tôi biết tôi làm như thế thì có ý nghĩa và được lợi ích gì chứ?

So với bộ dạng thờ hờ hển của Thích Bản Dự thì Lục Vi Dân lại bình tĩnh ung dung như mây trôi nước chảy.

- Ai biết được cậu đang làm cái trò quái quỷ gì!

Thích Bản Dự ghen lời, nếu như nói hai ứng cử viên trước thì ý kiến của hẳn là công kích đối với ông ta, nhưng về chức năng của phòng quản lý xí nghiệp thì lại không thực tế rồi. Ông ta đương nhiên không thể cho rằng bộ não của Lục Vi Dân đột nhiên bị chập mạch, chỉ có thể nói đối phương chắc chắn đang trù tính trò làm khó không tưởng tượng được nào đó thôi.

- Bản Dự, chú ý lời nói một chút. Nếu như có ý kiến bất đồng thì đợi Vi Dân nói xong đã rồi anh hãy nói sau.

Lương Quốc Uy thì lại không bị kích động như Thích Bản Dự. Sau bữa tối hôm đó, Lương Quốc Uy cũng luôn cân nhắc đến một số quan điểm và ý tưởng của Lục Vi Dân. Lúc này Lục Vi Dân đột nhiên lại nói đến vấn đề chức năng của phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn, chắc chắn là có ý đồ mới gì đó, ông ta lại muốn nghe xem thế nào. Tuy ông ta không cho rằng trên hội nghị thường vụ là một thời cơ tốt, nhưng dù sao thì đối phương cũng đã lên tiếng rồi thì cũng cứ thuận theo tự nhiên thôi.

- Vi Dân, nói đi.

- Được. Bí thư Lương, tôi cảm thấy về chức năng và tên gọi của phòng quản lý xí nghiệp xã, thị trấn ở huyện, chúng ta đều nên suy nghĩ thay đổi một chút.

Lục Vi Dân vừa sắp xếp lời nói trong đầu vừa nói.

- Tình hình phát triển của xí nghiệp xã, thị trấn trong huyện ta thì mọi người ở đây ai cũng rõ. Chẳng có mấy xí nghiệp thực sự có tình hình kinh doanh tốt cả, tuyệt đại đa số đều là dựa vào quỹ hợp vốn của từng xã, thị trấn, hút máu để duy trì, một khi họ cai sữa thì rốt cục còn bao nhiêu xí nghiệp còn có thể tồn tại được? Sợ là tất cả đều phải đặt một dấu chấm hỏi.

Đây cũng là công tác tìm hiểu điều tra trọng điểm của Lục Vi Dân sau khi đến Oa Cổ. Tình hình kinh doanh của quỹ hợp vốn cũng chỉ là vấn đề có tính phổ biến. Nhưng trong xu thế lớn đất nước khởi xướng phát triển xí nghiệp xã, thị trấn, lượng vốn lớn của quỹ hợp vốn rót vào cho các xí nghiệp xã, thị trấn. Bất kể là có ổn hay không, chỉ cần lãnh đạo võ đầu nghĩ ra làm một cái xưởng nào đó là quỹ hợp vốn sẽ phải móc hầu bao ra. Còn nói về sản phẩm sản xuất ra có thích ứng được với thị trường hay không, chất lượng sản phẩm

có đạt tiêu chuẩn hay không thì không cần phải nghĩ nhiều đến thế.

Còn về vấn đề hiệu suất xí nghiệp xã, thị trấn thấp, đến lúc này đã bắt đầu dần rơi vào giai đoạn tuần hoàn xấu, Lục Vi Dân cũng cảm thấy lo lắng khôn nguôi. Nền móng kinh tế công nghiệp một thị trấn ba xã của Oa Cố thực sự là quá yếu, các vị lãnh đạo chủ chốt của Quận ủy hai đời trước nói một cách tổng thể thì đều khá là bảo thủ về vấn đề này. Quy mô xí nghiệp xã, thị trấn của khu Oa Cố luôn ở vị trí thấp trong toàn huyện và hết lần này đến lần khác bị huyện phê bình. Nhưng theo suy nghĩ của Lục Vi Dân thì đây lại là cái may trong cái rủi.

- Mà nguồn vốn của quỹ hợp vốn của các xã, thị trấn của huyện ta là từ đâu ra? Là do nhân dân đóng góp. Theo như tôi được biết tình hình kinh doanh của quỹ hợp vốn của huyện chúng ta rất tồi tệ. Trong đó phần lớn là vì dưới sự can dự của chính quyền Đảng ủy xã, thị trấn đã không ngừng cấp vốn từ quỹ hợp vốn này cho các xí nghiệp xã, thị trấn. Còn những xí nghiệp xã, thị trấn này rốt cục là dùng tiền để khai thác sản phẩm mới của xí nghiệp hay là marketing thì tôi không biết, nhưng có một điều rất rõ ràng rằng hiệu suất của các xí nghiệp này không được như ý muốn. Họ vay vốn về cơ bản chỉ là lựa chọn cách vay chỗ này đắp vào chỗ kia, hơn nữa số vốn vay lớn, thậm chí lớn đến mức quỹ hợp kim không dám cho xí nghiệp vay nữa rồi.

Lục Vi Dân đã nói ra một vấn đề mà ai cũng biết nhưng lại chẳng ai dám nói ra sự thật.

Vấn đề quỹ hợp vốn của Song Phong không được coi là nghiêm trọng. Những huyện có điều kiện kinh tế tốt hơn như Cổ Khánh, Phong Châu thì vấn đề của quỹ hợp vốn càng nghiêm trọng hơn. Mà vấn đề quỹ hợp vốn của địa khu Phong Châu cũng chẳng phải là nghiêm trọng, trong toàn tỉnh chỉ có thể coi là xếp ở mấy vị trí gần cuối. Còn ở các thành phố cấp ba có nền kinh tế khá phát triển, đặc biệt là những vùng có các xí nghiệp xã, thị trấn mạnh như Côn Hồ, Thanh Khê, Quế Bình và Xương Châu thì vấn đề của quỹ hợp

vốn mới càng là nghiêm trọng.

Nhưng đối với những vùng kinh tế phát triển mà nói, vấn đề của quỹ hợp vốn tuy nhiều nhưng bất luận là tình hình tài chính hay là thực lực kinh tế tự thân thì đều vẫn còn có thể chống đỡ được. Với huyện nông nghiệp như Song Phong, một khi vấn đề quỹ hợp vốn bộc phát thì sẽ dẫn đến nguy hiểm rất lớn. Điều này không ít người ngồi tại đó đều hiểu rất rõ.

- Tình hình kinh doanh của xí nghiệp xã, thị trấn của chúng ta như thế nào sợ rằng có rất nhiều người vẫn đang ở trạng thái mơ hồ nửa biết nửa không. Hơn nữa không nói đến tình hình kinh doanh của nó nhưng những xí nghiệp xã, thị trấn này vay vốn về cơ bản đã chiếm đến quá nửa số vốn cho vay của quỹ hợp vốn rồi, trong đó những vốn vay xấu có bao nhiêu, sợ rằng cũng không có mấy người làm thống kê. Việc hoàn toàn dựa vào vốn vay để duy trì xí nghiệp xã, thị trấn rốt cục có bao nhiêu tiền đồ phát triển, tôi cảm thấy việc này cần đánh giá nghiêm túc.

- Vi Dân, ý của cậu là xí nghiệp xã, thị trấn không có tiền đồ phát triển?

Ánh mắt của Dương Hiến Đức để lộ ra một tia khinh miệt. Dù là thông tin báo chí trong nước hay nước ngoài đều nói về sự phát triển của xí nghiệp xã, thị trấn là đội quân chủ lực phát triển kinh tế nông thôn. Nó đại diện cho làn gió mới của việc từ khu nông nghiệp đi tới khu công nghiệp. Lục Vi Dân này không ngờ lại dám mở lớn vấn đề xí nghiệp xã, thị trấn thế này, dám chửi bới trào lưu xí nghiệp xã, thị trấn như vậy.

- Có tiền đồ hay không không phải tôi nói là xong mà phải căn cứ vào tình hình thực tế.

Đối diện với câu phản vấn của Dương Hiến Đức, Lục Vi Dân không hề tức giận.

- Trên thực tế có thể tiến hành phân tích tình hình tài chính kinh doanh của mấy xí nghiệp xã, thị trấn điển hình trong huyện chúng ta trong ba năm gần đây là có thể thấy ngay: xí nghiệp xã, thị trấn là do sự thăng thế do sự xấu đi của xí nghiệp quốc doanh nên mới phát triển lên. Nhưng hiện tại so sánh xí nghiệp xã, thị trấn với xí nghiệp quốc doanh thì nó chiếm ưu thế còn bao nhiêu. Đặc biệt là hiện tại Trung ương cũng tiến hành cải tạo chế độ xí nghiệp hiện đại của các xí nghiệp nhà nước, tôi tin rằng rất nhanh sẽ thấy được một số hiệu quả. Còn các xí nghiệp xã, thị trấn này thì sao chứ?

- Không có nguồn vốn và ưu thế nghiên cứu phát triển của xí nghiệp nhà nước, mà ưu thế thể chế linh hoạt hiện tại cũng đang từng bước mất đi. Người phụ trách mấy xí nghiệp xã, thị trấn này của chúng ta đại đa số đều là thông qua công ty công nghiệp xã, thị trấn mà được bổ nhiệm, vừa có một số cán bộ xã, thị trấn, cũng có một số nhân viên làm thuê tạm thời. Trên thực tế mấy xí nghiệp này đang dần trở thành quốc doanh thứ hai, thiếu cơ chế khuyến khích và ràng buộc hiệu quả. Sự định vị các nhà kinh doanh mấy xí nghiệp này còn mơ hồ, thiếu quy hoạch tầm xa và động lực phát triển cho xí nghiệp. Ngược lại họ lại có hứng thú vô cùng với việc lợi dụng quyền lực trong tay để làm dày hầu bao của mình lên. Hai năm nay số vụ án mà viện kiểm sát huyện và phòng Công an xử lý không ngừng tăng lên, đủ để nói lên tính nghiêm trọng của vấn đề này rồi.

- Vi Dân, những lời này cậu nói có lý lẽ nhất định, cậu rốt cuộc muốn biểu đạt ý nghĩ gì?

Quan Hăng thực sự chịu không nổi, mới xen lời vào hỏi. Ông ta thấy sắc mặt của Lương Quốc Uy ngày càng trở nên u ám, dần mất đi tính kiên nhẫn nên mới không thể không chen lời vào.